Hàng Ân Thái Phi Cung Yến

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

cungquanghang.com | CQH

Mục lục

Chương 1: Nhà Nghèo Phải Vất Vả Cần Cù Lo Liệu

Chương 2: Bà Nội Tàn Nhẫn Sinh Lòng Độc Ác

Chương 3: Rời Xa Cha Mẹ, Bán Mình Làm Nha Hoàn

Chương 4: Đến Nhà Người Tương Lai Mờ Mịt

Chương 5: Vào Vương Phủ Chăm Chỉ Làm Việc

Chương 6: Chịu Bắt Nạt, Cố Gắng Sinh Tồn

Chương 7: Vừa Gặp Một Lần, Hồn Liền Bay Mất

Chương 8: Thấy Tình Trạng Vết Thương, Nảy Sinh Đau Lòng

Chương 9: Bị Phạt Gậy, Sợ Hãi Sinh Ra Trong Yêu Thương

Chương 10: Bị Nhìn Ngó, Tiểu Vương 'Nối Dậy'

Chương 11: Đêm Trăng Sáng, Xuân – Cung Hỗn Loạn

Chương 12: Hái Hoa Lại Bị Đâm Chảy Máu

Chương 13: Chìu Theo Ý Chàng, Nhận Được 'Mưa Móc'

Chương 14: Xa Cách Ngắn Ngủi, Chu Tử Nghi Ngờ Vô Cớ

Chương 15: Nhận Ân Huệ, Vô Cùng Cảm Kích

Chương 16: Giả Say Mèm, Vương Gia Học Hỏi Kinh Nghiệm

Chương 17: Sinh Hiềm Nghi, Hai Tình Tranh Thủ Cơ Hội

Chương 18: Thu Dọn Hành Lý, Chu Tử Lưu Tình

Chương 19: Đêm Mưa Gió, Khổ Luyện Kỹ Thuật

Chương 20: Bị Cười Nhạo, Vương Gia Trấn Định

Chương 21: Thổ Lộ Bí Mật, Hai Bóng Song Đôi

Chương 22: Chào Từ Biệt, Lưu Luyến Không Rời

Chương 23: Rời Nhuận Dương, Chợt Nghe Tin Dữ

Chương 24: Lộ Chí Lớn, Lục Hà Thoát Thân

Chương 25: Dừng Ở Trường Đình, Chu Tử Dội Dấm

Chương 26: Từ Chối Cầu Hoan, Triệu Trinh Ê Ấm

Chương 27: Nói Thành Lời, Hiểu Ra Sự Thật

Chương 28: Rõ Chân Tướng, Cả Người Căm Hận

Chương 29: Xa Nhau Một Chút, Hơn Hẳn Tân Hôn

https://thuviensach.vn

Chương 30: Gặp Quý Phi, Được Thừa Nhận

Chương 31: Quay Đầu Ba Lần, Thương Nhân Động Tâm

Chương 32: Vì Tiền, Hai Mẹ Con Mặt Dày Mày Dạn

Chương 33: Lên Kế Hoạch, Ông Chủ Lớn Mắc Câu

Chương 34: Lập Lời Thề, Chu Tử Vui Vẻ

Chương 35: Nhận Được Tin, Chánh Thê Đánh Tới

Chương 36: Trở Lại Kinh Thành, Quý Nữ Giá Lâm

Chương 37: Chiến Thắng Trở Về, Đi Theo Về Viện

Chương 38: Nhịn Nửa Năm, Vương Gia Ra Oai

Chương 39: Sinh Oán Hận, Đấy Ngã Vương Gia

Chương 40: Gan Hơn Trời, Chu Tử La Lối Om Sòm

Chương 41: Nguyệt Tín Đến, Vương Gia Đau Thương

Chương 42: Tiệc Quần Phương, Tạm Chọn Phi

Chương 43: Âm Thầm Tranh Đấu, Huynh Đệ Hòa Hợp

Chương 44: Sau Đợt Rối Ren, Người Ấy Đã Không Còn

Chương 45: Chấn Động Mạnh, Chu Tử Thong Dong

Chương 46: Cục Diện Thay Đổi, Triệu Trinh Được Lợi

Chương 47: Vì Lá Thư, Bại Lộ Tung Tích

Chương 48: Cưỡi Ngựa Đến, Chu Tử Bị Tóm

Chương 49: Thực Hiện Hình Phạt, Triệu Trinh Dùng Kế

Chương 50: Khéo Đàm Phán, Đạt Được Mục Đích

Chương 51: Chăm Sóc Khi Đau Ốm, Hiểu Rõ Tấm Lòng

Chương 52: Trở Về Nhuận Dương, Vương Phủ Thay Đổi

Chương 53: Phong Làm Phu Nhân, Triệu Trinh Ra Oai

Chương 54: Đêm Động Phòng, Thổ Lộ Nỗi Lòng

Chương 55: Trong Đêm Xuân, Lần Đầu Bàn Chuyện Con Nối Dõi

Chương 56: Nghi Ngờ Có Mang, Gặp Lại Người Quen Cũ

Chương 57: Gặp Tình Địch, Ngân Linh Nhố Liếu

Chương 58: Tính Toán Sổ Sách, Vương Gia Kinh Ngạc

Chương 59: Rời Khỏi Kim Kinh, Đại Quân Tụ Họp

Chương 60: Vào Hoàng Cung, Thịnh Tình Khó Báo

Chương 61: Đêm Rét Buốt, Hội Thề Ở Giáo Trường

https://thuviensach.vn

Chương 62: Nhớ Triệu Trinh, Mẹ Chồng Nàng Dâu Đồng Lòng

Chương 63: Thiên Vị, Quý Phi Ra Tay

Chương 64: Chiến Thắng Trở Về, Cả Nước Vui Mừng

Chương 65: Biến Cố Phát Sinh, Chu Tử Rời Kinh

Chương 66: Gặp Lại Mẫu Thân Đệ Đệ, Nước Mắt Thấm Ướt Vạt Áo

Chương 67: Được Cứu Chữa, Đôi Đường Khó Chọn

Chương 68: Gặp Lại Nhau, Ngỡ Như Trong Mộng

Chương 69: Chăm Người Ốm, Đôi Lòng Hòa Hợp

Chương 70: Xét Xử Phản Tặc, Triệu Trinh Nổi Giận

Chương 71: Vợ Chồng Hòa Hợp, Chợt Sinh Biến Cố

Chương 72: Thành Trắc Phi, Lơ Ngơ Không Biết

Chương 73: Tình Hình Thay Đổi, Tân Hoàng Lên Ngôi

Chương 74: Gặp Con Trai, Chịu Nỗi Khổ Độc Hại

Chương 75: Tẩy Nước Tiểu, Chu Tử Xui Xẻo

Chương 76: Bị Khiển Trách, Chu Tử Tức Giận

Chương 77: Gặp Thân Thích, Chu Tử Ra Mặt

Chương 78: Hòa Giải Xong, Gió Giông Nổi Dậy

Chương 79: Đánh Lui Tiểu Tam, Triệu Trinh Xuất Độc Chiêu

Chương 80: Vào Hậu Cung, Vui Buồn Lẫn Lộn

Chương 81: Thương Em Gái Ruột, Cung Đình Chấn Động

Chương 82: Chất Chứa Phẫn Nộ, Báo Thù Rửa Hận

Chương 83: Khỏi Bệnh, Trở Về Nhuận Dương

Chương 84: Hỏi Thăm Tin Tức, Chu Tử Ghen Tị

Chương 85: Thưởng Trâm Cài, Lòng Sinh Ngờ Vực

Chương 86: Sinh Oán Giận, Rời Nhà Trốn Đi

Chương 87: Bắt Cô Vợ Bỏ Trốn, Vương Gia Bình Tĩnh

Chương 88: Thỏa Thuận Giao Ước, Vui Mừng Khôn Xiết

Chương 89: Tặng Trang Sức, Mẹ Chồng Nàng Dâu Thổ Lộ Tâm Tư

Chương 90: Vào Tháng Chạp, Vội Vàng Nhiều Việc

Chương 91: Giải Bày Tâm Sự, Triệu Trinh Bảo Vệ Đất Nước

Chương 92: Hào Hương Cư, Tình Cờ Gặp Lại Người Xưa

Chương 93: Chấn Chỉnh 'Phu Cương', Vương Gia Thất Bại

https://thuviensach.vn

Chương 94: Bày Bố Mê Trận; Bị Làn ‘Sóng Hồng’ Lật Đổ

Chương 95: Cảm Nhận Tình Thân, Cha Con Hòa Giải

Chương 96: Hưởng Thụ Lợi Ích Tình Thân; Kim Kinh Có Biến

Chương 97: Lễ Giao Thừa, Cảm Nhận Tình Thân Của Chàng

Chương 98: Nhận Cấp Báo, Nửa Đêm Rời Phủ

Chương 99: Châm Ngọn Lửa Chiến Tranh, Lục Đục Đấu Đá

Chương 100: Tình Thế Khẩn Cấp, Hết Sức Căng Thẳng

Chương 101: Phát Sinh Đảo Chính, Tân Hoàng Lên Ngôi

Chương 102: Vào Kinh Thành, Trăm Việc Cần Lo Lắng

Chương 103: Học Cách Nghiêm Trị Người Dưới, Chu Tử Hài Lòng

Chương 104: Rời Kim Kinh, Nóng Lòng Quay Về

Chương 105: Về Đến Vương Phủ, Ngỡ Như Trong Mộng

Chương 106: Cha Con Tranh Đấu, Triệu Trinh Giành Thắng Lợi

Chương 107: Giỏi Dùng Kế, Một Mũi Tên Trúng Ba Con Nhạn

Chương 108: Đêm Giữa Hè, Chu Tử Lâm Bồn

Chương 109: Ranh Giới Sống Chết, Nhìn Lại Cả Đời

Chương 110: Tìm Kẻ Chủ Mưu, Khó Bề Phân Biệt

Chương 111: Gặp Con Trai Thứ, Chu Tử Vui Mừng

Chương 112: Sắc Phong Chánh Phi, Song Hỉ Lâm Môn

Chương 113: Nũng Nịu Ngớ Ngẩn, Triệu Trinh Dạy Vợ

Chương 114: Bái Lạy Thái Phi, Phu Vinh Thê Quý

Chương 115: Vợ Chồng Đồng Lòng Trốn Khỏi Bữa Tiệc

Chương 116: Bị Lạnh Nhạt, Chu Tử Mất Mác

Chương 117: Vọng Giang Lâu, Triệu Trinh Nghe Được Tin Vui

Chương 118: Như Giấc Mộng Xuân, Chu Tử Cáo Ốm

Chương 119: Vạch Rõ Nỗi Lòng Giấu Kín

Chương 120: Tìm Được Đầu Sỏ, Thừa Tướng Nổi Giận

Chương 121: Thể Hiện Uy Nghiêm, Triệu Trinh Dạy Con

Chương 122: Bị Dọa Vỡ Mật, Tứ Phu Nhân Cung Khai

Chương 123: Đêm Mưa Yên Tĩnh, Vợ Chồng Tình Thâm

Chương 124: Đến Biệt Viện, Tiếp Tục Thử Thuốc Nổ

Chương 125: Hứa Hầu Cố Tình Cá Bạc

https://thuviensach.vn

Chương 126: Hưởng Thụ Tình Thân, Triệu Trinh Dùng Kế

Chương 127: Che Giấu 'Tiểu Tam', Triệu Trinh Bị Đánh

Chương 128: Tranh Chấp Xong, Hai Phía Đều Khó Chịu

Chương 129: Giải Tỏa Hiểu Lầm, Triệu Trinh Ngã Bệnh

Chương 130: Khỏi Bệnh, Đôi Bên Hòa Hợp

Chương 131: Cùng Trao Đổi, Vợ Chồng Dây Dưa

Chương 132: Thiết Đặt Cạm Bẫy, Thu Được Toàn Thắng

Chương 133: Rời Nhuận Dương, Bắt Đầu Cuộc Phiêu Lưu

Chương 134: Ngủ Ở Trạm Dịch, Trải Nghiệm Hoàn Toàn Mới

Chương 135: Gặp Mưu Sĩ, Ẩn Chứa Nguy Cơ

Chương 136: Sinh Hiềm Khích, Chu Bích Có Lòng

Chương 137: Đại Tuyết' Đến, Chu Tử Vào Kinh

Chương 138: Tỷ Muội Gặp Nhau, Vui Buồn Lẫn Lộn

Chương 139: Hai Phúc Hắc Đấu Tranh Gay Gắt

Chương 140: Về Vương Phủ, Tập Trung Nhân Khí

Chương 141: Bị Hãm Hại, Chu Tử Khó Chịu

Chương 142: Vì Hài Hòa, Vợ Chồng Đồng Lòng

Chương 143: Chịu Ức Hiếp, Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng

Chương 144: Vì Quyền Thế, Quyết Đi Ngược Đường

Chương 145: Bước Một Bước, Không Lối Quay Về

Chương 146: Trở Về Nhuận Dương, Cả Nhà Đoàn Tụ

Chương 147: Trở Về Nhuận Dương, Đoán Được Tin Vui

Chương 148: Sơ Sẩy Rơi Xuống Nước, Triệu Trinh Dạy Vợ

Chương 149: Khéo Trả Thù, Yêu Thương Khôn Tả

Chương 150: Sinh Con Trai, Vui Mừng Vô Hạn

Chương 151: Chặt Đứt Cảm Tình, Tạm Rời Đại Kim

Chương 152: Vào Ổ Thố Chờ Cá Mắc Câu

Chương 153: Cùng Rối Ren, Cả Hai Nơi Đều Hỗn Loạn

Chương 154: Tàn Sát Kẻ Địch, Trung Thành Không Đổi

Chương 155: Được Chi Viện, Thắng Lớn Trở Về

Chương 156: Trở Về Vương Phủ, Mọi Chuyện Rối Ren

Chương 157: Thái Hậu Đến, Thời Gian Thấm Thoát

https://thuviensach.vn

Chương 158: Chương Cuối: Thành Thái Phi, 'Già' Còn Sinh Con Gái

Chương 159: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (1)

Chương 160: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (2)

Chương 161: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (3)

Chương 162: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (4)

Chương 163: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (5)

Chương 164: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (6)

Chương 165: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (7)

Chương 166: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (8)

Chương 167: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (9)

Chương 168: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (1)

Chương 169: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (2)

Chương 170: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (3)

Chương 171: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (4)

Chương 172: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (5)

Chương 173: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (6)

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Nhà Nghèo Phải Vất Vả Cần Cù Lo Liệu

Mùa đông phương bắc, khô hanh, thật khô hanh, bầu trời trong vắt, mây trắng nhởn nhơ, nhưng thật là rất lạnh, ngay cả dưới chân cũng bị lạnh đông cứng.

Chu Tử cầm cây chổi lớn làm từ cành trúc quét tước rào giậu quanh sân. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, dùng sức giẫm giẫm đôi chân tê rần vì đông lạnh —— trên chân còn mang đôi giày bằng vải bông dày do mẫu thân may —— lại dùng lực chà xát hai tay, tay cũng đã muốn sưng lên vì đông lạnh, thoạt nhìn đều đỏ cả lên.

Hôm nay thật sự lạnh muốn chết!

Chu Tử đã quên cảm giác khi mùa đông có máy sưởi là thế nào, trong trí nhớ chỉ cảm thấy không lạnh.

Đây là một triều đại mà nàng biết rõ trong lịch sử chưa từng đề cập tới —— Kim Triều, kinh đô là Kim kinh, nơi Chu Tử ở gọi là Độc huyện, là một thị trấn nhỏ xa xôi ở phía bắc.

Nàng đi vào thế giới này đã ba bốn năm, sớm đã thành thói quen.

Cho tới bây giờ, nàng mới biết kiếp trước của mình hạnh phúc đến cỡ nào —— con gái một trong gia đình trung lưu, được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay mà nuôi lớn ...

Aizzz, chuyện cũ không nên nhắc lại, sống sót rồi hãy nói sau!

https://thuviensach.vn

Muội muội Chu Bích phơi xong quần áo, từ trong phòng đi ra: "Tỷ, chưa quét sân xong sao? Quét xong thì hai ta cùng thêu hoa đi!"

Chu Tử dùng sức quét thật nhanh: "Chờ một chút, xong ngay đây!"

"Vậy muội vào trước sửa sang lại khung thêu và màu chỉ."

"Được!"

Nhà họ Chu nghèo, không có ruộng đất, chỉ trông cậy vào phụ thân ra ngoài kiếm tiền, phải nuôi sống người nhà, còn phải hiếu thuận với ông bà nội, căn bản là không đủ. Cho nên, Chu Tử cùng Chu Bích đều phải cùng mẫu thân thêu thùa một chút, phụ giúp chi phí trong nhà.

Quét sân xong, Chu Tử rửa sạch tay, rồi mới vào nhà chính.

Chu đại tẩu và Chu Bích đã bày mâm kim chỉ cùng khung thêu ra, nhìn thấy Chu Tử đi vào, vẫy tay nói: "Tử nhi, mau tới đây!"

Chu Tử kéo cái ghế gỗ nhỏ, ngồi xuống bên chân mẫu thân. Nàng thêu thật sự rất nghiêm túc.

Kiếp trước Chu Tử là một cô nương hiền lành, nhát gan, cũng không học mấy thứ thủ đoạn gian trá. Cũng tự mình hiểu lấy, biết chỉ số thông minh của mình không thấp, nhưng quả thật quá hiền lành, cho nên dù là học tập hay công tác, đều vô cùng nghiêm túc. Lúc Chu Tử đi học thành tích tốt, bản thân cũng không tệ, tình cảm với thầy cô và bạn bè cũng không tệ; sau khi đi làm, Chu Tử rất rõ rằng cho dù là hoàn cảnh gì cũng phải thích ứng, phải là người cần cù chăm chỉ trong công việc, cho nên luôn nghiêm túc nghiên cứu nghiệp vụ, hơn nữa lại chịu khó, ở cơ quan cũng coi như là nhân vật nòng cốt trong công việc. Bình bầu cuối năm, Chu Tử được bầu là điển hình tiên tiến, được một khoản tiền thưởng, thực vui vẻ, mời đồng nghiệp ra ngoài uống rượu. Sau khi tan tiệc, Chu Tử mơ mơ hồ hồ ra cửa,

https://thuviensach.vn

vừa đi vài bước đã bị xe đụng phải. Sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình biến thành một bé gái.

Nhặt kim thêu lên, Chu Tử thở dài: không biết ba mẹ có phát hiện sổ tiết kiệm ngân hàng mình đã giấu ở dưới giường, vòng cổ khắc đá chưa? Không biết cơ quan có trợ cấp cho ba mẹ tiền phúng điếu hay không? Không biết bảo hiểm nhân thọ mà mình mua ba mẹ có biết hay không...

"Tử nhi! Bích nhi!" Một giọng nói vô cùng trầm ấm từ bên ngoài truyền vào.

"Là bà nội!" Chu Bích cười nhìn mẫu thân.

"Mở cửa cho bà nội đi." Chu đại tẩu nói với Chu Tử.

Chu Tử cười làm nũng: "Mẹ, bên ngoài rất lạnh! Lại nói, cửa nhà ta không khóa, đẩy liền mở ra, sao còn cần phải đi mở cửa!"

"Con đó!" Chu đại tẩu vươn đầu ngón tay cốc một cái lên đầu Chu Tử.

Mẹ con đang cười đùa, bà nội của Chu Tử đã vào tới. Ba mẹ con Chu Tử nhanh chóng đứng lên nghênh đón.

Tuy rằng bà nội Chu Tử còn chưa đến năm mươi tuổi, nhưng vì đã làm bà nội, nên người trong thôn giáp mặt liền gọi bà một tiếng "Chu lão thái", sau lưng thì gọi bà là "bà già Chu" hoặc gọi theo biệt hiệu "Chu đại pháo". Dáng người bà xinh xắn, trên người chỉnh trang sạch sẽ lưu loát, cho dù là nói chuyện với con dâu hay cháu gái, đều mang vẻ mặt tươi cười: "Ngồi xuống đi, ngồi xuống cả đi!"

Nhìn con dâu lớn, biểu tình trên mặt là vô cùng quan tâm: "Mang thai chắc cũng được năm tháng rồi phải không? Dự tính mùa xuân sang năm là sinh phải không? Gần đây ăn uống thế nào? Ăn nhiều thức ăn một chút..."

https://thuviensach.vn

Vô cùng hiểu rõ mẹ chồng mình, Chu đại tẩu vâng dạ nghe theo, căn bản không đề cập tới trong vại gạo đáng thương nhà mình chỉ còn có một chút lúa mạch.

Chu lão thái nhìn hai cái cháu gái Chu Tử Chu Bích, biểu tình trên mặt là hiền từ dễ gần: "Quần áo đầy đủ, giày mang trên chân cũng rất tốt, thấy các con như vậy, bà nội ta cũng yên tâm!"

Chu Tử Chu Bích đồng loạt cười ngoan ngoãn.

Chu lão thái không đến để nói chuyện hàn huyên.

Ba mẹ con Chu Tử không nói gì, đều cười tủm tỉm nhìn Chu lão thái. Các nàng đều rất rõ, Chu lão thái là loại người không có lợi không dậy sớm không có việc không đến thăm, không phải chỉ đến để ân cần hỏi han.

Nhưng mà, Chu lão thái nói nửa ngày, cuối cùng chẳng qua chỉ giao việc: "Tử nhi Bích nhi, buổi tối đến nhà bà, nhà bên ngoại của bà ở trong thành đưa điểm tâm ngon qua cho bà, cũng đã chừa lại hai phần cho các con!"

Sau khi Chu lão thái rời khỏi, Chu đại tẩu và Chu Tử đều có chút nghi hoặc, chỉ có Bích nhi vui vẻ nói: "Bà nội nói có điểm tâm ngon! Tỷ, muội cũng sắp quên điểm tâm là thứ gì rồi!"

Chu Tử nhìn Chu đại tẩu, Chu đại tẩu nhìn Chu Tử, đều cảm thấy lần này Chu lão thái tới rất gượng gạo, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Buổi tối, Chu Đại Lang làm xong vật dụng trong nhà cho ông chủ Chương lão Tam đã trở về.

Lúc người một nhà ngồi vây quanh cùng uống canh rau dại, ăn bánh cao lương (còn gọi là lúa miến), Chu Đại Lang giống như làm ảo thuật lấy trong tay áo ra một cái bánh bao trắng (màn thầu, bánh bao không nhân), chia làm hai nửa, cho mỗi con gái một nửa.

https://thuviensach.vn

Chu Tử Chu Bích đều nở nụ cười.

Chu Tử đưa bánh của mình cho mẫu thân, kiên trì nói là mình không thích ăn. Mẫu thân đang mang thai, nên bổ sung chút dinh dưỡng.

Cơm nước xong, Chu đại tẩu thu dọn phòng bếp, Chu Tử Chu Bích theo Chu Đại Lang sờ soạng đến nhà bà nội ở thôn đông.

Chu Tam Lang ra mở cửa.

Chu Tử Chu Bích vừa mới đến cửa lớn liền nghe được giọng nói to mà cả thôn đều có thể nghe được của bà nội: "A! Tử nhi Bích nhi, đến đây! Mau tới ăn điểm tâm ngon trong thành đưa tới! Ăn rất ngon đó!"

Chu Tử Chu Bích vào nhà chính, nhìn thấy cô út Chu Tứ Mỹ đang ngồi trên ghế chơi dây, đến ngồi xuống bên cạnh Chu Tứ Mỹ.

Chu lão thái trân trọng mở ra ngăn tủ dựa vào tường phía nam của nhà chính, lấy ra một xâu chìa khóa, tìm đinh đinh đang đang nửa ngày, mới tìm được chìa khóa mình muốn tìm. Bà mở khóa ngăn tủ bên trong ra, lấy ra một cái hộp gỗ, hai tay cầm đi qua, yêu thương nói: "Đến đây, ăn điểm tâm!"

Chu Tử cười không nhúc nhích.

Chu Bích thực hy vọng đi nhanh qua, muốn xem "điểm tâm ngon trong thành đưa tới" mà mình đã nghĩ đến suốt cả ngày một chút. Chu Bích đến xem, hai mắt cảm thấy không tin nổi, tay lại dùng sức xoa xoa ánh mắt, lại nhìn một cái, cuối cùng nghi hoặc nói: "Bà nội, đây là điểm tâm ngon?"

Chu lão thái vẫn rạng rỡ như trước: "Đúng vậy! Nhanh ăn đi!"

Chu Bích vẫn có chút sững sờ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng có chút tò mò, đứng dậy bước qua nhìn nhìn, cũng thực nghi hoặc: đây là "điểm tâm ngon trong thành đưa tới"?

Trong hộp hé ra mảnh giấy dầu, trong giấy dầu trân trọng gói "Điểm tâm". Chuẩn xác mà nói, là "mảnh vụn vỏ ngoài" của điểm tâm —— vỏ ngoài bể vụn của điểm tâm.

Chu lão thái thật nhiệt tình: "Nhanh ăn đi! Nhanh ăn đi! Đây là bà để dành riêng cho hai tỷ muội các con!"

Tuy rằng Chu Bích tham ăn, nhưng không có ý định đưa tay. Cuối cùng cũng vì bà nội quá nhiệt tình, Chu Bích thực không tình nguyện tiếp nhận túi giấy dầu.

Chu Tử gọi Chu Tứ Mỹ: "Cô út cũng đến ăn điểm tâm đi!"

Chu Tứ Mỹ mười hai tuổi cười tủm tỉm: "Ta ăn rồi, đây là để dành lại cho các ngươi, các ngươi ăn đi!" Nàng không thèm thứ vỏ vụn điểm tâm mình ăn còn sót lại đâu!

Nhìn các cháu gái tiếp nhận điểm tâm, Chu lão thái đến tâm sự cùng con lớn nhất. Hai mẹ con nói mấy chuyện mới phát sinh trong thành.

Chu lão thái nói với Chu Đại Lang: "Lưu lão bà, người môi giới nói gần đây có một vụ làm ăn lớn! Nói là Cao tri huyện Cao thái gia trong kinh thành phái người thân thích đến đây chọn mua nữ hài tử, chỉ cần dễ nhìn, gia thế trong sạch, không trả giá, mười lượng hai mươi lượng, đều nguyện ý bỏ ra! Ta đây thật vất vả mới xây dựng được giao tình với Lưu lão bà đó!"

Chu Tử làm bộ như cùng Chu Tứ Mỹ chơi dây, lỗ tai lại dựng thẳng lên nghe động tĩnh của bà nội và phụ thân ở bên kia.

https://thuviensach.vn

Các nàng ở cạnh bờ sông Hoàng hà nơi Độc huyện, từ trước đều là nơi sản sinh ra mỹ nhân, trong kinh cùng với các phủ các huyện, khi chọn mua nữ hài tử, phương nam thì đến Tô Châu, phương bắc đều đến Độc huyện chọn mua nữ hài tử.

Chu lão thái chỉ nói việc này, cũng không nói thêm gì khác. Đêm đã khuya, Chu Đại Lang gọi Chu Tử mang Chu Bích về nhà trước.

Đêm trong thôn nhỏ cực kỳ yên tĩnh, ngẫu nhiên truyền đến một tiếng chó sủa, rất nhanh liền yên lặng xuống.

Chu Tử cuộn người lui vào trong ổ chăn. Chăn này vừa lớn vừa nặng nề, đè lên người nặng trịch, nhưng lại là chăn bông cũ, không hề ấm áp. Chu Tử nằm trên giường nửa ngày, cẳng chân bàn chân vẫn lạnh lẽo.

Chu Bích bên cạnh đưa lưng về phía tỷ tỷ đã sớm ngủ mất, nàng ấy chịu lạnh giỏi, trên người ấm áp dễ chịu. Chu Tử lặng lẽ giơ tay dán lên lưng Chu Bích, Chu Bích không hề động đậy, vẫn ngủ say sưa. Chu Tử lặng lẽ cười cười, hai chân cũng đều dán lên người muội muội.

Ngọn đèn nhỏ vẫn sáng ở đầu giường, vì tiết kiệm dầu thắp, đèn dầu được khiêu nho nhỏ, ngọn đèn chỉ chớp chớp chút ánh sáng như hạt đậu xanh.

Chu đại tẩu đang may vá quần áo cho nữ nhi dưới đèn, bộ dáng nàng thoạt nhìn khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ nàng thật rất xinh đẹp, mặt trái xoan mắt to miệng nhỏ, hơn nữa hai gò má lúc ẩn lúc hiện hai lún đồng tiền, nhìn ra được diện mạo xinh đẹp khi còn trẻ. Khi Chu Tử vừa đến thế giới này, vẫn thường âm thầm cảm thán, mẹ thật sự là mặt Phạm Băng Băng mà mệnh thì nông phụ, thật đáng tiếc.

Chu Tử lấy tay ấm áp ra khỏi người Chu Bích, vươn tay sờ sờ bụng mẫu thân, vừa muốn lùi về, tay mập mạp đã bị Chu đại tẩu nắm lấy.

https://thuviensach.vn

"Quỷ bướng bỉnh!" Chu đại tẩu buông tay của con gái lớn ra, tiếp theo đó thở dài: "Năm nay tay lại đông lạnh? Ngày mai hái chút lúa mạch non ngâm nước thử xem!"

Chu Tử nương theo ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn nghĩ đến tay mình vì nứt da mà vừa hồng vừa sưng, thở dài: "Mỡ lợn gì đó đều đã dùng, có ích lợi gì đâu chứ!"

Tay đã đông lạnh, hơi nóng một chút liền ngứa khó chịu, thầm nghĩ muốn gãi rách nó, nhưng gãi rách xong lại ứ nước, càng khó chịu.

Chu đại tẩu cũng thở dài theo, thật sự không có biện pháp. Chu Tử cùng Chu Bích cũng chưa đến mười tuổi, nhưng đã ở nhà nấu cơm giặt giũ nuôi gà nuôi lợn, ở trong vườn trồng rau nhổ cỏ gánh nước xới đất bón phân, hàng năm vào mùa đông, tay hai nha đầu này đều sưng hồng, nhìn rất đáng thương. Tay Chu đại tẩu năm nay không đông lạnh, chỉ nứt ra từng đường, cũng đau đến bứt rứt.

Chu Tử dán cả người mình lên người Chu Bích, đưa lưng về phía Chu đại tẩu, miệng cũng không dừng lại: "Mẹ, vì sao mẹ gả cho cha con?"

Chu đại tẩu ghim kim may lên búi tóc ở thái dương: "Bà ngoại con nhận của bà nội con bốn lượng bạc!"

Nghĩ đến chuyện cũ, Chu đại tẩu nở nụ cười: "Mẹ gả vào đây không bao lâu, bà ngoại con nịnh bợ một người môi giới, nhờ người ta bán dì ba của con cho Hàn lão gia gia trong thành làm nha đầu, được mười lượng bạc, lại nghĩ đến bộ dáng của mẹ không thể tệ hơn dì ba con, mà chỉ bán bốn lượng, hối hận muốn chết!"

Chu Tử cũng cười, bà ngoại ở thôn bên cạnh, cái gì cũng tốt chỉ là quá trọng nam khinh nữ, nhưng lại chỉ sinh một con trai, con gái thì lại sinh được bốn. Lão nhân gia bà xem con trai như châu như bảo, con gái thì đều chỉ xem là thứ có thể bán ra tiền, bộ dạng bốn nữ nhi đều đẹp, người sau lại

https://thuviensach.vn

bán giá cao hơn người trước, sau khi con gái thứ tư bị bán đi, liền tháo dỡ nhà cỏ, xây cho con trai một ngôi nhà ngói mới.

"Mẹ, lúc nào thì đệ đệ được sinh ra?" Chu Tử cũng ngóng trông đệ đệ, hai con lớn Chu Tử cùng Chu Bích của mẹ đều là nữ nhi, bị bà nội vô cùng xem thường, nếu đứa thứ ba không là nam, không biết bà nội còn muốn bắt nạt mẹ đến thế nào nữa!

Chu đại tẩu nói đùa: "Bà ngoại con sinh bốn cô nhóc rồi mới sinh cậu con, mẹ cũng phải học tập bà, lại sinh cho con hai muội muội!"

Chu Tử trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Mẹ, khi mẹ già đi, con sẽ nuôi mẹ!"

Chu đại tẩu nở nụ cười, không nói chuyện, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, vừa thê lương, lại vừa hy vọng, trong lòng cực kỳ phức tạp.

"Cha con còn ở bên đó?"

"Bên đó" trong từ ngữ chuyên dụng của Chu Tử, là chỉ nhà của ông bà nội Chu Tử, ở đầu thôn đông.

"Đúng vậy, không phải mỗi đêm đều qua đó sao!"

Chu Tử nhăn đôi mày nhỏ. Bà nội bắt nạt mẹ, Chu Tử thực chán ghét bà nội của mình, nhưng cha lại hết lần này đến lần khác cố tình hiếu thuận, cái gì cũng đều nghe ông nội bà nội.

Chu đại tẩu hơi mệt, buông việc trong tay, gỡ từng cây kim sợi chỉ xuống, ưỡng thắt lưng: "Không chờ nữa, chúng ta ngủ trước đi!" Một tay nàng cầm cái mâm kim chỉ, một tay bưng ngọn đèn, đứng dậy rời đi.

Trong phòng liền tối đen.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài, gió mùa đông ào ào thổi mạnh, cửa sổ dán giấy bị gió thổi, phát ra âm thanh "soàn soạt" nặng nề.

Chu Tử nghe nghe rồi ngủ thiếp đi.

Lúc Chu Tử cùng Chu Bích bị gọi dậy, Chu đại tẩu đã làm xong điểm tâm, đậy vung lại.

Hai tỷ muội mặc quần áo đi ra, Chu Tử ra trước, Chu Bích bưng chậu gỗ đi sau nàng. Vào bếp, Chu Tử mở vung của cái nồi trong cùng, lấy gáo múc nước ấm trong nồi ra, đổ vào trong chậu gỗ mà Chu Bích bưng.

Hai tỷ muội bưng chậu tới cái kệ rửa mặt cạnh cửa bếp, bắt đầu xốc nước rửa mặt.

Chu Đại Lang vừa vặn đi ra từ nhà chính, nhìn hai nữ nhi dùng khăn bông lau mặt, nhìn qua mặt mày đều giống như vẽ, vô cùng xinh đẹp, trong lòng cũng đắc ý: hai con gái của ta nhìn thật đẹp, đến khi lớn lên, sẽ có được tất cả ưu điểm của cha mẹ!

Chu Tử mười hai tuổi và Chu Bích mười tuổi, thừa hưởng ở mẹ đôi mi thanh tú mắt hạnh cằm thon cùng lún đồng tiền nhỏ, lại kế thừa của cha cái mũi thẳng cùng làn da trắng, đều là tiểu mỹ nhân nhất đẳng, chẳng qua Chu Tử càng giống phụ thân hơn một chút, môi dày hơn một chút, Chu Bích càng giống mẫu thân, miệng nho nhỏ, có thể nói là miệng anh đào nhỏ.

Chu Bích dọn dẹp bàn, Chu Tử đến nhà bếp lấy điểm tâm —— muội muội còn nhỏ tuổi, nàng sợ muội muội bị canh làm nóng, luôn đều là nàng dọn cơm muội muội lau bàn.

Dọn cơm xong, người một nhà ngồi vây quanh cái bàn nhỏ bắt đầu ăn điểm tâm.

https://thuviensach.vn

Điểm tâm của Chu gia rất đơn giản, bánh bột ngô, củ cải xắt sợi trộn dầu vừng, cộng thêm cháo hiếm khi nhìn thấy hạt gạo.

Chu Tử cùng Chu Bích ăn thật sự ngon miệng, đang lúc cơ thể các nàng phát triển, ăn cái gì cũng đều ngon, đừng nói cơm canh, cho dù là thức ăn tệ hơn nữa các nàng cũng thích.

Nhà có bốn người, Chu đại tẩu liền làm bốn cái bánh bột ngô, vừa vặn mỗi người một cái. Chu Đại Lang cầm bánh trong tay, nhưng không ăn, chỉ gắp củ cải xắt sợi ăn, sau đó bắt đầu chậm rãi uống cháo. Kết quả bánh của Chu Tử cùng Chu Bích đã ăn xong rồi, bánh trong tay hắn vẫn còn hơn phân nửa. Nhìn thấy hai nữ nhi ăn bánh xong, Chu Đại Lang bẻ cái bánh còn lại của mình thành hai nửa, cho mỗi nữ nhi một nửa, đưa qua.

Chu Tử không lấy, Chu lão đại nở nụ cười: "Cha cơm nước xong đến nhà Chương lão Tam làm đồ dùng trong nhà, buổi trưa sẽ được ăn no!"

Chu Tử biết Chương lão Tam là địa chủ, trong nhà có bánh bao trắng, giữa trưa sẽ không để phụ thân đói, lúc này mới nhận lấy, gắp một đũa củ cải xắt sợi, bắt đầu ăn; Chu Bích cũng làm theo tỷ tỷ, gắp củ cải xắt sợi ăn với bánh.

Chu Đại Lang ăn điểm tâm xong liền cõng thùng dụng cụ đến nhà Chương lão Tam. Chu đại tẩu lấy cái mâm kim chỉ ra, bắt đầu thêu.

Chu Tử cầm xơ mướp rửa nồi và bát đũa, sau đó quấy đều chút trấu cám có được sau khi tráng nồi, bưng đến chuồng lợn, đổ vào máng lợn. Ba con lợn xông tới, tranh nhau ăn thật sự rất ngon.

Chu Tử cho lợn ăn xong, lại cầm ki (dụng cụ hốt rác) đến cách vách nhà bếp vốc mấy vốc ngô, đưa đến chuồng gà cho gà ăn. Nàng vừa ném ngô qua, một đám gà lập tức vây quanh lại. Bên kia Chu Bích nhanh tay lẹ mắt mở cửa rào tre ra, cầm cái chổi chạy vào, bắt đầu quét tước chuồng heo.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đang vội vàng, ngẩng đầu liền thấy ông nội cầm cái cuốc đi qua bên ngoài. Nàng biết ông nội phải ra đồng làm việc, nhưng ông nội không có ý nhận lời chào hỏi, nàng liền làm bộ như không nhìn thấy.

Ông nội Chu Tử có năm sáu mẫu đất, mỗi ngày cũng không quá khó khăn.

Chu lão sinh ba nam một nữ.

Sau khi Chu Đại Lang thành thân một năm, bị cha mẹ buộc ra ở riêng, hắn dựa vào việc làm thợ mộc mà sống, xây căn nhà cỏ ba gian, mang vợ, con gái và món nợ năm lượng bạc khi đón dâu ra ngoài.

Bộ dạng Chu Nhị Lang tuấn tú, đầu óc lại linh hoạt, làm phụ việc cho một tiệm chạp phô (bách hóa) ở trong thành, mắt đi mày lại câu được con gái của ông chủ, không tốn một đồng bạc liền cưới được lão bà, cha vợ còn tặng của hồi môn là một ngôi nhà ở thành phía nam, điểm duy nhất không hài lòng là bộ dạng lão bà của hắn thật quá xấu.

Bộ dạng Chu Tam Lang cũng tuấn tú, chỉ là chất phác, năm nay mười lăm tuổi, bị lão cha bắt làm việc ngoài ruộng giống như trâu chẳng phân biệt được sớm muộn gì, nói vậy thì sau khi thành thân cũng sẽ là một đôi tay trắng mà ra ngoài.

Ông bà nội Chu Tử nhìn thấy hai cháu gái của nhà Đại Lang liền mất hứng, thật sự trọng nam khinh nữ; nhưng ánh mắt bọn họ nhìn đến con gái Chu Tứ Mỹ mới mười hai tuổi sinh được khi đã già của mình, liền lập tức biến thành trần trụi trọng nữ khinh nam, hận không thể mua tất cả mọi thứ cho khuê nữ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Bà Nội Tàn Nhẫn Sinh Lòng Độc Ác

Việc nhà đã xong, Chu Tử Chu Bích xách theo cái sọt đến ruộng lúa mạch nhổ cỏ hái rau dại. Mùa đông trong ruộng lúa mạch, mặc kệ là rau cải đất hay là rau tể thái (1), nhìn đều rất non, hái về nhà có thể phối hợp làm thức ăn; còn có thể băm nhuyễn cho gà ăn tiết kiệm không ít ngô.

Hai tỷ muội vừa hái rau vừa nói chuyện phiếm, phỏng chừng đến giữa trưa, Chu Tử nhìn trời, màu trắng ngày đông tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đọng lại trên bầu trời, thật sự nên về nhà rồi.

Chu đại tẩu ở nhà đã làm xong cơm trưa, cháo ngô hầm rau cải, bỏ thêm mấy viên muối thô.

Cơm canh thực qua loa, nhưng Chu Tử Chu Bích mỗi người bưng một bát, ngồi dưới cửa sổ phơi nắng ấm mà uống, còn uống thật ngon. Nhà của hai nàng không có ruộng đất, liền xới một mảnh đất nhỏ ở đối diện cửa nhà trồng rau, thường đều dựa vào phụ thân làm thợ mộc kiếm chút tiền mà duy trì cuộc sống, hiện nay trong nhà chỉ còn lại một chút lúa mạch, vẫn luyến tiếc không dám ăn, chuẩn bị cho lúc mẹ ở cữ sau khi sinh đệ đệ còn có mà dùng.

Cơm nước xong, hai tỷ muội lại phân công hợp tác rửa nồi chăm lợn cho gà ăn.

Lúc chăm lợn, Chu Tử nhìn lợn ăn thật ngon lành, trong lòng thực vui vẻ. Mấy con lợn này chính là hy vọng của cả nhà, trước khi qua năm mới, bán đàn lợn sẽ có được chút bạc rồi!

https://thuviensach.vn

Chu Bích ở bên kia cho gà ăn nói với tỷ tỷ ở bên này: "Tỷ, vừa đến mùa đông sao gà lại không đẻ trứng nữa?"

"Vẫn đẻ, chỉ là ít đi nhiều lắm," Chu Tử nhìn đàn gà chen chúc giành ngô nói, "Lấy rau dại đã hái băm cho gà ăn, cho ăn ngô như thế thật rất lãng phí!"

Chu Bích dạ một tiếng, đi băm rau dại.

Chu Tử nhanh chóng nói với theo một tiếng: "Để rau cải và rau tể thái lại, thứ khác thì băm hết đi!"

Chu Bích lại trong trẻo đáp một tiếng.

Hai tỷ muội chuẩn bị mang cái sọt đi, Chu đại tẩu vội vàng giao phó: "Về sớm một chút, đến chỗ cha các con nhặt chút vụn bào (mạt cưa)!"

Chu Tử vội vàng dạ một tiếng.

Ở Độc huyện này, thợ mộc đến nhà người ta làm việc, luôn đặt ra quy củ là vụn bào cùng gỗ vụn đều thuộc về thợ mộc, nhặt về nhà là có thể dùng nhóm lửa.

Lúc chạng vạng, Chu Tử cùng Chu Bích hợp lực lôi xe hai bánh, Chu Tử kéo xe, Chu Bích thì giữ xe đẩy xe, cùng đến nhà Chương lão Tam ở thôn nam.

Nhà Chương lão Tam tuyệt đối không giống đại bộ phận những nhà khác trong thôn, một tứ hợp viện (2) lớn chỉnh tề, tất cả đều là mái ngói xanh đen, ngay cả lối đi dạo trong viện cũng trải đá xanh.

Chu Tử ở cửa lớn hô một tiếng, một gã sai vặt mười bốn mười lăm tuổi đi ra, dẫn hai tỷ muội kéo xe vào cửa.

Cả nhà Chương lão Tam đang ăn cơm, trong viện im ắng.

https://thuviensach.vn

Đang ăn cơm ở nhà kề (3), Chu Đại Lang đi ra, đón hai nữ nhi đến lấy vụn bào.

Lúc Chu Tử xách theo giỏ đựng vụn bào đi qua cửa lớn của nhà chính, một mùi thơm của thịt trộn hồi hương chui vào mũi của nàng, Chu Tử dùng sức hít một hơi: thực thơm nha!

Trước khi Chu Tử xuyên qua vẫn là người theo chủ nghĩa ăn chay, ngửi được mùi thịt liền chán ghét, không nghĩ tới hiện tại thật sự không thể được ăn thịt, ngược lại cứ ngửi thấy liền thích, bụng cũng bắt đầu kêu thầm thì.

Ngồi trong nhà chính là con trai Chương Kỳ và con gái Chương Mai của Chương lão Tam. Chương Kỳ ngẩng đầu, nhìn hai con gái Chu Tử Chu Bích của thợ mộc Chu Đại Lang, hai búi tóc được chải sơ trên đầu không hề rối loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mắt to đen bóng, đều có dáng dấp mỹ nhân, nhưng đáng tiếc lớn như vậy mà ngay cả váy cũng không mặc, đều là quần áo bông cũ đã bị giặt đến trắng bệch. Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy hai tỷ muội này thật quá đáng thương, cầm hai cái bánh bao, gắp mấy miếng thịt xắt sợi nhét vào.

Chương Kỳ vừa ra khỏi cửa nhà chính, liền nhìn thấy Chu Tử mang theo một sọt vụn bào đi tới, hắn cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa hai cái bánh bao cho Chu Tử.

Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong ánh mắt xinh đẹp của Chương Kỳ tràn đầy ân cần.

Chu Tử cười cười, tiếp nhận bánh bao, giòn giã nói: "Cám ơn ngài!"

Chương Kỳ bao nhiêu tuổi? Chắc là chưa quá mười lăm tuổi, Chu Tử cũng không nghĩ nhiều, cho liền ăn!

https://thuviensach.vn

Chu lão đại thấy được, vội vàng nói lớn tiếng: "Tử nhi, cảm ơn đại thiếu gia đi!"

"Đã cảm ơn rồi, cha!" Chu Tử cười tủm tỉm đi qua, đưa hai cái bánh bao kẹp thịt cho Chu Bích.

Lúc về nhà, trời đã tối rồi, các nhà các hộ bắt đầu kêu con cháu của mình về, trong không khí tràn ngập mùi vị cháo loảng, bánh nướng áp chảo, củ cải xào. Chu Đại Lang kéo xe hai bánh, Chu Tử cùng Chu Bích nằm trên vụn bào, hai tỷ muội ngươi một ngụm ta một ngụm ăn từng miếng bánh bao. Mỗi khi cắn một ngụm hai tỷ muội đều phải nhai nửa ngày mới chịu nuốt xuống.

"Tỷ, thịt thực thơm nha!" Chu Bích cắn một ngụm, vội vàng đẩy qua cho tỷ tỷ.

Chu Tử cắn một ngụm, cố ý chỉ cắn bánh bao, không ăn đến thịt.

Về đến nhà, Chu Tử lấy ra cái bánh bao kẹp thịt đã giữ lại đưa cho mẹ, Chu Đại Lang cũng lấy ra cái bánh bao từ trong tay áo, chẳng qua là kẹp dưa muối. Một nhà bốn người không khỏi đều nở nụ cười.

Buổi tối, Chu đại tẩu ở lại nhà tiếp tục đóng đế hài, Chu Đại Lang mang Chu Tử cùng Chu Bích đến nhà nội.

Từ nhà Chu Tử đến nhà nội là một con đường nhỏ, phía bắc đường nhỏ là một hồ nước rất lớn, phía nam là một cánh rừng cây Dương lớn. Chu Đại Lang mỗi tay dắt một nữ nhi, vừa đi vừa nói chuyện. Mặt đất bị đông cứng, dẫm lên nghe "soạt soạt". Chu Tử cùng Chu Bích cố ý dùng sức dậm chân đi trên đường, nghe tiếng vang liền cười ha ha.

Nhà nội Chu Tử tuy rằng là nhà ngói lớn ba gian, nhưng vẫn là tường gạch mộc, cửa lớn cũng do Chu Đại Lang dùng gỗ đầu thừa đuôi thẹo ghép

https://thuviensach.vn

thành. Chu Tử còn chưa kịp gõ cửa, chó trong nhà liền kêu lên. Trong nhà truyền đến tiếng của bà nội Chu Tử: "Ai?"

"Con!" Chu Tử lớn tiếng nói.

"Tới liền!" Tiếng bà nội nói.

Người ra mở cửa cũng là chú Chu Tam Lang của Chu Tử.

Chu Tử đi vào cửa nhà chính liền thấy dưới đất đặt một cái thúng cạn, trong thúng cạn là ngô, nàng cảm thấy mình đã hiểu. Bà nội Chu Tử luôn có ý tưởng nghĩ cách bòn rút lợi ích từ Chu Tử cùng Chu Bích, Chu Tử Chu Bích vừa đến nhà bà, không khẩy bông thì chính là tách ngô, nếu không thì chính là nấu rượu rửa rau quét sân. Tóm lại sẽ không để Chu Tử Chu Bích nhàn rỗi đứng trong nhà mình.

Nhà chính đốt một ngọn đèn. Ông lão Chu thực quá tiết kiệm, đèn dầu rất nhỏ, chỉ có một chút ánh sáng, bên trong vẫn tối đen như trước.

Ông lão Chu cùng Chu Đại Lang chia nhau ngồi hai bên cái bàn cao cao, trước mắt hai cha con đều đặt một chén trà lớn.

Chu Tử cùng Chu Bích ngồi trên ghế gỗ nhỏ bên cái nia lớn tách ngô. Tách ngô chính là tách hết hạt ngô xuống, chỉ còn lại lõi ngô. Chu Tử vừa tách ngô vừa nói với bà nội: "Nội, nhà bà củi lửa nhiều, củi trong nhà con không đủ đốt, chút nữa tách ngô xong, mấy cái lõi này cho con đem về nhà nấu rượu đi!"

Tuy rằng Chu Tử cười nói, nhưng lại dùng giọng điệu khẳng định.

Chu lão thái nghĩ nhà mình đúng thật không cần, củi cây bông chất đống cao cả thước trước phòng, lại nói nhìn dáng vẻ của Chu Tử, nếu không thuận theo lời nàng không chừng nàng thực sẽ kéo Chu Bích ném việc bỏ về, cho nên tuy rằng Chu lão thái không vui gì lắm, nhưng vẫn đồng ý.

https://thuviensach.vn

Chu Tử và Chu Bích nhìn nhau cười, Chu Bích vội vàng đứng dậy lấy một cái sọt lớn để qua bên cạnh, tách ngô sạch sẽ xong liền ném lõi ngô vào sọt.

Chu lão thái ở bên cạnh đóng đế giày, Chu Tứ Mỹ nũng nịu quấn lấy bên cạnh bà. Việc dùng tay tách ngô này, Chu lão thái luyến tiếc nữ nhi phải chịu khổ.

"Đại Lang, nói cho con một tin tức tốt!"

Nghe thấy bà nội nói chuyện, lỗ tai Chu Tử lập tức dựng thẳng lên.

"Muội muội con nói là đã thuyết phục được Đào gia ở thành tây cách bờ sông mười hai dặm!"

"Đào gia?" Đại Lang vừa nghe vội hỏi, "Có phải Đào gia sẽ xây nhà mới hay không?"

"Cũng không phải! Nhà hắn không chỉ có nơi xay bột, còn có bốn mươi mẫu đất! Ta thật không dễ dàng mới nhờ người thuyết phục được!"

Chu Đại Lang hơi trầm ngâm, cảm thấy chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy, liền nói: "Của hồi môn đưa qua chỉ sợ sẽ nhiều hơn một chút?"

"Đúng vậy!" Chu lão thái cười tươi tắn, "Ta đã đồng ý sẽ đưa mười mẫu đất, lại đưa thêm trọn bộ tư trang!"

Chu Đại Lang trầm mặc, hắn cảm thấy mẫu thân có ý đồ không tốt.

Quả nhiên, Chu lão thái cười đến thật hiền hòa: "Ta và cha con đã thương lượng, con ra hai mươi lượng bạc, lão Nhị ra ba mươi lượng, chúng ta gom góp lại là đủ thôi!" Bà sợ con trai lớn nhất không vui, vội vàng bỏ thêm một câu: "Lão Nhị đã đồng ý rồi!"

Chu Đại Lang trầm mặc thật lâu.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vội hỏi: "Nội, nhà con ra ở riêng tới nay đã hai năm, nợ cũ kéo theo nợ mới, cha mẹ con nhịn ăn nhịn mặc liều mạng làm việc kiếm tiền mới trả dứt được nợ, còn chưa kịp thở lấy hơi, sao có thể đào đâu ra hai mươi lượng bạc?!"

Chu lão thái đứng dậy đi tới, vung tay tát "Bốp" lên mặt Chu Tử. Lạnh lùng nói: "Người lớn nói chuyện, mày mà cũng được phép xen mồm sao?" Lại quay đầu nói với con trai lớn: "Hai con nhóc này thật quá bướng bỉnh, còn không bằng bán cho nhà người ta dạy bảo!"

Mặt Chu Tử tê rần, vốn muốn đẩy Chu lão thái một cái, nhưng hai tay vừa vươn ra, đã bị phụ thân trừng mắt nhìn qua.

Nàng cúi đầu không nói gì.

Chu Tử Chu Bích bị phụ thân đuổi ra khỏi nhà bà nội.

Chu Tử nắm tay muội muội: "Bà nội muốn hai mươi lượng bạc, cha vì hiếu thuận nhất định sẽ đáp ứng, đáng tiếc là tiền trong nhà chúng ta không hơn được một xâu, cũng là tiền mẹ chuẩn bị để đưa cho bà mụ Trương Ngọc Mai!"

Miệng nàng lý nói như vậy, tay thì kéo muội muội đi về nhà.

Chu đại tẩu nghe Chu Tử thuật lại xong, trầm ngâm một lát nói: "Trong nhà chúng ta, đừng nói hai mươi lượng bạc, chỉ hai lượng cũng không kiếm ra nổi!"

Nói tới đây, trong đầu Chu Tử chợt lóe, nhớ tới lời bà nội nói, chợt thốt ra: "Mẹ, nhà ta có gì đáng giá không?"

Chu đại tẩu một mảnh mờ mịt: "Không có, chỉ có ngôi nhà cỏ ba gian, sao lại có gì đáng giá?"

https://thuviensach.vn

Tim Chu Tử đập nhanh, nhìn nhìn muội muội, lại nhìn nhìn mẫu thân, trong lòng lộp bộp một tiếng, ánh mắt mang theo chút kinh hoảng nhìn mẫu thân.

Chu đại tẩu nhìn thấy vẻ mặt của nữ nhi, cũng bắt đầu hoảng hốt: "Không thể nào? Sao bà nội con lại có thể nhẫn tâm như vậy, dù gì cũng là cháu gái ruột thịt? Sẽ không đâu!"

Nói xong chính nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng cũng chỉ có thể tự mình an ủi chính mình, an ủi Chu Tử Chu Bích.

Chu Tử ngẫm lại cách bà nội Chu lão thái làm người, bà lão này thật là bất công đến cực điểm, hận không thể gả cô út Chu Tứ Mỹ cho hoàng đế luôn ấy chứ, tất nhiên hy sinh luôn luôn không thể là ai khác ngoài cháu gái ruột, mà phụ thân của mình lại là con trai nổi danh hiếu thảo, cái gì cũng nghe bà nội.

Nàng vội vàng nói với mẫu thân: "Mẹ, mẹ giữ bọn con lại, đừng để bà nội bán hai tỷ muội bọn con cho kỹ viện!"

Chu đại tẩu rùng mình, không kịp trách cứ nữ nhi nói ra từ "Kỹ viện" không sạch sẽ, đã vội nói: "Không đâu! Sao bà nội lại có thể như vậy! Nếu bà ấy có ý nghĩ đó, mẹ liền, mẹ liền liều mạng với bà ấy!"

Ba mẹ con đều lo sợ bất an đứng ngồi không yên, mà Chu Đại Lang vẫn chưa chịu về nhà.

Dưới ánh đèn, Chu đại tẩu nhìn Chu Tử Chu Bích, trong lòng co rút đau đớn, khổ không nói nổi: luôn luôn tự hào mình đã sinh hai cô con gái ngoan hiền như vậy, không nghĩ tới lại bị mẹ chồng nhẫn tâm ác độc để mắt tới!

Chu Tử bình tĩnh suy nghĩ, vội vàng nói với mẫu thân: "Mẹ, nếu sự việc không thể vãn hồi, mẹ nhất định phải kiên trì, thà rằng bán ít đi một chút

https://thuviensach.vn

bạc cũng chỉ bán bọn con làm nha hoàn, không nên bán hai tỷ muội bọn con vào kỹ viện!"

Chu đại tẩu tâm hoảng ý loạn, ôm lấy hai nữ nhi liên tục đồng ý.

Chu Bích không biết "Kỹ viện" là gì, nhưng cũng mông mông lung lung biết đó không phải là nơi tốt, nước mắt sớm chảy đầy mặt.

Chu Tử ôm muội muội, rúc vào trong lòng mẫu thân, nước mắt cũng không tự chủ được mà chảy ra.

(1) rau tể thái: vị thuốc có tính hàn, dùng để hạ nhiệt….

(2) tứ hợp viện: loại mô hình nhà ở có 4 dãy quay thành hình vuông hoặc chữ nhật, giữa có sân chung. Trong tứ hợp viện chia thành: nhà chính, nhà kề (3), …

(4) hồi hương: một hương liệu trong ngũ vị hương

(2), (3)

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Rời Xa Cha Mẹ, Bán Mình Làm Nha Hoàn

Ba mẹ con nhất thời không nói gì.

Trong lòng Chu Tử đã có dự tính, nàng biết phụ thân luôn luôn ngu hiếu, bà nội nhất định sẽ thực hiện được ý đồ, bây giờ việc nàng có thể làm, chính là dùng hết sức từng chút từng chút đẩy mọi chuyện theo chiều hướng tốt hơn. Nếu bà nội đã chuẩn bị kỹ để bán hai tỷ muội các nàng, nhất định để tăng tinh thần, kiên trì đến cùng, chỉ sợ trong lát nữa có thể sẽ đến đây.

Trong lòng Chu Tử đang không yên, lại nghe được phụ thân ho khan một tiếng, sau đó chính là tiếng ken két của cửa nhà bị đẩy ra, vừa định ra đón, liền nghe được tiếng bà nội lớn giọng: "Con trước hết đừng nói gì, ta sẽ nói chuyện với con dâu, xem nàng dám không nghe không!"

Chu Tử Chu Bích vội vàng chạy về phòng, đứng bên người mẫu thân nhỏ giọng nói: "Bà nội đến!"

Chu lão thái có biệt hiệu là "Chu đại pháo", giọng nói tất nhiên là rất lớn, Chu đại tẩu đã sớm nghe thấy. Nàng vỗ vỗ tay nữ nhi, đứng dậy nghênh đón mẹ chồng.

Chu lão thái rất có tâm kế, vào nhà ngồi vào chỗ của mình sau đó há mồm liền hỏi con dâu: "Sắp qua năm mới mà cũng chưa chuẩn bị quần áo mới cho Tử nhi Bích nhi sao?"

Chu đại tẩu trả lời: "Nợ người ta còn chưa trả xong, năm nay sẽ không có!"

https://thuviensach.vn

Chu lão thái lại hỏi: "Hôm nay cho Tử nhi Bích nhi ăn gì?"

Chu đại tẩu có chút mờ mịt, thành thành thật thật đáp: "Bánh bột ngô, canh rau dại..."

Chu lão thái không ngừng cố gắng: "Có muốn hai đứa trẻ sống tốt hơn không?"

Chu đại tẩu cứng miệng không nói ra lời.

Mũi Chu lão thái khì một tiếng: "Ai không muốn để đứa trẻ sống tốt hớn chứ? Đều là cháu gái ruột của ta mà! Ngươi là mẹ mà không thương, ta làm bà nội sẽ thương, ta đã quyết định, ta muốn mỗi ngày của cháu gái ta đều tốt lành!"

Chu đại tẩu nói không lại mẹ chồng, vội vàng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Chu Đại Lang. Nhưng Chu Đại Lang một mực hiếu thuận, không dám làm trái mẫu thân của mình, hắn ngồi ở đó cúi đầu không nói lời nào.

Chu Tử vừa muốn nói chuyện, Chu lão thái đã nói: "Nổi tiếng nhất trong thành dự đoán là hai người Ngải Tứ Hổ và Lưu lão bà..." Bà cố ý kéo dài giọng.

Bởi vì nhà ở giao lộ phía tây của huyện thành, cho nên Chu Đại Lang và Chu đại tẩu có biết một chút ít chuyện trong thành.

Ai cũng biết thu nhập của Ngải Tứ Hổ là chuyên bán đứa nhỏ ở các nơi làm kỹ nữ, con hát, còn Lưu lão bà chuyên bán nha hoàn, vợ bé cho các nhà. Bởi vậy hai vợ chồng bọn họ vừa nghe nhắc tới Ngải Tứ Hổ, trong lòng đều run sợ, lập tức nói: "Tìm Lưu lão bà thì tốt hơn!"

Chu lão thái đạt được mục đích, cảm thấy gừng càng già càng cay, trong lòng rất đắc ý, trên mặt vẫn bày ra vẻ đau thương luyến tiếc: "Ta cũng nghĩ vậy, đến nhà giàu người ta làm nha hoàn, ăn mặc so ra còn tốt hơn cô

https://thuviensach.vn

nương nhà Chương lão Tam ấy chứ, ta là ta đang lo lắng cho hai cháu gái nhà ta thôi!"

Bà lại nói: "Dáng vẻ của Tử nhi Bích nhi đều chỉnh tề, ít nhất sẽ có hai mươi lượng bạc."

Chu lão thái thừa thắng xông lên, tất cả các mặt đều nói hết, xong rồi mới đắc ý rời đi.

Cả nhà bốn người của Chu Tử cùng ở lại trong phòng, nhưng ai cũng không mở miệng, trong phòng thực yên tĩnh, chỉ có tim đèn ngẫu nhiên vang lên "tách" một cái.

Chu Tử suy nghĩ lại, đi vào thế giới này đã đã nhiều năm, cả nhà nàng vẫn cứ giãy giụa trong cảnh nghèo nàn cơ cực như vậy, hàng năm đều mệt chết mệt sống, nhưng trừ trả nợ, còn phải nộp thuế thân hiến lương thực, thừa lại không được bao nhiêu. Nàng và Chu Bích chưa từng được ăn no, càng không cần nói đến ăn một miếng thịt. Hàng năm sau khi bán lợn lúc cuối năm, phụ thân mới mua chút thức ăn ngon, chút nước luộc thịt heo mà người ta không cần nữa, cả nhà mới được coi là có thức ăn mặn. Đại bộ phận những người trong thôn đều giống nhà bọn họ, đều giãy giụa cầu chút ấm no.

Thời đại này trọng nam khinh nữ, nữ hài tử bị cầm bị bán là chuyện thường. Chờ khi nàng cùng Chu Bích lớn thêm mấy tuổi, cũng sẽ bởi vì mấy lượng bạc lễ hỏi mà bị gả vào một nhà nông nghèo khó không khác mình lắm, sinh đứa nhỏ, làm việc nhà, tiếp tục giãy giụa cầu chút ấm no.

Mỗi ngày đều như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy cả đời?

Cứ sống như vậy, không bằng Chu Tử dùng bất cứ giá nào làm cho nhà mình tốt hơn một chút.

https://thuviensach.vn

Chu Tử suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Cha, nếu thật sự phải bán con, vậy thì không cần bán muội muội, về sau cũng không nên bán. Con đến nhà người ta làm việc, hẳn là còn có tiền công, sau khi làm cho người ta xong, con trở về, chúng ta sẽ càng ngày càng tốt hơn. Cũng đừng dễ dàng hứa bán muội muội đi, đến lúc đó con sẽ nghĩ biện pháp."

Nàng nhìn cha mẹ: "Hơn nữa, sang năm muội muội còn có thể giúp đỡ mẫu thân chăm nom đệ đệ, còn có thể giúp việc nhà."

Chu Đại Lang thở dài: "Ngày mai cha sẽ thương lượng với bà nội con một chút."

Chu Tử nhìn Chu Đại Lang: "Cha, mùa xuân mẹ con đã sinh rồi!"

Lời này của Chu Tử ngầm ý là —— chúng ta cũng là người một nhà, không thể điều gì cũng nghe bà nội, không thể chỉ ngu hiếu, để bà nội khi dễ.

Chu Đại Lang lại thở dài: "Đã biết, các con ngủ đi!"

Chu Tử nhìn mẫu thân: "Mẹ —— "

Chu đại tẩu lại sắp khóc. Nàng luôn luôn không có chủ ý, cái gì cũng đều nghe mẹ chồng và trượng phu, lúc này vì nữ nhi cũng cố lấy dũng khí nói với trượng phu: "Cha đứa nhỏ à, lần này chàng nên giữ vững lập trường!"

Chu Đại Lang không nói chuyện, đứng dậy đẩy Chu Tử Chu Bích ra ngoài: "Ngủ đi! Ngủ đi!"

Ổ chăn lạnh như băng. Chu Tử Chu Bích mang theo quần áo ngồi vào trong ổ chăn, hai tỷ muội rúc vào nhau.

Chu Tử dặn dò Chu Bích: "Tỷ không ở nhà, muội phải chăm sóc mẹ cho tốt, tương lai còn phải chăm sóc tốt cho đệ đệ, khuyên cha chúng ta nhiều

https://thuviensach.vn

vào, không nên việc gì cũng nghe lời bà nội."

Chu Bích nghẹn ngào gật gật đầu.

Từ nhỏ, mọi việc nàng đều nghe theo chủ ý của tỷ tỷ, lại không nghĩ tới có một ngày tỷ tỷ phải rời khỏi mình. Tương lai không có tỷ tỷ, nàng cảm thấy thật sợ hãi.

"Tương lai, ta có vững vàng, sẽ lại nghĩ biện pháp đưa muội ra ngoài, " Chu Tử dặn dò Chu Bích, "Dựa vào ai cũng không bằng dựa vào chính mình!"

Vừa sáng tinh mơ, Chu Đại Lang đã phải đến "nhà bên kia".

Không bao lâu sau hắn trở lại, nói với Chu đại tẩu: "Dọn dẹp đồ đạt gì đó của Tử nhi một chút đi, chờ chút nữa Tam Lang sẽ đánh xe bò chở vào thành."

Chu đại tẩu chảy nước mắt giúp Chu Tử thu dọn quần áo.

Nhưng thật ra Chu Tử rất trấn định, nàng lấy tất cả quần áo bông mà mẫu thân bỏ vào trong túi quần áo ra: "Mẹ, con lấy theo hai bộ quần áo mỏng là được, áo khoác thì chỉ cần đồ đang mặc trên người là được, tới đó người ta chắc chắn sẽ cho quần áo. Tất cả quần áo này đều để lại cho muội muội, cũng tiết kiệm được chút tiền cho nhà mình."

Chu Bích cùng Chu đại tẩu đứng bên cạnh, hai mắt đều long lanh đẫm lệ. Mặt Chu Đại Lang cũng âm trầm không nói lời nào.

Chu Tử muốn làm cho mọi người vui vẻ hơn, cười nói: "Mẹ, đều nhờ công của mẹ rồi!"

Chu đại tẩu lau nước mắt: "Nhờ công gì của mẹ chứ?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghiêng đầu dùng đầu ngón tay chỉa chỉa gò má mình: "Công mẹ sinh con ra xinh đẹp như vậy, nhất định có thể bán đủ hai mươi lượng bạc!"

Lời nói đùa này hơi không đúng lúc, Chu đại tẩu lập tức chảy nước mắt.

Đáy lòng Chu Tử cũng thê lương.

Chu Đại Lang không để Chu đại tẩu cùng Chu Bích đi tiễn, tự mình mang Chu Tử đến "nhà bên kia".

Chu Tam Lang đã chuẩn bị xong xe bò, đang chờ ở cửa lớn. Nhìn thấy cha con Chu Tử, vội vàng kêu một tiếng: "Mẹ, Tử nhi đến rồi!"

"Được rồi!" Chu lão thái không hổ có tên là "Đại pháo", tiếng như chuông đồng vang lên. Tóc bà búi gọn, cắm cây trâm bạc, trên người mặc áo màu trắng váy màu tương, nhìn qua chỉnh tề lanh lợi.

Bà thấy Chu Đại Lang đã đến, liền cười nói: "Đại Lang, con về trước đi, đừng chậm trễ công việc ở nhà Chương lão Tam, Tam Lang đưa đi là được!"

Chu Tử vội nói: "Cha, cha cũng đi đi, con sợ!"

Chu Đại Lang cúi đầu đi đến cạnh xe: "Tam Lang, đệ ở nhà đi, ta đánh xe cho!"

Chu Tam Lang liền nghe lời xuống xe.

Chu lão thái không làm sao được, trừng mắt nhìn Chu Tam Lang liếc một cái, xoay mặt trương ra vẻ tươi cười, lôi kéo Chu Tử lại gần nhìn một cái, thấy mái tóc đen tuyền của Chu Tử búi gọn gàng thành hai búi nhỏ trên đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng được rửa sạch sẽ, bị gió quất qua mà ửng hồng, mặt mày tinh xảo tú lệ, nhìn qua có thể bán với giá tốt, cho nên tâm tình thật vui vẻ, ánh mắt cũng cười đến cong lên, chỉ vào cái đệm vải

https://thuviensach.vn

bông mình đã sớm bảo Tam Lang chuẩn bị dịu dàng nói: "Tử nhi à, lên xe đi! Ngồi cùng bà nội!"

Chu Tử cảm thấy bà nội cười rất giống sói bà, buồn nôn đến nổi trên người nàng nổi lên một lớp da gà. Nàng cũng giả vờ cười hề hề để bà nội lên xe trước. Hai bà cháu cực kỳ khách khí nhường qua ngiường lại, cuối cùng Chu Tử giành được thắng lợi, nhích thân thể nhỏ bé của mình qua cho bà nội lên xe, ngồi xuống, sau đó mình mới lên xe ngồi xuống trước người bà nội. Đệm bông quá nhỏ, bị mông của Chu lão thái hoàn toàn chiếm lĩnh, Chu Tử cũng không đủ ngồi lên được một miếng nào. Đành phải ngồi trên sàn gỗ cứng.

Đợi các nàng ngồi vững, Chu Đại Lang vung roi, quát một tiếng "Giá", xe bò chậm rãi chuyển động.

Xe bò đi rất chậm.

Đường ở nông thôn cũng không bằng phẳng, mà hơi gồ ghề, ngồi trên xe bò thân mình cũng theo đó mà xoay đến xoay đi, thật sự không đặc biệt thoải mái.

Dọc theo đường đi, gặp hàng xóm, Chu lão thái đều cao giọng chào hỏi. Bà muốn khoe ra mình có phương pháp bán cháu gái, lại sợ hàng xóm đố kỵ phương pháp của mình. Hàng xóm hỏi bà: "Lão thái, vào thành sao?"

"Đúng vậy!"

"Đi làm gì?"

"Vào thành thăm thông gia!"

Hàng xóm cực kỳ hâm mộ: "Vậy sao, Tứ Mỹ nhà bà tìm được nhà chồng thật không tệ! Bà thật có bản lĩnh!"

https://thuviensach.vn

Chu lão thái cực kỳ đắc ý: "Đều là duyên phận, duyên phận cả!"

...

Chu lão thái là đường làm quan rộng mở, Chu Đại Lang và Chu Tử lại đều ngậm miệng, trong lòng khó chịu im lặng.

Chương Gia trang ở cạnh sông, vào trong thành đi một đường theo hướng đông từ thấp đến chỗ cao là tới.

Chu Tử nhìn hồ nước dọc hai bên đường, bạch dương nhấp nhô xen lẫn với những căn nhà cỏ tranh, trong lòng cảm thấy hiu quạnh.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy trên cành bạch dương trụi lủi có một tổ chim, nàng không biết rốt cuộc đó là tổ chim sẻ hay tổ chim én.

Nếu là tổ chim én, mùa xuân sang năm chim én sẽ trở lại, nhưng Chu Tử lại không biết mình còn có ngày trở về hay không.

Bởi vì Chu Tử có một bà ngoại có đam mê bán con gái, cho nên có chút hiểu biết đối với giá mua bán người trên thị trường, biết nhà có thể bỏ ra hai mươi lượng bạc mua nha hoàn, nhất định không phải là nhà nghèo cửa nhỏ.

Đối với tương lai của chính mình, nàng tính đến điều tệ nhất.

Kiếp trước xem Kim - Bình – Mai*, Chu Tử còn nhớ rõ tuổi thơ của Phan Kim Liên*.

Không phải Phan Kim Liên bị người thân bán đi, cuối cùng cứ từng bước như vậy mà nhúng bùn sao?

Mình sinh ra xinh đẹp, tương lai không chừng sẽ có một Trương Đại Hộ* tuổi già sức yếu óc đầy bụng phệ xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến đây, Chu Tử không tự chủ được mà rùng mình một cái.

*Kim Bình Mai (金瓶梅, Jīnpíngméi), tên đầy đủ là Kim Bình Mai từ thoại (Truyện kể có xen thi từ về Kim Bình Mai); là bộ tiểu thuyết dài gồm 100 chương của Trung Quốc. Đây là "bộ truyện dài đầu tiên mà cốt truyện hoàn toàn là hư cấu sáng tạo của một cá nhân". Trước đó, các truyện kể đều dựa ít nhiều vào sử sách hoặc truyện kể dân gian, và đều là sự chắp nối từ công sức của nhiều người. Theo một số nhà nghiên cứu văn học, thì tác giả là một người ở Sơn Đông không rõ họ tên, có bút hiệu là Tiếu Tiếu Sinh (có nghĩa là "Ông thầy cười"). Có thể nói trong các tiểu thuyết viết về "nhân tình thế thái" (nói gọn là "thế tình", tức "tình đời") ở Trung Quốc, thì đây là truyện có tiếng nhất, đã khiến cho nhiều người bàn luận.

Phan Kim Liên, Trương Đại Hộ là nhân vật trong truyện.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Đến Nhà Người Tương Lai Mờ Mịt

Rốt cuộc xe bò cũng ra khỏi thôn.

Chu Tử ngẩng đầu nhìn trời xanh trong vắt, ánh mắt nhìn về đường chân trời phía trước.

Mùa đông, gió bắc gào thét lướt qua, Chu Tử có chút co rúm ôm lấy bả vai. Hai người bên cạnh đều là người thân của nàng, nhưng trong cuộc sống mờ mịt này, nàng lại phải dựa vào chính mình, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cuối cùng, cuộc đời của nàng lại phải đi về hướng vô định.

Rời khỏi thôn nhắm thẳng về hướng đông, xe bò liên tục đi thong thả. Hai bên đường đều là đất của Chương lão Tam, vì là ruộng gò, hơi thiếu nước, nên thu hoạch không tốt lắm, Chương lão Tam dứt khoát bảo người ta trồng cây ăn quả, một lớp rừng đào, một lớp rừng lê, một lớp rừng táo. Đến mùa xuân, nhìn qua chính là sắc màu rực rỡ đẹp không sao tả xiết, đáng tiếc lúc này đang là mùa đông, nơi nơi đều trơ trụi, chỉ còn lại chút nhánh cây chỉa vào nhánh cây, tiêu điều vắng vẻ nói không nên lời.

Chu Tử đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe được từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa "đát đát đát đát", nhìn lại, chỉ thấy một người một ngựa nhanh chóng chạy đến, tới trước mắt mới nhìn ra là con trai của Chương lão Tam - Chương Kỳ.

Chu lão thái cũng nhìn thấy, sửa sang lại tóc và quần áo một chút, định đứng lên hành lễ —— Chu lão thái lão nhân gia như bà luôn thực kính

https://thuviensach.vn

trọng những người có tiền.

Chương Kỳ cũng sớm ghìm cương ngựa, tốc độ chậm lại.

Hắn ở trên ngựa hành lễ với Chu lão thái, sau đó lập tức nhảy xuống, hắn mặc một thân áo choàng lam nhạt, trên mặt tuấn tú mang theo mỉm cười, lên tiếng chào Chu Đại Lang.

Chu lão thái lập tức đứng lên, bảo Chu Đại Lang ngừng lại.

Đoàn người ân cần trò chuyện, đương nhiên, nói chuyện chủ yếu là Chu lão thái, Chu Đại Lang trầm mặc không nói, Chương Kỳ mỉm cười gật đầu.

Chu Tử cũng theo bà nội xuống xe, ngoan ngoãn đứng bên cạnh bà nội, nàng vẫn cúi đầu không nói lời nào, bất quá luôn cảm giác được dường như mình bị chú ý, vừa ngẩng đầu liền thấy được hai tròng mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Chương Kỳ.

Nàng ngẩn người, mặt hơi hồng lên, dời ánh mắt đi.

Thấy mặt nàng trắng nõn biến thành màu hồng phấn, tim Chương Kỳ cũng nhảy bịch bịch. Hắn ức chế nội tâm rung động, miễn cưỡng cười, nói chuyện cùng Chu lão thái.

Không ai trong Chu gia biết, sau lần đầu nhìn thấy Chu Tử, Chương Kỳ liền lặng lẽ thỉnh cầu phụ thân, muốn cầu hôn với Chu gia, bị Chương lão Tam mắng như tát nước: "Trưởng tử của Chương gia ta, phải làm nên sự nghiệp lớn, sao lại bàn bạc việc kết thân với Chu lão thái heo chó không bằng kia!"

Chương Kỳ đành phải tự mình nghĩ biện pháp, muốn đợi thêm hai năm nữa, mình có thể tự lập lại đi hỏi cưới Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn Chu Tử đứng thẳng xinh đẹp như một cây bạch dương nhỏ bên cạnh Chu lão thái, trong lòng nhất thời nóng cháy, nhìn Chu Tử liếc mắt một cái thật sâu, kiềm chế chính mình, ôm quyền nói tạm biệt, sau đó liền lên ngựa.

Trong nháy mắt giục ngựa đi, hắn lại quay đầu nhìn thoáng qua, lại cùng hai tròng mắt sâu đen của Chu Tử chạm nhau, hắn cố sức nhìn một chút, sau đó cười cười với Chu Đại Lang và Chu lão thái, giục ngựa rời đi.

Chương Kỳ mặc áo choàng lam, giục ngựa chạy thật nhanh, đảo mắt liền biến thành một chấm nhỏ, rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Không lâu sau, gã sai vặt chạy đuổi theo sau Chương Kỳ, chỉ là đánh lừa hổn hển vội vàng đuổi theo Chương Kỳ!

Chu Tử âm thầm buồn cười, ngựa của Chương Kỳ xem ra tốt như vậy, lừa đực sao có thể đuổi kịp chứ?

Nghĩ đến Chương Kỳ, mặt của nàng còn hơi ửng hồng.

Tâm tình thiếu nữ trăm suy ngàn nghĩ, luôn rất mẫn cảm với người khác phái cùng lứa, nàng có thể cảm giác được Chương Kỳ có chút đặc biệt quan tâm tới mình. Nàng cũng có hảo cảm với Chương Kỳ, hết cách rồi, cho dù là một người biết kiềm chế, lại bị nhân tố nội tiết tố chi phối, Chu Tử cũng không thể khống chế chính mình.

Chu lão thái nhìn Chương Kỳ đi qua, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ: "Mấy năm nay Chương lão Tam ở bên ngoài bán ngọc khí, nghe nói các nơi đều có chi nhánh, thật sự kiếm được nhiều bạc, lại nuôi dưỡng được một con trai như vậy, không biết tương lai ai sẽ được lợi đây, gia sản lớn như vậy mà!"

Chu Tử biết bà nội nhất định là nghĩ tới cô út Chu Tứ Mỹ của mình, liền nói: "Bà nội, bộ dạng cô út Tứ Mỹ đẹp như vậy, tuổi lại tương đương Chương Kỳ, sao không tìm người ta bàn bạc?"

https://thuviensach.vn

Chu lão Thái mỉm cười bí hiểm, lại không nói lời nào.

Chu Tử nhìn vẻ mặt của bà, liền đoán được lão nhân gia bà nhất định là đã làm thử, liền lại bỏ thêm một chút lửa: "Nghe nói kẻ có tiền đều cưới vợ bé, sau khi sinh đứa nhỏ liền có thể ra ở riêng!"

Tâm Chu lão thái vừa động, nhìn Chu Tử liếc mắt một cái. Bà vẫn tính là gả Chu Tứ Mỹ cho một nhà giàu có nào đó mà sống cho tốt, không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng Đào gia tuy rằng giàu có, kỳ thật cũng chỉ là không thiếu ăn thiếu mặc mà thôi, không thể so với nhà Chương lão Tam, ngay cả đầu ngón út cũng không bằng.

Thấy bà nội trầm tư, Chu Tử cười cười, không thèm nhắc lại, chuyên tâm nghĩ đến tâm sự của mình. Mục tiêu của nàng cũng không cao xa, mọi chuyện trong tương lai đều không thể đoán trước, tự mình phải tích góp chút bạc mới được. Nàng có bạc, liền gả muội muội cho nhà người tốt, rồi đón cha mẹ về, cách nhà bà nội xa một chút, cả nhà sống vui vẻ cùng nhau.

Lúc bắt đầu đi xuống sườn dốc, Chu Tử đứng dậy nhìn về phía trước, thấy một mảnh nối liền của cây màu lam ngói màu xám tro và tường màu trắng, chỉ biết là sắp đến thị trấn của Độc huyện.

Chu Đại Lang cũng không biết nhà Lưu lão bà ở đâu, Chu lão thái ngồi chỉ huy con trai lớn: "Đi tiếp về hướng Đông, đến bờ sông ở đầu phố thì đi về hướng nam, Lưu lão bà ở thôn của Lý tướng công."

Chu Tử ngồi trên xe đánh giá thị trấn này.

Một thị trấn thực phồn hoa.

Hiện tại các nàng đi trên con phố không quá rộng, trên đường lót đá xanh, đã bị mài trơn nhẵn có thể phản chiếu ánh sáng, hai bên đường trồng mấy cây ngô đồng thật cao, hiện tại đều trụi lủi cả một cái lá cũng không còn. Người trên đường qua lại vội vàng, có khi mặc tơ lụa đeo vàng mang

https://thuviensach.vn

bạc, có khi là áo vải quần tơi tràn đầy mảnh vá. Xem ra, triều Đại Kim này cũng giống như kiếp trước của Chu Tử, cũng phân hoá giàu nghèo rất sâu sắc.

Hai bên đường là đủ các loại cửa hàng, nào là phường vải, phường may, quán ăn… nhìn mà Chu Tử hoa cả mắt.

Nhưng nhìn thì chỉ là nhìn thôi, trong tay Chu Tử, một văn tiền cũng không có.

Sau khi xe bò vào một ngõ nhỏ, Chu lão thái ra lệnh dừng lại trước một cửa lớn sơn đỏ. Xuống xe, Chu lão thái sửa sang quần áo đầu tóc của mình lại một chút, sau đó xoay người kéo kéo quần áo Chu Tử, sửa sang mái tóc Chu Tử lại, rồi mới gõ cửa.

Trong viện truyền đến giọng của một tiểu cô nương: "Ai vậy?"

Chu lão thái cất giọng như chuông đồng: "Chu gia ở thôn lão Chương!"

Sau một loạt tiếng bước chân, cửa lớn "két" một tiếng mở ra, một tiểu cô nương mười tuổi xinh đẹp đứng sau cửa, hành lễ, sau đó mời Chu lão thái cùng Chu Tử vào. Nàng nhìn nhìn Chu Đại Lang đánh xe ở phía sau, hô: "Nhanh đưa xe bò đến đây đi, ta bảo người ta cho bò chút cỏ khô."

Chu Lão Thái cùng Chu Tử đi theo tiểu cô nương vào nhà chính.

Vừa vào cửa, Chu Tử liền nhìn thấy ngồi giữa phòng là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi, làn da ngăm ngăm, mày mảnh mắt tinh tế miệng nhỏ nhắn, trong ngũ quan xinh đẹp mang theo khôn khéo, nàng cho rằng thật sự rất chói mắt, trên đầu cắm mấy cây trâm vàng, trên cổ tay cũng đeo mấy vòng tay vàng óng ánh, trên người mặc áo gấm màu nâu thêu hoa văn màu vàng, phía dưới mặc váy gấm bốn mảnh màu đen, nhìn qua cả người đều chói lọi.

https://thuviensach.vn

Thấy ba người nhà Chu Tử tiến vào, bà cũng không thèm cử động chút nào, ngông nghênh nói: "Chu lão thái, mời ngồi!"

Mặt Chu lão thái toàn là ý cười ân cần nói: "Lưu đại lão bà gần đây có khỏe không?"

Sau đó mới cùng Chu Đại Lang đến ghế cạnh tường ngồi xuống.

Chu Tử đứng ngay cạnh Chu lão thái. Lúc này nàng mới biết này nữ nhân ngăm đen xinh đẹp này chính là người môi giới nổi danh - Lưu lão bà.

Lưu lão bà ngồi trên giường dựa vào bàn, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên trên bàn, bên ngoài lập tức có hai nha đầu mười một mười hai tuổi đi vào, một người bưng khay trà, một người bưng điểm tâm, cũng bày một ít lên trên bàn nhỏ cạnh ghế dựa của Chu lão thái.

Chu lão thái khách khí vài câu, sau đó đẩy Chu Tử, cười nói: "Chính là đứa trẻ này, năm nay mười hai tuổi, mười lăm tháng tám vừa rồi là vừa tròn!"

Lưu lão bà ngăm đen xinh đẹp kia ngoắc tay có ý bảo Chu Tử đi qua.

Chu Tử đi qua, đứng cạnh giường.

Lưu lão bà giống như thiếu niên hư hỏng trong truyền thuyết, thân mình nhích một chút về phía trước, tay trái nâng cằm Chu Tử lên, ánh mắt híp lại, nhìn tỉ mỉ. Một lát sau, còn nói: "Đi vài bước cho ta xem!"

Chu Tử quay lại đi vài bước.

Lúc này Lưu lão bà mới nói: "Tốt lắm!" Lại gọi nha đầu vừa bưng trà: "Hàm Hương, đưa Chu Tử đến phòng phía đông ăn chút điểm tâm!"

Hàm Hương bước tới, kéo tay Chu Tử đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Bộ dạng Hàm Hương thanh tú, động tác cử chỉ cũng thật văn nhã, dáng đi thướt tha nhìn thật đẹp, nhìn mà Chu Tử âm thầm hâm mộ.

Chu Tử theo Hàm Hương đi vào nhà kề phía đông, Hàm Hương lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong có chút bánh đậu xanh, nàng cầm một cái đưa cho Chu Tử ăn, sau đó cùng Chu Tử chậm rãi tán gẫu. Hai người hàn huyên trong chốc lát, Chu Tử biết được Hàm Hương họ Lý, năm nay mười một tuổi, vừa qua được mười ngày. Người hầu hạ trong phòng khách kia gọi là Mã Kim Phượng, năm nay mười ba tuổi; người ở trong sân sau gọi là Doãn Tiểu Hà, năm nay mười một tuổi, cũng vừa bị bán vào.

Chu Tử nhìn Lý Hàm Hương, phát hiện dáng người nàng tinh tế, ngũ quan tinh xảo, mày cong mắt tinh tế môi mỏng, được cho là một tiểu Giai nhân thanh tú. Nàng nhớ rõ dáng người Mã Kim Phượng kia rất cao, phát dục thật tốt, mày rậm mắt to mũi cao môi mỏng, đẹp lại mang theo chút cay nghiệt; mà dáng người Doãn Tiểu Hà kia nhỏ nhắn xinh đẹp, trên mặt tròn trịa là một đôi mắt phượng sáng hiền lành, rất là đẹp mắt.

"Tử nhi!"

Bên ngoài truyền đến tiếng của phụ thân.

Chu Tử nhanh chóng nhảy từ trên giường nhỏ xuống, mang giày chạy ra ngoài.

Chu lão thái cùng Chu Đại Lang đang đứng trong sân.

Chu lão thái không che giấu được vẻ mặt hớn hở, tay phải giấu trong tay áo, vừa vuốt túi bạc vừa suy nghĩ, trong lòng tính toán chút nữa tiện đường đi tìm Nhị lang, thúc giục Nhị lang đưa bạc, mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu gió đông (cơ hội) thôi. Bà sờ soạng bạc một chút, trong lòng cảm thán Chu Tử như vậy mà lại đáng giá, ánh mắt vừa đảo, lập tức nghĩ tới Chu Bích. Vì thế, Chu lão thái lại bắt đầu tính toán lâu dài.

https://thuviensach.vn

Chu Đại Lang nhìn Chu Tử, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Tử nhi, về sau phải dựa vào chính bản thân con rồi!"

Chu Tử không muốn khóc, nhưng cái mũi cay cay. Trong ánh mắt tràn đầy nước mắt, nàng hơi ngửa đầu nhìn phụ thân: "Cha, trăm ngàn lần không nên bán muội muội, con sẽ kiếm tiền đưa về! Cầu xin cha!"

Lời của nàng khiến tâm Chu Đại Lang như bị dao cắt, hắn quay đầu bước đi.

Chu lão thái xiết chặt túi bạc đi theo ra ngoài.

Chu Tử đứng dựa vào khung cửa, nhìn bóng dáng phụ thân biến mất khỏi tầm mắt. Sau này, nàng phải dựa vào chính mình rồi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Vào Vương Phủ Chăm Chỉ Làm Việc

Chu Tử ở lại nhà Lưu lão bà.

Nàng và Mã Kim Phượng, Doãn Tiểu Hà còn có Lý Hàm Hương ở cùng nhau. Bốn người bình thường trừ ngủ chính là giúp Lưu lão bà làm việc nhà, như nấu cơm giặt giũ quét sân linh tinh.

Chu Tử ở nhà làm việc đã quen, cũng không biết mệt, chỉ là cao hứng vì thức ăn ở nhà Lưu lão bà có thịt, ăn thật rất ngon. Nàng đang tuổi lớn, lượng cơm ăn rất nhiều, ở nhà Lưu lão bà nửa tháng, vóc dáng của nàng lại cao thêm một centimet.

Trong bốn người các nàng, tuổi của Chu Tử không lớn nhất, nhưng vóc dáng lại cao nhất, chân lại dài, ưỡn ngực hóp bụng nhìn qua có một loại cảm giác hạc trong bầy gà, căn bản không giống như bộ dạng mười hai tuổi.

Trước kia Chu lão thái thật sự đã nhờ người qua nhà Chương lão Tam làm mai, bị vợ của Chương lão Tam dùng lời nói dịu dàng từ chối.

Chu lão thái nghe lời khuyến khích của Chu Tử, biết rõ không thích hợp, nhưng bị lợi ích làm mê muội, nhịn không được mà tự thân xuất mã, lại chạy một chuyến đến nhà Chương lão Tam, lần này còn hạ thấp tiêu chuẩn, vì mục tiêu để Chu Tứ Mỹ lên làm thiếp của Chương Kỳ.

Ai ngờ vợ Chương lão Tam giận dữ ngay tại chỗ, thét lên ra lệnh gã sai vặt đuổi Chu lão thái ra ngoài, miệng còn lớn tiếng quát mắng: "Thứ tú bà không biết xấu hổ! Còn muốn để tiểu điếm oa (điếm oa, chỉ đứa trẻ nhỏ

https://thuviensach.vn

nhất trong nhà, hàm ý vũ nhục) của nhà bà đến hại Chương Kỳ nhà ta, thiếp cái rắm, nhà ta chướng mắt..."

Chu lão thái bị mắng như tát nước, còn bị hàng xóm chỉ trỏ, dù da mặt có dày hơn tường thành, cũng chỉ có thể xám xịt rời đi.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, giờ không đề cập tới.

Nửa tháng sau, bốn người các nàng bị đưa đến phủ Cao thái gia.

Bộ dạng Cao thái gia trắng trắng tròn tròn, khoảng bốn năm mươi tuổi, chăm chú nhìn kỹ bốn người các nàng, hỏi xuất thân gia đình một chút, rồi khoát tay sai người dẫn đi.

Qua mấy ngày quan sát, Chu Tử phát hiện mấy người Mã Kim Phượng các nàng đều rất có tâm kế, bình thường mồm miệng thực nhanh. Nếu là kiếp trước, lúc ở tuổi này, Chu Tử hẳn không đấu lại những cô bé có tâm kế như vậy, nhưng mang theo trí nhớ của kiếp trước, Chu Tử không khỏi có loại cảm giác "tiểu nha đầu cũng chỉ đến thế này". Nàng rất nhanh đã nhìn thấu bản chất tính cách của mấy người Mã Kim Phượng, thật sự cực kỳ thỏa mãn lòng hiếu kỳ dào dạt của mình.

Thân hình cao lớn tính tình cố chấp, trong nhà Mã Kim Phượng không có chút sản nghiệp nào, có bảy đệ đệ muội muội, trong nhà thật sự không chống nổi nữa, vừa vặn gặp lúc Cao thái gia mua nha đầu, cha mẹ mới bán nàng.

Dáng người nhỏ xinh ngũ quan thanh tú, Doãn Tiểu Hà lại là mẹ chết cha tái giá, có mẹ kế thì sẽ có bố dượng, bị mẹ kế đứng ra bán tới đây.

Dáng người lả lướt mặt mày xinh đẹp, Lý Hàm Hương lại có cha mẹ chết sớm, bị tỷ phu (anh rể) cờ bạc rượu chè trai gái hút hít đủ cả của mình bán vào đây.

https://thuviensach.vn

Sau khi biết được cụ thể, trong lòng Chu Tử cũng rất thê lương, cảm thấy sâu sắc họ đều là người lưu lạc nơi chân trời, ai cũng có thảm cảnh như ai, trong đó bao gồm cả mình, chỉ có thảm hơn chứ không có thảm nhất.

Năm mới sắp đến, Cao thái gia ra tay rất rộng rãi, bốn tiểu cô nương đều từ trong ra ngoài có hai bộ quần áo, mỗi người được hai cây trâm bạc. Trâm bạc rất đơn giản, nhưng Chu Tử vẫn thật cẩn thận nhận lấy —— có đơn giản hơn nữa thì cũng được tạo ra từ bạc mà!

Vừa hết năm, Cao thái gia liền phái hai vợ chồng quản gia cùng hai sai dịch mang theo bốn tiểu cô nương ngồi xe đi đến kinh thành Kim kinh.

Một đường màn trời chiếu đất, đến kinh thành đã là tiết trời đầu xuân.

Độc huyện ở phía bắc kinh thành, khi bọn họ xuất phát từ Độc huyện là băng tuyết ngập trời, đến kinh thành đã là dương liễu tràn ngập đế đô.

Bởi vì đang vội, xe ngựa đi thật nhanh, quản gia đi theo lại trông chừng rất nghiêm, sau khi vào Kim kinh, ngay cả màn xe bốn tiểu cô nương cũng không dám xốc lên nhìn xem, cho nên mãi đến khi xuống xe vào phủ Cao Thượng thư ở kinh thành, Chu Tử vẫn không biết kinh thành Đại Tống trong truyền thuyết rốt cuộc có bộ dáng gì.

Ngày tiếp theo, bốn người Chu Tử bắt đầu một bên học tập nghi lễ, một bên học tập tài nghệ ở phủ Cao Thượng thư.

Các nàng được an bài vào ở trong một Thiên Viện nhỏ, vẫn bị trông chừng chặt chẽ, ngay cả sân cũng không cho rời khỏi, thức ăn đều có người phụ trách đưa vào.

Vừa mới bắt đầu, nội dung học và y phục của bốn người đều giống nhau, nhưng không lâu sau liền có khác biệt.

https://thuviensach.vn

Quần áo phân phối cho Chu Tử thường có màu tím nhạt, bắt nàng học tiêu. Chu Tử cảm thấy cái từ "Thổi - tiêu" này thật sự bất nhã, nhưng lại không thể nói ra, thực sự có cảm giác khổ không thể nói.

Bất quá, tâm tư nàng thông suốt, tự mình an ủi chính mình, tạm thời học một tài nghệ cũng tốt.

Tất cả quần áo phân phối cho Mã Kim Phượng đều là màu đỏ, bắt nàng ta học khiêu vũ. Chẳng qua Mã Kim Phượng múa kiếm vũ phi thiên (múa kiếm) linh tinh gì đó cũng không tệ, thoạt nhìn mạnh mẽ thướt tha, nhưng điệu Thải liên (hái sen) khúc hay mấy điệu múa dịu dàng mềm mỏng linh tinh gì đó thực không thích hợp với nàng ta, nhìn qua là lạ, không đặc biệt hài hòa.

Quần áo của Doãn Tiểu Hà đều là xanh biếc đậm đậm nhạt nhạt, bắt nàng ta học tỳ bà. Nàng ta là người hiếu thắng, tuy rằng cảm thụ âm nhạc không tốt, nhưng lại chịu tốn công sức, cuối cùng cũng luyện được ra khuông ra dạng.

Quần áo của Lý Hàm Hương là màu mà Chu Tử thích nhất —— hồng phấn, hồng tươi, hồng nhạt, phấn nhạt, thoạt nhìn đặc biệt đẹp mắt, nàng ta học hát khúc, bản thân nàng ta cũng có thiên phú, không bao lâu là có thể hát một ít bài đơn giản cho nhóm Chu Tử các nàng nghe.

Tính cách bốn người khác nhau, nhưng học cũng rất khắc khổ.

Chu Tử biết, sau này mình còn phải ăn cơm của người, cho nên học vô cùng nghiêm túc, ban ngày không ngừng luyện tập, buổi tối nằm lên giường mà vẫn còn nghĩ về giai điệu.

Thời gian một năm trôi qua rất nhanh.

Tuy rằng Cao phủ cung cấp thức ăn cho các nàng không thể nói là tốt, nhưng vẫn có thịt có rau, mỗi bữa đều được ăn no, trong một năm này vóc

https://thuviensach.vn

dáng Chu Tử lại cao không ít, đại khái khoảng 1m68 (LPH: hâm mộ quá), so ra cũng cao hơn Mã Kim Phượng nửa cái đầu.

Trước kia nàng rất gầy, cách da bọc xương cũng không xa, mặc dù xinh đẹp, nhưng nhìn qua khá khô cằn. Hiện tại nàng mười ba tuổi, làn da trắng nõn thanh khiết, hai mắt trong suốt đầy nước, mang theo chút tròn trịa trẻ con, rất đẹp mắt.

Đã đến mùa hè, Cao phủ đặc biệt mời ma ma đến dạy bốn người Chu Tử kỹ xảo hầu hạ người trong phòng.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, Cao phủ còn đặc biệt nhờ môn khách trong phủ sửa lại tên cho nhóm Mã Kim Phượng các nàng.

Mã Kim Phượng đổi thành Xích Phượng, Doãn Tiểu Hà đổi thành Lục Hà, Lý Hàm Hương đổi thành Phấn Nhụy. Đến phiên Chu Tử, môn khách nhìn rồi lại nhìn, hỏi nguyên danh (tên vốn có), cuối cùng trầm ngâm không nói. Hắn cũng nhìn ra bốn nha đầu đứng cạnh nhau trước mắt này sẽ phát triển, ra khỏi đây thì khả năng được tuyển chọn rất cao, nên chọn tên phải thật thận trọng.

Hắn đang trầm tư, Chu Tử nói nhỏ: "Tiên sinh, nô tỳ tên là Chu Tử, đọc giống như 'Khóm trúc', trong ‘Trúc tím trong trẻo lạnh lùng kiên trinh có nghĩa’."

Môn khách không nghĩ cái tên Chu Tử còn có hàm nghĩa như vậy, trầm ngâm một lát, liền gật gật đầu: "Vậy thì vẫn gọi là Chu Tử thôi!"

Sửa tên xong, hắn lại nhìn Chu Tử liếc mắt một cái, hỏi: "Ngươi biết chữ?"

Chu Tử hành lễ đáp lại, thấp giọng nói: "Đi theo tỷ tỷ nhà bên cạnh, biết được một ít."

https://thuviensach.vn

Môn khách gật gật đầu, quay về, không đề cập gì với người phụ trách của Cao gia.

Nhóm Mã Kim Phượng các nàng vốn đều không biết chữ, sửa tên lại cũng không sao cả, nói ra còn là may mắn, cảm thấy tao nhã hơn nhiều.

Chu Tử lại tự mình lén lút thấy may mắn, hai chữ "Chu Tử" tuy rằng bình thường, nhưng cũng coi như tạm được, bởi vì Xích Phượng, Lục Hà, Phấn Nhụy gì đó, nghe qua rất giống tên cô nương trong kỹ viện!

Lại qua một năm, Cao phủ phái hai chiếc xe ngựa, chở bốn người Chu Tử rời khỏi phủ Cao Thượng thư, một đường về phía nam.

Sau khi ngồi nửa ngày trên xe ngựa, các nàng lại cùng vợ chồng quản gia và hộ vệ lên thuyền ở bến tàu trên kênh đào, tiếp tục xuôi nam.

Ngồi trên thuyền, tuy rằng sinh hoạt không quá dễ dàng, nhưng so với hai năm đều như trong tù ở Cao phủ của Chu Tử mà nói, thật là một loại thể nghiệm khác biệt.

Mặt trời sáng sớm thật đỏ, khiến nàng nhìn mà thấy hy vọng; chạng vạng mặt trời lặn tỏa ánh chiều tà, khiến nội tâm nàng bình tĩnh; dọc theo bến thuyền là các thôn nhỏ dựa vào vách núi phấp phới cờ bay, khiến nàng miên man bất định; khi đi thuyền mà gặp bão tố, khiến nàng hiểu được nhiều điều mới mẻ; khi thấy nam tử vạm vỡ anh tuấn trên bến tàu, khiến nàng nhìn thêm một chút...

Sau khi Chu Tử rời thuyền, đã trở thành một Chu Tử mới.

Nàng đã biết, thì ra, còn sống là một chuyện thực có ý nghĩa.

Chỉ cần còn sống, có thể thưởng thức nhiều cảnh trí xinh đẹp, nhiều con người tốt đẹp trong cuộc sống.

https://thuviensach.vn

Chu Tử quyết định phải cố gắng sống sót.

Các nàng ở trên thuyền ngây người gần một tháng, rốt cuộc cũng xuống thuyền ở Nhuận Dương thủ phủ của Nam Cương.

Lúc lên thuyền, đúng vào thời tiết dương liễu ngập tràn cuối xuân; lúc rời thuyền, Dương thụ bên đường đã trổ đầy lá mới, mùa hè đã sắp đến rồi.

Sau khi rời thuyền, hai chiếc xe ngựa đã sớm chờ ở bến tàu.

Đám người Chu Tử theo hai ma ma tới đón lên xe, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc xe dừng lại, Chu Tử lén nhìn qua khe hở của màn che liếc mắt một cái, phát hiện phía trước là cửa chính theo kiểu đền thờ nguy nga cao lớn, trên cửa chính viết bốn chữ to "phủ Nam An vương", hai bên cửa chính là hai hàng thị vệ giáp trụ (mũ và áo giáp) chỉnh tề giương giáo, thoạt nhìn rất trang nghiêm.

Xe các nàng đi vào theo cửa hông.

Buổi tối bốn người được an bài vào một viện nhỏ ở góc Tây Bắc trong phủ Nam An vương.

Cho đến lúc này, bốn người mới biết mình bị phủ Cao Thượng thư đưa tặng cho Nam An vương gia. Trước kia các nàng lớn lên trên vùng đất nhỏ bé Độc huyện, đến Kim kinh, lại bị Cao phủ nhốt trong một viện nhỏ, sao có thể hiểu những điều này?

Cho dù biết là mình bị đưa cho Nam An vương gia, nhưng Nam An vương gia là loại nhân vật nào thì ai cũng không biết.

Buổi tối bốn người tập hợp trong sân, một bên hóng mát một bên nói chuyện phiếm.

https://thuviensach.vn

Ở cùng nhau hai năm, bốn người các nàng thoạt nhìn ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt, nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán, cho nên mặt ngoài thoạt nhìn thực thân thiết, kỳ thật khoảng cách rất xa. Bất quá bốn người vẫn mơ hồ chia thành hai phe —— Xích Phượng cậy mạnh, nắm Phấn Nhụy xinh đẹp thướt tha nội tâm hiếu thắng chặt chẽ trong lòng bàn tay; Lục Hà kiên cường thông minh lanh lợi ăn nói siêu hay, đây đều là thứ Chu Tử thiếu hụt, nàng và Lục Hà trở thành bạn tốt.

Nàng thật muốn làm bạn tốt với Lục Hà cả đời.

Ngồi trong viện dưới giàn nho, Xích Phượng và Phấn Nhụy ngồi cùng nhau, Lục Hà thì lại ngồi cùng Chu Tử, bốn người không biết ai dẫn đầu, bắt đầu đoán Nam An vương gia rốt cuộc là dạng người thế nào. Cuối cùng mọi người đều đồng ý với quan điểm của Chu Tử —— "Có thể lên làm Vương gia nhất định là đức cao vọng trọng uy phong tám hướng giỏi bày mưu nghĩ kế", những lời này của Chu Tử còn có hàm nghĩa là cáo già tuổi già sức yếu ngồi không ăn bám, nhưng lời nàng nói ra mấy người Xích Phượng các nàng đều thực tán thành, đều vỗ tay tán thưởng.

Xích Phượng còn xấu hổ nói: "Không biết Vương gia có thể thích chúng ta không..."

Phấn Nhụy cúi đầu không nói, cầm nhánh cây vẽ lên mặt đất.

Lục Hà ngẩng đầu nhìn về phía xa, mặt mày xinh đẹp mang theo một phần kiên nghị.

Chu Tử mỉm cười: "Bình thường ngươi xinh đẹp như vậy, Vương gia nhất định sẽ sủng ái ngươi!"

Xích Phượng thẹn thùng cúi đầu, mặt còn thật đỏ.

Trên mặt Chu Tử mang theo ý cười, trong lòng lại cảm thấy thực lạnh, giống như khí trời cuối mùa thu, quần áo bị gió thổi xuyên qua.

https://thuviensach.vn

So với hai năm qua, các nàng có khác gì ngồi tù đâu?

Bất quá là từ một nhà giam này lại đi đến một nhà giam khác mà thôi!

Không lâu sau, bốn người Chu Tử đều bị phân công việc.

Lục Hà cùng Xích Phượng bị phân đến chính viện, Phấn Nhụy bị phân đến phòng bếp nhỏ, Chu Tử bị phân đến Diên Hi cư.

Lục Hà vô cùng chững chạc, cho dù được phân đến chính viện cũng không thấy có chút đắc ý gì, vẫn có vẻ thực bình thường. Nhưng Xích Phượng không như thế, loại tình cảm đắc ý dạt dào trong đầu mày đuôi mắt, đi bộ cũng tỏ thái độ.

Nàng đến Diên Hi cư mới biết được, mình là nha hoàn có cấp bậc thấp nhất trong Diên Hi cư —— nha hoàn tam đẳng (LPH: cấp ba, nhưng để cấp ba nghe thế nào ấy ^^), trong Diên Hi cư còn nhiều nha hoàn nhất đẳng (cấp một).

Chuyện này khiến nàng có chút hoang mang —— một Thiên Viện cần nhiều nha hoàn nhất đẳng như vậy sao?

Không quá vài ngày, lòng hiếu kỳ của Chu Tử cũng được thỏa mãn.

Thì ra, Diên Hi cư mới là nơi Vương gia xử lý việc nhà!

Chu Tử dưới quyền trực tiếp của quản sự gọi là Đào ma ma, bộ dạng rất hiền lành, không quá thích nói chuyện, bất quá trên mặt luôn mang theo nụ cười, phụ trách toàn bộ cuộc sống hằng ngày của Diên Hi cư. Sau khi Chu Tử gặp bà, đã được phân việc tưới hoa nhổ cỏ. Vì người làm công việc này không thể ló mặt trước mặt Vương gia, nên bọn nha hoàn cũng không thích làm. Chu Tử không thèm để ý mấy thứ này, nàng biết mình rất thành thật, thay vì ngốc hồ hồ không an phận, còn không bằng thành thành thật thật, làm việc thật tốt.

https://thuviensach.vn

Nàng vốn dĩ rất kiên định, bây giờ lại càng thêm chịu khó. Nàng còn nghiêm túc học hỏi người làm vườn, hoa nào mỗi ngày phải tưới nước, hoa nào ba ngày tưới một lần, hoa nào bảy ngày tưới một lần, hoa nào nửa tháng tưới một lần, rất nhanh liền làm công việc tưới hoa này thật tốt. Về phần quét hoa viên, đến phiên nàng trực, trừ sáng sớm vẩy nước quét xung quanh, nàng thường xuyên quét tước thêm một lần vào buổi trưa.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi, nàng mới nhớ đến một sự kiện —— Nam An vương gia trong truyền thuyết rốt cuộc ở nơi nào?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Chịu Bắt Nạt, Cố Gắng Sinh Tồn

Lục Hà thông minh cơ trí, lại biết ăn nói, đã sớm hỏi thăm được hết mọi việc trong này, bất quá nàng ta luôn có chút khôn ngoan, có thể giấu việc trong lòng, chờ Chu Tử tới hỏi, mới nhàn nhã đáp: "Tây Nhung xảy ra phản loạn, Vương gia dẫn quân đi bình định phản loạn Tây Nhung!"

Lòng hiếu kỳ của Chu Tử được thỏa mãn, cũng không hỏi nữa.

Ba người Xích Phượng các nàng thường xuyên trao đổi với Chu Tử, dần dần Chu Tử cũng có chút hiểu biết về phủ Nam An vương.

Phủ Nam An vương to như vậy, gia nô cả nam lẫn nữ khoảng một hai trăm, chủ tử lại chỉ có một vị —— Nam An vương Triệu Trinh.

Vị Nam An vương này sinh ngày mười ba tháng năm, vừa qua tuổi mười bảy, là con thứ ba của đương kim Thánh Thượng, mẫu thân ruột là Cao Quý phi của cung Cảnh Long, nhà bên mẹ chính là phủ Cao Thượng thư nơi đưa bốn người Chu Tử tới.

Nam An vương gia thích võ không thích văn, từ lúc nhỏ đã thích múa thương quơ gậy, đọc sách cũng chỉ thích đọc chút binh thư, sau khi phủ xây xong, phần lớn môn khách đều hiểu về quân sự, bình thường đàm luận cũng là việc hành quân bày trận.

Trong phủ loan truyền lời Vương gia hùng hồn nói lúc mười hai tuổi năm ấy: "Cuộc đời này, ta phải làm vương gia đại tướng quân, vì hộ tống Hoàng Thượng, vĩnh viễn bảo vệ cũng cố giang sơn!"

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Tử nghe mấy lời đồn đãi này, cảm thấy là lạ, chỉ cảm thấy năng lực của vị Nam An vương gia chưa gặp mặt này khá kỳ quái, còn biết giấu tài.

Tuy rằng Vương gia không ở trong phủ, nhưng Xích Phượng vẫn tô son điểm phấn thích chưng diện như trước, tiền tiêu vặt hàng tháng đều chi hết vào việc này. Màu da của nàng ta hơi sậm hơn màu trắng ngà một chút, thoạt nhìn rất tinh tế, chẳng qua trên mặt điểm xuyết mấy chấm tàn nhan, Chu Tử cảm thấy thoạt nhìn rất đáng yêu, nàng ta lại rất chán ghét, ngày ngày đều trát một lớp phấn để che giấu.

Chu Tử rất ít dùng mấy thứ son phấn đó.

Nàng mày rậm mi dày, ngũ quan thực toàn vẹn, hơn nữa làn da trắng nõn trong suốt, môi đỏ bừng trơn bóng, căn bản không cần mấy thứ đồ trang điểm đó, hơn nữa mặc kệ là phủ Cao Thượng thư hay là vương phủ, cũng đều phát quần áo đầy đủ cho nha hoàn, tiền tiêu vặt hàng tháng của nàng đều được giữ lại, thành tiểu phú bà (phụ nữ giàu có) trong bốn người.

Kỳ thật Chu Tử cũng rất nóng vội, hai năm đã trôi qua, nàng đã tích trữ được hai mươi lượng bốn tiền, nhưng khoảng cách từ Nam Cương đến quê nhà xa vạn dặm, làm sao có cách nhờ ai mang giùm bạc về nhà?

Không thể nhờ đưa bạc về, Chu Tử rất lo lắng muội muội cũng sẽ bị bán đi giống mình, nhớ đến, trong lòng liền rất khó chịu. So với nàng, tính cách Chu Bích càng mềm mại, nếu tương lai bị bán làm nô tỳ, nhất định sẽ bị bắt nạt.

Chu Tử biết, cho dù không bị chủ tử ức hiếp, nô tỳ cũng không hoàn toàn hòa khí, cũng đều tràn ngập lục đục với nhau. Mấy ngày hôm trước cũng đã xảy ra một sự kiện.

Sau khi nhóm Chu Tử các nàng vào phủ, quan sát thêm liền phát hiện, diện mạo của nô tỳ trong vương phủ người sao lại tề chỉnh hơn người

https://thuviensach.vn

trước. Mặc kệ là nam bộc hay nữ bộc, chỉ cần trẻ tuổi gần bằng Vương gia, đều có dung mạo hơn người, bao gồm nhóm bốn đại nha hoàn nhất đẳng Tĩnh Di hầu hạ trong phòng Vương gia.

Cho nên, bốn người Chu Tử Xích Phượng vào vương phủ, lập tức tựa như đàn gà xông vào vườn hoa của bốn con khổng tước (chim công), nhìn qua vô cùng rõ ràng. Hơn nữa nhóm Chu Tử các nàng là do phủ Cao Thượng thư nhà bên ngoại của Vương gia đưa tới, có chút đầu óc thì mọi người đều biết là có ý gì, đây là chuẩn bị nha đầu thông phòng (LPH: ẹc, tương tự nha hoàn thị tẩm, có điều là lấy lần đầu tiên của Vương gia, há há) cho Vương gia.

Trong bốn người Chu Tử Xích Phượng các nàng, xét tổng thể, xinh đẹp nhất chính là Chu Tử, cho nên càng được chú ý hơn. Lục Hà luôn tâm cao khí ngạo, hơn nữa sau khi thân thiết với Chu Tử, ngược lại nàng ta không thấy sao cả, chỉ là quan hệ với Chu Tử cùng Xích Phượng, Phấn Nhụy còn có chút khác lạ.

Sáng sớm Chu Tử thức dậy, còn buồn ngủ, cầm chậu gỗ khăn mặt ra khỏi phòng, chuẩn bị đến phòng bếp lấy chút nước ấm rửa mặt, ai biết dưới chân có ngán thứ gì, nàng lập tức vang vang dội dội ngã xuống, chậu gỗ cũng bị văng ra ngoài, tất cả khăn mặt xà phòng thơm (LPH: thời đó đã có xà phòng???) bên trong đều rơi ra.

Chu Tử đau nói không nên lời, nhúc nhích cũng không nổi, kêu vài tiếng cũng không có ai đến, nàng đang muốn chống người tự mình đứng lên, đại nha đầu Tĩnh Mục từ bên trong chạy đến, nâng nàng dậy. Chu Tử chịu đau lui về phía sau liền phát hiện thấy trước của phòng mình không biết đã bị ai để một thân cây to bằng cánh tay.

Nàng hiểu được là có người ngáng chân mình, trong lòng ghi nhớ, nhưng cũng không nói gì.

https://thuviensach.vn

Trở về phòng kéo quần lên liền nhìn thấy, đầu gối bị rách một lớp da, đau thấu tim.

Chu Tử cũng biết vì diện mạo mình xuất chúng, đã thành mục tiêu cho mọi người công kích, đương nhiên cũng sẽ không chịu khẩn cầu người khác. Nàng khập khiễng bày ra bộ dạng Lý Thiết Quải* phiên bản nữ, đến gặp đại nha đầu Tĩnh Di xin nghỉ, sau đó lại rời khỏi Diên Hi cư tìm Đào ma ma xin nghỉ, lúc này mới yên tâm mà đi tìm đại phu trong phủ.

*Lý Thiết Quải: là vị tiên đầu hói râu quai nón bị tật chân, đeo bình rượu chống gậy trong ‘bát tiên’

Lúc Chu Tử trở về, phát hiện Diên Hi cư rất náo nhiệt, thì ra Xích Phượng Phấn Nhụy cùng đến tìm nàng nói chuyện.

Đã sắp vào đông, Vương gia vẫn chưa về phủ. Không có chủ tử, nô tỳ thoải mái, hơn nữa đúng vào thời gian nghỉ ngơi, mọi người đều tụ tập ở Diên Hi cư uống trà cười nói, ngay cả Đào ma ma cũng vào tham dự, được vài đại nha hoàn nịnh hót, cười thật vui vẻ.

Nhìn thấy Chu Tử, Xích Phượng nhiệt tình đi ra đón: "Ái chà chà, đại mỹ nhân nhà ta sao lại thành ra thế này?!"

Nàng như một trận gió đỡ Chu Tử vào trong phòng, cười nói với nhóm Đào ma ma Tĩnh Di: "Muội muội này của ta, người quý như vàng, thật không dám có gì sơ xuất!"

Chu Tử đang muốn phản bác, Xích Phượng đã cười, nói lớn tiếng: "Rốt cuộc là ngươi đã xảy ra chuyện gì, hôm nay ta được nghỉ, nhưng mà, buổi sáng tới tìm ngươi mấy lần, đều không tìm được!"

Nàng ta đặt trọng âm ở mấy từ "mấy lần" và "không", vừa nói sóng mắt vừa lưu chuyển nhìn Đào ma ma và Tĩnh Di.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghe được mà thái dương nhảy mạnh, Xích Phượng đan an ủi cái kiểu gì vậy?

Lời này nghe thế nào cũng đều giống như tố cáo với Đào ma ma và Tĩnh Di!

Nàng cười cười, không nói chuyện.

Tất cả mọi người trong Diên Hi cư đều biết nàng bị thương, cho nên đều không nói.

Tròng mắt Xích Phượng vừa đảo, lập tức thân thiết giữ lấy mặt Chu Tử: "Này, trên mặt ngươi bôi hương phấn gì, sao trong màu trắng lại lộ ra màu hồng xinh đẹp vậy?"

Chu Tử không dấu vết đẩy nàng ra, cười nói: "Ta không trang điểm, giống như ngươi!"

Xích Phượng có chút đắc ý, cười ha ha.

Chuyện này cứ vậy mà trôi qua, nhưng Chu Tử bắt đầu phòng bị Xích Phượng và Phấn Nhụy.

Nam Cương ở triều Đại Kim tương đối chếch về phía nam, ấm áp hơn so với Độc huyện, Kim kinh; nhưng mùa đông vẫn lạnh, gió bắc vẫn lạnh buốt, thổi đến lòng người cũng rét run.

Chu Tử bị cô lập ở Diên Hi cư.

Loại cô lập này khiến người ta buồn bực.

Ví như việc, đi nhận cơm trưa, Chu Tử cười hì hì nói: "Ta sắp đi nhận cơm trưa, có ai đi cùng với ta không?"

Không ai để ý đến nàng.

https://thuviensach.vn

Tĩnh Mục, Tĩnh Túc cười nói cùng vào phòng bếp.

Lại ví như, các nữ hài tử gội đầu luôn là hai người một nhóm, cứ vậy một người gội một người cầm gáo dội nước lên tóc, phối hợp nhịp nhàng.

Nhưng mà, lúc Chu Tử gội đầu muốn tìm người đi cùng, hỏi nửa ngày cũng không ai muốn gội đầu, nàng đành phải tự một mình mình gian nan vừa xối nước vừa gội đầu.

Nàng vừa gội đầu xong, chợt nghe Tĩnh Hằng nói với Tĩnh Túc: "Tĩnh Túc, ta muốn gội đầu, ngươi xối nước giúp ta đi!"

Đã cô lập nàng thì cũng đừng tỏ vẻ cho nàng biết có được không?

Kiếp trước lúc vừa mới vào học cấp ba, Chu Tử cũng từng bị nữ sinh trong lớp cô lập, kéo dài đến cả nửa học kỳ, nữ sinh trong lớp cũng làm giống như nhóm Tĩnh Di, thậm chí còn khoa trương hơn, không ai nói chuyện với Chu Tử.

Lúc vừa bắt đầu, Chu Tử luôn vụng trộm khóc. Sau đó, nàng biết khóc cũng không giải quyết được vấn đề, chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Lúc ấy biện pháp nàng áp dụng chính là tìm một đồng minh, liều chết dây dưa cũng được, mặt dày cũng thế, nhất định phải tìm một đồng minh, tìm được một người bạn tốt.

Khi đó rốt cuộc Chu Tử cũng túm được một bằng hữu, một đồng minh, nàng không còn cô độc. Sau đó, sau thời gian dài quen thuộc, bạn học phát hiện Chu Tử chỉ có bộ dạng bề ngoài giống hồ ly tinh, nội tâm kỳ thực rất đơn thuần rất thành thật, cho nên sau đó bằng hữu càng ngày càng nhiều.

Lần này Chu Tử quyết định vẫn dùng biện pháp cũ.

Đồng minh nàng tìm chính là quản sự của Diên Hi cư - Đào ma ma.

https://thuviensach.vn

Quan hệ của Chu Tử và Đào ma ma vốn không tệ, hiện tại lại dính theo Đào ma ma.

Từ nhỏ Đào ma ma đã đi theo quý phi nương nương vào cung, sau lại được đưa ra khỏi cung thành thân. Ai biết là mệnh khổ, vừa sinh đứa nhỏ chồng liền bệnh chết. Bà ta còn trẻ đã bắt đầu thủ tiết, con trai duy nhất bên người - Triệu Quý còn theo Vương gia ra chiến trường, cho nên cũng thích Chu Tử thân cận. Hai người dùng tình mà đáp tình, thật tình đối đãi với nhau, tình cảm càng ngày càng tốt. Chu Tử liền quấn quít lấy, nhận Đào ma ma làm mẹ nuôi, Đào ma ma cũng vui vẻ chấp nhận.

Chu Tử thật sự rất thích Đào ma ma.

Sau khi nàng rời nhà, ngoại trừ Lục Hà, Đào ma ma là người thứ hai đối xử tốt với nàng.

Một ngày cuối năm, Lục Hà đến gọi Chu Tử, bảo rằng nghe nói Vương gia sẽ về một chuyến, lên điện gặp mặt các quan viên trên đất phong.

Nàng mang theo Chu Tử núp sau cây sồi xanh ngoài cửa chính viện, muốn xem thử rốt cuộc Vương gia có bộ dạng thế nào.

Đáng tiếc các nàng không dám đi ra phía trước, chỉ đứng xa xa nhìn thấy một thiếu niên mặc một thân quân phục, bị thị vệ vây quanh đang rời đi.

Chu Tử cùng Lục Hà chỉ thấy một bóng dáng cao gầy.

Chu Tử và Lục Hà nắm tay nhau chậm rãi trở về, hai người đều không nói gì.

Khi sắp đến nơi, Chu Tử cảm thán một câu: "Vóc dáng Vương gia thật cao nha!" Nàng luôn có thể tự khống chế, trong lòng nghĩ đến bốn chữ ngọc thụ lâm phong, chẳng qua cảm thấy những từ nho nhã này không nên

https://thuviensach.vn

thốt ra từ trong miệng mình, cho nên liền thay đổi thành "Vóc dáng thật cao" cho thông tục một chút.

Lục Hà bĩu môi: "Cũng không nhìn thấy mặt, ai biết bộ dạng trông thế nào! Nói không chừng là có bộ dáng heo kiêng bí đỏ (LPH: không tưởng tượng được -_-)!"

Chu Tử biết nàng ta tâm cao khí ngạo, trong lòng có ý, chỉ là mạnh miệng, bởi vậy hai người nắm tay nhau đong đưa, không nói gì.

Lục Hà nhìn ra bốn phía, không thấy người, mới thấp giọng nói: "Ta không tin nhà họ Cao đưa ta đến vương phủ, là để ta làm một nha đầu giặt quần áo!"

Đầu nàng ta nâng cao cao, mắt hạnh xinh đẹp lấp lánh tia sáng rạng rỡ, tràn ngập chờ mong cùng tự tin vào tương lai.

Chu Tử nhìn mà ngây người, một lát sau, nàng mới cười nói: "Ngươi xinh đẹp như vậy, lại thông minh giỏi giang như vậy, ông trời sẽ không bỏ phí người xinh đẹp, thông minh giỏi giang vậy đâu!"

Nàng nói thật lòng. Nàng cũng thích Lục Hà như vậy.

Chu Tử vẫn nghĩ, nam nhân nhất định sẽ thích nữ nhân —— xinh đẹp, khôn khéo, giỏi giang, lại thật thiện lương, tựa như Lục Hà vậy.

Kỳ thật nàng thực tự ti, vẫn cho rằng mình là đại biểu kiệt xuất cho câu ngực to thiếu não, nam nhân chỉ thích chơi đùa, mà sẽ không yêu. Nàng chỉ biết mình sẽ thành đồ chơi, chứ không phải người – được – yêu.

Chu Tử suy nghĩ, còn nghiêm túc nói với Lục Hà: "Nếu ngươi muốn một nam nhân yêu ngươi, nên trở thành một người hữu dụng với hắn, khiến hắn không thể rời khỏi ngươi!"

https://thuviensach.vn

Lục Hà nghiên mặt nhìn nàng, mắt đẹp lưu chuyển, cuối cùng cũng cười.

Nam An vương Triệu Trinh chỉ ở trong phủ một canh giờ (2 tiếng đồng hồ), sau khi dặn dò bố trí cho bọn quan viên những việc vào cuối năm, sắp xếp việc cung cấp lương thực trong quân vào mùa xuân xong, liền dẫn binh rời đi.

Ngày hai mươi hai tháng chạp, Trương ma ma thông báo cho tất cả nha hoàn sai vặt đến viện của bà chờ dạy bảo.

Chu Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng có chút lo sợ bất an.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Vừa Gặp Một Lần, Hồn Liền Bay Mất

Lúc nhóm Chu Tử chạy tới, trong viện Trương ma ma đã đứng đầy các ma ma, nha hoàn.

Ma ma đứng bên trái, bọn nha hoàn đứng bên phải.

Nha hoàn đứng theo thứ tự cấp bậc. Đứng ở hàng thứ nhất là Đại Nha hoàn nhất đẳng, đứng ở hàng thứ hai là nha hoàn nhị đẳng. Số người đứng ở các hàng thứ ba thứ tư thứ năm là nhiều nhất, đại khái có tới ba bốn mươi người. Chu Tử nhìn thấy Tĩnh Di Tĩnh Mục ở hàng thứ nhất, liền lôi kéo Lục Hà đứng hàng thứ ba.

Quản gia Trương ma ma đứng cuối hành lang, bốn vị ma ma quản sự vây quanh, không nói một câu, mắt lạnh nhìn các nha hoàn.

Quy củ trong vương phủ thực nghiêm, bọn nha hoàn đứng đó, cúi đầu không dám phát ra tiếng động nào.

Nam An vương Triệu Trinh mười hai tuổi liền dựng nhà xây phủ rời khỏi hoàng cung.

Cao Quý phi trưởng thành trong cảnh cung đấu vĩnh viễn không có chừng mực, cuối cùng thăng cấp, trở thành cao thủ cung đấu. Bà luôn tràn ngập không tín nhiệm với phái nữ xinh đẹp lại có trí tuệ, sợ con trai của mình bị loại nữ nhân này dụ dỗ gieo họa, cho nên nha hoàn được an bài bên người Triệu Trinh mặc dù diện mạo không thể nói là thực xấu, nhưng tuyệt đối không quá xinh đẹp. Cứ như vậy mà Cao Quý phi vẫn lo lắng, vẫn dặn dò tâm phúc là Trương ma ma trông coi thật kỹ. Trương ma ma coi như

https://thuviensach.vn

cũng đã cố gắng hết mình, Vương gia đã qua mười bảy tuổi, vẫn là một đồng nam!

Lúc này Vương gia sắp chiến thắng trở về, Cao Quý phi phái thân tín đưa tới cho Trương ma ma một phong thư. Sau khi Trương ma ma xem xong liền tổ chức cuộc triệu tập này, để nhắn lại chỉ thị của quý phi nương nương.

Trương ma ma nhìn tất cả nha hoàn, nhớ tới lời nương nương đã dặn trong cung —— "Tìm một người thành thực trầm tĩnh gia thế lại trong sạch".

Bà tỉ mỉ xem xét thật kỹ, hàng thứ ba có mấy tiểu nha đầu bộ dạng có vẻ cũng không tệ, nhất là nha hoàn cao nhất kia, dáng người cao gầy, da trắng như tuyết, đôi mi thanh tú mắt to cằm nhọn, dáng người xinh đẹp đôi môi nhếch cong, một lúm đồng tiền như ẩn như hiện, thoạt nhìn rất xinh đẹp.

Bà lại nhìn nhìn, lướt tới tiểu nha đầu nhỏ xinh ánh mắt quá mức xinh đẹp phía sau nha đầu vóc dáng cao gầy kia, làn da trắng nõn non mịn, cũng không tệ.

Sau khi Trương ma ma nhìn quét một vòng, bắt đầu nói chuyện.

Trương ma ma trước là hài lòng với những việc đã làm tốt, lại vạch ra những việc chưa tốt, sau đó nhấn mạnh đến kỷ luật, cuối cùng tuyên bố quý phi nương nương và Nam An vương có thưởng.

Sau khi cuộc triệu tập chấm dứt, Chu Tử cầm hai lượng bạc được ban cho đang muốn cùng Lục Hà rời đi, chợt nghe tiếng Đào ma ma từ phía trên truyền xuống: "Chu Tử, Xích Phượng, Lục Hà, Phấn Nhụy lưu lại!"

Trương ma ma ngồi ở ghế trên, bưng ly trà uống một ngụm, ánh mắt trầm tĩnh như nước chậm rãi quét một vòng trên mặt bốn nàng, rồi mới mở

https://thuviensach.vn

miệng hỏi: "Bốn người các ngươi, ai đã có quý thủy (LPH: cái bạn mà tháng nào cũng tới thăm chị em đó)?"

Quý thủy? Hỏi cái này làm gì?

Chu Tử lặng lẽ nhìn nhìn nhóm người Lục Hà, nàng biết quý thủy của nhóm Lục Hà cũng chưa đến.

Trương ma ma vừa hỏi ra, ánh mắt nhóm người Xích Phượng liền nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử thấy các nàng đều đang nhìn mình, vội nói: "Quý thủy của nô tỳ đã đến."

Trương ma ma đã sớm biết, bà buông chén trà xuống: "Mấy tuổi thì có?"

"Mười hai tuổi."

"Hiện tại bao nhiêu?"

"Mười bốn tuổi lẻ bốn tháng."

"Tuổi mụ là mười sáu ?"

"A, đúng vậy." Tính vậy cũng là quá lớn rồi!

Trương ma ma khoát tay, bảo nhóm người Chu Tử lui ra, bà lại thương lượng thêm với Đào ma ma.

Sau "câu hỏi quý thủy" thần bí, nhóm người Xích Phượng đều cực kỳ tò mò, tụ tập nhau lại mồm năm miệng mười thảo luận không ngừng, đến cuối cùng cũng không đoán ra kết quả gì. Các nàng hàn huyên nửa ngày, lúc này mới phát hiện vốn có lòng hiếu kỳ siêu mạnh luôn bị tinh thần nghe bát quái thiêu đốt - Chu Tử lại lặng yên không tiếng động.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật, Chu Tử đã đoán được, nhưng nàng tình nguyện là mình không biết.

Tối hôm đó sau khi Đào ma ma trở về, gọi Chu Tử qua, cũng không lộ ra điều gì, chỉ bảo Chu Tử ngồi lên giường rồi lặng lẽ nói với nàng.

Một bên bà bày ra quả hạch đào (quả óc chó) đã bóc vỏ cho Chu Tử ăn, một bên ân cần dạy Chu Tử: "Sau này sẽ là một đại cô nương, nên trầm tĩnh một chút, không quan trọng thì đừng nên nói nhiều. Còn nữa, nên ăn nhiều cơm một chút, nên bảo dưỡng cơ thể tốt một chút. Hơn nữa, Vương gia còn nhỏ tuổi, tính khí ngang tàng, tính cách lạnh lùng, con phải thuận theo ngài ấy, nếu ngài mất hứng, ta và mọi người đều sẽ không cao hứng..."

Chu Tử ngồi trên giường, cánh tay đặt trên bàn cạnh giường mà suy tư. Lời của mẹ nuôi đã chứng thực suy đoán của nàng —— nàng, Chu Tử, bị lựa chọn, phải làm nha đầu thông phòng của Nam An vương.

Chu Tử không biết nên vui hay nên buồn, trong lòng lộn xộn, lòng dạ rối bời.

Sau khi mẹ nuôi nói liên miên lằng nhằng xong, Chu Tử chỉ nghe được một điều quan trọng —— "Vương gia không có kinh nghiệm, con phải thật quan tâm chăm sóc"!

Thiếu chút nữa Chu Tử giật mình bật dậy, thì ra, sứ mệnh chân chính của nàng là hủy đi một thân xử nam của Nam An vương Triệu Trinh!

Cuối cùng mẹ nuôi lại vui rạo rực nói: "May mắn là quý thủy của con tới sớm!"

Thì ra đều là do quý thủy gieo họa!

Lễ mừng năm mới, Nam An vương cũng không trở về, phủ Nam An vương không có chủ tử nên không có không khí của năm mới.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vào phủ Nam An vương đã sắp được hai năm, nhưng vẫn chưa nhìn thấy Nam An vương Triệu Trinh trong truyền thuyết.

Nam An vương phụng chỉ chinh tây (chinh phạt miền tây), đã hơn một năm không về Kim kinh.

Diên Hi cư dưới sự chủ trì của đại nha đầu Tĩnh Di, duy trì một loại bình thản bề ngoài.

Đại nha đầu nhất đẳng, trừ Tĩnh Di, còn có Tĩnh Mục, Tĩnh Túc và Tĩnh Hằng.

Chu Tử mới tới Diên Hi cư, sau khi biết tên bốn đại nha đầu, trong lòng cười thầm: sao lại giống tên của ni cô vậy?!

Sau đó lại nghe nói đều là do Vương gia đặt, liền đoán rằng vị tiểu vương gia chưa từng gặp mặt này nhất định cực thích yên tĩnh, bằng không sẽ không đặt ra "Tứ tĩnh".

"Tứ tĩnh" đại khái đều có vẻ mười bảy mười tám tuổi, mỗi người đều thật bình thường, trong đó Tĩnh Mục là người có dung mạo tốt nhất trong bốn người.

Hôm Chu Tử cầm hành lý theo Đào ma ma tiến vào, mắt các nha hoàn ở Duyên Hi cư đều sáng ngời —— thật là một tiểu nha đầu xinh đẹp.

Nha đầu xinh đẹp nhất định sẽ không an phận, hơn nữa lại do Trương ma ma đặc biệt chọn lựa, nghe nói là do Cao phủ bên nhà mẹ Vương gia đưa tới, trong lòng mấy nha đầu này đều đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa còn đã nghĩ ra nhiều đối sách lắm rồi.

Ai biết là sau một thời gian tiếp xúc, mới phát hiện Chu Tử trầm mặc ít nói thành thật siêng năng, nhất là dịu dàng dễ gần, hơn nữa Chu Tử nhận

https://thuviensach.vn

ma ma quản sự Đào ma ma của Diên Hi cư làm mẹ nuôi, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, dần dần Chu Tử cũng kết giao được một ít bằng hữu.

Sau khi Chu Tử vào Diên Hi cư, lặng lẽ quan sát, phát hiện bốn đại nha đầu mơ hồ xem Tĩnh Di như chủ, mọi việc của Vương gia đều do Tĩnh Di phụ trách. Nàng phát hiện bốn đại nha đầu rất đoàn kết, hình thành một nhóm nhỏ, rất bài xích người ngoài, nên cũng không cố ý nịnh bợ, chỉ làm tốt việc của mình là được.

Tuy rằng Vương gia không ở trong phủ, nhưng quy củ của Vương gia xem ra rất nhiều. Bình thường nội viện và phòng ngủ của Vương gia đều do ‘tứ tĩnh’ phụ trách quét dọn, quét dọn xong liền khóa cửa đi ra, ngay cả ‘tứ tĩnh’ cũng chưa có tư cách ở trong này.

Nha hoàn nhị đẳng khá thân với Chu Tử - Tiểu Chi nói cho Chu Tử: "Lúc Vương gia ở trong phủ, một khi trở về phòng, nhóm người Tĩnh Di cũng không dám vào, chỉ có thể đứng hầu ngoài phòng!"

Chu Tử vẫn chưa vào được nội viện của Khánh Hi đường, ngay cả tư cách bưng trà đưa nước cũng không có, chỉ phụ trách tưới hoa vẩy nước quét dọn Diên Hi cư. Việc này không nặng nhọc, chẳng qua buổi sáng cần phải dậy sớm, ngược lại đó đã là thói quen của Chu Tử.

Vừa vào tháng tư, Chu Tử liền phát hiện dường như Diên Hi cư có chút khác biệt.

Tứ tĩnh mang nhóm tiểu nha hoàn đến dọn dẹp Diên Hi cư không còn một hạt bụi, Đào ma ma lại mang vài gã sai vặt vào nhổ đi mấy cây hoa mẫu đơn đã nở, bảo mấy gã sai vặt chuyên trồng hoa đến trồng không ít trúc - bách xanh rờn, Diên Hi cư lập tức trở nên yên lặng mạnh mẽ hơn.

Bốn đại nha đầu dường như cũng đặc biệt chú ý hơn, chẳng những bắt đầu mặc một ít quần áo tươi sáng, đeo một ít trang sức khéo léo, còn ngày ngày tô son điểm phấn, khiến bản thân xinh đẹp hơn nhiều. Ngay cả Chu

https://thuviensach.vn

Tử cũng bị bắt phải hái không ít cánh hoa mai, nghe nói là mấy người Tĩnh Di muốn dùng để tạo mùi hương khi tắm rửa.

Chu Tử mơ hồ đoán được sợ rằng Vương gia đã sắp trở về, phỏng chừng bốn đại nha đầu đã nhận được tin tức trước tiên. Nàng lặng lẽ hỏi Đào ma ma một tiếng. Mặt mày Đào ma ma hớn hở, bảo nàng "bỏ thêm chút hoa thơm vào nước tắm mà ngâm", khiến da mặt Chu Tử dù dày đến đâu cũng hơi ửng đỏ.

Chu Tử nói tin tức Vương gia sắp về cho Lục Hà.

Lục Hà trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới nhìn Chu Tử, còn nghiêm túc nói: "Ta sẽ không quên ngươi đã đối xử rất tốt với ta."

Chu Tử không nghĩ nàng ta lại thẳng thắng như vậy, cũng thực nghiêm túc nói: "Hai ta không nên làm mặt lạ vì mấy chuyện này, trong hai ta, mặc kệ ai rời khỏi đây trước, đều phải mang đối phương theo, được không?"

Lục Hà gật gật đầu.

Đến khoảng ngày mười tháng năm, rốt cuộc Trương ma ma cũng tuyên bố tin tức Vương gia dẫn quân đánh lui tám trăm quân ở Tây Nhung khải hoàn trở về, phủ Nam An vương bắt đầu loạn xị bát nháo, chuẩn bị nghênh đón vương giá.

Bốn đại nha đầu trong Diên Hi cư luôn chân luôn tay, nhưng Chu Tử thì ngược lại, không có việc gì, vẫn như bình thường, sáng sớm thức dậy tưới hoa quét sân mà thôi.

Sau khi ăn cơm chiều, Trương ma ma vào Diên Hi cư, gọi tất cả nha hoàn tới Khánh Hi đường, tuyên bố Chu Tử được an bài vào nội viện làm người hầu hạ bên cạnh Vương gia.

https://thuviensach.vn

Trong Khánh Hi đường, bốn đại nha đầu đứng thẳng tắp trước mặt Trương ma ma, mắt ai cũng không chút thay đổi. Chu Tử vẫn nhìn thấy được khóe mắt Tĩnh Di và Tĩnh Mục đỏ lên, nàng biết là đã kết thù lớn rồi.

Các nha hoàn lớn nhỏ trong Diên Hi cư lập tức đều ngây dại.

Các nàng chỉ biết sớm sẽ có ngày này, nhưng lại không nghĩ ngày này cứ như vậy mà tới.

Đêm đó Đào ma ma liền nhìn Chu Tử chuyển đến nội viện của Vương gia.

Mọi thứ của Chu Tử đều để trong một phòng nhỏ trong nội viện, hằng ngày nàng sẽ hầu hạ trong phòng ngủ của Vương gia.

Đào ma ma thấy Chu Tử thu dọn xong hết mọi thứ, mới nói đến những diều cần chú ý trong công việc.

Chu Tử biết, sau này nàng sẽ ngủ ở chỗ để chân trước giường của Vương gia, ban đêm phải luôn tỉnh táo, phòng khi Vương gia muốn trà muốn nước.

Đào ma ma còn dặn dò lần nữa: "Từ nhỏ Vương gia đều ngủ một mình, trong phòng chưa từng phân công thêm người, con cũng nên cẩn thận, cho dù làm gì cũng phải nhẹ tay nhẹ chân, không nêm làm Vương gia tức giận!"

Đào ma ma trăm căn ngàn dặn, vẫn cảm thấy lo lắng. Cuối cùng lúc rời đi, nghĩ nghĩ, lại quay trở về, lặng lẽ dặn dò Chu Tử: "Sau khi cùng phòng phải uống canh tránh thai, nhớ lấy nhớ lấy. Quý phi nương nương đã từng dặn, thế tử nhất định phải là đời sau của vương phi!"

Từ sau buổi tối Trương ma ma tuyên bố, tim Chu Tử vẫn đập thật nhanh, trong lòng thực bối rối, có chút mờ mịt, lại có chút thương cảm, càng có thêm nhiều bất đắc dĩ với số mệnh.

https://thuviensach.vn

Nàng nhớ Xích Phượng từng đánh giá nàng —— "Dáng tiểu thư, mệnh nha hoàn".

Đúng vậy, cả đời này, ở Kim triều luôn cực kỳ chú trọng cấp bậc này, chỉ sợ nàng sẽ vĩnh viễn bị gắn cái vị trí "nha đầu thông phòng" này vào người.

Tất cả mộng đẹp, tất cả ảo tưởng về tương lai, đều đã thành ảo mộng cùng bọt nước.

Nàng vĩnh viễn chỉ là một công cụ phát tiết của nam nhân, một nữ nhân không có danh phận, hơn nữa ngay cả làm thiếp thì nha đầu thông phòng cũng không được làm, nàng còn có nguy cơ bị chủ tử tùy ý tặng đi.

Cho nên, nghe xong lời của Đào ma ma, Chu Tử chỉ gật gật đầu.

Chạng vạng ngày mười bốn tháng năm, nhóm nô tài có danh phận trong phủ Nam An vương đều ra cửa phủ, đón Nam An vương trở về. Chu Tử chỉ đứng xa xa nhìn thấy mọi người vây quanh một thân ảnh cao gầy mặc giáp trụ (áo và mũ giáp).

Lúc ở thư phòng bên ngoài của Nam An vương, Chu Tử căn bản không thấy rõ diện mạo của hắn.

Chu Tử cười khổ trong lòng: có gì hay chứ, không phải chỉ là một thiếu niên thanh xuân vừa qua tuổi mười tám thôi sao!

Cho dù đang ở Khánh Hi đường - chỗ sâu nhất của vương phủ, Chu Tử vẫn nghe thấy tiếng pháo ầm ầm từ bên ngoài không ngừng truyền đến.

Đêm đã khuya, Vương gia còn chưa trở về phòng.

Chu Tử đứng ở hành lang trong phòng, nghe trong không khí bay tới mùi khói lửa nhàn nhạt, lặng yên băn khoăn suy nghĩ. Đang ngẩn người, bỗng

https://thuviensach.vn

nhiên nghe thấy ngoài viện truyền đến một loạt âm thanh chào đón: "Bái kiến Vương gia —— "

Nàng không kịp phản ứng, theo bản năng nhún người hành lễ, nhìn thấy bước qua trước người mình là một đôi giày quan màu đen.

Chu Tử đang sững sờ, Vương gia đã bước vào phòng ngủ.

Tùy tùng Triệu Dũng đứng hầu ngoài cửa viện của Vương gia gắt một tiếng: "Còn không theo vào hầu hạ!"

Chu Tử giật mình, nhanh chóng đi vào theo.

Vương gia đã đứng ở bên trong, đang tự mình cởi áo choàng.

Chu Tử chạy từng bước nhỏ đến, muốn giúp Vương gia cởi áo choàng, nhưng vóc dáng Vương gia rất cao, nàng đành phải kiễng gót chân. Nàng quá khẩn trương, tay chân có chút luống cuống, không cầm lấy vạt áo lại nắm được một đôi tay lạnh như băng.

Chu Tử ngẩng đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy là lông mi dài thấp thoáng hạ xuống che đi ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt phượng.

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn, tim đập gia tốc mặt đỏ tai nóng, trong đầu vang lên một câu —— diện mạo khuynh quốc khuynh thành dáng vẻ ngọc thụ lâm phong!

Lúc này trong đầu Chu Tử lại vang lên mấy chữ "oan gia năm trăm năm mới được gặp", nhưng lại không biết mấy chữ này xuất phát từ đâu.

Thì ra, đây là nhất kiến chung tình. (vừa gặp đã yêu, hay tình yêu sét đánh ấy ^^)

Chu Tử đang ngẩn người, một tiếng "Bốp" vang vọng gọi thần trí của nàng trở về, kế tiếp nàng cảm nhận được bàn tay nóng rát đau đớn, lại nhìn

https://thuviensach.vn

mấy ngón tay bị đánh ửng đỏ của mình, nước mắt Chu Tử tuông tràn mi.

Sau khi ra tay mạnh bạo, mỹ nam dường như không thấy nước mắt của nàng, nghiêng người bước nhanh tránh qua, vừa đi vừa cởi áo choàng xuống ném lên đầu Chu Tử. (LPH: bạn AN có nổi giận thì nổi giận từ bây giờ đi)

Bị áo choàng phủ đầu che mặt, Chu Tử ngửi thấy hơi thở nam tính nhàn nhạt trong áo choàng, trong đầu trống trơn, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường, giống như có một bàn tay đang nắm chặt trái tim nàng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Chu Tử cảm thấy mình may mắn khi có thân phận thông phòng.

Sau vài thập niên, Chu Tử đều đẩy chuyển biến lần đầu tiên trong cuộc đời nàng thành công trạng của quý thủy tới sớm!

Với việc này, Nam An vương Triệu Trinh vô cùng khinh bỉ, bất quá không muốn nhiều lời, tránh việc Chu Tử càng thêm đắc ý.

Mặc kệ nội tâm Chu Tử bốn bề sóng dậy thế nào, trong mắt Triệu Trinh, nàng vẫn nhã nhặn trầm tĩnh, mỉm cười đứng bên cạnh, bày ra tâm tình thiếu nữ xinh đẹp nhất của nàng.

Triệu Trinh lạnh lùng liếc liếc nha đầu xinh đẹp này một cái, mẫu phi hắn sợ con trai bảo bối duy nhất của mình bị nữ nhân xinh đẹp có tâm kế gieo họa, cho nên từ khi hắn hiểu chuyện liền đều trông chừng thực nghiêm tựa như phòng cướp. Không ngờ hôm nay từ Tây Cương trở về, tư tưởng của mẫu phi lại rộng mở, để cậu tuyển nha đầu xinh đẹp tặng vào.

Nhưng mà, Triệu Trinh cảm thấy, nha đầu này đẹp thì có đẹp thật, đáng tiếc lại rất ngốc, như không có hồn. Là một đồng nam vừa qua tuổi mười bảy ngây thơ trăm phần trăm, tình nhân trong mộng của hắn là loại tiên tử

https://thuviensach.vn

trong trẻo chưa từng chịu khói lửa nhân gian, căn bản thấy chướng mắt loại nha đầu ngốc này, lại còn là nha đầu béo nữa chứ!

Triệu Trinh ghét bỏ nhìn lướt qua tay nhỏ beo béo của Chu Tử, không bao giờ thèm nhìn đến lần thứ hai.

Đêm đã khuya.

Triệu Trinh tắm rửa xong, cầm một quyển sách tựa vào đầu giường mà đọc.

Chu Tử khẩn trương đứng ở một bên, không dám thở mạnh một hơi, chỉ sợ quấy nhiễu mỹ nam tử Vương gia đang lẳng lặng đọc sách.

Triệu Trinh xem một chút, cảm thấy hơi mệt, bỏ sách qua một bên rồi nằm xuống.

Chu Tử bước lên phía trước hầu hạ.

Vừa rồi khi Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, trên người chỉ mặc trung y (áo trong, áo lót) bằng lụa trắng, nàng vụng trộm nhìn cho đã mắt, cuối cùng đưa ra kết luận —— Triệu Trinh đúng là vẻ mặt khuynh quốc khuynh thành xứng với thân thể cao to tinh tráng. Vì hắn tập võ trong thời gian dài, dáng người cao gầy, vai rộng chân dài eo thon, rất tinh tráng.

Tuy rằng Triệu Trinh mặc trung y, nhưng mặt Chu Tử vẫn đỏ. Nàng đỏ mặt dọn dẹp quyển sách giúp Triệu Trinh xong, lại giúp hắn sửa sang chăn thật tốt, buông màn, lúc này mới lấy chăn của mình, trải lên nơi để chân dưới giường.

Sau khi buông rèm cửa sổ xuống, Chu Tử nhẹ giọng hỏi: "Vương gia, tắt đèn được chưa?"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không trả lời, Chu Tử đoán rằng hắn đang ngủ, vì thế tắt đèn, sau đó trở lại nơi để chân, nằm xuống.

Chu Tử mệt chết đi được, lưng eo đều đau, nhưng đầu óc thực hưng phấn, nàng liên tục nghĩ xem câu nói "oan gia năm trăm năm mới được gặp" nhảy ra trong đầu lúc mới gặp Triệu Trinh rốt cuộc xuất phát từ đâu.

Cuối cùng, nàng cũng nghĩ ra, là trong ‘Kim – Bình – Mai’, lúc Trần Kính Tế (con rể của Tây Môn Khánh) mới gặp Phan Kim Liên, trong sách đã viết thế này —— "Bất giác tim đập mắt rung, linh hồn bay mất. Đúng là: oan gia năm trăm năm mới được gặp nhau, một khi đã gặp thì ba mươi năm đằm thắm".

Lực chú ý của Chu Tử lập tức lại tập trung đến bên trong màn giường đóng chặt.

Triệu Trinh giống như đã ngủ say, chút tiếng động cũng không có.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Thấy Tình Trạng Vết Thương, Nảy Sinh Đau Lòng

Ngày hôm sau, Trương ma ma và Đào ma ma gọi Chu Tử, hỏi qua loa một chút, sau đó liền phái một vị ma ma tới cho Chu Tử, tốn thời gian một ngày, dạy cho Chu Tử một khóa, khóa học có tên là "Làm thế nào trải qua đêm đầu tiên cùng đồng nam mà khiến cho hắn khoái hoạt giống như thần tiên".

Khóa học còn chưa xong, Chu Tử liền hiểu được, thì ra mỹ nam tuyệt thế Nam An vương Triệu Trinh hắn, thật xứng với danh xưng đồng nam, hoàn hảo vô khuyết, không thể giả được!

Cho nên, với buổi tối sắp đến, Chu Tử tràn ngập chờ mong vô sỉ, loại chờ mong này giống như đại gia có tiền chờ mong mua đêm đầu tiên của cô nương trong sạch.

Lúc Triệu Trinh trở về đã sắp là giờ hợi (từ 9-11 giờ đêm).

Hắn vừa muốn đi tắm rửa, Chu Tử đã vội hỏi một câu: "Vương gia, đã ăn khuya chưa?"

Triệu Trinh quay đầu nhìn nàng.

Ăn khuya? Hình như hắn chưa từng ăn khuya, vì thế nhíu mày nói: "Chưa ăn."

"Dạ, nô tỳ đã biết."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, vừa ra khỏi cửa phòng tắm, Chu Tử lập tức cầm khăn lông nghênh đón. Tóc Triệu Trinh rất dài, bên trên còn lấp lánh vài giọt nước, xõa dài xuống, rũ đến bên hông.

Chu Tử bước qua lau tóc giúp hắn. Nàng lau đuôi tóc trước, sau đó lau lên trên. Lau lau, gót chân của nàng liền nhón lên, càng nhón càng cao.

Cho tới bây giờ Triệu Trinh chưa từng bị nữ nhân gần gũi như vậy, hắn chỉ cảm thấy tóc giống như bị điện giật, từ đuôi tê dại đến đỉnh đầu, cuối cùng hắn thật sự nhịn không được, nhấc chân bỏ chạy.

Ai ngờ Chu Tử đang cố gắng nhón gót chân lau tóc trên đỉnh đầu của hắn, bị tóc giãy một cái, lập tức té sấp lên lưng của hắn.

Triệu Trinh lập tức ngây dại, thân mình run mạnh một chút.

Nửa ngày sau, hắn mới cảm nhận được trên lưng truyền đến cảm giác mềm mại, rốt cuộc cũng ý thức được kia là cái gì.

Ầm một cái, lỗ tai Triệu Trinh lập tức ửng đỏ. (dễ thương quá ^^)

Chu Tử cố gắng chống lên thắt lưng Triệu Trinh đứng thẳng người dậy, nàng thực ngượng ngùng, vội nhận sai: "Thực xin lỗi, Vương gia, nô tỳ thật không cẩn thận!"

Triệu Trinh không nói gì, cất bước đi về phòng ngủ.

Chu Tử vội nói: "Vương gia, ăn khuya!"

Triệu Trinh lại quay trở lại.

Thức ăn khuya là do Chu Tử đặc biệt yêu cầu đầu bếp làm, nàng thấy Triệu Trinh gầy yếu, nghĩ rằng chiến trường vất vả, nên hầm canh gà bồi bổ.

https://thuviensach.vn

Lúc Triệu Trinh uống canh gà, Chu Tử thấy móng tay hắn hơi dài quá, bước qua cầm kéo tỉa móng tay cho ngắn bớt.

Triệu Trinh uống canh gà xong, nhận lấy trà thơm Chu Tử đưa qua, uống vào súc miệng.

Chu Tử cầm chén đũa đưa cho Tĩnh Mục gác đêm ngoài viện, sau đó trở về hầu hạ Triệu Trinh.

Nàng thu xếp ổn thỏa cho Triệu Trinh nằm xuống giường, sau đó thấp giọng nói: "Vương gia, cắt ngắn móng tay thôi!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nhưng cũng đưa tay phải qua.

Chu Tử cẩn thận chỉnh sửa móng tay, cắt xong còn cúi người cẩn thận từng ly từng tý tỉa cho đều, tỉa xong lại dùng khăn mềm lau lau, sau đó mới đặt tay phải của Triệu Trinh lên giường.

Trong lúc nàng chỉnh sửa móng tay, vụng trộm nhìn nhìn Triệu Trinh, phát hiện hắn đã ngủ say, ánh nến rọi xuống lông mi thật dày rũ xuống ở mí mắt hắn đều như lông chim tạo thành một bóng râm, tăng thêm vài phần ngây thơ cho hắn.

Đôi môi của hắn nhìn rất đẹp, môi trên hơi mỏng, môi dưới dầy một chút, môi màu hồng nhạt, chỉ hơi khô. Chu Tử nghĩ ngày mai nên bảo người ta hầm cho hắn chút canh thanh nhiệt nhuận phổi, không biết hắn thích uống canh gì.

Đang suy nghĩ lung tung, tay Triệu Trinh giật giật, Chu Tử sợ hắn phát hiện, vội vàng dời tầm mắt.

Buổi sáng lúc Chu Tử giúp Triệu Trinh mặc quần áo cưỡi ngựa màu tím, không cẩn thận chạm vào lưng Triệu Trinh, Triệu Trinh liền rụt mạnh một cái. Chu Tử nhớ tới lúc đụng tới lưng Triệu Trinh khi lau tóc đêm qua, hắn

https://thuviensach.vn

cũng có phản ứng này, hơi khó hiểu, liền nói với Triệu Trinh: "Vương gia, cho nô tỳ xem lưng của người đi!"

Triệu Trinh vừa nghe, lập tức khép chặt vạt áo màu tím, trên mặt đầy vẻ đề phòng.

Nhìn bộ dáng hắn giữ nghiêm trinh tiết như gặp kẻ địch, Chu Tử cảm thấy có chút buồn cười: "Nô tỳ thật sự chỉ muốn xem lưng của người!"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, nhưng lại ngoan ngoãn ngồi xuống ghế thêu.

Chu Tử cởi áo tím, lại cởi trung y của hắn, vừa vạch áo nhìn vào bên trong, liếc mắt liền thấy một vết đao kéo dài từ vai đến phần eo, tuy rằng đã trắng bệch không có máu, nhưng vết rách trên miệng vết thương nhìn cũng thực đáng sợ.

Chu Tử kinh hãi, nhanh chóng nhẹ tay nhẹ chân cởi trung y của Triệu Trinh ra.

Lần này nàng nhìn thấy rõ ràng, trước ngực, sau lưng Triệu Trinh đều có rất nhiều miệng vết thương to to nho nhỏ, có cái đã kết vảy, có cái còn chưa lành, nhưng cái ở trên lưng là nghiêm trọng nhất.

Mũi Chu Tử hơi chua xót.

Nàng nhìn Triệu Trinh.

Theo nàng biết, đây chỉ là một thiếu niên mới tròn mười tám tuổi vào hôm qua!

"Miệng vết thương nhiều như vậy mà còn muốn tắm rửa, người không sợ bị nhiễm trùng sao!" Giọng Chu Tử hơi khàn khàn, "Sao người không biết tự chăm sóc chính mình vậy?"

https://thuviensach.vn

Hai vai Triệu Trinh thẳng tắp, ngồi ngay ngắn, không nói gì.

Bất quá trong lòng hắn lại cứng đầu cứng cổ phản bác: một nam nhi tốt giết địch trên chiến trường, ai mà không có lúc bị thương? Chút thương tích ấy đã tính là gì!

Chu Tử không biết thuật đọc tâm, chỉ biết đau lòng cho Vương gia vẫn còn là thiếu niên này. Nàng giữ chặt hai vai Triệu Trinh, nhìn ánh mắt Triệu Trinh: "Vương gia, người ngồi yên ở đây, nô tỳ đi lấy thuốc!"

Không lâu sau, Chu Tử cầm thuốc mỡ cùng vải bông đến.

Nàng bôi thuốc mỡ lên miệng vết thương cho Triệu Trinh, lại dùng băng gạc quấn quấn cột cột một chút.

Sau khi giúp Triệu Trinh mặc quần áo xong, nàng lại dặn dò một câu: "Mấy ngày này không thể uống rượu, không có thể ăn mấy thứ cay nóng!"

Triệu Trinh đã sắp bước qua cửa lớn của nội viện, nghe vậy lại quay đầu nhìn nàng, cau mày, trên mặt tràn đầy vẻ không hài lòng.

Chu Tử cười tủm tỉm nhìn hắn, cảm thấy hắn nhăn đôi mi thanh tú lại rất đáng yêu.

Triệu Trinh trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, đi nhanh về phía trước, tùy tùng Triệu Anh Triệu Dũng đứng chờ ngoài cửa liền đi theo.

Bốn người Tĩnh Di xếp thành hình chữ nhất cất tiếng oanh vàng thỏ thẻ đưa tiễn Vương gia.

Chu Tử cũng vội vàng quỳ gối hành lễ.

Đến trưa Chu Tử gặp Đào ma ma.

https://thuviensach.vn

Đào ma ma cẩn thận đánh giá Chu Tử, phát hiện lông mi nàng khít kín, mi tâm không giãn ra, trong lòng có chút ưu sầu, nói: "Vương gia còn chưa gọi con đến hầu hạ?"

Chu Tử sửng sốt, vội vàng cúi đầu.

Đào ma ma nghĩ nàng thẹn thùng, vội vàng an ủi nàng: "Không nên sốt ruột."

Hôm nay Triệu Trinh trở về thật sớm, giờ Thân đã trở lại.

Chu Tử nhìn nhìn miệng vết thương của hắn, một lần nữa bôi thuốc, băng bó.

Lúc Chu Tử băng bó, trong lòng Triệu Trinh có chút mơ màng.

Hắn cảm thấy trên người Chu Tử tản ra nùi thơm rất dễ chịu, người mềm mại, ngón tay cũng mềm dịu. Lúc mới gặp Chu Tử, hắn còn cảm thấy tay nhỏ beo béo của nàng rất khó nhìn, bây giờ mới phát hiện, tay non mềm nhẹ dịu như vậy chạm đến mình, tuy là miệng vết thương, cũng rất thoải mái.

Triệu Trinh muốn dựa vào rồi lại dựa vào Chu Tử, nhưng hắn vẫn tự chủ, thẳng lưng ngồi trên ghế.

Đêm nay trời nổi gió, không bao lâu mưa liền rơi xuống. Chuông gió treo nơi mái hiên bị gió thổi tạo một loạt tiếng vang, lại mang theo tiếng gió thổi lá cây, tiếng mưa rơi trên ngọn ba tiêu (cây chuối tây), mưa đêm nhất thời mang chút lạnh lẽo.

Triệu Trinh còn chưa ngủ. Hắn nghe âm thanh bên ngoài, nhớ đến tiếng gió vù vù không lâu trước đây trên chiến trường, tiếng hồ cầm (đàn nhị) xa xôi, lại nhớ tới các tướng sĩ chết trận trên chiến trường Tây Cương, trong lòng rất không yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng không ngủ được, đang lắng nghe tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng chuông gió bên ngoài, chợt nghe trên giường truyền đến tiếng Triệu Trinh: "Nha đầu béo, thổi tiêu đi!"

Thổi tiêu? Thổi tiêu! Đã từng đọc đủ thứ dâm – thư (truyện khiêu dâm) Chu Tử hỗn độn trong gió, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Triệu Trinh rầu rĩ nói: "Trong phòng bên cạnh có để một cây tiêu màu tím, chẳng lẽ không phải là của ngươi?"

Chu Tử nhớ mình đã để cây tiêu màu tím trong phòng bên, biết mình suy nghĩ nhiều, thật là suy nghĩ quá nhiều. Trái tim của nàng lúc này mới quay về chỗ cũ.

Nàng đứng lên cầm tiêu, ngồi xuống chỗ để chân, bắt đầu thổi.

Nàng thổi bài Tô Vũ chăn cừu.

Trong tiếng tiêu, Triệu Trinh giống như được trở về đại mạc, thấy được vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm đại mạc; giống như được đi tới thảo nguyên, thấy được từng đám từng đám mây trắng trên bầu trời xanh lam ở thảo nguyên; giống như lại được tới dưới chân núi Tuyết, nghe được bài ca chăn cừu du dương...

Hắn lạnh lùng nói: "Lên đây!"

Chu Tử sửng sốt một chút, bỏ tiêu xuống, vén màn bằng ngọc trai, ngồi xuống bên giường.

"Nằm xuống đi." Triệu Trinh nhàn nhạt nói.

Chu Tử chậm rãi nằm xuống bên người hắn.

Triệu Trinh nghiêng người, vươn cánh tay ôm nàng vào trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hắn không nói gì, Chu Tử cũng không dám nói lời nào.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh.

Bên ngoài tiếng mưa gió càng lúc càng lớn.

Mặt Triệu Trinh kề sát mặt Chu Tử, thân mình kề sát thân mình Chu Tử.

Khối thân thể mềm mại ấm áp này, thật sự tồn tại, trong đêm mưa gió, mang cho tâm hồn cô độc của hắn một chút ấm áp và an ủi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Bị Phạt Gậy, Sợ Hãi Sinh Ra Trong Yêu Thương

Đến khuya Triệu Trinh mới rời giường. Bình thường hắn không thích ở mãi trong Diên Hi cư, không biết tại sao hôm nay lại ở mãi trong phòng, ban đầu là uống trà một mình, sau đó lệnh cho Chu Tử chuẩn bị giấy và bút mực, hắn bắt đầu vẽ.

Chu Tử lặng lẽ nhìn thoáng qua, phát hiện hắn đang vẽ thảo nguyên dưới ánh trăng, một vòng trăng tròn lẻ loi treo phía chân trời, bên dưới là đồng cỏ bao la bị gió lùa nghiêng ngả.

Chu Tử không hiểu tranh thuỷ mặc, đơn thuần chỉ thấy Vương gia vẽ rất có hồn, khiến nàng như hòa mình vào trong bức họa, thân ở trên cánh đồng cỏ dưới ánh trăng kia, trong lòng mát dịu.

Chu Tử ở chính đường, nhìn thấy Tĩnh Túc đứng ở cửa trong viện ngoắc nàng, vội vã đi qua.

Khi qua đến nàng mới biết được, thì ra Xích Phượng và Phấn Nhụy tìm đến nàng chơi.

Chu Tử nghĩ Triệu Trinh đang vẽ tranh, trong một lúc chắc sẽ không cần đến nàng, liền đứng trong sân Lăng Tiêu nói chuyện cùng Xích Phượng và Phấn Nhụy, một bên còn có thể nghe được tiếng của Vương gia.

Hôm nay Xích Phượng khác hẳn ngày thường, áo sa mỏng màu trắng, vải buộc ngực màu đỏ, cùng màu với giày, kết hợp với váy hoa, thoạt nhìn rất là xuất sắc.

https://thuviensach.vn

Phấn Nhụy bên cạnh thì kém hơn, mặc trên người là bộ quần áo nha hoàn mà Vương phủ phát cho, nhưng trên đầu cắm một trâm cài bằng ngọc hình hoa sen, trên mặt cũng cố ý trang điểm, càng phát ra vẻ quyến rũ lạ thường.

Chu Tử không nói nhiều, câu có câu không trò chuyện cùng các nàng.

Không lâu sau, Xích Phượng đột nhiên nói: "Ai nha, bụng ta hơi đau, Chu Tử, ngươi dẫn ta tìm chỗ đi vệ sinh đi!"

Lúc này nhóm người Tĩnh Mục đã sớm trở về phòng, Chu Tử đành phải đưa Xích Phượng đến vườn hoa nhỏ. Phấn Nhụy không muốn đi theo, liền ở lại chờ các nàng.

Triệu Trinh đã vẽ xong bức họa, đang muốn dặn dò Chu Tử treo bức họa lên, đảo mắt xoay người, lại không tìm được Chu Tử.

Hắn tùy ý bước ra, nhàn nhã đi vài bước trong sân.

Triệu Trinh đang băn khoăn về chuyện khải hoàn hồi triều (thắng trận trở về kinh thành).

Lần bình định Tây Nhung này, một bộ phận quân đội là quân phòng thủ Nam Cương, một phần khác là cấm quân của kinh thành, hắn nhất định phải trở về một chuyến, ít nhất cũng phải đem chuyện chuyển giao quân đội làm cho xong, nếu không phụ hoàng...

Năm nay tuổi của Phụ hoàng đã cao, nên lòng nghi ngờ cũng càng ngày càng nặng.

Triệu Trinh thở dài, vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy ngoài cửa viện có một góc quần lụa mỏng màu tím nhạt. Hắn biết buổi sáng Chu Tử mặc quần lụa mỏng màu tím nhạt, nên đã kêu một tiếng: "Còn không bước vào!"

https://thuviensach.vn

Ban ngày, ở trước mặt người khác, hắn luôn luôn rất nghiêm khắc, nên trong tiếng gọi này còn ẩn chứa cả ý đe dọa.

Người đứng ngoài cửa chậm rãi đi vào, vừa vào đến liền nghiêng mình hành lễ: "Nô tỳ Phấn Nhụy bái kiến Vương gia." Nói xong còn ngẩng đầu lên nhìn Triệu Trinh, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nghiêng, càng ẩn hiện nét quyến rũ đưa tình thu hút ánh mắt người nhìn.

Đúng là quần lụa mỏng màu tím nhạt, nhưng không phải Chu Tử, mà là một tiểu nha đầu xa lạ.

Triệu Trinh ghét nhất bị nô tỳ ở nội viện của mình dòm ngó dáo dác, hắn gọi Triệu Dũng một tiếng, Triệu Dũng đang đứng canh giữ bên ngoài lắc mình tiến vào, nhìn thấy Phấn Nhụy đứng trước mặt Vương gia, hắn cũng hoảng sợ, vội vã thỉnh tội nói: "Nô tài thất trách, xin Vương gia thứ lỗi!"

Triệu Trinh khoát tay áo, mặt lạnh lẽo nghiêm nghị bước vào trong.

Triệu Dũng thầm thở dài trong lòng, mang Phấn Nhụy đang phát run ở bên cạnh đi ra ngoài.

Phấn Nhụy bị đánh hai mươi trượng, đưa đến thôn trang ngoài thành tìm người gả đi.

Xích Phượng bị đánh hai mươi trượng, đuổi đến phòng giặt giũ, giặt quần áo.

Chu Tử cũng không thể tránh được, bị đánh mười trượng.

Nhận hình phạt xong, Chu Tử vẫn bị đuổi về nội viện của Diên Hi cư.

Đại khái người ra lệnh đánh không nỡ nặng tay, nên mông cùng đùi của Chu Tử chỉ ê ẩm chứ không bong da tróc thịt máu tươi đầm đìa như Xích Phượng cùng Phấn Nhụy.

https://thuviensach.vn

Nàng biết mình nên quỳ xuống tạ ơn với Vương gia.

Thấy Chu Tử quỳ trên mặt đất, Triệu Trinh rũ mắt nói: "Đây là cơ hội cuối cùng."

Chu Tử thấp giọng nói: "Nô tỳ đã biết."

Lúc này, trong lòng nàng, không còn Triệu Trinh, chỉ có Vương gia.

Vào buổi tối, Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, lập tức cởi bỏ trung y, ngồi xuống trên cẩm đôn.

Chu Tử ngạc nhiên, Triệu Trinh chỉ hơi ngước mặt lên, không nói gì, nhưng đôi mắt phượng sáng lấp lánh kia giống như mang theo phong tình vô hạn, quét mắt liếc nhìn về phía Chu Tử, sau đó lại cụp mắt xuống.

Cái liếc mắt tràn đầy phong tình đó, khiến cả người Chu Tử tê dại, tim đập gia tốc, nàng ngoan ngoãn cầm khăn mặt bước đến giúp Vương gia lau tóc.

Sau khi đầu đã lau xong, nàng vén tóc đến trước ngực, xoay người quan sát miệng vết thương trên lưng Triệu Trinh.

Vừa tắm xong, nên miệng vết thương có chút trắng bệch, bất quá bắt đầu tốt hơn nhiều so với lúc đầu.

Chu Tử lấy thuốc mỡ, nhẹ nhàng bắt đầu thoa. Cuối cùng, dùng mảnh vải băng lại.

Nàng vẫn thích nam nhân trước mắt này, thích vô cùng, thích đến tận xương tủy.

Đây là một loại tình cảm mà chính nàng cũng hoàn toàn không có cách khống chế.

https://thuviensach.vn

Nhưng nàng biết, trong lòng Vương gia, nàng chỉ là nô tỳ, chỉ là một nô tỳ mà thôi.

Hầu hạ Triệu Trinh ngủ xong, Chu Tử ôm chăn đệm định trải trên mặt đất ngủ, chợt nghe thấy giọng của Triệu Trinh: "Lên trên này ngủ đi!"

Mông đùi của Chu Tử vẫn còn đau đớn, nàng sờ sờ mông của mình, không nói gì, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy nét sợ hãi

Mặc dù trong màn tối đen, nhưng đèn ngoài màn vẫn chưa tắt, Triệu Trinh ở trong màn nhìn thấy vẻ mặt của Chu Tử rất rõ. Hắn khẽ quát một tiếng: "Lên giường ngay!"

Chu Tử ngoan ngoãn đi lên.

"Nằm sấp xuống!"

Chu Tử ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống bên cạnh hắn

Chu Tử đang thấp thỏm, bỗng nhiên cảm thấy quần mình bị vén lên, vừa muốn giãy giụa liền bị Triệu Trinh nhấn nằm xuống: "Đừng cử động!"

Chu Tử nghĩ đến mười trượng ban sáng, sống lưng căng thẳng nhất thời mềm xuống.

Rất nhanh tiết khố của nàng bị lột ra, Chu Tử nhất thời cảm thấy mông lạnh lẽo một trận. Nàng cắn môi vẫn không nhúc nhích. Bỗng nhiên, Triệu Trinh dung ngón tay, quệt chút thuốc mỡ gì đó thoa lên, một trận nóng rát tràn đến

Thân thể Chu Tử căng thẳng, nằm úp sấp nơi đó.

Lòng của nàng lại lập tức mềm mại, thân thể nhẹ hẫng, cảm giác như con diều nương theo gió bay lên đến trời cao, sau đó mất tăm tích.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh làm xong, nhớ đến chuyện ban ngày, cảm thấy Chu Tử cứ như vậy mà dễ dàng bị người ta lợi dụng, thật là ngu như heo, thuận tay vỗ nhẹ lên mông Chu Tử một cái.

Chu Tử đau thét lớn một tiếng, nháy mắt từ trên đám mây trắng bồng bềnh kia rơi thẳng xuống mặt đất.

Triệu Trinh cũng không nói gì, lấy khăn lụa lau lau tay, sau đó với tay lấy chăn mỏng đắp lên người Chu Tử, rồi mình cũng nằm xuống bên cạnh nàng.

Heo con này có một ưu điểm, đó là tuy là vào mùa hè, nhưng da thịt vẫn mát lạnh.

Bên trong thuốc mỡ đại khái có bạc hà, hương vị rất dễ chịu, nên bên trong màn tràn đầy hương bạc hà thanh mát.

Triệu Trinh cùng Chu Tử rất nhanh đã rơi vào giấc ngủ.

Trong khoảng thời gian này, Chu Tử vẫn trốn tránh Lục Hà.

Nàng không dám gặp Lục Hà.

Vốn dĩ nàng đã thốt ra lời thề son sắt "Trong hai ta, mặc kệ ai rời khỏi đây trước, đều phải mang đối phương theo.” Nhưng tình cảm của nàng đối với Vương gia như thế, sao có thể thực hiện được lời hứa của mình.

Hơn nữa Vương gia này quá mạnh mẽ, Chu Tử thực sợ hãi.

Chỉ vì một chuyện nhỏ như thế, mà Xích Phượng cùng Phấn Nhụy cứ vậy mà xong rồi.

Chu Tử thực hổ thẹn, cũng thực lo sợ bất an.

https://thuviensach.vn

Trong khoảng thời gian này nàng đều nhìn ánh mắt của Triệu Trinh làm việc, Triệu Trinh không cần phải lên tiếng, chỉ dùng một ánh mắt Chu Tử liền hiểu được, vui vẻ chạy đi làm.

Chu Tử cảm thấy mình rất giống như chú chó mà Vương gia nuôi, một chú chó Nhật.

Mà Vương gia quả thật dùng phương pháp huấn luyện chó đến để huấn luyện nàng: Nghe lời, cho một cái bánh bao; làm trái lời, cho một gậy.

Lục Hà chủ động tìm đến Chu Tử.

Nàng ấy cũng biết chuyện của Xích Phượng và Phấn Nhụy thật ra chỉ là hiểu lầm, lặng lẽ ôm Chu Tử cười nói: "Tự tổn hại mình tám phần, nhưng đánh bại một trăm đối thủ. Tỷ tỷ nhà ngươi trở nên thông minh như vậy từ bao giờ? Nhưng bọn họ đúng là đáng lắm, Vương gia sau này chính là của tỷ tỷ nhà ngươi, muội muội ta không sẽ ra tay; nhưng mà, ngươi phải giúp ta nói tốt vài câu trước mặt Vương gia, để ta được gả cho tướng quân trẻ tuổi kiêu ngạo nào đó dưới trướng Vương gia đi!"

"Vương gia là của ta?" Chu Tử vừa nghe, cười thảm nói, "Chuyện này ta cũng không dám hy vọng xa vời."

Nàng nhìn thẳng vào mắt của Lục Hà: "Ta và ngươi, đều là nô tỳ."

Lục Hà nhớ tới Chu Tử cũng bị đánh, trong lòng cảm thấy hơi bi ai.

Lúc này trong lòng hai người đều có chút nặng nề, Chu Tử dứt khoát thay đổi đề tài: "Trong tay ngươi còn được bao nhiêu bạc?"

Lục Hà cười: "Ta còn khoảng hai mươi lượng, toàn bộ đều nhờ đại nha đầu Tĩnh Nghiên của viện chúng ta giúp cho."

https://thuviensach.vn

Chu Tử biết vương phủ có ma ma quản lí cùng đại nha đầu thường để dành bạc rồi cho vay nặng lãi, không ngờ Lục Hà cũng tham gia.

Chu Tử có chút động lòng, nhưng khi nàng nghĩ đến gương mặt không chút thay đổi của Vương gia, trong lòng không khỏi run lên, lời đến bên miệng lại không dám nói ra.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Bị Nhìn Ngó, Tiểu Vương ‘Nổi Dậy’

Lời đồn đãi rất đáng sợ. Cuối cùng bây giờ Chu Tử cũng đã biết.

Nhờ Triệu Trinh ban tặng, hiện tại tất cả mọi người trong vương phủ đều cho là Triệu Trinh rất sủng ái Chu Tử, hơn nữa tất cả mọi người đều cho là Xích Phượng cùng Phấn Nhụy bị Chu Tử chèn ép, rối rít cảm thán bề ngoài Chu Tử nhìn có vẻ trung thực, thì ra là một cao thủ trạch đấu (đấu đá tại nơi mình ở) thâm sâu khó dò! Thật là một cao thủ đến từ dân gian!

Sau khi Chu Tử nghe lời đồn đãi đó, khóc không ra nước mắt —— Lực chiến đấu của bà đây mạnh đến vậy sao? Đầu óc của bà đây linh hoạt đến vậy sao? Không thấy bà đây cũng bị ăn đòn đó sao?!

Chỉ là, ngay cả Lục Hà mà nàng thân cận nhất cũng cho là như vậy, người khác thì càng không cần phải nói rồi.

"Uy tín cùng danh vọng" của Chu Tử lập tức tăng cao, tất cả những nha hoàn lớn nhỏ thấy nàng mặt đều mỉm cười chào hỏi, ngay cả mấy ma ma quản sự thấy nàng cũng rất khách khí, bọn sai vặt thấy nàng cũng mỉm cười hành lễ gọi Chu Tử tỷ tỷ.

Chu Tử ở trong vương phủ trở thành nhân vật đặc biệt ‘dưới’ một người, ‘trên’ trăm người.

Chu Tử có nổi khổ khó nói nên rất buồn bực, cũng không muốn đi ra ngoài lại bị người ta nhìn chằm chằm như thế, không thể làm gì khác hơn là ngày ngày canh giữ trong nội viện Diên Hi cư, hoàn toàn rất ít ra cửa.

https://thuviensach.vn

Thời tiết cũng càng ngày càng nóng, bình thường ngay cả cửa Chu Tử cũng không muốn ra, nhưng làm Vương Gia trấn thủ Nam Cương, Triệu Trinh vẫn ngày ngày đi sớm về trễ.

Hắn đã nhận được ý chỉ, yêu cầu hắn trước hết chỉnh đốn quân đội Nam Cương, khi nhận được thánh chỉ lần nữa mới thu quân hồi triều.

Triệu Trinh trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, không có sở thích không lành mạnh nên tinh lực đặc biệt dư thừa. Không có chiến tranh, nên vị Vương gia tuổi trẻ tràn đầy tinh lực kia tìm ra niềm yêu thích mới cho riêng mình. Ngoài thao luyện quân đội, hắn đặc biệt có hứng thú với việc thống lĩnh đội quân đi săn thú, hơn nữa ra lệnh cho các tướng lãnh của cấm quân và quân phòng vệ Nam Cương đều phải tham gia, nói cho oai là "diễn tập chuẩn bị chiến tranh".

Đáng tiếc chỉ là giữa hè nắng gắt như lửa mồ hôi như mưa, hắn thì hăng hái rất cao, nhưng các tùy tùng, tướng lĩnh bên dưới chỉ là mặt ngoài nhiệt liệt, trong lòng âm thầm kêu khổ: Quý Phi nương nương trong cung huấn luyện Vương Gia nghiêm ngặt như thế, trên chiến trường nghiêm túc cao độ thì cũng thôi đi, ngay cả lúc yên bình thế này mà cũng không buông lỏng, chẳng lẽ dù ở bất kỳ thời nào Vương Gia cũng đều có sở thích đặc biệt biến thái như thế này sao?

Hôm đó mặt trời lên rất cao, Triệu Trinh dẫn đầu một đám tướng lãnh dưới quyền lại chạy đến săn bắn ở khu vực thành Tây.

Một bóng trắng chợt vút qua trước mặt, hình như là một con hồ ly. Triệu Trinh xung trận, giục ngựa lên trước đuổi theo, người phía sau đã muộn một bước, không đuổi kịp, mấy vị tướng lãnh nhìn nhau cười một tiếng, tâm ý tương thông, tất cả ghì dây cương ngựa, nhân cơ hội nán lại chốc lát dưới gốc cây.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy thì, phía trước đột nhiên xuất hiện âm thanh "vút vút vút vút vút", ngay sau đó là một tiếng kêu rên.

Mọi người vừa nghe âm thanh này, da đầu tê rần, rút đao giương cung đồng loạt xông lên.

Cung tiễn thủ (người bắn cung) đánh lén lúc này đã tự sát.

Nam An vương Gia phản ứng khá nhanh, trong nháy mắt nhanh như tên bắn đó đã lật người ngã xuống ngựa, nên không bị trúng tên, nhưng cánh tay trái bị gãy.

Lúc Quân y chạy tới, Triệu Trinh đang dùng tay phải chống trán, bày ra dáng vẻ đang suy tư, mặt không chút biểu cảm suy nghĩ một vấn đề rất quan trọng —— Rốt cuộc là vị huynh đệ nào muốn đẩy hắn vào chỗ chết? Hắn có đến mười mấy huynh đệ cùng cha khác mẹ!

Sự thật này thật khiên người u buồn.

Chu Tử canh giữ ở Diên Hi cư không bước chân ra khỏi cửa, nhưng tai họa vẫn cứ thế, từ trên trời giáng xuống —— Vương Gia ngọc thụ lâm phong ra ngoài, mang cánh tay trái treo ngược trở về!

Thấy bộ dạng của Vương Gia, Chu Tử vội vã chạy ra nghênh đón, còn chưa lên tiếng, đôi mắt đã đỏ lên.

Triệu Trinh phất tay một cái đuổi Triệu Anh, Triệu Dũng đi, liếc Chu Tử một cái, trực tiếp vào phòng.

Triệu Trinh chân chính trải qua những ngày cơm tới há mồm áo đến vươn tay.

Chu Tử chăm sóc hắn cẩn thận chẳng khác gì chăm sóc trẻ con.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng vừa tỉnh lại, Chu Tử sẽ giúp hắn mặc quần áo, giúp hắn vấn chải tóc dài, lấy khăn lau mặt, giúp hắn rửa mặt.

Mỗi bữa cơm đều là Chu Tử tự mình đến phòng bếp nhỏ bố trí, sau đó tự mình bưng tới, dùng ngân châm nghiệm độc, sau đó từng miếng từng miếng cho hắn ăn.

Sau khi ăn xong nửa canh giờ, Chu Tử đem dưa hấu, đào, lê cắt thành từng miếng từng miếng, dung nĩa bạc xiên lên đút cho Triệu Trinh.

Mặc dù Triệu Trinh là hoàng tử, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dưỡng ở Hoàng Tự cư, thật vất vả mới đến năm mười hai tuổi, lập phủ xây nhà, rồi rời hoàng cung đến Nam Cương, nô tỳ bên cạnh đều vừa kính vừa sợ hắn, sao hắn có thể từng được hưởng thụ sự đối xử như vậy, cảm thấy vừa mới lạ lại có chút thú vị, rất hài lòng, cũng không có ý định nhắc nhở Chu Tử mình chỉ gãy tay trái, chứ không phải là bị liệt toàn thân.

Chỉ là, những thứ đó chẳng đáng là gì cả, đến lúc tắm mới thật sự là thời điểm lúng túng.

Mặc dù từ một nam nhân mạnh mẽ cường tráng, biến thành nhân sĩ tàn phế, nhưng Triệu Trinh vẫn duy trì thói quen thích sạch sẽ của hắn như cũ, nhất định, nhất định phải tắm, kiên trì muốn tắm.

Chu Tử không dám làm ngược lại, không thể làm gì khác hơn là dặn dò người làm chuẩn bị nước tắm trong phòng tắm. Tự mình đến phục dịch Triệu Trinh cởi quần áo.

Triệu Trinh đứng ở nơi đó, chờ Chu Tử tới cởi quần áo.

Mặc dù cánh tay trái treo ngược, nên áo tương đối dễ cởi, trong nhà có băng, nhưng Chu Tử vẫn nóng đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi, chỉ là dưới sự kiên nhẫn cùng nỗ lực của nàng, rốt cuộc cũng thành công cởi xuống quần áo của Vương Gia.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn từ trên xuống, nhìn thấy đầu tiên là lồng ngực bền chắc màu lúa mạch, vòng hông mạnh mẽ cùng cơ bụng sáu múi chân thật sống động, xuống chút nữa chính là quần lót màu trắng.

Đồng thời, bả vai trơn bóng cùng sống lưng mang từng vết sẹo của Triệu Trinh cũng bại lộ trước mắt Chu Tử.

Chu Tử ngừng lại, có chút há hốc mồm.

Triệu Trinh sừng sững đứng đó, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, bờ vai rộng, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, cứ vậy mà đứng đó chờ Chu Tử.

Nàng cúi đầu, đây thật sự là nam sắc dụ hoặc trắng trợn mà.

Nàng tranh thủ lúc rảnh rỗi nghiêm túc nghiên cứu vòng eo nhỏ nhắn của Triệu Trinh.

Hông của Triệu Trinh rất nhỏ, bên dưới phần hông nhỏ đó là tiết khố lỏng lẽo vắt ngang phần hông quyến rũ đó.

Quần lụa mỏng màu trắng, có chút trong suốt.

Giữa hai chân Triệu Trinh có vật gì đó đang hùng dũng đứng thẳng, cho dù cách một lớp quần cũng mang đầy vẻ phách lối.

Chu Tử cúi đầu, cắn răng một cái, cởi dây đai lưng của Triệu Trinh.

Quần Triệu Trinh lập tức rớt xuống, lộ ra hai chân thon dài mạnh mẽ.

Triệu Trinh không nói một lời, dạng chân ra, chờ Chu Tử giúp hắn cởi quần xuống.

Chu Tử ngồi chồm hổm, đang muốn bảo Triệu Trinh nâng chân trái lên, ánh mắt lại không tự chủ được liếc về chỗ nào đó của Triệu Trinh một cái.

https://thuviensach.vn

Nàng vốn chỉ định liếc trộm một cái, ai biết sau khi liếc xong, trong nháy mắt ánh mắt của nàng trợn tròn, nhìn chằm chằm vật tráng kiện trước mắt.

Dưới ánh nhìn soi mói của Chu Tử, tiểu huynh đệ của Triệu Trinh ló đầu ra run run rẩy rẩy dựng đứng lên.

Chu Tử ở gần bên liền quan sát được toàn bộ quá trình tiểu huynh đệ của Triệu Trinh từ uể oải đến hùng dũng hiên ngang.

Nàng trợn tròn cặp mắt, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nửa ngày mới thở ra một câu: "Đây —— cũng —— quá —— lớn —— đi ——"

Lời còn chưa dứt, Triệu Trinh giơ chân lên đá quần đi, chân dài duỗi một cái, nhắm ngay Chu Tử đạp xuống một cước.

Chu Tử bị đá ngã trên mặt đất, nửa câu dưới chưa kịp nói xong cũng bị bóp chết từ trong trứng nước.

Đôi tay Chu Tử chống đất, chỉ kịp đưa mắt nhìn bóng lưng cao lớn trần trụi của Triệu Trinh "Ngạo nghễ" rời đi, đồng thời nghiêm túc nghiên cứu vành tai của bạn Vương gia đang biến thành màu hồng "Mỹ Lệ" một cách bất thường kia.

Thì ra là, Vương Gia vì ngượng ngùng mà kiêu ngạo!

Chu Tử xoa xoa sống lưng ê ẩm vì té, thầm nghĩ.

Trời đêm buông xuống.

Trong phòng vẫn còn hơi nóng.

Chu Tử tìm được chân nến, cắm nến vào sau đó lấy quạt khẽ phe phẩy về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh đã ngủ rồi.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh nến, hàng mi dày của Triệu Trinh tạo thành một bóng đen dày trên mí mắt, ngũ quan hoàn mỹ như pho tượng được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ, dưới ánh nến rực rỡ như toát ra một tầng hào quang, mái tóc dài đen nhánh xõa lên gối.

Mặc dù trước lúc ngủ có xuất hiện màn kinh hãi kia, Chu Tử vẫn cảm thấy Vương Gia thật đẹp mắt.

Chu Tử nhìn một lát, lặng lẽ tắt đèn trong màn, sau đó buông màn lụa xuống.

Nàng rón rén cầm chăn nệm của mình trải dưới chân giường Vương Gia, chậm rãi chui vào chăn, ngẫm nghĩ tối thiểu mình còn có thể đến gần nhìn mỹ nam, thỉnh thoảng còn có thể thấy mỹ nam lõa thể. Loại phúc lợi thế này, cũng thoải mái quá đi.

Rất nhanh, nàng cũng ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Đêm Trăng Sáng, Xuân – Cung Hỗn Loạn

Rất nhanh đã qua giữa hè, thời tiết càng ngày càng mát mẻ hơn. Đêm đã khuya.

Chu Tử đọc sách dưới đèn hồi lâu, đọc sắp hết một tập thơ, mà Vương Gia vẫn chưa về.

Gần đây Vương Gia thường về tương đối sớm, hôm nay không biết vì sao mà đến giờ còn không có tin tức.

Chu Tử có chút gấp gáp. Nàng đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trong sân trăng sáng sao thưa soi rõ con đường nhỏ. Nàng đứng ngồi không yên một lát, cuối cùng sửa sang quần áo, không thắp đèn lồng liền đi ra ngoài.

Thay phiên nhau trực trong nội viện, Tĩnh Túc và Tĩnh Mục đã ngủ say, Chu Tử không đánh thức họ, trực tiếp ra khỏi cửa nội viện.

Đến cửa ngoại viện của Diên Hi cư, nàng khai báo một tiếng với mấy vị ma ma trực đêm đang lau chùi quét dọn, liền một mình ra khỏi cửa chính của Diên Hi cư.

Sau khi ra cửa, nàng dựa theo trí nhớ, vẫn đi về phía trước, đi tới con đường lớn trước chánh viện liền có một khúc quanh, sau đó dọc theo đường lớn trước cửa chánh viện mà đi về hướng nam.

Nam An vương trấn thủ một phương, đương nhiên vương phủ không nhỏ, nhưng bởi vì vương phủ chỉ có một vương gia thiếu niên chưa thành hôn, số người trong phủ dĩ nhiên là có hạn, vì vậy mà vương phủ có vẻ thật

https://thuviensach.vn

sự quá lớn, trống rỗng. Hơn nữa đã là đêm khuya, Chu Tử đi thật lâu, không đụng phải một người, dọc theo đường đi chỉ nghe được tiếng côn trùng kêu to liên tục, không có một tiếng người.

Không biết từ đâu thổi qua một trận gió, thổi cho cành liễu bên hồ không ngừng phất phơ, Chu Tử cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo, trên người nổi lên một tầng da gà. Nàng không khỏi khép chặt hai vạt áo.

Cảm giác đã đi thật lâu, ở cửa hông trước mặt có thể mơ hồ nhìn thấy ánh đèn trong phòng, Chu Tử vội bước nhanh hơn về phía trước.

Nàng vừa tới cửa, xa xa liền thấy đèn lồng Du Long liên tục quanh co đi đến, biết là vương gia đã trở lại, trong lòng vui mừng, vội bước nhanh ra đón.

Mặt của Triệu Trinh có hơi hồng, ánh nhìn tỏa sáng. Chu Tử biết đây là dáng vẻ của hắn sau khi uống rượu. Triệu Anh Triệu Dũng mỗi người cầm một cái đèn Lưu Ly theo sát hắn, phía sau còn có một chuỗi thị vệ đốt đèn lồng đi theo.

Chu Tử vội vàng tiến lên chào một cái.

Triệu Trinh liếc nhìn nàng, không chút để ý dặn dò Triệu Anh Triệu Dũng ở phía sau: "Các ngươi xuống nghỉ ngơi đi, tự ta trở về!"

Triệu Anh Triệu Dũng cùng bọn thị vệ đồng thanh "Dạ" một tiếng, sau khi hành lễ liền nháy mắt với Chu Tử, giơ giơ đèn Lưu Ly trong tay lên cao.

Động tác nhỏ này của bọn họ bị Triệu Trinh nhìn thấy được, hắn vừa xoay người qua một bên vừa khoát tay áo: "Trăng rất sáng, không cần!"

Triệu Trinh bước nhanh về phía trước.

https://thuviensach.vn

Triệu Anh Triệu Dũng không thể làm gì khác hơn là mang một đám thị vệ rời đi.

Triệu Trinh từng bước từng bước đi về phía trước, hắn thân cao chân dài, bước chân rất lớn, sải bước đi rất mau. Chu Tử vội chạy chậm theo sau.

Chu Tử đi theo sau lưng Triệu Trinh, mơ hồ ngửi thấy chút mùi rượu, biết Triệu Trinh có rượu, nàng sợ hắn say rượu loạn tính, im lặng không lên tiếng nhắm mắt theo sát phía sau.

Bước chân Triệu Trinh rất nhẹ rất nhanh, mặc dù nhanh, đại khái bởi vì mang giày đế mềm, nên lúc đi bộ cũng không gây ra chút tiếng động nào, chỉ phát ra chút âm thanh khi hắn vén hoa rẽ liễu.

Lúc này Chu Tử phát hiện Triệu Trinh đã đi vào đường nhỏ, nàng không dám gọi Vương Gia, chỉ có thể liều mạng chạy đuổi theo. Mặc dù đêm lạnh như nước, nhưng nàng đuổi theo mà cả người thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

Đang lúc ấy thì, Triệu Trinh ở trước mặt đột nhiên ngừng lại, Chu Tử không kịp đề phòng, liền đụng đầu vào, nàng đang muốn kêu thành tiếng, Triệu Trinh nhanh chóng bụm miệng nàng lại, duỗi cánh tay dài, ôm nàng vào trong ngực mình.

Chu Tử theo bản năng muốn giãy giụa, nhưng mùi rượu trên đầu ào xuống, nàng lập tức không dám cử động —— lúc Triệu Trinh không say đã là người gian ác, lúc say nàng lại càng không dám trêu chọc.

Chu Tử yên tĩnh lại, vừa muốn giùng giằng nhìn xem, bàn tay Triệu Trinh liền dời lên trên, bịt kín ánh mắt của nàng.

Hắn nhỏ giọng nói: "Đừng nhìn!"

Nhưng Chu Tử đã nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn thấy trên tảng đá lớn bằng phẳng bên hồ, bóng hai người đè lên nhau, cái đen sì phía trên che lại cái phía dưới, chỉ thấy người phía dưới đưa hai chân dài trắng như tuyết móc ngang hông của người phía trên.

Động tác của hai người kia đang liều mạng nghênh hợp, thân thể chạm nhau phát ra tiếng bành bạch cùng tiếng rên rỉ tiếng gầm nhẹ đè nén, trong đêm yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng.

Chu Tử vạch tay Triệu Trinh ra, nàng không dám công khai nhìn xuân cung sống, vì vậy liếc Triệu Trinh một cái.

Nàng nhìn Triệu Trinh, Triệu Trinh thẳng tắp nhìn xuân cung sống trước mắt.

Chu Tử biết vì Quý Phi nương nương trong cung yêu cầu người ta sống chết cũng phải canh phòng nghiêm ngặt bao vây cấm vận Vương Gia, hình như thật sự rất nghiêm, nên Triệu Trinh đã qua mười tám tuổi vẫn còn là đồng nam, trong lòng hơi cảm thấy buồn cười, lại có chút nhộn nhạo.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo tay Triệu Trinh, nhỏ giọng nói: "Vương Gia, về trước thôi!"

Mắt Triệu Trinh vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, hình như không nghe thấy lời của nàng.

Triệu Trinh vẫn ôm chặt Chu Tử, chặt đến có chút khó chịu, Chu Tử vội giật giật, ai biết nàng vừa động, liền cảm thấy sau lưng có một vật to lớn cứng rắn nóng hổi thẳng tắp chống lên. Chu Tử liền hiểu rõ, không dám lộn xộn nữa, thân thể căng thẳng chờ đợi tiểu huynh đệ của Triệu Trinh tự xếp cờ im trống.

Bên kia, đôi nam nữ dã - hợp (LPH: ẹc, làm chiện đó ngoài trời) kia đã chiến đấu xong, nam ôm nữ vào trong ngực ngồi ở trên tảng đá lớn mặc sức vuốt ve, hai người nhỏ giọng trêu đùa.

https://thuviensach.vn

Chu Tử mơ hồ nghe người nữ nói một câu gì đó, không nghe rõ; người nam kia lại cao giọng cười nói: "Tuy Vương Gia nhỏ tuổi, cũng không thể cứ nghiêm chỉnh như vậy, nàng cứ chờ xem, bây giờ hắn đoan chính, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trèo lên thân thể của hồ ly tinh lẳng lơ Chu Tử, chờ khi hắn hiểu rõ việc mất hồn giữa nam nữ này, không phải là nàng sẽ có cơ hội sao? Sao giờ phải gấp chứ? Vương Gia thích cưỡi ngựa, chờ ta tìm cơ hội, để nàng ở chuồng ngựa vô tình gặp được Vương Gia một lần, tốt nhất là hoàn thành chuyện tốt tại chỗ luôn!"

Hắn lòn tay vào sờ soạng trên người nữ nhân kia một cái, cười đê tiện nói: "Đến lúc đó ta và Vương Gia có thể tính là huynh đệ hay không, huynh đệ trên giường! Ha ha!"

Nàng ta nũng nịu một tiếng, không biết nỉ non câu gì. Hai người lại ôm nhau hôn nhau.

Chu Tử lập tức trở nên thật căng thẳng, một cử động cũng không dám, nhưng nàng vẫn nghe ra, nữ nhân đó là Xích Phượng, nam nhân là Triệu Toàn quản lý công việc ở chuồng ngựa!

Nàng đè nén nội tâm rung động, nhỏ giọng nhắc nhở:

"Vương Gia, chúng ta về thôi!"

Triệu Trinh thật giống như mới tỉnh lại từ trong mộng, đẩy Chu Tử ra đi về phía trước.

Chu Tử vội bước từng bước nhỏ đi theo.

Chu Tử thu xếp ổn thỏa cho Triệu Trinh ngủ xong, đang muốn rời đi, lại nghe Triệu Trinh gọi một tiếng "Chu Tử", vội quay trở lại.

Nến ngoài màn còn chưa tắt, chiếu vào mặt Triệu Trinh đang nằm trên giường, Chu Tử cảm thấy hình như mặt hắn hơi ửng hồng. Không phải vừa

https://thuviensach.vn

mới uống canh giải rượu sao, sao lại còn hồng như vậy?

Nàng cúi thấp người sờ sờ trán của hắn, cảm thấy hơi nóng, đang muốn nói chuyện, lại thấy ánh mắt của Triệu Trinh ngời sáng khác thường.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử.

Kể từ sau khi xem một màn xuân - cung sống kia, của hắn vẫn một mực đứng thẳng thật cao, cả người ngột ngạt đầy lửa nóng, cả người khó chịu, xương tủy ngứa ngáy, trong lòng phát sốt như muốn đốt cháy hắn. Xưa nay hắn ghét bỏ Chu Tử là một nha đầu béo, không phải là giai nhân thanh tú trong mộng của mình. Nhưng bây giờ nhìn dưới ánh nến, chỉ cảm thấy Chu Tử vừa xinh đẹp lại yêu kiều vừa mềm lại vừa non, chỉ muốn ôm vào trong ngực.

Về phần ôm vào trong ngực để làm gì, cơ bản hắn lại không có khái niệm.

Lòng của Chu Tử bắt đầu cuồng loạn, mặt bắt đầu phát sốt.

Nàng lặng lẽ dời mắt đi, lại thấy cái chăn mỏng bằng phẳng rộng rãi làm bằng gấm trắng bị đội lên thật cao, nhô lên một khối.

Chu Tử biết là mình bị sắp xếp làm nha hoàn thông phòng trong phòng Triệu Trinh, nhưng Triệu Trinh luôn có bộ dạng của một thiếu niên ngu ngốc không hiểu chuyện, luôn luôn chỉ biết nghiên cứu binh thư, quơ đao múa thương, trừ thỉnh thoảng châm chọc nàng mấy câu, co chân đạp nàng ra ngoài, căn bản vẫn không có hứng thú gì với nàng.

Không ngờ tối nay lại đụng phải chuyện như vậy.

Triệu Trinh đưa cánh tay dài dùng sức lôi kéo, Chu Tử ngã lên người hắn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử giùng giằng muốn đứng lên, nhưng Triệu Trinh ôm nàng nghiêng người, sau đó kéo chăn ra, cưỡi lên người nàng.

Tuy Triệu Trinh nhỏ tuổi nhưng vừa cao vừa khỏe, ép Chu Tử không thở nổi. Nàng vội nói: "Vương Gia, không phải như thế, xuống trước đi rồi hãy nói!"

Triệu Trinh nửa tin nửa ngờ lật người xuống, cũng rất nhanh tiện tay ôm Chu Tử vào trong ngực.

Hai cánh tay của hắn giống như sắt thép, bóp nàng thật chặt.

Chu Tử vẫn không thở được, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng nói:

"Vương Gia, nô tỳ dạy người, người buông nô tỳ ra trước."

Triệu Trinh buông nàng ra, nhưng ánh mắt vẫn sáng lóng lánh mà nhìn chằm chằm vào nàng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Hái Hoa Lại Bị Đâm Chảy Máu

Chu Tử bị ánh mắt nóng cháy của hắn nhìn, trái tim nhảy bịch bịch thật nhanh. Nàng rất muốn bày ra tư thái tuyệt đẹp bình tĩnh chậm rãi cởi bỏ áo ngoài và váy của mình, nhưng hai tay lại không tự chủ được mà phát run, cuối cùng miễn cưỡng kéo quần áo bên ngoài của mình xuống, chỉ để lại cái yếm màu đỏ thẫm và tiết khố màu trắng.

Nàng cố lấy dũng khí, nhìn vẻ tuấn tú vô hạn của Triệu Trinh dưới ánh nến.

Sao vương gia thiếu niên này lại tuấn tú như vậy, cường tráng như vậy, sao nàng có thể kháng cự lại sức hấp dẫn phát ra một cách không tự chủ của hắn chứ?

Nhưng, hắn nhất định không thể là của nàng.

Nàng, chỉ là một món đồ chơi mà mẫu phi hắn cho hắn, một món đồ chơi có gia thế trong sạch để phát tiết tinh lực, có chức năng giống như mấy con búp bê bơm hơi (búp bê tình dục) cuối cùng cũng trở thành đồ chơi của tụi đồng tính (LPH: chị sống ở cổ đại mười mấy năm mà suy nghĩ hiện đại quớ).

Ở cái thời đại to (LPH: ý chỉ quyền lực, tài sản) là trên hết này, tình yêu đơn phương của Chu Tử đối với hắn sẽ đáng thương đáng buồn cười đến mức nào. Nhưng nàng lại không khống chế được trái tim mình.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, ánh mắt dần dần nóng cháy, nàng muốn nhìn lâu thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thấy Chu Tử đang ngẩn người.

Ngẩn người vào lúc này, thật sự khiến Triệu Trinh buồn bực.

Hắn nhìn chằm chằm Chu Tử đang thả hồn đi đâu một lúc, cau mày, hắn đã gấp đến khó mà dằn nổi, cởi quần áo của mình thật nhanh, túm nàng lại, nhấn nàng dưới người, "ro..ẹt" một tiếng xé rách tiết khố của nàng, tách hai chân của nàng ra, nhìn nơi thần bí đó.

Tuy không có kinh nghiệm, hắn cũng biết về nơi đó.

Nhưng đến lúc này, hắn lại có chút lo lắng, sợ của mình quá lớn, sẽ làm Chu Tử bị thương.

Mấy năm nay Triệu Trinh vẫn sinh hoạt trong quân doanh, tuy rằng vì phòng ngừa vạn nhất, ngay cả thân binh phục vụ bên người cũng bị quý phi nương nương chọn người có gương mặt xấu nhất bình thường nhất, sợ kẻ nào đó có bộ dạng tốt dụ hoặc tiểu vương gia, khiến hắn lạc lối không biết đường về.

Nhưng Triệu Trinh vẫn không thể tránh khỏi việc nhìn thấy không ít chim nhỏ hào hùng của các tướng quân.

Hắn biết của mình thật quá lớn, cảm thấy mình và Chu Tử to nhỏ không tương xứng, cho nên rất do dự.

Chu Tử nhắm mắt lại, lộ dáng vẻ hy sinh vì đất nước, nắm vật to lớn của Triệu Trinh, đặt ở nơi đó của mình.

Tiểu huynh đệ của Triệu Trinh lúc ngủ mệt mỏi ỉu xìu đã hùng tráng như vậy, nay thức dậy phát tác thì càng to lớn khác thường.

Lúc này mà Chu Tử còn có tâm trạng nhàn nhã nhớ đến một từ —— "lớn như lừa", còn đang cố gắng suy nghĩ đã đọc mấy thứ này trong bộ

https://thuviensach.vn

sách dâm thư nào, rất nhanh nàng liền nhớ đến câu “Phan lư đặng tiểu nhàn” của Vương ma ma, khóe miệng không tự chủ được mà vểnh lên.

(AN: năm tiêu chuẩn theo đuổi con gái “Phan, Lư, Đặng, Tiểu, Nhàn”. Dung mạo như Phan An, vật thể to như lừa, tiền nhiều như Đặng Thông, tính tình dịu dàng nhẫn nhịn, lúc nào cũng nhàn nhã rảnh rỗi.

Dạng thứ nhất: Cần có dung mạo anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong như Phan An, đó là điều kiện cơ bản để tán gái.

Dạng thứ hai: Cần có dương vật to như của lừa, có thể bách chiến bách thắng, khiến đối phương không rời khỏi ngươi được.

Dạng thứ ba: Cần có tiền như phú hào Đặng Thông, có thực lực để khiến nữ nhân vui vẻ.

Dạng thứ tư: Cần phải biết nhẫn nại trong nhu có cương, chịu đựng tình phụ làm nũng hay giận hờn.

Dạng thứ năm: Cần có thời gian rảnh rỗi, hàng ngày chạy theo nữ nhân mình thích.)

Quả nhiên nàng thật rất không chuyên tâm!

Triệu Trinh cúi người khẽ hôn lên ánh mắt nhắm chặt của Chu Tử một cái.

Chu Tử cảm nhận được nụ hôn nhẹ như lông chim, trong lòng nhất thời trở nên mềm mại, một cảm giác tê dại từ giữa trái tim lan ra —— đây là lần đầu tiên Triệu Trinh hôn nàng đó, mặc dù chỉ hôn đôi mắt lông mi của nàng.

Sau khi Triệu Trinh hôn một cái, cảm thấy mình đã chuẩn bị đủ tâm lý, đủ dịu dàng cho Chu Tử, bèn sử dụng tư thế chiến đấu anh dũng trên chiến

https://thuviensach.vn

trường, dùng sức đâm về phí trước.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, quá đau đớn khiến Chu Tử hét thảm một tiếng, bắt đầu dãy dụa lui về phía sau, cố gắng né tránh Triệu Trinh.

Triệu Trinh bắt được hai chân nàng, dùng sức chen vào.

Sau khi đi vào, hắn mới biết được bên trong là một cái động tiên, nóng bỏng, mềm mại, quấn lấy hắn thật chặt, hút lấy hắn, siết lấy hắn, khiến dù hắn lui ra hay tiến vào cũng đều thật thích, hắn bắt đầu đánh thẳng về phía trước.

Lúc này hắn chỉ muốn nghiền nát Chu Tử để Chu Tử có thể hòa làm một với hắn.

Hắn như một chiếc tàu chiến, ùng ùng nghiền nát Chu Tử.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, ý định của Triệu Trinh có cao đến đâu, sức chiến đấu có mạnh mẽ đến đâu thì rất nhanh cũng phải xếp cờ im trống, lúc này hắn mới phát hiện Chu Tử đã hôn mê bất tỉnh.

Triệu Trinh kiểm tra sơ qua một chút, là người từng trải trên chiến trường, rất nhanh liền phát hiện chẳng qua Chủ Tử chỉ ngất xỉu mà thôi, cho nên hắn thực thả lỏng đẩy Chu Tử vào trong giường, mình thì thả lỏng người nằm bên ngoài, cảm thấy cả người tươi mát sảng khoái, giống như lỗ chân lông trên toàn thân đều mở ra hô hấp, cực kỳ thoải mái.

Một lát sau, Triệu Trinh bắt đầu đùa nghịch Chu Tử bên cạnh mình —— hắn thật sự có chút tò mò với thân thể của phái nữ.

Đùa nghịch đùa nghịch, hắn phát hiện thân thể của Chu Tử thật sự kỳ diệu, thơm như vậy, mềm như vậy, da thịt trắng nõn tinh tế, bộ ngực mượt mà cao ngất, vòng eo mềm mại mảnh mai, mông đầy đặn mượt mà, hai bắp

https://thuviensach.vn

chân thon dài, đặt cạnh thân thể hắn, quả thực là trắng đen rõ ràng cứng mềm tương phản.

Hắn vuốt vuốt, tiểu huynh đệ lại ngẩng đầu ưỡn ngực dựng thẳng lên.

Lần này Triệu Trinh đã quen cửa quen nẻo, không chút khách khí nâng hai chân Chu Tử lên, nhờ trơn trượt của lần trước, cầm thương đâm tới. Trong nháy mắt tiến vào đó, hắn vui sướng đến phải nhắm mắt lại thở dài một hơi —— mẹ hắn chứ, thích thật!

Lúc Chu Tử tỉnh lại, Triệu Trinh đã sớm không còn bóng dáng.

Màn khép chặt, chỉ có quần áo rải rác ở đầu giường cùng với dưới thân đau đớn bỏng rát nhắc nhở nàng chuyện gì đã xảy ra.

Chu Tử thử di chuyển, nhưng cả người giống như bị vật nặng nghiền qua, khớp xương như bị chặt thành từng đoạn, xoay người một chút liền đau.

Trên đệm giường có một bệt máu, ẩm ướt, chạm tới thân mình rất khó chịu.

Chu Tử lê thân mình nhích ra ngoài một chút, kéo cao chăn bao mình lại.

Tuy rằng cố gắng kiềm chế, nhưng nước mắt của nàng vẫn chảy xuống.

Nàng mê luyến Triệu Trinh, mặc dù biết đêm đầu tiên sẽ đau, nhưng đối với đêm đầu tiên cùng Triệu Trinh, nàng vẫn mang mộng tưởng xinh đẹp lãng mạng của thiếu nữ, cảm thấy giống như trong tiểu thuyết ngôn tình và dâm thư đã nói, nửa đoạn đầu rất đau, nửa đoạn sau sẽ đến thẳng lên đỉnh. Bây giờ nàng đã hiểu, tiểu thuyết ngôn tình và dâm thư gì đó đều là lừa gạt, lừa gạt hết!

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày nàng đều ôm tâm tình hái đóa hoa lạnh lùng cao ngạo Triệu Trinh này mà nghĩ về hắn, ai ngờ, kế hoạch hái đóa hoa lạnh lùng cao ngạo hoàn toàn thất bại, đi hái biến thành bị hái, hơn nữa quá trình bị hái lại đẫm máu và đầy bạo lực, Triệu Trinh mềm mỏng ôn tồn lưu luyến sau việc đó trong ảo tưởng của nàng cũng không thấy tăm hơi.

Sự thực này khiến Chu Tử đang đau nhức lại tăng thêm mấy phần uể oải.

Mấy nha đầu hầu hạ bên ngoài cũng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì —— động tĩnh trong phòng vương gia tối qua quả thực là đất rung núi chuyển, cho dù đang ở ngoài viện các nàng cũng thấy như có chấn động!

Có quỷ mới không biết đã xảy ra chuyện gì.

Các nàng lẳng lặng đứng canh bên ngoài, không ai dám vào trong.

Chu Tử không có lý do để đùa giỡn yếu ớt, chịu đựng đau đớn đứng lên.

Sớm có ba tiểu nha hoàn bưng nước và dụng cụ rửa mặt hầu ở bên ngoài, một ma ma khác bưng một bát thuốc đã nguội đi vào.

Nhìn bát thuốc này, Chu Tử ngây ngẩn cả người.

Cho dù sau khi tỉnh lại có thất vọng, nàng vẫn nghĩ tốt về Triệu Trinh một chút, nghĩ tới chuyện đêm qua, nàng đã có quan hệ xác thịt với Triệu Trinh, Triệu Trinh sẽ có một tia thương tiếc nàng.

Ai ngờ, thứ Triệu Trinh để lại cho nàng chính là canh tránh thai.

Nước mắt của nàng không khống chế được mà chảy xuống, nàng sớm nên biết, huyết mạch hoàng gia sao có thể do một nha đầu hạ tiện kéo dài, nhưng biết thì biết, lý trí thì lý trí, nàng vẫn thương tâm vì phản ứng của Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần, hắn đều khiến nàng vui mừng, sau đó lại lạnh lùng hà khắc mà dập tắc.

Ma ma cảm thấy Chu Tử có chút chần chừ, cho là nàng không muốn uống, vội vàng bưng bát lên, vừa nhanh nhẹn đưa bát cho Chu Tử, vừa thấp giọng nói: “Sáng sớm hôm nay Vương gia tự mình dặn dò Đào ma ma đi nấu, Chu cô nương đừng làm khó người dưới như chúng tôi chứ!”

Chu Tử sửng sốt, không nói gì, nhận lấy bát uống một hơi cạn sạch.

Lúc rửa mặt chải đầu, Chu Tử không khỏi tìm thấy vui sướng trong đau khổ, đãi ngộ sau khi hiến thân quả nhiên khác hẳn, đã có người hầu hạ.

Lúc chạng vạng, thời tiết trở nên mát mẻ, Lục Hà tìm đến chơi với Chu Tử, hai người ra hoa viên giải sầu.

Tuy rằng quy củ của vương phủ nghiêm khắc, nhưng tin tức truyền đi vẫn rất nhanh.

Các ma ma nha hoàn gặp phải trên đường, bộ dáng nhóm tiểu nha hoàn đều thực nịnh bợ, các ma ma thì đều lộ vẻ tươi cười.

Mặt của mấy đại nha hoàn thì lại không chút thay đổi.

Lúc đi dạo đến đình Lăng Tiêu, Chu Tử cùng Lục hà vào đình ngồi xuống.

Lục Hà thấy rõ tâm tình Chu Tử không tốt, đến gần Chu Tử, nhỏ giọng hỏi: “Chu Tử, ngươi không sao chứ?”

Rốt cuộc Chu Tử cũng nghe được một câu an ủi, cũng là nghe được từ người bạn gái Lục Hà này, nhất thời mừng mừng tủi tủi, cơ hồ muốn rơi lệ.

Lục Hà tiếp tục hạ giọng nói: “Ngươi đừng cảm thấy ngượng ngùng, quản gia Trương ma ma đưa ngươi vào Duyên Hi cư không phải là vì việc

https://thuviensach.vn

này sao? Hơn nữa, trong phòng Vương gia cũng chỉ có mình ngươi, không phải là muốn để ngươi làm nha hoàn thông phòng trước, tương lai sẽ tiến hành tục chải tóc đưa ngươi lên làm di nương (vợ lẽ)——”

*tục chải tóc: hay còn gọi là tục bới đầu, là phong tục xưa, trước khi các cô gái về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và ở mặt

Chu Tử vừa hối hận vừa đau lòng, ngắt lời: “Di nương ở đâu ra, không phải là bị bỏ ở trong phòng làm thông phòng…”

Từ hôm qua tới nay, mắt Chu Tử đã hoàn toàn biến thành vòi nước, nước mắt lại chảy ra, nhưng lại không thể nói vì sao mà khóc. Nàng cũng không quan tâm thông phòng hay di nương gì, nàng khóc vì Triệu Trinh vô tình và lạnh nhạt.

Đường này là do mình chọn, đã sớm biết sẽ phát sinh chuyện gì, không phải không rõ Triệu Trinh là người lạnh nhạt vô tình, nhưng mà, trong lòng vẫn cứ đau, tựa như có một bàn tay lạnh như băng bóp chặt trái tim, đau khổ muốn khóc.

Lục Hà ôm nàng, tiếp cho nàng sức mạnh: “Ngươi yên tâm, có ta ở đây! Ta sẽ giúp ngươi!”

Hai người đang nói chuyện, Lục Hà nghe được cách đó không xa có người nói chuyện, cẩn thận lắng nghe, là tiếng của Xích Phượng, vội vàng đẩy nhẹ Chu Tử một cái.

Hai nàng đứng lên, nhẹ nhàng đi vài bước đến chỗ Xích Phượng.

Thì ra Xích Phượng đang mắng một tiểu nha hoàn: “Con quỷ hạ tiện này, muốn chết sao! Nghĩ mình có thể bò lên giường của chủ tử thì nghĩ mình là vương phi là nương nương à? Không phải cũng vẫn là kẻ hạ lưu bại hoại …”

https://thuviensach.vn

Nghe Xích Phượng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Chu Tử khó thở lại không nói ra lời.

Lục Hà không nhịn được, bước đến nói lớn tiếng: “Quỷ hạ tiện nhà ngươi có ý gì…”

Lục Hà nhanh mồm nhanh miệng lại phản ứng mau lẹ, tuy Xích Phượng lợi hại, nhưng vẫn bại trận như trước.

Qua giờ cơm chiều, Triệu Trinh mới trở về.

Đêm qua sau vài lần phát tiết trên người Chu Tử, hắn cảm thấy thân mình nhẹ như chim yến, cả người tràn đầy tinh khí, hai mắt phát sáng, vì thế, hắn ở quân doanh thao luyện quân đội một ngày.

Chạng vạng trở về biệt viện, Triệu Trinh chợt nghe Triệu Hùng canh giữ trong vương phủ nói ban ngày trong hoa viên xảy ra tranh cãi ầm ỹ.

Đêm qua Triệu Trinh vốn đã muốn giết gà dọa khỉ chỉnh đốn lại trong phủ, vừa vặn có người tự mình đưa tới.

Buổi tối, đèn đuốc ở chính viện sáng trưng, Triệu Trinh ngồi ngay giữa, tùy tùng thị vệ xếp thành hai hàng ở hai bên.

Các nhóm ma ma nha hoàn quản gia sai vặt trong vương phủ đều bị kêu lên, không dám thở mạnh một tiếng, yên lặng đứng thẳng.

Chu Tử cũng không biết xảy ra chuyện gì, khẩn trương đứng cùng Lục Hà.

Triệu Trinh vừa khoát tay, bốn thị vệ như sói như hổ đi tới, lôi Xích Phượng từ trong nhóm ma ma nha hoàn và Triệu Toàn từ trong nhóm quản gia sai vặt ra, đẩy lên trên đất.

https://thuviensach.vn

Xích Phượng cùng Triệu Toàn đang muốn cầu xin tha thứ, liền có người tiến lên nhét quả hồ đào vào miệng.

Triệu Trinh hào sảng khí khái ngồi ở đó, trầm giọng nói:

"Đánh!”

Chu Tử sửng sốt, theo bản năng muống xông ra, lại vì toàn thân run rẩy mà không dám nhúc nhích. Nàng thật rất sợ hãi.

Nàng trơ mắt nhìn thấy người đang sống khỏe mạnh bị đánh chết trước mắt mình.

Nàng muốn cầu xin, nhưng nàng không dám.

Chu Tử vẫn thực nhát gan.

Lúc này, tay nàng nắm thật chặt thành nắm đấm, lại không dám nhúc nhích.

Xích Phượng và Triệu Toàn, lúc đầu còn giãy giụa, sau đó thì không nhúc nhích nữa.

Sau khi thân binh xác định Xích Phượng và Triệu Toàn đã bị đánh chết, Triệu Trinh thẳng người ngồi ở đó, chậm rãi nói: “Không có quy củ sao có thể vẹn toàn, phủ Nam An vương ta có quy củ của phủ Nam An vương. Không nên làm thì không được làm, không nên nói thì không được nói, hôm nay hai kẻ nô tài Triệu Toàn và Xích Phượng này chính là ví dụ!”

Mọi người ầm một tiếng đều quỳ rạp xuống đất.

Trước kia Chu Tử rất lớn mật, lúc bốn bề vắng lặng thậm chí còn dám nói vài câu cười giỡn với Triệu Trinh. Sau khi có quan hệ xác thịt, nàng vốn cảm thấy mình thân cận với Triệu Trinh nhất, nhưng cái chết của Xích Phượng cùng Triệu Toàn, khiến nàng lập tức trở nên sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Nàng hiểu được, Triệu Trinh không chỉ là Triệu Trinh, còn đường đường chính chính là một hoàng tử, là Nam An vương.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Chìu Theo Ý Chàng, Nhận Được ‘Mưa Móc’

Sau khi dặn dò mọi người xong, Triệu Trinh không cho người đi theo, tự mình trở về nội viện. Trong viện chỉ có Chu Tử, rất im lặng, Chu Tử liên tục ngây ngốc trong phòng, đứng ngồi không yên. Thấy Triệu Trinh trở về, vội vàng bước nhanh ra ngoài, đoan đoan chính chính hành lễ: “Bái kiến vương gia.”

Triệu Trinh liếc nàng một cái, đi thẳng vào phòng ngủ.

Chu Tử đã sớm quen không câu nệ lễ tiết, bình thường sẽ không cung kính với hắn như thế? Xem ra cũng bị dọa sợ.

Nghĩ đến đây, Triệu Trinh quay đầu lại nhìn Chu Tử một cái, phát hiện khuôn mặt trước nay trắng hồng có chút tái nhợt, xem ra thật sự bị dọa rồi, trong lòng có một loại cảm giác hài lòng vặn vẹo quái đản, cất giọng lạnh lùng: “Chu Tử ——“

Chu Tử đang khẩn trương, nghe giọng của vương gia, thân mình run lên, cố lấy lại bình tĩnh, thấy vương gia đứng đó, vội vàng bước lên giúp Vương gia cởi quần áo.

Trong lòng Chu Tử vốn mang theo sợ hãi, nhưng lúc Triệu Trinh cởi quần áo ngoài, vì khoảng cách quá gần, hương vị tươi mát của riêng Triệu Trinh phả vào mặt, nàng chỉ cảm thấy tim đập rộn lên cả người nhũn ra. Nàng vốn đã cởi quần áo giúp Triệu Trinh rất quen thuộc nhuần nhuyễn, nhưng lần này cởi nửa ngày, vẫn không cởi ra được.

https://thuviensach.vn

Trong lúc bối rối Chu Tử ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt Triệu Trinh đang nhìn về phía trước, cau mày không biết đang suy nghĩ gì, lông mày của hắn vừa rậm vừa dài, theo sau là một đôi mắt phượng đen sâu khó dò, đôi môi mín chặt, ngày thường hắn quá mức xinh đẹp, chỉ là luôn lộ vẻ suy nghĩ che giấu tâm sự nặng nề, nhìn qua lại giống đứa trẻ đang giận dỗi, khiến người ta không tự chủ được mà thương tiếc.

Chu Tử luôn ở trong nhà, không biết chuyện bên ngoài, nhưng cũng biết đương kim thánh thượng tinh lực dồi dào con nối dõi rất nhiều, Triệu Trinh sinh ra là hoàng tử thứ ba, không cao không thấp, cuộc sống cũng không trôi qua êm đẹp, ví như việc bị ám sát ở khu vực săn bắn, trước kia hay sau này thì chuyện như vậy không biết còn xảy ra bao nhiêu lần nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Tử không khỏi trở nên thương tiếc, hơi nhón gót chân, đưa tay vuốt phẳng lông mày Triệu Trinh.

Nàng nhẹ nhàng xoa nhẹ vài cái, cho đến khi chắc chắn lông mày Triệu Trinh đã dãn ra, trở lại hình dạng xinh đẹp như ban đầu, mới dừng lại.

Triệu Trinh kinh ngạc nhìn nàng một cái, hắn vốn đang nghĩ đến chuyện hồi kinh vào tháng sau, bị Chu Tử quấy rầy như vậy, thân thể liền thoát khỏi đầu óc, tự động có phản ứng.

Lúc không gặp Chu Tử, Triệu Trinh còn có chuyện lớn cần lo lắng, đương nhiên sẽ không nhớ đến Chu Tử. Nhưng mà, vừa nhìn thấy Chu Tử, ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người Chu Tử, hắn lập tức có phản ứng, nhanh đến nổi khiến hắn kinh ngạc.

Trong lòng hắn vẫn cảm thấy mình không yêu thích loại nữ nhân thân hình cao kều đầy đặn này, nhưng thân thể lại luôn phản bội hắn, vừa nhìn thấy Chu Tử liền có phản ứng, máu toàn thân ồ ạt chảy xuống dưới bụng.

Hắn có chút không kiên nhẫn, kéo tay Chu Tử xuống, lại ôm lấy Chu Tử đi đến bên giường. Ném Chu Tử lên giường, tự mình lập tức đè lên.

https://thuviensach.vn

Thấy Triệu Trinh thô bạo xé rách quần áo mình, dưới thân Chu Tử lại bắt đầu sưng đau như thiêu như đốt, lòng tràn đầy thương tiếc tình cảm dịu dàng nhất thời trở thành hư không, vừa giãy giụa vừa lui vào trong giường: "Vương gia… Vương gia… Nô tỳ… Nô tỳ… Hôm nay… Hôm nay không được…"

Nàng vừa nói, vừa thở hổn hển cố giãy giụa.

Triệu Trinh tập võ từ nhỏ sức lực rất lớn, ôm nàng kéo về, đè ở dưới thân, một tay xé tiết khố của nàng, một tay đè thắt lưng Chu Tử: "Sao lại không được? Không phải tối qua rất tốt sao?"

Sau khi tiết khố bị xé ra, Chu Tử cảm thấy giữa hai chân mát lạnh, thấy Triệu Trinh nhìn chằm chằm nơi đó, vừa đau, vừa xấu hổ: "Nơi đó còn sưng!"

Triệu Trinh đã thấy được, nơi đó sưng đỏ đến không rõ hình dạng rồi.

Hắn cau mày nhìn nơi tư mật sưng đỏ của Chu Tử, cửa hang nho nhỏ kia trở nên đỏ tươi, mở ra khép lại, thấy thế trong lòng Triệu Trinh tức giận, dưới thân càng thêm sưng to.

Hắn biết với tình trạng này Chu Tử không thể chịu được hắn. Hắn áp chế dục vọng, xoay người nằm xuống cạnh Chu Tử, cố gắng bắt mình bình tĩnh lại.

Một cử động Chu Tử cũng không dám, lặng lẽ khép chặt hai chân, hy vọng che khuất một chút.

Triệu Trinh nằm ngay bên cạnh nàng, nhắm hai mắt không biết đang nghĩ gì.

Một lát sau, Chu Tử thấy Triệu Trinh vẫn không nhúc nhích, cho là hắn đã ngủ, liền đưa tay kéo chăn mỏng, đắp giúp hắn.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Triệu Trinh đột nhiên xốc chăn lên, khoác quần áo đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Tử miễn cưỡng ngồi dậy, kéo chăn che người lại.

Nàng thấy Triệu Trinh rời khỏi phòng ngủ, trong lòng chợt hiểu, đây là Triệu Trinh muốn tìm nữ nhân khác.

Đúng vậy, nàng không được, còn có cả bó lớn nữ nhân đang chờ đó thôi!

Trong lòng Chu Tử đau xót, mũi chua xót, nước mắt lại muốn trào ra, nàng dứt khoát quay mặt vào trong nằm xuống giường.

Triệu Trinh cầm một cái hộp gỗ khéo léo đi đến, kéo chăn mềm đắp trên người Chu Tử ra. Hắn mở nắp hộp, nương theo ánh nến tìm gì đó bên trong.

Trong nháy mắt Chu Tử nghe được tiếng rèm che phòng ngủ bị nhấc lên, trái tim đã bắt đầu nhảy rộn, lúc này đã ngồi dậy, tò mò nhìn Triệu Trinh: “Tìm gì trong đó vậy?”

“Tìm thuốc cho nàng!” Triệu Trinh ít lời nhiều ý.

“Thuốc gì?” Chu Tử từ trên giường bò dậy, đến gần xem thử.

Sóng mắt Triệu Trinh lưu chuyển liếc nàng một cái, khóe miệng hơi cong rủ mắt nhìn xuống: “Vân Nam Bạch Dược.”

Chu Tử sắp hôn mê, ai bị thương chỗ đó lại thoa Vân Nam Bạch Dược?

Nàng dùng sức khép hai chân: “Cái đó không được! Cái đó không được!”

“Sạo lại không được?!” Triệu Trinh quỳ gối lên mép giường, nắm lấy hai mắt cá chân tinh xảo của Chu Tử kéo về cạnh giường.

https://thuviensach.vn

Giọng Chu Tử nghẹn ngào, vừa kháng cự vừa cầu khẩn: “Vương gia, thuốc này trị vết thương đao kiếm, thật sự không thể thoa lung tung vào chỗ đó! Sẽ rất đau!”

Triệu Trinh như mèo vờn chuột trêu chọc Chu Tử, vờ như sắp thoa Vân Nam Bạch Dược cho Chu Tử, hại đến cuối cùng Chu Tử cũng khóc lên: “Vương gia, thật sự không được, sẽ đau!”

Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Trinh nghiêm lại, miệng lại nói: “Sẽ đau? Đau thế nào? Đau hơn ta làm nàng sao?”

Chu Tử cực kỳ sợ hãi, hai mắt cá chân lại cứ bị Triệu Trinh kéo ra, nơi tư mật cứ như vậy lộ ra ngoài. Lúc này nàng tình nguyện vật kia của Triệu Trinh đến tra tấn nàng, cũng không muốn dùng thuốc trị thương ngang ngược thoa lung tung vào nơi đó.

Triệu Trinh trêu chọc nửa ngày, rốt cuộc chơi đã, lúc này mới buông nàng ra. Hắn móc từ ống tay áo ra một bình ngọc nhỏ, mở nắp ra, nhìn chằm chằm nàng: “Cái này thì sao?”

Chu Tử xa xa vừa thấy, trong bình ngọc chứa nước thuốc xanh lục, ngửi thấy có một mùi thuốc Đông y, tâm tình khẩn trương của nàng lúc này mới thả lỏng, kéo chăn bao lấy chính mình, giơ tay muốn lấy thuốc nước.

Triệu Trinh bèn kéo nàng qua: “Ta bôi giúp nàng!”

Hai người lại lôi kéo một lúc, cuối cùng Chu Tử không đấu lại Triệu Trinh, đành phải ngoan ngoãn để Triệu Trinh tách hai chân ra.

Lúc này Triệu Trinh lại rất nghiêm túc, đứng dậy lấy xà bông thơm cẩn thẩn rửa sạch ngón tay, rồi mới lại giúp Chu Tử bôi thuốc.

Hắn kê một cái gối dưới thân Chu Tử, tay trái tách hai chân Chu Tử ra, dùng ngón trỏ tay phải quệt chút thuốc mỡ màu lục, đầu tiên nhẹ nhàng bôi

https://thuviensach.vn

bên ngoài, sau đó dần dần xâm nhập vào trong, bôi bôi một lát, bắt đầu mò khuấy chơi đùa.

Chu Tử bị hắn làm cho vừa đau vừa lạnh vừa nhột, dần dần một cảm giác tê dại từ xương cụt chạy dọc theo cột sống tràn lên trên, nàng có thể nghe thấy âm thanh trơn trượt phát ra khi ngón tay Triệu Trinh ra vào.

Rốt cuộc nàng không nhịn được mà khóc lên.

Ngón tay Triệu Trinh bị nơi đó của Chu Tử giữ thật chặt, chỉ cảm thấy bên trong vừa chặt vừa ướt vừa trơn lại vừa mềm, đang thích thú, sao có thể nguyện ý dừng lại? Ngón trỏ và ngón giữa tay phải của hắn khép lại rồi vẫn rút ra cắm vào khuấy sờ nơi đó, tay trái vươn qua vuốt vuốt tóc Chu Tử, lần đầu tiên trong cuộc đời phát huy vẻ dịu dàng của hắn, dịu dàng dụ dỗ Chu Tử: “Bảo bối à, ngoan, nhẫn nại một chút, lập tức sẽ tốt thôi.”

Da đầu Chu Tử bị hắn vuốt mà tê dại, thân thể càng ngày càng kỳ quái, dường như sắp đến thời điểm nguy cấp, nàng trợn tròn mắt nhìn Triệu Trinh, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

Lúc này ánh mắt to quyến rũ của Chu Tử như giọt nước tràn ly, bị ánh mắt đó nhìn, sao Triệu Trinh có thể nhịn được? Mắt phượng sâu thẳm khó dò của hắn liếc xéo về phía trước, cứ như vậy nhìn nàng.

Lúc này Chu Tử mới nhớ đến ngón tay hắn còn đang ở trong cơ thể mình, vội vàng đưa tay kéo ra.

Ngón tay của Triệu Trinh cố chấp ghim chặt ở đó, nhất định không chịu rút ra. Vẻ mặt hắn thản nhiên, ánh mắt cứ như vậy nhìn Chu Tử, nhưng tay trái lại cầm tay Chu Tử cách lớp quần áo sờ vật to lớn nóng bỏng cứng rắn của hắn.

Chu Tử biết Triệu Trinh đang quyết tâm muốn tiến tới.

https://thuviensach.vn

Chu Tử biết nàng có thể cự tuyệt, nhưng mà, nếu nàng không đáp ứng, Triệu Trinh có thể đi tìm người khác.

Lúc này nàng mới sáng suốt hiểu được, chẳng qua nàng chỉ là nha đầu thông phòng của Triệu Trinh, tuổi Triệu Trinh còn quá trẻ, sau này có thể hắn còn có rất nhiều nữ nhân, nàng cũng chỉ là một trong số đó. Đợi đến khi lớn tuổi sắc đẹp phai tàn, ngay cả nhìn hắn cũng sẽ không liếc nàng một cái.

Nàng thích Triệu Trinh, thích đến đau cả trái tim, vậy thì, thừa dịp bây giờ Triệu Trinh vẫn muốn mình, mà chìu theo hắn thôi!

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, tay lại sờ vật to lớn của Triệu Trinh.

Triệu Trinh rút nhanh ngón tay ra, chuyển sang dùng vật to lớn đâm vào nơi đó.

Hắn mới vừa đẩy mạnh một chút, Chu Tử liền đau phát run, thân thể muốn Triệu Trinh xâm nhập, nhưng phía dưới lại đau đòi mạng. Nàng dùng sức cắn răng, liều mạng nhẫn nại.

Mới bắt đầu Triệu Trinh còn thương tiếc không dám cử động mạnh, nhưng hang động ấm áp quấn chặt lấy hắn, khoái cảm mãnh liệt khiến hắn run rẩy, rốt cuộc hắn không thể không chế được bất chấp mọi thứ mà chinh phạt.

Công cụ của Triệu Trinh và Chu Tử rõ ràng không tương xứng, phía dưới của Chu Tử càng lúc càng nóng càng đau, lần nữa rách ra, đau nhói như bị kim châm, Chu Tử không nhịn được khóc lóc, vừa khóc vừa cầu xin: “Vương gia… Chỗ đó của chàng… quá lớn… Rất đau… chàng nhanh… Nhanh chút… Bắn… Bắn đi… van chàng…”

Tiếng nàng khóc lóc cầu xin tha thứ, ánh mắt ngập nước, môi mọng bị cắn sưng đỏ, nước mắt ràn rụa, với Triệu Trinh mà nói lại thành chất xúc

https://thuviensach.vn

tác tình dục, hắn bắt lấy bộ ngực của Chu Tử, vừa dùng sức vuốt ve, vừa bất chấp mọi thứ mà ra vào.

Bộ ngực đầy đặn nở nang đàn hồi trắng nõn của Chu Tử, giống như trái đào, cảm giác nõn nà đó khiến Triệu Trinh yêu thích không muốn buông tay, mạch máu căng phồng, hạ thân Chu Tử quấn chặt lấy vật to lớn của hắn, còn không ngừng co rút, hắn giống như rơi vào thế giới cực kỳ tĩnh lặng, bên tai chỉ còn tiếng thở dốc của chính mình, đầu óc nháy mắt trống rỗng, trong nháy mắt hắn phun trào.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Xa Cách Ngắn Ngủi, Chu Tử Nghi Ngờ Vô Cớ

Lối vào dưới thân Chu Tử đau như bị kim đâm, nhưng tận cùng bên trong Triệu Trinh cũng đang cấp tốc vào ra. Trong lúc va chạm khoái cảm dần sinh ra, không bao lâu, dưới thân liền căng thẳng, hoa tâm lúc co lúc dãn. Ngay lúc này, Triệu Trinh lên đỉnh, một luồng nhiệt phun ra. Hạ thân Chu Tử co rút một trận, toàn bộ bên trong không khống chế được mà co rút hút chặt, nàng không thể khống chế được nơi đó, trái tim cũng đập thật mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng như trôi giữa không trung không có chỗ bám vào, hận không thể bắt được điểm tựa nào, lúc này thật sự nóng không chịu được, hai tay nàng ôm chặt thắt lưng Triệu Trinh. Qua thật lâu, hạ thân nàng vẫn co rút như trước. Triệu Trinh nằm trên người Chu Tử thở hổn hển, một lát sau mới lật người xuống, nằm ở phía ngoài giường.

Sau khi nằm một lát, hắn chạm vào Chu Tử, phát hiện Chu Tử đã ngủ rồi.

Triệu Trinh đứng dậy tìm lọ thuốc mỡ lúc nãy, lấy khăn lụa lau qua loa vài cái giúp Chu Tử, sau đó chấm ít thuốc mỡ, bôi loạn bên dưới của Chu Tử.

Làm xong mấy việc này, hắn cũng cảm thấy rất mệt, không thèm buông màn liền tắt đèn. Triệu Trinh kéo chăn, ôm Chu Tử vào trong ngực, sờ sờ, cọ cọ, tìm tư thế thoải mái nhất, rất nhanh liền thiếp đi.

Thật lâu sau, vẫn đang nhắm mắt giả bộ ngủ, Chu Tử nghe được tiếng hít thở đều đặn của Triệu Trinh, biết hắn đã ngủ, mới nâng cánh tay hắn lên, ngọ nguậy đứng dậy, lẳng lặng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Lúc này là thời tiết đầu thu, rất mát mẻ, vì trong nội viện không có người khác, nên cửa sổ phòng ngủ luôn mở. Lúc này đã quá nửa đêm, bên ngoài trăng đã treo cao, ánh trăng trắng bạc trong trẻo chiếu vào bên giường rọi lên người Triệu Trinh.

Dưới ánh trăng ngắm mỹ nhân, tuyệt đối càng đẹp mắt hơn ban ngày. Triệu Trinh dưới ánh trăng, vì đang ngủ, biểu tình trên mặt thả lỏng, nhìn thật xinh đẹp tinh xảo tuyệt đối không giống người phàm.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp như vẽ của hắn, Chu Tử cảm thấy thực hạnh phúc, len lén cúi xuống hôn lên, nhẹ nhàng hôn lên trên môi Triệu Trinh một cái, lại hôn thêm một cái.

Ánh mắt của nàng dời xuống, nghĩ đến vật dưới chăn kia, hạ thân lại bắt đầu đau như kim châm, quả thực đau đến không muốn sống.

Chu Tử chịu đựng đau đớn, chậm rãi nằm xuống, chân trần trụi dính sát vào chân thon dài của Triệu Trinh, chậm rãi chà xát, da thịt bóng loáng non mềm tiếp xúc với da thịt hơi thô ráp của Triệu Trinh, thậm chí có một loại khoái cảm không thể nói thành lời.

Hai người nằm song song, Chu Tử dùng chân nhẹ nhàng vuốt ve chân Triệu Trinh, trong khoái cảm da thịt chạm nhau kéo theo cảm giác đau đớn nơi hạ thân mà tiến vào mộng đẹp.

Buổi sáng khi Chu Tử tỉnh lại, mặt trời đã sắp lên cao, đương nhiên là không nhìn thấy Triệu Trinh.

Lịch trình mỗi ngày của hắn đều dày đặc, chỉ khi tắm và ngủ mới có thể trở về nội viện.

Chu Tử kéo chăn quấn mình chặt chặt chẽ chẽ, tự phát ngốc một mình.

https://thuviensach.vn

Sau khi rửa mặt chải đầu, nàng lại đến phòng trị sự (phòng quản lí) ở ngoại viện thì phát hiện Đào ma ma và Tĩnh Di đã chờ ở đó, bưng một chén canh tránh thai đã để nguội.

Thuốc nguội càng thêm khó uống.

Chu Tử một hơi uống hết. Trong lòng cười khổ: Vương gia thật rất chấp nhất với canh tránh thai, mỗi lần đều không quên được.

Thấy Chu Tử uống canh tránh thai xong, Đào ma ma đưa một đĩa mứt táo tới, trên mặt có chút lo lắng: "Chu Tử, đắng miệng thì nên ăn cái này!"

Chu Tử nhận cái đĩa, ghim một miếng mứt táo cho vào trong miệng.

"Thực ngọt!" Nàng nhìn Đào ma ma nở nụ cười.

Đào ma ma cũng cười.

Sau khi Đào ma ma rời khỏi, Tĩnh Di đang muốn bưng chén không rời đi, thấy Chu Tử đang dùng khăn lụa thượng hạng nhẹ nhàng lau khóe miệng, cảm thấy bộ dạng nàng chướng mắt đến không nói nên lời, thật sự có chút không nhịn được, miễn cưỡng cười cười, nói: "Chu cô nương, trong khoảng thời gian này, việc của Vương gia phải phiền đến cô nương rồi, bất quá không cần lo lắng, đã nhận được tin tức, năm trước phủ Bắc Tĩnh vương ở Tô Châu đã chọn mua mấy nữ hài tử muốn tặng cho Vương gia chúng ta, nghe nói tài sắc đều tuyệt, ít ngày nữa sẽ được đưa đến, đến lúc đó sẽ được đưa tới làm giúp việc của ngươi, ngươi có thể thoải mái nghỉ ngơi một chút rồi!"

Thấy mặt Chu Tử lập tức trở nên tái nhợt, Tĩnh Di cảm thấy rất khoái trá, bưng bát rời đi.

Đêm nay Triệu Trinh không trở về.

https://thuviensach.vn

Chu Tử không dám ngủ trên giường.

Mấy tháng qua, đối với Triệu Trinh, nàng đã hiểu rõ một chút. Ở trên giường, Triệu Trinh có thể cùng nàng trêu đùa, nhưng liên quan tới thân phận địa vị quy củ gì đó, tuyệt đối sẽ không chừa đường sống.

Nàng nằm xuống ngủ ở nơi để chân.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn như trước rọi vào từ cửa sổ mở rộng, chiếu vào trên người Chu Tử ngủ ở chỗ để chân. Nàng tính tính, hôm nay là ngày rằm tháng bảy, như vậy, ngày này tháng sau mình sẽ tròn mười sáu tuổi, nên nghĩ biện pháp nhờ người đưa bạc đã tích lũy về nhà.

Thân thể nàng cực kỳ mệt mỏi, nhưng đầu óc vô cùng hưng phấn.

Chu Tử bắt đầu suy đoán xem lúc này Triệu Trinh đang làm gì.

Nhưng cho dù đoán thế nào, kết luận cuối cùng đều là Triệu Trinh đang lăng nhăng bên ngoài.

Một khi hắn hiểu được việc nam nữ, lại đang lúc trẻ trung tinh lực dồi dào, nhất định là chưa thoả mãn. Mình không thỏa mãn được hắn, đương nhiên hắn sẽ ra ngoài lăng nhăng rồi!.

Hơn nữa, tuy nói trong phủ không có nhiều nha hoàn xinh đẹp, nhưng quan to, quý nhân sẽ đưa đến một đám!

Nữ nhân Tô Châu nhất định là dịu dàng như nước, trong trẻo mềm mại thon thả đáng yêu, đúng là loại mà Triệu Trinh thích. Hắn luôn luôn ghét bỏ việc mình béo, đến lúc đó nhất định là mình sẽ bị gạt sang một bên!

Chu Tử biết mình đơn phương yêu mến Triệu Trinh, trong lòng mắng chính mình là hèn hạ, nhưng vẫn nhịn không được mà nhớ tới Triệu Trinh,

https://thuviensach.vn

nhớ đến sóng nước lóng lánh trong mắt hắn, nhớ đến cái ôm mạnh mẽ có lực của hắn, nhớ hắn lạnh lùng, nhớ hắn...

Chu Tử càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng không nhịn được mà khóc lên.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Trinh đều không trở về.

Chu Tử cũng không dám tìm cận vệ của Triệu Trinh hỏi thăm, đành phải yên lặng làm việc trong phòng, quét dọn rồi quét dọn, sửa sang rồi lại sửa sang, không ngừng bận rộn lau lau dọn dọn.

Mấy việc đó vốn không cần nàng nhúng tay, nàng chỉ phụ trách hầu hạ Vương gia.

Ban ngày luôn luôn bận việc, cũng thuận lợi mà qua, chỉ là đến ban đêm, chăn đơn gối chiếc, hơn nữa sức tưởng tượng tương đối phong phú, cũng thật khổ sở.

Cứ thế qua năm sáu ngày, Chu Tử đã tiều tụy đi không ít.

Đêm nay trời tối đen mà gió lại bắt đầu nổi lên, gió càng lúc càng lớn, dần dần có xu thế cát bay đá chạy, không ngừng thổi lung lay cửa sổ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nhánh cây bị bẻ gẫy “răng rắc”. Mùa xuân phương bắc trước giờ vẫn thế, Chu Tử đã quen. Nhưng Nhuận Dương chếch về phía nam một chút, Chu Tử đến Nhuận Dương đã hơn một năm, lần đầu tiên trải qua thời tiết như vậy, nghe tiếng gió vù vù từ bên ngoài truyền đến, nàng không khỏi có chút hoang mang lo sợ, trốn kỹ trong chăn run lẩy bẩy, trong lòng thầm nghĩ đến "Đêm trăng mờ giết người, trời gió lớn phóng hỏa".

Đã qua giờ tý (11g đêm -1g sáng), Vương gia cũng chưa trở về.

Nàng nhớ Triệu Trinh, nhớ đến đau cả tim; nàng lại không muốn nhớ tới Triệu Trinh, bởi vì phía dưới vẫn còn loáng thoáng phát đau.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, ngoài cửa nội viện truyền đến tiếng của nha hoàn: "Chu cô nương, Vương gia đã trở về!"

Chu Tử vội vàng xốc chăn lên khoác thêm quần áo đi ra ngoài.

Sau khi giúp Triệu Trinh cởi áo choàng ra, tiểu nha hoàn từ bên ngoài bưng nước ấm vào, nàng vội vàng vắt khăn nóng.

Chu Tử nhìn vẻ mặt Triệu Trinh đầy phong trần, rất thương tiếc, vừa nhón gót chân dùng khăn nóng lau mặt Triệu Trinh, vừa lải nhải nói: "Bão cát lớn như vậy, Vương gia cũng không chịu trở về sớm; cho dù có việc phải kéo dài đến tối muộn, thì cũng nên tìm nơi thích hợp mà nghỉ ngơi mới đúng, nhìn xem, mặt đầy cát..."

Chu Tử vừa nói, vừa nhẹ nhàng lau mặt giúp Triệu Trinh.

Vóc người Triệu Trinh quá cao, nàng nhón chân mới có thể với tới, cho nên hơi cố sức mới lau được.

Triệu Trinh im lặng không lên tiếng để nàng lau chùi, lông mi thật dài rũ xuống, che lại hai tròng mắt sâu thẳm, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Sau khi Chu Tử lau xong một lần, đổi nước thay khăn mặt lại lau một lần nữa, lần này lau dễ hơn. Lau xong, nàng mới ý thức được Triệu Trinh khom người phối hợp với nàng!

Trong lòng Chu Tử cực kỳ vui vẻ thuận theo, liếc nhanh Triệu Trinh một cái, đúng lúc ánh mắt Triệu Trinh đảo qua, ánh mắt hai người chợt lóe, vừa vặn chạm mắt nhau. Lại nhanh chóng lập tức dời đi.

Mặt Chu Tử lập tức đỏ lên, nhịp tim bắt đầu tăng nhanh, cúi đầu, đỏ mặt, hai tay nắm vạt áo thẹn thùng, bên tai chợt nghe giọng Triệu Trinh nói: "Ta dẫn người đi tuần tra biên giới!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử cúi đầu ừ một tiếng, dừng một chút, sau đó mới nói: "Nô tỳ đi bưng thức ăn khuya đến!" Như chạy trốn mà rời đi.

Phòng bếp nhỏ của Diên Hi cư chuẩn bị thức ăn khuya là cháo đường phèn hạt sen hạt bo bo, Chu Tử ra ngoài dặn dò một tiếng, rất nhanh liền có nha đầu trực đêm ở bên ngoài bưng một chén đến.

Triệu Trinh bưng chén ngọc lên, cầm thìa đảo vài cái.

Chu Tử đứng hầu bên cạnh, đã hơn nửa đêm còn chưa ngủ, nàng cũng có chút đói bụng.

Triệu Trinh khuấy vài cái, cầm chén đưa cho Chu Tử: "Nhìn ngán ngán, nàng ăn thay ta đi! Lấy cho ta một chén lớn canh chua da gà tơ!"

Chu Tử ra ngoại viện gọi nha đầu trực đêm xuống báo phòng bếp làm canh chua da gà tơ, sau đó mới ngồi xuống uống bát cháo đường phèn hạt sen hạt bo bo kia.

Nàng ngồi đó, nếm một muỗng cháo, cảm thấy ngọt mềm ngon miệng, ăn cực kỳ ngon.

Chu Tử thích nhất ăn loại đồ ngọt này.

Nàng nghĩ Triệu Trinh lại có thể nhớ nàng thích ăn loại đồ ăn này, trong lòng không khỏi ê ẩm, ngọt ngào, cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân.

Ở nơi gió thu xào xạc bão cát suốt đêm này, có thể ăn được cháo ngọt như vậy, được chính người trong lòng săn sóc, sao có thể không hạnh phúc đây?

Đúng lúc này, Triệu Trinh đang đọc sách bên cạnh nói: "Đồ ăn ngọt ngấy, ta chưa bao giờ ăn, ăn cái này rất dễ béo phì, nàng đã đủ béo, cũng nên ăn vừa phải thôi!"

https://thuviensach.vn

Trong phút chốc, từ tầng mây thứ chín Chu Tử ngã xuống phàm trần, rơi đau nhưng không thể không nói: "Vương gia, nô tỳ béo hồi nào? Đâu có béo!"

Chu Tử phẫn nộ đến nỗi hỗn độn trong gió!

Cuối cùng, chén canh chua da gà tơ lớn cũng được nha hoàn bưng tới, Chu Tử hóa đau thương thành sức mạnh, cố gắng cướp lấy uống hơn phân nửa.

Triệu Trinh tắm rửa xong lên giường muốn ngủ. Mỗi khi mùa thu đến, Nam Man (gọi chung các bộ tộc phía Nam) sẽ rục rịch ngóc đầu dậy. Nhiều ngày nay hắn mang theo binh lính tuần tra biên giới, cơ hồ chưa từng ngủ, cho nên dù trong lòng có chút việc muốn làm, nhưng vừa nằm xuống liền chìm vào giấc ngủ mê mệt.

Trong phòng tối đen một mảnh. Bên ngoài gió lớn lung lay đại thụ, phát ra tiếng xào xạt.

Chu Tử ngủ ở chỗ để chân dưới giường Triệu Trinh, trong lòng vẫn không ngừng ai oán. Nàng phát hiện, Nam An vương Triệu Trinh luôn kiệm chữ như vàng, nhưng một khi mở miệng luôn thực đả thương người, hơn nữa người bị thương luôn là nàng.

Bất quá, ban đêm có Triệu Trinh, nàng tuyệt không sợ hãi, dù bão cát lớn thâu đêm cũng không còn gian nan khó chịu nữa.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Triệu Trinh rời giường liền phát hiện Chu Tử không giống như ngày trước. Hắn như vô tình nhìn lướt qua, phát hiện Chu Tử mặc váy áo màu trắng, phía dưới cột một cái thắt lưng màu đen, đai lưng buộc quá chặt, càng lộ ra bộ ngực sữa to, cái eo nhỏ bó chặt.

Hắn không khỏi thầm mỉm cười, cảm thấy vài ngày không gặp, dường như Chu Tử trưởng thành không ít.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Nhận Ân Huệ, Vô Cùng Cảm Kích

Khi phát tiền tiêu vặt tháng này, Chu Tử chủ động xin Tĩnh Di đi lĩnh tiền cho mọi người trong Diên Hi cư. Hàng tháng khi phát tiền tiêu vặt, Chu Tử luôn rất sốt sắng. Lĩnh tiền về, Chu Tử thật cao hứng.

Kể từ sau khi Chu Tử bị Trương ma ma tuyên bố đưa vào nội viện hầu hạ Vương gia, tiền hàng tháng được phát đều được tính bằng tiền cho nha hoàn thông phòng, hơn nửa năm nay mỗi tháng Chu Tử đều lĩnh năm lượng bạc, trừ Đào ma ma, ở Diên Hi cư, tiền tiêu vặt hàng tháng của nàng là cao nhất.

Ngày lĩnh tiền hàng tháng đều là lúc Chu Tử vui vẻ nhất.

Trở lại phòng kề trong Diên Hi cư của mình, Chu Tử đóng cửa phòng, lấy bạc tích cóp được ra, đặt lên giường, ngắm nghía tỉ mỉ một hồi, càng nhìn trong lòng càng vui vẻ.

Tiền phát hàng tháng ở phủ Cao Thượng thư đều là một lượng bạc nén, rất tinh xảo rất bóng loáng; tiền phát ở phủ Nam An vương lại là năm lượng bạc thỏi, nhìn rất chói mắt.

Ngắm bạc, Chu Tử nhớ tới kiếp trước không biết đã từng nghe ở đâu đó một câu, đại khái là "Ta muốn thật nhiều thật nhiều tình yêu. Nếu không có tình yêu, thì muốn có thật nhiều thật nhiều tiền, nếu cả hai đều không có, khỏe mạnh là tốt rồi.", hiện tại Chu Tử không có tình yêu, nhưng có bạc, có sức khỏe, thế này cũng không tệ!

https://thuviensach.vn

Kiếp trước đối với Chu Tử mà nói, giống như đã thành một giấc mộng, những thứ nàng nhớ được không nhiều, trừ một vài chuyện có ấn tượng quá sâu.

Sau một hồi vui vẻ, Chu Tử bắt đầu suy nghĩ, nàng phải chuẩn bị để nhờ người đem chỗ bạc này gửi về nhà, nhưng lại không có biện pháp thích hợp, cũng không có người thích hợp.

Quy củ của phủ Nam An vương quá nghiêm, trừ khi chủ tử đồng ý, nha đầu bán mình như các nàng chắc chắn sẽ không được ra ngoài. Nếu nam bộc rảnh việc thì có thể ra ngoài, nhưng không ai dám đến trêu chọc thông phòng của Vương gia, cho nên trong vương phủ Chu Tử chỉ biết mỗi một người.

Ngặt nỗi người này lại là Nam An vương gia, có cho Chu Tử mười lá gan nàng cũng không dám nói với Triệu Trinh: "Vương gia, ta có chút bạc, ngươi giúp ta đi xa vạn dặm gửi về nhà đi", trừ khi nàng không muốn sống.

Chu Tử chưa bao giờ dám quên Phấn Nhụy phải thành thân với tá điền trong thôn trang và Xích Phượng, Triệu Toàn bị đánh chết tươi, chưa bao giờ dám quên quy củ của Triệu Trinh.

Nam An vương gia luôn luôn cho rằng, chủ là chủ, nô là nô, quy củ chính là quy củ. Người người đều tuân theo quy củ, tuân theo bổn phận, thiên hạ sẽ thái bình.

Nghĩ đến đây, Chu Tử có chút ảm đạm: cổ đại là chỗ tốt để sống sao? Cuộc sống tự do tự tại là điều ai cũng có thể có được sao?

Chẳng qua nàng chỉ là một nha đầu thành thật bình bình thường thường mà thôi!

Không nghĩ được cách gửi bạc về nhà, không khỏi làm người ta không thoải mái, nhưng nghĩ đến trong tay mình đã tích góp đủ năm mươi lượng

https://thuviensach.vn

bạc, khóe miệng Chu Tử cũng không kìm được mà nhoẻn cười.

Tin Vương gia phải về kinh là Chu Tử biết được từ chỗ mẹ nuôi Đào ma ma.

Khi Chu Tử rảnh rỗi, thường đến chỗ Đào ma ma chơi.

Nàng đi vào, liền thấy Đào ma ma đang ngồi trên giường may quần áo.

Chu Tử ngồi xuống bên cạnh bà.

Đào ma ma vừa thấy nàng đến cũng rất vui vẻ, lấy ra một cuộn sợi bông nói: "Chu Tử, đến giúp ta xe sợi!"

Chu Tử cười đáp ứng, nàng dịch sang một chút, ngồi đối diện Đào ma ma, vươn hai tay, dùng hai tay quay con quay sợi bông.

Hai tay nàng quay quay, Đào ma ma bắt đầu xe sợi.

Chu Tử vừa làm vừa hỏi: "Mẹ nuôi, hiện tại mới vừa vào thu người đã may áo bông?"

Đào ma ma nhanh nhẹn se sợi, nói: "Là làm áo bông mới cho Quý Ca, không phải nó phải theo Vương gia đi Kim kinh sao!" Triệu Quý là con trai Đào ma ma, luôn hầu hạ thư phòng bên ngoài của Vương gia, chuyên phụ trách việc đưa nhận thư từ của vương phủ.

"Vương gia muốn đi Kim kinh? Sao con không biết vậy?"

"Trong phủ đại khái đều chưa biết đâu, là lần trước Quý Ca trở về nói, còn nói phải đến mùa xuân sang năm mới trở về! Mùa đông ở Kim kinh rất lạnh, ta làm cho nó hai bộ áo bông mới."

Chu Tử cúi đầu, hai tay máy móc lay động, không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Con cũng phải chuẩn bị vài cái áo bông đi, không biết chừng vương gia sẽ mang con theo." Đào ma ma nhìn bộ quần áo đã giặt đến phai màu trên người Chu Tử, "Quần áo trên người con đều hơi cũ rồi, nên may vài bộ mới!"

Chu Tử cười cười, không nói gì.

Nàng vừa gom đủ năm mươi lượng bạc chuẩn bị gửi về nhà, vài đồng bạc còn sót lại căn bản không đủ may một bộ quần áo, hơn nữa, mấy đồng bạc kia còn phải giữ lại phòng thân!

Vì muốn gửi hết bạc về nhà nên nàng ít khi tiêu xài sắm sửa quần áo.

Lúc ở phủ Cao Thượng thư, quần áo trong trong ngoài ngoài đều được phát cho bốn mùa, mặc dù đều là màu tím nhạt nàng không quá thích, nhưng chất vải không tệ, kiểu dáng lỗi thời nàng phải sửa lại một chút, nhưng vẫn có thể mặc, dù đã cũ vì đã giặt nhiều.

Sau khi đến vương phủ, lại phát cho nàng kiểu quần áo chung của nha hoàn tam đẳng, cũng là quần áo cho cả bốn mùa; sau đó làm thông phòng, lại bắt đầu phát cho nàng quần áo của nha hoàn nhất đẳng, tuy rằng chỉ phát ba bộ mùa xuân, mùa hè cùng mùa thu, nhưng chất lượng vải tốt hơn nhiều, kiểu dáng cũng mới.

Chu Tử đang trầm tư, chợt nảy ra một ý, trong lòng có một suy nghĩ, nàng vội hỏi Đào ma ma: "Mẹ nuôi, có thể nhờ Quý Ca giúp con một việc không?"

Đào ma ma xe xong cuộn bông, đặt qua một bên: "Việc gấp sao?"

"Mấy năm nay con đều giữ lại tiền lương hàng tháng, muốn nhờ Quý Ca giúp con gửi về cho cha mẹ!" Chu Tử càng nói càng hưng phấn, "Nhà con ở Độc huyện phía bắc cách Kim kinh đại khái khoảng hơn tám trăm dặm,

https://thuviensach.vn

cưỡi ngựa vài ngày là tới! Quý ca theo Vương gia đến Kim kinh, đến lúc đó cử một người đi là được!"

Chu Tử hưng phấn mà nhìn Đào ma ma, bởi vì thật vất vả mới có một tia hy vọng, giọng cũng có chút run run: "Con trả, con trả năm lượng bạc tiền đi lại!"

Đào ma ma giật mình, thấy Chu Tử kích động như vậy, đưa tay vỗ nhẹ lên người nàng: "Nha đầu con đó, con có bao nhiêu bạc chứ, dám hô hào trả năm lượng bạc tiền đi lại!"

Chu Tử lộ vẻ kiêu ngạo cười: "Con có tổng cộng năm mươi lượng bạc, trừ đi năm lượng tiền công, vẫn còn bốn mươi lăm lượng gửi về nhà!"

Ở thời đại này, bốn lượng bạc cũng có thể mua một tiểu nha hoàn, Chu Tử nhờ xinh đẹp mới bị bà nội bán hai mươi lượng bạc, bốn mươi lăm lượng bạc đối với gia đình Chu Tử, có thể nói là một khoản tiền lớn.

Đào ma ma tính toán, cảm thấy với tiền tiêu vặt hàng tháng mà Chu Tử có thể để dành được như thế cũng không phải dễ dàng; nhưng cộng thêm Chu Tử có thân phận thông phòng của Vương gia, mấy năm mà gom được năm mươi lượng bạc cũng không tính là nhiều!

Tính toán xong, Đào ma ma hỏi thẳng: "Trong nhà con cần tiền gấp sao?"

Chu Tử dùng sức gật gật đầu: "Có, rất gấp!"

Trong khoảng thời gian này Chu Tử tính đi tính lại, cô út Chu Tứ Mỹ cũng tầm tuổi nàng, chỉ nhỏ hơn nàng một chút, đã tròn mười lăm tuổi, đã đến lúc xuất giá, nếu không đưa bạc qua, chỉ sợ muội muội Chu Bích cũng sẽ bị bà nội độc ác bán đi mất!

https://thuviensach.vn

Đào ma ma không hay nói chuyện, nhưng trong lòng vẫn có chủ ý, bà nghĩ một chút, nói cho Chu Tử một biện pháp: "Muốn gửi bạc cần gì phải chờ tới Kim kinh mới gửi, hơn nữa trong nhà con đang cần gấp đúng không? Nếu con đã đồng ý trả năm lượng tiền đi lại, bây giờ có thể bảo Quý Ca tìm người đáng tin trực tiếp gửi tiền đến Độc huyện!"

Chu Tử nghe thấy vui mừng, vội hỏi nói: "Làm sao để tìm được Quý Ca?"

"Ta gửi tin bảo nó tối mai đến ngoài cửa viện đợi con!"

Chu Tử mừng rỡ gật đầu.

Nàng không nghĩ chuyện mình phiền não suốt một khoảng thời gian dài cứ như vậy mà nhanh chóng được giải quyết, cực kỳ vui vẻ, lay tay Đào ma ma: "Con cũng viết một bức thư gửi về!" Nghĩ một chút lại nói: "Con cũng làm cho cha mẹ con mấy đôi giày gửi về luôn!"

Đào ma ma nhìn bộ dạng nàng vui mừng nói năng lộn xộn, cũng thấy thương tiếc, nghĩ nghĩ nói: "Trong nhà ta có hai xấp lụa trắng cùng một tấm vải gấm màu đỏ thẫm, màu sắc quá tươi sáng, ta không thể mặc, vẫn để không. Ngày mai lúc con gặp Quý Ca, ta sẽ bảo nó đưa cho con. Sắp đến Trung thu, thời tiết cũng sắp lạnh, lụa trắng con may chiếc áo đôi, lại may áo khoác mỏng, còn lại chắc đủ may một bộ trung y; gấm đỏ may váy mà mặc!"

Chu Tử vừa nghe liền giật mình.

Đào ma ma yêu thương vén mấy sợi tóc xõa xuống mặt nàng ra sau tai, sau đó mới nói: "Hai kiện vải đó màu sắc quá tươi sáng, ta nay đã già không thể mặc được, cho con là đúng! Còn con, về sau chải tóc làm di nương, sẽ không được mặc màu đỏ thẫm, tranh thủ lúc này còn mặc được, may chiếc váy đỏ bốn mảnh, góc váy thêu cánh bướm vờn hoa, nhất định rất đẹp!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn bà, ánh mắt có chút chua xót. Từ sau khi rời xa cha mẹ, chưa từng có người chủ động quan tâm đến nàng, chủ động lo lắng thay nàng, nàng vẫn cho rằng quan hệ giữa người với người đều chỉ thế thôi, dựa vào lợi ích mà qua loa lấy lệ, ai cũng đều mang mặt nạ. Mỗi khi đêm xuống, nghĩ đến mình một thân một mình vùng vẫy sống trong thế giới lạnh như băng này, nàng thường sẽ âm thầm rơi lệ.

Không ngờ Đào ma ma lại tốt với nàng như vậy.

Nàng dụi dụi mắt, vùi đầu vào trong lòng Đào ma ma.

Đào ma ma vuốt mái tóc đen dày của Chu Tử, trong lòng cũng phát sầu.

Mấy ngày nữa là sinh nhật tròn mười sáu tuổi của Chu Tử, nàng vẫn còn chải tóc kiểu búi hai bên như nha đầu. Vương gia cũng không dặn phải chọn thời gian tiến hành lễ chải tóc cho nàng.

Nhìn bộ quần áo bạc màu trên người Chu Tử, Đào ma ma thở dài trong lòng: đường đường là thông phòng của Nam An vương gia mà lại mặc quần áo cũ như vậy, đến nơi khác sẽ bị chê cười. Bà đã ở lâu trong kinh thành, những phu nhân tiểu thư nhà quan to quý nhân thì không cần phải nói, ngay cả nha đầu thông phòng cũng trong nhà một bộ mà ra ngoài gặp người là một bộ quần áo khác, càng thêm châu ngọc đầy đầu.

Vương gia vừa mua một con ngựa Mây Đen Che Tuyết tiêu hết hơn một vạn lượng bạc, thế nhưng lại không tiêu một đồng cho người trong phòng mình.

Vương gia ít tuổi, lại có tiếng cao ngạo khí phách, lại là người nghiêm khắc, không ai dám ăn nói lung tung trước mặt hắn. Tuy rằng biết vậy là không ổn, nhưng mình cũng chỉ dám vụng trộm lo lắng.

Xem ra, Chu Tử căn bản cũng chưa được Vương gia để vào mắt.

https://thuviensach.vn

Aizzz, Chu Tử cũng quá thật thà rồi.

Chu Tử lòng đầy tâm sự quay trở về.

Nàng cũng có nỗi khổ riêng.

Nàng ở trong phòng Vương gia, trong phòng Vương gia vơ đại một cây bút cũng đáng tiền, nhưng bất kể là thứ gì cũng được ghi lại vào danh sách, có ma ma chuyên biệt, mỗi tháng kiểm kê một lần, thiếu cái gì là ầm ĩ lên ngay. Nàng chỉ sợ ném cái gì đi thì phải lấy mạng mình mà lấp vào, nào dám sờ đông sờ tây. (LPH: chị đúng là đơn thuần, anh vương gia lại chẳng biết gì về dỗ dành phụ nữ, thật sốt ruột. Chị à, chị dùng chiến thuật thổi gió bên gối đi ^^ *cười gian*)

Chu Tử đang ở tuổi đẹp như hoa, sao lại không thích chưng diện? Thấy người ta mặc quần áo đẹp, mang vàng bạc, đeo đá quý nàng đều hâm mộ, nhưng mà, sao nàng có thể chỉ sống cho bản thân mình? Nàng còn có người nhà, cha mẹ thân yêu, em gái dễ thương, còn có đứa em không biết là trai hay gái nữa.

Hơn nữa, nàng có thể mở miệng hỏi Vương gia xin bạc xin quần áo xin trang sức sao?

Chẳng lẽ sau khi cùng Vương gia ngủ một giấc, sẽ mở miệng nói "Vương gia, thưởng cho nô tỳ chút bạc đi" sao?

Nàng cũng có tự tôn!

Tuy nói "Gả chồng gả chồng, có ăn có mặc", nhưng Vương gia là chủ tử của nàng, không phải nam nhân của nàng.

Nghĩ đến đây, Chu Tử lắc đầu, không suy nghĩ lung tung nữa.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Giả Say Mèm, Vương Gia Học Hỏi Kinh Nghiệm

Thánh chỉ đã ban, lệnh cho Triệu Trinh dẫn mười vạn cấm quân xuất phát hồi kinh, thắng trận về triều; còn mười vạn quân phòng thủ Nam Cương ở lại nghỉ ngơi hồi phục, bảo vệ Nam Cương, sẵn sàng đợi lệnh. Hơn mười ngày nay Triệu Trinh đều bận rộn chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị cho đại quân xuất phát, đồng thời dàn xếp cho đội quân phòng thủ chính ở Nam Cương của hắn. Vất vả hơn mười ngày, rốt cuộc mọi thứ cũng đã sẵn sàng, trên mặt Triệu Trinh có vẻ tĩnh lặng thản nhiên, thực tế trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Hắn không dự định nghe theo mẫu phi và nhà ngoại sắp đặt mà giành giật ngôi hoàng đế, nhưng năng lực tự bảo vệ nhất định hắn phải có, mười vạn quân phòng vệ Nam Cương này chính là cách tự vệ của hắn, cho nên nhất định hắn phải chú ý.

Triệu Trinh đã sớm sai người bao trọn Phúc Mãn viên, tửu lâu lớn nhất trong thành Nhuận Dương, sau cuộc hội bàn quân sự, mọi người không thèm thay áo giáp đã cưỡi ngựa qua.

Lúc mới bắt đầu, các tướng lĩnh đều giữ quy củ, lễ nghĩa: Vương gia nâng chén chúc mừng, các tướng lĩnh chỉnh tề đứng dậy nâng chén cảm tạ; Vương gia nói "Mọi người vất vả ", các tướng lĩnh liền đồng thanh "Dốc sức cho triều đình, tận tâm với Vương gia".

Triệu Trinh thấy không khí có chút cứng nhắc, liền quay sang nháy mắt với Tuyên vũ Đô úy Chu Lang.

Chu Lang ba mươi tuổi làm đến tứ phẩm Tuyên vũ Đô úy, trừ gia thế tốt ra, dĩ nhiên bản thân cũng là người tinh tường. Sau khi nhận được tín hiệu

https://thuviensach.vn

của Vương gia, hắn lập tức cầm chén rượu đứng thẳng lên, khoa môi múa mép, trước ca tụng ơn trên của bệ hạ, sau ca ngợi công lao của Vương gia, cuối cùng khen đồng đội dũng mãnh giết địch, rồi mới mở miệng kính rượu: "Vương gia, mạt tướng kính ngài một ly!"

Sau khi Chu Lang kính rượu, lúc này các tướng lĩnh mới như tỉnh mộng, cũng bắt đầu hoạt bát hẳn lên. Lúc bắt đầu vẫn lục tục kính rượu nói mấy lời nịnh hót, sau thì như ong vỡ tổ, kính rượu Vương gia, rồi quay ra mời rượu nhau.

Không khí bỗng chốc ồn ào hẳn lên.

Rượu vào vui vẻ, hầu hết các tướng quân đã uống đến choáng váng. Triệu Trinh nhìn thì có vẻ bị kính không ít rượu, kỳ thật từ đầu tới cuối chỉ bưng một chén rượu, không tính là uống nhiều, chỉ có thể xem như hơi say một chút.

Các tướng quân bắt đầu tùy hứng, có người trực tiếp chui xuống gầm bàn ngủ, bị Triệu Trinh cho người đưa về; có người thoải mái biểu lộ tâm ý, đấm ngực dậm chân khóc ầm ĩ; có người trầm mặc không nói, cầm chén rượu ngồi yên lặng; có vài người xúm lại khoe khoang kỹ năng trên giường của mình, khoe mình được bao cô nương mến mộ... Tóm lại cái gì cũng nói.

Triệu Trinh ngồi ở vị trí chủ tọa, trái phải là hai vị tướng lĩnh trẻ tuổi, hai người lúc này không để ý đến đống hỗn độn trên bàn, nằm dài trên bàn nhích đến gần nhau quơ tay múa chân thân mật trao đổi.

Nam An vương Triệu Trinh làm bộ say rượu, chống tay phải nghiêng đầu giả bộ ngủ, rất hào hứng nghe lén.

Hai vị tướng quân này có một điểm chung —— phụ nữ trong nhà đặc biệt nhiều. Cho nên lúc tán chuyện không thể tránh khỏi chủ đề này.

https://thuviensach.vn

Người ngồi bên trái Triệu Trinh tên gọi Phùng Du, đã làm đến chức ngũ phẩm Phi mã úy. Hắn hơn hai mươi tuổi, chỉ là diện mạo và tên vô cùng khác biệt, bề ngoài cao lớn thô kệch, trong nhà có một thê bốn thiếp bảy thông phòng.

Vị ngồi bên phải cũng cường tráng không kém, tên có chút phô trương, là Hàn Đại Phú, là thất phẩm Trung dũng Hiệu úy. Chức vị không cao, nhưng trong nhà một thê hai thiếp năm thông phòng, ở Nhuận Dương còn đặt mua hai ngoại thất. (LPH:*lắc đầu* xem cái kiểu này thì phụ nữ giống như đồ trang sức của đàn ông)

Lúc bắt đầu, Phùng Du và Hàn Đại Phú so xem ai nhiều phụ nữ hơn.

Hai người này khiến Triệu Trinh khó hiểu, theo không kịp —— nhiều nữ nhân như vậy, mỗi đêm đều đổi tới đổi lui, lại có thể không ngại không vệ sinh, còn không phiền nữ nhân tranh đấu, chuyện này cần bao nhiêu dũng khí đó —— cho nên hắn rất bội phục.

Từ nhỏ Triệu Trinh sống ở cung đình, biết nhiều nữ nhân chưa chắc là chuyện tốt, nghĩ đến phụ hoàng của hắn, mang tiếng là có trên ba mươi hoàng tử, sống sót lại chỉ có mười mấy người, còn chưa tính đến những thai nhi chết trong bụng mẹ. Hắn có thể thuận lợi lớn lên rời khỏi hoàng cung, đều là nhờ sức chiến đấu phi thường của mẫu thân hắn.

Lúc này, Phùng Du cùng Hàn Đại Phú đang trao đổi một đề tài —— làm thế nào để nữ nhân không thể thiếu mình.

Phùng Du uống đến hồ đồ, một mực chắc chắn: "Kĩ thuật trên giường rất quan trọng!"

Hàn Đại Phú cao giọng phát biểu ý kiến: "Đàn ông phải hiểu phong tình!"

Thế là hai người bắt đầu tranh cãi.

https://thuviensach.vn

Phùng Du nói nam nhân có kỹ hảo trên giường thì nữ nhân mới thích, bình thường phải nghiên cứu kỹ dâm – thư, xuân - cung đồ, nâng cao trình độ kỹ thuật trên giường. Kỹ thuật cao minh thì nữ nhân thì sẽ khóc lóc kêu gào mà nhào tới; kỹ thuật không cao, nữ nhân càng nhiều, nón xanh trên đầu sẽ từng cái từng cái được miễn phí tặng đến.

Hàn Đại Phú nói nam nhân phải hiểu phong tình, thỉnh thoảng mua chút lễ vật, ví như tơ lụa, trang sức, son phấn, thậm chí trực tiếp đưa ngân phiếu, tạo niềm vui bất ngờ, bảo đảm nữ nhân sẽ ngoan ngoãn yêu thương nhung nhớ chủ động đưa đến cửa.

Làm chủ soái, Nam An vương Triệu Trinh luôn luôn giỏi về học tập, giỏi về tổng kết, giỏi về tiếp thu tinh hoa trong tư tưởng của các tướng lĩnh. Cuối cùng, đối với quan điểm của Phùng Du và Hàn Đại Phú, dĩ nhiên hắn có chút hổ thẹn, bởi vì hắn vừa không học kĩ thuật trên giường, cũng không đưa bạc cho Chu Tử, càng không cần phải nói đến chuyện đi mua tơ lụa trang sức son phấn cho nàng.

Triệu Trinh xấu hổ rất nhiều, kêu Triệu Anh, Triệu Dũng tiến vào, thấp giọng dặn dò vài câu.

Cuối cùng sau khi tiệc rượu tan, Triệu Trinh tiền hô hậu ủng cưỡi ngựa ở phía trước, Triệu Anh, Triệu Dũng hộ tống xe ở phía sau —— trong xe có từng xấp lụa mềm voan mỏng, hòm to hòm nhỏ trang sức, còn có mấy bản xuân cung đồ Phùng Du - Phi mã úy họ Phùng đề cử.

Chu Tử trở về phòng viết xong thư, lại sửa sang quần áo và bạc muốn gửi về, liền đến chính viện tìm Lục Hà.

Nàng đem chuyện có thể nhờ người gửi bạc về Độc huyện nói cho Lục Hà, hỏi Lục Hà có muốn cùng gửi về không.

Ai ngờ Lục Hà chỉ cười nhạt: "Cha ruột gì chứ? Có mẹ kế thì sẽ có cha dượng! Ngay từ lúc bán ta đi thì cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hai bên

https://thuviensach.vn

chẳng dính dáng gì đến nhau nữa, còn lâu ta mới gửi bạc cho bọn họ, có bạc ta mua sắm cho mình, một mình ta hưởng là đủ rồi!"

Lục Hà nhanh chóng đi tìm đại a hoàn ở chính viện xin phép, đưa Chu Tử đến phòng mình nói chuyện phiếm.

Nàng mang đến một mâm hoa quả, bên trong có táo, lê và lựu: "Biết ngươi ở trong phòng Vương gia, của ngon vật lạ đều không thiếu, nhưng đây là tâm ý của ta, ngươi nhất định phải ăn!"

Chu Tử cười cầm quả táo cắn một ngụm, hai người ngồi xuống giường tán gẫu cả ngày. Nói chuyện bát quái được một lúc, Lục Hà đột nhiên nhớ ra chuyện gì, đứng lên lấy hộp đồ trang điểm lại cho Chu Tử xem: "Tháng trước Tĩnh Tâm tỷ tỷ xin phép nghỉ một ngày về thăm người thân, gửi cho ta hai cái này, ngươi xem xem!"

Hai món đồ trang sức Lục Hà nói, một là trâm bạch ngọc hình phượng, một là trâm vàng khảm ngọc hình cánh bướm. Chu Tử cầm trong tay nhìn đi nhìn lại, quả thực là yêu thích không buông tay. Lục Hà thấy nàng thích, đứng dậy: "Ta giúp ngươi cài lên tóc xem thử!"

Chu Tử ngồi trên ghế, Lục Hà tháo tóc nàng, đầu tiên giúp nàng chải mái tóc dài, sau đó búi tóc hình xoắn ốc, lấy chiếc trâm phượng bạch ngọc kia cố định, làm xong liền lấy gương đưa cho Chu Tử.

Chu Tử soi gương nhìn đi nhìn lại, cảm thấy búi tóc kiểu này nhanh lại đơn giản, nhìn cũng đẹp, trong lòng rất thích.

Mấy năm nay nàng không mua trang sức, vài món trâm cài bằng bạc kia đều được phát từ khi còn ở phủ Cao Thượng thư.

Lục Hà luôn luôn hào phóng, thấy nàng quả thật ưa thích, liền nói: "Vậy ta cho ngươi mượn đeo vài ngày, ta đeo chiếc trâm vàng khảm ngọc kia!"

https://thuviensach.vn

Hai người lại bắt đầu nghiên cứu xem vật khảm trên chiếc trâm vàng liệu có phải là ngọc quý thật không. Hai người cũng không biết, cuối cùng cũng chẳng biết ngọc thật với ngọc giả khác nhau chỗ nào. Chu Tử nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta từng sờ ngọc trên áo Vương gia, hình như là rất lạnh!"

Lục Hà lại sờ viên ngọc nhỏ trên cây trâm, cuối cùng cũng không nói gì. Bất quá trong lòng hai người đều hiểu, năm lượng bạc sao có thể mua nổi ngọc thật, chẳng qua chỉ đùa giỡn mà thôi.

Trở lại nội viện, Chu Tử lấy vải bọc kĩ bốn mươi lăm lượng bạc kia mấy lớp, cầm năm lượng bạc còn lại trong tay, trời vừa tối liền đứng đợi ở cửa ngoại viện.

Trời đã tối rồi, nhưng vẫn chưa thấy Triệu Quý đến. Chu Tử nghĩ là đã hẹn với Đào ma ma, cũng không dám rời đi, sợ không gặp được Triệu Quý, đành phải đứng chờ ở đó.

Ma ma gác cửa thấy nàng sốt ruột, bảo gã sai vặt lấy cho nàng một cái ghế dựa để ngồi.

Sau khi lên đèn, Chu Tử mới thấy Triệu Quý mang theo một túi nặng chạy hùng hục đến.

Mặc dù Triệu Quý có cái tên tầm thường, kỳ thật cũng mới mười bảy tuổi, trông rất tuấn tú. Nhưng cũng chỉ tuấn tú thôi, không bằng Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Hùng trước mặt Vương gia, nhưng cũng là một chân sai vặt đắc lực.

Chu Tử vừa thấy hắn đến, vội vàng đứng dậy, hàn huyên một chút liền lấy túi tiền cùng một gói đồ đưa cho Triệu Quý: "Quý Ca, đây là bốn mươi lăm lượng bạc, đây là mấy đôi giày ta làm cho cha mẹ ta!"

Triệu Quý sớm biết chuyện từ chỗ mẫu thân, cũng không nhiều lời, nhận lấy túi tiền cùng gói đồ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử lấy ra một phong thư đã dán kín, chỉ vào nói: "Địa chỉ viết ở trên bì thư rồi!"

Chu Tử đưa năm lượng bạc vụn cho Triệu Quý: "Đây là năm lượng bạc vụn, gửi cho người chuyển đồ làm chi phí đi lại!"

Triệu Quý vội vàng nói không cần, Chu Tử không lấy lại, hai người đang đùn đẩy nhau, bỗng nhiên Chu Tử cảm thấy chung quanh lập tức yên tĩnh, nàng chậm rãi quay đầu.

Bên kia đường đối diện cổng lớn, Triệu Trinh toàn thân áo giáp đang chắp tay sau lưng đứng đó, ánh mắt thâm sâu lạnh lùng nhìn chằm chằm bên này. (LPH: chết, bị phát hiện)

Chu Tử nhìn theo tầm mắt hắn, thấy hai tay mình và Triệu Quý đang đưa đẩy bạc.

Sắc mặt Chu Tử chợt thay dổi, trái tim đập mạnh. Nàng biết Vương gia chắc là sẽ hiểu lầm nàng cùng Triệu Quý, việc cấp bách là giải thích với Vương gia, cởi bỏ hiểu lầm, đừng để Triệu Quý bị liên lụy.

Lúc này ma ma và mấy tên sai vặt trực ở cửa đều hành lễ với Vương gia, Chu Tử vội hành lễ cùng mọi người: "Bái kiến Vương gia!"

Triệu Trinh không hề nhìn nàng, lập tức đi vào cửa lớn.

Triệu Anh, Triệu Dũng đi theo sau đưa ánh mắt cho Triệu Quý. Hai người bọn họ một người ôm vải vóc, một người bê hòm trang sức phấn son lần lượt đi vào.

Triệu Quý vừa muốn an ủi Chu Tử, Chu Tử liền đưa hết túi bạc, gói đồ cùng bạc vụn giao cho hắn, nói: "Quý Ca, không sao đâu, ngươi giúp ta chuyển đồ đến Độc huyện trước, việc khác ta sẽ xử lý! Ngươi yên tâm!"

https://thuviensach.vn

Nàng an ủi Triệu Quý rồi bước nhanh vào nội viện.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Sinh Hiềm Nghi, Hai Tĩnh Tranh Thủ Cơ Hội

Ngoài Diên Hi cư trồng đầy tùng bách, hai bên con đường đến viện đã sớm treo đầy đèn lồng, nhìn qua đèn đuốt sáng choang, nhưng cũng chỉ có con đường là rõ ràng, những nơi khác đều thấp thoáng trong bóng râm tùng bách, tựa như tâm tình giờ phút này của Chu Tử. Chu Tử thua người không thua thế, mặc dù trong lòng lo lắng như thiêu đốt, nhưng vẫn hết sức duy trì dáng vẻ thục nữ của Đại Kim triều mà bước từng bước nhỏ —— đầu ngẩng thật cao, ngực ưỡn lên, mắt nhìn thẳng phía trước, bước đi không lớn không nhỏ —— nàng bị huấn luyện hai năm lễ nghi quý tộc ở phủ Cao Thượng thư, không nghĩ tới lại dùng vào lúc này.

Chu Tử phô trương thanh thế bên ngoài, nhưng trong lòng thì khổ không thể tả.

Một mặt nàng tự mình cảm thấy có chút cảm giác ngọt ngào quái dị —— hắc hắc, Vương Gia ghen vì ta —— đây là về mặt cảm tính, mặt khác nàng không tự chủ được mà cả người phát run —— nàng nhớ tới kết quả của Xích Phượng cùng Triệu Toàn, trong lòng dâng lên sợ hãi, sợ vì chính mình, mà liên lụy mẹ con Đào ma ma Triệu Quý —— đây là về mặt lý tính.

Chu Tử lấy bộ dạng như sắp giao chiến đi vào nội viện.

Lúc bước vào trong cửa viện, Chu Tử đụng phải Triệu Anh, Triệu Dũng tay không ra ngoài.

Từ nhỏ Triệu Anh, Triệu Dũng đã hầu hạ bên người Nam An vương gia, đương nhiên là quen thuộc với tính tình của vương gia. Ngại vì Vương Gia

https://thuviensach.vn

ghen tỵ là siêu vô địch, nếu không có việc gì bọn họ chưa bao giờ dám nói nhiều với Chu Tử, không ngờ gã Triệu Quý này ngược lại có gan quá lớn.

Lúc đi ngang qua Chu Tử, Triệu Dũng dùng âm thanh chỉ Chu Tử mới nghe được nhỏ giọng nói một chút: "Vương Gia đang giận dỗi ở chánh đường!"

Chu Tử nhỏ giọng nói: "Cám ơn!"

Trong nội viện hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ lộ ra ánh sáng trong chánh đường.

Chu Tử vào chánh đường.

Trong chánh đường chỉ đốt một cây nến, đang đặt trên bàn được điêu khắc bằng gỗ tử đàn ở ngay giữa nhà chính, trên một cái ghế khác bằng gỗ lim một người đang ngồi, ánh nến chập chờn theo gió, rơi trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tạo ra hình ảnh chập chờn tối sáng, có một cảm giác trống rỗng âm u lạnh giá.

Chu Tử nhìn hắn thật sâu, cảm thấy sao nhìn hắn lại đẹp như vậy. Chỉ là lý trí vẫn còn chiếm thế mạnh, nàng lập tức quỳ xuống hành lễ, sau đó thẳng lưng lên, mắt to không chớp nhìn Triệu Trinh: "Vương Gia, nô tỳ lo lắng chuyện nhà ở Độc huyện, gom toàn bộ tiền hàng tháng, thông qua Đào ma ma nhờ Triệu Quý tìm người, gửi bạc và thư về nhà dùm nô tỳ."

Triệu Trinh đè nén lửa giận trong lòng xuống, thân thể nghiêng về phía trước, mắt phượng híp lại, lông mi thật dài rũ xuống, khiến ánh mắt của hắn mịt mờ không rõ: "Nhờ hắn tìm người gửi bạc gửi thư? Quan hệ của nàng và hắn tốt vậy sao?"

Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, dùng đầu gối đi về trước mấy bước, cầu khẩn nói: "Vương gia hiểu lầm rồi, Đào ma ma là mẹ nuôi của nô tỳ, nô tỳ

https://thuviensach.vn

____"

Triệu Trinh nhìn nàng, liền nghĩ tới lời nói của Phùng Du và Hàn Đại Phú, kỹ thuật của mình không tốt, lại không hiểu phong tình, lại không quan tâm săn sóc Chu Tử, dĩ nhiên sẽ bị tặng nón xanh lên đầu, nghĩ đến việc Chu Tử ở cùng nam nhân khác, mạch máu hắn liền bắt đầu căng phồng.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử, từ nhỏ đã được huấn luyện khắc chế cảm xúc, không biến hắn trở thành quân tử chân chính, lại biến hắn thành ngụy quân tử —— lửa giận của hắn càng cháy càng mạnh, lời nói lại càng thong thả —— lúc này hắn đã ở lằn ranh của bùng nổ rồi, giọng nói lại càng lộ vẻ dịu dàng hòa nhã: "Chu Tử, Triệu Quý còn chưa có vợ, ta thưởng nàng cho hắn cũng tốt nhỉ!"

Chu Tử nghe vậy, thân thể mềm nhũn, lập tức tê liệt cả người. Nàng biết Triệu Trinh càng tức giận giọng nói lại càng bình tĩnh, bình thường hắn đều nói một không hai, những lời này sợ là muốn làm thật!

Nàng ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn hắn.

Nàng muốn nói chuyện, muốn biện bạch, muốn khóc lóc kể lể, nhưng mà, trái tim của nàng giống như bị một bàn tay vô hình dùng sức nắm chặt, sống lưng nàng thẳng tắp quỳ ở đó, trong đôi mắt to đang đầy nước, cố gắng nhìn chằm chằm ánh mắt thấp thoáng của Triệu Trinh dưới ánh nến:

Chàng là người đàn ông đầu tiên của ta ở cả kiếp trước và kiếp này, người đàn ông duy nhất.

Ta hiểu rõ thân phận của mình, cho nên chỉ dám nghĩ trong lòng, xem chàng là nam nhân của ta, chỉ dám nghĩ trong lòng len lén thích chàng. Nhưng mà, trong mắt chàng, ta chỉ là một nô tỳ, một món đồ chơi chàng có thể tùy ý tặng cho người khác!

https://thuviensach.vn

Không biết từ lúc nào, ánh mắt Chu Tử mơ hồ, không nhìn thấy được Triệu Trinh trước mắt. Nhưng nàng vẫn cố gắng thẳng lưng trợn tròn mắt nhìn hắn: "Nô tỳ cảm tạ ân đức của vương gia!"

Lời nàng nói ra có khí phách, nhưng lệ của nàng đồng thời cũng tràn mi.

Chu Tử dập đầu rời đi.

Thấy Chu Tử nước mắt tràn mi, Triệu Trinh buồn bực một trận, đứng dậy liền bước ra ngoài, lúc đi ngang qua Chu Tử thì hắn dừng lại nhìn nàng: "Ngày mai Bổn vương sẽ để Triệu Quý tới đây đưa nàng đi!"

Nói xong, chính hắn lại giận đến gần chết, theo thói quen muốn nâng chân định đạp Chu Tử xuống, lại cứng người ngừng lại —— sao Chu Tử có thể chịu được một cước dưới cơn thịnh nộ của hắn chứ?

Triệu Trinh đổi ý, một cước đạp trúng cái bàn nhỏ bằng tử đàn bên trái Chu Tử, nhất thời "Ầm" một tiếng, bàn nhỏ ngã lật trên mặt đất, từng chồng từng chồng tơ lụa xen lẫn mấy hộp trang sức phía trên rơi ra đất, phát ra âm thanh "rầm rầm".

Triệu Trinh sải bước ra ngoài, trước khi ra cửa còn mạnh tay đập gãy cửa.

Rốt cuộc Chu Tử cũng buông lỏng sống lưng, thân thể mềm yếu ngã xuống, nàng nhào vào đống tơ lụa đầy đất khóc rống lên trong im lặng.

Lời đồn đãi lúc nào cũng có tốc độ nhanh nhất.

Toàn bộ nha hoàn ma ma trong Diên Hi cư đều biết Chu Tử và gã sai vặt Triệu Quý làm việc trong thư phòng Vương Gia lôi lôi kéo kéo, bị Vương Gia bắt gặp.

https://thuviensach.vn

Tin tức này khiến vài người vỗ tay khen hay —— họ đã sớm không ưa Chu Tử độc chiếm Vương Gia không thả; cũng có một số người phản ứng phức tạp một chút, cũng không lại nhiều lời nói lung tung.

Quan điểm mà mọi người thống nhất chính là —— Chu Tử xui xẻo.

Mấy nha đầu ở bên ngoài Diên Hi cư, lấy Tĩnh Di làm chủ, sáng sớm đều đã thức dậy. Họ bận rộn bên ngoài viện, liền lập tức mượn cớ đi qua cửa nội viện, giống như vô ý nhìn trộm một cái. Nhưng nội viện yên tĩnh, không có chút động tĩnh gì.

Không lâu sau, Chu Tử đã thức dậy, còn giống như thường ngày ra ngoài lấy nước rửa mặt.

Đến ca trực, Tĩnh Di Tĩnh Mục vội quan sát, phát hiện búi tóc Chu Tử không rối, quần áo cũng rất chỉnh tề, chỉ có mí mắt sưng đỏ và đôi môi tái nhợt bán đứng nàng, nhìn có vẻ phờ phạc rã rượi.

Tĩnh Di vừa chỉ huy đám tiểu nha đầu chuẩn bị dụng cụ rửa mặt cho Vương Gia, vừa cười hỏi Chu Tử: "Chu cô nương, Vương gia rửa mặt ở phòng ngủ, hay rửa mặt ở chánh đường?"

Chu Tử bình tĩnh đáp: "Vương Gia ở trong thư phòng, vào trong thư phòng rửa mặt thôi!"

"Bảo Tĩnh Mục mang người vào thư phòng đi," nàng quay đầu nói với Tĩnh Di, "Bảo phòng bếp nhỏ chuẩn bị cháo đậu xanh cùng bánh màn thầu (bánh bao không nhân) là được!"

Nói xong, Chu Tử tự mình rời đi.

Tĩnh Di và Tĩnh Mục nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Tĩnh Mục phát hiện trên búi tóc Tĩnh Di cắm một trâm ngọc hình đóa hoa, trên mặt cố ý trang điểm, như hoa như ngọc, trên người mặc áo đôi mới tinh chưa mặc lần nào màu hồng nhạt thêu hoa sơn trà đỏ tươi, váy dài màu trắng, nhìn qua thướt tha hơn bình thường nhiều.

Tĩnh Di phát hiện tóc Tĩnh Mục thơm ngào ngạt, mới thoa không ít tinh dầu hoa nhài, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết thoa một lớp phấn, trên môi nhỏ nhỏ thoa chút son, xinh đẹp hơn ngày thường mấy phần.

Ánh mắt của các nàng chạm nhau, thoắt cái quay đi.

Đều biết Chu Tử và Vương Gia có hiềm khích, hôm nay là cơ hội khó có được, không lợi dụng thật tốt thì đúng là kẻ ngốc!

Tĩnh Mục lấy tay chỉnh tóc mái một chút, xoay người dặn dò mấy tiểu nha hoàn đang cầm dụng cụ rửa mặt: "Đi theo ta vào thư phòng!"

"Vương Gia, nên rửa mặt rồi." Đứng ngoài cửa thư phòng, Tĩnh Mục dịu dàng nói.

"Vào đi!" Giọng Vương Gia hình như có chút khàn khàn, không giống bình thường.

Tĩnh Mục xoay về tiểu nha hoàn phía sau ra dấu tay, bảo tiểu nha hoàn đẩy cửa ra.

Cửa thư phòng bị đẩy liền mở ra, tiểu nha hoàn nhìn một chút, thấy không có chuyện gì, khom lưng lui xuống.

Lúc này Tĩnh Mục mới yên tâm lớn mật mà thẳng bước đi vào.

Vương Gia đang nằm gối đầu lên hai tay trên giường nhỏ bên cạnh bàn đọc sách, mắt nhìn lên trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

Áo giáp trên người hắn cũng chưa cởi ra, chỉ có mũ chiến đấu màu vàng được đặt trên bàn đọc sách.

"Vương Gia, " Tĩnh Mục duyên dáng thướt tha tiến lên, vén áo thi lễ, "Rửa mặt được chưa ạ?"

Triệu Trinh khẽ chống đôi tay, từ trên giường ngồi dậy.

Tĩnh Mục nhanh chóng nhìn lướt qua, phát hiện ngoại trừ sắc mặt Vương Gia có chút tái nhợt, cũng không có gì khác thường.

Sau khi hầu hạ Triệu Trinh rửa mặt, Tĩnh Mục vội hỏi: "Vương Gia, có muốn nô tỳ hầu hạ ngài thay quần áo không?"

Triệu Trinh nhìn áo giáp trên người mình một chút, hờ hững nói: "Được."

Trở lại chánh đường, Triệu Trinh nhìn trên đất một chút, phát hiện tất cả tơ lụa hộp đựng trang sức bị mình đá ngã trên mặt đất tối hôm qua đều trở về chỗ cũ, sắp xếp thật chỉnh tề trên bàn nhỏ bằng tử đàn.

Hắn quay vào phòng ngủ, phát hiện tất cả đều giống như bình thường, cái gì cũng ở đúng vị trí cũ, chỉ có màn bằng ngọc được vén cao, trên giường cũng dọn dẹp thật chỉnh tề, phía trên để một bộ quần áo. Triệu Trinh bước lên nhìn thấy, ra là quần áo hôm nay mình phải mặc, Chu Tử sắp xếp từ quần lót, trung y cho đến áo khoác đều để theo thứ tự từ trên xuống dưới, bên cạnh để ngọc quan (mão cài trên tóc) mà mình thường đeo.

Hắn ngây ngẩn cả người, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Tĩnh Mục nhìn Vương Gia đứng đó không nói lời nào, vội nói: "Vương Gia, bây giờ thay quần áo thôi!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh phất phất tay: "Ngươi ra ngoài đi, ta tự thay!"

Tĩnh Mục lặng yên không tiếng động chào một cái, lui xuống. Ở trong sân, nàng đụng phải Tĩnh Di, phát hiện mới không lâu Tĩnh Di đã thay một bộ quần áo màu sắc sáng rõ, trên búi tóc là một cây trâm có hình chuỗi hoa quế nhỏ như hạt gạo, ngửi thấy một hương thơm tràn đến.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Thu Dọn Hành Lý, Chu Tử Lưu Tình

Nhìn thấy Tĩnh Mục ra ngoài, trong lòng Tĩnh Di vui mừng, nét mặt toả sáng, chỉ huy tiểu nha hoàn dọn bàn bưng bữa ăn sáng. Nhóm tiểu nha hoàn đã bưng bữa sáng lên, bày trên bàn ở chánh đường.

Tĩnh Di thấy tất cả xong xuôi, phất tay bảo nhóm tiểu nha hoàn ra ngoài, chính nàng lại đi tới ngoài cửa phòng ngủ, cung kính nói: "Vương Gia, có muốn nô tỳ giúp một tay không?"

"Không cần!"

Vừa dứt lời, Triệu Trinh đã ra ngoài.

Tĩnh Di nhìn trộm một cái, phát hiện Vương Gia lộ vẻ bình tĩnh, mặt không chút thay đổi, trên đầu đã thay bằng ngọc quan thường đeo, trên người cũng mặc bộ thường phục ở nhà màu trắng nửa mới nửa cũ, nhìn qua dáng vẻ rất thoải mái buông lỏng, vội vàng tiến lên chào một cái, dẫn Vương Gia đi đến cạnh bàn ăn.

Triệu Trinh ngồi trước bàn ăn, nhìn một chút, không muốn ăn chút nào, lại ngửi thấy trên người Tĩnh Di đang gắp thức ăn bên cạnh truyền tới mùi hoa quế nồng nặc, tâm tình càng thêm không tốt, dừng một chút, mới nói: "Ta tự ăn, ngươi ra ngoài trước đi!"

Tĩnh Di nhìn Vương Gia một cái, rũ mắt khom người nói: "Dạ" rồi từ từ lui xuống.

Rốt cuộc Triệu Trinh cũng không ăn điểm tâm.

https://thuviensach.vn

Hôm nay hắn còn phải gặp một vị khách rất quan trọng, không được phép trì hoãn nữa, ngồi trong phòng nhìn thức ăn ngây ngẩn một hồi, cuối cùng đứng dậy ra ngoài thư phòng.

Vị khách quan trọng mà hắn phải gặp chính là Trưởng Sử (LPH: quan chép sử) của phủ Bắc Tĩnh vương - Tôn Thiếu Hải.

Hôm qua vị quan Trưởng Sử này đã phái người đưa thiệp, sáng sớm hôm nay đã tới, đang ở trong phòng chờ được gặp.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, xa xa liền thấy Nam An vương gia dẫn theo hai tùy tùng đi tới, trên người không mặc lễ phục Thân Vương, mà mặc một áo bào trắng thông thường ở nhà, mặc dù trên khuôn mặt tuấn mỹ không có nụ cười, nhưng khi nhìn đã cảm thấy rất thân thiết.

Triệu Trinh một đường không nhanh không chậm mà đi, trong lòng đang suy nghĩ nên nói chuyện thế nào.

Bắc Tĩnh vương - Triệu Chính do Thục phi Thượng thị sinh ra, đứng hàng thứ hai trong nhóm hoàng tử còn sống sót của Thánh thượng, phong Vương khi mười hai tuổi, được phong làm Tĩnh vương, bởi vì đất phong là Bắc Cương, nên được gọi là Bắc Tĩnh vương. Nhưng hắn luôn luôn rất được phụ hoàng sủng ái, mặc dù có đất phong, nhưng lại được hoàng thượng đặc biệt cho phép ở lại Kim kinh như cũ, trở thành một cái gai lớn triền miên đâm vào trong lòng thái tử.

Nên xử lý quan hệ với hắn thế nào là một chuyện Triệu Trinh phải thường xuyên suy tính —— không thể quá gần, gần thì không riêng gì thái tử bất mãn, mà phụ hoàng cũng sẽ sinh nghi; lại không thể quá xa, quá xa ngộ nhỡ phát sinh biến cố, thì khi gặp nhau cũng không tốt.

Vị nhị hoàng huynh Triệu Chính này của hắn, khắp thiên hạ đều biết dã tâm bừng bừng của hắn ta, mà hắn ta cũng không thèm che giấu.

https://thuviensach.vn

Triệu Chính vẫn dốc sức lôi kéo Triệu Trinh đang nắm binh quyền trong tay, có ý muốn đối kháng đại ca của bọn họ, cũng chính là đương triều Hoàng thái tử Triệu Dục. Quan Trưởng Sử của phủ Bắc Tĩnh vương tới đây lần này, chẳng những mang thư của Triệu Chính đến, còn đưa tới một đống lớn quà tặng cùng bốn vị mỹ nhân tuyệt sắc của Tô Châu.

Triệu Trinh chỉ nhận thư xem một chút, danh mục quà tặng hay cái gì khác đều giao cho quản gia Triệu Thanh ở bên ngoài xử lý. Triệu Thanh chính là trượng phu của quản gia Trương ma ma, vợ chồng hai người vừa thương lượng, lập danh sách quà tặng nhập vào kho, bốn vị mỹ nhân của Tô Châu thì bảo thị nữ bên người mình đưa đến nội viện của Vương Gia là được.

Xem thư xong, hắn bảo Triệu Quý gọi quan Trưởng Sử của phủ Bắc Tĩnh vương vào.

Quan Trưởng Sử vừa tiến vào, liền trầm giọng thỉnh an: "Bái kiến Vương Gia!"

Triệu Trinh vừa nghe đến âm thanh quen thuộc này liền ngẩng đầu lên, ngập ngừng kêu một tiếng "Nhị ca".

Triệu Chính mặc trang phục quan Trưởng sử cúi chào xong ngẩng lên, ngọc thụ lâm phong đứng đó, trên gương mặt có chút tương tự Triệu Trinh mang nét cười bất cần đời: "Tam đệ, nhị ca tới thăm đệ!"

Chu Tử nằm ở trên giường khóc đến nửa đêm, suy nghĩ cả đêm.

Nàng vốn nghĩ đã rất bằng lòng với số mệnh, cho dù tương lai lớn tuổi tàn phai vẫn sẽ đi theo Vương Gia, không được yêu thương cũng không sao cả, chỉ cần có thể ở gần hắn một chút, có thể nhìn thấy hắn là tốt rồi.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ kết thúc lại đến nhanh như vậy.

Nàng còn chưa tròn mười sáu tuổi, hạnh phúc cũng đã kết thúc.

Có lẽ tương lai sẽ gặp được người tốt, nhưng sao nàng có thể quên được Triệu Trinh? Đây là người đàn ông đầu tiên của nàng, người đầu tiên mà nàng thích!

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng rất đau lòng cho Đào ma ma và Triệu Quý. Đào ma ma đối xử tốt với mình như vậy, nhưng mình lại thật sự hại mẹ con bọn họ rồi. Cưới nữ nhân mà chủ tử đã dùng qua, sao Triệu Quý còn có thể được trọng dụng?

Nghĩ tới nghĩ lui, thật không ngủ được, nàng đốt nến bắt đầu dọn dẹp hành lý. Đồ của nàng thật sự không nhiều, gom một bọc quần áo là xong. Thu dọn xong hành lý, thổi tắt nến, nàng ngồi bên giường, nhìn trăng lưỡi liềm treo trên ngọn trúc xanh ngoài cửa sổ, nước mắt lại chảy ra —— còn chưa tới tám ngày nữa là sinh nhật mười sáu tuổi của nàng!

Chu Tử vẫn không ngủ được, nàng nghĩ tới Vương Gia không có trong phòng ngủ và chánh đường, vậy mình cũng thu dọn chánh đường và phòng ngủ thôi.

Thu dọn xong chánh đường tràn ngập bừa bãi, Chu Tử lại đến phòng ngủ của Triệu Trinh.

Phòng ngủ của Triệu Trinh tương đối có khi chất nam tính, phòng rất lớn, không bày biện hoa lệ phức tạp gì, trên tường chỉ treo một thanh bảo kiếm, trên bàn đọc sách bày qua loa giấy và bút mực. Nơi duy nhất có vẻ hoa lệ chính là rèm bằng chuỗi ngọc trên giường, đây là thứ Chu Tử nhìn thấy ở nhà kho trong viện, cảm thấy đẹp mắt như vậy mà lại để không trong nhà kho, nên dùng rèm bằng chuỗi ngọc thay cho rèm che vốn bằng lụa trắng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử quét tước thu dọn phòng ngủ xong, lại bắt đầu sắp xếp y phục của Vương Gia lại.

Áo ngoài của Triệu Trinh chia thành ba loại, một là lễ phục Thân Vương, một là thường phục tiếp khách, một là thường phục mặc ở nhà.

Y phục vốn đã được sắp xếp thật chỉnh tề, Chu Tử lại sắp xếp thêm một lần nữa.

Sắp xếp y phục xong, nàng lại lấy y phục mà Triệu Trinh phải thay ra, theo thứ tự xếp thật gọn đặt lên giường.

Sau khi sắp xếp y phục xong, Chu Tử ngơ ngác ngồi bên giường, cầm quần áo trong cùng quần lót của Triệu Trinh nhi mình đã gấp và để ở trên nhất lên, ôm vào trong lòng. Qua nửa ngày nhìn ngơ ngẩn mới để xuống. Nàng vốn muốn lấy đi một bộ quần áo trong của Triệu Trinh nhằm lưu lại chút kỷ niệm, lại nghĩ, ngộ nhỡ lúc ra cửa, Trương ma ma muốn soát người, trước mặt mọi người lại bị lục soát ra chẳng phải sẽ rất mất thể diện sao?

Vì vậy mới bỏ qua ý nghĩ này.

Nàng chán đến chết mà ngồi một lát, cuối cùng thở dài, đứng dậy rời đi.

Lúc này sắc trời bên ngoài lờ mờ, xa xa truyền đến một tiếng gáy, ngay sau đó tiếng gà gáy bắt đầu liên tiếp truyền đến từ nơi xa. Không biết là đã gáy lần thứ mấy rồi.

Không khí rạng sáng hết sức trong trẻo nhưng lại lành lạnh, Chu Tử không mang giày, cảm thấy cả người lạnh đến nổi lên một lớp da gà. Nàng cúi đầu, từ từ đi trở về nhà kề nhỏ của mình.

Chu Tử ở một mình trong nhà kề nhỏ, đau lòng nửa ngày, đã sớm không còn nước mắt, lặng lẽ nghĩ biện pháp. Đột nhiên, một trận ồn ào phá vỡ tĩnh

https://thuviensach.vn

mịch, Chu Tử lấy lại bình tĩnh, nán lại không muốn ra, lại nghe tiếng Trương ma ma gọi mình.

Chu Tử nghĩ Trương ma ma tới mang mình đi, từ trên giường ngồi dậy, trấn tĩnh tâm tình, đứng dậy cầm áo kép mặc vào, lại sửa sang một chút, lúc này mới ra ngoài nghênh đón. Ra đến bên ngoài, chỉ thấy Trương ma ma ngẩng đầu bước đi phía trước, phía sau còn có mấy ma ma cùng tiểu nha hoàn đi theo. Sau khi vào viện, bước chân của Trương ma ma không ngừng lại, mang theo đám người xem cả viện một lần, rồi mới nói với Chu Tử: "Phủ Bắc Tĩnh vương đưa cho Vương Gia mấy nữ hài tử, buổi chiều sẽ đến đây, ta tới trước xem phòng ốc một chút!"

Thì ra không phải đến mang mình đi, có lẽ Vương Gia còn chưa nói với Trương ma ma. Trong lòng Chu Tử đầu tiên là cảm thấy may mắn một chút, tiếp đó nghĩ đến lời Tĩnh Di kể về bốn vị mỹ nhân của Tô Châu này, trong lòng vẫn đau thương một chút, vội rũ mắt xuống ra vẻ rửa tai lắng nghe.

Trương ma ma đã sớm xem kỹ phòng ốc, lúc này liền đứng dưới bóng mát của viện phía đông, bắt đầu chỉ huy xung quanh phân công nhiệm vụ: "Dọn dẹp sạch sẽ hai căn phòng phía đông, cũng dọn luôn cả hai căn phòng phía tây, bốn căn phòng là đủ rồi. Họ mang theo tiểu nha đầu vẫn thường theo họ ở trong đây là được, Vương Gia vào phòng của ai, sẽ để cho nha đầu của người đó ngủ cùng Chu Tử!"

Những ma ma nha hoàn kia vội vâng dạ một tiếng, rất nhanh liền tản ra dọn dẹp phòng.

Trương ma ma lúc này tựa như chợt nhớ tới Chu Tử, trên mặt mang vẻ tươi cười nhìn nàng một cái, hòa nhã nói: "Chu Tử à, về sau người trong nội viện của Vương Gia sẽ càng ngày càng nhiều, ngươi ở lại trong phòng Vương Gia mà hầu hạ cũng không thuận tiện, như vầy đi ——"

https://thuviensach.vn

Bà ta cau mày suy nghĩ một chút, chỉ vào gian phòng nhỏ để lung tung mấy thứ ở góc đông bắc, nói: "Ngươi ở gian phòng này đi, gần phòng ngủ của Vương gia, tương lai người khác sẽ vào hầu hạ Vương gia, ngươi canh giữ ở nơi đó cũng thuận tiện để vào dọn dẹp!"

Chu Tử nghe xong lời này, cảm thấy cực kỳ bị áp bức và sỉ nhục, nhưng vẫn cúi đầu hành lễ: "Cám ơn ma ma đã quan tâm! Chỉ là, nô tỳ đã dời đến nhà kề nhỏ ở góc đông nam . . . . . ."

Trương ma ma ngẩng đầu nhìn nhà kề nhỏ ở góc đông nam, hình như cách phòng của Vương gia xa hơn, bà cũng không nói nữa.

Nương nương trong cung vốn bảo chọn một cô nương xinh đẹp lại thành thực cho Vương gia thông phòng, không ngờ Chu Tử này đẹp thì rất đẹp, bình thường cũng rất khiêm tốn, ăn mặc cũng rất mộc mạc, chỉ là tâm địa không tốt, không thành thật chút nào, xúi giục Vương Gia đem ba hài tử cùng được đưa đến, một bị đánh cho một trận rồi đuổi về thôn quê, một thì bị đánh đến chết, chỉ còn lại một người bị thờ ơ trong chánh viện. Hôm qua lại bị Vương gia bắt gặp đang lôi lôi kéo kéo cùng Triệu Quý. . . . . Nghĩ tới đây, Trương ma ma nhìn Chu Tử một chút, phát hiện mặc dù nàng búi tóc ngay ngắn quần áo chỉnh tề, nhưng mí mắt sưng đỏ, vừa nhìn liền biết là đã khóc, chắc là khóc nhè quậy nháo trước mặt vương gia rồi, trong lòng càng thêm không thích.

Nhiều người thì lớn sức, lại nói do Trương ma ma tự mình giao việc, chưa tới buổi trưa, bốn gian phòng đã được thu dọn xong.

Mọi người bên ngoài đã tản đi, cả nội viện chỉ còn lại Chu Tử, nàng vẫn ở trong phòng của mình như cũ.

Gian phòng này của nàng rất nhỏ, chỉ bày biện một giường lớn một cái bàn cùng một cái rương cũng đã hết chỗ trống. Ngồi trên giường, nhìn từng khóm trúc xanh bên ngoài cửa sổ, Chu Tử lại bắt đầu ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Lúc xế chiều, Trương ma ma mang theo bốn vị mỹ nhân cùng tiểu nha đầu của các nàng vào.

Bốn vị mỹ nhân có tên lần lượt là Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên, Thu Đồng.

Chu Tử đã bình tĩnh lại, mỉm cười đón vào, cũng không nói nhiều lời.

Nàng nhìn bốn vị mỹ nhân này, trong lòng âm thầm bình luận.

Bốn vị mỹ nhân thật sự đều là tuyệt sắc, hơn nữa mỗi người lại có nét hơn người. Da Minh Nguyệt trắng như ngọc, mắt Hàn Tinh lấp lánh như sao mờ trong đêm lạnh, vóc người Ngọc Liên thướt tha, Thu Đồng lại đoan trang hào phóng —— Xem ra, lần này phủ Bắc Tĩnh vương bỏ ra khá nhiều công sức, cho dù Vương gia thích loại mỹ nhân nào, cũng sẽ tìm được một người trong bốn vị này! Ngay cả bốn tiểu nha hoàn, cũng đều là tiểu mỹ nhân nhất đẳng.

Trương ma ma dàn xếp xong chỗ ở cho bốn vị mỹ nhân rồi rời đi.

Bốn vị mỹ nhân giống như cũng không có ý định trắng trợn tranh thủ tình cảm, sau khi hàn huyên với Chu Tử, liền mang theo tiểu nha đầu ai về phòng người nấy rồi.

Chu Tử lại trở về căn phòng nhỏ của mình mà nằm xuống, cả đêm qua nàng đã không ngủ, hôm nay lại giằng co một ngày, cho dù bụng đầy tâm sự, nhưng thân thể lại cực kỳ mệt mỏi, cũng không lâu lắm liền ngủ thiếp đi.

Nàng bị Triệu Trinh chưa bao giờ bộc phát lớn giọng đánh thức.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Đêm Mưa Gió, Khổ Luyện Kỹ Thuật

Triệu Trinh ở thư phòng phía ngoài uống rượu suốt đêm cùng nhị hoàng huynh, uống say khướt mới trở về. Triệu Anh cùng Triệu Dũng lo lắng, dìu hắn vào nội viện.

Trong nội viện thoạt nhìn đèn đuốc sáng trưng, dường như phòng nào cũng đều sáng đèn, trừ phòng của Triệu Trinh.

Triệu Trinh say thật, thậm chí say mềm. Hắn loạng choạng tiến vào nội viện, đứng ở giữa sân, đẩy Triệu Anh, Triệu Dũng có ý muốn đỡ hắn ra: "Buông ra, bổn vương có thể đứng được!"

Hắn lắc lư, lại lắc lư, nổ lực trong cơn choáng váng, cuối cùng cũng giữ được thăng bằng.

Triệu Trinh chắp hai tay sau lưng, bày ra tư thế ngọc thụ lâm phong, trừng mắt phượng, quát lớn: "Mọi người chết sạch hết rồi sao, sao không ai ra nghênh đón bổn vương!"

Tiếp theo liền biến thành tiểu hài tử, dậm chân hô to: "Chu Tử, nàng lăn ra đây cho ta!"

Bốn vị mỹ nhân mới tới đứng trước cửa sổ, lo lắng nhìn Nam An vương gia đang đứng bên ngoài mượn rượu làm càn, cảm thấy tuy rằng Vương gia say khướt dùng ngôn ngữ thô lỗ mà la hét, nhưng mắt phượng môi đỏ áo bào trắng giày đen, dáng người to lớn cao gầy, ngược lại chính là vị thiếu niên tuấn mỹ hiếm thấy, so với chủ tử Bắc Tĩnh vương, chỉ có hơn chứ không kém. Các nàng có ý muốn ra ngoài nghênh đón, nhưng miệng vị mỹ

https://thuviensach.vn

nam này luôn ồn ào gọi "Chu Tử", vì thế cũng không dám ra ngoài rước lấy xui xẻo từ vị Vương gia này.

Chu Tử đang ngủ say, chợt nghe thấy Vương gia đang lớn tiếng gọi tên mình, lập tức tỉnh dậy, không kịp sửa sang quần áo tóc tai, bộ dáng còn ngái ngủ đi ra ngoài.

Phía sau cửa sổ bốn vị tiểu mỹ nhân thấy Chu Tử ra ngoài, biết có lá chắn, vội vàng ý ý tứ tứ cũng mang theo tiểu nha đầu từ trong phòng đi ra, thướt tha đứng phía sau Chu Tử, chuẩn bị cùng Chu Tử hành lễ với Vương gia.

Triệu Trinh bị Chu Tử vắng vẻ một ngày một đêm, tích đầy một bụng tức giận, lại uống say khướt với nhị ca, đầu óc ầm ầm loạn thành một đoàn, vốn có chút ý nghĩ đơn giản mượn rượu giả điên tìm bậc thang leo xuống, kết quả liền nhìn thấy Chu Tử giống như ốc sên chậm chạp bò từ phòng nhỏ ra.

Hắn vừa hí mắt nhìn, phát hiện tóc mây của Chu Tử xoã tung, vẻ mặt gợi tình, đôi mắt to sưng đỏ ngập nước trong suốt; nhìn xuống chút nữa, Chu Tử không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc một thân trung y dài tay, bởi vì là tơ tằm, dưới ngọn đèn có chút trong suốt, bầu ngực tròn trịa phấn hồng rũ xuống, đầu nhũ đầy đặn cao ngất như muốn giãy giụa thoát khỏi trói buộc, trông thật sống động.

Triệu Trinh chợt cảm thấy bộ phận giữa háng căng thẳng, bất quá rất nhanh mà nghĩ tới bên cạnh mình còn có nam nhân khác, hắn hồ nghi nhìn sang Triệu Anh Triệu Dũng bên cạnh, phát hiện bọn họ đã mắt xem mũi, mũi xem tâm không dám nhìn loạn, trong lòng liền giận dữ, biết mình nhất định đã đoán không sai, quả thực Chu Tử ăn mặc lộ liễu như vậy đều bị nam nhân khác nhìn thấy, hắn nhất thời cảm thấy cơn say dâng trào tức sùi bọt mép, xông lên ôm lấy Chu Tử đi nhanh về phòng ngủ của mình, sau đó "rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại.

https://thuviensach.vn

Triệu Anh Triệu Dũng hầu hạ Vương gia hơn mười năm, chưa bao giờ thấy Vương gia tửu lượng kém, sau khi say rượu lại còn náo loạn đến như vậy, nhất thời bốn mắt nhìn nhau, ngược lại không nói gì. Triệu Dũng cơ trí nhất, sờ sờ mũi, trong lòng có chủ ý. Hắn phất tay ra hiệu cho bốn vị mỹ nhân, ý bảo bốn vị mỹ nhân quay trở về phòng ngủ, còn mình thì lôi kéo Triệu Anh đang phát ngốc đứng đơ ra đó.

Quăng Chu Tử lên trên giường, Triệu Trinh liền đè lên xé rách y phục của Chu Tử.

Triệu Trinh thật sự rất thô lỗ, Chu Tử chưa từng thấy bộ dạng này của hắn, hơn nữa ngửi thấy mùi rượu trên người hắn xông vào mũi, có chút sợ hãi, liền giãy giụa.

Lúc giãy giụa, móng tay của nàng vô ý cào một đường trên mặt Triệu Trinh, khuôn mặt trắng nõn tinh tế của Triệu Trinh nhất thời hiện ra một vệt máu, một giọt máu nhỏ xuống.

Thấy trên gương mặt tinh tế trơn nhẵn của Triệu Trinh nhiều thêm một vệt máu, Chu Tử trợn tròn mắt, nàng chột dạ một hồi, cũng không dám lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nằm yên, mặc cho vương gia thu thập.

Đầu óc Triệu Trinh choáng váng hồ đồ, Chu Tử bất chợt ngừng giãy giụa, hắn theo bản năng mỗi tay bắt lấy một bên thỏ ngọc của Chu Tử đã lộ ra ngoài, một trái một phải thay phiên hôn mút.

Hai người đã ở cùng nhau một khoảng thời gian, nhưng đây là lần đầu tiên Triệu Trinh hôn ngực Chu Tử. Chu Tử chỉ cảm thấy ngực bị Triệu Trinh sờ soạng vuốt ve có chút đau, lại mang theo chút tê dại. Lúc Triệu Trinh mút hôn cọ xát liếm liếm đỉnh nhọn trước ngực, nàng khó nhịn, tim đập gia tốc, toàn thân giống như có điện chạy qua, hai chân bắt đầu phát run.

https://thuviensach.vn

Hạ thân Chu Tử một trận hư không, đang muốn xuôi theo Triệu Trinh, đợi trong một lát thì phát hiện Triệu Trinh không nhúc nhích, lúc này mới phát hiện Triệu Trinh dựa vào trước ngực nàng ngủ thiếp, còn thoải mái ngáy khò khò nữa chứ! (LPH: sặc, ôi hot…há há)

Chu Tử thực buồn bực.

Một lát sau, nhộn nhạo trên người qua đi, nàng mới đứng dậy giúp Triệu Trinh cởi quần áo ra, kéo chăn qua, đắp lên người Triệu Trinh cùng chính mình.

Rạng sáng, Chu Tử tỉnh lại trước. Nàng nhích lại gần gương mặt đang ngủ say của Triệu Trinh, nhìn kỹ một chút, phát hiện trên mặt Triệu Trinh có một vết xước kéo dài từ khóe mắt đến khóe miệng, tuy rằng vết máu đã khô, nhưng nhìn qua thật sự là phải giật mình, không thể ra ngoài gặp người.

Chu Tử biết lần này lớn chuyện rồi, vội vàng sửa sang quần áo lại một chút, vụng trộm quay về phòng mình. Sau khi quay về phòng, nàng cài then cửa lại, lừa mình dối người chui vào trong ổ chăn.

Vương gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng!

Sau khi Triệu Trinh tỉnh lại, phát hiện trong phòng ngủ chỉ có một mình mình.

Hắn nằm trên giường, chuyện phát sinh tối hôm qua như rõ ràng trước mắt.

Triệu Trinh uống say, quả thật lúc ấy đầu óc mơ màng choáng váng, nhưng chuyện phát sinh sau đó sao hắn có thể quên. Triệu Trinh chỉ cảm thấy mặt mình nóng rần lên, tối hôm qua trước mặt người ngoài mình lại say khướt gây loạn, thật là đã quăng hết mặt mũi rồi.

https://thuviensach.vn

Xuống giường, Triệu Trinh theo thói quen nhìn thoáng qua chiếc gương bên giường, lập tức ngây dại —— trên mặt có một vết xước dài bắt ngang nửa bên mặt.

Hắn cố gắng nghĩ rồi lại nghĩ, chỉ nhớ rõ mình đè Chu Tử xuống hôn ngực nàng, có thêm vết xước này lúc nào?

Triệu Trinh bắt đầu đi qua đi lại trong phòng, suy tư một vấn đề quan trọng: nhị ca còn đang ở tịnh xá trong chính điện.

Nhưng bộ dạng này của hắn sao có thể ra ngoài gặp người?

Gặp hay không gặp, đây thật sự là một vấn đề.

Hắn nhẹ tay nhẹ chân mở cửa ra, đang muốn ngoắc kêu ám vệ Triệu Hùng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bốn gương mặt nữ nhân xa lạ đứng trước mặt hắn, phía sau còn dẫn theo bốn tiểu nha đầu bưng dụng cụ rửa mặt trong tay.

Nam An vương Triệu Trinh mang một vết cào dài trên gương mặt tuấn mỹ, lập tức rất khó trấn tĩnh, cảm thấy rất mất mặt, có chút há hốc mồm, cuối cùng quyết định nổi giận. (LPH: hé hé, thẹn quá hóa giận)

Ngày hôm qua bốn vị tiểu mỹ nhân Tô Châu và tiểu nha đầu của các nàng đã nhìn thấy Nam An vương gia say khướt, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn cảm thấy đây cũng là phong phạm của đại nam nhân trong truyền thuyết!

Thứ các nàng được huấn luyện ở Tô Châu chính là chuyên môn hầu hạ vương công quý tộc, sáng sớm nghe được tiếng vang, liền cùng nhau đến chờ ngoài cửa, chuẩn bị hầu hạ Vương gia rửa mặt chải đầu. Ngay khi vừa nhìn thấy Vương gia, mấy vị mỹ nhân đều trương ra bộ dáng ngượng ngùng mềm mại cúi đầu một chút.

https://thuviensach.vn

Nửa ngày không nghe thấy Vương gia dặn dò, ngẩng đầu trộm nhìn thoáng qua, các nàng lại nhìn thấy trên mặt Vương gia có một vết cào từ khóe mắt kéo dài đến khóe miệng, lập tức ngây dại, nhìn chằm chằm nơi đó, đang không biết nên nói cái gì, Vương gia liền mở miệng, giọng điệu trầm thấp sẵng giọng: "Ai sắp xếp cho các ngươi vào đây? Lập tức chuyển ra ngoài cho ta!"

Bốn vị tiểu mỹ nhân sửng sốt, còn chưa mở miệng, Triệu Trinh đã hổn hển quát to: "Còn không mau cút đi!"

Bốn tiểu mỹ nhân xui xẻo mang theo tiểu nha đầu tè ra quần lăn ra ngoài.

Sau khi các nàng rời khỏi, Triệu Trinh trở về phòng đứng trước gương nhìn kỹ một hồi, rất nhanh nghĩ tới biện pháp giải quyết vấn đề.

Lúc này Triệu Hùng đã cầm tới một cái nón có màn che, Triệu Trinh đội nón che khuất hai má đến thư phòng bên ngoài.

Bên ngoài Trương ma ma phải một lần nữa dàn xếp cho bốn vị tiểu mỹ nhân của Tô Châu, nhất thời rối ren.

Bất quá, quả thật Trương ma ma thực rất có trách nhiệm, trong lúc đang thu xếp hỗn loạn, vẫn lặng lẽ hỏi bốn vị tiểu mỹ nhân của Tô Châu, xem có cần canh tránh thai hay không. Sau khi biết là không cần, Trương ma ma thực thất vọng, thất vọng đến muốn kêu gào.

Hôm nay Triệu Trinh cáo ốm, không gặp một ai, ngay cả nhị ca cũng bị cự tuyệt. Hắn tránh trong thư phòng thanh tịnh nửa ngày, nhưng thật ra là lấy mấy cuốn đông cung đồ Triệu Anh Triệu Dũng mua về mà nghiêm túc nghiên cứu một phen, cuối cùng tương đối hài lòng.

Đến buổi tối, Triệu Trinh ngồi trên giường, nhìn Chu Tử bị kêu tới ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Nàng biết lỗi chưa?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử chột dạ không dám ngẩng đầu, thấp giọng ngập ngừng: "Nô tỳ biết lỗi rồi!"

Triệu Trinh nhìn Chu Tử giống như cô vợ nhỏ biết vâng lời quỳ ở đó, trong lòng mừng thầm, ngón tay thon dài khẽ gõ nhịp lên mép giường, cố gắng kiềm nén trái tim đang hân hoan nhảy nhót trong lòng: "Vậy nàng cảm thấy nên bồi thường bổn vương thế nào đây?"

Chu Tử không dám nhìn hắn, thấp giọng nói: "Vương gia muốn sao thì là như vậy?"

Giọng Triệu Trinh cao lên một chút: "Thật sao?"

Chu Tử ngẩng đầu, ngước mắt nhìn gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn mỹ của Triệu Trinh, còn nghiêm túc gật gật đầu: "Dạ thật!"

Bộ dáng Triệu Trinh giống như tùy ý nói: "Vậy nàng đến đây đi!"

Chu Tử rụt rè đứng lên đi qua, ngừng lại bên giường.

Triệu Trinh chặn ngang kéo nàng đến trước mặt mình, hai tay duỗi ra, cách một lớp quần áo mỏng manh nắm lấy hai bên ngực Chu Tử.

Chu Tử ngây ngẩn cả người, ánh mắt xoay chuyển, nhìn khuôn mặt tuấn tú trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh của Vương gia, lại nhìn nhìn đôi móng vuốt sói của Vương gia đang dùng sức nắm lấy hai bên ngực của mình, trong lòng như ngàn vạn con ngựa điên cuồng gào thét chạy qua, bất quá ánh mắt lại bắt gặp vết cào bắt mắt trên mặt Vương gia, lại khuất phục, ngồi vào trong lòng Triệu Trinh, thuận tiện cho Triệu Trinh hoạt động.

Triệu Trinh giống như cảm thấy thực hứng thú với ngực của Chu Tử, vừa xoa vừa nắn vừa chà xát vừa nắn bóp, nới vạt áo Chu Tử ra, đè Chu Tử xuống nắm lấy hai luồng thỏ ngọc thay phiên gặm cắn.

https://thuviensach.vn

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, Vương gia còn phát biểu ý kiến: "Lớn hơn lúc trước, trước kia giống bánh bao, hiện tại giống quả đào tiên!"

Nói xong, Vương gia lại cúi người bắt đầu hôn liếm mút đỉnh đỏ hồng.

Phía dưới của Chu Tử không biết đã ướt đẫm từ lúc nào, Triệu Trinh lấy tay sờ sờ, đùa nghịch làm cho nàng quỳ đưa lưng về phía mình, cái mông nhếch lên cao cao, mình thì lại xuống giường đứng ở phía sau nàng, để dụng cụ đã trương to của mình vào nơi nào đó, hai tay nâng thắt lưng Chu Tử lên, dùng sức mãnh liệt đẩy vào, mạnh mẽ rút ra mạnh mẽ đi vào.

Hắn vừa dùng lực ra vào, một tay thì đỡ thắt lưng Chu Tử, một tay khác bắt lấy hai bầu ngực sữa của Chu Tử, chỉ cảm thấy mềm mại non nớt, chỉ khiến người ta thêm huyết mạch sôi trào, thầm nghĩ sâu thêm một chút, dùng lực thêm một chút.

Chu Tử cảm thấy vừa đau đớn vừa thoải mái, yết hầu nhịn không được muốn rên ra tiếng, lại sợ người khác nghe thấy, cho nên dùng miệng cắn góc chăn liều mạng kiềm nén. Trong phòng chỉ có tiếng phành phạch phát ra khi Triệu Trinh va chạm cùng tiếng thở hổn hển.

Không biết bắt đầu khi nào, ngoài trời rớt xuống cơn mưa. Thế mưa thực lớn, giọt mưa đánh vào cửa sổ đang đóng chặt phát ra âm thanh bùm bùm tách tách.

Lúc này Chu Tử mới thả lỏng chính mình, phát ra âm thanh trong trẻo nũng nịu tựa như tiếng khóc nhưng lại không phải là khóc.

Thân thể của nàng giống như tự có ý thức, chủ động lui về nghênh hợp với phía sau. Theo đỉnh đầu Triệu Trinh mãnh liệt ra vào, nàng cảm thấy trong lòng từng đợt rung động, khắp cả tứ chi không biết đã mất đi tri giác khi nào, chỉ còn lại khoái cảm mãnh liệt kích thích thần kinh, làm cho linh hồn nàng phiêu đãng giữa không trung - dục tiên dục tử, giống như một đám mây trôi bồng bềnh.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh bị nàng hút chặt mà nhanh chóng run rẩy, hắn dùng lực nắm chặt thắt lưng Chu Tử, mãnh liệt ra vào vài cái, đẩy người về phía trước, sau vài lần đưa đẩy, hắn đem tinh dịch phóng thích thật sâu vào trong cơ thể Chu Tử.

Chu Tử ngủ thiếp đi, Triệu Trinh vỗ về thân thể của nàng, nhìn dung nhan đang ngủ của nàng, nhớ đến xuân cung đồ đã nghiên cứu lúc ban ngày, nghĩ rằng nghỉ ngơi một chút lại thử tư thế mới.

Ban đêm mưa liên tục "Ào ào" rơi xuống.

Chu Tử chỉ nhớ rõ mình đang ngủ lại bị Vương gia đùa nghịch mà tỉnh dậy, không biết khi nào thì lại hôn mê bất tỉnh.

Buổi sáng Triệu Trinh tỉnh lại trước.

Hắn vừa tỉnh liền phát hiện cả người Chu Tử trần trụi bị khóa lại dưới thân mình, nhẹ nhàng di chuyển buông nàng ra. Không cần kiểm tra cẩn thận, hắn cũng biết tối hôm qua mình có chút quá đà, mí mắt Chu Tử sưng thành màu phấn hồng, môi cũng bị cắn sưng lên, trên ngực cũng đầy chỗ xanh chỗ đỏ. Nhìn dần xuống, hai bên eo còn in rõ hai dấu tay bên đậm bên nhạt.

Triệu Trinh tách hai chân Chu Tử ra, phát hiện nơi đó vừa đỏ vừa sưng, hắn giơ tay sờ nhẹ, nếp uốn đỏ tươi vô thức co rút lại, một chất lỏng màu trắng bị ép chảy ra ngoài.

Triệu Trinh rung động một trận, tiểu huynh đệ lại hơi rục rịch. Hắn tận lực kiềm nén chính mình, nâng đùi Chu Tử lên, phát hiện trên đùi Chu Tử cũng bị hắn bóp để lại vài chỗ ứ bầm.

Triệu Trinh lại hôn vài cái, lúc này mới tỉnh táo lại: Chu Tử vốn cũng không để ý đến hắn, hiện tại vết thương đầy người, không biết phải giải quyết thế nào đây!

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Tử tỉnh lại, đã không còn thấy Triệu Trinh.

Ngược lại trước khi rời đi hắn vẫn nhớ dặn dò người chuẩn bị nước nóng cho Chu Tử tắm.

Canh tránh thai vẫn đúng hạn đưa tới, được Trương ma ma tự mình dẫn người đưa tới.

Lúc mặt Chu Tử không chút thay đổi uống canh tránh thai, Trương ma ma cũng đang suy tư: bốn vị mỹ nhân tuyệt sắc mới tới, vừa tới đã bị Vương gia đuổi ra ngoài, thì ra năng lực của vị Chu Tử cô nương này cũng ghê gớm thật!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Bị Cười Nhạo, Vương Gia Trấn Định

Cho đến trưa Chu Tử vẫn mệt mỏi, cuối cùng quyết định trốn trong phòng của mình ngủ nửa ngày, mãi cho đến sau buổi cơm trưa mới rời giường. Nàng biết khắp người mình đầy dấu vết - không thể gặp người, liền mặc một bộ trung y cao cổ, bên ngoài khoác một cái áo vạt dài, phía dưới là cái quần dài che kín chân. Mặc như vậy xong, tự mình cảm thấy từ cổ đến chân đều đã được che phủ kín đáo, lúc này mới yên tâm. Nàng đứng trước gương nhìn nhìn, cảm thấy mắt và môi đều đã bớt sưng, mới dám ra ngoài gặp người.

Thấy nàng đi ra, Tĩnh Túc đang trực bên ngoài nói cho nàng biết lúc sáng Đào ma ma phái người đến tìm nàng.

Chu Tử suy nghĩ một chút, đi tìm Đào ma ma trước.

Đào ma ma vừa thấy Chu Tử đến, cũng không nói nhiều, trực tiếp kéo vào phòng.

Hai người cũng coi như là người cùng trải qua hoạn nạn, tất nhiên không nói nhiều lời vô nghĩa. Không cần Chu Tử mở miệng, Đào ma ma cũng biết Chu Tử tới để hỏi cái gì, vừa vào phòng ngồi xuống giường, liền lên tiếng: "Ta biết con muốn hỏi chuyện gì. Con cứ yên tâm, mọi chuyện đều đã được giải quyết!"

Lúc này Chu Tử mới yên tâm, cười hì hì nhìn Đào ma ma, khẽ vỗ ngực.

Đào ma ma nở nụ cười, khẽ quát nàng: "Vỗ nơi đó làm gì? Không sợ đau sao?" Lại đứng dậy cầm một cái hộp lớn đến, để lên bàn rồi mở ra.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhích lại gần liền nhìn thấy, thì ra là một hộp bánh Trung thu còn nhỏ hơn lòng bàn tay đứa trẻ.

Đào ma ma chỉ vào bánh Trung thu nói: "Chắc là con chưa ăn cơm trưa, ăn trước một chút đi! Chừng hai ngày nữa đại quân của Vương gia sẽ xuất phát, tiết Trung thu và sinh thần (sinh nhật) của con chắc không thể tổ chức ở vương phủ, mẹ nuôi làm chút bánh Trung thu cho con ăn trước!"

Chu Tử thích nhất là ăn bánh cao phù dung, bánh đậu, mứt táo cùng vài món đồ ngọt, thấy bánh Trung thu lại muốn chảy nước miếng, nàng cũng không khách khí, cầm lấy bánh Trung thu cắn một miếng thật to, phát hiện là bánh nhân đậu xanh, thực vui vẻ, lại cắn một miếng to khác.

Đào ma ma thấy nàng thích, lại lấy một cái bánh phù dung đậu xanh cho nàng. Sau đó sai tiểu nha đầu bên ngoài châm hai chén trà bưng vào.

Chu Tử ăn bánh Trung thu, nghe Đào ma ma nói chuyện.

"Chuyện gửi bạc ngày ấy, sau đó Vương gia ra lệnh bảo Triệu Hùng hỏi Quý nhi, rồi sai quản sự đắc lực bên người - Triệu Phúc đi làm chuyện này, Quý nhi đã đưa tất cả bạc, thư và túi đồ giao cho Triệu Phúc. Con cứ yên tâm, Triệu Phúc là người có kinh nghiệm, là nhân tài trong nhóm quản sự của Vương phủ, thêm nữa, Vương gia vẫn chưa yên tâm, còn bảo Triệu Phúc dẫn theo hai binh lính!"

Chu Tử cắn một ngụm bánh Trung thu, chậm rãi nhai nuốt, trong lòng vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Bình thường Triệu Trinh rất lý trí, rất hiếm khi thể hiện tình cảm, lời nói và hành động thường xuyên làm nàng thương tâm. Nhưng hai người ở cùng nhau lâu như vậy, ngẫu nhiên hắn cũng sẽ nhớ tới mà đối xử tốt với Chu Tử một chút, nhưng chỉ một chút ý tốt này lại thường khiến Chu Tử cảm động, cảm thấy mình thật hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Bởi vì những khoảng khắc hạnh phúc hiếm hoi như vậy, ngắn ngủi như vậy, có vẻ thê lương cùng khó có được như vậy, nên rất nhiều năm sau, Chu Tử đã quên hết tất cả những lúc Triệu Trinh đối xử không tốt với nàng, chỉ nhớ rõ thời khắc tốt đẹp ngắn ngủi hiếm hoi, lại còn nhớ rất nhiều năm.

Cho nên, nàng vẫn hạnh phúc cả đời.

Buổi chiều trở lại nội viện Duyên Hi cư, tâm tình Chu Tử thả lỏng. Nàng vốn muốn đi thăm Lục Hà, nhưng nghĩ lại, chuyện mấy ngày qua của mình chắc Lục Hà cũng đã biết, nhưng ngay cả tới hỏi thăm mình một tiếng Lục Hà cũng không làm, nghĩ đến liền cảm thấy có chút giận dỗi, cái gọi là tình bằng hữu cũng chỉ đến như thế mà thôi.

Trong lòng Chu Tử có chút khổ sở, bất quá, nàng luôn lòng dạ rộng rãi tinh thần sáng suốt, lại nói, với bằng hữu nhất định phải khoan dung, bằng không thì sao có thể làm bằng hữu được chứ? Lục Hà hơi ích kỷ, không phải đến bây giờ mình mới biết!

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nàng cũng kiềm chế được, không đi tìm Lục Hà.

Hôm nay sau một đêm mưa lớn, không khí cực kỳ tươi mát, bởi vì đã là giữa Thu, ánh mặt trời cũng không còn gay gắt nữa. Triệu Trinh không ở nội viện, toàn bộ nội viện chỉ có một mình nàng. Chu Tử kéo cái ghế dài đến dưới tàng cây ở gốc ngô đồng, nằm nơi có gió thổi nhè nhẹ đó, rất nhanh liền ngủ mất.

Đang nằm mộng đẹp, nàng bỗng nhiên cảm thấy là lạ, môi ngưa ngứa, giống như bị sâu cắn, hơi đau lại hơi ngứa, nàng lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt ra, liền thấy Triệu Trinh đang khom người nhìn nàng!

Vì trên mặt bị thương nên Triệu Trinh không thể ra gặp người khác, nghĩ là chăm sóc hai ngày sẽ tốt thôi, nên vẫn trốn trong thư phòng, có chuyện gì đều giao cho Triệu Anh Triệu Dũng ra ngoài thông báo.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng hắn cũng chịu gặp Triệu Chính.

Mặc dù hai ngày qua Triệu Chính bị bắt chờ đợi mà bụng đầy lửa giận, khi vừa nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn như ngọc của hắn có một vết móng tay màu đỏ sậm thì liền nguội lại, chỉ vào mặt Triệu Trinh cười ha ha, nửa ngày cũng chưa dừng được.

"Ta … ha ha ha... Ha ha ha ha ha..." Triệu Chính cười cong cả người "Rốt cuộc vì vị cô nương nào, mà lại tình nguyện chịu vết thương như vậy... Đến nổi lưu lại trên mặt một vết như vậy... Đệ cưỡng gian dân nữ sao... Đệ phải dùng đến cách đó sao... Ha ha ha ha..."

Mặt Triệu Trinh không chút thay đổi chờ vị nhị hoàng huynh ít khi trông thấy chuyện kỳ quái cười xong.

Bởi vì biết sẽ có hậu quả như vậy nên hắn mới không chịu gặp khách đấy thôi!

Trong vương phủ chỉ có một vị chủ tử là hắn, đương nhiên không ai dám giễu cợt trước mặt hắn, nhưng khách thì chưa chắc đã thế, nhất là người như Triệu Chính.

Rốt cuộc Triệu Chính cũng bình tĩnh lại, nhận lấy khăn tay Triệu Trinh đưa qua lau khóe mắt vì cười mà chảy cả nước mắt.

Không phải hắn thích cười, chủ yếu là từ nhỏ vị Tam đệ này đã mang cái mặt than, phủ Cao Thượng thư lại là Đạo học thế gia, từ nhỏ cái hắn chịu giáo dục chính là "Khôn ngoan" "Thận trọng", Triệu Trinh bị mẫu phi cùng ông ngoại hắn giống như tỉa cành chăm cây, dùng roi nghiêm phạt tu bổ thành một hình tượng "Quân tử" tiêu chuẩn, hơn nữa còn là một "Quân tử" trung quân ái quốc thương dân.

Ai ngờ "Quân tử" này lại có thể bị nữ nhân cào lên mặt một đường chứ!

https://thuviensach.vn

Nếu việc này xảy ra trên người Triệu Chính hắn thì nhìn sao cũng đều thích hợp, nhưng xảy ra trên người Triệu Trinh nhìn thế nào cũng thấy rất buồn cười!

Nghĩ đến đây, Triệu Chính vừa tỉ mỉ ngắm nghía thưởng thức hình dạng vết móng tay trên nửa bên mặt của Triệu Trinh, màu sắc và độ lớn nhỏ, lại vừa muốn cười to. Bất quá, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Triệu Trinh đứng bên cạnh, rốt cuộc hắn cũng nhịn xuống.

Triệu Trinh thấy hắn bình tĩnh trở lại, lúc này mới bắt đầu giải thích.

"Nội tử... Nội nhân*..." Triệu Trinh vừa mở miệng liền biết là đã nói sai rồi, lập tức sửa miệng, ai ngờ còn chưa nói, rốt cuộc cuối cùng cũng nghĩ ra một danh phận phù hợp cho Chu Tử "Người trong phòng của đệ không cẩn thận đụng trúng ..." Hắn giấu giếm không xong, vì thế trầm mặc.

*nội tử, nội nhân = vợ ^^

Triệu Chính đã cười đủ, thấy hắn ngượng ngùng như vậy, liền thay đổi đề tài thích hợp: "Ngày kia đại quân xuất phát, đệ có tính toán gì không?"

Nói đến chính sự, đầu óc Triệu Trinh cũng không co rút nữa, khôi phục tác phong bình thường: "Huynh trưởng thấy sao?"

Triệu Chính dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: "Một khi giao trả binh phù cấm quân lại cho Bộ binh, vậy binh quyền liền —— "

Hai huynh đệ nhìn nhau, cả hai đều hiểu rõ.

Rất nhanh Triệu Trinh đã bàn xong chính sự với Triệu Chính, giải quyết xong nỗi băn khoan, Triệu Trinh liền quyết định sớm trở lại gặp Chu Tử.

Hắn nhìn thấy Chu Tử nằm trên ghế dài ăn mặc kín đáo như vậy, một chút áy náy liền thoáng qua trong lòng, cũng không lạnh như băng không

https://thuviensach.vn

nói lời nào với Chu Tử như trước nữa.

Lúc này, Chu Tử nhìn thấy trên mặt của Vương gia xưa nay coi trọng hình tượng lại nhiều thêm một vết móng tay, trong lòng rất hổ thẹn, càng thêm săn sóc càng thêm ôn nhu với Vương gia.

Lúc phòng bếp nhỏ bưng cơm chiều lên có món cua lớn hấp.

Chu Tử nhìn nha đầu dọn cơm mang lên một bộ dụng cụ bằng bạc phức tạp dùng để ăn cua, vô cùng ngạc nhiên, ai ôi một tiếng, cầm lên xem kỹ.

Triệu Trinh thấy nàng cao hứng như vậy, liền mỉm cười ngồi ở đó, chờ Chu Tử lột cho hắn. Ai ngờ sau khi Chu Tử ngắm trong chốc lát, lại trả bộ dụng cụ kia trở về, giơ tay cầm lấy một con cua, chuẩn bị lột cho Triệu Trinh ăn.

Triệu Trinh vừa thấy nàng tùy tùy tiện tiện lột cua, trong lòng khẽ động, vội nói: "Nàng không cần đụng đến, ta làm là được!"

Chu Tử mỉm cười liếc hắn một cái, thật sự ngồi chờ hắn lột.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Thổ Lộ Bí Mật, Hai Bóng Song Đôi

Triệu Trinh cầm bộ dụng cụ kia, thuần thục cạo sạch gạch cua cùng thịt cua dính chặt đút cho Chu Tử. Chu Tử vui vẻ, vừa thưởng thức mỹ vị hưởng thụ cảm giác được Vương gia hầu hạ, vừa giơ ngón tay lên luôn miệng khen ngợi: “Vương gia, chàng thật lợi hại! Dụng cụ phức tạp như vậy cũng có thể sử dụng thành thạo!”

Triệu Trinh được nịnh nọt cả người lâng lâng, hả hê nói: “Loại công cụ này có phức tạp gì, nàng còn chưa chứng kiến ta chế tạo đao kiếm cung nỏ đó!”

“Vương gia, chàng thật sự biết chế tạo đao kiếm cung nỏ?” Chu Tử thật kinh hãi.

Nhìn ánh mắt trừng trừng kinh ngạc như viên ngọc lấp lánh của Chu Tử, trong lòng Triệu Trinh cực kỳ thỏa mãn, vừa đút gạch cua cho Chu Tử vừa nói: “Ăn cơm tối xong ta dẫn nàng đến thư phòng xem!”

Trong miệng Chu Tử bị hắn đút một thìa nhỏ gạch cua, không kịp nói chuyện nữa, liền ngậm miệng dùng sức gật đầu một cái. Nghĩa lại, sợ Triệu Trinh đổi ý, cuống quýt đứng lên nói: “Vương gia, nô tỳ ăn no rồi, chúng ta đi xem đi!”

“Ăn thêm chút nữa đã!” Triệu Tinh ra hiệu bảo nàng ngồi xuống, lột tiếp cho nàng một con cua.

Lần đầu tiên thấy Triệu Trinh dễ gần như hôm nay, Chu Tử sợ hắn sẽ lập tức trở mặt, vội vàng ngồi xuống đàng hoàng, chỉ để ý mở lớn miệng bắt

https://thuviensach.vn

chước chim nhỏ chờ chim mẹ đến đút, thoả mãn ý thích đút thức ăn hiếm có của Vương gia lúc này.

Ăn sạch cơm tối, Triệu Trinh bảo Chu Tử mang một cái đèn lồng pha lê đến, cầm trong tay, mang theo Chu Tử ra ngoài đến thư phòng của hắn.

Từ trong viện đến thư phòng bên ngoài, khoảng cách tương đối xa. Bởi vì đã khuya rồi, trong vương phủ trừ những người trực đêm đang các cửa ra, không ai không có việc gì mà đi lung tung cả. Xách đèn lồng đi thật lâu, Triệu Trinh và Chu Tử không gặp ai trên đường.

Triệu Trinh cũng không nóng nảy, chậm rãi dẫn Chu Tử đi.

Vương phủ thật sự quá lớn, lại trồng đầy hoa và cây cảnh, khắp nơi đều có phong cảnh đặc sắc.

Lúc này đã gần Trung thu, bầu trời lộ ra một vầng trăng tròn sáng loáng, khiến cả vương phủ sáng như ban ngày.

Hầu như mỗi ngày Triệu Trinh đều đi đường này, rất quen thuộc, dọc theo đường đi liên tục giới thiệu cho Chu Tử.

“Đây là cụm Mẫu Đơn lớn, Mẫu Đơn ra hoa vào mùa xuân, lúc này không đúng mùa, chỉ còn lại lá cây xanh mơn mởn!”

“Vườn hoa nhỏ này gọi là Lăng Tiêu uyển, bởi vì bên trong có một dàn hoa Lăng tiêu mọc che kín hành lang mà đặt thành tên.”

“Dưới ánh trăng đừng thấy nơi này âm u tĩnh mịch, thực ra thì trong rừng tùng này có một tòa nhà nhỏ, bên ngoài nhà nhỏ leo đầy dây thường xuân, vào mùa hạ bên trong rất mát mẻ, nếu nàng muốn thì mùa hè sang năm chúng ta sẽ vào đó ở!”

https://thuviensach.vn

“Đây là đài Bích Sam, xây bên mép nước, một bên là rừng sam có diện tích lớn nhất, một bên là mặt hồ gợn sóng lăn tăn, ở trên đó thật mát mẻ sảng khoái, lại dễ trò chuyện.”

"……"

Sau khi hai người đi đến phía ngoài thư phòng, Triệu Trinh nghiêm túc nói với Chu Tử: “Việc ta làm tiếp theo đây, nàng đều phải nhớ kỹ!”

Chu Tử không biết dụng ý của hắn, nhưng vẫn nghe theo “Hễ vương gia nói thì đều đúng, hễ vương gia làm đều chính xác” hai từ “hễ” mù quáng hùa theo, dùng sức gật đầu một cái.

Triệu Trinh cảm thấy bộ dáng ngây ngốc của nàng vô cùng dễ thương, vỗ nhẹ lên đầu nàng một cái, giơ cao đèn lồng pha lê, chiếu vào bức tường mọc đầy tường vi, khom lưng đẩy khối đá trên tường, bức tường chậm rãi tách ra, xuất hiện một cửa ngầm.

Sau khi vào cửa ngầm, Chu Tử mới phát hiện bên trong là một phòng chứa binh khí thật to.

Phòng chứa binh khí của Triệu Trinh rất lớn, bên tay trái là kệ chứa dụng cụ và tư liệu tựa vào tường, tựa vào giữa tường là kệ bày thành phẩm Triệu Trinh làm xong, góc tường bên phải để mấy sọt than đá, tựa vào tường bên phải là một lò rèn có đầy đủ dụng cụ.

Chu Tử vừa vào cửa liền sợ ngây người, chạy thẳng đến kệ thành phẩm ở giữa phòng.

Trên kệ thành phẩm bày đầy vũ khí theo từng loại đao, kiếm, đoản kiếm, cung nỏ, tên lông vũ…, còn có một ít vũ khí mà Chu Tử không biết tên, ví như loại vũ khí mà mũi nhọn trên đầu chợt phân nhánh, rốt cuộc ở giữa vẫn thẳng và bén nhọn như cũ, nhưng tách ra ghép lại thì trở thành một cái móc.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thấy Chu Tử chú ý đến loại vũ khí này, cầm lên giới thiệu phương pháp chế tạo ra nó, kỹ thuật và cách dùng cho Chu Tử.

Lúc này Chu Tử đã phục Triệu Trinh sát đất rồi, mở to hai mắt nhìn Triệu Trinh, không biết nói lời gì cho tốt —— người này nào phải vương gia lục đục đấu đá gì, chẳng phải đơn giản chỉ là thiên tài thiết kế chế tạo vũ khí thôi sao!

Triệu Trinh nhìn vẻ mặt nghẹn họng nhìn trân trối của nàng, cảm thấy vô cùng đáng yêu, cúi đầu hôn thật nhanh lên đôi môi đang hé mở của nàng: "Cả vương phủ này đều do ta thiết kế! Dẫn nàng đi xem phòng thiết kế của ta nhé!"

Chu Tự bị hắn hôn, lập tức lâng lâng bay lên —— đây là nụ hôn đầu của nàng và Triệu Trinh đó!

Triệu Trinh nhìn nét mặt giống như nằm mơ của Chu Tử, nhéo một cái lên tay Chu Tử, nhắc nhở Chu Tử chí ý đến động tác của mình, sau đó tìm thấy một cuốn sách hơi đóng bụi không nổi bật lắm trên kệ bên trái, ấn một cái, sau kệ sách bên tay trái xuất hiện một cửa ngầm.

Triệu Trinh kéo tay Chu Tử đi vào bên trong.

Đầu óc đang choáng váng liền bị Triệu Tinh kéo đến phòng thiết kế.

Triệu Trinh đi vào, trước hết là để Chu Tử xem qua, sau đó ấn một cái vào hốc tường, trên tường liền xuất hiện một cửa sổ.

Một tay Triệu Trinh lôi kéo Chu Tử, một tay nhấc đèn lồng rọi vào để Chu Tử nhìn.

Chu Tử nhìn thấy, thì ra ngoài cửa sổ là một bụi cúc xanh mơn mởn, phía trên điểm xuyết vô số nụ hoa chưa nở.

https://thuviensach.vn

"Ngoài cửa sổ chính là thư phòng bên ngoài của ta!"

Sau đó Triệu Trinh đóng cửa sổ, nghiêm túc nói với Chu Tử: "Nàng làm một lần đi!"

Sau khi Chu Tử đóng mở thành thục mấy gian phòng tối này, Triệu Trinh mới dẫn nàng đến thăm phòng thiết kế.

Phòng thiết kế không quá lớn, một bàn đọc sách tựa vào bên cửa sổ, trên bàn để mấy thứ như thước, dao nhỏ, giấy và bút mực, có một cái kệ dựa vào tường, phía trên đặt từng cuộn từng cuộn bản vẽ.

Đến khi cây nến trong đèn lồng pha lê sắp cháy hết, lúc này Chu Tử mới lưu luyến không rời mà rời khỏi phòng thiết kế của Triệu Trinh. Hai người tắt đèn, nắm tay từ từ tản bộ đi trở về. Chu Tử vào xem tận mắt những thứ này rồi, lúc đi ra đôi mắt nhìn Triệu Trinh đều lấp lánh đầy sao.

Nàng không biết Triệu Trinh làm vậy là có ngụ ý gì, nhưng nàng biết, Triệu Trinh chưa bao giờ làm việc không cần thiết, hắn làm như vậy, nhất định là có dụng ý riêng.

Sau trận mưa hôm qua, bầu trời đêm đặc biệt trong suốt, trên không trung treo cao một vầng trăng sáng, chỉ ở chân trời mới lóe mấy vì sao. Chu Tử được Triệu Trinh dắt, cứ vậy từ từ mà đi.

Nàng chốc chốc lại nhìn Triệu Trinh, trong lòng tràn đầy bội phục —— Triệu Trinh thật sự là một thiên tài. Với dụng tâm của Triệu Trinh, nàng cũng đoán được chút xíu, điều này khiến lòng nàng tê tê dại dại, dâng lên một cảm xúc hạnh phúc ngọt ngào —— nam nhân này cũng yêu nàng đó nha, chẳng qua chính hắn chưa biết mà thôi.

Gió đêm thổi lất phất qua nơi này, Chu Tử hi vọng tốt đẹp này có thể kéo dài vĩnh viễn, không, chỉ cần trải qua để nàng có thể nhớ đến, cuộc sống đã rất hạnh phúc rất trọn vẹn rồi.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh tắm xong ra ngoài, thấy Chu Tử đang đứng trước cửa sổ búi tóc, thì nổi ý muốn hù dọa nàng. Hắn lặng lẽ đi đến, ôm chầm lấy Chu Tử.

Chu Tử đang chú tâm cài trâm, sợ hết hồn, cây trâm bạch ngọc hình phượng trong tay lập tức rơi xuống đất.

Nền trong phòng lát gạch lưu ly, sau mấy tiếng giòn vang, cây trâm bạch ngọc hình phượng gãy thành mấy đoạn. Chu Tử mặc kệ vương gia, đẩy Vương gia ra ngồi chồm hổm xuống nhìn mảnh vụn của cây trâm.

Nhặt cây trâm bạch ngọc hình phượng đã vỡ thành mấy miếng lên, Chu Tử cực lỳ uể oải.

Triệu Trinh bị lạnh nhạt tựa vào trên bàn đọc sách, tóc dài ướt nhẹp xõa xuống, lười biếng hỏi: “Không phải chỉ là một cây trâm thôi sao?”

Đều tại người! Chu Tử trừng mắt liếc hắn một cái: “Đây là trâm nô tỳ mượn của Lục Hà! Vỡ rồi phải làm sao?”

Triệu Trinh không biết Lục Hà là ai, thuận miệng nói: “Nàng có nhiều trâm như vậy, bồi thường cho nàng ta một cây là được rồi đó thôi!”

“Nô tỳ lấy đâu ra!” Chu Tử thật có chút tức giận, nói với Vương Gia cũng hơi lỗ mãn.

Triệu Trinh “Gì” một tiếng: “Trong chánh đường bày nhiều như vậy, không phải đều là của nàng sao?”

Chu Tử nhớ rõ ngày đó Triệu Trinh đá ngã cái bàn nhỏ bằng gỗ tử đàn có bày mấy thứ như tơ lụa, trang sức son phấn gì đó, nhất thời không khỏi vui mừng, đứng đó nhìn hắn, không thốt được một lời.

Triệu Trinh dựa vào bàn đọc sách đốt mấy cây nến, ánh nến thấp thoáng mạ lên nửa người nhìn nghiêng của hắn một lớp ánh vàng, một thân áo

https://thuviensach.vn

trắng tóc dài để xõa nhìn qua đẹp như thần linh.

Chu Tử mỉm cười với hắn, vém rèn lên đi ra ngoài.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử ra ngoài, cảm thấy thư thái thả lỏng chưa từng có, nam nhân nên khiến cho nữ nhân của mình cảm thấy vui vẻ sung sướng.

Chu Tử lấy tất cả những hộp đồ trang sức ra, mở từng hộp lấy ra đeo cho Vương Gia xem.

Triệu Trinh mỉm cười nhìn, Chi Tử dễ bị dụ dỗ như vậy, thật là một đứa trẻ! Chỉ là, thấy nàng vui vẻ như vậy, hắn cũng rất vui vẻ!

Chu Tử đứng trước bàn trang điểm, cầm một cây trâm vàng điểm chuỗi hạt ngọc trai rủ xuống khoa tay múa chân cài lên tóc, Triệu Trinh đi đến, nhẹ nhàng đoạt lấy trâm ngọc trai đặt trước gương. Hắn thuận tay tháo búi tóc của Chu Tử ra, khiến tóc dài của nàng xõa xuống.

Trong gương mơ hồ, Chu Tử và Triệu Trinh gắn bó kề cận bên nhau, dung nhan đều tươi như hoa đang trong những tháng năm tốt đẹp nhất.

Nhìn mình và Triệu Trinh trong gương, nhìn thế nào Chu Tử cũng thấy không đủ.

Triệu Trinh kề sát vào mặt Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Tối nay đổi một kiểu khác nhé!"

Chu Tử nghe vậy, trong lòng lo sợ, thân thể mền nhũn, tựa sát vào lồng ngực Triệu Trinh.

Triệu Trinh từ phía sau ôm hôn nàng, đôi tay lại đưa về phía trước nắm hai luồng mềm mại trước ngực nàng, cách một lớp yếm vuốt ve đỉnh mị mị.

Chu Tử cảm thấy luồng hơi nóng của Triệu Trinh phun đến phía sau cổ, cả người như nhũn ra, sao có thể ngăn cản được đôi tay của hắn tàn sát bừa

https://thuviensach.vn

bãi trước ngực, rất nhanh liền mềm như nước mùa xuân mặc cho vương gia thu thập.

Sau vài lần vui sướng, Triệu Trinh ôm Chu Tử từ trên bàn trang điểm xuống, đặt lên trên giường, mình cũng nằm xuống bên cạnh nàng.

Tóc dài của hai người tản ra bên gối, quấn lấy nhau. Triệu Trinh nghiêng người hôn lên hai mắt nhắm lại như đang hưởng thụ dư vị của Chu Tử. "Ngày mai nàng thu dọn chút hành lý, hai ta tách ra, ta mang theo quân đội đi đường bộ, nàng đi đường thủy, sáng sớm hôm sau liền xuất phát!"

Cả người vẫn còn rung động Chu Tử chỉ "Ưm" một tiếng, đã chìm vào giấc ngủ.

Triệu Trinh cũng có chút mệt mỏi, kéo cả người Chu Tử, dùng cả tay chân ôm nàng vào ngực, rồi mới kéo chăn.

Ánh nến trên bàn đọc sách đã tắt, ánh trăng chiếu vào xuyên qua cửa sổ để mở.

Triệu Trinh đang ôm Chu Tử ngủ say.

Cả phòng vắng lặng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Chào Từ Biệt, Lưu Luyến Không Rời

Lần này Nam An vương gia phụng chỉ dẫn đại quân khải hoàn hồi kinh, bởi vì lộ trình quá xa, người trong vương phủ đi theo không tính là nhiều. Mấy vị mưu sĩ đắc lực của Vương Gia, người hầu cận của Vương Gia - Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Hùng theo đại quân của Vương Gia đi đường bộ; nữ quyến chỉ có Chu Tử -thông phòng của Vương Gia, Hồ ma ma trông nom ngoài thư phòng, cùng với một vị mọi người không quá quen thuộc tới từ Kinh Thành - Trịnh ma ma. Mấy vị nữ quyến không có tiện đi theo lộ trình của đại quân, phủ Nam An vương liền sắp xếp hai chiếc thuyền cho ba người các nàng ngồi.

Sắp xếp này rất nhanh đã không còn là bí mật trong vương phủ.

Ăn cơm trưa xong, Chu Tử tỉ mỉ kiểm tra lại một lần hành lý đã thu dọn, đặc biệt là hành lý của Vương gia, nhất định không thể có chút sai sót nào.

Nàng cầm danh sách so sánh từng chút từng chút, mới vừa so sánh xong, Lục Hà tới thăm nàng.

Chu Tử thấy Lục Hà có vẻ mang tâm sự nặng nề, biết nàng có lời muốn nói. Chu Tử không dám mang người vào trong nội viện, bên ngoài viện lại cảm thấy không tiện, trước tiên để Lục Hà chờ ở phòng trị sự ngoài viện, nàng chạy trở về, từ trong phòng cầm một cái hộp nhỏ đã sớm chuẩn bị bỏ vào túi trong tay áo, sau đó dắt tay Lục Hà ra bên ngoài viện.

Hai người bọn họ đi một đoạn đường thật dài dọc theo bên hồ, leo lên đài Bích Sam, đến lan can gần mặt hồ ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Vì đài Bích Sam xây ở trên mặt nước bên hồ, một bên là hồ mênh mông bát ngát trong vương phủ, một bên là rừng cây sam không lớn không nhỏ, cho nên được mệnh danh là đài Bích Sam, luôn ít có người tới, là nơi tĩnh mịch nhất, thích hợp để nói những chuyện không muốn người khác nghe.

Lục Hà biết tính tình của Chu Tử, nghĩ rằng thay vì quanh co lòng vòng không bằng đi thẳng vào vấn đề, nàng trực tiếp nói với Chu Tử: "Chu Tử, ta muốn hồi kinh cùng ngươi!"

Chu Tử suy nghĩ một chút, mới hỏi: "Ngươi trở về Kim kinh làm gì?"

Ánh mắt xinh đẹp của Lục Hà mang theo kiên trì: "Rời Kim kinh hai năm rồi, ta nhớ Kim kinh, muốn trở về xem một chút!"

Chu Tử biết nàng nói xạo, liền cười nhìn nàng, đợi nàng nói thật.

Lúc họ ở Kim kinh, vẫn bị giam trong tiểu viện ở phủ Cao Thượng thư, không khác gì ngồi tù, Lục Hà sẽ có cái tình cảm quỷ gì với Kim kinh chứ!

Lục Hà thật sự bị nàng nhìn rõ ý đồ của mình, lúc này mới nói: "Nghe nói lần này Vương gia hồi kinh muốn nán lại Kim kinh một thời gian, không biết lúc nào sẽ trở về, ta không muốn ở lại vương phủ giống như nhà giam này lãng phí sinh mạng vô ích, trở về Kim kinh không chừng sẽ có cảnh ngộ khác!"

Nàng đã nói thẳng ra rồi, nghĩ rằng Chu Tử sẽ giúp một tay.

Chu Tử nhìn Lục Hà, nàng nhớ lại giao tình của hai người từ khi mười hai tuổi đến bây giờ, cũng hơi xúc động.

Bằng hữu dùng để làm gì? Bằng hữu là khi đối phương cần mình trợ giúp liền dùng hết sức mình! Đổi lại là nàng, nàng biết Lục Hà cũng sẽ trợ giúp mình, mặc dù Lục Hà ích kỷ hơn mình.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghiêm túc nói: "Ngươi cũng biết vương gia tự có chủ kiến, ai cũng không thay đổi được. Bất quá, ta có thể thử một lần, nếu buổi chiều có thể gặp vương gia, ta hỏi giúp ngươi một câu! Sáng mai, trước khi xuất phát nhất định sẽ báo tin cho ngươi!"

Lục Hà thấy được một tia hi vọng, gửi tất cả hy vọng về phía Chu Tử, nắm tay Chu Tử, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: "Chu Tử, cám ơn ngươi!"

Chu Tử vốn có chút ngượng ngùng, vội nói: "Mình là tỷ muội, nói cám ơn gì chứ! Hơn nữa, không nhất định ta có thể giúp được ngươi!"

Nhưng kế tiếp Lục Hà lại nói: "Chu Tử, ngươi yên tâm, ta sẽ không quyến rũ Vương gia!"

Vừa nghe lời nói sau cùng của nàng, Chu Tử vừa bực mình vừa buồn cười: "Câu sau ngươi để lại mà nói với Vương phi tương lai đi, đừng nói lời này với một thông phòng nhỏ nhoi như ta!"

Lục Hà cười nhìn nàng, chỉ không nói lời nào.

Chu Tử cũng không cười nữa, nàng đẩy Lục Hà một cái, thật sự có chút ngượng ngùng.

Điều kiện của Lục Hà rất tốt, bộ dạng xinh đẹp, là người khôn khéo có năng lực, lòng cầu tiến mạnh, quan trọng hơn là, nàng có tầm nhìn, chí hướng lại cao, một thời gian nữa, sẽ không còn là người tầm thường.

Trong lòng Chu Tử chỉ hận lời của mình không có trọng lượng, không thể giúp Lục Hà được nhiều hơn. Nếu như lời nàng nói có sức ảnh hưởng với vương gia, cầu xin vương gia cho Lục Hà kết duyên làm vợ một vị Tướng quân thích hợp, đó là một chuyện tốt đẹp đến dường nào! Đáng tiếc, nàng cũng chỉ là nha đầu thông phòng của vương gia.

https://thuviensach.vn

Lúc này một trận gió thu thổi qua, mây trắng chậm rãi di động trên bầu trời xanh, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, cỏ lau dưới đài Bích Sam đong đưa theo gió, đúng là một cảnh thu đẹp không sao tả xiết. Nhưng Chu Tử và Lục Hà có tâm sự riêng, cũng không có ý định thưởng thức.

Lúc này, Chu Tử nhớ tới trong tay áo mình ước chừng có vật gì đó, vội lấy ra.

Lục Hà thấy nàng móc ra một cái hộp dài nho nhỏ, liền tò mò nhìn nàng mở ra.

Chu Tử mở hộp ra, lấy ra một cây trâm hoa lê bạch ngọc tinh xảo khác thường đưa cho Lục Hà, lúc này mới giải thích: "Ta không cẩn thận làm rớt bể cây trâm bạch ngọc hình Phượng của ngươi, liền muốn đền lại cho ngươi cây trâm hoa lê bạch ngọc này."

Lục Hà vốn yêu thích cây trâm hoa lê bạch ngọc này lâu rồi, vừa nghe, liền cười nói: "Cây trâm kia của ta chẳng đáng mấy đồng, sao có thể quý bằng trâm vàng của ngươi? Cây trâm này của ngươi, chỉ nhìn chất ngọc cũng biết rất đáng tiền, ta không thể nhận!"

Chu Tử vội nói: "Làm vỡ trâm là lỗi của ta, nếu ngươi tha thứ cho ta thì phải nhận lấy!"

Hai người nhường qua nhường lại một hồi.

Lục Hà thấy Chu Tử thật sự tận sức mà nhường, cho thấy nàng thành tâm thành ý đền cho mình, nàng biết Chu Tử là một người hào phóng, mình cũng thật thích cây trâm hoa lê bạch ngọc này, mặc dù biết rằng mình chiếm được lợi, cuối cùng vẫn phải nhận.

Thấy nàng ta đồng ý nhận lấy, lúc này Chu Tử mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi nàng có được những thứ đồ trang sức kia, có chút cảm giác người nghèo chợt giàu lên, ngược lại có lòng đưa cho Lục Hà vài món đồ trang

https://thuviensach.vn

sức khảm đá quý, nhưng hiện nay tuy đồ trang sức của nàng nhiều, nhưng đều do Vương gia thưởng cho nàng, nàng không dám tùy tiện đưa cho người, chỉ có cái này là đã báo trước cho Vương Gia, cũng không phải sợ.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Triệu Trinh cầm quyển sách tựa lên trên giường mà đọc. Chu Tử biết lúc hắn tựa lên trên giường đọc sách, là lúc thả lỏng nhất, vội thừa cơ nói Lục Hà nhớ nhung Kinh Thành, muốn cùng trở về thăm một chút.

Triệu Trinh chăm chú đọc sách, hình như không nghe thấy nàng nói chuyện.

Việc nhỏ như vậy, sao hắn phải tự mình trông nom, đều giao cho gã sai vặt hữu dụng bên cạnh phụ trách. Mấy gã sai vặt bên cạnh hắn kia, Triệu Anh Triệu Dũng vẫn luôn đi theo hắn, Triệu Hùng Triệu Tráng là ám vệ, Triệu Phúc phụ trách chuyện vặt trong phủ, Triệu Quý phụ trách thư phòng, đều là mỗi người một trách nhiệm.

Giống như sắp xếp cho nữ quyến theo hồi kinh lần này, vì liên lụy một chút tới chuyện riêng tư trong phủ, cho nên đều luôn do Triệu Hùng phụ trách.

Những chuyện này Chu Tử cũng biết, thật ra thì có thể trực tiếp đi tìm Triệu Hùng.

Chu Tử thấy hắn không để ý đến mình, cũng không nổi giận.

Dù sao phần lớn thời gian Vương gia đều đối với mình như vậy, đả kích, đả kích thành thói quen luôn rồi.

Nàng cũng không dám dây dưa với Vương gia, liền đứng dậy đến chánh đường tìm đồ.

https://thuviensach.vn

Mặc dù chỉ lúc lên giường Triệu Trinh mới nhiệt tình một chút, bình thường thì phần lớn thời gian đều là mặt không chút thay đổi như có điều suy nghĩ, thế nhưng lại không ngăn được Chu Tử tự động mơ mộng.

Hai ngày nay nàng nghĩ tới phải tách khỏi Vương gia một tháng, trong lòng rất không muốn, liền nhu tình mật ý với Triệu Trinh, cứ muốn đối xử tốt với Triệu Trinh hơn chút nữa. Sau khi giúp Triệu Trinh lau khô tóc dài đã gội xong, Chu Tử lại giúp Triệu Trinh cắt sửa móng tay và móng chân. Sau khi làm xong hết những việc này, nàng liền định thừa dịp còn chưa tách khỏi Triệu Trinh, vẽ khuôn bàn chân để làm giày cho Triệu Trinh, lên thuyền, đúng dịp không phải làm gì liền làm vài đôi giày ở nhà cho Vương gia.

Triệu Trinh đọc sách một lát, có chút buồn ngủ.

Hắn đợi một lát, Chu Tử vẫn chưa quay lại, nghĩ nghĩ, đoán là có phải vừa rồi không để ý đến Chu Tử, Chu Tử liền giận dỗi hay không. Nghĩ tới đây, Triệu Trinh nghĩ thầm: lá gan của nha đầu Chu Tử này lớn rồi, lại dám giận dỗi với ta!

Triệu Trinh xuống giường, trong chính đường tìm được Chu Tử đang bới cái khay đựng đồ may vá: "Làm cái gì đấy?"

Không cho giải thích ôm Chu Tử trở lại, đặt ở giữa giường, mình cũng thong thong thả thả nằm xuống bên người nàng, lúc này mới mở miệng tôn quý hỏi: "Nói một chút về chuyện cái Hà gì gì đó đi!"

Chu Tử vừa nghe có hy vọng, trở mình bò dậy, nằm úp sấp trên người Triệu Trinh: "Lục Hà và nô tỳ là đồng hương, nàng vừa đến vương phủ liền bị điều đến chánh viện. Người như tên, chính là nữ hài tử thích mặc quần áo xanh lá, mắt hạnh miệng nhỏ nhắn rất đẹp. Chúng nô tỳ vốn cùng bị bán vào phủ Cao ông trong huyện, lại cùng nhau bị đưa đến phủ Cao Thượng thư, cuối cùng cùng nhau đến vương phủ. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Chu Tử nói miệng đắng lưỡi khô, cuối cùng hỏi Triệu Trinh: "Vương gia, rốt cuộc có được hay không vậy?"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, đáp một tiếng "Được".

Chu Tử lấy được câu trả lời khẳng định, vô cùng vui vẻ, tiến tới cực nhanh hôn một cái lên mặt Triệu Trinh, sau đó lập tức trở mình lăn đi, nhảy khỏi giường, chạy ra ngoài.

Triệu Trinh nằm ở trên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Rất nhanh Chu Tử cầm một cây kéo đi tới, lại cầm lấy giấy trên bàn đọc sách, rồi đến trước gương lấy bút chì kẻ mi, cười hì hì đi tới bên chân Triệu Trinh, cầm giấy đính vào lòng bàn chân Triệu Trinh, cầm bút chì vẽ theo.

Chân của Triệu Trinh bị nàng làm cho hơi ngứa, muốn rút về lại bị móng vuốt nhỏ của Chu Tử vững vàng bắt được.

Chu Tử liếc hắn, cúi người khẽ hôn một cái lên ngón chân hắn, sau đó nói: "Ngoan, đừng động đậy!"

Triệu Trinh bị nàng hôn, hình như có một dòng điện từ ngón chân xoẹt một cái truyền đến xương sống, lông tơ cả người đều bị dựng lên.

Loại cảm giác này quá kỳ quái, hắn không dám lộn xộn, cau mày nhìn động tác của Chu Tử.

Chu Tử không thấy hắn cau mày, chỉ thấy dưới ánh nến mắt phượng của Triệu Trinh dồn dập như có điều suy nghĩ, cảm giác thật rất đẹp.

Tâm tình vui vẻ, rất nhanh nàng liền vẽ xong khuôn giày, lại bắt lấy chân của Triệu Trinh lật qua lật lại nhìn, còn dùng một cây thước nhỏ đo chiều dài, đo xong liền ghi lên khuôn giày.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh biết Chu Tử muốn làm giày cho mình, có chút mong đợi, nhưng cũng không nói ra.

Hắn không đáp lại cũng không sao, hắn chỉ muốn nằm ở đó tùy tiện Chu Tử thưởng thức mỹ nam đùa nghịch mỹ nam là được. Chu Tử lại cười nói: "Chỉ muốn nô tỳ làm giày thôi sao? Không muốn để nô tỳ làm cho người mấy bộ y phục sao?"

Triệu Trinh: ". . . . . ." Định nhắm hai mắt lại.

Chu Tử cười ha ha tiến lên kéo hắn: "Người đứng lên cho nô tỳ đo chút đi!"

Triệu Trinh tâm không cam lòng không nguyện bị Chu Tử từ trên giường kéo xuống, chỉ mặc trung y màu trắng đứng đó.

Hắn vốn muốn nói mình mặc quần áo do phòng may vá trong vương phủ may là được rồi, nhưng nghĩ lại, cảm thấy nói đầu đuôi mọi việc rất phiền toái, cũng không nhẫn tâm hủy đi hăng hái của Chu Tử, vì vậy liền im lặng không lên tiếng đàng hoàng đứng ở đó mặc cho Chu Tử đùa nghịch.

Thật vất vả mới đợi được Chu Tử đo xong, tính nhẫn nại của Triệu Trinh cũng sắp sử dụng hết, ôm ngang lấy Chu Tử đi đến bên giường: "Ngủ!"

Đến khi xong chuyện, Triệu Trinh nghiêng người ôm Chu Tử, tay vẫn còn vuốt ve trước ngực Chu Tử.

Chu Tử nói: "Vương gia, hai ta thật đều thuận theo nhu cầu!"

Triệu Trinh: ". . . . . ."

Chu Tử: "Nô tỳ yêu chàng xinh đẹp, chàng yêu thân thể nô tỳ —— chàng yêu nô tỳ rồi nô tỳ yêu chàng!"

Triệu Trinh: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

Lúc rạng sáng, Triệu Trinh và Chu Tử đều đã thức dậy.

Theo hành trình, Chu Tử ngồi xe lên thuyền lên đường trước, Triệu Trinh trực tiếp cưỡi ngựa đến trại lính để buổi trưa xuất phát.

Hai người đều dọn dẹp xong xuôi, Triệu Trinh nhấc chân vừa muốn ra ngoài, đuôi mắt đảo qua, thấy được đôi mắt trông mong đang nhìn mình, trong mắt Chu Tử tràn đầy cảm xúc biệt ly, bước chân ngập ngừng.

Hắn cảm thấy thời gian rất gấp, phải lập tức rời đi, nhưng hai chân giống như độc lập gây rối, nhất định không chịu cất bước.

Triệu Trinh thở dài trong lòng, xoay người lại, kéo Chu Tử đang hai mắt đẫm lệ lặng lẽ không nói vào trong ngực. Sau khi ôm một lát, hắn cũng không biết nói gì cho phải. Hồi lâu, mới nói: "Nàng phải ngoan, phải nghe lời, lớn hơn chút nữa ta sẽ tổ chức lễ chải tóc cho nàng!"

Cõi lòng Chu Tử vốn đang đầy thương cảm lúc biệt ly, nghe thấy lời Triệu Trinh nói, cõi lòng sáng rỡ, ưu thương biến thành từng vạch đen trên trán, đẩy Triệu Trinh ra: "Vương gia, chàng bao nhiêu tuổi? Tròn mười tám chứ gì? Sao có thể như ông cụ non thế!"

Nói xong, nàng lại nhào vào trong ngực Triệu Trinh, ôm chặt lấy Triệu Trinh.

Nàng biết, đối với mình mà nói, có thể không quan tâm đến tục chải tóc làm di nương gì đó...; nhưng đối với Triệu Trinh nhi nói, đây không phải là hứa hẹn tùy tiện mà Triệu Trinh cam kết với nàng, đây là việc hắn có thể sắp xếp ổn thỏa.

Hắn đối với nàng thật tốt.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, muốn nhìn lâu một chút.

https://thuviensach.vn

Hắn luôn cảm thấy Chu Tử ngây thơ, Chu Tử mềm mại, Chu Tử ngơ ngốc, không tự chủ được mà xem Chu Tử như đứa bé, thật ra thì hắn cũng chỉ lớn hơn Chu Tử hai tuổi mà thôi.

Triệu Trinh lấy một túi gấm ra đưa cho Chu Tử: "Bên trong có chút bạc vụn, để nàng thưởng cho người!"

Hắn chưa bao giờ cần tự mình trả tiền, cho nên trên người chưa từng mang theo bạc, đây là Triệu Dũng và Triệu Anh đang nói chuyện phiếm bị hắn nghe được, thế mới biết bình thường nữ nhân đều cần bạc để tiêu pha, cho nên đặc biệt dặn dò Triệu Dũng chuẩn bị chút bạc.

Chu Tử nhận lấy túi gấm, mở ra ngay trước mặt Triệu Trinh, phát hiện bên trong có không ít bạc vụn, còn có một xấp giấy, giống như ngân phiếu.

Nàng giữ lấy gấm túi, cảm thấy lỗ mũi có chút cay cay, giọng nói giống như bị ngăn lại, không nói lời nào.

Triệu Trinh cúi đầu nhìn Chu Tử.

Hắn đột nhiên cảm thấy không bỏ nàng được, rất muốn nàng luôn luôn ở bên cạnh mình.

Sau khi thở dài một hơi, hắn nhỏ giọng nói: "Ở trên thuyền không cần tiếp xúc nhiều với Trịnh ma ma, nên thường xuyên ở cùng nha đầu tên gọi Ngân Linh!"

Chu Tử không rõ chân tướng, chỉ vẫn dùng sức gật đầu một cái như cũ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23: Rời Nhuận Dương, Chợt Nghe Tin Dữ

Triệu Trinh ở phía trước, Chu Tử theo sát phía sau, hai người một trước một sau đi tới cửa ngoại viện. Triệu Anh Triệu Dũng dắt Mây Đen Che Tuyết của Triệu Trinh đứng trước cửa, một gã sai vặt khác cũng lái xe chờ ở bên ngoài. Triệu Trinh không muốn biểu diễn màn lưu luyến không rời trước mặt nô tài, vì vậy tỉnh táo tự chủ đứng trước cửa, sẵn sàng đưa mắt nhìn Chu Tử rời đi.

Gã sai vặt chuẩn bị bàn đạp xong, Chu Tử biết phải lên xe rồi, nhưng nàng còn bận tâm về Lục Hà, vì vậy liền cố ý bước đi chầm chậm, tổng cộng có ba bậc bàn đạp lại hận không thể trèo lên mất một canh giờ.

Triệu Trinh nhìn tốc độ sên bò của nàng, còn tưởng rằng nàng lưu luyến mình, trong lòng cảm động một trận, nâng đôi mày thanh tú lên, đang muốn mở miệng, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, vừa ngước mắt nhìn, trên hành lang bên kia, một nha hoàn đang một tay ôm túi quần áo chạy như điên tới.

Hắn nhìn về phía Chu Tử.

Quả nhiên, khi Chu Tử thấy nữ hài tử kia, liền lập tức bước xuống khỏi bàn đạp, cười ngoắc nữ hài tử kia.

Lục Hà thở hồng hộc chạy tới, thấy Vương Gia cũng đứng bên cạnh xe, vội hành lễ ra mắt với Vương Gia, sau đó mới cười nói với Chu Tử: "Thật may là thông báo kịp thời, cũng may là đã đuổi kịp!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn mặt Lục Hà vì chạy mà đỏ ửng, trán còn chút dấu tích đổ mồ hôi, vội lấy khăn tay lau giúp nàng. Nàng nâng Lục Hà lên xe trước, rồi mới chuẩn bị đi vào.

Triệu Trinh đứng ở trước cửa, nhìn bóng lưng Chu Tử, đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu, giống như bị thứ gì đó nhéo rồi lại nhéo, hắn gọi một tiếng: "Chu Tử ——"

Chu Tử đã bước một bước dậm lên bàn đạp, nghe tiếng của Triệu Trinh, vội quay đầu lại nhìn hắn.

Triệu Trinh nhìn hai mắt nhẹ nhàng như nước của nàng đang nhìn mình, dừng một chút, mới nói: "Trên đường đi không nên bướng bỉnh!"

Chu Tử gật đầu một cái, cũng nhìn hắn, nửa ngày mới nói: "Người cũng phải cẩn thận."

Triệu Trinh nhìn ánh mắt đã ướt át của nàng, bước nhanh lên trước, cúi người xuống nhỏ giọng nói: "Đến bến tàu ở Kinh Thành ta sẽ đón nàng!"

Chu Tử "Dạ" một tiếng, gật đầu một cái.

Triệu Trinh lui về phía sau mấy bước, lại khôi phục bộ dáng lành lạnh tự chủ.

Triệu Anh Triệu Dũng đứng nghiêm một bên, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Vương Gia của mình biểu diễn màn "đưa tiễn khỏi cửa", cảm giác thật quái dị, cũng chỉ là một thông phòng mà thôi, cần phải lưu luyến không rời thế sao!

Xe Chu Tử biến mất ở cuối đường, Triệu Trinh cũng lên đường đến trại lính.

https://thuviensach.vn

Xe chạy ra khỏi vương phủ, Lục Hà mới nhỏ giọng nói: "Vương Gia thật tốt với ngươi!"

Trong lòng Chu Tử đang khó chịu, nghe vậy cũng chỉ cười khổ một cái, không nói nhiều.

Xe đến bến tàu, sớm đã có quản sự của vương phủ trên thuyền tới đón. Chu Tử cùng Lục Hà khoác tay xuống xe, đi lên cầu phao.

Bên bến tàu dừng hai chiếc thuyền, không tính là hoa lệ, trên thân thuyền vẽ dấu hiệu của phủ Nam An vương. Quản sự dẫn Chu Tử cùng Lục Hà lên chiếc thuyền trước mặt.

Lên thuyền, một ma ma vẻ mặt hiền lành cùng một nha đầu thanh tú khoảng mười sáu mười bảy tuổi đã chờ trên boong thuyền —— thì ra đây chính là Hồ ma ma và Ngân Linh mà Vương Gia nói! Hồ ma ma nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, mắt to mặt gầy hóp, cao gầy, gương mặt như cười. Ngân Linh khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vẻ mặt thật bình thường, chỉ có sức mạnh cực lớn, từ trong tay quản sự nhận lấy hành lý của Chu Tử, xoay người liền mang vào khoang.

Chu Tử nhớ lời dặn dò của Triệu Trinh, sau khi hàn huyên vài câu với Hồ ma ma và Ngân Linh, liền lôi kéo Lục Hà đi thẳng vào ngủ ở khoang trong, mãi cho đến khi thuyền rời bến cũng không ra ngoài.

Sáng sớm các nàng lên đường, tỉnh dậy, đã là buổi trưa.

Ngân Linh đưa thức ăn vào trong khoang thuyền, Chu Tử cùng Lục Hà ở trong khoang thuyền ăn hết cơm trưa.

Lúc chạng vạng, Chu Tử cùng Lục Hà thật sự có chút buồn bực, liền lên trên boong thuyền đi đạo. Lúc này mặt trời chiều ngã về tây, mặt sông rộng rãi bị chiếu sáng thành màu vàng kim, nhìn về nơi xa, chỉ thấy trời nước một màu, khiến lòng người trống trải như được quét hết ưu phiền.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đang nhìn núi xanh mơ hồ ở phương xa, Lục Hà nhẹ nhàng chọt nàng một cái, Chu Tử nhìn theo ánh mắt của nàng, không khỏi ngây dại.

Trên boong thuyền song song với thuyền của các nàng, không biết lúc nào đã đứng mấy mỹ nhân quần áo thêu may rực rỡ, đang chỉ mặt nước cười nói, giọng nói dịu dàng dễ nghe, chỉ là nghe mà không hiểu đang nói cái gì —— đây không phải là bốn vị mỹ nhân Tô Châu sao!

Vì trong lòng loáng thoáng đố kỵ, Chu Tử cực kỳ khắc sâu ấn tượng với bốn vị mỹ nhân này, vẫn hoàn toàn nhớ thật rõ bọn họ lần lượt được gọi là Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên cùng Thu Đồng.

Lúc này chiếc thuyền của Chu Tử và chiếc thuyền của nhóm người Minh Nguyệt đang chạy song song nhau, khoảng cách rất gần nhau.

Chu Tử không nói gì, trong lòng rối bời.

Nàng không ngờ rằng không chỉ riêng mình được theo Vương Gia đến kinh thành, thì ra bốn vị đại mỹ nhân này cũng được đi theo Vương Gia đến kinh thành.

Trong lòng Chu Tử không nói rõ được là cảm giác gì, không phải chua chát, chỉ là một loại cảm giác vô lực: nam nhân, thật sự là động vật đa tâm mà!

Nàng miễn cưỡng cười cười, vung tay lên quơ quơ, coi như là lên tiếng chào.

Bốn vị mỹ nhân giống như không thấy Chu Tử, không đáp lại chút nào.

Chu Tử ngượng ngùng buông tay xuống, quay nhìn Lục Hà, lúc này mới phát hiện Lục Hà không nhìn mấy vị mỹ nhân kia. Nàng có chút ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt Lục Hà.

https://thuviensach.vn

Chu Tử thấy một vị nữ nhân cao lớn rất trẻ tuổi ăn mặc như ma ma, đang đứng xa xa trên boong thuyền sau lưng bốn mỹ nhân, hình như mắt không nhìn về bên này.

Nàng nhìn lại Lục Hà một chút, phát hiện thân thể Lục Hà nghiêng về phía trước, hai mắt mở thật to, gắt gao nhìn chằm chằm ma ma đó.

"Lục Hà, sao vậy?" Chu Tử lặng lẽ hỏi Lục Hà.

"Hả?" Trong nháy mắt, Lục Hà khôi phục nguyên trạng, "Không có gì!"

Nàng lôi kéo Chu Tử đi vào khoang thuyền: "Gió bên ngoài thật lớn, vào trong thôi!"

Trực giác nói cho Chu Tử biết, sẽ không đơn giản như vậy, nàng quay đầu lại nhìn ma ma đó, phát hiện đã không thấy bà đâu, trên boong thuyền chỉ còn lại nhóm Thu Đồng, Hàn Tinh cùng tiểu nha đầu mà họ mang theo.

Trở về khoang, Lục Hà liền bắt đầu ngẩn người.

Sau khi nhìn thấy nhóm Thu Đồng, trong lòng Chu Tử cũng rất loạn.

Nàng biết chuyện như vậy về sau có thể còn rất nhiều, mình khó chịu vì cái này, tương lai không phải sẽ bực đến chết sao?

Vì để bình tĩnh tâm tư, Chu Tử tìm lấy mấy vật may vá từ trong hành lý ra, bắt đầu làm giày.

Mặt trời đã xuống núi, tia nắng chiều cuối cùng cũng biến mất ở đường chân trời phía tây. Trong khoang thuyền cũng tối xuống.

Lục Hà phục hồi tinh thần lại, vừa nhìn liền phát hiện Chu Tử đang làm giày lớn cho nam nhân, nhớ tới trước đây không lâu thấy mấy vị mỹ nhân trên con thuyền kia, trong lòng nàng cũng vì Chu Tử mà khó chịu, chần chờ

https://thuviensach.vn

một chút, mới nói: "Chu Tử, có một việc không biết ta có nên nói hay không!"

"Chuyện gì vậy?" Chu Tử ghim kim lên mũi giầy, cười khanh khách nhìn Lục Hà.

Lục Hà nhìn con ngươi tinh khiết như nước của nàng, trong lòng rất hối hận vì đã nhắc tới đề tài này với nàng, nhưng không nói sẽ làm Chu Tử lo lắng: "Trong khoang thuyền không tiện, hai ta ra ngoài đi!"

Chu Tử vội nói một tiếng với Hồ ma ma và Ngân Linh, sau đó cùng Lục Hà ra khoang ngoài, lần nữa bước lên boong thuyền.

Lúc này hoàng hôn đã bao trùm bốn phía, trừ âm thanh phát ra khi thuyền chạy, chung quanh đều yên tĩnh.

Lục Hà ôm Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Ngươi biết đại nha hoàn Tĩnh Tâm ở chánh viện của chúng ta đúng không. Người nhà nàng là nha hoàn trong cung Quý Phi nương nương, Tứ cô cô của nàng gả cho Cao Đại Lâm trông nom thư phòng ở phủ Cao Thượng thư, những lời này đều nghe được từ chồng của cô cô nàng ấy!"

Nghe đến đó, Chu Tử đã đoán được một chút, nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ, huyệt Thái dương cũng có chút chấn động. Nàng bình tĩnh lại, duy trì nụ cười trên mặt: "Ấp a ấp úng làm gì, còn không mau nói!"

Lục Hà đưa tay cầm tay của nàng, lúc này mới nói tiếp: "Tĩnh Tâm nói, lần này người trong phủ Cao Thượng thư cũng được truyền vào kinh, Quý Phi nương nương đang muốn làm mai cho Vương Gia chúng ta đấy!"

Trong nội tâm Chu Tử lộp bộp một cái: nên tới cũng sẽ tới, chạy không khỏi chính là chạy không khỏi. Nàng xoay mặt đi, mắt nhìn mặt nước lăn tăn gợn sóng bị ánh hoàng hôn bao phủ, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Ta

https://thuviensach.vn

đã sớm đoán được, dù sao, dù sao Vương Gia cũng đã tròn mười tám tuổi rồi!"

Lục Hà nhìn nàng, phát hiện sống lưng nàng khẽ run, trong lòng cũng khổ sở, đưa hai cánh tay ra ôm lấy nàng, lẩm bẩm nói: "Người như chúng ta, sao người như chúng ta muốn sống cho thật tốt cũng khó đến vậy chứ!"

Gió thu làm khô nước trong đôi mắt Chu Tử. Nàng cười nói với Lục Hà: "Hiện tại trong phủ chỉ có Vương Gia, ta liền tận tâm với Vương Gia; tương lai vương phi vào phủ, ta liền tận trung với vương phi —— thì luôn có thể sống tiếp!"

Lục Hà nghĩ đến cái người tự nói lời trêu chọc mình thì muốn bỏ đi cho xong, trong lòng thở dài một hơi. Bất quá xưa nay nàng luôn kiên cường, rất nhanh liền tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24: Lộ Chí Lớn, Lục Hà Thoát Thân

Vừa qua mười lăm tháng tám, thời tiết lập tức trở nên vô cùng dễ chịu. Ban ngày không nóng, ban đêm không khí lại mát mẻ thoải mái, ngủ rất ngon, Chu Tử xem hành trình lần này như một chuyến du lịch, vô cùng hưởng thụ. Ban ngày nàng ngắm phong cảnh một chút may vá một chút, tâm sự với Lục Hà Ngân Linh Hồ ma ma; buổi tối ngủ sớm tâm sự với Chu công, ngủ một giấc dài đặc biệt ngon; buổi sáng đều dậy thật sớm, nhìn mặt trời mọc ngắm phong cảnh gột rửa nội tâm.

Cho đến khi bọn họ đi thuyền vào mùa nhạn bay về núi (mùa thu), Hồ ma ma luôn miệng khen dung nhan nàng kiều diễm sắc mặt hồng hào.

Hồ ma ma không thích nói chuyện, nhưng luôn để ý những việc nhỏ, nấu ăn rất ngon, ngày ngày cho nhóm Chu Tử, Lục Hà ở trên thuyền mở mang khẩu vị.

Ngân Linh không thích nói chuyện, luôn trầm mặc ngồi một chỗ, nhưng ánh mắt rất nhanh nhạy, một khi có việc gì đều làm trước hết.

Cũng không lâu lắm, Chu Tử đã cảm thấy mình và Lục Hà hình như được chăm sóc như chủ tử. Nàng sợ người ta nói mình được cưng chìu mà sinh kiêu ngạo, tìm cơ hội kín đáo nói rõ với Hồ ma ma cùng Ngân Linh, cũng nhấn mạnh rằng thân phận của mình và Lục Hà dều là nha đầu.

Ngân Linh không nói gì, cúi đầu nhàn nhạt mỉm cười. Hồ ma ma cũng cười nói: "Cô nương chớ lo, ta và Ngân Linh đều đang làm việc mình nên làm!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng không nói thêm nữa, bất quá chuyện có thể làm thì đều tận lực làm trước. Thà rằng mình bận rộn, cũng không nguyện ý mở miệng làm phiền người khác.

Lục Hà lại là loại người rất biết hưởng thụ, thản nhiên chấp nhận phục vụ của Hồ ma ma và Ngân Linh, hơn nữa nếu việc Hồ ma ma và Ngân Linh làm có chỗ nào không vừa ý, nàng ta cũng rất tự nhiên mà chỉ ra. Dĩ nhiên Hồ ma ma và Ngân Linh cũng rất nghe lời tận lực khiến nàng hài lòng.

Chu Tử âm thầm khuyên Lục Hà: "Mọi người đều là nô tỳ, tội gì mà sai bảo người ta!"

Ngược lại Lục Hà cười nhạo nàng ánh mắt thiển cận kiến thức ngắn, nói ra một ít đạo lý: "Bây giờ mặc dù ngươi chỉ là nha hoàn thông phòng của Vương Gia, chỉ bằng sủng ái của Vương Gia với ngươi, chỉ cần ngươi không phạm sai lầm lớn, nắm chặt lấy Vương Gia, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ lên làm di nương, nếu như cố gắng tranh dành, không chừng tốt số còn có thể lên làm trắc phi, hừ, ngay cả cái vị trí kia cũng chưa chắc là không thể!"

"Vương Gia là hoàng tử thứ ba của hoàng thượng nắm binh quyền trong tay, mẹ đẻ lại là Hoàng quý phi chỉ đứng dưới hoàng hậu, nhà ngoại lại giữ quyền cao chức trọng trong triều nếu như một ngày kia Vương Gia. . . . . Với dung mạo của ngươi mà nghĩ, chẳng lẽ vị trí của ngươi lại không hơn một cung phi ?"

"'Nữ nhân nhà nghèo, chớp mắt thành người bề trên', ai nói chuyện này không thể xảy ra? Chẳng lẽ đầu thai vào trong bụng người nhà giàu thì chắc chắn sẽ thành người giàu? Chẳng lẽ chỉ vì chúng ta xuất thân thấp hèn mà luôn bị người khác nô dịch lấn áp?"

"Ta không tin vào số mệnh này!"

Lời của Lục Hà đầy khí phách.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vốn đứng song song với Lục Hà trên boong thuyền ngắm mặt trời mọc, nghe Lục Hà khẳng khái nói ra những suy nghĩ của mình, nàng giơ cánh tay phải ôm hông Lục Hà. Một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Muốn thay đổi thế giới này ngươi phải trở thành người có quyền lực đặt ra quy tắc trò chơi, cần phải có dũng khí cực lớn!"

Lục Hà nghe mà cảm thấy khó hiểu, chỉ là cũng đoán được ý tứ, mắt hạnh xinh đẹp sáng lấp lánh: "Ta không muốn cam chịu, ta chính là muốn thử một phen! Thành công, đương nhiên là vinh quang, không thành công, chết là đáng đời!"

Trong lòng Chu Tử kích động.

Từ lúc nàng đến thế giới này tới nay, vẫn luôn nghĩ phải làm thế nào để tiếp tục sống, trong lòng chưa từng ôm ấp loại khát vọng này. Nàng biết, với tính cách của mình, trong lòng vĩnh viễn không thể ôm loại khác vọng như thế, nhưng cũng không có nghĩa nàng không khâm phục không dõi theo.

Cõi lòng Chu Tử cũng đầy hăng hái: "Nếu ngươi thất bại, cứ tới tìm ta, ta sẽ là lá chắn cuối cùng của ngươi; nếu ngươi thành công, trở thành người đứng trên người khác, một ngày kia nếu ta long đong lưu lạc, liền giúp ta một chút!"

Nói xong những lời này, Chu Tử thân thiết ôm chặt Lục Hà, dán mặt mình xuống mặt của Lục Hà.

Vóc người Chu Tử cao gầy, cao hơn Lục Hà nửa cái đầu, nàng dùng bộ dạng này ôm chặt Lục Hà, khiến Lục Hà vừa bực mình vừa buồn cười: "Ngươi cút ngay, đem bộ dáng dụ dỗ này mà dùng trên người Vương gia của ngươi đi, không nên quấy rầy ta!"

Chu Tử ôm nàng cười ha ha.

https://thuviensach.vn

Dọc theo đường đi, không biết vì sao, thuyền của phủ Nam An vương đều cập bến bổ sung vật liệu vào ban đêm.

Tối hôm đó, vì tiếp tế trên đường mà thuyền của các nàng ngừng lại ở bến Phạm Dương.

Chu Tử vừa nhìn ra ngoài, phát hiện hai chiếc thuyền của vương phủ song song cập bến, hai đèn lồng treo thật cao trên cột buồm, người trên con thuyền kia cũng vừa từ trong khoang thuyền đi ra, trong đó có nhóm Minh Nguyệt, Hàn Tinh.

Trong khoảng thời gian này, thật ra Chu Tử thường xuyên thấy bốn vị Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Ngọc Liên, Thu Đồng trên boong tàu, nhưng mỗi lần bọn người Minh Nguyệt, Hàn Tinh đều không để ý tới nàng, nhìn nàng giống như nhìn không khí, hoặc quay đầu bước đi. Chu Tử cảm thấy buồn cười, từ đó bị kích mà phát ra hứng thú trẻ con, mỗi lần nhìn thấy họ, liền cố ý cười hì hì hoặc "Hê" một tiếng chào hỏi, muốn tức chết họ.

Lên đến bến, Chu Tử lại gặp Minh Nguyệt, Hàn Tinh, Thu Đồng, Ngọc Liên, liền cực kỳ nhiệt tình mang theo nụ cười lên tiếng chào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nhóm Minh Nguyệt, Hàn Tinh nghiêm lại, quay đầu mang theo tiểu nha đầu vào khoang, trên boong thuyền kia chỉ còn lại một vị vóc dáng cao lớn - Trịnh ma ma.

Trịnh ma ma tựa người lên cửa khoang, đôi tay đặt ra sau ót, nhìn phía xa không biết nghĩ ngợi điều gì.

Chu Tử chợt phát hiện Lục Hà vẫn nhìn chằm chằm vào vị Trịnh ma ma kia. Mà lúc Trịnh ma ma thấy Lục Hà, hình như mắt sáng lên, đứng thẳng người nhìn sang bên này.

Lục Hà đột nhiên kéo Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Chu Tử, ngươi vào trước đi!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng thấy rõ trao đổi trong ánh mắt Lục Hà và Trịnh ma ma có gì đó quái dị, vỗ nhẹ một cái lên tay Lục Hà rồi quay vào khoang thuyền.

Cho đến nửa đêm cũng chưa thấy Lục Hà trở lại.

Chu Tử hơi sốt ruột, đứng ngồi không yên, sớm đã muốn ra ngoài tìm nàng ta. Ngân Linh lại nói: "Cô nương, người hiểu Lục Hà cô nương mà, nàng ta làm chuyện gì thì trong lòng đều hiểu rõ, không cần phải đi tìm!"

Vì Triệu Trinh đã yêu cầu phải gần gũi Ngân Linh, nên Chu Tử vẫn rất nghe lời Ngân Linh nói, nghe nàng nói chắc chắn như vậy, Chu Tử không thể làm gì khác hơn là đi ngủ trước.

Đến rạng sáng Lục Hà mới trở về. Mặc dù trên mặt có vẻ mệt mỏi, nhưng mắt lại sáng ngời khuôn mặt vui vẻ. Tuy Chu Tử có lòng hiếu kỳ, nhưng vì Ngân Linh đã thông báo, cố nén không hỏi Lục Hà.

Vũ Dương là bến tàu cuối cùng trước khi đến Kinh Thành, cũng là lần cuối họ nhận tiếp tế cho cuộc hành trình này.

Thuyền cập bến Vũ Dương lúc đêm khuya. Chu Tử đang ngủ mơ mơ màng màng, thuyền chợt va chạm một chút, lập tức đánh thức Chu Tử.

Chu Tử vừa mở mắt, phát hiện Lục Hà cùng ngủ một khoang với mình đã mặc quần áo tử tế, lấy hành lý đang muốn đi ra ngoài.

"Lục Hà ——"

Lục Hà thấy Chu Tử tỉnh, đặt túi đồ xuống, lại gần nói: "Chu Tử, ta phải đi!"

Chu Tử hơi trầm ngâm: "Chờ một chút!"

Nàng rút ra hai tờ ngân phiếu đã sớm chuẩn bị trước từ túi tiền bên cạnh gối đầu đưa cho Lục Hà: "Trên người phải mang theo chút bạc phòng

https://thuviensach.vn

thân!"

Lục Hà nhận bạc, không nhiều lời, cúi xuống ôm Chu Tử.

Chu Tử theo ra ngoài.

Lúc này chính là nửa đêm, chỉ thấy bên bờ đông nghẹt người dắt ngựa, nhưng lại rất tề chỉnh kỷ luật, chút âm thanh cũng không có.

Trên một chiếc thuyền khác bên cạch cũng có người đi ra, bước nhanh lên boong thuyền, nhảy lên thuyền về phía Chu Tử. Bên này Lục Hà sớm nhào tới, người nọ đỡ lấy Lục Hà nhảy khỏi thuyền.

Chu Tử đứng trên boong thuyền nhìn những người đó nhanh chóng lên ngựa rời đi.

Đưa Lục Hà đi xong, Chu Tử quay người lại, phát hiện Ngân Linh đứng ở sau lưng nàng, lúc đầu sợ hết hồn rồi mới thở ra một hơi nói: "Ngân Linh, ngươi đứng đây làm ta sợ muốn chết!"

"Cô nương, trở về ngủ tiếp một lát đi, trưa ngày mai sẽ đến kinh thành!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25: Dừng Ở Trường Đình, Chu Tử Dội Dấm

Nằm trên giường, Chu Tử nhớ tới Lục Hà, trong lòng vẫn tràn đầy bội phục. Chu Tử không có tài năng, cũng không có dã tâm làm việc mà Lục Hà làm. Nàng chỉ muốn mình sống thật tốt, người nhà cũng sống thật tốt.

Bây giờ vẫn nghĩ như vậy.

Thấy đã sắp đến Kim kinh, Chu Tử có chút khẩn trương.

Trong một tháng này, mặc dù đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng nàng cũng xem như đã thu hoạch thật lớn, trừ hai đôi giày đế mềm trong nhà, hai đôi ủng đi ra ngoài cho Triệu Trinh, vẫn còn làm thêm một bộ trung y lụa trắng thêu hoa văn, một bộ trung y tơ tằm, một bộ quần áo cưỡi ngựa màu tím cho Triệu Trinh. (LPH: hai anh chị này thích màu tím ^^)

Chu Tử vuốt ve y phục đã làm xong, nghĩ tới tất cả y phục mặc trên người Triệu Trinh đều do từng đường kim mũi chỉ của mình làm ra, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, có loại cảm giác "Người đàn ông này là của ta".

Dĩ nhiên, nàng cũng chỉ dám suy nghĩ phóng túng như thế trong lòng thôi.

Đối với Triệu Trinh, tất nhiên Chu Tử đều ngày nhớ đêm mong, nhưng cũng không dám lộ ra. Có lẽ là do thân thể từ từ trổ mã, đêm khuya yên tĩnh mà nhớ tới Triệu Trinh, trong cơ thể nàng sẽ có một loại xôn xao, giống như có một con mèo nhỏ dùng móng vuốt nhẹ nhàng gãi trong người, không hề giảm đi.

https://thuviensach.vn

Nàng càng thêm nhớ Triệu Trinh.

Buổi trưa thuyền của các nàng mới đến bến tàu.

Bến tàu này cách Kim kinh một đoạn, sau khi xuống thuyền còn phải cưỡi ngựa hoặc ngồi xe đi theo đường cái hồi kinh, cho nên trên bến tàu có rất nhiều xe tới đón người hoặc đưa người, bên bến tàu còn sắp đặt một hàng cọc dài để buộc ngựa.

Trên bến tàu có người đưa, có người đón, cũng có bốc dỡ hàng hóa, nhất thời vô cùng rối ren.

Hồ ma ma cùng Ngân Linh và Chu Tử xuống thuyền, quản sự trên thuyền muốn phái người giúp đỡ Chu Tử vận chuyển hành lý, nào ngờ Ngân Linh không nói tiếng nào, dễ dàng nhấc cái rương cùng hai túi quần áo của Chu Tử lên, đi trước.

Chu Tử biết nàng là nữ Đại lực sĩ, cho nên cảm tạ quản sự, vội cùng Hồ ma ma đi theo.

Chu Tử vẫn nhớ câu nói "Đến bến tàu ở Kinh Thành, ta sẽ ra đón nàng" của Triệu Trinh trước lúc chia tay, nhớ tới liền mặt đỏ tim đập.

Vừa xuống thuyền, nàng liền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm được Triệu Trinh, nhưng tìm nửa ngày, một chút tăm hơi cũng không có. Đang như đưa đám, lại nghe Hồ ma ma nói: "Chu cô nương, đó không phải là Triệu Anh sao!"

Trong lòng Chu Tử vui mừng, nhìn theo hướng Hồ ma ma chỉ, chỉ thấy Triệu Anh đứng trước một chiếc xe hoa lệ khảm ngọc lục bảo kết ngọc trai quý giá, ngoắc bọn họ!

Chu Tử vẫn nhìn quanh, tìm kiếm bóng dáng của Triệu Trinh, nhưng vẫn không tìm được.

https://thuviensach.vn

Bên kia Triệu Anh đã chỉ huy phu xe đánh xe tới.

Hắn nhảy xuống từ trên càng xe, cười nói: "Chu Tử cô nương, Hồ ma ma, Ngân Linh, rốt cuộc các ngươi đã tới, bọn ta chờ thật lâu rồi!"

Chu Tử thấy hắn chỉ đem tới một chiếc xe, nhớ tới Thu Đồng Ngọc Liên phía sau bọn họ, sợ là không đủ ngồi, liền nghiêng đầu nhìn lại. Chỉ thấy bọn Thu Đồng Ngọc Liên Hàn Tinh Minh Nguyệt đều mặc quần áo tươi sáng xinh đẹp, đầu đầy châu ngọc, run run rẩy rẩy được tiểu nha đầu đỡ lấy.

Đi xuống, sớm có mấy ma ma bước ra nghênh đón, chia ra dẫn họ lên bốn chiếc xe có mui đỏ thắm.

Triệu Anh giống như nhìn ra nghi vấn của Chu Tử, cười híp mắt nói: "Chu Tử cô nương, không cần phải để ý đến mấy vị kia, Vương Gia đã tặng họ cho Mã Thống lĩnh của cấm quân, đương nhiên sẽ có xe của Mã phủ đón họ trở về!"

Chu Tử nghe xong, mới hiểu được tại sao dọc đường đi bọn người Minh Nguyệt nhìn thấy mình lại tựa như nhìn thấy kẻ thù, xoay người hờ hững rời đi.

Nàng từng nghe Triệu Hùng nhắc qua, dưới trướng Vương Gia có một vị Mã Thống lĩnh hơn bốn mươi tuổi - Mã Diệu Nam. Nghe nói vị Mã Thống lĩnh này người cũng như tên, mặt ngựa thật dài, trên mặt trừ một cái mũi vỡ, cũng không thiếu mụn cơm. Bộ dạng hắn xấu xí, đánh giặc lại rất giỏi, chiến đấu anh dũng không hề sợ chết, là người Vương Gia khen ngợi nhất, cho rằng hắn ta là người có nét đẹp nội tâm, so với mấy gã chỉ có vẻ ngoài, không biết là tốt gấp bao nhiêu lần.

Hồ ma ma cùng Ngân Linh đợi Chu Tử lên xe, sau đó mới ngồi xuống.

Ngồi trên xe, Chu Tử vẫn băn khoăn như cũ.

https://thuviensach.vn

Biết được bốn vị mỹ nhân bị Vương gia tặng cho Mã Thống lĩnh, nàng không vui vẻ vì ít đi bốn đối thủ, mà có chút cảm giác bầu bí thương nhau – một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Hiện tại vì thống lĩnh Mã Diệu Nam hữu dụng với Vương Gia, cho nên để lôi kéo hắn ta, Vương gia liền có thể tiện tay tặng bốn giai nhân tuyệt sắc đẹp hơn mình không ít đi, như vậy đến một ngày kia, nếu như cần thiết, Vương gia cũng sẽ làm vậy với nàng.

Nghĩ tới đây, Chu Tử lại có chút phiền muộn, lại có chút mờ mịt.

Cho tới bây giờ nàng và Vương Gia chưa từng ngang hàng.

Trong lòng có chút buồn buồn, rất là khổ sở, Chu Tử lập tức tự ép buộc mình nghĩ đến chuyện khác.

Nàng không thấy Vương gia đến đón mình, vốn vô cùng thất vọng, nhưng nhớ đến chuyện Lục Hà trốn đi, lại có chút lo lắng, không biết Vương gia có thể giận chó đánh mèo với mình không.

Chu Tử vẫn luôn mang tâm sự, chờ khi tỉnh hồn lại, phát hiện xe ngựa đã rời bến tàu một đoạn khá xa.

Hiện tại đoạn đường này, nàng giống như đã từng quen biết —— mùa xuân hai năm trước, nàng và Lục Hà, Xích Phượng, Phấn Nhụy - bốn người cũng ngồi xe đi qua nơi này đến bến tàu.

Đường cái này nối liền từ Kinh thành đến bến tàu, hai bên đường trồng Dương Liễu, thân cành cứng cáp, có chút lâu năm.

Chu Tử còn nhớ rõ cạnh đường cái có một đình nghỉ chân, chính là Mười dặm Trường Đình nổi danh khắp ngoại thành Kim kinh, vô số văn nhân thi sĩ đã ở đây bẻ liễu viết vịnh thi từ ca phú đưa tiễn bạn bè, vô số cô nương đa tình đã ở đây chia tay với tình nhân nhìn nhau rơi vài giọt lệ đỏ tương tư.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Chu Tử tiện tay vén màn xe nhìn ra ngoài, ai ngờ phía trước đúng lúc nhìn thấy Mười dặm Trường Đình. Thấy Mười dặm Trường Đình càng ngày càng gần, Chu Tử không kềm chế được nổi vui mừng, vén rèm thật cao, muốn nhìn rõ một chút.

Lúc này đã qua buổi trưa, Mười dặm Trường Đình không người đến người đi như bình thường, từ xa nhìn lại, hình như trong đình chỉ có hai đôi chủ tớ, ngoài đình có dừng một chiếc xe ngựa hoa lệ, trên lan can đình buộc hai con tuấn mã. Theo cách ăn mặc và trang phục, chắc là một đôi nam nữ thanh niên đến đưa tiễn và nha hoàn, sai vặt của bọn họ cùng xe quý ngựa tốt.

Chu Tử nghĩ rằng ở Đại Kim triều khó có khi được nhìn thấy nam nữ thanh niên Quý tộc ước hẹn, vẫn đang ban ngày ban mặt, lòng hiếu kỳ nhất thời nổi lên, không để ý sắc mặt của Hồ ma ma, vội vàng bảo người đánh xe cùng Triệu Anh chạy chậm một chút.

Triệu Anh cách lớp rèm, lớn tiếng nói: "Chu Tử cô nương, chúng ta vốn đang chậm lại đấy!"

Xe ngựa cách Trường Đình càng ngày càng gần, tốc độ cũng chậm lại, chậm rãi đi vào phía trước.

Bộ dạng của bốn người kia cũng từ từ rõ ràng.

Chỉ thấy trên đầu vị công tử thiếu niên kia mang quan ngân (mũ bạc) trắng sạch, mặc trường bào (áo choàng dài) tơ tằm mềm mại màu trắng thêu hoa văn hình mây màu bạc, eo thon, thắt lưng đeo ngọc bích, mặc dù chỉ là bóng lưng, nhưng tóc đen như mây ngọc thụ lâm phong —— không rõ là do đâu, Chu Tử lại cảm thấy bóng lưng này rất quen thuộc.

Vị công tử này ngồi đối diện với vị nữ tử kia, toàn bộ búi tóc đồ trang sức cách ăn mặc Chu Tử đều không nhìn không chú ý, bởi vì nàng chỉ chú ý gương mặt tươi cười khó tô khó vẽ đẹp không thể tả, trong đầu lập tức

https://thuviensach.vn

xuất hiện tám chữ —— "Mặt như hoa xuân, mắt như sao sáng"! Về phần ăn mặc trên người châu ngọc trên tóc của vị tiểu thư này, tất cả đều tựa như không nhìn thấy.

Không biết vị công tử nói câu gì, vị mỹ nhân đối diện hắn khẽ mỉm cười, cũng nói câu gì đó, thân thể vị công tử cử động, sẽ xoay người lại.

Lòng của Chu Tử chợt cuồng loạn, có loại dự cảm xấu, giống như trước mặt chính là vực sâu vạn trượng, nàng chỉ biết phải nhanh chạy trốn mới đúng. Chu Tử vừa muốn mở miệng bảo phu xe đánh xe rời đi, còn chưa kịp nói, xe ngựa đã ngừng lại, chỉ thấy Triệu Anh nhảy xuống xe, đi về phía trước hai bước, sau đó khom người thỉnh an.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26: Từ Chối Cầu Hoan, Triệu Trinh Ê Ẩm

Triệu Anh cất cao giọng nói: "Bẩm báo Vương Gia, nô tài đã đón Chu Tử cô nương về!" Triệu Trinh xoay người lại, mắt phượng bình tĩnh như nước nhìn lướt qua Chu Tử đang vén rèm xe, trong ánh mắt ngầm mang cảnh cáo, sau đó lại xoay người sang chỗ khác lắng nghe mỹ nữ nói chuyện.

Trong nháy mắt nghe Triệu Anh bẩm báo đó, Chu Tử thấy được gương mặt một tháng qua mình ngày nhớ đêm mong, hơn nữa bị cặp mắt phượng trong trẻo gợn sóng kia nhìn lướt qua. Tiếp thu được cảnh cáo không tiếng động của Triệu Trinh, cái mông của Chu Tử theo phản xạ mà đau nhói, tay của nàng run run hạ xuống, vội buông rèm xuống.

Chỉ bằng cái nhìn vừa rồi kia, nàng cảm thấy Triệu Trinh lại gầy đi một chút, cũng đen hơn một chút —— xem ra, gần một tháng hành quân cấp tốc thật không dễ chịu gì!

Nếu là trước kia, Chu Tử nhất định sẽ đau lòng, nhưng lúc này ghen tức đang nồng vì nhìn thấy mỹ nữ, điều Chu Tử nghĩ tới chỉ là —— hừ, mặt đã bị nắng ăn đen còn không ở nhà bảo dưỡng, lại chạy đến khêu gợi quyến rũ mỹ nhân (nàng quên là Triệu Trinh phải ra ngoài đến bến tàu đón nàng về)!

Chu Tử đang trầm tư, cảm thấy tay bị vỗ xuống nhẹ nhẹ, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy ánh mắt Hồ ma ma mỉm cười. Chu Tử cũng miễn cưỡng cười theo, biết là nên xuống xe thỉnh an Vương Gia.

Sau khi Hồ ma ma xuống, nàng và Ngân Linh cũng xuống xe.

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Tử đã bình tĩnh lại, đi theo Hồ ma ma quy củ hành lễ thỉnh an với Triệu Trinh.

Tròng mắt Triệu Trinh liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Chu Tử, bái kiến Vương tiểu thư."

Vì vậy Chu Tử lại cùng Hồ ma ma Ngân Linh bái kiến Vương tiểu thư.

Ngược lại tính tình vị Vương tiểu thư này lành lạnh không thích nói chuyện, chỉ nói một tiếng "Thưởng", nha hoàn lập tức cầm mấy bao lì xì đưa tới.

Chu Tử nhận lấy bao lì xì, lại cùng Hồ ma ma Ngân Linh cảm tạ ban thưởng. Lúc này mới thẳng lưng, chỉ là vẫn rũ mày cúi mắt không thưa không nói, lẳng lặng đứng đó.

Đến gần, nàng mới phát hiện vị Vương tiểu thư này thật sự rất đẹp, vóc người cao mảnh giống như liễu yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, tươi đẹp như tiên, ăn mặc khiêm tốn lại xa hoa —— trên trâm vàng rũ xuống mấy hạt châu, ban ngày nhìn ảm đạm không rực rỡ nhưng thật ra lại là dạ minh châu, Chu Tử đã nhìn thấy mấy viên trên kệ chứa đồ của Triệu Trinh, chỉ có một viên lớn hơn viên ngọc trên búi tóc Vương tiểu thư, những viên khác đều nhỏ hơn một chút.

Chu Tử cảm thấy, vị Vương tiểu thư này có loại xinh đẹp lạnh lùng, dùng cái gì để hình dung đây? Chu Tử lặng yên suy nghĩ, cuối cùng cũng tìm được từ thích hợp để hình dung —— tuyết bay lả tả hoa Mai rộ, lành lạnh trăng đêm nở đóa Quỳnh —— đẹp như thế, lạnh như vậy, chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không thể khinh nhờn.

Con ngươi vô cùng xinh đẹp của Vương tiểu thư nhìn Nam An vương gia, chứa rất nhiều lời nói, nhưng đều không nói. Hai người yên lặng đối mặt, im lặng nửa ngày, hồi lâu nàng ta mới nói: "Trinh ca, kể từ lúc chia tay hôm Đoan Ngọ, đã sáu năm không gặp rồi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh gật đầu.

Hắn ngước nhìn mặt trời trên cao, cuối cùng xác định đã là giờ ngọ hai khắc, vì vậy trầm giọng nói: "Cũng không còn sớm, hay là cùng về đi?"

Nghe thấy hắn nói như vậy, mắt của Vương tiểu thư sáng lên một cái, chợt cúi đầu nói: "Tích Trân tuân lệnh."

Nha hoàn của Vương tiểu thư đi lên trước, đỡ Vương tiểu thư lên xe.

Chu Tử vẫn đang trầm tư: màn vừa nhìn thấy kia chính là "Cầm tay đẫm lệ nhìn nhau, lời thốt ra bỗng dưng ngưng nghẹn " sao? Thật sự là tình nhân yên lặng nhìn nhau, không nói lời nào, im lặng lại hơn cả trăm ngàn lời nói. . . . . .

Chu Tử ăn giấm chua rồi.

Triệu Trinh cũng đi ra khỏi đình, đứng ở ven đường nhìn Vương tiểu thư lên xe.

Xe Vương tiểu thư vừa rời đi, mắt phượng của Triệu Trinh liền đảo qua, phát hiện Chu Tử còn ngơ ngốc nhìn theo xe Vương Tích Trân, vì vậy hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Còn chưa lên xe, không đói bụng sao?"

Lúc này, Triệu Hùng đã lanh lợi dắt Mây Đen Che Tuyết của Vương Gia nhà hắn qua. Triệu Trinh xoay người lên ngựa, giục ngựa mà đi, không quan tâm đến sống chết của Chu Tử.

Chu Tử nhìn bóng lưng cao to của hắn ngồi trên lưng ngựa, muốn giậm chân, lại không dám, rốt cuộc vẫn phải cùng Hồ ma ma và Ngân Linh lên xe.

Xe ngựa của Vương tiểu thư ở phía trước, Triệu Trinh theo sát phía sau xe ngựa của Vương tiểu thư, đi chậm hơn một bước chính là ngựa của

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng, cuối cùng mới là xe ngựa mà Chu Tử ngồi.

Sau khi vào cửa thành, lúc bắt đầu xe ngựa của Vương tiểu thư vẫn đi cùng bọn họ, đến đầu đường của phường Phúc Hựu, từ trong khe màn Chu Tử thấy Triệu Trinh thúc ngựa tiến lên, cách cửa sổ nói gì đó với Vương tiểu thư, sau đó liền quay đầu ngựa đi về hướng nam.

Triệu Anh và phu xe lập tức đánh xe đi theo.

Bởi vì Hồ ma ma và Ngân Linh cũng ở đây, Chu Tử không dám vén rèm lên xem, vì vậy mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đàng hoàng ngồi ở đó.

Triệu Hùng lại nói chuyện không ngừng: "Thánh thượng vốn không cho phép thân vương (hoàng thân) có dinh thự ở kinh thành, lần này lại cực kỳ khai ân, cho phép Vương Gia mua một tòa nhà ở sườn phía đông của võ trường, khoảng cách cũng gần võ trường, Vương Gia lui tới thị sát cũng dễ hơn! Tòa nhà thật lớn, chỉ là không biết dọn dẹp thế nào, chúng ta cũng mong đợi Chu Tử cô nương, à, Hồ ma ma nhanh chóng tới đây!"

Hồ ma ma cười một cái, trêu ghẹo nói: "Ma ma ta thì có thể làm gì? Chỉ sợ ngươi không vừa ý!"

Triệu Hùng cười nói: "Chỉ sợ phụ vương gia coi trọng, tòa nhà trong Kinh Thành, quản gia bên ngoài chính là kẻ bất tài Triệu Hùng ta, quản gia bên trong chính là Hồ ma ma người rồi, người xem đi, mặc dù Vương Gia chúng ta đến Kinh Thành chưa được ba ngày, nhưng trong trong ngoài ngoài lại dồn không ít chuyện, không phải là đang chờ Lão Nhân Gia người tới lo toan sao!"

Chu Tử nghe Hồ ma ma nói chuyện với Triệu Hùng, cảm giác cũng không lâu lắm tốc độ xe ngựa sẽ chậm lại, rất nhanh liền ngừng lại.

Lúc này, nàng nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng thỉnh an đồng thanh "Bái kiến Vương Gia", biết là đã đến cửa lớn của vương phủ mới ở Kinh

https://thuviensach.vn

Thành.

Rất nhanh, xe ngựa lại tiếp tục đi về phía trước, đại khái mất thời gian một chén trà, mới ngừng lại.

Chu Tử xuống xe vừa nhìn, đã sớm không thấy Vương Gia.

Triệu Anh chỉ huy mấy gã sai vặt giúp các nàng đưa hành lý vào chỗ ở.

Viện mà các nàng ở gọi là "Tùng Đào Uyển".

Qui mô của Tùng Đào Uyển này rất giống Diên Hi cư ở phủ Nam An vương, lớn nhỏ cũng không khác lắm, đều là kết cấu ngoại viện bao bọc nội viện.

Hồ ma ma và Ngân Linh được sắp xếp vào phòng Trị sự ngay cửa ngoài nội viện, Triệu Anh trực tiếp đưa Chu Tử vào nội viện, bỏ hành lý của Chu Tử vào phòng ngủ chính trong nội viện.

Sau khi Triệu Anh rời đi, Chu Tử nhìn lướt qua một chút, phát hiện đây cũng là phòng ngủ của Triệu Trinh, căn phòng rất lớn, nhưng rất trống trải, trừ giường chính là bàn đọc sách, tủ treo quần áo bàn trang điểm kệ chứa đồ ... đều không có.

Chu Tử cảm thấy Triệu Hùng nói không sai, thật sự là mới vừa mua tòa nhà liền vào ở.

Chu Tử đang dọn dẹp hành lý, chỉ nghe thấy ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Triệu Hùng: "Chu Tử cô nương, nước nóng đã chuẩn bị xong, để ở phòng tắm sau phòng ngủ!"

Chu Tử vừa nghe, lập tức cảm thấy cả người có chút khó chịu, thu dọn đồ dùng tắm rửa rồi đến phòng tắm.

https://thuviensach.vn

Tắm xong ra ngoài, Chu Tử vừa lau tóc dài vừa đi ra ngoài, mới vừa ra khỏi phòng tắm, liền nhìn thấy Triệu Trinh đang đứng trước giường trong phòng ngủ thay quần áo!

Triệu Trinh đã nghe được tiếng bước chân của Chu Tử, vừa cởi thắt lưng ngọc bích, cởi áo choàng tơ tằm mềm mại màu trắng thêu hoa văn hình mây màu bạc xuống, vừa nói mà không quay đầu lại: "Cơm trưa đã dọn xong rồi!"

Chu Tử cung cung kính kính đáp một tiếng "Dạ".

Chu Tử lại có thể cung kính như vậy? Triệu Trinh nhất thời có chút kinh ngạc, xoay người nhìn Chu Tử.

Hắn phát hiện Chu Tử mới vừa tắm rửa xong, tóc dài còn hơi ướt, có chút uốn lượn, nàng cúi đầu, tóc đen thật dài liền uốn lượn rũ xuống, vài lọn gần như dài đến mắt cá chân. (LPH: quỷ aaaaaaa, 2 anh chị quay lại trừng mắt, LPH đứng hình)

Chu Tử cảm thấy Triệu Trinh đưa mắt nhìn, ngẩng đầu lên.

Mắt to trong suốt của Triệu Trinh âm u nhìn nàng, môi mọng đỏ tươi ướt át, nhất thời có chút động tình, không nói lời nào bước lên bế nàng vào trong ngực, sải bước về phía rèm giường.

Một tháng không gặp, Triệu Trinh có chút không khống chế được mình, đặt Chu Tử lên giường, mình đè lên, tìm đúng môi mọng của Chu Tử mà ép xuống.

Môi Triệu Trinh hơi lạnh ép lên Chu Tử, Chu Tử lại dùng sức giùng giằng không cho hắn đến gần.

Triệu Trinh nhất thời kinh ngạc, cánh tay buông lỏng một chút, Chu Tử liền tránh khỏi, nằm ở giữa giường đưa lưng về phía hắn.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhìn lưng Chu Tử, rất khó hiểu.

Chuyện gì đã xảy ra trong một tháng này? Sao Chu Tử có thể lạnh nhạt với hắn như vậy?

Bình thường cho dù là ngày mùa hạ, chỉ cần ở trong phòng ngủ, mặc kệ nóng đến thế nào Chu Tử đều là có thể ôm liền ôm có thể hôn thì hôn, liều mạng cọ sát lên người hắn, nhưng bây giờ lại không muốn hắn đến gần, cự tuyệt hắn thân thiết, còn đưa lưng về phía hắn.

Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ nàng xem trọng. . . . . Coi trọng vị không đáng tin cậy Nhị Hoàng Huynh kia của mình. . . . . .

Sau khi Triệu Trinh tự mình nghĩ quẫn, cảm thấy vô cùng không chịu nổi, vô cùng khó có thể chịu được, cánh tay dài của hắn duỗi một cái, từ phía sau thắt Chu Tử, kéo luôn Chu Tử vào trong lồng ngực mình.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27: Nói Thành Lời, Hiểu Ra Sự Thật

Triệu Trinh kéo Chu Tử, ôm thật chặt vào trong ngực. Chu Tử cảm nhận được phía dưới của Triệu Trinh cứng rắn thẳng đứng đâm đâm vào, thân thể hắn cũng hơi nóng, nhưng thân thể vẫn thẳng tắp không nhúc nhích, không định để Triệu Trinh được như ý.

Một lát sau, Triệu Trinh ngồi dậy, ôm Chu Tử đặt lên trên chân mình, ôm vào trong ngực, sau đó mới nói: "Nói xem, rốt cuộc là thế nào?"

Chu Tử lắc lắc đầu, trong đôi mắt có chút ướt át.

Nàng muốn nói không phải chàng nói là sẽ tới bến tàu đón ta sao, tại sao không nhìn thấy chàng? Muốn nói Vương tiểu thư đó đẹp như thế, nói chuyện phiếm với nàng rất vui vẻ sao? Muốn nói. . . . . .

Triệu Trinh chờ cả ngày, không thấy Chu Tử đáp lại, tay trái dùng lực kéo mặt Chu Tử qua, vừa trộm nhìn liền phát hiện Chu Tử đang yên lặng rơi lệ!

Ngọn lửa dục vọng tràn ngập của Triệu Trinh đã sớm biến mất không thấy bóng, suy nghĩ một chút, hỏi: "Tại sao lại khóc?"

Cằm Chu Tử chui vào trong ngực hắn, nước mắt gì đó đều chùi lên trên vạt áo trung y của Triệu Trinh, sau đó cúi đầu bất động.

Tóc Chu Tử còn chưa khô, Triệu Trinh thở dài, vươn tay cầm một khối khăn lông từ đầu giường tới, bắt đầu lau tóc dài cho nàng.

https://thuviensach.vn

Lau tóc xong, Triệu Trinh lại nhìn Chu Tử, phát hiện Chu Tử đã bình tĩnh lại, chỉ là mắt còn hơi hồng, chóp mũi cũng hơi hồng, tựa như con thỏ nhỏ.

Triệu Trinh mỉm cười, hai cánh tay dùng sức ôm Chu Tử thật chặt.

Chu Tử thút thít một chút, nhích nhích cái mông, rất không hài lòng nói: "Chân của ngươi quá cấn người!"

Triệu Trinh hít sâu một hơi, kéo Chu Tử dịch ra ngoài một chút, sau đó lại hỏi: "Sao lại khóc? Nói!"

Giọng của hắn rất thấp, lại có kiên quyết không được lảng tránh.

Chu Tử nhỏ giọng nói: "Chàng nói chuyện không giữ lời!"

Triệu Trinh nhướng mày, không lên tiếng.

"Chính miệng chàng nói sẽ đến bến tàu đón nô tỳ!" Chu Tử tiếp tục tố cáo.

Triệu Trinh: "Ta có đi mà!"

Chu Tử: "Có đâu! Chàng là đi hẹn hò với đại mỹ nhân Vương tiểu thư!"

Triệu Trinh: "Nàng nói Tích Trân sao!"

Chu Tử ngẩng đầu lên, mắt to nhìn chằm chằm hắn tràn đầy tố cáo.

Triệu Trinh có chút buồn cười, tầm mắt cụp xuống, không nói một lời.

Chu Tử chờ hắn giải thích, đợi nửa ngày, không đợi được, uốn éo trên đùi Triệu Trinh.

Triệu Trinh rên rỉ một tiếng, Chu Tử ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Triệu Trinh ửng hồng, mắt lóe sáng như sao, nàng nhìn liền hiểu, hừ một tiếng,

https://thuviensach.vn

lại không dám động.

Triệu Trinh bình tĩnh lại, mới nói: "Tích Trân là Tứ tiểu thư của nhà Vương Thừa tướng, trưởng nữ của Vương Thừa tướng chính là Thục phi nương nương trong cung, mẹ đẻ của thập thất đệ."

Mặc dù Chu Tử không hiểu những thứ lục đục đấu đá giữa các vương công quý tộc, nhưng vừa nghe rất nhanh liền hiểu.

Thân phận của Triệu Trinh và Vương Tích Trân như thế, bọn họ tuyệt đối không được, trừ phi Triệu Trinh muốn làm huynh đệ cột chèo với phụ hoàng của hắn. Mặt khác, hình như lời Triệu Trinh nói còn có một tầng tin tức, Chu Tử suy nghĩ một chút, cũng đoán được, sợ là phủ Cao Thượng thư và phủ Vương thừa tướng là kẻ thù chính trị, lại nói thêm, riêng việc Quý Phi nương nương của phủ Cao Thượng thư sinh ra hoàng tử thứ ba, Thục phi nương nương của phủ Vương thừa tướng sinh ra hoàng tử thứ mười bảy, giữa bọn họ cũng không thể hài hòa được.

Chu Tử nhất thời sung sướng, đôi tay níu lấy vạt áo Triệu Trinh muốn nói chuyện, nhưng Triệu Trinh lại nói tiếp: "Cho dù không phải là nàng ta, tương lai chắc chắn cũng sẽ có vương phi vào cửa."

"Nàng ngoan một chút, nghe lời một chút, ở trong phòng thế nào cũng được, ra khỏi phòng này, phải giữ quy củ, nên thế nào thì phải như thế đó, đừng để người khác bắt được nhược điểm gì!"

"Nơi này không phải Nam Cương, chuyện không đơn giản như vậy, nếu ta một mực cưng chìu nàng, đó không phải là yêu nàng, mà là hại nàng."

"Sau khi Vương phi vào cửa, sẽ tiến hành tục chải tóc cho nàng; có đứa bé, sẽ để nàng làm trắc phi."

"Ta sẽ không phụ nàng."

https://thuviensach.vn

". . . . . ."

Giọng của Triệu Trinh rất thấp, trên khuôn mặt tuấn mỹ trẻ tuổi của hắn đều là sự dịu dàng, trong mắt phượng mang theo thương tiếc, nhưng lòng của Chu Tử vẫn cứ lạnh đi từng tấc.

Thời tiết cuối mùa thu, ban ngày cũng không quá lạnh, nhưng nàng lại cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, cho dù Triệu Trinh ôm nàng thật chặt, sưởi ấm nàng, nàng vẫn cảm thấy lạnh. Nàng rúc vào trong ngực Triệu Trinh, muốn tìm kiếm một chút ấm áp.

Nàng càng chui càng nhỏ, biến thành một viên cầu nho nhỏ.

Triệu Trinh cảm nhận được nàng co rúm lại, ôm nàng càng chặt hơn. Nhưng mà, có mấy lời hắn phải nói: "Chu Tử, mẫu phi ta muốn gặp nàng, mấy ngày nữa cậu của ta sẽ tới đây, dẫn nàng vào cung yết kiến."

Tay của hắn vuốt ve trên lưng nàng: "Chu Tử, nói ít sai ít, nói nhiều sai nhiều. Mẫu phi của ta rất không thích người có tâm kế, nàng chỉ cần là chính mình là được!"

"Hồ ma ma và Ngân Linh là người của ta, nàng cũng có thể tin tưởng; Triệu Anh Triệu Dũng Triệu Hùng Triệu Tráng Triệu Phúc cũng thế, chỉ là nam nữ khác biệt, phải đúng mực."

Chu Tử tựa mặt vào trước ngực hắn, nửa ngày mới buồn buồn nói: "Biết rồi."

Triệu Trinh nâng mặt của nàng lên, nhìn kỹ một cái mới nói: "Trong hộp trên bàn đọc sách có ngân phiếu, buổi chiều mang theo Triệu Hùng Ngân Linh cùng đi dạo một chút, muốn mua gì thì mua!"

Chu Tử "Dạ" một tiếng, đưa cánh tay ôm hông của hắn, lại dán người vào.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không phải người thích nói chuyện, nhưng lúc này lại có rất nhiều lời muốn nói cùng Chu Tử.

Một tháng không gặp, ngoài hành quân, chỉ cần vừa nằm xuống hắn liền bắt đầu nhớ Chu Tử. Vừa mới bắt đầu chỉ là muốn ôm Chu Tử, sau lại liền lo lắng cho Chu Tử, hắn có chút hối hận mình vì giảm bớt phiền phức mà để Chu Tử đồng loạt xuất phát cùng Nhị Hoàng Huynh, Nhị Hoàng Huynh này cái gì cũng tạm được, chỉ là cực thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Sau đó, hắn lại bắt đầu quan tâm đến việc sau này của Chu Tử.

Từ nhỏ sống ở cung đình, đối với nữ nhân tâm cơ thâm trầm, hắn đã căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng mà, Chu Tử ngây thơ đàng hoàng như vậy, lại khiến hắn lo lắng. Lúc đại quân đến gần Kim kinh, Triệu Trinh đã có ý nghĩ hoàn toàn bao bọc không để Chu Tử tiếp xúc với một chút âm mưu quỷ kế lục đục đấu đá nào.

Dĩ nhiên đây là việc không thể.

Chỉ là, chờ sau này khi tất cả đã ổn định, mang Chu Tử trở về lại Nam Cương, cũng không quá khó làm.

Triệu Trinh bắt đầu suy tính chính sự.

Triệu Trinh cùng Chu Tử ăn cơm trưa.

Qua một phen Triệu Trinh "Tận tình khuyên bảo", Chu Tử cũng tiếp nhận. Đứng dậy dặn dò nha hoàn ở phòng trị sự ngoài viện đưa cơm trưa lên, nàng đợi khi tất cả bọn nha hoàn lui ra mới ngồi xuống.

Xuống giường, Triệu Trinh liền lại trở nên trầm mặc ít nói.

Vội vã ăn xong bữa cơm trưa muộn này, Triệu Trinh liền mang theo Triệu Dũng ra cửa.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh đi vào giúp nàng sửa sang lại hành lý, lại thu dọn căn phòng. Sau đó mới đề nghị: "Trong phòng cái gì cũng thiếu, có muốn ra ngoài chọn mua vài thứ cho nhà mới hay không?"

Chu Tử nhớ là Triệu Trinh muốn buổi chiều nàng thoải mái đi dạo một chút, đồng ý nói: "Được, ta đi lấy ít bạc!"

Ngân Linh cười: "Vương Gia đã dặn dò rồi, bảo Triệu Hùng đi theo, tự hắn sẽ cầm theo bạc!"

Ngân Linh không thích nói chuyện, nhưng nếu nàng ta đã như nói vậy, nhất định là Triệu Trinh đã dặn dò.

Chu Tử gật đầu một cái, cũng cười nói: "Ta cũng quên là phải bố trí phòng cho Vương Gia!"

Ngân Linh ra ngoài bảo Triệu Hùng chuẩn bị xe, Chu Tử thoáng sửa sang lại diện mạo rồi mới ra cửa.

Ra đến ngoài cửa nàng mới phát hiện Triệu Hùng đã chuẩn bị xe ngựa xong, đang đứng cùng Ngân Linh đợi ở cửa.

Chu Tử thầm than thật là còn tự do hơn vương phủ ở Nam Cương, nhưng cũng không nhiều lời, cảm ơn Triệu Hùng rồi cùng Ngân Linh đỡ nhau lên xe.

Xe lộc cộc mà đi, Chu Tử phát hiện chiếc xe này nhìn bình thường, nhưng ngồi rất thoải mái, một chút cũng không có cảm giác lắc lư.

Triệu Hùng ngồi bên cạnh phu xe, lúc này mới cười nói: "Chu Tử cô nương, chiếc xe này có phải ngồi rất thoải mái hay không?"

"Thật không tệ đó!" Chu Tử vừa trả lời vừa xem xét bố trí trong xe.

https://thuviensach.vn

"Đây là do hôm qua Vương Gia tốn cả đêm cải tiến, Chu Tử cô nương là người đầu tiên ngồi đó!"

Chu Tử không lên tiếng. Nàng vốn biết Triệu Trinh là một nhà phát minh cuồng cải tiến, bội phục thì có, cũng sẽ không đặc biệt cảm kích hắn!

Ngân Linh lặng lẽ nhìn nàng một cái, phát hiện Chu Tử đang vén đệm nghiên cứu trang bị phía dưới của nệm lót! Nàng không khỏi thầm nói trong lòng: chả trách Vương Gia sủng ái Chu Tử cô nương, tầm mắt của Chu Tử rất khác biệt, thì ra Chu Tử cô nương hiểu Vương Gia, mới vừa ngồi lên xe liền nhìn ra cách thức.

Triệu Hùng dặn dò phu xe chạy tới phường Trạng Nguyên, sau đó giải thích với Chu Tử ngồi trong màn xe: "Nghe Ngân Linh nói cô nương muốn mua mấy thứ bài biện trong phòng Vương Gia, phường Trạng Nguyên này chính là nơi giữ độc quyền về các loại hàng cao cấp, chẳng những có không ít đồ dùng trong nhà, son phấn đồ trang sức ngọc khí đồ cổ vải vóc tơ lụa thứ gì cần đều có!"

Sau khi xuống xe, đầu tiên Chu Tử đi dạo mấy chỗ bán đồ dùng trong nhà, chọn một ống đựng bút Sơn Thủy bằng gỗ trầm hương, một bình phong bằng gỗ trầm hương khắc hình tùng trúc, lại mua một cái gương có khung bằng gỗ trầm hương, cuối cùng, lại chọn hai tủ cao bằng gỗ hoa lê cùng một cái giường gỗ hoa lê khắc hoa hải đường xung quanh.

Mặc kệ Chu Tử chọn thế nào, chọn đồ dùng đắt thế nào, mặt Triệu Hùng cũng không đổi sắc, rất sảng khoái trả tiền, sau đó cho địa chỉ để người làm trong tiệm giao hàng.

Sau khi tốn cả bó lớn ngân phiếu của Triệu Trinh, tâm tình của Chu Tử khá hơn, hăng hái bừng bừng lôi kéo Ngân Linh dạo tiệm bán ngọc khí.

Chu Tử không hiểu ngọc khí, chẳng qua chỉ đến xem náo nhiệt. Nàng và Ngân Linh liên tiếp đi dạo hai tiệm bán ngọc khí, cảm thấy không có gì lý

https://thuviensach.vn

thú, liền dứt khoát đi mua một ít son phấn.

Vừa rời khỏi tiệm bán ngọc khí, chợt nghe phía sau có người gọi "Chu Tử ——", giọng nói hình như mang theo dò xét.

Chu Tử quay đầu nhìn lại, thì ra là một công tử áo xanh mười tám mười chín tuổi, bộ dạng rất tuấn tú, lộ vẻ mừng rỡ nhìn Chu Tử.

Chu Tử nhìn gương mặt này giống như đã từng quen biết, nhớ lại thiếu niên thanh tú năm đó, dò hỏi: "Ngươi là. . . . . Chương Kỳ?"

"Ta là Chương Kỳ!" Chương Kỳ nhiệt tình đi lên trước, "Nàng vẫn luôn ở Kinh Thành sao?"

"Ta mới từ Nhuận Dương về đây," thấy đồng hương, Chu Tử cũng thật vui mừng, "Vừa đúng dịp có thể hỏi thăm ngươi một chút về người nhà ta!"

Nàng vừa dứt lời, nét mặt Chương Kỳ liền thay đổi thành có chút kỳ quái: "Chu Tử, nói ra rất dài dòng, chúng ta đến quán trà đối diện ngồi xuống mà nói đi!"

Hắn lại gọi Triệu Hùng cùng Ngân Linh: "Hai vị cùng đi đi!"

Nghĩ đến sắp biết tình huống trong nhà, tim Chu Tử bắt đầu bình bịch đập loạn. Nàng và Ngân Linh Triệu Hùng theo Chương Kỳ vào quán trà đối diện.

Chương Kỳ gọi một phòng đơn, sau khi bảo bọn Chu Tử ngồi xuống, đầu tiên hắn gọi chút trà và điểm tâm, rồi mới nói: "Chu Tử, tình huống trong nhà nàng không tốt lắm!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28: Rõ Chân Tướng, Cả Người Căm Hận

Triệu Hùng và Ngân Linh cùng nhìn nhau, nghĩ rằng e là vị Chương công tử này muốn nói một chút chuyện nhà của Chu Tử với Chu Tử. Triệu Hùng đứng lên nói: "Chu Tử cô nương, ta và Ngân Linh đợi ở bên ngoài nhé?" Ngân Linh cũng đứng lên.

Lúc này tâm Chu Tử loạn như ma, chỉ gật đầu một cái, cũng không nhiều lời.

Triệu Hùng và Ngân Linh ra khỏi phòng, đóng cửa đứng ở hành lang ngoài cửa chờ đợi.

Mặc dù trong lòng Chu Tử vẫn đang an ủi mình, có thể xảy ra chuyện gì được chứ, không có việc gì đâu, nhưng tay để lên bàn của nàng đã bắt đầu run khẽ.

Lúc này người hầu trà đã dọn trà lên.

Đôi tay Chu Tử bưng ly trà trước mắt lên, muốn uống một ngụm trà để bình tĩnh lại.

Chương Kỳ thấy nàng bưng cốc nước trà trong veo màu lục thì hơi nhộn nhạo, hắn đưa tay ra, lấy cái chén trong tay Chu Tử, đặt lên mặt bàn: "Nước trà vẫn còn nóng lắm!"

Hắn ngưng mắt nhìn Chu Tử, chậm rãi nói: "Sau khi ngươi rời Độc huyện, ta cũng đến Kinh Thành, thật nhiều năm chưa trở về. Năm ngoái về nhà ăn tết, mới nghe nói chuyện nhà của nàng. Mùa hè năm thứ hai sau khi

https://thuviensach.vn

nàng đi, cha nàng mắc bệnh thổ tả, ngay đêm đó liền mất đi. Mẫu thân nàng mang theo muội muội cùng đệ đệ Chu Thanh của nàng sống qua ngày, bởi vì cuộc sống khó khăn, bà nội nàng liền làm chủ, bán muội muội Chu Bích của nàng đi. Sau đó, bà nội của nàng lại làm chủ, để mẫu thân nàng tái giá, nghe nói là đi đến xứ khác, không còn tin tức."

Chương Kỳ nhìn mặt nàng tái nhợt trong nháy mắt, đôi môi khẽ run, cũng có chút không đành lòng. Hắn dừng một chút, không nói tiếp.

Trong nháy mắt nghe được lời đó của Chương Kỳ, đầu óc Chu Tử liền ầm một tiếng, trống rỗng. Nàng ngồi đối diện Chương Kỳ, tuy nhiên lại không nhìn hắn. Ánh mắt của Chu Tử đã không còn tiêu cự.

Chương Kỳ nhìn hai tay Chu Tử quấn vào nhau, trong lòng khổ sở, muốn đưa tay vỗ vỗ nàng, an ủi nàng, tuy nhiên hắn lại không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Hai tay hắn bưng cái ly của Chu Tử lên, đưa cho Chu Tử: "Uống chút nước làm ấm người đi!"

Chu Tử máy móc nhận lấy cái ly, uống một hớp, một luồng nhiệt theo cổ họng đi xuống, kích thích dạ dày nàng đau nhói, trái tim của nàng cũng thình thịch thình thịch đau thương: "Tiểu đệ của ta. . . . . tên hắn là. . . . . Chu Thanh?"

Chương Kỳ gật đầu một cái, con ngươi dịu dàng mang theo sầu lo nhìn Chu Tử.

"Bây giờ Chu Thanh đang ở đâu?" Khóe miệng Chu Tử nhếch lên, tạo ra một nét cười lạnh lẽo, "Bà nội ta chắc sẽ không không công mà nuôi hắn chứ?!"

Chương Kỳ thở dài một hơi: "Gã sai vặt nhà ta nói, ngay cả vào đêm tái giá, mẹ nàng cũng không thì thào được một lời, tiểu đệ của nàng vẫn chưa tới hai tuổi, bởi vì không ai trông nom, được Tam thúc của nàng mang theo rời quê kiếm sống ——"

https://thuviensach.vn

Hắn nhìn thấy đôi mắt Chu Tử đỏ lên cùng nước mắt tràn mi, cũng không nói được nữa.

Chu Tử cúi đầu lau lau nước mắt, sau đó nói: "Không biết hiện nay ông bà nội và cô út nhà ta ra sao rồi?"

Sắc mặt của Chương Kỳ thật nặng nề: "Cô út của nàng hiện là vợ bé bên ngoài của cha ta, sống ở một tòa nhà ở trên huyện phía Tây đường cái, ông bà nội nàng cũng qua ở cùng!"

Chu Tử vừa nghe, trong lòng kiên định lại, lấy khăn ra cúi đầu lau khô nước mắt, sau đó mới nói: "Ngươi có nghe nói muội muội và mẹ ta bị họ bán đến đâu không?"

Chương Kỳ nói: "Ta từng hỏi thăm, muội muội nàng bị một người thương hành (thương nhân đi mua bán khắp nơi) mua đi, hình như người đó họ Vũ; mẹ nàng thì nghe nói là đến Bắc Cương (vùng biên giới phía Bắc)."

"Tam thúc và đệ đệ ta thì sao? Có chút tin tức nào hay không?" Chu Tử đã trấn định lại, muốn từ chỗ Chương Kỳ thăm dò một chút tin tức.

"Tam thúc của nàng mang đệ đệ nàng đến Bắc Cương, nghe nói là đến tìm mẫu thân nàng!"

Chương Kỳ nhìn Chu Tử, bốn năm không gặp, Chu Tử từ một tiểu cô nương tươi tắn đáng yêu đã biến thành một đại cô nương mềm mại xinh đẹp, mặc dù ăn mặc đơn giản, cũng rất tao nhã.

Một cô gái như vậy lại có số mạng nhấp nhô đến nỗi nhà tan cửa nát.

Chương Kỳ nhớ lại buổi sáng mùa đông bốn năm trước, hắn là thiếu niên ôm ấp tình cảm, đặc biệt cưỡi ngựa tiễn nhóm người Chu Tử một đoạn, chỉ là số mạng trêu cợt, thì ra Chu Tử không giống như Chu lão thái tuyên bố là "Vào thành gặp thông gia", mà bị người thân bán đi xứ khác.

https://thuviensach.vn

Hắn cười khổ một tiếng, nếu như hắn biết sự thật, chỉ hai mươi lượng bạc, đối với Chương Kỳ hắn mà nói thì có là gì, cùng lắm thì hắn mua Chu Tử, có lẽ sau đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ Chu Tử cũng sẽ không cửa nát nhà tan!

Nghĩ tới đây, Chương Kỳ nói: "Mấy ngày gần đây ta phải về Độc huyện xử lý chút chuyện làm ăn, có thể giúp nàng hỏi thăm tình huống cặn kẽ hơn một chút!"

Chu Tử nghe vậy, đứng dậy kéo quần áo, đoan đoan chính chính làm một đại lễ với Chương Kỳ: "Chương công tử, Chu Tử xin cảm tạ!"

Dứt lời, uyển chuyển quỳ gối xuống.

Chương Kỳ cuống quít từ đầu bàn bên kia vòng qua, đỡ Chu Tử dậy: "Không cần như thế!"

Hắn nhìn con ngươi Chu Tử đã bình tĩnh lại, ý nghĩ trong lòng cũng kiên định.

Lúc Chu Tử trở về phủ, phát hiện những thứ đồ vật trang hoàng trong nhà mình mua kia đều đã được đưa tới, Hồ ma ma đã chỉ dẫn gã sai vặt sắp xếp xong, đang chờ nàng nghiệm thu!

Trong lòng Chu Tử có chuyện, cười xòa nói: "Hồ ma ma sắp xếp, dĩ nhiên là cực tốt rồi!" Khen ngợi xong, lại không chịu phát biểu ý kiến.

Hồ ma ma không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là nói: "Tạm thời cứ sắp xếp như vậy, chờ Vương Gia về xem lại một chút xem thế nào đã!"

Lúc ăn cơm tối, Vương Gia chưa trở về, Chu Tử cũng không muốn ăn, cũng chưa bảo người dọn cơm. Nàng đang ngồi buồn xo, Ngân Linh liền vào nói Triệu Phúc đã trở về.

https://thuviensach.vn

Triệu Phúc là một thanh niên khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, mặt mũi đôn hậu, rất chững chạc.

Tình huống hắn nói đến không khác so với Chương Kỳ kể lắm.

Sau khi Chu Tử nói cám ơn, hắn lại nói: "Chu Tử cô nương tính xử lý mấy thứ đồ kia. . . . . ."

Trong lòng Chu Tử có chuyện, thuận miệng nói: "Bạc thì cho ngươi, những vật khác đưa đến đây giùm ta!"

Triệu Phúc lại hành lễ: "Trong đó có hai ngàn lượng ngân phiếu Vương Gia thưởng."

Bây giờ Chu Tử có thể được coi là tiểu phú bà rồi, cũng không để hai ngàn lượng này ở trong lòng,

Hơn nữa nghe cách Triệu Phúc ăn nói, là một người có thể làm việc lưu loát, cũng muốn thu mua lòng người, vì vậy liền cười nói: "Cho ngươi thì ngươi cứ nhận lấy, ta sẽ nói với Vương Gia!"

Triệu Phúc bái một cái, lúc này mới cáo từ rời đi.

Sau khi hắn rời đi, nụ cười trên mặt Chu Tử lập tức biến mất, ngồi một mình ở đó, nhấm nháp cảm giác lòng như lửa đốt hận ý sôi trào.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng hận đến nổi muốn lăng trì một người cho đến chết, hơn nữa người này còn là bà nội của nàng.

Mặc dù nổi hận tràn ngập cõi lòng, nhưng lý trí nói cho nàng biết, nếu muốn tìm người thân về và báo thù rửa hận, thì gấp gáp oán hận là vô ích.

Chu Tử ngồi ở trong phòng, tính toán, lên kế hoạch. (LPH: đọc đến đây ta thấy Chu Tử cũng là người có tâm kế, nhưng chỉ dùng tâm kế để đối phó những kẻ có ý đồ với mình, còn lại thì đều dùng tình để mưu cầu cuộc sống

https://thuviensach.vn

yên bình. Đây cũng là một vũ khí, một tâm kế mà chị dùng để giữ lòng Triệu Trinh ^^)

Rất khuya Triệu Trinh mới trở về, hắn mới vừa xuống ngựa liền thấy Triệu Hùng xách đèn lồng đứng chờ ngoài cửa thư phòng.

Đêm đã khuya.

Chu Tử không thắp chút nến nào, lẳng lặng ngồi trong bóng tối.

Nàng đã lên kế hoạch xong cả, còn lại chỉ là quyết tâm cùng dũng khí bắt đầu thực hiện thôi.

Triệu Trinh vừa vào cửa nội viện, Chu Tử liền nghe thấy. Nàng nên ra đón, nhưng nàng vẫn ngồi trong bóng tối không nhúc nhích.

Triệu Trinh bảo nhóm Hồ ma ma và Ngân Linh lui ra, tự mình đi vào phòng ngủ.

Một tiếng đá lửa xẹt qua, Chu Tử nhìn thấy Triệu Trinh toàn thân mặc áo giáp đứng cạnh giá nến.

Triệu Trinh đứng ở đó, không nói gì, nhưng mắt phượng tối tăm lại như đang nói, nói với Chu Tử hắn đang đứng đó. Cánh tay của hắn khẽ mở, chờ Chu Tử đến ôm vào trong ngực.

Chu Tử xoay về phía Triệu Trinh, đoan đoan chính chính làm đại lễ: "Nô tỳ cầu xin Vương Gia ban ân!"

Triệu Trinh bước lên trước mấy bước, ôm nàng vào trong lòng.

Trong nháy mắt bị hắn kéo vào trong ngực đó, thân thể Chu Tử lập tức mềm nhũn ra, nàng chỉ lặp đi lặp lại: "Vương Gia, nô tỳ muốn báo thù! Nô tỳ muốn báo thù lão yêu phụ đó!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cảm nhận được thân thể nàng run rẩy, tay thon dài chậm rãi vuốt ve trên lưng nàng.

Triệu Trinh đợi nàng bình tĩnh lại, lúc này mới hỏi: "Nàng có kế hoạch gì?"

Hắn không muốn Chu Tử lao tâm lao lực, muốn gì cũng giúp nàng xử lý tốt, để nàng thật vui vẻ là được.

Chu Tử nhìn hắn, theo dõi ánh mắt của hắn: "Thẩm tra chuyện mẫu thân và muội muội đệ đệ của nô tỳ, phải mượn lực lượng của Vương Gia; về phần những chuyện khác, nô tỳ muốn tự làm!"

Triệu Trinh vốn nghĩ sẽ phái người đi xử lý chuyện này, có lẽ nhìn thấu kiên trì trong mắt Chu Tử, hắn cũng không nói nữa. Hắn biết chuyện buổi trưa qua lời kể lại, nhưng nhìn thấy việc đó khiến lòng Chu Tử lạnh lẽo thì chỉ muốn bồi thường nàng nhiều hơn một chút.

Nhìn thấy Triệu Trinh, mặc dù tâm tình Chu Tử cũng chưa yên tĩnh trở lại, tối thiểu ngoài mặt vẫn trấn tĩnh, lúc này nàng mới nhìn thấy áo giáp trên người Triệu Trinh còn chưa tháo, vội mở miệng hỏi thăm.

Triệu Trinh trầm giọng nói: "Phủ Lan Châu ở Tây Bắc xảy ra phản loạn, Thánh thượng lệnh cho ta giờ dần ngày mai tuyên thệ lên đường, dẫn đại quân dẹp loạn."

Chu Tử nghe vậy, trầm tư một chút, nàng biết đại quân xuất phát không cho phép nữ quyến đi theo, vì vậy nói: "Vậy để nô tỳ trở về Độc huyện xử lý chuyện nhà nô tỳ đi!"

Triệu Trinh vuốt cằm nói: "Nàng rời nhà ra ngoài, vậy nên mang theo Triệu Hùng Triệu Phúc, gọi cả Ngân Linh theo cùng!"

https://thuviensach.vn

Hắn nhẹ nhàng hôn xuống trán Chu Tử, sau đó dịu dàng nói: "Mang cho đủ ngân phiếu, bảo Triệu Hùng mang bái thiếp của ta theo!"

Chu Tử không nói thêm gì nữa, hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau.

Hồi lâu, hình như Chu Tử cảm nhận được dạ dày Triệu Trinh đang chấn động, mặc dù tâm sự đầy bụng cũng không khỏi bật cười: "Buổi tối Vương Gia đã dùng bữa chưa?"

Lúc này Triệu Trinh mới cảm giác mình thật có chút đói bụng.

Buổi chiều hắn mới ăn qua loa vài thứ với Chu Tử liền bị gọi vào cung diện thánh, sau đó ở Ngự Thư Phòng bàn bạc về chiến sự, sau đó lại triệu tập các Tướng quân cấp dưới tới trại lính mở hội nghị quân sự —— cả bốn canh giờ chưa có cơm nước gì.

Vốn vẫn bận cũng không thấy đói, nhưng Chu Tử nhắc tới, hắn đã cảm thấy vừa đói vừa mệt, cực kỳ mệt mỏi.

Chu Tử nhìn khuôn mặt mỏi mệt của hắn, rất đau lòng, vội nói: "Chàng nghỉ một chút trước đi, nô tỳ đến phòng bếp nhỏ bảo làm cho chàng tô mì!"

"Bảo hắn làm hai tô mì!" Triệu Trinh cúi đầu đè lên huyệt Thái Dương, bổ sung thêm một câu, "Nàng cũng chưa ăn đúng không?!"

Chu Tử mới bước ra, Triệu Trinh liền gọi Triệu Anh vào: "Đến viện U Lan gọi Cổ Mộc và Trương Sơn Quân, bảo bọn họ hai khắc sau đến thư phòng!"

Sau khi Chu Tử và Triệu Trinh ăn mì xong, lúc cầm khay chén đũa đưa ra cửa viện, đụng phải hai vị văn sĩ trung niên được Triệu Anh đưa tới.

Chu Tử mới vừa trở lại nội viện, liền bị Triệu Anh gọi vào trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

Thì ra hai vị này có tên là Thánh thủ Đan Thanh.

Triệu Trinh dặn dò một câu: "Chu Tử, mô tả cặn kẽ tướng mạo của mẫu thân, muội muội cùng Tam thúc nàng cho Cổ tiên sinh và Trương tiên sinh."

Sau đó liền nằm trên ghế dựa sau tấm bình phong, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Bây giờ đã sắp hết giờ hợi, mà hai canh giờ sau hắn sẽ phải đến giáo trường (khu huấn luyện binh sĩ) duyệt binh tuyên thệ dẹp loạn rồi!

Trong lòng hắn nghĩ tới lời phải nói khi đứng trên giáo trường điểm tướng duyệt binh, rất nhanh mắt có chút mông lung.

Chu Tử cẩn thận mô tả cho hai vị này vẽ mấy tấm chân dung, phát hiện là rất giống, lúc này mới nhè nhẹ gật đầu, cũng hành lễ cảm ơn Cổ tiên sinh và Trương tiên sinh.

Đang lúc ấy thì, trong bình phong truyền ra giọng nói đầy vẻ buồn ngủ của Triệu Trinh: "Giao tranh vẽ cho Triệu Anh, sau khi đóng dấu thì bảo Khoái mã đưa đến tất cả các châu phủ, lệnh cho bọn họ cùng nhau tra xét, treo giải thưởng cực lớn!"

Trong thư phòng rất nhanh chỉ còn lại Chu Tử cùng Triệu Trinh ngồi trên ghế dựa.

"Vương Gia, vào phòng ngủ một lát đi!"

Lúc Triệu Trinh đứng dậy, miếng sắt của áo giáp trên người có chút va chạm, phát ra âm thanh "loảng xoảng". Chu Tử tiến lên đỡ hắn, không biết thế nào, lỗ mũi lại xót xa, nàng hít mũi một cái mới nói: "Cả áo giáp cũng không kịp cởi, ngày mai còn phải dậy sớm như thế, hoàng thượng xem chàng thành đội cứu hỏa rồi!"

https://thuviensach.vn

Hình như Triệu Trinh đang suy nghĩ gì đó, không nói gì, chỉ ôm Chu Tử, đem sức nặng thân thể dời một phần lên trên người Chu Tử, sau đó cười nhẹ nói: "Không phải còn có nàng chia sẻ giúp ta sao!"

"Không phải còn có nàng chia sẻ giúp ta sao" —— Chu Tử lặp lại những lời này, cuối cùng, trên mặt có nụ cười thật lòng đầu tiên của hôm nay, mang theo chút vẻ làm nũng nói: "Nô tỳ có thể giúp gì cho chàng chứ? Giúp chàng tiêu tiền sao?"

Triệu Trinh nhìn nàng cười có chút ngây thơ đáng yêu, nhớ tới những đồ vật mới sắp xếp trong phòng kia, trên mặt không tự chủ được mỉm cười —— tốn tiền mua những thứ đồ ngổn ngang này về, aizzz, thưởng thức của Chu Tử, thật lòng không dám khen tặng mà!

Chu Tử thấy Triệu Trinh mỉm cười, trên mặt cũng có chút ửng đỏ: "Không hiểu làm sao! Nô tỳ nghĩ gỗ trầm hương cùng gỗ hoa lê nghe đều là hương hương . . . . . ."

"Nàng muốn xài tiền thế nào thì cứ xài, ta có rất nhiều bạc!"

Đến cửa phòng ngủ, Triệu Trinh buông lỏng Chu Tử ra, đi vào, đứng trước giường bằng gỗ hoa lê khắc hoa hải đường xung quanh mà Chu Tử mới mua, vỗ nhẹ xuống cạnh khắc hoa, thật lòng thật dạ ca ngợi, "Giường này mua tốt lắm!"

Chu Tử ngẩng đầu quét mắt nhìn hắn một cái, đỏ ửng trên mặt mới vừa lặn xuống lại trở về rồi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29: Xa Nhau Một Chút, Hơn Hẳn Tân Hôn

Chu Tử đỏ mặt bước đến, cũng xem xét ngắm nghía giường mình mới mua. Cái giường này tựa như một cái phòng nhỏ, hơn nữa còn là căn phòng nhỏ có mùi hương. Trên giường đã trải chăn nệm bằng gấm đỏ thẫm.

Giữa bàn nhỏ bên giường bày một đôi nến, đã sớm cháy lên ngọn lửa đỏ, cửa sổ phòng ngủ đang mở, một trận gió nhỏ từ cửa sổ thổi vào, ngọn lửa trên đèn nhất thời chập chờn.

Triệu Trinh bước vào, thuận tay đóng cửa giường lại.

Không có gió thổi vào, ngọn lửa trên đèn đương nhiên cũng yên ả, chiếu lên người Chu Tử đang ngồi bên giường, Chu Tử vừa vào phòng ngủ liền cởi áo ngoài, bây giờ trên người chỉ còn lại trung y mỏng màu trắng, cái yếm màu đỏ chót và váy lót mỏng đỏ thẫm.

Cuối cùng mắt Triệu Trinh rơi vào đầy đặn trắng nõn của Chu Tử bị cái yếm che lại, cũng không dời mắt ra nữa.

Chu Tử bị hắn nhìn như vậy, cũng có chút động lòng.

Sau khi biết được tin tức xấu, lòng của nàng hoàn toàn rối loạn, nỗi hận lấp đầy suy nghĩ, lửa giận hừng hực thiêu đốt. Đối mặt với nàng như vậy, Triệu Trinh không nói thêm gì, lại dùng hành động thực tế ủng hộ nàng. Đối với hắn mà nói, chỉ cần Chu Tử có kế hoạch, sau đó thì cứ từng việc mà làm thôi.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không lo lắng nàng có thể tổn hại lợi ích của mình hay không, cũng không rối rắm xem kế hoạch của Chu Tử có phù hợp với thời đại hiếu đạo này hay không, càng không nhốt nàng trong phủ chờ hắn trở về cưng chìu. . . . . .

Mà chân chính ủng hộ nàng. Thường ngày hắn đều không nhiều lời, nhưng Chu Tử biết, ý của hắn là —— đi làm việc nàng muốn làm, tất cả mọi thứ của ta nàng đều có thể dùng!

Nếu như nói rằng lúc ban đầu nàng mê luyến Triệu Trinh bởi vì dung mạo Triệu Trinh tuấn mỹ, vậy thì hiện tại đã sớm chuyển hóa thành một loại có thể gọi là "Yêu" —— mặc dù có thể nàng sẽ vĩnh viễn không có tư cách nói ra.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, thấy mắt phượng của hắn híp lại nhìn chằm chằm bộ ngực của mình, nàng thật vui mừng, Triệu Trinh cần nàng.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, nhẹ nhàng cởi cái áo màu trắng, sau đó khẽ cúi người, cởi váy của bộ trung y.

Trên người nàng chỉ còn lại cái yếm đỏ thẫm và váy lót cùng màu, dưới thân không mặc thêm gì cả.

Chu Tử bước lên phía trước, đến trước mặt Triệu Trinh, bắt đầu tháo áo giáp cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng bắt đầu cởi áo giáp —— đời này hắn chưa từng cởi áo giáp nhanh chóng đến như vậy.

Cuối cùng, Triệu Trinh mặc một bộ trung y màu trắng đứng trước mặt Chu Tử, hắn ôm lấy Chu Tử, nhìn mắt to ướt át của Chu Tử, cúi đầu hôn xuống, thân thể Chu Tử khẽ run, cả người lập tức mềm nhũn ra. Nàng vịn vào Triệu Trinh, nhích đến hôn lên môi Triệu Trinh, cảm thấy ẩm ướt lành

https://thuviensach.vn

lạnh, nàng mút vào mấy cái, khẽ cắn nhẹ, đầu lưỡi từ môi khẽ mở của Triệu Trinh nhi chui vào trong, cùng Triệu Trinh quấn lấy nhau.

Triệu Trinh đã bao giờ trải qua loại triền miên này? Mới đầu có chút không phản ứng kịp, rất nhanh liền đổi khách thành chủ, ôm Chu Tử hôn ngược trở về.

Đây là lần đầu bọn họ hôn nhau.

Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, Chu Tử chỉ sợ rớt xuống, hai cánh tay vịn lên cổ Triệu Trinh, hai chân quấn ngang hông Triệu Trinh. Tư thế này khiến bộ ngực đầy đặn của nàng dính chặt lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh sải bước đến cạnh giường, mạnh mẽ ném Chu Tử lên giường, hắn cũng đè sát lên nàng, vén váy Chu Tử lên, kéo yếm Chu Tử xuống.

Lúc này hai chân Chu Tử vẫn quấn bên hông của hắn.

Trung y trên người Triệu Trinh trở nên rộng lùng thùng, lúc này hắn khom lưng cúi đầu, có thể nhìn thấy lồng ngực trần trụi —— da thịt khỏe mạnh bóng loáng, trên ngực điểm hai quả Thù du. (LPH: muốn biết Thù du là gì, xin hỏi anh gg)

Chu Tử không dám nhìn nữa, ánh mắt dời lên trên, nhìn cặp mắt xếch sâu đen thăm thẳm của Triệu Trinh, lông mi của hắn mật dài, như cây quạt xòe ra, làm nổi bật đôi mắt xếch xinh đẹp tĩnh mịch như đầm nước —— trái tim của nàng lại bắt đầu thình thịch cuồng loạn, lần thứ N Chu Tử đau đớn biết được mình là kẻ háo sắc không hơn không kém!

Triệu Trinh cứ như vậy chăm chú nhìn nàng.

Nàng biết đêm nay nhất định sẽ có một lần, dù sao thân thể cường tráng của Triệu Trinh đã nhịn một tháng rồi.

https://thuviensach.vn

Nhất định phải làm, nhưng đã một tháng mình không trải qua chuyện phòng the, nhất định sẽ không chịu nổi bộ phận có thể giết người kia của Triệu Trinh. Nếu muốn mình không bị thương, thì phải hướng dẫn Triệu Trinh, để hắn đề cao kỹ thuật.

Vừa nghĩ tới đây, nàng lập tức hành động, ngửa đầu một hớp ngậm quả Thù du trên ngực Triệu Trinh, đầu tiên là mút vào, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm, dùng răng khẽ cắn.

Triệu Trinh chưa từng thể nghiệm điều này, trong nháy mắt máu của hắn tuôn xuống dưới bụng, vật phía dưới lập tức dựng lên, cách lớp y phục chĩa vào phía dưới của Chu Tử.

Một tay hắn dò vào nơi đó của Chu Tử, một tay khác biểu diễn tuyệt kỹ một tay tháo dây lưng.

Đai lưng tháo xong, quần lụa mỏng lập tức rơi trên mặt đất, Triệu Trinh di chuyển hai chân đá văng quần, vịn cho đầu cây nấm của mình nhắm ngay vị trí, dùng sức chen vào bên trong.

Chu Tử cảm nhận được một trận đau nhói, muốn bắt lấy nguồn gốc gây họa bên dưới.

Nhưng dù gương mặt của Triệu Trinh có xinh đẹp như một cô gái, thì vẫn đúng thật là võ tướng, bắt lấy đôi tay của nàng đè lên đỉnh đầu, sử dụng khí lực anh dũng xông pha mà xông vào, rốt cuộc trong đau nhức của Chu Tử mà đẩy đầu cây nấm chen vào trong.

Hắn buông cổ tay Chu Tử ra, nâng eo Chu Tử, dùng lực mạnh, vật của hắn lập tức tiến vào hơn phân nửa.

Chu Tử cảm thấy phía dưới một mặt căng đau khó nhịn, một mặt lại đau nhói như kim châm, trừ điiều đó, không có chút khoái cảm nào. Theo sức

https://thuviensach.vn

mạnh đẩy vào của Triệu Trinh, nàng bị đụng đến phát ra tiếng gào thét đứt quãng.

Triệu Trinh chỉ có cảm giác vật của mình bị một nơi nóng bỏng chặt chẽ bao lấy mút vào, chỉ ra vào qua loa cũng mang cho hắn khoái cảm đến run rẩy, khiến động tác của hắn tăng nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi, hắn chỉ máy móc dùng lực va chạm ra vào, khát vọng leo lên đỉnh núi.

Trong tiếng khóc của Chu Tử, Triệu Trinh lên đỉnh lần thứ nhất.

Triệu Trinh thõa mãn ngủ thiếp đi, Chu Tử lại trừng to mắt mà nhìn hoa văn điêu khắc trên nóc giường, u oán đầy cõi lòng —— mụ nội nó, ai nói 'tiểu biệt thắng tân hôn' có nghĩa là cả hai hòa hợp vợ chồng hài hòa? Rõ ràng là tái diễn đêm tân hôn máu tanh cùng bạo lực mà!

Thân thể đau đớn, thế nhưng đau đớn cũng không thể chiến thắng được khát vọng muốn ngủ của Chu Tử, sau khi buồn bã hiểu ra, nàng từ từ mơ hồ tiến vào giấc ngủ.

Nàng bị đau nhói trong nháy mắt khi tiến vào ở bên dưới làm tỉnh lại.

Triệu Trinh đã thỏa mãn một lần rồi, nên lần này rất có tính nhẫn nại, chỉ nhẫn nại ra vào, thấy Chu Tử hoàn toàn tỉnh táo, lúc này mới vắt hai chân thon dài của Chu Tử lên vai mình, đôi tay với ra phía trước cầm bầu ngực tựa như hai quả đào đầy đặn mềm mại, sau đó đẩy mình lên trước, đi vào lút cán, bắt đầu chậm chạp mà có lực va chạm từng cái.

Trong tiếng va chạm "phàch phạch", Chu Tử nhắm chặt hai mắt, cảm giác phía dưới bị vật của Triệu Trinh lấp đầy, mỗi lần Triệu Trinh tiến vào, hình như cũng chỉa vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, mỗi lần hắn tiến vào rút ra, đều khiến nàng khoái cảm đến co rút, đau cũng vui vẻ.

Cái giường khổng lồ theo tiết tấu của Triệu Trinh nhi khẽ lay động.

https://thuviensach.vn

Ngay khi xong chuyện, Triệu Trinh lại nghiêng mặt dán lên bộ ngực của Chu Tử, thân thể cũng đè lên người Chu Tử, mặc cho Chu Tử lay động thế nào, tựa như một đứa trẻ ăn vạ không chịu xuống, cuối cùng dĩ nhiên cũng cứ vậy mà ngủ thiếp đi.

Thật may là hắn chỉ đặt thân thể lên người Chu Tử, hai cánh tay và hai chân cũng còn chống đỡ lấy.

Chờ sau khi hắn ngủ say, Chu Tử lặng lẽ dời Triệu Trinh từ trên người mình xuống.

Nàng nhặt y phục của mình lên, dập tắt nến đỏ, đóng cửa giường.

Sau khi Chu Tử mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài dặn dò nha hoàn gã sai vặt ở phòng trị sự chuẩn bị nước nóng cho phòng tắm.

Đầu tiên nàng tắm rửa sạch sẽ, sau đó bắt đầu dọn dẹp hành lý cho Triệu Trinh.

Chu Tử cũng bỏ y phục cùng giày vớ mình làm cho Triệu Trinh vào.

Thu dọn xong, xem đồng hồ nước một chút, đã là giờ sửu bốn khắc (2 giờ sáng), nàng vội mở cửa giường, níu lấy lỗ tai Triệu Trinh bắt đầu đánh thức: "Rời giường! Rời giường! Cún con mau rời giường!"

Trong mơ mơ màng màng Triệu Trinh ôm nàng, lại một lần nữa đặt nàng xuống dưới, tay lại đánh úp về phía ngực Chu Tử, một phen nắm ngực bên trái của Chu Tử, bóp mấy cái.

Lúc làm những động tác này, ánh mắt hắn nhắm, còn khẽ phát ra tiếng thở.

Một lát sau, hắn mới tỉnh táo lại, ngồi dậy, cũng thuận tay kéo Chu Tử lên.

https://thuviensach.vn

Tắm xong Triệu Trinh đứng bên giường, mặc cho Chu Tử giúp mình mặc quần áo mang giáp.

Chu Tử nghĩ đến lúc trên giường hắn mê luyến hiếm thấy với ngực của mình, vừa giúp hắn buộc chặt đai lưng, vừa giễu cợt hắn: "Chàng già rồi mà còn không đứng đắn, sao hoàng thượng lại dám phái chàng đi đánh giặc chứ!"

Triệu Trinh nhìn phía ngoài cửa sổ, "Ừ" một tiếng.

Chu Tử bắt đầu giúp hắn mặc áo giáp, trong đôi mắt mang chút nghịch ngợm: "Đến chiến trường, cũng đừng suy nghĩ lung tung làm bảy loạn tám!"

Triệu Trinh như có điều suy nghĩ, vẫn chỉ "Ừ" một tiếng.

Không ngờ hắn ngoan như vậy, Chu Tử đang cột áo giáp đeo găng tay liền ngừng lại: "Không cần nhớ nô tỳ, nô tỳ sẽ tự chăm sóc mình!"

Triệu Trinh vẫn..." Ừ" một tiếng.

Hắn làm chuyện gì cũng rất chăm chú, sau khi lớn lên bắt đầu ra chiến trường cũng như thế. Mỗi lần tác chiến, hắn cũng sẽ chuẩn bị trước các hạng mục công việc, nên bao vây nên đánh bất ngờ nên mai phục đều chuẩn bị hết trong đầu sau đó mới ra tay.

Không giống với các Tướng quân khác của Đại Kim triều, trong quân doanh của hắn có một đội ngũ —— kỵ binh dũng mãnh từng người đều tinh nhuệ được chọn lựa kỹ càng, đặc biệt phụ trách khảo sát tình hình trên chiến trường, lần này vào kinh, hắn dẫn theo một nửa đội kỵ binh dũng mãnh.

Giống như lần này, sau khi ở trong triều biết được tâm ý của phụ hoàng, từ trong đại điện ra ngoài, còn chưa rời Ngự Thư Phòng, kỵ binh dũng

https://thuviensach.vn

mãnh đóng quân ngoài thành đã nhận được lệnh cải trang giả dạng, cưỡi ngựa về phía phủ Lan Châu tiến hành điều tra thăm dò rồi.

Triệu Trinh mặc cho Chu Tử cột áo giáp, trong miệng chỉ "Ừ", trong lòng vẫn đang tính toán.

Trải qua lần bình định này, mười vạn quân đồn trú Nam Cương, mười vạn cấm quân, hơn mười lăm vạn quân ở đại doanh Tây Bắc, binh lực trong tay mình ít nhất sẽ có ba mươi lăm vạn, đến lúc đó chọn lựa tinh nhuệ, huấn luyện thêm một nhóm Tân Quân trang bị vũ khí mới nhất vừa được thiết kế chế tạo. . . . . .

Trong lòng Triệu Trinh tràn đầy tính toán, nhưng trên mặt lại không lộ ra vẻ gì, bình tĩnh cơ hồ được xưng tụng là không mong không muốn giống vị sư già nhập thiền, mặc dù còn hai năm mới đến lễ đội mũ* của hắn, tuyệt đối không thể dùng một chữ "già".

*Lễ đội mũ (gia quan加冠): thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Gặp Quý Phi, Được Thừa Nhận

Sau khi đưa Triệu Trinh rời khỏi phủ, Chu Tử quyết định đi ngủ một lát. Việc đầu tiên sau khi Chu Tử ngủ dậy là uống một ly trà đậm, tiếp đó gọi Triệu Phúc tới, trực tiếp hỏi: "Trong thành Kim kinh, thanh lâu nào có cô nương phong lưu, thủ đoạn nhất?" Mặt Triệu Phúc đỏ lên, á khẩu không trả lời được.

Chu Tử cười, lấy ngân phiếu ra giao cho Triệu Phúc: "Lựa chọn cho thật tốt, tìm một cô nương phong lưu quyến rũ." Nàng dừng một chút lại nói: "Tốt nhất là gia cảnh phải thật đáng thương, tìm người tự do đáng tin, sử dụng danh nghĩa của vương gia chuộc thân cho nàng ta, mang nàng đến thành Uyển Châu, tìm một chỗ ở tạm thời."

Triệu Phúc tuân lệnh rời đi.

Bây giờ Chu Tử còn đang nô tịch, khế ước bán thân vẫn còn ở chỗ của Triệu Trinh, căn bản không có tư cách mua người, mà Triệu Phúc, Ngân Linh cũng đều là nô tịch, cho nên không thể làm gì khác hơn là đưa ra hạ sách này.

Sau khi Triệu Phúc rời đi, Chu Tử lại cho người gọi Triệu Hùng tới.

Hai ngày trước, Chu Tử đã sai Triệu Hùng chuẩn bị ngựa xe và những thứ cần dùng trên đường, chờ nàng ra mắt nương nương trong cung xong sẽ lên đường ngay. Dự kiến hành trình lần này là đến thành Uyển Châu thuộc phủ Uyển Châu, sau đó lại cùng Triệu Phúc đến Độc huyện.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, hai ngày sau phủ Cao Thượng thư phái một ma ma ngồi xe đến đón Chu Tử.

Phủ Nam An vương và Phủ Cao Thượng thư gắn bó như môi với răng, đương nhiên sẽ gần gũi, ra mặt tiếp đãi vị ma ma này là Hồ ma ma, đưa vào Tùng Đào Uyển, ngồi ở phòng trị sự trong viện.

Hồ ma ma vừa bảo tiểu nha hoàn pha trà, vừa dặn dò Ngân Linh: "Đi mời Chu Tử cô nương tới đây!"

Nghe Hồ ma ma gọi là "Chu Tử cô nương", khóe miệng Doãn ma ma do Cao phủ phái tới khẽ vểnh lên, trong mắt mang theo chút vẻ khinh thường.

Không bao lâu, thấy một nữ hài tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc lịch sự tao nhã chậm rãi đi tới, vừa tiến đến liền tươi cười xinh đẹp, vén áo thi lễ với Doãn ma ma, lại quay sang vén áo thi lễ với Hồ ma ma.

Hồ ma ma cười tiến lên kéo tay nữ hài tử này, thân thiết đưa đến trước mặt Doãn ma ma: "Tỷ tỷ, đây chính là Chu cô nương trong phủ chúng ta!"

Doãn ma ma quan sát nàng từ đầu tới chân, rồi từ chân đến đầu, chỉ thấy Chu Tử cô nương này mắt to, mi dài, da trắng như tuyết, vóc người cao gầy yểu điệu, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên thoải mái hào phóng, trong đầu bà hiện lên tám chữ hát trong hí kịch "Ngọc mạo xinh đẹp phương dung yểu điệu".

Nghĩ đến Tứ tiểu thư trong phủ, Doãn ma ma âm thầm thở dài, trên mặt vẫn cười cười nói: "Không ngờ mới mấy năm không gặp, Chu Tử lại có thể trổ mã xinh đẹp như vậy!"

Thật ra thì Chu Tử chưa từng gặp bà, một chút ấn tượng về bà cũng không có. Doãn ma ma nói vậy chính là cố ý lên mặt, muốn dùng cái uy của chủ cũ.

https://thuviensach.vn

Hồ ma ma cùng Chu Tử cũng không đáp lời. Hồ ma ma kéo Chu Tử ngồi xuống, từ từ nói: "Chu Tử cô nương, vị này là Doãn ma ma, là thị tỳ bên cạch đại phu nhân ở phủ Thượng thư, là một người rất được nể mặt trong phủ Thượng thư!"

Chu Tử không nói gì, chỉ mỉm cười. Trong lòng nàng hiểu Hồ ma ma đang nhắc nhở mình, Doãn ma ma là thân tín của đại phu nhân ở phủ Thượng thư.

Doãn ma ma cũng tự phụ cười cười.

Doãn ma ma đang muốn đưa Chu Tử lên chiếc xe dừng ngoài cửa viện, Ngân Linh lại chạy tới, nhún người chào Doãn ma ma lại quay ra bái kiến Hồ ma ma.

Hồ ma ma cười nói: "Đây là Ngân Linh, luôn ở cùng phục vụ Chu Tử, không xa không rời, để nàng ta đi cùng Chu Tử đến phủ Thượng thư bái kiến bề trên, tránh việc một mình Chu Tử lại gây ra lỗi thì không tốt lắm!"

Doãn ma ma nhìn Ngân Linh một cái, cảm thấy nha hoàn này rất bình thường, nên không quá để ý: "Vậy hãy cùng lên đây đi!"

Xe của Doãn ma ma vẽ huy hiệu của Cao phủ, nhìn bên ngoài mới tinh, nhưng ngồi ở trong lại lắc lư kịch liệt, cũng không thoải mái, hẳn là dành cho ma ma đắc lực được nể mặt trong phủ sử dụng. (LPH: tác giả mỉa mai aaa)

Đến phủ Cao Thượng thư, xe tiến vào theo cửa hông nhỏ, tiếp tục đi đến cửa lớn của chánh phòng (nhà giữa, nhà lớn trong toàn khu nhà) mới ngừng lại. Chu Tử cùng Ngân Linh chờ Doãn ma ma xuống xe, lúc này mới đỡ nhau cùng xuống. Tự nhiên sẽ có gã sai vặt của phủ Thượng thư tiến lên đánh xe ngựa đi nơi khác.

https://thuviensach.vn

Doãn ma ma dẫn Chu Tử và Ngân Linh vào sân của chánh phòng, đi từ phía nam đến phía bắc dọc theo hành lang trồng hoa rồi đi thẳng đến trước cửa chánh phòng.

Đứng chỉnh tề trước cửa chánh phòng là bốn tiểu nha đầu mặc quần áo giống nhau, phía sau có vài ma ma quản sự khác. Mặc dù không ít người, nhưng yên tĩnh, không ai dám tằng hắng một tiếng.

Chu Tử cùng Ngân Linh chờ ngoài cửa, Doãn ma ma vén màn đi vào bẩm báo với đại phu nhân.

Một lát sau, Doãn ma ma ra ngoài, nhỏ giọng nói: "Chu Tử cô nương, đại phu nhân đang trang điểm thay quần áo, ngươi chờ một lát được chứ!"

Chu Tử cười cười: "Đa tạ Doãn ma ma, Chu Tử chờ được."

Một canh giờ trôi qua, một tiểu nha đầu vén màn đi ra: "Ai là Chu Tử?"

Chu Tử chầm chậm bước lên trước.

Ánh Mắt của Tiểu nha đầu kia xoay tròn linh lợi quét từ trên xuống dưới Chu Tử một cái, sau đó mới nói: "Cùng ta vào gặp đại phu nhân!"

Lúc Chu Tử đi vào, đại phu nhân đã mặc xong quần áo của Cáo Mệnh phu nhân (=chức vị phu nhân được vua ban), trên mặt cũng thoa một lớp phấn trắng thật dày, đang đội kim quan (LPH: mũ vàng, để thế hay hơn).

Chu Tử nhún người thỉnh an.

Một lát sau, đại phu nhân vẫn không nói một lời, Chu Tử cũng chỉ tiếp tục cúi người chờ đợi.

Chờ đến khi cuối cùng đại nha đầu cũng gắn kim quan xong, đại phu nhân mới nói: "Đứng lên đi!"

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Tử mới đứng dậy. Do đó nàng mới phát hiện trong phòng còn có một vị thiếu nữ thanh xuân ngồi trên giường gấm trước cửa sổ, mắt nhỏ lông mày tinh tế khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng nõn, chỉ tiếc là gầy đến dọa người, cổ tay lộ ra khỏi tay áo mỏng bằng tơ, mảnh dẻ đến nổi chỉ lớn bằng que củi lau (cây lau, sậy).

Không biết vị tiểu thư này là ai, cảm thấy dáng dấp nàng có chút tương tự như đại phu nhân, vội im lặng không lên tiếng chỉ vén áo thi lễ.

Đại phu nhân xem ra hơn bốn mươi tuổi, mắt nhỏ, lông mày thanh tú, dung mạo trung bình, xem ra là sống an nhàn sung sướng, có chút phát tướng. Kể từ khi Chu Tử đi vào, bà cũng không liếc mắt nhìn. Trong lòng bà, những thứ xuất thân từ nhà nghèo hèn, chỉ ỷ vào mấy phần thùy mị mà quyến rũ nam chủ tử, mình liếc mắt nhìn cũng thấy bẩn thỉu. Nếu nương nương trong cung không có ý chỉ muốn gặp người trong phòng của Nam An vương, bà cũng lười phải quan tâm tới!

Trên đường vào cung, Chu Tử và Ngân Linh ngồi cùng xe với hai đại nha đầu của phủ Cao Thượng thư. Vừa ra khỏi Cao phủ, Ngân Linh liền kề sát vào Chu Tử nhỏ giọng nói chuyện.

Nghe Ngân Linh phổ cập xong tin tức, Chu Tử mới biết hiện tại hoàng cung chia làm hai khu lớn —— ngoài điện và cung điện. Trong đó cung điện lại phân thành bốn khu —— Hoàng đế ở Đại chánh điện, hoàng hậu ở Ngọc Khôn Cung, Thái tử Đông cung và các phi tần ở Tây Lục cung. Mẫu phi của Triệu Trinh là Quý Phi nương nương cư ngụ ở nơi nguy nga tráng lệ nhất Tây Lục cung - Thanh Vân điện.

Chu Tử và Ngân Linh theo sau đại phu nhân cùng các nha đầu và ma ma vào cung.

Lúc nhìn thấy cửa cung nguy nga, Chu Tử bắt đầu có chút khẩn trương, khi đến Sùng An môn, nàng phát hiện không khí trong hoàng cung tương tự

https://thuviensach.vn

như cảnh tượng cung đấu trong phim, tâm liền buông lỏng xuống.

Thanh Vân điện ngoại trừ đại điện Thanh Vân điện, thật ra chỉ là một viện nhỏ bao bọc một Tứ hợp viện lớn, Quý phi nương nương ở chánh viện trong Thanh Vân Điện.

Chu Tử cho là mình sẽ được gặp được một vị Quý phi khoảng hơn bốn mươi tuổi đoan trang thận trọng, không ngờ ngẩng đầu nhìn lên lại là một mỹ nhân tuổi không quá ba mươi có khuôn mặt rất giống Triệu Trinh đang tỉ mỉ quan sát mình.

Nàng không khỏi cảm thấy dáng dấp vị quý phi này quá thân thiết.

Nhưng nhớ ra đây chính là mẫu phi của Vương gia, căng thẳng trong lòng nàng lại bắt đầu tăng lên.

Quý Phi nương nương cũng có một đôi mắt phượng xinh đẹp, chỉ là đường nét dịu dàng hơn, cảm giác tươi trẻ xinh đẹp mà cao quý, mặt không lộ cảm xúc giống như Triệu Trinh, bộ dáng trong trẻo lạnh lùng không nhiễm khói lửa nhân gian.

Chu Tử thầm đoán: nếu để Lâm muội muội trong《 Hồng Lâu Mộng 》làm Quý Phi, sợ là cũng có dáng vẻ như vậy!

Cao Quý phi nhìn Chu Tử, phát hiện vóc người nàng cao gầy nhưng cũng không lộ vẻ nhỏ bé yếu ớt, dáng người thướt tha vẻ mặt trầm tĩnh, trong lòng đầu tiên là âm thầm gật đầu. Lại hỏi mấy câu, phát hiện giọng nói mạch lạc rõ ràng ngôn từ ngắn gọn, hơn nữa lại rất quen thuộc với thói quen sinh hoạt của Trinh nhi, chứng tỏ thường ngày rất săn sóc, liền hài lòng thêm mấy phần.

Người hầu Triệu Thanh Đức nhà Trương ma ma và Triệu Mộc Đức nhà Đào ma ma đặt bên cạch Triệu Trinh đều đã có báo cáo.

https://thuviensach.vn

Triệu Thanh Đức nói Vương gia chuyên sủng (chỉ yêu thích) một mình Chu Tử, vì Chu Tử mà những nữ tử khác xinh đẹp một chút đều bị đuổi khỏi vương phủ; Triệu Mộc Đức nói Chu Tử này thật sự là người đàng hoàng, toàn tâm toàn ý với Vương gia, ăn, mặc, ở, đi lại đều luôn ở bên cạnh đặc biệt quan tâm.

Với chuyện chuyên sủng mà Triệu Thanh Đức nói, Cao Quý phi cảm thấy không sao cả. Tinh lực của nam tử thuộc Hoàng tộc Triệu thị đều cực kỳ dư thừa, phần lớn đều thật háo sắc. Năm ba mươi tám tuổi, một đêm Tiên hoàng thị tẩm năm cung nữ, chết vì 'thượng mã phong'; đương kim thánh thượng vừa qua tuổi buốn mươi, đây chính là lúc thể lực tinh tráng, nhưng bởi vì tham dâm háo sắc hậu cung ba vạn, đã bị ép đến mặt mũi xanh xám thân hình mảnh dẻ. Có những vết xe đổ này, bà căn bản không nguyện ý con trai độc nhất Triệu Trinh mình thật vất vả mới bảo vệ được, sẽ giống như ông nội hắn, cha hắn hay các huynh đệ hắn, ngày ngày ở trên người nữ nhân thậm chí cả nam nhân để mua vui tìm khoái lạc. Chu Tử có bản lãnh được chuyên sủng vẫn là tốt nhất. Tương lai khi Vương Phi vào cửa, nếu nàng ta biết quy củ liền bảo Trinh nhi tiến hành tục chảy tóc cho nàng ta làm di nương, đó là điều tốt nhất; nếu có ý muốn với lên cao, gây ra chuyện không thể cứu vãn, một dải lụa trắng sẽ giúp nàng ta lên đường, nô tỳ mà thôi, không là gì cả.

Về việc Triệu Mộc Đức nói Chu Tử đàng hoàng, Quý phi cảm thấy nếu đó là thật thì cũng không tệ. Từ khi bà vào cung, đã bắt đầu đấu với Hoàng hậu Nhan Minh Châu, Điềm phi Đinh Như Ngọc, Tương phi Hàn Thu Thủy, Kim tần Kim Mãn Doanh. . . . . những năm gần đây nhất lại đấu với tiện nhân của nhà họ Vương - Vương Cẩm Hà. Suốt hai mươi năm vào cung đến nay, là hai mươi năm đấu đá, bà đã sớm chán ghét những thứ nữ nhân mang theo mặt nạ giả bộ hiền lành mà tâm cơ lại thâm trầm. Tương lai nếu làm Thái hậu, liền ném từng người từng người trong đám nữ nhân này vào Hoàng lăng, tìm lại sự yên tĩnh; cho dù tương lai vận khí kém,

https://thuviensach.vn

cũng có thể theo Trinh nhi đến đất phong Nam Cương, làm hoàng Thái phi. Cần gì phải để bên người Trinh nhi loại nữ nhân giống những thứ đó chứ!

Cao Quý phi suy nghĩ thật nhanh, trên mặt lại không lộ ra điều gì, lại hỏi thêm mấy câu về tình hình Triệu Trinh trước khi đi và việc chuẩn bị hành lý, lúc này mới thoáng buông xuống một nửa tâm tình. Lại nghĩ đến Triệu Thanh Đức và Triệu Mộc Đức đều ở lại vương phủ ở Nam Cương, vương phủ mới trong kinh thành không có người đứng ra làm chủ, liền đánh chuông gọi tâm phúc của mình là đại cung nữ Đại Nhạn: "Đại Nhạn, Bổn cung ban ngươi cho Trinh nhi. Hồ ma ma chủ trì việc trong phủ, ngươi đến đó trông coi việc bên ngoài! Ngươi từ biệt với bọn tỷ muội trước đi, ngày mai sẽ cho người đưa ngươi tới phủ Trinh nhi."

Đại Nhạn cúi người hành lễ.

Cao Quý phi nhìn Chu Tử dò xét, phát hiện nàng đang tò mò nhìn Đại Nhạn, cảm thấy nàng rất đơn thuần, trong lòng liền buông lỏng.

Trong quá trình Tiếp kiến, Chu Tử thành thành thật thật, hỏi gì đáp nấy, lúc Quý Phi nương nương nhắc tới Triệu Trinh, mặc dù trên mặt vẫn không lộ cảm xúc gì, nhưng trong mắt mang theo vẻ yêu thương, có thể thấy cũng là một người mẹ hiền.

Trước kia Chu Tử nghe không ít chuyện tám nhảm về vị Quý phi nương nương này, nói bà gần hai mươi năm càn quét Lục cung độc chiếm thánh sủng (yêu chiều của vua), còn nói lòng dạ bà độc ác như rắn rết, nói bà giả bộ tiên nữ, giả bộ thanh cao thật ra thì rất xấu xa. . . . . .

Nhưng hôm nay gặp mặt, thật cảm thấy nếu như vị Quý phi nương nương này trẻ đi mười tuổi, thật sự sẽ được xưng bằng bốn chữ "Khuynh quốc khuynh thành", biết rõ bà đã gần bốn mươi tuổi, nhưng vẫn cảm thấy bà rất thích hợp được đẩy lên hàng mỹ nhân trong trẻo lạnh lùng.

https://thuviensach.vn

Xem ra, tướng mạo tốt đẹp của Triệu Trinh đều được di truyền từ mẹ hắn!

Chu Tử nhớ tới khuôn mặt hàng năm không đổi, luôn như có điều suy nghĩ của Triệu Trinh, lại len lén nhìn khuôn mặt không lộ cảm xúc giống hệt kia của Quý Phi nương nương, cảm thấy di truyền thật rất kỳ diệu, rất kỳ diệu đó!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Quay Đầu Ba Lần, Thương Nhân Động Tâm

Cũng như Triệu Trinh, khi Quý Phi nương nương ban thưởng cho người, mắt cũng không thèm chớp, vẻ mặt đều lạnh lùng như nhau, nhưng Chu Tử đang quỳ nghe thái giám tuyên đọc, trong lòng có chút rung động. Quý Phi nương nương thật sự ban thưởng quá nhiều.

Cao đại phu nhân phải phân chia theo từng nhóm như các loại đồ cổ, ngọc khí (đồ vật bằng ngọc), các loại tơ lụa vải vóc.

Ban cho Chu Tử đều là đồ trang sức bằng đá quý, bằng vàng ngọc cùng các loại tơ lụa, gấm vóc và lụa mỏng in hoa mềm mại màu sáng trắng.

Trong lòng Chu Tử hiểu rất rõ, những thứ trang sức bằng đá quý, bằng vàng ngọc kia là ban thưởng cho mình, còn những thứ như tơ lụa, gấm vóc và lụa mỏng in hoa phía sau đại khái là muốn mình may quần áo cho Triệu Trinh

Sau khi ban thưởng xong, Cao Quý phi được các cung nữ dìu vào hậu điện thay quần áo, Chu Tử theo Cao đại phu nhân chờ ở chánh điện. Cao phu nhân hoàn toàn coi thường không thèm quan tâm đến nàng, nàng cũng không chủ động nói chuyện, trong chánh điện nhất thời an tĩnh.

Chu Tử chán muốn chết, lại không dám lộn xộn, không thể làm gì khác hơn là đưa mắt nhìn khắp nơi, nhìn vào trong sân. Trong sân của Thanh Vân điện không có các loại hoa hoa cỏ cỏ, mà chỉ có cổ tùng (thông già) xanh ngắt một màu. Thân cổ tùng rất to, không biết đã sống trong vườn ngự uyển này bao nhiêu năm, thấy được bao nhiêu chuyện vui buồn tan hợp.

https://thuviensach.vn

Mặt đất dưới tán cây phủ một lớp xanh thẫm thật dày, không ai đi lại nên mọc đầy rêu xanh. Nghĩ rằng khi Triệu Trinh còn bé từng ở đây chạy nhảy vui đùa, trong lòng Chu Tử có một niềm vui sướng nhỏ nhoi, đây là nơi hắn từng chơi đùa khi còn bé đó!

Đúng lúc ấy thì một đại cung nữ tới gọi Chu Tử vào.

Chu Tử đi theo nàng ta vào hậu điện.

Quý phi nương nương trong trẻo lạnh lùng ngồi trên giường gấm, mắt phượng giống Triệu Trinh như đúc nhìn chằm chằm vào Chu Tử, một lúc sau mới nói: “Nghe nói Trinh nhi rất sủng ái (yêu chìu) ngươi, đã như vậy, ngươi cũng phải tận tâm, thay bổn cung chăm sóc hắn cho thật tốt.”

Bà dừng lại một chút, mới nói tiếp bằng giọng điệu chậm chạp tựa như nhấn mạnh từng từ: “Nên nhớ, đừng quyến rũ để xin ân sủng, không lôi kéo để hắn trêu chọc những nữ nhân không đứng đắn…….Đợi sau khi đại hôn suông sẻ, tự bổn cung sẽ ban thưởng cho ngươi, nếu không…..”

Tay của bà nhẹ nhàng khẽ động, lò sưởi nhỏ bằng bạch ngọc khắc hoa văn trong tay trượt xuống đất, phát ra tiếng "Đinh đang đang" giòn vang, bể thành từng mảnh vụn.

Chu Tử vội quỳ xuống: "Nô tỳ thề trung thành với nương nương và Vương Gia."

Sau khi xuất cung, ngay cả nhìn mặt Chu Tử, Cao đại phu nhân cũng không muốn, trực tiếp dặn dò Doãn ma ma đi theo phía sau lên xe đưa Chu Tử cùng Ngân Linh trở về.

Hôm sau, Đại Nhạn ngồi xe đến phủ, mang theo vài rương hành lý.

Nàng là người hầu tâm phúc của phủ Thượng thư, từ năm mười bốn tuổi đã bị đưa vào cung hầu hạ Cao Quý phi, bởi vì rất được việc, nên Cao Quý

https://thuviensach.vn

phi vẫn giữ nàng bên người, hơn hai mươi tuổi vẫn còn cô độc, Cao Quý phi phái nàng ra ngoài, là muốn thêm một người bên cạnh Triệu Trinh, mặt khác chính là muốn cho nàng một nơi nương tựa.

Đại Nhạn là người trầm mặc rất ít nói, chỉ là khi đã làm việc gì thì trong lòng luôn có tính toán, hơn nữa luôn một lòng trung thành với Cao Quý phi và Triệu Trinh, khi Triệu Trinh xuất chinh ra ngoài, để một người như vậy trong phủ là thích hợp nhất.

Khi Chu Tử bẩm cáo với Đại Nhạn chuyện mình muốn trở về quê thăm người thân thì Đại Nhạn chỉ hỏi ba câu --- "Vương gia có biết không?" "Ai đi theo?" "Đi bao lâu?"

Sau khi Chu Tử trả lời xong, nàng liền phất tay, giống như đang chào từ biệt Chu Tử: "Đi đi, trên đường nhớ chú ý an toàn!"

Chỉ đơn giản như vậy? Chu Tử cực kỳ kinh ngạc, nhấn nhẹ giày vải quay về thu dọn hành lý.

Cuối cùng, đáp án được Ngân Linh công bố.

Buổi sáng hôm đó, Chu Tử xuất phát.

Triệu Hùng ở phía trước đánh xe, Chu Tử và Ngân Linh ngồi trong xe tán gẫu tám nhảm.

Sau một thời gian ở cùng nhau, hai vị này phát hiện cả hai ý hợp tâm đầu có cùng sở thích --- đều là người rất thích nói những chuyện đồn đãi ở Đại Kim triều.

Thông qua Ngân Linh, Chu Tử biết được rất nhiều bí mật, ví như chuyện tình sử khá dài của đào hát nổi danh - Lý Thanh Liên ở Kim kinh, truyền thuyết về cuộc đời của võ tướng đứng đầu Đại Kim triều, chuyện tình cảm phu thê của đương kim hoàng thượng và hoàng hậu…….Những chuyện

https://thuviensach.vn

như thế còn hơn hẳn bí văn (sách cấm), Ngân Linh dường như lại thuộc như lòng bàn tay.

Cho nên, trong khi Chu Tử đang kinh ngạc với việc Đại Nhạn cô cô (tên gọi chung cho các cô gái chưa chồng) dễ dàng chấp nhận cho mình ra ngoài thì Ngân Linh cười gian ba tiếng, hả hê tự đắc nhưng lại không nói gì, mà vẻ mặt lại giống như đang nói: "Hỏi ta đi! Hỏi ta đi! Hỏi ta đi!"

Chu Tử thấy vậy liền hỏi.

Ngân Linh thần bí nói: "Chỉ hai chữ —— Triệu Phúc!"

Chu Tử không nói gì thêm, trí tưởng tượng bắt đầu phóng túng suy nghĩ viễn vông, cuối cùng biến hóa khôn lường thành một chuyện tình - người có tình sẽ thành quyến thuộc:

Bộ thứ nhất, thanh mai trúc mã bị buộc phải chia lìa;

Bộ thứ hai, đôi tình nhân nhỏ rơi lệ ở cửa cung;

Bộ thứ ba, trong cung - ngoài cung tình vững hơn vàng;

Bộ thứ tư, vén tan mây thấy trăng sáng;

Bộ thứ năm, phụng chỉ thành hôn kết cục đại đoàn viên;

. . . . . .

Bộ cuối cùng là: từ đó Triệu Phúc cùng Đại Nhạn trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Có người trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, đi đường cũng dễ chịu hơn. Mặc dù đã là cuối thu, càng đi về phía bắc thì càng lạnh, nhưng Chu Tử đã kêu Triệu Hùng chuẩn bị thật đầy đủ, các nàng cũng không chịu cực khổ gì.

https://thuviensach.vn

Nửa tháng sau, mấy người Chu Tử đã đến thành Uyển Châu, hơn nữa còn gặp được Triệu Phúc ngay tại khách điếm sang trọng nhất của thành Uyển Châu.

Hỏi han qua loa mấy câu, Triệu Phúc nhanh chóng mời từ phòng cách vách ra một vị thiếu nữ xinh đẹp --- tóc dày đen nhánh, da trắng như tuyết, mắt long lanh như nước hồ thu ẩn dưới mày cong như liễu, môi nhỏ anh đào đỏ tươi ướt át ẩn dưới sống mũi thẳng đẹp tinh xảo --- thật sự là một giai nhân (người đẹp).

Chu Tử rất hài lòng, khen ngợi Triệu Phúc một phen, sau khi lấy được giấy chuộc thân, liền cho Triệu Phúc rời đi.

Mười ngày sau, phường Chí Thiện ở trung tâm thị trấn của Độc huyện, tại cửa hàng ngọc khí Chương Phúc Ký nổi danh của Đại Kim.

Ông chủ của Chương Phúc Ký là Chương lão Tam ưỡn bụng chậm rãi khoan thai lắc lư ra khỏi Chương Phúc Ký, theo sau là gã sai vặt A Hân.

Mấy năm nay Chương lão Tam ít khi rời khỏi Độc huyện, buôn bán bên ngoài đều do con trai độc nhất của lão là Chương Kỳ phụ trách, càng buôn bán càng lớn, bụng của Chương lão Tam cũng cứ thế mà tròn theo. Khuôn mặt vốn dĩ gầy teo cũng biến thành trơn nhẵn bóng loáng.

Hiện nay hắn: buôn bán thịnh vượng, gia cảnh thịnh vượng, con cái hiếu thuận, hoa đào rực rỡ, trong nhà trừ thùng dấm chua ‘hoàng kiểm bà’ (phụ nữ có chồng, đã luống tuổi; ý mỉa mai) không khỏi có chút khiến người ta không ưa nổi ra, cuộc sống quả thực rất hoàn mỹ.

Mặc dù Chương lão Tam rất háo sắc, nhưng lại luôn yêu thương các con, nhìn cách hắn xem con trai Chương kỳ và con gái Chương Mai như vật quý quan trọng nhất, luôn coi trọng con trai Chương kỳ và con gái Chương Mai, khiến vợ lớn như Mạc thị cũng dễ dàng tha thứ.

https://thuviensach.vn

Năm ngoái hắn có một người tiểu thiếp xinh đẹp nhưng lại không dám mang về nhà, nên mua một tòa nhà trên đường cái phía Tây an bày cho nàng ta, mà mình thì mỗi ngày đều phải về nhà trình diện, vì sợ nàng ta còn trẻ cần phải trông chừng, lại không chịu nổi cảnh nàng ta khóc sướt mướt, cho nên dù rất ghét mụ tú bà Chu lão thái - mẹ của nàng ấy, vẫn phải nhận bà ta về ở cùng với nàng.

Hôm nay, Chương Mai đã gả cho phú thương Lâm gia ở thành Uyển Châu báo có tin vui, Mạc thị liền đến thành Uyển Châu thăm Chương Mai, hắn liền nhân dịp đến chỗ ngoại thất (vợ bé) Chu Tứ Mỹ trên đường cái phía Tây khoái hoạt vài ngày.

Chương lão Tam đang rất vui thích, chợt một làn gió thơm thổi đến, một thân thể mềm mại đụng vào hắn, hắn lập tức ra tay, cho ôn hương nhuyễn ngọc vịn vào. Định thần nhìn lại, thì ra là một tiểu nương tử diện mạo vô cùng xinh đẹp, lúc này mặt đang đỏ bừng vén áo cúi đầu thi lễ: “Vị ca ca này, nô gia (thiếp) thất lễ rồi!”

Chương lão Tam béo tròn thành cái dạng này --- đến từng tuổi này rồi mà còn có người gọi hắn là ca ca, điều này cho thấy hắn vẫn còn phong thái ngọc thụ lâm phong khiến người ta mê loạn đó nhe!

Lúc này hắn chỉ lo ngây ngô nhìn tiểu nương tử xinh đẹp, hơn nửa ngày mới bừng tỉnh đáp lễ, nói : “Không sao cả, không sao cả!”

Vị tiểu nương tử dùng ống tay áo che lại khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, xoay người muốn đi, rồi lại quay đầu nhìn Chương lão Tam một cái, lên tiếng khẽ mắng nha hoàn thô kệch theo sau: “Tử Trúc, sao ngươi không nhìn đường cho tốt, hại ta đụng phải vị ca ca này !”

Lông mày ánh mắt râu ria của Chương lão Tam đều cười: "Không sao không sao!"

https://thuviensach.vn

Vị tiểu mỹ nhân dùng tay áo che khuôn mặt đi đến phía đối diện, ngay khi đến cầu thang, tiểu thiếu nữ xinh đẹp lại nhẹ nhàng quay đầu liếc mắt, chạm vào tầm mắt của Chương lão Tam, nàng xấu hổ cúi đầu, vén làn váy đi lên lầu, rất nhanh liền biến mất khỏi cầu thang.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: Vì Tiền, Hai Mẹ Con Mặt Dày Mày Dạn

Tiểu mỹ nhân xấu hổ lại nhút nhát đi mất, nhưng nha hoàn vụng về ở phía sau thì bị Chương lão Tam lôi kéo giữ lại được. Chương lão Tam níu chặt nha đầu kia nhìn đến, dáng người rất cao, gương mặt rất đen, ngược lại đôi mắt thật to rất có thần thái, miễn cưỡng cũng được coi là ngăm đen thanh tú.

"Nha đầu đen, cho ngươi", hắn lấy ra một ít bạc vụn nhét vào tay nha đầu đen xinh đẹp, "Tiểu nương tử của nhà ngươi đang ở đâu?".

Chu Tử giả trang thành nha đầu đen còn không biết trong lòng Chương lão Tam nghĩ gì sao, chính mình bị kêu thành nha đầu đen xinh đẹp, vuốt một ít bạc vụn liền vui vẻ, ngón tay chỉ chỉ lầu hai phía trước, sau đó từng bước nhún nhảy đi lên lầu.

Chương lão Tam nhìn kỹ, hóa ra tiểu nương tử xinh đẹp ở lầu hai đối diện cửa hàng bán ngọc khí nhà hắn.

Chương lão Tam nhìn về phía gã sai vặt A Hân chép miệng, A Hân nhìn xung quanh mấy lần, xoay người đi vào quán trà bên cạnh.

Chương lão Tam chắp tay sau lưng một bước lúc lắc ba lần, trong miệng còn ngâm nga khúc nhạc: "Gặp một thiếu nữ đôi tám đẹp tựa thiên tiên, ta lại đành cất bước rời đi mà quay về….."

Chu Tử trốn sau cửa sổ lầu hai, nhìn Chương lão Tam dương dương tự đắc rời đi. Bốn năm không gặp, xem ra Chương lão Tam đã phát tài lớn, thoạt nhìn không thể nhận ra, trước kia chỉ là ông chủ quê mùa, hiện tại cả

https://thuviensach.vn

người đều mặc tơ lụa vàng kim lấp lánh có thể nói là quý phái hơn người nha.

Đến tòa nhà phía tây đường cái, Chương lão Tam vỗ vỗ vài cái lên cánh cửa sơn màu đỏ. Rất nhanh cửa lớn liền mở ra từ bên trong. Một nữ nhân đeo vàng gắn bạc mặc một bộ quần áo màu tương bằng gấm có hoa văn hình tròn, khoảng chừng năm mươi tuổi mang theo một ma ma ra đón, vừa thấy Chương lão Tam, lập tức trương ra khuôn mặt tươi cười: "Tam gia chắc bận rộn lắm, đã lâu không đến đây, Tứ Mỹ luôn rất nhớ ngài, khóc mấy ngày nay, giờ đang ở trên lầu thêu hoa, không biết sẽ cao hứng thế nào đây!"

Chương lão Tam không nói gì chỉ cười, bước nhanh qua sân đi đến cầu thang, đi vài bước, lại xoay người lại, lấy trong tay áo ra một thỏi bạc lớn, ném cho Chu lão thái đi theo sau mình rồi dặn dò: "Đến Hồng Thịnh Trai chuẩn bị một bàn tiệc tinh xảo, nửa canh giờ sau đưa lên, còn lại cho ngươi!"

Chu lão thái lộ vẻ tươi cười, giống như một đóa hoa cúc nở rộ: "Hiểu rồi, ngài lên dỗ Tứ Mỹ trước đi!"

Chu lão Tam tự mình lên lầu.

Chu lão Thái nhìn thỏi bạc lớn trong tay , trong lòng thật vui vẻ.

Xưa giờ bà có chút tật xấu: chính là trên mặt thích tỏ vẻ đoan trang, lạnh mắt nhìn người, nhưng nhìn thấy kẻ có tiền liền tự động mỉm cười; có biệt hiệu là Chu đại pháo, âm thanh khi nói đương nhiên rất kinh người, nhưng nhìn thấy kẻ có tiền giọng cũng trở nên êm dịu.

Chu lão Thái quan sát một lát, trở về phòng lấy kềm cắt xuống một phần ba, lấy cái cân nhỏ cân một chút, nhìn thấy đúng một lượng bạc.

https://thuviensach.vn

Bà ra khỏi phòng, đưa bạc cho Lý ma ma: “Đến Hồng Thịnh Trai chuẩn bị một bàn tiệc có giá một lượng bạc, bảo bọn họ nửa canh giờ sau thì đưa đến đây!”

Lý ma ma cầm bạc đi.

Chu lão Thái bưng một cái mâm bạc đựng hạt bí rang muối, vừa canh chừng dưới lầu vừa cắn hạt bí.

Cắn một chút, trong miệng thấy hơi mặn, bà cao giọng kêu lên: “Tiểu Tứ Nhi, châm một chén trà Trúc Diệp Thanh đậm đặc đến!”

Nha đầu Tiểu Tứ Nhi trong trẻo dạ một tiếng, chạy đến phòng bếp pha trà.

Chu lão thái cảm thấy mình thật sự được hưởng phúc của con gái, già rồi mà vẫn có thể hô nô gọi tỳ, thật rất hả dạ! Không được hoàn mỹ chính là Lý ma ma và Tiểu Tứ Nhi, một người quá già, sáu mươi mốt tuổi, còn già mình hơn; một người thì lại quá nhỏ, mới mười hai tuổi, đần độn ngu ngốc không thể trông cậy được.

Lý ma ma đã trở về, Tiểu Tứ Nhi cũng bưng trà lên. Ba người ngồi ở lầu dưới của nhà chính, cùng nhau uống trà cắn hạt bí, thật nhàn rỗi.

Hiệu quả cách âm của phòng gỗ không tốt lắm, ba người ngồi dưới cắn hạt bí chẳng những phải chịu đựng tiếng vang chói tai phát ra do giường lớn trên lầu đung đưa ma sát với sàn nhà, còn phải thưởng thức tiếng rầm rì rên rỉ trên giường của Chu Tứ Mỹ mơ hồ truyền tới cùng một loạt từ ngữ dâm loạn của Chương lão Tam mỗi khi đụng một cái liền mắng một câu "Làm cho chết con - chó (cái) - nhỏ"

Mặc dù đã nghe vô số lần, Lý ma ma vẫn có chút xấu hổ, tìm lời mà nói: “Ôi chao ơi, Tam gia thật sự rất có khả năng!”

https://thuviensach.vn

Chu lão Thái không nói gì.

Bà đang tính toán sản nghiệp nhà mình!

Trước khi Tứ Mỹ theo Chương lão Tam, nhà bà đã mua hơn sáu mươi mẫu ruộng đất; từ khi Tứ Mỹ theo Chương lão Tam, thuế thân của hai mẹ con đều không phải nộp, lại tiết kiệm được một lượng lớn; Chương lão Tam thật không hổ là nhà giàu nhất Độc huyện, ra tay luôn luôn hào phóng, hơn một năm bạc từ trong tay Tứ Mỹ đổ vào tay bà, sợ là hơn hai ba trăm lượng.

Chu lão Thái đoán chừng, để Tứ Mỹ ở thêm với Chương lão Tam vài năm, kiếm nhiều bạc thêm một chút, chờ Chương lão Tam già đi, mới trở mặt với hắn, chọn rể ngay tại đây, chọn một thanh niên trai tráng làm con rể, ngày ấy chẳng phải sẽ rất sung sướng sao?

Còn chưa tới nửa canh giờ, tiếng ma sát của chân giường trên lầu với sàn nhà càng thêm dồn dập chói tay, triếng Chương lão Tam hổn hển khàn khàn cũng lớn lên, chỉ nghe được tiếng nam nữ cùng "A----a----" vang lên, tất cả lại chợt im lặng.

Chu lão Thái dặn dò Tiểu Tứ Nhi: "Pha bồn nước ấm đưa lên cho Tam gia và Tứ nương tử đi," Lại dặn dò Lý ma ma: "Ra cửa xem Hồng Thịnh Trai đã đưa bàn tiệc tới chưa!"

Chờ Tiểu Tứ Nhi bưng chậu nước đã dùng qua xuống, Chu lão thái lại chỉ huy Lý ma ma và Tiểu Tứ Nhi lên trên lầu dọn bàn tiệc.

Bàn tiệc dọn xong, bà ở bên cạnh Chương lão Tam mới trút ra nhiều khí lực và Chu tứ mệt mỏi rã rời ăn hai chén cơm, rồi cáo từ đi xuống lầu để hai người bọn học được tự do ăn uống.

Chương lão Tam ở lại vui vui vẻ vẻ với Chu Tứ Mỹ đến hết buổi chiều, chạng vạng mới trở về Chương Phúc Ký, lặng lẽ hỏi A Hân: "Hỏi thăm

https://thuviensach.vn

được gì chưa?”

A Hân giỏi mấy trò này nhất, lập tức cười híp mắt nói: “Nô tài ở quán trà gọi một chén trà, lại gọi chút điểm tâm, dây dưa nửa ngày mới hỏi thăm được rõ ràng!”

Hắn ghé sát vào lỗ tai Chương lão Tam, thấp giọng nói: “Tiểu nương tử kia họ Tần, tên gọi Ôn Nương, vốn là người Kim kinh, cha mẹ đều mất, bán hết gia sản lấy tiền mang theo nha hoàn vụng về và một gã sai vặt đến Độc huyện chúng ta tìm người thân, ai ngờ người thân đã sớm chuyển đi, không còn cách nào khác đành phải thuê ba bốn căn phòng ở lầu hai cửa hàng đối diện. Nghe Tôn lão bà chủ quán trà nói, lộ phí các nàng đem theo cũng sắp hết…..”

Trong lòng Chương lão Tam đã có chủ ý, lúc hắn rời khỏi chỗ Chu Tứ Mỹ đã sớm thay một bộ quần áo màu mè, lúc này liền đứng trước cửa Chương Phúc Ký, làm ra bộ dáng nhàn nhã, ánh mắt lại chốc chốc liếc về cửa sổ lầu hai ở đối diện.

Thời gian không phụ người có lòng, sau khi mặt trời chiều dần ngã về phía tây, cuối cùng cửa sổ đóng chặt kia cũng có động tĩnh, lặng lẽ hé ra một khe hở, rất nhanh liền mở rộng hoàn toàn, chỉ thấy gương mặt tươi cười của tiểu nương tử xinh đẹp kia thoáng qua, tầm mắt giao nhau với Chương lão Tam, nàng tựa như rất thẹn thùng, đỏ mặt ngại ngùng cười với Chương lão Tam một cái, sau đó liền đóng cửa sổ lại.

Chương lão Tam cực kỳ vui vẻ, hắn đã sớm biết mình toát ra vẻ giàu sang, cả người đều tràn ngập khí thế, nữ nhân đã có chồng nhìn thấy hắn cũng sẽ yêu hắn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Lên Kế Hoạch, Ông Chủ Lớn Mắc Câu

Chương lão Tam bắt đầu điên cuồng theo đuổi vị giai nhân quay đầu cười ba lần Tần Ôn Nương kia, đối với hai nha hoàn Ngân Linh và Tử Trúc của Ôn Nương càng thêm hào phóng, thường xuyên nhét năm ba lượng bạc, mong hai nha hoàn có thể sắp xếp giúp mình đến gần người âu yếm. Nhưng Chu Tử lại kiên trì muốn Ôn Nương đứng đắn một chút, xa cách một chút, làm cao một chút, không nên dễ dàng đồng ý.

Ngân Linh rất nghi hoặc, trước khi ngủ lặng lẽ hỏi Chu Tử tại sao.

Nửa tháng nay Chu Tử diễn trò diễn đến nỗi cực kỳ đã nghiền, vừa mới bắt đầu còn có chút khẩn trương, sau đó dần tự nhiên, có thể nói là nước chảy mây trôi. Hiện tại vừa nghe Ngân Linh hỏi thăm, việc giấu giếm trong lòng kia liền có biểu hiện lập tức ùn ùn bung ra, nhân cơ hội hướng dẫn cho Ngân Linh một bài học: "Cái này gọi là muốn mời phải chặn!"

Ngân Linh: "?"

Chu Tử rất hả hê: "Có câu nói chính là càng khó lấy được thì càng quý giá!"

Lúc này hai người đã ngồi trên giường rồi, Chu Tử vén chăn lên chui vào, lại nói: "Ngươi cứ xem đi, chỉ mấy ngày nữa, khi Chương lão Tam đủ thành ý, ta sẽ bảo Ôn Nương đồng ý!"

"Thành ý gì chứ, không phải là bạc sao!" Ngân Linh cũng nằm xuống.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đang muốn đứng dậy tắt đèn, ngón tay Ngân Linh búng một cái, ngọn đèn dầu "Xoẹt" một tiếng, tắt ngúm.

"Chu Tử, ngươi thật có bản lĩnh, cái biện pháp ‘muốn mời phải chặn’ gì đó thật không tệ!" Tinh thần tám nhảm của Ngân Linh chiến thắng lý trí, hỏi một câu thế này, "Ngươi cũng làm vậy với Vương Gia sao?"

Hỏi xong, trong bóng tối Ngân Linh liền bịt kín miệng mình, hận không được tát mình mấy bạt tai. Chỉ trách bình thường miệng Chu Tử quá kín, cho tới bây giờ đều không nói gì về Vương Gia, làm hại nàng luôn thật tò mò.

"Chưa từng, " tiếng của Chu Tử phá vỡ yên tĩnh, "Khi đó ta rất ngốc."

Ngân Linh không dám nói tiếp nữa.

Trong phòng rất yên tĩnh, Chu Tử lại không ngủ được.

Nàng nghĩ, nếu như thời gian có thể quay lại, nàng có còn thích Triệu Trinh như trước hay không.

Cuối cùng, nàng cảm thấy mình sẽ vẫn cứ thế mà nảy sinh tình cảm như trước.

Cái này không liên quan gì đến thân phận có hèn hạ hay không, cũng không liên quan gì đến tự ái hay không tự ái. Đây chính là kiếp số của nàng, không cách nào khống chế, khó có thể tránh né.

Chu Tử, trong đêm đông rét lạnh ở thành nhỏ phương bắc này, bắt đầu nhớ nhung Triệu Trinh nơi Tây Bắc xa xôi.

Sau năm ngày, vị Tần Ôn Nương cực kỳ xinh đẹp kia liền dẫn hai nha đầu thô kệch - Tử Trúc và Ngân Linh cộng thêm gã sai vặt đôn hậu - Tiểu

https://thuviensach.vn

Hùng, tiến vào tòa nhà cao quý là dinh tự trên núi mà Chương lão Tam đã mua.

Tần Ôn Nương còn trẻ xinh đẹp, ở trên giường cũng phong tình vạn chủng, rất hòa hợp với Chương lão Tam, như keo như sơn, vàng bạc châu báu tơ lụa không mất tiền tựa như nhắm vào nhà mà chảy tới.

Chương lão Tam ngày ngày đều dính vào Tần Ôn Nương bên này, bên phía Chu Tứ Mỹ liền không thấy tung tích.

Chu lão thái cảm thấy không đúng, lại cùng Chu Tứ Mỹ tính toán, phái Tiểu Tứ Nhi ra ngoài hỏi thăm. Sau khi nghe ngóng, rất nhanh liền biết Chương lão Tam mua tòa dinh thự lớn trên núi, nuôi một tiểu nương tử.

Chu Tứ Mỹ không có chủ kiến, chỉ biết núp trên lầu khóc thút thít. Chu lão thái cũng không dễ khi dễ, bà bảo Tiểu Tứ Nhi ở lại chăm sóc Tứ Mỹ, mình thì mang theo Lý ma ma đến cửa Chương Phúc Ký ngăn Chương lão Tam lại.

Sau khi hai người nói mấy câu liền bắt đầu cãi vã.

Miệng Chương lão Tam không sạch sẽ mắng lão chủ chứa tiểu dâm - phụ gì đó, Chu lão thái có biệt hiệu là Chu Đại pháo, năm xưa đã từng mắng hết cả thôn, sao có thể chịu thua thiệt như vậy chứ?

Bà xông lên nắm lấy Chương lão Tam mà cào.

Chương lão Tam sợ hết hồn, lui về phía sau mấy bước, vội gọi người làm trong cửa hàng: "Còn không mau ra ngoài giúp một tay!"

Mấy người làm vọt ra, Chu lão thái vừa nhìn thấy, vội cong chân chạy, vừa chạy vừa kêu: "Ngươi chờ đó cho ta, tiểu dâm - phụ kia cũng chờ đó cho ta!"

https://thuviensach.vn

Lý ma ma vây xem toàn bộ cuộc chiến giữa "Nhạc mẫu" và "Con rể", lúc này thấy Chu lão thái chạy trối chết, vội vàng đuổi theo.

Chương lão Tam trở về cửa hàng chỉnh đốn mặt mũi, càng nghĩ càng thấy không đúng. Gần đây hắn si mê Tần Ôn Nương, trong mắt đều là Tần Ôn Nương, sao có thể nhẫn tâm để nàng bị thương?

Sau khi nghĩ loáng thoáng, Chương lão Tam mang theo hai hộ vệ mạnh mẽ giỏi võ đến tòa dinh thự trên núi.

Tới mở cửa chính là nha hoàn của Tần Ôn Nương tên là Ngân Linh.

Nàng không thích nói chuyện, bộ dạng cũng bình thường, Chương lão Tam nhìn cũng không thèm nhìn nàng lâu một chút. Vào cửa liền hỏi: "Tiểu nương tử đâu?"

Ngân Linh theo ở phía sau nói: "Tử Trúc theo nương tử đi may quần áo!"

Gã sai vặt Tiểu Hùng của Tần Ôn Nương đưa hai hộ vệ mà Chương lão Tam mang tới xuống bếp uống rượu, Ngân Linh theo Chương lão Tam vào chánh phòng.

Chương lão Tam vừa vào cửa, liền thấy Tần Ôn Nương cùng Tử Trúc đang ngồi trên giường cắt tơ lụa. Hắn vừa thấy Tần Ôn Nương mặt mày liền hớn hở, bước tới gần, đong đong đưa đưa nói: "Ôn Nương, cục cưng à, có nhớ Tam ca của nàng không!"

Hắc nha đầu Tử Trúc nhìn thấy, thật nhanh tuột vội từ trên giường xuống, cười nói: "Ta vào phòng chọn chỉ may quần áo!" Lôi kéo Ngân Linh còn muốn nhìn lại, đóng cửa đi ra ngoài.

Trong nhà kề nhỏ dành cho nha hoàn, Chu Tử ngồi nói chuyện phiếm với Ngân Linh.

https://thuviensach.vn

Chu Tử lấy ra một cái hộp nhỏ, quệt chút chất lỏng có màu đen sậm từ trong góc hộp bắt đầu bôi lên hai tay của mình, vừa bôi vừa nói: "Ta nhớ rằng trước kia Chương lão Tam này luôn có bộ mặt phớt tỉnh không thích nói chuyện, sao có thể bỉ ổi như vậy? Thì ra là một kẻ dâm loạn!"

Lại nói: "Con trai Chương Kỳ của hắn không biết có phải cũng như vậy hay không, nếu là như vậy, thật uổng phí cho một gương mặt thanh tú!"

"Da người mềm như vậy, chà xát nhẹ một chút!" Ngân Linh nhìn nàng vô cùng dùng sức mà chà xát tay, vội nhắc nhở nàng.

"Da ta không mềm mại đâu, chỉ nhìn có vẻ nõn nà thôi!" Chu Tử cười khổ một tiếng, nói, "Lúc ta mới vào phủ Thượng thư, lòng bàn tay ngón tay đều thô ráp chai thành một lớp, giáo tập cô cô (cô giáo) bảo mỗi đêm ta phải dùng nước dấm bôi tay, hơn một năm mới mềm đi. Khi đó trên người luôn có mùi chua!"

Ngược lại Ngân Linh không có cảm giác này. Từ nhỏ nàng đều mộc mạc như vậy, trong lĩnh vực này không ai gởi gắm hy vọng lên người nàng.

Lúc này trong phòng ngủ ở chánh phòng, nhất thời xong chuyện, Ôn Nương đang cùng Chương lão Tam rúc vào nói nhỏ với nhau: "Nghe Tử Trúc nói, mấy ngày nay có một lão ma ma khoảng bốn mươi năm mươi tuổi lượn lờ quanh cửa ra vào, cũng không biết tại sao, rất dọa người đấy!"

Nói xong, Ôn Nương lộ vẻ mảnh mai sợ hãi quá độ, đến gần Chương lão Tam: "Tam ca ca, Ôn Nương rất sợ!"

Chương lão Tam nghi ngờ người tới là Chu lão thái, trong lòng có tính toán. Hắn vuốt tay mềm của Ôn Nương, dịu dàng an ủi: "Bên ngoài đều đã có Tam ca của nàng đây rồi, nàng chỉ cần lo hưởng phúc là được!"

Lại rút ngân phiếu từ túi trong tay áo ra: "Mặc sức mà mua mấy thứ mình thích đi. Nhớ mang theo hai hộ vệ của ta, cả hai nha đầu kia nữa, chớ

https://thuviensach.vn

lơ là!"

*

Chu lão thái hùng hùng hổ hổ về đến nhà, thấy mặt Tứ Mỹ đầy nước mắt, vội đè tức giận xuống, an ủi ái nữ: "Đừng khóc, nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi thì thân thể mới tốt lên được. Cho dù Chương lão Tam hắn có nữ nhân mới, ta cũng không sợ, thu dọn trang sức về nhà ta thôi, ba người chúng ta có nhà có đất, sẽ kén cho con một người đến ở rể, mà sống qua ngày. . . . ."

Chương lão Tam chừng mười ngày không đến, Tứ Mỹ vốn đau lòng sắp không sống nổi, giống như trời sập xuống, bây giờ vừa nghe mẫu thân nói như thế, thấy có chút đạo lý, liền ngừng khóc, nghe mẫu thân từ từ khuyên can hiến kế.

Ngày hôm sau, tinh thần Chu Tứ Mỹ đã tốt hơn rất nhiều, Chu lão thái nhớ tới Tứ Mỹ có thể ký sổ ở cửa hàng tơ lụa, sau đó bảo cửa hàng tơ lụa tìm Chương lão Tam tính tiền. Bà sợ về sau trở mặt sẽ không còn cơ hội như thế nữa, liền thúc giục Tứ Mỹ nhanh đến cửa hàng tơ lụa.

Vì vậy, sau khi ăn điểm tâm, Chu Tứ Mỹ, Chu lão thái liền để Lý ma ma ở nhà giữ cửa, mang Tiểu Tứ Nhi ra cửa.

Họ mới vừa ra cửa, dưới tàng cây liễu lớn chếch một bên ở đối diện có một gã sai vặt áo xanh đang đứng không cũng đi theo.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Lập Lời Thề, Chu Tử Vui Vẻ

Mang theo tràn đầy thù hận cùng vui sướng vì báo được thù, chỉ đi dạo một vòng Vinh Khánh Tường, Tứ Mỹ và Chu lão thái đã chọn mua được một đống lớn tơ lụa, bảo người làm thuê trong tiệm giao đến tận nơi, hai mẹ con bọn họ tiếp tục đi dạo. Mới vừa đi vào tiệm tơ lụa Từ thị ở bên cạnh, Chu Tứ Mỹ đang xem một cái chăn thêu Kỳ lân tống tử, chợt nghe bên ngoài truyền đến một âm thanh nũng nịu: "Tam ca ca bảo ta tự mình đi chọn, nhưng ta làm sao biết được huynh ấy thích cái gì nhất!"

Một âm thanh có chút trầm thấp của người khác nói: "Chương tam gia là người giàu nhất Độc huyện, rất hào phóng, Tiểu nương tử người liền nghe theo Chương tam gia đi, muốn cái gì thì chọn cái đó, dù sao người làm trong tiệm cũng sẽ đi tìm Chương tam gia để tính tiền."

Lúc giọng nói trầm thấp của người sau nói đến "Chương Tam gia", dư âm của từ "Chương" được nói ra quả thực có thể lượn lờ quanh xà nhà đến ba ngày, không khỏi khiến Chu Tứ Mỹ và Chu lão thái chú ý.

Hai mẹ con bọn họ cùng quay đầu lại, phát hiện hai nha hoàn đang dìu một vị nương tử mảnh mai xinh đẹp đi vào trong tiệm.

Tiểu Tứ nhi vội vàng tiến tới nói bên tai Chu lão thái: "Đây chính là 'cái đó' mà Chương Tam gia mới nuôi."

Chu lão thái cùng Chu Tứ Mỹ liền hiểu được, nhìn tiểu nương tử kia giả vờ giả vịt lộ vẻ yếu đuối, trên đầu ánh vàng lấp lánh, ở tai thì trân châu rũ xuống, cổ tay đeo một bộ vòng kim cương, cả người tha thướt áo lụa, trong

https://thuviensach.vn

lòng liền xông lên một trận ghen tức, cùng nhào tới, muốn bắt lấy xé nát vị tiểu nương tử kia, miệng còn lớn tiếng mắng: “Đánh chết ngươi, đồ kỹ nữ không biết xấu hổ.”

Ôn Nương nhanh nhẹn lui về phía sau một bước, Chu Tử cùng Ngân Linh giả vờ hoảng sợ hét to lên một tiếng, hai hộ vệ bên ngoài lập tức chạy vào, xách Chu lão thái và Chu Tứ Mỹ như xách hai con gà ném ra khỏi tiệm tơ lụa.

Chương lão Tam có mới nới cũ, sớm đã dặn dò hai tên hộ vệ: “Bảo vệ sự an toàn của Tiểu nương tử là quan trọng nhất, nếu có ai khi dễ nàng, mặc kệ là nam hay nữ, đánh xong rồi nói, sau khi đánh xong lão tử sẽ trọng thưởng!”

Cho nên, hai hộ vệ này biết Chu Tứ Mỹ là ngoại thất (phòng ngoài, vợ bé) được Chương tam gia nuôi bèn đẩy sang một bên, không chút lưu tình bắt đầu đánh Chu lão thái.

Chu Tử dìu Ôn Nương, lạnh lùng nhìn trò cười trước mắt.

Bốn năm trước, lúc đưa nàng tới chỗ môi giới bán người - Lưu ma ma, Chu lão thái ghim trên đầu một cây trâm bạc cũ, mặc trên người áo váy màu xanh không còn mới; bốn năm sau gặp lại, Chu lão thái giống như chiến thắng thời gian, trẻ hơn một chút, liếc nhìn, mập ra hơn, trên đầu cài trâm vàng hình phượng ngậm hoa, tai đeo khuyên tai bằng vàng quê mùa, trên người mặc bộ áo gấm in hoa màu tương lớn cùng váy lụa tám mảnh màu trắng.

Thay đổi lớn như vậy bắt đầu từ đâu?

Bán hai cháu gái của mình, bán luôn cả con dâu, cũng không thèm hỏi gì tới cháu trai mình.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhớ trước đây rất lâu, khi nàng vừa mới xuyên qua, khoảng chừng năm, sáu tuổi, Chu lão thái cho là Chu Tử đang đứng một bên chơi đùa sẽ nghe không hiểu, nói với em gái ruột của mình: “Sau khi con trai cưới vợ liền biến thành người ngoài, chỉ có khuê nữ ruột thịt của mình mới thương mình, tương lai của hai người chúng ta phải dựa vào khuê nữ Chu Tứ Mỹ mà sống qua ngày.”

Cuộc sống hạnh phúc của bà ta và Tứ Mỹ được tạo nên từ sự tan nhà nát cửa của gia đình Chu Tử.

Nhìn từng nắm đấm của hai hộ vệ rơi xuống trên người Chu lão thái, Chu Tử có cảm giác sảng khoái lạ thường, từ từ thở ra một hơi.

Không, những thứ này còn chưa đủ!

Chu Tử nắm chặt quả đấm, ta muốn bà —— sống lâu trăm tuổi, không chết yên lành!

Chu Tứ Mỹ thấy mẫu thân bị đánh, vội vàng tiến lên lôi kéo, nhưng nàng được nuông chiều từ thuở nhỏ, một năm nay lại hô nô gọi tỳ (được hầu hạ), may thêu vài cái cũng là lao động chân tay lớn nhất của nàng, lập tức bị hộ vệ tiện tay đẩy ra, lảo đảo thiếu chút nữa là té nhào xuống. Nàng không dễ gì mà đứng vững lại, nhìn tứ phía, chỉ thấy cái vị mà Chương lão Tam mới nuôi cùng hai nha hoàn vui vẻ xem cuộc vui, vội vàng nhào qua, khóc lóc kể lể: “Tiểu nương tử làm ơn cứu mẫu thân ta, kêu bọn họ dừng tay lại đi!”

Lúc Chương lão Tam chạy đến, hai hộ vệ đang sung sướng đánh đá Chu lão thái, còn Chu Tứ Mỹ thì ở bên cạnh quấn lấy Ôn Nương, chỉ nhìn thấy Ôn Nương sợ hãi mày liễu chau lại khóc như hoa lê trong mưa, nhìn về phía hắn hô lên: “Ôi….Tam ca ca….. cứu mạng…..”

Chương lão Tam rất đau lòng, xông lên nắm lấy búi tóc của Chu Tứ mỹ, mắng: “Tiểu tiện nhân, sao lại không phân rõ phải trái khi dễ Ôn Nương của ta?”

https://thuviensach.vn

Chu Tứ Mỹ bị kéo ra phía sau, nước mắt lưng tròng nhìn Chương lão Tam: “Tam gia, người, người hiểu lầm thiếp rồi!”

Giờ phút này Chương lão Tam đang rất yêu thích Ôn Nương, trong mắt chỉ chứa được Ôn Nương, nhìn Chu Tứ Mỹ như nhìn thấy một đống phân, hơn nữa còn là đống phân đáng ghét cản đường của hắn. Hắn đẩy Chu Tứ Mỹ té nhào, ôm lấy Ôn Nương tìm cách an ủi: “Ôn Nương, có bị thương ở đâu không? Có chỗ nào không thoải mái không? Có nặng lắm không?” Đưa ống tay áo lau nước mắt trên mặt Ôn Nương.

Nhất thời nghĩ tới Tử Trúc và Ngân Linh cùng theo ra ngoài, xoay người lại mắng: “Hai người các ngươi là người chết sao, đứng nhìn chủ tử bị đánh?”

Tử Trúc cùng Ngân Linh vội vàng tiến lên cúi đầu nhận lỗi.

Hắn còn muốn chửi tiếp, lại nghe Ôn Nương đau đớn rên rỉ một tiếng, Chương lão Tam lập tức nói: “Tử Trúc mau đi mời đại phu, Ngân Linh dìu nàng trở về.”

Dứt lời, dìu Ôn Nương nghênh ngang rời đi.

Hai hộ vệ cũng sợ nếu đánh chết Chu lão thái thì sẽ bị bắt lên quan, cuối cùng cũng chỉ phô trương thanh thế đánh đánh đá đá. Lúc này thấy ông chủ Chương lão Tam đã đi rồi, khẽ đá một cái vào người Chu lão thái, rồi cũng chạy đuổi theo.

Lúc này Tiểu Tứ nhi mới từ sau cây đại hòe chạy đến, giả vờ khóc kêu trời gọi đất đỡ Chu Tứ Mỹ đứng dậy, lại cùng Chu Tứ Mỹ đỡ Chu lão thái đang ôm đầu giả chết lên, ba người giùng giằng trở về nhà.

Sau khi trở về nhà, Chu lão thái không để ý thương tích trên người, sai Lý ma ma đến Chu gia trang ở thành Tây gọi lão Chu tới, lại sai Tiểu Tứ Nhi đến cửa hàng Phương gia tìm Chu Nhị Lang – nương tử của Chu Nhị

https://thuviensach.vn

Lang ngại Chu Tứ Mỹ là phòng ngoài của người ta khiến mình mất mặt, nên không cho Chu Nhị Lang lui tới với các nàng.

Mãi cho đến trời tối, Lý ma ma mới trở lại.

Chu lão thái thấy Lý ma ma đi vào, liền nhìn đi nhìn lại sau lưng bà, lại không phát hiện bóng dáng ông lão nhà mình, vội hỏi: "Cha của Tứ Mỹ nhà ta đâu?"

Lý ma ma ấp a ấp úng nửa ngày, cũng không nói.

Chu lão thái nóng nảy, cầm đồ nện lên Lý ma ma mắng không mời được người, Lý ma ma hét lên: "Lão Thái Gia chứa chấp phụ nữ trong nhà. . . . ."

Bà nhìn thấy mặt Chu lão thái tối sầm trong nháy mắt, cũng không dám nói nữa.

Chu Tứ Mỹ vội an ủi Chu lão thái: "Mẹ à, mẹ đừng tức giận, có lẽ là Lý ma ma hiểu lầm!"

Lý ma ma bĩu môi nói: "Cái gì mà hiểu lầm! Ta cũng đã hỏi người trong trang, đều nói cô nam quả nữ ở chung đã hơn nửa tháng!"

Chu lão thái từ từ hít một hơi, trợn tròn đôi mắt: "Chả trách gần đây lão già này ra sức khước từ không chịu vào thành hưởng phúc, chạy trốn trước nhanh hơn bất cứ ai!"

Bà luôn luôn kiên cường, hiện tại đột nhiên bị đánh, lại bị lão chồng hồng hạnh vượt tường làm tức chết, những cũng không vì vậy mà ngã xuống, lại hỏi Tứ Mỹ: "Sao Tiểu Tứ nhi còn chưa trở lại?"

Lời còn chưa dứt, Tiểu Tứ Nhi đã trở lại, cũng là tự trở về một mình.

https://thuviensach.vn

"Nương tử của Nhị Lang, nói, " Tiểu Tứ nhi nhái giọng, nói, "Ta sợ như trước kia, bà bà (mẹ chồng) bán ta và hai đứa bé của ta đi, Nhị Lang, chàng cũng không thể đi, người có thể bán cháu gái và con dâu, chưa chắc sẽ không thể bán cháu trai và con trai’."

Chu lão thái giận dữ, đưa tay quất lên mặt Tiểu Tứ nhi một cái: "Bắt chước bậy bạ gì vậy!"

Tiểu Tứ nhi lầm bầm một câu: "Chúng ta là người do Chương Tam gia mua, cũng không phải là người của lão già nhà bà, đánh cái gì mà đánh!"

Chu lão thái đứng dậy đuổi đánh, nhưng thân thể Tiểu Tứ nhi linh hoạt, tránh né một hồi liền không biết chui đến nơi nào.

Chu lão thái lớn tiếng khóc, vừa khóc vừa giậm chân mắng to ông chồng già không biết xấu hổ, con cả hiếu thuận lại chết sớm, con thứ hai có vợ thì quên mẫu thân, con thứ ba thì dắt cháu nội bỏ trốn mất dạng, tóm lại, trên thế giới này ai cũng phản bội bà.

Chu Tứ Mỹ đến khuyên bà, bị bà mắng tiếp luôn: "Đều tại mày, ngay cả đàn ông cũng không giữ được, để cho người khác cướp đi!"

Nghe vậy Chu Tứ Mỹ che mặt mà khóc, chạy lên lầu.

Lý ma ma thừa dịp trong phòng náo nhiệt, lặng lẽ lủi ra ngoài, vào phòng bếp, móc ra khỏi túi tiền một thỏi bạc, ngắm nghía, lau lau, lại dùng miệng cắn xuống, xác định là bạc trắng, lúc này mới lấy một cái khăn bọc thỏi bạc lại, nhét vào trong ngực, vẫn không yên lòng, lại móc ra bỏ vào túi.

Lúc này Tiểu Tứ nhi cũng đang thưởng thức thỏi bạc mình vừa có được.

Lúc xế chiều, nàng đi không bao xa liền bị một nha đầu đen cản lại, gọi nàng qua, lấy thỏi bạc ra, yêu cầu rất đơn giản: "Chọc tức Chu lão thái, chỉ cần có thể khiến Chu lão thái tức giận, muốn sao cũng được!"

https://thuviensach.vn

Nhìn thỏi bạc trước mắt, Tiểu Tứ nhi đều làm theo lời nàng ta dặn.

Độc huyện nằm về ở phương Bắc, tuy là đầu mùa đông, nhưng nhiệt độ đã tương đối thấp.

Chương lão Tam mua tòa nhà này cho Ôn Nương, có thể nói là khu nhà hoa lệ ở Độc huyện, là dinh thự trên núi nằm ngay trung tâm thành, chính là nơi tấc đất tấc vàng.

Ở trên cao mặc dù có thể nhìn ra khắp thành, nhưng vào mùa đông sẽ lạnh hơn.

Trong nhà chỉ có phòng ngủ của Chương lão Tam và Ôn Nương có lò sưởi, Chu Tử và Ngân Linh ngủ trong gian nhà nhỏ ở lầu dưới, lạnh tới rùng mình.

Buổi tối Chu Tử và Ngân Linh ngủ cùng một giường, hai người mỗi người một chăn, phía trên lại phủ thêm một tấm chăn lớn, vẫn có chút lạnh.

Chu Tử đề nghị hai người ngủ trong cùng một chăn, như vậy phía trên có thể đắp hai chăn, nhất định sẽ ấm áp hơn một chút.

Ngân Linh kiên quyết từ chối.

Nàng ta chu miệng: "Sức ghen của Vương Gia quá lớn, lỡ như sau này biết hai ta cùng giường chung gối, da thịt chạm nhau, không biết sẽ làm gì ta nữa!"

"Cùng giường chung gối, da thịt chạm nhau?" Chu Tử lặng lẽ buồn nôn, "Cô nương, ngươi có thể bớt ghê tởm một chút không!"

Nàng không thèm thực hành dân chủ nữa, trực tiếp lật chăn của mình ra, đặt lên trên cùng, sau đó chui vào chăn của Ngân Linh.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh lập tức hóa thân thành hoàng hoa đại cô nương bị khi dễ: "Ngươi, không được tới đây! Ngươi đừng đụng vào ta! A ——"

Chu Tử ôm lấy nàng từ sau lưng: "Ngủ!"

Ngân Linh uất uất ức ức ngủ thiếp đi cùng Chu Tử, trong miệng còn lẩm bẩm: "Đến lúc đó ngươi phải nói với Vương Gia, thừa nhận là ta không tự nguyện, ta bị cưỡng ép, bị cưỡng ép đó!"

"Im ——"

Thế giới yên lặng.

Ngân Linh mơ màng sắp ngủ, nghe được âm thanh tỉnh táo của Chu Tử: "Ngân Linh, ngày mai ngươi ngồi xe đi một chuyến đến Chu gia trang, cho thêm Dương tẩu mười lượng bạc, dặn dò bà ta phải lôi kéo Chu lão đầu, canh chừng ông ấy đừng để ông ấy vào thành!"

Ngân Linh ừ một tiếng.

Hôm sau, sáng sớm, Ngân Linh hầu hạ Ôn Nương và Chương lão Tam rời giường rửa mặt. Sau khi xong liền theo kế hoạch, Triệu Hùng ra cửa, Ôn Nương mang theo Chu Tử, Ngân Linh bắt đầu thu dọn châu báu.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Nhận Được Tin, Chánh Thê Đánh Tới

Chu Tử vừa ra tới cửa, đến hỏi Triệu Hùng: “Ngươi chắc chắn đã đưa thư đến tay vợ của Chương lão Tam?” Triệu Hùng rất chắc chắn nói: “Ta đã mua được Lâm ma ma ở hậu viên, thấy bà ấy tận tay giao cho tâm phúc của vợ Chương lão Tam là Mã ma ma.”

Lúc này Chu Tử mới yên tâm, cúi đầu yên lặng tính toán lộ trình của vợ Chương lão Tam. Cuối cùng cảm thấy, với lòng đố kỵ của nữ nhân, hẳn là vợ của Chương lão Tam sẽ cố gắng trở về Độc huyện trong hôm nay.

Chu lão thái không chờ được Chu lão đầu đến, cũng không gọi được Chu Nhị Lang. Chỉ có thể tự mình sắp xếp. Bà tìm một cái cớ sai Tiểu Tứ nhi và Lý ma ma ra ngoài.

Dặn dò Chu Tứ Mỹ ở nhà thu dọn hành lý, còn mình ra ngoài thuê xe.

Chu Lão Thái thuê được ba chiếc xe tốt về nhà, vừa gõ cửa đã cảm thấy có gì đó không đúng, vừa muốn chạy trốn, cửa chính liềm “ầm” một tiếng mở ra. Chỉ thấy hai ma ma to khỏe mỗi người một bên xốc cánh tay mình kéo vào trong. “Ầm” một tiếng cửa đóng lại.

Chu lão thái bị hai ma ma ném xuống đất như một cái túi rách, bà kêu lên một tiếng, đang muốn nhảy dựng lên chửi mắng, liếc mắt liền nhìn thấy vợ của Chương lão Tam nghênh ngang ngồi ở hành lang, hai bên đứng mười mấy ma ma to khỏe tay cầm chày cán bột.

Nhìn lại thì thấy Tứ Mỹ bị một ma ma nắm tóc, té ngã trên mặt đất, mà trên lưng vẫn bị một ma ma khác dẫm lên.

https://thuviensach.vn

Chu lão thái xưa nay, một là yêu tiền, hai chính là thương Chu Tứ Mỹ, nhìn thấy như vậy, quả thực lòng đau như dao cắt, lập tức bò dậy xông về phía Chu Tứ Mỹ.

Xách bà vào nhà là hai ma ma khỏe mạnh có võ, thấy thế liền ngáng chân, Chu lão thái lần nữa ngã như chó cạp bùn.

Thân thể Chu lão thái không thể cử động, miệng lại vẫn tự do, vì thế lớn tiếng chửi mắng. Bất quá, chưa mắng quá hai câu đã bị người dùng vải bó chân nhét vào miệng. Lần này động không thể động, mắng không thể mắng, đành phải trơ mắt nhìn Chu Tứ Mỹ, lệ rơi đầy mặt.

Vợ Chương lão Tam thấy hai mẹ con nàng im lặng, lúc này mới bắt đầu nói: “Cùng là người Chu gia thôn, có ai không biết tính ta nóng nảy, lại dám động thủ trên đầu thái tuế!”

Bà nhìn Chu Tứ Mỹ, cười lạnh một tiếng, dặn dò tâm phúc bên cạnh mình: “Mã Lục gia, đi gọi môi giới buôn người - Lưu ma ma đến.”

Chỉ thấy Mã Lục gia ghé sát vào tai vợ của Chương lão Tam nói gì đó, vợ Chương lão Tam lập tức sửa lại: “Thôi, gọi Ngải Tứ Hổ đi.”

Chu Tứ Mỹ vốn mềm oặt ngồi dưới đất, nghe vợ của Chương lão Tam nói muốn gọi Ngải Tứ Hổ đến, sợt tới mức hét ầm lên: “Ta không đi ----- ta không muốn -----a------!”

Môi giới buôn người Lưu ma ma còn miễn cưỡng chấp nhận được. Ngải Tứ Hổ là chuyên đi tuyển kỹ nữ đó!

Vợ của Chương lão Tam đang hận không thể nuốt nàng xuống, thấy nàng ồn ào như vậy, liền mở miệng mắng: “Các ngươi là lũ ngốc sao?”

Lập tức hai ma ma xông lên trói Chu Tứ Mỹ lại, miệng cũng bị bịt kín.

https://thuviensach.vn

Ngải Tứ Hổ vừa qua tới, vợ Chương lão Tam liền ngông nghênh mà nói: “Tiểu thiếp này của Lão gia nhà ta rất không nghe lời, ngươi dẫn nàng gả đi đi”.

Ngải Tứ Hổ vội cười nói: “Việc này…..”

Vợ của Chương lão Tam “Xì” một tiếng khinh miệt, nói: “Trời sập xuống có ta gánh, bảo ngươi gả đi thì phải gả, bạc thì cứ tùy ý, cứ đi là được.

Bà nhấn mạnh chữ “Gả”.

Ngải Tứ Hổ là lão già xảo quyệt, đương nhiên liền ngầm hiểu được, cười híp mắt gật đầu.

Ở đây không đề cập tới việc vợ Chương lão Tam phái người theo giám sát.

Mấy ma ma từ trên lầu chạy xuống, trên tay ôm bạc, nữ trang, giấy tờ: “Thái thái (LPH: cách gọi người trên, có nghĩa là bà chủ, bà lớn, hoặc chỉ vợ của các quan lớn, ở đây có nghĩa bà chủ), thì ra các nàng che giấu rất nhiều tiền của lão gia”.

Vợ của Chương lão Tam nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nói: “Tiếp tục lục soát.”

Đúng lúc này, Mã Lục gia lặng lẽ đi ra ngoài rất nhanh liền vào tới, ghé vào tai vợ Chương lão Tam nói: “Mới vừa nhận được tin, còn một người ở dinh thự trên núi bên kia.”

Vợ của Chương lão Tam giật mình, đứng lên: “Thật sao?”

“Thật, trong thành đã sớm truyền ra! “Mã Lục gia lại châm thêm lửa, “Nghe nói là một kẻ rất xinh đẹp lẳng lơ!”

https://thuviensach.vn

Vợ Chương lão Tam vung tay lên: “Lý gia, Hồ gia, Hàn gia, Tống gia, các ngươi ở lại thu dọn, chở hết đồ đạc đi, niêm phong nơi này, ném lão tú bà vào phòng trống! Những người khác theo ta!”

Cùng lúc vợ của Chương lão Tam dẫn một đám người hùng hổ chạy thẳng đến tòa dinh thự trên núi của Chương lão Tam, Chương lão Tam cũng nhận được tin tức, liều mạng chạy đến, thật mong mình có thể nhanh hơn lão bà, cứu bảo bối Ôn Nương trong lòng một mạng.

Hắn biết rõ tính tình của lão bà nhà mình, có chút chuyện liền nổi lửa, từ khi còn trẻ đã vậy. Mấy năm trước chẳng qua hắn chỉ ngủ cùng một nha hoàn, đã bị bà ta đánh cho bể đầu, nha hoàn đó cũng bị bán đi! Hắn cho là vì nể mặt mũi Chương Kỳ và Chương Mai, đại nhân đại lượng, không so đo với bà ta.

Chương lão Tam gặp lão bà nhà mình ở trước cửa dinh thự trên núi.

Chương lão Tam thấy lão bà hung hăng có chuẩn bị mà đến, liền xoay người bỏ chạy ----- mặc dù Ôn Nương quan trọng, nhưng cái đầu của mình vẫn quan trọng hơn.

Vợ Chương lão Tam vung tay một cái, mấy ma ma liền xông lên kéo Chương lão Tam lại.

Một đám nữ nhân kèm hai bên ép Chương lão Tam xông vào nhà ----- cửa khép hờ, đẩy liền mở ra.

Nhìn trong nhà trống không, hai vợ chồng Chương lão Tam đều rất nghi ngờ.

Chương lão Tam cũng không vùng vẫy nữa, trực tiếp vọt tới chánh phòng tìm Ôn Nương, vợ của Chương lão Tam theo sát phía sau.

Vào chánh phòng, hai vợ chồng không nhìn thấy một bóng người.

https://thuviensach.vn

Chương lão Tam giật mình, lập tức chạy vào phòng ngủ, phòng ngủ trống không, phòng ngủ thật trống thật rỗng, giống như chưa từng có người ở.

Nghĩ đến việc mình tốn nhiều bạc mua các loại châu báu về trang trí, chính xác là đưa bạc cho Ôn Nương, Chương lão Tam thật thương tâm, tan nát cõi lòng, --- mới chơi đùa vài ngày mà lại tốn nhiều bạc đến như vậy, vàng đủ dùng để đúc thành hình người luôn rồi.

Vợ của Chương lão Tam hiểu rất rõ chồng mình, nhìn hắn như thế này biết là tổn thất rất lớn, xông lên cắn răng nhéo lỗ tai Chương lão Tam: “ Bị lừa mất bao nhiêu bạc?”

Chương lão Tam nào dám nói ra. Chỉ nhắm mắt giả làm chó chết.

Vợ Chương lão Tam càng thêm tức giận, đoạt lấy chày cán bột từ trong tay một ma ma, nhắm ngay Chương lão Tam mà đánh xuống: “Cho ngươi nuôi vợ bé này! Cho ngươi phung phí tiền bạc này!”

Chương lão Tam từ trước đến nay sợ vợ, vùng vẫy lung tung liên tục xin tha: “ Thái thái, tha mạng đi, ta không dám nữa! Không dám nữa!

Chu lão thái bị các ma ma của Chương gia trói thành cái bánh trưng, nhốt vào trong phòng trống.

Đã qua hai ba ngày, bà bị đói sắp chết, cửa phòng đột nhiên mở ra, Chu Nhị Lang trợn mắt há hốc mồm đứng ở cửa.

Chu Nhị Lang vừa nhận được tin Lý ma ma báo.

Cái bà Lý ma ma này, không biết vì sao, cũng không báo tin sớm một chút.

https://thuviensach.vn

Chu Nhị Lang không dám đem bà mẹ mạnh mẽ này về nhà, nên chỉ thuê xe, trực tiếp đưa Chu lão thái về Chu gia thôn.

Về đến nhà, xuống xe, uống xong một chén nước, lúc này Chu lão thái mới phát hiện trong nhà mình nhiều thêm một nữ nhân họ Dương --- là thiếp mới của Chu Lão đầu.

Dương thị này mới hơn ba mươi một chút, thân thể khỏe mạnh, khuôn mặt xinh đẹp, sau khi trượng phu chết, không nhịn được mà vụng trộm với hàng xóm, bị anh trai của chồng bắt gian tại trận liền trốn đi, được Chu lão đầu chứa chấp, ăn ở với nhau, cam chịu làm thiếp.

Sức lực của Chu lão thái mới hồi phục một chút, lại muốn tính sổ với Dương thị.

Nào biết, bộ dạng Dương thị đẹp, sức lực lại càng thêm dọa người, lập tức đẩy Chu lão thái ngã lên trên giường.

Chu lão đầu là người già thiên vị người trẻ, thương yêu Dương thị nên cũng không đến đỡ.

Chu lão thái đau xót, cũng không dám gây sự với Dương thị nữa, chỉ muốn Chu lão đầu đến nhà Ngải Tứ Hổ chuộc Tứ Mỹ về.

Mặc dù Chu lão đầu vô cùng keo kiệt, nhưng vì con gái ruột nên cũng nguyện ý đi cứu.

Chu lão thái đỏ mắt mong chờ hắn vào nhà lấy bạc.

Không ngờ, bạc chưa lấy đến, Chu lão đầu đã co rút lại.

Ngược lại, Dương thị chạy đến, một bạt tai liền đánh tới.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Trở Lại Kinh Thành, Quý Nữ Giá Lâm

Trong lúc vợ của Chương lão tam náo động ở nhà vợ bé nằm ở đường phía tây, đoàn người Chu Tử sớm đã có chuẩn bị, gom hết châu báu nữ trang chuồn đi trước. Diễn kịch ở nơi này gần một tháng, Chu Tử diễn xuất vô cùng thành công chẳng khác nào cao thủ lão luyện, diễn nhập tâm mà diễn đến nghiện. Chỉ là, nếu diễn quá hăng say, nàng sợ vợ chồng Chương lão tam tỉnh ngộ sẽ bắt mình, sáng sớm liền mang theo Ngân Linh cùng Ôn Nương tên thật là Tần Thi Thi ngồi xe do Triệu Hùng lái chạy đi.

Thấy thị trấn Độc huyện xa khuất khỏi đường chân trời, Chu Tử chắp tay trước ngực không ngừng cầu nguyện: Ông trời, để chúng con rời khỏi phủ Uyển châu đi! Để hai vợ chồng Chương lão tam biến thành mây trôi đi!

Khi xe ngựa của bọn họ lướt qua thành Cẩm Châu, lúc này Chu Tử mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bắt đầu cảm tạ Triệu Trinh yêu thích phát minh và cải tạo máy móc - Triệu Trinh anh minh thần võ đến cỡ nào, có thể cải tiến khiến chiếc xe chạy nhanh như vậy mà còn có cơ chế giảm xóc!

Đến chạng vạng, dẫn đầu suốt trên đoạn đường nhỏ thênh thang này, có thể nói chiếc xe được cải thiện của Triệu Trinh "Vẫn luôn bị đuổi theo, chưa bao giờ bị vượt qua" rốt cuộc cũng ghìm tốc độ chậm lại.

Triệu Hùng bước xuống xe trước, kéo vài người lại hỏi thăm, sau đó mới trở về thông báo với Chu Tử: “Trấn này gọi là trấn Kinh Tử, là một địa phương tốt, là giáp ranh giữa phủ Uyển Châu, phủ Kinh Châu và phủ Thiểm Châu, là giải đất không thuộc quản lý của phủ nào. Bất quá từ Uyển Châu đến Kim Kinh phải đi qua nơi này, phải đi vòng một đoạn.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đến ở khách điếm lớn nhất trấn Kinh Tử.

Vì an toàn, Chu Tử, Ngân Linh cùng Tần Thi Thi ở một phòng, Triệu Hùng ở gian phòng cách vách.

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Tử muốn ra ngoài đi dạo một chút, Tần Thi Thi yếu ớt sợ lạnh, đã sớm chui vào trong chăn.

Ngân Linh liền theo Chu Tử ra ngoài.

Vì trấn Kinh Tử ở trong núi, gió đêm trong núi phần phật thổi đến, khí lạnh bức người.

Đường nhỏ lót đá xanh yên tĩnh, không ai đi trên đường, chỉ có cửa hàng bên cạnh thỉnh thoảng lộ ra chút ánh đèn. Vô cùng vắng vẻ.

Đã là mười bốn tháng chạp rồi, mặc dù trời rét, nhưng bầu trời vẫn treo một vầng trăng lạnh.

Ngửa đầu nhìn trăng sáng, Chu Tử đột nhiên cảm thấy cô độc.

Thù lớn đã trả xong, thù hận chất chứa trong lòng theo đó mà từ từ tiêu tán, vốn nên vui mừng khôn xiết, nhưng nàng lại cảm thấy rất khổ sở, khổ sở đến muốn khóc.

Phủ Uyển Châu là quê quán đời này của nàng, lần này rời đi, có thể nàng sẽ vĩnh viễn không trở về, cũng không về được.

Hạng Vũ từng nói: "Phú Quý không về quê cũ, như mặc áo gấm đi đêm, đời người khó ngờ."

Nhưng nàng, lần này vì báo thù, cũng khiến mình không thể trở lại quê hương.

https://thuviensach.vn

Lại một lần nữa nàng thành lục bình không rễ, theo dòng nước lũ phiêu đãng nơi nơi.

Muội muội Chu Bích, đệ đệ Chu Thanh cũng có số mạng như vậy.

Ngân Linh nhìn Chu Tử ở xa xa, dưới ánh trăng lạnh lùng trong trẻo nàng nhìn thấy từng dòng nước mắt rơi trên mặt Chu Tử.

Mặc dù đi nhanh hay chậm, lúc nhóm Chu Tử đến ngoài thành Kim kinh, đã là mùng sáu tháng giêng.

Sau khi vào Kim kinh, Tần Thi Thi sẽ phải chia tay với nhóm Chu Tử các nàng.

Trong trạm dừng chân ngoài thành, Chu Tử trả khế ước bán thân lại cho nàng, lại đưa cho nàng một tờ ngân phiếu trị giá hai trăm lượng.

Những châu báu tiền tài lừa gạt được từ chỗ Chương lão Tam, trừ tấm ngân phiếu này, Chu Tử dự định trả lại toàn bộ cho Chương Kỳ. Chương Kỳ trọng nghĩa như vậy, nếu mình tham những thứ này thì quá không nghĩa khí, sẽ không còn mặt mũi gặp Chương Kỳ nữa.

Mặc dù đã có giao ước trước với Triệu Phúc và Chu Tử, nhưng khi nhìn thấy khế ước bán thân, xưa nay trên mặt Tần Thi Thi luôn đeo một lớp mặt nạ giả tạo lại xuất hiện vẻ xúc động.

Nàng cầm khế ước bán thân, nhìn rồi lại nhìn, sau đó cẩn thận xếp lại, bỏ vào trong áo.

Tần Thi Thi ngẩng đầu thật cao, nhưng mắt lại ươn ướt, khóe miệng muốn nhếch lên lại có chút run rẩy.

Chu Tử cũng có chút không đành lòng, nàng quyết định giải thích một chút: “Ta, Ngân Linh và Triệu Hùng cũng đều mang phận tôi tớ, cho

https://thuviensach.vn

nên……”

"Ta rất vui mừng!" Tần Thi Thi cắt đứt lời của Chu Tử, "Ta bị cha mẹ ruột bán, chỉ vì muốn thêm mấy lượng bạc, mà bán ta vào Ngọc Chẩm lâu nổi danh ở Kim kinh!"

"Ngọc Chẩm lâu, một đôi tay ngọc ngàn người gối, hừ!" Nàng xoay người chỉ vào một thôn trang ở xa xa, "Nhìn đi, ban đầu nhà ta ở chỗ đó!"

Tần Thi Thi nhanh nhẹn hành lễ với Chu Tử, xoay người đi về phía trước, hướng nàng đi không phải về phía thôn xóm quê nàng, mà đi về cửa thành Kim Kinh.

Tần Thi Thi đã biến mất ở trong đám người, Chu Tử, Ngân Linh cùng Triệu Hùng vẫn đứng trong trạm nghỉ chân nhìn theo.

Chu Tử cười cười: "Ta bị bà nội ruột đem bán, các ngươi thì sao?"

Ngân Linh và Triệu Hùng cùng liếc nàng một cái: "Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì!"

Ba người đều nở nụ cười, khóe mắt hình như cũng mang theo chút lệ —— có lẽ chúng ta đã từng đáng thương cũng từng bi thảm, nhưng chúng ta luôn muốn nỗ lực mà sống, hơn nữa càng phải sống tốt hơn!

Sau khi trở lại vương phủ ở kinh thành, Chu Tử phát hiện mình sai lầm rồi.

Nàng vốn cho rằng Vương Gia không ở nhà, trong phủ hẳn là vắng ngắt ưu sầu thê thê thảm thảm, ai ngờ vừa vào vương phủ, liền phát hiện khắp nơi treo hồng treo xanh (lục), từng mảnh lụa mới tinh, tạo thành cảnh tượng xuân mới bừng bừng sức sống.

https://thuviensach.vn

Nàng và Ngân Linh nhìn nhau, nhất trí quyết định đi gặp Đại Nhạn cô cô trước.

Đại Nhạn vẫn ít nói như cũ, không nói lời thừa nào, lấy một sổ ghi chép ra, dùng bút viết lên mấy chữ, sau đó đưa cho Chu Tử, bảo Chu Tử ký tên.

Chu Tử nhìn vào, thì ra là sổ ghi ngày tháng rời phủ, tên người cùng ngày tháng về phủ. Nàng xem kỹ một lần, thấy không sai, để an toàn còn kiểm tra lại lần nữa, lúc này mới ký tên đồng ý.

Sau khi làm xong mấy thứ này, Đại Nhạn mới nói: "Các ngươi rời đi hai tháng, trong phủ cũng có chút thay đổi."

Nàng dừng một chút, mới nói: "Vì vương phi chưa vào cửa, lễ mừng năm mới trong phủ có nhiều bất tiện, đành nhờ hai vị tiểu thư của phủ Thượng Thư. Nhị tiểu thư và tứ tiểu thư. Tỷ muội họ có ý tốt, qua phủ giúp Vương Gia chăm sóc việc nhà."

Đại Nhạn nói rất ngắn gọn, nhưng Chu Tử cảm thấy hình như qua đó mình hiểu được chút gì, vì vậy lập tức quyết định vẫn như trước đây, cụp đuôi mà đối nhân xử thế.

Trở lại Tùng Đào Uyển, sau khi tắm rửa thay quần áo xong, nàng liền mang theo lễ vật đến cửa nội viện gặp Hồ ma ma. Chưa thân quen với Đại Nhạn cô cô, không dám tùy tiện tặng quà, nhưng Hồ ma ma là một người rất rộng lượng, hẳn sẽ không giơ tay đánh người mang vẻ mặt tươi cười.

Hồ ma ma nhìn thấy lễ vật, lúc đầu hô lên là quá giá trị, liên tục từ chối không chịu nhận, sau lại thấy Chu Tử nhất định phải tặng, lúc này mới gắng gượng nhận lấy.

Hai người ngồi xuống nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Hồ ma ma cũng không nói gì khác, chỉ nói với Chu Tử: "Nếu đã thay quần áo, vậy thì qua tiếp kiến hai vị biểu tiểu thư đi. Nhị và tứ biểu tiểu thư. Đi đi!"

Từ chỗ của Hồ ma ma ra ngoài, Chu Tử nghiêm túc nhìn một chút y phục trên người mình.

Trên người nàng là một bộ quần áo nửa mới nửa cũ màu Trầm Hương hai vạt trước cột ngang eo, phía dưới là váy thêu bằng lụa trắng, xem ra thật phù hợp với thân phận nha đầu.

Cao thủ hóng chuyện Ngân Linh thám thính tin tức xong, đi về hướng Chu Tử.

Nàng kéo Chu Tử qua, nhỏ giọng nói: "Hai vị biểu tiểu thư. Một vị tên là Cao Diễm, là chính nữ chi thứ hai của phủ Thượng Thư, gả đến nhà Uy Viễn Hầu, chồng chết sớm, hàng năm cư trú ở nhà mẹ đẻ. Tứ biểu tiểu thư. Tên là Cao Quân, là chính nữ con chính thất của phủ Thượng Thư, năm nay vừa tròn mười sáu, chưa hứa hôn."

Chu Tử tiếp thu được ở nàng ba tin tức, thứ nhất, là hai vị biểu tiểu thư. Một vị "Chồng chết sớm, hàng năm cư ngụ ở nhà mẹ đẻ", thứ hai, là Tứ biểu tiểu thư. Vị này "Vừa tròn mười sáu, chưa hứa hôn", thứ ba, cả hai đều là "Chính nữ".

Trong lòng nàng có cảm giác gì đó, đang sắp xếp lại suy nghĩ, Ngân Linh nói: "Hai vị biểu tiểu thư. Cùng nhau ở chánh phòng trong phủ, chúng ta đi qua thôi!"

Chánh phòng? Chu Tử sửng sốt, lại không nói gì.

Ở tại chánh phòng, mặc dù ý tứ rất rõ là thừa nhận thân phận, nhưng, chánh phòng đó có thể cho người vào ở sao?

https://thuviensach.vn

Chu Tử mang theo nghi vấn, cùng Ngân Linh đến chỗ hai vị biểu tiểu thư. Đi thỉnh an đã!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Chiến Thắng Trở Về, Đi Theo Về Viện

Vương phủ ở kinh thành và Vương phủ ở Nam Cương có chỗ giống nhau, đều rất lớn. Đều cực kỳ lớn đó!

Vương phủ ở Nam Cương do Nam An vương Triệu Trinh tự mình thiết kế, nhỏ như mỗi nhánh cây ngọn cỏ, đình đài nghỉ chân, lớn như khuôn viên lầu các, đều tốn không ít tâm tư, mỗi nơi mỗi góc đều thật tốt.

Dường như Triệu Trinh không định ở Vương phủ trong kinh thành, chỉ chú ý sắp xếp nơi mình ở là nội viện của Tùng Đào Uyển, ngay cả phòng ngoài của thư phòng - nơi hắn tiếp khách cũng chỉ được thu dọn qua loa. Ngoài ra, trừ những căn phòng không thể không sửa sang như phòng của quản gia, nha hoàn, sai vặt, các phòng khác căn bản đều không được quan tâm, trên cơ bản đều là phòng thô.

Cho nên Chu Tử mới có thể cảm thấy kỳ quái.

Đi một đoạn đường rất xa, rốt cuộc cũng đến được cửa lớn của chánh phòng.

Có hai ma ma và tiểu nha đầu ngồi trước cửa lớn của phòng trị sự.

Hai ma ma này một gầy một béo, mặc y phục bằng gấm, nhìn qua cũng thực danh giá. Hai tiểu nha đầu hơi nhỏ, chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi.

Chu Tử cùng Ngân Linh tiến lên nói rõ mục đích đến nơi này với hai vị ma ma.

https://thuviensach.vn

Hai ma ma mập và gầy vừa nghe đến tên “Chu Tử”, vẻ mặt có chút biến đổi. Ma ma gầy nói: “Cô nương đợi bọn ta thông báo trước một tiếng đã”.

Chu Tử vội khiêm tốn nói: “Ma ma khách khí quá, gọi ta Chu Tử là được!”

Ma ma gầy đi như chạy, một đi không trở lại.

Chu Tử cùng Ngân Linh hết chờ lại đợi, rốt cuộc không nhịn được gọi ma ma béo. Trên mặt ma ma béo nặn ra một nụ cười: “Hai tiểu thư nhà chúng ta. Nhị tiểu thư và tứ tiểu thư. Cả hai đang dùng cơm, cô nương chờ thêm một lát!

Chu Tử mỉm cười gật đầu, tiếp tục chờ đợi với Ngân Linh.

Lại chờ thật lâu mới nhìn thấy ma ma gầy đi ra: “Được rồi. Hai tiểu thư đã dùng cơm xong, hai vị cô nương có thể vào.

Chu Tử và Ngân Linh đều cảm thấy hai vị Cao tiểu thư này, kiêu ngạo cũng thật lớn, lại không lên tiếng, theo ma ma gầy vào trong.

Đến cửa chánh phòng, Chu Tử liếc mắt nhìn vào trong, phát hiện căn phòng đã được thu xếp ổn thỏa, ngoài cửa sổ dán giấy nhuộm cỏ xuyến nổi danh quý hiếm màu xanh nhạt, bên trong trải thảm Lưu Ly, tất cả đồ dùng đều bằng gỗ lim, trên tường treo tranh chữ của học giả nổi tiếng --- đoán chừng lần sửa sang này tốn không ít bạc.

Sau khi đi vào, Chu Tử khẽ ngẩng đầu, phát hiện hai vị tiểu thư ngồi hai bên trái phải ở giữa phòng.

Vị bên trái khoảng chừng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, mắt hạnh mày dài, da thịt tinh tế, trên người mặc áo dài chấm gót bằng tơ mỏng thêu hoa văn Loan Phượng màu đen, váy lụa trắng xen lẫn ánh vàng.

https://thuviensach.vn

Vị bên phải có khuôn mặt thật nhỏ, mắt nhỏ lông mày tinh tế, gầy đến dọa người, bởi vì quá gầy nên không thể đoán chính xác độ tuổi, không thể hơn mười sáu --- hình như chính là vị tiểu thư đã gặp trong phòng của Cao đại phu nhân. Hôm nay nàng mặc áo gấm đỏ thẫm phết đất, váy vàng kim phủ dài, chẳng qua nàng ta quá gầy, tựa hồ không chống đỡ nổi lớp quần áo tươi tắn khí thế này.

Chu Tử đoan đoan chính chính nhún người, hành lễ đúng mực: “Nô tỳ Chu Tử bái kiến nhị biểu tiểu thư, tứ biểu tiểu thư!”.

Ngân Linh ở sau cũng hành lễ theo.

Hai vị biểu tiểu thư bưng chén trà, mở nắp chậm rãi uống, ai cũng không muốn mở miệng trước, bảo Chu Tử và Ngân Linh đứng lên.

Chu Tử không ngẩng đầu, cứ như vậy đứng ở đó.

Tư thế này rất khó chịu, nhưng Chu Tử cũng không xem là gì, loại đối xử này nàng đã sớm đoán được.

Vị lớn tuổi hơn – Cao nhị tiểu thư nhìn đường muội*, phát hiện nàng vẫn nghiêm túc uống trà, không có ý muốn Chu Tử đứng lên, liền cười cười nói: “Đứng lên đi!”

*biểu: chỉ những người họ ngoại, thường dùng: biểu ca, biểu tỷ, biểu muội…; đường: chỉ những người họ nội, thường dùng: đường ca, đường tỷ, đường muội…

Lúc này Chu Tử và Ngân Linh mới đứng dậy.

Đây là lần đầu Cao nhị tiểu thư - Cao Diễm nhìn thấy nha đầu thông phòng của Trinh biểu đệ. Trước đây thường nghe người ta nhắc tới, nói là từ trong ra ngoài, gặp tôi nhỏ tớ già nào trong phủ cũng nói là rất xinh đẹp, hôm nay gặp được, bất quá chỉ thế này, đều là phóng đại thôi.

https://thuviensach.vn

Nàng chỉ thấy vóc dáng Chu Tử rất cao, đánh mất dáng vẻ nhỏ xinh của nữ tử, đường nét khuôn mặt rõ ràng, đánh mất vẻ dịu dàng mềm mại của nữ tử, quần áo trang sức vô cùng mộc mạc, đánh mất vẻ đẹp lộng lẫy của nữ tử --- tóm lại, không biết tại sao người người đều nói nàng ta đẹp.

Nàng nghĩ, đại khái vì Trinh biểu đệ không thích nữ sắc, là nguyên nhân mà trong phòng chỉ có một nha đầu thông phòng, vì ít nên quí thôi.

Cao Tứ tiểu thư - Cao Quân, là con gái dòng chính của phủ Thượng thư, nhà mẹ là phủ Thái Bình Hầu, xuất thân cực kỳ cao quý, lại được mẫu thân cưng chìu, nuôi thành tính khí không để ai vào mắt. Bởi vì nàng ốm yếu nhiều năm, cho nên tự xưng là Băng Mỹ Nhân, rất chán ghét những sinh vật giống cái vui vẻ bừng bừng sức sống. Khi nàng còn nhỏ đã được Cao phu nhân tự mình dạy dỗ, cho nên rất coi trọng trật tự trên dưới phân chia chủ tớ, với nha đầu thông phòng tiểu thiếp mê hoặc chủ tử thì càng thêm xem thường.

Nay lại nhìn thấy Chu Tử, nàng như cũ vô cùng chán ghét, trong lòng rất ngạc nhiên về khiếu thẩm mỹ của Trinh ca ca, cuối cùng suy đoán tất cả đều do nha đầu này nịnh nọt câu dẫn Trinh ca ca.

Chu Tử không có thuật đọc tâm, chỉ thành thành thật thật tỉnh an, cũng không nói nhiều. Nàng vốn nghĩ hai vị biểu tiểu thư sẽ hỏi gì đó, mình nên trả lời thế nào mới tốt, ai ngờ hai vị đại thần này, một thì cười híp mắt quan sát mình, một lại hếch mắt lên trời khinh thường mình, cũng không nói chuyện.

Vì thế nàng lộ vẻ phục tùng khép mi buông mắt cúi đầu làm khúc gỗ mục khó đẽo.

Cuối cùng Cao nhị tiểu thư mỉm cười gọi nha hoàn của mình: “Mỹ Liên, lấy hai bao lì xì thưởng cho hai nha đầu này!”

https://thuviensach.vn

Cao nhị tiểu thư vừa mở miệng, Cao Tứ tiểu thư vẫn đang đánh lôi đài cùng nàng cũng mở miệng: “Thanh Ca, lấy hai bộ vòng tay đến đây, thưởng!”

Sau khi Chu Tử rời khỏi cửa lớn của chánh phòng, thắt lưng vẫn hơi đau, sau lưng vẫn đẫm một lớp mồ hôi, ra ngoài gió vừa thổi, cũng hơi lạnh. Nàng và Ngân Linh đều rất cung kính nâng phần thưởng của hai vị biểu thiểu thư trên tay, khuôn khuôn phép phép một trước một sau quay về Tùng Đào Uyển.

Chu Tử nghĩ mình cũng không phải là tiểu thiếp của Triệu Trinh, cho nên mỗi ngày cũng không cần phải đến thỉnh an hai vị biểu tiểu thư. Ngày ngày đều ở lỳ trong Tùng Đào Uyển, thành thành thực thực thêu thùa may vá.

Nàng cũng bắt đầu lo lắng, hai vị biểu tiểu thư còn chưa lên làm chính thê của Triệu Trinh, cứ kênh kiệu như vậy, tương lai nếu trong đó có một người làm Vương phi, cuộc sống của mình sẽ rất vất vả.

Nếu Vương phi tương lai coi mình như chó như mèo, nhìn cũng không thèm nhìn, nói không chừng như thế còn tốt hơn.

Nàng bắt đầu suy nghĩ cho tương lai của mình.

Mười lăm tháng hai, Nam An vương Triệu Trinh tiêu diệt phản tặc, chiến thắng trở về.

Đầu tiên hắn vào cung bái kiến Thánh thượng, lại phụng ý chỉ của Thánh thượng đến thăm Quý phi nương nương, cuối cùng lúc quay về Vương phủ của mình đã là giữa trưa.

Vương phủ ở kinh thành huy động toàn bộ lực lượng chào đón Vương gia thắng lợi trở về, Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy hai vị biểu tỷ và biểu muội dẫn đầu đoàn người trong phủ quỳ mọp xuống, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc, nhíu mày.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua mặt hắn luôn không biểu cảm, hơn nữa mọi người ra chào đón cơ hồ đều cúi đầu, không ai nhìn thấy.

Hơn năm tháng Chu Tử không gặp hắn, dĩ nhiên mong nhớ thật nhiều, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, cũng không dám lộ ra. Nàng chưa bao giờ chủ động nhắc đến Vương gia, ngay cả trước mặt Ngân Linh cũng không nói tới, sợ bị người có ý đồ nghe được.

Hiện tại Vương gia đã trở về, Chu Tử quỳ sau đám người, trong lòng vừa ngọt vừa đắng vừa vui vừa buồn, tóm lại cảm xúc lẫn lộn.

Hành lễ xong, lúc tất cả mọi người đứng dậy, nàng len lén nhìn về phía Triệu Trinh, phát hiện Triệu Trinh lại trưởng thành hơn một chút, nét mặt lại chính chắn hơn một chút.

Nàng đang nhìn lén, thình lình Triệu Trinh cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người giao nhau khiến tim Chu Tử đập thình thịch, nhanh chóng dời ánh mắt.

Triệu Trinh xuống ngựa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn quét đều qua tất cả mọi người, cuối cùng rơi lên người Chu Tử đứng ở cuối đám người.

Chu Tử mặc áo váy lụa mỏng mày trắng ánh kim, quần áo hơi cũ, so với hai biểu tỷ biểu muội khoác áo da chồn, thì ăn mặc có chút mong manh, lúc này buông mi cúi mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Triệu Trinh chăm chú nhìn nàng, cuối cùng sợ bị chú ý, vừa muốn dời ánh mắt đi, thì thấy Chu Tử hơi nghiêng mặt, lặng lẽ dò xét hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Chu Tử lại lập tức cúi đầu.

Triệu Trinh không nhiều lời, trực tiếp bảo mọi người giải tán, tự mình quay về Tùng Đào Uyển tắm rửa thay quần áo, ngày mai lại triệu kiến hạ

https://thuviensach.vn

nhân.

Nói xong hắn lập tức đi thẳng về phía Tùng Đào Uyển.

Chu Tử biết mình nên theo sau, nhưng làm vậy sẽ trở thành mục tiêu quá mức rõ ràng, đang phân vân khó xử, Hồ ma ma dẫn đầu nhóm người, theo Vương gia về Tùng Đào Uyển. Ngân Linh cũng đi theo, đi ngang qua Chu Tử thì huých Chu Tử một cái, Chu Tử liền vội vàng đi theo.

Gần năm tháng không gặp, Chu Tử cảm thấy Triệu Trinh trở nên vừa quen thuộc vừa xa lạ, không biết phải đối mặt với Triệu Trinh thế nào.

Triệu Trinh đứng trong phòng ngủ thay quần áo, Chu Tử vội vàng tìm quần áo sạch sẽ cả trong lẫn ngoài cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh muốn đi tắm, Chu Tử vội vàng đưa quần áo, sau đó lui xuống.

Triệu Trinh tắm rửa xong đi ra, đứng trước mặt Chu Tử chờ Chu Tử lau tóc giúp mình, Chu Tử lại đưa khăn lông lên, sau đó lui ra ngoài dặn dò nha hoàn chuẩn bị điểm tâm.

Triệu Trinh tự mình lau khô tóc, cố ý tìm cái lược trên bàn trang điểm của Chu Tử, ý bảo nàng chải đầu búi tóc đeo quan ngọc cho mình, Chu Tử lại để lược về chỗ cũ, lấy lược ngọc chải tóc cho Triệu Trinh.

…

Loại chuyện này vẫn tiếp tục đến tối, Triệu Trinh cởi quần áo tựa vào giường, đọc sách, hắn là đang đợi Chu Tử chủ động ôm ấp yêu thương, nhưng một quyển sách đã rầm rào lật hết, lại nhìn Chu Tử, nàng đang đứng bên ngoài nghiêm túc xuôi tay đợi chủ tử giao việc.

https://thuviensach.vn

Vì vậy, Triệu Trinh vẫn bị lạnh lùng xa cách từ giữa trưa cho đến đêm đen liền nổi giận.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Nhịn Nửa Năm, Vương Gia Ra Oai

Làm người lớn cũng không nói lời trẻ con, Triệu Trinh xuống giường, sải bước đi tới, đưa tay nắm tay Chu Tử, vừa muốn kéo lên giường, lại phát hiện tay chạm vào lạnh như băng. Hắn có chút kinh ngạc, lại dùng lực nắm lấy, phát hiện tay Chu Tử thật sự lạnh như băng. Triệu Trinh vung tay kéo Chu Tử đến gần, ngồi xuống mép giường, lại sờ cổ tay Chu Tử, phát hiện cũng lạnh lẽo. Triệu Trinh thấy Chu Tử mặc quần áo có chút mỏng manh, trong lòng khẽ đau nhói, im lặng không lên tiếng kéo Chu Tử vào ngực, mặt kề sát lên mặt của Chu Tử.

Mặt của Chu Tử lạnh như băng, mặt của hắn lại nóng như lửa, một lạnh một nóng, cứ như vậy kề sát chặt chẽ với nhau .

Một lúc lâu sau, Triệu Trinh đặt Chu Tử lên giường, đưa tay cởi giày của nàng, lại cởi áo khoác của nàng, sau đó đẩy ngã Chu Tử, kéo chăn đắp kín người Chu Tử, lúc này mới hỏi: "Tại sao trong phòng lại không đốt lò sưởi?"

Mắt to của Chu Tử chớp chớp, nhưng không lên tiếng.

Nàng không biết nên nói thế nào.

Một là từ nhỏ nàng bị lạnh thành quen, thật không cảm thấy có gì quan trọng; ngoài ra chính là vì hai vị biểu tiểu thư đang quản lý mọi việc trong phủ, mình có thể chạy đến nói "Biểu tiểu thư, trong phòng ta không đốt lò sưởi!" sao? Tự chuốc lấy mất mặt thôi!

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn sắc mặt Triệu Trinh một chút, sợ hắn nghi ngờ, vội nói: "Trước giờ nô tỳ vẫn vậy, đến mùa đông cả người đều lạnh, có lúc ngủ thẳng đến sáng mà chân vẫn còn lạnh như băng!"

Triệu Trinh không nói thêm gì nữa, vươn tay vào dưới chăn, cầm lấy chân Chu Tử, phát hiện chân cũng giống như tay, đều lạnh như băng.

Chân Chu Tử đột nhiên bị bàn tay ấm áp của Triệu Trinh nắm lấy, hơi ngứa ngáy, vội nhẹ nhàng đạp một cái: "Đừng sờ, nhột!"

Triệu Trinh mò càng hăng say, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn chân nàng.

Chu Tử cảm thấy tê ngứa từ lòng bàn chân lan lên trên, chạy thẳng đến xương sống, không khỏi vừa cười vừa giẫm đạp giằng co.

Triệu Trinh ngẩng đầu nhìn Chu Tử, phát hiện sắc mặt nàng ửng đỏ, một đôi mắt đen trắng rõ ràng long lanh ngấn nước, đôi môi đầy đặn đỏ tươi, khẽ thở hổn hển.

Chu Tử thấy hắn yên tĩnh trở lại, cũng nhìn chằm chằm vào hắn, cảm thấy mắt phượng trong suốt của hắn giống như hai đầm nước mùa thu, có chút dập dờn gợn sóng, khiến người khác không tự chủ được mà muốn đắm chìm trong đó.

Bên dưới của Triệu Trinh cứng rắn đến phát đau, hắn với tay cởi bỏ y phục của mình, trần trụi ngồi ở mép giường, phía dưới cứng rắn dựng thẳng, kéo tay Chu Tử ra ngoài, đặt lên trên vật của mình.

Tay Chu Tử vuốt nhè nhẹ, chỉ cảm thấy vừa nóng vừa cứng, nàng thật có chút ngượng ngùng, cũng cảm thấy Triệu Trinh trần truồng ngồi ở đây cũng rất quái dị.

https://thuviensach.vn

"Chàng cũng vào đi!" Chu Tử buông tay, chui vào chăn phủ kín từ đầu tới chân.

Triệu Trinh cũng vén chăn lên chui vào, vươn tay chân cuốn Chu Tử đặt dưới người.

Chu Tử bị hai tay hai chân hắn cuốn lấy thật chặt, liền giãng co.

Triệu Trinh cố chịu đựng căng đau bên dưới, xoa nắn Chu Tử nửa ngày, rốt cuộc cũng không nhịn được, dùng đầu vật bên dưới chạm vào một cái, cảm thấy đã hơi ươn ướt, liền nâng người, mở rộng vị trí ở giữa của Chu Tử, nhắm ngay nơi đó, dùng sức đẩy vào.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng trong nháy mắt hắn tiến vào, Chu Tử vẫn phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Triệu Trinh cúi người hôn môi Chu Tử, để nàng không phát ra được âm thanh nào, bản thân thì giữ lấy mông Chu Tử, khom người dùng sức ra vào.

Mặc dù người Chu Tử lạnh, nhưng bên trong lại hầm hập như lửa nóng, siết hắn thật chặt, bao bọc lấy hắn, Triệu Trinh còn chưa thưởng thức hết cảm giác, đã không khống chế được mà tiết ra.

Hắn không muốn cứ vậy mà ra ngoài, đè trên người Chu Tử, nơi gắn liền bên dưới cũng bất động, cong người hôn lên trên ngực Chu Tử.

Đầu tiên hắn hôn lên đỉnh phấn hồng bên trái, tiếp theo liền ngậm vào miệng, vừa dùng lực mút vào vừa dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng ma sát trêu chọc —— hắn còn nhớ rõ một khi hôn lên chỗ này thì Chu Tử sẽ có phản ứng.

Hôn xong bên trái lại hôn bên phải, hắn hôn đến khi hai hạt đậu đỏ trước ngực Chu Tử hóa thành quả anh đào nhỏ —— có lẽ là đã sưng lên.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên Chu Tử bắt đầu uốn éo, mắt nhắm lại, trong miệng phát ra những âm thanh như khóc nhưng không phải khóc: "Vương Gia . . . Nhẹ một chút . . . Đau quá . . ."

Tuy là nói vậy, nhưng nàng vẫn không tự chủ được mà ưỡn ngực đưa nơi đó vào trong miệng Triệu Trinh.

Rốt cuộc Triệu Trinh cũng tìm được bí quyết khống chế Chu Tử khi ở trên giường, cảm thấy rất có thành tựu, hung hăng mút thêm mấy cái, ngậm quả anh đào bên phải của Chu Tử vào miệng, phía dưới lại lần nữa chuyển động.

Phía dưới của Chu Tử vẫn bao bọc lấy hắn quấn chặt từng chút một.

Triệu Trinh nhấn mạnh mấy cái, cảm thấy nơi đó hình như có ý thức độc lập, co rút siết chặt; hắn chậm rãi ra vào một lát, cảm thấy nơi đó của Chu Tử đang từ từ phun ra nuốt vào liếm láp mình —— tóm lại muốn thoải mái thế nào thì được thế ấy.

Hắn lúc thì vào nhanh ra nhanh mưa rào gió giật, lúc thì nhẹ nhàng chậm rãi ra vào, khiến chuyện làm trên giường này trở nên thật thú vị thật đa dạng.

Lúc mới bắt đầu Chu Tử còn hết sức đè nén, không chịu phát ra bất cứ âm thanh nào, sau đó lại không nhịn được, theo từng động tác lúc nhanh lúc chậm của Triệu Trinh mà nhỏ giọng rên rỉ.

Lúc này Triệu Trinh cực kỳ sảng khoái, vì kéo dài thời gian sảng khoái hơn một chút, đầu óc dần bắt đầu mất hồn: đây không phải là cực phẩm mà Phùng Du và Hàn Đại Phú nói đến sao?

Hắn cảm thấy nhất định là đúng rồi, nếu không sao lại mang đến cho mình nhiều khoái cảm đến như vậy, sao lại khiến mình tình nguyện chết trên người Chu Tử như vậy?

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh buông quả anh đào đã sưng đỏ của Chu Tử ra, giữ lấy hai chân Chu Tử mạnh mẽ tiến công mấy cái, sắp không nhịn được liền vội vàng ngừng lại, thở hổn hển nhìn chằm chằm Chu Tử.

Chỉ thấy Chu Tử ngước mặt, trong đôi mắt to đen thẫm như phủ ánh nước, lông mi cũng ẩm ướt, nhìn có vẻ ngơ ngác, thật là đáng thương đáng yêu đáng chìu; đôi môi giống như cánh hoa có chút sưng lên, khẽ mở ra, nhỏ giọng cầu xin tha thứ: "Thật là. . . . . Không chịu nổi. . . . . Nhanh. . . . . Nhanh một chút!"

Triệu Trinh cũng không nhịn được nữa, hắn dùng hết toàn lực từng nhát từng nhát đẩy vào, rất nhanh liền tăng tốc độ, nhấn vào khiến Chu Tử co rút đến hôn mê bất tỉnh. Lúc này hắn mới nằm trên người Chu Tử bắt đầu phóng ra.

Sau trận hoan ái, Triệu Trinh ôm Chu Tử đang ngủ mê man vào trong ngực, trong lòng có loại ý tưởng xấu xa, cảm thấy lần này ăn Chu Tử thật sự rất no.

Hắn suy nghĩ, mỗi lần mình đều phóng vào trong nhiều như vậy, nếu không uống canh tránh thai, nói không chừng con trai cũng đã chạy rồi!

Nghĩ đến con trai, Triệu Trinh lại nghĩ tới nghi thức chọn phi gần ngay trước mắt, không khỏi nhức đầu phiền muộn, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, ôm Chu Tử ngủ mới là đúng lý.

Khi Chu Tử tỉnh lại, phát hiện hai tay hai chân của Triệu Trinh đồng loạt ra trận, bao trọn lấy mình ôm vào trong ngực. Là một vị võ tướng đủ tiêu chuẩn, mặc dù thân thể Triệu Trinh thon gầy, nhưng vô cùng cường tráng, bị hắn ôm chặt như vậy, Chu Tử cảm thấy vừa ấm áp vừa an toàn, cũng không có ý định tránh thoát, chỉ cựa nhẹ người, muốn điều chỉnh thân thể một chút, đổi sang tư thế thoải mái hơn.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đã chinh chiến trên chiến trường một thời gian quá dài, Chu Tử vừa nhúc nhích, hắn liền theo phản xạ mà tỉnh lại.

Hắn kề sát vào da thịt mền mại của Chu Tử, lúc ma sát thoải mái khác thường, trong lòng khẽ động, liền muốn làm một lần nữa.

Triệu Trinh thuộc loại người hành động.

Hắn lập tức đứng dậy quỳ gối trên giường, nâng người Chu Tử lên, bày ra tư thế đưa lưng về phía mình, sau đó vịn eo Chu Tử, nhắm ngay vị trí nhấn vào.

Cái mông trắng nõn bóng loáng đầy đặn của Chu Tử dính sát vào bụng gầy mà có lực của hắn, theo va chạm hung ác của hắn mà phát ra âm thanh "phạch phạch", nơi hai người giao hợp không ngừng tràn ra bọt nước, phát ra tiếng vang nhèm nhẹp dinh dính.

Sắc trời đã sáng rõ, tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ dán tơ sống (LPH: không hiểu là loại tơ gì) xanh biếc mà chiếu vào.

Trong phòng ngủ dường như rất yên tĩnh, chỉ là không khó nhận ra chân giường khổng lồ đang đong đưa, dường như có tiết tấu của riêng mình.

Cho tới trưa Triệu Trinh cũng không ra khỏi cửa, buổi chiều mới vội vã thay triều phục đi ra ngoài.

Chu Tử tắm rửa xong, đang bưng canh tránh thai do Hồ ma ma đưa tới, từ từ uống..., Ngân Linh đi vào nói: "Nha hoàn Mỹ Liên của nhị biểu tiểu thư vừa tới, nói là hai vị biểu tiểu thư mời qua dạy việc."

Chu Tử bị Triệu Trinh dày vò cả đêm khiến cả người đau nhức, vốn định sau khi uống canh tránh thai xong thì sẽ ngủ bù, bây giờ nghe Ngân Linh nói như thế, chịu đựng sự khó chịu, thay quần áo xong, nhờ Ngân Linh chải

https://thuviensach.vn

đầu giúp nàng —— cánh tay của nàng cũng đau nhức không nâng lên được.

Đã ở trong phủ của Triệu Trinh hơn một tháng, hai vị biểu tiểu thư đều có chút mệt mỏi đuối sức. Trong phủ bị Triệu Trinh dùng quân pháp thống trị giống như một cái thùng sắt, khiến người ta không có chỗ mà nói.

Mấy quản gia lớn nhỏ đều là thân tín của Triệu Trinh, trên mặt mang nụ cười cung kính, nhưng chỉ làm việc nên làm, động một chút thì nói Vương gia chúng ta thế này, thế kia.

Bọn sai vặt căn bản là người Triệu Trinh chọn ra từ trong quân đội, mặc áo giáp vào sẽ trở thành lính, cởi áo giáp ra thì chính là nô bộc, càng thêm đàn khải tai trâu.

Ma ma lớn tuổi trong phủ chỉ có mình Hồ ma ma, cũng là loại người không có việc gì thì ngồi yên ở đó, có chuyện thì giả bộ hồ đồ, khiến người ta hận không được bóp bà một cái.

Quản lý ngoại viện là Đại Nhạn - thân tín của Quý Phi nương nương trong cung, giống như pho tượng Phật bằng ngọc ngồi đó, không ai lay chuyển được.

Nội viện Tùng Đào Uyển - nơi Triệu Trinh ở chỉ có hai nha hoàn —— Chu Tử và Ngân Linh.

Ngân Linh có vẻ mơ mơ màng màng, bộ dạng cũng bình thường, nhưng hai vị tiểu thư cũng đã tận mắt thấy Ngân Linh làm một việc vĩ đại —— một tay nàng ta có thể giúp người làm vườn nhổ một gốc cây hòe mọc hoang có thân to bằng một vòng ôm.

Ai mà dám trêu chọc nữ Đại Lực Sĩ chứ?

https://thuviensach.vn

Muốn bóp cũng nên chọn quả hồng mền, vậy cũng chỉ còn lại nha đầu thông phòng của Triệu Trinh - Chu Tử.

Hết lần này đến lần khác Chu Tử vẫn luôn thật khiêm tốn, mặc dù được cưng chìu, nhưng lại tuyệt không bướng bỉnh, y phục trên người cũng rất bình thường, rất ít đeo đồ trang sức đáng tiền, bình thường cũng rất ít lời, ngáng chân thì nàng cũng chỉ tiếp nhận, ngay cả phản kháng cũng không có. Triệu Trinh không ở trong phủ, nàng liền như con rùa rút đầu trốn trong Tùng Đào Uyển, ai cũng không thể tự tiện đi vào kéo nàng ra ngoài.

Hai vị biểu tiểu thư đều do cao thủ trạch đấu (đấu đá trong nhà) bồi dưỡng ra, nhưng ở vương phủ này, dù có vô số thủ đoạn trấn áp trừng trị nha hoàn thiếp thất, cũng không có chỗ để phát huy, quả thực là anh hùng không có đất dụng võ!

Rốt cuộc hôm nay các nàng cũng nắm bắt được cơ hội.

Buổi trưa hôm qua biểu đệ Vương gia quay về vương phủ, lại bị tiện tỳ Chu Tử này lôi kéo vào Tùng Đào Uyển, ở đó một ngày một đêm, ăn cơm trưa xong mới vào cung.

Ở vương phủ, hai vị biểu tiểu thư không tìm được kẻ dưới có thể dùng, không thể làm gì khác hơn là phái nha hoàn của mình theo dõi. Sau khi biết Triệu Trinh đã rời vương phủ, các nàng tận dụng triệt để, gọi Chu Tử qua.

Chu Tử đứng ở giữa chánh phòng, ánh mắt của nhị biểu tiểu thư và tứ biểu tiểu thư đều sắc như một thanh dao cạo, hung hăng quét qua toàn thân từ đầu đến chân nàng.

Cuối cùng, hai người bọn họ cũng cảm thấy trạng thái hôm nay của Chu Tử xem ra không được tốt lắm.

Mặc dù Chu Tử ăn mặc chỉnh tề mặt mày sạch sẽ, nhưng khi nhìn tỉ mỉ, sẽ phát hiện mí mắt nàng hơi sưng, đôi môi cũng hơi sưng, sắc mặt cũng tái

https://thuviensach.vn

nhợt.

Tứ biểu tiểu thư là cô nương chưa lấy chồng nên không hiểu những thứ này, nhưng nhị biểu tiểu thư đã từng gả cho người nên nhìn ra được, cảm thấy trên người Chu Tử tản mát ra một loại hơi thở kỳ dị —— nhìn ra là đã cùng nam nhân hoan ái, hơn nữa tuyệt đối còn quá độ!

Việc này khiến mặt nàng không khỏi bắt đầu đỏ lên.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Sinh Oán Hận, Đẩy Ngã Vương Gia

Vị nhị biểu tiểu thư Cao Diễm này, xưa nay rất chính chắn đoan trang, bưng ly trà xanh nóng hổi lên uống một ngụm, che dấu bộ dạng ngượng ngùng, lúc này mới bắt đầu nói chuyện. “Quý phi nương nương trong cung”, nàng dừng một chút, cười dịu dàng nói tiếp: “Cô cô mời chúng ta đến Vương phủ của biểu đệ, vì sợ trong Vương phủ không ai lo lắng việc bếp núc, sợ Trinh biểu đệ khó khăn mọi bề nên bảo tỷ muội chúng ta đến giúp đỡ biểu đệ trông nom công việc trong phủ.”

Nàng ta dừng một chút, quét mắt nhìn về phía Chu Tử, phát hiện Chu Tử khép mắt phục tùng lắng lặng lắng nghe, thái độ cực kỳ kính cẩn, liền nói tiếp: “Hai mươi lăm tháng hai là sinh nhật của Tứ muội muội, cô cô có ý, muốn tổ chức tiệc mừng thọ cho muội muội ở Vương phủ, gửi ‘quần phương thiếp’ (thiệp mời hình hoa có mùi thơm, dùng cho phái nữ), mời tất cả các thiên kim tiểu thư trong Kim Kinh tới.”

Cao Diễm nói rất chậm, dường như là vừa nghĩ vừa nói.

Chu Tử vừa lắng nghe vừa suy nghĩ, nghe đến ‘quần phương thiếp’ bất giác nàng nhìn sang Tứ biểu tiểu thư Cao Quân một cái, phát hiện tay cầm ly trà của Cao Quân run lên.

Cao Diễm nhìn ánh mắt của Chu Tử, biết nha đầu thông phòng này của Trinh biểu đệ đã nghe rõ. Nàng lại mang theo ác ý liếc mắt nhìn Cao Quân, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Cao Quân thêm tái nhợt. Buổi sáng lúc nhận được ý chỉ của Quý phi nương nương, Tứ muội muội liền lảo đảo, thân thể mỏng manh loạng choạng muốn ngã.

https://thuviensach.vn

Đại bá bá muốn Tứ muội muội làm Vương phi, đưa nàng tới sống cùng Trinh biểu đệ, nhưng lại sợ thân thể nàng mảnh mai, không thể nào chỉ huy, liền cho mình theo tới đây làm quản gia. Nhưng Quý phi cô cô lại thương con trai, muốn Trinh biểu đệ gặp các tiểu thư danh môn khuê tú ở Kim kinh một lần, lựa chọn người vừa ý, hoặc ít nhất cũng sẽ có mấy trắc phi hợp ý Trinh biểu đệ.

Lại nghĩ đến Cao Diễm nàng, còn trẻ đã là góa phụ, không con không cháu, đương nhiên ai cũng nghĩ muốn lợi dụng thì lợi dụng, bất quá, nàng cũng không phải là người ai muốn lợi dụng thì lợi dụng, muốn không công mà lợi dụng nàng, sẽ phải trả cái giá rất lớn.

Cao Diễm thản nhiên nhìn Chu Tử, hỏi tiếp: “Ngươi biết chữ?”

Chu Tử trả lời: “Nô tỳ có biết mấy chữ.”

“Biết viết không?”

“Biết viết mấy chữ đơn giản.”

“Ta và Tứ muội muội đang nghĩ danh sách viết ‘quần phương thiếp’ mời khách đến tiệc rượu -------” Cao Diễm muốn nói lại thôi, chờ Chu Tử bước đến nhận việc.

Chu Tử lại đứng đó như đứa ngốc, chẳng hề đáp lại.

Cao Diễm chờ lại chờ, không thấy Chu Tử đáp lại, Chu Tử này, không biết là cái đầu gỗ trời sinh hay là quá gian trá quá xảo quyệt, quả là trợt không dính tay, không bắt được chút kẽ hở nào. Cao Diễm không thể làm gì khác hơn đành nói tiếp: “Ngươi đến đây giúp ta và Tứ muội muội viết danh sách đi.”

Cao Diễm cùng Cao Quân, nhỏ giọng bàn bạc danh sách, Chu Tử đứng trước bàn gỗ lim giữa hai người bọn họ, theo kết quả thương lượng của hai

https://thuviensach.vn

nàng, viết tên của quý nữ muốn mời và tên cùng chức vị của phụ thân bọn họ. Công việc cũng không tính là mệt nhọc, chẳng qua Chu Tử bị Triệu Trinh lăn qua lộn lại giằng co cả đêm lại thêm nửa ngày, cả người đau nhức, cánh tay cũng không nhấc nổi, lúc này dùng bút lông viết chữ có chút cực khổ, mà hai vị biểu tiểu thư lại lề mề thương lượng, tên của mỗi vị thiên kim tiểu thư có số tuổi và thân phận ngang với Triệu Trinh trong kinh thành đều được đem ra thảo luận.

“Tam tiểu thư Hồ Song Mai, con chính thất của Binh bộ Hồ thượng thư,” Cao Diễm suy nghĩ nói ra cái tên, sau đó hỏi Cao Quân, “Nhà nàng ấy còn có hai tiểu thư con của tiểu thiếp cũng tròn mười bốn tuổi, có nên mời tới hay không?”

Cao Quân rất không hài lòng: “Thứ nữ mà thôi, mời làm gì, đến để khiến người ghét bỏ hay sao?!”

Cao Diễm cười cười, ở Kim triều này con của chính thất và tiểu thiếp có sự khác biệt rất lớn, các tiểu thư đến tuổi thành thân trong Cao phủ hiện không ít, nhưng chỉ có mình Cao Quân là con chính thất, bằng không xét nhân phẩm tướng mạo tâm cơ, chọn thế nào cũng không đến lượt Cao Quân.

Lúc Chu Tử nghe được câu: “Thứ nữ mà thôi, mời làm gì, đến để khiến người ghét bỏ hay sao?!” thì thân thể cứng lại ----- tương lai nếu nàng sinh hài tử không phải sẽ là con thứ sao!

Thì ra trong tầng lớp trên ở Đại Kim triều này, địa vị của con thứ lại thấp như vậy. Nàng vẫn biết là không cao, lại không nghĩ là thấp đến thế.

Cao Diễm cười cười, nói tiếp: “Đại tiểu thư Tống Y, con chính thất của Binh bộ Tống thị lang.”

“Tống Nhất?” Chu Tử không biết viết thế nào, vội hỏi Cao Diễm. (LPH: Nhất và Y phát âm giống nhau)

https://thuviensach.vn

Cao Diễm bước đến, đứng bên cạnh Chu Tử, cầm lấy bút lông trong tay Chu Tử: “Ta viết giúp ngươi!”

Chữ của Cao Diễm rất đẹp, một tay viết từng nét khải*, lối chữ lệ* đẹp hơn Chu Tử rất nhiều.

*thể chữ lệ, lối chữ lệ: loại chữ thông dụng thời Hán; Khải thư, chữ Khải: một trong các cách viết chữ Hán

Lúc viết chữ, Cao Diễm đứng rất gần Chu Tử, ngửi thấy một mùi thuốc nhàn nhạt trên người Chu Tử, rất quen thuộc. Nàng nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ hóa ra đó là mùi canh tránh thai, chỉ là so với mùi canh tránh thai mà Cao Diễm từng biết, hình như có chút khác biệt. Bất quá đơn thuốc mỗi đại phu kê đều khác nhau. Canh tránh thai cũng không nhất định phải dùng vị thuốc cùng loại.

Lúc thế tử Uy Viễn Hầu - chồng trước đoản mệnh của Cao Diễm còn chưa chết, ngày ngày nàng đều phải chuẩn bị canh tránh thai. Một trong số thị thiếp và hai thông phòng vì uống canh tránh thai nhiều năm, kết quả trong người cực hàn, đánh mất khả năng sinh con.

Sau khi thế tử Uy Viễn Hầu qua đời, bởi vì một đám thê thiếp không sinh được con, em trai cùng mẹ của hắn liền thừa kế vị trí thế tử, phu nhân của thế tử tiền nhiệm - Cao Diễm bị mẹ chồng và các em chèn ép, không thể làm gì khác hơn là phải rời khỏi phủ Uy Viễn Hầu, quay về nhà mẹ đẻ.

Nhớ tới chuyện lúc trước, Cao Diễm không thể không hối hận, nếu năm đó không tàn nhẫn, không dứt khoát như vậy, để một nha đầu thông phòng vừa trung thành vừa tận tụy sinh một đứa con trai, rồi tự mình nuôi, cũng sẽ không vì không con mà vợ chồng lão Nhị được lợi.

Chỉ là Trinh biểu đệ cũng quá tàn nhẫn với nha đầu thông phòng này rồi.

https://thuviensach.vn

Tổng cộng cũng chỉ có một thông phòng thị tẩm (hầu hạ giấc ngủ) này, Trinh biểu đệ trẻ tuổi sức lực hơn ngươi, phương diện kia nhất định là rất mãnh liệt, cứ nhìn bộ dạng Chu Tử chịu đủ giày vò như hiện nay là biết.

Như vậy, tính ra hắn Chu Tử đã uống rất nhiều canh tránh thai.

Xem ra, Trinh biểu đệ đúng là có cách trị nhà, còn lợi hại hơn nữ nhân, nếu không vì hắn không có tử cung không thể sinh thế tử, chắc cũng không cần đến Vương phi.

Nghĩ đến đây, Cao Diễm cảm thấy mình suy đoán có chút ác ý, đại khái bởi vì Trinh biểu đệ quyền cao chức trọng khôi ngô khỏe mạnh, thật sự hoàn mỹ, khiến người ta không thể tìm ra khuyết điểm.

Nàng trả bút cho Chu Tử, ngồi lại vị trí cũ, nói tên người: “Tam tiểu thư Từ A Na, con chính thất của Lại bộ Từ Thị lang.”

Cao Quân nghe vậy, thuận miệng nói: “Mời Từ A Na làm gì!”

Chu Tử cầm bút, nhìn về phía Cao Diễm, chờ nàng chỉ thị.

Cao Diễm hào hứng giải thích: “Từ A Na này, nói ra thật đáng cười! Lúc còn trẻ mẹ nàng ta là nha đầu thông phòng của Từ Thị Lang, chủ mẫu trước kia mất đi, thiếp thất phù chính*, lúc trước bị chủ mẫu cho uống quá nhiều canh tránh thai, kết quả mất đi khả năng sinh con. Mẹ nàng vì muốn có con, cầu y khắp nơi, uống rất nhiều thuốc, vất vả lắm mới sinh được Từ A Na, lại là sinh non, đến giờ đã mười lăm tuổi, vóc dáng mới chỉ được thế này thôi.

*phù chính: từ thiếp lên làm vợ cả, chính thất

Cao Diễm đưa tay ra đặt lên bả vai Chu Tử, thể hiện độ cao.

https://thuviensach.vn

Trái tim Chu Tử run lên, cả người bắt đầu rét run - nàng uống canh tránh thai đã một năm.

Cao Quân không thích nghe những lời này, nàng cũng trổ mã không tốt, cắt đứt lời của đường tỷ: “Không cần viết tên Từ A Na!”

Ánh mắt châm chọc nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử vội cúi đầu thật thấp đáp một tiếng “Dạ.”

Cao Diễm nhìn phản ứng của Chu Tử, thở dài một hơi. Biểu đệ của nàng thật lợi hại, thân là hoàng tử thân vương, luôn ở biên cương, không ngừng lập công lớn cho xã tắc, trị quân thật tốt mà trị nhà cũng giỏi, một giọt nước cũng không hắt được vào Vương phủ, ngay cả thông phòng mình yêu thích cũng bị quản chế nghiêm nghiêm ngặt ngặt, còn bị ép uống thứ canh tránh thai tàn bạo đó – làm trước chuyện mà chủ mẫu nên làm.

Cao Diễm nhìn Tứ đường muội lạnh lạnh lẽo lẽo ngồi bên cạnh, trong lòng không thể không đồng tình: Nam nhân như vậy, người bên gối như vậy, ngươi quản được sao? Ngươi chịu đựng được sao? Ngươi không sợ sao?

Thật vất vả mới viết xong danh sách, Cao Diễm nhìn hai chân Chu Tử đều đang run lên, biết không thể làm quá, làm vậy tất cả đều sẽ rất khó coi, dù sao mục đích của mình cũng đã đạt được, vì vậy lộ vẻ vui mừng nói: “Chu Tử, hôm nay ngươi vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi!”

Chu Tử cong cong hai chân cứng ngắc, nỗ lực hành lễ.

“ Mỹ Liên, thưởng!”

Lần này Mỹ Liên trực tiếp cầm cả thỏi bạc đưa cho Chu Tử.

Chu Tử vội vàng tạ ơn rồi cáo lui.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cố sức ra khỏi cửa chính viện.

Mới ra khỏi cửa lớn, liền thấy Ngân Linh đang ở cửa chờ mình. Nàng đưa tay cho Ngân Linh: “Ngân Linh, đỡ ta!”

Ngân Linh vội vàng chạy tới đỡ nàng.

Cả người Chu Tự đều dựa vào Ngân Linh, chậm rãi bước đi. Cho dù bị như vậy nàng vẫn giữ đúng tư thế. Người khác nhìn vào chỉ thấy Ngân Linh và nàng thân thân thiết thiết vịn tay nhau mà đi.

Trên đường về Tùng Đào Uyển, Chu Tử lại nghĩ đến canh tránh thai, trái tim giống như bị ngâm trong Hoàng liên, khổ* không thể tả.

*Hoàng liên: một loại thuốc đông y, vị rất đắng; khổ = đắng

Nàng cố gắng dời lực chú ý của mình, tìm niềm vui trong nỗi khổ, nếu như trong sách viết về trạch đấu, mình là tiểu thiếp lòng dạ hiểm độc của nam chủ, có phải cũng sẽ té xỉu ở chánh phòng nhằm hãm hại hai vị biểu tỷ không?

Lời kịch phải là thế nào đây?

“Vương gia, không phải lỗi của hai vị biểu tiểu thư, là do thiếp thân không cẩn thận, hài tử của chúng ta … hic, hic …”

Trong lòng cười khổ hai tiếng, nàng lại nghĩ: trong sách viết về trạch đấu, đều là chủ mẫu chèn ép tiểu thiếp và thông phòng, buộc phải uống canh tránh thai gì đó, nhưng trong cuộc sống thực của mình, những việc nên do chủ mẫu lợi hại làm, Vương gia của mình đã đoán mà làm trước.

Nếu xem chính thê là nữ chủ trong sách trạch đấu, Vương gia chính là nam chủ hoàn mỹ; nếu xem tiểu thiếp là nữ chủ trong sách trạch đấu, Vương gia chính là nam chủ cặn bã!

https://thuviensach.vn

Như vậy xem ra, mình thật thê thảm, vương phi tương lai lại rất hạnh phúc!

Chu Tử suy nghĩ muốn tìm vui trong nỗi khổ, tâm lại giống như ngâm trong hoàng liên từ từ chìm xuống, vừa buồn bực vừa đau đớn vừa ngột ngạt.

Buổi tối Triệu Trinh mới trở về Vương Phủ.

Mấy năm nay hắn Nam chinh Bắc chiến, lập không ít chiến công, lần này lại dẹp yên phản loạn Tây Bắc. Hắn vốn chính là thân vương, lại nắm binh quyền, hoàng thượng không khen cũng thưởng, chắc cũng dễ nhường luôn ngôi vị hoàng đế cho hắn làm chứ?

Cho nên khi hắn nói muốn huấn luyện một nhóm Tân quân ông ta liền đồng ý.

Chỉ là dường như thái tử không được vui cho lắm.

Triệu Trinh im lặng suy nghĩ.

Cho tới bây giờ, điều hắn muốn không phải là ngôi vị hoàng đế, mà là năng lực nắm giữ vận mạng của mình và những người thân cận.

Thái tử thì tính là gì? Không được liền đổi người làm.

Ngược lại đề nghị của Nhị Hoàng Huynh có thể suy tính đến.

Triệu Trinh vốn rất ngông cuồng kiêu ngạo, nhưng trên mặt vẫn trầm tĩnh như nước.

Bởi vì trong lòng có chuyện để suy nghĩ, Triệu Trinh trở lại Tùng Đào Uyển, mãi đến khi tắm xong ra ngoài, vẫn luôn im lặng, một câu cũng không nói. Dù sao Chu Tử hầu hạ hắn đã thành thói quen, hắn không cần nói gì cũng làm hết mọi việc ổn ổn thỏa thỏa.

https://thuviensach.vn

Chu Tử buồn buồn hầu hạ Triệu Trinh.

Khi nàng nhìn lại, Triệu Trinh lộ vẻ như có điều suy nghĩ, nhất định là đang suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì đó, không biết ai lại sắp gặp xui xẻo đây.

Buổi chiều sau khi Chu Tử trở lại, phát hiện trong phòng rất ấm áp, trên giường cũng đổi chăn đệm dày mềm hơn.

Trong không khí ấm áp, giường gỗ lê tỏa ra mùi thơm, Chu Tử có chút buồn ngủ, vốn muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, ai ngờ vừa ngủ là ngủ liền ba canh giờ.

Khi nàng tỉnh lại, phát hiện thân thể đã khôi phục gần như bình thường.

Lúc Triệu Trinh trở về phòng, Chu Tử liền nghĩ đến canh tránh thai, trong lòng mang theo oán giận, lúc nàng hầu hạ Triệu Trinh, dùng sức rất lớn.

Triệu Trinh lại lộ vẻ không biết gì, sau khi ném túi nhỏ bọc gấm trong tay lên giường, liền yên lặng đứng trong phòng chờ Chu Tử hầu hạ mình.

Sau khi Chu Tử mạnh tay lau khô tóc dài cho Triệu Trinh, hung ác cầm lược ngọc chải tóc cho Triệu Trinh, không nghĩ tới tóc hắn vừa đen vừa bóng vừa mượt, Chu Tử chải mấy cái liền suông thẳng, xõa xuống như một thác nước đen.

Mang theo tức giận nhìn Triệu Trinh, thấy hắn vẫn đang suy nghĩ, nhìn một bên mặt, lông mi thật dài xòe ra, cằm hơi nâng lên, đường nét gương mặt như vẽ - tim Chu Tử chợt thịch một cái.

Nàng hận mình yêu thích sắc đẹp này, vì vậy rất không dịu dàng giúp hắn khép vạt áo cột trung y, kéo hắn bước đến mép giường, sau đó dùng lực đẩy ngã.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Gan Hơn Trời, Chu Tử La Lối Om Sòm

Triệu Trinh bị Chu Tử đẩy ngã lên giường, đầu óc nhất thời không kịp xoay chuyển, mắt phượng híp lại, có chút sương mù nhìn Chu Tử. Chu Tử vén váy, hào phóng cưỡi lên trên người hắn, cười tủm tỉm nhìn hắn.

Triệu Trinh nhìn khuôn mặt tươi cười sáng rỡ của nàng, trong lòng rối loạn, vật phía dưới đã tự chủ trương rục rịch ngóc đầu dậy.

Chu Tử cúi người xuống, bĩu môi hôn Triệu Trinh.

Đây là lần đầu tiên Chu Tử chủ động với chuyện trong phòng, quả thật khiến Triệu Trinh ý loạn thần mê, không biết lúc này là lúc nào.

Nhất thời xong chuyện, Chu Tử từ trên người Triệu Trinh lăn xuống, làm ổ trong ngực Triệu Trinh. Hơi thở của Triệu Trinh dần dần bình ổn lại, tay phải đưa đến trước ngực Chu Tử, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp quả anh đào nhỏ trước ngực Chu Tử.

Chu Tử nghỉ ngơi một lát, cảm thấy đây là lúc tính cảnh giác của Triệu Trinh buông lỏng nhất, liền cố gắng làm bộ như con chim nhỏ, nghiêng người gối đầu lên cánh tay Triệu Trinh, "dịu dàng" tranh công: "Hôm nay nô tỳ lợi hại không?"

Triệu Trinh mới từ chín tầng mây rơi xuống, thân thể đang buồn ngủ, mắt cũng nheo lại, như ngủ như không: "Ừ."

"Sau này còn muốn nô tỳ như vậy nữa không?"

https://thuviensach.vn

"Muốn."

"Nô tỳ còn có nhiều kiểu mới nữa, có nguyện ý nếm thử hay không?"

"Nguyện ý."

Mắc câu! Chu Tử mừng rỡ, giọng điệu càng quyến rũ như sắp chảy thành nước: "Khế, ước, bán, thân, của nô tỳ để ở đâu?"

"Không nói cho nàng!" Giọng của Triệu Trinh lập tức trở nên rất tỉnh táo.

Chu Tử bị dọa phải ngồi dậy, ngơ ngác nhìn hắn.

Dưới ánh nến, trong đôi mắt đen của Triệu Trinh như có ngàn vạn ánh sao, trong suốt lóe sáng, khóe miệng hơi vểnh, hai cánh tay ung dung thong thả tựa ở dưới đầu, nghiêng đầu nhìn Chu Tử.

Chu Tử biết quỷ kế bị vạch trần, xấu hổ thành giận, kéo chăn một cái, chui vào co thành một khối, để lại Triệu Trinh một mình sung sướng.

Triệu Trinh mỉm cười một lát, cảm thấy Chu Tử thật sự là quá biết làm người ta vui vẻ, ngồi dậy, dùng sức đào Chu Tử từ trong chăn ra, đặt lên đùi hỏi: "Nàng thật sự còn có rất nhiều kiểu mới?"

Chu Tử đang quấn trong chăn yên lặng thương tiếc kế hoạch thất bại của mình, cố gắng vượt qua xấu hổ bị Triệu Trinh dễ dàng vạch trần, lập tức bị lôi ra ngoài, rất không vui lòng, vặn vẹo vặn vẹo lại vặn vẹo, cuối cùng vặn vẹo đến nỗi đưa cái ót cùng phần lưng của mình về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh không nhịn được suy nghĩ muốn cười, hắn rất vui sướng vuốt ve phần lưng Chu Tử, dường như rất dịu dàng hỏi lại: " Nàng thật sự còn có rất nhiều kiểu mới?"

Sao? Chu Tử giống như nghe rõ điều gì đó, mắt trợn tròn, dùng tốc độ rất nhanh xoay một chiêu Càn Khôn Đại Na Di (LPH: không biết cái chiêu này

https://thuviensach.vn

như thế nào luôn) trên đùi Triệu Trinh, mắt lấp lánh nhìn Triệu Trinh: "Có, có nha!"

Triệu Trinh dùng một loại ánh mắt rất hấp dẫn nhìn nàng, cất giọng trầm thấp: "Vậy nàng có muốn, khế, ước, bán, thân, của nàng không?"

"Muốn, muốn chứ!" Triệu Trinh cảm thấy nếu Chu Tử có cái đuôi, lúc này nhất định sẽ lắc tới lắc lui.

"Vậy nàng. . . . . ." Đôi môi Triệu Trinh kề đến gần lỗ tai Chu Tử, nhẹ nhàng nói mấy câu.

Chu Tử vừa bịt lấy lỗ tai, vừa u oán nhìn hắn. Nội tâm xung đột, nàng khẽ cắn răng: "Chàng nói phải giữ lời!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng, không nói lời nào.

Chu Tử phẫn nộ: "Vậy chàng đi tắm lần nữa đi!"

Triệu Trinh hớn hở nghe lời, chỉ khoác trung y xuống giường, hai cái chân dài trống trơn thản nhiên đi về phía phòng tắm.

Chu Tử ở phía sau thêm vào một câu: "Chỗ đó nhất định phải tẩy trắng tinh không nhiễm một hạt bụi!"

"Ừ." Trong phòng tắm truyền đến giọng buồn cười của Triệu Trinh.

Sau khi chuông điểm canh ba, Triệu Trinh tựa vào gối, đầu dựa trên giường, mắt nhắm thật chặt, thân thể khẽ run rẩy. Chu Tử quỳ gối giữa hai chân hắn, cúi đầu làm việc.

Đến thời khắc cuối cùng, Chu Tử vừa có cảm giác muốn phun ra, lại bị Triệu Trinh ấn chặt.

https://thuviensach.vn

Sau khi tất cả chấm dứt, Triệu Trinh rất vui vẻ, cả người nhẹ nhàng hận không được hát vang một khúc; Chu Tử cứ một lát "nấc" một cái, vẫn muốn ói, tâm tình rất không thoải mái, rất buồn bực.

Tính xấu không đổi, Chu Tử cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều, buồn bực hỏi: "Khế, ước bán, thân, của nô tỳ đâu?"

Trên mặt Triệu Trinh cười như không cười, thực tế trong lòng cười đến đau cả bụng, cảm thấy Chu Tử thật là đáng yêu đáng thương, vẫn muốn cuốn nàng xuống dưới người hung hăng giày xéo một phen.

Hắn sợ mình không khống chế được, vội vã đứng dậy xuống giường, đẩy cửa giường ra, ở bên ngoài lục lọi một lát, rất nhanh cầm một tấm thiệp tới, đưa cho Chu Tử đang ngẩng đầu chờ đợi.

Sau khi Chu Tử mở ra, nhìn lướt qua, không thể tin được, lại nhìn kỹ một lần, lúc này mới tin chắc tấm thiệp tầm thường trong tay mình thật sự là một tờ hộ thiếp (hộ khẩu), trên hộ thiếp ghi nơi ở là Nhuận Dương, mà chủ hộ chính là bản thân Chu Tử.

Tay cầm hộ thiếp của Chu Tử khẽ phát run, mắt to đen lúng liếng rất nhanh đã ươn ướt.

Thì ra, nàng sớm đã không còn nô tịch (thân phận nô tỳ trong hộ khẩu) ở đây, thì ra, nàng đã sớm có thân phận tự do rồi!

Chu Tử nhấc nệm gấm lên, cẩn thận từng li từng tí bỏ hộ thiếp vào, lại đắp nệm gấm lên, sau khi đắp còn chưa yên lòng, lại dùng lực đè mấy cái.

Triệu Trinh cảm thấy mình bị lơ là, liền "Hừ" một tiếng.

Chu Tử lườm hắn, cảm thấy rất không yên lòng với nhân phẩm của hắn, liền lấy hộ thiếp ra ngoài, khoác quần áo xuống giường, đóng kỹ cửa lớn cửa sổ, lúc này mới yên tâm mà giấu hộ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Trở lại giường, Chu Tử không nói gì.

Sau khi tắt nến, nàng cởi trung y, trần trụi chui vào trong ngực Triệu Trinh, hai tay hai chân cuốn lấy Triệu Trinh, nghĩ tới nghĩ lui, thật lâu sau mới lờ mờ ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, Chu Tử bị nóng mà tỉnh, vừa sờ lên người Triệu Trinh, phát hiện mồ hôi ướt nhẹp, nàng lầm bầm một câu: "Sao lại nóng như vậy?"

Vừa bị nàng sờ Triệu Trinh liền tỉnh: "Nàng ngại quá nóng?"

"Ừ, trên người cũng toát mồ hôi!"

Triệu Trinh đứng dậy, đi ra ngoài rung rung chuông vàng, sau đó nói với Triệu Dũng trực đêm ngoài cửa sổ: "Đem bốn chậu than gần tường ra ngoài, để lại một chậu là được!"

Triệu Dũng dạ một tiếng.

Triệu Trinh luôn luôn thích lạnh sợ nóng, vì Chu Tử, buổi sáng trước khi ra ngoài, đặc biệt dặn người đặt mấy chậu than cạnh tường trong phòng, không ngờ mình lại nóng đến đổ mồ hôi. Ban đầu còn chịu đựng, ai ngờ Chu Tử cũng ngại quá nóng, vậy đem đi là tốt rồi!

Không bao lâu, độ ấm trong phòng dần dần giảm xuống, Chu Tử làm ổ trong ngực Triệu Trinh, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Vào buổi sáng, Triệu Trinh còn chưa đi, Triệu Phúc đã tới, cách cửa sổ nói với Chu Tử hai chuyện.

Chuyện thứ nhất là nhận được tin tức, Tam thúc Chu Tam Lang của Chu Tử từng xuất hiện ở Kinh thành, mang theo bên cạnh một đứa bé trai hơn hai tuổi. Hắn làm công mấy tháng trong một tiệm đồ gỗ ở phường Trạng

https://thuviensach.vn

Nguyên, kiếm đủ lộ phí liền rời đi, nghe nói là đến Bắc Cương tìm người thân. (LPH: ông Chu Tam Lang này vẫn còn có tình người)

Chuyện thứ hai là gã sai vặt bố trí trong Chương Phúc Ký ở phường Trạng Nguyên báo lại, nói ông chủ lớn Chương Kỳ của Chương Phúc Ký từ quê nhà đã trở lại!

Nghe xong hai tin tức này, Chu Tử trầm tư một chút mới nói với Triệu Phúc: "Xin tiếp tục giúp ta thăm dò tin tức của Thúc thúc và đệ đệ ta."

Sau khi Triệu Phúc rời đi, Chu Tử nhìn Triệu Trinh đứng trước bàn đọc sách cầm bút không biết đang vẽ thứ gì một chút, nói: "Lần này bọn nô tỳ lừa Chương lão Tam một lượng lớn vàng bạc châu báu, mặc dù rất ghét Chương lão Tam háo sắc vô độ này, nhưng dù sao hắn cũng là cha của Chương Kỳ, Chương Kỳ lại trọng nghĩa như vậy. . . . . ."

"Nói thẳng!" Triệu Trinh không ngẩng đầu, hai chữ cản Chu Tử đang thao thao bất tuyệt lại.

"Cái đó, cái đó, " Chu Tử chấp hai tay sau lưng đứng bên cạnh Triệu Trinh, "Nô tỳ muốn đem những tang vật đã lừa gạt kia trả lại cho hắn!"

Triệu Trinh ngồi dậy, để bút trong tay xuống, liếc nàng một cái: "Đi đi!"

Chu Tử rất vui vẻ: "Thật?"

"Đương nhiên là thật!" Triệu Trinh nhìn nàng, "Ta đi với nàng!"

"Vậy, được rồi!" Chu Tử gật đầu đáp ứng.

Nhìn dáng vẻ gượng gạo khó hiểu của Chu Tử, Triệu Trinh đưa tay dùng sức gõ lên đầu nàng một cái.

Chu Tử bị gõ mà sững sờ, một lát sau, lặng lẽ nói với Triệu Trinh: "Vương Gia, hình như càng ngày nô tỳ càng không sợ chàng!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đang mặc áo khoác, vừa nghe nàng nói như thế, cũng chỉ mỉm cười, ngược lại không lên tiếng.

Yêu cầu người bên gối mình sợ mình để làm gì? Nếu người thân cận nhất thấy mình là câm như hến, cuộc sống còn có gì thú vị chứ?

Lúc này Triệu Trinh đã quên, hắn từng ở trước mặt Chu Tử, bảo người ta đánh Xích Phượng và Triệu Toàn đang sống thành chết —— khi hắn ở vương phủ, hình phạt chỉ chia thành hai loại, một là đánh hai mươi trượng, không chết thì chăm chỉ mà làm việc; hai là trực tiếp đánh chết, không có đường lui.

Triệu Trinh mặc quần áo tử tế, phát hiện trên người Chu Tử còn mặc bộ quần áo mỏng ngày hôm qua, lúc này tựa như nhớ tới cái gì, sải bước về phía giường, ở cuối giường lấy ra một túi nhỏ bọc gấm, đưa cho Chu Tử.

Chu Tử vừa mở ra nhìn, thì ra là một áo tơ mỏng vạt nghiêng màu trắng và quần bông cùng màu đều bằng len, thoạt nhìn hơi dày, trừ hơi nhẹ một chút, cũng không có gì khác thường.

"Nàng sờ một cái đi!" Triệu Trinh ở một bên nói.

Chu Tử sờ một cái, phát hiện đây không phải là áo quần bình thường. Lại tỉ mỉ xem xét một hồi, mới hỏi: "Da chồn sao?"

"Ừ, " Triệu Trinh lộ vẻ nghiêm trang, "May thành như vậy, ai cũng không nhìn ra là da chồn!"

Chu Tử vuốt ve áo tơ mỏng vạt nghiêng màu trắng trong tay, cảm thấy mắt có chút chua xót, giống như cảm giác khi ăn Mù-Tạc.

Nàng cúi đầu không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy thì Hồ ma ma ở bên ngoài nói: "Vương Gia, canh tránh thai đến rồi."

"Bưng vào đây đi!"

Hồ ma ma mang theo một tiểu nha đầu bưng một chén canh tránh thai vào, sau đó đồng loạt lui ra ngoài.

Chu Tử nhìn canh tránh thai nóng hổi, cầm quần áo da chồn Triệu Trinh cho mình trong tay, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn.

Triệu Trinh thấy nàng không động đậy, cho là nàng sợ nóng, bưng chén thuốc lên nếm thử một miếng, cảm thấy ấm áp vừa phải, liền nói: "Mau uống đi!"

Chu Tử chỉ bất động, trong miệng lẩm bẩm: "Thân thể nô tỳ vốn hàn, canh tránh thai này. . . . . ."

Triệu Trinh há mồm, vừa muốn giải thích, nhưng cảm thấy phiền toái muốn chết, cuối cùng trăm ngàn lời nói hóa thành một câu: "Uống....uố...ng!"

Nước mắt Chu Tử rất nhanh trào ra, nàng dụi dụi lung tung, không lựa lời bắt đầu lên tiếng phê phán Triệu Trinh: "Lần nào chàng cũng bắt nô tỳ uống canh tránh thai, sao chàng không tự mình uống? Nhất định chàng biết canh tránh thai rất hàn, không tốt cho thân thể, mới cố ý, đúng không? Nếu tương lai nô tỳ mắc bệnh, chàng càng cao hứng, có đúng không? Chàng. . . . . ."

Với việc Chu Tử lớn mật và không phân rõ phải trái, vừa mới bắt đầu Triệu Trinh trợn mắt há hốc mồm, trơ mắt nhìn Chu Tử la lối om sòm; sau khi há hốc mồm, muốn giải thích, lại cảm thấy nói rất dài dòng, không thể nào nói rõ, vì vậy lại liền ngậm miệng; cuối cùng, hắn muốn đánh cho Chu Tử một bạt tai để đừng nói nữa, bàn tay cũng giơ lên, nhìn Chu Tử giận đến

https://thuviensach.vn

mặt đỏ bừng một chút, nghĩ đến da nàng mịn màng, dùng sức bóp một cái cũng lưu lại vết bầm, tay nâng lên lại buông xuống.

Đánh lại không thể đánh, mắng cũng không thể mắng, Triệu Trinh rất bị động, nín nửa ngày, chỉ kìm nén nói ra một câu: "Không muốn nhìn thấy nàng nữa!"

"Ta mới không muốn nhìn thấy chàng!" Lần này Chu Tử không thèm đếm xỉa đến cái gì hết, nếu đã như vậy, chẳng lẽ còn có thể tệ hơn sao, "Chàng đi ra ngoài cho ta!"

"Ra ngoài thì ra ngoài!" Triệu Trinh phẩy tay áo bỏ đi.

Sau khi hầm hừ ra khỏi cửa viện, bị gió lạnh thổi, cái đầu nóng giận cay xè của Triệu Trinh bình tĩnh lại: rõ ràng là phòng của ta, sao người bị đuổi ra ngoài lại là ta?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Nguyệt Tín Đến, Vương Gia Đau Thương

Triệu Trinh bày ra dáng vẻ ngọc thụ lâm phong đứng trong nội viện, cơn gió mênh mang của tháng hai ở phương bắc vẫn mang theo lạnh lẽo, thổi tỉnh cơn giận vì Chu Tử của hắn. Triệu Trinh không biết tại sao mình luôn bị người trong phòng làm cho tay chân luống cuống, hắn là người hay suy tư, vì vậy liền đứng trong gió rét mà suy nghĩ, cuối cùng rút ra kết luận – tiểu nhân và nữ nhân thật quá khó nuôi.

Nữ nhân thật là khó chiều chuộng, may mà hắn chỉ có một người. Triệu Trinh rất đồng tình với Phụ hoàng và hai vị huynh trưởng của hắn, hơn nữa còn đồng tình với những oanh oanh yến yến trong vương phủ của Nhị hoàng huynh.

Vào lúc này Triệu Trinh chợt nhớ ra sáng hôm nay hắn còn phải sắp xếp hành trình. Hắn vốn nghĩ đã xa nhau hơn năm tháng, muốn thân thiết ở bên cạnh Chu Tử, nên đã đẩy xuống rất nhiều việc. Vào lúc này đầu óc đã bình tĩnh lại, Triệu Trinh được dịp bèn đi làm chuyện lớn của hắn.

Gọi Triệu Phúc và Ngân Linh, Triệu Trinh dặn dò mấy câu, vừa muốn rời đi, dường như nghĩ đến việc gì, quay đầu lại nói với Triệu Phúc: “Để thêm hai chậu than cạnh tường kép (tường hai lớp) trong phòng!”

Nói xong, Triệu Trinh nhấc chân đi, trong lòng còn khinh bỉ bản thân lê thê dài dòng – khiến ta sắp tức chết rồi, lão tử (ông đây ^^) lại còn quan tâm việc ngươi có lạnh hay không! Dẹp – (LPH: bạn vương gia quá thô lỗ rồi ^^)

https://thuviensach.vn

Sau khi Chu Tử nhiệt huyết sôi trào gan lớn hơn trời đuổi Triệu Trinh ra ngoài, lúc đầu có cảm giác hả giận, nhưng sau đó liền bắt đầu sợ hãi.

Nàng lẳng lặng ngồi trong phòng, chờ đợi Triệu Trinh xử lý.

Muốn đánh, muốn nhốt, muốn bán, nàng cũng chờ.

Chu Tử cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại tức giận như vậy.

Không phải nàng đã biết rất rõ rồi sao?

Sao khi Vương phi vào cửa thì Triệu Trinh sẽ không cần nàng mang thai, không uống canh tránh thai thì phải làm thế nào? Nhiều người cũng đã uống rồi, sao mình có thể không uống chứ?

Mặc dù ngoài miệng nói thật dễ nghe, mặc dù trong lòng cũng tự lừa gạt mình, nhưng Chu Tử biết, linh hồn của nàng vẫn là linh hồn của người hiện đại, nàng không thể dễ dàng tha thứ việc cùng người khác chia sẻ một người đàn ông.

Đại khái nguyên nhân chính là chỗ đó!

Nhưng với một nô tỳ mà nói, không thể nhẫn nhịn vẫn phải cắn răng để mà nhẫn nhịn, hơn nữa muốn sống sót, thì chỉ có thể tranh với người khác, đấu với người khác, chỉ có thể sống như một oán phụ.

Chu Tử vẫn luôn biết rõ cuối cùng rồi cũng có một ngày mình sẽ rơi vào trong vũng bùn.

Nhưng mà, hiện tại Triệu Trinh đã giao hộ thiếp cho nàng, điều này giống như Chu Tử đang ở trong một phòng lớn bị bịt kín, không thấy được hi vọng, không thể hô hấp, sắp chết, nhưng Triệu Trinh đã mở cho nàng một cánh cửa sổ, không khí trong lành theo ánh nắng tràn vào – nàng có hi vọng rồi.

https://thuviensach.vn

Cho nên, Chu Tử hết sức vui mừng, có thêm chút cuồng loạn.

Sau khi đợi nửa ngày, Chu Tử vẫn không thấy bị trừng phạt, rất kinh ngạc. Đi hỏi Triệu Phúc và Ngân Linh một chút, mới biết được Triệu Trinh ra Doanh trại lớn phía đông nơi đóng quân ở ngoài thành.

Chu Tử dùng nửa ngày để suy nghĩ, rốt cuộc đưa ra kết luận mà bản thân mình cũng không dám tin – Triệu Trinh thích nàng, ít nhất thì trong lòng cũng có nàng!

Kết luận này, thực tế thì trong lòng nàng sớm đã hình như hiểu mà lại như không hiểu, những vẫn không thể tin được, vẫn nhao nhao muốn thử một phen, rốt cuộc hôm nay cũng mạo hiểm tính mạng thử nghiệm một lần, hơn nữa, còn thành công!

Thành công! Thành công! Thành công!

Chu Tử vui mừng muốn hét lên thật to, muốn ăn mừng thật lớn.

Cuối cùng, phương thức ăn mừng của nàng là dùng chén canh tránh thai ‘xả giận’, nhìn thấy mảnh vỡ của chén canh, nhưng lại không hẹn mà đều giữ vững trầm mặc.

Triệu Trinh tốn hơn nửa ngày ở Doanh trại lớn phía đông, tiến hành sơ tuyển binh lính mới.

Doanh trại lớn phía đông đóng năm vạn binh lính, cuối cùng chỉ chọn ra hơn sáu trăm người.

Triệu Trinh muốn những binh lính mới này trở thành đội kỵ binh hể đánh là thắng trên chiến trường, cho nên tiêu chuẩn sơ tuyển rất cao, thân thể có cường tráng không, phản ứng có nhanh nhạy không, đầu óc có tỉnh táo không, đây là cửa ải đầu tiên cần xét đến khi sơ tuyển.

https://thuviensach.vn

Sau khi sơ tuyển chấm dứt, Triệu Trinh tập trung những người này lại, tiến hành phát biểu động viên.

Hắn nói rất ít, nhưng lời nói sắt bén rất có khí phách, tóm lại nội dung chủ yếu chính là “Tìm phú quý trong nguy hiểm, mới có thể lập tức phong Hầu."

Sau khi kết thúc việc tuyển chọn ở Doanh trại lớn phía đông, hắn dẫn một đám thị vệ thân tín cưỡi ngựa đến nơi ở của Cấm quân ở phía bắc kinh thành, chỉ dùng hai giờ đã hoàn thành sơ tuyển.

Lúc hắn quay trở về vương phủ, màn đêm đã sớm buông xuống.

Triệu Trinh đứng ngoài cửa lớn của thư phòng, trong đầu không ngừng tranh đấu, rốt cuộc là đi gặp Chu Tử hay là không đi gặp Chu Tử đây.

Cuối cùng, Triệu Trinh quyết định lạnh nhạt với Chu Tử mấy ngày, để cho nàng biết việc mình yêu chìu quan trọng đến thế nào.

Hắn nhấc chân bước vào thư phòng.

Sau khi ăn qua loa vài thứ, Triệu Trinh cho gọi hai mưu sĩ (quân sư) thân tín nhất là Hồ Phi Đồng và Tưởng Đức Hằng, ba người cùng nhau bàn bạc kế hoạch về công việc của những binh lính mới.

Ba người vừa uống trà vừa đàm luận, không khí rất sôi nổi, đột nhiên Triệu Trinh nghe bên ngoài có chút ồn ào, đôi lông mày thanh tú của hắn lập tức nhíu lại.

Hồ Phi Đồng và Tưởng Đức Hằng thấy sắc mặt vương gia không được tốt, biết tính tình của hắn, cũng không dám nói gì.

Lúc này Triệu Anh, Triệu Dũng dắt một nha đầu xinh đẹp mặc áo màu vàng tiến vào.

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì?"

"Bẩm báo Vương Gia, nha đầu này đứng ngoài thư phòng theo dõi Vương Gia."

"Đánh hai mươi trượng trước, đánh xong rồi hãy hỏi!" Triệu Trinh vuốt vuốt chân mày, thản nhiên nói.

Nha đầu áo vàng vừa nghe, vùng vẫy đứng lên: “Vương gia, nô tỳ là Mỹ Liên, là nha hoàn bên cạnh hai vị tiểu thư của phủ Thượng thư, là hai vị tiểu thư…….”

Triệu Trinh không kiên nhẫn khoát tay áo, Triệu Anh, Triệu Dũng lập tức che cái miệng đang nói, kéo ả ra ngoài.

Sau nửa canh giờ, Triệu Anh tiến vào: “Bẩm vương gia, đúng là nha hoàn của hai vị biểu tiểu thư, nói là mời ngài đến thương lượng chuyện tiệc quần phương (bữa tiệc mời các thiên kim tiểu thư chưa chồng. LPH: giống tiệc tuyển phi quá ^^).”

"Đã biết."

Đáng thương cho Mỹ Liên. Muốn tìm phú quý trong nguy hiểm, ăn mặc xinh xinh đẹp đẹp đến gặp vương gia, ngờ đâu rốt cuộc lại bị đánh tới mông nở hoa.

Ngày hôm sau, Triệu Trinh thu xếp công việc bớt chút thời gian đến gặp nhị biểu tỷ và tứ biểu muội của mình

Cao Diễm và Cao Quân dùng Mỹ Liên mà các nàng rất quý nằm đang trên giường không dậy nổi – không đúng, là nằm sấp trên giường không dậy nổi – đổi lấy cơ hội, tóm tắt rõ ràng dễ hiểu chuyện tiệc quần phương.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cũng không để ý: “Các ngươi cứ xem mà làm đi, cứ đến phòng thu chi mà lấy bạc. Ngày đó ta có việc không ở trong phủ, để Chu Tử trong phòng ta giúp ta xem qua một chút là được.”

Nói xong Triệu Trinh rời đi ngay. Hắn bận rộn như vậy, làm gì có thời gian để xem những nữ nhân này biểu diễn. Nghĩ đến ngày cử hành tiệc quần phương trong vương phủ sẽ đầy một đám oanh oanh yến yến quần áo sặc sỡ ríu ra ríu rít, Triệu Trinh rùng mình một cái – một nữ nhân đã đáng sợ như vậy, huống chi còn tập trung đầy cả viện.

Để Chu Tử đi cho biết sự lợi hại của nữ nhân đi, coi còn dám đốp chát lên mặt với bổn vương hay không.

Sau khi Chu Tử gạt bể chén canh tránh thai, Triệu Trinh cũng không sắp xếp bảo người đem vào nữa. Hắn quyết định nghe theo mệnh trời, giao việc này cho ông trời là được, ta cũng không muốn cãi nhau nữa.

Chu Tử không biết ý nghĩ của hắn, vừa thoải mái được vài ngày, liền bắt đầu lo lắng, lỡ như mang thai thì phải làm sao?

Nàng còn chưa tròn mười bảy tuổi đó!

Hơn nữa, sao vương gia có thể để nàng sinh con.

……

Chu Tử sợ hãi suốt năm ngày.

Trong năm ngày này, Triệu Trinh bôn ba với các tướng lĩnh của mình trong doanh trại, không ở vương phủ.

Sang ngày thứ sáu, lúc Chu Tử nhìn thấy vết đỏ trên đệm giường thì kích động muốn rơi nước mắt – nguyệt tín tới rồi, không có mang thai…..! Cảm tạ trời cao, tạ ơn đất rộng, cảm tạ vương gia bắn pháo không chuẩn.

https://thuviensach.vn

Ngày thứ bảy, Vương gia không còn bận sơ tuyển nữa, cảm thấy nhất định là Chu Tử đã hối hận rồi, nói không chừng còn vừa hối hận vừa nhớ nhung mình không dứt, cho nên, lão nhân gia ngài liền nghênh ngang trở về vương phủ, trực tiếp đi vào nội viện.

Mãi cho đến lúc tắm xong ngồi lên giường, Triệu Trinh vẫn cảm thấy trong nháy mắt Chu Tử nhìn thấy hắn, trong đôi mắt không phải là vui mừng mà có chút hả hê.

Đến lúc ngủ, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ vì sao ánh mắt Chu Tử nhìn hắn có chút hả hê rồi!

Đêm đã khuya trong phòng rất ấm, Chu Tử đã sớm ngủ.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, đau thương mà mất ngủ —— có thể nhìn có thể sờ lại không thể ăn, sao có thể đau thương đến thế chứ!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Tiệc Quần Phương, Tạm Chọn Phi

Triệu Trinh trằn trọc lăn qua lộn lại trên giường, cuối cùng ồn ào khiến Chu Tử tỉnh dậy. Chu Tử còn buồn ngủ hỏi Triệu Trinh: "Sao còn chưa ngủ?" Triệu Trinh không lên tiếng, cầm tay Chu Tử đặt lên vật căng đau phía dưới của mình.

Chu Tử mơ mơ màng màng nắm chặt, Triệu Trinh "hít" một tiếng, hút một ngụm khí lạnh.

Tay Chu Tử sờ soạng lung tung mấy cái, sau đó lại nặng nề nhắm mắt lại, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Triệu Trinh gấp như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên, cuối cùng ngồi dậy đốt nến, lại bắt đầu quấy rầy Chu Tử. Hắn cởi vạt áo trung y của Chu Tử, cúi đầu lần lượt hôn mút vuốt ve hai hạt phấn hồng trước ngực Chu Tử.

Khoái cảm cực độ kích thích thần kinh khiến rất nhanh Chu Tử liền tỉnh táo lại.

Nàng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, thân thể giãy giụa lung tung, nhưng lại không thể làm gì, cuối cùng đưa tay vân vê nơi đó của Triệu Trinh, cảm thấy vừa cứng vừa nóng, đang mạnh mẽ đứng thẳng dậy.

Chu Tử vừa muốn rút tay về, liền bị Triệu Trinh ấn chặt.

Hắn nhìn Chu Tử, trong đôi mắt tràn đầy cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn hắn, dưới ánh nến, ánh mắt Triệu Trinh sâu đen ẩm ướt, răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi đỏ tươi, thoại nhìn giống như cún con đáng thương, lòng Chu Tử lập tức mềm nhũn, nàng hôn thật nhanh lên môi hắn, nhỏ giọng nói “Nằm xuống đi!”

Triệu Trinh mừng như điên, nằm xuống thật nhanh.

Nằm thẳng thân thể xuống, ánh mắt hắn lại vẫn không chớp nhìn Chu Tử.

Trong lòng Chu Tử có cảm giác thỏa mãn, dùng tay giúp hắn giải tỏa trước, sau đó lè lưỡi liếm nhanh qua, Triệu Trinh rên rỉ một tiếng: "Chu Tử, nhanh một chút, được không?" Giọng của hắn thật thấp, vẻ mặt khó nhịn, nhìn qua lại giống như đang làm nũng.

Chu Tử cúi đầu cố gắng ngậm đỉnh đầu của hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Triệu Trinh giống như đứa trẻ có được món đồ chơi mới, càng không ngừng quấn lấy Chu Tử, bắt Chu Tử thử nghiệm mấy cái kiểu mới mà nàng nói lúc trước.

Chu Tử rất không nguyện ý, Triệu Trinh lại như đứa bé quấn lấy Chu Tử, cuối cùng luôn có thể được như ý.

Lúc này, Chu Tử nhắc lại chuyện đã nói, yêu cầu đến gặp Chương Kỳ một lần.

Gần đây Triệu Trinh đang chơi đùa gì đó với nhị hoàng tử, bận rộn như muốn phân thân, không rảnh ở bên nàng, nên bảo Triệu Phúc và Ngân Linh đi cùng Chu Tử.

Chương Kỳ nhận được thiệp mời do Triệu Phúc đưa tới, theo thời gian ước định đến quán trà gặp Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Hắn vừa đẩy cửa phòng trà, đã thấy Chu Tử đứng bên trong, cười tủm tỉm nhìn mình.

Hôm nay Chu Tử mặc áo lụa trắng cột vạt trước và váy lụa màu xanh lục, trên mái tóc đen mượt như mây chỉ cài một cây trâm vàng hình hoa hồng, không mang vẻ tầm thường, chỉ cảm thấy vô cùng tươi đẹp, rất khó miêu tả.

Tim Chương Kỳ nhảy lên, đang muốn nói chuyện, Chu Tử liền nhún người với hắn: "Chương đại ca, Chu Tử xin thỉnh tội với huynh!" (LPH: sau nhiều việc, 2 người này đã thân thiết hơn, ta đổi xưng hô nhá)

Chương Kỳ cũng cười, đưa tay nâng nàng dậy, nói: "Đừng vội, ngồi xuống trước rồi hãy nói!"

Chương Kỳ là người thông minh, sau khi về đến nhà, nghe được đầu đuôi mọi việc từ mẫu thân và người làm, thoáng nghĩ, liền đoán được là Chu Tử giở trò quỷ.

Hắn luôn luôn thông suốt, cũng không quan tâm đến những thứ này, ngồi đối diện Chu Tử, lại cười nói: "Ngược lại ta nên trịnh trọng cảm ơn nàng. Bởi vì sự cố đó, bây giờ gia phụ đã đàng hoàng ở nhà, gia mẫu rất vui vẻ!"

Hắn vừa nói thế, Chu Tử càng cảm thấy ngượng ngùng hơn, lại trịnh trọng nói xin lỗi Chương Kỳ, cuối cùng nói muốn trả lại những thứ đã lừa gạt được cho Chương Kỳ.

Hiện nay Chương Kỳ đã là ông chủ lớn của Chương Phúc Ký, cửa hàng trải rộng khắp Đại Kim, sao lại để ý đến chút đồ này, dù nói thế nào cũng không cần.

Cuối cùng, thấy Chu Tử thật thành khẩn, hắn không thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

https://thuviensach.vn

Trước khi rời đi, Chương Kỳ thừa dịp Triệu Phúc và Ngân Linh xuống chuẩn bị xe ngựa, lặng lẽ hỏi Chu Tử: "Hiện tại nàng đã có hộ thiếp?"

Chu Tử không hiểu ý của hắn, mờ mịt gật đầu một cái.

Gương mặt thanh tú của Chương Kỳ thật nghiêm túc, vuốt cằm nói: "Vậy thì tốt rồi!"

Hắn chấm nước trà bắt đầu viết chữ lên bàn: "Ta đổi những thứ này thành bạc, xem như là vốn nàng góp vào chi nhánh bạc mở ở Long châu."

Chu Tử sửng sốt, Chương Kỳ nhẹ nhàng lấy tay xóa sạch, trên bàn chỉ còn đọng lại chút nước.

"Sau này ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với nàng!"

Hiệu suất làm việc của nhị biểu tiểu thư và tứ biểu tiểu thư quả nhiên rất cao, sau khi Chu Tử trở về vương phủ, phát hiện vương phủ đã là một biển hoa xanh xanh tím tím rồi.

Nàng và Ngân Linh vừa đi vừa thưởng thức hoa đào hồng phấn, các loại mẫu đơn cùng với tất cả kỳ hoa dị thảo.

Chu Tử không hiểu những thứ này, liền hỏi Ngân Linh: “Không phải là chưa tới mùa sao, sao lại có được những thứ này?”

Ngân Linh thường ở kinh thành, tất nhiên hiểu được thứ công cong quẹo quẹo ở nơi nhà cao cửa rộng này, cười nói: "Những thứ này không phải là hoa, tất cả đều là bạc!"

Thì ra trong kinh thành Kim kinh này, có nhà làm vườn đặc biệt trồng hoa trái mùa, bất quá giá tiền cao đến khó tin, chỉ khi những nơi nhà cao cửa rộng, gia tộc quyền quý thương gia giàu có cần trang hoàng, mới có thể đi mua.

https://thuviensach.vn

Hiện tại mặc dù đã là cuối tháng hai, nhưng Kim kinh vẫn còn lạnh thấu xương, những nụ hoa mỏng manh đóa hoa xinh đẹp này sợ là không kéo dài được mấy ngày.

Chu Tử cũng có chút cảm thán.

Ngân Linh rất không chấp nhận nói: "Vương Gia cũng không sợ hai vị biểu tiểu thư bày biện hoa cỏ như vậy đâu!"

Chu Tử mong muốn tìm hiểu thông tin: "?"

Ngân Linh nghiêm trang giải thích: “Vương gia của chúng ta có bổng lộc của thân vương, có thuế thu từ đất phong, có các loại tiền thuế từ thành Nhuận Dương, người nam chinh bắc chiến, được thánh thượng ban thưởng rất nhiều, chức vụ của người lại cao, luôn có bạc mà tiêu. . . . . Tóm lại, có không ít bạc...”

Lúc này Chu Tử mới biết thì ra Triệu Trinh còn là một ông chủ có rất nhiều ngân lượng!

“Trừ ngươi ra, Vương gia không có nữ nhân khác, cũng không có con cháu, nương nương trong cung cũng chỉ cho ngài ấy mà không yêu cầu gì ở ngài ấy, bản thân ngài ấy lại không có thời gian ra ngoài tiêu bạc, là ai cũng sẽ có núi vàng núi bạc!” Ngân Linh lại nói tiếp “Thế tử tương lai có một phụ thân như thế, thật là có phúc! Nếu là một nam tử ngày ngày rượu chè, thê thiếp thành đoàn, thì núi vàng núi bạc cũng bị xài hết!"

Chu Tử yên lặng nghe.

Dù Triệu Trinh có núi vàng núi bạc, cũng là dành cho thế tử tương lai của hắn và vương phi, không có chút quan hệ gì với nàng.

Chu Tử lại nghĩ tới câu Chương Kỳ hỏi nàng trước khi đi "Hiện tại nàng đã có hộ thiếp?", trong lòng có chút toan tính, cũng có chút buồn bực, lại

https://thuviensach.vn

vẫn nghe Ngân Linh nói chuyện.

Ngân Linh biết mình và Triệu Phúc đã được Vương Gia giao cho Chu Tử, sợ rằng tương lai sẽ theo Chu Tử cả đời, nên khi Chu Tử hỏi, chỉ cần có thể nói, nàng đều biết được bao nhiêu bèn nói cho bằng hết, có thể nói là tình báo viên tốt nhất của Chu Tử.

Trời tối khuya, Triệu Trinh mới trở về Tùng Đào Uyển.

Nguyệt tín của Chu Tử đã kết thúc, nhân cơ hội đó Triệu Trinh cuồng hoan thỏa thích một trận, cuối cùng dưới vây hãm của mình, khiến Chu Tử trở nên kiệt sức.

Trước khi ngủ, hắn mới nhớ tới tiệc quần phương ngày mai, liền dặn dò Chu Tử: "Tiệc quần phương ngày mai, nàng giúp ta xem thử khuê tú nhà nào có thể làm vương phi, ừm, cả trắc phi nữa, tốt nhất là hỏi hai biểu tỷ để lấy danh sách khuê tú được mời đến phủ ta."

Một lát sau, hắn lại bổ sung một câu: "Phải viết tên và chức vị của cha mẹ các nàng lên trước."

Chu Tử cúi đầu dạ một tiếng.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Mặc dù thân thể mệt mỏi, nhưng đầu óc Chu Tử lại tỉnh táo, làm thế nào cũng không ngủ được. Nàng kéo cánh tay của Triệu Trinh để qua một bên, sau đó khoác áo đứng lên.

Nàng mở cửa sổ, ngồi xuống ghế quý phi ở trước cửa sổ.

Bên ngoài không có trăng sáng, tối như mực, gió đêm mang theo khí lạnh dội thẳng vào.

https://thuviensach.vn

Ngày chọn phi càng lúc càng gần, mãi cho đến hôm nay, Chu Tử mới tỉnh táo biết được, ngày mai chính là ngày Triệu Trinh lựa chọn vương phi và trắc phi.

Chu Tử lấy cái hộp nhỏ chứa ngân lượng của mình ra, trong bóng tối vắng lặng nơi này sờ rồi lại sờ.

Đây mới là tài sản của nàng, những thứ khác, cái gì nàng cũng không có, chỉ có bản thân nàng.

Sáng sớm, Chu Tử liền bị gọi vào chánh phòng đến gặp hai vị biểu tiểu thư.

Vào chánh phòng, sau khi hành lễ, Chu Tử liền đứng yên nơi đó, chờ hai vị biểu tiểu thư mở miệng trước.

Lần này hình như tâm tình Cao Diễm có vẻ rất tốt: "Ngọc Liên, sao còn chưa mang ghế cho Chu Tử cô nương?"

Chu Tử được quan tâm mà lo sợ, vội nói "Không dám".

Cao Diễm ỷ vào thân phận của mình, cũng không nhiều lời, nói thẳng: "Trinh biểu đệ có dặn dò gì không?"

Chu Tử cúi đầu nói: "Bẩm biểu tiểu thư, Vương Gia dặn rằng, muốn lấy danh sách các quý nữ đến vương phủ dự tiệc, bao gồm cả tên cha mẹ cùng chức vị đưa cho người."

"Vậy à." Cao Diễm nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, "Đã sớm chuẩn bị xong, hôm nay phái người đi đối chiếu với thực tế, sau khi thẩm tra đối chiếu xong sẽ giao cho Trinh biểu đệ."

Cao Quân ở bên cạnh vẫn không lên tiếng, thái độ rõ ràng chính là mất hứng.

https://thuviensach.vn

Cao Diễm nhìn nàng ta một cái, trong lòng hừ một tiếng.

Kể từ lần gặp mặt đó, sau khi nghe Trinh biểu đệ nói "Ta có việc không ở trong phủ, để Chu Tử trong phòng ta giúp ta xem qua một chút là được", lúc trở về viện, vị Tứ muội muội này liền có chút không bình thường. Có lúc len lén mỉm cười, có khi lại âm thầm trừng mắt.

Vui vẻ như vậy, sợ rằng cho là Trinh biểu đệ không coi trọng các quý nữ kia, cho là muốn chọn nàng làm vương phi, về phần không vui, sợ rằng bởi vì Trinh biểu đệ vô cùng yêu thích Chu Tử, nên bất mãn trong lòng mà thôi.

Bên này Cao Diễm không nói, Cao Quân lại hỏi: "Chu Tử, ngươi định giúp Vương Gia tuyển chọn thế nào đây?"

Nàng ta rất ít nói chuyện, giọng nói rất trầm, giống như tiếng muỗi vo ve, Chu Tử vễnh tai mới miễn cưỡng nghe rõ lời nàng ta nói.

Sau khi suy tư một chút, Chu Tử đáp: "Bẩm biểu tiểu thư, nô tỳ đang muốn nhờ chỉ bảo."

Cao Quân liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Bảo một tiện tỳ tới chọn lựa quý nữ, Trinh biểu ca thật đúng là ——"

"Tứ muội muội!" Cao Diễm cắt đứt nàng, "Mọi người cũng đang đến rồi, chúng ta nên ra ngoài nghênh đón thôi!"

Cao Quân hầm hừ đứng lên, mấy nha hoàn bên cạnh lập tức đến hầu hạ, sửa sang lại xiêm y, người thì giúp nàng khoác thêm áo choàng lông chồn, người thì tiến tiến lên đỡ nàng, người thì chuẩn bị lò sưởi cầm tay, người lại sửa sang trang điểm, nhìn như hỗn loạn, kì thực lại rất có thứ tự.

Cao Diễm biết phái đoàn săn sóc của vị Tứ muội muội này rất lớn, kéo Chu Tử nói: "Chu Tử, hai ta đi trước thôi!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử vội nhường một bước, khiêm nhường cúi đầu, chờ hai vị biểu tiểu thư đi trước.

Sau khi Cao Diễm và Cao Quân được nha hoàn ma ma vây quanh đi ra cửa, nàng mới đi theo.

Trong nháy mắt bước đến cửa chánh phòng, Chu Tử xót xa nghĩ: Ta có thể cố gắng chịu nhục đến như vậy, thật là lợi hại mà.

Chu Tử vừa bị gọi đi, Triệu Trinh liền ra ngoài. Kế hoạch kia của hắn và Triệu Chính đã sắp nhìn thấy kết quả rồi.

Triệu Trinh luôn thích ước đoán suy xét thật tốt mọi việc trước, suy tính hết các loại tình huống có thể xảy ra, sau đó lên kế hoạch cụ thể, từng bước mà áp dụng.

Giống như lần này, hắn và Triệu Chính thâm nhập từng bước, sau đó lại từng bước làm tan rã, lại ‘nội ứng ngoại hợp’, cuối cùng mới chịu ‘bắt giặc phải bắt tướng’, một chiêu là xong việc!

Hiện tại, bọn họ đã tiến hành đến bước ‘từng bước làm tan rã’, rất quan trọng, quyết không thể phớt lờ.

Tới tham gia tiệc quần phương hôm nay không hổ là danh môn quý nữ của kinh thành, ăn mặc càng thêm tranh đua hơn kém, Chu Tử yên lặng đi theo sau Cao Diễm và Cao Quân, hiểu thêm được rất nhiều. Nàng cũng không tin tưởng Triệu Trinh thật sự để nàng quyết định chuyện chọn phi, chẳng qua chỉ đến thưởng thức và quan sát thôi.

Biện Chi Lâm từng viết trong bài thơ ngắn《 đoạn chương 》: "Em đứng trên cầu ngắm cảnh quang, trên lầu trông cảnh lại ngắm em."

* Ông Biện Chi Lâm sinh ra tại tỉnh Giang Tô miền Đông Trung Quốc, từng làm Giáo sư chuyên ngành tiếng Tây-ban-nha trường Đại học Bắc

https://thuviensach.vn

Kinh và làm Nghiên cứu viên Viện Hàn lâm Khoa học xã hội Trung Quốc, ông qua đời năm 2000. Ông viết bài thơ "Đoạn chương" vào tháng 10 năm 1935, là một trong những bài thơ hay được lưu truyền rộng rãi trong lịch sử thơ ca Trung Quốc của thế kỷ 20. Bài thơ gồm 4 câu:

Em đứng trên cầu ngắm cảnh quang,

Trên lầu trông cảnh lại ngắm em.

Vầng trăng làm đẹp nhà em đó,

Em làm tươi đẹp giấc mộng người.*

Chu Tử đang nhìn những danh môn quý nữ dự tiệc, những quý nữ nắm bắt tin tức nhanh nhạy kia cũng lặng lẽ quan sát nàng.

Các nàng đã sớm biết, cô nương ăn mặc như nha đầu đứng sau Cao nhị và Cao Tứ tiểu thư, chính là nha đầu thông phòng được Nam An vương Triệu Trinh yêu thích nhất, tên là Chu Tử.

Những quý nữ này vô cùng tò mò về nàng.

Kết quả không như Chu Tử đoán, buổi tối Triệu Trinh trở về Tùng Đào Uyển, cầm lấy danh sách tỉ mỉ xem qua một lần, sau đó nói với Chu Tử: “Chuẩn bị bút và mực đỏ (chu sa).”

Chu Tử chuẩn bị bút mực xong, Triệu Trinh cầm bút lên, chấm mực đỏ, ở hàng thứ nhất "tiểu thư con chánh thất của phủ Vương Thừa Tướng" viết lên phía trước hai chữ ——"Vương phi", đặt bút lên trước hàng thứ năm "ngũ tiểu thư con chánh thất của Lại bộ Thị lang Nhạc Liên Quan " viết hai chữ ——"Trắc phi".

Viết xong những thứ này, Triệu Trinh liếc Chu Tử một cái: "Chu Tử, còn muốn để ai làm trắc phi nữa?"

https://thuviensach.vn

Lúc này lòng Chu Tử như bị dao cắt, sao có thể nói ra lời, chỉ lặng im không nói.

Triệu Trinh cười nói: "Vậy tự ta chọn thôi!"

Hắn đặt bút trước hàng thứ mười sáu "Đại tiểu thư con chánh thất của Chính nghị đại phu Mao Thuận Đào" viết hai chữ ——"Trắc phi", sau đó đưa bút cho Chu Tử: "Mệt chết lão tử mà!"

Chu Tử cầm lấy, bước ra ngoài đi rửa bút.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Âm Thầm Tranh Đấu, Huynh Đệ Hòa Hợp

Sau khi rửa sạch mực đỏ trên ngòi bút lông sói, Chu Tử vẫn chưa trở về phòng, mà đứng sững sờ. Nhị biểu tiểu thư Cao Diễm bất kể là làm chuyện gì, luôn làm thật tốt.

Nội viện trong Tùng Đào Uyển cũng có không ít hoa cỏ. Tùng Đào Uyển vốn lấy cây tùng làm chủ, cái tên lấy ý từ từng đợt tiếng thông reo. Trên con đường đi đến rừng tùng, Cao Diễm cho trồng thêm mấy gốc hoa đào, hoa đào màu hồng phấn nở trong gió đêm, trong không khí lạnh khẽ run lẩy bẩy, đoán chừng vào ngày mai sẽ bị đông lạnh mà ủ rũ.

Chu Tử đã sớm quen với cái rét lạnh của Phương bắc rồi.

Nhưng hoa đào nở sớm này đã quen cuộc sống ấm áp trong nhà kính, làm sao có thể sống được trong gió rét đầu xuân tháng hai chứ?

Triệu Trinh muốn đi tắm, chờ Chu Tử lấy quần áo cho mình, đợi hơn nửa ngày, không thấy Chu Tử vào, bèn bước ra ngoài tìm Chu Tử.

Hắn vừa đi đến cửa chánh đường liền nhìn thấy Chu Tử.

Chu Tử đứng trước một cành đào ở trong sân, hình như đã đứng được một lúc rồi.

Không biết vì sao, Triệu Trinh lại cảm thấy nhìn bóng lưng Chu Tử rất cô đơn, rất hiu quạnh, nhưng lại rất kiên cường.

https://thuviensach.vn

Hắn đột nhiên có một loại cảm giác, giống như Chu Tử cách mình một khoảng rất xa rất xa, khó có thể tiếp cận, không thể đuổi kịp.

Triệu Trinh đột nhiên cảm thấy rất áp lực, rất khó chịu, hắn bước nhanh đến, từ phía sau ôm chặt lấy Chu Tử.

“Sao vậy?” Chu Tử mỉm cười hỏi.

“Trở về thôi.”

“Ừm.”

Triệu Trinh liền nắm lấy tay Chu Tử, trở vào phòng.

Sau khi trở về phòng, Triệu Trinh thấy tâm tình Chu Tử có chút sa sút, cũng không làm phiền nàng, tự mình đi tìm trung y quần lót linh tinh để đi tắm……..

Hắn có khi nào thì tự mình quan tâm những việc này chứ, bình thường đều do Chu Tử chuẩn bị, vì vậy bất chấp tất cả, mở hộc tủ tùy ý lôi ra mấy món, cầm lấy rồi đi ngay….

Chu Tử vội nói: “Để nô tỳ xem lại một chút!”

Triệu Trinh liền nhét mấy thứ y phục đó cho Chu Tử.

Chu Tử bước đến dưới đèn, vừa nhìn liền phát hiện mấy thứ trung y, đồ lót này đều là những món mình làm cho Triệu Trinh khi ở trên thuyền. Vào lúc Triệu Trinh đi Tây bắc, Chu Tử cũng thu dọn xếp mấy bộ y phục này vào trong hành lý. Triệu Trinh ở Tây bắc mặc năm tháng, y phục của hắn đều do thân binh giặt, nam nhân tay thô, hơn nữa tơ lụa không bền chắc, những y phục này trở nên rất mỏng rồi, dưới ánh nến có vài chỗ nhìn như trong suốt.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cầm mấy món y phục này, trong lòng không khỏi ngổn ngang trăm mối, nhất thời không nói ra lời.

Triệu Trinh có chút không kiên nhẫn, kéo lấy y phục: “Có gì mà xem? Ta vẫn thường mặc, có chuyện gì đâu chứ!”

Chu Tử đuổi theo: “Mấy thứ y phục này sắp hư rồi, thay cái mới đi!”

“Vậy nàng nhanh làm cho ta đi!” Triệu Trinh vừa đi vừa nói.

Chu Tử nhìn theo bóng lưng cao gầy khỏe mạnh của hắn, không nói gì.

Đêm đó, Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử dường như dịu ngoan hơn rất nhiều, bình thường phải ba lần thúc giục bốn lần cầu xin thì mới chịu làm, hiện tại chỉ thuận miệng nói ra, Chu Tử liền nghe theo hắn.

Triệu Trinh cảm thấy rất hạnh phúc, thật rất hạnh phúc, sau khi xong chuyện, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Chu Tử chờ hắn ngủ thật sâu, lúc này mới đứng dậy thắp nến, dưới ánh nến lẳng lặng nhìn Triệu Trinh. Lúc hắn mới từ Tây Bắc trở về, gương mặt hơi đen, hơi thô ráp, giống như trở nên già dặn, nhưng qua vài ngày, lại khôi phục không ít, da mịn màng hơn, cũng trắng hơn một chút, đường cong trên mặt dường như cũng mềm mại hơn, thoạt nhìn lại mang chút ngây thơ.

Hình như trong mộng hắn đang tức giận với ai, lông mày nhíu chặt, như nảy sinh điều gì ác độc.

Triệu Trinh ngủ rất ngoan, cũng không ngáy, cho dù là cực kỳ mệt mỏi, hoặc tư thế không đúng, hô hấp cũng chỉ hơi nặng nhọc một chút mà thôi.

Hắn chưa bao giờ nói mớ, lúc ngủ thì miệng cũng giống như khi tỉnh táo, luôn ngậm chặt, chút lời thừa nào cũng không nói.

https://thuviensach.vn

Lúc mới ngủ Triệu Trinh luôn ôm chặt Chu Tử, tay chân đều muốn quấn lấy, nhưng một khi ngủ say, sẽ sải tay sải chân trên giường lớn, vô cùng thản nhiên vô tư, tuyệt không giống hắn lúc bình thường.

Chu Tử ngồi ở đó, nhìn nhìn, nhìn rồi lại nhìn, cho đến khi ở nơi xa truyện đến tiếng gà gáy sáng, lúc này mới dập tắt nến, chui vào trong chăn.

Nàng nghiêng người dựa vào cánh tay Triệu Trinh, đặt tay lên người Triệu Trinh, đùi phải cũng đặt lên đùi Triệu Trinh, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm thụ khoái cảm gai gai tê tê khi da thịt tiếp xúc.

Triệu Trinh đang mơ thấy mình và Thái tử tranh cãi nói lý, đột nhiên cảnh mộng thay đổi, mơ thấy Chu Tử đang cưỡi lên người của mình. Một khoái cảm mãnh liệt đánh tới, hắn tỉnh táo lại thật nhanh, lật người quấn chặt thân thể Chu Tử ép dưới thân.

Buổi sáng, Chu Tử viết sẵn một tờ giấy, xếp lại nhét vào ống tay áo, sau đó mang Ngân Linh cùng Triệu Phúc đi dạo phường Trạng Nguyên.

Đi dạo loanh quanh rồi đến Chương Phúc Ký, Chu Tử biết khoảng thời gian này Chương Kỳ ở lại trong kinh, còn đang ở trong khu vườn hoa nhỏ phía sau Chương Phúc Ký, liền trực tiếp xưng tên muốn gặp ông chủ.

Đúng lúc Chương Kỳ cũng ở đây, rất nhanh liền đi ra. Vừa nhìn thấy Chu Tử liền rất vui vẻ, đưa Chu Tử cùng Triệu Phúc và Ngân Linh vào nơi ở phía sau cửa hàng của hắn.

Sau khi uống trà, Chương Kỳ mời ba người bọn Chu Tử dạo vườn hoa xem con rùa ngàn năm mà hắn nuôi.

Chương Kỳ dẫn Chu Tử đi phía trước, Triệu Phúc cùng Ngân Linh đi theo phía sau.

https://thuviensach.vn

Cuối đường mòn của vườn hoa là một ngã rẽ, Chương Kỳ và Chu Tử đi phía trước. Chu Tử thấy Triệu Phúc và Ngân Linh còn chưa theo kịp, lấy mảnh giấy đã giấu kín trong tay áo đưa cho Chương Kỳ.

Chương Kỳ hơi sững dờ, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Hắn vừa mỉm cười giới thiệu cảnh vật trong vườn hoa, vừa hồi tưởng nháy mắt chạm vào bàn tay mềm mại dịu dàng kia, không khỏi có chút lay động tâm thần.

Sau khi Chu Tử cáo từ, Chương Kỳ lấy mảnh giấy kia ra, mở ra đọc xong, lập tức xé nát quăng vào sọt rác.

Ngày một tháng ba là sinh thần của Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương Triệu Chính, ba vị hoàng tử đã trưởng thành – Thái tử, Bắc Tĩnh vương và Nam An vương tập trung ở phủ Bắc Tĩnh vương, dưới mái hiên trong vườn hoa uống rượu nghe hát.

Mặc kệ ba huynh đệ có bao nhiêu hành động vụng trộm, nhưng nhìn chung lại luôn hòa thuận.

Thái tử Triệu Trực do Nhan hoàng hậu sinh ra, là trưởng tử của đương kim thánh thượng, là một người thân thiện, rất thương yêu đệ đệ, rất có phong thái của huynh trưởng.

Nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương Triệu Chính là do Hàn Đức phi sinh ra, được phong tước đến Bắc Cương, là người thánh thượng yêu thương nhất, ban cho phủ đệ (nơi ở của quan lại quý tộc) ở kinh thành, vì vậy vẫn luôn ở Kim kinh, không đến biên cương. Hắn còn trẻ khôi ngô nhiều tiền đa tình, rất hiểu phong tình, lại hào phóng, gặp nữ nhân mình thích liền dùng tất cả biện pháp để kéo người về nhà cất giấu, ở trong phủ, xinh đẹp phương bắc - dịu dàng phương nam oanh oanh yến yến nhiều không đếm xuể, chính hắn cũng không rõ rốt cuộc mình có bao nhiêu nữ nhân.

https://thuviensach.vn

Tam hoàng tử Nam An vương Triệu Trinh do Cao Quý phi sinh ra, đất phong ở Nam Cương, năm ngoái vừa được thánh thượng triệu về kinh. Trong ba huynh đệ, hắn trầm mặc ít nói nhất, tính tình cực kỳ bướng bỉnh, hắn mà nổi giận thì ngay cả phụ hoàng của bọn họ cũng phải nhường ba phần, càng không cần phải nói đến Thái tử và Bắc Tĩnh vương. Bất quá, mấy năm nay hắn luôn dẫn binh tác chiến ở biên cương, tính tình dường như cũng được mài giũa đi rất nhiều, mặc dù vẫn không thích nói chuyện, vẫn rất thâm trầm, nhưng lại nguyện ý lui tới gặp gỡ với người khác.

Rượu nguyên chất cùng mỹ nhân, rất say lòng người, hơn nữa âm nhạc đặc sắc, ba huynh đệ uống tràn hết ly này sang ly khác đến say khướt.

Đúng lúc ấy, chợt một nha hoàn trong phủ Bắc Tĩnh vương lảo đảo chạy tới, quỳ sấp trước mặt Triệu Chính, khóc lóc: “Bẩm báo vương gia. Doãn di nương sinh non!”

Triệu Chính lập tức đứng lên, vội vã nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại” rồi đi về hướng hậu viện.

Nam An vương Triệu Trinh không giỏi kiềm chế, ngồi không ở đây chờ đợi lâu như vậy, đã sớm không nhẫn nại được nữa, nghiêm mặt ngồi đó, không nói một lời.

Rốt cuộc Bắc Tĩnh vương cũng trở lại, vô cùng thành khẩn nói xin lỗi, sau đó ba huynh đệ một lần nữa nâng chén, tiếp tục uống mừng.

Đêm khuya trở lại phủ của mình, Triệu Trinh gọi Triệu Hùng ở ngoài phòng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Hùng cúi đầu bẩm: "Trong phủ Bắc Tĩnh vương gia có một tiểu thiếp họ Doãn, mang thai, bị tỳ nữ của Tống trắc phi đẩy ngã, sanh non."

Nói xong, hắn lại bổ sung một câu: "Doãn di nương này chính là Lục Hà ở trong phủ chúng ta lúc trước, tỳ nữ kia của Tống trắc phi, ngoài mặt là

https://thuviensach.vn

người do Hứa trắc phi đặt cạnh Tống trắc phi, trên thực tế là người của Bắc Tĩnh vương phi."

Triệu Trinh đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng.

Hắn vốn cho là hôm nay Triệu Chính cố ý diễn trò trước mặt thái tử, ai ngờ bên trong hỗn loạn thật.

"Hiện tại ai là người được yêu chìu nhất trong phủ Bắc Tĩnh vương?" Hắn dừng lại hỏi. Triệu Hùng suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Lúc trước là Lục Hà, hiện tại Bắc Tĩnh vương yêu chìu ca nữ nhỏ tên gọi Bích Nương nhất."

Triệu Trinh gật đầu một cái, nói: "Được rồi, ngươi đi xuống đi!" Sau khi Triệu Hùng rời đi, Triệu Trinh bảo người mang đến một ly trà đậm, nóng một chút.

Sau khi trà được bưng tới, đầu tiên Triệu Trinh súc miệng, sau đó bỏ lá trà vào trong miệng nhai nhai, cuối cùng cảm thấy đã không còn mùi rượu nữa, lúc này mới đi đến Tùng Đào Uyển.

Gần đây Triệu Trinh luôn cảm thấy Chu Tử dường như yên lặng đưa mắt nhìn hắn, nhưng một khi hắn chú ý tới, ánh mắt Chu Tử lập tức dời đi chỗ khác. Hơn nữa, Chu Tử luôn rất dịu dàng với hắn, bảo gì thì làm nấy, lúc ở trên giường cũng cực kỳ mềm mại đáng yêu, khiến Triệu Trinh nhiều lần hưởng thụ đến đỉnh điểm, cực kỳ sảng khoái.

Triệu Trinh cho rằng tất cả những thứ này đều do mình là nam nhân, sức hấp dẫn lớn như ánh hào quang tỏa xa vạn trượng, hơn nữa còn do Chu Tử trưởng thành hiểu chuyện, có lương tâm, biết báo đáp hắn.

Hắn quyết định sẽ đối xử với Chu Tử tốt hơn chút nữa.

https://thuviensach.vn

Trở lại Tùng Đào Uyển, vừa tới cửa nội viện, Triệu Trinh liền nhìn thấy trong cửa sổ lộ ra ánh sáng. Hắn nhớ đã sắp đến giờ dần rồi, sao Chu Tử còn chưa ngủ?

Triệu Trinh cho Triệu Anh Triệu Dũng lui xuống, tự mình bước vào nội viện.

Vừa vào phòng ngủ, hắn liền nhìn thấy Chu Tử ngồi dưới ánh nến trên ghế quý phi may quần áo, trong lòng lật tức trở nên cực kỳ mềm mại, nhẹ bước đến, ngồi xổm xuống bên cạnh Chu Tử: “Sao còn chưa ngủ?”

Chu Tử ngẩng đầu dịu dàng nhìn hắn: "Nô tỳ muốn may xong bộ trung y này."

Triệu Trinh kề sát vào nhìn, thì ra là một bộ trung y của nam tử bằng lụa trắng, Chu Tử đang thêu một khóm trúc xanh sau cổ áo!

Hắn cầm quần lót lên nhìn, lưng quần cũng thêu một khóm trúc xanh.

Triệu Trinh nhìn khóm trúc xanh này, lại nhìn Chu Tử, trong lòng không khỏi ngọt ngào, cảm thấy Chu Tử thật yêu mình tới cực điểm, cả trên nội y cũng thêu khóm trúc, muốn mình thời thời khắc khắc nhớ đến nàng.

Giọng nói của hắn cũng lập tức trở nên càng thêm dịu dàng: "Hai ta ngày ngày ở cùng nhau, có cần phải đến mức này không?"

Triệu Trinh nghĩ tới khi xong chuyện trong kinh, hắn liền mang Chu Tử trở về Nam Cương, không phải ngày ngày sẽ ở cùng nhau sao.

Chu Tử ngẩng đầu lên, mắt lóe sáng như sao, lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên má phải: "Nô tỳ muốn làm mấy bộ cho chàng, mấy bộ lúc trước làm cho chàng cũng sắp không thể mặc được nữa rồi."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhất thời cảm thấy vô cùng ấm áp, đầu óc quay cuồng, giống như bay ở giữa không trung, hắn dứt khoát nằm xuống giường nhỏ bên cạnh ghế quý phi của Chu Tử: "Chu Tử, ta ngủ chỗ này chờ nàng."

Chu Tử vội nói: "Để nô tỳ đi lấy gì đó đắp cho chàng!"

Nàng buông công việc trong tay, đến trên giường cầm cái chăn mỏng đi tới, lúc này mới phát hiện Triệu Trinh đã ngủ thiếp đi.

Chu Tử đắp chăn cho Triệu Trinh, ngồi xuống bên người Triệu Trinh, tiếp tục thêu khóm trúc.

Triệu Trinh đã báo tên tuổi của vương phi cùng hai vị trắc phi cho Tông Nhân phủ, ít ngày nữa thánh chỉ tứ hôn sẽ ban xuống.

Những ngày còn lại của Chu Tử không nhiều lắm, nàng muốn làm nhiều thêm vài thứ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Sau Đợt Rối Ren, Người Ấy Đã Không Còn

Ngày hai mươi tháng ba âm lịch, cho dù là ở phía bắc thành Kim kinh thì nhiều loại hoa cũng nở rộ như gấm. Khắp nơi trong ngoài thành Kim Kinh hoa xuân nở rộ, đinh hương, liễu xanh cũng nẩy mầm, trên bạch dương thì treo đầy từng chùm từng chùm hoa – khắp nơi trong ngoài thành đều tràn ngập cảnh xuân. Đối với dân chúng mà nói, tin tức lớn nhất trong thành Kim Kinh hôm nay là hoàng thượng chỉ hôn cho Nam An vương.

Chính phi tương lai của Nam An vương là con gái dòng chính của trưởng tử của Vương Thừa tướng, chính là cháu gái ruột của Vương Thừa tướng, tên gọi Vương Băng Ngọc. Nghe nói năm nay Vương Băng Ngọc vừa tròn mười lăm, nhã nhặn đoan chính, nhất là có khí khái của một vị quý nữ nhà quyền quý.

Trắc phi tương lai có hai vị. Một vị là ngũ tiểu thư do phu nhân của Lại bộ Thị lang Nhạc Liên Quan sinh, tên gọi Nhạc Mẫn San; một vị là con gái duy nhất do chính thất của Chính nghị đại phu Mao Thuận Đào sinh, tên gọi Mao Vân Lam. Hai vị đều vừa tròn đôi tám (16) xinh đẹp như hoa như ngọc, cũng được coi là quý nữ trong thành Kim Kinh.

Phủ Nam An vương do nhị biểu tiểu thư Cao Diễm chủ trì vô cùng náo nhiệt, sau khi Nam An vương gia Triệu Trinh tiếp chỉ liền vào cung tạ ơn.

Gần như cùng lúc hắn vào cung tạ ơn thì vương phi tương lai cùng hai vị trắc phi cũng vào cung. Bất quá Nam An vương gia thì đến chánh điện tạ ơn đương kim thánh thượng chính là phụ hoàng của hắn, mà thê thiếp tương lai và mẫu thân của mình thì đến Ngọc Khôn Cung của Nhan hoàng

https://thuviensach.vn

hậu, tạ ơn hoàng hậu đã ban hôn, sau đó ba vị quý nữ và mẫu thân lại đến Thanh Vân điện ở Tây cung, bái kiến Cao Quý phi của Thanh Vân điện.

Buổi tối hôm đó, trong cung tổ chức tiệc ban thưởng, trong bữa tiệc, Triệu Trinh gặp được thê thiếp tương lai của mình.

Hắn lơ đễnh liếc nhìn, đại khái cũng có ấn tượng với vương phi và trắc phi tương lai.

Triệu Trinh cảm thấy đôi mắt của Vương Băng Ngọc quá nhỏ, không bằng tiểu cô cô Vương Tích Trân, mà bộ dạng của Nhạc Mẫn San thì quá nghiêm túc, trên mặt không lộ chút biểu cảm gì, giống như người khác thiếu nàng mười lượng bạc. Về phần Mao Vân Lam, Triệu Trinh cảm thấy ánh mắt của nàng quá tùy tiện, nhìn thì cứ nhìn đi, nháy mắt cái gì mà nháy, mắt bị rút gân sao?

Tóm lại, ba vị này đều không hợp ý hắn.

Tối hôm đó, trong cung mở tiệc vui vẻ đến nửa đêm, sau khi được hoàng thượng và hoàng hậu đặc biệt cho phép, Triệu Trinh đến Thanh Vân Diện của Cao Quý phi ở, dĩ nhiên, những tần phi cấp thấp ở các viện xung quanh Thanh Vân điện đều phải lánh ra ngoài, để hai mẹ con Quý phi nương nương và Nam An vương gia gặp nhau.

Không biết Nam An vương gia nói chuyện gì với Quý Phi nương nương, mà ngày hôm sau Nam An vương gia dẫn theo một đám đệ đệ chưa trưởng thành đến Bắc Giao săn chim nhạn dùng để cầu hôn, trong khi đó Quý phi nương nương phái cung nữ thân tín của mình là Tiểu Yến đến phủ Cao Thượng thư.

Rất nhanh, phủ Cao Thượng thư phái hai vị ma ma đến phủ Nam An vương vấn an nhị biểu tiểu thư Cao Diễm và tứ biểu tiểu thư Cao Quân.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm đó, Triệu Trinh dẫn theo một đám đệ đệ chơi cả nửa ngày, lúc chạng vạng lại trở về tay không, đừng nói chim nhạn, ngay cả chim sẻ nhỏ cũng không săn được.

Có lẽ không lấy được lễ vật cầu hôn, vẻ mặt Nam An vương gia vốn đã đen nay còn đen hơn, nghiêm mặt đưa đám đệ đệ kia trở về hoàng tự, sau đó mặt không cảm xúc trở về vương phủ, chạy thẳng đến Tùng Đào Uyển.

Chu Tử vẫn mang dáng vẻ dịu ngoan như cũ, mặc dù không hỏi han ân cần nhưng vẫn rất dịu dàng săn sóc Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy có chút kỳ quái, sức ghen của Chu Tử rất lớn, tại sao lần này lại bình tĩnh như vậy?

Hắn quan sát một lát, phát hiện Chu Tử vẫn bình tĩnh, tâm tình không có dao động gì.

Triệu Trinh thầm nghĩ: chẳng lẽ sức hấp dẫn của ta lớn như vậy? Lớn đến nỗi mà Chu Tử vì quá yêu ta nên yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả vương phi và trắc phi tương lai bên cạnh ta cũng yêu.

Dĩ nhiên, giải thích này đến bản thân hắn cũng cảm thấy quá giả đối, không thể nào.

Cho nên, Triệu Trinh liền quyết định dặn dò Ngân Linh, ngày mai nhất định phải bảo vệ Chu Tử thật tốt.

Trước ngày đính hôn chính thức, phủ Cao Thượng thư phái đến mười mấy nha hoàn và gã sai vặt cùng sáu vị ma ma quản sự tới, giúp nhị tiểu thư xử lý chuyện đính hôn của Nam An vương.

Ngày đính hôn chính thức, Nam An vương phủ tựa như mây tràn vào cửa, nhị tiểu thư mạnh vì gạo bạo vì tiền chiêu đãi những phu nhân quý nữ không chút sai sót.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cưỡi Mây Đen Che Tuyết, chỉ huy mấy vị tướng quân trẻ tuổi, cầm một bức tượng chim nhạn bằng gỗ đến phủ Vương Thừa tướng cầu hôn.

Lúc dùng cơm trưa xong, Tứ biểu tiểu thư Cao Quân náo loạn ở chánh phòng, ở trong phòng ném đồ đạt, đánh nha hoàn, náo loạn gà bay chó sủa.

Sau khi Cao Diễm được báo tin liền vội vã chạy tới, phát hiện Cao Quân gần như điên chạy loạn ném loạn xé loạn.

Nàng thử khuyên mấy câu, nhưng hi vọng làm vương phi của Nam An vương trong nhiều năm của Cao Quân đã hoàn toàn mất trắng, lang quân vẫn cho là như ý hôm nay lại trở thành phu quân của người khác, tinh thần sụp đỗ kêu gào náo loạn, mấy nha hoàn hầu hạ nàng không áp chế nổi, cũng không dám áp chế - tính khí của vị Tứ tiểu thư này cũng rất ác liệt.

Kết quả Hồ ma ma thực hết cách, liền gọi Ngân Linh ở Tùng Đào Uyển tới – sức của Ngân Linh là khỏe nhất, áp chế một Tứ biểu tiểu thư đang nổi điên cũng không quá khó.

Ngân Linh đứng trước cửa viện liếc nhìn một cái, thấy Chu Tử yên lặng ngồi trước cửa sổ thêu hoa, liền đi theo Hồ ma ma.

Nàng vừa nhìn thấy bộ dạng của Cao Quân, cũng biết lửa giận công tâm mà nổi cơn điên, càng không muốn lôi thôi, đến sau lưng Cao Quân đang huơ tay múa chân chửi loạn đá lung tung, đưa tay dùng sức đánh lên cổ nàng ta, Cao Quân lập tức trợn trắng mắt ngã xuống đất ngất xỉu.

Nha hoàn ma ma vội vàng đi tới đỡ lấy Tứ biểu tiểu thư đang ngất.

Cao Diễm cảm thấy thật mất mặt, liền bảo gã sai vặt mang kiệu mềm tới, ra lệnh cho nha hoàn ma ma nhét Cao Quân vào, lại qua loa bảo nha hoàn ma ma đi theo.

https://thuviensach.vn

Thấy kiệu mềm được khiên đi, một đám nha hoàn ma ma lập tức chạy tới cửa sau của vương phủ, lúc này nàng mới yên lòng đến tiền viện đón người.

Sau khi Ngân Linh giúp xong việc này, vừa đi vừa ngắm nghía thỏi vàng Cao Diễm thưởng cho, cảm thấy thỏi vàng này thật sự quá dễ kiếm, đúng như lời Chu Tử nói.

Nàng trở lại Tùng Đào Uyển, nhìn vào nội viện một chút, phát hiện cửa sổ phòng ngủ của Vương Gia đã đóng lại, cửa phòng cũng đóng chặt.

Ngân Linh vốn muốn đi xem, nghĩ đi nghĩ lại, cũng không bước qua, ngồi một mình trong phòng trị sự chờ Hồ ma ma trở lại.

Không biết gần đây Chu Tử bị làm sao, luôn có vẻ phờ phạc rũ rượi, cũng không thích nói chuyện, dưới mắt cũng có chút quầng thâm, chắc là bận bịu chuẩn bị hôn sự cho Vương Gia, quá mệt mỏi.

Ngân Linh nghĩ chắc là Chu Tử đã ngủ, cũng không muốn quấy rầy nàng, làm phiền nàng nghỉ ngơi.

Sau buổi đính hôn, Triệu Trinh và các tướng quân trở lại tiền viện của vương phủ uống mừng suốt đêm, cho đến buổi sáng ngày hôm sau mới kết thúc tiệc rượu, say khướt trở về Tùng Đào Uyển.

Hắn đẩy cửa phòng ra, không thấy Chu Tử —— chắc là Chu Tử còn chưa tỉnh ngủ!

Hắn mở cửa giường, trên giường thật chỉnh tề, không hề có dấu vết có người từng ngủ —— chẳng lẽ Chu Tử đã rời giường?

Đầu óc Triệu Trinh đang choáng váng trong nháy mắt liền tỉnh táo —— Chu Tử bỏ trốn?

Hắn sải bước từ phòng ngủ ra chánh đường, không tìm được Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Hắn chạy ra phòng ngoài, vẫn không thấy Chu Tử.

Trong hai nhà kề cũng không có, phòng tắm cũng không có.

Hắn chạy vào trong rừng cây tùng, cũng không tìm được Chu Tử.

Lúc ra khỏi rừng tùng, Triệu Trinh thấy hoa đào hôm trước còn nở hôm nay đã héo chết, liền dùng sức đá một cước, cây đào im hơi lặng tiếng, chỉ rơi xuống mấy cánh hoa đã sớm ủ rũ.

Hắn còn chưa hết giận, vì vậy lại trở về phòng ngủ.

Cả phòng tiêu điều vắng vẻ, người ấy đã không còn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Chấn Động Mạnh, Chu Tử Thong Dong

Những người thân tín như Ngân Linh, Hồ ma ma, Triệu Hùng, Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Phúc rất nhanh được gọi tới. Triệu Trinh không muốn làm lớn chuyện, sợ tương lai sẽ bất lợi cho Chu Tử.

Cửa nội viện đóng chặt, thân binh của Triệu Trinh canh giữ bên ngoài.

Triệu Trinh nằm trên xích đu trong thư phòng.

Bọn Ngân Linh đứng trước mặt hắn, chờ mệnh lệnh của hắn.

Hình như Vương Gia cực kỳ mệt mỏi, mí mắt phát sưng, mắt phượng long lanh thường ngày hôm nay lại không có thần thái, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt, đôi môi cũng có chút khô khan trắng bệch, sắc màu ảm đạm.

Triệu Trinh cảm thấy huyệt Thái Dương giống như liên tục gõ trống, đau không thể nhịn. Hắn nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Chuyện này không được để lộ ra ngoài, nếu không. . . . . ." Trong giọng nói của hắn mang theo một chút ác ý.

Bọn Ngân Linh khom người đáp một tiếng “Dạ”. Thủ đoạn của Vương Gia bọn họ rõ hơn ai hết.

"Hồ ma ma mang mấy người đáng tin tìm hết toàn bộ phủ, không được bỏ sót chút nào."

"Triệu Hùng dẫn người đi điều tra đám người rời đi của Cao phủ."

"Ngân Linh dẫn người đi điều tra Chương Kỳ."

https://thuviensach.vn

"Triệu Anh trở về Nam Cương."

"Triệu Phúc mang theo kỵ binh dũng mãnh tìm kiếm dọc theo đường từ kinh thành đến phủ Uyển Châu, một chút đầu mối cũng không được bỏ qua."

"Triệu Dũng tìm kiếm ở kinh thành."

Cảm thấy đã dự trù hết mọi mặt rồi, Triệu Trinh mới nói: "Các ngươi lui ra đi, không cho ai vào quấy rầy ta!"

Mọi người lui ra, bên trong thư phòng, cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại.

Triệu Trinh mở mắt.

Thân thể hắn mệt muốn chết, đầu óc đã mất đi trạng thái hưng phấn, huyệt Thái Dương co giật từng cơn.

Hắn muốn ngủ, nghĩ rằng ngủ thiếp đi là có thể biến tất cả thành một cơn ác mộng, nhưng hắn không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh đoạn thời gian trước, Chu Tử mềm mại đáng yêu, săn sóc cùng quan tâm —— hắn thật khờ, hắn lại cứ cho rằng đó là Chu Tử yêu mình.

Nàng đưa ta tới Thiên đường, để ta nếm được cảm giác hạnh phúc, sau đó, lại hung hăng đạp ta xuống, rơi vào bụi rậm!

Triệu Trinh giống như mộng du trở về phòng ngủ.

Khắp nơi trong phòng ngủ đều lưu lại dấu vết của Chu Tử.

Trên bàn đọc sách bày ống đựng bút hình sơn thủy bằng gỗ trầm hương do Chu Tử mua về, bên cạnh ống đựng bút là một xấp sách, đây là những quyển thoại bản* và từ khúc* mà Chu Tử thích xem.

https://thuviensach.vn

*thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này; từ khúc: hình thức văn vần, ngôn ngữ linh hoạt gần với ngôn ngữ nói

Bên cạnh bàn đọc sách là hai tủ gỗ hoa lê dựa vào tường, dùng chứa xiêm áo của Chu Tử, cũng chứa y phục của Triệu Trinh.

Triệu Trinh đi tới trước tủ, mở cánh cửa ra nhìn vào trong.

Ba chồng y phục của hắn thật chỉnh tề, theo thứ tự là đồ lót, quần áo mùa xuân và áo khoác – đều do Chu Tử làm trong khoản thời gian này.

Quần áo của Chu Tử vẫn còn đây, cũng đặt rất chỉnh tề, nhìn qua Triệu Trinh cảm thấy vô cùng quen thuộc, hắn nhìn một chút, cũng biết Chu Tử đã mang đi vài món áo lót nàng thích nhất.

Triệu Trinh dừng một chút, đặt tay xuống cái áo yếm màu hồng của Chu Tử —— đây là cái nàng không thích, cũng giống mình!

Trước giường là bàn gương bằng gỗ trầm hương, cũng do Chu Tử mua về.

Triệu Trinh đi tới trước bàn, nhìn thấy hộp đựng son phấn và trang sức của Chu Tử. Tay hắn khẽ run, mở cái hộp ra.

Những thứ trong hộp son phấn chưa bao giờ đặt chỉnh tề như vậy: ba cái lược gỗ đào, lược ngọc và lược vàng đặt song song nhau, son và phấn sáp đặt chung một chỗ, mấy khối than kẻ lông mày chia ra, được cẩn thận xếp vào bên trong mấy cái hộp nhỏ.

Triệu Trinh có cảm giác trong lòng mình như bị từng búa từng búa nện vào, dần dần chết lặng.

https://thuviensach.vn

Hắn giống như cái xác không hồn, đưa tay ấn lên hộp đồ trang sức một cái, hộp đồ trang sức "rắc" một tiếng vỡ ra.

Bên trong nhét thật đầy, đồ trang sức của Chu Tử quá nhiều, có rất ít là của nàng, phần lớn là do một năm qua Triệu Trinh liên liên tục tục cho nàng —— hắn ở bên ngoài thấy đồ trang sức quý báu mới lạ đẹp mắt, đều nghĩ biện pháp đem về cho Chu Tử.

Bất quá, Chu Tử đều chỉ đeo ở trong phòng cho hắn xem, rất ít khi đeo lên người đi ra ngoài, chỉ sợ rướt họa.

Trong lòng Triệu Trinh lại thêm chết lặng: Thì ra tình cảnh Chu Tử của hắn lại bết bát đến như thế, vậy mà hắn chưa từng ý thức được.

Trong phòng này lúc trước tràn đầy ấm áp, hôm nay lại nhuốm một màn thê lương, rốt cuộc Triệu Trinh xác định: Chu Tử không có ở đây! Chu Tử đã đi rồi!

Trong nháy mắt xác định được điều này, thân thể hắn vẫn tốt, nhưng tinh thần thì hôn mê.

Thời gian cuồn cuộn trôi qua, không biết từ lúc nào, ngoài cửa sổ trời bắt đầu mưa. Mưa bụi từ cửa sổ mở rộng nhẹ nhàng bay vào, rơi lên trên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, hắn đi về phía bộ giường bằng gỗ hoa lê điêu khắc hoa hải đường xung quanh mà Chu Tử mua, mở cửa giường ra, đi vào.

Hắn ngồi lên trên giường.

Trên giường chỉ có một tấm chăn, Chu Tử và hắn vẫn cùng giường chung gối, cả chăn cũng không tách ra.

https://thuviensach.vn

Hắn lên giường nằm xuống, kéo chăn đắp lên mình, che kín cả đầu.

Gối đầu trên chăn có hơi thở của Chu Tử, đó là một loại cảm giác cực tốt và vô cùng nhẹ nhàng.

Triệu Trinh ở nơi tràn ngập mùi hương này, tự lừa dối chính mình: Chu Tử không bỏ đi, nàng chỉ ra ngoài chơi, rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh ta.

Mưa bên ngoài không ngừng rơi xuống, càng lúc càng lớn, từ từ thành cơn mưa to.

Triệu Trinh ở nơi tràn ngập mùi hương của Chu Tử, từ từ ngủ thiếp đi, toàn bộ thế giới tràn đầy huyên náo rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Phủ Nam An vương lục soát tìm kiếm Chu Tử vẫn là một loại việc cơ mật. Thời gian từ từ trôi qua, nhưng việc tìm kiếm lại càng ngày càng khó.

Hồ ma ma lấy cớ nghênh đón tân vương phi và trắc phi, chỉnh đốn vương phủ, tỉ mỉ xem xét lại các tỳ nữ trong vương phủ, cuối cùng dọ thám được vào lúc Tứ biểu tiểu thư náo loạn trong chánh phòng, hình như có người thấy một nha đầu có bóng dáng rất giống Chu Tử chen vào trong đám người.

Triệu Hùng vụng trộm điều tra nhóm người của phủ thượng thư ra vào vương phủ trong hai ngày qua, cuối cùng cũng tìm được manh mối - gã sai vặt khiêng kiệu ra ngoài có thấy một nha hoàn hơi lạ mặt.Nhưng lúc Triệu Hùng đến hỏi thăm, hắn lại không dám khẳng định, cũng không nói rõ được dáng vẻ của nha hoàn đó, chỉ cảm thấy vóc người không tính là thấp, không thấp hơn mình lắm.

Ngân Linh theo dõi Chương Kỳ một khoảng thời gian, phát hiện Chương Kỳ vẫn bình thường: ban ngày hắn ra ngoài bàn chuyện làm ăn, hoặc ở trong viện. Buổi tối thỉnh thoảng ra ngoài uống chút rượu, còn bình thường đều ở hoa viên phía sau Chương Phúc Ký.

https://thuviensach.vn

Những người khác thì một chút đầu mối cũng không có.

Đảo mắt, nửa tháng đã trôi qua.

Triệu Trinh ru rú trong nhà, trừ đến giáo trường ở ngoại thành huấn luyện lính mới, cũng chỉ khi có thánh chỉ mới vào cung một lần.

Trong khi Triệu Trinh ru rú trong nhà, triều đình Đại Kim lại xảy ra chấn động mạnh.

Thật ra bắt đầu của chấn động mạnh rất bình thường.

Vương Thục phi là sủng phi của Hoàng thượng bị bệnh.

Xưa nay hoàng thượng yêu chìu Vương Thục phi, vì vậy sau một trận xuân ý dồi dào, lúc giữa trưa liền cùng hoàng hậu và Cao Quý phi định đến Khinh Hà cung của Vương Thục phi thăm Vương Thục phi đã báo bệnh. Trước khi đi, Nhan hoàng hậu đề nghị cho Vương Thục phi một niềm vui bất ngờ, hoàng thượng cảm thấy rất thú vị, liền hớn hở đồng ý.

Bởi vì ở phương bắc, nên mặc dù sắp hết tháng ba, thành Kim Kinh vẫn tràn ngập cảnh xuân rực rỡ, trong hoàng cung cũng không ngoại lệ, khắp nơi Dương hoa phơ phất, hương hoa bốn phía, hơi thở động tình sôi nổi lãng mạn đập vào mặt.

Bên ngoài Khinh Hà cung, hoa hạnh đã nở thơm ngát, cánh hoa hồng phấn lấm tấm rơi đầy đất. Lúc này chính là thời gian ngủ trưa, trong hậu cung yên tĩnh.

Hoàng thượng và thê thiếp đi đến ngoài cửa Khinh Hà cung, phất tay không cho tiểu thái giám vào trong báo tin, đoàn người cố ý rón rén đi nhẹ vào Khinh Hà cung, muốn cho Vương Thục phi một vui mừng lớn.

https://thuviensach.vn

Mới vừa vào Khinh Hà cung, liền thấy một cung nữ đứng trước cửa sổ, đang muốn ném một chậu hoa xuống. Thị vệ tay mắt lanh lẹ, phi thân ngăn lại.

Lúc này mọi người có chút hiểu ra.

Bọn họ tràn vào chánh điện Khinh Hà cung, tạo cho Vương Thục phi đang ở trên giường ngọc cùng thị vệ cung đình ‘điên loan đảo phượng’ - một "Vui mừng" thật to.

Cũng không ai biết, sự kiện quan hệ bất chính này dẫn đến chấn động mạnh đầu tiên về chính trị trong thế lực cầm quyền của vương triều Đại Kim tươi sáng.

Lúc xảy ra sự kiện này, Chu Tử đang ở trong sân nhỏ của mình, cầm một cái chày gõ lên áo - giặt y phục. Bây giờ tất cả quần áo của nàng đều là áo vải, áo vải đã hồ qua rất chắc chắn, cần phải đập mềm mới có thể mặc.

Đây là nhà của thợ giày trong ngõ nhỏ ở phía tây thành Kim kinh, hộ thiếp thuộc về một nam tử tên là Lương Đại Tài. Lương Đại Tài là người làm ở Chương Phúc Ký, tháng ba năm nay bị điều đến phủ Long Dương ở Bắc Cương mở chi nhánh mới cho Chương Phúc Ký.

Trước khi đi, hắn mua một ngôi nhà ngói nhỏ có ba gian của một thợ giầy, trước nhà có một cái sân nhỏ, để mẫu thân cùng muội muội qua đó ở.

Trên thực tế, muội muội Lương Thu Cúc của Lương Đại Tài đã bỏ trốn theo người ta vào mùa đông năm ngoái, bây giờ muội muội trong nhà là do Chu Tử giả dạng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Cục Diện Thay Đổi, Triệu Trinh Được Lợi

Rất nhanh tin tức Vương Thục phi bệnh nặng qua đời truyền khắp cung. Phủ Vương Thừa Tướng không hổ là gia tộc lớn suốt trăm năm, tin tức lớn như vậy truyền đến, cũng chỉ chấn động nhẹ, trừ lão phu nhân của phủ Thừa Tướng thật sự đau buồn ra, những người khác: trên mặt thì cố giả bộ tỏ ra một ít đau buồn thê thảm, còn lại thì vẫn như thường.

Mười bốn tuổi Vương Thục phi liền bị gia tộc đưa vào hoàng cung, cho tới nay đã qua mười sáu năm, rất nhiều người trong phủ cũng chưa từng gặp bà, dù cấp bậc cao đến mức có thể vào cung yết kiến, cũng đã luyện thân thể thành ‘bách độc bất xâm’, còn ai vẫn giữ được tình cảm như người bình thường chứ.

Muội muội nhỏ nhất của Vương Thục phi là Vương Tích Trân, tuy là con thứ, nhưng bởi vì xinh đẹp tài cao, bị cha là Vương Thừa tướng xem như hàng hóa hiếm thấy mà nuôi trong nhà, vẫn chưa từng hứa gả cho người.

Tin dữ Vương Thục phi qua đời truyền đến, Vương Thừa tướng cố tự trấn định, bảo con trai lớn (trưởng tử) Vương Tích Triều tìm cách vào Hoàng Tự cư, thăm thập thất hoàng tử Triệu Đĩnh do Vương Thục phi sinh.

Vương Tích Triều vắt óc tìm kế, dùng hết các loại quan hệ, cuối cùng cũng không thể tiến vào Hoàng Tự cư.

Vương Thừa tướng lại ra lệnh cho con thứ Vương Tích Mộ đi gặp Đại Thái giám Hổ Đại Bạn bên cạnh hoàng thượng, muốn nhờ Hổ Đại Bạn giúp

https://thuviensach.vn

một tay, đưa con gái nhỏ Vương Tích Trân của mình vào trong cung làm bạn với hoàng thượng.

Hổ Đại Bạn tên thật là Hổ Kiên Cường, là người hoàng thượng bí mật giữ bên người để hầu hạ, rất được hoàng thượng tin chìu, trong và ngoài cung cũng tôn xưng hắn một tiếng "Hổ Đại Bạn."

Hổ Đại Bạn nhìn thấy Vương Tích Mộ, vừa bắt đầu còn khách sáo, bộ dạng đoan chính ngay thẳng. Vương Tích Mộ cười làm lành đưa qua một xấp ngân phiếu, Hổ Đại Bạn liếc một cái, bắp thịt dưới mắt giật giật, lúc này khuôn mặt căng thẳng mới buông lỏng xuống, kề đến bên tai Vương Tích Mộ nhỏ giọng nói mấy câu.

Vương Tích Mộ vừa nghe, sắc mặt liền thay đổi, lập tức nói: "Cảm tạ Đại Bạn! Cảm tạ Đại Bạn!"

Hắn mất hồn mất vía từ biệt Hổ Đại Bạn, chạy như bay về phủ của mình.

Ngày hôm sau vào triều, môn sinh của Vương Thừa tướng - Ngự sử Trung thừa Trần Tố Chí đang muốn bước ra khỏi hàng, lại bị Thị lang bộ Hình - Tiêu Nam ở bên cạnh vượt lên trước.

Tiêu Nam dâng tấu vạch tội Vương Thừa tướng cùng vây cánh kết bè kết phái, thao túng triều chính, tạo ra những hình phạt kỳ quái tàn ác.

Tiêu Nam dâng tấu xong lui ra, Thị lang bộ Binh - Kim Hoán lại bước ra khỏi hàng dâng tấu vạch tội Vương Thừa tướng cấu kết vây cánh tư thông (lén lút thông đồng) với kẻ địch, bớt xén quân nhu (các thứ cần thiết trong quân đội).

Thượng thư bộ Lễ - Hà Nguyên Triêu bước ra khỏi hàng, dâng tấu vạch tội Vương Thừa tướng làm nhục lễ tiết, dung túng người nhà khinh nam ép nữ, ức hiếp đồng hương.

https://thuviensach.vn

. . . . . .

Tường sập là do người đẩy, sau mười hai năm yên ổn, Vương Tể tướng vì vậy mà nghiêng sụt, không còn oai phong nữa.

Hoàng thượng hiếm khi mạnh mẽ vang dội như vậy, toàn tộc Vương thị bị đày đến Tây Cương, vây cánh của Vương thị: Thượng thư bộ Công - Mã Toàn Giang, Thị lang bộ Công - Hàn Tuấn Nghị, Thị Lang bộ Lại - Nhạc Liên Quan, Tế tửu (người chuyên lo việc làm lễ cúng bái) Quốc Tử Giám - Giang Hiểu Trạch, Ngự sử Trung thừa - Trần Tố Chí, Ngự Sử đại phu - Đinh Bảo Xuyên, Chính nghị đại phu - Mao Thuận Đào, cả nhà đều bị đi đày.

Nhìn thấy ngươi xây nhà cao, nhìn thấy ngươi đãi khách quý, lại thấy nhà của ngươi sụp đổ.

Quyền quý ở Kim kinh, trong vòng một tháng hoàn toàn bị xóa sạch.

Có người thê thê thảm thảm bước trên đường đến suối vàng, cũng có người vinh vinh hiển hiển tước vị thăng cao.

Tấm biển "Phủ Thượng Thư" treo hai mươi năm ở phủ Cao thượng thư rốt cuộc cũng được tháo xuống, đổi thành tấm biển "Phủ Thừa Tướng" lấp lánh ánh vàng.

Phố phường đồn đãi, trong lần chấn động mạnh về chính trị này, người mất thể diện nhất không phải Vương thị và đồng đảng, mà là Tam hoàng tử vủa Đương Kim hoàng thượng, Nam An Vương gia chiến công hiển hách nắm binh quyền trong tay.

Thái thượng trượng nhân, trượng nhân cùng hai vị phó trượng nhân* của Nam An vương Triệu Trinh, đều ầm ầm rơi đài trong sự kiện lần này.

*trượng nhân= cha vợ, thái thượng trượng nhân=cha của cha vợ

https://thuviensach.vn

Dân chúng thành Kim kinh nhiều năm qua sống dưới chân thiên tử, đối với chính trị có nhạy cảm trời sanh, lúc mọi người ‘trà dư tửu hậu’ nói chuyện trời đất, âm thầm rối rít cười nhạo vị Nam An vương xui xẻo nhất này, trong một ngày mà chính phi cùng hai trắc phi đều không còn.

Lúc người người đều cho rằng Nam An vương Triệu Trinh xấu hổ không dám gặp người đóng cửa từ chối tiếp khách, Triệu Trinh đang ở Thiếu Lăng Nguyên phía bắc của thành Kim kinh huấn luyện lính mới.

Hắn hoàn toàn chú tâm vùi đầu vào huấn luyện lính mới, cùng binh lính lăn lê đánh đấm, cùng ăn cùng ở, chưa tới hai mươi ngày, đã vừa đen vừa gầy.

Sau khi Cao Thượng thư biến thành Cao Thừa tướng, Triệu Trinh trở lại kinh thành, vào cung gặp phụ hoàng của hắn.

Hoàng đế vừa thấy Triệu Trinh, ban đầu cũng không dám tin vào hai mắt của mình: thằng nhóc vừa đen vừa gầy như que tăm trước mắt này, chẳng lẽ chính là Tam hoàng tử Triệu Trinh tuấn mỹ nổi danh của mình sao?

Bởi vì nữ nhân mà yếu đuối, Hoàng đế rất đau lòng ôm đầu: "Nữ nhân giống như cửa sổ, hỏng rồi thì thay mới, tại sao lại lộ ra bộ dạng như cha mẹ chết thế này? Ta và mẹ con còn chưa chết mà!"

Triệu Trinh càng thêm hờ hững lặng im.

Xưa nay Hoàng đế đều biết tính khí đứa con trai này kiên cường, tính tình cao ngạo, trong một ngày mà mất đi chính phi và hai trắc phi, trong lòng tất nhiên rất khó chịu.

Nhìn Triệu Trinh lộ vẻ kiên cường trầm mặc, một chút xíu tế bào làm phụ thân của Hoàng đế thức tỉnh, dịu dàng an ủi hắn: "Sau này chuyện cả đời của con sẽ do chính con làm chủ, muốn cưới ai thì cưới người đó, ai cũng đừng mong can thiệp!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh yên lặng không nói, nghe xong, quỳ xuống thực hiện đại lễ với Hoàng đế: "Phụ hoàng nói lời sẽ giữ lời?"

"Dĩ nhiên là giữ lời!" Hoàng đế đỡ Triệu Trinh dậy, dịu dàng nói, "Đi gặp mẫu phi của con đi!"

"Vâng"

Đến Thanh Vân Điện, sau khi bái lạy Cao Quý phi, Triệu Trinh đuổi mọi người lui ra, trực tiếp nói: "Phụ hoàng nói rồi, chuyện cả đời của con sẽ do con tự làm chủ, ai cũng không được can thiệp!"

Cao Quý phi nghẹn họng nhìn trân trối, cuối cùng thở dài nói: "Lần này ông ngoại con có thể hoàn thành tâm nguyện, lên làm Tể Tướng, là nhờ có con!"

Suy nghĩ một chút, lại nói: "Con không muốn kết hôn với tứ biểu muội của con, không muốn cưới thì không cưới. Nghe nói ngày đính hôn hôm đó Cao Quân náo loạn một trận trong phủ của con?"

Mặt Triệu Trinh không đổi sắc gật đầu một cái.

Cao Quý phi không ngờ cháu gái nhà bên mẹ của mình lại làm việc mất mặt như vậy, trên mặt cũng có chút không vui. Bà lại nghĩ, rồi nói với Triệu Trinh: "Con và Triệu Chính hợp tác thì hợp tác, nên cẩn thận thì vẫn phải cẩn thận, chớ để bị thua thiệt quá nhiều!"

Triệu Trinh gật đầu một cái.

"Đúng rồi, nha đầu thông phòng Chu Tử của con đâu rồi, năm sau lại lớn hơn năm trước, đều tận tâm tận lực hầu hạ con, nên làm lễ chải tóc cho nàng rồi!"

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Triệu Trinh buồn bã, cúi đầu: "Mẫu thân nàng bệnh nặng, nhắn tin tới gọi nàng trở về, đã về nhà thăm mẫu thân nàng rồi."

"Vậy sao." Cao Quý phi không nói tới Chu Tử nữa, bà tỉ mỉ quan sát Triệu Trinh: "Trinh nhi, sao con lại gầy thành bộ dáng này? Còn đen như vậy?"

Triệu Trinh không lên tiếng, bước về phía trước ngồi xuống trên giường, nghiêng người dựa vào Cao Quý phi, tựa đầu lên vai Cao Quý phi, sau hồi lâu cũng không nói gì.

Hắn giống như lại biến trở về thành bé trai mười hai tuổi, sắp đến Nam Cương xây nhà dựng phủ, một mình chăm lo cho cả một vùng. Hắn cũng ngồi như thế với mẫu phi, cũng dựa như thế lên người mẫu phi.

Cao Quý phi cho là vì sự kiện lần này quá mất mặt mà trong lòng Triệu Trinh khó chịu, rất đau lòng, đưa tay vỗ nhè nhẹ lên lưng Triệu Trinh: "Mẫu phi cũng tùy con, chuyện cả đời của con mẫu phi cũng không nhúng tay, nghe theo nguyện vọng của con!"

Triệu Trinh gối đầu lên người mẫu phi, nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Hai mẹ con đều không nói nữa, lẳng lặng ngồi trên giường gấm.

Trong đại điện rất râm mát, tuy ngoài đại điện có cây tùng che mát, vẫn không giấu được ánh mặt trời gay gắt —— mùa hè, trong vô thức đã đến nhân gian.

Phía tây thành Kim kinh, nơi sân nhỏ của hiệu giày trong tận cùng ngõ nhỏ, Chu Tử và Lương mẫu đang phủi sạch cái ghế nhỏ ngồi dưới cây ngô đồng trong sân chọn món ăn.

Con gái của Lương mẫu bỏ trốn theo người ta, con trai lại không ở bên cạnh, đối xử với Chu Tử rất thân thiết. Tình cảm của hai mẹ con càng ngày

https://thuviensach.vn

càng tốt.

Nhà các nàng cách cửa thành Tây không xa, buổi sáng tinh mơ hai mẹ con thường rời thành đến bờ sông ngoài thành hái rau dại, lúc này mầm lúa mạch và rau dền dại đều rất non, hái luôn nhánh con bên dưới còn có thể luộc ăn.

Hiện tại họ chọn rau dền dại hái lúc sáng để làm món ăn.

Chọn món ăn xong, Chu Tử cầm cái rổ cạn đến cạnh giếng rửa rau —— trong sân ngôi nhà mới của Lương gia có một miệng giếng cũ —— lại bị Lương mẫu kéo lại: "Con đó, con còn quá nhỏ, nước giếng quá lạnh, vậy mà cũng dám thấm nước, tương lai sẽ dễ bệnh lắm đấy!"

Chu Tử vốn không tin cái này, nhưng Lương mẫu thật sự kiên trì, nàng cũng không đi nữa, cầm lấy chổi ở cửa nhà bếp, bắt đầu quét sân.

Chu Tử bây giờ, một búi tóc đen quấn sau ót, dùng một cây trâm đồng cố định, sắc mặt hơi đen, trên hai má điểm không ít nốt rỗ chi chít như sao trời, mặc trên người chính là quần áo vải màu xanh giặt đến nửa mới nửa cũ, cho dù nhìn thế nào, cũng không thể được xem là cô nương xinh đẹp. Đi trên đường, đoán chừng cũng không ai thèm liếc mắt nhìn.

Lúc này nguyệt tín còn chưa tới, trong lòng Chu Tử cảm thấy thật kỳ lạ.

Xét trên mặt tình cảm mà nói, nàng hi vọng mình có thể mang thai, tương lai sinh được tiểu bảo bảo, cho dù là bé trai hay bé gái, dáng dấp đều phải giống Triệu Trinh, nhất định sẽ rất ưa nhìn, lúc nhớ đến Triệu Trinh, cũng có thể nhìn đứa bé này một chút.

Có đứa bé này, đã có một người đặc biệt cùng nàng sống ở nơi cô độc này, vượt qua năm tháng dài vô tận của tương lai, cũng có thể chứng minh nàng đã từng tồn tại trên thế giới này.

https://thuviensach.vn

Mặt khác, xét trên lý trí mà nói, nàng rõ ràng không nên mang thai, mới là kết quả tốt nhất, có lợi nhất với mình. Sau vài năm, chờ khi Triệu Trinh lấy vợ sinh con thê thiếp đầy phủ, tự nhiên sẽ không tìm nàng nữa, nàng cũng có thể mang bạc đến một nơi xa lạ mà sống, một mình sống qua ngày. Nếu có đứa bé, đứa bé sẽ liên lụy đến nàng.

Sau đó, nguyệt tín của Chu Tử lại đến đúng hẹn. Ngay lúc đó, thất vọng đến cùng cực lập tức tràn ngập toàn thân Chu Tử —— nàng cũng không còn cơ hội sinh một đứa bé là huyết mạch của Triệu Trinh có bộ dạng giống như Triệu Trinh nữa!

Mùa hè đến, thời tiết càng ngày càng nóng hơn.

Ngày mười ba tháng năm, lúc Chu Tử và Lương mẫu ra đường, phát hiện ngự phố (đường dành cho vua) bị ngăn lại, hỏi ra mới biết Nam An vương gia phải về đất phong ở Nam Cương, Hoàng Đế lão gia dùng ngự phố đưa tiễn hắn!

Khi về nhà, Chu Tử mua không ít trái cây. Thấy bé gái bán hoa giơ một nhánh hoa sen lên tiếng rao hàng, Chu Tử móc ra hai đồng tiền mua hai đóa.

Lương mẫu giận trách nàng phí của, Chu Tử lại cười nói: "Hôm nay là sinh nhật của Quan lão gia, tất nhiên nên ăn mừng một chút!"

Đêm đã khuya, hai mẹ con trãi chiếu ngồi hóng mát trong sân.

Lương mẫu phe phẩy quạt hương bồ, nói với Chu Tử mình nhớ nhung nữ nhi Thu Cúc không hiểu chuyện.

Chu Tử nằm xuống trên chiếu, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời xem có tròn hay không, ngắm hoa sen trong tay.

https://thuviensach.vn

Thì ra Triệu Trinh phải trở về đất phong, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của hắn.

Nàng nhớ lại lúc ở cấp ba có đọc một bài thơ ——"Vượt sông hái phù dung, lan trong đầm thật thơm. Hái hoa để tặng ai? Trên đường xa hoài niệm. Quay đầy nhìn quê cũ, đường dài thật mênh mông. Đồng lòng mà xa nhau, buồn đau đến cuối đời."

" Trên đường xa hoài niệm. . . . . Đường dài thật mênh mông. . . . . Buồn đau đến cuối đời. . . . . ." Chu Tử nhỏ giọng ngâm, trong vô thức, lệ đã rơi đầy mặt.

"Con gái, con đọc gì vậy?" Lương mẫu ở một bên hỏi nàng.

"Không có gì," Chu Tử dùng ống tay áo lau nước mắt, "Con nhớ mẹ con!"

"Aizzz ——" Lương mẫu thở dài một cái.

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai dâng lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Vì Lá Thư, Bại Lộ Tung Tích

Nghĩ đến Triệu Trinh sẽ đi, rời khỏi Kim kinh, sẽ cách mình vạn dặm, trái tim Chu Tử liền không khắc chế được mà co rút đau đớn, giống như có một bàn tay, nắm lấy trái tim của nàng, ác ý nhào nặn —— bàn tay này đại khái chính là vị thần vận mệnh! Chu Tử vô cùng khổ sở, quyết tìm niềm vui trong đau khổ, cố gắng tìm ra một điều thật tốt trong việc Triệu Trinh rời khỏi Kim kinh: Triệu Trinh mà đi, không phải mấy cấp dưới của hắn cũng phải theo hắn trở về Nam Cương sao? Vậy chẳng phải khoảng cách đến tự do của mình càng gần sao?

Vừa nghĩ như thế, hình như việc Triệu Trinh rời khỏi thật vẫn còn khá tốt.

Cho dù an ủi mình như vậy, nhưng trong lòng Chu Tử vẫn mơ hồ đau đớn, làm việc gì cũng có chút không yên lòng.

Nàng phải máy móc làm một chút việc gì đó, ví như việc giặt quần áo, quét sân, chọn món ăn linh tinh gì đó.

Hôm nay, Chu Tử đang quét sân, cô nương Xuân Anh mới quen ở nhà hàng xóm cầm cái khay chứa đồ may vá sang chơi.

Chu Tử đón nàng qua, hai người ngồi dưới cây ngô đồng trong viện cùng nhau thêu thùa may vá. Xuân Anh nhìn chung quanh, từ trong khay đựng đồ may vá lấy ra một phong thư kín đáo đưa cho Chu Tử.

Chu Tử không khỏi nhìn Xuân Anh một cái. Nàng thật không nghĩ tới thì ra Xuân Anh này còn là người đưa tin của Chương Kỳ!

https://thuviensach.vn

Mượn cớ trở về phòng, Chu Tử mở thư ra xem.

Thì ra ý nghĩ việc Nam An vương rời đi sẽ an toàn hơn, không chỉ Chu Tử nghĩ như vậy, mà hiển nhiên Chương Kỳ cũng nghĩ vậy.

Mười ba tháng năm Nam An vương rời khỏi Kim kinh, mười bốn tháng năm Chương Kỳ liền dặn dò thân tín của mình là người làm Chủng Xuân Lâm, bảo Chủng Xuân Lâm mang một phong thơ về nhà, giao cho muội muội Chủng Xuân Anh, sau đó bảo Chủng Xuân Anh mượn cơ hội qua chơi, giao thư cho Chu Tử.

Trong lá thư này, hắn nói mình phải đến Bắc Cương kiểm tra xem xét cửa hàng mới, muốn mời Chu Tử cùng hắn đến phủ Long Châu thị trấn của thành Long Dương ở Bắc Cương.

Chu Tử xem thư xong, viết một phong thơ trả lời nhờ Chủng Xuân Anh gửi trở về.

Lúc Chương Kỳ nhận được thư, trong lòng không khỏi có chút vui mừng mơ hồ, kèm theo chút mong đợi; sau khi mở lá thư ra đọc xong, trong lòng lại đặc biệt thất vọng.

Hắn vốn cho rằng chỉ cần Nam An vương rời khỏi Kinh Thành, Chu Tử sẽ từ từ thân thiết hơn với mình, ai ngờ Chu Tử vẫn cứ ngăn mình xa ngoài ngàn dặm.

Trong lá thư này, đầu tiên Chu Tử lấy lý do không có công lao không thể nhận lợi ích, từ chối đề nghị nhận lợi nhuận từ chi nhánh Chương Phúc Ký ở thành Long Dương; sau đó vô cùng thành khẩn cảm tạ hắn đã giúp mình thoát khỏi phủ Nam An vương, trịnh trọng nói rõ mình nguyện ý dùng hết sức để báo đáp; cuối thư, Chu Tử rất uyển chuyển biểu đạt nguyện vọng hàng đầu bây giờ của mình là tìm được mẫu thân, muội muội và đệ đệ, đối với những chuyện khác nàng không muốn quan tâm đến.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Chu Tử dặn dò Chương Kỳ, xem xong nhất định phải hủy lá thư này.

Chương Kỳ cảm thấy trợ giúp của mình với việc Chu Tử trốn đi lần này cũng không quá lớn, chủ yếu vẫn là dựa vào chính bản thân Chu Tử.

Chu Tử nhờ hắn giúp đỡ tìm kiếm nơi thoát thân, nhà người làm tâm phúc Lương Đại Tài của hắn là thích hợp nhất —— trong nhà vốn có mẫu thân và muội muội, nhưng muội muội lại bỏ trốn theo người; Lương Đại Tài và mẫu thân vì ngại mất mặt, cũng không lộ ra ngoài cho người ta biết.

Vì vậy Chương Kỳ cho Lương Đại Tài một khoản bạc, bảo Lương Đại Tài mua một nhà nhỏ kín đáo là hiệu giày trong ngõ nhỏ ở thành Tây, tòa nhà sát vách là của người làm thân tín Chủng Xuân Lâm, sau đó phái Lương Đại Tài đến chi nhánh ở thành Long Dương —— để Lương Đại Tài trông chừng Chu Tử, hắn không yên lòng ....!

Làm xong tất cả, với việc Chu Tử có thể rời khỏi phủ Nam An vương, Chương Kỳ vẫn cảm thấy không dám ôm hi vọng.

Quy củ trong phủ Nam An vương cực nghiêm.

Bởi vì Chu Tử, hắn không thể không thử thu mua người làm trong phủ Nam An vương, ai ngờ phủ Nam An vương lại tựa như tường đồng vách sắt, tốn không ít bạc cũng vẫn không lấy được chút tin tức nào. Sau đó, hắn mới nghe nói Nam An vương Triệu Trinh vẫn dùng quân pháp để cai trị phủ. Đối với người bên dưới, có công, thưởng cực kỳ rộng rãi; nhưng hễ phạm sai lầm, động một chút là đánh chết tươi.

Vì vậy không ai dám tùy tiện làm trái với quy củ của vương phủ.

Sau khi biết tính tình Nam An vương gia tàn bạo như vậy, Chương Kỳ vẫn có chút do dự với việc trợ giúp Chu Tử, nhưng cuối cùng hắn vẫn

https://thuviensach.vn

quyết định trợ giúp nàng, đảm bảo nàng sống sót, rời khỏi Nam An vương gia quen thói tàn bạo quyền uy một cõi.

Chương Kỳ cầm phong thư lên xem lại một lần, sau khi xem xong, theo dặn dò của Chu Tử, hắn vừa muốn xé nát phong thư, nhưng khi nhìn nét mực 'thể chữ lệ' trau chuốt non nớt trên tờ giấy, liền nghĩ đến dáng người vô cùng xinh đẹp của Chu Tử, không khỏi có chút say mê.

Hắn lại nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt lúc Chu Tử mười hai tuổi.

Thời gian thấm thoát, trong vô thức bọn họ đều đã lớn lên, có cuộc sống của mình.

Chương Kỳ đứng trước cửa sổ, nhìn cây cối sum suê trong vườn hoa nhỏ bên ngoài, trong lòng thở dài một tiếng.

Mẫu thân đã cho người viết thư tới, nói cả nhà chuẩn bị dời đến thành Kim kinh, sau đó sẽ quyết định hôn sự cho hắn, để hắn thành gia lập nghiệp, nối dõi tông đường cho Chương gia. (LPH: bạn Chương Kỳ này tốt, mong tác giả cho bạn í một nhân duyên tốt)

Về sau, khoảng cách của hắn và Chu Tử đại khái sẽ càng ngày càng xa!

Ôm một loại phiền muộn kỳ lạ trong lòng, Chương Kỳ cất lá thư này, kẹp thật kỹ vào một cuốn sổ chi tiêu trên giá sách.

Hôm mười ba tháng năm đó, Hoàng đế tổ chức ăn mừng sinh nhật cho Triệu Trinh sau đó tiễn hắn lên đường, đưa mắt nhìn hắn cưỡi chiến mã dọc theo 'ngự phố' mà rời khỏi kinh thành.

Trên thực tế, lần này Triệu Trinh rời đi, là sẽ mang theo hai vạn lính mới hắn vừa huấn luyện cùng rời đi, sao có thể dễ dàng xuất phát như vậy?

https://thuviensach.vn

Hắn mang theo thân binh cùng các tướng lĩnh ở lại hai đêm trong trạm dừng chân ngoài thành.

Gần tối ngày mười lăm tháng năm, Triệu Trinh mang theo tướng lãnh và thân binh ngừng lại trong Mười dặm Trường Đình, sẵn sàng chờ sau khi toàn bộ binh lính đến bến tàu, lên thuyền, thì cũng lên thuyền rời đi.

Lúc này trời đã ngã bóng về tây, tịch dương nhuộm màu như màu của lòng đỏ trứng vịt muối, chân trời phía tây từ từ biến mất, ánh nắng chiều ảm đạm, chân trời dần xanh tối, bóng đêm mông lung từ từ phủ xuống. Triệu Trinh mặc quần áo Thân Vương màu đen áo choàng màu trắng thêu hình rồng trên biển (Hải long), yên lặng không nói đứng ở phía tây Trường Đình nhìn về nơi xa, thân binh cùng các tướng lĩnh mặc áo giáp lặng im đứng đợi ngoài đình.

Triệu Trinh nhìn nắng chiều từ từ mờ nhạt, nhớ lại tháng chín năm trước, mình đã ở chỗ này chờ đợi Chu Tử xuống thuyền đến kinh thành.

Khi đó, hắn vốn đã đồng ý đến bến tàu đón Chu Tử, nhưng sắp đến bến tàu rồi, lại cảm thấy mình đường đường là hoàng tử Thân Vương, đến bến tàu trông ngóng đón một thông phòng, để người biết sợ rằng sẽ trở thành trò cười, cho nên ngừng lại ở Trường Đình, phái Triệu Anh theo phu xe đến bến tàu đón Chu Tử.

Hắn mới vừa ở Trường Đình đợi một lát, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạm khắc huy hiệu của phủ Vương Thừa tướng lộc cộc chạy đến, ngừng lại bên cạnh Trường Đình.

Xuống xe là Vương Tích Trân.

Mặc dù khi còn bé hắn và Vương Tích Trân có quen biết, nhưng kể từ khi hắn mười hai tuổi rời đến Nam Cương, cũng chưa hề gặp lại. Hai người đứng trong Trường Đình hàn huyên mấy câu rồi cũng không còn lời để nói, không khí rất lúng túng.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy thì xe ngựa chở Chu Tử đến.

Sau khi Chu Tử từ trong xe xuống, hai mắt Triệu Trinh tỏa sáng, hai mắt thật to trong suốt của Chu Tử tối tăm, cánh môi đỏ tươi ướt át, vạt áo lụa trắng dệt sợi ánh kim buộc lại thật cao, càng tôn lên cao ngất trước ngực, eo nhỏ nhắn được buộc chặt, trái tim của hắn không khỏi nhảy lên. Liếc mắt một cái, hắn liền dời tầm mắt, tiếp tục nói chuyện với Vương Tích Trân.

Sau khi trở về, hắn mới biết thì ra Chu Tử ghen.

Nghĩ đến khi đó Chu Tử lặng lẽ ghen, lại không dám nói ra, bộ dạng bĩu môi ngủ trên giường quay lưng về phía mình, trong lòng Triệu Trinh thật ngọt, nhưng rất nhanh chút ngọt ngào kia liền biến mất không còn bóng dáng —— đến hôm nay, vẫn không tìm được Chu Tử.

Nếu như tìm được Chu Tử, vậy trước tiên. . . . . phải đánh Chu Tử một trận trước!

Triệu Trinh trầm mặc đứng đó, yên lặng ảo tưởng sau khi tìm được Chu Tử, sẽ trừng phạt thế nào mới có thể khiến từ đó về sau Chu Tử đàng hoàng sống trong phủ, không dám rời nhà trốn đi nữa.

Triệu Hùng cưỡi ngựa chạy đến, dùng lực ghì ngựa dừng lại bên ngoài Trường Đình.

"Vương Gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!"

Triệu Trinh quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn Triệu Hùng.

Triệu Hùng hành lễ rồi sải bước đi vào Trường Đình, nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ đã tìm được chỗ ẩn trốn của Chu Tử cô nương."

"Thật?" Triệu Trinh cố gắng đè nén nội tâm kích động xuống, trầm giọng nói, "Ở đâu?"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Cưỡi Ngựa Đến, Chu Tử Bị Tóm

Triệu Hùng nói xong, Triệu Trinh bình tĩnh hỏi địa điểm, cũng không nói nhiều, vung tay lên, Triệu Anh lập tức dắt ngựa tới, đứng trước trạm nghỉ. Triệu Trinh vừa dặn dò tướng lĩnh thuộc hạ, vừa sải bước đi về phía ngựa.

Xoay người lên ngựa, hắn vung roi ngựa lên, lao vùn vụt đi.

Triệu Hùng, Triệu Anh mang binh lính theo sát phía sau cũng xoay người lên ngựa, giục ngựa đuổi theo Vương gia.

Tốc độ của bọn họ rất nhanh, binh lính trông coi cửa thành đang muốn đóng cửa thành, chỉ thấy một nhóm nghiêng người phi ngựa đến, trong nháy mắt đã đến gần, rất nhanh vọt vào cổng thành.

Binh lính trông coi cổng thành đang muốn đuổi theo, binh lính vọt vào cuối cùng ghìm ngựa lại, lấy ra lệnh bài thông hành của phủ Nam An vương.

Triệu Trinh đi trước dẫn đường, vọt vào thành tây, ở ngõ nhỏ chật hẹp đi tới đi lui, những người khác theo sát phía sau. May nhờ buổi tối không có người đi lại, bằng không chuyện người ngã ngựa đổ không thể không có.

Triệu Trinh phi ngựa một mạch, lúc càng đến gần thành tây, đột nhiên trong đầu trở nên trống rỗng, mọi thứ trắng xóa, ý nghĩ gì cũng không có ------ trừ việc tóm được Chu Tử.

Đến cửa một hiệu giày ở ngõ nhỏ, Triệu Hùng tự động cưỡi ngựa lướt qua Triệu Trinh, vượt lên dẫn đầu tiến vào hiệu giày.

https://thuviensach.vn

Mùa hè trời tối muộn, Chu Tử và Lương mẫu ăn cơm tối xong, thu dọn một chút, cảm thấy trên người đầy mồ hôi, liền muốn tắm.

Chu Tử đun nước cho Lương mẫu trước.

Lương mẫu tắm trong sương phòng, Chu Tử ở nhà bếp đun nước. Đun xong một nồi nước sôi, nàng liền pha với nước lạnh, mang vào cho Lương mẫu.

Trong nhà bếp nóng hừng hực, sau khi Chu Tử đun và pha nước đem vào cho Lương mẫu xong, sợ không đủ nước nóng, lại đổ thêm nước vào nồi, chuẩn bị đun tiếp.

Con trai của Lương mẫu là Lương Đại Tài cũng làm ra tiền, cho nên củi đốt trong nhà Lương mẫu không phải loại gốc rạ rễ ngô linh tinh, mà là củi do tiều phu chẻ đem bán. Loại củi này chỉ cần đốt cho bắt lửa, rồi cũng không cần người trông chừng, có thể làm được việc khác.

Sau khi Chu Tử đốt củi vùi vào lòng bếp, chợt nhớ mình còn chưa chuẩn bị áo lót sạch sẽ để thay, liền đứng dậy đi về phòng ngủ của mình.

Bởi vì cố một chút là có thể nhìn thấy, Chu Tử không đốt đèn dầu, mà mò mẫm đi vào phòng ngủ.

Dù sao cũng đã ở phòng này một thời gian, đồ để đâu đều đã rất quen thuộc. Chu Tử đi thẳng tới mép giường, cầm áo lót đã sớm chuẩn bị sẵn bên gối lên.

Nàng vừa cầm áo lót ra, dường như nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa "đát đát đát đát", nghiêng tai lắng nghe, chưa nghe ra được chút gì, chợt bên ngoài liền truyền đến một tiếng "rầm" thật lớn.

Chu Tử nhất thời bị dọa, cảm thấy giống tiếng đẩy cửa. Còn chưa tỉnh hồn, chỉ nghe "ầm" một tiếng, cửa chính dường như bị đạp vỡ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử lập tức nghĩ đến Lương mẫu vẫn đang tắm trong sương phòng, mang theo y phục xông ra ngoài.

Nàng vẫn đến muộn.

Chỉ thấy mấy người mặc áo giáp xông vào, người vóc dáng cao xông lên đá văng cửa vọt vào sương phòng.

Phản ứng đầu tiên của Chu Tử là che mắt ------ Trời ơi Lương mẫu thân ái bị thấy hết rồi.

Sau khi binh lính phá sập cửa lớn của Lương gia, Triệu Trinh xoay người xuống ngựa, bước nhanh vào.

Trong sân nhà, chỉ hai nơi có đèn sáng ----- sương phòng và nhà bếp.

Trong nhà bếp có nồi nước đang nấu, nhưng không có ai.

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, một cước đá văng cửa sương phòng.

Hắn lập tức phát hiện người bên trong đang tắm, vung lên tay, các binh sĩ phía sau lập tức lui lại mấy bước.

Triệu Trinh tập trung nhìn lại, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu, một bà cụ trần trụi đang run lẩy bẩy trong bồn tắm.

Triệu Trinh che mắt, yên lặng lui ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Triệu Trinh đứng ở lối đi bên trái trước cửa sương phòng, nhìn thấy bóng dáng một nữ tử đang đứng trước cửa nhà chính --- nhìn thoáng qua hắn liền có thể xác định đây chính là Chu Tử.

Triệu Trinh không nói nhiều, bước lên mấy bước, duỗi cánh tay phải, ôm lấy Chu Tử bước ra cửa lớn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử muốn giãy giụa, nhưng đã sợ đến mức cả người mềm nhũn ra, không theo ý mình.

Triệu Trinh vắt ngang Chu Tử lên lưng ngựa, sau đó lập tức xoay người lên ngựa.

Huýt một tiếng, đoàn người vội vã chạy đi.

Chu Tử bị vắt ngang lưng ngựa, lắc lư muốn nôn. Nhưng lúc này nàng tỉnh táo lại, cố nén khó chịu, suy nghĩ nên giải quyết vấn đề thế nào --- đây là điều nàng học được từ Triệu Trinh, gặp vấn đề thì phải giải quyết, không được trốn tránh.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, mãi cho đến khi Triệu Trinh dừng ở cửa thành, Chu Tử vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

Cuối cùng, nàng quyết định chấp nhận.

Mình học nghệ không tinh chạy trốn không thành, không trách được người khác, chỉ hy vọng không liên lụy tới Chương Kỳ và Lương mẫu.

Vào lúc này, Chu Tử chỉ hy vọng lúc chết có thể chết nhanh một chút, không muốn giống như Xích Phượng, từng trượng từng trượng, đánh đến năm mươi trượng mới chết hẳn.

Nàng nghĩ, không biết có thể quỳ xuống xin Vương gia, niệm tình mình hầu hạ, bảo người ta lúc đánh thì đánh vào nơi quan trọng, một trượng đánh chết, tránh việc từ từ chịu hết khổ sở hay không.

Cửa thành mở ra, Triệu Trinh một mình giục ngựa lao ra trước, vội vã chạy về phía bến tàu.

Ngựa của hắn phi quá nhanh, dạ dày Chu Tử lộn lên lộn xuống, vừa đau vừa choáng. Trong sự khó chịu, nàng quyết định đợi một lát, để sớm chết

https://thuviensach.vn

sớm siêu sinh, bảo nàng liếm bàn chân Triệu Trinh cũng được!

Đến bến tàu, Triệu Trinh ôm Chu Tử xuống ngựa, ném ngựa cho binh lính, thẳng hướng thuyền lớn mà đi.

Phòng chính trong khoang thuyền đèn đuốc sáng choang, nhưng chỉ có hai người ---- Triệu Trinh và Chu Tử.

Triệu Trinh vén áo bào trắng thêu hình Hải long, oai phong khí thế ngồi trên ghế, mắt nhìn xuống nha đầu đen bị ném dưới đất, à không, là nha đầu đen mặt rỗ.

Nha đầu đen mặt rỗ này, không những mặt đen, ngay cả cổ, sau tai, cổ tay cũng đen, những nốt rỗ trên mặt cũng phân bố rất đều --- bên trái hai mươi lăm nốt, bên phải cũng hai mươi lăm nốt.

Trên đầu búi thành búi tóc của đạo sĩ, mặc áo vải thô màu xanh, dưới váy là một đôi giầy vải đen thô cứng.

Đây là Chu Tử sao?

Chu Tử mềm mại động lòng người sao lại biến thành bộ dạng này?

Hắn nhìn chằm chằm nha đầu đen mặt rỗ, nhìn nhìn, nhìn rồi lại nhìn, nhìn trái nhìn phải, vẫn trăm điều khó hiểu như cũ.

Chu Tử bị Triệu Trinh ném xuống đất, cái mông rơi xuống trước tiên, đau không thể nhịn, lại không dám lên tiếng, cứ uất uất ức ức như vậy ngồi trên mặt đất.

Nàng chờ Triệu Trinh giận dữ, nhưng đợi nửa ngày, Triệu Trinh lại không có động tĩnh gì.

Chu Tử cúi đầu không biết Triệu Trinh đang làm gì.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, Triệu Trinh giật mình, cúi người kề sát đến, đưa tay dùng sức quệt lên mặt Chu Tử một cái.

Chu Tử bị hắn bất ngờ quệt một cái, liền uể oải ngã ra đất.

Triệu Trinh cau mày nhìn một lớp mỡ màu đen dính lên đầu ngón tay, quan sát một chút, không biết rõ là thứ gì, chộp lấy bả vai Chu Tử, lại quệt một cái ở trước ngực nàng, phát hiện vẫn là lớp mỡ dày đen này.

Hắn cầm một cái khăn lụa lau sạch sẽ đầu ngón tay, sau đó nhìn chằm chằm Chu Tử.

Chu Tử bị hắn nhìn như vậy, cảm giác mình như con chuột đang nằm dưới móng vuốt siết chặt của con mèo, động cũng không dám động, chạy cũng không dám chạy, chỉ có thể chờ con mèo chơi đã, kêu “meo meo” một tiếng nuốt luôn nàng vào bụng.

Triệu Trinh giải được câu đố Chu Tử biến thành đen, lại bắt đầu nghiên cứu mấy nốt rỗ phân phối đều hai bên mặt Chu Tử.

Một tay hắn nắm cằm Chu Tử, một tay nhắm vào một nốt rỗ lớn, lau lên mặt Chu Tử một cái, nốt rỗ vẫn còn. Hắn lại dùng thêm sức lau cái nữa, nốt rỗ biến mất!

A, thì ra là dùng bột chì (phấn trang điểm thời xưa) chất lượng kém trộn với nước, sau đó chấm lên.

Triệu Trinh giải đáp được hai câu hỏi này, lại dời ánh mắt về phía bộ ngực bằng phẳng hơn rất nhiều so với trước kia của nha đầu đen, lòng hiếu kỳ vẫn tràn đầy như cũ, sao có thể thấp xuống nhiều như vậy, cũng không có cả rãnh ngực!

Hắn dứt khoát đi tới, cúi người đưa tay kéo vạt trước của áo mùa hè màu xanh được quấn quá chặt trên người cô nương đen thui này, bên trong lộ ra

https://thuviensach.vn

cái yếm màu đỏ.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm vào con bướm rực rỡ bên cánh hoa thêu trên cái yếm bằng gấm mềm màu đỏ --- cái yếm này rất quen thuộc, nhưng tại sao một tháng không gặp, nơi này lại co rút đến như vậy?

Ôm tinh thần học hỏi - có nghi ngờ phải giải cho ra, Triệu Trinh nghiêm túc tháo cái yếm của Chu Tử xuống.

Nhìn thấy bên trong quấn lụa trắng thật chặt, nghi ngờ của Triệu Trinh đã được giải quyết ----- thì ra là vậy!

Nhưng bó chặt như vậy không đau sao?

Triệu Trinh nhớ trước kia khi cái yếm của Chu Tử hơi chật một chút, buổi tối sẽ đau đến không chịu được, căn bản ngay cả đụng vào cũng không để cho mình đụng một cái.

Hắn nhìn lụa trắng quấn chặt mấy vòng, liền đau lòng thay Chu Tử.

Triệu Trinh nhìn mấy giây, tay nhanh hơn não tự tiện hành động, khi hắn ý thức được, hai tay đã nâng Chu Tử dậy, sau đó duỗi tay vào vạt áo đã bị kéo ra của Chu Tử, cởi nút thắt bên dưới của dải quấn sau lưng.

Hai quả đào lớn trước ngực Chu Tử bị bó buộc đã lâu, lúc này được giải phóng, lập tức bật ra ngoài, trắng nõn mềm mịn hơi rung rung, hai quả anh đào nhỏ đỏ hồng phía trước cũng cứng lại.

Triệu Trinh đứng trước người Chu Tử, lộ vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm hai quả đào lộ ra trước ngực Chu Tử, ngón tay ngứa ngáy tự chủ trương vô sỉ đưa tới, đầu tiên là quệt một chút, sau đó cảm thấy chưa đủ hết nghiện, giơ móng vuốt nắm trọn.

https://thuviensach.vn

Nắm rồi lại nắm, Triệu Trinh thấy cảm thấy vẫn như cũ, lúc này tâm tình mới hoàn toàn thả lỏng.

Hắn vẫn mang vẻ mặt không cảm xúc, xách Chu Tử dậy, đi tới phòng tắm, mở cửa ném Chu Tử vào.

“Cho nàng hai khắc (30 phút), tắm rửa cho sạch sẽ!”

Nói xong Triệu Trinh đạp cửa rời đi.

Chu Tử nhìn phòng tắm đã chuẩn bị đầy đủ nước tắm, cởi quần áo đã bị Triệu Trinh kéo xộc xệch, lại kéo đống vải ngổn ngang trước ngực xuống, sau đó cởi váy, cởi quần lót, rồi mới bước vào thùng nước tắm.

Sau khi Triệu Trinh đóng cửa phòng tắm, không có Chu Tử ở trước mắt, hắn lập tức tỉnh táo lại, cảm thấy mình rời đi thật mất mặt, không lộ ra được dáng vẻ nam tử hán bắt được thê tử bỏ trốn.

Hắn ngồi xuống ghế trong khoang, cắn răng nghiến lợi vắt hết óc đứng ngồi không yên, cuối cùng cũng nghĩ ra được biện pháp vừa ác độc vừa tàn nhẫn khiến cho Chu Tử nhớ mãi không quên.

Chu Tử sợ Triệu Trinh chờ lâu không nhịn được, tắm thật nhanh, trên người đã dùng xà bông chà xát thật sạch sẽ, lúc này mới bước ra khỏi thùng tắm.

Quần áo của nàng không thể mặc lại, vốn có mùi mồ hôi, lại bị Triệu Trinh đặt lên lưng ngựa chạy thẳng tới đây, quần áo bám đầy bụi bẩn.

Chu Tử nhìn một vòng, thấy trên kệ để một xấp đồ lót của Triệu Trinh ---- quần lót và trung y lụa màu trắng đều do Chu Tử may.

Cửa phòng tắm hé ra một khe nhỏ, Triệu Trinh liếc một cái, phát hiện Chu Tử đã tắm xong, mái tóc đen thật dài xõa xuống, tôn lên đôi mắt to

https://thuviensach.vn

sáng long lanh tựa như chứa đầy ánh nước, da thịt trắng nõn như có thể nhéo ra nước, đôi môi đầy đặn khẽ mở, trên người mặc chính là trung y của mình, thùng thà thùng thình lại mê người đến khó thốt thành lời.

Tim Triệu Trinh đập rộn ràng, hơi thở bắt đầu dồn dập.

Từ lúc Chu Tử đi đến giờ, hắn đã nhịn một tháng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Thực Hiện Hình Phạt, Triệu Trinh Dùng Kế

Tim Triệu Trinh đập nhanh, cơ thể thèm khát, các tế bào kêu gào, nhưng đại não vẫn còn mấy phần tỉnh táo, mắt phượng nhíu lại, quát một tiếng chói tai: “Còn không qua đây!” Xưa nay Triệu Trinh mặt không biểu cảm, lời nói bình tĩnh, cho dù núi Thái sơn có sập xuống trước mặt cũng không làm mất đi khí chất vương giả, lúc này lại vô cùng gay gắt, thật sự làm Chu Tử giật mình. Nàng đẩy cửa phòng tắm ra, cúi đầu chậm chạp đi tới.

Triệu Trinh thấy nàng đi rất chậm, đứng dậy kẽ quát: “Nhanh lên một chút!”

Chu Tử rất sợ, vội vàng chạy đến bên cạnh Triệu Trinh. Ai dè nàng mặc chính là trung y và tiết khố của Triệu Trinh, kích thước lớn hơn không ít, nhất là quần lại được làm bằng tơ lụa rũ xuống, nàng mải chạy, không để ý liền dẫm phải ống quần, thân thể lập tức ngã về phía trước, trực tiếp ngã xuống trước mặt Triệu Trinh.

Ngực và bụng của nàng dán lên mặt đất, mặc dù bên trong khoang, sàn nhà làm bằng gỗ nhưng lần này ngã cũng quá đau. Chu Tử cảm thấy ngực và bụng đều đau, muốn khóc nhưng lại không dám khóc, chống hai tay hai chân bò dậy, đứng trước mặt Triệu Trinh.

Vừa rồi Triệu Trinh không nhịn được vươn tay ra, rồi lại lặng lẽ cho tay vào trong áo ---may nhờ trên người còn có chiếc áo bào thân vương màu trắng thêu hình Hải Long, tay áo đủ rộng --- ngồi xuống ghế.

“Quỳ xuống!”

https://thuviensach.vn

Hắn đột nhiên lớn giọng hơn nữa giữa trời đêm yên tĩnh, cho nên giống như một tiếng nổ vang lên giữa không gian trống rỗng. Chu Tử sợ đến cả người run lên, "bịch" một tiếng quỳ gối lên sàn nhà.

Đầu ngối rơi xuống đất rất đau, nhưng Chu Tử không dám kêu đau, cúi đầu quỳ gối trước mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh cầm cây roi ở trên bàn lên, đập nhẹ nhẹ lên bàn tay trái, giọng nói trầm thấp chậm chạp lại mang theo chút ác ý: "Nói đi, tại sao lại bỏ trốn?"

Chu Tử quỳ trên mặt đất, ngực và bụng bị té đau, đầu gối cũng đau, nàng cố gắng sắp xếp lời nói, nhưng không biết phải nói thế nào.

Thấy nàng lặng lẽ quỳ ở đó, Triệu Trinh nghĩ đến gã Chương Kỳ đã giúp nàng, lửa giận bốc lên, tay phải cầm roi ngựa nổi đầy gân xanh, hận không thể một cước đá chết Chu Tử, cắn răng nghiến lợi cả nửa ngày rồi nói: "Không phải nàng vì gã Chương Kỳ đó chứ?"

"Sao có thể!" Tim Chu Tử run lên một cái, vội vàng ngẩng đầu lên tiếng giải thích, nàng không sợ chết nhưng sợ Triệu Trinh giở thủ đoạn với Chương Kỳ, như vậy thì quá có lỗi với bằng hữu rồi, "Là nô tỳ lừa Chương Kỳ…..Nô tỳ nói với hắn …..Nói với hắn, Vương gia ngược đãi nô tỳ, cầu xin Chương Kỳ nể tình đồng hương cứu nô tỳ một mạng……."

Vì giúp gỡ tội cho Chương Kỳ, Chu Tử càng nói càng hăng.

"Ta ngược đãi nàng?" Triệu Trinh vừa giận vừa sợ vừa tức, thiếu chút nữa là đứng lên, "Ta ngược đãi nàng bao giờ? Sao ta lại không biết!"

Hắn cảm thấy Chu Tử nói những lời này vô cùng buồn cười, chính là không nói lý, cười lạnh hai tiếng tỏ vẻ nổi giận.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cúi đầu, đại não nhanh chóng suy nghĩ nên làm thế nào để khiến những lời nói láo này trở nên hợp lý. Nhưng mà, cho tới bây giờ nàng thật sự chưa từng nói láo, dĩ nhiên lúc này không thể tự nhiên gia tăng được khả năng này.

Triệu Trinh nhìn nàng, roi ngựa trong tay chỉ về phía nàng: "Nàng mau nói xem! Hừ!" Trong lỗ mũi hắn tràn lửa giận, hừ lạnh một tiếng.

"Chàng cố ý giết Xích Phượng và Triệu toàn trước mặt nô tỳ, muốn nô tỳ sợ hãi!" Chu Tử bật thốt lên.

Triệu Trinh sửng sốt: ta ra lệnh đánh chết hai kẻ hạ tiện kia, là vì hù dọa nàng sao?

Nhìn vẻ mặt Triệu Trinh không chút thay đổi, trong lòng Chu Tử càng sợ, nhưng nghĩ lại thì, nếu đã nói ra, vậy cứ thoải mái mà nói, dù sao cũng chỉ chết một lần: "Chàng còn sai người ngày ngày trông chừng nô tỳ, nào có ai giống nô tỳ, ra khỏi viện một bước cũng có người trông chừng? Nô tỳ là phạm nhân ngồi tù sao?

Vẻ mặt Triệu Trinh có chút khó coi.

Chu Tử nói xong cao hứng ngồi thẳng lên, mắt nhìn chằm chằm Triệu Trinh tiếp tục tố cáo: "Ngày ngày chàng đều bắt nô tỳ uống canh tránh thai gì đó, làm hại phá hủy thân thể nô tỳ, không thể sinh con!"

Chu Tử nghĩ đến mà phát cáu, hơn một tháng mình không uống thuốc ngừa thai, hầu như mỗi ngày đều ở cùng Triệu Trinh, nhưng cũng không hề có dấu hiệu có hài tử, sớm lo lắng cơ thể mình bị canh ngừa thai của Triệu Trinh làm hỏng, sau này không bao giờ … có hài tử được nữa, tâm tình kích động: "Đều tại chàng, đến bây giờ nô tỳ vẫn không thể mang thai."

Thân thể và vẻ mặt Triệu Trinh có chút buông lỏng, ngồi trở lại trên ghế, trầm giọng nói: "Còn hết?"

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là còn!” tâm tình Chu Tử càng thêm kích động, “Chàng nói cưới Vương phi liền cưới Vương phi, cưới trắc phi liền cưới trắc phi, còn bảo nô tỳ chọn giúp chàng, căn bản chàng không để ý đến cảm nhận của nô tỳ!”

Lông mày Triệu Trinh nhướn lên: “Không tệ, nói tiếp!”

“Chàng ……” Chu Tử hết từ để dùng rồi, mở miệng rồi ngậm lại, cuối cùng cũng không thể nói được gì, đành ăn vạ, “Dù sao tội của chàng chính là chồng chất lên nhau!”

Triệu Trinh không khỏi bật cười.

Nhìn hắn cười chói lọi như hoa xuân, chút dũng khí vừa sinh ra của Chu Tử không khỏi xẹp xuống, thân thể mềm nhũn, cúi đầu không nói.

“Nói xong rồi!” Chu Tử khúm núm thấp giọng hừ một tiếng.

“Nói xong rồi thì cũng nên nhận phạt đi!” Triệu Trinh đưa ra kết luận

“Dạ!”

“Cởi quần ra,” Triệu Trinh dùng roi chỉ vào bụng Chu Tử, giọng nói rất nhẹ, nhưng không thể làm trái “Đứng vịn giường!”

Từ trên đất Chu Tử giùng giằng bò dậy, đi tới mép giường, khom lưng cởi tiết khố của Triệu Trinh ra, đứng đưa lưng về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng ở phía sau nàng.

Chu Tử mặc chính là trung y của hắn, thật sự quá rộng, quần áo rũ xuống che cái mông của Chu Tử, nửa kín nửa hở lộ ra bắp đùi trắng nõn thon dài.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm cái mông Chu Tử đã bị quần áo hoàn toàn che lấp, hắn vẫn nhớ rõ cái mông của Chu Tử vừa trắng vừa mềm, tròn vo,

https://thuviensach.vn

sờ vào vô cùng co dãn, có thể nói là đầy đặn khỏe khoắn, rất mê người, làm hắn không nhịn được muốn đánh lên trên mấy cái ----- cho nên chuyện chăn gối của hai người đều dùng tư thế sau lưng nhiều hơn một chút, Triệu Trinh thích nghe âm thanh "phách phách phách" phát ra lúc mình va chạm vào Chu Tử.

Hắn vươn tay bấm lên mông nàng một cái, Chu Tử bị đau co rúm lại. Lông mi Triệu Trinh thật dài rũ xuống, đi thẳng tới mép giường, vén vạt trước của áo bào trắng thêu hình Hải long lên, tuột quần xuống một chút, ngồi xuống, lộ ra vật to lớn đã sớm dựng thẳng vươn cao.

Giọng của hắn có chút khàn khàn: "Đến đây đi!"

Chu Tử ngiêng đầu nhìn nơi đó của Triệu Trinh một cái, liền hiểu ý của Triệu Trinh, không khỏi có chút sợ hãi. Lúc hai người hòa thuận Triệu Trinh luôn chìu theo nàng, cũng chỉ để nàng ngậm phần đầu mà không yêu cầu thêm nữa, nhưng Chu Tử biết trong lòng hắn còn muốn mình ngậm sâu hơn, chẳng qua chỉ không muốn mình khó chịu thôi.

Hiện tại với tình trạng này của hai người, đương nhiên Triệu Trinh sẽ không thương hương tiếc ngọc, lần này sợ là sẽ rất thảm! Chẳng lẽ sẽ bị Triệu Trinh 'tiền dâm hậu sát' bạo lực tình dục mà chết sao?

Nàng lại nhìn lướt qua vật đó của Triệu Trinh, từ từ đi tới, ngồi chổm hổm giữa hai chân Triệu Trinh, cúi đầu liếm mấy cái.

Ngày mùa hạ, Triệu Trinh cưỡi ngựa chạy tới chạy lui xa như vậy, cho dù là một mỹ nam tử thích sạch sẽ, cái vật đó cũng không thể không có mùi.

Trước kia lúc hai người như vậy, Triệu Trinh luôn nghe lời nàng tắm rửa sạch sẽ thơm tho ngào ngạt, một chút mùi lạ cũng không có.

Nhưng bây giờ mới liếm mấy cái, mặc dù phía trên không có loại mùi tanh sau khi trải qua chuyện phòng the, nhưng trong miệng nàng đều đầy

https://thuviensach.vn

mùi mồ hôi.

Chu Tử vừa mới chần chờ một chút, Triệu Trinh liền thấp giọng nói: “Còn không ngậm?”

Chu Tử giật mình, vội vàng há miệng, cố gắng ngậm vật của hắn vào. Nhưng một là quá lớn, hơn nữa còn có mùi mồ hôi, Chu Tử không nhịn được, nhanh chóng phun ra.

Ngẩng đầu lên, Triệu Trinh thẳng mặt không lộ cảm xúc gì đang nhìn mình.

Chu Tử cảm thấy tủi thân: “Quá mặn, chàng đi tắm đi!”

Triệu Trinh không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng trình diễn một màn trợn mắt há hốc mồm: mẹ nó, đến lúc này rồi mà còn dám chê chỗ đó của Lão Tử mặn! (LPH: *cười bò ra*)

Chu Tử tủi thân nhìn hắn: thật rất mặn mà, không tin tự chàng thử xem.

Triệu Trinh cũng rất ưa sạch sẽ, im lặng đứng dậy, cởi áo bào và trung y, cởi quần ra, hai chân dài trần trụi bước qua Chu Tử, đi vào phòng tắm.

Thấy hắn vào phòng tắm, lúc này Chu Tử mới vỗ vỗ ngực, thở ra một hơi: May mà Triệu Trinh đi tắm, bằng không khẩu vị quá quá nặng rồi!

Triệu Trinh tắm xong, trần trụi đi ra.

Chu Tử đứng ở mép giường, nhìn cơ thể hắn khỏe mạnh cao gầy, cảm thấy hình như Triệu Trinh gầy đi không ít, trong lòng khổ sở: hắn vốn đã gầy, gầy nữa không biết còn chỗ nào có thịt chứ.

Triệu Trinh khỏa thân bước tới, cũng không thích chơi trò thổi tiêu nữa, bảo Chu Tử đưa lưng về phía mình nhếch mông lên, sau đó nắm lấy hông

https://thuviensach.vn

Chu Tử, nhắm ngay nơi đó của Chu Tử, không dùng chút cách thức dịu dàng nào, mạnh mẽ đi vào.

Chu Tử bị đau, nẩy người một cái.

Triệu Trinh ấn lưng làng xuống, cố định hai bên hông Chu Tử, mạnh mẽ đâm vào.

Chu Tử đau đến run người, nhưng lại không dám lên tiếng, đành phải cắn răng nhẫn nhịn.

Triệu Trinh ra vào mấy cái, phát hiện bên trong đã trơn hơn, dùng sức như khi tập trận, mạnh mẽ va chạm như đánh trận, trong âm thanh "Bùm bùm" liên tiếp, rất nhanh Triệu Trinh đạt tới đỉnh điểm. Hắn nâng mông Chu Tử, dùng sức đâm vào Chu Tử, đạn pháo bắn ra liên tục không ngừng. (LPH: ta đi chết đây!!!)

Sau khi bắn xong, hắn không buông Chu Tử ra, mà vẫn giữ nguyên tư thế đó, ôm siết Chu Tử vào trong ngực, ngồi xuống giường, biến thành tư thế Chu Tử đưa lưng ngồi trong lòng hắn.

Thật ra lúc hắn mạnh mẽ đâm vào, Chu Tử có hơi đau một chút, nhưng dù sao cũng đã nhiều lần bị vật to lớn ấy chinh phạt rồi, rất nhanh liền thích ứng, lại bị Triệu Trinh va chạm mạnh mấy trăm cái, thân thể đã sớm co rút mạnh thành một khối.

Một tháng tích góp từng ly từng tí của Triệu Trinh bắn ra không ít, hài lòng, vươn hai cánh tay ôm lấy Chu Tử kéo vào lồng ngực mình, phát hiện cả người Chu Tử vẫn run rẩy, phía dưới vẫn quấn chặt lấy mình.

Hắn không biết bộ dạng này của Chu Tử là bị dọa quá sợ, hay là quá đau, hoặc là giống như trước kia khi hai cùng phòng, nàng cũng giống mình cực kỳ thoải mái mới như vậy.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Triệu Trinh cảm giác phía dưới Chu Tử vẫn quấn chặt lấy mình, như vậy hắn có thể xác định được là chuyện gì xảy ra, dương vật vẫn còn trong cơ thể Chu Tử lại mạnh mẽ đứng lên, oai phong như cũ.

Triệu Trinh ngồi ở trên giường, tay giữ lấy vòng eo Chu Tử, kéo nàng lên lên xuống xuống phun ra nuốt vào chính mình. Chu Tử đã sớm mềm như vũng nước, mặc kệ động tác của hắn.

Bên dưới Triệu Trinh bền chắc cứng rắn, sắc bén mạnh mẽ, Chu Tử thật sự không chịu nổi, quay đầu nhìn Triệu Trinh, mắt ướt át như muốn khóc, không nói gì, nhưng nhìn như khóc, như tố cáo.

Triệu Trinh cắn môi, nhẫn nại rút ra, kéo nàng đứng lên, chuyển thành tư thế Chu Tử ngồi trên người hắn đối mặt với hắn, sau đó một tay cầm vật lớn, một tay giữ mông Chu Tử, nương theo trơn trợt mà chen người đẩy vào.

Chu Tử nằm sấp trước ngực hắn, hai tay ôm cổ hắn, theo hắn ra vào, hai quả đào lớn trước ngực đung đưa, Triệu Trinh há mồm ngậm một quả, phía dưới dùng sức điên cuồng đẩy lên trên, trong tiếng khóc Chu Tử lên đỉnh lần thứ hai.

Sau trận điên cuồng, Triệu Trinh ôm Chu Tử, tê liệt ngã xuống giường, cảm giác hài lòng tinh thần sảng khoái. Chu Tử thì hỗn loạn, xụi lơ trong lòng hắn.

Trên người hai người đầy dấu vết hoan ái, ai cũng không còn sức để đi tắm. Thân thể Triệu Trinh cực kỳ mệt mỏi, nhưng cũng thoải mái một cách kỳ lạ, cảm thấy đêm nay là đêm thoải mái nhất trong cả tháng nay.

Hắn ôm Chu Tử nằm trên giường La Hán, khoan thuyền theo sóng nước chậm rãi bềnh bồng, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Thuyền lớn giống như một cái nôi khổng lồ, lay động không ngừng dỗ Chu Tử ngủ như trẻ nhỏ, đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại – trong giấc ngủ ngửi thấy mùi thức ăn, đói mà tỉnh lại.

Nàng ngửi mùi cháo mà mở mắt, thấy Triệu Trinh mặc quần áo mùa hè màu trắng, ngồi trên một cái ghế ở trước giường, mặt quay về phía mình, trong tay bưng một chén cháo cá.

Suốt nửa đêm vận động kịch liệt, Chu Tử đói đến mức muốn ngất đi, dạ dày không có tiền đồ kêu rột rột.

Triệu Trinh nhìn đôi mắt chờ mong của nàng, một tay bưng bát cháo cá, một tay cầm thìa khuấy khuấy, đôi mắt xếch xinh đẹp lóe ánh sáng gian xảo: “Chu Tử, muốn ăn hay không?”

“Muốn!” Chu Tử tha thiết nhìn bát cháo cá, thành thật trả lời.

“Vậy sau này nàng có ngoan không?” Vẻ mặt Triệu Trinh mang theo chút hấp dẫn.

“Ừm.” mắt thèm muốn nhìn bát cháo, Chu Tử gật đầu.

Triệu Trinh cười nhạt một tiếng: “Vậy sau này còn dám bỏ trốn hay không?”

Chu Tử cúi đầu, không trả lời: chẳng lẽ sau này Triệu Trinh lấy vợ sinh con ghét bỏ mình, mình cũng không bỏ trốn sao?

Triệu Trinh thấy vậy, cũng không nói nhiều, dứt khoát đứng dậy bê bát cháo cá đi.

Chu Tử thấy cháo cá thơm ngon càng chạy càng xa, trong lòng cực kỳ khổ sở, hận không thể đập giường nổi giận.

https://thuviensach.vn

Quấn chăn xuống giường, Chu Tử tìm khắp một lượt trong phòng tắm, muốn mặc quần áo ra ngoài tìm ít đồ ăn lấp đầy bụng, nhưng tìm hết cả khoang, một bộ y phục cũng không thấy. Đừng nói quần áo bẩn hôm qua của nàng, ngay cả quần áo của Triệu Trinh cũng không có.

Chu Tử cảm thấy cực kỳ thống khổ, quấn chăn trở lại giường, khóc không ra nước mắt.

Triệu Trinh giống như ‘Hoàng hạc’ bay đi, cả buổi chiều cũng hoàn toàn không có tin tức.

Chu Tử thiếu chút nữa ngất đi vì đói, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ càng ngày càng u ám, biết trời sắp tối. Từ trái tim đến dạ dày, đỉnh đầu đến ngón chân nàng đều chờ mong Triệu Trinh trở về.

Nhưng ngoài cửa sổ đã tối đen, mà Triệu Trinh vẫn chưa về đến.

Tác giả có lời muốn nói: các vị thân mến, sáng sớm thấy một chương đầy dầu mỡ nặng khẩu vị như vậy có được không? Hắc hắc!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Khéo Đàm Phán, Đạt Được Mục Đích

Có lẽ là do vấn đề thân thể, cơn them ăn của Chu Tử rất dồi dào cho dù là cơm rau dưa cũng có thể ăn thật ngon lành. Lúc mới vào nội viện Diên Hi Cư của Vương Phủ ở Nam Cương hầu hạ Triệu Trinh, hơn một nửa thức ăn khuya đều vào bụng của nàng. Kể từ ngày Triệu Hùng đi theo Chu Tử, nhiều lần ra ngoài cũng đều vì mua thức ăn cho Chu Tử. Triệu Trinh đã mấy lần từng gặp phải Triệu Hùng mang theo gã sai vặt xách hộp đựng thức ăn từ bên ngoài trở về, hỏi ra mới biết là món ăn đặc trưng mua từ tửu lâu nổi danh mà Chu Tử bảo mua về.

Chu Tử còn rất yên tâm thoải mái: Đây là bạc của mình! Cho nên ăn uống thả cửa, chỉ là buổi tối phải ăn ít một chút.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử ăn ăn uống uống giống như một đứa trẻ, cảm thấy Chu Tử thật là tham ăn, bất giác muốn dùng thức ăn uy hiếp nàng.

Lúc này Triệu Trinh đang ở tầng hai thoáng mát rộng rãi của thuyền lớn, cùng hai môn khách giỏi thư họa Cổ Mộc, Trương Sơn Quân, và thủ lĩnh Tiêu Thám của nhóm kỵ binh dũng mãnh cùng thăm dò, thương lượng mà vẽ bản đồ Bắc Cương.

Triệu Trinh đã phái nhóm kỵ binh dũng mãnh của hắn đến Bắc Cương tìm hiểu tỉ mỉ địa hình. Kỵ binh dũng mãnh đã vẽ một bức bản đồ sơ lược, Triệu Trinh xem rất không hài lòng vì vậy gọi Cổ Mộc và Trương Sơn Quân tới sửa lại cho cụ thể hơn, chính xác hơn.

https://thuviensach.vn

Mấy năm nay Ô Thổ Quốc ở lân cận Bắc Cương cực kỳ hiếu chiến, luôn như hổ rình mồi với Bắc Cương của Đại Kim. Triệu Trinh cho rằng sớm muộn gì cũng sẽ phải đánh một trận, chi bằng chuẩn bị sớm một chút.

Bởi vì thái độ của Triệu Trinh, vị tướng lĩnh Tiêu Thám của kỵ binh dũng mãnh và nhóm Cổ Mộc đều rất nghiêm túc, lúc đang thảo luận Triệu Hùng lặng lẽ tới hỏi Triệu Trinh: “Vương gia, Chu Tử cô nương cả ngày cũng chưa -------”

Triệu Trinh ngắt lời hắn: “Ngươi đi xuống chuẩn bị trước một chút đi!”

Triệu Hùng lui xuống.

Lúc chuyện vẽ bản đồ căn bản đã sắp xếp xong, Triệu Trinh mới ra lệnh cho Triệu Anh thay mặt hắn chiêu đãi đám người Cổ Mộc uống rượu, mình đi xuống trước.

Thực ra với địa vị của hắn thì có rất nhiều chuyện không cần tự mình phải làm, nhưng tính tình Triệu Trinh trời sinh thích nghiên cứu những thứ mới lạ nên mới cho gọi bọn họ tới tự mình hỏi rõ.

Lúc từ tầng hai đi xuống tầng một, Triệu Trinh lơ đãng liếc nhìn bốn phía hai bên bờ sông lớn tối đen, cho thấy đêm đã khuya, hắn là lúc này Chu Tử đã rất đói bụng rồi.

Đợi Triệu Trinh tắm xong, Triệu Hùng đã vội vàng chuẩn bị thức ăn đặt vào khay, bưng đưa cho hắn.

Triệu Trinh nhận lấy khay thức ăn, nhìn thấy trong khay là hai đĩa rau dưa, một chén cháo cải thìa, một đĩa rau dương xỉ trộn non mềm, một quả cà nướng, đều là những món Chu Tử thích ăn. Sau khi nhìn qua, hắn rất hài lòng bưng khay đi về phía khoang thuyền.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đói bụng sắp muốn ngất đi, hơn nữa trong lòng còn chứa chuyện khác, đến nỗi dù cực kỳ đói bụng nhưng vẫn không nhịn được đứng lên đi đi lại lại suy nghĩ vẫn vơ mong có thể tìm được một con đường cho nàng chạy trốn.

Cửa khoang bị khóa từ bên ngoài.

Cúi nhìn mặt nước qua cửa sổ mở rộng, Chu Tử cảm thấy với kỹ thuật bơi lội của mình nhảy xuống là có thể bơi tới bờ sông chạy trốn, chỉ là sau khi nhìn thân thể trần trụi bị quấn dưới cái chăn mỏng của mình nàng quả quyết bỏ qua ý nghĩ này.

Đang lúc Chu Tử hết đường xoay sở, đói bụng sắp chết rồi thì Triệu Trinh giống như bồ tát giáng thế, điềm đạm hóa thân thành gã sai vặt bưng khay đi vào.

Hắn đặt khay lên bàn, sau đó ngồi xuống cái ghế bên cạnh bày ra tư thế ung dung thoải mái.

Chu Tử thấy thế vội vàng quấn chặt chăn trên người rồi mới nhìn sang Triệu Trinh, không thèm để ý đến cái bụng kêu ọt ọt: “Khi nào mới trả quần áo cho nô tỳ đây!”

Triệu Trinh đặt tay lên tay vịn của ghế: “Nàng muốn hỏi mấy tờ ngân phiếu giấu trong cổ áo?!”

Chu Tử nhìn hắn, quả thực không còn lời nào để nói.

“Ở chỗ của ta.” Triệu Trinh rất thẳng thắn nói.

“Đó là nô tỳ tích…….” Chu Tử cũng ngược ngùng khi mình nói như vậy.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không khách khí cắt đứt lời nàng: “Ngay cả nàng cũng đều là của ta.”

Chu Tử không còn lời nào để nói, đành phải dời lực chú ý vào bàn thức ăn.

Lần này Triệu Trinh giống như có chút tình người: “Ăn đi!”

Chu Tử kéo sát chăn vào người từng bước lắc lư đến trước bàn, ngồi đối diện với Triệu Trinh, bắt đầu ăn cơm.

Dù sao Nàng cũng đã ở phủ Cao Thượng thư, a không đúng, nay là phủ Cao Thừa tướng, hai năm để học lễ nghi quý tộc, mặc dù hận không thể nuốt hết toàn bộ thức ăn vào bụng nhưng biểu hiện vẫn rất tao nhã.

Thấy nàng ăn cũng được nhiều rồi, Triệu Trinh mới nói: “Đã có tin tức muội muội Chu Bích của nàng!”

Chu Tử sửng sốt thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng nuốt cháo trong miệng xuống, lúc này mới nói: “Bây giờ Chu Bích đang ở đâu?”

Triệu Trinh không lên tiếng, ánh mắt thâm ý lướt nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Chu Tử nhìn hắn nghiêm túc nói: “Sự việc kia về sau chúng ta hãy nói.”

Triệu Trinh thong thả ung dung nói: “Nàng ta bị người đưa vào phủ Bắc Tĩnh vương cũng chính là phủ của Nhị hoàng huynh”

Chu Tử hít sâu một hơi, ánh mắt mong chờ nhìn Triệu Trinh: “Con bé không bị thu dùng chứ?”

“Trước mắt Nhị hoàng huynh rất sủng ái nàng ấy.”, rất nhanh Triệu Trinh lại nói tiếp “Bất quá, nữ nhân trong phủ Nhị hoàng huynh rất nhiều, không rõ số lượng cụ thể.”

https://thuviensach.vn

Chu Tử có chút mờ mịt nhìn Triệu Trinh.

Sao nàng lại không biết những nữ nhân ngoằn ngoèo lẩn quẩn kia chứ.

Chu Bích non nớt nhu nhược như thế, sao có thể đối phó được.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Chu Tử nhìn về phía Triệu Trinh mang theo chút mờ mịt, lúng túng và bất lực.

Triệu Trinh giật mình rũ mí mắt xuống không chịu nói.

Chu Tử lặng im suy nghĩ một chút.

Thân phận của nàng quá thấp, ở trong phòng còn có thể dựa vào Triệu Trinh sủng ái mà càn rỡ một phen, nhưng ở bên ngoài, một chút tác dụng cũng không có.

Chu Bích là ai? Là muội muội cùng nàng nắm tay nhau đi suốt đêm trong gió rét, đã nhiều năm muội muội và nàng cùng nhau chia xẻ nửa bát cháo, cùng rúc vào một cái chăn trong đêm đông giá rét sưởi ấm cho nhau……. Nước mắt nàng chảy xuống.

Nàng đi tới quỳ xuống trước đầu gối Triệu Trinh,.

Chu Tử vùi mặt vào áo mùa hè lụa mỏng màu trắng có hoa văn của Triệu Trinh, nước mắt chảy xuống thấm vào bên trong vạt áo.

“Vương gia cầu xin chàng giúp muội muội của nô tỳ.”

Nhìn nàng rơi lệ, Triệu Trinh tự cho mình là cứng rắn như thép cũng có chút mềm lòng, hắn đưa tay vuốt ve búi tóc vấn sơ sài của Chu Tử: “Ta sẽ sai người bảo vệ tính mạng cho người nhà của nàng.”

Giọng của hắn trầm thấp, tốc độ chậm chạp nhưng Chu Tử biết hắn rất nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Nàng có thể đoán được Triệu Trinh làm như vậy tất sẽ sử dụng mật thám nằm vùng ở phủ Bắc Tĩnh vương của hắn, sẽ khiến hắn có một số phiền toái nhất định.

“Sau này Vương gia nói gì nô tỳ đều nghe.” Chu Tử ngẩn mặt đặt cằm lên đầu gối Triệu Trinh nhưng không nhìn hắn “Nhưng nếu sau này Vương Phi, Trắc phi vào phủ, xin để nô tỳ rời đi.”

“Được!” Triệu Trinh giống như tùy tiện đáp một tiếng.

Chu Tử thấy hắn thoải mái đồng ý nhanh như vậy, cho là hắn không nghe rõ lại nói một lần nữa: “Nô tỳ nói chính là sau này bất kể chàng lấy Vương Phi hay Trắc phi, nô tỳ đều sẽ rời đi.”

Tay Triệu Trinh đã chuyển sang bờ vai nàng, rất không vui nói: “Ta biết!”

Chu Tử không nói gì thêm nữa.

Nàng nghĩ đến Chu Bích liền ngẩng đầu lên: “Vương gia, hiện tại muội muội của nô tỳ sống có tốt không?”

Triệu Trinh phiền muộn nhìn nàng: “Sao ta biết được? Nàng đi hỏi Triệu Hùng ấy.”

Chu Tử vui mừng trong lòng, “Dạ!” một tiếng. Có những lời này của Triệu Trinh, nàng phải hỏi Triệu Hùng cặn kẽ hết tất cả mọi việc.

Triệu Trinh thấy nàng vui mừng liền nói lại chút chuyện mà mình nhớ khi Triệu Hùng bẩm báo lúc trước: “Nghe nói rất giống nàng, chỉ là gương mặt hơi khác một chút.”

Hắn lại bổ sung một câu: “Không đẹp bằng nàng!”

https://thuviensach.vn

Chu Tử lại cười nói: “Bộ dạng của muội muội rất xinh đẹp: mắt to, miệng nhỏ, cằm nhọn, đẹp hơn nô tỳ rất nhiều, còn rất thiện lương nữa, con bé… ”

Nghe được tin tức của Chu Bích, trong lòng cực kỳ vui vẻ lại không có ai để chia xẻ, chỉ có thể chia xẻ cùng Triệu Trinh, cho nên liền nói liên tục không ngừng.

Triệu Trinh vừa lắng nghe Chu Tử nói lan man vừa vuốt ve Chu Tử.

Lúc này đã qua giờ hợi, trong thuyền lớn yên tĩnh, chỉ có tiếng nước ào ào chảy, nhất thời vô cùng tĩnh lặng.

Giọng của Chu Tử thật êm ái, mềm mại chảy xuôi trong trời đêm yên tĩnh nơi này.

Triệu Trinh cảm thấy ban đêm như vậy thật vô cùng ấm áp, vô cùng ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Chăm Sóc Khi Đau Ốm, Hiểu Rõ Tấm Lòng

Bởi vì lần này đi cùng một đội quân, trong cả đội tàu chỉ có một nữ nhân, chính là Chu Tử, cho nên Triệu Trinh không muốn Chu Tử xuất đầu lộ diện, sợ bị người khác nhìn thấy, cho nên cũng không chuẩn bị y phục cho Chu Tử, chỉ để nàng mặc trung y của mình sống trong khoang, dù sao đang là mùa hạ, thời tiết cũng không lạnh. Thức ăn gì đó cũng đều do hắn tự mình bưng đến.

Lúc này đội tàu chưa đến đất phong của hắn, Triệu Trinh cũng không cần đến mỗi bến tàu là phải dừng lại tiếp kiến quan viên, cho nên thời gian rộng dài thảnh thơi.

Trong một tháng hai người cách xa nhau, quả thật Triệu Trinh đã thành thành thật thật suốt một tháng, nhịn đến nỗi lửa nóng khắp người sắp bùng nổ, một khi bắt được Chu Tử trở về, hắn liền tận lực bù lại một tháng chịu thiệt kia, ban ngày ban đêm chỉ cần rảnh rỗi là quấn lấy Chu Tử.

Mỗi lần Chu Tử chịu đựng tới cực hạn, lúc thật sự không thể chìu theo hắn, chỉ cần Triệu Trinh trương ra vẻ mặt thất vọng xen lẫn khát vọng của hắn nhìn về phía Chu Tử, Chu Tử sẽ ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ mặc hắn xử lý.

Triệu Trinh sảng khoái trong suốt hai mươi ngày, cảm giác quả thật mình đang ở thiên đường của nhân gian.

Những ngày này, bởi vì sắp đến đất phong, trên đường đi, đội tàu mới ngừng ở phủ Giang Xuyên, Triệu Trinh đi gặp các quan viên tới yết kiến,

https://thuviensach.vn

rốt cuộc Chu Tử có thể nghỉ một chút.

Triệu Trinh vừa đi, nàng liền bắt đầu ngủ mê man.

Khi tỉnh ngủ, Chu Tử phát hiện mình ngã bệnh.

Nàng chỉ cảm thấy cổ họng đau đến không thể nói được, cả người rét run, lạnh đến nổi xương cũng đau, nằm trên giường mà nhúc nhích cũng khó khăn.

Nhưng lúc này Triệu Trinh lại không có trong khoang, người khác cũng không dám vào, bị bệnh nằm trên giường, Chu Tử kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, không thể làm gì khác hơn là nặng nề mê man nằm yên đó, phó mặc cho số phận.

Chu Tử cứ như vậy nằm trên giường, đến tối, nàng lạnh đến rùng mình, đầu óc hỗn loạn, cảm giác mình sắp chết.

Cả ngày này Triệu Trinh vẫn chưa về.

Hắn nghe nói phủ Giang Xuyên sửa một con đập lớn, rất có lợi cho dân chúng nơi đây, bảo các quan viên phủ Giang Xuyên cùng đến xem xét. Mặc dù lộ trình tương đối xa, đợi đến khi trở lại thuyền cũng là rạng sáng ngày hôm sau, nhưng hắn nghĩ rằng trong phòng cũng không thiếu điểm tâm, Chu Tử có thể kiên trì một ngày, nên cũng không quá lo lắng.

Chu Tử lạnh run lên, xương cốt cả người nhức nhối, trong lòng mong đợi Triệu Trinh trở về, nhưng ngoài cửa sổ chỉ toàn bóng tối, ngay cả khi màn đêm đã qua, Triệu Trinh vẫn chưa trở về.

Cuối cùng, nàng rơi vào hôn mê.

Đợi khi nàng tỉnh lại, còn chưa mở mắt, liền nghe phía ngoài truyền đến âm thanh lộp độp, hình như là tiếng phát ra khi giọt mưa rơi lên mạn

https://thuviensach.vn

thuyền.

Trời mưa sao?

Nàng vẫn cảm thấy rất lạnh, nhưng xương và da cũng không còn đau khiếp như trước nữa.

Vừa mở mắt nhìn, trong khoang trống rỗng, yên tĩnh, chỉ có một mình nàng, chỉ có tiếng mưa rơi đơn điệu.

Lúc đau yếu nhất, người trong đầu Chu Tử nhớ tới trước hết vẫn là Triệu Trinh.

Nghĩ đến Triệu Trinh, lòng Chu Tử lại thêm đau.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Trinh, nàng đã bắt đầu không khống chế được mình mà thích hắn. Vì hắn, cái gì nàng cũng nguyện ý làm, cứ thế kiên nhẫn chăm sóc hắn, hầu hạ hắn, ở bên hắn, không nghĩ tới mấy năm qua mình chỉ sinh bệnh một lần này, không biết Triệu Trinh đã thong dong tự tại ở đâu, vứt bỏ mình ở đây.

Tâm tình người đang bệnh đều rất nhạy cảm, Chu Tử cũng thế.

Cho tới bây giờ nàng đều biết địa vị của mình và Triệu Trinh quá chênh lệch, biết rõ Triệu Trinh vô tình lạnh nhạt, nhưng dẫu đã biết, vẫn luôn mang theo mong đợi xa vời của thiếu nữ. Hiện tại nàng một thân một mình bị bệnh liệt giường, Triệu Trinh thì không biết đã đi đâu.

Chu Tử ăn năn hối hận, nước mắt lại chảy ra.

"Bẩm báo Vương Gia, thuốc đã sắc xong!"

A? Hình như bên ngoài là giọng của Triệu Hùng?

https://thuviensach.vn

Chu Tử cảm thấy rất kỳ quái, cố gắng dùng dằng di chuyển thân thể. Nhưng mặc dù đầu óc của nàng tỉnh táo, thân thể lại không hợp tác, nỗ lực nửa ngày, căn bản cũng không nhúc nhích được, cuối cùng đành phải nhắm hai mắt lại.

"Nàng đã tỉnh!"

Là giọng của Triệu Trinh!

Chu Tử lập tức mở mắt, đôi mắt đẫm lệ mờ mịt long lanh, nàng nhìn thấy Triệu Trinh bưng chén thuốc tiến vào.

Nàng muốn gọi Triệu Trinh, nhưng cổ họng không thể thốt ra lời.

Triệu Trinh thấy Chu Tử đã tỉnh, bước nhanh tới, đặt chén thuốc lên bàn ở đầu giường, đi tới cuộn cuộn cái chăn, gấp thành hình dáng một cái gối đầu, một tay đỡ Chu Tử dậy, một tay đặt cái chăn vừa gấp dưới người Chu Tử.

Lúc hắn làm những động tác này hơi khom người, thân thể cách Chu Tử rất gần. Ngửi được mùi vị quen thuộc trên người hắn, Chu Tử đột nhiên cảm thấy đặc biệt hạnh phúc, những ăn năn hối hận đau lòng thất vọng vừa rồi lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Vào giờ khắc này, Chu Tử biết rõ, nàng thật sự đã rơi vào tình yêu.

Nước mắt lại một lần nữa chảy ra.

Nàng nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh thu xếp ổn thỏa cho nàng xong, ngồi xuống bên giường.

Hắn cầm khăn lụa nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Chu Tử, sau đó bưng chén thuốc lên: "Uống thuốc đi!"

https://thuviensach.vn

Hắn múc một muỗng nước thuốc, dùng miệng nếm nếm, rồi mới đút cho Chu Tử.

Bởi vì sốt cao chưa giảm, môi Chu Tử khô nứt da, lúc nàng hôn mê Triệu Trinh đã đút không ít nước, nhưng vẫn không có hiệu quả gì. Triệu Trinh cẩn thận đưa cái muỗng tới, sợ đụng vào vết thương ngoài miệng Chu Tử.

Đã lớn như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời hắn làm chuyện hầu hạ người khác, ngược lại lại làm thật nên hình nên dạng.

Đút thuốc xong, hắn tỉ mỉ dùng khăn lụa lau nước thuốc còn vương trên khóe miệng Chu Tử. Sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài bưng một chậu nước lạnh mà Triệu Hùng đưa tới vào.

Triệu Trinh xoay người lại từ trong chậu nước vắt ra một cái khăn lông lạnh, xếp thành khối vuông đặt lên trán Chu Tử.

Chu Tử trợn tròn mắt, nhìn đăm đăm vào mặt hắn, giống như vĩnh viễn cũng không nhìn đủ.

Triệu Trinh cảm nhận được ánh mắt của nàng, thấy nàng đã phần nào khôi phục, trong lòng chợt dễ chịu hơn nhiều. Chu Tử theo hắn mấy năm, chưa từng sinh bệnh, cả ngày tung tăng vui vẻ, không ngờ một khi ngã bệnh lại bệnh nặng đến vậy.

Hắn rũ mí mắt, nhớ tới lời đại phu nói, trên mặt không khỏi mang chút xấu hổ.

Lần này Chu Tử ngã bệnh, căn bản bởi vì chuyện phòng the quá độ, nàng là bị chính hắn ép buộc thái quá, thân thể mới sinh bệnh.

Nhìn mặt Chu Tử tái nhợt, môi khô khốc, lòng Triệu Trinh như dao cắt, hắn chợt ý thức được, thì ra, đây chính là người trong lòng hắn, hắn cứ vậy mà hành hạ nữ nhân mình yêu.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm Chu Tử đặt nàng xuống giường, sau đó vén chăn lên, nằm xuống bên người nàng. Thân thể Chu Tử vẫn nóng như cũ, chỉ là Triệu Trinh muốn ôm nàng, giống như chỉ có thế mới có thể bảo vệ nàng, khiến nàng nhanh khỏi bệnh.

Buổi sớm ngày hôm sau hắn mới trở về.

Đi xem xét đập lớn xong, vừa tới phủ thành phủ Giang Châu, mưa đã rơi xuống, đoàn người bị ngăn lại trong thành của phủ Giang Xuyên.

Cuối cùng, Triệu Trinh bắt đầu lo lắng cho Chu Tử ở trong khoang, hắn biết nếu hắn không cho phép, không ai dám vào trong khoang của hắn, sợ là Chu Tử đã đói bụng!

Cho nên, mặc dù mưa vẫn chưa ngừng, Triệu Trinh lại kiên trì đội mưa cưỡi ngựa quay về.

Hắn trở lại thuyền, liền sải bước đi về phía khoang của mình. Khi hắn vừa bước vào, Chu Tử đã nóng cháy hôn mê sâu, trên mặt trắng bệch xanh xao, đôi môi cũng phủ màu trắng, hơi thở như có như không. Hắn hết sức kiềm chế mình, đưa tay sờ sờ lên người nàng, phát hiện thân thể của nàng nóng đến có chút phỏng tay.

Triệu Trinh dùng hết biện pháp đút nàng uống nước, mỗi lần đều bị chảy ra, uống không được chút nào.

Nghĩ đến Chu Tử sẽ rời bỏ mình, Triệu Trinh cảm thấy một trận khủng hoảng, hắn cúi người xuống, ôm chặt lấy Chu Tử, thấp giọng gọi nàng.

Theo lời hắn gọi, lông mi Chu Tử hình như giật giật, nhưng vẫn không tỉnh lại.

Triệu Trinh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ôm thật chặt Chu Tử vào trong ngực, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Ngay vào lúc này, Triệu Hùng mang theo Hầu đại phu – thầy thuốc trong quân tới.

Hầu đại phu y thuật cao siêu, chỉ bằng mấy thang thuốc, hơn nữa còn được Triệu Trinh hết lòng chăm sóc, Chu Tử từ từ khôi phục lại.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Trinh đều đem chính vụ, quân vụ đến nơi này xử lý. Dùng một tấm bình phong phân cách, hắn vừa chăm sóc Chu Tử, vừa xử lý những việc công kia.

Nhờ Triệu Trinh hết lòng chăm sóc, bệnh của Chu Tử từ từ chuyển biến tốt. Chờ khi đội tàu tiến vào đất phong của Triệu Trinh, Chu Tử đã hoàn toàn bình phục.

Có thể tung tăng vui khỏe trở lại như bình thường, chuyện đầu tiên Chu Tử làm chính là hỏi Triệu Trinh về bộ quần áo vải màu xanh của mình, giặt sạch sẽ rồi treo trước cửa sổ, rất nhanh liền được gió sông hong khô. Sau khi nàng mặc quần áo, chuyện tiếp theo nàng làm chính là tìm kéo và kim chỉ, sửa hai bộ y phục của Triệu Trinh lại, tạm thời đối phó mấy ngày.

Lần này Triệu Trinh trở về Nam Cương, bởi vì có một lượng lớn binh lính đồng hành, cho nên trừ quân nhu tiếp tế dọc đường, căn bản cũng không dừng lại, Chu Tử cũng không cách nào xuống thuyền đến các trấn dọc bờ sông mà mua quần áo.

Cả một đội tàu, ngoại trừ Chu Tử, không có một nữ nhân nào khác, cho nên sau khi khỏi bệnh, Chu Tử hoặc là mặc bộ quần áo vải màu xanh như lúc bị Triệu Trinh bắt về, hoặc là mặc y phục đã sửa của Triệu Trinh, tóm lại đều không vừa người.

Lúc khoác trên mình bộ quần áo vải xanh, nàng vẫn có thể đến boong thuyền lắc lư, hóng gió một chút, ngắm chút phong cảnh dọc đường.

https://thuviensach.vn

Đợi sau khi tắm rửa thay quần áo, nàng cũng chỉ có thể mặc y phục của Triệu Trinh núp ở trong khoang – mặc nam trang đã được sửa đổi, vẫn không nên dễ dàng để người khác nhìn thấy.

Chỉ là, cho dù Chu Tử chỉ loanh quanh ở trong khoang cũng không buồn chán.

Chu Tử ngã bệnh một lần, Triệu Trinh giống như tốt bụng thêm một chút.

Chu Tử vừa bình phục, hắn liền mở hộc tủ, lấy hộp trang điểm và hộp trang sức trả lại cho nàng.

Chu Tử không khỏi mừng rỡ, nàng không ngờ Triệu Trinh lại có thể mang những thứ này theo. Đây đều là thứ mà nàng rất thích, chẳng qua lúc chạy trốn không thể nào mang đi, cho nên mới không thể không bỏ lại.

Ban ngày Triệu Trinh phải gặp những tướng lãnh đóng quân dọc đường và các quan viên chủ quản đất phong ở các châu, còn phải xử lý quân vụ cùng những việc ở đất phong Nam Cương, bận rộn vô cùng, chỉ có buổi tối mới có thể trở lại bên Chu Tử.

Hôm nay, Triệu Trinh bận rộn cho tới trưa, đến buổi trưa không dặn cơm, đuổi Triệu Anh đi mở tiệc rượu tiếp đãi mấy quan viên kia, muốn tự mình trở về với Chu Tử.

Triệu Trinh vừa vào khoang, thấy Chu Tử đang cầm một cây viết nằm trên bàn, viết thư!

Triệu Trinh cũng không quấy rầy nàng, tự rót cho mình một ly trà xanh, cầm một quyển sách ngồi ở bàn bên kia, vừa thưởng thức trà vừa đọc sách, giữa lúc thưởng thức trà và đọc sách cũng quét mắt mãnh liệt nhìn về phía Chu Tử.

https://thuviensach.vn

‘Thể chữ lệ’ Chu Tử viết, cũng không rõ chữ, chỉ cảm thấy tròn tròn bẹt bẹt, mới nhìn giống như từng viên bánh trôi, non nớt lại đáng yêu.

Chu Tử vừa nghĩ vừa viết, viết rất chậm, chờ khi viết xong một phong thư, đã hết thời gian của một giấc ngủ trưa.

Nàng vừa dán phong thư, vừa nói với Triệu Trinh: "Nô tì nhờ Triệu Hùng sai người mang tới cho muội muội nô tì!"

Triệu Trinh cầm sách đọc, cũng không để ý đến nàng.

Một lát sau, Triệu Trinh ngẩng đầu lên, phát hiện không thấy Chu Tử, quay đầu nhìn lại, thì ra Chu Tử đang ngồi trên giường La Hán!

Nàng bày hết mọi thứ lên giường La Hán, cầm lấy hộp đồ trang sức, đổ toàn bộ đồ trang sức trong hộp lên giường La Hán, sau đó ngồi ở bên giường lựa từ đông sang tây, lại chọn từ tây sang đông, dáng vẻ giống như muốn tỉ mỉ chọn lựa.

Triệu Trinh cảm thấy tò mò, không đọc sách nữa, đứng ở bên giường nhìn xem Chu Tử đang làm gì.

Ánh mắt Chu Tử lướt qua tất cả đồ trang sức một lần, sau đó đưa tay cầm lấy một đóa Mẫu đơn bằng vàng điểm lá bằng ngọc bích, giơ trong tay nhìn qua xem lại, vẻ mặt rất dịu dàng, giống như thật rất vui sướng.

Đặt đồ trang sức này qua một bên, Chu Tử lại lấy ra một cái trâm San Hô Như Ý, quan sát một chút, đặt ở cạnh đóa Mẫu đơn bằng vàng điểm lá bằng ngọc bích.

Chu Tử cứ vậy mà lựa tới chọn lui từng cái một, cuối cùng chọn ra hết một phần ba hộp đồ trang sức, đều đã đặc biệt chọn lựa, những thứ đồ trang sức bằng bạc không đáng bao nhiêu tiền đều không chọn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử sắp xếp những đồ trang sức này ngay ngắn lại, bày thật chỉnh tề trong hộp, sau đó quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, trên mặt chứa ý cười e lệ, gọi một tiếng: "Vương Gia ——"

Nàng chưa bao giờ vì chính mình mà lộ ra loại vẻ mặt này, cho nên trong lòng Triệu Trinh rất rõ nàng nhất định là vì người khác mà cầu xin.

Quả thật, Chu Tử đi về phía trước mấy bước, mặt khẽ nâng, khóe miệng khẽ nhếch mỉm cười nhìn Triệu Trinh: "Vương Gia, nô tỳ muốn gửi cho muội muội ít đồ. . . . . ."

Triệu Trinh nhớ tới phong thư nàng viết cả một buổi trưa, lại nhìn thấy hộp trang sức kẹp bên khuỷu tay nàng, cảm thấy thực cực kỳ phiền toái, hắn cũng không thèm quan tâm tới nàng, nhấc chân định đi ra ngoài: lão tử không thể dây dưa với nàng, chẳng lẽ lão tử lại không thể tránh né sao!

Chu Tử vội ngăn cản hắn: "Vương Gia, có phải rất khó khăn không?"

Triệu Trinh dùng lỗ mũi "Hừ" một tiếng.

Ở nơi như phủ Bắc Tĩnh vương, mặc dù cơ thiếp cũng có chút vốn riêng, đồ trang sức linh tinh gì đó, nhưng đồ trang sức có chút đắt giá, tinh xảo cũng sẽ bị ghi chép vào sổ. Trước mắt muội muội Chu Tử cũng mới chỉ là một ca nữ nho nhỏ, hưởng chút sủng ái, lấy đâu ra những thứ đồ này?

Quả thực Chu Tử đã lựa ra những món đồ tốt nhất của nàng.

Triệu Trinh chưa từng quên những thứ đồ trang sức này đều do mình đặt mua cho nàng, trong lòng không khỏi có chút chua chua.

Chu Tử nhìn thấu nét mặt không tán thành của Triệu Trinh, vội nói: "Vậy đưa cho nàng ấy cái gì mới tốt? Dùng ngân phiếu sao?"

https://thuviensach.vn

Nàng nói rất dịu dàng, thái độ cực kỳ chân thành, Triệu Trinh dứt khoát nói: "Nàng đưa ngân phiếu cho nàng ta không phải sẽ hay hơn mấy thứ này sao?"

"Là vậy sao!" Chu Tử vội vàng cười đưa tay đến trước mặt Triệu Trinh, "Vương gia của nô tỳ à, ngân phiếu của nô tỳ đâu?"

Triệu Trinh không ngờ trải qua một cơn bệnh, Chu Tử lại dám đùa cợt với mình, trong lòng ngứa ngáy, đưa tay đánh móng vuốt nhỏ mà Chu Tử duỗi ra trước mặt mình xuống: "Tự nàng tìm đi, tìm được thì cho nàng làm quà tặng!"

"Thật?" Chu Tử lộ vẻ vui mừng.

"Ừ." Triệu Trinh chắp tay sau lưng như ông cụ non đi ra ngoài.

Sau khi Chu Tử nhận được nhiệm vụ Triệu Trinh giao, thêm mười phần động lực, trước hết nàng không vội vã đi tìm, mà ngồi một chỗ suy nghĩ theo tính tình của Triệu Trinh, hắn sẽ đặt ngân phiếu ở chỗ nào.

Cuối cùng, nàng suy ra kết luận là —— Triệu Trinh lười phải phí sức mà nghĩ ra nơi cất giấu, nhất định là tiện tay liền bỏ xuống!

Triệu Trinh vừa mới ở trong phòng, vật cuối cùng cầm trong tay là gì nhỉ?

Mắt Chu Tử vòng tới vòng lui trong phòng, rốt cuộc rơi vào quyển sách Triệu Trinh vừa mới lật xem!

Nàng cầm quyển sách lên, phát hiện là một quyển thuỷ lợi nông học nổi tiếng, tên là《 Khải Dân Nông Kinh 》. Mở quyển《 Khải Dân Nông Kinh 》này ra, bên trong kẹp một xấp ngân phiếu —— nhìn không quá dày, Chu Tử cũng biết còn nhiều hơn số tiền mình bị Triệu Trinh cướp đoạt! ——

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Trở Về Nhuận Dương, Vương Phủ Thay Đổi

Chu Tử cất thư và ngân phiếu xong, đi tìm Triệu Hùng. Lúc nàng tìm được Triệu Hùng, Triệu Hùng đang đứng trên boong thuyền nói chuyện với Hiệu úy thống lĩnh Chiêu Vũ mới - Tôn Hỷ. Chu Tử gọi Triệu Hùng, Triệu Hùng và Tôn Hỷ cùng xoay người lại.

Vị Tôn Hỷ trẻ tuổi này khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thân hình cao lớn, tay chân thon dài, làn da ngăm đen, diện mạo anh tuấn, mang theo một cỗ khí lực vạm vỡ, lúc này đang mỉm cười nhìn Chu Tử. Hắn biết thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp trước mắt này chính là nữ nhân của vương gia, chỉ không ngờ lại mang bộ dáng này, mặt mộc, không chút phấn son, một mái tóc đen dài xõa sau người, trên người là một bộ quần áo vải thô màu xanh hơi cũ, nhìn qua không lộ vẻ thanh bần, chỉ cảm thấy thanh nhã.

Triệu Hùng nói vội với Tôn Hỷ: "Tôn Hiệu úy, ta đi một chút rồi quay lại!"

Dứt lời, liền cùng Chu Tử rời khỏi boong thuyền.

Tôn Hỷ cũng không lập tức rời đi, mà đứng đó nhìn bóng lưng Chu Tử. Hắn cảm thấy dáng đi của vị cô nương này tuyệt không ưỡn ẹo, thoải thoải mái mái, thật xinh xắn tao nhã không thốt nên lời.

Đi được một đoạn, Chu Tử mới hỏi Triệu Hùng: "Người vừa rồi là ai vậy?"

"Là một người mới, Hiệu úy Chiêu Vũ, Tôn Hỷ."

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng không nói cụ thể, Chu Tử cũng không định hỏi, vì vậy đề tài này chấm dứt.

Triệu Trinh biết được mệnh giá ngân phiếu Chu Tử đưa cho Chu Bích từ chỗ Triệu Hùng. Hắn vừa nghe, lúc ấy liền vỗ trán —— nữ nhân này, gửi hết toàn bộ ngân phiếu mình đã đưa cho nàng, không giữ lại chút gì cho bản thân!

Tối hôm đó, hai người ngồi đánh cờ với nhau —— tuân theo lời dặn của đại phu, mấy ngày nay Triệu Trinh thành thành thật thật, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong sáng ngồi đánh cờ với Chu Tử, cũng không dám có chút tà niệm gì.

Dĩ nhiên, dựa vào thực lực của hai người bọn họ, Chu Tử thua liên tục, thua không còn chút hăng hái nào.

Chu Tử suy nghĩ hơi lâu, Triệu Trinh chờ lâu, có vẻ buồn chán, liền hỏi Chu Tử: "Nàng gửi hết toàn bộ ngân phiếu cho muội muội, vậy nàng lấy gì mà tiêu?"

Chu Tử cảm thấy hắn hỏi rất buồn cười, nhếch môi cười cười, nhìn Triệu Trinh, mắt lóe tia sáng lấp lánh: "Không phải nô tỳ đã có chàng sao!"

Triệu Trinh nhìn nàng, há hốc mồm cứng lưỡi, sau đó buồn bực —— ta thế mà lại giống kẻ coi tiền như rác sao; sau đó lại nghĩ sâu xa —— đây là Chu Tử tin tưởng ta, không muốn xa rời ta; cuối cùng, Triệu Trinh kiêu ngạo, rũ mắt khiển trách Chu Tử: "Cả ngày chỉ biết phung phí bạc, đúng là phụ nữ phá sản mà!"

Nói xong, gọi Triệu Hùng: "Đem hộp chứa bổng lộc của ta tới đây!"

Rất nhanh hộp bổng lộc được đưa tới.

https://thuviensach.vn

"Cho nàng, " Triệu Trinh đưa cái hộp cho Chu Tử, "Lúc chi tiêu phải biết kiềm chế, đừng có khiến ta phá sản!"

Chu Tử ôm hộp, mặt mày hớn hở: "Vương Gia, nếu nô tỳ lỡ xài hết, vậy phải làm sao?"

"Ăn rau trộn!" Triệu Trinh có chút buồn bực, "Bổng lộc mỗi tháng được phát một phần, còn lại sẽ được phát vào cuối năm. . . . . Rốt cuộc có bao nhiêu, ta cũng không rõ lắm, nàng hỏi Triệu Hùng khắc biết!"

Hắn cảm thấy phiền toái muốn chết, phải tắm một cái rồi ngủ, nhấc chân liền đi tới phòng tắm.

Chu Tử biết nhất định hắn sẽ gọi mình, liền lấy trung y sạch sẽ đứng ngoài cửa phòng tắm chờ hắn.

Quả nhiên, rất nhanh trong phòng tắm liền truyền ra tiiếng của Triệu Trinh: "Chu Tử, tìm y phục mới cho ta ——"

Đội tàu sắp tới thành Nhuận Dương, Chu Tử bắt đầu có chút sốt ruột: "Nô tỳ còn chưa chuẩn bị quà cho Đào ma ma, Đào ma ma tốt với nô tỳ như vậy, làm sao bây giờ?"

Triệu Trinh vô tình nói: "Không cần chuẩn bị."

"?" Chu Tử đang chuẩn bị kéo hắn hỏi kỹ, Triệu Trinh đã đứng dậy sải chân dài mà rời đi.

Đến thành Nhuận Dương, đội tàu vừa cập bến, sớm đã có hai ma ma chờ ở bến tàu, lên thuyền đón Chu Tử, lặng lẽ ngồi xe ngựa trở về phủ Nam An vương.

Vào vương phủ, Chu Tử liền trực tiếp bị đưa về Diên Hi cư.

https://thuviensach.vn

Lúc này nàng mới phát hiện, người chờ nàng ở Diên Hi cư là Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh.

Chu Tử không biết Triệu Trinh đã sắp xếp, ngạc nhiên che miệng, cũng không hỏi nhiều, chỉ cười nói, mình vẫn luôn loanh quanh trong khoang, cũng không ra ngoài đi dạo, không hay biết gì về chuyện này.

Chu Tử nhờ Triệu Hùng giúp một tay đến Thu Hưng lâu - tửu lâu xa hoa rực rỡ mới mở ở thành Nhuận Dương đặt một bàn tiệc thịnh soạn. Sau khi bàn tiệc được đưa đến vương phủ, bày ở phòng Trị sự bên ngoài Diên Hi cư, Chu Tử mời Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh cùng đến, chỉ nói muốn cùng mọi người tụ họp. Trong bữa tiệc, nàng chưa hề nói xin lỗi, nhưng Hồ ma ma và Ngân Linh đều ngầm hiểu trong lòng, không ai nhắc gì trước mặt Đại Nhạn cô cô – thân tín của Quý Phi nương nương.

Uống cạn một vò Hạnh Hoa Xuân, bốn người đã hơi say, nói chuyện cũng thoải mái một chút.

Lúc này Chu Tử mới biết, Trương ma ma và Đào ma ma đều được Vương Gia giao lại Khế ước Bán thân, trở lại kinh thành tự do sinh sống. Hôm nay ở phủ Nam An vương này, quản gia chuyện bên ngoài là Triệu Hùng, quản gia chuyện trong phủ là Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma quản lý Diên Hi cư; Triệu Phúc, Triệu Anh, Triệu Dũng cùng Triệu Tráng mà Chu Tử chưa từng thấy mặt theo Vương Gia giúp việc trong quân.

Sau khi biết được những tin tức này, Chu Tử cũng không thể nói rõ cảm giác trong lòng, yên lặng uống một chén rượu, lại đứng dậy rót cho ba vị kia mỗi người một chén, ba người cụng ly, đều uống một hơi cạn sạch.

Tháng sáu trôi qua rất nhanh.

Tháng bảy có lẽ là tháng nóng nhất trong năm ở Nam Cương, Triệu Trinh cũng giảm cân trong mùa hè (do ăn ít đi), lại gầy một chút.

https://thuviensach.vn

Cuối tháng bảy thời tiết trở nên mát mẻ hơn, Chu Tử bắt đầu ngày ngày quan tâm việc giúp Triệu Trinh bồi bổ thân thể. Vì quá bận rộn, chỉ buổi tối Triệu Trinh mới có thể trở về Diên Hi cư, nên Chu Tử thường dặn dò phòng bếp nhỏ chuẩn bị cho hắn các loại thức ăn khuya dinh dưỡng.

Hôm nay là canh gà nhân sâm, ngày mai sẽ chuẩn bị cháo trắng rau dưa, ngày kia sẽ là canh cá ....

Ăn thức ăn khuya xong, sau bữa ăn Chu Tử còn bưng trái cây đến.

Để tâm như vậy đương nhiên sẽ có hiệu quả, chưa tới mười lăm tháng tám, thân thể Triệu Trinh đã khôi phục như cũ, làn da ngăm đen do phơi trong ánh mặt trời chói chan cũng từ từ trở nên trắng mềm, khí sắc xem ra rất tốt.

Chu Tử càng nhìn hắn càng thấy đẹp, hơn nữa cảm thấy tầm mắt Quý Phi nương nương trong cung cũng rất biết thưởng thức, những thứ tơ lụa đã ban cho mình kia đều màu trắng ánh bạc, may thành quần áo mặc lên người Triệu Trinh thật không thể nói hết vẻ tuấn mỹ phóng khoáng như ngọc thụ* đón gió.

* ngọc thụ: có tên gọi khác là cây cảnh tiên, yến tử chưởng, có nguồn gốc từ Nam Phi, rất hiếm khi ra hoa, có người cho rằng hoa của nó là điềm báo cho sự may mắn (LPH: nhặt được cái này trong “Đến khai phong phủ làm nhân viên công vụ”, tự phổ cập kiến thức luôn ^^)

Vì thân thể Chu Tử, gần đây Triệu Trinh thường đè nén nhu cầu của mình, khoảng mấy ngày mới làm một lần, còn không dám buông thả, luôn nhã nhã nhặn nhặn, chỉ muốn ‘có chút ít còn hơn không’ thôi.

Chu Tử không biết Triệu Trinh phải đè nén, chẳng qua cảm thấy kỳ quái: hiện tại ngày ngày Triệu Trinh không ngừng bị mình tẩm bổ, ‘gió lớn cũng không ngăn nổi’ thường ngày đâu rồi? Trước kia dường như ngày ngày đều quấn lấy nhau, hiện tại dăm ba ngày mới làm một lần; trước kia luôn mạnh

https://thuviensach.vn

mẽ bừa bãi, hiện tại lại cứ luôn luôn dịu dàng xoa nắn; trước kia thích cảm giác từ sau lưng, hiện tại căn bản đều dùng tư thế truyền thống. . . . . Chu Tử vốn phỏng đoán có phải mình đã không còn sức hấp dẫn hay không, nhưng Triệu Trinh vẫn luôn ngày ngày trở về, chưa từng ngủ lại bên ngoài.

Chu Tử đâm ra nghi ngờ, trong lòng rất thấp thỏm.

Tối hôm đó, Triệu Trinh uống xong một chén canh ba ba mà Chu Tử chuẩn bị, cầm một quyển sách tựa vào đầu giường mà đọc.

Lúc này Chu Tử tắm xong, từ phòng tắm đi ra, Triệu Trinh vô tình liếc nàng một cái.

Gần đây Chu Tử vẫn ăn khuya cùng Triệu Trinh, kết quả cũng tẩm bổ khiến thân thể hao gầy khi ngã bệnh phục hồi trở lại, khuôn mặt trắng ửng hồng, ánh mắt ẩn chứa nét dịu dàng, thân thể nở nang hấp dẫn —— chỉ nhìn một cái, ánh mắt Triệu Trinh liền không dời đi được, hắn cảm thấy trong lòng bốc hỏa, máu huyết sục sôi, hô hấp như lửa, xương cốt ngứa ngáy.

Cuối cùng, Triệu Trinh dùng hết ý chí, ép buộc hai mắt nhìn trở lại vào quyển sách cầm trong tay.

Vừa rồi Chu Tử cố tình dụng tâm thử Triệu Trinh, xem thử rốt cuộc Triệu Trinh bị làm sao. Nàng bưng một khay nho đi tới bên người Triệu Trinh, đụng vào Triệu Trinh: "Ăn nho đi!"

Triệu Trinh há miệng ra.

Chu Tử dùng hai đầu ngón tay mềm mịn ngắt một quả nho, đưa tới khóe miệng Triệu Trinh.

Triệu Trinh há mồm ngậm quả nho và ngón tay nàng, không chịu buông ra.

https://thuviensach.vn

Chu Tử lập tức đỏ mặt, mắt to ướt át, thân thể kề sát Triệu Trinh, bộ ngực đầy đặn cách lớp áo choàng thật mỏng mà ma sát.

Đối mặt với thân thể trần trụi dẫn dụ trắng trợn như vậy, Triệu Trinh không muốn nhịn nữa, ôm cổ Chu Tử, ném lên trên giường.

Trước kia trên giường hắn vẫn luôn có chút phóng túng, giống như không như thế thì rất đáng chán; hiện tại lại cố ý dịu dàng, càng thêm cẩn thận, đè nén tính tình. Dù như vậy, khi hắn nhún người tiến vào, Chu Tử vẫn kêu lên một tiếng.

Triệu Trinh không dám cử động mạnh, vừa chậm rãi đẩy vào, vừa quan sát phản ứng của Chu Tử.

Lúc hắn mới vừa tiến vào, Chu Tử nhắm mắt lại, cắn môi giống như đang nhịn đau.

Triệu Trinh nín nhịn chờ đợi, chậm rãi tiến vào, rồi từ từ rút ra. Sau ba lần như thế, Chu Tử đưa tay ra, ôm lấy hắn.

Lúc này Triệu Trinh mới dám thả lỏng tay chân, vào nhanh ra mạnh.

Hoan ái qua đi, hai người cũng không quan tâm đến mồ hôi trên người, rúc vào nhau, mặt chạm mặt, chân chạm chân, thân thiết cọ tới cọ lui.

"Chu Tử, ngày mai ăn mặc xinh đẹp một chút!"

"Để làm gì?"

"......"

"Rốt cuộc là để làm gì?"

"......"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, lông mi thật dài dưới ánh nến tạo nên một bóng râm dưới mắt, đôi môi mím lại thật chặt.

Chu Tử nhỏm dậy hôn lên môi hắn một cái, dập tắt nến, tựa sát vào trong khuỷu tay của hắn, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi.

Tác giả có lời muốn nói: các tình yêu à, không phải Mạc Mạc không muốn, thật sự không còn mặt mũi gì của tác giả nữa!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Phong Làm Phu Nhân, Triệu Trinh Ra Oai

Chu Tử bị Triệu Trinh quấy rầy mà tỉnh lại. Nàng cố gắng mở mắt, cảm thấy trong màn vẫn tôi tối, liền nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh cũng mặc kệ nàng, ngồi trên giường, cắm đầu cắm cổ vén chăn lên, nghiên cứu bụng của Chu Tử.

Hắn nhìn một lát, không nhìn ra được gì, chỉ cảm thấy bụng Chu Tử hình như mập ra một chút so với trước kia. Bởi vì không dám khẳng định rốt cuộc là mập hay là cái gì khác, hắn đưa tay ra nhẹ nhàng ấn một cái lên bụng Chu Tử, lúc ấn cũng không dám dùng sức.

Nhấn nhấn hai cái, giống như cũng không nhấn ra được điều gì, Triệu Trinh liền dính lỗ tai lên bụng Chu Tử để nghe.

Hắn nghe thấy một chuỗi tiếng xì xào.

Chu Tử bị hắn giày vò mà tỉnh lại, không biết Triệu Trinh đang làm gì, cho nên quyết định yên lặng theo dõi biến hóa, nằm yên mà đối phó. Ai ngờ cái bụng không nghe lời nàng, tự náo loạn kêu ầm lên.

Nhìn bộ mặt ngơ ngác của Triệu Trinh, Chu Tử ngượng ngùng giải thích: "Nô tỳ đói bụng."

Nói xong, vẫn có chút ngượng ngùng, liền quyết định tố cáo trước: "Ai bảo tối hôm qua chàng không cho nô tỳ uống canh ba ba!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ngồi thẳng lên, liếc nàng một cái: "Nàng không thể uống canh ba ba!"

Nói xong, quay đầu tự vén màn đi ra ngoài.

Sau khi Chu Tử rời giường, đang rửa mặt, đột nhiên Ngân Linh vào bẩm báo, nói Vương Gia lệnh cho đại phu Hứa Văn Cử trong phủ tới chẩn mạch cho nàng.

Trước kia Hứa Văn Cử đã từng băng bó đầu gối cho Chu Tử, mặc dù còn trẻ, nhưng là người rất cẩn thận, y thuật cũng rất cao minh, vết thương trên đầu gối Chu Tử đã lành rất nhanh, còn không lưu sẹo.

Cho nên ấn tượng của Chu Tử với hắn rất tốt, bảo Ngân Linh đưa Hứa đại phu tới chờ trong sương phòng.

Nàng vội vội vàng vàng rửa mặt xong, cũng chạy tới.

Hứa đại phu mới vừa bưng chén trà xanh Ngân Linh vừa pha lên, Chu Tử đã tiến vào.

Hàn huyên một hồi, Chu Tử ngồi xuống bên cạnh Hứa đại phu, duỗi cổ tay ra, đặt lên đệm kê bằng gấm của Hứa đại phu.

Đầu tiên Hứa đại phu nhìn sắc mặt của Chu Tử một chút, rồi mới bắt đầu chẩn mạch.

Chẩn mạch xong, Hứa đại phu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. Chu Tử vội hỏi: "Hứa đại phu, Vương Gia. . . . . ."

Hứa đại phu lại cười nói: "Vương Gia trẻ trung khoẻ mạnh, Chu Tử cô nương thân thể khỏe khoắn, chuyện con cháu sau này, thật sự không cần lo lắng!"

Chu Tử nghe rõ, nhất thời sắc hồng dâng lên từ sau tai, dần dần lan rộng.

https://thuviensach.vn

Hứa đại phu thấy sắc mặt Chu Tử đỏ hồng như hoa đào, không dám nhìn nữa, cúi đầu cáo từ.

Sau lần phát sinh sự kiện Chu Tử chạy trốn ở kinh thành, Triệu Trinh cũng không trừng phạt nhóm Ngân Linh, Triệu Hùng. Từ nhỏ bọn người Nhân Linh, Triệu Hùng đã đi theo Vương Gia, biết Vương Gia tính tình nóng nảy, cho nên trong lòng đều hiểu, nếu không nhờ Chu Tử, sợ là bọn họ cũng không giữ được mạng.

Vì vậy, sau khi Chu Tử theo Vương Gia trở về, đám người Ngân Linh đối với Chu Tử càng thêm chu đáo.

Sau khi Hứa đại phu rời đi, Ngân Linh thấy Chu Tử đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền an ủi: "Chu Tử cô nương, ngươi còn trẻ, Vương Gia lại chỉ yêu thích một mình ngươi, giữ tâm tình thoải mái, chắc chắn tương lai sẽ có!"

Chu Tử đang suy nghĩ chuyện tối hôm qua Triệu Trinh bảo nàng ăn mặc xinh đẹp, thình lình nghe Ngân Linh an ủi như vậy, không khỏi mỉm cười, xoay người ôm Ngân Linh, hôn ‘chụt’ lên mặt Ngân Linh một cái: "Thân ái à, không cần lo lắng cho ta!"

Nàng ôm chặt hông Ngân Linh kéo về phía trước: "Ngươi nói một chút đi, nhìn trúng ai rồi, chỉ cần nói với ta, ta sẽ làm mai cho!"

Tuy võ công của Ngân Linh cao, nhưng vóc dáng lại thấp hơn Chu Tử nửa cái đầu, lúc này bị Chu Tử ôm chặt như vậy, liền cảm thấy không được tự nhiên, vừa tránh vừa nói: "Chu Tử cô nương, ngươi nhanh dùng điểm tâm đi, dùng xong điểm tâm còn có rất nhiều chuyện phải làm!"

"Chuyện gì?" Chu Tử buông nàng ra, mắt to chớp chớp, tràn ngập vẻ nhiệt tình ham học hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ăn cơm trước rồi hãy nói!" Ngân Linh mặt không thay đổi đi bảo người đưa đồ ăn sáng tới.

Ăn điểm tâm xong, Chu Tử mới vừa dùng trà thơm súc miệng, Ngân Linh liền mang theo hai vị cô nương chuyên chải đầu tiến vào.

Ngân Linh đặt cái hộp trong tay xuống, mở ra cho Chu Tử xem: "Đây là đồ trang sức và quần áo mà Vương Gia dặn phải chuẩn bị!"

Giờ trong lòng Chu Tử mới hiểu được; thì ra hôm nay mình được thăng chức rồi.

Nàng cầm xiêm y lên nhìn một chút, phát hiện dù lộng lẫy đắt giá, cũng không mang kiểu lễ phục, liền biết mình sắp từ nha đầu thông phòng thăng cấp lên làm thiếp, hơn nữa sợ còn là Quý Thiếp.

Nhất thời trong lòng nàng ngổn ngang trăm mối, không biết là nên vui vui mừng mừng tiếp nhận, hay là nên cao ngạo như vứt dép cũ.

Cuối cùng, suy nghĩ trăm xoay ngàn chuyển, nàng cũng chỉ thở dài, không nói lời nào, mặc cho Ngân Linh cùng hai vị cô nương chải đầu kia loay hoay với mình.

Chỉ có chính thức trở thành thiếp của Triệu Trinh, nàng mới có thể đường đường chính chính liên lạc với Chu Bích đang sống ở phủ Bắc Tĩnh vương, thậm chí còn có thể gặp mặt.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc hai vị cô nương chải đầu cũng làm xong việc lớn, một người trong đó bưng một cái gương thủy tinh thật to đến cho Chu Tử nghiệm thu.

Chu Tử nhìn mình đầu đầy châu ngọc, toàn thân rực rỡ trong gương, rất bình tĩnh gật đầu, trong lòng cũng đang hoan hô cuối cùng mình cũng đã kết thúc trận “tra tấn” này.

https://thuviensach.vn

Thấy Chu Tử hài lòng, hai cô nương chải đầu mới thu dọn đồ đạc cáo từ.

Lúc này Chu Tử mới nhớ là còn chưa ban thưởng, vội nói: "Ngân Linh, lấy hai thỏi vàng tới đây!"

Hai cô nương chải đầu vội vàng hành lễ cảm ơn ban thưởng.

Sau khi họ rời đi, Chu Tử cảm thấy cả người nặng nề, không thể làm gì khác hơn là ngồi ngay ngắn trên ghế thêu gấm, cầm một chén trà xanh, từ từ mà uống.

Đang lúc ấy thì Đại Nhạn cô cô và Hồ ma ma chợt đi vào, bình tĩnh đứng trước mặt Chu Tử. Ngân Linh cũng đi tới, đứng sóng đôi cùng các nàng.

Chu Tử còn đang kinh ngạc, ba người cúi người hành lễ, đồng thanh nói: "Nô tỳ bái kiến Chu phu nhân!"

Trong nháy mắt Chu Tử có chút kinh ngạc: "Chu phu nhân?"

Điều nàng nhớ tới đầu tiên chính là Trúc phu nhân khoanh tay trước ngực đứng hóng mát trong ngày hè, tiếp đó lại nhớ tới câu đố chữ của Tiết Bảo Thoa trong《 Hồng Lâu Mộng 》—— "Có mắt không tròng bụng cũng không, hoa sen nước biếc vui gặp mặt. Ngô đồng rụng lá chẳng phân ly, vợ chồng ân ái chẳng tàn đông."

Tự dưng trong lòng Chu Tử dâng lên một nỗi bi thương.

Nàng chỉ ngây ngẩn trong phút chốc, rất nhanh liền phản ứng, tiến lên đỡ ba người Đại Nhạn cô cô lên, trong miệng liên tục nói: "Không dám nhận! Không dám nhận!"

Sau đó lại chân thành nhận lỗi: "Thật có lỗi, vừa rồi có chút mất hồn."

Chu Tử biết ba vị này đều là tâm phúc Triệu Trinh chuẩn bị cho mình, nên cũng không keo kiệt, lấy ra một xấp ngân phiếu, chia đều, tự tay giao

https://thuviensach.vn

cho nhóm người Đại Nhạn, lại cười nói: "Không cần nhún nhường với ta như thế, về sau có việc gì không phải, phiền các người thẳng thắn chỉ ra!"

Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma và Ngân Linh cùng nhau cúi người nói: "Tạ ơn Chu phu nhân!"

Chu Tử nhìn trời, cảm thấy cách xưng hô "Chu phu nhân" này thật là sét đánh bên tai.

Đến giờ Tỵ (9-11giờ sáng), Ngân Linh liền dẫn một đám tiểu nha hoàn vào ngoại viện của Diên Hi cư, đứng thành hai hàng chờ ở đó, sau đó tiến vào mời Chu Tử ra.

Lúc này Chu Tử mới biết thì ra là muốn nàng chọn lựa nha hoàn.

Ngân Linh nhỏ giọng nói với Chu Tử: "Đây đều là người được Vương Gia đặc biệt yêu cầu huấn luyện. Vương Gia có dặn, hễ cô nương nhìn trúng ai, Khế ước Bán thân của người đó liền sẽ giao cho cô nương!"

Chu Tử nhỏ giọng hỏi: "Vương Gia bảo ta chọn mấy người?"

Ngân Linh cũng nhỏ giọng đáp: "Vương Gia nói, phu nhân muốn chọn bao nhiêu thì chọn!"

Lại nói: "Nô tỳ cho là, ít nhất cũng không thể ít hơn tám người!"

Chu Tử gật đầu một cái, ngồi xuống ghế Ngân Linh đã chuẩn bị, ánh mắt chậm rãi lướt qua những nha hoàn này.

Sau khi nhìn hết toàn bộ, trong lòng nàng cảm thán một tiếng, cảm thấy lời đồn đại bên ngoài thật cũng không sai!

Trước kia Chu nghe phố phường đồn đại, đồn rằng trong cả Nam Cương, phủ Nam An vương có mấy cái "nhất" —— tướng mạo của nha hoàn xấu nhất, bộ dáng của Vương Gia tuấn tú nhất; y thuật của đại phu cao nhất, tay

https://thuviensach.vn

nghề của đầu bếp kém nhất; võ công của thị vệ cao nhất, diện mạo của sai vặt đáng tin nhất!

Hôm nay xem ra, quả đúng như lời đồn.

Chu Tử nhìn một lát, mặc dù biết trông mặt mà bắt hình dong là không đúng, nhưng vẫn hơi thất vọng, nàng giao việc này cho Ngân Linh: "Ngân Linh, ngươi chọn giúp ta đi!"

Ngân Linh hớn hở nhận lệnh: "Dạ, phu nhân."

Còn một khắc nữa là đến giờ Ngọ (11-13giờ), Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma cùng Ngân Linh dẫn bốn đại nha hoàn vừa mới chọn được đến, mời Chu Tử ra ngoài, cùng đi đến đại điện.

Đến giờ Ngọ, Ngân Linh và Đại Nhạn đỡ Chu Tử đi ra từ sau bình phong.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, đi tới.

Hắn dắt tay Chu Tử, đi tới ngay giữa đại điện, nhìn ‘văn quan võ tướng’ của mình đứng dưới điện, chậm rãi nói: "Hôm nay là ngày vui của Triệu mỗ!"

Mắt phượng sóng sánh lạnh như băng của hắn lướt qua mọi người: "Từ nay về sau, việc bên ngoài của phủ Nam An vương, đã có Triệu mỗ; việc bên trong, liền giao cho vị tiểu thiếp họ Chu này của Triệu mỗ!"

Văn quan võ tướng bên dưới có tâm tư khác nhau, nhưng đối mặt với quyền hành như vua một cõi trước nay của Triệu Trinh, cũng không dám nhiều lời, bắt đầu từ quan Trưởng Sử - Lý Dự, mọi người đồng thanh hô lên: "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Chu phu nhân!"

https://thuviensach.vn

Tác giả có lời muốn nói: vốn là một chương rất mập, nhưng vì không tập trung, Mạc Mạc đã gọt nó thành rất thon thả!

Ừ, còn nữa, bởi vì gánh thêm chút việc khác, Mạc Mạc mới biết mình đã lên đầu bảng vàng, cám ơn mà báo tin mừng!

Các độc giả thân ái, lần này có thể lên bảng vàng, trong lòng Mạc Mạc cực kỳ kích động, không lời nào có thể diễn tả được. Chỉ có thể nói cám ơn các bạn, không có các bạn, không có Mạc Mạc hôm nay. Không gì báo đáp, chỉ có thể tăng thêm chương mới!

Đa tạ!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Đêm Động Phòng, Thổ Lộ Nổi Lòng

Buổi chiều Chu Tử trở lại Diên Hi Cư, phát hiện Ngân Linh đã sai một đám người chuẩn bị cho mình và Triệu Trinh hỉ phục và đạo cụ ------ lễ phục đỏ tươi, ngọc quan (mũ của chú rể) và mũ phượng. Chu Tử yên lặng nhìn mấy thứ đồ vật tượng trưng việc vui bày đầy trên giường này, không ngừng thầm oán: rõ ràng chỉ là cưới vợ bé thôi, có cần cosplay toàn bộ thành đêm động phòng hoa chúc thế không? Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Chu Tử cũng không nói thêm gì cả.

Nhìn bên ngoài, sau này nàng chính là chủ nhân của phủ Nam An vương, nhưng quản gia bên trong là người thân tín của Quý Phi nương nương - Đại Nhạn cô cô, ma ma quản gia của Diên Hi Cư là nhũ mẫu của Vương gia - Hồ ma ma, đại nha hoàn duy nhất của Diên Hi Cư là thân tín của Vương gia - Ngân Linh, cho nên căn bản Chu Tử cũng không quản lý cái gì cả, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, nàng chỉ cần làm Chu phu nhân phục vụ Vương Gia cho tốt là được.

Trong lòng Chu Tử có chút tức giận, sau đó rất nhanh liền bình thường trở lại: Triệu Trinh với nàng còn chưa đủ sao? Trên đời này có người tốt với nàng hơn hắn được sao?

Chắc chắn sẽ không.

Cho nên Chu Tử tự nói với mình là phải tích phúc.

Có thể ở cùng với người mình yêu đã là rất khó, không bằng quý trọng duyên phận được ở cạnh nhau.

https://thuviensach.vn

Chu Tử không vội thay quần áo, mới là buổi chiều, ai biết lúc nào Triệu Trinh mới trở về.

Nàng bảo Ngân Linh gọi mười hai nha hoàn đã được chọn, từng người một vào cho nàng gặp.

Trước tiên là bốn nha hoàn nhất đẳng, bởi vì sau này sẽ hầu hạ bên cạnh mình, cho nên Chu Tử nhìn kỹ, lại hỏi mấy câu.

Ngân Linh chọn rất kỹ, bốn nha hoàn tương đương nhau, cùng đứng một chỗ chờ nàng hỏi.

Chu Tử quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy bốn người song song, nhìn từ trái sang phải, một hơi mập, một hơi gầy, một da hơi ngăm, một mắt hơi nhỏ, mặc dù diện mạo bốn người đều bình thường, không xuất chúng, nhưng đều là bộ dạng chững chạc ổn định.

Chu Tử hỏi tên, mới biết tên đều do Ngân Linh đặt, nàng cũng không có ý định đổi lại. Người hơi mập gọi là Thanh Ba, người hơi gầy gọi là Thanh Thủy, người hơi đen gọi là Thanh Châu, người có mắt hơi nhỏ gọi là Thanh Tuyền.

Thái độ của bốn nữ hài tử cũng rất đoan trang, có hỏi có trả lời, cũng không nói nhiều.

Chu Tử cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi bốn người Thanh Ba ra ngoài, Ngân Linh mới nói: “Bốn người Thanh Ba có chút võ công, Vương Gia nói như vậy mới bảo vệ tốt cho phu nhân được.”

Chu Tử liếc xéo Ngân Linh một cái. Dĩ nhiên nàng hiểu rõ ý trong lời nói của Ngân Linh, nhưng nàng không thèm để ý!

https://thuviensach.vn

Từ khi Ngân Linh ở bên cạnh Chu Tử, các nàng đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện.

Chu Tử từ Nhuận Dương lên thuyền đến Kim kinh, Ngân Linh bảo vệ Chu Tử, nhắc nhở cho Chu Tử; Chu Tử đến Cao Phủ gặp Đại thái thái, Ngân Linh theo sát Chu Tử; Chu Tử biết được phụ thân bệnh chết, muội muội và mẫu thân bị bán, đau lòng muốn chết, Ngân Linh lặng lẽ an ủi Chu Tử; Chu Tử trở về Độc Huyện gài bẫy Chương Lão Tam, trả thù bà nội, Ngân Linh vẫn ở bên nàng, giúp đỡ nàng; Chu Tử thừa dịp hỗn loạn khi Triệu Trinh đính hôn, lặng lẽ chạy trốn, thiếu chút nữa Ngân Linh bị liên lụy mà vẫn không xa lánh Chu Tử…..

Trải qua nhiều truyện như vậy, Chu Tử đã sớm xem Ngân Linh như muội muội của mình.

Chu Tử không để ý lời của Ngân Linh, mà nói sang chuyên khác: “Ngân Linh, ngươi nói Đại Nhạn cô cô thích Triệu Phúc, vậy ngươi thích ai?”

Mặt đen của Ngân Linh đỏ lên, cúi đầu không nói.

Thấy Ngân Linh cũng có lúc xấu hổ, Chu Tử mừng rỡ, thấp giọng cười nói: “Ngân Linh, ta có thể làm chủ cho ngươi!”

Chu Tử nhìn mặt Ngân Linh vẫn có chút xấu hổ mà đỏ hồng, liền nghiêm túc nói: “Có người trong lòng nhất định phải nói cho ta biết, sống cả một đời, nhất định phải hạnh phúc!”

Lúc này Ngân Linh mới ngẩng đầu lên, nhìn Chu Tử gật đầu một cái.

Nàng biết Chu Tử nói rất nghiêm túc.

Bốn nha hoàn nhị đẳng cùng bốn nha hoàng tam đẳng đi vào, Chu Tử chỉ hỏi tên rồi cho ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chuyện này xong, Chu Tử nhận chén trà Ngân Linh đưa tới, uống một hớp rồi hỏi: “Tứ Tĩnh ở Diên Hi Cư trước đây đâu rồi?”

“Nhóm Tĩnh Túc sao? Ngân Linh vừa đặt đĩa điểm tâm vừa nói, “Các nàng đã đến tuổi, nên thành thân, Vương gia cho bạc thả các nàng ra ngoài!”

“À.” Chu Tử gật đầu một cái.

Nàng lại nâng chén trà lên uống một hớp.

Vị trà lúc đầu hơi đắng, một lúc sau lại ngọt.

Đối với việc Tứ Tĩnh rời đi, trong lòng nàng cũng có chút rối bời, trong đầu hiện lên mấy chữ “Sông lớn cuồn cuộn, cảnh còn người mất”.

Người bên cạnh cứ đến rồi đi, điều gì sẽ tồn tại vĩnh viễn?

Nàng hi vọng mình cùng Triệu Trinh sẽ sống lâu dài bên nhau.

Hôm nay tâm tình của Triệu Trinh rất tốt, mặc dù trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng ánh mắt tràn đầy vui mừng. Những quan viên và các tướng quân kia đều xếp trên trong nhóm người tinh tường, sao có thể không nhìn ra, rối rít nâng chén mời rượu.

Triệu Trinh không từ chối lời mời rượu của họ, đều uống một hơi cạn sạch, chén nào cũng thấy đáy.

Đến giờ trở về động phòng, Triệu Trinh đã uống say khướt, khắp người đều là mùi rượu.

Triệu Anh cùng Triệu Dũng dìu hắn về Diên Hi Cư.

Vào nội viện, Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử đến đỡ hắn, lảo đảo lắc lư đi vào phòng ngủ. Vừa vào phòng ngủ, hắn nghi nghờ nhìn xung quanh, sau

https://thuviensach.vn

đó sắc mặt trầm xuống, đầy vẻ mất hứng: “Nến đỏ đâu? Rượu hợp cẩn đâu?”

Lại nhìn Chu Tử ở bên cạnh, chân mày cau lại: “Sao nàng không thay quần áo?”

Chu Tử đã sớm ngửi thấy mùi rượu trên người hắn, biết lần này hắn uống rất say, không muốn đôi co với người say rượu, nghe theo mà nói: “Được rồi, được rồi, thiếp sẽ cho người chuẩn bị!”

Chu Tử đi gọi Ngân Linh cùng Tứ Thanh, dặn dò đổi hết tất cả nến của Diên Hi Cư thành nến đỏ Long Phượng, lại dặn người nhanh chóng chuẩn bị rượu hợp cẩn.

Chờ nàng dặn dò xong, trở về phòng ngủ đã thấy Triệu Trinh đứng trước giường, trên người mặc hỉ phục màu đỏ!

Hắn vốn đã uống say nên động tác không nhịp nhàng, vì vậy giằng co nửa ngày mới mặc xong y phục, nhưng đai lưng hồng mã não lại không buộc được, cột đi cột lại nhiều lần.

Chu Tử đứng ở cửa phòng ngủ, lẳng lặng nhìn hắn.

Dưới ánh nến thấp thoáng, mặt Triệu Trinh được phủ một tầng sáng, thoạt nhìn rất ngây thơ, hắn giống như tiểu hài tử cố chấp tranh đấu với cái đai lưng.

Chu Tử nhìn một lát, đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay.

Nàng nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau ôm lấy Triệu Trinh.

Thắt lưng Triệu Trinh rất nhỏ, nàng có thể ôm được hết.

Nam nhân vóc người gầy gò, tính tình ngây thơ, thương nàng như vậy, tốt với nàng như vậy, là chỗ dựa cả đời của nàng!

https://thuviensach.vn

“Triệu Trinh,”, nàng vùi mặt vào lưng hắn, đôi môi cách lớp lụa đỏ hôn lưng hắn, “Chàng là của thiếp, vĩnh viễn là của thiếp!”

Triệu Trinh đã buộc xong đai lưng, quay người nhìn lại, trên người Chu Tử vẫn là bộ quần áo nhạt màu thường ngày, hắn cau mày đẩy Chu Tử ra, cầm hỉ phục màu đỏ bên giường khoác lên người Chu Tử, trong miệng lẩm bẩm: “Thay nhanh cho Lão Tử, còn cọ cọ nữa thì nàng sẽ biết tay!”

Nhu tình mật ý tràn đầy trong lòng Chu Tử không cánh mà bay mất, đẩy Triệu Trinh đang giúp nàng mặc quần áo ra: “Chàng đừng làm loạn, để thiếp tự mặc!”

Sau một trận rối ren, trong sân treo đèn lồng màu đỏ, trong phòng ngủ đốt nến đỏ, trên giường treo màn đỏ trải chăn nệm đỏ thẫm, trên bàn đọc sách trước cửa sổ đã bày sẵn rượu hợp cẩn, cả Diên Hi Cư đều có dáng vẻ của đêm động phòng hoa chúc.

Ngân Linh mang mấy người Thanh Ba ra ngoài, cả nội viện Diên Hi Cư chỉ còn Triệu Trinh và Chu Tử.

Triệu Trinh mặc hỉ phục đỏ thẫm, ngọc quan đeo lệch, bước chân có chút lảo đảo, nhìn qua không khỏi buồn cười. Hắn lôi kéo Chu Tử tới trước cửa sổ, cầm rượu hợp cẩn lên, đưa cho Chu Tử một chén, tự mình cầm một chén.

“Chu Tử, uống rượu hợp cẩn!”

Chu Tử nhìn hắn, cái gì cũng nghe theo hắn.

Hai người bắt chéo tay, đều nghe thấy hơi thở của nhau, cùng nâng chén uống cạn.

Uống rượu xong, Chu Tử đỡ Triệu Trinh, đứng trước cửa sổ, nhìn khung cảnh bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Hôm đó là ngày mười hai tháng tám, trăng sáng trên bầu trời đã tròn đầy, cả phủ Nam An vương được bao phủ trong màu trắng bạc của ánh trăng.

Phủ Nam An vương bị người chia làm hai phần. Phần phía trước là ca múa vui mừng rượu rót người say, đó là yến tiệc ở tiền viện, phần phía sau trong trẻo lạnh lùng tĩnh lặng như tờ, là hậu viện - nơi động phòng hoa chúc.

Nội viện Diên Hi Cư được treo không ít đèn lồng đỏ, rọi đỏ rực cả viện, giống như được một tầng lụa mỏng hồng tươi bao phủ, mặc dù yên tĩnh, lại mang theo chút vui mừng cùng diễm lệ.

Ở nơi tĩnh lặng lại mang đầy không khí vui mừng này, Triệu Trinh vươn cánh tay dài ôm Chu Tử vào lòng, thấp giọng nói: “Chu Tử, chúng ta ở bên nhau cả đời đi!”

Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, mắt to xinh đẹp bị che phủ bởi một tầng sương: “Được!”

Triệu Trinh dùng sức ôm Chu Tử------

Tác giả có lời muốn nói: chương kế tiếp nên xảy ra chút chuyện rồi.

Nếu như giữa đường ngài có chuyện phải đi, vui lòng ấn ctrl+d để lưu giữ, sau nà

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Trong Đêm Xuân, Lần Đầu Bàn Chuyện Con Nối Dõi

Triệu Trinh ôm Chu Tử đứng một lát, hắn cũng không kiên trì được bao lâu, đau đầu chóng mặt, giống như cảm giác cưỡi mây đạp gió mọi thứ ở đây đều nhập nhèm. Chu Tử biết hắn thật sự uống rất nhiều, hiếm khi dịu dàng nói: “Chúng ta đi ngủ thôi!”

Triệu Trinh “ừ” một tiếng, ôm eo Chu Tử đi về phía giường.

Đến mép giường, Chu Tử kéo Triệu Trinh, để hắn ngồi bên mép giường.

Sau đó bắt đầu cởi quần áo giúp hắn. Triệu Trinh ngoan ngoãn ngồi bên mép giường, Chu Tử bảo giơ tay phải liền giơ tay phải, bảo giơ tay trái liền giơ tay trái, ngoan vô cùng.

Cởi xong lễ phục đỏ tươi bên ngoài và trung y bên trong, trên người Triệu Trinh chỉ còn tiết khố màu trắng.

Nhìn Triệu Trinh ngơ ngác như vậy, Chu Tử cảm thấy chơi thật vui, tay của nàng chậm rãi hoạt động trên người hắn, vuốt ve cổ, bả vai, xương quai xanh, lưng, cuối cùng hai tay dời đến đai lưng bên hông Triệu Trinh.

Chu Tử không lập tức cởi đai lưng của Triệu Trinh, mà ngửa đầu nhìn hắn. Triệu Trinh cũng rũ mắt nhìn nàng, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, mắt phượng loang loáng bị lông mi dày che lại, có chút mơ màng lại có chút khó hiểu.

Chu Tử nhìn hắn khẽ mỉm cười, mắt to cong thành hình mặt trăng, sau đó cúi đầu cởi đai lưng của Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Đai lưng vừa cởi ra, tiết khố màu trắng bằng lụa mềm liền lập tức trượt xuống, rơi đến mắt cá chân Triệu Trinh.

Chu Tử ngồi xổm xuống, dịu dàng đưa mắt nhìn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh. Vị tiểu huynh đệ này ngày thường tung hoành ngang dọc, lúc này dưới tác dụng của cơn say quá chén lại hiền lành xếp cờ thu trống nghỉ ngơi lấy sức.

Chu Tử nhìn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh một chút, lần nữa ngửa đầu nhìn khuôn mặt khôi ngô, ánh mắt mờ mịt của Triệu Trinh đang đứng ngây ngô, trong lòng giống như bị hàng vạn con côn trùng cắn, tê tê ngứa ngứa, đầu ngón tay cũng tê ngứa. Trong lòng nàng còn đang suy nghĩ có nên làm hay không, đầu ngón tay đã xấu xa tự động đưa ra ngoài, nhẹ nhàng nắm lấy tiểu huynh đệ mềm nhũn rũ xuống của Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy, nhưng chẳng qua chỉ rũ mi mắt xuống, sau đó nhìn về nơi khác, quá trình này lông mi dày và dài giống như cái quạt nhỏ quạt một cái.

Chu Tử dứt khoát ngồi xổm trước mặt Triệu Trinh, đưa tay cầm tiểu huynh đệ, không ngừng vân vê xoa nắn ----- vị tiểu huynh đệ này bình thường thấy nàng liền đứng dậy mặt mày dữ tợn, có bao giờ mềm mại nghe lời vậy chứ --- xoa nắn cả nửa ngày, tiểu huynh đệ của Triệu Trinh vẫn ngủ yên.

Trêu đùa không có hiệu quả, Chu Tử nổi tính không muốn chịu thua.

Nàng nhướn người về trước, tay phải cầm tiểu huynh đệ, sau đó há mồm cố gắng ngậm tiểu huynh đệ không muốn tỉnh dậy này vào.

Trong nháy mắt bị nàng ngậm lấy, Triệu Trinh nhắm hai mắt kêu một tiếng “Chu Tử”, sau đó không lên tiếng nữa.

https://thuviensach.vn

Nàng ngậm một lát, thấy nó lớn hơn một chút, sắp không ngậm được nữa, vội vàng nhả ra, lè lưỡi liếm lên trên đỉnh.

Nàng vừa chơi đùa vừa nhìn trộm Triệu Trinh.

Khi nàng khẽ cắn lên đỉnh, Chu Tử phát hiện sau khi ánh mắt Triệu Trinh mở ra, thân thể chợt run run, ánh mắt hắn tựa như mở mà không phải mở, tựa như đóng mà không phải đóng, đôi môi hé mở, hơi thở hổn hển.

Lúc này tiểu huynh đệ trong tay Chu Tử đã lớn thành "Đại" huynh đệ.

Chu Tử sờ soạng hai cái, phát hiện vật này đã trở nên ấm áp cứng rắn, tay không thể cầm hết, lúc này mới đứng dậy, nhanh chóng cởi bỏ y phục của mình.

Nàng cởi y phục xong liền phát hiện Triệu Trinh đã đá tiết khố ở mắt cá chân ra xa.

Triệu Trinh ngã xuống giường, hai chân dài tách rộng ra, ánh mắt say mê nhìn Chu Tử, rì rầm kêu một tiếng "Chu Tử".

Chu Tử cười hì hì nhào tới, thành thạo ngồi trên người Triệu Trinh, hơn nữa còn chà chà cọ cọ.

Triệu Trinh nhắm hai mắt lại, ngón tay thon dài khẽ luồn vào tóc Chu Tử, mỗi lần rung động cũng khiến hắn hơi dùng sức.

Ma sát một lúc, Chu Tử ngồi dậy, hai chân tách ra quỳ gối phía trên tiểu huynh đệ, nhắm ngay vị trí, từ từ đẩy vào bên trong.

Nàng đã sớm động tình, bên dưới có chút ướt át, từ từ thích ứng với cực lớn của Triệu Trinh, chỉ chốc lát sau liền nuốt vào toàn bộ.

Chu Tử vẫn cảm thấy hơi đau, chân mày nhíu lại, từ từ lên xuống.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhắm hai mắt nằm trên giường, chỉ cảm thấy mình lúc tỉnh lúc mơ, lúc say mê lúc sảng khoái, có lúc như trên đám mây vô cùng sung sướng, lúc thì gấp gáp khó nhịn muốn nhanh chóng phát tiết.

Trong mê loạn, hắn đẩy ngã Chu Tử, sau đó đè lên.

Trong nháy mắt sắp bắn ra, Triệu Trinh hoàn toàn tỉnh táo lại, dừng lại một chút, hắn cắn chặt răng rút vật đó từ trong cơ thể Chu Tử ra, bởi vi quá chặt chẽ, lúc rút ra vang lên một tiếng "Cạch".

Triệu Trinh lật người đưa lưng về phía Chu Tử, kéo chăn đắp lên trên người.

Chu Tử lập tức từ cực hạn khoái cảm chưa từng có trực tiếp biến thành trống không khó chịu, thân thể ngứa ngáy mềm nhũn, nàng vén chăn lên chui vào, thân thể trần trụi từ phía sau dáng sát vào Triệu Trinh, hai quả đào lớn đầy đặn trước ngực chạm vào lưng Triệu Trinh, vừa cọ xát vừa rầm rì.

Triệu Trinh không thể kiềm chế được, lật người ôm nàng vào trong ngực, cúi xuống hôn môi nàng, thấp giọng giải thích: "Đại phu trong phủ chúng ta, chính là người bắt mạch cho nàng lúc sáng - Hứa Văn Cử, hắn nói với ta, sinh hoạt vợ chồng sau khi uống rượu, rất dễ sinh ra đứa trẻ ngu ngốc."

Lúc này Triệu Trinh đã hoàn toàn tỉnh táo. Phía dưới của hắn bởi vì tuổi trẻ khỏe mạnh mà vẫn đứng thẳng, nhưng suy nghĩ của hắn đã rất rõ ràng: "Nếu thế tử của phủ Nam An vương là một đứa ngốc, vậy đệ đệ và muội muội sao có thể dựa vào hắn!"

Triệu Trinh nghĩ đến cảnh tượng đó thì trong lòng vô cùng sợ hãi. Trước đây hắn là loại hỗn thế ma vương không sợ trời không sợ đất, nhưng lúc Hứa Văn Cử nói chuyện phiếm tùy ý nói mấy câu lại làm hắn sợ.

Hắn cảm thấy cho dù ông trời sai lầm ban cho hắn và Chu Tử một đứa con không thông minh, điều này cũng không sao cả; nhưng đứa bé này

https://thuviensach.vn

tuyệt đối không phải là con trai trưởng của hắn. Con trai trưởng của hắn phải làm thế tử cùng hắn ra chiến trường, làm một vương tướng tương lai của Nam Cương, nếu như là một đứa ngốc thì phải làm sao.

Hắn ôm Chu Tử vào ngực, kiên nhẫn nói với nàng: “Thừa kế Vương vị mà ta phải vào sinh ra tử mới có được, con của hai ta phải được sinh thật cẩn thận!”

Chu Tử nghe được đã sớm ngây dại.

Giờ nàng mới hiểu được tại sao sau khi từ Nhuận Dương trở về mấy ngày Triệu Trinh mới làm một lần, lúc làm còn kiên trì chọn lựa tư thế truyền thống nam trên nữ dưới. Nên biết rằng, bình thường hắn thích phương thức từ sau lưng, có thể nắm trong tay hết thảy.

Thì ra là như vậy.

Chu Tử cười, nằm bên tai Triệu Trinh nhẹ nhàng nói mấy câu.

Đôi lông mày thanh tú của Triệu Trinh nhíu lại: “Nàng thật nguyện ý?”

Chu Tử khẽ hừ một tiếng.

Triệu Trinh mừng rỡ, đẩy ngã Chu Tử, đè lên.

Lần này Triệu Trinh liền lập tức mưa dồn gió dập.

Trong trận mưa dồn gió dập này, Chu Tử đung đưa, nghênh đón, rên rỉ, hưởng thụ.

Nàng vừa cảm nhận nơi đó của Triệu Trinh căng to run rẩy, lập tức đẩy hắn ra, bò dậy, nhanh chóng ngậm lấy.

Lúc mọi chuyện đã xong, Triệu Trinh nằm ở bên cạnh Chu Tử, chân tay duỗi ra tùy tiện đặt trên giường, vô cùng thỏa mãn nói với Chu Tử: “Lần tới

https://thuviensach.vn

uống rượu, ta cũng muốn như vậy nữa!”

Chu Tử không để ý đến hắn, co mình lại, chỉ chừa cho hắn cái lưng

Triệu Trinh thỏa mãn thật lâu, vươn cánh tay kéo Chu Tử giam trong khuỷu tay mình, kéo chăn đắp kín, lại tiện tay buông màn xuống.

Lúc này nến đỏ ngoài màn vẫn cháy mạnh, mùi hương hoan ái trong màn thơm ngát, sau một hồi hoan ái vô cùng kịch liệt, cảm giác say ban đầu đã sớm không còn, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, trong lòng Triệu Trinh ngứa ngáy muốn hỏi Chu Tử một câu.

Hỏi ra, lại sợ Chu Tử nghĩ mình không đứng đắn, không hỏi, lòng hiếu kỳ lại quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, lúc Chu Tử mơ mơ màng màng sắp ngủ, lại bị tay Triệu Trinh sờ loạn mà tỉnh, nỉ non một tiếng: “Làm gì đấy?”

Đôi môi Triệu Trinh tiến sát bên tai nàng, thấp giọng hỏi: “Chu Tử, mùi vị vừa rồi là gì vậy? Mùi vị không giống lúc không uống rượu phải không?”

Chu Tử không nghĩ đến Triệu Trinh ở trên giường luôn luôn vùi đầu tận lực làm không nói thêm một lời, lại có thể cảm thấy hứng thú với vấn đề này, đầu óc vốn mông lung lập tức tỉnh táo, nàng suy nghĩ một chút mới nói: “Hôm nay hơi ngọt.”

Vấn đề của Triệu Trinh được giải đáp, thật thư thái, ôm Chu Tử không lộn xộn nữa.

Một lát sau, Chu Tử bị Triệu Trinh làm cho hoàn toàn tỉnh táo định nói với hắn mấy câu, quay đầu nhìn lại, Triệu Trinh đã nghiêng người ngủ thiếp đi, hơi thở đều đều, mặt mũi thả lỏng.

https://thuviensach.vn

Bị Triệu Trinh ngọt ngào tiến vào mộng đẹp ôm thật chặt, Chu Tử đau buồn mất ngủ.

Mãi đến lúc trời tờ mờ sáng, Chu Tử mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Triệu Trinh dậy thật sớm. Trước khi đi, hắn gọi Chu Tử dậy, thao thao bất tuyệt dặn dò: "Ta phải đến đầm lầy Vân Trạch ở phía Đông Nam của Nhuận Dương, mười lăm tháng tám sinh nhật nàng sợ là không về kịp, ta sẽ lệnh cho các phu nhân của Nhuận Dương theo giúp nàng."

Chu Tử nửa tỉnh nửa mê nghe hắn nói chuyện, nàng muốn nói mình không cần những phu nhân kia theo giúp, nhưng mí mắt nặng nề giống như dính lại với nhau, dường như lúc nào cũng có thể rơi vào giấc ngủ sâu, căn bản là không nói nên lời.

Triệu Trinh hôn môi nàng một cái, lúc này mới đứng dậy rời đi.

Chu Tử ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh lại.

Nàng cũng không vội vã rời giường mà nằm trên giường bình tĩnh suy nghĩ: Vương gia và mình, rốt cuộc ai bỉ ổi hơn đây? Là Vương gia vẫn luôn ra vẻ đạo mạo lạnh lùng bình tĩnh ở trên giường lại như rồng như hổ đấu đá lung tung, hay là ta luôn ỡm ờ muốn cự tuyệt lại nghênh đón Vương Gia cưỡng gian đi kèm với dụ dỗ đây?

Đây là một vấn đề đáng phải suy nghĩ nghiêm túc.

Tiếp đó, nàng lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề con cháu mà Triệu Trinh nói lúc ở trên giường.

Suy tư một lúc, trong lòng nàng mơ hồ vui sướng. Nhưng vừa nghĩ lại: lời nói của nam nhân ở trên giường hơn nữa còn say rượu có thể là thật không đây?

https://thuviensach.vn

Đây là một vấn đề cần suy nghĩ thận trọng.

Cùng lúc đó, Nam An vương Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa lao về hướng đầm lầy Vân Trạch hắt hơi vài lần, trên mặt vẫn bình tĩnh, trong lòng lại hớn hở: chẳng lẽ Chu Tử đã bắt đầu nhớ ta rồi?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Nghi Ngờ Có Mang, Gặp Lại Người Quen Cũ

Trong phòng khách ở ngoại viện của Diên Hi cư, phu nhân Điền thị của Tôn Tri phủ Nhuận Dương cùng phu nhân Diêu thị của Kim tổng binh Nhuận Dương đang ngồi, quản gia lo việc trong phủ Nam An vương - Đại Nhạn cô cô cùng ngồi với họ. Tôn phu nhân và Kim phu nhân theo thứ tự là phu nhân của văn thần và võ tướng đứng đầu thành Nhuận Dương, Nam An vương lập nhà xây phủ bảy năm, vương phủ chẳng những không có chánh phi, ngay cả trắc phi cũng không có, cho nên quý phụ trong thành Nhuận Dương này, với thân phận cao quý, khí độ bất phàm như hai người bọn họ, trong thành có ai không tới nịnh nọt?

Thế mà đêm qua trượng phu say khướt về phủ, không giống thường ngày chạy thẳng tới phòng tiểu thiếp, mà cố nén cảm giác say liên tục dặn dò: "Ngày mai nhớ phải cầu kiến Chu phu nhân của vương phủ!"

Hai vị phu nhân đợi rất lâu, vừa nghi ngờ có phải mình đến sớm hay không, vừa căm hận trong lòng: phu nhân gì chứ, cũng chỉ là một Quý Thiếp xuất thân từ tiện tỳ mà thôi! Dám cưỡi lên đầu những phu nhân chân chính như họ mà làm mưa làm gió, không phải chỉ là ngủ với nam nhân quyền cao chức trọng kia thôi sao? Có gì hay mà hả hê! Nhà giàu mới nổi!

Hai vị phu nhân vừa bình tĩnh uống trà thơm của phủ Nam An vương, trong lòng vừa trắng trợn mắng thứ đồ bỏ Chu phu nhân tự cao tự đại không biết xấu hổ giữ các nàng ở Tiểu hoa sảnh! Phi! Heo phu nhân mới đúng ấy!

https://thuviensach.vn

Gần giờ Tỵ, hai người sắp không nhịn được, chỉ nghe tiếng chuông khi bức rèm che bị nhấc lên phát ra tiếng, liền có người nói: "Chu phu nhân đến ____"

Tôn phu nhân và Kim phu nhân vội vàng đứng dậy hành lễ.

Điền Quế Cầm và Diêu Thụy Hà nhìn vị Chu phu nhân này một cái, phát hiện nàng ước chừng mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc đơn giản, tướng mạo xinh đẹp, khóe miệng ẩn chứa nụ cười ngây ngô, nhìn dáng vẻ cũng không khó tiếp cận.

Hai người bọn họ tâm ý tương thông nhìn lẫn nhau, cả hai đều cảm thấy vị Chu phu nhân này thật sự là thứ xinh đẹp lại không có linh hồn, điển hình của ngực lớn nhưng không có đầu óc, sợ là chỉ biết cười khúc khích.

Sau khi chủ khách ngồi xuống, hai bên cũng bày ra một bộ dạng cao nhã ——người trên thẳng tắp, cằm hơi vểnh, không chút hoang mang nói mấy câu không mặn không nhạt.

Qua một canh giờ, Tôn phu nhân và Kim phu nhân phát hiện vị Chu phu nhân này tuy nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện trôi chảy trót lọt —— hoặc là nói, nàng ta chỉ nghe, thỉnh thoảng "Ừ" "Vậy sao" "Thật à", như khuyến khích hai vị tiếp tục nói tới.

Phu nhân Tri Phủ và phu nhân Tổng binh thật sự không có lời gì để nói với vị ái thiếp này của vương gia.

Nói đến trượng phu, địa vị của trượng phu thật sự kém quá xa; tám chuyện nhà, mình là chánh thê, Chu phu nhân là tiểu thiếp, không gì có thể so; nói đến nhà mẹ đẻ, mình luôn lấy xuất thân danh môn mà kiêu ngạo, lại nghe nói đối phương có xuất thân nhà nghèo, càng thêm không ‘cùng đường không thể cùng bàn chuyện’; nói đến con trẻ, mình có một đám con trưởng con thứ, còn bụng đối phương vẫn chưa có chút động tĩnh nào. . . . .

https://thuviensach.vn

Tôn phu nhân cao ngạo và Kim phu nhân thông minh thật sự không có lời gì để nói, dù sao nhiệm vụ trượng phu nhắn nhủ đã hoàn thành rồi, thắng lợi liền rút lui là tốt nhất!

Họ đứng dậy cáo từ.

Chu Tử mỉm cười đứng dậy tiễn họ.

Tôn phu nhân và Kim phu nhân nhìn vị ái thiếp này của Vương Gia lại có thể tự mình đưa tiễn, lúc này bất mãn tràn đầy trong lòng mới hóa giải một chút.

Họ nghĩ vị Chu phu nhân này xuất thân nghèo hèn, hẳn nên kính trọng các nàng - những chánh thất phu nhân xuất thân từ quý nữ danh môn, hơn nữa phải đưa các nàng đến cửa lớn của vương phủ mới có thể thể hiện thành ý.

Ai ngờ, Chu phu nhân ở giữa nóm nha đầu, đi dăm ba bước, đưa các nàng đến cửa ngoại viện của Diên Hi cư, liền dặn dò một đại nha hoàn: "Ngân Linh, giúp ta tiễn hai vị phu nhân!"

"Dạ!" Một nha đầu đen bước lên trước, thoải mái chào một cái: "Tôn phu nhân, Kim phu nhân, xin mời!"

Sau khi đi một đoạn đường, thừa dịp đến khúc quanh, Kim phu nhân nhìn về phía cửa Diên Hi cư liếc một cái, phát hiện Chu phu nhân còn si ngốc đứng ở đó, đưa mắt nhìn họ rời đi!

Nhìn bóng dáng Tôn phu nhân và Kim phu nhân biến mất ở bóng cây sau khóm hoa, lúc này Chu Tử mới thư giãn, duỗi lưng một cái.

Đang chuẩn bị quay về, nàng cảm thấy mình lại đói bụng, muốn ăn mấy món chua cay.

https://thuviensach.vn

Kiên trì đi trở về nội viện Diên Hi cư, Chu Tử bảo Hồ ma ma và Đại Nhạn cô cô đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại bốn người nhóm Thanh Ba.

"Thanh Ba, đến phòng bếp nhỏ, bảo bọn họ chuẩn bị một chén Bún gạo chua cay đưa tới đây!"

Ăn xong một chén Bún gạo to, Chu Tử ôm bụng liền ngủ gật, nàng dặn dò người không cần ở lại nội viện Diên Hi cư, sau đó tự mình lên giường bắt đầu kê cao gối mà ngủ.

Lúc chạng vạng, Chu Tử tỉnh lại.

Sau khi ngây ngô nửa ngày trên giường, nàng liền nhớ lại chuyện định làm lúc ban ngày.

Chu Tử cho người mời Đại Nhạn cô cô tới, nói đến chuyện muốn đổi một đầu bếp giỏi hơn.

Dĩ nhiên Đại Nhạn cô cô đồng ý.

Chu Tử vẫn chưa thỏa mãn bổ sung: "Phải biết làm món ăn cay, còn có thể làm ra các món điểm tâm ngọt, ừ, còn phải biết làm bánh bao, còn có. . . . . ."

Đại Nhạn cô cô tỉnh táo nghe, gật đầu liên tiếp. Nội tâm cũng kinh ngạc không dứt: sao Chu Tử cô nương mới lên làm phu nhân liền hoàn toàn thay đổi thành kẻ tham ăn? Chu Tử cô nương thường ngày ngoan ngoãn hiểu chuyện không mong không muốn đi đâu mất rồi?

Đại Nhạn cô cô mạnh mẽ vang dội, hiệu suất làm việc rất cao, ba ngày sau, một đám đầu bếp mới đã lập tức được mời tới, làm ra một loạt món điểm tâm đẹp mắt ăn ngon linh tinh gì đó.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy thèm, luôn đói, luôn muốn ăn. Hơn nửa tháng sau, nàng nhìn bụng mình u lên, lại nhìn váy đuôi cá eo hẹp Ngân Linh chuẩn bị giúp nàng một chút, khóc không ra nước mắt.

Dù sao Hồ ma ma cũng là người từng trải đã từng sanh đứa bé, cũng cảm thấy gần đây Chu Tử có chút khác lạ, vội tìm đại phu Hứa Văn Cử trong phủ đến chẩn mạch cho Chu phu nhân.

Hứa đại phu nghiêm túc thăm dò sắc mặt, tỉ mỉ chẩn mạch, cuối cùng nói: "Chúc mừng Chu phu nhân!"

Chu Tử lập tức ngu ngơ —— việc có bầu này nói đến là đến, cũng quá nhanh đi!

Mọi người đều mang vẻ mặt khác nhau, không biết nên tỏ vẻ vui mừng, hay không tỏ vẻ vui mừng mới tốt. Cuối cùng, thống nhất là đều mang bộ dạng cao thâm khó lường.

Buổi tối, Chu Tử bảo tứ Thanh canh chừng cửa nội viện Diên Hi cư, không cần tiến vào trong viện, cũng không để mặc cho người khác vào, sau đó, lôi kéo Ngân Linh hỏi ý kiến.

Ngân Linh cũng đã sớm muốn dặn dò nàng các việc cần chú ý.

"Nô tỳ đã phái người báo tin mừng cho Vương Gia rồi!" Nàng suy nghĩ một chút, lại nghiêm túc dặn dò Chu Tử, "Đại Nhạn cô cô là người của Quý Phi nương nương trong cung, không nên vô cùng tin tưởng, sợ là sợ nương nương trong cung không muốn để người sinh hạ con cháu của Vương Gia; Hồ ma ma là vú nuôi của Vương Gia, đã bắt đầu chăm sóc Vương Gia từ lúc ở Hoàng Tự, mặc dù không nói một lời, nhưng lại trung thành với Vương Gia nhất, chúng ta cứ yên tâm; tứ Thanh đều là tâm phúc của Vương Gia, cũng không có gì không yên lòng; nô tỳ thì càng không cần nhiều lời, người biết mà!"

https://thuviensach.vn

Hai người thương lượng, kết quả chính là phòng bếp trong phủ cũng miễn đi, phòng bếp nhỏ trong Diên Hi cư nhất định phải là người của mình.

Sau khi Ngân Linh rời đi, Chu Tử nằm ở trên giường dự tính ngày sinh, nhưng cho dù nhớ lại thế nào, nàng đều không nhớ nổi rốt cuộc là mang thai lúc nào, hơn nữa bởi vì lần trước ngã bệnh, ngày có nguyệt tín cũng hoàn toàn rối loạn, cho nên, dự tính ngày sinh thật không thể nào tính được!

Chu Tử cảm thấy, điều duy nhất mình có thể khẳng định, đứa bé nhất định là của Triệu Trinh!

Ngày một tháng chín, Chu Tử nhận được một thiếp mời, là Kim tổng binh phu nhân Diêu thị có việc, phái người đưa tới. Chu Tử xem hồi lâu mới đoán được một chút xíu.

Thiếp mời viết như thế này ——

Kính gửi Chu phu nhân:

Nay trời tối lạnh, ánh trăng như tắm, bởi vì tiếc cảnh đẹp khó có, khó mà ngủ được, đã qua canh ba, vẫn còn quanh quẩn trong hoa viên, thấy được hoa cúc Trọng Dương nở rộ. Thụy Hà đã bày hai ba bàn nơi khe suối, có thể uống rượu ngâm thơ. Nếu hạ cố đến hàn xá (nhà, nói khiêm tốn), Thụy Hà sẽ quét hoa mà đợi. Kính cẩn gửi thư.

Chu Tử nhìn qua xem lại, đoán được đại khái, nhưng cảm thấy Kim phu nhân không quá để ý đến mình, sợ mình tự đa tình. Vì vậy nhờ Ngân Linh giúp, Ngân Linh vừa nhìn đến, cũng u mê.

Vì vậy hai người cùng đi tìm người được công nhận là có học vấn trong phủ Nam An vương - Đại Nhạn cô cô.

https://thuviensach.vn

Đại Nhạn cô cô nhìn lướt qua nói: "Kim phu nhân nói hoa Cúc trong nhà sắp nở rộ, muốn ngắm hoa cúc, mở hội hoa Cúc, muốn mời các vị quý phụ của thành Nhuận Dương, cũng muốn mời phu nhân đến tham gia."

Mấy ngày nay Chu Tử đang nhàm chán, liền nói: "Ta mang mấy người các ngươi cùng đi dạo một chút vậy!"

Tiết Cửu Trùng dương (9/9) tháng chín, Chu Tử theo thời gian ước định mang Hồ ma ma, Ngân Linh cùng Tứ Thanh đến phủ Kim tổng binh.

Mặc dù phủ Tổng binh không thể so sánh với phủ Nam An vương, nhưng cũng là hoa cỏ sum sê phòng ốc gọn gàng, rất có khí chất phú quý.

Lúc các quý phụ nhún người hành lễ với Chu Tử, Chu Tử nhàn nhạt đáp lại.

Nàng không có lời gì để nói với các quý phụ này, đến gần cùng Diêu Thụy Hà đi thăm vườn hoa Kim phủ.

Lúc đoàn người cả khách và chủ đi tới đợi dưới cây lăng tiêu, thì chạm mặt một mỹ nhân áo trắng mang theo tiểu phụ áo xanh rẽ hoa đi tới.

Chu Tử vừa thấy vị mỹ nhân này đã cảm thấy hết sức quen mặt, rất nhanh liền nhớ ra đó là ai.

Mỹ nhân áo trắng đi về phía Chu Tử duyên dáng lượn lờ vén áo thi lễ: "Tích Trân bái kiến Chu phu nhân!"

Thì ra là ấu nữ Vương Tích Trân của Vương Thừa tướng trước đây!

Chu Tử nhìn thấy nàng, trong lòng liền bắt đầu chua chua, trên mặt không lộ chút gì, chỉ quét mắt về phía Diêu Thụy Hà.

Diêu Thụy Hà vội đuổi hết nha hoàn, sau đó giải thích: "Bẩm báo phu nhân, Tích Trân tiểu thư vốn do Vương Gia sắp xếp đến ở trong phủ của

https://thuviensach.vn

chúng ta!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Gặp Tình Địch, Ngân Linh Nhổ Liễu

Nghe Diêu Thụy Hà nói, Chu Tử quay lại nhìn Vương Tích Trân một cái. Vương Tích Trân cúi đầu, lộ ra bộ dạng nhún nhường, nhưng toàn thân lại toát ra khí thế không phải ai muốn là có thể có, càng không cần nói đến việc gương mặt nàng ta giống như hoa xuân rực rỡ, khí chất trong trẻo tựa như tiên nữ.

Chu Tử biết mình không thể tức giận, cũng không cần phải tức giận. Tâm tư của Triệu Trinh với nàng ta, nàng đã sớm hiểu, tức giận với nữ nhân không liên quan thì có ích lợi gì?

Nhưng khi nhìn Vương Tích Trân, nàng liền nhớ lại buổi trưa trong Mười dặm Trường Đình, bộ dáng Vương Tích Trân khẽ mỉm cười với Triệu Trinh. Mãi cho đến hiện tại, Chu Tử vẫn cảm thấy nếu nói đến vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, chính là hình ảnh trong một thoáng khi Vương Tích Trân mỉm cười như ánh mặt trời đó.

So với nàng ta, nói dễ nghe thì mình có thể được gọi là khỏe mạnh xinh đẹp, nói khó nghe, chính là xinh đẹp có chút thô tục!

Mặt khác, trực giác nói cho nàng biết, Vương Tích Trân này khẳng định cũng rất thích Triệu Trinh!

Có một kẻ địch mạnh luôn chực chờ như hổ rình mồi bên cạnh, thật khiến Chu Tử buồn bực!

Tâm tình Chu Tử rất sa sút, nhưng vẫn cố gắng giả bộ tươi cười, nói với Vương Tích Trân: "Vương tiểu thư hiện đang ở Kim phủ rất tốt, nên vui vẻ

https://thuviensach.vn

mà ở lại!"

Nàng mỉm cười với Vương Tích Trân, sau đó quẹo trái, đi vào con đường nhỏ bên cạnh, ra khỏi hành lang Lăng Tiêu, đi một đoạn khá xa mới ngừng lại trong một đình nhỏ tinh xảo, tỉ mỉ ngắm nghía một chậu Cúc tím đặt trên bệ trong đình nhỏ.

Ngân Linh theo sát nàng, lúc này thấy bốn phía xung quanh không có ai, mới nhỏ giọng trêu chọc: "Chu phu nhân à, vừa rồi phu nhân cười còn khó coi hơn khóc đó!"

Chu Tử không nói gì, níu lấy một đóa Cúc tím, buồn buồn thở dài.

Ngân Linh cười một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng lay động, ngắt đóa Cúc tím, không biết ngón tay xoa nắn thế nào, khiến đóa Cúc tím biến thành từng mảnh vụn xanh đen tả tơi rơi xuống đất.

Chu Tử nhẹ giẫm chân, đạp những mảnh vụn của đóa Cúc tím dưới chân, nói: "Ngân Linh, như vậy quá độc ác, ta chỉ cảm thấy đố kỵ vì nàng ta xinh đẹp hơn ta, trong lòng có chút khó chịu!"

Nói xong, nàng vẫn cố gắng mỉm cười.

Ngân Linh biết trong lòng Chu Tử khó chịu, tính toán trong lòng, cũng không nhiều lời nữa.

Xuất thân trong gia đình nhà cao cửa rộng ở Kim kinh, nhà của Diêu Thụy Hà thực có chút gập ghềnh, hạ nhân thật có bản lãnh, suy nghĩ bố trí vườn hoa này một cách tỉ mĩ đầy lý thú, Chu Tử mang theo Ngân Linh từ từ đi dạo —— mặc dù nàng tự xưng là thân thể cường tráng, nhưng bản thân đang mang thai, cũng không dám lơ là.

Dọc theo đường nhỏ đầy cúc dại, đi thẳng đến dưới mấy cây liễu rũ, trước mặt liền xuất hiện một hồ sen nho nhỏ. Hoa sen trong hồ đã sớm

https://thuviensach.vn

không còn bóng dáng, ngay cả những phiến lá sen, cũng có mấy phần tàn lụi.

Ngân Linh nhỏ giọng nói thầm: “Kim phủ thế này là sao, lá sen đã sớm tàn cũng không tỉa bỏ, nhìn khó coi chết đi được!"

Chu Tử khẽ mỉm cười, đang muốn khoe khoang mấy câu ví như "Giữ lại sen tàn nghe tiếng mưa…" linh tinh, nhưng nghĩ lại, lời như vậy nói với Triệu Trinh chẳng khác gì đàn khải tai trâu, huống chi là Ngân Linh, vì vậy cười một tiếng, không nói gì. Nàng nhớ tới lần trước lúc ngồi thuyền trở lại Kim kinh, khi đó bệnh của nàng mới vừa khỏi hẳn, buổi tối Triệu Trinh quấn lấy theo nàng lên boong thuyền ngắm trăng sáng. Lúc ấy vầng trăng sáng treo giữa không trung, gió mát thổi nhẹ, Chu Tử không nhịn được trộm văn cướp thơ mà đọc: "Gió mát thổi trên sông, trăng sáng soi trên núi. Lấy không cấm, dùng không cạn, mà ta và chàng lại có thể cùng chung hưởng, thực là thoải mái biết bao!"

Lúc Chu Tử nói tới "ánh trăng trên núi", Triệu Trinh cởi áo choàng ra, khoác lên người Chu Tử, cứng rắn nói: "Gió thổi sao? Có phải nàng thấy lạnh không?"

Chu Tử: ". . . . . ."

Lúc ấy chỉ cảm thấy Triệu Trinh không hiểu phong tình, nhưng bây giờ nghĩ đến, lại thấy có mấy phần ngọt ngào cùng uất ức.

Chu Tử đang nhớ lại, bên kia lại có người nói tiếp: "Biểu tỷ của ta, tuy rằng bản thân là chủ quản trong phủ, ngày ngày đều lo lắng mọi việc trong nhà, nhưng lại là người rất văn nhã. Tỷ ấy đặc biệt dặn dò bọn hạ nhân không được tỉa những lá sen đã héo rũ ra khỏi hồ, nói cái gì mà việc vui vẻ nhất trong cuộc đời là ở trong núi ‘giữ lại sen tàn nghe tiếng mưa’."

Chu Tử không ngờ có người còn ghê tởm hơn mình, trong lòng chợt cười, trên mặt lại không lộ vẻ gì.

https://thuviensach.vn

Vương Tích Trân một thân áo trắng váy trắng được nha hoàn mặc áo màu xanh đi bên cạch dìu đỡ mà chậm rãi bước từng bước nhỏ đến.

Mặc dù bước chân của nàng ta nhỏ nhẹ, nhưng Ngân Linh đã sớm nghe thấy, nên không hề rời khỏi Chu Tử bên cạnh một bước.

Vương Tích Trân đứng trước mặt Chu Tử, khẽ vén áo thi lễ. Đứng lên, mắt lóe ánh sáng lạnh chậm rãi quét qua Chu Tử, nàng nhìn nữ tử càng ngày càng rực rỡ tươi tắn trước mắt, trong lòng không khỏi càng thêm khổ sở.

Cũng vào thời gian này năm ngoái, nàng ta nhìn thấy Chu Tử, chẳng qua khi đó nàng là tiểu thư của phủ Thừa Tướng, lúc đó Chu Tử chỉ là một nha hoàn thông phòng không đáng kể của Trinh ca ca. Lúc ấy nàng căn bản không thèm nhìn Chu Tử, chỉ nói một câu "Thưởng", Chu Tử liền phải ngoan ngoãn nhận thưởng tạ ơn.

Một năm trôi qua, Chu Tử đã thành Quý thiếp của Nam An vương, người người tôn kính gọi một tiếng "Chu phu nhân", mà mình lại trôi giạt chân trời ăn nhờ ở đậu, còn không thể không thi lễ với thiếp thất nho nhỏ này.

Cả triều Đại Kim này đều biết phe cánh của cha mình bị thái tử cùng nhị hoàng tử hợp sức bóp nát, chỉ có Nam An vương gia, tuổi còn trẻ lại cầm binh quyền trong tay, luôn giữ mình trong sạch, không tham dự tranh đấu trong triều, rất dễ kết thân, ngược lại có thể trở thành trợ lực lớn giúp phụ thân lấy lại quyền lực. Những tâm tình thiếu nữ trước kia mình dành cho Triệu Trinh cũng theo gió bay đi! (LPH: lầm to rồi, anh í là chủ mưu)

Nàng ta cắn răng, âm thầm hạ quyết tâm.

Lúc này Vương Tích Trân đứng rất gần Chu Tử, gương mặt như bừng sáng hơn sắc hoa mùa xuân, quả nhiên là một đại mỹ nhân khiến người khác phải nhọc lòng thương tiếc.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt nàng ta lộ ra chút hèn mọn, nhút nhát nhìn Chu Tử: "Chu phu nhân, việc đời bấp bênh, cả nhà Tích Trân bị lưu đày, Tích Trân chỉ là một thiếu nữ, trên đường đi khổ không thể tả, may mà vương gia coi trọng, nhớ tới tình cảm khi còn bé, kéo Tích Trân ra khỏi bể khổ, đưa Tích Trân đến Nhuận Dương, sắp xếp cho Tích Trân ở trong phủ của biểu tỷ, Tích Trân thật vô vàn cảm tạ Vương Gia. . . . . ."

Chu Tử nhìn nàng, trong lòng càng thêm buồn bực.

Vương Tích Trân này thật sự là quá mỹ miều, đẹp đến nỗi mặc dù Chu Tử biết nàng đến gần mình là không có ý tốt gì, nhưng vẫn ngượng ngùng không nói mấy lời khó nghe với nàng ta. Mình còn "vừa thấy đã thương", càng không cần nói đến Triệu Trinh. Thật là buồn phiền muốn chết!

Vương Tích Trân nói nửa ngày, không thấy Chu Tử nói tiếp, lặng lẽ nhìn lại, chỉ thấy Chu Tử đang níu lấy một đóa Cúc tím mà giày xéo!

Ngân Linh lại không nhìn nổi khi Chu Tử hiện đang mang thai lại phải rối rắm như vậy, phương pháp nàng giải quyết vấn đề luôn đơn giản mà hữu hiệu.

Ngân Linh kéo ống tay áo lên, đi tới trước một bụi Dương Liễu, cau mày lớn tiếng nói: "Vị trí của bụi liễu này rất không thích hợp, làm chướng mắt phu nhân nhà chúng ta!"

Vừa nói nàng vừa khom lưng, hai tay ôm thân liễu xù xì, hơi dùng sức, nhổ cả rễ của bụi cây Dương Liễu lên.

Sau khi nhổ cây liễu lên, Ngân Linh kéo gốc cây Dương Liễu ném vào hồ sen bên cạnh, vỗ vỗ tay, không có ý tốt liếc qua Vương Tích Trân một cái, nói: "Ngân Linh là người thô lỗ, chỉ biết những mánh khóe đơn giản này!"

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn Chu Tử, cười nói: "Phu nhân, bây giờ chắc đã hết chướng mắt rồi chứ!"

Nhìn Ngân Linh và gốc cây Dương Liễu xui xẻo, Chu Tử dở khóc dở cười, nhưng vẫn thuận theo tình hình mà nói: "Ngân Linh, tài năng của ngươi sao lại có thể dùng cho loại công việc này !"

Vương Tích Trân nhìn ngây người, mãi cho đến trước khi cả nhà đi đày, nhiều năm qua nàng được nuông chiều trong khuê phòng, tiếp xúc toàn những người mặt mỉm cười mà ngấm ngầm kê chân - trạch đấu, có khi nào nhìn thấy uy hiếp trần trụi trắng trợn như vậy.

Sao trong phòng Trinh ca ca tuấn tú hơn người lạnh lùng như ngọc lại có nữ tử nông cạn như vậy! Sao nàng ta có thể xứng với Trinh ca ca! Bên cạnh Trinh ca ca nên là người thân thuộc xinh đẹp như hoa, mềm mại bền bỉ như dòng nước!

Nhưng cho dù nghĩ như vậy, Vương Tích Trân cũng không thể hiểu mà nhẹ nhàng lui về sau một bước, đối với những người thô lỗ như Chu Tử và Ngân Linh, nàng thật sự có loại cảm giác vô lực của tú tài gặp phải binh lính.

Ngân Linh nâng cánh tay Chu Tử, nói: "Phu nhân, vườn hoa bên kia hồ trồng rất nhiều Cúc trắng, chúng ta đi sang bên đó xem chút đi!"

Chu Tử đang muốn gật đầu đồng ý, chợt nơi xa truyền đến tiếng ồn ào, mờ mịt, nghe như là "Nam An vương gia đến, các vị nữ quyến tránh ra.”

Nàng vội ngẩng đầu nhìn lại.

Vương Tích Trân cũng ngây dại, vườn hoa phía sau Kim phủ đang tổ chức họp mặt nữ quyến, sao Trinh ca ca đang ở Vân Trạch xa xôi lại vội quay trở về, hơn nữa còn xông vào hậu viện?

https://thuviensach.vn

Mang theo nghi vấn trong lòng, nàng ta nhìn về phía cửa vườn. Chỉ thấy cuối con đường nhỏ, Trinh ca ca một thân áo bào trắng khoác áo choàng đen mang theo mấy thân binh sải bước đi về phía bên này.

Trong lòng Vương Tích Trân run lên, nhịp đập của tim bắt đầu tăng nhanh.

Mặc dù hôm nay nàng đã không còn là tiểu thư của phủ Thừa Tướng, không còn vinh quang của ngày xưa, nhưng vì họa mà được phúc, hóa ra khoảng cách gia tộc vắt ngang giữa nàng và Trinh ca ca đã không còn, nàng chỉ mong có thể sống bên cạnh Trinh ca ca, cho dù chỉ là một tiểu thiếp cũng không sao —— nàng có tự tin Trinh ca ca nhất định sẽ cưng chìu duy nhất mình nàng, loại tiện tỳ như Chu Tử căn bản không đấu lại nàng!

Sau khi Triệu Trinh nhận được tin vui do Ngân Linh phái người đưa tới, cả đêm cưỡi ngựa chạy về. Mới vừa về đến vương phủ, hắn liền nghe nói Chu Tử đến phủ Kim tổng binh tham dự hội ngắm hoa Cúc, không khỏi giận dữ, ngay cả quần áo cũng không thay liền cưỡi ngựa tới Kim phủ, mặc kệ hậu hoa viên là nơi họp mặt nữ quyến, trực tiếp xông vào tìm Chu Tử.

Hắn đi rất nhanh tới trước mặt Chu Tử, gương mặt tuấn tú phủ một tầng nghiêm lạnh: “Có mang cũng không biết ngoan ngoãn tĩnh dưỡng trong phủ, nàng là đồ ngốc sao? Có đầu óc hay không. . . . . ."

Thấy hắn nghiêm nghị như vậy, ánh mắt Chu Tử trông mong liếc hắn một cái, lại cúi đầu, không dám nói lời nào.

Triệu Trinh ồn ào mắng mấy câu, thấy nàng ngoan ngoãn cúi đầu không nói, tức giận trong ngực cũng dần dần tiêu tán, tiến lên cầm lấy tay Chu Tử, vừa muốn an ủi mấy câu, lại phát hiện tay mập của Chu Tử lạnh như băng.

Hắn cau mày nhìn lướt qua Chu Tử, thấy nàng không mặc áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo mỏng đỏ tươi, quả thật có chút phong phanh, trong lòng lại có chút tức giận, đang muốn khiển trách nữa, lại thấy Chu Tử

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt to phủ ánh nước, đôi môi mím thật chặt, bộ dạng vô cùng uất ức.

Hắn thở dài trong lòng, đưa tay cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên người Chu Tử, lại sợ quá dài vướng chân Chu Tử, liền rút dải lụa bên hông mình ra, choàng lấy cột ngang hông Chu Tử.

Triệu Trinh dắt tay Chu Tử đang muốn rời đi, chợt nghe bên cạnh truyền đến một giọng nói rụt rè "Trinh ca ca", hắn lúc này mới chú ý tới Vương Tích Trân đứng ở bên cạnh.

"A, là Tích Trân sao!" Triệu Trinh vừa dắt Chu Tử, vừa nói, "Ngoan ngoãn ở tại Kim phủ, có gì cần cứ thông qua Kim tổng binh báo cho Bổn vương!"

Toàn bộ chú ý của Triệu Trinh đều ở trên người Chu Tử, vừa thuận miệng nói, vừa dắt Chu Tử đi về phía trước.

Bài nói chuyện thật dài mà Vương Tích Trân đã sớm chuẩn bị căn bản không còn dùng kịp, không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn hắn dắt Chu Tử đi xa.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Tính Toán Sổ Sách, Vương Gia Kinh Ngạc

Mặt Triệu Trinh trầm như nước, dắt Chu Tử bước nhanh về phía trước. Sau khi đi mấy bước, hắn mới ý thức được bước chân của mình quá lớn, Chu Tử có chút theo không kịp, lúc này mới từ từ bước chậm lại, để Chu Tử đi song song với mình.

Ngân Linh và thân binh của Triệu Trinh không dám theo sát, chậm lại ở xa xa phía sau chừng mười bước.

Những người tới tham gia hội ngắm hoa Cúc trong hậu hoa viên Kim phủ đều là tiểu thư nhà giàu cùng các phu nhân Quý tộc, thật vất vả mới có cơ hội chiêm ngưỡng, tham quan Nam An vương nổi tiếng tuấn mỹ trong khoảng cách gần như vậy, trừ mấy người từng trải le que lác đác, ví như đại tiểu thư Cập Kỳ là con của phu nhân chính thất của Tôn Tri Phủ - Điền thị, người khác cũng không tránh đi theo lễ, mà đứng trước bụi hoa trong đình cạnh con đường lặng lẽ nhìn lén.

Triệu Trinh cũng bước đi mà mắt nhìn thẳng, thật rất tự nhiên.

Hắn biết bộ dạng hắn một mình xông thẳng vào trong nhà người ta đã là rất không thích hợp, lại nhìn đến phụ nhân của người ta thì càng thêm vô lễ.

Một kẻ quân tử như hắn cũng không thèm làm cái việc chỉ mấy kẻ háo sắc mới có thể làm!

Lúc sắp đi tới cửa hậu hoa viên, thấy bên cạnh đã không có người, Triệu Trinh dùng sức nắm tay Chu Tử một chút, nhỏ giọng nói: "Trở về phủ liền tính sổ!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử rùng mình, đang muốn cãi lại, lúc này đã ra khỏi cửa Nguyệt lượng (cửa có hình tròn) của hậu hoa viên, chỉ thấy một đám các tướng quân mặc áo giáp xông lên tiến đến trước mặt, rối rít khom người chào: "Bái kiến Vương Gia, bái kiến Chu phu nhân!"

Chu Tử vội nghiêm mặt trả lễ, nhưng tay phải lại bị Triệu Trinh nắm, không thể hành lễ. Nàng dùng sức giãy giãy, Triệu Trinh dùng ánh mắt chứa sự cảnh cáo lườm nàng một cái, nhìn qua nhóm các Tướng quân dặn dò: "Trở về phủ của các ngươi đi, giờ Thìn ngày mai tập họp thư phòng bên ngoài của Bổn vương!"

Nói xong, hắn ngẩng đầu ưỡn ngực dắt Chu Tử đi ra ngoài.

Lúc này, một tướng lãnh trẻ tuổi bước ra khỏi hàng nói: "Vương Gia, chuyện Tiêu Hạ ——"

"Sáng mai hãy nói!" Triệu Trinh vừa đi, vừa gọi Triệu Tráng ở phía sau, "Còn không đi chuẩn bị kiệu!"

Trong nhóm thân binh phía sau nhảy ra một thiếu niên cường tráng đen sẫm, ôm quyền đáp một tiếng “Dạ”, nhanh chóng rời đi.

Chu Tử nhận ra vị tướng lãnh trẻ tuổi mới vừa bước ra khỏi hàng kia chính là Hiệu úy Chiêu Vũ - Tôn Hỷ - tân binh mà Triệu Trinh khá coi trọng. Nàng lơ đãng liếc mắt nhìn, ai ngờ lại chạm phải tầm mắt Tôn Hỷ. Chu Tử nhướng mày, dời tầm mắt, nàng cảm thấy ánh mắt Tôn Hỷ này sáng quắc, vô cùng càn rỡ.

Đến Tiền viện của Kim phủ, chỉ thấy cỗ kiệu trên nóc có buộc gấm treo ngọc đã dừng ngay giữa viện.

Triệu Trinh đi tới, vén rèm lên nhìn trước một chút, lại dùng tay đè xuống, cảm thấy Chu Tử ngồi cỗ kiệu này nhất định sẽ không thoải mái.

https://thuviensach.vn

Nhưng nghĩ lại, Chu Tử có thai, ngồi xe sẽ lắc lư, càng thêm không được. So sánh giữa xe và ngựa, ngược lại cỗ kiệu này thích hợp hơn. Có lẽ cỗ kiệu này còn có thể cải tiến thêm một chút.

Trong lòng hắn có suy tính, trên mặt cũng không lộ ra chút gì, một tay vén màn kiệu, một tay đặt trên nóc kiệu, sợ Chu Tử lỗ mãng liều lĩnh bị đụng đầu.

Lo lắng của hắn không dư thừa, lúc Chu Tử bước vào trong kiệu, may là khom người, mà đầu còn đụng phải lòng bàn tay Triệu Trinh.

Chu Tử vào kiệu ngồi xuống, phát hiện trong kiệu này thật rộng rãi, liền nhìn Triệu Trinh, cười nịnh làm nũng: "Vương Gia, vào ngồi với thiếp đi!"

Triệu Trinh nhìn nàng cười đến thật quá giả dối, vốn đang muốn trách cứ, nhưng khi nhìn đến mắt to của Chu Tử đang trông mong nhìn mình, tràn đầy van xin, lập tức nhớ tới mình và nàng đã không gặp nhau gần một tháng, lòng mền nhũn, nhỏ giọng nói: "Được!"

Hắn cũng ngồi xuống.

Phía sau, đám tướng lĩnh kia trơ mắt nhìn Đại Nguyên Soái nắm giữ binh mã của thiên hạ kiêm Nam An vương gia luôn luôn anh minh thần võ, tỉnh táo kiềm chế, thản nhiên chui vào trong kiệu của tiểu thiếp - đều trợn mắt há hốc mồm.

Khóe miệng Hiệu úy Chiêu Vũ - Tôn Hỷ hơi cong, trong đôi mắt hoa đào lóe ánh sáng quỷ quyệt. Là hoa hoa công tử (tay chơi) nổi danh của Kim kinh, hắn là người trong mộng của vô số oán nữ quý phụ hồi xuân, không biết đã dâng tặng nón xanh cho bao nhiêu công tử thế gia, lão gia Quý tộc, buôn lớn bán nhỏ.

Tiểu thiếp mà Vương Gia coi trọng này, đối với Tôn Hỷ mà nói thì càng có tính khiêu chiến! (LPH: gã hâm, không biết chữ chết viết như thế nào

https://thuviensach.vn

à?)

Tôn Hỷ có chút hăng hái nhìn kiệu phu nâng kiệu.

Sau khi cỗ kiệu bằng lụa gấm treo chuỗi ngọc mà Vương Gia ngồi rời đi, lúc này những tướng lãnh kia mới dám tỉnh táo lại, tay chân thon dài của Tôn Hỷ cũng duỗi ra, trêu đùa với mấy người cùng nhóm. Các tướng lĩnh cực khổ ở Đầm lầy Vân Trạch gần một tháng, thật vất vả mới nương theo ánh sáng tiểu thiếp của Vương Gia mà chạy theo về, sau khi trêu đùa mấy câu, rất nhanh, bọn họ cũng tán loạn như chim muông.

Ngồi ở trong kiệu, Chu Tử cũng không đàng hoàng, cỗ kiệu vừa bắt đầu di chuyển, nàng liền kéo tay phải Triệu Trinh đặt lên đùi của mình, sau đó cởi bao cổ tay của hắn ra, vươn tay mò mẫm vào trong tay áo Triệu Trinh, từ cổ tay Triệu Trinh bắt đầu sờ đi lên, vừa sờ vừa phát biểu: "Vương Gia, người cứng hơn rồi!"

Triệu Trinh vốn muốn nói lời khiển trách Chu Tử, nghe vậy không khỏi sửng sốt: "Cứng hơn?"

Hắn thực sự nghĩ lung tung rồi.

Chu Tử sờ hết cánh tay của hắn, duỗi tay ra ngoài, cách áo khoác đặt tay giữa hai chân Triệu Trinh, dùng sức ngắt, mặt cười xấu xa: "Vương Gia, thật cứng rắn!"

Khiển trách mà Triệu Trinh muốn nói đã sớm bị ném tới Trảo Oa quốc, gương mặt tuấn tú bị hơn hai mươi ngày không ngừng thao luyện làm rám đen - khẽ ửng hồng. Sau khi bị Chu Tử đánh lén mấy cái mới đè thấp giọng, nói: "Nàng lại tinh nghịch rồi!"

Chu Tử cười hì hì, tay càng chơi đùa hăng say hơn.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh khó nhịn, nhỏ giọng rên rỉ một chút: "Về nhà sẽ trừng trị nàng!"

Nghe khóe miệng Triệu Trinh từ "Trở về phủ liền tính sổ" biến thành "Về nhà sẽ trừng trị nàng", Chu Tử không khỏi mừng rỡ, dựa cả người lên người Triệu Trinh, nghiêng đầu liếc xéo hắn: trở về còn không biết ai trừng trị ai đâu!

Trở lại ngoại viện Diên Hi cư, đám người Tứ Thanh xông tới, đang muốn đỡ Chu Tử, lại bị Triệu Trinh gạt đi: "Không cần đi theo!"

Hắn lôi kéo Chu Tử đi về hướng nội viện Diên Hi cư.

Vào phòng ngủ, Triệu Trinh cẩn thận bế Chu Tử lên, đi tới mép giường đặt lên trên giường, lại kéo chăn đắp lên. Suy nghĩ một chút, tự mình cũng cởi giày lên giường.

Chu Tử ngồi trên giường, kéo một cái gối lớn đặt ở sau lưng, ung dung thong thả dựa vào, đang muốn nói chuyện, lại ngửi thấy mùi hương kỳ dị, nàng nhăn mũi ngửi một cái, phát giác mùi vị này quả nhiên là hôi không nói nổi.

Chu Tử theo mùi hôi truy tìm nguồn gốc, vén chăn lên, rốt cuộc phát hiện đầu sỏ gây ra —— chân thối của Triệu Trinh!

Chu Tử một tay bịt mũi, một tay đẩy Triệu Trinh: "Ai nha, thối chết, nhanh đi tắm!"

Vẫn luôn thích sạch sẽ, Triệu Trinh lại không nhúc nhích, lười biếng chen đến dựa vào cái gối lớn sau lưng Chu Tử. Hắn cưỡi ngựa chạy mấy canh giờ, mệt mỏi đến xương cũng ê ẩm, vừa dính giường liền không nguyện ý cử động nữa rồi. Mặc dù biết chân mình thối, nhưng cũng không muốn đi tắm.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đẩy không được hắn, con ngươi đảo một vòng, nảy ra ý hay.

Nàng dời miệng đến bên tai Triệu Trinh, dịu dàng nói: "Vương gia của thiếp, chàng có muốn để thiếp làm cái đó cho chàng không. . . . . ."

Triệu Trinh nghe rõ, nhớ tới cảm giác ** này, một chuỗi tê liệt từ đuôi xương cụt bắt đầu dọc theo xương sống đi lên trên, lông tơ cả người giống như bị điện giật, đều dựng lên, hắn lập tức nói: "Muốn!"

Chu Tử chắc chắn hắn sẽ phải như thế, Chu Tử cười nói: "Chàng tắm trước đi, chút nữa muốn thế nào thì thiếp cũng nghe theo!"

Triệu Trinh không nói nhiều, lập tức vén chăn xuống giường, cả giày cũng không mang, trực tiếp vào phòng tắm.

Chu Tử ở phía sau bổ sung thêm một câu: "Nhớ dùng xà bông thơm mùi hoa Cúc đó!"

Chu Tử vuốt ve Triệu Trinh trơn bóng thơm ngào ngạt, sờ soạng khắp toàn thân Triệu Trinh một lần, hôn một lần, lúc này mới nắm vật đã sớm hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

Sau khi tính sổ đến cực thích thú, Triệu Trinh ôm Chu Tử, không nhịn được lại bỉ ổi lần nữa: "Chu Tử, hương vị lần này thế nào?"

Chu Tử mệt mỏi, quai hàm đều ê, tức giận nói: "Đắng!"

Lúc Triệu Trinh tắm chính là dùng thêm nhiều xà bông thơm tinh chế Từ Hoa cúc trắng, mùi vị hắn là sẽ đắng!

Nghi vấn trong lòng Triệu Trinh được giải quyết, cũng không dây dưa với vấn đề này nữa, cùng Chu Tử sóng đôi tựa vào gối lớn, nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, hắn mới hỏi: "Đứa bé mấy tháng?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử sửng sốt, suy nghĩ một chút, mới hiểu được ý của Triệu Trinh. Nàng cười một cái mới nói: "Thiếp phản ứng hơi chậm!" Lại nói: "Thiếp cũng không rõ lắm, dù sao hình như là có lúc ở trên thuyền!"

Triệu Trinh ừ một tiếng, duỗi tay vào chăn, nhẹ nhàng vuốt ve bụng đã u lên của Chu Tử.

Ngay một khắc khi nhận được tin vui, Triệu Trinh cũng không thể nói rõ cảm nhận của mình, chỉ là lỗ mũi chua xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

Lúc này, tình cảm của Triệu Trinh vô cùng phức tạp.

Một mặt, hắn đã mười chín tuổi, đã sớm nên có con trai, mà hắn cũng đã sớm mong đợi Chu Tử mang thai. Cho nên, biết Chu Tử có mang, hắn thực vui mừng vô hạn.

Mặt khác, nghĩ đến trong bụng nha đầu Chu Tử bướng bỉnh này lại có kết tinh của hai người bọn họ, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ diệu. Trên đường cưỡi ngựa về vẫn luôn nghĩ: rốt cuộc là vào lúc này, một lần liền bắn trúng mục tiêu?

Còn nữa, hắn cũng đang nghĩ nên nói chuyện này thế nào với mẫu phi cùng nhà ông bà ngoại Cao phủ, nếu như ngay cả nữ nhân cùng đứa bé của mình cũng không bảo vệ được, vậy Triệu Trinh hắn thật hổ thẹn khi là nam nhân!

Sóng lớn mãnh liệt trong lòng Triệu Trinh không ngừng cuồn cuộn, nhưng đến khóe miệng chỉ còn một câu: "Chu Tử, sắp làm mẫu thân, nàng không nên bướng bỉnh nữa!"

Mấy ngày nay Chu Tử ngủ đủ giấc, lúc này mặc dù mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, nghe Triệu Trinh nói thế, há mồm định phản bác.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lại nói tiếp: "Ta không ở bên người, mọi việc nàng đều phải cẩn thận!"

"Hở ——" Lời nói đầy ngập miệng Chu Tử bị chận lại, mắt to trợn tròn nhìn Triệu Trinh, "Chàng còn muốn đi đâu?"

Trong lòng Triệu Trinh bối rối.

Vốn cảm thấy không là gì, nhưng hôm nay không biết nên mở miệng thế nào. Chuẩn bị nửa ngày, hắn há mồm giải thích: "Bây giờ là tháng chín, đến tháng mười một, Đầm lầy Khám Trạch giữa Đại Kim và Ô Thổ quốc sẽ đông lạnh thành bình địa, nơi hiểm yếu sẽ biến thành đường cái. Theo hồi báo của kỵ binh dũng mãnh, gươm ngựa của Ô Thổ quốc đã sẵn sàng ra trận, chuẩn bị đánh về phía nam."

Hắn nhấc Chu Tử lên, ôm vào trong lồng ngực mình: "Ta, lại sắp xuất chinh!"

Tác giả có lời muốn nói: không cho ăn thịt, hừ, Mạc Mạc chỉ nghe mùi canh thịt, không thấy thịt! Đi tố cáo đi, xem thử nơi nào xuất hiện!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Rời Khỏi Kim Kinh, Đại Quân Tụ Họp

Chu Tử sửng sốt, lập tức giãy từ trong ngực Triệu Trinh ra ngoài, trơ mắt nhìn hắn: "Phải đi bao lâu?" Triệu Trinh nhìn nàng, phát hiện trong ánh mắt của nàng đã phủ một tầng hơi nước, đôi mắt cũng đã sớm đỏ. Trong lòng hắn cũng lấp đầy sự khó chịu, há mồm trách cứ: "Có gì mà khóc? Cũng không phải ta sẽ không trở về!"

Lòng hắn loạn như ma, vén chăn xuống giường, mặc quần áo qua loa rồi đi ra bên ngoài. Trong nháy mắt bước ra khỏi cửa phòng, hắn nghe trong phòng ngủ truyền ra tiếng khóc lớn tê tâm liệt phế của Chu Tử.

Thân thể hắn chỉ dừng một chút, rất nhanh liền cất bước ra ngoài.

Hắn vốn là võ tướng, Chu Tử vẫn biết, hai người vẫn luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, có gì mà phải khóc? Hơn nữa, lần này hắn và phụ hoàng đã chuẩn bị thật đầy đủ cho trận chiến, xác định mục tiêu cuối cùng chính là đánh một trận toàn thắng quân đội Ô Thổ, đổi lấy mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức cho dân chúng Đại Kim.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, rất nhanh ném Chu Tử ra tận sau ót.

Lúc xế chiều, Triệu Trinh cùng thân tín Đinh Khánh Quân do Bắc Tĩnh vương phái tới nói chuyện nửa canh giờ trong thư phòng. Lần này Triệu Trinh đang chuẩn bị liên kết với Nhị hoàng huynh, hắn phụ trách tác chiến ở tiền tuyến, Triệu Chính phụ trách hậu cần, huynh đệ liên thủ, đánh trận chiến không thể không đánh này thật hoành tráng!

https://thuviensach.vn

Nói việc chính xong, hai bên khách và chủ bởi vì đã thỏa thuận xong với nhau, đều vô cùng hài lòng.

Trong lòng Triệu Trinh nhẹ nhõm không ít, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, lạnh nhạt nói: "Muội muội của tiểu thiếp Chu thị của bổn vương ở trong phủ nhị ca, không biết cuộc sống thế nào?"

Đinh Khánh Quân lộ nét cười đầy mặt, hạ thấp người nói: "Bẩm báo Vương Gia, sau khi nhận được thư của ngài, Vương gia chúng ta rất coi trọng, bây giờ Tiểu Chu thị đã được phong Quý Thiếp làm phu nhân, được Vương gia tự mình an bài vào Thiến Hương cư!"

Triệu Trinh gật đầu một cái, không nói thêm.

Lúc chạng vạng, rốt cuộc Triệu Trinh cũng dành được chút thời gian, muốn đến thăm Chu Tử một chút.

Trở lại Diên Hi cư, hắn không vội tiến vào trong viện, mà gọi Ngân Linh và Tứ Thanh tới, dặn dò mấy câu, lúc này mới chắp tay sau lưng thong thả bước vào nội viện.

Chu Tử vẫn còn ngủ mê man.

Triệu Trinh đi tới, nhẹ nhàng mở chăn ra, ngồi xuống bên giường. Hắn cũng không gọi Chu Tử, cắm đầu cắm cổ nói: "Muội muội nàng tên là Chu Bích? Nàng ta ở phủ Bắc Tĩnh vương được gọi là Bích Nương, nghe nói đã thành Chu phu nhân."

Ngoài mặt Chu Tử không nhúc nhích nhắm mắt lại ngủ, trên thực tế vừa nghe tiếng vang khi Triệu Trinh tiến vào, lỗ tai của nàng liền dựng lên.

Triệu Trinh lại phải đi đánh giặc, đương nhiên nàng sẽ không vui. Đao thương trên chiến trường không có mắt, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Chu Tử

https://thuviensach.vn

còn nhớ rõ lúc mình mới vừa được đưa vào phòng Triệu Trinh, những vết thương nhìn thấy trên người Triệu Trinh.

Sau khi Triệu Trinh tức giận rời đi, đầu tiên nàng gào khóc, khóc mệt liền bắt đầu dùng lý trí mà suy nghĩ. Cuối cùng, mặc dù trong lòng hiểu rõ tất nhiên Triệu Trinh không thể không đi, nhưng trong lòng vẫn cứ đau, cứ khổ sở, càng nhiều thêm sự không nỡ và lo lắng cho Triệu Trinh.

Nàng đã sớm muốn đi tìm Triệu Trinh giải hòa.

Nếu Triệu Trinh đã nói với nàng như vậy, cho thấy hai người lại sắp tách ra, nàng nên quý trọng thời gian ở cùng Triệu Trinh, để hắn vui vẻ ở cạnh nàng.

Nhưng bây giờ là Triệu Trinh tới giải hòa trước, sao nàng có thể giữ vẻ không nhượng bộ?

Chu Tử trở mình bò dậy, quỳ gối trên giường, ôm lấy Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn đầu tóc nàng rối bời, mắt sưng như quả đào, trên mặt cũng khóc đến tiều tụy, trong lòng rất thương tiếc, vừa giúp nàng vén lại tóc, vừa nhỏ giọng trách cứ: "Nàng sắp phải làm mẹ, sao không chút nào biết tự chăm sóc mình? Ta rời đi, sao có thể yên tâm? Chẳng lẽ muốn ta vừa đánh giặc vừa lo lắng cho nàng?"

Chu Tử không nói lời nào, chỉ ôm lấy hắn, nước mắt lại một lần nữa chảy ra giống như sông nhỏ.

"Nàng yên tâm, nàng và con trai, ta đều sẽ chuẩn bị thật tốt! Phía phụ hoàng và mẫu phi, phía ông ngoại và cậu, phía nhị ca, ta đều có sắp xếp!"

Chu Tử khóc đến nổi lỗ mũi tắt nghẽn, giọng nói cũng nghẹn lại, nàng thút tha thút thít nói: "Thiếp không khóc vì việc đó!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh khẽ vuốt ve lưng nàng: "Ta hiểu rõ! Ta biết hết!"

Hắn ôm chặt Chu Tử, lỗ mũi cũng có chút chua xót, lại cố gắng nhịn được: hắn luôn luôn tự khoe là anh hùng, sao có thể thường tình như nhi nữ vậy chứ?

"Ta dẫn dắt quân phòng thủ Nam Cương, lính mới và đội kỵ binh dũng mãnh rời khỏi Kim kinh; cấm quân và quân phòng thủ Kim kinh đã tụ họp ở Kim kinh, đang chờ ta đến đó, quân phòng thủ Bắc Cương cũng đã tụ họp. Tính tính toán toán cũng hơn năm mươi vạn người rồi, nhiều người như vậy mà ta còn không đánh được một Ô Thổ nho nhỏ sao?"

"Mười lăm tháng chín chúng ta xuất phát, nàng cũng đi theo ta, đến Kim kinh, nàng liền ở lại trong cung với mẫu phi."

"……"

Triệu Trinh dặn dò liên miên.

Hắn chưa bao giờ biết mình là loại nam nhân lưu luyến tình cảm nam nữ như vậy.

"Thiếp đói bụng!" Chu Tử lau khô nước mắt, cố gắng cười nói với Triệu Trinh, "Muốn ăn lẩu!"

Triệu Trinh trợn mắt nhìn Chu Tử một cái: "Có mang sao có thể ăn cay chứ!"

"Thiếp muốn mà!" Chu Tử khó có khi không phân rõ phải trái, "Phải ăn!"

Triệu Trinh không quen nàng như thế, hừ mũi một tiếng, đứng lên.

Buổi tối, rốt cuộc Chu Tử cũng được ăn một món giống như lẩu —— chỉ là bên trong ngay cả hạt ớt cũng không có, quả thực là nhạt như nước ốc!

https://thuviensach.vn

Lúc ăn cơm, lương tâm Chu Tử phát thiện tự dưng tốt hẳn, nói với Triệu Trinh: "Chuyện của Chu Bích, cám ơn chàng!"

Triệu Trinh lộ dáng vẻ cao ngạo, không thèm để ý đến nàng, yên lặng ăn cơm.

Lúc tối, Triệu Trinh mang Chu Tử đến phòng thiết kế của hắn.

Triệu Anh, Triệu Dũng và trợ thủ đã sớm chờ sẵn ở đó.

Thì ra là tiến hành chỉnh sửa nâng cấp xe cho Chu Tử.

Mục tiêu chính của Triệu Trinh là kết hợp xe và cỗ kiệu lại với nhau, thích hợp cho phụ nữ có thai ngồi.

Nhìn Triệu Trinh vừa vẽ thiết kế vừa chỉ huy bọn Triệu Anh vội tới vội đi, vừa mới bắt đầu Chu Tử còn thấy rất mới mẽ thú vị, sau đó liền cảm thấy không thú vị nữa, Triệu Trinh liền bảo Ngân Linh mang nàng về nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Triệu Trinh cả một đêm không ngủ cũng không trở về Diên Hi cư, trực tiếp đến thư phòng bên ngoài rửa mặt, giờ Thìn lại triệu tập tướng lãnh cấp dưới mở hội nghị quân sự, sắp xếp các hạng mục công việc cụ thể để quân đội hành quân liên tục từ Nhuận Dương đến Kim kinh.

Hội nghị quân sự kéo dài đến giữa trưa mới tan.

Sau khi tan họp, Triệu Trinh xoa xoa ánh mắt chua xót, đi về phía Diên Hi cư.

Từ chỗ Triệu Hùng, Chu Tử đã biết chuyện Vương gia cả đêm không ngủ, lại bận rộn cho tới trưa, cả điểm tâm cũng không ăn. Vừa thấy Triệu Trinh đến, nàng vội sai người mang cơm canh mà Triệu Trinh thích ăn đã sớm được chuẩn bị lên.

https://thuviensach.vn

Hầu hạ Triệu Trinh ăn xong, nàng lại thúc giục Triệu Trinh nhanh đi ngủ: "Thiếp muốn ngủ trưa, chàng phải ngủ với thiếp!"

Triệu Trinh bất đắc dĩ đồng ý, thật ra thì trong lòng hắn vẫn quan tâm đến cỗ xe còn chưa nâng cấp xong kia.

Sau khi nằm dài trên giường, Chu Tử đưa lưng về phía Triệu Trinh co rụt lại trong ngực Triệu Trinh, hai người rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Mười lăm tháng chín hôm đó, lúc Triệu Trinh ở giáo trường bên ngoài thành Nhuận Dương kiểm duyệt quân đội, chuẩn bị lên đường, Chu Tử đã leo lên thuyền lớn của Triệu Trinh.

Cùng nàng ngồi thuyền vào kinh, ngoại trừ Đại Nhạn cô cô, Hồ ma ma, Ngân Linh cùng Tứ Thanh, chính là "sáng chế độc quyền" do Triệu Trinh thực hiện, "Xe kiệu" do chính Triệu Trinh nâng cấp —— sở dĩ có thên như vậy bởi vì tuy là xe, nhưng lại có đặc điểm như cỗ kiệu.

Lúc này cuối thu trời mát, thuyền bè đi lại nhiều trên sông lớn, chính là lúc "trời trong xanh biếc, đất phủ lá vàng, sóng nhuộm sắc thu", phong cảnh đẹp không sao tả xiết, nhưng Chu Tử vừa nghĩ tới phải ở cùng Quý Phi nương nương trong cung, trong lòng liền rất sợ hãi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Vào Hoàng Cung, Thịnh Tình Khó Báo

Chu Tử ngồi thuyền lớn chạy nhanh trên sông lớn mười ngày, chạy đến bến tàu phủ Giang Châu mới cập bến. Đã mười ngày Chu Tử không gặp Triệu Trinh, trong lòng rất nhớ, nàng lớn mật phỏng đoán Triệu Trinh cũng đang nhung nhớ mình, nhất định sẽ đến đây.

Nàng tính toán lộ trình một chút, cảm thấy họ ngồi thuyền vẫn còn hơi chậm, nhất định Triệu Trinh đã đến Giang Châu trước.

Sau khi thuyền lớn dừng lại, Chu Tử liền đứng trước cửa sổ của khoang, nhìn chằm chằm người lui tới trên bến tàu, mắt cũng không chớp một cái.

Nhóm Hồ ma ma, Tứ Thanh đều biết tâm tư của Chu Tử, sợ nàng ngượng ngùng, cũng cố làm như không biết, nên làm gì thì làm, sợ Chu Tử lúng túng. Chỉ có Ngân Linh, thấy Chu Tử nằm sấp ở đó, mắt miệng cũng sắp dính lên cửa sổ, không nhịn được nói đùa: "Vương Gia bận rộn quân vụ, nhất định sẽ không tới, người không nên trông mong!"

Chu Tử nghe thấy lời nàng ta, mặc dù ngượng ngùng không dính vào nơi đó mà nhìn nữa, nhưng vẫn luôn luôn len lén liếc mắt.

Ngân Linh thấy nàng ăn mặc mỏng manh, đi lấy một cái áo khoát mềm màu trắng có thêu lá trúc màu tím đến, giúp Chu Tử mặc vào.

Sau khi mặc quần áo tử tế, lòng hiếu kỳ của Ngân Linh nổi lên, muốn đoán thử bảo bối trong bụng Chu Tử đang làm gì. Nàng ngồi xổm xuống - dán lỗ tai lên trên bụng đã nhô ra rõ ràng của Chu Tử, sau khi lắng lặng nghe một lát, đứng lên, rất nghiêm túc nói: "Chu phu nhân, ngài đói bụng!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử vui cười: "Cũng đã hai canh giờ ta chưa ăn gì rồi, chẳng lẽ không cho ta đói sao?"

Bởi vì gần đây Chu Tử mới vừa hết nôn nghén, không quá thích ăn món mặn, Ngân Linh phải đi dặn dò đầu bếp làm một chén mì.

Mì vừa được bưng lên, Chu Tử cầm đũa còn chưa kịp ăn, Triệu Trinh đã đẩy cửa khoang đi vào, đi theo phía sau hắn chính là Hứa Văn Cử đại phu và Hầu đại phu trong vương phủ, Triệu Phúc và Triệu Tráng đi theo phía sau cùng.

Triệu Trinh vừa tiến đến, mắt đảo qua, thấy Chu Tử đang ăn mì, phát hiện là một chén mì trong vắt, chỉ bỏ lẻ tẻ vài mẩu hành lá cắt nhỏ, trong lòng có mấy phần bất mãn: "Lúc này nàng đâu chỉ có một người? Ăn như vậy làm sao có dinh dưỡng? Không thể hiểu chuyện một chút sao?"

Chu Tử vừa chợt thấy hắn, lòng tràn đầy vui mừng, mắt to như phát sáng, ai ngờ đổ ập xuống đầu chính là một loạt quở mắng như thế, lại không thể ở trước mặt nhiều người phản bác hắn, vì vậy liền vô cùng uất ức, đôi mắt lập tức ửng đỏ.

Hứa Văn Cử đại phu cười nói: "Vương Gia, lúc phụ nữ có thai ba bốn tháng, không thể ăn thức ăn mặn được, có thể cố ăn chút mì đã là rất tốt!"

Thế Triệu Trinh mới biết mình trách mắng sai rồi, hắn liếc Chu Tử một cái, phát hiện nàng đang rũ lông mi không nhìn mình. Triệu Trinh biết Chu Tử đang tức giận, muốn an ủi mấy câu, nhưng thấy người của hắn đầy khoang thì cũng không nói được gì, trầm ngâm, nhìn về phía Chu Tử: "Nàng còn không ăn?!"

Chu Tử trừng mắt liếc hắn một cái, cầm đũa lên bắt đầu ăn mì.

Mới vừa ăn vài miếng, Chu Tử ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Triệu Phúc, giật mình, cười nói với Đại Nhạn: "Đại Nhạn cô cô, ngươi mang Triệu

https://thuviensach.vn

Phúc đến khoang đáy xem thử trục của xe kiệu có vững chắc hay không?"

Đại Nhạn nghe vậy, mặc dù trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, ánh mắt nhìn Chu Tử lại mang theo mấy phần vui vẻ. Triệu Phúc vẫn đi theo Triệu Trinh, bọn họ cũng đã lâu không gặp mặt.

Triệu Trinh rũ mi mắt xuống, tay bưng ly trà đang muốn uống dừng một chút, liếc Chu Tử một cái, cũng không nói gì.

Hắn biết xe kiệu do tự tay mình cải tiến sẽ không có vấn đề, xem ra Chu Tử muốn tạo cơ hội cho Triệu Phúc và Đại Nhạn. Nha đầu này, còn tinh nghịch như vậy!

Chu Tử ăn mì xong, súc miệng xong, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình, Hứa Văn Cử đại phu bắt đầu chẩn mạch cho nàng.

Hết thảy mọi thứ đều rất ổn định, Hứa đại phu chỉ dặn dò Chu Tử đợi sau khi triệu chứng nôn nghén hết hẳn thì phải chú ý ăn uống dinh dưỡng.

Chu Tử nghe nói tất cả đều ổn định, trong lòng thật vui mừng, nhưng nghĩ đến canh tránh thai mà trước kia đã uống trong một thời gian dài, lại có chút lo lắng, nhìn chung quanh, biết đều là thân tín của Triệu Trinh, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Trước kia uống canh tránh thai suốt một năm, không biết sẽ có ảnh hưởng không tốt gì hay không?"

Hứa đại phu và Hầu đại phu vẫn ngồi ngay ngắn bên cạnh uống trà không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, nói: "Chu phu nhân không cần lo lắng, hoàn toàn không đáng ngại!"

Hầu đại phu nói tiếp: "Sợ rằng cả Đại Kim này cũng không tìm ra canh tránh thai giống như ở vương phủ chúng ta đâu!"

Hứa đại phu lại cười nói: "Canh tránh thai mà phu nhân uống là do Vương Gia hạ lệnh cho ta và Hầu đại phu cùng điều chế, không chỉ có hiệu

https://thuviensach.vn

quả ngừa thai, với thân thể cũng có công hiệu nhất định! Thể chất phu nhân thuộc tính hàn, uống vào nhất định sẽ có lợi!"

Lúc Chu Tử nói chuyện cùng Hầu đại phu và Hứa đại phu, Triệu Trinh rũ mắt uống trà, cũng không nói chuyện.

Thấy ánh mắt Chu Tử nhìn về phía mình lộ vẻ áy náy, hắn vẫn rất bình tĩnh để ly trà xuống, liếc Chu Tử một cái, sau đó nói: "Được rồi, các ngươi lui xuống đi!"

Rất nhanh trong khoang chỉ còn lại hai người Chu Tử và Triệu Trinh.

Triệu Trinh để ly trà xuống, lạnh lùng nói: "Còn không qua đây!"

Trong lòng Chu Tử đang tràn đầy áy náy, vừa nghe hắn lên tiếng, lập tức vui vẻ chạy qua, cẩn thận ngồi xuống trên đùi Triệu Trinh.

"Ai cho nàng ngồi đó?" Gương mặt tuấn tú của Triệu Trinh lộ vẻ cực kỳ nghiêm túc, "Đứng lên cho ta, nằm lên bàn!"

Chu Tử uất ức nhìn hắn một cái, từ trên đùi hắn, đưa lưng về phía Triệu Trinh nằm lên bàn.

Triệu Trinh đưa tay dùng sức vả lên mông Chu Tử, một tiếng "bốp" giòn tan vang lên.

Chu Tử bị đau, nhưng cũng biết mình sai rồi, không dám mở miệng cầu xin tha thứ.

Triệu Trinh lại giơ tay lên đánh hai cái, lúc này mới ôm để Chu Tử ngồi lên chân mình, trầm giọng hỏi: "Sau này sẽ tin hay không tin ta?"

"Tin." Chu Tử trầm giọng đáp.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm Chu Tử vào trong ngực, hai người đều thật nhớ nhau, vấn vương vô hạn không cần phải nói.

Chu Tử ngồi thuyền từ Nhuận Dương đến Kim kinh, mỗi khi đến một bến tàu lớn luôn luôn ngừng một chút, bởi vì Triệu Trinh cũng sẽ đến thăm nàng. Cứ như vậy đi một chút lại dừng một chút, đến bến tàu bên ngoài thành Kim kinh thì đã là hạ tuần tháng mười.

Lúc nàng lên thuyền chỉ mặc áo kép thật mỏng, áo ngắn mềm cùng váy lụa mỏng, lúc xuống thuyền đã phủ thêm áo choàng, thay váy gấm dày cùng quần vải dày.

Triệu Trinh tới Kinh Thành trước nàng, sau khi sắp đặt Quân đội xong thì đến bến tàu chờ nàng cùng vào cung.

Chu Tử và xe kiệu độc nhất của Triệu Trinh cũng theo Chu Tử xuống thuyền.

Triệu Trinh giao con ngựa quý Mây Đen Che Tuyết của mình cho gã sai vặt thân tín, mình cũng ngồi vào trong xe kiệu cùng Chu Tử.

Chu Tử ngồi trong xe, ngạc nhiên phát hiện chiếc xe mới này quả thật không giống chiếc xe trước kia, không có cảm giác lắc lư, giống như ngồi trong kiệu, nhưng lại vững chắc hơn kiệu.

Nàng vội hỏi Triệu Trinh là do nguyên lý gì, Triệu Trinh rất nhẫn nại bắt đầu giải thích, nhưng nói không được mấy câu, bởi vì nghe không hiểu mấy thứ đồ đạt thăng bằng đung đưa gì đó, Chu Tử cũng không nguyện ý nghe nữa, khiến Triệu Trinh thật buồn bực —— hiếm khi hắn vui vẻ mà giải thích như vậy.

Bọn họ vẫn đi về phía hoàng cung.

https://thuviensach.vn

Dọc theo đường đi, Triệu Trinh ngược lại không nói gì, chỉ đưa cho Chu Tử một túi ngân phiếu, hơn nữa còn nói với nàng: "Thưởng người gì đó, tự có Ngân Linh lo, nàng không cần quan tâm!"

Sợ Chu Tử lo lắng, hắn lại dặn dò: "Ở trong cung không cần lo lắng, phụ hoàng và mẫu phi cũng sẽ che chở nàng! Người của ta cũng sẽ che chở nàng!"

Triệu Trinh không nói tỉ mỉ với Chu Tử, sở dĩ phụ hoàng hắn sẽ bảo vệ Chu Tử, bởi vì Triệu Trinh mang theo năm mươi vạn đại quân xuất chinh ra biên ngoại, Chu Tử và đứa bé trong bụng là sự bảo đảm tốt nhất; mẫu phi hắn nhất định sẽ bảo vệ đứa bé, bởi vì nếu như hắn một đi không trở lại, đứa bé trong bụng Chu Tử sẽ là huyết mạch duy nhất của Triệu Trinh.

Nhìn Chu Tử non nớt như đứa trẻ, Triệu Trinh thở dài trong lòng. Hắn lo lắng Ô Thổ quốc sẽ phái người tới uy hiếp Chu Tử và đứa bé, mặc dù công phu của Ngân Linh và Tứ Thanh đều rất tốt, nhưng sao có nơi nào an toàn hơn trong nội cung chứ?

Chỉ có thể sắp xếp như vậy.

Chu Tử và đứa bé được bảo vệ, phụ hoàng có được bảo đảm, mẫu phi được an ủi, mình cũng thấy an tâm.

Chu Tử không ngờ hoàng thượng và Quý Phi nương nương sẽ cùng đứng ngoài cửa lớn Thanh Vân Điện nghênh đón mình, không khỏi liên tục sợ hãi, mắt nhìn về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh lại rất điềm tĩnh, kéo Chu Tử cùng nhau quỳ xuống.

"Tham kiến phụ hoàng, mẫu phi."

Chu Tử không dám gọi "Phụ hoàng" "Mẫu phi", chỉ nhỏ giọng nói theo "Hoàng thượng" "Nương nương".

https://thuviensach.vn

Hoàng đế và Quý Phi mỉm cười tiến đến, nâng Triệu Trinh và Chu Tử dậy.

Đoàn người đi vào chánh điện.

Triệu Trinh, Hoàng đế và Quý Phi cùng nhau vào chánh điện, đương nhiên là có chính sự muốn bàn bạc.

Đại cung nữ Hoàng Oanh cô cô bên cạnh Quý Phi nương nương dẫn đường phía trước, Đại Nhạn cô cô mang theo đám người Ngân Linh dìu Chu Tử đến hậu hoa viên.

Mấy thái giám theo ở phía sau cầm hành lý của đám người Chu Tử.

Đã là đầu mùa đông, hoa trong vườn hơi đìu hiu, chỉ có chút cành khô trơ trụi và cây cỏ úa vàng.

Chỗ ở của Chu Tử đã sớm sắp xếp xong xuôi, là chỗ sâu trong hậu hoa viên của Thanh Vân Điện, tên gọi "Tiểu lâu Thanh Trúc".

Tiểu lâu Thanh Trúc là một tòa nhà gỗ ba tầng, bề ngoài nhìn hơi cũ, xem ra có chút lâu năm. Nhưng Chu Tử đi vào mới phát hiện bên trong chẳng khác gì cảnh tiên, bên trong phòng ấm áp hòa hợp, bố trí vừa thanh nhã vừa thoải mái, đồ vật bên trong, tùy tiện cầm lên cũng đều là vật rất quý giá.

Hoàng Oanh cô cô nhìn qua cũng chỉ khoảng hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, cũng rất trầm ổn. Chu Tử phát hiện về mặt thưởng thức dùng người, Quý Phi nương nương và Triệu Trinh rất nhất trí, đều thích dùng người trầm ổn.

Hoàng Oanh cười nói: "Vừa nhận được thư của Vương Gia, nương nương liền bắt đầu khẩn trương, ngày ngày thúc giục chọn nơi chốn. Vốn

https://thuviensach.vn

muốn để phu nhân và người cùng ở tiền điện (nhà chính của Thanh Vân điện), nhưng lại sợ. . . . . ."

Hoàng Oanh cô cô dừng một chút, nói tiếp: "Thật vất vả mới chọn được nơi này, nương nương lại ngại quá cũ, muốn sơn quét bên ngoài một lần nữa, lại sợ nước sơn mới có độc, không tốt cho phu nhân ngài, cho nên mới không dám quét sơn."

"Sau đó chính là rải Địa Long, dọn dẹp trong phòng. Nương nương chỉ sợ không kịp, mỗi ngày đều đốc thúc, mỗi đồ vật đều đã tỉ mỉ xem qua, chỉ sợ có chút gì không ổn!"

Chu Tử vừa vào tiểu lâu này, cũng đã cảm nhận được tấm lòng của Quý Phi nương nương, không khỏi cảm thấy sợ hãi —— thịnh tình như thế, phải báo đáp thế nào?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Đêm Rét Buốt, Hội Thề Ở Giáo Trường

Ba người Hoàng thượng, Quý Phi và Nam An vương ngồi trong chánh điện tán gẫu việc nhà bồi dưỡng tình cảm. Ba người chưa từng ngồi cùng nhau ấm áp như vậy, cũng có chút sụt sùi. Đang lúc ấy, Đại Thái giám Hổ Đại Bạn bên cạnh hoàng thượng đi vào, bẩm báo: "Hoàng thượng, thân thể Ngọc Tần nương nương khó chịu, phái người tới mời hoàng thượng!" Ngọc Tần nương nương là một vị phi tần mà gần đây hoàng thượng sủng ái, năm nay mới mười lăm tuổi, còn rất nhỏ, dáng vẻ mềm mại đáng yêu, càng thêm xinh đẹp như hoa. Hoàng thượng đối xử như châu như báu như ngọc như ngà, ban danh hiệu là Ngọc Tần, hiện tại đang được cưng chìu nhất hậu cung. Bằng không Hổ Đại Bạn có là người nịnh nọt thế nào cũng sẽ không bẩm báo hoàng thượng vào lúc này.

Mặt Hoàng thượng nhất thời liền có chút xấu hổ, muốn đi, nhìn con trai vóc người cao gầy đã sớm thành nhân ngồi ở trước mắt; không đi, Ngọc Tần này được nuông chìu quá rồi, ban đêm sẽ khóc rống, đến lúc đó càng khó dỗ.

Ánh sáng trong mắt phượng của Triệu Trinh chợt lóe, nghiêm mặt nói: "Hay phụ hoàng đi an ủi Ngọc Tần một chút đi!"

Hoàng thượng được cái bậc thang này, khách khí mấy câu rồi rời đi.

Ông ta vừa rời đi, mẹ con Cao Quý phi và Triệu Trinh đều trầm mặc.

Hơn nửa ngày sau, Cao Quý phi mới nói: "Thật ghê tởm!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không nói lời nào, hắn chưa bao giờ cảm thấy nam nhân năm mươi tuổi giống như phụ hoàng, ở cùng với tiểu cô nương chưa quá mười lăm tuổi, ngày ngày trình diễn "Nhất thụ lê hoa áp hải đường" (các nàng tự tưởng tượng nhá ^^) có cái phong nhã gì, chỉ cảm thấy ghê tởm và biến thái.

"Là nhị ca đưa vào." Hắn lạnh nhạt nói.

Mẹ con nhìn nhau, cũng không nhiều lời nữa.

Ngày mai Triệu Trinh sẽ phải lập hội thề mà xuất phát rồi, cũng muốn nói với mẫu phi mấy lời trong lòng, suy nghĩ chốc lát mới nói: "Mẫu thân không nên nghĩ quá nhiều, nên nghỉ ngơi thật tốt, tương lai đến Nam Cương cùng con trai, tự do tự tại mà sống."

Hai mẹ con đều biết "Tương lai" có ý chỉ điều gì, cho nên đều không nói nhiều thêm về đề tài này.

Cuối cùng, Triệu Trinh dặn dò Cao Quý phi: "Mẫu phi, Chu Tử có thai, nhất định phải chú ý ăn uống của nàng!"

Mắt phượng của Cao Quý phi trừng một cái: "Nếu ta không biết những thứ này, sao có thể nuôi con? Còn nuôi lớn đến như vậy?"

Triệu Trinh đụng phải chân tường còn không chịu quay đầu lại, nói tiếp: "Chu Tử thèm ăn, nên bảo phòng bếp nhỏ mỗi ngày chuẩn bị nhiều điểm tâm mới lạ cho nàng."

"Biết rồi!"

"Cũng đừng để nàng ấy ăn quá nhiều, đại phu nói ăn quá nhiều tương lai sẽ khó sinh."

https://thuviensach.vn

"Con đi đi!" Quý Phi hoàn toàn nổi giận, đứng dậy nhất quyết phẩy tay áo bỏ đi, đi vài bước thì ngừng lại, quay đầu nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng đứng lên, nhìn bà.

Năm đó mẫu thân xinh đẹp đến mức nào, bây giờ nhìn vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng trong mắt lại lộ ra đau thương và mệt mỏi vô hạn. Bà ở trong bể khổ hoàng cung này nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, chỗ dựa và trông cậy duy nhất chính là mình.

"Mẫu thân, người nhất định phải bảo trọng!" Hắn nhìn mẫu thân, quỳ xuống, trong mắt có chút ướt át, "Con trai cũng sẽ bảo trọng!"

Cao Quý phi bước nhanh tới, ôm lấy đầu Triệu Trinh.

Đứa bé này, từ khi ra đời đã bắt đầu sống ở Hoàng Tự cư, vài ngày nửa tháng mình mới có thể đi thăm; mười hai tuổi còn là đứa bé, liền rời khỏi mình, một mình đến Nam Cương dựng nhà xây phủ; mười bốn tuổi liền bắt đầu ra chiến trường, mãi cho tới bây giờ, sao bà không biết trên người hắn tràn đầy thương tích. . . . . .

Đây là một đứa bé khiến người ta đau lòng đến mức nào!

Hắn phải ra chiến trường sống chết khó đoán, nguyện vọng duy nhất trước khi đi chính là hi vọng mình chăm sóc tốt người hắn thích cùng huyết mạch tương lai của hắn, sao mình có thể chối từ?

"Trinh nhi, con yên tâm!" Giọng của Cao Quý phi thật bình tĩnh.

Triệu Trinh không nói gì.

Lệ nam nhi không dễ rơi.

Hắn sợ mẫu thân phát hiện nước mắt của mình.

https://thuviensach.vn

Thật lâu sau, Cao Quý phi giúp Triệu Trinh sửa sang lại dáng vẻ, lúc này mới nói: "Ta đã bẩm báo với hoàng thượng, dời hết tất cả các Tần phi cấp thấp ở Thiên viện trong Thanh Vân Điện ra ngoài. Tối nay con đến Tiểu lâu Thanh Trúc ở đi!"

Tiểu lâu Thanh Trúc trong hậu hoa viên, Chu Tử nhìn hành lý đều đã được mang vào, nháy mắt với Ngân Linh, Ngân Linh lấy mấy thỏi bạc đi ra ngoài thưởng cho tiểu cung nữ và mấy thái giám.

Chu Tử liền mời Hoàng Oanh cô cô đến chánh đường dưới lầu, mỉm cười lấy ra một tờ ngân phiếu giá trị lớn, tự tay giao cho Hoàng Oanh cô cô: "Hôm nay khổ cực cho cô cô rồi!"

Hoàng Oanh biết Nam An vương gia nhiều bạc, hơn nữa mình nhận, vị Chu phu nhân này mới có thể càng thêm an tâm sống ở Thanh Vân Điện, cũng liền thản nhiên nhận lấy.

Dưới sự an bài của Hoàng Oanh cô cô và Đại Nhạn cô cô, đoàn người Chu Tử rất nhanh liền dàn xếp xong xuôi. Bởi vì sợ leo lên leo xuống không an toàn, Chu Tử vào ở phòng ngủ chính của lầu một, Hồ ma ma và Ngân Linh sát vách nàng để dễ dàng chăm sóc; Đại Nhạn cô cô mang theo Tứ Thanh, ở nhà kề bên ngoài tiểu lâu; Hoàng Oanh cô cô mang theo hai tiểu cung nữ tâm phúc đã tới lúc ban ngày, buổi tối quay về chỗ cũ của mình.

Hoàng Oanh cô cô nhìn mọi thứ đã sắp xếp xong xuôi, liền mang theo tiểu cung nữ trở về phục mệnh (báo lại) với Quý Phi nương nương.

Cũng không lâu lắm, Triệu Trinh liền một thân một mình dọc theo đường mòn của vườn hoa đi tới.

Đầu hắn đeo ngọc quan Thân Vương, trên người mặc lễ phục Thân Vương màu trắng thêu Hải Long bốn móng, sắc mặt nặng nề, trên gương mặt tuấn tú hình như ngưng đọng một tầng sương lạnh.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh vừa tiến đến, Hồ ma ma cùng Đại Nhạn cô cô lập tức mang người lui xuống.

Trong chánh đường chỉ còn lại Triệu Trinh cùng Chu Tử.

Chu Tử nhìn thấy nét mặt hắn, có chút lo lắng, vội tiến tới hỏi: "Sao vậy?"

Triệu Trinh ngồi xuống trên giường gỗ hoa lê khắc Ly La Hán (con rồng không sừng), lấy tay vuốt mặt một cái, thật lâu không lên tiếng.

Chu Tử quỳ thẳng gối lên trên giường, giúp hắn xoa bóp đỉnh đầu.

Một lát sau, Triệu Trinh mới nói: "Chu Tử, tất cả đều sắp xếp xong xuôi rồi!"

Chu Tử "Ừ" một tiếng.

Hai người không hẹn mà cùng vươn cánh tay, muốn ôm đối phương, kết quả chính là cùng ôm nhau, một cái ôm mạnh mạnh mẽ mẽ.

Ngày vừa tối xuống, Hoàng Oanh cô cô dẫn tiểu cung nữ xách theo hộp đựng thức ăn đưa cơm tối tới.

Ngân Linh và Tứ Thanh bày thức ăn xong cũng liền đi xuống.

Triệu Trinh cùng Chu Tử yên yên tĩnh tĩnh ăn một bữa cơm tối.

Lúc ban đêm, bên ngoài nổi lên gió lớn, cuồng phong lay động rừng trúc trước Tiểu lâu Thanh Trúc, phát ra âm thanh "xào xạt xào xạt", khiến người ta có cảm giác run rẩy rùng mình. Địa Long trong Tiểu lâu Thanh Trúc phát huy tác dụng, trong phòng Chu Tử vô cùng thoải mái ấm áp.

Trên giường đắp một cái chăn dầy, Chu Tử vẫn thoải mái, Triệu Trinh lại bị nóng mà cả người đầy mồ hôi. Chu Tử quyết định đứng dậy xếp chăn

https://thuviensach.vn

dầy lại, ôm chăn mỏng trải ra, đắp lên trên người Triệu Trinh.

Hai người thân mật thắm thiết nằm song song trên giường.

Triệu Trinh không nói chuyện nhiều, Chu Tử thao thao bất tuyệt kể lể như trẻ con, ví như nếu sanh nữ hài tử nên làm gì, nếu sanh con trai nên làm gì ....

Triệu Trinh lẳng lặng lắng nghe, lát sau chợt cầm tay Chu Tử lên, đặt lên nơi đó trên bụng mình.

Chu Tử mò tới vật cứng rắn nóng hổi kia, cũng không nói đâu đâu nữa, nhẹ giọng hỏi: "Có muốn thiếp. . . . . ."

Có lẽ bởi vì trong phòng quá nóng, mặt của Triệu Trinh như hơi ửng hồng dưới ánh đèn: "Hứa đại phu nói rồi, qua ba tháng, cẩn thận một chút sẽ không sao."

Thật ra nguyên văn lời của Hứa Văn Cử đại phu là ——"Vương Gia trẻ tuổi khí thịnh, lại chỉ có một mình Chu phu nhân, tinh lực không khỏi hết sức dư thừa. Thật ra thì phụ nữ có thai quá ba tháng, chỉ cần khống chế cường độ, cũng không sao."

Chu Tử không khỏi mỉm cười, ánh mắt chứa ý cười nhẹ nhàng nhìn Triệu Trinh, chậm rãi nằm xuống nói: "Vậy chàng phải hôn thiếp trước!"

Triệu Trinh ngồi dậy, cúi người hôn đôi môi đầy đặn của Chu Tử. Cảm thấy mềm mại ươn ướt, không khỏi hôn sâu hơn.

Bên ngoài gió thổi cành khô lá úa "rầm rào" vang dội, bên trong màn tiếng khung giường chấn động tuôn rơi. Giữa ý loạn tình mê Chu Tử không khỏi rên rỉ ra tiếng, bị Triệu Trinh hôn đôi môi chặn lại. Dưới cảm giác khó kìm lòng, hai chân dài trắng nõn của Chu Tử quấn lên eo thon của Triệu Trinh, hai cánh tay vươn về trước ôm lấy cổ Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Mặc dù Triệu Trinh vẫn muốn buông thả chính mình, nhưng vì biết nàng có thai, vẫn có chút khắc chế, không điên cuồng phóng túng trên giường giống thường ngày. Lúc này hắn nhìn chằm chằm Chu Tử, phía dưới cảm nhận được Chu Tử co bóp rung động, không khỏi nhắm mắt lại, hết sức khống chế mình đẩy mấy chục cái, cuối cùng trong tiếng nức nở nghẹn ngào của Chu Tử mà đánh trống thu binh.

Sau khi xong chuyện, Triệu Trinh nghiêng người ôm Chu Tử vào trong ngực, để nàng đưa lưng về phía mình, sau đó dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng nhô ra của Chu Tử.

Đây là nữ nhân của hắn, nơi này là đứa con của hắn.

Mình nhất định sẽ còn sống trở về!

Ngày hôm sau, giờ dần, Triệu Trinh liền đứng dậy rời đi.

Sau khi đưa Triệu Trinh rời đi, Chu Tử lại ngủ thêm một giấc.

Lúc Chu Tử rời giường, Hồ ma ma vào, gọi bọn Ngân Linh ra ngoài trước, sau đó mới nói với Chu Tử: "Phu nhân, lý ra lão bà ta không nên nói, nhưng không nhịn được mà phải nói, các người còn trẻ tuổi không biết, mang thai mà sinh hoạt vợ chồng sẽ không có lợi cho thai nhi đâu!"

Chu Tử bị bà nhắc nhở mà mặt đỏ ửng.

Nàng biết Hồ ma ma thật trung thành với Triệu Trinh, cũng là suy tính cho mình, cho nên chỉ đành đỏ mặt gật đầu một cái, nói: "Biết rồi, về sau sẽ không thế nữa, ma ma."

Dù sao lần này sợ là Triệu Trinh sẽ đi một hai năm, chờ hắn trở về bảo bảo đã sớm được sinh ra hơn nữa còn chạy khắp nơi rồi.

https://thuviensach.vn

Hồ ma ma chính là muốn nghe câu bảo đảm này của nàng, vì vậy cũng rất hài lòng rời đi. Dĩ nhiên, sau này bà phát hiện bảo đảm này của Chu Tử quả thật thối lắm. Đây là chuyện sau này, không đề cập tới nữa.

Lúc Chu Tử ở trong tiểu lâu Thanh Trúc nhận sai với Hồ ma ma, Triệu Trinh đang đứng trên đài điểm tướng ở giáo trường lớn, thật kích động nhìn về phía binh lính mà nói chuyện, giọng của hắn thông qua thiết bị phóng đại đặc biệt truyền ra ngoài, vang dội cả giáo trường lớn: ". . . . . Hai mươi năm trước, Ô Thổ quốc thừa dịp Đại Kim nội loạn, ngang nhiên xâm lấn, chiếm lĩnh lãnh thổ Bắc Cương rộng lớn của Đại Kim quốc ta, gây ra cảnh trăm họ lầm than cho Đại Kim ta, quốc gia bị xâm lược, đất đai bị chiếm đoạt, nữ nhân bị cướp đi, vô số dòng họ không người kế thừa mà biến mất."

Triệu Trinh toàn thân mặc nhung trang (quân phục), mũ chiến đấu màu vàng loang loáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, khôi giáp màu xanh tối lóe khí lạnh lẫm liệt, mắt phượng vô cùng tuấn mỹ giống như Chiến thần trăm trận trăm thắng: "Hiện tại, đại binh Ô Thổ quốc lại một lần nữa tiếp cận, Đại Kim Quốc chúng ta lại một lần nữa nguy trong sớm tối. Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn quốc gia mình bị xâm lược sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn đất đai mình bị chiếm đoạt sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn nữ nhân của mình bị cướp đi sao? Các ngươi nguyện ý trơ mắt nhìn đời sau của mình phải thay tên đổi họ mà đoạn tự tuyệt tôn sao?" (LPH: giống Hịch tướng sĩ quá ^^)

Ý chí chiến đấu của binh lính bị kích thích, nắm quyền đồng thời hô to: "Chúng ta không muốn!"

Triệu Trinh không ngừng cố gắng, giọng nói càng dõng dạc hơn: "Các ngươi muốn làm Tướng quân không? Các ngươi muốn lập tức Phong Hầu không? Các ngươi muốn đất phong ngàn dặm không?"

"Muốn!"

https://thuviensach.vn

"Vậy thì dũng cảm tác chiến, đánh cho Ô Thổ lui về hang ổ của bọn chúng!"

"Đánh bại Ô Thổ quốc! Đánh bại Ô Thổ quốc! Đánh bại Ô Thổ quốc!"

Trong giáo trường khổng lồ, bốn mươi vạn binh lính hô to giống như sóng thần núi sập cuốn lấy tất cả.

Đứng trên đài điểm tướng, Triệu Trinh cũng dùng sức nắm quyền.

Trận chiến này, hắn nhất định phải thắng lợi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Nhớ Triệu Trinh, Mẹ Chồng Nàng Dâu Đồng Lòng

Chu Tử đã sớm hỏi Đại Nhạn cô cô và Hoàng Oanh cô cô thời gian Quý Phi nương nương làm việc và nghỉ ngơi, đoán chừng Quý Phi nương nương sắp từ Ngọc Khôn Cung của hoàng hậu trở về, lúc này mới mang Ngân Linh theo Hoàng Oanh cô cô và Đại Nhạn cô cô đến Tiền viện của Thanh Vân Điện. Đến Tiền viện, nhóm bọn họ không trực tiếp vào đại điện, mà đứng ở chỗ thấp nhất của hành lang đại điện đợi Quý Phi nương nương.

Khắp nơi trước Thanh Vân Điện trồng đầy Tùng, tuy là mùa đông, nhưng tùng vẫn xanh, chỉ lộ vẻ nghiêm trang, không thấy khô tàn, rất giống Tùng Đào Uyển của vương phủ ở Kim kinh. Chu Tử đứng ở hành lang, lẳng lặng nhìn tán lá xanh của cây tùng, ước tính hành trình của Triệu Trinh.

Lúc Cao Quý phi trở về, thật xa đã nhìn thấy Chu Tử đoan trang đứng nghiêm dưới mái hiên, ánh mắt mơ hồ, không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc Chu Tử quỳ lạy Quý Phi nương nương, Cao Quý phi lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi!" Dứt lời, mắt phượng xinh đẹp của bà nhìn về phía Hoàng Oanh. Hoàng Oanh lập tức tới đỡ Chu Tử dậy.

Cao Quý phi ngồi trên ghế gấm ở giữa nhất, Chu Tử đứng hầu dưới bậc thềm.

Chu Tử vốn vụng về, lúc này cũng không biết nói gì cho phải, cứ vậy cúi đầu lẳng lặng đứng thẳng.

https://thuviensach.vn

Cao Quý phi xem xét Chu Tử kỹ lưỡng, bà vẫn chưa cẩn thận quan sát Chu Tử. Chu Tử là loại nữ hài tử mày rậm lông mi dài mắt to môi đầy đặn, da tuyết trắng, đôi môi đỏ tươi, trong làn da trắng có ửng nét hồng, khí sắc rất tốt, dáng vẻ rất khỏe mạnh. Vóc người nàng rất cao, đứng đó, sống lưng thẳng tắp, bụng hóp lại, tư thế đoan trang, rất có giáo dưỡng.

Nhìn về phía bụng Chu Tử, trong nháy mắt thái độ Cao Quý phi buông lỏng: trong bụng Chu Tử là đứa bé của con trai bà, là tôn tử (cháu trai) tương lai của bà. Bà mở miệng dặn dò cung nữ: "Hỉ Thước, mang giường mềm đến, để Chu phu nhân ngồi xuống!"

Tiểu cung nữ lập tức mang giường mềm đến, đặt bên cạnh Chu Tử.

Chu Tử xin phép, lúc này mới ngồi xuống.

Cao Quý phi lại hỏi Chu Tử: "Năm ba ngày trước, ta ở chỗ Đức Phi có gặp Tiểu Chu phu nhân - muội muội của ngươi, vốn cảm thấy dáng vẻ thật giống ngươi, nhưng bây giờ vừa nhìn ngươi, lại cảm thấy không giống."

Chu Tử vội vàng đứng dậy đáp một tiếng “Dạ”.

Cao Quý phi nói: "Không cần đứng lên trả lời, ngồi là được!"

Lúc này Chu Tử mới lại ngồi xuống, trả lời: "Khi còn bé tỷ muội nô tỳ vốn có dáng vẻ rất giống, chỉ là sau khi lớn lên, bộ dạng nô tỳ càng giống phụ thân, bộ dạng muội muội lại càng giống mẫu thân."

"A, thì ra là như vậy, " Cao Quý phi gật đầu nói, "Cha mẹ ngươi thật rất biết sinh!"

Chu Tử không có cách nào nói tiếp, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu lắng nghe.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, Chu Tử cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, càng ngày càng lớn, diện mạo nàng càng giống kiếp trước.

Sau khi đồ ăn sáng đã dọn xong, Cao Quý phi mang Chu Tử đến phòng ăn.

Bữa ăn sáng rất đơn giản, cũng chỉ là bánh màn thầu, cháo hạt kê và chút thức ăn.

Sau khi ngồi xuống, Chu Tử vừa nhìn dưa cải có sợi củ cải xào chay cùng cải bẹ trộn dầu vừng mà mình thích ăn, trong lòng rất vui mừng, không tự chủ được mà nhìn Quý Phi nương nương nói: "Nương nương, cám ơn người!"

Cao Quý phi sửng sốt, tay cầm đũa dừng lại, trong lòng ấm áp: nha đầu này lại biết ta nghĩ cho nàng!

Trên mặt xưa nay không biểu cảm của bà có một nụ cười: "Ngươi thích là tốt rồi!"

Chu Tử liên tục gật đầu không ngừng: "Rất thích! Thật rất thích!"

Bữa ăn sáng này, Chu Tử ăn bốn bánh màn thầu, uống hai chén cháo hạt kê, lại giải quyết hai đĩa dưa cải —— sợi củ cải xào chay và cải bẹ trộn dầu vừng.

Cao Quý phi thấy nàng ăn ngon, trong lòng cũng thật vui mừng, nói: "Cơm trưa muốn ăn cái gì? Trinh nhi nói ngươi thích ăn mì, vậy chúng ta làm mì thịt bằm được không?"

Chu Tử ăn rất no, nhưng nghĩ đến mì thịt bằm, vẫn cảm thấy rất thèm, gật đầu liên tục.

https://thuviensach.vn

Cao Quý phi cảm thấy rất có cảm giác thành tựu. Triệu Trinh quả thật không có món ăn ưa thích nào, cho cái gì ăn cái đó, khiến người ta không hứng thú nổi, không đạt được cảm giác thành tựu. Ngược lại Chu Tử này dễ nuôi, giống như heo con.

Ăn sáng xong, Cao Quý phi muốn mang Chu Tử đến vườn hoa phía sau tản bộ.

Trước khi đi, Cao Quý phi bảo Hoàng Oanh lấy từ phòng trong ra một đôi giày cho Chu Tử: "Là kích cỡ của ngươi, thay đi!"

Chu Tử nhận lấy giày, vừa nhìn liền phát hiện mặt giày mũi giày cao quý tinh xảo, chỉ là đáy giày dùng dây gai rất thô, theo quy luật mà nhô ra.

Nàng vừa nghĩ, liền hiểu.

Ngân Linh hầu hạ nàng đổi giày mới. Lớn nhỏ thích hợp, tuyệt không đau chân.

Chu Tử không ngờ Quý Phi nương nương tỉ mỉ với mình như vậy, trong lòng không ngừng cảm kích, mắt to chăm chú, luôn nhìn lén Quý Phi nương nương.

Hai người không mang người hầu theo, một trước một sau, từ từ thong thả đi trong hoa viên. Lúc đi tới sảnh của vườn hoa nhỏ ở hậu hoa viên, Quý Phi nương nương đi vào trước.

Sau khi đi vào, Chu Tử mới phát hiện bên trong nhóm lửa, không lạnh chút nào. Đồ dùng bên trong đều chế tạo từ gỗ thô, trên bàn bày bình trà tách trà tinh xảo, trên ghế lót đệm bông.

Sau khi hai người ngồi xuống, lúc này Quý Phi nương nương mới lên tiếng hỏi: "Sao ngươi cứ nhìn ta vậy!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử còn chưa kịp mở miệng, nàng liền cười nói: "Có phải bởi vì dáng vẻ của ta giống Trinh nhi không?"

Chu Tử xấu hổ gật đầu một cái.

Dáng dấp Triệu Trinh rất giống Quý Phi nương nương, cho nên nàng thích nhìn, một phần cũng vì giảm bớt nhớ nhung.

Quý Phi nương nương nở nụ cười: "Ta biết ngay mà!"

Chu Tử cũng cười: "Thật rất giống, ngài rất đẹp!"

"Bộ dạng Triệu Trinh tuấn tú chứ?!" Lòng kiêu ngạo vì làm mẫu thân của Quý Phi nương nương nổi lên, trong lòng rất sung sướng, "Bắt đầu từ khi còn bé, bộ dạng hắn đã giống ta!"

Chu Tử cười híp mắt nhìn Quý Phi nương nương, trong lòng nghĩ đến Triệu Trinh, khẩn trương trong lòng cũng đã buông lỏng không ít.

Sau khi ăn trưa xong, Quý Phi nương nương bảo Chu Tử đi ngủ trưa, đã không gọi là Chu phu nhân nữa, chỉ gọi "Chu Tử": "Chu Tử, giấc trưa cũng không thể ngủ quá lâu, nửa canh giờ là được, ngủ nhiều buổi tối sẽ không ngủ được!"

Lại dặn dò Đại Nhạn và Hồ ma ma: "Chú ý một chút, đủ nửa canh giờ liền gọi dậy!"

Đại Nhạn cùng Hồ ma ma hành lễ nói “Dạ”.

Sau khi nằm ở trên giường, Chu Tử kéo chăn che kín đầu, lỗ mũi ngửi lung tung, muốn ngửi thấy mùi hương của Triệu Trinh. Không bao lâu, liền ngủ mất.

Sau khi nàng ngủ, Hồ ma ma cùng Ngân Linh đi vào xem một chút, hơi kéo chăn xuống, để mặt của Chu Tử lộ ra.

https://thuviensach.vn

Thanh Ba lại bưng một chậu nước sạch đặt trong phòng, sau đó mấy người này mới lui ra ngoài.

Các nàng đều là tâm phúc của Triệu Trinh, tất nhiên tận tâm tận lực với Chu Tử hơn người khác.

Lúc xế chiều, Chu Tử là bị Hồ ma ma và Ngân Linh cứng rắn lay tỉnh. Thanh Ba bưng tới một ly lê đường phèn hầm cách thủy để nàng uống một hớp, lúc này nàng mới tỉnh táo lại.

Mặc dù đầu óc Chu Tử tỉnh táo, nhưng người vẫn uể oải, ngồi trên giường La Hán ở chánh đường dựa vào gối ngẩn người.

Hoàng Oanh cô cô đột nhiên mang theo tiểu cung nữ tới: "Bẩm Chu phu nhân, Bắc Tĩnh vương phi đến vấn an Quý Phi nương nương!"

Chu Tử vốn nghe không hiểu, nhưng trong lòng Ngân Linh lại hiểu, nhỏ giọng nhắc nhở: "Có thể là Tiểu Chu phu nhân tới!"

Chu Tử vừa nghe liền mừng rỡ, lập tức từ trên giường La Hán nhảy xuống, lại bị Hồ ma ma càm ràm mấy câu.

Chu Tử vội bảo Thanh Châu lấy áo khoác ngoài tới, mặc vào, định đến tiền điện xem một chút, Hoàng Oanh cô cô lại nói: "Tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân của phủ Bắc Tĩnh vương tới!"

Chu Tử vội ra ngoài nghênh đón.

Nàng vừa đi đến cửa, đã thấy đoàn người uốn lượn mà đến. Hai người đi trước chính là Chu Bích cùng Lục Hà.

Ba người gặp nhau, đều thổn thức. Không kịp nhiều lời, Chu Tử dẫn Chu Bích cùng Lục Hà vào phòng trong.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh và đám người mấy nha hoàn của phủ Bắc Tĩnh vương theo tới cũng ở lại bên ngoài.

Trước hết Chu Tử ôm lấy Chu Bích nhìn qua xem lại, sau đó mới quan sát Lục Hà một phen, tiếp đó lại nhìn Chu Bích.

Chu Bích đã nẩy nở rồi.

Lúc Chu Bích và Chu Tử không đứng cùng nhau, người khác cảm thấy hai tỷ muội nàng giống nhau, nhưng một khi ở cùng, liền cảm thấy hình dáng chỉ có chút tương tự.

Vóc dáng Chu Bích cũng cao nhồng, khung xương nhỏ hơn Chu Tử một chút, mắt hạnh sáng rỡ, môi anh đào nho nhỏ, cằm hơi nhọn, bộ dạng vô cùng xinh đẹp, vô cùng cổ điển, thật sự là mỹ nhân tuyệt sắc.

Lúc nàng mới gặp Chu Tử có chút gò bó, lúc này chỉ còn lại ba người, tỉ mỉ nhìn tỷ tỷ, phát hiện khí sắc nàng rất tốt, lúc này mới gọi một tiếng "Tỷ", nhào vào trong ngực Chu Tử, lên tiếng khóc lớn.

Chu Tử không ngừng vỗ lưng nàng, nhỏ giọng an ủi: "Không phải vẫn còn sống sao? Chỉ cần còn sống, tương lai luôn có hy vọng!"

Mấy năm nay Chu Bích chịu hết khổ sở, nhưng cũng không dám rơi lệ, hôm nay thấy tỷ tỷ, liền bắt đầu khóc không ngừng.

Chu Tử biết tính tình nàng mềm yếu, chỉ ôm nàng an ủi.

Lục Hà bên cạnh thực cảm thấy không quen, mở miệng nói: "Khóc gì mà khóc? Không dứt được sao? Không thấy tỷ tỷ của ngươi có mang à? Không sợ nàng khó chịu sao?"

Chu Bích vừa nghe, ngoan ngoãn buông Chu Tử ra, nhận lấy khăn Lục Hà đưa cho lau lau nước mắt, nói lầm bầm: "Đã thật nhiều năm ta không

https://thuviensach.vn

gặp tỷ tỷ!"

Hôm nay vóc dáng Lục Hà cũng cao lên không ít, mặc dù không cao bằng hai tỷ muội Chu Tử Chu Bích, cũng xem như cao hơn mức trung bình.

Nàng mắt đẹp mày thanh ánh nhìn sáng suốt, rất có khí thế, xem ra Chu Bích rất lệ thuộc vào nàng.

Ba người ngồi xuống, lần nữa nói chuyện.

Lúc này Chu Tử mới biết Lục Hà được Triệu Trinh phái đến phủ Bắc Tĩnh vương. Sau khi nhận được lệnh chăm sóc Chu Bích, liền bắt đầu đến gần Chu Bích, hiện tại hai người đều được Bắc Tĩnh vương phong làm phu nhân, cùng ở Thiến Hương cư.

Biết Chu Tử mang thai, Chu Bích rất vui vẻ: "A, muội sắp làm dì rồi!" Sau đó lại bắt đầu lo lắng: "Không biết tương lai, Nam An vương phi có trách hay không ——"

"Đang vui nói chuyện này để làm gì?" Lục Hà lại một lần nữa cắt đứt Chu Bích. Chu Bích khều nàng một cái, ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Ba người lại nói chuyện một lát, Chu Tử chủ yếu hỏi thăm hai người bọn họ bạc có đủ dùng hay không, Chu Bích cùng Lục Hà đều nói đủ rồi, không cần cho thêm.

Trong phòng rất ấm áp, Ngân Linh bưng hạt dưa, hạt thông đã bóc vỏ cứng cùng một chút điểm tâm tinh xảo vào, ba người vừa uống trà ăn điểm tâm vừa ngồi trên giường nói chuyện phiếm, rất vui vẻ.

Chu Bích sờ rồi lại sờ bụng Chu Tử, vô cùng vui vẻ, cũng không biết biểu đạt thế nào, cuối cùng chán nản nói: "Sau này Lục Hà tỷ tỷ sẽ không thể có đứa bé!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử vội hỏi Lục Hà đã xảy ra chuyện gì.

Lục Hà trợn mắt nhìn Chu Bích một cái: "Chẳng phải ngươi sẽ sinh được sao!"

Lại nói: "Mấy chuyện trước đây đã trôi qua rồi, đừng nên nhắc lại."

Nàng nhìn Chu Tử, nghiêm túc nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc Chu Bích thật tốt, ai dám khi dễ nàng, ta liền cắn chết người đó!"

Bởi vì lo lắng Bắc Tĩnh vương phi sắp phải về, Chu Bích và Lục Hà ở lại một lát liền cáo từ rời đi.

Sau khi đưa họ đi, Chu Tử tựa lên gối dựa, cứ cảm thấy Chu Bích và Lục Hà là lạ, nhưng lại không nói được là lạ ở chỗ nào.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Thiên Vị, Quý Phi Ra Tay

Sau khi Chu Bích và Lục Hà vội vã rời đi, Chu Tử nghĩ rồi lại nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình cũng suy nghĩ lung tung quá rồi, nghĩ quá nhiều rồi. Nàng nghĩ: có lẽ tính tình Chu Bích quá mềm yếu, luôn nghe người khác chỉ huy; mà tính tình Lục Hà lại quả quyết, luôn muốn chỉ huy người khác; hơn nữa nữ nhân trong phủ Bắc Tĩnh vương quá nhiều, tranh đấu trong hậu viện chắc chắn vô cùng kịch liệt, thế nên hai người này mới có thể kết thành liên minh thân thiết! Nghĩ như vậy, trong lòng nàng thư thái một chút. Nhưng lại cảm thấy mình thật sự có phần giả dối.

Sau khi Chu Bích rời đi, Chu Tử lại nghĩ tới mẫu thân và đệ đệ Chu Thanh chưa từng gặp mặt, không khỏi chán nản.

Một tháng cứ thế mà trôi qua, rất nhanh mùa đông Kim kinh đã tới. Mùa đông ở Kim kinh, đặc sắc vì cuồng phong và bão tuyết, bão tuyết còn chưa đến, cuồng phong đã đi trước dẫn đường, thổi không ngừng cả ngày lẫn đêm, cuốn những chiếc lá thưa thớt sót lại trên cây trong hậu hoa viên của Thanh Vân Điện sạch không còn bóng dáng.

Trong khoảng thời gian này, cứ tối đến là trời nổi gió, nên Quý Phi nương nương không để Chu Tử đến chỗ bà ăn cơm tối, mà mỗi đêm đều phái Hoàng Oanh cô cô dùng hộp đựng thức ăn đưa bữa tối tới.

Mỗi lần ăn cơm tối xong, trước tiên Chu Tử sẽ chậm rãi lắc lư trong tiểu lâu khoảng nửa canh giờ, sau đó chọn vải gấm, lụa trắng, lanh mỏng, vải bông thượng hạng cùng kéo, kim chỉ và đồ may vá linh tinh, ngồi ngay

https://thuviensach.vn

ngắn trên giường La Hán ở giữa chánh đường, bắt đầu cắt vải may quần áo cho Triệu Trinh.

Trước tiên nàng định may cho Triệu Trinh một bộ áo choàng gấm màu đen, nơi vạt áo thêu hoa văng ánh kim.

Nam muốn đẹp, cả người phải đơn giản. Nàng cảm thấy Triệu Trinh mặc vào nhất định rất đẹp mắt.

Chu Tử nói liền làm, lại rất kiên trì, mỗi khi rãnh rỗi liền may vá, rất nhanh đã làm xong áo choàng gấm màu đen. Sau khi may áo gấm xong, nàng lại bắt đầu cắt vải len may vài món trung y mùa đông cho Triệu Trinh.

Tối hôm đó, bên ngoài cuồng phong gào thét, trong phòng ấm áp như xuân. Chu Tử đang ngồi may dưới đèn, chợt nghe ngoài lâu có người gõ cửa, Ngân Linh ra mở cửa lâu, mới phát hiện Hoàng Oanh cô cô mang theo mấy vị cung nữ đứng bên ngoài, vội đón vào.

Hai vị cung nữ đi cuối cùng đang đỡ lấy một nữ tử khoác áo choàng làm bằng lông vũ có mũ bằng lông chồn, sau khi đi vào, vén mũ choàng lông chồn lên, mới phát hiện là Quý Phi nương nương.

Gió bên ngoài quá dữ dội, buổi tối Cao Quý phi ngủ không yên, nghĩ bụng Chu Tử đã nổi rõ, nên tạm thời có ý tới xem một chút. Bà vừa tiến đến, liền thấy Chu Tử đang may vá.

Cao Quý phi không để Chu Tử đứng dậy, bà cởi bỏ áo choàng phía ngoài, bên trong chỉ còn lại y phục thường ngày, cũng ngồi xuống bên giường la hán, cầm trung y Chu Tử đã làm xong tỉ mỉ xem một chút.

Bởi vì là trung y mùa đông, cho nên có hai lớp trong ngoài, bên ngoài là một lớp gấm trắng dệt rất mịn, sờ vô cùng nhẵn bóng; bên trong là một lớp lụa trắng đặc biệt mềm, sờ vào vô cùng thoải mái.

https://thuviensach.vn

Cao Quý phi lấy tay sờ sờ, chợt phát hiện vạt trước của trung y có chút cấn tay, vân vê, phát hiện bên trong là một vật vừa cứng lại vừa tròn, dùng xúc giác ước đoán lớn nhỏ, giống như khảm một Đại Kim tiền (đồng tiền vàng lớn). Bà mang theo nghi vấn nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử vội vàng giải thích: "Nô tỳ nghe nói Triệu Hùng sắp theo Quan Quân nhu của Binh bộ đến Bắc Cương, nô tỳ muốn làm mấy bộ y phục đưa qua cho Vương gia!"

Chu Tử nhìn sắc mặt Quý Phi nương nương một chút, phát hiện bà rũ mắt xuống như có điều suy nghĩ, dừng một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Nô tỳ nghĩ cung kiếm trên chiến trường không có mắt, nếu dùng một đại kim tiền —— chính là loại Đại Kim tiền trong cung dùng để thưởng cho người —— khảm ở vị trí quan trọng trước ngực bên trái, nói không chừng. . . . . ."

Càng nói, đầu Chu Tử càng cúi thấp, giọng cũng càng ngày càng nhỏ. Nàng biết rõ Triệu Trinh nhất định sẽ mặc y phục mình gửi đến, cũng biết rõ trong trung y mà khảm đồng tiền lớn như vậy nhất định sẽ gây giật mình, nhưng vì một lý do buồn cười nào đó mà vẫn làm như vậy.

Chu Tử rất sợ Quý Phi nương nương tức giận, giọng nhỏ đến mức như đang ấp úng.

Nhưng Quý Phi nương nương không chút thay đổi, tay lại cầm áo gấm màu đen lên vuốt ve, hỏi: "Tại sao không khảm Đại Kim tiền bên trong áo gấm?"

Chu Tử nhìn trộm Quý Phi nương nương một cái, mới nói: "Áo choàng gấm quá rộng, sợ phòng hộ không tốt."

Cao Quý phi thẳng người, ánh mắt lấp lánh nhìn Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Lần đầu tiên bà phát hiện Chu Tử thật xinh đẹp, cái loại xinh đẹp đáng yêu thấm sâu vào tim bà.

Cao Quý phi không nói gì.

Giống như Triệu Trinh, bà luôn là làm nhiều nói ít.

Cho nên, bà chỉ bưng một ly trà sâm, ngồi trên giường La Hán làm bạn với Chu Tử, nhìn Chu Tử thiêu thùa may vá.

Mùa xuân sắp đến, mặc dù Nam An vương đang thống lĩnh đại quân quyết chiến với đội quân Ô Thổ xâm lấn biên cảnh Bắc Cương, ở hậu phương lớn Kim kinh vẫn giống như những năm trước, bắt đầu chuẩn bị đón năm mới.

Trong cung càng thêm như thế.

Ngày hôm đó, trừ Đức Phi cáo bệnh, các phi tử có mặt mũi khác đều tề tựu ở cung hoàng hậu, ồn ào thảo luận đưa ra chủ ý mới lạ chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Kể từ sau khi Triệu Trinh trưởng thành, Cao quý phi một mực không tham dự những thứ ‘tranh kỳ đấu diễm (tranh đua cái lạ cái đẹp)’ này nữa, chỉ có mặt làm nền thôi.

Năm nay Ngọc Tần được hoàng thượng sủng ái nhất mà được thăng lên làm phi, Hoàng đế ban tên hiệu —— Ngọc phi, ở Ngoạn Nguyệt các gần với chánh điện của Hoàng đế. Ngoạn Nguyệt các cái gì cũng tốt, chỉ là hơi nhỏ, nên Ngọc phi rất không hài lòng.

Hậu cung của đương kim Hoàng Đế thật sự vô cùng khổng lồ, đưa mọi người đến vườn Ngự Uyển ngồi chật kín, chưa chắc đã đủ chỗ. Đôi mắt đẹp của Ngọc phi nương nương nhìn khắp hậu cung, cảm thấy Ngọc Khôn Cung của hoàng hậu chỉ một mình Nhan hoàng hậu ở, cũng coi như xong.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, tại sao Thanh Vân điện có diện tích tương đương Ngọc Khôn Cung cũng chỉ có một mình Cao Quý phi ở? Hơn nữa, nay cả Tiểu thiếp của Nam an vương - con trai của Cao Quý phi cũng dám cả gan ở trong cung, hơn nữa còn chiếm cứ cả hậu hoa viên của Thanh Vân Điện!

Ngọc phi nương nương rất không cam lòng.

Nàng cảm thấy chuyện này rất nhỏ, không bàn bạc với người đứng sau lưng mình —— nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương bên ngoài cung, liền tự chủ trương muốn khiêu chiến với Cao quý phi - người lâu nay không được sủng ái. (LPH: ngu mà tỏ ra nguy hiểm)

Vì vậy ngồi chỗ cao ngay dưới hoàng hậu, Ngọc phi ngọt ngào cười nói: "Hoàng hậu, thiếp thân có một chủ ý!"

Hoàng hậu hơi nghiêng người, cười híp mắt nhìn nàng: "Ngọc phi, xin cứ nói."

Ngọc phi lộ vẻ đáng yêu, lúm đồng tiền đẹp mắt lúc ẩn lúc hiện, cười nói: "Diện tích của hậu hoa viên trong Thanh Vân điện của Cao Quý Phi rộng lớn, lại để không không dùng đến, không bằng bảo thái giám dựng đài Kinh kịch, đêm trừ tịch mời một gánh hát đến biểu diễn, sau đó sẽ đốt pháo hoa, những nữ nhân trong cung như chúng ta tụ họp nơi đó, vừa tự do vừa vui vẻ!"

Hoàng hậu mỉm cười, nâng chung trà lên uống một ngụm, cũng không tiếp lời.

Các phi tần khác ai mà không biết Cao Quý phi không nói không rằng, mặc dù không chủ động tiến công, nhưng thủ đoạn lại lợi hại nhất, cũng không dám tiếp lời.

Ngọc phi hả hê hơn, cười hì hì vỗ tay một cái: "Hoàng hậu, ngài không lên tiếng, vậy thiếp thân đi xin phép hoàng thượng!" Nàng nghiêng đầu

https://thuviensach.vn

nhìn hoàng hậu, dùng giọng điệu làm nũng nói: "Hoàng hậu ——"

Hoàng hậu để ly trà xuống, ánh mắt nhìn về phía Cao Quý phi: "Cao muội muội, muội xem. . . . . ."

Cao Quý phi ngồi trên ghế vững như bàn thạch, trầm giọng nói: "Thải Tước, Nhũ Yến!"

Hai nữ quan thân cận bên cạnh bà mang theo bốn đại cung nữ nghe tiếng mà vào.

"Tát vào mặt tiện nhân không biết trời cao đất rộng này cho ta!"

Hai đại cung nữ đi vào ấn chặt Ngọc phi đang liều mạng giãy giụa, Thải Tước và Nhũ Yến đứng trước mặt Ngọc phi.

Ngọc phi tóc tai bù xù trâm cài rơi gãy, quần áo không ngay ngắn, bị hai cung nữ mạnh mẽ hung hăng nhấn xuống, vừa giãy giụa vừa gào thét: "Cao Lâm, ngươi dám —— ngươi dám cả gan ——"

Cao Quý phi đứng dậy, bước đi thong thả đến trước người nàng, trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng mắt phượng lạnh thấu xương: "Ngọc phi nương nương, Cao Lâm ta là người rất thiên vị, người ở trong hậu hoa viên Thanh Vân Điện là mẹ của cháu trai tương lai của ta, ta sẽ không để bất cứ ai quấy rầy nàng ấy!"

Bà cười lạnh một tiếng: "Vả miệng bốn mươi cái cho ta!"

Trong tiếng bạt tai lốp bốp của Thải Tước và Nhũ Yến cùng tiếng khóc la của Ngọc phi nương nương, Cao Quý phi khom người xin tội với hoàng hậu: "Hoàng hậu, thần thiếp vượt quyền rồi!"

Hoàng hậu thở dài, nói: "Muội muội, muội quá nóng nảy rồi!"

https://thuviensach.vn

Cao Quý phi rũ mắt nói: "Thần thiếp chỉ có một con trai, mà con trai duy nhất này vẫn đang vì Đại Kim mà anh dũng chém giết trên chiến trường Bắc Cương, huyết mạch duy nhất của hắn, ai muốn tổn thương, vậy, " bà dừng một chút, mắt phượng lấp lánh xinh đẹp loang loáng: "Vậy thì phải bước qua xác của thần thiếp!"

Hoàng thượng nhìn sủng phi của mình bị đánh thành đầu heo đang xót xa thút thít, thở dài, oán giận nói: "Nàng trêu chọc nàng ta làm gì! Nàng không thấy nàng ta không chủ động trêu chọc người khác, nhưng cũng không ai dám trêu chọc nàng ta sao!"

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai dâng lên!

Cám ơn thiên thiên hướng thượng, tiểu tiểu, carrieyang, KIKO, mấy vị tình yêu địa lôi lựu đạn, mọi người tốn kém rồi!

Cảm tạ mọi người đã comt và lưu trữ, ngày mai tiếp tục canh hai!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Chiến Thắng Trở Về, Cả Nước Vui Mừng

Đêm giao thừa đến trong tiếng pháo rộn ràng của nhân gian. Cùng đến trong đêm giao thừa là những bông tuyết bay tán loạn.

Tuyết càng rơi càng lớn, hậu hoa viên Thanh Vân Điện lại rất yên tĩnh, trừ thỉnh thoảng nghe được loáng thoáng tiếng pháo nổ truyền tới từ ngoài cung, thì cũng chỉ nghe thấy âm thanh bông tuyết bay xuống. Không bao lâu, cả vườn hoa đều bị tuyết phủ xuống một lớp dày giống như vỏ chăn nhung trắng bạc.

Lúc dùng cơm tối, Quý Phi nương nương đạp tuyết mà đến, ăn cơm cùng Chu Tử.

Quý Phi nương nương và Chu Tử đều không phải là người thích nói chuyện, ở trên bàn cơm thì càng trầm mặc, chỉ yên lặng dùng cơm.

Trong phòng Chu Tử rất ấm áp.

Kể từ sau khi bị Triệu Trinh đưa vào ở trong cung, nàng vẫn luôn ở hậu hoa viên của Thanh Vân Điện. Vì an toàn của Chu Tử, Quý Phi nương nương không để Chu Tử tùy ý rời khỏi Thanh Vân Điện, cũng không cho bất cứ ai vào Thanh Vân Điện, cho nên Chu Tử cũng chỉ mặc áo gấm thật rộng và quần bông thật dày, dù sao nàng cũng chỉ sống ở Tiểu lâu Thanh Trúc và hậu hoa viên Thanh Vân Điện, không sợ gặp người lạ chỉ trích quần áo nàng không chỉnh tề.

Ăn cơm tối xong, Chu Tử và Cao Quý phi ngồi trên giường La Hán tán gẫu. Hàn huyên một lát, tính trẻ con của Chu Tử nổi lên, quay người quỳ

https://thuviensach.vn

gối trên giường, mở cánh cửa sổ phía sau giường La Hán, muốn nhìn bông tuyết tung bay bên ngoài một chút.

Lúc này trời đã gần chạng vạng, tuyết không còn rơi nhanh, nhưng bông tuyết lại trở nên to lớn, tựa như từng đám lông ngỗng, từ trời cao chậm rãi bay rơi xuống.

Nhìn bông hoa tuyết to, trong lòng Chu Tử nhớ đến Triệu Trinh.

Nàng nhớ mùa xuân năm ngoái Triệu Trinh vẫn còn đang bình định Tây Bắc, mãi cho đến mười lăm tháng hai mới trở về vương phủ ở Kim kinh.

Chu Tử còn nhớ rõ ngày đó cả phủ đều cùng nhau ra cổng nghênh đón Triệu Trinh, lúc đứng dậy, nàng len lén nhìn Triệu Trinh một cái, lại phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn nàng. Ánh mắt hai người chạm nhau, nhịp tim Chu Tử liền tăng tốc.

Cho tới bây giờ, Chu Tử vẫn còn nhớ rõ cảm giác khi đó, nàng phỏng đoán, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, trong lòng Triệu Trinh đã có chút thích mình rồi!

Nàng còn nhớ rõ chuyện xảy ra vào đêm hôm đó.

Lúc ấy Chu Tử cảm thấy mệt mỏi muốn chết, lại vẫn giận dỗi Triệu Trinh vì chuyện uống canh tránh thai. Nhưng bây giờ nhớ tới, đó cũng là thời gian Chu Tử cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời —— Triệu Trinh quấn lấy nàng, thương yêu nàng, không cho nàng rời khỏi nội viện Tùng Đào Uyển một bước.

Tại sao sau khi mất đi, mọi người mới biết điều đó vô cùng quý báu?

Nước mắt Chu Tử chậm rãi chảy ra.

https://thuviensach.vn

Nàng sợ Quý Phi nương nương thấy mà đau lòng, nên lặng lẽ dùng tay áo lau đi.

Quý Phi nương nương cũng đang nhìn bông tuyết bên ngoài.

Hiện tại Kim kinh đã có những trận tuyết rơi lớn như vậy, không biết tuyết ở Bắc Cương còn rơi nhiều đến thế nào nữa! Mặc dù hơn một nửa binh lính cấp dưới của Triệu Trinh là cấm quân Kim Kinh, quân phòng thủ Bắc Cương, kỵ binh dũng mãnh và tân binh đều ở phía bắc đã lâu, nhưng dù sao vẫn có một phần tư quân là quân phòng thủ Nam Cương đến từ Nam Cương, không biết có thể thích ứng với giá rét ở Bắc Cương hay không?

Thời tiết như vậy, thật không biết chiến sự có ảnh hưởng gì đến Trinh nhi không.

Trinh nhi thì sao nhỉ, hắn là hắn đã nhận được áo bông Chu Tử làm rồi, không biết mặc lên người có vừa không, không biết có đỡ lạnh hay không.

Nghĩ đến Chu Tử, ánh mắt Quý Phi không khỏi quét về phía Chu Tử, thấy nàng hướng về phía cửa sổ, ngưng mắt nhìn ra bên ngoài, vội nói: "Chu Tử, bên ngoài tuyết lớn, cẩn thận kẻo lạnh!"

Chu Tử vội đóng cửa sổ lại, quay đầu cười một tiếng với Quý Phi: "Nương nương, nô tỳ cảm thấy ngồi trong phòng hơi nóng, muốn mở cửa hóng mát!"

"Nóng thì uống chút nước đi!"

Cao Quý phi lệnh cho Hoàng Oanh bưng nước lê lê đường phèn chưng cách thủyn, tự mình trông chừng Chu Tử uống, lúc này mới yên tâm.

Đêm dần dần buông, Chu Tử và Quý Phi nương nương cũng không bận việc gì, liền tựa trên giường La Hán, dựa vào đệm lớn tán gẫu. Sau đó không biết thế nào, đã nói đến tên cho tiểu bảo bối trong bụng Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Với đề tài này, Chu Tử cảm thấy rất hứng thú, nàng cười hì hì nói: "Nương nương, ngài đặt tên cho bảo bảo đi, Vương Gia nhất định sẽ rất vui mừng!"

Cao Quý phi suy nghĩ thật lâu, mới nói: "Nếu là bé trai, liền gọi là Triệu Hi, Triệu Tử, hoặc Triệu Giác. . . . . ."

Bà liền bảo Hoàng Oanh chuẩn bị giấy và bút mực, nghĩ nên ghi lại trên giấy.

Hoàng Oanh còn chưa đưa giấy và bút mực tới, Cao Quý phi lại bắt đầu nghĩ tên cho bé gái: "Nếu là bé gái, liền gọi là Triệu Châu? Ta và Trinh nhi nhất định sẽ coi nàng như châu như bảo!"

Lại nói: "Hay gọi là Triệu Chỉ? ‘Lan bên sông, Chỉ (bạch chỉ: một thứ cỏ thơm, rễ làm thuốc) bên bờ, xanh mướt thơm nồng’, ý này rất hay!"

"Ừ, Triệu Hạm (hoa sen) cũng không tồi, ‘một đóa hoa sen, nghe thật nhẹ nhàng’, Triệu Hạm cũng tốt!"

Chu Tử cười híp mắt nghe Quý Phi đặt tên chữ cho bảo bảo, cảm thấy chơi rất vui.

Hoàng Oanh và Nhũ Yến bày giấy và bút mực lên bàn, Cao Quý phi viết hết toàn bộ những cái tên mình nghĩ tới lên giấy, bảo Chu Tử đến chọn cùng mình.

Cuối cùng, Cao Quý phi tạm thời chọn mấy cái tên đã ghi xuống.

Nếu là bé trai, liền gọi là Triệu Hi hoặc Triệu Tử; nếu là bé gái, liền gọi là Triệu Châu hoặc Triệu Hạm.

Cao Quý phi đề bút viết xuống mấy cái tên này, chờ Triệu Trinh về sẽ để Triệu Trinh chọn lựa.

https://thuviensach.vn

Hai người lại nói đến nhũ danh cho bảo bảo.

Quý Phi nói với Chu Tử: "Nhũ danh của đứa bé đương nhiên phải để người làm mẹ như ngươi chọn là tốt nhất!"

Chu Tử suy nghĩ một chút nói: "Nương nương, gọi Bánh Bao Nhỏ (Bánh Bao nhỏ) thì thế nào?"

"Phì ——" Nước lê đường phèn vừa uống vào miệng Quý Phi nương nương liền bị phun hết ra ngoài, "Cái đồ chuyên ăn vặt này!"

Cao Quý phi cười lớn.

Bên này mấy người Hoàng Oanh tiến lên không ngừng dọn dẹp.

Mắt to của Chu Tử chớp chớp, rất vô tội nhìn bà: "Nương nương, bảo bảo vừa mềm vừa tròn vừa thơm, gọi là Bánh bao nhỏ, Sủi cảo nhỏ, Vò viên nhỏ ... Không phải rất đáng yêu sao?"

Cao Quý phi cười đến nổi không ngừng được, liền nói: "Được được được! Chờ Vương Gia nhà ngươi về, tự ngươi đi nói với hắn! Ha ha!"

Cao Quý phi và Chu Tử vẫn không thể nào thức qua hết đêm giao thừa được, cuối cùng Cao Quý phi nghỉ lại ở chỗ Chu Tử.

Đêm giao thừa, Đầm lầy Khám Trạch – nơi tiếp giáp của Bắc Cương và Ô Thổ quốc, Triệu Trinh đang cưỡi ngựa mang theo một đội thân binh thị sát các quân doanh lớn.

Triệu Trinh vừa dẫn quân đến Bắc Cương, liền thiết lập đại doanh ở đây, sau đó bắt đầu di chuyển dân chúng, dùng kế vườn không nhà trống.

Chờ khi đại quân Ô Thổ ra trận, phát hiện thứ mình phải đối mặt là hệ thống phòng ngự tường đồng vách sắt của nước Đại Kim, có làm thế nào cũng không gặm nổi một miếng. Đại quân Ô Thổ tiến công liên tiếp, lại

https://thuviensach.vn

liên tiếp không đánh mà lui. Lần đầu khí thế như hổ, lần hai suy yếu, lần ba suy kiệt.

Hiện tại, sẽ là lần tiến công đầu tiên của Đại Kim Quốc.

Từ xưa tới nay nước Ô Thổ đều chịu ảnh hưởng rất lớn của Đại Kim, bọn họ cũng muốn chiến thắng vào mùa xuân. Mấy lần mạnh mẽ tấn công, binh sĩ đều là người kiệt sức ngựa hết hơi. Thám tử báo lại, nói doanh trại Đại Kim đang vui mừng đón giao thừa, bày tiệc lớn. Đại quân Ô Thổ cũng liền buông lỏng.

Vì vậy nhộn nhịp uống rượu ăn thịt vui mừng đón giao thừa, chuẩn bị lực lượng ngày mai tiếp tục chiến đấu.

Triệu Trinh chỉ dùng nửa đêm, thị sát toàn bộ trại lính, cuối cùng khẳng định từ binh lính đến tướng lãnh, tất cả đều chuẩn bị tốt, lúc này mới hài lòng mà về.

Quân đội Đại Kim áp dụng chính là chiến thuật mê hoặc. Nhìn ngoài mặt, Triệu Trinh đến đâu, đều vui vẻ với binh lính, uống rượu ăn thịt. Trên thực tế, thịt là ăn thật, còn rượu đều là nước lã.

Lúc này vẫn chưa tới giờ dần, nhưng bởi vì bão tuyết lan tràn, thoạt nhìn xung quanh tràn ngập tuyết trắng. Quân doanh Đại Kim nối liền một mảnh, thoạt nhìn yên tĩnh, không có tiếng động, hình như là đã ngủ say.

Giờ dần vừa đến, quân đội Đại Kim bắt đầu xung phong!

Một trận đêm giao thừa, quân đội Ô Thổ bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh tả tơi tan tác, lập tức rút lui hai trăm dặm về phía bắc của Đầm lầy Khám Trạch.

Quân đội Đại Kim thừa dịp ồ ạt tiến công, mùng sáu tháng giêng một lần nữa đánh bại đại quân Ô Thổ, ‘trực đảo Hoàng Long’, đánh thẳng vào kinh

https://thuviensach.vn

đô Chính kinh của Ô Thổ. Ngày mười tám tháng giêng, Triệu Trinh thống lĩnh quân đội Đại Kim bao vây Chính kinh.

Lần này Ô Thổ quốc nhỏ nhoi tự cao tự đại hoảng sợ, vội vàng phái sứ giả đến Kim Kinh xin cầu hòa với Đại Kim.

Thế lực trong triều Đại Kim chia làm hai phe, một bên muốn thái tử làm chủ, chủ trương gắng sức đánh bại Ô Thổ quốc, biến Ô Thổ quốc thành phiên quốc (thuộc địa) của Đại Kim; một bên khác muốn nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương làm chủ, chủ trương gắng sức nghị hòa, cho rằng đánh trận này đổi lấy hai mươi năm hòa bình của Đại Kim là đủ.

Hoàng đế khó có thể quyết định, vì vậy chờ ý kiến của Triệu Trinh.

Tấu chương của Triệu Trinh rất nhanh được đưa đến.

Hắn cho là Ô Thổ quốc mất đi là chưa đủ.

Dân Ô Thổ quốc tính tình hiếu chiến, hay gây sự khó thuần, thay vì chiếm lĩnh Ô Thổ, sẽ luôn bị người dân không ngừng phản kháng, không bằng tung một đòn hiểm, bắt Ô Thổ bồi thường một khoản tiền chiến tranh kếch xù cho Đại Kim, hàng năm phải tiến cống cho Đại Kim, khiến cho trong vòng hai mươi năm họ cũng không có sức tái chiến.

Hoàng đế chuẩn tấu.

Dưới sự chủ trì của Triệu Trinh, Ô Thổ quốc và Đại Kim ký kết hiệp ước:

Một, Ô Thổ quốc trả bốn trăm triệu lượng bạc trắng tiền bồi thường chiến tranh cho Đại Kim Quốc, chia ra trả hết trong vòng bốn mươi năm;

Hai, trong vòng hai trăm dặm phía bắc Đầm lầy Khám Trạch đều thuộc về Đại Kim Quốc, Đại Kim Quốc phái trọng binh đóng quân;

https://thuviensach.vn

Ba, Ô Thổ quốc nhận lỗi với Đại Kim, trừng phạt những quan viên chủ chiến.

Lúc Cao Quý phi và Chu Tử biết tin, đã là mười sáu tháng hai. Triệu Trinh đang thống lĩnh quân đội Đại Kim lần lượt rút quân khỏi Ô Thổ quốc.

Triệu Trinh mang quân phòng thủ ở Bắc Cương đóng quân ở phía bắc Đầm lầy Khám Trạch, giao cho ái tướng Đinh Sâm Lâm cùng mưu sĩ Tưởng Đức Hằng người mà hắn tin tưởng nhất chỉ huy.

Đồng thời, Triệu Trinh định ra chế độ canh phòng —— quân đồn trú Bắc Cương, quân phòng thủ Bắc Cương và những lính mới sẽ luân phiên thay quân ba năm một lần.

Sau khi hoàn thành những việc này xong, Triệu Trinh chuẩn bị rút toàn quân rời khỏi Ô Thổ quốc, đại quân chiến thắng về Triều.

Sắp tiến vào biên giới Đại Kim, đại quân uốn lượn mà đi, Triệu Trinh cưỡi con ngựa Mây Đen Che Tuyết hắn thích nhất, trong lòng rất thư thái.

Triệu Trinh đang nghĩ: chờ khi hắn về đến Kim kinh, Chu Tử hắn đã sinh một con heo con rồi!

Mặc dù hắn và Chu Tử đều như nhau, không tính được rốt cuộc đã mang thai tiểu bảo bảo lúc nào, nhưng hai người bọn họ cũng loáng thoáng cảm thấy có lẽ là mang thai vào tháng sáu năm ngoái lúc ở trên thuyền.

Nếu là như thế, vậy chờ tháng ba hắn về tới Kim kinh, Chu Tử hắn là sắp sanh rồi. Nói không chừng, mình còn có thể nhìn thấy bảo bảo ra đời!

Trong lòng Triệu Trinh tràn ngập vui mừng, cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có trong suốt mấy tháng vừa qua.

https://thuviensach.vn

Đại Kim Quốc lúc này, cả nước reo hò, đắm chìm trong vui mừng thắng lợi; trong hoàng cung, Quý Phi nương nương và Chu Tử cũng vui mừng vô hạn, mong đợi Triệu Trinh chiến thắng về Triều.

Triệu Trinh làm việc luôn luôn chu toàn, hắn bố trí xong tất cả, suy tính đến hết thảy, vì vậy trên mặt trầm tĩnh như nước, trong lòng thỏa thuê mãn nguyện.

Thế nhưng hắn lại quên, trong tự nhiên cái gì quá thì sẽ tận, tạo hóa không thể đoán trước, những lời "Nhân định thắng thiên", thực ra chỉ là một câu chó má.

Tác giả có lời muốn nói: Chương 1 dâng lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Biến Cố Phát Sinh, Chu Tử Rời Kinh

Triệu Trinh mang theo một đội thân binh, cưỡi ngựa đứng trước Đầm lầy Khám Trạch, nhìn khắp vùng đầm lầy mờ mịt không người. Giờ này là cuối tháng hai, tuyết ở Đầm lầy Khám Trạch còn chưa tan, đại quân có thể thuận lợi đi qua, vậy đến trung tuần, hạ tuần tháng ba, vào lúc tuyết ở Đầm lầy Khám Trạch tan rồi thì sao? Khi đó mười vạn quân phòng thủ Bắc Cương trú đóng phía bắc vùng lãnh thổ mới cách Đầm lầy Khám Trạch hai trăm dặm không phải sẽ bị cô lập bên ngoài sao?

Mặc dù điều kiện khí hậu của Đầm lầy Khám Trạch ác liệt, nhưng bên trong ngoại trừ các loại dược liệu quý giá đếm không xuể, còn ẩn chứa số lượng dầu đen lớn với giá trị không lường trước được —— mặc dù Triệu Trinh không biết loại dầu đen này có tác dụng gì, nhưng theo bản năng cảm thấy tương lai không xa, loại dầu đen này nhất định sẽ có đất dụng võ. Chính vì vậy, hắn mới chủ trương gắng sức thể hiện trên hiệp ước đẩy mạnh về phía biên giới Ô Thổ Quốc, nhằm mục đích hoàn toàn đoạt lấy Đầm lầy Khám Trạch.

Triệu Trinh cưỡi ngựa, dọc theo ven dòng Ô Giang của đầm lầy mà chậm rãi đi vào.

Làm thế nào để cải tạo Đầm lầy Khám Trạch, biến Đầm lầy Khám Trạch từ bất lợi thành có lợi, đây là vấn đề mà một tháng nay hắn luôn suy nghĩ.

Sau khi trở lại nơi đóng quân, Triệu Trinh bắt đầu triệu tập tướng lãnh cùng danh lão địa phương thương lượng đối sách.

https://thuviensach.vn

Kết quả thương lượng là cho sửa chữa và xây dựng một cầu nổi khổng lồ kéo dài qua Đầm lầy Khám Trạch, có thể liên thông quân phòng thủ của Bắc Cương và của phía bắc đầm Khám Trạch, cuối cùng biến Đầm lầy Khám Trạch hoàn toàn thuộc về lãnh thổ của Đại Kim.

Triệu Trinh vừa hồi báo chuyện này về triều đình, vừa bắt đầu tổ chức thợ xây cùng quân đồn trú đắp cầu nổi Khám Trạch.

Một tháng sau, cầu nổi lớn Khám Trạch được xây dựng thành công.

Nhìn thấy khe sâu biến thành đường cái, mặc dù trên mặt Triệu Trinh trầm tĩnh, trong lòng lại không khỏi có chút kích động, hắn cũng tham gia hoạt động ăn mừng do thợ xây, binh lính cùng dân chúng địa phương tổ chức.

Triệu Trinh dự tính sau khi hoạt động lần này chấm dứt, hắn liền trả mảnh đất này lại cho địa phương, còn mình thì thống lĩnh đại quân thu quân về Triều.

Trời đã tối, nhưng vì dân chúng đã thỏa lòng mong ước, nên vẫn nổi lửa, tiếp tục vừa múa vừa hát, uống rượu vung quyền, ăn mừng buổi lễ long trọng trăm năm khó gặp này.

Triệu Trinh cũng được mời vài chén rượu.

Không đợi buổi lễ long trọng kết thúc, hắn liền cưỡi ngựa mang theo thân binh chuẩn bị trở về đồn trú.

Lúc này đã là cuối tháng ba, gió xuân se lạnh thổi lất phất qua khuôn mặt lửa nóng của hắn, khiến khuôn mặt cay nóng sau khi uống rượu của Triệu Trinh từ từ lạnh xuống.

Bởi vì sợ nóng, hắn sớm đã cởi áo gấm màu đen do Chu Tử làm cho hắn ra, chỉ mặc một bộ quần áo cưỡi ngựa màu tím bên ngoài bộ trung y Chu

https://thuviensach.vn

Tử làm. Bởi vì tham gia hoạt động dân gian, thân binh bảo vệ tầng tầng lớp lớp, cho nên ngay cả mũ chiến đấu hắn cũng không mang, khôi giáp cũng không mặc.

Trước mặt xuất hiện một con sông lớn, chính là dòng Ô Giang, trên mặt sông rộng bốn dặm mênh mông là một cái cầu nổi mới tu sửa, bên dưới cầu nổi là tuyết đã tan chảy xiết thành dòng. Sông Ô Giang xuôi về hướng Đông, ầm ào mãnh liệt chảy qua biên cảnh Núi Vân Mông của Đại Kim và Ô Thổ quốc, chảy đến cửa biển phía Đông Ô Thổ quốc rồi ra biển.

Đình nghỉ chân bên cầu nổi cũng do Triệu Trinh sai người xây dựng, giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn cho dân chúng địa phương, tối thiểu qua sông cũng không cần phải đi đò ngang phiền toái nữa

Nhìn cầu nổi xây dựng bền chắc, tâm tình Triệu Trinh rất tốt, dẫn đầu đoàn người cưỡi ngựa qua cầu.

Vào đúng lúc đó, trong tiểu lâu Thanh Trúc ở hậu hoa viên Thanh Vân Điện của hoàng cung Kim kinh, Chu Tử đang khổ sở rên rỉ trên giường. Trước đó Triệu Trinh đã có lệnh cho bà đỡ trong vương phủ ở Kim kinh vào cung, giờ phút này đang vây quanh trước giường, không ngừng bận rộn.

Chu Bích vẫn ngồi ở đầu giường, nắm tay Chu Tử, ở bên cạnh nàng.

Ngân Linh ở lại trong phòng, trông chừng Chu Tử.

Lục Hà theo Chu Bích tiến cung vẫn đang đứng bên ngoài cửa sổ, cũng rất khẩn trương.

Khẩn trương nhất tất nhiên là Quý Phi nương nương.

Tay của bà gắt gao bám lấy cây cột, không nhúc nhích, tựa như đang trầm tư, nhưng thật ra là cực kỳ khẩn trương. Lục Hà thấy gân xanh nổi lên

https://thuviensach.vn

trên đôi tay trắng nõn của bà.

Giờ Tý đêm khuya ngày hai mươi tháng ba, một tiếng "Oa oa" vang lên, Chu Tử thuận lợi sinh ra một bé trai, nặng bảy cân tám lượng (3.9 kg).

Cũng ngay khi ấy, Triệu Trinh giục ngựa lên cầu, chợt như nghe thấy một tiếng xé gió, còn chưa kịp phản ứng, trước ngực hắn chợt thấy nhói một chút, con ngựa Mây Đen Che Tuyết Triệu Trinh cưỡi cũng bị tên bắn trúng, chợt nhảy lên, cả người lẫn ngựa rơi xuống sông, hắn lúc chìm lúc nổi trong nước sông cuồn cuộn đen nhánh, rất nhanh biến mất không còn dấu vết.

Ngay lúc Triệu Trinh trúng tên, thân binh của hắn lập tức phản ứng, một phần truy kích đám người tập kích bắn lén, một phần phi ngựa dọc bờ sông đuổi theo xuống hạ lưu.

Chu Tử ôm tiểu bảo bảo đỏ hồng nhiều nếp nhăn, trong lòng chua nhưng không phải là chua, ngọt nhưng không phải là ngọt, nhưng ánh mắt đã sớm ươn ướt —— bảo bảo mắt xếch, bộ dạng giống Triệu Trinh, lúc này đang nhắm mắt, miệng khẽ mấp máy.

Mắt Cao Quý phi cũng ẩm ướt, bà ôm lấy tiểu bảo bảo, cười nói chuyện với tiểu bảo bảo: "Bảo bối, khuôn mặt nhỏ của con cứ phình ra, cứ theo lời mẹ con, gọi con là Bánh bao nhỏ đi!"

Hai mươi ngày sau, Cao Quý phi nhận được tin Triệu Trinh bị tập kích rơi xuống sông mất tích. Trong phút chốc nhận được tin kia, Cao Quý phi không rơi lệ, đầu tiên bà kín đáo bố trí thân tín của Triệu Trinh ở kinh thành, ra lệnh cho bọn họ lập tức lao về Bắc Cương và phía Đông Ô Thổ quốc, dùng hết mọi lực lượng tiếp tục tìm kiếm; sau đó chia ra viết thư cho tướng lãnh thân tín của Triệu Trinh, ổn định lòng quân.

Làm xong tất cả những việc này, bà lặng người đứng trước cửa sổ trong Thanh Vân Điện, cuối cùng quyết định giấu Chu Tử thêm mấy ngày, chờ

https://thuviensach.vn

Bánh Bao nhỏ đầy tháng mới nói cho Chu Tử tin tức này.

Chưa đợi đến lúc Bánh Bao nhỏ đầy tháng, trong hoàng cung lại xảy ra chuyện lớn —— Hoàng đế chết ở Ngoạn Nguyệt các! Nói đúng ra là, Hoàng đế chết trên người Ngọc phi nương nương trong Ngoạn Nguyệt các.

Nhan hoàng hậu ôm bệnh nhẹ phải nghỉ ngơi, Đức Phi nương nương tạm thay bà xử lý hậu cung liền sấm rền gió cuốn, nhanh chóng chạy tới Ngoạn Nguyệt các, thẩm vấn Ngọc phi cả đêm, biết được nàng ta dung túng Hoàng đế dùng xuân dược quá liều, rất tức giận, lệnh cho thái giám đánh chết Ngọc phi tại chỗ.

Ở đông cung, thái tử khẩn cấp chạy tới, Bắc Tĩnh Vương ở phủ Bắc Tĩnh vương trong kinh thành lại tới nhanh hơn, trước một bước lấy được chiếu thư truyền ngôi Hoàng đế đặt ở Thượng Thư Phòng.

Thái tử chạy tới sau, tuyên bố mình là thái tử, là thái tử do Hoàng đế chọn lựa, chiếu thư truyền ngôi Bắc Tĩnh vương công bố chỉ là ngụy tạo.

Hai bên đều có thế lực riêng trong triều, nhất thời tranh chấp không xong.

Kẻ thứ ba nắm thế lực trong tay là Nam An vương gia, nắm giữ một phiếu quyết định, nhưng tung tích hắn vẫn chưa rõ.

Triều đình Đại Kim lâm vào nội loạn.

Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, trong tiểu lâu Thanh Trúc vẫn chẳng hề hay biết, vẫn an an ổn ổn.

Chu Tử nuôi Bánh Bao nhỏ bằng sữa mẹ. Khi nàng không đủ sữa, mới để nhũ nương cho ăn. Bánh Bao nhỏ đầy đủ dinh dưỡng, dáng dấp trắng trắng tròn tròn, vô cùng dễ thương.

https://thuviensach.vn

Đã vào xuân, mùa đông trong hậu hoa viên Thanh Vân Điện suy tàn, biến thành một thế giới rực rỡ sắc màu.

Buổi sáng lúc mặt trời ấm áp, Chu Tử mang theo Ngân Linh, ôm Bánh Bao nhỏ đi dạo trong hoa viên. Đi không bao lâu, Bánh Bao nhỏ quá nặng, Chu Tử cảm thấy hơi mệt, liền giao Bánh Bao nhỏ cho Ngân Linh ôm, mình bước đến ngồi xuống trước lan can ở phòng khách.

Ngân Linh ôm Bánh Bao nhỏ đứng dưới lan can, nói chuyện với Chu Tử đang ngồi trước lan can ở phòng khách.

Hỏi thăm được hành tung của Chu Tử, Quý Phi nương nương mang theo Hoàng Oanh, Nhũ Yến chạy tới.

Từ phía xa, bà nghe thấy tiếng Chu Tử trêu chọc Bánh Bao nhỏ: "Bánh Bao nhỏ, bộ dạng con thật giống phụ thân, nhìn rất đẹp, thật đáng yêu nè! Con cười cái gì? Con còn đẹp hơn hoa đào sao?"

Bước chân Cao Quý phi dừng một chút, đi về phía trước, thấy Bánh Bao nhỏ được Ngân Linh ôm, đứng trước một gốc hoa đào, mà Chu Tử đang nằm ở trên lan can, cầm một cành hoa đào trêu chọc Bánh Bao nhỏ!

Cao Quý phi nhắm mắt một lát, sau đó kiên định bước lên phía trước.

Bà tin tưởng, Chu Tử rất kiên cường, nhất định có thể chấp nhận tin tức này.

Con đường phía trước, bà muốn đối mặt cùng Chu Tử và Bánh Bao nhỏ.

Lúc mới nghe được tin tức, Chu Tử giật mình.

Nàng buồn cười, muốn nói: "Nương nương, sao ngài lại lấy loại chuyện như vậy ra cười giỡn, một chút cũng không buồn cười!"

Nhưng, khóe miệng nàng co quắp, nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Nàng biết đây là sự thật.

Chu Tử không khóc, trong nháy mắt nàng đã hạ quyết tâm.

Nàng ôm Bánh Bao nhỏ từ trong ngực Ngân Linh, đưa cho Quý Phi nương nương, sau đó quỳ xuống: "Nương nương, nô tỳ muốn đến Ô Thổ quốc tìm kiếm Vương Gia, xin nương nương giúp nô tỳ chăm sóc con trẻ!"

Đã là cuối tháng tư, Dương liễu hai bên đường đến Bắc Cương trải dài, người như nêm cối. Từng chiếc xe ngựa chạy nhanh giữa đường, người hai bên đường từ từ qua lại, có lúc còn có một thiếu phụ mặc quần áo mới tinh cưỡi lừa về nhà mẹ đẻ thăm người thân đi ngang qua.

Cuốc sống của mọi người thong dong thoải mái, không nhanh không chậm.

Chợt, một chiếc xe song mã hơi cũ bỗng nhiên lướt qua, rất nhanh liền biến mất ở cuối đường. Mọi người không khỏi chặc lưỡi: "Xe ngựa chạy thật nhanh! Ngựa thật tốt!"

Ngồi ở trước điều khiển chiếc xe ngựa này chính là Ngân Linh trong bộ nam trang. Da nàng hơi đen, vóc người cứng nhắc, mặc áo xanh của gã sai vặt, thế mà lại giống như đúc, người bình thường không dễ phân biệt được, không rõ nàng là nam hay nữ.

Chu Tử mang theo Thanh Châu và Thanh Thủy ngồi trong buồng xe —— Thanh Ba cùng Thanh Tuyền ở lại chỗ Quý Phi, bảo vệ Quý Phi nương nương và Bánh Bao nhỏ. Kim kinh bây giờ, hai phe thế lực tranh quyền đoạt thế, thế như nước lửa, bên người họ không có người bảo vệ đắc lực là không được.

Bốn người đi suốt ngày đêm, đến mỗi trạm dịch quân đội đều cầm thẻ bài phủ Nam An vương Triệu Trinh lưu lại để thay ngựa, rất nhanh, đầu

https://thuviensach.vn

tháng năm đã tới nơi tiếp giáp giữa Đại Kim Quốc và phía Đông Ô Thổ quốc —— Núi Vân Mông.

Chảy qua Núi Vân Mông, chính là dòng Ô Giang của Ô Thổ quốc. Thân binh của Triệu Trinh đuổi theo tung tích đến nơi này, cũng chưa tiếp tục đi xuống —— bởi vì đã là biên giới với Ô Thổ quốc rồi. Tin tức Triệu Trinh mất tích còn bị phong tỏa, sợ Ô Thổ quốc phản công, từ đó sợ lại phát sinh chiến sự hai nước một lần nữa.

Xe ngựa đến Núi Vân Mông thì ngừng lại, Ngân Linh và Thanh Châu xuống xe, Ngân Linh đi dò đường, Thanh Châu đi lấy nước.

Chu Tử cùng Thanh Thủy cũng từ trên xe bước xuống, võ công Thanh Thủy cao cường, cũng thấy khó chịu, nàng đỡ Chu Tử, từ từ đi lại chung quanh xe, hoạt động đôi chân đã tê dại.

Sau khi đi một lát, Chu Tử ngừng lại, đứng bên cạnh xe nhìn tình hình bốn phía. Núi Vân Mông ở bên trái, bên phải ngọn núi chính là dòng Ô Giang, tọa lạc bên phải chân núi Núi Vân Mông là một thôn nhỏ, chân núi chính là dòng Ô Giang. Có lẽ bởi vì Núi Vân Mông ngăn trở, sông Ô Giang vốn chảy xiết quẹo cua ở chỗ này, nước chảy lại rất thong thả.

Hình như số gia đình sống trong thôn không nhiều lắm, chỉ quanh quẩn trong khe núi, con đường bên cạnh vắng vẻ lác đác hai ba người.

Chu Tử vốn nhìn thấy một đứa bé bốn năm tuổi chơi đùa bên bờ sông, nhưng chỉ chớp mắt, đã không thấy tăm hơi đứa bé kia.

Chu Tử hốt hoảng, vội chạy nhanh qua, phát hiện mặt nước gần bờ sông đang nổi bọt. Chu Tử biết bơi lội, nàng không chút nghĩ ngợi lập tức nhảy xuống.

Nàng níu nhánh cây ở bờ sông, lặn xuống đáy nước, rốt cuộc thấy được bé trai đang giãy giụa, vội bơi tới, một tay bắt được tóc hắn, một tay bắt

https://thuviensach.vn

được nhành cây, dưới sự giúp đỡ của đám người Ngân Linh, rốt cuộc cũng bò được lên bờ.

Mới vừa lên bờ, Ngân Linh đang trách cứ Chu Tử, thì thấy một nữ nhân như nổi điên chạy tới, trong miệng kêu: "Tiểu Thanh —— tiểu Thanh —— tiểu Thanh của mẹ ——"

Tác giả có lời muốn nói: Chương 2 dâng lên! Đây ắt hẳn không phải là chương quá ngắn!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 66: Gặp Lại Mẫu Thân Đệ Đệ, Nước Mắt Thấm Ướt Vạt Áo

Vị phụ nhân áo xanh này nâng váy từ sườn dốc chạy như bay đến, chạy đến bên cạnh Chu Tử, không kịp nói chuyện, đoạt lấy đứa bé trong tay Chu Tử, quỳ trên mặt đất há miệng run rẩy nhìn chằm chằm mặt đứa bé, cất giọng phát run la lên: "Tiểu Thanh! Tiểu Thanh!" Toàn thân Chu Tử ướt đẫm, xiêm y dính vào người, rất không thoải mái, nàng lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Nhìn hai mẹ con này, Chu Tử nhắm mắt lại, trong lòng cũng đang cầu nguyện trời cao: "Ông trời, ta cứu một mạng người, người cũng nên trả lại cho ta một mạng! Người phải phù hộ cho Triệu Trinh của ta! Van người! Về sau nhất định ta sẽ tiếp tục tích đức hành thiện, làm nhiều chuyện tốt!"

Ngân Linh vốn đang tìm ký hiệu Triệu Phúc Triệu Tráng để lại, ai ngờ nghe tiếng la to của Thanh Châu, vội từ giữa sườn núi nhảy xuống, vừa đúng lúc lôi Chu Tử từ trong nước sông lên.

Lúc này Ngân Linh cũng có chút khó chịu, nàng đi tới muốn gỡ đứa bé ra, ai dè nữ nhân này chặt chẽ ôm con vào trong ngực, căn bản không chịu buông tay.

Ngân Linh đưa tay điểm một cái lên người nữ nhân, cánh tay nữ nhân này đột nhiên mất lực, Ngân Linh liền đoạt lấy đứa bé.

"Dừng lại!" Ngân Linh nhìn chằm chằm nữ nhân lại muốn nhào tới, "Đây là ta muốn cứu con trai ngươi!"

https://thuviensach.vn

Lúc này nữ nhân kia mới ngừng lại, mắt chăm chú nhìn Ngân Linh giày vò con mình.

Thanh Châu bước lên trước, nói với Chu Tử: "Phu nhân, đi thay y phục thôi! Theo giao hẹn, chậm nhất đến tối sẽ có người đến đón chúng ta. Ngộ nhỡ bọn họ đến sớm. . . . . ."

Lúc này Chu Tử mới phát hiện toàn thân nàng ướt nhẹp, búi tóc cũng bung xõa, tóc dài chảy xuống, xiêm áo mùa xuân thật mỏng dính lên người, mặc dù trước mắt không có gương, nàng cũng biết giờ phút này mình nhất định giống nữ quỷ rớt xuống nước. Nhìn sắc trời hơi tối, Chu Tử cảm thấy còn chưa phải là lúc hay để dọa người, trước hết đi thay quần áo đã.

Thanh Châu đỡ Chu Tử vào trong xe ngựa, kéo màn xe xuống, sau đó canh giữ ở bên ngoài.

Thanh Thủy đã chuẩn bị xong quần áo sạch sẽ, chuẩn bị hầu hạ Chu Tử thay. Chu Tử cầm quần áo sạch sẽ, vừa muốn cởi bỏ quần áo ướt sũng, lại phát hiện nàng thật sự không thể gặp người, mới vừa rồi không chú ý tới —— phía dưới là tiết khố màu đen, nhưng trên người là áo trắng ướt đẫm, hoàn toàn nhìn thấy hết người, vừa nhìn là thấy áo yếm vàng nhạt tận cùng bên trong.

Nàng thở dài, nghĩ thầm: nếu bộ dáng này bị Triệu Trinh thấy được, không biết sẽ tức giận thế nào, không biết sẽ trừng phạt nàng ra sao!

Nàng đã từng bị Triệu Trinh dùng chân đạp, bị Triệu Trinh uy hiếp sẽ thưởng nàng cho Triệu Quý, bị Triệu Trinh đánh, cũng bị Triệu Trinh bỏ đói. . . . . .

Lúc ấy giận đến muốn chết, thề một ngày kia, một ngày kia nàng sẽ tận lực ngược hắn, để hắn phải hối hận.

Hôm nay, một ngày kia quả thật đã tới.

https://thuviensach.vn

Lòng của nàng thế mà lại chẳng hề cứng rắn, đau không thể nhịn, không thể nhịn được nữa, từ từ chết lặng.

Trước kia Chu Tử cảm thấy Triệu Trinh quá nóng nảy với nàng, bây giờ muốn hắn nóng nảy cũng không thể nữa.

Vào giờ phút này, nàng nhớ lại lần đầu tiên sau khi ở cùng Triệu Trinh, lần đầu tiên Triệu Trinh trêu chọc nàng, sau đó mới giúp nàng bôi thuốc; nhớ lúc Triệu Trinh giận dỗi với nàng, kết quả lại đuổi bốn mỹ nhân Bắc Tĩnh vương đưa tới ra ngoài; nhớ lúc Triệu Trinh sợ nàng lạnh, lặng lẽ dặn người kê bốn chậu than lớn ở vách tường kế phòng ngủ, kết quả chính hắn lại toàn thân phát nhiệt, mồ hôi đầy đầu đầy mặt; nhớ lúc Triệu Trinh không muốn nàng bị hai vị biểu tiểu thư đố kỵ, liền may lông chồn ở vạt trong của áo; nhớ lần tới phương Bắc, Triệu Trinh đi theo đại quân, lại đến bến tàu đón nàng; nhớ đêm trước ngày Triệu Trinh khởi hành, dịu dàng triền miên với nàng. . . . . .

Chu Tử đang cầm y phục lặng yên suy nghĩ, không biết lệ đã sớm rơi đầy mặt.

"Phu nhân, thay y phục trước đi, nếu không sẽ cảm!" Thanh Thủy cẩn thận từng li từng tí nói xong, đưa khăn lụa tới.

Chu Tử nhận lấy khăn lụa, lau lau lung tung mấy cái lên mặt, cất giọng khàn khàn nói: "Tự ta thay, ngươi ra ngoài trước đi!"

Sau khi rời kinh, trong khoảng thời gian này ngực của nàng ngày ngày căng đau, đều do Chu Tử tự mình nặn sữa ra, giờ đã có chút sưng lên. Chu Tử biết có thể cắt một ít thuốc để uống..., nhưng lại không muốn dừng lại lãng phí thời gian, cho nên mỗi lần đều bảo bọn Thanh Châu rời đi, tự mình lặng lẽ nặn sữa.

Chu Tử chỉnh đốn xong xuôi, mới bước từ trên xe xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này Ngân Linh đã cứu tỉnh đứa bé.

Vị mẫu thân vui mừng vô hạn không biết nói gì cho phải, đầu tiên là ngàn cảm vạn tạ Ngân Linh, sau đó ôm đứa bé tới cạnh xe tìm Chu Tử, muốn nói lời cảm tạ.

Chu Tử đã chỉnh đốn rất chỉnh tề rồi, mặc dù trong lòng khổ sở, nhưng vẫn cười mỉm đứng đó, nhìn qua phong thái vẫn như cũ.

Người mẫu thân này ôm đứa bé ngơ ngác nhìn chằm chằm Chu Tử, mắt trừng to.

Ngân Linh không chịu nổi, quát lớn: "Nhìn cái gì chứ! Đây là phu nhân của chúng ta!"

Chu Tử cũng nhìn bà, ánh mắt mang theo vẻ kinh ngạc: "Bà là, bà là mẹ sao?"

Chu Tử bước lên trước, sững sờ nhìn vị phụ nhân áo xanh.

"Tử nhi? Tử nhi!" Phụ nhân áo xanh ôm đứa bé nhào tới, kêu khóc, "Đúng là Tử nhi rồi!"

Bà quá kích động, không biết nói gì cho phải làm gì cho tốt, chỉ nhét đứa bé vào trong ngực Chu Tử, lệ rơi đầy mặt: "Tiểu Thanh, rốt cuộc cũng tìm được Tử tỷ tỷ của con rồi!"

Chu Tử gọi một tiếng mẹ, nước mắt trào dâng, nhận lấy tiểu Thanh ôm vào trong ngực, hai mắt mơ hồ đẫm lệ quan sát đệ đệ của mình.

Mẫu thân Chu Tử nhìn hai tỷ đệ, dùng ống tay áo lau lau nước mắt, lúc này mới nói: "Hiện tại mẹ ở trong khe núi Núi Vân Mông, cùng đến nhà ta trước đã!"

https://thuviensach.vn

Bà dùng ngón tay chỉ về ngôi nhà ngói xanh tựa bên dãy Núi Vân Mông, cách sông Ô Giang một dặm: "Ta bị bà nội con cả đêm trói tay chân bịt miệng đưa lên xe, bán đến nơi này!"

Chu Tử ôm đệ đệ tiểu Thanh, mẹ Chu Tử dẫn đường, dọc theo một con đường nhỏ đi tới khe núi.

Tiểu Thanh và Chu Tử rất giống nhau, mặc dù lớn lên nơi sơn dã, lại có khuôn mặt trắng xanh, mi dày rậm, mắt to trong sáng, nhìn qua rất cơ trí. Hắn ngoan ngoãn núp trong ngực Chu Tử, nghe Chu Tử cùng mẫu thân nói chuyện.

Mấy người Ngân Linh và Thanh Châu đánh xe vội vàng đi theo, mặc dù đường nhỏ hẹp, nhưng một chiếc xe ngựa miễn cưỡng cũng có thể đi qua.

Mẫu thân Chu Tử vừa đi vừa nói: "Sau khi đến nơi này, ta gả cho Dương Đại lang, ông ấy không già cũng không trẻ, mỗi ngày thường lên núi săn thú xuống sông bắt cá, cuộc sống cũng không tệ; Tam thúc của con lại không ngại xa xôi đưa tiểu Thanh tới, trừ lúc nghĩ tới hai chị em con, ta vẫn tạm sống được!"

Mẫu thân Chu Tử đã trải qua quá nhiều đau khổ, nhưng bà không muốn nói nhiều trước mặt nữ nhi, chỉ phóng đại những mặt tốt, nói cho Chu Tử nghe.

Chu Tử nghe, ánh mắt lại chua xót.

Mặc dù mẫu thân không nói, nàng cũng biết từ Độc huyện đến Bắc Cương, đoạn đường này đầy đau xót khổ sở.

Đi tới cửa nhà, mẫu thân Chu Tử lại nói: "Hiện tại Tiểu Thanh đã đổi họ, gọi là Dương Tiểu Thanh, dù sao cũng ăn cơm của người ta, nhờ người ta nuôi dưỡng. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn mẫu thân có chút tiều tụy, vội an ủi: "Mẹ, với con việc này không sao cả, tiểu Thanh họ Dương thì cứ theo họ Dương thôi!"

Mẫu thân Chu Tử thở dài, không lên tiếng.

Trong lòng bà thật sự hận Chu lão thái ích kỷ ác độc, hận Chu đại lang mềm yếu ngu hiếu, cho nên mới chủ động đổi tên Chu Thanh thành Dương Tiểu Thanh.

Nhưng những lời này bà không thể nói với Chu Tử, dù sao, Chu Tử họ Chu, là nữ nhi của Chu gia!

Chu Tử nhìn vẻ mặt ảm đạm của mẫu thân, muốn an ủi bà, vì vậy cười nói: "Mẫu thân, hay là con và Chu Bích cũng đổi họ, hai chúng con cũng họ Dương!"

"Chu Bích?" Mẹ Chu Tử kéo Chu Tử lại, "Con gặp được Chu Bích rồi?"

"Vâng, gặp được!" Chu Tử ôm đệ đệ đẩy cửa chính ra, "Hiện tại Chu Bích rất tốt!"

Ba mẹ con vào trong viện.

Ngân Linh bảo Thanh Châu vào theo Chu Tử.

Nàng ngừng xe ngựa ngoài cửa viện, kêu Thanh Thủy kiếm ít cỏ khô tới, rồi lại đi tìm dấu hiệu theo giao ước của Triệu Phúc Triệu Tráng.

Dương đại lang vào núi săn thú, trong nhà cũng không có người.

Chu Tử để đệ đệ xuống, quan sát nhà mới của mẫu thân một chút.

Tòa nhà này là một ngôi nhà ngói ba gian một gian chính hai gian phụ, nhà bếp và kho lúa nằm trong hai gian phụ, nhà hướng về phía nam. Mảnh sân nhỏ nhỏ được quét dọn rất sạch sẽ, lát đá xanh ở lối đi.

https://thuviensach.vn

Đầu tiên mẹ Chu Tử hỏi tình hình của Chu Bích, sau khi yên tâm mới nhớ tới mà gọi Thanh Châu: "Vị cô nương này ngồi trước đi, ta xuống nhà bếp chần mấy quả trứng!"

Chu Tử vội kéo bà: "Mẹ, ngồi xuống trước đi, tự nàng ấy sẽ làm!"

Nghe Chu Tử nói, Thanh Châu cười cười, đi xuống bếp chần trứng.

Hai mẹ con nói chuyện nửa ngày, mới nói rõ hết tình hình của nhau. Mẫu thân Chu Tử càng không ngừng niệm Phật, cảm tạ trời già đã phù hộ.

Chu Tử nhìn bà vừa niệm Phật vừa tạ ơn trời, không khỏi có chút buồn cười, nhưng nghĩ đến Triệu Trinh, nụ cười chợt lóe lên rồi biến mất.

Mẫu thân Chu Tử vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Chu Tử liền nói ra chuyện Triệu Trinh trúng tên rơi xuống nước mất tích.

Mẫu thân Chu Tử nghe xong, hai tay vỗ đùi, giật mình nói: "Hơn một tháng trước, ban đêm khi Dương đại lang đến bờ sông thu lưới, đã cứu được một người!"

Chu Tử nghe xong, vừa mừng vừa sợ, lại không dám tin là thật, nàng nhào tới trước người mẫu thân, vội hỏi: "Bây giờ người kia có còn ở đây không?"

Mẫu thân Chu Tử vỗ vỗ lưng Chu Tử: "Hắn bị thương rất nặng, tỉnh lại thì đưa cho chúng ta một khối bạc vụn cùng một khẩu pháo nhỏ, bảo lúc ban đêm Dương đại lang đốt trước cửa nhà!"

Chu Tử quỳ gối trước mẫu thân, mắt không hề chớp, khẩn trương lắng nghe.

"Khi khẩu pháo được đốt xong, không lâu sau, một đám người mặc đồ đen chạy tới, đón hắn đưa đi, " Mẫu thân Chu Tử nhẩm tính thời gian trong

https://thuviensach.vn

đầu một chút, "Đến bây giờ, đã đi được một tháng lẻ mười lăm ngày rồi!"

Lúc này, Ngân Linh đi vào, nói: "Phu nhân, tìm được dấu hiệu Triệu Tráng để lại rồi!"

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ nhất dâng lên!

Lam Phượng Hoàng: đã có ai nhớ anh Trinh chưa???

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 67: Được Cứu Chữa, Đôi Đường Khó Chọn

Nghe thấy lời Ngân Linh, Chu Tử trầm ngâm một chút: “Vậy chờ bọn người Triệu Tráng tới đi!” Cao Quý phi kiên trì không để Chu Tử đến đây tìm Triệu Trinh, nói tướng quân, mưu sĩ dưới trướng Triệu Trinh đã phái người đi tìm, do Triệu Phúc dẫn đầu vệ binh bên người Triệu Trinh tiến hành tìm kiếm, hơn nữa bà cũng phái Triệu Tráng chỉ huy nhóm ám vệ trong kinh đến đó, Chu Tử chỉ cần ở lại kinh thành chờ tin tức là được.

Nhưng vừa nghĩ đến Triệu Trinh, lòng Chu Tử liền như lửa đốt.

Nàng nghĩ tới tình huống xấu nhất, Triệu Trinh chết, nàng muốn tìm đưa hắn trở về; nếu Triệu Trinh còn sống, nàng càng muốn đưa hắn trở về!

Chu Tử cảm thấy không ai tỉ mỉ và kiên định bằng nàng, nên luôn kiên trì muốn đến đây.

Quý phi không lay chuyển được nàng, không thể làm gì khác hơn là dùng bồ câu đưa tin, lệnh cho Triệu Tráng Triệu Phúc đang tìm kiếm Triệu Trinh ở Núi Vân Mông liên lạc với Ngân Linh.

Lúc này Ngân Linh đang nghĩ biện pháp liên lạc với Triệu Tráng, Chu Tử cẩn thận hỏi mẫu thân người mà Dương đại lang cứu được có bộ dạng thế nào.

Mẫu thân Chu Tử suy nghĩ một chút mới nói: “Cứu được lúc rạng sáng, khi đó trời còn tối đen! Còn rất trẻ, bộ dạng rất ưa nhìn, trên ngực trúng một mũi tên, sốt cao không hạ….. Đều do Dương đại lang chăm sóc, ta chỉ

https://thuviensach.vn

lên núi hái chút rễ cây bản lam và bồ công anh, sắc hai chén thuốc mang tới, mới gặp một lần.”

Mẫu thân Chu Tử không nói rõ được gì, đột nhiên nhớ tới người nọ có để lại một chiếc nút bạc và một ít bạc vụn, vội nói: “Đúng rồi, lúc hắn tỉnh có đưa cho Đại lang một chiếc nút bằng bạc, trước khi đi còn có lòng tốt để lại cho chúng ta mười lượng bạc vụn!”

Mẫu thân Chu Tử chạy vào trong phòng, rất nhanh đã chạy ra, trong tay cầm một chiếc nút bằng bạc cùng một ít bạc vụn. Bà đưa mấy thứ này cho Chu Tử xem.

Chu Tử không để ý tới bạc vụn, cẩn thận tỉ mỉ giơ cái nút bằng bạc hình trái tim kia lên, xoay tới xoay lui nhìn đi nhìn lại.

Lúc này, lòng của nàng mới thả lỏng, rốt cuộc trái tim và thân thể căng thẳng một tháng qua cũng được buông xuống.

Cái nút bằng bạc hình trái tim này là do Chu Tử vẽ, yêu cầu Triệu Hùng ra ngoài làm theo, Chu Tử chỉ dùng một nút, khâu trên hà bao (túi tiền) của Triệu Trinh.

Như vậy, Triệu Trinh đúng là được trượng phu bây giờ của mẫu thân - Dương đại lang cứu chữa.

Chu Tử phỏng đoán trong lòng, trái tim đập thình thịch, chỉ sợ chút hi vọng cuối cùng tan biến mất. Nàng muốn chờ gặp Triệu Tráng để hỏi cho rõ.

Lúc này Thanh Châu đã chần trứng xong, bưng ra ngoài, mẫu thân Chu Tử vội đón lấy nói cảm ơn, nhường đi nhường lại cuối cùng Chu Tử ăn một chén, Tiểu Thanh ăn một chén, một chén khác mẫu thân Chu Tử nhất định nhường cho Thanh Châu ăn.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu vẫn còn từ chối, Chu Tử nói: “Thanh Châu, ngươi ăn đi!”

Chu Tử há to miệng ăn trứng chần, mẫu thân Chu Tử ngồi bên cạnh nàng, vừa nhìn nàng ăn, vừa sờ sờ tóc Chu Tử, vỗ vỗ lưng Chu Tử, nhìn ngắm y phục của Chu Tử.

Chu Tử ăn rất nhanh, vài miếng liền ăn xong quả trứng.

Ánh mắt của nàng hơi ướt, nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười: “Mẫu thân, người không cần lo lắng cho con và Chu Bích. Đầu tiên con bị bán cho Cao ông trong huyện, sau đó bị đưa đến phủ Cao thừa tướng, cuối cùng đến phủ Nam An vương, mấy năm nay ăn rất no rất ngon, cũng không chịu khổ; Chu Bích, đầu tiên là bị bán đến nhà Quan Thủ bị Vũ Nãi Hiên ở thành Uyển Châu, sau đó lại bị đưa đến phủ Bắc Tĩnh vương, hiện tại đã thoát kiếp nô tỳ, làm quý thiếp, mọi người đều gọi nàng là tiểu Chu phu nhân!”

Lúc này mẫu thân Chu Tử mới nhẹ lòng, vuốt ve tóc mai Chu Tử: “Vậy mẹ cũng yên tâm một chút”. Bà ngẩng đầu nhìn hoàng hôn mênh mông bên ngoài: “Mẹ biết cuộc sống của các con cũng rất khó khăn, đều do mẹ làm mẹ mà lại quá hèn nhát……..”

Một giọt nước mắt chảy xuống khuôn mặt thon gầy của bà.

Chu Tử cũng có chút chua xót, nàng lấy khăn lau nước mắt cho mẫu thân: “Mẫu thân, con sống rất tốt, thật đó, Vương gia đối xử với con rất tốt!”

Chu Tử nhớ tới Bánh bao nhỏ bị mình để lại chỗ Quý phi, trái tim co thắt vì đau: “Con còn có hài tử, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, tay chân, mông nhỏ đều mập mạp, bộ dạng như bánh bao, nhũ danh liền gọi là Bánh Bao nhỏ!”

https://thuviensach.vn

Biết mình có cháu ngoại, mẫu thân Chu Tử đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại u buồn: “Danh gia vọng tộc có nhiều quy củ, hài tử có để cho con nuôi không?”

Chu Tử cười: “Tạm thời chưa có Vương Phi, trước mắt có thể nuôi giữ ở bên mình!”

Hai mẹ con đều không nói nữa.

Ba mẹ con các nàng, sinh ra trong nhà nông bần cùng, bộ dạng lại vô cùng xinh đẹp, vì vậy, đều không thể làm chủ vận mệnh của mình, bị bán làm nô tì làm thiếp, chỉ có thể để cho người khác an bài cuộc sống của mình.

Lúc này Tiểu Thanh đã ăn xong. Hắn chồng chén không của mình và chén không của Chu Tử lên nhau, sau đó bê hai cái chén nhìn Thanh Châu, chờ Thanh Châu ăn xong.

Thanh Châu vội nói: “Để ta tự làm cho.”

Tiểu Thanh nhìn Thanh Châu cười cười, nhỏ giọng nói: “Ngươi là khách đến chơi, nên để ta làm thôi!”

Đợi Thanh Châu ăn xong, hắn cầm chén không của Thanh Châu, chồng ba cái chén lên nhau, sau đó bưng ra ngoài.

Cửa nhà chính hơi cao, hắn vắt một chân lên trước, sau đó mới bước cái chân còn lại. Cứ như vậy mà ra khỏi nhà chính, đi tới nhà bếp.

Thanh Châu cũng vội vàng đi theo.

Nhìn đệ đệ như một người lớn thu nhỏ, cảm xúc của Chu Tử ngổn ngang trăm mối. Nàng nhớ đến bảo bối ở lại Kim kinh của mình.

https://thuviensach.vn

Bất kể tương lai có thể nuôi giữ hài tử bên mình hay không, chuyện khẩn cấp hiện nay là tìm được Triệu Trinh, chăm sóc cho Triệu Trinh.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn mờ mịt, màn đêm nặng nề bắt đầu phủ xuống nhân gian, giống như tâm tình Chu Tử lúc này.

Chu Tử nói chuyện với mẫu thân hồi lâu. Trước mắt cuộc sống của mẫu thân Chu Tử rất yên ổn, bà cũng rất quý trọng cuộc sông yên ổn khó có được này: "Ít ra ở đây, Đại lang rất tốt với mẹ, ông ấy là người đến từ nơi khác, cũng không có thân thích, mẹ cũng không lo sẽ bị bán một lần nữa."

Mẫu thân Chu Tử hiền lành nhìn Chu Tử: "Tam thúc con tòng quân, Độc huyện đã không còn là nhà của chúng ta. Mẹ và Tiểu Thanh ở lại chỗ này, tương lai con và Chu Bích….. ít ra các con còn có nhà mẹ đẻ…… tương lai nếu như…… vẫn còn có nơi để tìm về nương tựa!"

Bà nói rất mơ hồ, nhưng Chu Tử vẫn hiểu rõ.

Trên người Chu Tử có cả xấp ngân phiếu, nhưng nàng không đưa cho mẫu thân, chỉ để lại tất cả số bạc hiện có trên người nàng.

Trước mắt với mẫu thân mà nói, ngân phiếu là một mối họa.

Mẫu thân Chu Tử không chịu nhận bạc của nàng, Chu Tử cười nói với mẫu thân: "Mẹ, hiện tại thứ con có nhiều nhất là bạc, mẹ không cần lo lắng. Tương lai Tiểu Thanh lớn lên, nếu con vẫn ở kinh thành, mẹ hãy mang hắn đến phủ Nam An vương ở Kim kinh tìm con, nói là tìm Chu phu nhân; nếu con ở thành Nhuận Dương của Nam Cương, mẹ mang hắn đến Vương phủ ở thành Nhuận Dương của Nam Cương tìm con. Con sẽ mời lão sư đến dạy hắn, để hắn học tập thành tài."

Mẫu thân Chu Tử gật đầu một cái, suy nghĩ một chút lại gật thêm lần nữa.

https://thuviensach.vn

Hai mẹ con ngồi cùng nhau, tâm tình bi thương, lại không nói lên lời.

Lúc Dương đại lang trở về, trời đã tối đen.

Chu Tử nhìn ông một chút, bộ dạng ông ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, da ngăm đen, mặt mũi đoan chính, không thích nói chuyện, nhưng lời nói ra đều là đã suy nghĩ kỹ, rất mạch lạc.

Lúc ăn cơm tối, Chu Tử thấy Dương đại lang rất tự nhiên gắp thức ăn cho Tiểu Thanh và mẫu thân, xới cơm cho Tiểu Thanh, lúc này tâm trạng lo lắng của Chu Tử mới buông xuống.

Lần này, rốt cuộc hình như mẫu thân đã có được hạnh phúc.

Đến nửa đêm, Triệu Tráng mang theo một đội ám vệ chạy tới.

Chu Tử không ngủ, vừa nghe bên ngoài có động tĩnh liền vội vàng đứng dậy.

Ngân Linh đang nói chuyện cùng Triệu Tráng ở bên ngoài.

Vừa thấy Chu Tử, Triệu Tráng lập tức hành lễ nói: “Bẩm Chu phu nhân, Vương gia lệnh cho thuộc hạ đưa phu nhân qua đó!”

Sau khi từ biệt cha dượng, mẫu thân và đệ đệ, Chu Tử ngồi lên xe ngựa, Triệu Tráng cưỡi khoái mã (gọi chung những con ngựa tốt, chạy nhanh), đoàn người ngựa đi theo hướng tây tiến thẳng về phía đại doanh của Bắc Cương.

Triệu Tráng là người vô cùng trầm lặng. Chu Tử có hỏi cũng không được gì, dứt khoát không hỏi.

Vào lúc rạng sáng, nhóm người Chu Tử đã đến đại doanh Bắc Cương. Triệu Tráng không đưa các nàng vào đại doanh Bắc Cương, mà tiếp tục đi về phía trước, thẳng đến một trấn nhỏ sau lưng đại doanh.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, rốt cuộc Triệu Tráng cũng dừng lại trước cánh cửa lớn sơn đỏ trên phố sau trấn nhỏ.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, mặc dù cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần Chu Tử rất kích động, xe dừng lại, nàng liền vén rèm xe nhảy xuống.

Triệu Tráng đứng trước cánh cửa lớn sơn đỏ đã bong tróc, bắt chước tiếng chim kêu ba lần.

Cửa lớn "Ầm" một tiếng mở ra.

Triệu Phúc bình thản như không xuất hiện sau cánh cửa.

Chu Tử lập tức chạy đến trước mặt Triệu Phúc, vội vàng hỏi:"Vương gia------"

Triệu Phúc khom người hành lễ, sau đó nói: "Mời phu nhân đi theo nô tài!"

Triệu Phúc đi thẳng về phía trước, Chu Tử theo sát phía sau. Cuối cùng, Chu Tử được dẫn đến trước cửa một gian nhà ngói tường xanh đen.

Chu Tử đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu.

Nàng không mong có thể tìm được Triệu Trinh vui vẻ khỏe mạnh, chẳng qua chỉ hi vọng Triệu Trinh bị thương ít đi một chút.

Bên trong nhà ngói tường xanh, Triệu Trinh nằm trên giường đất, nặng nề ngủ thiếp đi.

Hắn lại nằm mơ thấy buổi tối bị đánh lén đó.

Lúc mũi tên kia bắn nhanh tới, bị đại kim tiền Chu Tử may ở trước ngực cản lại, mũi tên nhọn chệch đi, trúng sườn phải của hắn, trong nháy mắt đó, Triệu Trinh cảm giác mình nghe được tiếng nứt xương. Áo bào tím hắn

https://thuviensach.vn

mặc bên ngoài và trung y bên trong bị thân mũi tên ghim chặt trên người, trong nháy mắt bị máu tươi thấm ướt.

Ngay sau đó, trời đất quay cuồng, hắn rơi vào dòng nước lạnh như băng.

Triệu Trinh cố gắng giãy giụa, nhưng nước sông chảy xiết như cơn sóng đánh thẳng vào, đổ ập xuống đẩy hắn vào thế giới vô tri vô giác.

Chờ khi hắn tỉnh lại, thấy mình nằm trong một căn phòng chất đầy lương thực và củi đốt. Triệu Trinh muốn cử động, lại phát hiện chỉ có cánh tay và chân là có thể nhúc nhích một chút, bộ ngực dường như tê buốt, không có phản ứng, cũng không cảm thấy đau đớn.

Triệu Trinh cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, lại phát hiện cổ họng mình như lửa đốt.

Khí trời đầu xuân, Bắc Cương rất lạnh, Triệu Trinh cảm thấy thân thể rét run, lạnh đến nỗi hai hàm răng hắn run lập cập, nhưng mặc dù thân thể lạnh lẽo, nhưng tim hắn lại cảm thấy nóng, trong lồng ngực giống như luôn đang đốt một đám lửa nhỏ, theo hô hấp của hắn mà ngọn lửa dâng lên trong lồng ngực, đốt nóng khiến cổ họng hắn như bị nướng chín không còn cảm giác, đôi môi cũng như bị nướng, mấp máy cũng đau.

Trong cơn nóng lạnh lẫn lộn, Triệu Trinh cảm thấy tử thần sắp đến. Năm mười bốn tuổi, Triệu Trinh bắt đầu cuộc sống trên lưng ngựa. Năm năm Nam chinh Bắc chiến, vô số lần hắn đến gần với cái chết, nhưng mỗi lần như vậy hắn đều dựa vào gân cốt cường tráng và ý chí kiên cường mà chịu đựng.

Lần này, chỉ cần mình tỉnh lại, Triệu Trinh cũng không chịu chết. Dù thế nào, trong lòng hắn vẫn luôn muốn mình phải sống.

Chết? Tại sao ta lại muốn chết? Mẫu thân vẫn còn ở trong cung, ta chết rồi, cái đợi bà chính là tuổi già thê lương và sự coi thường vô tận; nữ nhân

https://thuviensach.vn

của ta còn đang mang đứa con sắp sinh, nàng vẫn chỉ là thiếp thất, hài tử nàng sinh sẽ bị xem là con vợ lẽ, nàng và hài tử sao có thể sống tốt đây?

Cho nên, ta không thể chết được.

Khi thấy một người đàn ông trung niên thoạt nhìn chất phát, trầm tĩnh bưng chén nước tiến vào, Triệu Trinh không nói gì, chỉ mở mắt.

Người đàn ông trung niên thở dài: "Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh rồi, aizzz, nơi này thiếu thầy ít thuốc, phải làm sao đây!"

Triệu Trinh nghe rất rõ ràng, người đàn ông này nói giọng địa phương Đại Kim Bắc Cương.

Triệu Trinh không dám hoàn toàn tin tưởng.

Người đàn ông trung niên đỡ cho hắn uống một ít nước, lại đỡ hắn nằm xuống, nói: "Nghỉ trước một lát, vợ ta đã lên núi hái cây bồ công anh và rễ bản lam, sắc thuốc uống, không chừng sẽ tốt hơn một chút!"

Triệu Trinh không muốn gửi hy vọng vào công hiệu chưa rõ của thuốc sắc từ rễ bản lam và cây bồ công anh, sau khi người đàn ông trung niên ra ngoài, hắn cố hết sức cử động cánh tay, tháo hà bao Chu Tử làm từ bên hông xuống ----- hắn nhớ rõ Chu Tử có may một cái nút bằng bạc cực kỳ buồn cười lên trên.

Sau khi dùng răng cắn cái nút bạc xuống, Triệu Trinh giấu nó dưới người.

Sau khi người đàn ông trung niên đi vào lần nữa, Triệu Trinh cố gắng ổn định giọng nói, lừa gạt người đàn ông trung niên: "Bạc trên người ta……. đều bị cướp đi……. nhưng nhà ta ở Kim kinh…… có chút tài sản….. ngươi có thể giúp ta ……. báo tin……. bọn họ nhất định sẽ cảm ơn ngươi thật nồng hậu……"

https://thuviensach.vn

Lúc đó Triệu Trinh mới lấy cái nút bằng bạc ra.

Sau khi người đàn ông trung niên nhận lấy cái nút bạc, Triệu Trinh thấy trong mắt hắn lộ vẻ vui mừng, liền cố gắng lấy ra khẩu pháo nhỏ dùng để báo tin đã sớm chuẩn bị trong hà bao: “Chỉ cần đốt cái này trước cửa nhà ngươi, tự nhiên sẽ có người đến đón ta!”

Người đàn ông trung niên cảm thấy làm người tốt tất sẽ nhận được kết quả tốt, hắn làm nhiều chuyện tốt như vậy, đây là lần đầu tiên được báo đáp: chỉ cần đốt một khẩu pháo nhỏ, là có thể kiếm được một viên bạc thật đẹp, bạc này thật sự rất rẽ kiếm!

Hắn cầm nút bạc đi thương lượng với vợ.

Đương nhiên vợ hắn tán thành: “Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, chỉ là một cái nhấc tay sao lại không giúp người ta? Đi đi!”

Sau khi Triệu Trinh đổ hai chén thuốc sắc bằng rễ bản lam và cây bồ công anh mà hai vị ân nhân đưa cho, Triệu Tráng và Triệu Phúc đang lùng sục gần đó đã tìm tới.

Mặc dù đã đi một vòng khỏi Quỷ môn quan, nhưng Triệu Trinh vẫn cứ suy nghĩ tính toán mưu toan. Hắn cảm thấy sự cố lần này của mình có thể bị người ta lợi dụng.

Cho nên, Triệu Trinh sợ hai vợ chồng sẽ tiết lộ chuyện mình bị thương nặng ra ngoài.

Lưỡng lự hồi lâu giữa hai lựa chọn khó khăn là giết người diệt khẩu hay cảm tạ ân nhân, cuối cùng Triệu Trinh quyết định tích thêm chút đức cho đứa con sắp ra đời hặc là đã ra đời của mình, không giết người diệt khẩu.

Trước khi đi Triệu Trinh dặn dò Triệu Tráng tặng cho ân nhân mười lượng bạc ròng ----- hắn sợ cho nhiều, hai vợ chồng từ nghèo chợt trở nên

https://thuviensach.vn

giàu sang, không nhịn được tiết lộ hết mọi chuyện.

Triệu Trinh để Triệu Tráng và Triệu Phúc đưa hắn đến Từ Thủy trấn phía sau đại doanh Bắc Cương----- vị mưu sĩ Tưởng Đức Hằng hắn giao ở lại trấn giữ biên giới mới của hai nước không quen ở trại lính, mua một căn nhà trên trấn, dọn dẹp ngăn nắp, hiện tại đang để trống.

Hầu đại phu và Hứa đại phu rất nhanh đã chạy tới, tiến hành cắt thịt rút mũi tên cho Triệu Trinh -------- trên mũi tên quả nhiên có độc!

Dù y thuật của Hầu đại phu và Hứa đại phu cao minh, Triệu Trinh vẫn phải chịu không ít thống khổ, đến hôm nay, vẫn phải nằm lỳ trên giường đất.

Sau khi hắn biết Chu Tử vì tìm kiếm mình mà đến Bắc Cương, quả thực tức sùi bọt mép ------ cái người phụ nữ phá gia này, không sợ nguy hiểm sao? Không lo lắng cho hài tử trong bụng sao? Muốn cho mình tuyệt hậu sao? Muốn tức chết tươi mình sao?

Dĩ nhiên, hắn không nhúc nhích được, chỉ có thể nằm ở trên giường, không thể làm gì khác hơn là tạm thời nuốt cơn giận này xuống, chờ Chu Tử tới, trừng trị nàng thật đích đáng, dĩ chấn phu cương (chấn chỉnh mọi thứ nâng cao khí thế của người chồng).

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai dâng lên!

Cảm tạ các tình yêu: người chuyển kiếp, tam bảo, và hiểu hiểu.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 68: Gặp Lại Nhau, Ngỡ Như Trong Mộng

Chu Tử đứng ở cửa phòng, đoán rằng Triệu Trinh đang ở bên trong, nhất thời có chút gần bên mà sợ hãi, nhưng lại không nhấc nổi chân, nàng nhìn đôi câu đối tết còn treo trước cửa, hít sâu một hơi. Triệu Phúc đứng bên cạnh, nhìn Chu Tử phu nhân xinh đẹp đứng trước cửa, mắt to nhìn chằm chằm, cắn răng nghiến lợi nghĩ gì đó, lại không chịu đẩy cửa bước vào, có chút buồn cười.

Lúc ở trong kinh, khi quý phi nương nương trong cung biết là đã tìm được Vương gia, liền dặn phải giấu nàng, thông báo ra ngoài: “Ai dám tiết lộ tin tức Chu phu nhân đã sinh con cho Vương gia, nghiêm trị không tha!”

Cho nên, mặc dù mấy thân tín bên cạnh Triệu Trinh đều biết Chu phu nhân đã sinh hạ tiểu công tử, nhưng không một ai nhắc tới chuyện này trước mặt Vương Gia.

Mọi người thấy rằng, cảm giác khi chỉ có Vương gia không biết gì thật tốt đẹp!

Lúc này Triệu Trinh cũng đã tỉnh.

Kể từ khi phái Triệu Tráng đi đón Chu Tử, hắn liền không ngủ ------- dù sao hắn cũng không nhúc nhích được, ban ngày ngủ đủ rồi ban đêm tự nhiên sẽ không buồn ngủ.

Triệu Trinh đang suy nghĩ quốc gia đại sự. Dĩ nhiên, vẻ mặt hắn lúc này có thể xưng là trăm điều suy nghĩ, nếu để Chu Tử nhìn thấy, lại oán thầm hắn đang dự kiến âm mưu quỷ kế.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh biết Thái Tử đang giằng co với Bắc Tĩnh Vương, hắn không định trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, nhưng hắn lại có ý chờ hai bên ra giá, người nào ra giá cao nhất, hắn liền ủng hộ người đó.

Hắn đã phái ba nhóm người ngựa vào Kim kinh, một nhóm đi gặp người chiếm vị trí dòng chính - Đông cung thái tử, một nhóm đi gặp người cầm di chiếu - Bắc Tĩnh Vương, một nhóm khác đi gặp ông ngoại Cao Thừa tướng của hắn.

Hôm nay, việc Triệu Trinh cần làm chỉ là trông coi đại quân của hắn, chờ đợi trái cây chín muồi rồi nhẹ nhàng hái là được.

Triệu Trinh càng nghĩ càng đắc ý, nhưng rất nhanh lại nghĩ đến kết quả điều tra của việc mình gặp chuyện không may ------ là do lính mới Tôn hiệu úy, bị một cô nương Ô Thổ mê hoặc, cho nữ nhân kia giả trang thành nam nhân mang vào doanh trại Bắc Cương, ai ngờ nữ nhân kia lại là thích khách!

Trừng phạt Tôn Hiệu Úy thế nào đây.

Vì nữ nhân mà gây họa, cũng nên dùng nữ nhân mà trừng phạt hắn.

Triệu Trinh yên lặng suy nghĩ nên trừng phạt hắn thế nào mới ác độc, mới hả giận.

Chu Tử dự liệu mọi thứ trong đầu rất lâu, cuối cùng cắn răng đẩy cửa tiến vào ------- bất cứ giá nào, cho dù Triệu Trinh tàn tật, nàng nhất định sẽ chăm sóc hắn cả đời.

Sãi bước vào nhà chính, lại quẹo vào trong phòng. Chu Tử và Triệu Trinh nằm trên giường - bốn mắt nhìn nhau.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử, dường như Chu Tử gầy đi không ít, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi cũng bị khô nứt.

https://thuviensach.vn

Hắn quan sát Chu Tử từ trên xuống dưới.

Tiếp đó phát hiện mặc dù Chu Tử gầy đi, nhưng bộ ngực dường như lại đầy đặn lên không ít.

Ánh mắt tiếp tục dời xuống, Triệu Trinh bị dọa sợ: bụng to đâu? Hài tử đâu? Chẳng lẽ sinh ở trên đường? Chẳng lẽ……..

Chu Tử bước về trước mấy bước, thoáng cái liền đứng trước giường, mở mắt trừng trừng nhìn Triệu Trinh.

Năm ngoái lúc Triệu Trinh đi, mặt bị phơi nắng đen kịt, hiện tại trắng hơn nhiều, nhưng làn da trắng lộ vẻ xanh xao, bởi vì mày và mi vẫn đen dày như cũ, trong vẻ trắng nõn có chút không khỏe mạnh. Mặt Triệu Trinh cũng gầy, vẻ vạm vỡ đã biến mất không còn ---------- hắn trăm phần trăm hóa thành mỹ nhân bị bệnh.

Chu Tử rất đau lòng, nước mắt không khống chế được "bộp bộp bộp" rơi xuống, môi của nàng run run, cuối cùng thốt ra: "Chàng----" nhưng giọng nói nghẹn ngào không thốt nên lời.

Triệu Trinh cau mày nhìn Chu Tử, hắn vừa nhìn thấy đôi mắt sâu to ướt nhẹp của Chu Tử, tính khí Bá Vương tựa như một quả khí cầu bị kim đâm một lỗ nhỏ, "xì xì xì" tràn hết không khí ra bên ngoài, lập tức liền teo tóp.

Hắn thở dài, vươn tay: "Đến đây!"

Chu Tử chạy đến bên giường, quỳ gối tựa vào giường, cẩn thận từng li từng tý kéo chăn mỏng đắp lên người Triệu Trinh.

Sau khi Triệu Trinh nói một câu "Không sao, đừng lo lắng." liền bắt đầu hỏi: "Hài tử đâu?"

Chu Tử không để ý tới hắn.

https://thuviensach.vn

Sau khi nàng vén chăn, nhìn thấy hắn chỉ mặc tiết khố nằm trong chăn, trên người quấn đầy băng vải, trên băng vải còn thấm máu, đã thành máu khô.

Nàng cực lỳ đau lòng, lấy tay nhẹ vuốt, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Thấy Chu Tử như vậy, trái tim lạnh lùng cứng rắn của Triệu Trinh liền không tự chủ được mà trở nên mềm yếu. Hắn vốn cảm thấy mình bị thương không có gì nghiêm trọng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Chu Tử, lại cảm thấy đau lòng, cảm thấy mình không nên bất cẩn như vậy, hại Chu Tử lo lắng.

Triệu Trinh mặc kệ cho Chu Tử vuốt ve kiểm tra, tiếp tục hỏi: “Con đâu? Nàng nói đi!”

Sau khi Chu Tử kiểm tra xong một lần, xác định Triệu Trinh chỉ bị thương trên ngực, lúc này mới thả lỏng trái tim xuống. Nàng quỳ gối bên giường, nhẹ kéo chăn mỏng lên, cẩn thận tỉ mỉ trùm lên người Triệu Trinh, lúc này mới nói: “Hài tử đã ra đời, là một bé trai, hai mươi tháng ba, giờ tý, rất mập, lúc sinh đã bảy cân tám lạng!”

Triệu Trinh đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng tính toán một chút, hai mươi tháng ba giờ tý, đây không phải là ngày mình bị thương suýt chết sao?

Đứa bé này, nên nói là bé có tâm linh tương thông với cha hay đã biết rằng cha chính là kẻ địch, lại chọn đúng ngày đúng giờ cha bị thương mà ra đời, là muốn ra cười giễu hắn sao?

Tiếp đó, tâm Triệu Trinh giống như ngâm vào chậu nước vừa chua vừa ngọt, lỗ mũi có chút chua xót, ánh mắt có chút ươn ướt.

“Chu Tử, tới đây!”

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lôi kéo Chu Tử, để Chu Tử nằm nghiêng bên cạnh mình.

Hai người gối đầu lên cùng một cái gối, mặt đối mặt, chàng nhìn thiếp, thiếp nhìn chàng, cứ như vậy ngơ ngốc nhìn nhau.

Chu Tử đưa tay sờ mặt Triệu Trinh, cảm thấy thật mềm mại, thật non mịn, sờ rồi lại sờ, cuối cùng buồn buồn nói: “Nhất định là gần đây chàng ăn uống không đầy đủ, đã gầy đến như vậy! Vốn đã gầy, gầy thêm nữa thì làm sao mà nhìn nổi?

Triệu Trinh không cảm tính như nàng, sau khi biết hài tử đã được sinh ra, vui vẻ và hạnh phúc vẫn còn đọng lại, lúc này hắn vô cùng vui sướng ------ xem nhẹ đau đớn mơ hồ truyền đến nơi lồng ngực.

Lúc này Triệu Trinh nằm nghiêng người, từ khi Chu Tử nằm nghiêng xuống đối mặt với hắn, tay trái của hắn tựa như có ý thức, tự mình đưa về phía bộ ngực của Chu Tử, vừa sờ vừa nắn.

Sau khi bóp nhẹ mấy cái, Triệu Trinh rất nghi ngờ, liền hỏi: “Sao ở đây lại cứng vậy?”

Hắn vừa hỏi, Chu Tử mới nhớ tới ngực lại căng sữa, vốn nàng nên nặn sữa một lần vào ban đêm, nhưng bởi vì lo lắng cho Triệu Trinh, gấp rút chạy đến, lại quên mất chuyện này, hôm nay ngực đang căng lên rất khó chịu!

Nhìn vẻ mặt muốn có đáp án của Triệu Trinh, Chu Tử thật xấu hổ, kéo tay Triệu Trinh xuống, nói: “Căng sữa!”

Triệu Trinh lộ vẻ không thể tưởng tưởng nổi.

Hắn không nghĩ rằng Chu Tử tự cho con bú.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Chu Tử nghe được giọng Triệu Trinh hưng phấn: “Căng khó chịu lắm sao?”

“Hơi đau một chút.”

“Để ta giúp nàng!” Giọng của Triệu Trinh trừ hưng phấn còn thêm chút chờ mong.

Chu Tử quýnh lên: Vương gia của ta à, chàng đang bị trọng thương đấy, nghĩ gì thế!

Về phương diện áp dụng ý nghĩ của mình, cho tới bây giờ Triệu Trinh luôn dũng cảm tiến tới bám riết không tha, dù thân thể hắn không thể di chuyển, miệng không thích nói, nhưng đầu có thể nghĩ, tay có thể động.

Rất nhanh, Chu Tử liền bị khuất phục, thân thể nhích lên trên, đem đỉnh của quả đào lớn ở trước ngực nhắm ngay về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh dùng tay cầm lấy, hút rồi lại hút, cảm thấy mùi vị trong ngọt, quan trọng nhất là ---- trò này chơi thật vui, kiếp sống dưỡng bệnh khô khan của hắn quả thực khó lắm mới được điều hòa!

Sau khi hút hết một bên, Triệu Trinh cực kỳ hưng phấn, mắt phượng sáng lấp lánh nhìn Chu Tử: “Chu Tử, còn bên kia!”

Chu Tử bị hắn hút có cảm giác là lạ.

Nói đến thật là kỳ quái, lúc Bánh Bao nhỏ bú sữa, lòng Chu Tử tràn đầy tình cảm yêu thương của mẫu thân, sao Triệu Trinh vừa hút, bắt đầu từ đầu ti, cảm giác tê tê dại dại lan ra toàn thân, tựa như một dòng điện dần chạy khắp toàn thân, khiến thân thể nàng run rẩy.

Triệu Trinh hút hai quả đào cứng rắn thành mềm nhũn, cảm thấy thật mĩ mãn, cảm thấy bữa sáng mình cũng không cần ăn, chẳng qua phía dưới lại

https://thuviensach.vn

cứng rắn khó chịu, như thiêu như đốt, bứt rứt chết người!

Hắn cầm tay Chu Tử đặt giữa hai chân mình, mắt phượng xinh đẹp lóe tia quỷ quyệt khó phân biệt, nhìn chằm chằm Chu Tử.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 69: Chăm Người Ốm, Đôi Lòng Hòa Hợp

Ban đầu Chu Tử còn chưa kịp phản ứng, đợi đến khi tay đụng phải vật cứng rắn dựng thẳng của Triệu Trinh, nhất thời liền có chút dở khóc dở cười, ngắt phía trên một cái, sau đó nhanh chóng buông ra, nghiêng mắt khi dễ Triệu Trinh: "Chàng, cử động được sao?" Mắt phượng của Triệu Trinh sáng lóng lánh, giương mắt nhìn Chu Tử: "Nàng giúp ta đi!"

Miệng vừa nói chuyện, đầu óc của hắn liền nhanh chóng tính toán, cuối cùng rất nhanh đã tính xong, vội tố cáo: "Từ cái đêm cuối cùng hai ta ở cùng nhau ngày hai mươi lăm tháng mười năm trước, cho tới bây giờ, ta đã nhịn sáu tháng lẻ mười ngày!"

Hắn lý lẽ hùng hồn nhìn chằm chằm Chu Tử, u oán đầy bụng của nam nhân cơ hồ bốc lên ngùn ngụt ở nơi quan trọng.

Chu Tử trợn mắt há mồm nhìn hắn: ngay cả thời gian cũng nhớ rõ ràng như thế? Chàng là não máy hay tinh trùng lên não?

Nàng cũng không nguyện ý lãng phí đầu óc đi tính toán những thứ này.

Chu Tử đứng dậy, cẩn thận từng li từng tí xoay Triệu Trinh thành tư thế nằm ngửa trên giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh. Nàng vén chăn mỏng lên, cởi dây lưng quần lót của Triệu Trinh, nhẹ nhàng kéo quần lót của hắn xuống, giải phóng cái vật hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang dựng đứng như cột cờ cả nửa ngày kia ra ngoài.

Cõi lòng Triệu Trinh đầy kỳ vọng nhìn chằm chằm vào Chu Tử, hắn cảm thấy tay Chu Tử mềm mại dịu dàng, sờ mình rất thoải mái.

https://thuviensach.vn

Trước tiên Chu Tử nhấn tiểu huynh đệ của Triệu Trinh về phía bụng hắn, sau đó buông lỏng tay, tiểu huynh đệ đó lại quật cường bắn trở về. (LPH: lau rồi không edit mấy cái này, cần máu gấp!!!)

Chu Tử biết hắn đã kìm nén rất nhiều rồi, trong lòng có chút buồn cười, mím môi cười nửa ngày, mới nói: "Nô tỳ đi lấy chút nước, tắm rửa cho chàng trước rồi hãy nói!"

"Ừ." Triệu Trinh thật biết điều mở trừng hai mắt —— hắn nằm ngửa trên giường, thật sự không có cách nào trình diễn một màn gật đầu liên tục không ngừng!

Nhất thời xong chuyện, mặt Chu Tử đỏ hồng, nằm cùng Triệu Trinh đã thực hiện được quỷ kế một lát, nhỏ giọng lầu bầu: "Thế này thì nô tỳ không còn mặt mũi gì để ra ngoài gặp người rồi!"

Sảng khoái khắp cả người, Triệu Trinh hài lòng cười mà không nói.

Một lát sau, hắn chậm chạp nói: "Nàng đã đến đây rồi, vậy hãy ở lại với ta, sau đó hai ta sẽ cùng về kinh, dù sao đứa bé đã có mẫu phi chăm sóc, ta và nàng cũng yên tâm. . . . . ."

Hắn nói xong mấy câu, nhìn qua Chu Tử, phát hiện Chu Tử đã tựa sát vào hắn, ngủ thiếp đi.

Triệu Trinh nhìn quầng thâm dưới mí mắt Chu Tử, cực kỳ thương tiếc, nghiêng mặt khe khẽ hôn một cái trên mí mắt Chu Tử, chạm vào Chu Tử thơm tho mềm mại, không lâu sau cũng rơi vào mộng đẹp ngọt ngào.

Khi hai người tỉnh lại, mặt trời đã lên rất cao, Triệu Trinh ở phòng ngủ chính của chánh viện. Phòng ngủ hướng Nam, ánh mặt trời xuyên qua lớp giấy dán trên cửa sổ, chiếu rọi vào, trong phòng ngủ sáng trưng.

https://thuviensach.vn

Sau khi ngủ mấy canh giờ, tinh thần Chu Tử đã hoàn toàn khôi phục, nàng rời giường trước, sau khi tắm sơ liền đi gặp Hầu đại phu và Hứa đại phu.

Hỏi rõ ràng kiêng kỵ trong ăn uống của Triệu Trinh, Chu Tử mang theo Thanh Châu Thanh Thủy vào phòng bếp, bắt đầu bận rộn. Ngân Linh sức mạnh hơn người, lại không giúp đỡ được gì ở phòng bếp, không thể làm gì khác hơn là ra sân chẻ củi.

Thanh Châu Thanh Thủy chưa từng trông thấy Chu phu nhân dáng vẻ luôn luôn tựa như thần tiên xuống bếp, rất kinh ngạc, chuẩn bị tốt bộ dạng một khi thất bại mình liền ra tay, không ngờ rằng Chu phu nhân vào phòng bếp lại có thể thành thạo như thế, tỉ mỉ cọ rửa nồi hai lần, sau đó múc hai gáo nước đổ vào.

Thanh Thủy châm lửa, lúc bắt đầu nhóm lò, Chu Tử đã vo gạo xong, vốc gạo cho vào nồi, đảo mấy cái, liền dặn Thanh Thủy chỉnh lửa trong lò đừng quá lớn.

Chờ cháo loãng nấu xong, Chu Tử cũng đã làm xong sợi củ cải xào thịt.

Nàng rửa ráy qua loa, sau đó vào phòng ngủ chỉ huy Triệu Phúc Triệu Tráng kê ghế dựa ngoài cửa sổ phòng ngủ, sau khi trãi nệm êm lên trên ghế xong, cảm thấy còn chưa đủ mềm, lại cẩn thận xếp thêm một cái chăn mỏng, đặt tận sâu trong ghế.

Trước ghế kê một cái bàn nhỏ.

Làm xong tất cả, đầu tiên Chu Tử bảo Ngân Linh mang theo Thanh Thủy Thanh Châu dọn cháo và thức ăn lên bàn nhỏ, sau đó liền vào phòng ngủ, chỉ huy Triệu Phúc dìu Triệu Trinh ra ngoài, đặt lên ghế dựa nàng đã bố trí ổn thỏa.

https://thuviensach.vn

Kể từ sau khi Chu Tử rời giường liền bắt đầu bận rộn, Triệu Trinh cũng không thèm dùng đầu óc của hắn để suy nghĩ nữa, từ thân đến tâm hoàn toàn biến thành một đứa trẻ lớn xác, mặc cho Chu Tử loay hoay.

Khi ngụm cháo loãng đầu tiên được Chu Tử đút vào miệng, ngồi thoải mái trên ghế đệm phơi nắng, Triệu Trinh cảm thấy vừa lòng và thoải mái mà trước nay chưa có —— Chu Tử hầu hạ mình, mấy thằng nhóc mạnh mẽ bọn Triệu Phúc vạn lần cũng không bằng, quả thật sung sướng muốn chết!

Lúc này thời tiết ở trung nguyên đã là đầu mùa hè, nhưng mùa xuân Bắc Cương tới quá muộn, chậm đến thì muộn đi, cho nên vẫn ý xuân dồi dào như cũ, dưới ánh mặt trời ấm áp cuối xuân chiếu sáng, người yêu kiên nhẫn đút thức ăn tự làm cho mình, trên đời còn có chuyện gì hạnh phúc hơn sao?

Ăn xong bữa điểm tâm muộn, Triệu Trinh nằm trên ghế đệm, nghĩ gì nói đó; Chu Tử ngồi trên ghế dài sát bên cạnh hắn, nằm dài ra trên bàn nhỏ viết thư cho Quý Phi nương nương.

Chu Tử viết thư xong, đưa cho Triệu Trinh xem.

Triệu Trinh đọc rất nhanh, sau khi nhìn lướt qua, liền nhíu mày nói: "Bánh Bao nhỏ? Bánh Bao nhỏ nào hả?"

Mắt to của Chu Tử đảo quanh, vừa lén nhìn vẻ mặt của hắn, vừa sắp xếp từ ngữ: "Bánh Bao nhỏ hả, không phải là con trai của chúng ta sao. . . . . ."

Nàng nhìn trộm Triệu Trinh một cái, phát hiện lông mày thanh tú của Triệu Trinh nhíu chặt, lộ vẻ không hài lòng, trong lòng liền bắt đầu đánh trống.

"Tiểu thế tử khỏe mạnh sao lại gọi là Bánh Bao nhỏ?" Mặc dù bệnh yếu, nhưng giọng Triệu Trinh vẫn nghiêm nghị như cũ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử không dám nhìn hắn nữa, gian gian khó khó nói: "Đứa bé chỗ nào cũng mập mạp béo ú, giống như Bánh Bao nhỏ. . . . . ."

Nàng không biện hộ được, có chút thẹn quá hóa giận, vì vậy cái khó ló cái khôn, nhớ lại thủ đoạn của Triệu Trinh —— trả đũa!

Chu Tử hạ quyết tâm, khuyến khích bản thân cố gắng lên, sau đó ngồi thẳng người, cáu giận nhìn Triệu Trinh, thoáng lên giọng: "Còn không phải vì lúc ấy không có chàng sao, nếu chàng có ở kinh thành, đã bảo chàng đặt tên rồi, ai bảo tự chàng không cẩn thận, để kẻ địch có cơ hội tập kích mà bị thương! Hễ chàng có thể cẩn thận một chút an toàn về kinh, con trai cũng sẽ không bị gọi là Bánh Bao nhỏ!"

Triệu Trinh bị những lời này của Chu Tử luẩn quẩn bối rối: được lắm, oán trách cả ta luôn rồi ha?!

Đầu óc hắn xoay chuyển rất nhanh, lập tức hiểu ra, mắt phượng trừng một cái: "Được lắm, tương lai con trai bị người ta giễu cợt vì nhủ danh như vậy, xem có dám khiếu nại với ta không? Gan cũng lớn rồi nhỉ? Về phòng úp mặt vào tường!"

Chu Tử đứng dậy, hừ một tiếng, dậm chân một cái, thực sự vào phòng nhìn vách tường.

Triệu Trinh dùng võ lực trấn áp phản kháng của Chu Tử, lại không nhấm nháp được thắng lợi vui sướng, nhàm chán nằm một lát trong nắng ấm, hắn cảm thấy buồn chán không có ai để trò chuyện.

"Chu Tử, mẫu phi đã đặt tên chính thức cho con trai chưa?"

Trả lời hắn là một tiếng "Hừ" của Chu Tử phát ra từ cửa sổ cách vách.

Triệu Trinh cảm thấy có chút buồn cười: hơn nửa năm không gặp, nóng nảy của Chu Tử liền tăng cao!

https://thuviensach.vn

Hắn cười cười, sau đó gò má xoay về phía cửa sổ nói: "Đi ra đi, thư còn chưa viết xong....!"

Cách cửa sổ, Chu Tử le lưỡi với hắn, trong miệng lại nói: "Ừ."

Chu Tử thấy giọng hắn như nhận sai, lúc này mới đi ra, cầm bút lên lần nữa, chấm chút mực nước, lại bắt đầu viết thư.

Viết xong, dán kín thư lại, vì an toàn, sau đó Chu Tử lại giao lá thư cho Triệu Trinh xem một chút, mới đưa cho Triệu Phúc, bảo Triệu Phúc phái người mang về kinh, nhân tiện mang giùm quà tặng mà Triệu Trinh đã chuẩn bị cho Quý Phi nương nương.

Lúc này, dưới sự chỉ đạo của Triệu Tráng, Ngân Linh đã nấu xong thuốc mà Triệu Trinh phải uống, cẩn thận từng li từng tí rót ra chén, bưng tới.

Chu Tử bảo Ngân Linh đặt chén thuốc lên bàn nhỏ, lấy tay sờ sờ viền ngoài chén, phát hiện còn rất nóng, ngồi trên ghế nhỏ thổi chén thuốc. Thổi một lát, nàng cảm thấy đã nguội, liền nếm thử một miếng.

Ai ngờ thuốc này mặc dù không quá nóng, lại đắng vô cùng, thiếu chút nữa Chu Tử phun thuốc ra. Nàng cẩn thận từng li từng tí đặt chén thuốc lên bàn nhỏ, sau đó nhìn về phía Triệu Trinh nặn ra nụ cười rực rỡ: "Không đắng chút nào, thật đó!"

Triệu Trinh nhìn nàng giống như nhìn kẻ ngốc, rất buồn bực: "Thuốc này là lần đầu tiên ta uống sao? Đần!"

Quỷ kế của Chu Tử bị vạch trần, đàng hoàng bưng chén thuốc lên cho Triệu Trinh: "Rất đắng, uống đi!"

Triệu Trinh nhận lấy chén, uống một hơi cạn sạch.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa, sau khi Chu Tử hỏi ý kiến của hai vị đại phu, lại chuẩn bị phần ăn cao cấp cho Triệu Trinh, gói sủi cảo.

Chu Tử ngồi trong sân hai tay thoăn thoắt, gói sủi cảo thật nhanh, Triệu Trinh nằm nhìn qua. Hắn không ngờ Chu Tử còn có bản lãnh này, không khỏi nhìn đến ngây người. Rốt cuộc Chu Tử cũng có chỗ phát huy, hả hê nói: "Thật ra thì, nô tỳ xa chàng cũng có thể sống vô cùng sung sướng, cùng lắm thì trong ngõ hẻm nhỏ bày một quán sủi cảo bán đêm!"

Triệu Trinh không lên tiếng, nhìn nàng cười.

Chu Tử nhìn ánh mặt trời chiếu lên răng trắng của Triệu Trinh sáng lấp lánh, cảm giác đây thật đúng là nụ cười gắn trong truyền thuyết, nàng liếc Triệu Trinh một cái, nịnh hót nói: "Nô tỳ sẽ không rời khỏi Vương Gia chàng đâu, mỗi đêm nô tỳ sẽ làm sủi cảo, sủi cảo cho chàng, gói cho đến khi chàng ăn đến buồn nôn mới thôi!"

Triệu Trinh không để ý tới nàng, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi Chu Tử gói sủi cảo xong, lại nhìn Triệu Trinh, phát hiện hắn đã nằm trên ghế ngủ thiếp đi, ánh sáng mặt trời nóng rực buổi trưa chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, bởi vì trắng nõn quá mức, hình như cũng có thể nhìn thấy mạch máu trên mặt hắn, lông mi thật dài giống như đồ giả, khẽ run theo hô hấp nặng nề của hắn, làm cho người ta có cảm giác vô cùng yếu đuối vô cùng mỏng manh.

Chu Tử ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng cảm thấy được lấp đầy.

Nàng bảo Thanh Thủy bưng sủi cảo mình đã gói kỹ đi, dặn dò nàng chờ Vương Gia tỉnh lại thì bỏ vào nồi nấu chín.

Chu Tử tự mình rửa tay, vào trong phòng cầm chăn mỏng ra, trùm lên trên người Triệu Trinh. Sau đó kéo ghế dài tới gần ghế nằm của Triệu Trinh, ngồi dựa vào hắn.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời từ từ chếch đi, Triệu Trinh vẫn còn ngủ say.

Thân thể của hắn còn chưa tan hết chất độc, cực kỳ suy yếu. Nhưng vì không để Chu Tử lo lắng, hắn miễn cưỡng nói chuyện với Chu Tử, lúc này thật đã cực kỳ mệt mỏi, cầm cự không nổi liền ngủ mất.

Hắn ngủ, Chu Tử nhìn hắn.

Lúc không có Triệu Trinh bên cạnh, Chu Tử thường xuyên nhìn chằm chằm Bánh Bao nhỏ cho đỡ nhớ, bởi vì Quý Phi nương nương thường nói bộ dạng Bánh Bao nhỏ rất giống Triệu Trinh khi còn bé, nhìn Bánh Bao nhỏ, nàng có thể ảo tưởng ra giọng nói dáng điệu và tướng mạo của Triệu Trinh.

Hiện tại, Triệu Trinh đang ở trước mặt nàng, mặc cho nàng nhìn.

Đây là chuyện hạnh phúc biết dường nào!

Triệu Trinh ngủ thẳng một giấc đến giờ Thân.

Hắn vừa tỉnh lại, Chu Tử liền bảo Thanh Thủy Thanh Châu đi nấu sủi cảo.

Chu Tử biết Triệu Trinh chỉ thích uống trà, không ưa uống nước. Nhưng hắn đang mang bệnh, đang dùng thuốc, không thể uống trà. Vì vậy tự nàng bưng một ly nước ấm lại gần Triệu Trinh, giống như dỗ một đứa trẻ mà dỗ hắn uống nước: "Uống một hớp đi! Chỉ uống một hớp thôi!"

Tầm mắt Triệu Trinh buông xuống, nhận lấy cái ly ực cạn, sau đó nói: "Muốn ăn đào mật!"

Chu Tử sửng sốt: bây giờ làm gì có đào mật? Sợ là phải chờ một tháng mới có thể chín được?

Triệu Trinh nhìn chằm chằm trước ngực nàng, chọc nàng một cái.

https://thuviensach.vn

Chu Tử lập tức hiểu được, vừa tức giận vừa buồn cười, co tay nhẹ nhàng đập lên trán Triệu Trinh: "Cái tên này, muốn đến mạng cũng không cần sao!"

Mắt Triệu Trinh quét một vòng trong sân, xác định mọi người nên biến mất đã tự động biến mất, lúc này mới nhỏ giọng nói: "Ta sợ nàng căng đau mà!"

Chu Tử đỏ mặt, liếc Triệu Trinh một cái, nghiêng mặt không nói.

Triệu Trinh nhìn nàng, phát hiện mắt to của Chu Tử sáng lấp lánh, hình như phủ một tầng hơi nước nhàn nhạt, một đốm đỏ ửng dâng lên từ bên tai trắng nõn của nàng, quả nhiên là kiều diễm không gì sánh được.

Hắn nhỏ giọng nói: "Chu Tử, van nàng mà!"

Triệu Trinh mềm giọng năn nỉ, Chu Tử lập tức bị khuất phục, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ đỡ chàng về phòng!"

Dĩ nhiên Triệu Trinh không có ý trình diễn xuân - cung sống cho mọi người tiêu khiển, lúc này liền cùng Chu Tử đi vào phòng.

Sau khi Thanh Thủy nấu xong sủi cảo, múc ra, đang muốn bưng đến chánh phòng, lại bị Ngân Linh kéo lại.

Mặt Ngân Linh co quắp lại: "Ngươi ăn trước đi, hai khắc sau xuống nấu lần nữa cũng không muộn!"

Thanh Thủy: ". . . . . ."

Đến giờ Tuất, trời hoàn toàn tối đen, dân chúng ở Thủy trấn đều tiến vào mộng đẹp, chủ tướng Tôn Gia Nghị của tân quân (đội lính mới) kiên quyết mang theo một đội binh sĩ, áp giải một nam một nữ đến.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 70: Xét Xử Phản Tặc, Triệu Trinh Nổi Giận

Lúc Triệu Phúc nhìn thấy Tôn Hỷ cùng nữ thích khách kia, trong lòng liền có một ý nghĩ: Tôn Hỷ và nữ thích khách này, sợ là nhất định không còn đường sống. Hắn chỉ là nhìn lướt qua dưới ánh đèn lồng mờ ảo, đã cảm thấy dáng dấp nữ thích khách này rất giống một người, một người quan trọng nhất trong tim Vương Gia, một người Vương Gia ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rớt.

Triệu Phúc hắn cũng có thể nhìn ra, Vương Gia anh minh thần võ sao có thể không nhìn ra chứ?

Triệu Trinh nghe nói Tôn Gia Nghị áp tải người đến, trầm ngâm một chút, nói với Triệu Tráng: "Ta nhìn qua một cái, sau đó giao cho ngươi thẩm tra!"

Sau khi Triệu Tráng ra ngoài, Triệu Trinh mới nói với Chu Tử: "Nàng tránh sang phòng bên trước, ở cùng nhóm Ngân Linh một lát đi."

Chu Tử “Dạ”, sau đó đứng dậy rời đi. Ở trước mặt thuộc hạ của Triệu Trinh, nàng luôn rất giữ mặt mũi cho hắn, vẫn một mực cung kính, Triệu Trinh nói gì liền nghe đó.

Triệu Trinh nỗ lực tựa vào gối dựa ngồi trên giường gạch.

Trong phòng ngủ hôm nay được Chu Tử đốt nến ở cả bốn góc, sáng ngời.

https://thuviensach.vn

Tôn Gia Nghị là ái tướng trong quân phòng thủ Bắc Cương của Triệu Trinh, đặc biệt chọn ra phái đến làm chủ tướng của Tân quân, trung thành với Triệu Trinh nhất. Lúc Triệu Trinh bị thương, hắn theo sát bên cạnh, vì vậy lập tức lệnh cho một nhóm người tìm kiếm Triệu Trinh ở vùng ven sông, một nhóm khác phong tỏa lùng bắt thích khách ngay tại chỗ.

Thích khách còn chưa chạy xa liền bị bắt, thì ra là một nữ nhân xinh đẹp! Nữ nhân này miệng mồm rất kín, Tôn Gia Nghị dùng hết mấy ngày mới khiến nàng cung khai —— thì ra là do hoàng tử Vân Hàn thuộc phe chủ chiến của Ô Thổ quốc phái tới!

Sau khi Vân Hàn điều tra cặn kẽ, biết được Triệu Trinh chỉ có một cơ thiếp (người thiếp xinh đẹp), vả lại còn cực kỳ sủng ái, liền chọn nữ nhân có diện mạo tương tự nàng lẻn vào vùng phụ cận đại doanh Bắc Cương của Đại Kim. Thì ra nhiệm vụ của nàng ta là đến gần Binh Mã Đại Nguyên Soái Triệu Trinh của Đại Kim Quốc, sau đó ám sát hắn. Ai ngờ vị Nam An vương này căn bản không cách nào đến gần, lại giống như không có mắt. Nàng giả trang thành thôn nữ địa phương, gây rất nhiều chú ý, cuối cùng đều là tỏ vẻ quyến rũ cho người mù nhìn, ngược lại hấp dẫn được Hiệu úy Tôn Hỷ của Tân quân.

Tôn Hỷ vừa thấy nàng liền chết mê chết mệt, hận không thể chết trên người nàng, vì phải rút quân về doanh trại, vậy nên liền cho nàng giả nam đưa về theo.

Triệu Trinh nghe Tôn Gia Nghị hồi báo xong, trầm ngâm một chút, nói: "Ngươi chờ ở một bên trước, cho bọn họ vào đi!"

Hắn thật sự có chút tò mò: bộ dạng giống Chu Tử? Rốt cuộc giống đến mức nào?

Hai vệ binh của Triệu Trinh thay binh sĩ của Tôn Gia Nghị, áp tải Tôn Hỷ vào.

https://thuviensach.vn

Chỉ hơn hai mươi ngày ngắn ngủi, Tôn Hỷ ngày xưa anh tuấn phóng khoáng thật đã giống như đổi thành người khác, quần áo vẫn chỉnh tề, nhưng Tinh – Khí - Thần đã hoàn toàn không còn, lưng thô, bả vai rũ xuống, tay chân thon dài giống như không còn hơi sức, cũng không còn khí thế cao ngạo ngông cuồng coi thường bọn người cũng lứa nữa.

Vừa tiến đến, sau khi hắn nhìn thấy Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt tựa trên giường gạch, cũng biết mình nhất định đã không còn đường sống, nhưng vẫn muốn liều một phen, tranh thủ cho mình một tia hy vọng.

Triệu Trinh không lên tiếng.

Hắn nhìn Tôn Hỷ.

Tôn Hỷ không phải người Triệu Trinh tự mình tuyển chọn.

Lúc tiến hành lựa chọn Tân quân, hắn xem qua từng binh lính, tướng lãnh; dĩ nhiên luôn không cẩu thả, tướng lãnh háo sắc giống như Phùng Du và Hàn Đại Phú của quân phòng thủ Nam Cương, thường ngày hắn rất ưa thích, cảm thấy rất thú vị, nhưng tuyệt đối sẽ không chọn lựa vào đội Tân quân mà hắn coi trọng nhất.

Triệu Trinh còn nhớ Tôn Hỷ là sản phẩm trong một lần hắn và nhị tiểu thư của Cao phủ - Cao Diễm giao dịch. Khi đó Cao Diễm và Cao Quân được Cao Quý phi mời đến vương phủ ở Kinh Thành, trên danh nghĩa là giúp Triệu Trinh xử lý việc nhà, chỉnh đốn phủ đệ (nơi ở của quan lại, quý tộc).

Triệu Trinh nghe người bên dưới báo lại, nói Cao Diễm và Cao Quân khi dễ Chu Tử.

Hắn liền nghĩ ra một ý.

https://thuviensach.vn

Theo kế hoạch của Quý Phi nương nương và ông ngoại, sợ rằng sẽ muốn hắn cưới Cao Quân làm vương phi, như vậy có thể lợi dụng quả phụ ở nhà - Cao Diễm một chút rồi.

Cao Diễm và hắn thỏa thuận với nhau, lúc này đồng ý yêu cầu của hắn —— xúi giục Cao Quân, khiêu khích Cao Quân, khiến Cao Quân làm nhiều việc ngốc không đáng tin cậy!

Điều kiện của Cao Diễm cũng rất đơn giản. Nàng đã sớm hòa hợp với tiểu con trai Tôn Hỷ của Mẫn bá, nhưng trong nhà đều không đồng ý, ngại gia tộc Tôn Hỷ suy tàn, không có tước vị, đã thành người sa cơ thất thế. Cho nên nàng hi vọng Triệu Trinh có thể cất nhắc Tôn Hỷ vào Tân quân, để hắn lập được công trạng, tương lai khôi phục gia nghiệp, nàng có thể vui vẻ gả cho hắn.

Triệu Trinh gặp Tôn Hỷ một lần, tự mình hỏi mấy câu, cảm thấy cũng không tệ, để hắn vào làm Hiệu úy của Tân quân.

Triệu Trinh chằm chằm nhìn đi nhìn lại Tôn Hỷ, hắn không nghĩ mình thật đã mang tảng đá đập chân của mình!

Tôn Hỷ cũng thông minh, thấy Triệu Trinh không nói, lập tức nghĩ tới nguyên nhân mình vào Tân Quân, "bốp" một tiếng dập đầu khấu lạy, giọng nói nặng nề khác thường: "Tiểu nhân thật có lỗi với sự cất nhắc của Vương Gia! Tiểu nhân thật có lỗi với sự ưu ái của nhị tiểu thư, đáng thương cho nhị tiểu thư vẫn còn si ngốc chờ tiểu nhân. . . . . ."

"Câm mồm!" Triệu Trinh không có tình cảm sâu nặng với biểu tỷ Cao Diễm, nghe hắn nói liền chán ngấy.

Triệu Trinh không định để Tôn Hỷ còn sống, nể mặt mũi Cao Diễm, cho hắn một cái chết tử tế thôi!

Nữ thích khách bị Triệu Phúc Triệu Tráng ép tới.

https://thuviensach.vn

Sau khi Triệu Phúc Triệu Tráng đi vào, ra dấu tay, xua hai vệ binh của Vương Gia đã tiến vào trước đó ra ngoài trước —— hai người bọn họ đều là người nhanh trí, huynh đệ của mình, bảo toàn được cho ai thì đều phải bảo toàn!

Ánh nến trong phòng ngủ sáng ngời, nữ thích khách kia ngẩng mặt tiến vào, nàng vừa vào đến, Triệu Trinh liền nhin thấy rõ mặt nàng ta —— da trắng mắt to, mày đen mi rậm, đôi môi đầy đặn —— bộ dạng thật đúng là rất giống Chu Tử!

Triệu Trinh cười gằn một cái, lúc này hắn mới thật sự nổi ý muốn giết người.

Triệu Trinh cũng không thèm thẩm tra nữa, dặn dò Tôn Gia Nghị đang yên tĩnh đứng một bên: "Lát nữa kéo nữ nhân này xuống mang ra ngoài ghìm chết, về phần Tôn Hỷ ——" Trong mắt Triệu Trinh thoáng qua một tia tàn nhẫn: "Không phải hắn thích nữ nhân sao, ném hắn vào quân kỹ trong doanh đi, thông báo với quản sự, mặc kệ là nữ nhân nào, chỉ cần leo lên hắn một lần, liền thưởng mười lượng bạc!"

Hắn cười cười, mắt phượng híp lại: "Sau đó thì sao, độc câm hắn, mở một đại hội toàn quân, công khai tuyên án phản tặc đã phản bội Bổn vương này, loạn mã phân thây răn đe trước mặt mọi người; tiếp đó tùy theo công trạng mà ban thưởng cho binh sĩ —— ban thưởng của triều đình ít ngày nữa sẽ đến!"

Tôn Gia Nghị khom người đáp “Dạ”, xoay người nhìn về phía Triệu Phúc Triệu Tráng, hắn đã từng ở bên cạnh hầu hạ Triệu Trinh, cũng rất quen thuộc với Triệu Phúc Triệu Tráng. Triệu Phúc Triệu Tráng không nói gì xốc Tôn Hỷ và nữ thích khách lên rồi kéo ra ngoài. Tôn Gia Nghị cũng đi theo ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Triệu Phúc Triệu Tráng đi vào bẩm báo: "Tôn tướng quân đã mang hai người kia đi!"

Triệu Trinh đã sớm không chịu nổi, gối đầu lên đệm dựa, nhỏ giọng dặn dò: "Lấy nước dội rửa dưới đất vài lần, sau đó mời Chu phu nhân tới đây!"

Triệu Tráng đáp “Dạ”, nhìn lại dưới đất, phát hiện mặt đất chỗ vừa rồi Tôn Hỷ mới quỳ ướt nhẹp, ngửi thấy mùi ngay ngái, mới biết là Tôn Hỷ bị dọa đến tiểu ra quần.

Triệu Tráng mang theo hai vệ binh cọ rửa mặt đất, Triệu Trinh nhắm mắt dưỡng thần. Hắn không ngờ còn có người dám mơ ước Chu Tử của hắn, thật là gan lớn ngập trời!

Triệu Trinh ngầm quyết định: bộ dạng Chu Tử bình thường rất dễ khiến người nhìn thấy là thương yêu, về sau nhất định phải luôn giấu ở bên cạnh, ai cũng đừng mong nhúng chàm!

Tác giả có lời muốn nói: nhỏ bé nhanh nhẹn, Chương 1 dâng lên!

Mạc Mạc bảo đảm, chương sau sẽ rất đầy thõa mãn!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 71: Vợ Chồng Hòa Hợp, Chợt Sinh Biến Cố

Thật ra Chu Tử đã sớm không có mặt trong phòng bên. Ban ngày, nàng giao cho Ngân Linh ra ngoài mua một con gà sống, muốn hầm canh gà cho Triệu Trinh bồi bổ thân thể. Hiện tại đang đứng trong phòng bếp của thiên viện, cùng Ngân Linh, Thanh Thủy và Thanh Châu bàn chuyện hầm gà.

Chu Tử nhát gan không dám sát sinh, vì vậy thực dối trá giao nhiệm vụ giết gà cho Ngân Linh. Nàng vốn tưởng Ngân Linh sẽ xách gà ra ngoài giết chết, ai ngờ Ngân Linh cảm thấy giết gà sao lại phải dùng dao mổ trâu, giết một con gà có là gì, ngay trước mặt Chu Tử trực tiếp sử dụng hai ngón tay vặn nhẹ cổ con gà, trong nháy mắt con gà mái chết luôn, từ đó bay đến thiên đường.

Chu Tử: ". . . . . ."

Nàng nghiêng đầu nói với Thanh Châu: "Thanh Châu, ngươi dọn dẹp đi!"

Xem như Chu Tử sợ Ngân Linh rồi.

Chu Tử vừa nhìn Thanh Thủy dùng bếp lò nhỏ hầm gà, vừa bảo Ngân Linh: "Ngươi đi nói với Triệu Tráng, khi nào Vương Gia hết bận, thì qua đây báo cho chúng ta, ta hầm canh gà xong sẽ mang qua cho Vương Gia!"

Khi Chu Tử dùng khay bưng hai chén canh gà đi vào phòng ngủ, phát hiện Triệu Trinh nằm nghiêng trên giường, đầu đặt trên gối không biết đang suy nghĩ gì, mình tiến vào mà dường như hắn không cảm thấy. Chu Tử hé miệng cười cười, rón ra rón rén bước qua, đặt cái khay lên kháng trác

https://thuviensach.vn

(kháng trác: giường lò của người phương bắc), sau đó dời giường lò đến trước mặt Triệu Trinh, cúi người xuống, đưa tay nhéo lên khuôn mặt vì đang dưỡng bệnh mà vô cùng trơn mềm của Triệu Trinh, cười trêu: "Tiểu thân ái, nên bổ sung dinh dưỡng rồi!"

Lúc này Triệu Trinh mới khôi phục tinh thần, mắt phượng lấp lánh có hồn, vẫn nhìn Chu Tử, tầm mắt theo di chuyển của Chu Tử mà chuyển dời.

Chu Tử cảm thấy rất kỳ quái, vừa dùng muỗng múc canh gà thổi nguội, vừa lành lạnh hỏi: "Sao vậy? Chẳng lẽ Vương Gia đột nhiên phát hiện là nô tỳ rất đẹp, vừa thấy đã yêu khó có thể tự kiềm chế rồi sao?"

Triệu Trinh thu hồi vẻ mặt như có điều suy nghĩ, quyết định uống canh gà trước rồi hãy nói, tránh cho Chu Tử nghe xong lời của mình lại giận dỗi, không đút canh gà cho mình uống.

Chu Tử hầu hạ hắn uống xong một chén canh gà, sau đó tự mình cũng nhanh chóng uống hết một chén, giao chén cho Ngân Linh đang chờ phía ngoài, sau đó lại tới phục vụ Triệu Trinh. Nàng giúp Triệu Trinh dùng trà thơm súc miệng, sau đó sửa sang gối đầu lại cho thoải mái, lúc này mới đỡ Triệu Trinh nằm xuống.

Triệu Trinh nằm trên giường gạch nghỉ ngơi, Chu Tử đi ra ngoài rửa mặt.

Rửa mặt xong trở lại, Chu Tử cởi áo mùa xuân mặc ngoài màu xanh ngọc và váy màu xanh nhạt, chỉ còn lại trung y và quần lót màu trắng, sau đó cởi giày leo lên giường. Nàng không vội nằm xuống, mà quỳ gối bên người Triệu Trinh, nhẹ nhàng giúp Triệu Trinh xoa bóp.

Tay của nàng beo béo, cực kỳ mềm mại, xoa bóp Triệu Trinh thật thoải mái. Vì vậy, hắn lại quyết định chờ Chu Tử giúp hắn xoa bóp xong mới nói.

Chu Tử xoa bóp Triệu Trinh từ trên xuống dưới từ trước ra sau nhiều lần, đến khi trên người nàng toát ra một lớp mồ hôi mỏng mới ngừng lại. Lúc

https://thuviensach.vn

này, nàng lại nhìn đến Triệu Trinh, phát hiện hơi thở Triệu Trinh đều đặn, đã ngủ rồi.

Sáng ngày hôm sau, Chu Tử bị Triệu Trinh vuốt ve mà tỉnh lại.

Thân thể Triệu Trinh còn yếu, giấc ngủ không sâu, đã sớm tỉnh, nhìn Chu Tử ngủ ngửa đầu như con lợn nhỏ, cố nhịn không quấy rầy nàng. Sau đó, hắn thấy mặt trời cũng đã lên cao, ánh nắng cũng chiếu vào, lúc này mới bắt đầu quấy rầy Chu Tử.

Chu Tử bị hắn quấy rầy tỉnh lại, cũng rất bất đắc dĩ, dùng lời ngon tiếng ngọt khuyên hắn: "Vương gia của nô tỳ, không phải nô tỳ không để ý tới chàng, thật sự là ——"

Chu Tử cảm thấy nói ra sợ là sẽ kích thích Triệu Trinh, nhưng không nói thì tay Triệu Trinh lại sờ tới sờ lui trên người nàng, thực rất gian nan, hít một hơi nói: "Trước tiên chàng phải điều dưỡng thân thể cho tốt, thân thể chàng bây giờ. . . . . ."

Triệu Trinh giơ cao bụng dưới, chọc chọc vào nàng.

Chu Tử không nói ra lời.

Triệu Trinh đưa tay lên quả đào lớn căng đau của nàng bóp nhẹ mấy cái, sau đó lại nâng quả đào lớn trong tay, vừa vùi đầu ngậm phần đỉnh, vừa vuốt ve vừa mút vào.

Chu Tử bị hắn làm cho thở hồng hộc, thân thể uốn éo hỗn loạn.

Triệu Trinh mút xong một bên, lại chuyển tới bên còn lại.

Đang hút thật hăng say, hắn nghe Chu Tử hít một hơi, tiếp theo liền cảm nhận được thân thể Chu Tử run rẩy.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đưa tay vỗ một cái lên mông Chu Tử, Chu Tử thuận theo xoay ngược người lại, đưa lưng về phía Triệu Trinh. Triệu Trinh chạm vào phía trước, phát hiện đã sớm ươn ướt, vội vàng dùng lực tiến vào.

Hoan ái qua đi, hai người nằm song song trên giường nói chuyện.

Nói chuyện một lát, dường như Chu Tử chợt nhớ đến điều gì, rất hả hê nói với Triệu Trinh: "Chàng phải cảm tạ nô tỳ đó nha!"

Triệu Trinh vươn tay đặt lên mái tóc nàng, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, cũng không đáp lại.

Chu Tử đã sớm quen bộ dạng này của hắn, không để ý, nói tiếp: "Chàng biết ân nhân cứu mạng chàng là ai không?"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, nhẹ nhàng nâng đùi phải thon dài, đặt lên người Chu Tử.

Chu Tử có cảm giác duyên phận thật thần kỳ, nàng hất chân Triệu Trinh ra, lật người nằm ghé vào bên gối, cười vui vẻ: "Chàng biết không? Người cứu chàng là mẹ của nô tỳ và ——"

Triệu Trinh nhìn Chu Tử muốn nói lại thôi, nhíu mày: "Cái gì của nàng nữa?"

Chu Tử không thèm quan tâm nói: "Cha dượng của nô tỳ!"

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, mỉm cười vui vẻ tự đáy lòng: "Vậy chúng ta phải cảm ơn bọn họ thật xứng đáng!"

"Không cần, " Chu Tử tiến về phía trước, chui vào trong ngực Triệu Trinh, tìm một vị trí thoải mái, "Mẹ nô tỳ thật vất vả mới có thể sống yên ổn, không muốn cuộc sống có thêm biến hóa gì nữa!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh như nghĩ tới điều gì ôm lấy để Chu Tử làm ổ bên người mình, tay trái cầm khăn lên lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa rồi Chu Tử thật sự hù dọa hắn.

Hắn không sợ giết người, không sợ báo ứng, chỉ sợ Chu Tử rời bỏ hắn.

Trong lòng Triệu Trinh cảm tạ Bánh Bao nhỏ nhà hắn: Bánh Bao nhỏ à, may nhờ lúc ấy nghĩ nên tích đức hành thiện cho con, bằng không mẹ con biết được chân tướng, cuộc sống này của cha sợ là không có thể vượt qua rồi. . . . . .

Buổi sáng hầu hạ Triệu Trinh ăn điểm tâm xong, Chu Tử để Triệu Trinh nằm phơi nắng trên ghế dựa bên ngoài cửa sổ, nàng chỉ huy Ngân Linh Thanh Châu Thanh Thủy giặt giũ ra giường chăn gối, chỉ huy Triệu Tráng Triệu Phúc cùng mấy vệ binh phơi chăn, đệm giường cộng thêm tổng vệ sinh gian phòng.

Bận rộn hết buổi sáng, đến buổi chiều, Triệu Trinh không thể đồng ý cho nàng ra ngoài nữa. Vì thế, Triệu Trinh nằm trên giường, cầm binh thư bảo Chu Tử đọc cho hắn nghe.

Chu Tử đọc một lát, cảm thấy thứ binh thư đồ bỏ này thật quá khô khan, thật không có ý nghĩa, vì vậy liền bắt đầu đọc nhảy cóc. Ai ngờ vừa mới cách mấy hàng, Triệu Trinh lập tức phát hiện được: "Đọc lại!"

Chu Tử không dám cãi lời, đành phải thành thành thật thật mà đọc.

Rất nhanh liền đến giờ Dậu, Chu Tử thật không muốn đọc nữa, vì thế suy nghĩ biện pháp, nói với Triệu Trinh: "Có đói bụng không? Nô tỳ hầm chút thức ăn lót dạ cho chàng nhé?"

Triệu Trinh "Ừ" một tiếng, quyết định bỏ qua cho Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vừa nghe, như được ân xá, lướt nhanh xuống giường đi giày vào. Chưa kịp sửa sang lại quần áo liền chạy ra ngoài.

Triệu Trinh ở trên giường nhìn về phía bóng lưng đã biến mất của nàng lầm bầm lầu bầu: "Văn dốt võ nát!"

Chu Tử đang ở ngoài cửa sổ nghe được, lập tức quay lại phán trả một câu: "Chàng mới là đồ đầu gỗ vô vị!"

Nói xong, sợ Triệu Trinh tức giận, vội vã chạy đi.

Triệu Trinh giận đến phì cười.

Triệu Phúc và Triệu Tráng cảm thấy Chu Tử phu nhân tới Thủy trấn thật sự là quá tốt: Vương Gia có người chăm sóc, không cần làm phiền bọn họ; lực chú ý của Vương Gia bị dời đi, bọn họ thật thoải mái; buồn khổ của Vương Gia được giải, bọn họ cũng không cứ động một tí là phạm lỗi; thân thể Vương Gia khôi phục càng lúc càng nhanh, bọn họ yên tâm. . . . . Từ trên tổng hợp lại, mặc dù Chu Tử thỉnh thoảng sẽ bắt bọn họ tiến hành tổng vệ sinh, nhưng bọn họ vẫn ủng hộ Chu phu nhân kính yêu Chu phu nhân hiền lành —— dĩ nhiên, bọn họ cũng không dám ủng hộ quá mức, bởi vì sức ghen của Vương Gia thật sự là quá mạnh mẽ!

Chạng vạng ngày hôm nay, thời tiết vẫn ấm áp, Triệu Tráng bị Ngân Linh yêu cầu ra ngoài trấn hái một bó hoa hồng về, ở trong sân đụng phải Chu phu nhân, thấy Chu phu nhân nhìn thấy hoa hồng mà mắt mờ bỗng sáng rực lên, Triệu Tráng liền thuận tay rút một đóa đưa cho Chu phu nhân.

Ai ngờ, Chu Tử cầm hoa vào phòng ngủ, ngồi bên cạnh Triệu Trinh đang đọc sách, đầu tiên không nói lời nào, cầm đóa hoa này nhìn qua xem lại, sờ lại sờ, ngửi lại ngửi, cuối cùng như có như không thầm oán Triệu Trinh: "Triệu Tráng người ta còn biết tặng Ngân Linh một bó hoa hồng, chàng cho tới bây giờ chưa từng tặng hoa cho nô tỳ, một đóa cũng không có, đừng nói hoa hồng đắt tiền, đến hoa loa kèn cũng không có!"

https://thuviensach.vn

Thật ra Chu Tử đang làm nũng, nhưng Triệu Trinh lại tưởng thật, mặt trầm xuống, nhướng mày: "Triệu Tráng, Triệu Phúc!"

Triệu Tráng Triệu Phúc vội xuất hiện trước mặt Vương Gia.

"Đi mua hoa hồng cho ta, càng nhiều càng tốt!"

Đến buổi tối, Chu Tử nhìn thấy đầy sân đầy phòng toàn là hoa hồng, cực kỳ trầm mặc.

Triệu Trinh liếc nàng một cái, bắt đầu dạy dỗ: "Thứ người ta có đều là tốt? Người khác có cái gì nàng phải có cái đó? Không thấy rất nhiều thứ nàng có mà người khác không có sao? Sao ham muốn hư vinh lại mạnh như vậy? Lòng của ta nàng còn không biết sao!"

Chu Tử không nói lời nào, chỉ ngã đầu gối lên vai Triệu Trinh, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ biết chàng tốt với nô tỳ!"

"Biết là tốt!" Triệu Trinh vẫn hầm hừ, "Chẳng lẽ ngay cả Triệu Tráng ta cũng không bằng sao?"

Chu Tử vùi mặt vào gáy hắn, len lén cười.

Triệu Trinh đột nhiên nhớ đến việc hắn muốn nói lại không tìm được cơ hội thích hợp để nói, lại nói tiếp: "Còn nữa, về sau đừng dễ dàng gặp nam nhân xa lạ, gặp người khác lời nói phải đoan trang, phải tự giữ. . . . . ."

Chu Tử len lén vui mừng, ngửa đầu dùng môi gặm, chặn cái miệng không ngừng giáo huấn của Triệu Trinh.

Trong phòng yên tĩnh lại.

Mùa xuân im hơi lặng tiếng rời đi, lá cây Bạch Dương trong lúc vô tình đã từ màu vàng nhạt kiều diễm biến thành màu xanh non biếc, đợi khi bóng

https://thuviensach.vn

cây trong viện từ từ trở nên to lớn, Triệu Trinh cùng Chu Tử mới ý thức được mùa hạ đã lặng lẽ đến nhân gian.

Mười ba tháng năm là sinh nhật của Triệu Trinh, sáng sớm Chu Tử đã làm mỳ trường thọ cho hắn. Từ khi Chu Tử tới bên cạnh Triệu Trinh, thân thể Triệu Trinh khôi phục rất nhanh, đã có thể vịn Chu Tử đi lại trong phòng, trong viện.

Ăn xong mỳ trường thọ, Triệu Trinh và Chu Tử đi vào thư phòng chơi đùa —— Triệu Trinh vẽ tranh, vẽ xong bức nào Chu Tử sẽ viết mấy hàng chữ đề tựa.

Triệu Trinh vẽ rất đẹp, núi cao suối sâu cầu nhỏ làng quê cảnh vật trùng điệp, ngay cả một đóa hoa, một lùm cây cũng có thể rất sống động.

Chữ Chu Tử mập mạp non nớt, thật rất đáng yêu, chỉ là chữ nàng viết trên tranh lại vô cùng ngây thơ.

Triệu Trinh vẽ một bức《 Cao Sơn Lưu Thủy 》, Chu Tử đề hai hàng tám chữ thẳng đứng —— "Tri âm khó gặp, bạn sơ dễ tìm"; Triệu Trinh vẽ một bức《 rừng Tùng bên suối 》, Chu Tử đặt bút viết tám chữ "Gió thổi không động, hậu phương vững chắc"; Triệu Trinh vẽ bức《non sông vạn dặm》, Chu Tử cười hì hì viết tám chữ "Non sông vạn dặm, A Trinh đứng đầu" . . . . . .

Hai người đang chơi cực kỳ vui vẻ, Triệu Phúc tới bẩm báo, nói là mưu sĩ Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ được phái tới vương phủ ở kinh thành đã từ Kim kinh vội về tới đây.

Triệu Trinh hơi suy nghĩ một chút, nói với Chu Tử: "Nàng cứ chơi tiếp đi!" Sau đó dặn dò Triệu Tráng: "Gọi ba người bọn họ đến thư phòng!"

Sau khi Triệu Tráng rời đi, Chu Tử cuộn những bức vẽ của Triệu Trinh lại, dọn dẹp bàn đọc sách chỉnh tề, lúc này mới mang theo những bức họa

https://thuviensach.vn

rời thư phòng về phòng ngủ.

Triệu Trinh nằm trên ghế đệm mềm Chu Tử đã bố trí, yên lặng chờ ba người Hồ Phi Đồng.

Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm cùng Vương Nãi Vũ rất nhanh theo Triệu Tráng đi vào.

Không lâu sau khi Lão hoàng đế quá sung sướng chết bởi thượng mã phong, mật thám trong cung được Triệu Trinh phái đi liền dùng bồ câu đưa tin, báo chuyện này. Lúc ấy Triệu Trinh vừa được bọn người Triệu Tráng đón về không bao lâu, bị thương rất nặng, lúc tỉnh thì ít, lúc mê man thì nhiều.

Triệu Trinh đoán trúng việc thái tử và Bắc Tĩnh vương nhất định sẽ xuất hiện cục diện giằng co, cố chống đỡ thân thể bệnh tật lệnh cho ba vị mưu sĩ thân tín Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ mang thư viết theo lời hắn trở về Kinh Thành. Hồ Phi Đồng đi gặp nhị hoàng tử Bắc Tĩnh vương, Chương Tử Hàm đi gặp Đông Cung Thái Tử, Vương Nãi Vũ thì tới phủ Cao thừa tướng gặp Cao thừa tướng.

Giờ phút này đã là lúc Triệu Trinh nên quyết định ai có thể ngồi lên ngôi cửu ngũ chí tôn kia, tùy thuộc vào quyết định hôm nay của Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn ba vị mưu sĩ đã phải đi đường long đong mệt mỏi, đầu tiên là ngợi khen một phen, sau đó mới nói: "Hồ huynh nói trước đi!"

Hồ Phi Đồng thấy thân thể Vương gia vẫn chưa khỏi hẳn, cố nói tóm tắt, lời ít mà ý nhiều: "Bắc Tĩnh vương đồng ý tất cả điều kiện của Người!"

Đôi mày thanh tú của Triệu Trinh nhếch lên: "Tất cả?"

"Đúng vậy!" Đôi mắt nhỏ của Hồ Phi Đồng lóe sáng, nhìn Vương Gia kiên định nói.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh suy nghĩ thêm một chút, quay ra hỏi Chương Tử Hàm: "Thái tử nói thế nào?"

Chương Tử Hàm cũng không dài dòng, nói thẳng: "Thái tử cho là, Vương Gia nắm giữ binh quyền thiên hạ có vẻ không ổn; ngoài ra, với việc Vương Gia muốn lập thứ tử do thiếp sinh ra làm Thế tử, thái tử cho là không hợp phép tắc; cái khác thì không có dị nghị."

Triệu Trinh hừ lạnh một tiếng: "Phép tắc? Chỉ cần thế lực của ta đủ lớn mạnh, phép tắc nào trên thế gian này có thể làm khó được ta?"

Chương Tử Hàm không nói lời nào cúi chào một cái, lui xuống.

Vương Nãi Vũ là vị mưu sĩ trung thành nhất trong ba người, hắn sửa sang lại dáng vẻ, tiến lên phía trước nói: "Cao thừa tướng cực kỳ tán thành sách lược của Vương Gia, chỉ có ý . . . . ."

Hắn nhìn sắc mặt của Vương Gia, muốn nói lại thôi.

Triệu Trinh nhìn hắn một cái, ra lệnh: "Nói!"

Vương Nãi Vũ biết lời của mình sợ là sẽ chọc giận Vương Gia, vì vậy đắn đo một phen mới nói: "Thừa Tướng đại nhân hy vọng có thể cùng Vương Gia thân càng thêm thân."

Sau một lúc lâu, Triệu Trinh mới nói: "Lão nhân gia ông ta đúng là sẽ nghĩ vậy."

Ba người Hồ Phi Đồng yên lặng, chờ đợi Triệu Trinh quyết định.

Triệu Trinh nằm ngửa trên ghế đệm, mắt phượng hơi khép, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần, trên thực tế trong đầu đang nhanh chóng tính toán.

Tác giả có lời muốn nói: chương hai đầy đặn mượt mà đã dâng lên!

https://thuviensach.vn

Cảm tạ các tính yêu đã nhắn lại và like, Mạc Mạc yêu mọi người!

Cảm tạ dê điên, hỉ xuyến xuyến, fifi, nho nhỏ, chenlanblue, Khả Khả, đạp nước nhẹ ca, xuyên qua người mấy vị hôn địa lôi, ta lại đang Phách Vương phiếu giúp thẹn cư hạng chót rồi, ha ha ha!

Khác, thức đêm đọc, kết quả thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ, du lịch bệnh viện, về sau không thể như vậy nữa! Mạc Mạc vẫn lưu ở Tấn Giang, văn chắc là sẽ không chạy được, khỏe mạnh là quan trọng nhất!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 72: Thành Trắc Phi, Lơ Ngơ Không Biết

Cuối cùng, Triệu Trinh tính toán xong, nói: "Thay ta thảo một bản tấu chương, ngay khi đưa vào kinh thành, liền loan truyền khắp thiên hạ; mặt khác, lệnh cho quân phòng thủ cùng cấm quân trấn giữ Kim kinh chuẩn bị trận địa sẵn sàng chống địch, phòng ngừa nội loạn!" Hồ Phi Đồng, Chương Tử Hàm và Vương Nãi Vũ đồng thanh “Dạ” một tiếng.

Triệu Trinh dừng một chút, mới nói: "Ta trình bày, Hồ Phi Đồng chấp bút!"

Hồ Phi Đồng tiến lên trước một bước, trầm giọng nói: "Dạ!"

Lúc này đã gần đến giữa trưa, thư phòng nằm ở đầu phía tây của viện, thư phòng bên ngoài có một bụi Hương Thung, bóng cây ngăn trở ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, hơn nữa thư phòng rãi đá xanh lấp lánh, trong thư phòng liền có vẻ râm mát.

Trong thư phòng râm mát, ba người Hồ Phi Đồng lại cảm thấy nóng ran, trên lưng toát mồ hôi. Trong ba người bọn họ, đi theo Nam An vương Triệu Trinh lâu nhất chính là Hồ Phi Đồng, được trọng dụng nhất cũng là Hồ Phi Đồng, bất quá Chương Tử Hàm cùng Vương Nãi Vũ cũng là người Vương Gia rất nể trọng. Nhưng mà, cho dù thế nào, bọn họ cũng không ngờ đến, một ngày kia, bọn họ sẽ có cơ hội tham gia quyết định vị trí Chí Cao Vô Thượng trong đại chính điện của triều Đại Kim!

Trong phòng mát mẻ, lư hương ở góc phòng đốt Tĩnh Tâm hương, nhưng trong lòng bọn họ sôi sục không kiềm chế được —— nhiều năm học hành

https://thuviensach.vn

kham khổ, đọc vạn quyển binh thư tìm tòi kế sách không phải là vì giờ khắc này sao!

Làm xong mọi thứ, Triệu Trinh mới nói: "Các ngươi theo ta tiến kinh đi!"

Lúc này, Hồ Phi Đồng lại bước lên, nói: "Thuộc hạ có một câu, không biết có nên nói hay không?"

Triệu Trinh nhìn hắn một cái, nói: "Cứ nói!"

Hồ Phi Đồng thử thăm dò liếc mắt nhìn Triệu Trinh một cái: "Vương Gia, sao ngài không dứt khoát. . . . . ."

Triệu Trinh nở nụ cười.

Hắn rất ít cười, nụ cười này tựa như hoa xuân nở rộ phá tan băng tuyết, ba người Hồ Phi Đồng giật mình, lập tức cúi đầu.

"Ngồi lên vị trí kia có lợi gì cho ta?" Triệu Trinh nằm trên ghế dựa, mỉm cười nói, "Có thể thao túng vận mệnh của người khác? Có thể có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần? Có thể hưởng dụng (hưởng + sử dụng) những thứ tốt nhất trong thiên hạ?"

Nụ cười của Triệu Trinh càng sâu hơn: "Không cần ngồi lên vị trí kia, hiện tại ta cũng nắm trong tay biết bao số mạng, chẳng lẽ không phải cũng bao gồm cả người ngồi trên vị trí kia sao? Tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, bất quá cũng chỉ để cân bằng quyền lực của các đại thần mà thôi, ta là nam kỹ sao, ngày ngày sủng hạnh (ý là cái việc đó đó) họ, rốt cuộc là ai phiêu (LPH: è hèm, từ thường gặp: phiêu kỹ, nếu là nam thì có nghĩa là chơi gái, là nữ thì có nghĩa là bao trai ^^) ai? Thứ tốt nhất trong Thiên hạ, nếu không có ích cho ta, muốn để làm gì?"

https://thuviensach.vn

Nghe hắn phân tích một phen, ba người Hồ Phi Đồng giật mình sợ hãi, khom người quỳ gối.

Bọn họ thật sự nể phục vị Binh mã Đại nguyên soái còn chưa quá hai mươi tuổi Nam An vương Triệu Trinh này.

Cơm trưa, Triệu Trinh cũng không giữ bọn Hồ Phi Đồng lại cùng ăn.

Cũng không phải hắn keo kiệt, mà hắn biết ở cùng mình, những người này sẽ không thoải mái, không bằng để bọn họ trở về tự do tự tại ăn cơm.

Bởi vì hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi của Triệu Trinh, Chu Tử rất để ý, đầu tiên là đi hỏi Hầu đại phu cùng Hứa đại phu ăn uống kiêng kỵ lúc Vương Gia dưỡng bệnh, sau đó sắp xếp để Ngân Linh cùng Triệu Tráng ra ngoài mua. Sau khi mua thức ăn về, nàng liền dẫn đầu cùng Thanh Thủy Thanh Châu bận rộn trong phòng bếp.

Chờ khi khách của Triệu Trinh rời đi, Chu Tử đã tự mình chuẩn bị xong bốn món mặn một món canh.

Triệu Trinh vừa thấy Chu Tử chuẩn bị cho nàng một vò rượu mật ong vàng, trầm tư một chút, nói: "Dọn vào trong phòng ngủ đi!"

Triệu Trinh mang bệnh không thể uống rượu, Chu Tử chuẩn bị nước lọc cho hắn, lại rót thêm rượu mật ong vàng cho mình.

Lúc này, nhóm người Ngân Linh đã lánh ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Triệu Trinh cùng Chu Tử ngồi đối diện nhau.

Chu Tử rót cho mình một chén rượu mật ong vàng, sau đó cười khanh khách đi tới trước mặt Triệu Trinh, nhẹ nhàng quỳ gối, nâng chén chúc mừng: "Tiệc sinh nhật, một chén rượu mật là một lần ca tụng. Mong thỏa ba nguyện vọng: một, nguyện lang quân thiên tuế (sống thọ), hai, nguyện thân thể khỏe mạnh, ba, nguyện đồng Lương thượng Yến (Lương, Yến là

https://thuviensach.vn

tên 2 nước thời Chu, ý là đi đâu cũng đi cùng nhau), ngày ngày đều ở bên nhau."

Dứt lời tự biên tự diễn nâng chén chúc mừng, mắt to của Chu Tử mang theo vẻ giễu cợt, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Triệu Trinh hoàn thành quyết định quan trọng, trong lòng cũng thoải mái không ít, thấy Chu Tử nở nụ cười vui mừng - hăng hái - tự nhiên - vô cùng xinh đẹp, cũng cười đáp lại, nói: "Vẫn nghịch ngợm như vậy!"

Nói thì nói thế, hắn cũng không ngăn cản Chu Tử uống rượu, ngược lại còn như vô tình khuyên Chu Tử uống thêm mấy chén. Rượu vàng được Chu Tử bỏ thêm quá nhiều mật ong, uống không có mùi rượu, ngược lại đầy vị đậm đà chua ngọt ngon miệng, bởi vì Chu Tử rất vui, cho nên lập tức uống thêm không ít.

Cuối cùng, Chu Tử uống đến hai mắt tỏa sáng, thân thể như nhũn ra, cả người mềm mại vô lực, được Triệu Trinh đỡ nằm lên giường gạch.

Triệu Trinh cởi quần áo giúp nàng, phát hiện bởi vì uống rượu, da thịt trắng nõn của nàng biến thành màu hồng nhàn nhạt, Triệu Trinh sờ soạng vài cái, cảm giác thật quá dễ chịu, liền cởi quần áo của mình, nâng người đè lên.

Hắn đã lén lút hỏi Hứa đại phu rồi, chỉ cần nguyệt tín của Chu Tử không đến, thì sẽ không mang thai, cho nên dù sinh hoạt vợ chồng sau khi say rượu cũng không sao.

Mãi đến chạng vạng, Chu Tử mới tỉnh lại.

Sau khi Chu Tử tỉnh lại, cảm thấy đầu hơi choáng váng, trên người cũng có rất nhiều vết bầm, mà trước ngực, đùi cùng bên hông ê ẩm khác thường. Nàng rất buồn bực, muốn hỏi Triệu Trinh, Triệu Trinh cầm một quyển sách ngồi nghiêm chỉnh trước cửa sổ, đang chú tâm đọc.

https://thuviensach.vn

Nàng đành thở dài một hơi, tự nhận xui xẻo.

Tinh thần Triệu Trinh sảng khoái ngồi trên ghế trước cửa sổ, nhìn Chu Tử nghi ngờ ngồi trong chăn kiểm tra thân thể chính mình, xụ mặt nói: "Bộ dạng say rượu của nàng thật xấu, uống rượu vào liền náo loạn ầm ĩ, còn cưỡi lên người ta. . . . . Sau này tốt nhất đừng uống, tránh phải xấu mặt!" (LPH: anh hai, phục anh rồi, ăn cướp mà còn la làng)

Chu Tử cực ít uống rượu, trước kia nhiều nhất cũng chỉ uống nửa chén, sao có thể biết bộ dạng say rượu của mình có tốt hay không? Nàng tỉnh tỉnh mê mê ngờ vực, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào, cuối cùng đành phải thừa nhận rằng mình không biết thưởng thức rượu, tửu lượng lại quá kém.

Triệu Trinh thừa thắng xông lên, ép nàng đồng ý về sau không bao giờ uống rượu nữa, trừ phi được hắn cho phép.

Chu Tử bất đắc dĩ đồng ý. (LPH: Trinh ca gian thương ^^)

Nam An vương Triệu Trinh đang nghỉ ngơi hồi phục ở chiến trường Bắc Cương, lại ban bố tấu chương《 luận trưởng – hiền 》—— vốn là tấu chương Triệu Trinh tấu lên triều đình, không biết vì sao lại truyền khắp thiên hạ.

Trong tấu chương《 luận trưởng – hiền 》được đời sau xưng tụng, Triệu Trinh giải thích rõ quan điểm của mình: ". . . . . Trưởng tử hoặc hiền tử, thực khó quyết định. Nhưng Đại Kim ta, lấy hiếu trị thiên hạ. Sĩ Nông Công Thương, vẫn giữ tấm lòng này; huống chi Trinh đã chịu ân trên, sẽ càng thêm coi trọng. Tiên đế không vì Trinh yếu đuối, mà vẫn để Trinh nhận lấy phần việc nguy nan, hết lòng phụng mệnh, nay đã sáu năm có lẻ. Tiên đế băng hà, Trinh ngày đêm thương khóc, sợ không hoàn thành việc người gửi gắm, tổn hại sự anh minh của tiên đế. Trinh là kẻ bất tài ngu dốt, lại phải gánh vác việc này. Đương kim triều đình, lập trưởng lập hiền, nhiễu

https://thuviensach.vn

loạn không ngừng. Trinh cân nhắc thiệt hơn, vẫn là một chữ tận trung, tuân theo di chiếu của tiên đế, vậy cũng là chữ "Hiếu". . . . . ."

Tấu chương của đại anh hùng Nam An vương gia Triệu Trinh của triều Đại Kim dịch thành lời thông thường, chính là: "Thái tử đại ca ngài mang danh phận trưởng tử, Bắc Tĩnh vương nhị ca ngài ấy lại nổi tiếng là Hiền vương, lựa chọn ai ta cũng không thể quyết. Nhưng mà, phụ hoàng đã mất đối xử với ta rất tốt, ta nên hiếu thuận, vậy thì nghe theo phụ hoàng, di chiếu của phụ hoàng chọn ai, ta liền ủng hộ người đó!"

Vào ngay lúc đó, quân phòng thủ Kim kinh cùng cấm quân thường trực đã tiến hành dẹp loạn, vẻ ngoài lỏng lẻo thực tế lại rất chặt chẽ, bao vây kinh thành; bốn mươi vạn đại quân đồn trú ở Bắc Cương oanh oanh liệt liệt chọn ngày xuất phát, trên danh nghĩa là ‘sau khi thắng trận, thu quân về Triều’.

Sau hơn một tháng tranh chấp, Triều đình Đại Kim lập tức trở nên bình ổn, trừ một số rất ít người liều chết vì thái tử, hầu như tất cả triều thần đều nghiêng về phía ủng hộ Bắc Tĩnh vương đăng cơ xưng đế —— không phải Nam An vương gia đã nói sao, nên nghe theo di chiếu của lão hoàng đế đã chết!

Ngày mồng một tháng sáu năm 312 theo lịch Đại Kim, Bắc Tĩnh vương đăng cơ xưng đế, lấy niên hiệu là Hưng Thịnh. Vừa mới lên ngôi, Hưng Thịnh đế lập tức phong thưởng lớn cho Quý tộc đại thần có công ủng hộ hắn, đặc biệt ưu ái Triệu Trinh.

Tướng sĩ có công dưới trướng Triệu Trinh, lớp lớp đều được ban thưởng; Nam An vương Triệu Trinh được phong hàm Thái Sư, chỉ huy binh mã thiên hạ; thân mẫu Cao Thái phi của Nam An vương theo Nam An vương trở về đất phong Nam Cương vẻ vang mà dưỡng già; trưởng tử Triệu Tử của Nam An vương được phong làm Thế tử; quý thiếp Chu phu nhân của Nam An vương được tiến phong làm trắc phi.

https://thuviensach.vn

Tất cả những điều này, Chu Tử đều không biết.

Nàng đang theo Triệu Trinh lên đường vào kinh.

Trên đường về kinh, sau khi Triệu Trinh nhận được thư của Quý Phi nương nương, liền chọn đại danh theo danh sách mà Quý Phi nương nương liệt kê. “Triệu Tử" được chọn làm đại danh cho Bánh Bao nhỏ, còn nghiêm khắc lệnh cho Chu Tử —— "Về sau không được đề cập đến ba chữ ‘Bánh Bao nhỏ’ nữa!"

Đồng thời, hắn rất nghiêm túc nói với Chu Tử: "Về sau nàng phải ăn nhiều uống nhiều, bồi dưỡng tốt thân thể, cố gắng sinh dưỡng, tương lai lại sinh thêm Triệu Sam, Triệu Bách, Triệu Đồng, Triệu Liễu. . . . . ."

Chu Tử: ". . . . . ."

Còn chưa tới Kim kinh, Chu Tử náo loạn mâu thuẫn với Triệu Trinh, nguyên nhân chính là vấn đề dứt sữa. Chu Tử vừa nghĩ tới việc sau khi vào kinh, bị Quý Phi nương nương —— hiện tại hắn nên gọi là Thái phi nương nương —— phát hiện mình vẫn còn sữa, đã cảm thấy rất bẽ mặt, kiên trì muốn uống canh lúa mạch ngăn tiết sữa.

Trong lúc Triệu Trinh dưỡng bệnh rất được lợi, nay làm sao nguyện ý bỏ qua? Dĩ nhiên, hắn lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Triệu Tử của chúng ta mới sinh hơn hai tháng, nàng đã muốn con cai sữa? Nàng là mẫu thân kiểu gì vậy? Nàng có phải là mẹ ruột không?"

Chu Tử tức cười: được hơn một tháng, rõ ràng Triệu Tử đã ăn sữa của nhũ nương rồi nha!

Cuối cùng, lấy trứng chọi đá, Chu Tử không thể làm gì khác hơn là tiếp tục để cho Triệu Trinh hưởng lợi suốt đường đi.

https://thuviensach.vn

Trước khi tới Kinh Thành, việc khiến Triệu Trinh vui mừng nhất chính là nguyệt tín của Chu Tử lại xuất hiện! Điều này cho thấy, trong kỳ quốc tang của phụ hoàng, hắn sẽ không thai nghén thêm một Bánh Bao nhỏ nữa! Nếu không, đối nội đối ngoại đều rất khó ăn nói. Quan trọng hơn là, trong khoảng thời gian này, hắn đang bị thương dưỡng bệnh, dùng lung tung lộn xộn không biết bao nhiêu loại thuốc; hôm mười ba tháng năm - sinh nhật hắn, Chu Tử lại uống không ít rượu mật, say rượu phải lập cam kết. Cho nên, không mang thai đứa bé mới tốt! Dù sao hai người bọn họ cũng còn trẻ tuổi.

Trong Thanh Vân Điện, Quý Phi nương nương ngày xưa - nay đã là Cao Thái phi đang ngồi trên đại điện, nhìn các nữ quan, cung nữ dọn dẹp hành lý đóng gói đồ vật, vội vàng không ngừng.

Bà đã sớm có cùng nhận định với con trai Triệu Trinh, tương lai khi lão hoàng đế băng hà, bà sẽ theo Triệu Trinh đến sống ở đất phong Nam Cương, vui vui vẻ vẻ làm lão thái phi, ném hết những oán khí tức giận ngày xưa ra sau đầu.

Nhưng mà, nay thật sự phải ra đi, bà có chút lưu luyến không rời.

Mười bốn tuổi vào cung, hai mươi tuổi sinh hạ Triệu Trinh, tính tính đến nay đã hai mươi sáu năm. Suốt hai mươi sáu năm dài, biến bà từ một tiểu cô nương trang điểm xinh đẹp hồn nhiên hiếu thắng thành một vị phụ nhân trung niên da thịt lỏng lẽo nếm đủ mùi đời.

Hai mươi sáu năm qua, bà từ một chức Phụng nghi Chính bát phẩm, nhờ ân sủng của hoàng đế, nhảy một cái mà đã trở thành Nhất cung xứng uyển ở tiểu viện Lục phẩm. Tiếp đến, chính là lần đầu tiên sanh non. Hoàng đế đáng hận kia lại bao che tiện nhân Mao phi, không phải bởi vì xuất thân rất cao quý sao! Sau khi sanh non, vì trấn an bà, Hoàng đế lại tấn phong bà, để bà làm mỹ nhân Ngũ phẩm.

https://thuviensach.vn

Sau đó, bà quyết tâm thay đổi chính mình, buộc mình mạnh mẽ, sau lại được tấn phong Tiệp dư, lúc này mới mang thai Triệu Trinh, hơn nữa còn thuận lợi sinh ra. Sau khi sinh Triệu Trinh, lại nhân lúc phụ thân khởi công xây dựng kênh đào, có công với triều đình, lúc này bà mới được phong làm Quý Phi.

Bây giờ nghĩ lại, sở dĩ bà có thể thuận lợi sinh hạ Triệu Trinh, sợ là có liên quan đến việc Nhan hoàng hậu đã có trưởng tử mà Đức Phi cũng đã sinh thứ tử!

Vị Đức Phi này ngày xưa là đồng minh của bà, giờ đã trở thành Hoàng thái hậu, bà còn lưu lại làm gì? Ba quỳ chính lạy với bà ta sao? Chẳng thà rời đi!

Cao Thái phi đang miên man suy nghĩ, nhũ nương Nhũ Yến chăm sóc tiểu thế tử Triệu Tử chạy tới nói: "Bẩm Thái phi, tiểu thế tử đã tỉnh!"

Cao Thái phi lập tức đứng lên: "Tử nhi tỉnh rồi? Có khóc không? Có đói không. . . . . ."

Vừa nói chuyện, Cao Thái phi - mới bốn mươi tuổi đã tự nhận già nua - đi nhanh về phía sau điện, bước chân nhẹ nhàng lại rất vững vàng.

Tác giả có lời muốn nói: vì cảm tạ các bạn thích《 Nam An Thái phi truyền kỳ》, Mạc Mạc vất vả cần cù gõ chữ, canh thứ nhất dâng lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 73: Tình Hình Thay Đổi, Tân Hoàng Lên Ngôi

Hôm nay, người nằm trong tim Cao Thái phi, không còn là Triệu Trinh, mà biến thành -trước đây gọi là Bánh Bao nhỏ nay là tiểu thế tử Triệu Tử. Nghe Nhũ Yến báo lại, Cao Thái phi bước nhanh vào hậu điện, phát hiện Triệu Tử đã tỉnh, đang nằm trên giường lớn hươ hươ chân tay mập mạp, mắt xếch mở to nhìn tới nhìn lui!

Cao Thái phi chạy tới, ôm lấy bế Triệu Tử dậy, vừa thuần thục giúp bé đi tiểu, vừa hỏi nhũ nương bên cạnh: "Cho uống nước chưa?"

Nhũ nương vội nói: "Bẩm Thái phi nương nương, vẫn chưa ạ!"

Lúc này tiểu ** của Triệu Tử đã bắt đầu phun nước, Nhũ Yến đứng trước mặt cầm một cái chậu vàng hứng lấy.

Mặt Cao Thái phi tràn ý cười: "Ha ha, tiểu thế tử, nước tiểu của đồng tử (bé trai) rất quý đó, ai ta cũng không cho, toàn bộ đều dùng để tưới hoa!"

Sau khi tiểu xong, Hoàng Oanh bưng nước ấm tới, Cao Thái phi ôm Triệu Tử, dùng một cái thìa bạc nhỏ tinh sảo bắt đầu đút nước uống. Ngay từ lúc Triệu Tử vừa mới sinh ra, đã quen được tổ mẫu đút như vậy, cũng thành thành thật thật uống không ít.

Đút nước xong, Cao Thái phi mới giao Triệu Tử để nhũ nương cho bú sữa, sau đó dặn dò Hoàng Oanh: "Sắp xếp thời gian dọn dẹp hành lý, tranh thủ ngày mai liền chuyển ra ngoài!"

Hoàng Oanh “Dạ” một tiếng.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi vẫn thực thức thời, lão hoàng đế đã chết, tân hoàng đế đã lên ngôi, các nữ nhân trước đây của tân hoàng đều cần phải phong vị, nhóm quý nữ con của quan lại Quý tộc cũng đã chuẩn bị để được tuyển chọn vào cung, bà cũng nên dọn ra ngoài trả chỗ lại cho người ta tranh chấp. Cao Thái phi đã sớm phái Đại Nhạn dọn dẹp phủ Nam An vương ở Kim kinh, tất cả đều đã thỏa đáng, nên dọn ra ngoài rồi.

Lúc này, Triệu Tử đã ăn no, Cao Thái phi nhìn sắc trời, phát hiện lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh mặt trời không còn quá gay gắt, liền ôm Triệu Tử đến hậu hoa viên phơi nắng. Bà nhớ trước đây chính bởi vì thường phơi nắng, cho nên lớn lên vóc dáng Triệu Trinh mới cao như vậy.

Trong phủ Bắc Tĩnh vương khi xưa nay được xem là dinh thự của tân hoàng, Doãn phu nhân gọn gàng ngăn nắp mang theo hai nha đầu bước nhanh về phía Thiến Hương cư.

Vào Thiến Hương cư, Doãn phu nhân cũng không vội vã trở về phòng của mình, mà vẫy lui nha hoàn, trực tiếp lên lầu đến phòng Chu Bích. Nữ nhân trong hậu viện của phủ Bắc Tĩnh vương thật sự là quá nhiều, Thiến Hương cư nghe thì như rất lớn, trên thực tế cũng chỉ là một vườn hoa nhỏ có tiểu lâu hai tầng. Doãn phu nhân Lục Hà và nha hoàn bên người ở tầng một, Tiểu Chu phu nhân Chu Bích và nha hoàn bên người ở tầng hai.

Đến tầng hai, Doãn phu nhân trực tiếp đẩy cửa phòng đi thẳng vào phòng ngủ.

Chu Bích đang cùng nha hoàn Ngọc Hương ngồi trên gường La Hán cạnh cửa sổ may quần áo trẻ con, vừa thấy Lục Hà tiến vào, cười nói: "Sao rồi? Vương phi có đồng ý không?"

Lục Hà đi tới bên giường ngồi xuống, không nói gì.

Ngọc Hương cũng là tay trong của phủ Nam An vương, thấy Doãn phu nhân đi vào, theo lệ thường vội tìm cớ đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Lúc này Lục Hà mới nói: "Hoàng thượng cũng đồng ý rồi, nàng ta còn chưa lên làm hoàng hậu, có thể không đồng ý sao!"

Đôi mắt trong như nước mùa thu của Chu Bích tràn đầy sùng bái: "Ngươi thật lợi hại!"

Lục Hà cười cười, cũng cởi giày lên giường La Hán, ngồi cạnh Chu Bích, cầm mấy thứ trong tay nàng nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: "Ngươi làm nhiều y phục nhỏ cho tiểu thế tử như vậy, Cao Thái phi lại rất cẩn thận, chưa chắc sẽ để cho tiểu thế tử mặc!"

Luôn luôn không phản bác nàng, Chu Bích ngẩng đầu nhìn Lục Hà, nghiêm túc nói: "Tiểu thế tử là cháu trai bên ngoại của ta, mặc kệ Thái phi nương nương có cho mặc hay không, ta nhất định phải làm, thể hiện hết tấm lòng của chính ta!"

Nàng lại cúi đầu than thở một câu: "Dù sao tỷ tỷ hiểu lòng của ta là được!"

Lục Hà thấy nàng bướng bỉnh như trẻ nhỏ, không nhịn được đưa tay vuốt ve tóc nàng, cười nói: "Bất quá ta chỉ nói nhảm một câu, ngược lại ngươi liền nói nhiều đến thế!"

Trong phủ Bắc Tĩnh vương này, Chu Bích và Lục Hà đã cùng nhau trải qua quá nhiều chuyện, cùng vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn, nàng biết trong lòng Lục Hà chỉ có mình, vì vậy cũng chịu thua: "Được rồi, ngươi cũng làm giúp ta đi! Ta định chờ tỷ tỷ trở lại, liền đưa mấy bộ quần áo kép này qua!"

"Khả năng may vá của ta không bằng người!" Lục Hà cười, "Tỷ tỷ của ngươi cũng biết!"

Nàng đứng dậy rót cho Chu Bích một ly trà, một tay cầm lấy kim chỉ trong tay Chu Bích, sau đó đưa cái chén cho Chu Bích: "Uống nước trước

https://thuviensach.vn

đi!"

Chu Bích vừa uống nước, vừa hỏi: "Hai ta thật có thể đến ở Thanh Vân Điện của Cao Thái phi? Rốt cuộc ta vẫn không thể tin chuyện này là thật!"

"Sao lại không thể tin! Hoàng thượng và vương phi —— sao cứ cảm thấy nói như vậy thật có chút kỳ quái —— đều đã đồng ý rồi, Cao Thái phi sẽ dọn ra ngoài!"

Chu Bích uống từng ngụm từng ngụm trà xanh biếc, mắt liếc Lục Hà một chút, nói: "Không biết hai ta sẽ được phong là gì, là phi sao?"

Lục Hà nhìn thấy nàng liếc mắt, trong lòng cực kỳ thoải mái, nói: "Phi thì chưa chắc, chỉ là hoàng thượng nể nang Nam An vương gia, cũng sẽ không bạc đãi ngươi và ta!"

"Ừ." Chu Bích Nhu mềm mỏng đáp một tiếng.

"Tỷ tỷ của ngươi đã là trắc phi của Nam An vương, lại sinh được Thế tử, vậy cũng sẽ được ghi vào Ngọc Điệp (chắc là gia phả ^^)," Lục Hà biết Chu Bích không hiểu những thứ này, vì vậy tận lực phổ cập kiến thức, "Nói cách khác, cho dù tỷ tỷ của ngươi không là vương phi, nhưng thân phận cũng đã khá cao quý rồi!"

Chu Bích lại có chút sầu lo, nói: "Ta chỉ sợ tương lai Nam An vương phi vào cửa, sẽ khi dễ tỷ tỷ, tỷ tỷ của ta quá hiền lành."

Lục Hà nghe thấy Chu Bích vẫn còn lo lắng cho Chu Tử "quá hiền lành" cơ hồ liền muốn nở nụ cười, nàng đã từng liên lạc với Nam An vương gia, ấn tượng cực kỳ sâu sắc, liền khuyên bảo Chu Bích: "Ngươi đừng quan tâm mù quáng, Nam An vương gia là người đặc biệt bao che, chính hắn khi dễ tỷ tỷ nhà ngươi thì có thể, những người khác, đừng nói là vương phi, ngay cả trưởng bối của hắn, sợ là cũng không thể đâu!"

https://thuviensach.vn

Chu Bích rất tin tưởng Lục Hà, nghe Lục Hà nói như thế, liền tin ngay, không nói nhiều về đề tài này nữa.

Sau khi đại quân của Triệu Trinh tiến vào kinh đô liền xây dựng cơ sở tạm thời, chờ đợi thánh chỉ.

Chưa đợi được thánh chỉ, lại đợi được tân Hoàng đế.

Sau khi lên đài phong thưởng trấn an, tân hoàng Hưng Thịnh đế Triệu Chính và Triệu Trinh cùng vào lều lớn của Triệu Trinh. Tâm nguyện nhiều năm qua của Hưng Thịnh đế Triệu Chính —— là tam đệ Triệu Trinh cao ngạo không nghe lời quỳ gối trước mặt mình chín bái ba lạy —— một khi thực hiện được, trong lòng cực kỳ vui sướng, nói với Triệu Trinh: "Tam đệ, nên để ta gặp mặt đệ muội rồi!"

Triệu Trinh vốn ngại hắn quá háo sắc, vốn không muốn để hắn gặp Chu Tử, nhưng nghe trong miệng hắn gọi "Đệ muội" rất có chừng mực, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, liền nói: "Đệ sai người đi gọi nàng!"

Hắn gọi Triệu Phúc: "Đi gọi Chu phu nhân tới!"

Chu Tử còn chưa biết mình đã thành Chu trắc phi, Triệu Trinh cũng muốn dành cho nàng niềm vui bất ngờ khi trở về vương phủ, cho nên trên dưới vẫn gọi Chu Tử là "Chu phu nhân".

Triệu Chính ngồi một bên nghe đệ đệ xưng hô như thế, lông mày nhướng lên, coi trọng một thiếp thất như vậy hắn không chấp nhận được: "Đệ quá ít nữ nhân, quá ít kiến thức, có cần ta đưa mấy tuyệt sắc giai nhân qua cho đệ mở rộng tầm mắt hay không?"

Triệu Trinh lành lạnh nói: "Có tốt thì tự ca giữ lại mà dùng!"

Chu Tử biết hoàng thượng muốn gặp mặt, vội thay quần áo lễ phục, lúc này mới đến bái kiến.

https://thuviensach.vn

Sau khi nàng đứng lên, Triệu Chính liếc mắt nhìn kỹ một lúc, cảm thấy Chu phu nhân này vì được Nam An vương gia độc sủng (cưng chìu chỉ một người), tiếng tăm vang khắp kinh thành, bộ dạng cũng chỉ như thế, còn không bằng muội muội Tiểu Chu phu nhân của nàng!

Chu Tử bái kiến xong, không dám nói nhiều, yên lặng đứng hầu một bên. Triệu Trinh không muốn thấy nàng mệt nhọc, liền nói: "Được rồi, đi xuống đi!"

Sau khi Chu Tử rời đi, Triệu Trinh mới nói với Hưng Thịnh đế: "Nhân tiện, lời đề nghị của ông ngoại đệ, ca thấy thế nào?"

Triệu Chính dĩ nhiên không hy vọng quan hệ giữa Thừa Tướng đại nhân của mình và Triệu Trinh càng thêm chặt chẽ, vì vậy cười thăm dò: "Hay là, tiểu thư đến tuổi lập gia đình của Cao gia đều tuyển vào trong cung?"

Triệu Trinh cười nhìn hắn, mắt phượng híp lại, mang theo nụ cười hồ ly: "Mười hai đến mười tám tuổi?"

"Tốt!" Triệu Chính cười to. Đối với những nữ nhân, hắn thật sự có chút đam mê sưu tầm, các nữ nhân của phủ Cao thừa tướng không những thừa đoan trang có lễ, mà còn hết sức quyến rũ động lòng người, hậu cung của hắn, trừ vương phi - tương lai sẽ lên làm hoàng hậu, vẫn chưa có dạng người như vậy! Thu hết vào cũng không sao, dù sao hắn chỉ cung cấp nơi ở, cũng không tốn bạc, phủ Cao thừa tướng sẽ tự chuẩn bị hết thảy, cũng bỏ tiền ra nuôi sống nhóm quý nữ đã vào cung của nhà mình.

Hai người rất nhanh lại thay đổi đề tài, nói đến việc phong phi của Triệu Chính. Triệu Trinh không muốn can thiệp chuyện riêng của Triệu Chính, nhưng chuyện này có liên quan đến muội muội Chu Bích của Chu Tử, hắn không thể không hỏi một chút.

Triệu Chính nghĩ nghĩ, nói: "Hay là cùng phong Tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân làm tiệp dư Chính Tứ phẩm?"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh gật gật đầu, nói: "Nếu không phải vì mặt mũi của nội tử (vợ), đệ cũng sẽ không phí hơi sức vào chuyện này!"

Triệu Chính sớm biết Triệu Trinh sủng ái Chu phu nhân kia của hắn không bờ không bến, sớm đã thành thói quen, cũng không thấy có gì không ổn, dù sao hắn cũng thật thích Tiểu Chu phu nhân và Doãn phu nhân, cùng hai tiểu thiếp xinh đẹp có tính cách và bộ dạng khác nhau song phi gì đó (LPH: è hèm là 3P đó), luôn luôn là thứ hắn yêu nhất!

Sau khi Triệu Trinh tiễn Hưng Thịnh hoàng đế, trở về lều vải của Chu Tử, phát hiện Chu Tử đang ngồi trên giường cúi đầu sửa sang lại mấy bộ y phục nhỏ đủ màu sắc làm cho Triệu Tử, liền ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ nhìn.

Sau khi nhìn một lát, hắn cảm thấy Chu Tử có gì không đúng, vội vươn tay nâng cằm Chu Tử, phát hiện nước mắt nàng ràn rụa, mắt cũng khóc đỏ, cau mày hỏi: "Sao vậy?"

Chu Tử dùng tay áo lau lau nước mắt, thút tha thút thít nói: "Nô tỳ nhớ Bánh Bao nhỏ!"

Triệu Trinh nghe vậy, liền khiển trách: "Ngày mai là vào thành, Triệu Tử đã theo mẫu phi về vương phủ, rất nhanh sẽ được nhìn thấy, có gì mà nàng phải khóc?"

Chu Tử nghe xong, lại càng khóc thương tâm hơn.

Trong khoảng thời gian này, vì Triệu Trinh bị thương rất nặng, nàng một lòng chăm sóc hắn, cũng sợ hắn lo lắng, cho nên chôn giấu tất cả những nhớ nhung với Bánh Bao nhỏ Triệu Tử sâu trong đáy lòng, chỉ thỉnh thoảng hàn huyên với nhóm Ngân Linh mới nhắc một chút đến Bánh Bao nhỏ, hiện tại sắp sửa nhìn thấy con trai, rốt cuộc cũng không nhịn được, nghĩ đến bộ dáng con trai mập mạp trong lòng liền vừa căng vừa đau, lỗ mũi cay cay.

https://thuviensach.vn

Nàng dứt khoát nhào tới bên giường òa lên khóc lớn, vừa khóc vừa gọi "Bánh Bao nhỏ đáng thương của mẹ" "Bảo bối đáng thương của mẹ" "Con trai đáng thương của mẹ".

Triệu Trinh trấn áp nàng không có hiệu quả, bị tiếng khóc của nàng làm chua xót, đành phải ngồi xuống bên giường, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chu Tử: "Đừng khóc, ngày mai liền gặp được, ta không tiến cung, cùng nàng về phủ trước, được chưa . . . . . ."

Tác giả có lời muốn nói: không nói nhiều nữa, canh thứ hai dâng lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 74: Gặp Con Trai, Chịu Nỗi Khổ Độc Hại

Nước mắt Chu Tử từ từ ngừng lại, cũng không gào khóc nữa, chỉ dần dần tỉnh táo lại, nghĩ đến bộ dạng vừa rồi mình không để ý đến thể diện mà khóc to hô lớn, rất xấu hổ, chui đầu vào trong chăn không chịu ra ngoài. Nàng chỉ là quá nhớ thương Bánh Bao nhỏ, sau đó liền muốn phát tiết một chút, không ngờ lại có thể khoa trương đến như vậy.

Thật lâu sau, Chu Tử không nghe thấy động tĩnh gì của Triệu Trinh, bò dậy mà nhìn, Triệu Trinh đang ngồi bên giường, như có điều gì đó đang suy nghĩ. Nàng vội hỏi: "Nghĩ gì thế?"

Triệu Trinh nhìn nàng liếc mắt một cái, nói: "Không có gì, nàng rửa mặt thu dọn một chút, ta phải đi tuần tra doanh trại, nàng chờ ta cùng dùng bữa tối!"

Chu Tử gật đầu một cái.

Triệu Trinh ra khỏi lều lớn, chậm rãi rời đi.

Nam An vương trị quân, áp dụng thuật quản thúc hành vi, một mặt tạo quyền uy của mình trong quân đội, một mặt khiến tướng lãnh cùng quân sư quản thúc lẫn nhau. Tướng lãnh đều do hắn tự mình cất nhắc, tất cả quân sư đều là mưu sĩ mà hắn tin tưởng.

Triệu Trinh cứ như vậy, vững vàng nắm quân đội trong tay.

Tướng lãnh của Tân quân là ái tướng Tôn Gia Nghị của Triệu Trinh, quân sư là mưu sĩ Chương Tử Hàm của hắn; tướng lãnh của quân phòng

https://thuviensach.vn

thủ Nam Cương là Tướng quân đã theo hắn nhiều năm - Hách Tinh Thành, quân sư là mưu sĩ của hắn - Vương Nãi Vũ; tướng lãnh cấm quân là Viên Hạo do hắn một tay vun trồng, quân sư là Hồ Phi Đồng.

Những người này nghe nói Vương Gia muốn tuần tra doanh trại, đều cùng đi theo.

Triệu Trinh tự đến tự đi, mang theo đám người này tuần tra khắp doanh trại, vẫn không lên tiếng. Hắn trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh, dưới sự trừng trị của hắn, không ai dám chống lại quân lệnh. Tôn Hỷ thân bại danh liệt lại bị ngũ mã phanh thây, kết cục này vẫn còn như mới trong ký ức mọi người, mùi máu tươi kia dường như vẫn còn quẫn quanh trước mũi; nhưng lần này đại thắng trở về, Vương Gia phong thưởng thật sự là tăng gấp bội, mấy vị tướng lãnh đều được phong hầu, cứ theo từng cấp mà thưởng xuống, chỉ cần ra sức đánh giặc, chưa bao giờ bị thiệt!

Triệu Trinh mà làm chánh sự, tất nhiên sẽ vô cùng chuyên chú, lúc này đã sớm quên Chu Tử ra sau đầu. Hắn chỉ nghĩ đến vấn đề sắp xếp quân đội sau chiến tranh. Triệu Trinh có một ý tưởng, nếu như kế tiếp sẽ có một khoảng thời gian hòa bình, nhiều binh lính không có chỗ dùng như thế, quân pháp có nghiêm khắc, cũng không chịu nổi mấy chục vạn nam nhi trẻ tuổi nhiệt huyết nhàn rỗi từ sáng đến tối, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện sai lầm!

Trong đầu Triệu Trinh bước đầu có một ý tưởng, còn chưa tính là hoàn thiện, hắn phải cùng nhóm tướng lãnh mưu sĩ thương lượng một chút rồi mới nói được.

Lần này hội nghị quân sự vừa mở liền tiến hành cả đêm, mãi cho đến sáng ngày hôm sau, Triệu Trinh mới trở về lều lớn, vừa nhìn, đã thấy Chu Tử đang ôm y phục của hắn khò khò ngủ say!

https://thuviensach.vn

Lúc này ánh sáng đã lờ mờ, Triệu Trinh cũng không muốn ngủ, hắn ngồi trong màn nhìn ra ngoài cửa giường, nhìn ra cây hoa hồng xanh tươi bên ngoài, lại bắt đầu băng khoăng suy nghĩ.

Hắn vào không bao lâu Chu Tử liền tỉnh, sau khi ngủ dậy nhìn Triệu Trinh cả đêm không ngủ, sắc mặt hơi tái nhợt, ánh mắt lại lấp lánh có hồn giống như mắt chim ưng, cũng biết trong lòng hắn đang có tâm sự rất lớn, vội rót một chén nước mật ong bưng tới, nhỏ giọng hỏi: "Chàng có cần nghỉ ngơi một lúc không?"

Triệu Trinh lắc đầu một cái, nhận lấy nước mật ong uống một hơi cạn sạch, lúc này mới nói: "Hôm nay chúng ta về phủ trước, mẫu phi và tiểu thế tử đã chuyển từ trong cung về rồi!"

Chu Tử còn chưa biết chuyện phong trắc phi và phong thế tử, vừa nghe hắn nói như vậy liền giận trách: "Triệu Tử chỉ có danh phận trưởng thứ tử, chàng đừng luôn miệng gọi tiểu thế tử tiểu thế tử như thế, gọi nhiều, sẽ khiến sau khi bé lớn lên vênh váo, ngộ nhỡ làm ra việc ngu ngốc gì thì đã muộn!"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, không nói gì.

Hắn nghĩ, ở Nam Cương hắn gặp phải những kẻ ám sát kia —— từ sau khi hắn mười bốn tuổi lập được chiến công có lúc nào chưa trải qua! Dĩ nhiên, lúc hắn sống ở Hoàng Tự cư cũng không ít lần gặp phải!

Không phải là tranh giành thứ - chính sao!

Thái tử đại ca cũng quá nhỏ nhen!

Cho dù có nhỏ nhen hơn nữa, không phải cuối cùng cũng ẩn núp trong ngõ nhỏ hoa tươi ở Kim kinh sao, bất quá, không thể để hắn sống quá lâu, bằng không lúc nào đó lại bị người ta nâng lên rêu rao vấn đề chính – thứ, vậy thì sẽ rất phiền toái. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chu Tử quen thấy bộ dạng như có điều suy nghĩ của hắn, biết hắn chỉ muốn bày ra cái bộ dáng này, chưa chắc là thật sự đăm chiêu, hơn nữa thường suy tư không phải là chuyện tốt gì, cho nên cũng không dám quấy rầy hắn, trái lại bước ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng cho hắn.

Lúc ăn sáng, Triệu Trinh vẫn còn nghĩ đến chuyện thứ - chính, hắn nhìn nhìn Chu Tử đang ngồi đối diện múc cháo cho hắn, rất muốn an ủi nàng một chút, nhưng lời đến khóe môi lại nuốt xuống —— nói nhiều làm gì, làm được mới tài!

Hơn nữa, cách hắn đối đãi với Chu Tử thật sự càng ngày càng kỳ quái.

Trước kia, Chu Tử tự trang điểm tự cho là mình xinh xinh đẹp đẹp xuất hiện trước mắt hắn, hắn mới vui mừng; hiện tại thì thế nào, như ngày hôm qua Chu Tử ở trước mặt hắn la khóc om sòm, hình như cũng không sao cả.

Hiện tại yêu cầu của hắn với Chu Tử thật thấp mà, chỉ cần nàng vô cùng vui mừng, chính mình đã cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp, thiên hạ đều thái bình!

Lúc nào thì hắn và Chu Tử ngang hàng thế nhỉ!

Triệu Trinh thật u sầu ....!

Trước khi về vương phủ, Chu Tử sửa soạn một phen, tuy rằng không đến mức tắm rửa thay quần áo trai tịnh ba ngày, nhưng cũng rất coi trọng.

Lúc Triệu Trinh đến gọi nàng, nhìn nàng vừa tìm y phục có màu Triệu Tử thích, vừa tìm áo yếm có chất vải Triệu Tử thích, trong lòng lại bắt đầu chua chát, liếc Chu Tử một cái: "Con mới hai ba tháng, biết cái gì!"

Chu Tử lập tức đáp trả: "Chàng cũng không nên nói lời thô tục trước mặt con, sẽ dạy hư bé!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh giận đến lỗ mũi cũng sắp méo xệch.

Chu Tử lại nói tiếp một câu: "Mỗi ngày chàng đều chất đầy miệng ‘cái rắm gì’‘lão tử’‘con mẹ nó’, rốt cuộc là học được ở đâu, chàng không sợ con trai sẽ học theo bộ dạng đó sao!"

Lỗ mũi Triệu Trinh thật tức đến méo xệch, lấy tay vuốt mũi rồi bước ra ngoài: "Lão tử cứ vậy đó, mặc kệ có học hay không!"

Sau khi tòng quân hắn mới mưa dầm thấm đất học được trong quân, bản thân cảm thấy không có gì không tốt, vẫn luôn cảm thấy đặc biệt hài lòng, cảm giác mình luôn là một vị tướng nho nhã lịch sự bên trong đa mưu túc trí giành chiến thắng ngoài ngàn dặm, kết quả lại bị Chu Tử phỉ nhổ như vậy, đương nhiên liền lập tức biến thành gã quê mùa thô kệch!

Chu Tử thấy hắn giận thật, cũng vội đi theo, nịnh hót: "Vương Gia, ngài anh minh thần võ nhất mà!"

Thấy bước chân Triệu Trinh quá lớn, mình sắp không đuổi kịp, Chu Tử vội hô lên: "Chàng chờ nô tỳ với!"

Bước chân Triệu Trinh chẳng những không ngừng, còn đi như bay.

Chu Tử biết hắn thẹn quá thành giận, cảm thấy đặc biệt vui vẻ, chạy đuổi theo.

Xe của Chu Tử chạy vào đến trước cửa chánh viện mới ngừng lại. Triệu Trinh cưỡi ngựa không nhanh không chậm đi theo nàng, thấy xe của nàng ngừng lại, lúc này mới xuống ngựa. Ái mã Mây Đen Che Tuyết của hắn đã hy sinh ở sông Ô Giang, hiện tại Thất Hắc Vân này cũng là ngựa tốt khó tìm.

Theo sắp xếp của Triệu Trinh, Cao Thái phi cùng các nữ quan, cung nữ bà mang theo đến ở chánh viện, Chu Tử cùng đứa bé theo hắn ở Tùng Đào

https://thuviensach.vn

Uyển. Tương lai khi trở về Nam Cương, cũng theo đó mà sắp xếp, Cao Thái phi ở chánh viện, ba người bọn họ ở Diên Hi cư.

Dĩ nhiên, việc sắp xếp này có thích hợp hay không, bởi vì hành động của Chu Tử rõ ràng là có thiên vị, Triệu Trinh đã bắt đầu hơi dao động.

Từ khi Chu Tử xuống khỏi xe, liền không để ý đến Triệu Trinh, lập tức bước nhanh vào chánh viện.

Triệu Trinh đi theo.

Cao Thái phi ôm Triệu Tử ra đón.

Mắt Chu Tử chăm chăm nhìn đứa bé, nhưng bởi vì có Thái phi ở đây, cho nên vẫn chờ Triệu Trinh bước tới. Sau khi Triệu Trinh bước đến, nàng bước chéo ra sau một bước, hai người hướng về phía Cao Thái phi cùng nhau bái lạy.

Cao Thái phi cho hai người đứng dậy, cười nói: "Các con đã làm cha làm mẹ, mau tới ôm ôm Triệu Tử đi!"

Triệu Trinh đứng dậy bước lên, nhận lấy đứa bé từ trong tay Cao Thái phi, nhìn thật kỹ, không khỏi mừng rỡ —— bộ dạng đứa nhỏ này thật quá giống hắn, đến cả ánh mắt cũng giống, đều là mắt một mí! Ha ha! (LPH: hai cha con dễ thương ^^)

Cao Thái phi nhìn Triệu Trinh ôm Triệu Tử cười ngây ngô, mà Chu Tử lại ngại thân phận cấp bậc, đứng phía sau dõi mắt trông mong, liền nói: "Đều vào trong thôi!"

Đoàn người vào chánh phòng.

Cao Thái phi ngồi vào cạnh bàn gỗ lim khắc rồng ở giữa nhà, cười híp mắt nhìn Triệu Trinh đùa nghịch với Triệu Tử. Bà nhớ rõ Triệu Tử vừa mới

https://thuviensach.vn

ngủ dậy, mình giữ nửa ngày, cũng chưa cho bé đi tiểu, cho nên hiện tại rất có cảm giác chờ mong chuyện sẽ phát sinh.

Triệu Trinh ngồi trên ghế dựa lớn bằng gỗ lim, đầu tiên là đùa nghịch tay chân béo ú của Triệu Tử, sau đó dùng tay nâng nâng Triệu Tử, để bé và hắn mặt đối mặt nhìn nhau. Triệu Trinh vẫn cảm thấy thật kỳ diệu, Chu Tử sanh thế nào mà đứa nhỏ này và mình thật sự giống nhau như đúc! Hắn càng nhìn càng vui vẻ, liền hướng về phía cái miệng nhỏ như cánh hoa của Triệu Tử đang tò mò nhìn mình hôn một cái.

Triệu Trinh muốn thấy Triệu Tử hơi có bộ dạng trẻ nhỏ một chút, khóc ầm ĩ vài tiếng cũng tốt, nhưng Triệu Tử vẫn mang bộ dạng chẳng làm sao cả, mắt xếch nho nhỏ nhìn tới nhìn lui, rất là tò mò.

Triệu Trinh liền giơ Triệu Tử lên cao cao, muốn dọa Triệu Tử một chút.

Do là mùa hè, bên trên Triệu Tử mặc một bộ quần áo trẻ em bằng tơ mềm, bên trong quần áo trẻ em mặc một bộ áo dài đến chân, để trần hai bàn chân nhỏ. Triệu Trinh giơ Triệu Tử lên, đứng cạnh một bên Chu Tử lập tức nhìn thấy vì mắc tiểu mà ** nhỏ của Triệu Tử nhếch lên, chợt cảm thấy không tốt, vừa muốn nhắc nhở Triệu Trinh, lại thấy Thái phi nương nương mỉm cười nháy mắt, liền hiểu, thoáng bước ra phía trước một bước, hi vọng chút nữa có thể cứu Triệu Tử một phen.

Triệu Trinh vừa giơ Triệu Tử lên, đang híp mắt đấu mắt với Triệu Tử, chợt phát hiện Triệu Tử cũng nheo mắt lại, nắm quả đấm nhỏ, lộ vẻ dùng sức, cảm thấy không đúng, vừa muốn buông Triệu Tử xuống, một luồng nước tiểu khai ngọt của bé trai phun ra, phun lên mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh: ". . . . . ."

Chu Tử vọt tới thật nhanh, ôm lấy Triệu Tử, chạy đến núp sau lưng Thái phi.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi thực hiện được quỷ kế, trong lòng vô cùng vui vẻ, cười nói: "Vương Gia, nước tiểu của bé trai rất bổ đó!"

Dứt lời, cười ha ha.

Triệu Trinh dở khóc dở cười, đầy mặt đầy đầu đều là nước tiểu của bé trai, đứng dậy bước đi. Đi tới cửa, nhớ đến Chu Tử đang vui sướng khi người gặp họa, quay đầu quát khẽ: "Chu Tử, tới đây!"

Chu Tử vội dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Thái phi, Thái phi cười nói: "Con đi theo đi!"

Chu Tử đành phải lưu luyến không rời trả Triệu Tử vừa mới sảng khoái đi tiểu đầy đầu đầy mặt cha bé lại cho Thái phi nương nương, tự mình bước nhanh theo ra ngoài —— đối với Triệu Trinh nóng nảy bên cạnh, nàng vẫn nên dứt khoát không cãi lời!

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ nhất dâng lên!

Cuối cùng, muốn hỏi một chút, Mạc Mạc lại muốn viết thịt thịt, chương kế tiếp muốn sao? Nặng khẩu vị được không?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 75: Tẩy Nước Tiểu, Chu Tử Xui Xẻo

Triệu Trinh đen mặt trở về Diên Hi cư, bên này Chu Tử vừa đuổi theo vừa dặn dò Triệu Hùng nhanh chóng chuẩn bị nước nóng.

Triệu Trinh vào phòng ngủ, vẫn hầm hừ ngồi xuống bên giường.

Bám theo một đoạn, Chu Tử vội đến trước người hắn, lấy khăn muốn giúp hắn lau sạch nước tiểu còn đọng trên mặt. Triệu Trinh ngửa người, sau đó cướp lấy khăn ném qua một bên, đưa tay ôm lấy mặt Chu Tử, dán sát mặt mình lên mặt Chu Tử, cọ tới cọ lui, cho đến khi xác định Chu Tử và mình cùng chia sẻ nước tiểu của Triệu Tử mới thôi.

Mặc dù quanh năm suốt tháng Triệu Trinh nhìn xa trông rộng, đến nỗi có dáng vẻ của ông cụ non, nhưng đúng là chỉ mới hai mươi tuổi. Vì trong khoảng thời gian dưỡng bệnh được Chu Tử tẩm bổ, mặt của hắn đã trở nên vừa trắng vừa mềm, giờ phút này sít sao cọ xát vào mặt Chu Tử, Chu Tử liền có một loại cảm giác khác thường, mặt nàng thoáng tê dại, rất nhanh giống như điện giật truyền khắp toàn thân, nàng vội cố gắng đẩy Triệu Trinh ra: "Đừng đùa nữa, tắm trước đã!"

Triệu Trinh cọ xát một lát, cọ đến vừa lòng thỏa ý, mới nhỏ giọng nói: "Buổi sáng ta đã tắm nước lạnh rồi."

Dứt lời, Triệu Trinh tranh thủ thời gian vén tà áo lên, tụt quần xuống, sau đó ngồi lên mép giường, tách hai chân Chu Tử ra, ôm lấy Chu Tử, để nàng dạng chân ngồi trên người mình.

https://thuviensach.vn

Đùi hắn quá cứng, ngồi phía trên Chu Tử cảm thấy rất khó chịu, xoay qua uốn lại, muốn ngồi thoải mái hơn một chút.

Triệu Trinh bị nàng cọ xát rên rỉ một tiếng, hít sâu một hơi.

Hắn nâng mắt phượng nhìn chằm chằm Chu Tử, một tay nắm lấy thắt lưng Chu Tử, một tay xé đi váy cùng quần lót của Chu Tử.

"Roẹt" một tiếng, Triệu Trinh xé rách quần lót giữa hai chân Chu Tử làm thành một lỗ thủng to, trước tiên hắn vươn tay vào thử thử, cảm thấy lỗ thủng này có kích cỡ phù hợp, hai tay liền nâng Chu Tử lên thật cao, sau đó nhắm ngay vị trí dùng sức nhấn xuống.

Chu Tử bị hắn xoa nắn một lúc, tuy có chút ẩm ướt, nhưng cũng chỉ mới một chút, bị hắn nhấn một cái đi vào, liền cảm thấy đau không thể nhịn, bắt đầu giãy giụa. Vừa giãy giụa nàng vừa nói: "Thái phi nương nương vừa mới chuyển tới. . . . . nô tỳ. . . . . nô tỳ phải theo bên bà. . . . . còn có Triệu Tử. . . . . ."

Nàng không đề cập tới Triệu Tử thì thôi, nhắc tới Triệu Tử, Triệu Trinh liền cảm thấy mặt và tóc đều khai khai, nhất thời nổi trận lôi đình, bắt đầu không thèm để ý. Là võ tướng, chuyện phòng the của Triệu Trinh và Chu Tử luôn luôn rất phóng túng, dường như mỗi lần đều phải giày vò một phen. Lần này bởi vì bị thương, cho dù có Chu Tử bên người, hắn cũng không thể không cẩn thận dịu dàng như nước mà sinh hoạt vợ chồng, đã hơn nửa năm không sảng khoái, đã nín nhịn cả trận dục hỏa, sao có thể dễ dàng buông tha nàng?

Thấy nàng giãy giụa, Triệu Trinh nhìn nàng chằm chằm, nhe răng cười, ôm lấy Chu Tử ném lên giường. Chu Tử nhìn thấy bộ dáng không giống như cười của hắn, lập tức sợ hãi, vội vàng bò trốn vào giường.

Triệu Trinh giơ tay nắm lấy mắt cá chân nàng, kéo nàng trở lại.

https://thuviensach.vn

Hắn nhặt đai lưng của mình từ trên nền đất, dùng răng khẽ cắn, sau đó xé ra, đai lưng chia ra làm hai, hắn cầm lấy mắt cá chân Chu Tử, tách hai mắt cá chân Chu Tử ra, trói chặt lên khung giường. Tiếp đó lại dùng áo choàng lụa đen cột chắc hai tay ở trước ngực Chu Tử, đẩy lên đỉnh đầu.

Trong lúc này, Chu Tử vẫn im lặng giãy giụa, nhưng thân thể Triệu Trinh vừa khôi phục, hơi sức lớn đến kinh người, cho dù nàng giãy giụa thế nào cũng không thoát được, chỉ đành thở hồng hộc nhìn chằm chằm Triệu Trinh, hy vọng xa vời là sử dụng ánh mắt bức lui hắn.

Lúc này cửa giường vẫn không đóng, Chu Tử cảm thấy nơi quần lót bị xé lành lạnh, có chút sợ hãi, đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, lại bị mắt phượng của Triệu Trinh nhíu lại, dọa nuốt trở về.

Triệu Trinh cầm hai chân nàng, đẩy mình về trước, dùng sức đâm vào.

Nơi đó của Chu Tử vốn hơi ướt át, trải qua một loạt động tác của hắn, sớm đã sợ đến khô đi, bị Triệu Trinh ‘mạnh mẽ xông pha’ đâm vào, lập tức đau đến co rụt lại, nhưng thân thể bị Triệu Trinh nắm trong tay, cuối cùng chìm trong một loại đau đớn như kim đâm lan tràn mà chịu đựng Triệu Trinh nâng người đánh chiếm.

Sau khi Triệu Trinh tiến vào, thật ra một phần vẫn còn giữ ở bên ngoài, hắn không dám mạnh mẽ đi vào, liền nắm lấy quả đào lớn của Chu Tử, chậm rãi lui ra ngoài, khi toàn bộ sắp lui ra hết thì lại chầm chậm tiến vào, sau mấy lần vào ra như thế, liền cảm thấy nơi đó của Chu Tử đã trơn ướt mềm mại.

Hắn tận lực đi vào, dừng một chút, nhìn phản ứng của Chu Tử. Mắt to của Chu Tử ướt sũng nhìn hắn, bên trong mang theo cầu khẩn, tim Triệu Trinh khẽ động, nhẹ nhàng co rút, chợt cảm thấy phía dưới Chu Tử co lại như sắp siết chặt lấy mình, da đầu hắn run lên, thử đẩy người thăm dò nơi đó một chút, cả người Chu Tử run run, hai chân bị cột liều mạng khép vào,

https://thuviensach.vn

khuôn mặt trắng nõn biến thành phấn hồng, đôi môi đỏ tươi cũng khẽ run nhè nhẹ: "Triệu Trinh, đừng, đừng đụng, đừng đụng vào nơi đó. . . . . ."

Triệu Trinh hít sâu một hơi, chặt chẽ bắt lấy đùi Chu Tử, nhắm ngay nơi đó dùng sức mạnh mẽ ra vào va chạm.

Chu Tử cảm thấy một cảm giác kỳ quái chiếm lấy nàng, mới bắt đầu nàng còn liều mạng nhẫn nại, sau cũng không nhịn được nữa, theo va chạm của Triệu Trinh mà rên rỉ.

Giọng của nàng mềm mại như vậy, phía dưới trơn ướt như thế, thân thể động lòng người đến vậy, trong niềm vui sướng cực hạn Triệu Trinh bắt đầu mất khống chế, va chạm với Chu Tử mạnh mẽ đến mức khó tin, nhiều lần hoàn toàn xâm nhập, Chu Tử cảm thấy vừa căng thẳng vừa kỳ lạ vừa đau đớn, cuối cùng khóc nấc lên: "Triệu Trinh. . . . . Cầu xin. . . . . Cầu xin chàng. . . . . ."

Triệu Trinh tách hai chân nàng ra, cúi người xuống, xé cái yếm màu hồng Triệu Tử thích nhất mà Chu Tử đặc biệt lựa chọn, lộ ra quả đào lớn run run rẩy rẩy, dùng miệng cắn lên. Hắn ra vào nhanh hơn, rốt cuộc trong tiếng khóc không thể khống chế của Chu Tử, rút ra, bắn toàn bộ lên bụng Chu Tử.

Triệu Trinh không để ý đến Chu Tử nữa, tự nằm xuống bên giường.

Một lát sau, hắn mới thong thả một cách quá đáng, đứng dậy cởi trói tay chân cho Chu Tử.

Nút trói trên đùi trên cánh tay vừa được cởi, Chu Tử lập tức thả lỏng, xụi lơ trên giường, không nhúc nhích. Lúc này, nơi đó của nàng vẫn còn chấn động run rẩy, nhưng mắt cá chân, cổ tay lại mơ hồ đau đớn. Chu Tử biết mình bị Triệu Trinh làm cho thân dưới, trên người ướt nhẹp dinh dính, nhưng cũng chẳng thèm quan tâm, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nghỉ ngơi một lát, ôm Chu Tử đi tới phòng tắm.

Khi hắn ôm Chu Tử vẫn mềm yếu như cũ vào trong ngực tắm uyên ương, trong lòng Triệu Trinh một mặt than thở mình thật sự quá mạnh mẽ, làm Chu Tử thành bộ dáng này; một mặt thấy trên cổ tay mắt cá chân Chu Tử có dấu vết tím bầm, cũng có chút chột dạ —— bộ dáng này sao có thể đi gặp mẫu phi!

Tâm tư Triệu Trinh thực phức tạp, nhưng thân thể lại thực trực tiếp thực đơn giản, dù sao cũng đang ở độ tuổi hai mươi căng tràn nhiệt huyết, đang ở giai đoạn đỉnh cao, tắm tắm một chút, Triệu Trinh lại bắt đầu nóng lòng muốn thử, phía dưới lại nhô lên thật cao. Chu Tử đang nằm trong ngực, Triệu Trinh cũng không muốn bạc đãi bản thân mình! Hắn xoay Chu Tử tạo thành tư thế đưa lưng về phía mình, đôi tay nắm lấy hai đùi Chu Tử, nhắm ngay vị trí, một lần nữa đi vào.

Bởi vì đã phát tiết một lần, lần này Triệu Trinh đặc biệt kéo dài, thong thả ung dung làm việc này theo đúng trình tự, làm đến thật thú vị, làm đến thật kiêu ngạo —— hắn làm đến khi Chu Tử phải hôn mê!

Ôm Chu Tử trở lại phòng ngủ, Triệu Trinh lau chùi sạch sẽ Chu Tử đã ngất đi, lúc này mới kéo chăn đắp cho Chu Tử, sau đó hắn cũng tự mình chui vào —— trên giường đã đổi ga giường, trãi chăn nệm gọn gàng sạch sẽ, góc phòng cũng sớm được thêm băng, toàn bộ phòng ngủ mát lạnh, bộ giường gỗ hoa lê khắc hình hoa hải đường Chu Tử chọn mua chậm rãi tỏa ra hương thơm nồng nàn say đắm.

Triệu Trinh cảm thấy thỏa lòng, cảm thấy mình đã chiến thắng Triệu Tử, Chu Tử vẫn là của mình, rất nhanh liền ngủ mất.

Phủ Nam An vương ở Kim kinh rất lớn, nhưng Triệu Trinh và Thái phi đều không định sẽ ở lâu dài, cho nên chỉ thu dọn sống ở hậu viện, những nơi khác đều bỏ trống, cũng không thèm dọn dẹp, dù sao hai mẹ con đều

https://thuviensach.vn

không phải là người hiếu khách, cũng không có khách khứa nào đến ở; Chu Tử thì rất hiếu khách, đáng tiếc lại không có ai thân thích.

Trước khi đến Bắc Cương, Triệu Trinh lệnh cho Triệu Hùng đốc thúc người làm trồng cây trong các viện, hơn nữa mỗi viện là một loại cây, viện này là vân sam, viện kia là ngô đồng, nơi đó là cây sồi xanh, kế tiếp là cây quế. . . . . Lúc Triệu Hùng mua cây đã tiêu rất nhiều tiền, đều mua những cây đã lớn, có dạng đại thụ. Qua hơn nửa năm, phủ Nam An vương biến thành một khu vườn râm mát, bóng cây trùng điệp.

Cao Thái phi ôm Triệu Tử chờ Triệu Trinh và Chu Tử đến ăn cơm trưa, nhưng trái đợi không đến, phải đợi không đến, sau khi vội vã dùng qua bữa trưa, liền ôm Triệu Tử đi dọc hết Diên Hi cư tìm cặp cha mẹ vô trách nhiệm bặt vô âm tín một đi không trở lại kia!

Đoàn người chậm rãi càn quét hết ngoại viện Diên Hi cư, Cao Thái phi nghĩ nghĩ, vẫy tay xua nữ quan và cung nữ sau lưng lui ra, ôm Triệu Tử, chỉ mang theo Hoàng Oanh và Nhũ Yến bước vào trong, lại bị Triệu Hùng lúng túng ngăn ở cửa nội viện.

Nhìn Thái phi nương nương ôm tiểu thế tử, Triệu Hùng vừa ấp a ấp úng giải thích, vừa đỏ mặt thay cho Vương gia đang kê cao gối mà ngủ trong phòng, hận không thể thay bạn vương gia nào đó tìm một cái động để hắn chui vào tránh xấu hổ —— đang lúc quốc tang lại giữa ban ngày ban mặt giở trò ân ái, thật là quá xấu mặt!

Cao Thái phi ôm tiểu Triệu Tử cười híp mắt nghe Triệu Hùng vớ vẩn một tràng, cuối cùng hiểu rõ, nhíu mày, ôm Triệu Tử đi dạo trong vườn cây cạnh viện.

Thái phi nương nương vừa đi, Triệu Hùng vội lau lau mồ hôi lạnh: trước khi Vương Gia vào Diên Hi cư đã dặn là không cho ai quấy rầy, nhưng Thái phi nương nương cũng là người không dễ đối phó!

https://thuviensach.vn

Trong lòng Triệu Hùng cực kỳ lo lắng thay Chu phu nhân —— không đúng, bây giờ là Chu trắc phi. Loại chuyện này, bình thường người mẹ sẽ không cảm thấy con trai mình có lỗi, chỉ cảm thấy con trai mình bị quyến rũ thôi!

Đến sau giữa trưa Chu Tử mới tỉnh lại, Triệu Trinh đã đi ra ngoài, giờ phút này phòng ngủ trống rỗng, chỉ có một mình nàng. Cả người Chu Tử đau nhức, nơi cánh tay, mắt cá chân đã sưng phồng lên.

Nàng biết hiện tại bộ dáng mình nhất định rất thê thảm, cho nên cũng không gọi người, im lặng không lên tiếng nằm ở trên giường, khổ sở suy nghĩ cách đối phó.

Mới vừa trở về phủ, lại chỉ lo quấn lấy ở cùng Vương Gia, không quan tâm đến Triệu Tử nhỏ bé, hơn nữa đang trong lúc quốc tang—— Thái phi nương nương nhất định sẽ tức giận!

Chu Tử càng nghĩ càng sợ, mặc dù nàng biết Thái phi nương nương coi trọng Triệu Tử, sẽ hơi rộng rãi với nàng một chút, nhưng rộng rãi cũng phải có giới hạn, nay mình đã vượt qua giới hạn rồi, hơn nữa còn vượt qua một khoảng lớn! Trong lòng nàng bắt đầu thầm oán Triệu Trinh.

Theo tính toán của Chu Tử, về sau Thái phi nương nương sẽ ở lại vương phủ, mình nhất định phải quy củ thành thành thật thật hầu hạ Thái phi, cụp đuôi làm người, chăm sóc con trai Triệu Tử đến nơi đến chốn, thậm chí Triệu Trinh cũng phải xem là thứ yếu. Dù sao, con trai do chính mình sinh ra, mà tương lai trượng phu phải cưới vương phi, rất có thể sẽ thay lòng đổi dạ. (LPH: anh mà biết chị nghĩ thế, chị sẽ 3 ngày không bước được xuống giường)

Nhưng mà, chuyện hôm nay, đã làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch của nàng!

Suy nghĩ thật lâu, Chu Tử yên lặng đứng dậy, sau khi rửa mặt, lén lút tự mình bôi thuốc, rồi mới gọi Ngân Linh vào, để nàng ta giúp chải đầu búi

https://thuviensach.vn

một búi tóc đơn giản cho bản thân, chút trâm cài để tô điểm thêm cũng không dùng, sau đó thay cái quần có lót một lớp dày ở đầu gối, soi soi trước gương, tự thấy mặt mộc tự nhiên không son không phấn rất trắng trong thuần khiết, lúc này mới ôm một bụng đầy tâm sự ra cửa, đi thẳng đến chánh viện.

Đến chánh viện, Chu Tử đi vào, đầu tiên là năn nỉ Hoàng Oanh đi thông báo, sau đó nàng đàng hoàng đứng ở hành lang hạ đẳng.

Triệu Tử và tổ mẫu cùng đi dạo mấy khu vườn, một già một trẻ đều mệt đến ngất ngư, Triệu Tử đang ngủ thiếp đi trên giường lớn của Thái phi nương nương. Cao Thái phi đang nằm nghiêng một bên ngắm tôn tử ngủ, chợt nghe Hoàng Oanh đến báo, nói Chu trắc phi tới.

Bà trầm ngâm một chút, không nói gì.

Trước kia lúc ở trong cung, bà nghĩ trong phủ con trai chỉ có một cơ thiếp, ít người cũng tốt, không nghĩ tới con trai mình lại háo sắc như thế, chẳng lẽ bởi vì nữ nhân bên cạnh quá ít?

Thái phi nương nương suy tư, không biết trước kia có phải cách làm của bà có chút thái quá hay không, cho nên Trinh nhi mới có thể mê luyến Chu Tử như thế?

Dù gì cũng đang là lúc quốc tang, thật là quá không hợp lễ!

Bà thản nhiên nói: "Bảo nàng ta đến quỳ ở chánh đường, ta ngủ một giấc cùng Bánh Bao nhỏ đã!"

Hoàng Oanh nhận lệnh, hành lễ đi ra ngoài.

Chu Tử không nói gì quỳ ở chánh đường.

Nàng thật cảm thấy mình đã sai.

https://thuviensach.vn

Ngày đầu tiên Thái phi chuyển đến, nàng hẳn là nên theo hầu hạ, thế mà lại. . . . . Mặc dù nguyên nhân là do Triệu Trinh, nhưng nếu nàng nhất định phản kháng, có thể Triệu Trinh sẽ nghe.

Đến giờ, tất cả đều là sai, không bằng thành thật nhận sai, về sau cẩn thận hơn một chút là được. Dù sao, mọi người đều sống trong quần thể xã hội, không thể sống sót nếu thoát ly khỏi xã hội.

Trước kia Cao Thái phi rất ít khi có hoạt động thể lực, hôm nay ôm Bánh Bao nhỏ đi dạo quá nhiều nơi, mệt đến ngất ngư, ngủ trưa liền ngủ một mạch hơn một canh giờ, sau lại bị Bánh Bao nhỏ đánh thức.

Sau khi đứng dậy rửa mặt liền ôm Bánh Bao nhỏ Triệu Tử ra ngoài, Cao Thái phi ngồi xuống cái ghế dựa bằng gỗ lim ở chánh đường, lúc này mới hỏi: "Đã biết sai chưa?"

Chu Tử dập đầu, nói: "Nô tỳ biết sai rồi!"

"Nô tỳ?" Cao Thái phi nhíu mày, "Nay con cũng đã là trắc phi, hẳn là phải dựa theo thể thống của trắc phi, không cần việc gì cũng phải nghe theo Vương Gia, nó bảo con làm cái gì thì con làm cái đó, nó bảo con giết người thì con cũng đi sao. . . . . ."

Đối với Chu Tử, Cao Thái phi có chút tiếc nuối đã rèn sắt không thành thép, thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

Mặc dù đầu gối có lót miếng đệm dày, nhưng quỳ hơn một canh giờ, đầu gối Chu Tử đã quỳ đến tê rần, nàng không dám nhúc nhích, đành phải gắng gượng.

Khi nghe được cái từ "Trắc phi" này, nàng thực kinh ngạc, cũng không dám ngẩng đầu, càng không dám cắt ngang lời dạy bảo như Trường Giang Hoàng Hà chảy mãi không ngừng của Thái phi nương nương, đành phải tiếp tục nhẫn nại.

https://thuviensach.vn

Nói một lúc lâu, đã nói đến "Phụ đức" "Phụ giới", Cao Thái phi phát hiện Triệu Tử vẫn ru rú trong ngực bà giương mắt phượng nhỏ nhìn chằm chằm mẫu thân bé, lúc này mới thấy thân thể Chu Tử lung lay sắp đổ.

Bà sờ sờ thân thể mềm mại nhỏ bé của Triệu Tử, cảm thấy ôm con trai mà mắng mẫu thân thì thật không thích hợp, liền nói lời kết thúc: "Đang lúc quốc tang, con và Trinh nhi chia phòng đi, con chuyển đến ở trong viện của ta, ở phòng phía đông bên cạnh! Giờ lập tức đến phòng phía đông, chép 《 nữ giới 》một trăm lần!"

Chu Tử dập đầu một cái, cảm tạ Thái phi đã tha cho, sau đó cố hết sức duy trì thăng bằng đứng lên.

Chu Tử không ăn cơm trưa, vì trừng phạt nàng, Thái phi nương nương cũng không cho người đưa cơm tối đến, lệnh cho nàng hết sức tập trung chép《 nữ giới 》ở phòng phía đông.

Chu Tử lặng lẽ đưa ngân phiếu cho Hoàng Oanh, năn nỉ Hoàng Oanh nghĩ biện pháp cầu xin Thái phi cho nàng chăm sóc Triệu Tử.

Hoàng Oanh nhìn nhìn mệnh giá của ngân phiếu một chút, rất là hài lòng, liền mỉm cười nói: "Chu trắc phi chờ một chút, nô tỳ thử một lần xem sao!"

Bởi vì hôm nay lượng vận động của Cao Thái phi đột nhiên tăng cao, thân thể tiêu tốn nhiều sức lực, mệt nhọc tới cực điểm, vừa đến giờ hợi, liền buồn ngủ nằm nghiêng trên giường, nhưng bởi vì buổi chiều đã ngủ đủ, lúc này tiểu Triệu Tử lại thật vui sướng, thân thể lật tới lật lui trên giường —— bé mới vừa học được cách lật người, đang cảm thấy vô cùng hứng thú!

Hoàng Oanh nhân cơ hội nói: "Nương nương, không bằng đưa tiểu thế tử đến chỗ mẫu thân. . . . . ."

Cao Thái phi uể oải phất phất tay, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hoàng Oanh liền cười híp mắt ôm lấy Triệu Tử, dỗ dành: "Tiểu thế tử ngoan, đi gặp mẫu thân người nào!"

Rồi giống như một cơn gió ôm Triệu Tử đi.

Vừa nhìn thấy Bánh Bao nhỏ, đang nhón chân chờ mong, Chu Tử lập tức chạy ra đón, ôm lấy Bánh Bao nhỏ Triệu Tử, thuận tay lại nhét ngân phiếu cho Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh lộ ý cười, khóe mắt cũng cong lên: "Chu trắc phi, người cứ chăm sóc tiểu thế tử, nô tỳ ra bên ngoài trông chừng!"

Chu Tử luôn miệng nói cảm ơn, chờ Hoàng Oanh bước ra ngoài rồi mới ôm Triệu Tử ngồi lên giường, đầu tiên là ngửi hương sữa ngọt ngào trên người Triệu Tử, sau khi ngửi tới ngửi lui, “chụt chụt chụt” hôn không ngừng lên khuôn mặt nhỏ, cái đầu nhỏ cái miệng nhỏ, tay mập chân mập của Triệu Tử, hôn xong, nàng vẫn chưa thỏa mãn, lại khẽ cắn lên cái mông tròn của Triệu Tử.

Lúc Triệu Trinh tiến vào, Chu Tử đang há mồm cắn mông Triệu Tử.

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai dâng lên, bởi vì cảm thấy cực kỳ trong trẻo, cho nên không cắt giảm mà đưa lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 76: Bị Khiển Trách, Chu Tử Tức Giận

Triệu Trinh thấy động tác của Chu Tử, lỗ mũi hừ ra hai luồng khí lạnh, đi đến ngồi xuống bên giường, hậm hực nhìn Triệu Tử, mở miệng nói: "Nàng không ngại bẩn à, đứa bé béo phệ suốt ngày tiêu tiểu, thật là bẩn!"

Chu Tử không để ý tới hắn, ôm Bánh Bao nhỏ xoay người, để lại cho Triệu Trinh một cái lưng.

Triệu Trinh lại nghiêng đầu nói với ngoài cửa: "Còn không vào đi!"

Thanh Thủy mang một cái hộp đựng thức ăn tiến vào.

Nàng ta đặt hộp đựng thức ăn xuống, đang muốn nói chuyện, Nam An vương phất phất tay, nàng vội rón rén đi ra ngoài.

Triệu Trinh đợi Thanh Thủy ra ngoài, lúc này mới thản nhiên nghiêng người, mở nắp hộp đựng thức ăn ra, lại lấy ra một cái bình, mở bung nắp, liếc nhìn Chu Tử một cái, nói: "Ta ôm Triệu Tử, nàng tới ăn đi!"

Chu Tử vốn không định quan tâm đến hắn, nhưng cơm trưa và cơm tối nàng đều chưa ăn, trong hộp đựng thức ăn lại có món Phật nhảy tường nàng thích nhất, mùi thơm bay vào mũi nàng từng đợt. Chu Tử nhịn lại nhịn, cuối cùng không thể nhịn được nữa, giao Triệu Tử cho Triệu Trinh, tự mình ngồi xuống bên bàn ăn.

Triệu Trinh đặt Triệu Tử lên giường, vươn đầu ngón tay trêu chọc Triệu Tử.

https://thuviensach.vn

Hắn duỗi đầu ngón tay đến khóe miệng Triệu Tử, Triệu Tử há miệng, hắn liền lập tức rụt ngón tay về. Sau vài lần như thế, Triệu Tử rút kinh nghiệm, y y nha nha kêu lên vài tiếng, vung cánh tay béo muốn đánh Triệu Trinh, không đánh trúng, rốt cuộc không thèm há miệng nữa.

Triệu Trinh càng trêu chọc càng hưng phấn, dứt khoát rút ngọc bội ra treo phía trên Triệu Tử, trêu chọc Triệu Tử.

Thấy Chu Tử ăn xong, Triệu Trinh gọi Thanh Thủy thu dọn, lúc này mới trả con trẻ lại cho Chu Tử.

Triệu Trinh biết hôm nay hắn có hơi quá đáng, muốn xin lỗi, nhưng cả nửa ngày, lời xin lỗi cũng không thể nói ra miệng, cuối cùng mở miệng, vẫn là chất vấn Chu Tử: "Nàng chuyển đến đây? Còn ta thì thế nào?"

Hắn nghe Triệu Hùng nói Thái phi nương nương lệnh cho Nhũ Yến dẫn người tới dời Chu Tử qua đây.

Chu Tử hừ một tiếng, vẫn không thèm để ý đến Triệu Trinh.

Nàng đặt Triệu Tử lên giường, sau đó không ngừng trêu đùa. Triệu Tử mới vừa học được cách lật người, rất thích lật, nhưng lúc bé lật người thì cái mông béo ú rất khó nghiêng qua, Chu Tử liền giúp bé, đến lúc cần thiết thì đưa đầu ngón tay đẩy nhẹ cái mông bé, Triệu Tử rất giỏi mượn lực, mẫu thân khẽ đẩy, bé liền thuận thế lật người.

Một lớn một nhỏ chơi cực kỳ vui vẻ, Triệu Trinh cũng cảm thấy rất thú vị, liền đặt cánh tay lên vai Chu Tử, mỉm cười nhìn hai mẹ con chơi. Chu Tử dời bả vai, hất cánh tay hắn xuống.

Triệu Trinh biết Chu Tử rất tức giận, không khỏi trầm xuống. Hắn suy tính, việc hôm nay hắn làm thật đã không cân nhắc kỹ lưỡng, có nên chịu uất ức nhún nhường một phen không?

https://thuviensach.vn

Việc này quả thực hắn chưa từng làm, cho nên cần đắn đo thật kỹ.

Hoàng Oanh thấy Vương Gia vào phòng phía đông, còn sắp xếp cho Thanh Thủy cùng Ngân Linh trực đêm bên ngoài, liền tránh ra xa xa.

Nàng không dám đuổi Vương Gia ra ngoài, lại càng không dám đón tiểu thế tử đi. Đối với nàng mà nói, Thái phi nương nương cùng Chu trắc phi không hề đáng sợ, đáng sợ là Nam An vương Gia. Trước mặt Thái phi hắn không thèm để ý đến người hầu hạ bên cạnh Thái phi, giống như cho Thái phi chút mặt mũi, nhưng chỉ cần ngươi phạm lỗi bị hắn bắt được nhược điểm, một khi không có mặt Thái phi, hắn sẽ đối đãi với ngươi tựa như với một đống phân chó, hận không thể bảo người ta lập tức xúc ngươi ra ngoài, ngay cả liếc mắt cũng thấy ghê tởm.

Cho nên, Hoàng Oanh thấy cũng đã khuya, bèn đi ngủ, dù sao ngày mai nói với Thái phi bên kia vẫn dễ hơn.

Đêm đã khuya, Triệu Tử cũng nên đi ngủ. Chu Tử thấy Hoàng Oanh không đến, nhũ nương cũng không đến, nghĩ rằng mọi người có ý tốt, muốn nàng và Bánh Bao nhỏ ở bên nhau thêm chút nữa, trong lòng rất cảm kích, hận không thể lập tức lấy ngân phiếu ra đi khen thưởng, tuyệt không biết tất cả duyên cớ đều do cái vị hung thần bên cạnh này.

Triệu Trinh bị lạnh nhạt cả đêm, bởi vì trong lòng đuối lý, cho nên hiếm khi khoan dung độ lượng, không so đo với Chu Tử, bưng một ly trà ngồi trên ghế, vừa xem Chu Tử chơi với Triệu Tử, vừa chậm rãi uống trà.

Chu Tử trãi một cái nệm nhỏ lên giường, đặt Triệu Tử lên. Không biết Triệu Tử bị làm sao, vốn là rất ngoan, nhưng hễ cứ đặt lên giường lại khóc, Chu Tử vội vàng bế bé lên.

Mỗi lần Triệu Tử được mẫu thân ôm vào ngực, đầu nhỏ liền chui tới chui lui, miệng nhỏ theo mùi sữa dán vào trước ngực Chu Tử, rất nhanh liền thấm ướt một đốm trước ngực. Chu Tử mừng rỡ, một tay vội ôm Triệu Tử,

https://thuviensach.vn

một tay cởi cái yếm lụa trắng. Đầu tiên Triệu Tử dùng tay sờ soạng, tiếp theo liền "ô ưm" một tiếng, ngậm hút.

Trong nháy mắt bé ngậm lấy đầu vú, Chu Tử đau đến nhướng mày —— lúc sáng chỗ đó của nàng bị Triệu Trinh hút sưng lên.

Nhưng mà, Bánh Bao nhỏ thì khác, mặc dù đau, nhưng trong lòng Chu Tử tràn đầy tình thương của mẹ, nàng chậm rãi xê dịch thân thể mập mạp của Bánh Bao nhỏ, để cho bé ăn càng thoải mái.

Triệu Trinh trơ mắt nhìn thứ gì đó của mình rơi vào trong miệng Triệu Tử, trong lòng đầy chua chát, ghen tỵ nói: "Nếu bé đói, đưa bé cho nhũ nương đi!"

Chu Tử căn bản không để ý đến hắn.

Triệu Trinh cảm thấy thật mất mặt.

Bánh Bao nhỏ ăn xong bên này lại ăn sang bên kia, rất nhanh liền ngậm ti ngủ thiếp đi.

Bởi vì Bánh Bao nhỏ ngủ thiếp đi, mà trong miệng vẫn còn mút chùn chụt, Chu Tử nghĩ Bánh Bao nhỏ ngủ còn chưa sâu, không lấy đầu ngực ra.

Ai ngờ bên cạnh có người nhìn không thuận mắt, đi tới đưa tay liền giải cứu đầu ngực nàng ra ngoài, kết quả Triệu Tử vốn đã ngủ mơ mơ màng màng lập tức nhắm mắt gào khan.

Chu Tử trợn mắt nhìn Triệu Trinh, vội nhét lại vào, lúc này Triệu Tử mới nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Trận chiến này Triệu Trinh đấu hoàn toàn thua Triệu Tử, trơ mắt nhìn Chu Tử đặt Triệu Tử vào tận cùng bên trong giường, sau đó cũng nằm lên theo, kéo chăn.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh vội vàng đứng dậy đóng cửa phòng lại, sau đó cũng ngồi xuống bên giường, đang muốn cởi quần áo, liền nghe Chu Tử lạnh lùng nói: "Nay đang lúc quốc tang, chàng trở về Diên Hi cư đi, không thì ngủ ở thư phòng cũng được!"

Trong lỗ mũi Triệu Trinh "phì" một tiếng, sau khi cởi quần áo chỉ còn lại trung y, liền nằm xuống dán sát vào Chu Tử, nghiêng người ôm Chu Tử vào trong ngực.

Chu Tử vùng vẫy mấy cái không có hiệu quả, lại sợ làm Bánh Bao nhỏ bừng tỉnh, đành không thèm để ý đến hắn nữa.

Triệu Trinh cũng rất nghiêm chỉnh, chỉ sờ soạng trên ngực Chu Tử vài cái, nhằm trả miếng với Triệu Tử, cố giữ lại một chút lãnh thổ, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi —— hắn đã thức hai ngày hai đêm và buổi sáng ở cùng Chu Tử chỉ ngủ có một canh giờ, sớm đã mệt không chịu nổi.

Ban đêm lúc Chu Tử tỉnh lại, bởi vì Bánh Bao nhỏ nhích tới nhích lui, mặc dù nàng chỉ chăm sóc Bánh Bao nhỏ một tháng, cũng có thể đoán được đại khái là bé muốn đi tiểu, cho nên liền đẩy đẩy Triệu Trinh: "Triệu Tử muốn đi tiểu!"

Triệu Trinh đang ngủ say, lập tức bị đẩy thức, không nói một lời ôm lấy Triệu Tử đi ra ngoài. Ra đến bên ngoài, hắn giao Triệu Tử cho Ngân Linh cùng Thanh Thủy đang trực đêm: "Đưa tiểu thế tử đến chỗ nhũ nương!"

Nói xong, liền quay đầu trở về phòng, còn đóng cửa phòng ngủ lại.

Ngân Linh đón lấy tiểu thế tử, trước hết bảo Thanh Thủy đi gọi nhũ nương, sau đó tự mình cho tiểu thế tử đi tiểu.

** nhỏ của Triệu Tử vểnh lên, nhưng mắt vẫn còn nhắm ngủ.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh giữ một lát, không thấy nước tiểu bắn ra, liền bắt đầu huýt sáo, ai ngờ nàng vừa huýt, tiểu thế tử lập tức bắn nước tiểu.

Vừa tiểu xong, Thanh Thủy, nhũ nương và Nhũ Yến liền cùng đi tới.

Chu Tử nằm trên giường, chờ đợi Triệu Trinh cho Triệu Tử tiểu xong sẽ quay lại. Ai ngờ, Triệu Trinh trở về, Triệu Tử lại không thấy đâu! Nàng giật mình, vội từ trên giường ngồi dậy, cũng mặc kệ mình đã hạ quyết tâm không để ý đến Triệu Trinh, vội vàng hỏi: "Con đâu?"

"Nhũ nương tới ôm đi rồi!" Triệu Trinh lười biếng nói.

Hắn nằm xuống, cũng nhấn Chu Tử xuống, ôm vào trong ngực, lẩm bẩm: "Mau ngủ đi, ngày mai còn phải tới thỉnh an Mẫu phi!"

Lửa giận hừng hực thiêu đốt đang muốn phun trào của Chu Tử bị câu nói nhẹ nhàng khéo léo của hắn "Xèo" một tiếng dập tắt, im lặng không lên tiếng nằm xuống, sôi trào một lát, cuối cùng dùng sức co tay nhéo thật mạnh lên hông Triệu Trinh, qua loa phát tiết phẫn nộ, rồi ngủ thiếp đi.

Triệu Trinh xoa xoa hông bị nhéo đau, trong lòng rất vui sướng, cảm thấy dường như Chu Tử đã nguyện ý quan tâm đến mình, nhưng nghĩ lại, cảm thấy chính mình cũng thật ti tiện, trái lo phải nghĩ, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm Cao Thái phi tỉnh lại, rửa mặt xong vừa ngồi xuống, Chu Tử liền tiến vào, ngoan ngoãn dâng lên một ly trà xanh.

Cao Thái phi nhìn nàng một cái, thấy toàn thân Chu Tử mặc quần áo ở nhà đã hơi cũ, trên tóc chỉ cài một cây trâm ngọc, trên mặt không dùng son phấn cũng rất xinh đẹp, như thế cũng thực trắng trong thuần khiết, trong lòng thoải mái không ít, nhấp một ngụm nước trà, đang muốn nói chuyện, Triệu Trinh liền tiến vào thỉnh an.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thỉnh an xong, cũng không thèm đi, cứ đứng nơi đó cười cười nhìn mẫu thân.

Cao Thái phi nhìn bộ dạng lấy lòng của cái gã Triệu Trinh không thích cười kia, liền xụ mặt hỏi: "Biết sai rồi sao?"

Triệu Trinh rũ mí mắt xuống, nói: "Trong phủ của con trai, lời gì cũng không thể truyền ra ngoài!"

Cao Thái phi trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Vậy cũng phải cẩn thận, con không sợ kẻ khác buộc tội sao!”

Triệu Trinh hai mắt nhìn trời: "Ai dám buộc tội con, cứ để hắn thử một lần!"

Cao Thái phi giận dữ, đứng lên nhấc tay đánh Triệu Trinh, Triệu Trinh cứng đầu cứng cổ chịu đánh một lúc, mới mỉm cười nhìn Cao Thái phi, nói: "Mẫu thân, đánh con trai thêm vài cái cho hả giận đi!"

Vừa nghe hắn gọi "Mẫu thân" mà không phải là "Mẫu phi", cảm xúc của Cao Thái phi không khỏi ngổn ngang trăm mối, tay giơ lên cao rồi lại để xuống, nhỏ giọng nói: "Trước đây con biết nghe lời hơn!"

Triệu Trinh nhân cơ hội nói: "Mẫu thân, con trai làm việc mà người còn không yên lòng sao? Người yên tâm đi!"

Ánh mắt Cao Thái phi phức tạp nhìn Triệu Trinh một chút, lại nhìn Chu Tử yên lặng đứng một bên, thở dài trong lòng, nói: "Con cũng nên suy nghĩ cho Chu Tử một chút!"

Lại nói: "Hôm nay mợ cả, mợ ba, mợ tư của con sẽ đến đó!"

Triệu Trinh im lặng một lát, nói: "Mẫu thân yên tâm, con trai khắc có biện pháp!"

https://thuviensach.vn

Vừa đến giờ Thìn, trừ nhị phu nhân theo trượng phu ra biên ngoại, đại phu nhân chi lớn, tam phu nhân chi thứ ba cùng tứ phu nhân chi thứ tư của phủ Cao thừa tướng mang theo ma ma nha hoàn ngồi xe, chậm rãi đi tới.

Chiều hôm qua, trong cung phái người đến phủ Cao thừa tướng ban bố ý chỉ tuyển phi, thông báo phàm là cô nương con dòng chính chưa từng hứa hôn trong phủ Cao thừa tướng đều được ghi 'phương danh' vào danh sách, chuẩn bị được tuyển chọn vào cung, ngay cả tiểu nữ Cao Quân mười hai tuổi, con dòng chính của Cao đại phu nhân, từng náo loạn trong ngày đính hôn của Nam An vương khiến tiếng xấu vang xa cũng được liệt vào danh sách đó.

Người khác đều hâm mộ Cao phủ có thân thích cao quý gần với vua, Cao phủ cũng lập tức như nổ tung.

Cao Đại phu nhân thật rất nguyện ý.

Trận náo loạn Cao Quân gây ra ở phủ Nam An vương, bịt kín con đường vào phủ Nam An vương làm vương phi của nàng ta, chỉ có thể chọn chốn nhà cao cửa rộng khác mà lập gia đình. Chỉ là tuy rằng dòng dõi phủ Thừa Tướng cao quý, nhưng Cao Quân từng dây dưa đến Nam An vương, ai cũng không muốn nhận gáo nước đục này, liên lụy tới người nhà mình. Cao Đại phu nhân hao tâm tổn trí, tìm mấy mối đều không thành, đang chuẩn bị đè tiêu chuẩn thấp xuống, phát triển ra phía ngoài kinh thành, lại nhận được tin tức tốt này.

Cao Đại phu nhân thật sự mừng rỡ —— mặc dù nữ nhi của mình không thông minh, nhưng nói không chừng cái bụng không chịu thua kém, một lần liền sinh được con trai —— Cao Đại phu nhân ôm nguyện vọng tốt đẹp dẫn đầu đám chị em dâu đi tới cửa, muốn cầu xin Cao Thái phi, thông qua Nam An vương, giúp Cao Quân lên vị trí cao một chút.

https://thuviensach.vn

Tam phu nhân cũng theo tới đây, thuần túy là do từ trượng phu mà biết được cha chồng Cao thừa tướng dự định kết thân cùng Nam An vương, bà muốn nữ nhi Cao Châu gả vào phủ Nam An vương làm vương phi, cho nên mới tới. Trước kia, Cao Đại phu nhân thế cao lực mạnh có ý muốn con gái Cao Quân của mình gả vào phủ Nam An vương, tam phu nhân đành phải né tránh. Hiện tại Cao Quân không được, bà cảm thấy đã đến phiên khuê nữ nhà mình rồi, liền tới đây muốn cầu xin Nam An Thái phi, gạt tên Cao Châu ra khỏi danh sách tiến cung.

Cao Tứ phu nhân có hai nữ nhi dòng chính trúng tuyển, một mười tám tuổi, một mười hai tuổi. Cao Phân mười tám tuổi bộ dạng rất xấu, cho nên Cao Tứ phu nhân chuẩn bị chờ sau khi tân hoàng lên ngôi, thường tổ chức thi khoa cử, chọn một tân khoa Tiến Sĩ làm con rể; Cao Liễn mười hai tuổi dáng dấp cũng tạm được, nhưng tuổi còn quá nhỏ được nuông chìu quen thói, mọi chuyện đều ngờ nghệch, bà sợ Cao Liễn vào hoàng cung bị người ta ăn tươi nuốt sống. Cho nên, cũng tới cầu xin Cao Thái phi.

Mấy vị phu nhân này đều có mục đích riêng, họp nhau lại bàn tán một phen, liền đồng loạt tới phủ Nam An vương tìm Cao Thái phi.

Hoàng Oanh bẩm báo xong, Chu Tử vừa nghe là người bên nhà mẹ đẻ của Cao Thái phi, liền chuẩn bị trốn tránh lui ra. Cao Thái phi lại nói: "Chu Tử, về sau mọi chuyện trong phủ đều phải giao cho con, cũng phải nhận biết được các thân thích, con đừng đi, ở lại chỗ này học một ít đi!"

Chu Tử vội vàng “Dạ” một tiếng, yên lặng đứng sang một bên.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 77: Gặp Thân Thích, Chu Tử Ra Mặt

Ba chị em dâu nhà phủ Cao Thừa tướng cùng đến, biểu hiện ra vẻ hài hòa hợp tác mà nhiều năm khó có. Trong chánh phòng của phủ Nam An vương, hai hàng cung nữ đứng thẳng hai bên, yên lặng như tờ.

Cao Thái phi ngồi trên ghế dựa bên cạnh cái bàn bằng gỗ lim khắc hình rồng, Chu Tử đứng ngay ngắn bên cạnh Cao Thái phi, yên lặng nhìn mấy vị này.

Cao Đại phu nhân, Chu Tử đã từng gặp —— cho tới bây giờ bà vẫn không thèm nhìn thẳng Chu Tử, nhìn chằm chằm lên đầu Chu Tử, khiến Chu Tử vừa nhìn thấy liền tiếc nuối vóc dáng mình vẫn chưa đủ cao —— mức độ ngạo mạn thật đúng là khiến người ta khó có thể quên.

Đây là lần đầu tiên Chu Tử được gặp tam phu nhân, cảm thấy tướng mạo bà xinh đẹp, ăn mặc thỏa đáng, khóe miệng chứa ý cười, nhìn thật dễ gần.

Cao tam phu nhân khác hẳn với đại phu nhân, bà xuất thân từ gia đình buôn muối, bởi vì năm đó lúc Lão Thái Gia tu bổ kênh đào tốn nhiều tâm huyết, đã quyên góp vô số bạc trắng, kết quả là được Cao lão thái gia làm chủ, gả làm vợ kế cho Cao lão Tam gia vừa mất vợ. Bởi vì xuất thân không cao, cho nên trước mặt Cao Đại phu nhân xuất thân cao quí luôn có chút nhụt chí, hôm nay tự đoán được tin tức, trong lòng có chút tính toán, trên mặt cười đến dễ gần.

Cao Tứ phu nhân có lẽ là con dâu xấu nhất trong Cao phủ, bộ dạng Cao Đại phu nhân trắng trẻo và khí thế, mà bà lại vừa béo vừa đen, chẳng hề có

https://thuviensach.vn

điểm nổi bậc nào khác.

Chu Tử nhìn bà mà cảm thấy rất kỳ quái: tướng mạo như thế sao lại có thể gả vào Cao phủ?

Thật ra, nếu như nói ai có xuất thân cao nhất trong nhóm chị em dâu, hẳn là thuộc về tứ phu nhân, bà là con gái riêng của tổ phụ Hưng Thịnh đế, nhưng bộ dạng lại không giống người cha ruột anh tuấn, cũng không giống mẹ ruột xinh đẹp tuyệt trần, mà giống ông ngoại ục ịch đen đúa, cho nên, lão hoàng đế liền chèn ép Cao thừa tướng, gả bà làm chính thê cho lão Tứ của nhà Cao Thừa tướng. Con gái lớn của bà cũng giống bà, bộ dạng không quá diễm lệ, cho nên bà ôm tấm lòng yêu thương của mẫu thân, không muốn đại nữ nhi vào cung; con gái út Cao Liễn lại nhảy bậc di truyền, bộ dạng giống bà ngoại, rất xinh đẹp, lại quá ngây thơ, nên tứ phu nhân cũng rất lo lắng, không muốn nàng ta vào cung.

Ba vị phu nhân vào chánh đường, đồng loạt quỳ xuống, thực hiện quốc lễ với Cao Thái phi.

Sau khi đứng dậy, đợi một lát, lại phát hiện Cao Thái phi không bảo bọn họ ngồi xuống, sững sờ một chút, lúc này mới chú ý tới Chu Tử đang đứng cạnh Cao Thái phi.

Ba vị phu nhân cũng hiểu được tiểu nha đầu Chu Tử năm đó Cao phủ mua tặng cho Nam An vương, nay đã bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, thành Chu trắc phi rồi. Nhưng nghe nói là nghe nói, nhìn thấy thì nhìn thấy, đều có chút không chấp nhận sự thật này —— năm đó nha đầu này dập đầu hành đại lễ với mình, giờ thế này thật rất rất rất khảo nghiệm năng lực chịu đựng của con người!

Cao Thái phi trầm ngâm không nói, Chu Tử mang ý cười trên mặt, hai người đều không mở miệng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vẫn là tam phu nhân và tứ phu nhân thức thời, lập tức quỳ xuống hành lễ với Chu Tử: "Thiếp thân bái kiến trắc phi."

Thân thể Cao Đại phu nhân cứng đờ, cuối cùng nhắm mắt quỳ xuống theo, thân mình vẫn thẳng tắp, đầu cũng ngẩng thật cao.

Chu Tử lại cười nói: "Chư vị, xin đứng lên."

Lại nói: "Hoàng Oanh, dọn chỗ!"

Hoàng Oanh, Hỉ Thước, Họa Mi chờ lúc này mới mời ba vị phu nhân ngồi xuống.

Ba vị Cao phu nhân trông mong nhìn Cao Thái phi, lòng tràn đầy tâm sự muốn nói, nhưng Chu trắc phi kia lại không có mắt, vẫn mỉm cười đứng bên người Cao Thái phi, không biết tránh đi.

Đúng lúc này, Nhũ Yến trình báo, nói tiểu thế tử đã tỉnh.

Mặt Cao Thái phi lập tức hớn hở: "Mau mau ôm đến đây! Nghe nói tối hôm qua tiểu thế tử ngủ cùng mẫu thân bé, không biết thành thế nào rồi!"

Ba vị Cao phu nhân nghe Cao Thái phi nói "Tiểu thế tử" thì vẫn bình tĩnh; nhưng nghe Cao Thái phi nói tới "Mẫu thân bé" thì tất cả đều sửng sốt.

Vốn dĩ, trưởng Tử của thê thiếp được phong làm Thế tử, đã đủ khiến người kinh hãi, nhưng đây là do hoàng thượng tấn phong, cũng không ai dám nói gì, chỉ thầm oán một chút. Những người có ý thì có thể thầm nghĩ: vừa mới sinh đứa bé, có thể có phúc phận lớn như vậy sao? Nói không chừng không chịu nổi phúc phận lớn đó, sẽ sớm gặp hạn, đến lúc đó. . . . . tam phu nhân chính là đã nghĩ như vậy.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, hôm nay Thái phi nương nương lại gọi mẹ đẻ của tiểu thế tử là "Mẫu thân", đúng là có chút ý vị sâu xa —— chỉ có vương phi tương lai mới có thể được gọi là "Mẫu thân" của tiểu thế tử, cho dù Chu trắc phi là trắc phi, nhưng quá lắm cũng chỉ có thể tự mình nuôi dưỡng đứa bé thôi!

Cao Thái phi làm như không thấy nét mặt mấy vị chị dâu, ôm lấy Triệu Tử từ trong tay Nhũ Yến, mở miệng hỏi: "Cho tiểu thế tử uống nước chưa?"

Nhũ Yến vội nói: "Tiểu thế tử vừa tỉnh liền muốn tìm tổ mẫu, nên chưa kịp uống nước!"

Cao Thái phi chơi đùa với Triệu Tử, hào hứng bừng bừng nói: "Bưng nước tới đây, vẫn do ta cho uống thôi!"

Ba vị Cao phu nhân yên lặng nhìn Cao Thái phi cầm thìa nhỏ đút nước cho đứa trẻ chưa dứt sữa, nhìn một lát, vẫn là tam phu nhân tỉnh ra trước, cười nói: "Bộ dạng tiểu thế tử xinh xắn, rất giống Vương Gia, cũng thật lanh lợi tuấn tú!"

Cao Thái phi nghe có người khen cháu trai mình, dù xưa nay vẫn luôn thâm trầm, lại vui mừng trả lời: "Diện mạo của cha con bọn họ đều giống ta!"

Cao Tứ phu nhân cũng vội vàng phụ họa, đầu tiên là tỉ mỉ quan sát Cao Thái phi, sau đó đánh giá tiểu Thế tử, cuối cùng cười nói: "Đúng thế thật, hai bà cháu rất giống nhau!"

Cao Thái phi mang nét cười trên mặt, vừa đút Triệu Tử uống nước, vừa chậm rãi nói: "Ta ấy à, thật vất vả mới được xuất cung sống cùng Trinh nhi, đã sớm quyết định không quan tâm bất cứ chuyện gì nữa mà ngồi yên hưởng phúc, thân thích nào lui tới Vương phủ, đều giao hết cho Chu trắc phi, ta mặc kệ!"

https://thuviensach.vn

Ba vị Cao phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều hiểu rõ, hẳn phải tìm Chu trắc phi rồi.

Cao Đại phu nhân nghiến răng, cảm thấy vô tình bị lăng nhục, vì vậy chết cũng không mở miệng.

Tam phu nhân cảm thấy chuyện trong lòng mình thật không thể nào nói với Chu trắc phi, vì vậy trong lòng tính toán, trên mặt lại vẫn tươi cười, ánh mắt nhìn tiểu thế tử, miệng thốt ra lời khen tặng.

Cao Tứ phu nhân cũng giật mình, cảm thấy có hy vọng, ánh mắt nhìn về phía Chu trắc phi mang theo chút kỳ vọng.

Chu Tử không ngờ Cao Thái phi lập tức giao quyền đến mức này, nhớ đến việc tối hôm qua mình chỉ mới bắt đầu chép phạt《 nữ giới 》một lần, trong lòng có chút xấu hổ.

Cao Thái phi đút nước xong, giao Triệu Tử cho nhũ nương, sai Nhũ Yến dẫn nhũ nương ra sau bình phong cho bú sữa.

Sau khi Triệu Tử ăn xong, Cao Thái phi liền tự mình ôm lấy, tiếp tục đi khám phá khu vườn um tùm cây cối.

Cao Thái phi vừa rời đi, Chu Tử liền cười nói: "Mời các cữu phu nhân (cô, thím của chồng) đến phòng khách nhỏ sát vách nghỉ ngơi một chút!"

Đoàn người bước vào phòng khách nhỏ, Chu Tử ngồi xuống chủ vị trước, rồi mới bảo Hoàng Oanh, Ngân Linh mời ba vị phu nhân vào.

Ba vị phu nhân không nghĩ nàng dám ngông nghênh như vậy, đều có suy nghĩ khác thường.

Đại phu nhân, sắc mặt tái nhợt cả người cứng ngắc, cảm thấy bị sỉ nhục thật sâu, ngồi xuống ghế dựa lớn.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Tam phu nhân bắt đầu có ý khác, trên mặt cười thật ngọt ngào, dễ gần.

Tứ phu nhân hơi trầm ngâm, rồi trực tiếp mở miệng nói: "Thiếp thân có việc làm phiền trắc phi ngài!"

Bà là người thẳng thắn, thấy Chu Tử mỉm cười nhìn mình, trong mắt mang theo khích lệ, vì vậy luyến thoắng luyến thoắng nói rõ hết toàn bộ tình huống của mình.

Chu Tử mỉm cười nhìn bà, nói: "Cữu phu nhân có tấm lòng yêu thương ái nữ sâu sắc, ta nhất định sẽ truyền đạt lại với Vương Gia."

Cao Tứ phu nhân thấy thái độ của nàng thật chân thành, cũng thấy yên tâm, thở dài một hơi.

Dùng bữa trưa xong, sau khi ba vị Cao phu nhân cáo từ, Chu Tử thừa dịp Triệu Tử ngủ trưa, tìm cơ hội, kể lại chi tiết tình hình tiếp khách lúc sáng với Cao Thái phi.

Cao Thái phi cảm thấy Chu Tử làm việc cũng không tệ lắm, trong lòng thật hài lòng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, lạnh nhạt nói: "Chuyện của Tứ cữu phu nhân, con thấy thế nào?"

Chu Tử vừa nghĩ vừa nói: "Chuyện Tứ cữu phu nhân nói, cũng chính là tấm lòng của người mẹ."

Cao Thái phi mỉm cười gật đầu: "Vậy chờ Vương Gia nhà con về, con nói rõ với hắn!"

Chu Tử vội nói “Dạ” .

Buổi tối, Triệu Trinh cưỡi ngựa từ đại doanh ngoài thành trở về, không về Diên Hi cư, mà chạy thẳng tới chánh viện.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi đang chơi đùa với Triệu Tử được dặt trên giường La Hán, thấy Triệu Trinh vào, mỉm cười một cái, không nói toạc ra, mà chỉ hỏi: "Về rồi? Ăn bữa tối chưa?"

Triệu Trinh miệng thì trả lời mà ánh mắt lại quét một vòng khắp phòng.

Cao Thái phi biết hắn đang tìm Chu Tử, cũng không nói ra.

Triệu Trinh không nhìn thấy Chu Tử, liền ngồi với mẫu phi một lát, nhìn Triệu Tử cũng rất vui thích, chỉ là không muốn ôm một cái.

Cao Thái phi thấy rõ trong lòng hắn sốt ruột, lại dằn nóng nảy nói chuyện với mình, trong lòng cảm thấy buồn cười đến kỳ cục. Một lát sau, bà cảm thấy đã hành hạ Triệu Trinh đủ rồi, mới nói: "Chu Tử đang ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị đồ ăn khuya cho con!"

Triệu Trinh vừa nghe liền mừng rỡ, trên mặt lại không hề lộ ra, tiếp tục kiên nhẫn ở bên cạnh mẫu phi cùng con trai.

Ngược lại là Cao Thái phi thúc giục hắn: "Con đi đi! Hai bà cháu chúng ta không cần con phải ngồi đây chướng mắt!"

Lúc này Triệu Trinh mới ngượng ngùng đi ra ngoài.

Hắn về phòng kề phía đông trước, không tìm được Chu Tử, liền chắp tay sau lưng đứng ở hành lang ngắm ánh trăng.

Các nữ quan và các cung nữ hầu hạ Cao Thái phi đã từng trực tiếp chứng kiến hắn đánh chết tươi một thái giám làm gian tế, đã sớm nhận định hắn là người gian ác, nên cũng không dám tới chuốc họa, đều trốn ở rất xa; nha hoàn Ngân Linh, Thanh Châu đi theo Chu Tử đều do tự tay hắn đào tạo, lại càng không dám tới chịu mất mặt, vì vậy vốn muốn đến báo với Chu Tử hành tung của Triệu Trinh, đành phải lạnh tanh đứng ở hành lang ngửa mặt lên trời ngắm trăng.

https://thuviensach.vn

Bởi vì có việc muốn cầu cạnh Triệu Trinh, cũng biết rõ sau khi vào kinh Triệu Trinh rất mệt nhọc, Chu Tử liền đến phòng bếp nhỏ của Thái phi chỉ huy đầu bếp hầm canh bổ phổi nhuận khí, chuẩn bị chờ Triệu Trinh về thì bưng tới cho hắn.

Triệu Trinh làm gì có tâm trạng ‘phong hoa tuyết nguyệt’ (ngắm cảnh), nhìn vầng trăng tròn trịa, trong lòng chỉ nghĩ đêm qua Chu Tử tức giận như vậy, còn nhéo hông mình một cái, không biết đã hết giận chưa, bất quá nếu nàng chủ động chuẩn bị thức ăn khuya cho mình, chắc là đã nguôi giận; chỉ là cũng chưa chắc, có lẽ nàng chỉ muốn ra vẻ trước mặt mẫu phi nên mới cố tỏ vẻ hiền lành . . . . . .

Sau khi ngắm trăng được một lúc, Chu Tử vẫn chưa về, Triệu Trinh không khỏi buồn phiền, đang muốn trở về phòng kề phía đông, từ xa đã thấy Chu Tử mang theo mấy nha hoàn bưng khay tới, trong lòng liền vui rạo rực, trên mặt lại vẫn thản nhiên, liếc Chu Tử một cái, chờ Chu Tử chủ động tới chào hỏi hắn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 78: Hòa Giải Xong, Gió Giông Nổi Dậy

Lúc này đang là giữa hè, trong viện của chánh phòng cây lá sum sê, rất là tươi tốt. Trên bầu trời đêm như một tấm màn màu lam đậm treo một vầng trăng tròn trong vắt, vẩy ánh sáng trong trẻo khắp phủ Nam An vương, lại khiến hoa cỏ nơi đây có vẻ lay động, râm tối; chỉ riêng hành lang của phòng phía đông, bởi vì không có cỏ cây che phủ, vắng vẻ trống trải, bóng dáng thon dài của Triệu Trinh trong bộ quần áo mùa hạ màu trắng mỏng manh càng lộ rõ, giống như cây ngọc dưới ánh trăng. Trong sự yên tĩnh hoàn toàn, Chu Tử dừng bước, đứng xa xa nhìn hắn, nhìn gương mặt trắng nõn như vẽ dưới ánh trăng, nhìn vẻ mặt lạnh lùng vô lo của hắn, nhìn đôi mắt phượng xinh đẹp của hắn nhìn về phía nàng.

Trái tim Chu Tử giống như bị một bàn tay to nhẹ nhàng nắn bóp, thình thịch từng hồi —— đây chính là nam nhân ta yêu, là nam nhân yêu ta, nam nhân xinh đẹp này là của ta. . . . . .

Lòng của nàng mềm mại hẳn đi, chậm rãi bước lên trước, ngẩng mặt nhìn về phía Triệu Trinh: "Chàng đã về rồi!"

"Ừ." Triệu Trinh cũng nhìn nàng.

Tay của hắn nhẹ nhàng nhấc lên, nha hoàn theo sau Chu Tử không nói một lời cầm hộp đựng thức ăn trên tay đưa vào phòng kề phía đông, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chu Tử đứng dưới bậc thang, ngẩng mặt, dưới ánh trăng, đôi mắt to của nàng lóng lánh như chứa đựng toàn bộ ánh sao vun vãi trên bầu trời. Triệu

https://thuviensach.vn

Trinh không kìm được tiến lên một bước, ôm cổ Chu Tử, bế nàng từ dưới bậc thang lên, chặt chẽ ôm vào lòng.

Hắn tìm được môi Chu Tử, mạnh mẽ mà hôn, không ngừng không nghỉ.

Cuối cùng, Chu Tử đẩy hắn ra, tiếp tục nhìn hắn.

Mắt phượng của Triệu Trinh âm trầm, nhìn chằm chằm đôi môi bị hôn sưng đỏ của Chu Tử, trầm giọng: "Nhìn cái gì đó?"

Khóe miệng Chu Tử nhếch lên: "Chàng nhìn rất đẹp!"

Triệu Trinh trừng mắt lườm nàng một cái, xoay mặt ngắm ánh trăng.

Ánh mắt Chu Tử chuyển theo tầm mắt của hắn, cuối cùng phát hiện, hình như Triệu Trinh đỏ mặt.

Trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc dưới ánh trăng của hắn, hình như lặng lẽ bao phủ một tầng đỏ ửng.

Nàng cười híp mắt, càng nhìn hăng say.

"Gì vậy! Có gì đẹp mà nhìn!" Triệu Trinh bị nhìn chằm chằm thẹn quá hóa giận, dùng sức lôi kéo Chu Tử, "Trở về thôi!"

"Dạ!" Chu Tử cười hì hì đồng ý.

Hai người coi như chính thức giảng hòa, nguyên nhân đương nhiên là do Chu Tử ham mê sắc đẹp, bị sắc đẹp của Triệu Trinh mê hoặc!

Vào phòng kề phía đông, Triệu Trinh uống một chén chè hạt sen bách hợp, trong lòng lại nghĩ: Chu Tử nhượng bộ lão tử trước, chuyện như thế thật đáng mừng; chỉ là nguyên nhân nhượng bộ lại không phải vì quyền uy đứng đầu gia đình của lão tử, mà bởi vì nàng cảm thấy lão tử rất đẹp, đây là cái lý do lừa đảo gì thế?

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cảm thấy mâu thuẫn, thực mâu thuẫn.

Hắn liếc Chu Tử một cái, phát hiện Chu Tử một tay chống cằm, đang ngồi đối diện cười hì hì nhìn hắn!

Phát hiện này khiến hắn an lòng: nhìn xem, nàng yêu ta nhiều thế đó, nhìn mãi mà vẫn chưa đủ! Mặc kệ vì lý do gì, chỉ cần Chu Tử yêu ta, thích ta, thương ta, vậy là đủ rồi.

Triệu Trinh bình tĩnh lại liếc Chu Tử một cái, trong lòng âm thầm ra quyết định.

Ăn xong bữa khuya, Triệu Trinh lại nói: "Ta muốn tắm rửa!"

"Được, thiếp đi chuẩn bị cho chàng!" Chu Tử vẫn rất nhẫn nại như cũ.

Triệu Trinh tắm xong mặc áo choàng tắm màu trắng bước ra, mái tóc đen nhánh trãi dài sau lưng, Chu Tử vội cầm khăn lụa lớn tiến lên lau tóc giúp hắn.

Triệu Trinh vừa cảm thụ cảm giác tê tê như bị điện giật từ đỉnh đầu đến ngọn tóc phía sau lưng, vừa lặng lẽ dời lưng về phía sau một chút, sau khi chạm đến trước ngực Chu Tử liền ngừng lại, cảm nhận cảm giác run rẩy.

Chu Tử vừa lau tóc giúp hắn, vừa nói: "Đêm qua thiếp có làm đau chàng không?"

Đêm qua bởi vì nàng quá mức tức giận, nên đã dùng tất cả hơi sức, hung hăng nhéo thật mạnh lên người Triệu Trinh.

Lông mi dài của Triệu Trinh rũ xuống, che đi phong tình trong mắt, cất giọng trầm thấp: "Vén lên xem một chút chẳng phải nàng sẽ biết sao."

Chu Tử rất biết nghe lời, buông mái tóc dài căn bản đã được lau khô của Triệu Trinh ra, vén áo choàng tắm của hắn lên, nhìn chằm chằm bên hông,

https://thuviensach.vn

nhìn qua xem lại, hết kiểm tra lại kiểm tra.

Nàng còn nhớ rõ khi mới gặp Triệu Trinh, bởi vì tập võ lâu dài, vóc người cao gầy, chân dài vai rộng eo thon, rất là tinh tráng, màu da trên người cũng là màu nâu nhạt, đâu giống như bây giờ, dưỡng bệnh lại dưỡng ra da thịt toàn thân trắng nõn!

Chu Tử không tìm được vết bầm, thật nghi ngờ: "Đêm qua thiếp tức giận xuống tay rất mạnh, tại sao lại không có dấu vết?"

Triệu Trinh không thèm để ý nói: "Ta là nam nhân mà!"

Chu Tử cũng không lập tức buông áo choàng tắm ra, nàng nhìn chằm chằm vết sẹo lớn nhỏ khắp người Triệu Trinh, nhìn rồi nhìn, sờ lại sờ, cuối cùng cởi luôn áo choàng tắm của Triệu Trinh ra, xem vết sẹo ở dưới sườn.

Sau khi nhìn đến, ánh mắt của nàng chua xót, đỉnh đầu đặt lên người Triệu Trinh, im lặng thật lâu.

Triệu Trinh cũng hơi lộ vẻ xúc động, vỗ vỗ đầu nàng, dịu dàng an ủi: "Không phải bây giờ ta đã nguyên vẹn mà trở về sao!"

Chu Tử ngẩng đầu lên, trong đôi mắt phủ một tầng hơi nước mà bản thân nàng cũng không nhận biết được: "Đi, chàng ngồi lên giường, thiếp tỉa móng tay cho chàng!"

Triệu Trinh nhìn đôi mắt to ướt rượt như nai con của nàng, trong lòng không khỏi rung động, nhưng lời nói ra lại rất bình thản, đơn giản: "Được."

Lần này Triệu Trinh dịu dàng như nước, khiến Chu Tử đạt hết cao triều này tới cao triều khác.

Cuối cùng, hai người nằm trên giường, Triệu Trinh cũng có chút thở hổn hển, ôm sát Chu Tử vẫn còn đang run rẩy vào trong ngực, sau một lúc lâu

https://thuviensach.vn

mới yên tĩnh lại.

Hắn nhất thời không muốn ngủ, tay phải từ phía dưới vòng qua cổ Chu, để nàng gối lên mình, tay vuốt ve cổ tay Chu Tử bị hắn siết thành dấu, trong lòng cảm thấy thật xấu hổ —— chẳng qua hắn nghe người ta nói đến sự đa dạng trong chuyện phòng the, liền không nhịn được thí nghiệm trên người Chu Tử, làm hại Chu Tử bị thương.

"Chu Tử." Hắn nhẹ giọng gọi.

"Ừm." Chu Tử vô cùng mệt mỏi sắp ngủ thiếp đi.

"Sau này ta sẽ không như vậy nữa."

"Ừm." Chu Tử đã mơ hồ ngủ thiếp đi.

"Ta yêu nàng."

". . . . . ." Chu Tử đã hoàn toàn ngủ say.

Triệu Trinh: ". . . . . ."

Vào buổi sáng, Chu Tử nói đến chuyện của tứ cữu phu nhân, Triệu Trinh cũng biết hai nữ nhi kia của tứ cữu mẫu (mợ tư ^^), một thì đặc biệt xấu xí, một thì như đứa con nít, đoán chừng cũng không gây ra được sóng to gió lớn gì, vì vậy thuận miệng đồng ý, định bước ra ngoài. Vừa rời khỏi cửa phòng, dường như nhớ tới điều gì, hắn xoay người lại nói: "Nàng đừng vội nói tin tức cho bọn họ, để qua mấy ngày đã!"

Đối với lão hồ ly Triệu Trinh gần hai mươi tuổi này, Chu Tử vẫn luôn rất sùng bái, liền nói ngay: "Được, tất cả đều nghe theo lời chàng!"

Ngược lại hôm nay Triệu Trinh không rời phủ, mà liên tục gặp khách trong thư phòng, bữa trưa vẫn do Chu Tử dặn dò phòng bếp nhỏ làm xong rồi phái Triệu Hùng đưa qua.

https://thuviensach.vn

Lúc xế chiều, trong cung có người đến gặp Chu Tử.

Lúc Chu Tử nhận được thông báo, liền hoài nghi là do Chu Bích phái tới. Nàng vừa vào kinh, liền kín đáo phái người đưa đi không ít quà tặng —— bởi vì Triệu Trinh không tin nhân phẩm của vị anh trai Hoàng đế của mình, không cho phép nàng tự mình đến đó.

Mà bởi vì Chu Bích sắp chuyển vào trong cung, trong phủ quản rất nghiêm, cũng không có biện pháp ra ngoài, vì vậy liền phái nha hoàn thân tín là Ngọc Hương đến gặp Chu Tử, cũng tặng rất nhiều quần áo trẻ em mà nàng ta tự làm cho tiểu Triệu Tử.

Lần này vẫn vậy, là Ngọc Hương cùng một tiểu thái giám.

Tiểu thái giám ở lại bên ngoài, mấy nha hoàn của Chu Tử cũng đứng bên ngoài.

Quần áo trên người Ngọc Hương đã hoàn toàn thay thành kiểu dáng mới, sau khi hành lễ thăm hỏi hàn huyên xong, liền nói rõ mục đích mà mình đến: "Tiệp dư nương nương lệnh cho nô tỳ tới thăm trắc phi, cũng đưa tới vài món y phục ngài ấy tự tay làm cho ngài!”

Nói xong, nàng đưa gói đồ nhỏ trong tay qua.

Chu Tử không vội mở gói đồ kia ra, trước tiên là hỏi Ngọc Hương: "Bây giờ muội muội thế nào? Có bị người khác khi dễ hay không?"

Ngoài mặt, Ngọc Hương là quản gia của vương phủ, trên thực tế lại nằm trong đội ám vệ do Triệu Hùng đứng đầu, sau đó được điều đi, trong lòng đã sớm biết —— ở chỗ Nam An vương gia, chỉ báo tin dữ không báo tin vui; ở chỗ Nam An trắc phi, chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Nàng rất đúng mực cười nói: "Trắc phi không cần phải lo lắng, Tiệp dư nương nương của chúng ta vẫn ở cùng Doãn Tiệp dư nương nương như

https://thuviensach.vn

trước. Hai vị nương nương cùng vào Thiên viện của Thanh Vân Điện, Thanh Vân Điện còn chưa có chủ, tất nhiên sẽ không ai dám làm khó hai vị Tiệp dư nương nương!"

Lúc này Chu Tử mới yên tâm, thưởng cho Ngọc Hương trước, sau đó mới mở gói quần áo Chu Bích sai người mang tới ra.

Trong gói quần áo chứa vài món quần áo đen đỏ, Chu Tử phấn chấn giũ ra, phát hiện là áo trong, yếm, quần lót, quần ngủ, giày ngủ lộ liễu —— nàng không khỏi rất 囧: sao mọi thứ Chu Bích đưa tới đều là nội y gợi cảm vậy!

Ngọc Hương lại cực kỳ vui vẻ nói: "Đây là phong cách hiện đang được ưa chuộng nhất lưu hành trong cung, được hoàng thượng thích nhất, Tiệp dư nương nương đặc biệt làm riêng cho ngài!"

Chu Tử yên lặng khép gói quần áo lại.

Qua mấy ngày, đợi đến khi chịu không nổi nữa, Cao Tứ phu nhân lại đánh tới, lần này còn mang theo hai đóa hoa tỷ muội một lớn một nhỏ, lấy cớ là mang hai vị tiểu thư Cao Phân cùng Cao Liễn đến thỉnh an Cao Thái phi, Chu trắc phi.

Chu Tử nhìn thấy mặt mũi của Tam tiểu thư Cao Phân như trong dự liệu, cũng không ngạc nhiên; nhưng khi nhìn đến Lục tiểu thư Cao Liễn, trong lòng không khỏi kinh ngạc—— tuy chỉ mới mười hai tuổi, thế nhưng tiểu Cao Liễn đã là một mỹ nhân nhất đẳng!

Làn da Cao Liễn trắng trẻo trong suốt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng một bàn tay là đôi mắt to hai mí chiếm tỷ lệ rất lớn, tròng mắt sâu đen lanh lợi, đôi môi cánh hoa nhỏ nhắn như mật ngọt, cất giọng không làm nũng cũng giống như đang làm nũng, mang theo chút ngây thơ, dù thân thể chưa trưởng thành, nhưng có thể tưởng tượng được sau khi trưởng thành sẽ có phong thái tuyệt đại!

https://thuviensach.vn

Quần áo Cao Liễn cũng rất khác biệt, tất cả đều làm bằng lụa trắng, chỉ dùng số lượng trân châu lớn đếm không xuể tô điểm, làm nổi bật lên vẻ đẹp tuyệt trần giống như tiên nữ của nàng.

Chu Tử cảm thấy trong các mỹ nhân nàng đã từng gặp, sợ là ngay cả Tứ Mỹ của Tô Châu năm đó cũng không thể so sánh với tiểu Cao Liễn!

Nhưng mà Cao Liễn này không khỏi có chút hoạt bát quá đáng.

Triệu Trinh xử lí xong công việc của mình, đến tìm Chu Tử, nghe nói có khách nữ, liền dừng bước ở cửa chánh viện, đang muốn xoay người rời đi, lại bị Cao Liễn chơi đùa ở bụi hoa trong chánh viện thấy được.

Cao Liễn vừa thấy Triệu Trinh, lập tức sôi nổi chạy tới, đứng trước mặt Triệu Trinh, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt trông mong, lúm đồng tiền như hoa nở: "Vương Gia ca ca, ngài đã về, Liễn nhi đợi ngài nửa ngày rồi!"

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ nhất dâng lên!

Mạc Mạc bắt đầu muốn hất máu chó!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 79: Đánh Lui Tiểu Tam, Triệu Trinh Xuất Độc Chiêu

Khi Cao Tứ phu nhân mang theo Cao tam tiểu thư Cao Phân cùng Cao lục tiểu thư Cao Liễn đến, Chu Tử đang ở ngoài cửa chánh viện tiễn Cao Thái phi cùng tiểu thế tử ra ngoài. Cao Thái phi muốn dẫn tiểu thế tử đến biệt viện vương phủ ở ngoài thành dạo chơi. Bởi vì dự kiến sẽ đi ba ngày nên Cao Thái phi mang theo mấy nữ quan và cung nữ hữu dụng bên người, toàn bộ đoàn người sắp xếp thành mười chiếc xe, lại thêm thâm vệ của vương phủ được Triệu Trinh phái theo hộ tống, trùng trùng điệp điệp khoảng mấy trăm người.

Chu Tử sắp sửa xa Bánh Bao nhỏ ba ngày, trong lòng vô cùng không muốn, tựa vào cửa sổ xe trêu chọc Bánh Bao nhỏ đang được Thái phi nương nương ôm trong lòng, đôi mắt ửng đỏ, như sắp nước mắt lưng tròng.

Cao Thái phi vừa bực mình vừa buồn cười: "Không phải chỉ để hai mẹ con xa nhau có hai ba ngày sao, làm gì đến nỗi như thế hả? Con ở lại trong phủ tận tình hầu hạ Vương Gia nhà con đi!"

Bà tự nhủ: ta cũng không dám dẫn con đi, bằng không Vương Gia nhà con lại muốn chạy theo!

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Chu Tử dời đến phòng kề phía đông của chánh viện ở cùng Thái phi, Triệu Trinh cũng không đợi mời, tự động tự phát chuyển theo đến đây, sớm sớm chiều chiều lui lui tới tới chánh viện, khiến các nữ quan và cung nữ của Cao Thái phi vừa tôn kính vừa sợ hãi, rất không tự nhiên, hơn nữa gặp khi khách nữ hay các thân thích lui tới thì rất bất tiện, muốn tránh cũng không kịp.

https://thuviensach.vn

Cho nên mặc kệ Chu Tử cầu xin thế nào, Cao Thái phi nhất định kiên trì không đồng ý mang nàng đi chơi.

Sau khi Thái phi mang theo tiểu thế tử rời đi, Chu Tử vẫn như cũ mời mẹ con Cao Tứ phu nhân vào phòng khách nhỏ bên cạnh chánh phòng, nói chuyện cùng Cao Tứ phu nhân và Cao Phân, Cao Liễn.

Cao Liễn ngồi không yên, la hét muốn ra ngoài.

Chu Tử nhìn nàng ta mà cảm thấy thực buồn bực, rõ ràng là mang dáng vẻ vô cùng ngây thơ, nhưng sao vẫn cảm thấy có chút lẳng lơ mơ hồ! Chẳng lẽ là do giọng nói quá nũng nịu? Hay do thân thể đã trổ mã? Rõ ràng là một Lolita phẳng lỳ mà!

Cao Tứ phu nhân không đồng ý cho Cao Liễn ra ngoài, Cao Liễn liền tới mè nheo với Chu Tử, tay mềm lôi kéo tay Chu Tử, cất giọng ỏn ẻn làm nũng: "Trắc phi nương nương, Liễn nhi muốn ra ngoài chơi! Liễn nhi muốn ra ngoài!"

Chu Tử không chống đỡ được âm thanh non nớt rên rỉ nũng nịu này, vội vàng nói: "Đi đi, đi đi! Chỉ là không được đến chánh viện, lỡ gặp phải vệ binh và môn khách của Vương Gia lại tránh không kịp!"

Cao Liễn nhún người hành lễ, nhảy nhót chạy ra ngoài.

Mặc dù Cao Phân không xinh đẹp, nhưng thái độ lại vô cùng đúng mực, làm việc gì cũng tự nhiên thoải mái, lúc nói chuyện lại sống động hấp dẫn. Không chỉ giỏi lý luận, giải thích mà còn biết cách lắng nghe, luôn chỉ nói tiếp một câu đã làm đề tài lần nữa toả sức sống, tiếp tục kéo dài.

Chu Tử rất khâm phục, bởi vì nàng trầm mặc ít nói, với trường hợp như vậy nàng thường chỉ biết lắng nghe, cho nên sau lưng thường bị người chế giễu là ngạo mạn hoặc ngu dốt.

https://thuviensach.vn

Hàn huyên chuyện phiếm một lát, Cao Tứ phu nhân bắt đầu có chút phân tâm.

Bà nhanh nhanh nói vài câu, sau đó lại có một hai giây lơ đãng, mặc dù trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng cả người rõ ràng như đang mất hồn.

Chu Tử đang nghe Cao Phân hào hứng sinh động kể mấy chuyện truyền thuyết luẩn quẩn ít ai biết về của các quý nữ Kinh Thành, chợt nghe bên ngoài hình như có chút ồn ào, nàng nhướng mày, Ngân Linh lập tức cúi bên tai nàng nhỏ giọng nói mấy câu. Chu Tử nghe vậy sửng sốt, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười.

Mẹ con Cao Tứ phu nhân và Cao Liễn đồng lòng, lập tức đứng lên: "Trắc phi ——"

Chu Tử biết tính khí Triệu Trinh, sợ Triệu Trinh sẽ ngay mặt khiến Cao Tứ phu nhân khó xử, liền thở dài nói: "Vương gia chúng ta lấy quân pháp cai quản vương phủ, quy củ rất nhiều, chuyện có người tự tiện xông vào đều xử lý như vậy, chưa bao giờ có ngoại lệ."

Nàng lấy khăn ra, cúi đầu chấm nhẹ vài cái lên khóe mắt, sau đó lộ ra bộ dạng nhu nhược bất lực, nói: "Tính tình Vương Gia, thực vô cùng tàn bạo, từ trước đến giờ ta đều không dám quản, ngay cả Thái phi nương nương, cũng không tiện nhúng tay, chính là vì sợ Vương Gia làm lớn chuyện thêm hơn nữa!"

Nghe thấy lời nàng, Cao Tứ phu nhân đang muốn đi giải cứu nữ nhi đành phải ngừng lại, đứng đó nhìn Chu Tử.

"Tứ cữu phu nhân ngồi xuống trước đã!" Chu Tử nghiêm mặt nói.

Cao Tứ phu nhân ý ý tứ tứ ngồi xuống, Chu Tử lại đổi đề tài, nói: "Ân khoa sắp tới, không biết tứ cữu phu nhân có suy nghĩ gì về việc này?"

https://thuviensach.vn

Cao Phân xấu xí và Cao Liễn mĩ lệ, Cao Tứ phu nhân luôn luôn thích con gái út hơn, cho nên cái gì cũng chìu theo Cao Liễn, nuông chìu nàng ta đến độ không có phép tắc. Lúc này bà chỉ lo lắng cho tiểu nữ nhi, sao còn có thể quan tâm đến hôn sự của đại nữ nhi, lóng ngóng vụng về nói mấy câu, ngẩng đầu mong đợi đứng ngồi không yên.

Chu Tử rất rõ cái tính ngông cuồng cộng thêm chướng mắt của Triệu Trinh, quy củ là "Đánh 20 trượng trước, đánh xong rồi mới hỏi", thong thả ung dung giống như Lã Vọng buông cần câu cá bàn luận với Cao Phân mấy chuyện đang lưu hành nhất ở kinh thành, mặc cho Cao Tứ phu nhân lo lắng đứng ngồi không yên, sắp thành hòn vọng nữ nhi.

Đoán chừng 20 trượng sắp đánh xong, nàng mới nói: "Chúng ta ra xem một chút!"

Cao Tứ phu nhân gắng gượng kiềm chế xúc động muốn tông cửa xông ra chạy như điên đến cứu nữ nhi, chầm chậm đi theo sau Chu Tử.

Lúc có người ngoài, đoàn người đi theo Chu Tử rất lớn, mười mấy nha hoàn vây quanh, trùng trùng điệp điệp đi đến cửa lớn của chánh viện.

Lại nói tới tiểu mỹ nữ mười hai tuổi Cao Liễn, sôi nổi chạy tới trước mặt Triệu Trinh, lúm đồng tiền như hoa nhìn Triệu Trinh, vươn tay nhỏ bé trắng nõn, sờ lên tay Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhướng mày, hất bàn tay đó xuống, cất bước rời đi.

Cao Liễn lại không biết tiết chế, nũng nịu non nớt gọi một tiếng: "Vương Gia ca ca, đợi Liễn nhi với!"

Từ nhỏ, bởi vì bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, mẫu thân vui thích yêu chìu, luôn nói nàng là Tiểu Tiên Tử, vô cùng nuông chìu.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần nàng muốn cái gì, nàng liền làm ra bộ dạng này, ở Cao phủ, từ tổ phụ Cao thừa tướng trên cao, đến đứa cháu năm tuổi nhà Đại Bá phụ bên dưới, không một ai không bị bộ dạng này thu phục, đều muốn gì được nấy, mặc nàng xâu xé. Điều này khiến nàng cảm thấy mọi nam tử trên đời đều phải một lòng quỳ dưới váy nàng.

Triệu Trinh cau mày, lộ vẻ không kiên nhẫn, phất phất tay với Triệu Hùng.

Triệu Hùng vội vàng lệnh cho vệ binh mang ghế dựa tới, cho Vương Gia ngồi.

Bên này, Cao Liễn còn không biết sống chết, kề sát vào Triệu Trinh, bộ dạng như chim nhỏ nép vào người, muốn chui vào trong lòng Triệu Trinh, dựa vào đùi Triệu Trinh, nhưng mới vừa tới gần liền bị Triệu Trinh hung ác trừng mắt dọa sợ, mặt mũi tái mét, đứng không nhúc nhích trước người Triệu Trinh, giống như bị choáng váng.

Sớm đã có hai vệ binh như sói như hổ tiến lên, kéo Cao Liễn đi, nhấn nàng xuống nệm cỏ mới vừa trải xong, lại có hai vệ binh cầm hai gậy gỗ chuyên dùng để đánh người của phủ Nam An vương xuất hiện.

Triệu Hùng đứng bên đếm từng gậy, hai vệ binh bắt đầu từng phát từng phát nhắm ngay vào cái mông cao quý của Cao Liễn mà đánh.

Lúc Triệu Trinh dạy dỗ người rất ít khi bịt miệng, bởi vì bịt miệng, sẽ không có hiệu quả âm thanh, không thể đạt được tác dụng giết một người răn đe cả trăm người.

Mới đầu Cao Liễn bị dọa sợ, thấy vệ binh cầm gậy đến gần, lúc này mới thức tỉnh, lớn tiếng hét ầm lên.

Ngay sau đó, một gậy liền đánh xuống.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt gậy kia đánh xuống, Cao Liễn không cảm thấy đau đớn, nhưng sau đó một gậy khác đánh xuống, đau đớn dữ dội bắt đầu lan tràn.

Cao Liễn gào khóc: "Vương Gia ca ca, Liễn nhi không dám nữa ——"

Gậy tiếp tục thấp cao bay múa, phát ra tiếng “bịch bịch" nặng nề.

Cao Liễn bị đánh sắp hôn mê, mà vẫn còn đần độn gọi "Vương Gia ca ca", nhưng theo tiếng gậy tiếp tục đánh "bich bịch" vào da thịt, nàng dần dần chìm vào yên lặng.

Khi Chu Tử cùng Cao phu nhân và Cao Phân chạy tới, vừa kịp lúc khiêng Cao Liễn đã ngất đi trở về.

Triệu Trinh vẫn chưa đi, vẫn cứ ngồi nghiêm chỉnh trên ghế dựa.

Hắn lộ vẻ lạnh lùng nói với Chu Tử: "Trong phủ, quy củ chính là nguyên tắc, làm trái với quy củ thì Bổn vương sẽ giúp kẻ đó nhớ thật lâu!"

Nói xong, cũng không để ý tới tứ cữu phu nhân, đứng dậy mang theo một đám vệ binh, nghênh ngang rời đi.

Chu Tử vừa lệnh cho bọn nha hoàn đỡ Cao lục tiểu thư dậy, vừa lúng túng giải thích với Cao Tứ phu nhân: "Aizzz, Vương Gia quá xem trọng quy củ! Ngay cả ta ——"

Nàng lộ vẻ có miệng cũng khó nói: "Ngay cả ta cũng từng bị Vương Gia đánh!"

Cao Tứ phu nhân lo lắng cho vết thương của nữ nhi, mặt như đưa đám, không nói gì.

Bà từng nghe trượng phu nói, Triệu Trinh trị quân trị nhà đều rất nghiêm khắc, gia pháp luôn luôn chỉ có hai loại hình phạt —— đánh 20 gậy và

https://thuviensach.vn

đánh đến chết, nhưng không nghĩ lại có thể nghiêm khắc đến mức này, cả biểu muội ruột thịt cũng đánh —— dù sao nàng cũng là khách của hắn!

Sau khi Chu Tử gọi Hầu đại phu tới chẩn bệnh, Cao Liễn rất nhanh liền tỉnh.

Cao Liễn vừa tỉnh lại, Cao Tứ phu nhân liền mang theo Cao Phân, Cao Liễn rời đi. Trước khi đi, còn ngàn dặn vạn dò với Chu Tử: "Xin trắc phi ngàn vạn lần giữ kín chuyện này!"

Dĩ nhiên Chu Tử vô cùng đồng ý.

Dù cho Chu Tử nghiêm khắc nhắc nhở bọn nha hoàn, nhưng tin tức Nam An vương gia không hiểu phong tình, đánh biểu muội xinh đẹp bắt chuyện với hắn 20 gậy nhanh chóng lan xa, truyền khắp Kim kinh, dần dần lan rộng khắp toàn bộ Đại Kim triều, thành một truyền thuyết không ai không biết.

Vương Tích Trân tiểu thư của phủ Kim tổng binh ở thành Nhuận Dương cũng nghe được tin tức này, không khỏi cau mày thật sâu nhìn trăng mà thở dài, Triệu Trinh không hiểu phong tình, không ai có thể cảm thụ sâu sắc hơn nàng!

Tiết Khất Xảo* ngày bảy tháng bảy, Cao Quân, Cao Phân, Cao Châu và Cao Liễn đã dưỡng thương thật tốt cùng nhóm các quý nữ, được đón lên kiệu nhỏ tiến cung.

* Tiết Khất Xảo (Thất tịch): tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khấn sao cho Chức Nữ phù hộ mình khéo tay thêu thùa, may vá, dệt vải…

Khi nhóm các quý nữ xếp thành bốn hàng cho Hưng Thịnh đế cùng hoàng hậu nương nương ngự lãm thì Hưng Thịnh đế có chút cụt hứng.

https://thuviensach.vn

Đại Kim triều có nhiều thuộc địa, nghe tin Tân Đế lên ngôi, dù vô cùng thương hương tiếc ngọc, đều chọn lựa mỹ nhân đẹp nhất trong nước dâng tới. Hậu cung Hưng Thịnh đế mới vừa tăng thêm mỹ nữ đến từ thuộc địa Triều Tiên, An Nam, lại có người dâng lên Hồ nữ Ba tư xinh đẹp lả lướt, các loại mỹ nữ đều tụ tập dưới một mái nhà.

Cho nên, hắn tùy ý nhìn một chút, cảm thấy lần này sợ là không có cống phẩm gì hay ho.

Khi lướt đến cuối hàng thứ nhất, vừa đúng lúc một mỹ nhân nho nhỏ khẽ ngẩng đầu, chọc cho Hưng Thịnh đế liếc mắt nhìn một cái, trong nháy mắt, Hưng Thịnh đế nhất thời cảm thấy một dòng khí nóng lan tỏa khắp toàn thân, gân xương cả người mềm nhũn, không khỏi cảm thán: vốn nghĩ Ngọc phi kia của phụ hoàng đã thanh thuần lả lướt tới cực hạn, không ngờ nữ nhân thật sự quý báu nhất lại ở nơi này!

Hoàng hậu đã quen bị hắn dùng thế lực bắt ép, cũng không dám nói gì.

Vì vậy, mỹ nhân nho nhỏ gần mười hai tuổi này, đêm đó được hưởng cưng chìu, khiến Hưng Thịnh đế hiểu được thế nào là sự kết hợp hoàn mỹ của ngây thơ hồn nhiên và lẳng lơ quyến rũ, ngày hôm sau lắc mình một cái, nhanh chóng biến thành Cao mỹ nhân của Hưng Thịnh đế, tiến vào Ngoạn Nguyệt hiên gần đại chánh điện nhất.

Vì để tiện ăn nói, sau khi Cao mỹ nhân vào ở, Hưng Thịnh đế ngắm nghía, đổi tên Ngoạn Nguyệt hiên thành Lân Hoa các, sau đó liên tục nửa tháng đều ngủ lại Lân Hoa các.

Dĩ nhiên, sâu trong nội tâm tiểu Cao mỹ nhân, là nỗi thâm hận "Vương Gia ca ca" của mình!

Sau khi ám vệ báo lại những chuyện này cho Triệu Trinh, hắn hoàn toàn không thèm để ý đến việc này.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh vừa tỉ mỉ chỉnh đốn xong quân đội trong tay, cảm thấy hài lòng, đang chuẩn bị đến mười lăm tháng tám sẽ chuyển nhà dời chỗ, mang theo mẫu thân, Chu Tử cùng Triệu Tử quay về đất phong Nam Cương!

Ai ngờ Chu Tử ỷ vào việc hắn cưng chìu, thừa dịp hắn đi thị sát biên giới mới ở Bắc Cương, tự chủ trương uống canh lúa mạch, dứt sữa cho Triệu Trinh cùng Triệu Tử.

Sau khi trở lại vương phủ, lần đầu tiên Triệu Trinh và Bánh Bao nhỏ Triệu Tử đứng trên cùng một trận tuyến, lên tiếng phê phán Chu Tử.

Mặc dù Triệu Trinh vẫn ở lại phòng kề phía đông, nhưng luôn hé ra gương mặt tuấn tú lạnh lùng nghiêm khắc, hai ngày hai đêm không thèm để ý tới Chu Tử, không nói một câu với Chu Tử.

Bánh Bao nhỏ mới hơn bốn tháng, bởi vì không ăn thì ngủ, mập mạp như một nắm xôi, vừa nhìn thấy Chu Tử liền lao vào trong ngực mẫu thân, cắm đầu cắm cổ cố gắng tìm kiếm, sau khi nếm thử không có kết quả lại nước mắt lưng tròng nhìn Chu Tử, cố gắng xoay chuyển trái tim của mẫu thân.

Chu Tử cũng không muốn thế, nhưng sữa của nàng tự dưng lặng yên mà biến mất, chẳng qua Chu Tử sợ nó lại quay về, chết đi mà sống lại, vì vậy lại uống thêm một chén canh lúa mạch.

Thời gian Triệu Trinh cùng Bánh Bao nhỏ vô cùng oán giận chậm rãi trôi qua, cuối cùng tiết Trung thu mười lăm tháng tám cũng đã tới. Ngày hôm đó, Nam An vương gia muốn dẫn Cao Thái phi, tiểu thế tử cùng Chu trắc phi vào cung tham gia dạ tiệc đoàn viên đêm trung thu.

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai dâng lên!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 80: Vào Hậu Cung, Vui Buồn Lẫn Lộn

Đây không phải lần đầu tiên Chu Tử vào cung, nhưng lại là lần đầu tiên sau khi tân hoàng lên ngôi. Bởi vì là thế trận cả nhà cùng nhau vào cung, Chu Tử không khỏi có chút thấp thỏm, lặng lẽ hỏi Triệu Trinh: "Thiếp sẽ không khiến cả nhà chúng ta trông kỳ quái chứ?" Triệu Trinh không nghĩ tới não nhỏ như Chu Tử lại còn có thể quan tâm tới chính trị, mỉm cười: "Trừ phi có người muốn Đại Kim lập tức lâm vào cảnh phản động cắt cứ hỗn loạn!"

Chu Tử nói không nên lời.

Nàng cảm thấy có phải bởi vì những ngày này trôi qua quá thuận lợi, cho nên Triệu Trinh làm việc có chút ác độc, ví như chuyện khống chế quân quyền; có một số việc lại xử lý qua loa thô bạo, ví như sự kiện Cao Liễn, Chu Tử cho rằng Triệu Trinh xử lý không thích hợp, hơn nữa sau đó còn tạo ra lời đồn đại, quả thực rất không tốt.

Mặc dù cuối cùng người được hưởng lợi là Chu Tử, nhưng mà. . . . . Aizzz!

Chu Tử tỏ vẻ Thánh mẫu, sau đó lại khi dễ chính mình quả thật có chút dối trá - giả mù sa mưa.

Triệu Trinh đến chánh điện lớn tham gia bữa tiệc dành cho nam tử hoàng thất, biểu diễn cái màn huynh đệ hòa thuận. Sau bữa tiệc đoàn viên lần này, các hoàng tử đã qua mười hai tuổi sống trong Kim kinh phải lập tức rời kinh, là huynh trưởng đã trưởng thành, hắn phải làm gương cho các đệ đệ.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi cũng ôm Bánh Bao nhỏ Triệu Tử đi tìm khoe khoang với Hàn Thái hậu, Hàn Thái hậu còn chưa có cháu trai. Ngay cả cháu gái cũng chưa có! Nay Bánh Bao nhỏ giống như lớn lên bên cạnh tổ mẫu Cao Thái phi, không cho người khác ôm, Cao Thái phi liền cứ thế mà ôm bé, lực cánh tay càng luyện càng khỏe, theo cân nặng càng tăng của Triệu Tử mà càng thích ứng.

Bởi vì Chu Tử vội vã muốn gặp muội muội Chu Bích và Lục Hà, nên không theo Cao Thái phi đi gặp Thái hậu, mà được cung nữ dẫn đến phòng khách lớn nơi diễn ra bữa tiệc của hậu phi, tiện thể đợi Thái hậu cùng hoàng hậu tới để hành lễ bái kiến.

Không biết vì sao Chu Bích lại tới trễ, dưới sự hướng dẫn của Hoàng Oanh, Chu Tử đứng sau một lùm cây hoa hồng bên phải phòng khách chờ.

Cây hoa hồng rất cao rất khỏe, có xu hướng thành cây thành bụi lớn, hay nhất là từ phía trên dọc theo đỉnh phòng khách buông dây leo xanh mơn mởn xuống, hoàn toàn phủ kín ba phần cả khu vực này, như vậy Chu Tử cũng chỉ cần nhìn các phi tử bước vào, suy nghĩ phỏng đoán phẩm cấp của người ta, sau đó liền có thể quyết định là có nên hành lễ hay không.

Chu Tử rất ưa thích vị trí này, rất hài lòng với Hoàng Oanh.

Hoàng Oanh khôn khéo, lanh lợi, phản ứng nhanh, Chu Tử dùng ngân phiếu đã có thể thu mua. Tật xấu duy nhất chính là tham bạc yêu vàng, việc yêu thích nhất trong đời chính là đếm bạc, quan hệ với mấy nữ quan bên người Cao Thái phi không tốt lắm.

Chu Tử đứng nơi đó, vừa chờ vừa thưởng thức các mỹ nữ đang tiến vào.

Hậu cung khổng lồ của Hưng Thịnh đế khiến Chu Tử trợn mắt há hốc mồm: nhiều nữ nhân như vậy! Nhiều dạng nữ nhân đến thế! Nhiều nữ nhân xinh đẹp đến vậy!

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn phòng khách của Ngự Hoa Viên nhét đầy nữ nhân, ngẫm đến cái thân thể mỏng manh của Hưng Thịnh đế, lại nghĩ tới Lục Hà và Chu Bích, trong lòng không khỏi thở dài.

Đang lúc ấy thì, một phi tử có mấy cung nữ vây quanh đi tới.

Phi tử này có chiều cao thấp hơn mấy cung nữ, khiến Chu Tử không thể không chú ý. Tập trung nhìn kỹ, phát hiện thì ra là Cao Liễn.

Cao Liễn hình như cũng không gì thay đổi, vẫn xinh đẹp trong sáng như vậy, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương căng cứng, bọng mắt cũng có chút rõ ràng.

Chu Tử vốn cảm thấy Cao Liễn nhỏ như vậy mà đã bị đưa vào cung thật có chút đáng thương, nhưng Triệu Trinh lại lạnh lùng nói: "Cho dù vào cung, chỉ cần nàng ta không chủ động trêu chọc hoàng huynh, chẳng lẽ hoàng huynh lại cố tình trêu chọc một tiểu nha đầu?"

Nói xong, hắn còn lầm bầm một câu: "Ai cảm thấy hứng thú với tiểu nha đầu này, thì thật đã mắc chứng nghiện yêu thích trẻ con!"

Nhưng theo ý kiến hiện tại của Chu Tử, sợ là hoàng đế này có khuynh hướng nghiện yêu thích trẻ con —— rõ ràng Cao Liễn đã được ân sủng!

Suy nghĩ của Chu Tử ngổn ngang trăm mối, bên kia Lục Hà và Chu Bích đang được một đám cung nữ vây quanh đi tới. Chu Tử tập trung nhìn kỹ, phát hiện Chu Bích đi rất chậm rất cẩn thận, Lục Hà lại như một mực che chở nàng, đi đứng cũng có vẻ hơi nghiêng người.

Chu Tử vội mang theo Hoàng Oanh, Ngân Linh bước vòng ra ngoài, vừa vặn đi theo ngay phía sau Chu Bích và Lục Hà. Thái giám lập tức cao giọng xướng tên: "Nam An trắc phi Chu thị đến ——"

Chu Bích và Lục Hà nghe vậy lập tức quay đầu lại, vui cười chờ Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Chu Tử bước nhanh đuổi theo.

Lục Hà suy nghĩ một chút, sau đó đỡ Chu Bích đi tới, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện!"

Ba người mang theo cung nữ nha hoàn đi ra ngoài.

Đi thẳng đến một tiểu tạ (đình nhỏ) sát mép nước bên hồ, Lục Hà mới cho mọi người lui, dìu lấy Chu Bích, cùng Chu Tử vào tiểu tạ.

Còn chưa ngồi xuống, Chu Tử liền hỏi Chu Bích: "Có phải muội đang mang thai?"

Chu Bích có chút xấu hổ, nhăn nhó một chút mới lí nhí nói: "Đúng vậy!"

Chu Tử vừa nghe, đầu tiên là giật mình, sau đó là đau lòng.

Nàng vừa dìu Chu Bích ngồi xuống, vừa lo lắng hỏi: "Không phải đang lúc quốc tang sao, phải làm thế nào đây?"

Ở một bên, Lục Hà dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu mà nhìn Chu Tử: "Có phải ngươi bị Vương Gia nhà các ngươi cưng chìu tới đầu óc hóa ngu rồi không?"

Chu Bích vừa nghe nàng chế giễu tỷ tỷ mình, lập tức trừng mắt cau mày dùng sức đánh lên người nàng ta một cái, Lục Hà cũng không tức giận, ngược lại còn kiên nhẫn giải thích: "Hoàng thượng vừa đăng cơ đã nêu rõ trong thánh chỉ, hắn rất hiếu thuận, quốc tang bình thường phải giữ đạo hiếu hai mươi bảy tháng, mà hắn muốn giữ đạo hiếu sáu mươi tháng; nhưng nước không thể một ngày không có vua, chánh sự không thể một ngày tạm ngưng, cho nên liền dùng sáu mươi ngày thay cho sáu mươi tháng, quan dân đều y theo đó mà làm. Cuối tháng năm đã hết kỳ quốc tang, bằng không sao nhóm quý nữ đó có thể tiến cung!”

https://thuviensach.vn

Chu Tử vừa nghe, trợn mắt há mồm bắt đầu tính toán, cuối cùng cảm thấy Lục Hà nói có vẻ đúng. Bởi vì cũng chính từ đầu tháng sáu, Triệu Trinh đã không sợ Chu Tử mang thai, lại bắt đầu thoải mái “vẩy hoa” giữa giường.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Chu Tử nhìn Chu Bích liền trở nên rất hiền lành, nhỏ giọng hỏi: "Trong cung có an toàn không?"

Chu Bích suy nghĩ một chút, mắt nhìn về phía Lục Hà.

Lục Hà nói: "Đến nay Hoàng thượng vẫn chưa có con, không phải bởi vì các phi tử chưa từng mang thai, mà là không một ai, không một kẻ nào có thể sinh, ta cũng từng sảy thai!"

Nàng nhìn Chu Tử, thật kiên định, ánh mắt bình tĩnh, nói tiếp: "Ta sẽ bảo vệ Chu Bích thật tốt, ngươi cũng trở về “thổi gió bên gối” với Vương Gia nhà ngươi, để hắn tìm cách giúp chúng ta!"

Thật ra trong lòng Lục Hà, nàng ta rất hoài nghi Nam An vương gia không muốn hậu cung của hoàng thượng sinh con đẻ cái, nhưng lời này không thể nói ra khỏi miệng trước mặt Chu Tử, chỉ có thể gửi hy vọng vào tình tỷ muội của Chu Tử đối với Chu Bích.

Chu Tử gật đầu liên tục.

Nàng nhất định sẽ tìm cách thuyết phục Triệu Trinh.

Thương lượng xong, Chu Tử cùng Lục Hà một trái một phải vây quanh đưa Chu Bích đi về phía phòng khách lớn. Lúc sắp đến phòng khách lớn, Chu Tử lặng lẽ nói vài lời với Chu Bích, sau đó lui về phía sau mấy bước, lại rẽ về nơi Thế Ngoại Đào Nguyên vừa rồi mà ngắm hoa.

Chu Bích và Lục Hà tiếp tục đi về phía trước, vừa tới cửa phòng khách lớn, thái giám liền lớn tiếng xướng tên: "Doãn Tiệp dư nương nương đến,

https://thuviensach.vn

Chu Tiệp dư nương nương đến ——"

Các tần phi đang nhỏ giọng cười, nói chuyện phiếm trong phòng khách lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt soàn soạt nhắm ngay vào bụng vẫn còn vô cùng bằng phẳng của Chu Tiệp dư Chu Bích —— mặc dù Chu Tiệp dư mang thai chưa tới ba tháng, nhưng trong hậu cung này, đây lại là tin tức được truyền đi nhanh nhất! Thanh Vân Điện vừa truyền thái y, cả hậu cung đều nhận được tin Chu tiệp dư ở Thanh Vân Điện có tin vui.

Đoán chừng đã sắp đến giờ, Hoàng Oanh cùng Ngân Linh dẫn Chu Tử đi một vòng nhỏ bên ngoài, lúc này mới đi đến phòng khách lớn.

Vừa vào phòng khách, Chu Tử liền cung kính hành đại lễ với chúng Tần phi: "Nam An trắc phi Chu thị bái kiến chư vị nương nương!"

Hoàng thái hậu và hoàng hậu còn chưa tới, trong phòng khách lúc này, phẩm vị cao nhất là Tống Thục phi mà năm xưa chính là Tống trắc phi, nàng ta cười nói: "Chu trắc phi, mời đứng lên!"

Lại lệnh cho cung nữ: "Đưa Chu trắc phi đến chỗ ngồi!"

Chu Tử được sắp xếp ngồi cùng bàn với Chu Bích và Lục Hà —— nàng là thiếp của Nam An vương gia, không có tư cách cùng ngồi dự tiệc với Thái hậu và hoàng hậu!

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ nhất có chút mảnh mai xin dâng lên!

Cảm tạ tất cả độc giả đã nhắn lại, đã gởi những nụ hôn, mọi người đã cho Mạc Mạc sự khích lệ cùng ủng hộ thật sự rất rất rất lớn!

Mạc Mạc sẽ tiếp tục cố gắng!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 81: Thương Em Gái Ruột, Cung Đình Chấn Động

Phòng khách lớn tuy rộng rãi, nhưng cũng không đến mức không có giới hạn, cho nên hậu cung hơn ngàn phi tần, chỉ có người đẹp từ cấp bậc Mỹ nhân trở lên mới được đến yến tiệc đoàn viên. Bởi vậy, dù Cao phủ có bốn vị cô nương cùng tiến cung, nhưng chỉ mình Cao Liễn có tư cách tham gia bữa tiệc này. Nàng lẻ loi ngồi giữa một đám phi tần cao hơn nàng, lớn hơn nàng, có vẻ rất không hòa hợp. Chu Tử ngồi bên phải Chu Bích, bên trái Chu Bích là chỗ ngồi của Lục Hà.

Lần cuối hai tỷ muội Chu Tử Chu Bích gặp nhau là mùa đông năm ngoái, đến nay cũng đã quá nửa năm. Tất nhiên có nhiều chuyện để nói, hai người cúi đầu nhích lại gần nhau, nhỏ giọng nói chuyện.

Khi Chu Bích được kể lại tình hình của mẫu thân và đệ đệ mà chị em họ đã tìm khắp nơi, trong lòng vừa vui vẻ vừa thê lương, nói với Chu Tử: “Nhà ta vậy là hết, cha chết, mẹ lập gia đình, cả đệ đệ tiểu Thanh giờ cũng đổi họ!”

Chu Tử an ủi nàng: “Có sao đâu. Cho dù tương lai hai ta khó khăn thế nào, vẫn quan tâm chăm sóc tiểu Thanh là được, tiểu Thanh họ gì thì đã làm sao?”

Chu Bích vẫn cảm thấy không thoải mái, cau mày mất hứng.

Chu Tử cố gắng khuyên nàng mấy câu.

Lục Hà ngồi bên cạnh nhìn mà khó chịu, lành lạnh nói: “Nhà họ Chu đã làm gì tốt cho ngươi? Chỉ bán ngươi thôi!”

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Bích không thể nói gì.

Chu Tử không khỏi cảm kích liếc nhìn Lục Hà. Lục Hà nói chuyện thẳng thắn, luôn đánh đúng điểm quan trọng nhất.

Ngay lúc đó, một cung nữ thanh tú đi tới, nhún người xuống châm cho Chu Tử một ly trà.

Trong nháy mắt khi nàng ta nhún người, Chu Tử nghe nàng ta nhỏ giọng nói: "Vương gia có dặn, thức ăn trong cung có thể ăn, nhưng rượu thì tuyệt đối không thể uống!". Dứt lời, nàng nâng bình sứ trắng đến chỗ khác châm trà.

Chu Tử lặng lẽ lấy ly trà đang định uống trên tay Chu Bích, đặt lên bàn.

Đúng giờ, Hàn Thái hậu, Cao thái phi cùng đến. Hoàng hậu cũng mang Can lão thái phi theo. Dạ tiệc Đoàn viên cho nữ quyến của hoàng tộc Đại Kim chính thức bắt đầu.

Vì muốn tỏ rõ ý đoàn viên, dạ tiệc lần này lựa chọn hình thức bàn tiệc phân tán. Ở phòng khách lớn bày ba mươi sáu bàn, vị trí được xếp theo địa vị. Bàn của Chu Tử xét theo thân phận địa vị thì vị trí, cũng coi như là trung đẳng, bày ở một góc.

Năm nay Cao Thái phi đã có cháu, xem như đã trọn vẹn, trong lòng thật vui sướng. Vừa rồi Triệu Tử đã được Triệu Trinh phái người đón, đưa về vương phủ, bà hiếm khi được thoải mái, vì vậy sảng khoái nâng rượu với đồng minh năm đó là Hàn Thái hậu.

Hàn Thái hậu phớt lờ mọi chuyện, chỉ một mực uống rượu cùng Cao Thái phi. Hai vị lão nhân gia buông lỏng, hoàng hậu lại luôn luôn hiền hậu, cả nhà hiếm khi hòa thuận. Theo thời gian trôi qua, không khí tiệc rượu càng lúc càng thoải mái, một vài phi tần bạo gan đã bắt đầu chúc rượu lẫn nhau. Một vài phi tử vẫn luôn có quan hệ tốt cũng bắt đầu mời rượu qua lại.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Chu Bích có thai, mà cung nữ rót rượu châm trà trong bữa tiệc đoàn viên lần này đều do Hoàng hậu mệnh lệnh dùng người của cục Ngự thiện, nhóm cung nữ hầu hạ bên người các tần phi đều không được phép tiến vào, Chu Tử liền ngưỡng cổ, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn Chu Bích, sợ Chu Bích có gì sơ xuất.

Những phi tần khác, vì kiêng dè việc Chu Tiệp dư mang thai, cũng không tiện tới mời rượu. Chỉ sợ không cẩn thận liền rước họa vào thân, bị người khác lợi dụng, cho nên vẫn luôn tránh xa xa bàn của Chu Bích Chu Tử; dù có tới, tất cả đều chỉ dám mời tỷ muội cùng bàn của Chu Tiệp dư: Doãn Tiệp dư.

Về phần vị Chu trắc phi của Nam An vương, bởi vì không quen, nên cũng không ai đến mời rượu.

Cho dù như thế, Chu Tử vẫn chuẩn bị tinh thần, tuyệt không dám lơ là, ngay cả bát canh Chu Bích uống, nàng cũng muốn nếm thử trước. Sự nhiệt tình cẩn thận của nàng, ngay cả Lục Hà cũng cảm thấy hơi quá.

Lúc này trăng đã treo giữa trời, một vầng trăng sáng vẩy muôn vạn ánh sáng khắp nhân gian. Không biết tiếng sáo vắng ra từ đâu, ban đầu còn bị tiếng nói của đám phi tần che lấp, như có như không, như mùi hoa nhàn nhạt, rung rinh, từ từ biến mất. Không lâu sau, lại có tiếng tỳ bà gia nhập, như tiếng băng tan, trong veo cao vút, nhẹ nhàng ép tiếng ồn ào của mọi người xuống.

Lúc Chu Tử còn ở Cao phủ, có một thời gian ngắn phải học tiêu, tương đối nhạy cảm với âm nhạc, liền nghiêng tai lắng nghe.

Cao Liễn ngồi cùng bàn với mấy phi tần cấp thấp.

Nàng ta ngồi ngay ngắn, nhìn rất lẻ loi.

https://thuviensach.vn

Bởi vì gần đây Hoàng đế vô cùng cưng chìu, hơn nữa một mỹ nhân nho nhỏ như nàng lại ở một mình tại Lân Hoa các, rất nhanh liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, không có tiếng nói chung với các phi tần khác, cho nên cũng không ai quan tâm đến nàng.

Cung nữ rót rượu rót cho nàng một chén, nàng liền bưng lên uống một hơi cạn sạch, cung nữ lại rót đầy chén nữa, nàng lại uống cạn lần nữa. Cứ như vậy, không lâu lắm, nàng đã lấp đầy bụng hơn mười chén rượu hoa Quế.

Tuy rượu hoa Quế này có vị rất ngọt, nhưng tác dụng chậm lại khá lớn, sau khi nàng uống hết hơn mười chén, nước mắt đã muốn chảy ra, da thịt trắng nõn trong suốt cũng trở thành một màu hồng nhàn nhạt, đầu óc lâng lâng.

Cao Liễn dẫn một cung nữ rót rượu đi theo mình, lảo đảo đi đến bàn của Chu Tử Chu Bích. Nàng cười cười với Chu tử, bộ dạng say rượu, cười nói: “Em dâu, chào ngươi!”

Vì khoảng thời gian trước trong kinh có lời đồn, nói lục tiểu thư Cao Liễn của phủ Thừa tướng quyến rũ Nam An vương, bị Nam An vương hung hăng đánh mấy mươi gậy, cho nên những phi tần chỉ sợ thiên hạ không loạn này lập tức yên tĩnh, trừng mắt chờ xem động tác kế tiếp của Tiểu Cao mỹ nhân.

Trong lòng Chu Tử có chút áy náy với nàng, nên hành động lời nói đều vui vẻ hòa hợp, đáp lại: “Ta vẫn tốt, ngươi thì sao?”

Cao Liễn híp mắt cười nói: “Ta rất tốt nha!”

Nàng quay đầu sai bảo cung nữ theo cùng: “Rót cho ta một chén rượu!”

Cung nữ vội rót một chén rượu đưa tới.

https://thuviensach.vn

Cao Liễn bưng rượu, cảm thấy mặt phát sốt mắt phát cháy đầu óc lâng lâng, nàng vốn định đưa rượu cho Chu Tử, nhưng trong nháy mắt khi sắp đưa tới, cái mông lại theo phản xạ mà đau nhói, nhớ lại lần đầu tiên trong đời bị ai đó ở phủ Nam An vương đánh, tay bưng chén ngừng lại giữa không trung. Đầu óc nàng ta đã mơ màng, nhưng trận đòn đó lại khiến nàng thoáng tỉnh táo một chút, cảm thấy không nên chọc Chu trắc phi thì tốt hơn, nhưng rượu đã đưa ra không thể thu hồi được, đành cứ vậy chuyển hướng mời rượu Chu tiệp dư.

Vì vậy, khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Cao Liễn thoáng chút hoảng hốt, cười cười dời hướng của cái chén trong tay, nói với Chu Bích: “Tiệp dư nương nương, thiếp thân xin mời ngài một ly!”

Chu Bích còn chưa phản ứng, Chu Tử đã đưa tay nhận lấy chén rượu, cười cười nói: “Thiếp thân uống chén này thay Tiệp dư nương nương!”

Nàng ngửa cổ, uống hết rượu hoa Quế ngọt lành, sau đó nâng trả chén.

Cao Liễn lung la lung lay rời đi.

Giữa nơi ăn uống linh đình cực kỳ náo nhiệt như vậy, bóng dáng nhỏ gầy của nàng ta, thoạt nhìn có chút hiu quạnh.

Chu Tử dời tầm mắt khỏi người nàng ta, tiếp tục trông chừng Chu Bích,

Tất cả đều rất bình thường.

Không ai chú ý tới cung nữ vừa rót rượu kia, rất thành thạo đi xuyên qua các cấp bàn rượu, bóng dáng rất nhanh biến mất ở cửa phòng khách.

Triệu Trinh ngồi trong đại chánh điện, tay bưng một chén rượu, ngoài mặt như chăm chú chuyên tâm nghe Hưng Thịch đế đang nói không ngừng, thực tế là đang suy nghĩ chuyện Chu Tiệp dư mang thai vừa được trong cung mật báo.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cảm thấy, cho dù mình mặc kệ đứa bé trong bụng Chu Bích, chỉ sợ hoàng huynh cũng không muốn. Bởi vì cục diện chính trị còn chưa an ổn, nếu Chu Tiệp dư vốn có liên hệ dây mơ rễ má chặt chẽ với phủ Nam An vương sinh được hoàng tử, như vậy Hoàng đế sẽ cảm thấy vị trí của mình tràn ngập nguy cơ.

Nên làm thế nào đây?

Chu Tử sẽ nghĩ sao?

Triệu Trinh yên lặng suy tư.

Rốt cuộc Hưng Thịnh đế cũng nói xong, vung tay lên: “Mở tiệc đi!”

Bởi vì là gia yến, nên đều là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Hưng Thịnh đế và Triệu Trinh. Bọn họ ngồi đó trân mình nghe Hoàng đế an ủi, cổ vũ đến hơn nửa canh giờ, đã sớm phiền chết đi được, vừa nghe đến hai chữ “Mở tiệc”, lập tức sôi nổi hẳn lên.

Lão hoàng đế có rất nhiều con, cho dù đã chết non không ít, nhưng đằng sau Triệu Trinh cũng có khá nhiều đệ đệ, mỗi người một bàn, nhét đầy đại chánh điện. Hôm nay ăn uống linh đình, tiếng nói tiếng cười, thật cực kỳ náo nhiệt.

Giữa nơi vô cùng náo nhiệt đó, Triệu Trinh lại cảm thấy tim mình đột nhiên đập mạnh, trong lòng dường như hoảng sợ, giống như có truyện gì đó sắp xảy ra. Hắn buông chén rượu trong tay, ngồi thẳng người.

Chẳng nhẽ là Chu Tử?

Nghĩ tới đây, Triệu Trinh lập tức đứng dậy, chào Hưng Thịnh đế một tiếng, đi thẳng ra ngoài điện.

Ra khỏi điện, Triệu Tráng và Triệu Hùng lập tức đến đón.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lấy lại bình tĩnh, hỏi Triệu Tráng: “Có nhắn lời của ta cho trắc phi chưa?”

Triệu Tráng nói: “Nô tài đã nhắn với Ngân Linh, bảo Ngân Linh tìm cách nói cho trắc phi rồi!”

Triệu Trinh thoáng bình tĩnh, nhưng tim vẫn còn đập rất nhanh. Hắn hơi trầm ngâm, nói: “Ta đi thỉnh an Thái hậu!”

Dứt lời, chân đã nhấc, càng bước càng nhanh.

Triệu Hùng, Triệu Tráng gấp rút đuổi theo.

Sau khi uống hết chén rượu, mặt Chu Tử nóng rần lên, đây là phản ứng thường có sau khi nàng uống rượu, nên không đặc biệt chú ý, vừa chăm sóc Chu Bích vừa tùy ý ăn chút gì đó, ngay cả canh cũng không dám uống.

Không biết từ lúc nào, Chu Tử cảm thấy bụng có chút lâm râm đau đớn, lúc đầu còn chưa rõ ràng, còn có thể chịu đựng, Chu Tử cũng không quá để ý.

Nhưng theo thời gian trôi qua, đau đớn lại dần dần lan rộng, bắt đầu từ một điểm nhỏ lan dần ra cả bụng, càng ngày càng đau, giống như có một con dao găm đâm loạn trong bụng Chu Tử, một dao lại một dao, từng đợt rồi từng đợt. Hai tay Chu Tử ra sức ấn chặt bụng, muốn ép cơn đau xuống. Nhưng cơn đau này dường như không cách nào có thể chống cự, thân thể nàng mềm yếu ngã nghiêng xuống người Chu Bích.

Chu Bích vốn đang gắp nem rán mà tỷ tỷ thích cho nàng, tỷ tỷ lại mềm yếu ngã xuống, cực kỳ sợ hãi, ôm lấy tỷ tỷ, vội vàng nói với Lục Hà: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ xảy ra chuyện rồi!”

Lục Hà lại rất bình tĩnh, nàng ta đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi chạy tới, đỡ Chu Tử lên, luôn miệng hỏi: “Sao lại thế này? Chỗ nào không thoải mái?”

https://thuviensach.vn

Chu Tử miễn cưỡng nói: “ Bụng…. đau bụng…. đau chết mất……”

Lúc này Lục Hà quyết đoán, lập tức la lớn: “Không xong rồi, Chu trắc phi xảy ra chuyện!”

Cao Thái phi vốn đang nói chuyện năm xưa với Hàn Thái hậu, vừa nghe tiếng Lục Hà la lớn, lập tức đứng lên, nhấc chân chạy về phía Chu Tử.

Hàn Thái Hậu cùng Hoàng hậu cũng vội vàng bước đến, nhất thời bữa tiệc đại loạn.

Lục Hà vừa giúp Chu Bích chăm sóc Chu Tử, vừa la lớn: “Người đâu! Mau gọi thái y!”

Thái y còn chưa đến, trong sự hỗn loạn đến không chịu nổi Triệu Trinh đã xuất hiện ở cửa phòng khách lớn. Hắn giống như đã chạy đến, giữa đêm thu mát mẻ, trên trán hắn lại đầy mồ hôi.

Triều Trinh đứng ở ngoài cửa phòng khách, nhìn vào bên trong, liền nhìn thấy Chu Tử trong ngực Chu Thái phi và Chu Bích.

“Chu Tử….” trong nháy mắt hắn chìm vào hốt hoảng, rồi cố gắng bình tĩnh lại, nói với Triệu Tráng đã đuổi theo đến: “Mau gọi Hứa đại phu và Hầu đại phu! Lệnh cho cấm quân phong toả Hoàng thành!”. Vừa nói chuyện, cũng không quan tâm đến việc nam nữ khác biệt, vừa trực tiếp vọt nhanh vào phòng khách, chạy thẳng tới chỗ Chu Tử.

Bụng Chu Tử từ xoắn vặn đau đớn biến thành trầm xuống. Ngay trong nháy mắt Triệu Trinh ôm lấy nàng, trong cơn đau đớn nàng cảm thấy có một vật nhỏ hình tròn trượt xuống thoát ra khỏi thân thể, trượt ra bên dưới.

Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, một bàn tay ôm lấy mông nàng, lập tức có cảm giác thấm ướt. Hắn giơ tay lên nhìn, là máu tươi. Mặt sau của cái váy

https://thuviensach.vn

trắc phi nhiều mảnh màu đỏ tươi mặc trên người Chu Tử đã thấm ướt đầy máu.

Triệu Trinh ôm Chu Tử chạy ra ngoài, máu tươi nhỏ từng giọt từng giọt suốt đường đi.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, vừa chạy thật nhanh vừa nhỏ giọng nói: “Chu Tử, kiên trì một chút! Chu Tử, xin nàng! Chu Tử….”.

Chu Tử, nàng phải chịu đựng, nhất định phải chịu đựng. Ta nhất định sẽ khiến bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 82: Chất Chứa Phẫn Nộ, Báo Thù Rửa Hận

Đêm đã khuya, bởi vì Thanh Vân Điện gần phòng khách lớn nhất, dưới sự dẫn đường của cung nữ Ngọc Hương bên người Chu Bích, Triệu Trinh ôm Chu Tử bước vào phòng bên cạnh Thiên viện của Thanh Vân Điện. Vẫn ở thư phòng bên ngoài của phủ Nam An vương, Hứa đại phu và Hầu đại phu đến rất nhanh, chỉ chậm hơn ngự y một bước.

Hai vị đại phu mang hòm thuốc chạy tới.

Sau khi chẩn mạch, Hứa đại phu lấy một bộ kim bạc ra, rút một cây, sau khi lau rửa bằng rượu thuốc, nhắm ngay huyệt vị của Chu Tử mà đâm vào.

Máu chảy phía dưới của Chu Tử rất nhanh liền ngưng lại.

Trong lúc Hứa đại phu châm cứu, Hầu đại phu bắt đầu cầm bút kê đơn thuốc.

Châm cứu và kê đơn thuốc xong, bệnh tình đã được khống chế, Hứa đại phu và Hầu đại phu được mời đến sát vách nghỉ ngơi, Triệu Trinh ở lại trong phòng chăm sóc Chu Tử.

Chu Bích cùng Lục Hà theo sát phía sau Nam An vương, chạy theo tới. Mặc dù Lục Hà sốt ruột, nhưng vẫn đỡ Chu Bích lệ rơi đầy mặt theo, không để nàng ta chạy quá nhanh.

Lục Hà chỉ huy Ngọc Hương, lệnh cho Ngọc Hương dẫn Nam An vương vào Thiên viện của nàng ta và Chu Bích.

https://thuviensach.vn

Hai mẹ chồng nàng dâu Hàn Thái hậu và Hàn hoàng hậu, thêm cô cháu gái cũng đi theo Cao Thái phi đến ngoài viện.

Sau khi Cao Thái phi đến Thiên viện của Thanh Vân Điện, đã khôi phục vẻ bình tĩnh, ra sức khuyên Hàn Thái hậu và Hàn hoàng hậu về tẩm cung nghỉ ngơi trước, đợi khi có tin tức sẽ thông báo cho họ.

Hàn Thái hậu biết vị Chu trắc phi này bất quá cũng chỉ là một tiểu thiếp mà Nam An vương sủng ái thôi, không đáng cho mình lo lắng, liền bảo Hàn hoàng hậu dìu mình trở về tẩm cung nghỉ ngơi.

Sau khi Cao Thái phi tiễn họ đi xong, mới vào chỗ nhà kề mà Triệu Trinh và Chu Tử ở.

Chu Tử tỉnh lại, nàng đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Nhìn thấy Triệu Trinh đang siết lấy ôm thật chặt mình vào trong ngực, môi nàng run rẩy, khóc: "Triệu Trinh, nơi này thật đáng sợ! Những người này thật đáng sợ!"

Nàng liều mạng chui vào trong lòng Triệu Trinh, cả người co rúm lại.

Triệu Trinh dùng sức ôm nàng vào lòng, miệng thì thào an ủi: "Chu Tử, mọi việc qua rồi, về sau, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, không bao giờ để nàng bị tổn thương nữa, nàng cứ yên ổn sống trong phủ là được, sinh cho ta một đàn con. . . . . ."

Trong sự dịu dàng an ủi của hắn, thân thể Chu Tử dần buông lỏng, không phát run nữa.

Đúng vậy, thân thể Triệu Trinh gầy như vậy, eo mỏng manh như vậy, nhưng ngực của hắn lại ấm áp đến thế, an toàn đến thế.

Nằm trong ngực hắn, mình còn gì phải lo lắng nữa!

https://thuviensach.vn

Chu Tử tựa sát vào lồng ngực Triệu Trinh, cố gắng dựa thật gần, lấy được thêm nhiều ấm áp.

Chuyện như vậy trước kia nàng đã nghe nói rất nhiều, ví dụ nổi tiếng nhất là triều trước có một hoàng đế tên Nhân Tông, bởi vì hậu cung tranh đấu, kết quả cho đến khi chết, cũng không thể sinh được một người thừa kế còn sống, cuối cùng đành phải chọn một người cháu hoàng thất làm con thừa tự.

Từ chỗ Lục Hà, nàng loáng thoáng biết được Lục Hà vì sanh non mà vô sinh, cũng biết phủ Bắc Tĩnh vương năm đó đã xảy ra rất nhiều sự kiện tương tự, vì vậy vẫn lo lắng cho Chu Bích.

Chỉ là nàng không thể ngờ, lần này người bỏ độc lại xảo quyệt như thế, lớn gan như thế, điên rồ như thế —— lúc này đang là bữa tiệc đoàn viên của hoàng gia đó!

Như vậy có thể thấy được, cuộc sống của Chu Bích gian nan đến mức nào, Chu Bích đáng thương đến mức nào.

Chu Tử nhỏ giọng nói: "Triệu Trinh!"

"Ừ." Triệu Trinh nhẹ nhàng giật giật cánh tay, muốn Chu Tử thoải mái hơn một chút, "Ta đây."

"Xin thay thiếp bảo vệ thật tốt cho muội muội Chu Bích!"

"Được!"

Ta đồng ý với nàng, bảo vệ nàng, cũng bảo vệ người mà nàng yêu thương và quan tâm!

Cao Thái phi bước đến, ngồi xuống bên giường, nắm tay Chu Tử, nửa ngày mới nói: "Hôm nào đó chũng ta sẽ trở về Nam Cương!"

https://thuviensach.vn

Bà đã từng trải qua thói đời hiểm ác, trong cung đình, chuyện như vậy cho tới bây giờ chưa từng ít đi, năm đó bà cũng bị hãm hại sảy thai, Hàn Đức phi năm đó, bây giờ là Hàn Thái hậu cũng vậy, chỉ là họ đủ may mắn, đủ kiên cường, sau khi trải qua đả kích liền bắt đầu tỉnh táo, bảo vệ mình, trả thù người khác, cuối cùng còn sinh dưỡng được đứa con trai của chính mình.

Biết bao nữ nhân trong cung, bởi vì không chịu nổi sự đả kích này mà từ từ nhụt chí, từ từ điên loạn hoặc chết đi.

Chuyện hôm nay, thật giống như một vòng luân hồi, bất quá, bi kịch lại không ngừng quay lại.

Cao Thái phi nhỏ giọng nói với Triệu Trinh và Chu Tử: "Trong cung nữ nhân quá nhiều, âm khí quá nặng, tích góp dần qua từng thế hệ . . . . . Ngay khi thân thể khôi phục một chút, chúng ta liền trở về vương phủ!"

Triệu Trinh và Chu Tử đều đồng ý đáp lời.

Chu Tử cũng cảm thấy trong cung âm u tăm tối, nàng nhớ chánh viện bình bình thản thản không hề che dấu bất kỳ ganh ghét xấu xa nào của Thái phi, ít nhất nơi đó luôn sáng ngời ánh mặt trời.

Chu Bích và Lục Hà trông chừng Ngân Linh cùng Ngọc Hương nấu thuốc.

Sau khi thuốc đã nấu xong, Chu Bích nhún nhún bát thuốc vào nước lạnh, cảm thấy đã có thể uống được, lúc này mới tự mình bưng chén thuốc bước vào phòng kề.

Thấy Cao Thái phi đang ngồi bên giường và Nam An vương ôm thật chặt tỷ tỷ vào trong ngực, trong lòng Chu Bích rất vui vẻ, ánh mắt lại chua xót, suýt nữa rơi lệ —— tỷ tỷ có được nam nhân và mẹ chồng như vậy, nàng cũng yên tâm!

https://thuviensach.vn

Chu Bích cố nén nước mắt, từng muỗng từng muỗng đút tỷ tỷ uống thuốc.

Chu Tử thấy gương mặt Cao thái phi tiều tụy, lại vẫn trông nom mình, trong lòng cực kỳ cảm động, nhưng nàng không đành lòng, sợ Cao Thái phi mệt mỏi.

Chu Tử dời ánh mắt sang Cao Thái phi, nhỏ giọng nói: "Thái phi nương nương, ngài về phủ trước đi, thiếp thân không yên lòng về Triệu Tử!"

Cao Thái phi nghe thế, vội nói với Triệu Trinh: "Con chăm sóc Chu Tử cho tốt, ta về phủ trước, chăm sóc tiểu thế tử!"

Lại dặn dò vài câu, rồi mới rời đi.

Sắc mặt Chu Tử tái nhợt được Triệu Trinh ôm vào trong ngực, lại vẫn cố gắng an ủi muội muội: "Chu Bích, muội đừng lo lắng, không phải ta đã có tiểu thế tử Triệu Tử sao, đại phu cũng nói, thân thể ta khỏe mạnh, sau này vẫn còn có thể sinh được nhiều con! Muội nên chú ý chăm lo cho mình mới phải!"

Chu Bích gật đầu một cái, nén nước mắt, trên mặt cố gắng mỉm cười: "Tỷ tỷ, muội sẽ tự bảo trọng, tỷ yên tâm!"

Nàng tiếp tục đút Chu Tử uống thuốc.

Lúc rạng sáng, Hứa đại phu và Hầu đại phu lại tới chẩn mạch cho Chu Tử một lần nữa, kết luận là đã khống chế được, Chu trắc phi có thể ngồi xe kiệu do Vương Gia làm mà về phủ.

Mặc dù trong lòng Chu Bích vô cùng không muốn tỷ tỷ rời đi, nhưng cũng biết trong cung không phải là chỗ có thể ở lâu, cho nên liền đưa mắt trông mong nhìn tỷ phu ôm tỷ tỷ rời đi —— trong lòng nàng, Nam An vương đã là trượng phu của tỷ tỷ nàng, tỷ phu của nàng!

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm Chu Tử ngồi trên xe ngựa.

Mặc dù xe kiệu che chắn kín đáo, nhưng hắn vẫn cảm thấy khí lạnh của rạng sáng mùa thu đập vào mặt.

Triệu Trinh nhắm mắt lại, cảm thấy một trận gió lớn mạnh mẽ từ phía bắc tràn tới, quét qua mình, vẫn kiên quyết đi về phía trước.

Từ lúc nào hắn đã yêu nữ nhân trong ngực này?

Triệu Trinh không biết.

Hắn vẫn còn nhớ rõ, lúc mới bắt đầu, hắn chỉ xem nàng là một thông phòng mà dùng!

Rốt cuộc là từ khi nào, đã không thể làm rõ được, hắn chỉ nhớ, năm ấy khi hai người bọn họ ở cùng nhau, hắn mười bảy, mà nàng mới mười lăm.

Yêu liền yêu, còn cần phải có lý do sao?

Hắn chỉ yêu nữ nhân trong ngực này, nữ nhân hồn nhiên, ngây thơ, lương thiện, ngu ngốc, trung thực lại thích ăn dấm chua này.

Có lẽ chính bởi vì nàng là như vậy, cho nên bản thân mình mới đồng ý bỏ ra toàn bộ yêu thương và quan tâm!

Hắn luôn luôn dặn dò nàng: "Nàng phải ngoan, phải nghe lời!"

Rõ ràng nàng đã thật biết điều, rất nghe lời, nhưng mà, tai hoạ vẫn không thể lường trước mà tới tìm nàng.

Sự việc đã xảy ra, như vậy phải khiến những người đó trả cái giá thật đắt!

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhìn Kim kinh thật giống như bị một lớp sương mờ màu xanh dương bao phủ đang dần dần rõ nét trong sáng sớm, ôm chặt thân thể mềm mại ấm áp trong ngực, mắt phượng hơi híp.

Vào lúc đêm khuya, hình như dân chúng sinh sống lâu năm ở Hoàng thành Kim kinh nghe thấy trên đường phố bên ngoài không ngừng truyền ra tiếng vó ngựa và tiếng áo giáp sắt chạm vào nhau phát ra âm thanh leng keng lốp cốp, đều ý thức được là đã có chuyện xảy ra, không ai dám nhìn ra cửa.

Ngày hôm sau vừa mở cửa nhìn ra, đường phố vẫn là đường phố hôm qua, Hoàng Thành vẫn là Hoàng Thành hôm qua, hình như không hề có gì thay đổi!

Chỉ có người quan sát tỉ mỉ mới phát hiện, lính canh phòng của Hoàng Thành đã không giống với bình thường —— vốn dĩ phụ trách bảo vệ an toàn của Hoàng Thành là ‘thành vệ’ Hoàng Thành, mặc quân trang màu xanh đen, hiện tại đã đổi hết thành cấm quân mặc áo giáp màu xanh dương; vốn dĩ bốn cửa thành Hoàng Thành chỉ có cửa lớn chính môn mới có ba mươi hai người đứng canh, hiện tại cả bốn cửa thành đều có sáu mươi bốn người đứng canh; vốn dĩ trên tường thành Hoàng Thành, cách mỗi mười bước có một đồn một trạm, hiện tại trên tường thành Hoàng Thành hầu như mỗi bước đều có một trạm gác.

Người chú ý còn âm thầm suy đoán: "Cấm quân này chính là do Nam An vương chỉ huy, chẳng lẽ rốt cuộc Nam An vương không nhịn được, định phế bỏ Hưng Thịnh đế, định tự mình lên làm Hoàng đế sao! Nhưng mà, mặc dù một Hoàng đế nhiệt tình yêu thích quân sự, tôn sùng vũ lực thì rất mạnh mẽ, cũng chưa chắc đã thích hợp để thống trị quốc gia!"

Sau khi trở lại phủ Nam An vương, Triệu Trinh ôm Chu Tử trở về phòng phía đông của chánh viện. Bởi vì trong thuốc có thành phần an thần, rất nhanh Chu Tử liền ngủ mất.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh vẫn ở cùng nàng, đợi nàng ngủ say, rồi mới dặn dò Ngân Linh và Thanh Thủy cẩn thận trông chừng nàng, tự mình lại bước đến thư phòng ở bên ngoài.

Mấy người đứng đầu nhóm thân tín và ám vệ dưới tay hắn người cũng đã tới, đang chờ hắn!

Triệu Trinh ngồi xuống ghế trên, xoa xoa huyệt Thái Dương, sau đó hỏi: "Việc điều tra tiến hành đến đâu rồi?"

Phụ trách điều tra Hoàng Thành, thủ lĩnh ám vệ Triệu Quý nói: "Trong mảnh vụn của chén rượu có chất độc, người rót rượu chính là cung nữ ở Ngự thiện cục mà thi thể đã được phát hiện trong giếng cách phía nam phòng khách lớn năm mươi bước, nô tài truy xét người mà nàng ta lui tới hằng ngày, cuối cùng tra được nàng và thân tín Hách Đại Tài của Hoàng đế từng có tiếp xúc."

Triệu Hùng nói tiếp: "Chu Tiệp dư bị người đổi cho một cái muỗng có độc, loại độc dược này đến từ Ba Tư, không màu không mùi, cực kỳ khó chữa, nhưng giá cả lại rất đắt, sợ là người bình thường không thể mua được; hơn nữa, nô tài tra được, không ít nữ nhân từng mang thai trước kia của Hoàng thường đều đã dùng qua loại thuốc này."

Hắn dừng một chút, mới nói: "Cuối cùng nô tài tra được thị tì Hồ Đại ma ma của mẫu thân hoàng hậu, từng có tiếp xúc với thương nhân Ba Tư nổi danh - Lan Luân của Trạng Nguyên phường, đang tiếp tục tra xét."

Mắt phượng của Triệu Trinh khép hờ, lông mi thật dài không nhúc nhích, nếu không nhìn thấy ngón tay thon dài của Vương Gia gõ từng cái từng cái lên tay vịn ghế, bọn người Triệu Hùng sẽ cho là hắn đã ngủ thiếp đi.

"Tiếp tục truy xét, chút đầu mối nào cũng không được bỏ qua!"

https://thuviensach.vn

Ngày mười sáu tháng tám, vẫn là ngày nghỉ lễ của Đại Kim triều, Hoàng đế đại thần đều không cần vào triều, trong thành Kim kinh người đến người đi, cực kỳ phồn hoa náo nhiệt.

Giáo trường phía đông của phủ Nam An vương, nghênh đón một vị khách đặc biệt.

Trong mật thất thư phòng bên ngoài của Triệu Trinh, chỉ có hai người Nam An vương Triệu Trinh và Hưng Thịnh đế Triệu Chính.

Hưng Thịnh đế đánh giá vị Tam đệ này của mình một chút, phát hiện trên người hắn mặc một bộ áo lụa trắng bạc cực mỏng, mặc dù đã không còn mặc bộ quần áo lễ phục Thân Vương thêu Hải Long màu trắng hôm qua, nhưng phía trên vẫn loáng thoáng dính lốm đốm vài vết máu, hắn đây là bộ quần áo mặc bên trong lễ phục hôm qua, chẳng thèm để ý, chỉ cởi bộ lễ phục Thân Vương dính đầy máu bên ngoài xuống, bận rộn cả đêm, vẫn chưa kịp thay bộ y phục cũng đã bị thấm vết máu này!

Xem ra, vị hoàng đệ này thật sự tình sâu nghĩa nặng với vị Chu trắc phi kia của hắn!

Chẳng lẽ, mối quan hệ tốt đẹp giữa hắn và Triệu Trinh cứ như vậy mà kết thúc sao?

Hưng Thịnh đế âm thầm thở dài, đây là điều mà hiện nay hắn không muốn nhìn thấy!

Lúc này đã xế chiều, ánh mặt trời đã ngã về tây chiếu xuyên qua màu lụa mỏng của cửa sổ Yên Vân, chiếu vào tròng mắt trầm tĩnh trên mặt Triệu Trinh.

Hưng Thịnh đế Triệu Chính hít sâu một hơi, quyết định nói thật: "Tam đệ, chắc hẳn đệ cũng tra ra được, chén rượu trong tay Cao mỹ nhân đúng thật là có độc. Ta đoán hắn đã có lệnh rằng, mặc kệ là ai, chỉ cần đến chỗ

https://thuviensach.vn

Chu Tiệp dư mời rượu, đều sẽ đổi hết lại thành rượu độc! Chỉ là, trắc phi kia của ngươi không cho muội muội của nàng uống..., ta cũng không để ý lắm, dù sao đứa nhỏ trong bụng Bích Nương cũng là của ta, may mắn không bị sảy cho thấy mạng hắn lớn, có duyên phận cha con với phụ hoàng như ta!"

Hắn nhìn chằm chằm Triệu Trinh: "Người hạ độc phía sau không phải là ta!"

"Đệ biết rõ không phải là ngài, " mắt phượng của Triệu Trinh như điện quét mắt nhìn hắn ta một cái, "Là hoàng hậu của ngài!"

Hắn cười lạnh một tiếng: "Hoàng huynh ngài cưới được một thê tử thật tốt, thì ra ở phủ Bắc Tĩnh vương đầy rẫy oan hồn, không biết đã chết bao nhiêu sinh mệnh nhỏ rồi!"

Sắc mặt Triệu Chính hơi trầm xuống, thở dài nói: "Hoàng hậu là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta, là biểu muội ruột thịt của ta, ta cũng chỉ nể mặt mũi mẫu thân, nhịn nàng một chút ——"

"Vậy bèn trơ mắt nhìn trên tay ả ta dính đầy máu tươi?" Triệu Trinh cắt đứt hắn, giọng thêm kích động, "Hiện tại, trên tay ả ta lại có thêm tánh mạng của con đệ và máu của nữ nhân của đệ!"

Hắn cười lạnh lùng, cười mang theo tàn nhẫn và đẫm máu: "Hoàng đế ca ca của đệ, ngài hãy yên tâm, đệ sẽ khiến ả nợ máu trả bằng máu!"

Hưng Thịnh đế nhìn hắn, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói: "Đệ xem làm thế nào thì làm đi!"

Hắn cứ thế mà rời đi, dáng vẻ rất ung dung.

Đúng vậy, lòng dạ của vị hoàng hậu biểu muội này cũng quá độc ác, may là Triệu Trinh trừ thay hắn, như vậy hắn cũng dễ đối phó với Thái hậu và

https://thuviensach.vn

cữu cữu nhà mình —— không phải là ta, là Triệu Trinh!

Mười bảy tháng tám, giờ dần, chuông tang trong cung kêu vang —— thê tử kết tóc của đương kim Hưng Thịnh đế - hoàng hậu Hàn thị đã qua đời.

Ngày mười tám tháng tám, cha của Hàn hoàng hậu, Thượng thư bộ Binh - Hàn Đức Thọ xin từ quan, chính thất Kim phu nhân của Hàn Đức Thọ chết bất đắc kỳ tử.

Ngày mười chín tháng tám, cả nhà thị tì Hồ Đại ma ma của Kim phu nhân mất tích khỏi Kinh Thành, vội vã biến mất ở nhân gian.

. . . . . .

Sau khi Triệu Trinh biết được những tin tức này, chỉ là lạnh lùng hỏi Triệu Quý: "Tỷ muội con lai mang dòng máu Tây Nhung nuôi ở Tây Bắc kia hôm nay ra sao rồi?"

Triệu Quý khom mình hành lễ: "Đã trưởng thành rồi!"

"Thông qua Tổng đốc Lâm Hiếu Từ của Tây Bắc, tiến cống dâng hai nàng đó cho hoàng thượng!"

"Dạ!" Triệu Quý đáp lời.

Đôi tỷ muội con lai song sinh kia thật đúng là một đôi báu vật tuyệt thế, khi Vương Gia bình định Tây Bắc, bản thân hắn chướng mắt, hiến tặng cho hoàng thượng cũng coi như là đưa cho đúng người, người bình thường mà nhận được hai nàng ấy, sợ là sẽ phải tổn thọ, sợ là không có phúc để hưởng!

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ nhất a! Triệu Trinh bắt đầu báo thù sao!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 83: Khỏi Bệnh, Trở Về Nhuận Dương

Sau một loạt bận rộn, lúc này cơn tức giận mãnh liệt mênh mông trong lòng Triệu Trinh mới chậm rãi rút đi một ít. Hôm đó, hắn bận rộn một lát ngoài thư phòng, thấy sắc trời còn sớm, không biết Chu Tử thế nào rồi, vì vậy liền chắp tay sau lưng từ từ thong thả bước về chánh viện.

Sau khi bước vào chánh viện, vòng qua bình phong, Triệu Trinh liền thấy Chu Tử đang nằm ở hành lang phơi nắng.

Kể từ sau sự kiện trong cung, Chu Tử liền ưa thích ánh mặt trời, trở về vương phủ, chỉ cần rãnh rỗi, liền bảo Ngân Linh đỡ nàng đến hành lang phơi nắng. May nhờ vừa qua khỏi tiết Trung thu, mặc dù gió thu đã khiến thời tiết bắt đầu mát mẻ, nhưng ở hành lang này, bởi vì gió bị chái nhà chặn lại, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người rất thoải mái.

Chu Tử vốn nằm trên ghế dựa có trải đệm rất mềm mại, không biết tại sao đột nhiên lại ngồi dậy, Triệu Trinh chú ý nhìn kỹ, thì ra Ngân Linh đang bưng một chén mì tới.

Trong khoảng thời gian này, tâm tình Chu Tử có chút sa sút, khẩu vị cũng có chút biến hóa, thích ăn chút mì và thức ăn thôn dã đơn giản, ví dụ như mì trứng gà, khoai lang, cháo ngô.... Ăn xong, không phơi nắng chính là ngẩn người, nếu không chơi đùa với tiểu thế tử, cũng không trao đổi nói năng gì với Triệu Trinh. Với điều này, Triệu Trinh có chút lo lắng, liền muốn nhín chút thời gian ở bên cạnh Chu Tử.

Lúc Chu Tử đang ăn mì, Triệu Trinh đã bước tới.

https://thuviensach.vn

Nàng nhìn hắn một cái, tiếp tục cúi đầu ăn mì.

Gần đây nàng gầy đi không ít, thân thể từ từ khỏi hẳn, thèm ăn cũng theo đó mà tăng dần, rất dễ thấy đói, vì vậy cũng không chút khách khí ăn nhiều hơn.

Thanh Châu đưa một cái ghế đến, Triệu Trinh im lặng không lên tiếng ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, yên tĩnh nhìn Chu Tử ngốn thức ăn.

Triệu Trinh cảm thấy cho dù Chu Tử ngốn thức ăn, cũng rất đáng yêu, thoạt nhìn giống như con heo nhỏ sắp bị làm thịt lại tăng cân liên tục không ngừng, ngu ngốc buồn cười đáng yêu đến mức không nói thành lời.

Bất quá, mấy ngày nay khí sắc Chu Tử quả thật đã khôi phục, trên mặt lại có nét ửng hồng khỏe mạnh.

Triệu Trinh thấy Chu Tử như vậy liền cảm thấy vui mừng, rất có cảm giác hài lòng của chủ nhân đã chăn nuôi thành công ra một chú heo con.

Buổi tối ở trên giường, Triệu Trinh nằm sóng song bên cạnh Chu Tử, tay phải tự chủ trương đưa tới, linh hoạt chui vào trong quần áo Chu Tử, nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng Chu Tử, chạm tay vào cảm thấy mềm mại trơn nhẵn, hắn không nhịn được lấy tay ngắt chút thịt mập phì mới tăng thêm trên bụng Chu Tử, không tiếng động mỉm cười.

Chu Tử cũng phát hiện, nhỏm người dậy, hỏi: "Có phải nơi đó của thiếp có thêm không ít thịt?"

Trong bóng tối, Triệu Trinh cười cười, nói: "Ừ."

Chu Tử có chút ngượng ngùng, chui đầu sâu vào trong ngực Triệu Trinh, thật lâu không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cho là nàng đã ngủ thiếp đi, kéo chăn, choàng lên vai Chu Tử, Chu Tử lại giùng giằng vén chăn xuống, trong miệng còn oán giận: "Sức nóng trên người chàng quá lớn, ngủ bên cạnh chàng mà đắp kín thì luôn nóng không chịu nổi!"

Triệu Trinh không nói gì, hơi kéo chăn xuống, sau đó đưa cánh tay phải tới dưới cổ Chu Tử, để Chu Tử gối lên.

"Này, " Chu Tử gối đầu lên cánh tay hắn mà cũng không nằm yên, lộn xộn xoay đến xoay đi, "Phật nhảy tường lần trước chàng đem về cho thiếp, mua ở đâu vậy?"

Triệu Trinh với tay và cái chân dài qua, giam cầm Chu Tử vào trong lòng mình, không cho nàng lộn xộn, sau đó mới hỏi: "Muốn ăn?"

"Dạ." Chu Tử không thể cử động, nghiêng thân mình, mắt to lấp lánh sáng ngời nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh kéo tay nàng, đặt lên nơi đó trên bụng mình.

Chu Tử lập tức chạm vào một thanh cứng rắn.

Nàng thấy trong một tháng mình dưỡng bệnh, Triệu Trinh cũng liên tục nhịn một tháng, tựa như hòa thượng ăn chay, tâm vững như núi, thủ thân như ngọc, trong lòng cũng có chút cảm động, có chút đau lòng, nàng với tay kéo hai cái, sau đó khoác chăn lên người, lật người cưỡi lên người Triệu Trinh.

Giữa trưa ngày hôm sau, sau khi Chu Tử và Cao Thái phi ăn xong bữa trưa, Cao Thái phi chơi đùa với Triệu Tử, Chu Tử trở về nhà kề phía đông trước.

Chu Tử đã có hẹn, cho nên vừa về đến nhà kề phía đông, liền lệnh cho Ngân Linh đến cửa chánh viện chờ nhận đồ.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh mới vừa đợi một lát, quả nhiên thấy Triệu Tráng mang theo một hộp đựng thức ăn tới, giao hộp đựng thức ăn cho Ngân Linh xong, muốn đi, Ngân Linh kéo Triệu Tráng lại: "Cái này đặt ở tửu lâu nào?"

Triệu Tráng cười một tiếng, nói: "Vương Gia không cho nói!"

Nói xong, chợt lách người, khéo léo tránh thoát khỏi kiềm chế của Ngân Linh, lui về phía sau mấy bước, xoay người bỏ chạy.

Ngân Linh muốn đuổi theo, lại cảm thấy biểu diễn cái màn này ở cửa chánh viện quá không thích hợp, vì vậy tức giận xách hộp đựng thức ăn rời đi.

Cao Thái phi đi ngủ trưa, Chu Tử liền đem Triệu Tử về phòng mình, bỏ lên trên giường La Hán.

Triệu Tử đã biết ngồi, ngã trái ngã phải ngồi trên giường La Hán, cầm con chó bông Chu Tử làm cho bé cắn tới cắn lui, nước miếng chảy đầm đìa.

Thỉnh thoảng Chu Tử sờ mặt béo tròn của bé một cái, vặn chân mập của bé một cái, trêu chọc bé. Cuối cùng chọc Triệu Tử nóng nảy, vung vẩy hai tay, mông béo ngã trên giường, rất nhanh liền dựa vào người mẫu thân, thừa dịp Chu Tử không chú ý, cái đầu chui vào trước ngực Chu Tử, miệng nhỏ nhanh chóng ngắm chuẩn hung ác cách lớp áo cắn lên ngực Chu Tử.

Chu Tử bị bé cắn phải chợt đau nhói, muốn đẩy bé ra, lại sợ Triệu Tử mới biết ngồi ngã xuống, cuối cùng đành phải ôm lấy Triệu Tử đang cắn trước ngực không buông, nước mắt lưng tròng rơi lệ đầy mặt.

Lúc Triệu Trinh bước vào, nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Hắn bước nhanh tới, ngồi xuống bên giường La Hán, trầm mặt, một tay nắm lấy bộ ngực bị Triệu Tử cắn, một tay đưa vào trong miệng Triệu Tử.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử đang cắn hăng hái, bị ngón tay phụ thân quấy rầy, lập tức nhả ngực ra, cắn ngón tay.

Chu Tử được Triệu Trinh giải cứu, trong đôi mắt to chứa đầy nước mắt, chăm chú nhìn chằm chằm Triệu Tử, thực hiện thao tác tố cáo không tiếng động.

Miệng nhỏ mới mọc mấy cây răng của Triệu Tử cắn mấy cái lên ngón tay Triệu Trinh, phát hiện không mềm mại giống ngực của mẫu thân, độ khó quá cao, tức giận nhả ra.

Lúc này Ngân Linh xách hộp đựng thức ăn bước vào.

Chu Tử ngửi thấy mùi thơm nồng nặc của món Phật nhảy tường từ hộp đựng thức ăn, liền tự giác lấy cái bàn nhỏ đặt bên giường La Hán.

Ngân Linh để hộp thức ăn lên bàn nhỏ, sau đó múc cho Chu Tử một chén.

Bởi vì biết Triệu Trinh chuẩn bị cho mình ăn Phật nhảy tường, cho nên lúc Chu Tử dùng cơm trưa với Thái phi chỉ ý tứ ăn gần nửa chén cơm, hiện tại đã sớm đói bụng, nàng đưa lưng về phía Triệu Trinh và Triệu Tử cầm lấy đũa nhai lấy nhai để.

Đang ăn ngon, Chu Tử cảm thấy sau lưng ngứa một chút, nàng vặn vẹo uốn éo phần lưng, tiếp tục ăn thật nhiều. Nhưng ngay sau đó một thân thể mềm mại dán lên lưng nàng, ngay sau đó Chu Tử cảm thấy phần lưng ẩm ướt —— lại bị Triệu Tử gặm rồi.

Chu Tử phiền chết đi được, để đũa xuống, dùng cánh tay quắp Triệu Tử tới, đặt trên chân mình, sau đó gắp một quả trứng bồ câu bỏ vào miệng nhai, nhìn nhìn Triệu Tử đang chăm chú nhìn mình, rất muốn miệng đối miệng mớm cho Triệu Tử.

https://thuviensach.vn

Nàng do dự một chút, nghiêng đầu nhìn Triệu Trinh phía sau một cái, lại phát hiện Triệu Trinh đã đứng lên, đang dùng ánh mắt không tán thành nhìn mình!

Chu Tử chột dạ nuốt trứng bồ câu xuống, cảm thấy thật có lỗi với Triệu Tử đang bụng đói kêu vang nước miếng ròng ròng, dùng đũa chấm chấm nước canh, đút vào trong miệng Triệu Tử.

Triệu Tử chưa từng được ăn món ngon như vậy, chậc chậc cái miệng nhỏ nhắn, đưa tay sờ Chu Tử, ý bảo còn muốn ăn nữa.

Chu Tử nhìn đuôi mắt phượng nho nhỏ của bé khẽ nhíu, lông mi dày dài đen chớp chớp, có thể nói là phiên bản bé nhỏ đáng yêu của Triệu Trinh, không khỏi vô cùng yêu thích, lại vội vàng chấm chút nước canh cho bé ăn.

Vì vậy Triệu Tử càng vui vẻ hơn, ngồi trên đùi mẫu thân hươ tay múa chân vô cùng vui sướng.

Triệu Trinh nhìn một lớn một nhỏ tham ăn, cảm thấy hắn là mình nên đau đầu, tuy nhiên lại không tự chủ được mà buồn cười, hắn không quen cười, cho nên chỉ yên lặng đứng nhìn. Cuối cùng khi hắn thấy Triệu Tử vươn tay vào trong miệng Chu Tử móc mấy món ăn ngon, Triệu Trinh liền không thể nhịn được, xoay đầu buồn cười.

Triệu Tử chơi mệt, bị Chu Tử thả lên trên giường, vỗ mấy cái liền ngủ mất.

Triệu Trinh và Chu Tử cũng nằm xuống giường.

Một nhà ba người nhét chung một chỗ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Buổi chiều khi Triệu Trinh bước ra ngoài, sợ Chu Tử và Triệu Tử ngủ trưa quá lâu, buổi tối không ngủ yên được, trước khi đi liền gọi Chu Tử và Triệu Tử tỉnh dậy.

https://thuviensach.vn

Chu Tử liền mang Triệu Tử đi gặp Cao Thái phi.

Đến chánh phòng, mới phát hiện Cao Thái phi đang trông chừng Hoàng Oanh chỉ huy mấy cung nữ dọn dẹp hành lý.

Chu Tử không giúp đỡ được gì, liền đứng cạnh Cao Thái phi.

Ngân Linh ôm Triệu Tử đi tới, Cao Thái phi vừa đón lấy Triệu Tử, vừa nói: "Hành lý của các con đã thu dọn xong chưa?"

"Đã thu dọn xong rồi ạ!"

Đồ đạt của Triệu Tử đều ở chỗ tổ mẫu, bên kia Chu Tử chỉ cần thu dọn hành lý của nàng và Triệu Trinh, từ hai ngày trước Ngân Linh và nhóm Thanh Châu đã thu dọn xong rồi.

"Ngày mai sẽ phải rời khỏi Kim kinh, " Cao Thái phi đứng trước cửa sổ nhìn lại trong phòng, "Ta đây cả đời sinh ở Kim kinh, lớn lên ở Kim kinh, chưa từng rời khỏi Kim kinh!"

Trên mặt bà nhàn nhạt ẩn chứa phiền muộn.

Chu Tử suy nghĩ một chút, an ủi: "Nam Cương bốn mùa rõ ràng, trừ mùa đông ấm hơn Kim kinh một chút, thật ra cũng không có gì khác biệt, đến lúc đó thiếp thân đưa Thái phi ngài dạo khắp trong ngoài thành Nhuận Dương, có rất nhiều chỗ để vui chơi!"

Cao Thái phi từ buồn hóa vui, nói: "Được! Đến lúc đó chúng ta cũng mang tiểu thế tử theo!"

Lần này Triệu Trinh chỉ mang theo một đội ám vệ cùng một đội vệ binh vương phủ hầu hạ bên cạnh, bởi vì không nhiều người, nên quyết định ngồi thuyền xuôi Đại Vận Hà (kênh đào lớn trên sông, dài 1794km, là kênh đào cổ đại dài nhất thế giới của TQ) trở về Nam Cương.

https://thuviensach.vn

Thuyền lớn đi trên kênh đào một tháng, rốt cuộc cũng đến Nhuận Dương vào ngày mười sáu tháng mười.

Trong gió rét xào xạc cuối mùa thu, các quan viên và các tầng lớp sĩ - thương của thành Nhuận Dương chờ trên bến tàu, nghênh đón Nam An vương gia đã lâu không về đất phong.

Chu Tử phát hiện, vì Cao Thái phi đến mà phủ Nam An vương ở thành Nhuận Dương trở nên náo nhiệt. Mỗi ngày quý phụ quý nữ tới đây bái phỏng Cao Thái phi nối liền không dứt, chánh viện của Cao Thái phi mỗi ngày đều có khách quý chật nhà.

Chu Tử cảm thấy ở đó, Cao Thái phi phải nghe đầy tai những lời nịnh nọt, mỗi câu mỗi lời đều có vài tầng ý tứ, nói một lời phải suy nghĩ nửa ngày, quá mệt mỏi, quá phồn hoa náo nhiệt rồi, cho nên liền mang theo Triệu Tử và nhũ nương về Diên Hi cư.

Nhũ nương và Ngân Linh mang theo Triệu Tử vào ở trong nhà kề của Diên Hi cư, Triệu Trinh và Chu Tử vẫn như trước về ở nơi phòng ngủ chính.

Hôm đó, Chu Tử ôm Triệu Tử, mang theo đám người Ngân Linh đến chánh viện thăm.

Sau khi vào chánh viện, Chu Tử phát hiện trong phòng đợi bên ngoài chánh đường có mấy nha hoàn xa lạ ăn mặc lòe loẹt, biết hôm nay Thái phi có khách, liền muốn rời đi.

Cao Thái phi lại sớm dặn dò Hoàng Oanh, nói là chờ khi Chu trắc phi tới liền nhất định phải mời vào, cho nên Hoàng Oanh liền cười dẫn Chu Tử vào.

Chu Tử đi vào, liền thấy Kim phu nhân và Vương Tích Trân ngồi trên ghế cao bên trái chánh đường.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi cười nói: "Chu Tử, mau tới đây!"

Lại nói: "Chắc con chưa biết! Nếu bàn về vai vế thân thích, Tích Trân còn là biểu muội của Trinh nhi!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 84: Hỏi Thăm Tin Tức, Chu Tử Ghen Tị

Nghe Cao Thái phi nói, Chu Tử liền cười nhìn Vương Tích Trân, nghĩ thầm: biểu muội của Triệu Trinh? Quan hệ thân thích thế này nên nói sao nhỉ? Nàng vẫn nhớ rất rõ lần đầu tiên mình ăn dấm của Vương Tích Trân, Triệu Trinh đã giải thích thế này —— "Tích Trân là tứ tiểu thư của nhà Vương Thừa tướng, trưởng nữ của Vương Thừa tướng chính là Thục phi nương nương trong cung, mẹ đẻ của thập thất đệ."

Vương Tích Trân thấy ánh mắt Chu trắc phi mang theo nghi vấn, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp như tiên hơi đỏ lên, lại vẫn mỉm cười không nói.

Đây chính là điều mà Cao Thái phi tán thưởng nhất ở nàng, không để ý thiệt hơn, gặp chuyện không loạn, đây chính là dáng vẻ của đại gia khuê tú.

Cái gì Chu Tử cũng tốt, chỉ không đủ khôn khéo, không đủ dáng vẻ.

Chu Tử ngồi xuống ghế cao phía bên phải Cao Thái phi.

Kim phu nhân cùng Vương Tích Trân đứng dậy hành lễ với Chu Tử.

Chu Tử rất ung dung, mỉm cười gật đầu một cái, nói: "Mình là thân thích, không cần đa lễ, đứng lên đi!"

Lời nàng nói có hơi muộn, Kim phu nhân cùng Vương Tích Trân đã hành lễ rồi. Bất quá họ cũng rất có phong độ, đều mỉm cười tự mình ngồi lại vị trí cũ.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi hỏi Chu Tử tình hình tiểu thế tử trước, Chu Tử nói rõ từng việc. Bởi vì có khách, Cao Thái phi liền lệnh cho Nhũ Yến và Ngân Linh cùng nhau theo nhũ nương mang tiểu thế tử đi dạo trong vương phủ một chút: "Đây đều có thể là sản nghiệp tương lai của tiểu thế tử, hắn là tiểu chủ tử tương lai lại chưa quen thuộc nơi này là không được!"

Kim phu nhân và Vương Tích Trân nghe lời Cao Thái phi nói, đều nhắm mắt không nói.

Đứa bé nhỏ như vậy, còn chưa được một tuổi, lại được phong Thế tử, thật sự là vinh sủng (vinh quang + yêu chìu) quá mức!

Chu Tử vẫn còn rất để ý tới thân phận "Biểu muội" bất thình lình của Vương Tích Trân, quyết định kéo đề tài này trở lại, làm nũng với Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, Vương tiểu thư và trong phủ chúng ta. . . . . ."

Cao Thái phi suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy khúc mắc trong đó rất khó nói ra, cuối cùng úp úp mở mở nói: "Di nương mẫu thân của Tích Trân, là muội muội của mẫu thân ta."

Chu Tử vẫn cảm thấy còn có chút nghi vấn: lão thái thái lão tổ mẫu của Cao phủ trăm năm thế gia ở Kim kinh, nữ nhi của muội muội bà cũng chính là cháu ngoại gái của bà lại đi làm tiểu thiếp của người khác, cho dù cái người khác đó là Vương lão Thừa Tướng đại nhân trước kia?

Nàng rất muốn hiểu rõ, nhưng Cao Thái phi lại không nguyện ý tiếp tục phổ cập thông tin, Vương Tích Trân và Kim phu nhân cũng không muốn nói thêm, vì vậy không thể làm gì khác hơn là xếp cờ im trống không hỏi tới nữa.

Ngược lại hôm nay Cao Thái phi hào hứng bừng bừng.

Bởi vì mẹ đẻ của Vương Tích Trân có thân phận quá thấp trong Cao phủ, nên luôn luôn không dám bàn việc hôn nhân với bên này, ngay cả bản thân

https://thuviensach.vn

Vương Tích Trân cũng luôn không đề cập tới, cảm thấy rất mất mặt, chỉ nghe được Vương Thục phi đã chết có bàn việc hôn nhân với Cao phủ. Bất quá lần này nghe nói Cao Thái phi đến vương phủ ở Nam Cương, nàng và Diêu Thụy Hà đều cảm thấy lần này là cơ hội cuối cùng, cho nên mới mặt dày tới đây bái kiến Cao Thái phi.

Cao Thái phi giống hệt Triệu Trinh, cũng không quá hiếu khách, thế nhưng dù sao đây cũng là thân thích với mẫu thân Cao lão phu nhân đã qua đời bên kia, cho nên đối đãi cũng thân thiết hơn mấy phần.

Mấy người bọn họ ngồi nói chuyện phiếm trong chánh đường, nói đến chuyện thành công khi đại ca Vương Tích Triều của Vương Tích Trân vùng lên lấy lại tính nhiệm.

Vương Tích Triều nương tựa vào Tống Thục phi trong cung, tốn hơn phân nửa gia tài còn lại trong nhà, mưu cầu vùng lên lấy lại tín nhiệm.

Với chuyện này, tâm tư Vương Tích Trân phức tạp, trên mặt lại vẫn vui cười: "Đại ca được hoàng thượng phái đến phủ Long Châu ở Bắc Cương làm Tri Phủ, cả nhà cũng cùng đến, cũng viết thư bảo Tích Trân đi theo!"

Tình huống thực tế là Vương Tích Triều cảm thấy thứ muội này của mình có bộ dạng xinh đẹp, muốn gả Vương Tích Trân cho Tổng đốc Bắc Cương - Mã Liên Phương làm vợ kế, luôn viết thư thúc giục Vương Tích Trân đến.

Vương Tích Trân hỏi thăm một chút, tuổi của vị Tổng đốc Mã Liên Phương này đã hơn bốn mươi, mặc dù chánh thê đã chết, nhưng cũng hoàn hoàn chỉnh chỉnh để lại năm con trai đã trưởng thành; Mã Tổng Đốc cũng không bạc đãi chính mình, trong phòng cũng có vô số đào hồng liễu xanh.

Cho nên, nàng không muốn gả, nhưng đại ca ép quá, nàng liền muốn đập nồi dìm thuyền, nếu có thể gả cho chủ tử Nam An vương Triệu Trinh của Mã Liên Phương, cho dù có làm tiểu thiếp cũng nguyện ý —— khi còn bé,

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đã đồng ý sẽ cưới nàng, chỉ là hiện tại lại bị một tiện tỳ mê hoặc!

Cao Thái phi so sánh một chút, phát hiện bởi vì Kim phu nhân và Vương tiểu thư xuất thân cao quý, lời nói cử chỉ rất có phong phạm quý nữ của nhà quyền quý; mặc dù Chu Tử ung dung dễ gần, nhưng lại không thích nói chuyện, chỉ cười nhẹ nhàng, không khỏi có chút quá ít lời.

Bà thở dài trong lòng —— bà có cảm giác đang ép rắn nuốt voi rồi!

Triệu Trinh đã nói rất rõ với bà: "Mẫu thân, con trai không thích nữ nhân tới lui thân thiết, luôn mưu toan làm ảnh hưởng đến việc lớn của trượng phu, Chu Tử như thế là rất tốt!"

Nhưng mà, quý phụ quý nữ không tới lui giao tiếp, chẳng lẽ ngày ngày cứ chui rúc trong phủ mà đấu đá sao?

Cao Thái phi nhìn Chu Tử một cái, phát hiện mặc dù trên mặt Chu Tử là nụ cười, nhưng nụ cười cũng không có trong đáy mắt, trong lòng lại thở dài.

Triệu Trinh thật sự đối xử với Chu Tử quá tốt rồi, chỉ quan tâm đến một mình nàng. Trừ khi Chu Tử đấu đá với mẹ chồng là bà, nếu không đấu đá trong phủ gì đó, một chút cũng không có!

Nhưng mà, Chu Tử vừa hiếu thuận, lại còn tự mình sinh ra Bánh Bao nhỏ trắng tròn đáng yêu!

Nghĩ đến Triệu Tử, trong lòng Cao Thái phi liền thỏa mãn, vội hỏi Chu Tử: "Tiểu thế tử đi theo con, hiện tại đã quen chưa?"

Nói đến tiểu Triệu Tử, nụ cười gượng gạo trên mặt Chu Tử lập tức biến thành chân thật, nói: "Bé đang mọc răng, luôn cắn lên người con, rất đau!"

https://thuviensach.vn

Cao thái phi cũng cười: "Không cắn người làm mẹ như con, chẳng lẽ thằng bé dám cắn tổ mẫu già nua như ta?"

Chu Tử không đồng ý, nói: "Thái phi ——"

"Ha ha ha ha!" Cao Thái phi cười lớn.

Kim phu nhân và Vương Tích Trân cũng vội cười theo.

Thấy cũng sắp đến trưa, Cao Thái phi và Chu trắc phi nói đến tiểu thế tử liền nói thật cao hứng, cũng không nói đến chuyện cơm nước, Kim phu nhân cùng Vương Tích Trân liền cáo từ rời đi.

Cao Thái phi và Chu Tử cũng không giữ lại, chỉ lệnh cho Hoàng Oanh tiễn họ.

Buổi tối, Triệu Trinh trở lại Diên Hi cư, hắn vừa vào nội viện, Chu Tử liền cười hì hì ra đón.

Tối nay Chu Tử mặc một bộ lụa đen mỏng rộng thùng thình, mơ hồ lộ ra áo yếm màu đỏ cùng váy kép màu đen nhũ kim loại, trên búi tóc là một đàn trâm bươm bướm bằng vàng, tôn lên đôi mắt đen trong suốt như Mặc ngọc, hơn nữa đôi môi đỏ tươi, thoạt nhìn không giống bình thường.

Triệu Trinh không khỏi nhìn sâu một cái, lại liếc mắt đi.

Xưa nay Triệu Trinh đều thích Chu Tử ăn mặc thật xinh đẹp, thật vui vẻ. Thấy Chu Tử của hắn vui vẻ, trong lòng cũng vui theo, quả thực là cực kỳ vui mừng.

Triệu Trinh nắm tay Chu Tử dắt về phòng ngủ.

Vừa vào đến cửa phòng, Triệu Trinh đã có ý nhìn lướt qua trong phòng, phát hiện Triệu Tử không ở đây, liền hỏi một tiếng: "Thế tử không có ở đây sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghe trong giọng hắn ẩn chứa vui mừng, liền chu miệng mất hứng nói: "Chàng ghét Triệu Tử vậy sao?"

"Ta đi tắm đây!" Mặt Triệu Trinh không đổi sắc sải bước đi về phía phòng tắm, "Chờ ta!"

Khi Triệu Trinh ra ngoài, Chu Tử đã sớm chuẩn bị khăn lụa lớn đứng chờ. Nàng vừa tỉ mỉ lau mái tóc dài cho Triệu Trinh, vừa nói: "Vương gia của thiếp, rốt cuộc chàng và Tích Trân tiểu thư là thân thích thế nào? Sao thái phi nói nàng ta là biểu muội của chàng?"

Triệu Trinh cảm thấy mình ngửi được mùi dấm chua nồng nặc, cau mày suy nghĩ một chút, cảm thấy quan hệ này thật quá rối loạn, cuối cùng mới nói: "Thứ muội của bà ngoại ta, gả cho người có dòng dõi hơi thấp, sinh nữ nhi, chính là di nương của Tích Trân, năm đó gả làm thiếp cho Vương lão Thừa Tướng, sau đó sanh được Tích Trân!"

Triệu Trinh đã nể mặt mũi Chu Tử mà tận lực phổ cập thông tin, ai ngờ hiếu kỳ của Chu Tử quá lớn, lại hỏi tiếp: "Vậy sao Kim phu nhân và Vương Tích Trân lại thành biểu tỷ muội?"

Triệu Trinh cảm thấy phiền toái muốn chết, quát: "Phiền chết được, sau này loại chuyện như thế không nên hỏi ta, đi hỏi Triệu Hùng là được! Không phải ta đã giao Triệu Hùng cho nàng sai bảo sao!"

Lời còn chưa dứt, người đã sải bước rời khỏi phòng ngủ, bước vào thư phòng.

Chu Tử thấy bộ dạng chạy trối chết của hắn, trong lòng lại cảm thấy là hắn đang chột dạ.

Không lâu sau, Triệu Hùng đi tới, bảo Ngân Linh đang canh giữ ở cửa nội viện đi truyền lời.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vội khoác thêm một cái áo ngắn bên ngoài y phục, lại còn sợ Triệu Trinh ghen, bảo Ngân Linh gọi Triệu Hùng vào nội viện, mình cũng không bước ra ngoài, mà cách cửa sổ tiếp tục kiên nhẫn hỏi rõ nguyên do: "Rốt cuộc phu nhân của Kim tổng binh và Vương Tích Trân có thân thích thế nào?"

Đứng ở ngoài cửa sổ, Triệu Hùng suy tư một chút, nói: "Bẩm trắc phi, phụ thân của phu nhân Kim tổng binh, cũng chính là cha vợ Kim tổng binh - Diêu Mộc Lâm Đại nhân, phu nhân vợ kế của Diêu đại nhân là dì ruột của Vương tiểu thư."

Cuối cùng Chu Tử cũng hiểu cặn kẽ, thì ra hai tỷ muội mẫu thân của Vương Tích Trân, một gả vào phủ Thừa Tướng làm tiểu thiếp cho Vương lão Thừa Tướng trước đây, sinh ra Vương Tích Trân; một gả làm vợ kế cho Diêu Mộc Lâm Đại nhân, sanh ra Kim phu nhân Diêu Thụy Hà!

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, nhưng trong lòng lại rất không vui.

Cũng không biết gần đây xảy ra chuyện gì, cảm xúc của Chu Tử luôn không tốt, rất bực bội, rất dễ giận, động một chút là nghĩ theo chiều hướng xấu.

Chẳng lẽ là bởi vì nguyệt tín sắp đến?

Lúc nguyệt tín của Chu Tử sắp đến, thường có chút bực bội. Mà kể từ lúc nàng sanh non trước đó, nguyệt tín cũng chưa đến.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 85: Thưởng Trâm Cài, Lòng Sinh Ngờ Vực

Lúc tâm tình Chu Tử không tốt, thường sẽ nghĩ biện pháp tự mình giải tỏa. Buổi chiều Triệu Tử ngủ hết giấc trưa, liền bị Cao Thái phi phái người đến đón, Chu Tử không thể giúp gì thêm được, liền bắt đầu ở trong phòng thu dọn đồ đạc.

Chu Tử mới đặt làm một cái tủ, loại dùng để đựng tài liệu, để bên trái bàn đọc sách trong phòng ngủ, bên trong đều là những vật nàng yêu thích.

Nàng lấy từ bên trong ra mấy bức tranh Triệu Trinh vẽ lúc dưỡng bệnh ở Bắc Cương, mở từng bức ra, thoải mái vui vẻ nhìn ngắm.

Sau khi xem một lát, Chu Tử cảm thấy tâm tình của mình đã hồi phục, thu dọn mấy bức tranh, chuẩn bị vào thư phòng tìm Triệu Trinh.

Bình thường Triệu Trinh trở về Diên Hi cư chỉ để ngủ, thư phòng phía trong căn bản rất ít sử dụng, từ Kim kinh trở về đã gần một tháng, nơi này từ từ bị Chu Tử chiếm lĩnh, bên trong căn bản đều là sách, bút, tranh của Chu Tử .... Triệu Trinh cũng chấp nhận, rất ít đến, hôm nay lại đến đó tránh phiền phức.

Bởi vì đã là thời tiết tháng mười một, cho dù Nhuận Dương chếch về phía nam, cũng lạnh khác thường. Trong nội viện, vì Chu Tử yếu ớt và Triệu Tử còn nhỏ, nên Triệu Trinh đã sai người đặt các chậu than ở sát vách tất cả các phòng trong viện, trong phòng rất ấm áp.

Chu Tử tiện tay cầm một cái áo choàng khoác lên người, đi vào thư phòng.

https://thuviensach.vn

Lúc này đêm đã khuya, cửa sổ trong thư phòng mở ra, bên cạnh bàn đọc sách là một cây nến thật cao, mười mấy ngọn nến cùng cháy sáng, trong phòng sáng ngời. Chu Tử nhìn vào trong từ cửa sổ mở rộng, thấy Triệu Trinh chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng đứng trước bàn đọc sách vẽ gì đó.

Nàng lẳng lặng đứng ngoài sân nhìn vào bên trong.

Tóc Triệu Trinh đã khô, bóng mượt xõa ra sau, có lẽ hắn không thích trong thư phòng quá nóng, chẳng những mở rộng cửa sổ, ngay cả tay áo cũng cuốn lên, cánh tay thon dài lộ ra ngoài, tay phải đang cầm một cây bút.

Dưới ánh nến, hình như hắn đang suy tư điều gì, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần là vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Chu Tử nghĩ thầm: không phải là đang vẽ Vương Tích Trân chứ?

Phía trước cửa sổ trong thư phòng trồng một khóm trúc, mùa đông, đương nhiên khóm trúc có chút úa vàng khô héo, bất quá vẫn có thể che được cho một người.

Chu Tử lặng lẽ đi tới trước cửa sổ, muốn hù dọa Triệu Trinh.

Ai ngờ nàng vừa rón ra rón rén đến gần cửa sổ, còn chưa trốn vào trong bụi trúc, Triệu Trinh đã ngẩng đầu lên: "Vào đi! Lén lén lút lút làm gì đó!"

Chu Tử rất không vui đẩy cửa thư phòng đang khép hờ ra, bước vào.

Sau khi nàng vào, Triệu Trinh liền đưa tay đóng cửa sổ lại, sau đó nói với Chu Tử: "Cởi áo choàng xuống, ngồi lên ghế!"

Chu Tử nghe xong, không chút để ý đến việc cởi áo choàng, nhanh chân bước tới, vừa tiến tới trước bàn đọc sách nhìn qua, phát hiện Triệu Trinh

https://thuviensach.vn

đang vẽ một bức đặt tả Mỹ nữ đồ, trong bức tranh đã vẽ một khóm trúc, còn chưa thêm mỹ nữ vào, nàng lập tức vô cùng vui vẻ, vội cởi áo choàng, cười hì hì đứng bên cạnh bàn đọc sách, nói: "Thiếp đứng cho chàng vẽ nha!"

Triệu Trinh gật đầu một cái, bắt đầu vung bút vẽ.

Hắn vẽ rất nhanh, không bao lâu đã vẽ xong.

Chu Tử nhìn vào, phát hiện gương mặt trong bức tranh thật sự là mình, hơn nữa còn là bộ quần áo và trang sức trên người mình.

Trong bức tranh, Chu Tử đứng bên cạnh một khóm trúc, trên mặt hơi mỉm cười, vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Chu Tử nhìn qua xem lại, cuối cùng liền năn nỉ Triệu Trinh: "Chàng đề thêm mấy câu đi!"

Triệu Trinh nhìn nàng một cái, nâng bút viết một dòng chữ nhỏ lên tranh: "Nhà có con lợn nhỏ, mập mạp quá mức, cần bán gấp!"

Chu Tử nhìn vào, rất cáu giận, nghiêng mắt to nhìn chằm chằm Triệu Trinh, tức giận.

Triệu Trinh nhìn bộ dạng cáu giận của nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn, với tay ôm lấy Chu Tử: "Ngủ thôi!"

Trong phòng ngủ rất ấm áp, chậu than ở góc tường chậm rãi tản ra làn khói thơm nhàn nhạt, Triệu Trinh nhẹ nhàng đặt Chu Tử lên giường.

Hắn nâng chân Chu Tử lên, đưa tay tháo giày thêu của Chu Tử, sau đó một tay nâng mông Chu Tử lên, một tay cởi quần lót Chu Tử.

Chu Tử cũng đã hơi động tình, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, mắt ướt át âm u, có chút mờ sương nhìn Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh mím môi, cúi người hôn Chu Tử.

Triệu Trinh nhớ lúc ban đầu, cả việc hôn Chu Tử hắn cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng hiện tại hắn đã có thể dùng môi miệng trêu chọc Chu Tử rồi.

Cởi áo mỏng màu đen của Chu Tử ra, môi của hắn từ từ đi xuống, học Triệu Tử, cách lớp áo ngậm đầu ngực Chu Tử, liếm láp cắn gặm mấy cái, mặt hắn dừng trên rốn Chu Tử, lè lưỡi nghịch ngợm liếm xuống rốn Chu Tử, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Tử.

Bốn góc giường, Triệu Trinh đã phái người đặt bốn viên dạ minh châu. Ban ngày không nhìn rõ lắm, trời vừa tối, đặc biệt là sau khi tắt ánh đèn, vầng sáng mềm mại của dạ minh châu trải khắp giường, có cảm giác mờ ảo xinh đẹp.

Lúc này mắt phượng của Triệu Trinh nhếch lên, lông mi dài run run chớp chớp, trong vầng sáng mà dạ minh châu bao phủ, có chút xinh đẹp như thiên tiên.

Chu Tử nhìn hắn, trong lòng hơi chua xót: nàng yêu vì hắn tuấn tú, lại ghét bởi vì tuấn tú của hắn rước lấy hoa đào vun vãi!

Triệu Trinh phát hiện Chu Tử lại ngây người nhìn mình, bèn không khách khí nữa, trực tiếp tách hai chân Chu Tử ra, đẩy người vào.

Một trận căng đau truyền đến, Chu Tử mới tỉnh hồn lại, than thở rằng hắn những hoa đào vung vãi đó không biết cái gương mặt trắng trẻo như nam thần tiên kia của Triệu Trinh, ở trên giường cũng chỉ là một gã thô kệch không biết thương hương tiếc ngọc mà mạnh mẽ đâm tới!

Nào ngờ lần này Triệu Trinh giống như cố tình muốn phủ định kết luận của nàng, bày ra tư thế dọa người, mà động tác thật, lại mềm mại như nước. Lúc mới vào, nhẹ nhàng đi vào, chậm rãi lui ra, cho đến khi Chu Tử cũng

https://thuviensach.vn

động tình, hắn mới bắt đầu gia tăng tốc độ gia tăng độ sâu, ngay cả khi đã như vậy, Chu Tử vẫn có thể cảm thấy hắn săn sóc và khắc chế.

Sau trận mây mưa, hai người nằm song song trên giường. Tay Triệu Trinh lại sờ lên bụng Chu Tử. Sờ soạng một lát, sờ đến lúc tâm tình sảng khoái, hắn lại bắt đầu suy nghĩ: Không phải Hứa đại phu đã nói qua ba tháng, Chu Tử sẽ không sao nữa, nhưng tại sao vẫn chưa mang thai? Chẳng lẽ ta dùng sức không đủ? Không thể nào, kể từ sau khi Chu Tử khỏi hắn, hơn một tháng qua đã cấy cày không ít, quả thật đã có thể xưng là ngày ngày rắc hoa đêm đêm gieo giống rồi! Hay là đã có mang, mà ta và Chu Tử cũng không biết?

Cuối cùng, hắn quyết định ngày mai lại mời Hứa đại phu đến khám một lượt.

Buổi sáng, Triệu Trinh vừa đi, Chu Tử liền vào thư phòng.

Nàng dán giấy làm khung cho bức họa đêm qua Triệu Trinh vẽ cho mình —— bởi vì lúc rảnh rỗi Triệu Trinh thích học đòi văn vẻ vẽ vài bức, nên Chu Tử liền tự học cách bảo quản tranh —— treo vào một chỗ.

Làm xong mọi thứ, nàng lại làm khung bảo quản mấy bức tranh vẽ động thực vật ở Nam Cương mà tối hôm qua Triệu Trinh vẽ trong thư phòng đặt lên kệ, lại thu dọn một chút, rồi mới rời Diên Hi cư, đến chánh viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện chơi với Bánh Bao nhỏ một chút.

Lúc Chu Tử đến, Cao Thái phi đang ôm Bánh Bao nhỏ nhìn Hoàng Oanh và Đại Nhạn mới vừa nghỉ kết hôn trở về - sắp xếp lại đồ trang sức!

Chu Tử lại không quan tâm đến những thứ trang sức kia, mà quan sát Đại Nhạn trước.

Dưới sự ủng hộ của Chu Tử, rốt cuộc Đại Nhạn và Triệu Phúc từ người có tình trở thành thân thuộc, thật sự biến thành người nhà của Triệu Phúc.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, mặc dù tướng mạo của nàng ta vẫn rất bình thường, nhưng chân mày khóe mắt lại tăng thêm vẻ quyến rũ của thiếu phụ, lại càng thêm chững chạc, chỉ tỉ mỉ dọn dẹp sửa sang, cũng không nói nhiều.

Cao Thái phi vừa thấy Chu Tử vào, vội nói: "Chu Tử, con xem thử mấy thứ của ta, rồi lấy món con thích, muốn lấy cái nào cũng được!"

Triệu Tử vừa thấy Chu Tử bước vào, lập tức vùng vằng muốn chui vào lồng ngực Chu Tử, Chu Tử vội đón lấy bé, ôm Triệu Tử đến xem mấy thứ trâm cài trang sức đó.

Cao Thái phi tích góp nhiều năm, được không ít thứ tốt, rất nhiều thứ căn bản Chu Tử chưa từng nhìn thấy.

Bởi vì được Triệu Trinh dung túng, đồ trang sức của Chu Tử luôn luôn vừa quý giá vừa tinh xảo, mặc dù đồ trang sức của Cao Thái phi không mới lạ hơn của Chu Tử, nhưng số lượng và mức độ quý báu lại cao hơn của Chu Tử gấp nhiều lần.

Chu Tử sợ đâm trúng Bánh Bao nhỏ, liền giao Triệu Tử cho Ngân Linh, bảo Ngân Linh và Nhũ Yến ôm tiểu thế tử ra dưới mái hiên phơi nắng, sau đó mình và Cao Thái phi cùng thưởng thức. Nàng rất thích những thứ đồ trang sức này, cũng không nguyện ý đoạt lấy cái tốt của người, cuối cùng Cao Thái phi vừa chọn vừa ép nàng nhận trâm cài phi Yến tương xứng với búi tóc đồng tâm của nàng, cắm vào búi tóc giúp nàng.

Ngay lúc ấy, tiểu nha hoàn tới báo, nói tiểu thư nhà họ Vương tới.

Cao Thái phi thuận miệng bảo: "Mời vào đi!"

Lần này Vương Tích Trân tới gặp Cao Thái phi, lấy cớ là mới được tặng mấy chậu Trọng ngạc mai, muốn đưa đến cho Thái phi nương nương ngắm.

Nàng ta theo nha hoàng bước vào.

https://thuviensach.vn

Vừa vào liền thấy Cao Thái phi và Chu Tử đứng trước cửa sổ bên giường La Hán, đang thử đồ trang sức —— trên giường La Hán bày trâm cài trang sức đủ loại đủ kiểu làm bằng vàng bạc đá quý! Cho dù nàng ta xuất thân từ Tướng phủ, cũng chưa từng thấy đồ trang sức nhiều như vậy, quý báu như vậy, tinh xảo đến vậy.

Lúc nàng hành lễ thỉnh an liền nhìn Chu trắc phi một cái, phát hiện Chu trắc phi rất bình tĩnh để Cao Thái phi chọn, bộ dạng thong dong bình tĩnh, có thể thấy rõ bình thường tầm mắt đã rất cao.

Nghĩ đến Chu Tử xuất thân từ một tiện tỳ nhà nghèo không có mảnh đất cắm dùi, lại bởi vì trèo được lên giường Nam An vương mà trở thành là kẻ hơn người; còn mình đường đường là tiểu thư của Tướng phủ, lại bởi vì tranh đấu chính trị mà bị tịch thu nhà cửa, đưa đi lưu đày, tuy được Nam An vương cứu, lại chỉ cứu mà không nuôi, làm hại mình ăn nhờ ở đậu, khổ không thể tả. . . . . .

Vương Tích Trân tự thương hại bản thân, trong lòng khổ sở, trên mặt vẫn lộ vẻ bình thản ung dung, tiến lên tán thưởng Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, khuôn mặt ngài xinh đẹp quý phái, cây trâm phượng bằng vàng khảm phỉ thúy hình giọt nước màu hồng này, cũng chỉ ngài mới có thể đeo!"

Cao Thái phi cầm lấy cây trâm phượng bằng vàng khảm phỉ thúy hình giọt nước màu hồng, trầm ngâm nhìn một chút, lại không bảo Chu Tử cài giúp bà, mà trực tiếp tặng cho Vương Tích Trân: "Tích Trân, cái này cho ngươi!"

Trong lòng Vương Tích Trân mừng rỡ —— loại trâm phượng bằng vàng này chỉ có chính phi mới có tư cách cài, chẳng lẽ. . . . . .

Trên mặt nàng cũng vẫn lộ vẻ không quan tâm đến hơn thua, khom lưng tạ ơn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử đứng bên cạnh rất không vui.

Mặc dù kiến thức của nàng không rộng, nhưng cũng biết loại trâm phượng bằng vàng này, chỉ có chánh thê mới có thể sử dụng, đại khái chính vì nguyên nhân này, mà tuy Triệu Trinh đưa cho nàng rất nhiều đồ trang sức, lại vẫn chưa từng đưa trâm phượng bằng vàng, chẳng lẽ Thái phi định. . . . . .

Cảm xúc trong lòng nàng không được tốt cho lắm, trên mặt vẫn nín nhịn, vẫn lộ dáng vẻ thản nhiên.

Chu Tử tìm cơ hội, lấy cớ đi thăm Bánh Bao nhỏ, rời khỏi chánh đường.

Bánh Bao nhỏ đang chơi ở hành lang của phòng kề phía đông.

Ngân Linh bê một cái giường trúc đặt ở hành lang, để tiểu thế tử vừa phơi nắng vừa chơi.

Gần đây Triệu Tử lớn rất nhanh, hình như rất nhanh sẽ phát triển vóc dáng. Chu Tử đặt bé lên giường trúc, để bé ngồi trên đó, nhưng vẫn chưa rời đi, thân thể mập mạp của Triệu Tử bổ nhào về phía trước, uốn éo nhào qua, liền biến thành tư thế nằm sấp trên giường.

Chu Tử nhìn tay chân mập mạp của bé liều mạng đá đạp lung tung, không khỏi sợ hết hồn hết vía, quyết định ôm bé vào lòng bước ra ngoài đi dạo, tránh việc Bánh Bao nhỏ cứ tìm cách tự bò đến bên cạnh giường.

Nàng ôm Triệu Tử, mang theo Ngân Linh và Thanh Châu, chơi ở đài Bích Sam một lát, thoáng thấy đã gần đến buổi trưa, liền giao Triệu Tử cho Ngân Linh ôm, mình thì chuẩn bị bước trở về chánh viện.

Bởi vì đã sắp đến buổi trưa, nên Chu Tử cất bước dẫn đầu muốn đi ngang qua con đường nhỏ nơi hậu viện, thư phòng bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Trong hoa viên nhỏ có một hành lang, lúc mùa hè dây nho bò đầy, phủ kín hành lang. Hôm nay đã là ngày đông, dây nho khô héo cũng đã bị thợ làm vườn tỉa bớt, trơ trụi nhìn cũng có chút lạc lõng thê lương.

Chu Tử bước nhanh qua, chợt loáng thoáng thấy nơi cây cối hoa cỏ phía bên phải hành lang, loáng thoáng có hai người đang đứng, một nam một nữ.

Nàng dừng bước.

Bởi vì hoa cỏ che chắn, nàng không nhìn thấy mặt của hai người, nhưng nhìn qua phần không bị cây cỏ che khuất bên dưới, nữ mặc một chiếc váy màu nâu đất dệt sợi ánh vàng thêu hình phượng, nam mặc áo bào trắng mang giày đen.

Chu Tử nhớ rõ hôm nay Vương Tích Trân tới, trên người đúng là đã mặc váy màu nâu đất dệt sợi ánh vàng thêu hình phượng; mà buổi sáng khi Triệu Trinh ra cửa, đã mặc áo bào thân vương màu trắng thêu Hải Long, mà kiểu giày đen đó cũng là loại mà hắn vẫn luôn mang!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 86: Sinh Oán Giận, Rời Nhà Trốn Đi

Trong nháy mắt, tim Chu Tử chua xót đau đớn khó nhịn. Nàng vô thức xoay người quay trở về.

Ngân Linh và Thanh Châu từ phía sau đuổi tới thấy nàng vội vã cướp đường chạy đi, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội ôm Triệu Tử đuổi theo.

Chạy mãi tới cửa ngoại viện Diên Hi cư, Chu Tử mới ngừng lại, nàng cúi đầu lau nước mắt trên mặt, quay đầu lại dặn dò Thanh Châu: "Bảo Triệu Hùng chuẩn bị xe cho ta!"

Lại nói: "Cũng gọi luôn nhũ nương đến!"

Ngân Linh ôm tiểu thế tử, thấp thỏm trong lòng.

Từ hai năm trước, khi nàng đi theo Chu trắc phi cho tới bây giờ, chưa từng nhìn thấy Chu trắc phi luống cuống như vậy! Dù lần trước bởi vì Vương Gia đính hôn, Chu trắc phi âm thầm lẩn trốn, nhưng mãi cho đến trước giờ phút kia, thoạt nhìn Chu trắc phi vẫn rất yên ổn rất bình tĩnh!

Rất nhanh xe ngựa đã được chuẩn bị xong, Triệu Hùng vốn muốn cùng ngồi phía trước với phu xe, hắn đã bước lên, lại bị Chu trắc phi gọi xuống: "Ngươi xuống đi! Có Ngân Linh đi cùng ta là được!"

Triệu Hùng không thể làm gì khác hơn là xuống xe, trơ mắt nhìn Chu trắc phi mang theo tiểu thế tử ngồi vào trong xe.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh, Thanh Châu cùng nhũ nương mới vừa chạy tới cực kỳ thấp thỏm.

Trước khi lên xe, Ngân Linh nháy mắt với Triệu Hùng.

Triệu Hùng lập tức hiểu ý, hắn lặng lẽ gọi một gã sai vặt thân tín tên là Hàn Tử Xuyên tới, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng dặn dò mấy câu, bảo Hàn Tử Xuyên chờ khi xe vừa chạy, liền chạy đến ngoài thư phòng tìm Vương Gia.

Sau khi Chu Tử ngồi vào chỗ của mình, tâm trạng rối bời cũng ổn hơn chút xíu, nói với Ngân Linh: "Gọi cả Triệu Hùng lên đi!"

Mình nàng thì cũng chẳng sao, nhưng Triệu Tử không thể gặp nguy hiểm gì!

Ngân Linh vội mở cửa xe, khoát tay áo với Triệu Hùng chỉ vào phía trước xe.

Triệu Hùng lập tức nhảy lên xe, ngồi xuống bên cạnh phu xe.

Xe ngựa chạy thẳng về phía trước, khi sắp đến cửa hông bên cạnh cửa chính của vương phủ, Chu Tử mới nói: "Đến chùa Bồ Đề ở thành Đông!"

Trong thành Nhuận Dương, nơi phồn hoa nhất không phải là Phường Diên Khánh ở Thành Đông, mà là Chùa Bồ Đề yên tĩnh trong náo nhiệt, được xây ngay giữa Phường Diên Khánh. Nghe nói rất linh nghiệm, cho nên hương khói của Chùa Bồ Đề rất thịnh vượng.

Ngân Linh vừa nghe Chu trắc phi muốn đưa tiểu thế tử đến Phường Diên Khánh nổi tiếng phồn hoa, vội đề nghị: "Trắc phi, có cần phái người đi trước dọn đường không?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử có chút buồn bã: "Cần gì chứ? Chúng ta đi lại không để cho người khác đi sao? Đến lúc đó cứ lặng lẽ mà vào, đâu ai biết thân phận của chúng ta!"

Ngân Linh thấy vẻ mặt nàng khác lạ, liền thoáng nâng cao giọng, muốn Triệu Hùng ngồi phía trước có thể nghe thật rõ: "Chu trắc phi có lời, muốn đến Chùa Bồ Đề ở Thành Đông!"

Triệu Hùng nói “Rõ”.

Hắn hiểu được ý của Ngân Linh, bắt đầu chú ý mấy người đưa tin ngầm bên đường của phủ Nam An vương.

Chu Tử ngồi trong xe ngựa không hề lắc lư, nhớ được xe ngựa này do Triệu Trinh tự tân trang cho mình, từ Nhuận Dương đưa tới Kim kinh, lại từ Kim kinh mang về Nhuận Dương.

Xe vẫn còn đây, nhưng người kia cũng đã thay lòng.

Hồng nhan còn chưa già, ân ái lại đứt đoạn.

Nghĩ tới đây, lòng nàng liền đau đớn khó nhịn, nước mắt đã sớm đọng lại, tràn ngập long lanh trong đôi mắt to tròn, lại không dám tùy ý rơi xuống.

Chu Tử giao Triệu Tử đã ngủ cho nhũ nương, mình lại giơ tay áo che mặt, cúi đầu không nói.

Nước mắt của nàng bắt đầu không ngừng chảy xuống, rất nhanh liền thấm ướt ống tay áo.

Mang theo tâm tình tự làm khổ mình, Chu Tử bắt đầu suy nghĩ đến những ngày sau khi rời xa Triệu Trinh —— chẳng lẽ bảo nàng ở lại nhìn hắn và Vương Tích Trân hai bóng song đôi tương thân tương ái sao?

https://thuviensach.vn

Trong tay nàng có đủ bạc, cũng có đất đai, nhà cửa —— vì giúp nàng dễ ghi danh làm hộ thiếp (giống như CMND ấy), Triệu Trinh bảo người mua cho Chu Tử một ngôi nhà ở Nhuận Dương, rồi ghi tên Chu Tử, khế ước mua bán nhà vẫn còn nằm trong tay Chu Tử.

Chu Tử cảm thấy mình có cắt đứt quan hệ với Triệu Trinh, mang theo Triệu Tử dọn ra ngoài, cũng có thể sống rất khá, dĩ nhiên, nhất định cũng phải tìm cách mang Ngân Linh theo, nếu không mình và Triệu Tử là mẹ góa con côi sẽ bị người ta ăn hiếp!

Về phần Triệu Trinh và Cao Thái phi có thể để mình mang Triệu Tử đi hay không, Chu Tử nghĩ rất lạc quan —— nếu sau khi Vương Tích Trân vào vương phủ, có cốt nhục của mình, nhất định sẽ đồng ý thúc giục đưa Triệu Tử cho mình, nếu như mình nghĩ ra cách.

Dù sao, cho dù Triệu Tử chiếm danh phận con lớn của Nam An vương, nhưng cũng chỉ là ‘thứ trưởng tử’ là con lớn do thiếp sinh ra mà thôi.

Mặc dù không ngừng tự an ủi mình, Chu Tử vẫn không ngừng chảy nước mắt. Nàng cũng không muốn để Ngân Linh Thanh Châu cùng nhũ nương nhìn thấy bộ dạng này, nhưng nước mắt giống như vòi nước bị mở, không khống chế được mà chảy ra ngoài. Lau xong lại chảy, chảy lại lau, liên tục không ngừng.

Ngân Linh ở cùng Chu Tử lâu nhất, đã sớm phát hiện sự khác thường của nàng, nhìn nàng khóc thành như vậy lại không dám lên tiếng, còn liều mạng che giấu, chỉ dùng tay áo che mặt, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu.

Nàng ta rút một cái khăn lụa sạch sẽ, đưa cho Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Trắc phi lau nước mắt trước đi!"

Ống tay áo Chu Tử đã bị nước mắt thấm ướt, nàng nhận lấy khăn mà Ngân Linh đưa, che kín hai mắt của mình.

https://thuviensach.vn

Trong nháy mắt nàng cầm lấy khăn, Ngân Linh thấy được ánh mắt sưng đỏ của nàng.

Trong lòng Ngân Linh cực kỳ khổ sở.

Nàng ta không nhịn được đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Chu Tử, nhỏ giọng an ủi: "Trắc phi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Ngân Linh đều sẽ đi theo ngài!"

Ngân Linh khống chế sức lực rất tốt, cảm xúc của Chu Tử từ từ dịu xuống.

Mặc dù rất khổ sở, mặc dù rất đau lòng, nhưng bây giờ chưa phải là lúc nên đau lòng!

Chu Tử đẩy cửa sổ nhỏ trước xe ra, hỏi Triệu Hùng ngồi trước mặt: "Đã đến đâu tồi?"

"Bẩm trắc phi, đã đến Phường Diên Khánh, đi về phía trước thêm một dặm đường, liền đến Chùa Bồ Đề!"

Chu Tử không nói thêm gì nữa, ngồi sát vào Ngân Linh, ánh mắt nhìn về phía Triệu Tử đang ngủ say trong ngực nhũ nương, lại đau lòng.

Tình cảm của nàng và Triệu Trinh tan vỡ, chẳng phải tương lai Bánh Bao nhỏ sẽ khó xử nhất?!

Xe ngựa sắp đến Chùa Bồ Đề, đột nhiên Chu Tử lại dặn dò Triệu Hùng: "Quẹo trái ở ngã tư trước mặt Chùa Bồ Đề, chạy thẳng về hướng Bắc!"

Triệu Hùng sửng sốt. Sau khi Ngân Linh nói "Chu trắc phi có lời, muốn đến Chùa Bồ Đề ở Thành Đông", hắn liền truyền tin tức cho người đưa tin ngầm của Vương Gia. Hiện tại trắc phi muốn đổi hướng, không thể lập tức truyền tin ra ngoài rồi!

https://thuviensach.vn

Hắn chỉ hơi hoảng hốt, rồi lập tức dặn dò phu xe: "Quẹo trái, chạy thẳng về hướng Bắc!"

Phu xe tiếp thu chỉ thị, lập tức khống chế ngựa ngoặt sang bên trái.

Xe ngựa chạy thẳng về hướng bắc, đến khi rời khỏi Phường Diên Khánh, tiến vào Phường Phúc Thọ của thành Bắc, Chu Tử mới ra chỉ thị: "Đến ngõ nhỏ Yến tử của Phường Phúc Thọ!"

Xe ngựa ngừng lại trước một ngôi nhà nhỏ ở ngõ nhỏ Yến tử.

Đám người Chu Tử xuống xe.

Triệu Hùng nhận lệnh Chu trắc phi tiến lên gõ cửa, một ma ma mở cửa.

Vừa thấy nhóm người Chu Tử, gương mặt lập tức lộ ra nụ cười: "Ai da, phu nhân đã tới rồi!" Vội đưa đoàn người Chu Tử vào bên trong.

Ma ma gọi là Lý ma ma, khi Chu Tử còn là phu nhân đã thuê đến trông chừng căn nhà. Bà mang theo nữ nhi thủ tiết và cháu gái đến ở nơi này, phụ trách chăm sóc nhà cửa, còn phụ trách quét tước dọn dẹp.

Lý ma ma cũng nhìn thấy mí mắt Chu Tử sưng đỏ, lại không dám hỏi nhiều, chỉ đưa các nàng vào chánh phòng.

Thật ra căn nhà này của Chu Tử rất nhỏ, năm đó Triệu Trinh chỉ tùy ý dặn dò xuống, nói muốn mua một căn nhà nhỏ thôi, không khiến người để ý.

Cho nên căn nhà này thực rất nhỏ nhắn xinh xắn, năm căn phòng chính nhìn ra hướng Nam, phía đông của chánh phòng là ba gian nhà nhỏ —— là phòng chứa đồ, phòng mẹ con Lý ma ma và phòng bếp, phía tây chánh phòng là một đình nghỉ chân nho nhỏ bằng cỏ tranh.

https://thuviensach.vn

Cái sân cũng nho nhỏ, ở trước cửa phòng bếp chỉ trồng hai gốc cây đào, hiện tại là mùa đông, chạc cây đào trụi lá, chỉ còn sót lại một chiếc lá khô và một quả to, run rẩy đung đưa trong gió rét.

Sau khi Triệu Hùng liếc nhìn một vòng, cảm thấy căn nhà này có thể nói tuy nhỏ như chim sẻ nhưng ngũ tạng đều đủ cả.

Chu Tử vào chánh phòng nghỉ ngơi, lúc này mới dặn dò Lý ma ma: "Lý ma ma, đến tửu lâu trên đường lớn ở đầu ngõ đặt một bàn tiệc đưa đến đây!"

Ngân Linh lấy ra một thỏi bạc ước chừng sáu bảy lượng đưa cho Lý ma ma.

Triệu Hùng vội nói: "Để nô tài đi cho!"

Chu Tử yếu ớt nói: "Để Lý ma ma đi đi, mấy người các ngươi, bao gồm cả phu xe, đều không được ra ngoài!"

Triệu Hùng cùng Ngân Linh nhìn nhau, đều hiểu đây là Chu trắc phi sợ bọn họ truyền tin tức ra ngoài.

Sau khi bàn tiệc được đưa tới, Triệu Hùng cùng phu xe ngồi ăn trong nhà kề, Chu Tử ăn không vô, bảo Ngân Linh Thanh Châu cùng ăn với nhũ nương.

Lý ma ma và nữ nhi đã ăn cơm trưa rồi, đứng ở một bên phục dịch.

Triệu Tử còn đang ngủ.

Chu Tử vừa vào phòng, phát hiện khắp nơi trong phòng đều sạch sẽ, xem ra mẹ con Lý ma ma cũng rất chịu khó, liền không xem xét gì nữa, lệnh cho nữ nhi của Lý ma ma đổi chăn chiếu trong phòng ngủ thành chăn nệm mới,

https://thuviensach.vn

lúc này mới bảo nhũ nương đặt Triệu Tử lên giường, mình cũng nằm xuống bên cạnh Triệu Tử.

Vừa nằm xuống, Chu Tử liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, quả thật có thể xem như trời đất quay cuồng. Nàng dứt khoát kéo chăn, nghiêng thân thể tựa sát vào thân thể nhỏ bé ấm áp của Bánh Bao nhỏ, rất nhanh liền ngủ mất —— chuyện khác để ngày mai hãy nói, ngày mai là một ngày mới, một ngày mới thì sẽ có hy vọng mới.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 87: Bắt Cô Vợ Bỏ Trốn, Vương Gia Bình Tĩnh

Vương Tích Trân rất muốn giống như cô nàng háo sắc nhào qua quyến rũ Triệu Trinh, nhưng là một tiểu thư nhà quan được bồi dưỡng nhiều năm thành đại gia khuê tú, nàng không làm được; Vương Tích Trân rất muốn tính toán Triệu Trinh, ép Triệu Trinh đi vào khuôn khổ, lấy nàng làm thê hoặc nạp nàng làm thiếp, nhưng từ nhỏ nàng đã biết lòng dạ Triệu Trinh độc ác có thù tất báo, nàng không dám; Vương Tích Trân rất muốn Triệu Trinh hiểu tình ý nhiều năm qua của mình, nhưng Triệu Trinh vẫn rất coi thường. Lần này, rốt cuộc nàng cũng lấy hết dũng khí.

Đập nồi dìm thuyền, đều do hành động lúc này.

Vương Tích Trân chính thức cầu kiến Nam An vương.

Nghe Triệu Tráng nói Vương tiểu thư cầu kiến, Triệu Trinh chưa lập tức nói gì. Hắn chợt nhớ tới một ít chuyện lúc mình rời khỏi Kim kinh khi mười hai tuổi.

Khi đó, hắn rất thích Vương Tích Trân —— một cô gái xinh đẹp, lịch sự tao nhã, kín đáo, lõi đời, biết lúc nào nên làm gì, nên nói gì, rất ưu tú.

Nhưng sau đó bọn họ đều trưởng thành.

Cuộc sống biến đổi quỹ đạo cuộc đời của bọn họ, cũng thay đổi luôn cuộc đời của bọn họ.

Triệu Trinh có Chu Tử, mà gia tộc của Vương Tích Trân lại suy tàn.

https://thuviensach.vn

Bởi vì trực tiếp bày ra việc Vương Thục phi bị bắt gian và chuyện Vương Thừa tướng bị buộc tội, cho nên, luôn luôn hiếm khi áy náy mà mỗi lần Triệu Trinh nhìn thấy Vương Tích Trân, luôn có một chút ngượng ngùng khó hiểu. Dựa vào chút lương tri khó có được này, hắn phái người cứu Vương Tích Trân trên đường bị đưa đi lưu đày tới đây.

Triệu Trinh trầm ngâm một chút, nói với Triệu Tráng: "Đưa Vương tiểu thư ra vườn hoa nhỏ đi, ta sẽ đến sau!"

Vương Tích Trân đứng sau một bụi hoa, nhìn Triệu Trinh sải bước đi tới, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Nàng rất muốn bắt chước phụ nhân vô tri như Chu Tử, nhào tới khóc lớn, như hoa lê đẫm mưa tiện thể tỏ bày tâm sự, nhưng người nam nhân trước mắt này phải thật sự yêu ngươi mới được! Mà vị Nam An vương Triệu Trinh này, rõ ràng đối đãi qua loa với mình cũng lười biếng.

Triệu Trinh đứng ở trước người Vương Tích Trân, nghe Vương Tích Trân chậm rãi, mạch lạc nói.

Lần đầu tiên hắn biết, thì ra từ lần đầu tiên nhìn thấy mình, Vương Tích Trân liền thích mình.

Triệu Trinh khẽ ngẩng đầu, nhìn bầu trời mùa đông tầng tầng xanh thẫm không một đám mây, trong đầu lại nghĩ đến Chu Tử: không biết Chu Tử đã rời giường chưa, ăn điểm tâm chưa, hình như tối qua lại khiến cho nàng mệt nhọc, rõ ràng mình đã rất dịu dàng.

Hình như lần đầu tiên Chu Tử nhìn thấy mình cũng liền thích mình nhỉ?!

Triệu Trinh đã quen thuộc với cái loại ánh mắt khi mới gặp gỡ mình của không ít người, hình như gọi là kinh ngạc nhỉ?

https://thuviensach.vn

Rất nhiều ánh mắt như thế khiến hắn cảm thấy ghê tởm, cho nên kết quả của những người này cũng không tốt, ngoại trừ Chu Tử.

Tại sao? Không biết! Lười phải nghĩ!

Vương Tích Trân nói nửa ngày, phát hiện mắt phượng của Nam An vương híp lại, nhìn không trung như có điều suy nghĩ —— thì ra trong lúc chính mình dùng hết dũng khí của cả đời bày tỏ tâm sự với hắn, hắn vẫn một mực mất hồn!

Hiểu rõ điều này đã đả kích Vương Tích Trân thật sâu, nàng liều mạng khắc chế mình, tự nói với mình —— phải lý trí, nhất định phải lý trí, nếu đã không có yêu, vậy thì tìm chút ích lợi vậy!

". . . . . Tích Trân tự biết hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình, đêm khuya luôn thường tự xót thương mình, nhưng hôm nay đại ca ép gả Tích Trân cho Mã Liên Phương, Tích Trân không nguyện ý, Mã Liên Phương cũng không phải mối duyên tốt!"

Tâm tư Triệu Trinh quay về, nhìn Vương Tích Trân, hỏi: "Không muốn gả cho Mã Liên Phương? Vậy nói ra tên người ngươi muốn gả, Bổn vương sẽ xem xét để làm chủ cho ngươi!"

Vương Tích Trân nhìn hắn, trong lòng càng lạnh: mình cũng đã nói đến mức như thế, hắn vẫn mang giọng điệu như giải quyết việc chung, điều này làm sao mình có thể chịu nổi, sao có thể chịu nổi đây!

Nàng rũ mí mắt, cất giọng không cao nhưng kiên định, nói: "Tích Trân muốn gả cho Tổng đốc Lâm Hiếu Từ của Tây Bắc."

"Lâm Hiếu Từ thì không được, hắn đã có chánh thê."

"Cuộc đời Tích Trân đã không thể yêu, tình nguyện làm bình thê, uất ức bản thân sống cả đời này."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh liếc nàng một cái: ngươi muốn làm bình thê của Lâm Hiếu Từ, ta lại không thích, Lâm Hiếu Từ là tâm phúc mà ta coi trọng, sao có thể để ngươi đến quấy phá khiến gia đình hắn không yên!

Hắn trầm tư một chút, nói: "Dưới trướng của ta có một Tham tướng chính tam phẩm, tên là Chu Lang, không lâu trước đây chánh thê qua đời. . . . . ."

Lúc Triệu Trinh nói đến "Chính tam phẩm", dừng lại một chút, rồi mới nói tiếp.

Vương Tích Trân hơi suy nghĩ, liền biết Triệu Trinh nói tới ai.

Chu gia là thế gia của Kim kinh, Chu Lang hơn ba mươi tuổi thì ngồi vào vị trí Tham tướng tam phẩm, là tâm phúc của Nam An vương, xem ra tiền đồ cũng không tệ. . . . . .

Nàng trầm ngâm một chút, nói: "Tích Trân xin Vương Gia làm chủ."

Lúc Triệu Trinh rời đi, trong lòng không phải là không phiền muộn —— rõ ràng là thổ lộ với mình, sao vừa nói đến Chu Lang liền đổi ý? Nếu là Chu Tử sẽ không như vậy đâu, nhất định sẽ liều chết quấn lấy lão tử, yêu lão tử yêu đến chết! (LPH liếc mắt xem thường: không đổi ý thì anh tha cho Tích Trân người ta à? Hay sẽ lôi ra đánh chết? Trinh ca lườm một cái, LPH co giò chạy mất)

Sau một phút đồng hồ, Nam An vương gia cũng biết mình nghĩ ngợi quá đáng rồi.

Lúc Hàn Tử Xuyên được Triệu Tráng đưa đến ngoài thư phòng gặp Nam An vương, Triệu Trinh mới từ bên ngoài trở lại, đang bưng một ly trà đang uống, vừa nghe nói Chu trắc phi ôm theo tiểu thế tử rời nhà ra ngoài, Triệu Trinh "Phì ——" một cái, phun cả ngụm trà ra ngoài, phun lên mặt Triệu Tráng đứng trước mặt.

https://thuviensach.vn

Triệu Tráng bình tĩnh dùng ống tay áo lau lau mặt, nói tiếp: "Triệu Hùng, Ngân Linh và Thanh Châu cũng cùng đi, nhũ nương của tiểu thế tử cũng đi."

Vừa nghe nói bọn Triệu Hùng đều cùng đi, Triệu Trinh cũng không vội đi tìm, hắn thầm nghĩ: Chu Tử hắn là đang cáu kỉnh? Là muốn dỗ dành an ủi? Hay là đang làm nũng? Hay là mấy ngày nay quá trôi chảy, muốn tìm chút kích thích? Hay là mình quá cưng chìu nàng, nên nàng mới cậy được yêu thương mà kiêu ngạo?

Cuối cùng, Triệu Trinh hỏi Triệu Tráng một câu: "Hiện giờ Trắc phi đi đâu rồi?"

Triệu Tráng nói: "Nói là đến Chùa Bồ Đề ở Thành Đông."

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nói: "Nàng không thể mang tiểu thế tử đến chùa miếu, thăm dò lại một chút đi!"

Triệu Tráng mang người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn một mình Triệu Trinh. Hắn tiếp tục bình tĩnh điềm nhiên uống trà.

Rất nhanh Triệu Tráng đã quay lại: "Bẩm Vương Gia, Chu trắc phi đến ngõ nhỏ Yến tử ở phường Phúc Thọ!"

"Chuyện này không được nói với Thái phi nương nương!"

"Dạ."

Triệu Trinh đuổi Triệu Tráng đi, nghĩ xem chút nữa nên trừng trị Chu Tử thế nào, cho nàng một trận dạy dỗ cực kỳ khó quên. Xem ra dạy dỗ khi lần trước trốn đi còn chưa đủ, Chu Tử còn chưa chịu nhớ kỹ, lại náo loạn rời nhà trốn đi thêm lần nữa —— mặc dù lần trốn đi này càng giống như một trò đùa!

https://thuviensach.vn

Một chung trà bình thường, bỏ thêm vào đó đủ loại suy nghĩ ác độc, Triệu Trinh uống vào thật rất ý vị. Cuối cùng, hắn đặt ly trà xuống, lùng bắt cô vợ bỏ trốn —— hoặc là nàng thiếp bỏ trốn!

Chu Tử bị nhìn mà tỉnh lại.

Còn trong giấc mộng, nàng cảm giác như có người nhìn chằm chằm mình, ánh mắt vô cùng không thiện lương không dịu dàng. Vì vậy, Chu Tử bừng tỉnh.

Nàng vừa mở mắt, liền phát hiện Triệu Trinh đang ngồi bên giường nhìn mình, ánh mắt ác độc.

Chu Tử cảm thấy đây chẳng qua là một cơn ác mộng, là ác mộng, nàng thuận tiện xoay người, mặt hướng vào trong ôm Bánh Bao nhỏ đang ngủ bên trong —— aaaa, không thấy Bánh Bao nhỏ?

Chu Tử lập tức bị dọa đến tỉnh táo lại.

"Tỉnh rồi?" Giọng nói lạnh lùng của Triệu Trinh từ sau lưng truyền đến.

Chu Tử sợ mất mật, lập tức từ trên giường bò dậy, ánh mắt sưng đỏ nhíu thành một đường, không dám nhìn Triệu Trinh, rụt rè nói: "Dạ."

"Trở về vương phủ chứ?"

"Dạ."

Triệu Trinh liếc Chu Tử đỏ mắt cúi đầu giả bộ làm thỏ trắng nhỏ một cái: không phải lúc rời nhà trốn đi rất can đảm cẩn trọng còn có thể bày mưu tính kế sao? Sao giờ lại xếp cờ im trống giả vờ như cô dâu nhỏ với lão tử rồi hả?

Hắn ném áo khoác Chu Tử đặt bên giường tới, Chu Tử lặng lẽ đón được, sau đó mặc lên người.

https://thuviensach.vn

Đám người Triệu Hùng Ngân Linh đang đợi bên ngoài, trơ mắt nhìn Vương Gia mặt không chút thay đổi đi phía trước, Chu trắc phi cúi đầu đi theo phía sau, hai người cùng bước ra.

Trong lòng Triệu Hùng rất bội phục: đây chính là tác phong của Vương Gia! Đây chính là tác phong của nam nhân chân chính! Ha ha, mình còn chưa đếm tới 100, Vương Gia đã lôi Chu trắc phi xách ra!

Lúc Triệu Trinh rời đi, quét mắt nhìn khu nhà nhỏ này một cái, cảm thấy cũng không tệ, về sau sẽ tu sửa lại thật tốt cho Chu Tử, cứ xem đây là nhà mẹ của nàng, trong lòng buồn bực cũng có nơi mà trốn tránh.

Triệu Trinh cưỡi ngựa đi phía trước, Chu Tử ngồi xe ở phía sau, đoàn người xe đơn giản gọn nhẹ trở về vương phủ.

Lúc đến cửa chính của vương phủ, Triệu Hùng theo thói quen liếc nhìn đồng hồ báo thức Tây Dương để chỗ người gác cổng, phát hiện từ khi rời khỏi vương phủ cho đến lúc trở về, lần này Chu trắc phi rời nhà trốn đi tổng cộng chỉ kéo dài nửa canh giờ!

Chỉ nửa canh giờ thôi, thật không đơn giản!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 88: Thỏa Thuận Giao Ước, Vui Mừng Khôn Xiết

Đến cửa ngoại viện Diên Hi cư, Triệu Trinh không nhìn đôi mắt phượng nhỏ đang chăm chú nhìn đưa cánh tay mập về phía Chu Tử của Triệu Tử, ra lệnh cho Ngân Linh và nhũ nương: "Đưa tiểu thế tử đến chỗ Thái phi nương nương đi!" Ngân Linh "Dạ" một tiếng, trước khi rời đi lén nhìn Chu trắc phi một cái, phát hiện Chu trắc phi cúi đầu, mí mắt sưng đỏ, phờ phạc rã rượi không nói một lời đứng bên cạnh Vương Gia.

Đối với Chu trắc phi vẫn bị Vương Gia áp bức, chưa bao giờ vùng lên thành công, Ngân Linh vô cùng đồng tình.

Đồng tình thì đồng tình, nhưng dưới uy nghiêm của Vương Gia, nàng cảm thấy vẫn nên đưa tiểu thế tử đến chỗ Thái phi nương nương trước, đừng để Thái phi phát hiện Chu trắc phi rời nhà trốn đi còn quan trọng hơn, vì vậy liền chào Chu Tử một cái, mang theo nhũ nương đang ôm tiểu thế tử đi về phía chánh viện.

Mặt trời mùa đông, cho dù thời tiết rất đẹp thì cũng chỉ là một quả cầu tái nhợt không có nhiệt lượng, phờ phạc rã rượi chiếu sáng nhân gian, tựa như trạng thái lúc này của Chu Tử.

Cửa lớn của nội viện Diên Hi cư đóng chặt, vệ binh và gã sai vặt của Vương Gia đều chờ trong ngoại viện, Tứ Thanh cũng về phòng trị sự.

Không có dặn dò của Vương Gia, không ai dám tự tiện bước vào nội viện.

https://thuviensach.vn

Tất cả mọi người đều âm thầm lo lắng thay cho Chu trắc phi, chỉ mong Vương Gia châm chước việc có tiểu thế thử, không hành hạ Chu trắc phi đến mức quá đáng.

Triệu Trinh bước vào thư phòng trước, Chu Tử cũng đi sát theo sau.

Sau khi đến ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh rung cái chuông vàng, sai người đưa nước ấm và khăn lau mặt đến.

Chu Tử dùng nước ấm rửa mặt xong, rốt cuộc mí mắt cũng khôi phục một chút. Nàng thu dọn mọi thứ xong, phờ phạc rã rượi ngồi đối diện với Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngồi trên ghế trong thư phòng, người thẳng tắp, hai tay đặt trên tay vịnh ghế, mắt phượng lạnh thấu xương nhìn chằm chằm Chu Tử.

Chu Tử ngồi trên giường thấp ở đối diện hắn, cúi đầu không nói một lời.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm Chu Tử một lát, thấy Chu Tử cúi đầu không nói, hắn cảm thấy về mặt khí thế mình đã hoàn toàn áp đảo Chu Tử, lúc này mới hỏi: "Nói đi, tại sao lại rời nhà trốn đi?"

Chu Tử bị hắn dọa không yên, ngồi trong xe ngựa mà tâm thần thấp thỏm suy đi nghĩ lại, lúc này cũng đã khôi phục lý trí, mặc dù cảm thấy mình vốn muốn được quan tâm thì nên làm nũng, thế mà lại ngu ngốc làm loạn một trận, nhưng cũng đành phải làm cây ngay không sợ chết đứng lên tiếng phê phán Triệu Trinh ; lại bởi vì ảnh hưởng khiếp đảm mà từ xưa tới nay Triệu Trinh xây dựng với mình, trận này lại ngây ngốc diễn một màn hài kịch rời nhà trốn đi, có lập tức lấy bị động làm chủ động, sợ là cũng không chiếm được điều gì tốt.

Thôi, liều một phen vậy!

Nàng nhỏ giọng nói: "Ai bảo chàng lén lút với người ta!"

https://thuviensach.vn

"Ta? Lén lút?" Triệu Trinh giật mình, ngón tay thon dài chỉ mặt của mình, "Nàng xác định nàng đang nói ta?"

Hắn sắp giận đến nhảy dựng lên: ta là quân tử quang minh lỗi lạc biết nhường nào, sao có thể làm chuyện cẩu thả đó?

Chu Tử thấy hắn dám làm không dám nhận, mắt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn: "Buổi trưa chàng đi đâu? Hẹn hò với ai ở hậu hoa viên hả?"

Nàng phẫn nộ nói: "Buổi trưa hôm nay đã ‘tự định chuyện cả đời ở hậu hoa viên’ rồi, bước kế tiếp có phải nên ‘phụng chỉ thành thân bên nhau cả đời’ không!"

Triệu Trinh giận quá hóa cười, nói: "Người mà Vương Tích Trân phải gả là Tham tướng Chu Lang của ta, buổi trưa nàng ăn phải dấm sao!"

"Chu Lang?" Chu Tử nghi ngờ nhìn Triệu Trinh, "Thật chứ?"

"Đương nhiên là thật!" Triệu Trinh vịn trán.

Hắn biết sức ghen của Chu Tử lớn, không nghĩ tới lại lớn đến trình độ này.

Chu Tử biết cái gã Triệu Trinh này, vịt chết mà còn cứng mỏ, thà không nói lời nào, cũng sẽ không thèm nói dối. Nếu hắn đã nói vậy, chứng tỏ mình thật sự đã hiểu lầm. Tức giận của Chu Tử lập tức biến mất, buồn buồn nhìn Triệu Trinh vẫn tức giận không nói lời nào một cái, rụt rè nói: "Thật xin lỗi, thiếp sai rồi."

"Nàng sai ở đâu?" Triệu Trinh cất giọng lạnh lùng.

"Lỗi ở chỗ không hỏi rõ đầu đuôi đã rời nhà trốn đi." Đầu Chu Tử cúi thấp xuống.

https://thuviensach.vn

"Còn gì nữa không?"

"Không nên ăn dấm lung tung."

"Còn gì nữa không?"

"Không nên không tin tưởng chàng."

Vậy còn coi được, Triệu Trinh có chút hài lòng, trên mặt cũng không lộ rõ, vẫn thẩm vấn Chu Tử như cũ: "Sau này còn dám ăn dấm nữa thôi?"

Chu Tử nghe vậy, ngẩng đầu lên trừng mắt liếc hắn một cái, lại dời tầm mắt đi, mặt tràn đầy bướng bỉnh khó tuân theo.

Triệu Trinh biết đây là khúc mắc của hắn và Chu Tử, suy nghĩ một chút, dùng một loại âm thanh tràn đầy mê hoặc hỏi: "Có muốn về sau sẽ không bao giờ phải ghen nữa hay không?"

Chu Tử lập tức bị lừa, mắt to hồng hồng lấp lánh có hồn nhìn Triệu Trinh, tràn đầy mong đợi: "Muốn."

Triệu Trinh cười, mắt phượng híp lại, khóe miệng nhếch lên, mang theo chút ngây thơ: "Vậy nàng phải cố gắng sinh con cho ta, sinh đủ hai đứa con trai, đời này ta liền không thu nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba đứa con trai, ta liền nâng nàng lên làm vương phi."

"Thật. . . . . Thật sao?" Chu Tử trợn to hai mắt, mặt tràn đầy vẻ không dám tin, "Chàng nói chuyện sẽ giữ lời?"

Triệu Trinh mỉm cười: "Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy."

Chu Tử cực kỳ hưng phấn, liều mạng đè nén kích động trong lòng: "Lập khế ước được không?!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh khinh bỉ nhìn nàng một cái, tay phải cầm cây thước lên, nhẹ nhàng gõ gõ lên tay trái, ánh mắt lại không có ý tốt nhìn về phía Chu Tử.

Chu Tử âm thầm sờ sờ lòng bàn tay của mình, quyết định kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, lẩm bẩm nói: "Vậy được rồi. . . . . ."

Triệu Trinh cảm thấy, nếu nói là ‘Tiên Lễ Hậu Binh’, thì việc ‘lễ’ đã tiến hành thuận lợi rồi, chỉ còn phải tiến hành việc "Binh" nữa thôi.

Hắn lười biếng giơ thước lên, nói: "Sai lầm lớn đã mắc phải, việc chúng ta phải làm chính là răn trước ngừa sau vĩnh viễn không tái phạm. Nói đi, đánh lòng bàn tay hay là đánh mông, nàng chọn một cái đi!"

Chu Tử nhìn hắn, con ngươi đảo quanh, hỏi: "Hai lựa chọn này, có gì khác nhau sao?"

"Có!"

Triệu Trinh giơ bàn tay lên: "Đây là vật dùng để đánh mông."

Lại giơ thước lên: "Đây là vật dùng để đánh lòng bàn tay."

Lúc hắn nói chuyện, trên mặt bình tĩnh không lay động, Chu Tử biết hắn không nói đùa, nhưng vẫn không muốn buông hi vọng, quyết định vùng vẫy giãy chết một lần nữa: "Vậy chàng định đánh bao nhiêu cái?"

"Một trăm cái."

Chu Tử nghi ngờ nhìn cây thước, lại nhìn bàn tay Triệu Trinh, giãy giụa giữa hai lựa chọn thước và lòng bàn tay cùng bàn tay Triệu Trinh và cái mông của mình hồi lâu, cuối cùng cho ra kết luận tuy Triệu Trinh là võ tướng, nhưng tay hắn hắn sẽ không thể cứng hơn thước chứ, mà cái mông của mình nhất định sẽ chịu đòn giỏi hơn lòng bàn tay!

https://thuviensach.vn

Chỉ là bàn tay hắn đánh cái mông của mình, tôn nghiêm không khỏi bị áp chế một chút. . . . . .

Triệu Trinh nhìn bộ dạng rối rắm không ngừng của Chu Tử, trong lòng thầm dễ chịu, mắt phượng lại càng sâu thẫm, trên mặt lại càng không lộ vẻ gì.

Sau khi Chu Tử khổ sở giãy giụa, lòng bàn tay sắp sửa bị thương mang tới đau đớn chiến thắng việc mất tôn nghiêm khi cởi quần lót đánh mông, tiến hành chọn lựa, nói: "Vậy thì đánh mông đi!"

Nàng vô cùng thành thạo đi đến trước bàn đọc sách, đưa lưng về phía Triệu Trinh nằm lên bàn đọc sách, ưỡn cái mông tròn ngạo nghễ của mình lên.

Triệu Trinh đi tới sau lưng Chu Tử, không nhanh không chậm nhấc váy của nàng lên, cởi quần lụa của nàng ra, làm lộ ra cái mông trắng tròn ngạo nghễ của Chu Tử.

Hắn giơ bàn tay lên, khi sắp tiếp xúc thân mật với cái mông của Chu Tử, Chu Tử đột nhiên như nhớ đến điều gì, quay đầu lại chau mày nói: "Ai da, người thiếp đột nhiên không thoải mái, bụng hơi đau!"

Kể từ sau khi sự kiện sanh non kia phát sinh, Triệu Trinh sợ nhất chính là Chu Tử nói đau bụng, cho nên lập tức nói: "Ta sẽ bảo người đi gọi Hứa đại phu!"

Chu Tử nhìn hắn, gật đầu một cái.

Triệu Trinh đi ra ngoài dặn dò Triệu Hùng xong, trở lại phát hiện Chu Tử đã tự động mặc xong quần áo, đang chau đầu mày, đôi tay che bụng ngồi trên giường thấp diễn một màn Tây Thi ôm ngực !

Hắn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Chu Tử: "Thật rất đau?"

https://thuviensach.vn

"Rất đau!" Chu Tử đáng thương nhìn hắn, "Đau muốn chết!"

Triệu Trinh không biết thiệt giả, trong lòng có chút hoài nghi, nhưng khi nhìn bộ dạng đáng thương của Chu Tử, giọng nói lại không tự chủ được mà mềm nhũn: "Đau ở đâu? Ta xoa xoa giúp nàng?"

Chu Tử rũ mi mắt xuống, che lại chút gian xảo trong ánh mắt: "Đau ở đây."

Bàn tay nàng xoa xoa lên bụng của mình, gương mặt lộ vẻ đau đớn, trong lòng lại đang cười trộm: ha ha, dễ bị lừa như vậy! Ai bảo chàng gian manh như quỷ, cho đáng đời! Ha ha ha!

Triệu Trinh để tay ở bụng Chu Tử, lại không dám dùng sức, không thể làm gì khác hơn là khống chế sức lực, nhẹ nhàng xoa xoa.

Lần này đến phiên hắn cau mày sốt ruột.

Rất nhanh Hứa đại phu đã tới, sau một phen chẩn mạch, trong lòng ông vui sướng, lộ vẻ nghiêm túc nói: "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng trắc phi, trắc phi có mang rồi."

Triệu Trinh cùng Chu Tử đều giật mình, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Triệu Trinh không dám tin lại có thể có nhanh như vậy, chỉ cách khi Chu Tử sanh non lần trước mới ba tháng thôi, là Chu Tử lợi hại, hay là mình lợi hại?

Chu Tử cũng không dám tin, mình vì không muốn bị đánh, thuận miệng lừa gạt Triệu Trinh, lại thật sự đùa quá hoá thật, chẳng lẽ trong chỗ u minh có một bàn tay khó nhìn thấy rõ đang thao túng tất cả?

Hứa đại phu cũng rất vui mừng, cảm giác y thuật của mình và lão Hầu thật sự có thể nói là thần thông, mới sau ba tháng Chu trắc phi bị người ta

https://thuviensach.vn

ác ý bỏ thuốc phải sanh non, cũng bởi vì uống chén thuốc bổ thân mà mình và lão Hầu kê, lại lần nữa có mang đứa trẻ —— việc này nếu không phải là thần y thì còn có thể là gì nữa chứ?

Lúc này cả ba người đều đuổi theo tâm tư của mình, ngược lại cảnh tượng lại vô cùng hài hòa.

"Vương Gia, lần này tình trạng thân thể trắc phi rất tốt, chỉ cần dưỡng thai thật tốt là được!" Hứa đại phu quyết định cáo từ.

Triệu Trinh vẫn còn ở trong trạng thái hoảng hoảng hốt hốt kỳ diệu, không yên lòng phất phất tay, dặn dò Triệu Hùng đang chờ bên ngoài: "Thay Bổn vương cám ơn Hứa đại phu thật trọng hậu, cả Hầu đại phu nữa."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 89: Tặng Trang Sức, Mẹ Chồng Nàng Dâu Thổ Lộ Tâm Tư

Chu Tử vui vẻ phấn chấn nghiêng người trên giường thấp, bên tai vẫn tự động vang đi vang lại hai lời hứa của Triệu Trinh —— "Sinh đủ hai đứa con trai, đời này ta liền không thu nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba đứa con trai, ta liền nâng nàng lên làm vương phi"! Xem ra, Triệu Trinh sắp phải thực hiện lời hứa thứ nhất rồi!

Chu Tử quả thực là hả hê hí hửng đến không còn đúng mực nữa, nằm trên giường thấp, hai chân quấn vào nhau, lắc lư rung chuyển, không ngừng lại được.

Đắc ý qua đi, Chu Tử phục hồi tinh thần lại, nghĩ tới một tình huống khác —— nếu mình sinh bé gái thì sao?

Sau khi Hứa đại thần y rời đi, Triệu Trinh vẫn đứng trước bàn đọc sách trong thư phòng, đôi mắt phượng trầm tĩnh như nước nhếch lên, nhìn cửa sổ đóng thật chặt. Ngoài cửa sổ là một Khóm trúc vàng khô, nếu như Triệu Trinh có khả năng nhìn lập thể, Chu Tử còn có thể phỏng đoán là hắn xem trúc trong Mai Lan Trúc Cúc, nhưng rõ ràng Triệu Trinh không có khả năng đó, như vậy nhất định là hắn đang suy nghĩ, hơn nữa còn đang suy nghĩ một chuyện rất rối rắm.

Trong lòng Chu Tử trầm xuống: chẳng lẽ Triệu Trinh hối hận?

Nàng đi tới sau lưng Triệu Trinh, dùng sức xoay Triệu Trinh cao gầy về phía mình.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ Triệu Trinh gầy thì có gầy, nhưng bắp thịt, sức lực, cái gì thật cũng không thiếu, Chu Tử xoay một lát, phát hiện Triệu Trinh vẫn cau mày trầm tư như cũ, không để ý tới mình. Vì vậy nàng phát huy núi không dựa ta, ta liền vui vẻ dựa vào núi, cởi thắt lưng của Triệu Trinh xuống, vén áo khoác của Triệu Trinh lên, sau đó hai móng vuốt nóng bừng bừng đánh úp đến trước ngực Triệu Trinh, không ngừng ve vuốt.

Mắt Triệu Trinh nhìn cửa sổ, tâm tình lại bay đến trời thăm thẳm đất mênh mông nơi thảo nguyên rộng lớn, toàn thân hắn mặc nhung trang cưỡi tuấn mã dẫn đầu một đám con trai như hổ như sói mặc nhung trang giống nhau, lướt qua thảo nguyên như gió bay chớp xẹt, dừng ngựa nhìn ra núi Tuyết xa xa phía đường chân trời, quả nhiên trong lòng thật sảng khoái, đây đúng là "Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh (Huynh đệ cùng đánh hổ, cha con cùng đánh trận)"!

Triệu Trinh đang mơ màng, thân thể lại truyền đến từng trận khoái cảm, hắn bị quấy rầy mà tỉnh táo lại, cách lớp y phục bắt được móng vuốt béo mập của Chu Tử đang sờ soạng lung tung trước ngực mình, từ từ lấy ra.

Nhìn Chu trắc phi Chu Tử có thể sinh cho mình nhiều con trai như hổ như sói, trên mặt Triệu Trinh mang theo nụ cười dịu dàng trọn đời khó gặp: "Chu Tử, ta biết bây giờ nàng rất muốn ta, nhưng bây giờ thật sự không được, tối thiểu phải đợi sau ba tháng thai của nàng ổn định rồi hãy nói!"

"Chàng nghĩ đi đâu vậy!" Chu Tử nhanh chóng rút tay ra, "Thiếp chỉ muốn hỏi chàng một chuyện!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn Chu Tử, chờ đợi.

Chu Tử muốn mở miệng hỏi, lại sợ Triệu Trinh tức giận, ngại mình là miệng quạ đen.

Ở triều Đại Kim, mọi người trọng nam khinh nữ đến đáng sợ, nàng thật lo lắng Triệu Trinh cũng vậy. . . . . Nhưng mà, không đề cập tới việc này,

https://thuviensach.vn

buổi tối Chu Tử sẽ ngủ không yên!

Cuối cùng, rốt cuộc Chu Tử cũng lấy hết dũng khí, lo âu hỏi: "Vương gia của thiếp, nếu trong bụng thiếp mang nữ hài tử, hứa hẹn của chàng xem như không tính sao?"

Triệu Trinh kinh ngạc một chút, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đương nhiên phải tính! Dù sao sau khi sinh nữ nhi, nàng còn phải sinh tiếp, sinh đến khi có được con trai thứ mới thôi!"

Chu Tử rất vui mừng: "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Triệu Trinh không chút do dự, "Chỉ là sớm muộn gì nữ hài tử cũng sẽ thành người của nhà người ta, đến nhà chồng là phải chịu khổ, cho nên nhất định phải nuông chiều!"

Chu Tử nghe lời nói như ông cụ non của Triệu Trinh, nhìn chằm chằm Triệu Trinh, một câu cũng không nói nên lời.

Sau khi Triệu Trinh mơ tưởng viễn vong thêm một lần nữa, mới nói với Chu Tử: "Sắp đến giờ Dậu rồi, chúng ta đi thăm mẫu thân và tiểu thế tử thôi!"

Chu Tử gật đầu một cái.

Hai người một trước một sau rời khỏi Diên Hi cư.

Gã sai vặt và Tứ Thanh chờ trong phòng Trị sự ở ngoại viện Diên Hi cư, còn chưa biết chuyện Chu trắc phi mang thai lần nữa, thấy Chu trắc phi không mất một sợi tóc nào êm đẹp đi theo Vương Gia ra khỏi nội viện Diên Hi cư, sóng lòng tất cả đều sôi sục không kềm chế được —— Chu trắc phi này thật lợi hại, có thể hàng phục Vương Gia lòng dạ độc ác nóng nảy dễ giận, mọi người thật sùng bái rồi!

https://thuviensach.vn

Kiêng dè việc Chu Tử có thai, Triệu Trinh đi rất chậm, vẫn luôn giữ vững trạng thái một trước một sau cách nhau không xa với Chu Tử.

Đi giữa mùa đông xào xạc trong phủ Nam An vương, Triệu Trinh sinh ra loại cảm giác mang Chu Tử đi tản bộ, quay đầu lại nhìn Chu Tử một cái, phát hiện dáng vẻ Chu Tử cũng rất thoải mái vui vẻ.

Triệu Tráng Triệu Hùng cùng Tứ Thanh theo xa xa ở phía sau.

Đến khúc quanh trước mặt, vừa rẽ ngoặt vào cùng Chu Tử, Triệu Trinh liền kéo tay Chu Tử, dắt nàng đi chầm chậm về phía trước.

Chu Tử rất ngạc nhiên, bình thường Triệu Trinh sẽ không biểu diễn ngọt ngào trước mặt người khác.

Đi được một lát, Triệu Trinh đột nhiên buông tay nàng ra, đi về phía trước đẩy nàng lùi về sau một bước. Chu Tử bị đẩy thì lòng cũng sáng ra, nhìn phía sau, thì ra bọn Triệu Hùng đã vượt qua chỗ quẹo đuổi theo tới đây.

Chu Tử đi ở phía sau Triệu Trinh, nhìn Triệu Trinh thẳng lưng đi phía trước, thân thể thon dài, không tự chủ được mà mỉm cười.

Lúc bọn họ đi tới chánh viện, Cao Thái phi còn chưa dùng bữa tối, đang cùng Nhũ Yến đặt Bánh Bao nhỏ trên giường La Hán trước cửa sổ trong phòng khách, trông chừng cho bé nằm chơi!

Thấy Triệu Trinh cùng Chu Tử đến, Cao Thái phi thật vui mừng, nói với Chu Tử: "Trước buổi trưa ta có cho người thu dọn ít thứ, vậy mà đến bây giờ con mới đến!"

Bà vừa lấy tay ôm tiểu thế tử đang nhao nhao muốn thử leo xuống muốn từ trên giường, vừa gọi Hoàng Oanh: "Đưa mấy thứ chuẩn bị lúc sáng đến đây!"

https://thuviensach.vn

Rất nhanh Hoàng Oanh liền cầm một rương đồ trang sức đi ra.

Cao Thái phi bảo Triệu Trinh đón lấy tiểu thế tử: "Con bồi dưỡng chút tình cảm với con trai của mình đi!"

Bởi vì còn đắm chìm trong ảo tưởng ‘thượng trận phụ tử binh’ tuyệt vời, Triệu Trinh đặc biệt kiên nhẫn với Triệu Tử, vừa chơi cùng Triệu Tử, trong lòng vừa suy nghĩ đến lão Nhị trong bụng Chu Tử, bộ dạng sẽ giống chính mình, hay sẽ giống Chu Tử.

Nếu giống mình, nhất định sẽ cao lớn uy mãnh; giống Chu Tử, nhất định sẽ tuấn tú nho nhã!

Triệu Trinh rất tự tin. Hắn chuyên tâm nhìn Triệu Tử, phát hiện Triệu Tử thật rất giống mình, sự phát hiện này khiến hắn yêu Triệu Tử hơn, thừa dịp không ai chú ý, cúi người hôn trộm lên mặt Triệu Tử một cái.

Cho tới bây giờ Triệu Tử đều được mỹ nữ thơm ngào ngạt hôn, lần đầu tiên bị phái nam hôn, không khỏi vô cùng chán ghét, tay nhỏ mập tròn "bộp" một cái thật vang, đánh vào mặt Triệu Trinh - cha của bé.

Triệu Trinh không kịp chuẩn bị, bị con trai đánh một bạt tai, rất buồn bực, cảm thấy con trai thật là oan gia trời sinh của mình. Hắn gọi Nhũ Yến, bảo Nhũ Yến bế Triệu Tử, hắn ngồi một bên uống trà.

Bên này Cao Thái phi kéo từng món từng món đồ trang sức trong rương ra, bày hết những thứ đồ trang sức trâm cài vòng tay bằng vàng bạc phỉ thúy châu ngọc bên trong ra cho Chu Tử xem: "Những thứ này đều do ta cùng Hoàng Oanh chọn lựa, đều là trâm cài thích hợp với con!"

Lại nói: "Thứ đã cho Tích Trân kia, là thứ mà khi còn sống bà ngoại Tích Trân vẫn muốn, nhưng ông cụ trong nhà lại ban cho mẫu thân ta . . . . . ."

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Tử phát hiện Cao Thái phi đều chọn những thứ quý giá đã tích trữ rất lâu của bà cho mình, nhất thời ngạc nhiên, cảm giác thật không tốt, vội nói: "Thái phi cất trâm cài của ngài đi, thiếp thân có ——"

"Con có là của con, đây là tấm lòng của ta!" Cao Thái phi cắt đứt lời Chu Tử, bà kéo một ngăn kéo ra, lấy ra mấy món trang sức, đưa từng cái cho Chu Tử xem: "Cái này là trâm vàng khảm ngọc, lúc vào cung mẫu thân đã cho ta; cái này là trâm Phượng bạch ngọc, vào năm mười sáu tuổi, tiên hoàng ban cho ta; cái trâm cài song Phượng này, là Thái hậu ban thưởng trước lúc phong phi; cái trâm Phượng vàng ngậm chuỗi ngọc này, là sau khi phong quý phi, tiên hoàng ban cho ta; cái trâm vàng Mã Não hình phật thủ này, là lần đầu tiên Trinh nhi đánh thắng trận về kinh bái kiến đã đưa cho ta . . . . . ."

Cao Thái phi nói liên miên, bà luôn luôn ngắn gọn, cực ít khi nói chuyện như vậy.

Lắng lắng nghe nghe, đôi mắt Chu Tử ửng đỏ, lỗ mũi có chút ê ẩm.

Nàng biết, những thứ trâm vòng trang sức này, đối với Cao Thái phi mà nói, tượng trưng cho hồi ức như nước chảy thoi đưa, đẹp nhất vui vẻ nhất đáng giá nhất, đại diện cho những người quan trọng nhất trong cuộc đời bà, mà tất cả những thứ quý giá này bà đều đưa hết cho mình, lúc trước mình còn hoài nghi dụng tâm của bà. . . . . .

Chu Tử không nói lời cảm tạ, chỉ bước lên trước, chạm vào Cao Thái phi, cười nói: "Thái phi thưởng cho con, con đều lấy hết! Ngày mai thiếp thân cùng Thái phi đến Phường Diên Khánh chọn mua một loạt những thứ có kiểu dáng mới nhất!"

Cao Thái phi cũng cười: "Đến lúc đó một lượng bạc ta cũng không mang theo, xem con sẽ làm thế nào!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử mở trừng hai mắt đáng yêu, nhỏ giọng nói: "Thái phi nương nương, nói cho ngài một bí mật, cũng đừng để con trai của ngài biết nha!"

Nàng lại gần lỗ tai Thái phi, nhỏ giọng nói: "Thiếp thân có thật nhiều thật nhiều ngân phiếu, Vương Gia cũng không biết số lượng!"

Thái phi cũng thấy thú vị nói: "Vậy sao? Vậy ngày mai con và Trinh nhi tới đây ăn sáng, sau đó hai ta cùng đến Phường Diên Khánh!"

Nhưng mà Triệu Trinh đã tập võ nhiều năm, thính lực tuyệt cao, thuận miệng liền nói tiếp một câu: "Mẫu thân, sợ là hai người không đi được!"

Cao Thái phi vội hỏi: "Sao vậy?"

Triệu Trinh vẫn không có biểu cảm gì như cũ, nhưng khóe miệng nhếch lên tiết lộ tâm tình của hắn: "Chu Tử lại có mang rồi!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 90: Vào Tháng Chạp, Vội Vàng Nhiều Việc

Cao Thái phi vừa nghe, mắt phượng tương tự Triệu Trinh lập tức sáng lên, liếc Chu Tử một cái, lại liếc Triệu Trinh một cái, mắt phượng hơi cong, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên. Sau khi cảm xúc biến hóa xong, bà kéo cánh tay Chu Tử, cẩn thận từng li từng tí đỡ Chu Tử: "Chu Tử, ngồi xuống rồi hãy nói!"

Chu Tử đỏ mặt, nàng hiểu ánh mắt của Cao Thái phi, cũng cảm nhận được một khắc vừa rồi lòng hiếu kỳ của Cao Thái phi bành trướng rất mãnh liệt.

Lúc này bữa tối đã bày xong. Cả ngày Chu Tử chưa ăn thứ gì, sớm đói bụng đến mức hai chân như nhũn ra, nhưng vẫn phải tuân thủ lễ nghi ăn uống nghiêm ngặt của Quý tộc, từ từ mà ăn.

Chu Tử giả Quý tộc ăn uống theo đúng lễ nghi, vào lúc này quý tộc chân chính như Cao Thái phi và Triệu Trinh lại không theo lễ nghi ăn uống của Quý tộc Đại Kim.

Cao Thái phi ăn rất ít, hầu như chưa ăn thứ gì.

Bà một mực chú ý đến Chu Tử, thấy Chu Tử ăn cái gì nhiều một chút, cũng không cần đến người phục vụ bên cạnh, tự mình gắp thả vào trong chén Chu Tử.

Triệu Trinh cũng biết là Chu Tử quá đói rồi, im lặng không lên tiếng múc một chén canh, đặt ở trước mặt Chu Tử —— hắn nhớ Chu Tử thích uống loại canh nấm này nhất.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm tối xong, Cao Thái phi cùng Triệu Trinh Chu Tử hàn huyên một lát, chủ yếu là nói vấn đề buổi tối Triệu Tử sẽ ở đâu.

Vào khoảng thời gian trước, bởi vì Chu Tử nhớ nhung tiểu thế tử quá mãnh liệt, Cao Thái phi không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho Chu Tử mang tiểu thế tử đến ở Diên Hi cư, bây giờ Chu Tử lại mang thai, suy tính theo nhiều phía, Cao Thái phi liền nói nên để Triệu Tử cùng nhũ nương vẫn ở lại chỗ của bà như cũ.

Chu Tử vẫn không nói gì, Cao Thái phi đã cười nói: "Về sau con cũng không cần đến đây thỉnh an trước, sau khi dùng điểm tâm ở Diên Hi cư xong rồi hãy từ từ đến thăm ta cùng tiểu thế tử, vừa hay như thế cũng có thể rèn luyện thân thể."

Chu Tử nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có đạo lý, dù sao ban ngày nàng vẫn có thể tới đây ở cùng Triệu Tử, vì vậy liền đồng ý.

Cao Thái phi mừng rỡ, bảo Nhũ Yến ôm lấy Triệu Tử, hung hăng hôn một cái lên mặt Triệu Tử.

Sau khi Triệu Tử bị hôn một cái, đầu tiên là theo bản năng lấy tay xoa xoa gương mặt, sau đó liền bắt đầu quơ múa cánh tay về phía Chu Tử, trong miệng kêu y y a a gì đó, nghe phát âm hình như là "Lạnh", Chu Tử thật vất vả mới nghe rõ, thì ra Triệu Tử gọi "Mẹ". (Mẹ = nương, Triệu Tử gọi thành ‘lương’ – nghĩa là lạnh)

Trái tim của nàng lập tức như được lấp đầy, mềm mại, ấm áp, trong nháy mắt đôi mắt đã ươn ướt. Chu Tử đưa cánh tay ra đón lấy Bánh Bao nhỏ, ôm thật chặt vào trong ngực.

Mặt trái táo của Triệu Tử đặt lên vai của mẫu thân, vẫn tiếp tục ngọng nghịu gọi "Lạnh".

Cao Thái phi cười rất hả hê: "Đây chính là do ta dạy đó!"

https://thuviensach.vn

Thật ra thì, lúc mới bắt đầu Cao Thái phi dạy là "Tổ mẫu" và "Phụ vương", nhưng có lẽ hai từ này phát âm quá phức tạp, Triệu Tử vẫn không chịu học, sau đó dạy bé gọi "Mẹ", bé lại gọi ngay, có điều nghe càng giống "Lạnh".

Nghe Triệu Tử không ngừng gọi Chu Tử là mẹ, trong lòng Triệu Trinh rất khinh thường: tám tháng rồi, mới chỉ gọi được mẹ, hơn nữa còn gọi thành " Lạnh", nhớ năm đó khi lão tử còn bé. . . . . .

Triệu Trinh không muốn thừa nhận mình vô cùng ghen tỵ, hơn nữa còn ghen tỵ với người làm mẹ là Chu Tử.

Buổi tối lúc Chu Tử cùng Triệu Trinh rời đi, dĩ nhiên Triệu Tử rất muốn đi theo mẫu thân, bé bị Nhũ Yến ôm vào ngực, tuy nhiên bé lại liều mạng giùng giằng gào khóc, muốn theo mẫu thân trở về.

Triệu Trinh đối với việc khó có thể thoát khỏi người thứ ba nho nhỏ này rất không vui, cau mày thúc giục Chu Tử đi nhanh hơn.

Đại khái Triệu Tử có khả năng biểu diễn thiên phú, liều mạng giãy giụa khóc lóc om sòm, nhưng sau khi tạo hình chỉ có sấm mà không có mưa không đạt hiệu quả, bé không giãy giụa nữa, lặng yên nằm trong ngực Nhũ Yến, khuôn mặt nhỏ nhắn lại cố sức xoay về hướng mẫu thân, trong mắt phượng nho nhỏ âm u một lát, một giọt nước mắt thật to được tạo ra lăn xuống, tuột ra dọc theo đuôi mắt, chảy xuống gương mặt.

Bé không lớn tiếng gào khóc nữa, mà chớp chớp lông mi ướt nhẹp, cứ như vậy lẳng lặng nhìn mẫu thân của mình.

Nhìn thấy bé không muốn rời xa mình như vậy, trong lòng Chu Tử cực kỳ khó chịu, muốn đi cũng không đành, đi chưa được mấy bước, đầu đã ngoảnh lại nhiều lần.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Cao Thái phi cũng không nhẫn tâm nhìn hai mẹ con biểu diễn một màn sinh ly tử biệt, dặn dò nhũ nương: "Vẫn nên ôm tiểu thế tử theo Vương Gia và Chu trắc phi trở về thôi!"

Ngân Linh nhận lấy tiểu thế tử từ Nhũ Yến, ôm tiểu thế tử đi tới bên người Chu Tử.

Triệu Tử nhìn mẫu thân, mắt phượng nho nhỏ chứa đầy nước mắt khẽ híp một cái, nén lệ nở nụ cười.

Từ đầu tới cuối Triệu Trinh vẫn luôn lạnh lùng bàng quan.

Hắn đã xác định, tương lai Triệu Tử này tuyệt đối sẽ là kẻ địch mạnh tranh đoạt Chu Tử với mình!

Tuổi nhỏ như thế mà đã làm bộ làm tịch, hừ, ở cùng cha mẹ ngươi, ngược lại càng dễ cho lão tử sửa chữa ngươi! Ngọc bất trác bất thành khí, nhất định lão tử sẽ giáo dục ngươi thật tốt, rèn luyện ngươi từ một bó củi mục thành một khối mỹ ngọc!

Liếc mắt nhìn Triệu Tử đang dính cái mặt vào bên mặt Chu Tử, Triệu Trinh âm thầm hạ quyết tâm.

Trên đường trở về Diên Hi cư, Triệu Trinh ngẩng đầu ưỡn ngực đi tuốt ở đằng trước, Chu Tử chậm hơn một bước đi theo phía sau hắn. Phía sau là Triệu Hùng, Triệu Tráng, nhũ nương, Tứ Thanh cùng Ngân Linh đang ôm tiểu thế tử.

Triệu Trinh vừa đi vừa nghĩ: đến cuối cùng, ta cũng có mẫu thân có thê tử có con trai hợp lại thành một nhà!

Sáng sớm hôm sau, bởi vì Hứa đại phu muốn qua chẩn mạch, nên Chu Tử liền lệnh cho Ngân Linh cùng nhũ nương mang Triệu Tử đến thỉnh an Cao Thái phi, chờ nàng chẩn mạch xong sẽ đi qua.

https://thuviensach.vn

Chẩn mạch xong, tất cả đều ổn định. Hứa đại phu chỉ dặn dò Chu Tử có rãnh rỗi thì nên đi lại nhiều, cũng không nói gì đến việc khác.

Chờ Hứa đại phu đi khỏi, Chu Tử mới gọi Ngân Linh cùng Triệu Hùng vào, hỏi: "Ta muốn phái người đến Núi Vân Mông ở Bắc Cương, các ngươi cảm thấy phái ai đi thì thích hợp?"

Ngân Linh suy nghĩ một chút nói: "Nô tỳ đi cho!"

Con ngươi Triệu Hùng đảo một vòng, nói: "Ngân Linh đi một mình không an toàn, nên phái Triệu Tráng cùng đi!"

Chu Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy để Ngân Linh đi cùng Triệu Tráng hình như rất thích hợp: kể từ sau chuyến đi Bắc Cương lần đó, Chu Tử vẫn cảm thấy hình như giữa Ngân Linh cùng Triệu Tráng có chút tế nhị. Đối với chút chuyện này, nàng luôn luôn thích giúp một tay.

"Cứ như vậy đi!" Chu Tử dặn dò Triệu Hùng, "Ngươi đến thư phòng bên ngoài nói một tiếng với Vương Gia, thuận tiện đưa Triệu Tráng tới đây!"

Triệu Tráng không là tổng quản thực sự của Chu Tử giống Triệu Hùng, cho nên vẫn phải xin phép Triệu Trinh một tiếng thì mới được.

Triệu Hùng lĩnh mệnh vừa định rời đi, Chu Tử lại gọi với theo: "Cũng gọi luôn Triệu Phúc và vợ của Triệu Phúc đến!"

Cả triều Đại Kim, phần lớn lãnh thổ quốc gia đều ở phương Bắc, vừa vào tháng chạp, đều là cảnh tượng trời đông giá rét, bao gồm luôn cả Nam Cương nằm xa nhất về phía nam. Cho nên vừa vào tháng chạp, các quan viên ở Nhuận Dương trừ đang làm nhiệm vụ ở ngoài, những người khác đều hưu mộc(cứ 10 ngày làm việc, sẽ có 1 ngày hưu mộc, ở đây có nghĩa là nghỉ lễ) ở nhà, dân chúng càng thêm chuyên tâm làm mèo ngủ đông ở nhà.

https://thuviensach.vn

Cả bốn nhóm quân đội lớn phòng thủ Bắc Cương, Nam Cương, Đông Bắc, Tây Bắc của Đại Kim Quốc, đều ngưng hoàn toàn việc huấn luyện bên ngoài, chờ mùa xuân năm sau đến mới tiếp tục huấn luyện.

Là Tổng Thống Soái của quân đội, trong một mức độ nhất định, Triệu Trinh cũng nhàn rỗi.

Hắn có quan hệ tốt với nhiều người, mặc dù nhàn rỗi, nhưng rỗi rảnh lại không nghỉ ngơi, ngày ngày mang theo một nhóm người vội vã vào phòng thiết kế.

Chu Tử đi theo qua một lần, biết hắn đang nghiên cứu làm thế nào biến pháo và đạn dược không dùng đến trên chiến trường thành thứ có lực sát thương to lớn.

Nàng không hiểu mấy thứ này lắm, mặc dù cảm thấy rất nguy hiểm, nhưng cũng biết mình không thể nào ngăn cản được cuồng nhiệt của Triệu Trinh với mấy thứ này, vì vậy chỉ dặn đi dặn lại Triệu Trinh —— "Nhất định phải cẩn thận, phía sau chàng còn có một đại gia đình!"

Triệu Tráng đến rất nhanh, với việc mình bị Chu trắc phi lôi ra từ trong sự nghiệp phát minh khiến huyết mạch người ta căng phồng của Vương Gia, để đến thăm thân thích giúp Chu trắc phi, hắn có chút bất mãn, cho dù Triệu Hùng nói cho hắn biết Ngân Linh cũng sẽ cùng đi, cũng không thể đền bù cho thất vọng và bất mãn mà hắn cất chứa.

Dĩ nhiên, nhìn ngoài mặt, Triệu Tráng vẫn rất cung kính hành lễ: "Trắc phi có gì dặn dò?"

"Ngươi và Ngân Linh áp tải những quà tặng này, đưa đến nhà mẹ ta ở Núi Vân Mông."

Triệu Tráng cúi đầu hành lễ, nói: "Dạ"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn Ngân Linh đứng một bên, lại nhìn Triệu Tráng đang trầm mặc một chút, rồi bổ sung một câu: "Chỉ cần đưa đến trước giao thừa là được, các ngươi không cần phải gấp gáp, cứ thoải mái một chút!"

Mặt mo của Triệu Tráng phát sốt, hắn cảm thấy mình nghe hiểu ám hiệu của Chu trắc phi.

Ngân Linh cũng thoải mái nói: "Tuân lệnh trắc phi"

Bàn giao mọi thứ cho Ngân Linh cùng Triệu Tráng, Chu Tử lại bắt đầu dặn dò Triệu Phúc cùng vợ của Triệu Phúc —— Đại Nhạn cô cô.

"Các ngươi cầm bái thiếp của Vương Gia vào trong cung, nhất định phải đưa lá thư và những thứ đồ này giao tận tay cho Tiệp dư nương nương!"

Sau khi Triệu Phúc và Đại Nhạn đáp lời, Chu Tử cảm thấy vẫn chưa yên tâm, lại dặn thêm một câu: "Giúp ta quan sát khí sắc của Tiệp dư nương nương thật kỹ, về báo lại cho ta!"

"Dạ"

Sau khi thông báo xong, Chu Tử cảm thấy có chút mệt mỏi, bảo tất cả bọn họ lui xuống, tự mình vào phòng ngủ, nằm trên giường lặng yên suy nghĩ.

Nàng với Chu Bích và tiểu Thanh, vốn là một loại tình cảm máu mủ khó có thể nói ra, luôn nghĩ đủ mọi cách bảo vệ bọn họ, trợ giúp bọn họ.

Chu Tử biết, Triệu Trinh đã hạ lệnh cho người phía dưới bảo vệ Chu Bích thật tốt rồi.

Mấy ngày trước đây Triệu Trinh đã nhận được một phong thơ do người của Chu Bích mang tới, nói tình cảnh của mình tốt hơn trước kia rất nhiều. Hàn hoàng hậu trước kia vừa mất, vị trí hoàng hậu trong cung xuất hiện chỗ

https://thuviensach.vn

trống, người người đều chăm chú nhắm vào vị trí kia, đấu nhau như gà đỏ mắt, cũng không tiếp tục nhằm vào nàng. Mặt khác, nàng cảm thấy thật may vì có vị tỷ phu Nam An vương gia này, hoàng thượng bởi vì không ngừng tân sủng, đã sớm chẳng quan tâm đến nàng cùng Lục Hà, nhưng hiện nay cứ cách mười ngày nửa tháng lại đến Thiên viện của Thanh Vân Điện, ngồi một hai khắc, nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt với mình.

Chu Bích nói mình không không sao cả, chỉ nhớ tỷ tỷ, nhớ mẫu thân và tiểu Thanh.

Chu Tử vừa nhìn chữ viết, cũng biết nhất định không phải do Chu Bích tự tay viết. Lúc còn nhỏ Chu Bích có cùng nàng học viết chữ với tỷ tỷ của nhà ‘thục sư’ ở sát vách, bởi vì thời gian học ngắn, chữ của nàng còn không bằng chữ của Chu Tử!

Chu Tử suy nghĩ trong chốc lát rồi không nghĩ nhiều nữa, Triệu Trinh đã rất khẳng định với nàng, chuyện của Chu Bích Chu Tử không cần lo, đều giao hết cho hắn.

Chu Tử tin tưởng Triệu Trinh, cho nên không tiếp tục nghĩ nhiều.

Gần đây nàng rất dễ buồn ngủ, thích ăn thích ngủ, xem đó, vừa mới suy nghĩ một chút, lại buồn ngủ nữa rồi.

Lúc Triệu Trinh trở lại, Chu Tử vẫn đang ngủ say.

Triệu Trinh mới vừa thí nghiệm thành công, hỏa dược bắn ra ngoài làm sụp vách tường thư phòng bên ngoài luôn rồi, thành công này khiến tinh thần Triệu Trinh dao động, không nhịn được chạy trở về, muốn chia sẻ vui sướng khi thành công cùng Chu Tử.

Mặt khác, hắn nghĩ nên chăm chút tu sửa một phòng thiết kế lớn hơn trong vương phủ, giờ đây phòng thiết kế của hắn đã bị hỏa dược nổ sập một

https://thuviensach.vn

vách tường, mật thất cũng biến thành không thể che giấu, người người đều có thể đến thăm!

Thấy Chu Tử đang ngủ say, Triệu Trinh vội vã tắm rửa sạch sẽ, sau đó cũng lên giường nhét chung một chỗ với Chu Tử.

Sau khi nằm xuống, hắn cảm thấy mình thật cực kỳ mệt mỏi, vừa nằm xuống đã cảm thấy trời đất quay cuồng. Rất nhanh hắn liền tiến vào mộng đẹp —— trên thực tế, bởi vì bận việc... nghiệp lớn chế tạo phát minh mà hắn yêu thích, đã hai ngày hai đêm Triệu Trinh không ngủ rồi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 91: Giải Bày Tâm Sự, Triệu Trinh Bảo Vệ Đất Nước

Ngủ một giấc cực kỳ thỏa thích rồi tỉnh lại, Triệu Trinh phát hiện Chu Tử đang cầm một quyển sách tựa vào bên giường nhìn mình. Hắn không khỏi thật kiêu ngạo: Chu Tử yêu ta rất nhiều đó, ngay cả dáng vẻ của ta khi ngủ nàng cũng nhìn chưa thỏa.

Thật ra thì, Chu Tử vẫn luôn chăm chú xem quyển tiểu thuyết bìa vàng kia, chỉ tình cờ liếc Triệu Trinh một cái, Triệu Trinh liền tỉnh.

Thấy Triệu Trinh đã tỉnh, Chu Tử vội đặt quyển sách sang bên, cười nói: "Có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?"

Triệu Trinh vừa tỉnh lại, mắt phượng mơ màng, môi đỏ mọng hé mở, ngơ ngác nhìn Chu Tử.

Nhìn dáng vẻ dễ thương này của hắn, tim Chu Tử đập thình thịch, vội đứng lên.

Triệu Trinh giữ tay nàng lại.

Rõ ràng Chu Tử đã sớm thức dậy, tóc mai như mây đen bóng, da thịt trắng nõn trong suốt ửng hồng, đôi mắt như nước hồ thu ẩn dưới làn mi rậm xinh đẹp, đang mím môi nhìn mình.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, nhất thời cảm thấy lòng đầy thỏa mãn.

Hắn nhắm mắt lại, vươn cánh tay kéo Chu Tử đến, ôm vào trong ngực.

https://thuviensach.vn

Trước tiên Chu Tử nằm với hắn một lát, sau đó mới hỏi: "Đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì?"

Triệu Trinh kề mặt lên mặt nàng, nhẹ nhàng cọ xát —— đây là hắn lén lút học được từ chỗ tiểu Thế tử! Ma sát như vậy lại rất thoải mái, tê tê dại dại giống như bị điện giật.

Rất nhanh, tiểu huynh đệ của Triệu Trinh lại bắt đầu lỗ mãn ngóc đầu dậy.

Chu Tử gắng gượng, giúp hắn một chút.

Hai người triền miên trên giường nửa ngày, rốt cuộc Triệu Trinh cũng không dám làm đến cuối cùng —— Hứa đại thần y chưa cho phép, hắn kiên quyết không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn cũng không quên cuộc sống vĩ đại lý tưởng của mình chính là định cùng Chu Tử sinh một đám con trai.

Lúc Triệu Trinh rửa mặt, Chu Tử đã lệnh cho nhóm Thanh Châu bày xong điểm tâm cho Triệu Trinh, chỉ là cháo trắng rau dưa mà Triệu Trinh thích ăn.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Trinh hỏi đến tiểu thế tử, thế mới biết thì ra đã sắp đến buổi trưa rồi, tiểu thế tử đã sớm được đưa đến chỗ Thái phi.

Triệu Trinh ở thư phòng bên ngoài vội vàng tiến hành nghiệp lớn tăng cường hỏa lực trên chiến trường của hắn, cũng đã hai ba ngày không trở về nội viện rồi.

Phủ Nam An vương thật sự quá lớn, hắn cảm thấy từ thư phòng bên ngoài đến Diên Hi cư, mất nửa canh giờ chạy trở về, lại tốn thêm nửa canh giờ chạy đi, thật sự là quá lãng phí thời gian quý báu của hắn, hơn nữa, trước mắt thân thể Chu Tử đang trong tình trạng không chịu đựng nổi một

https://thuviensach.vn

gã quá dễ động dục như hắn ở bên cạnh, cho nên bận rộn ở thư phòng bên ngoài đúng là chuyện một công đôi việc.

Chỉ gây ra hậu quả là hắn cũng không còn đến chánh viện thỉnh an Cao Thái phi, cho nên Triệu Trinh liền muốn thừa dịp lúc này đang rảnh rỗi mà đến thăm một chút.

Chu Tử lấy lễ phục Thân Vương cho Triệu Trinh, hầu hạ hắn mặc vào.

Mấy ngày nay Triệu Trinh đều mặc thường phục, hôm nay đến thỉnh an mẫu thân, đương nhiên phải long trọng một chút.

Triệu Hùng chờ ở cửa nội viện Diên Hi cư, Triệu Anh Triệu Dũng đã vào quân đội làm Hiệu úy, Triệu Tráng và Ngân Linh lại cùng bị phái đến Núi Vân Mông, vậy hiện tại hắn liền trở thành người hữu dụng nất bên cạnh Vương Gia và trắc phi.

Triệu Trinh và Chu Tử đi một trước một sau, Triệu Hùng mang theo bốn gã sai vặt cùng Tứ Thanh đi theo phía sau.

Đến cửa chánh viện, Triệu Trinh cũng không lập tức đi vào, mà hỏi ma ma trực cửa: "Hôm nay Thái phi có khách?"

Vị ma ma kia vội nói: "Bẩm Vương Gia, là phu nhân Chu Tham tướng và phu nhân Kim tổng binh tới thỉnh an Thái phi."

Vừa nghe đến hai cái tên này, chân mày Triệu Trinh khẽ cau lại, rất khó nhận ra, nói với Chu Tử: "Nàng còn chưa đến thư phòng bên ngoài nhìn thành quả đêm qua của ta đâu nhỉ, nhất định là rất muốn đi xem một chút?!"

Chu Tử yên lặng nhìn hắn một cái, ngược lại không nói gì.

https://thuviensach.vn

Với khía cạnh thuốc nổ, máy móc truyền lực này, nàng không có chút hứng thú nào, một chút cũng không có!

Nhưng khi nhìn bộ dạng Triệu Trinh hào hứng bừng bừng, đương nhiên Chu Tử ngại phải nói không, nàng nói trái lương tâm: "Đương nhiên rồi !"

Triệu Trinh thật vui mừng, hắn thật lòng thích những thứ này của mình, nhưng bởi vì nguyên nhân bảo mật, hắn thật sự không thể tùy tiện chia sẻ với người khác, ngoại trừ Chu Tử —— Chu Tử là người thân thiết nhất của hắn, dĩ nhiên cái gì cũng muốn chia sẻ!

Nghĩ đến lát nữa Chu Tử sẽ vô cùng sùng bái khi mình thao thao bất tuyệt, tâm tình Triệu Trinh rất vui vẻ.

Mặc dù trên mặt Triệu Trinh vẫn không lộ vẻ gì, nhưng từ trong ánh mắt của hắn Chu Tử nhìn thấy hắn vui vẻ, trong lòng Chu Tử cảm thấy có thể khiến Triệu Trinh vui vẻ, mình nói mấy lời trái lương tâm cũng không sao cả!

Triệu Trinh sợ Chu Tử mệt nhọc, bảo Chu Tử ngồi lên kiệu mềm, kiệu phu mang kiệu mềm theo phía sau hắn đi về phía thư phòng bên ngoài.

Đến ngoài thư phòng, Chu Tử vốn sợ mình gặp nam nhân ngoài phủ sẽ không tiện, nào ngờ Triệu Trinh luôn luôn chú trọng điều này lại rất không để ý nói: "Đừng bận tâm!"

Sau khi Chu Tử xuống kiệu mềm ngắm nhìn bốn phía, lúc này mới biết Triệu Trinh không lừa gạt mình, quả thật không cần tránh —— người ở đây đều bị mấy trận ầm ầm đêm qua của Vương Gia dọa cho bể mật, đều dời đến Thiên viện phía đông.

Thư phòng bên ngoài vốn có sáu bức tường cực lớn, một mình Triệu Trinh chiếm chủ viện, dùng để nghị sự, tiếp khách, nghỉ ngơi.

https://thuviensach.vn

Mặc khác, nhóm thân tín không mang theo gia quyến của hắn cũng không ít, liền ở lại thư phòng bên ngoài này. Cùng ở chủ viện với hắn là những người tâm phúc nhất, ví như bọn người Hồ Phi Đồng trước kia, hiện tại là đám người Khưu Thanh Nguyên; tòa viện khác ở phía sau là nơi ở của Hứa đại phu, Hầu đại phu cùng các mưu sĩ môn khách nhất đẳng ....

Trước kia lui tới thư phòng bên ngoài đều là nam tử, Chu Tử cũng từng tới đây một lần với Triệu Trinh, là thừa dịp lúc đêm tối vắng người mà đến, bình thường nếu nàng cần đều sai nhóm Triệu Hùng chạy tới truyền lời, chưa bao giờ tự mình tới đây.

Hiện tại, đây vốn là chỗ đông người náo nhiệt, lại biến thành tường đổ gạch rách ngói nát; thì ra Chu Tử đã tới phòng thiết kế bị mất nửa bên tường, cũng không thể được gọi là mật thất nữa; cây cỏ, tường vôi trắng, bình phong trong viện của thư phòng bên ngoài đổ vỡ tan tành ngã trên mặt đất. . . . . .

Chu Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng sợ hãi, vội xoay người lại bắt đầu kiểm tra thân thể Triệu Trinh. Triệu Trinh bị nàng sờ soạng vài cái trước mặt mọi người, lúc này liền đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Ta không sao!"

Lúc này trái tim bị treo ngược của Chu Tử mới để xuống, hơi sẵn giọng: "Sao không nói sớm!"

Lại nhíu mày nói: "Thật quá nguy hiểm! Có thương vong gì hay không?"

Triệu Trinh cười nói: "Chúng ta bắn vào khu đất trống trong viện, lại vào lúc nửa đêm, không ai chịu thương vong, chỉ dọa bọn họ sợ gần chết, ngay cả Hứa đại phu luôn chú trọng dáng vẻ cũng chỉ mặc quần lót chạy đến!"

Chu Tử nghĩ đến trường hợp nhếch nhác lúc ấy, cũng cảm thấy có chút buồn cười, liếc Triệu Trinh một cái, nói: "Tiến hành thế nào rồi?"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cho mọi người lui đi, lúc này mới nói: "Trên căn bản là thành công, chỉ là tầm bắn không đủ xa, còn phải tiếp tục nghiên cứu!"

Chu Tử nhìn cảm giác hưng phấn khó có thể ức chế trên cơ mặt của hắn, chợt có dự cảm chẳng lành: "Không phải chàng định ra ngoại thành Nhuận Dương mà tiến hành thí nghiệm đó chứ?"

Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, xoay người hôn lên trán nàng một cái, lúc này mới nói: "Nàng đoán đúng rồi, ta đã sai người bắt đầu đắp một sân thí nghiệm ở rìa phía bắc Đầm lầy Vân Trạch, mấy ngày nữa liền qua đó, tranh thủ trở về trước giao thừa!"

Chu Tử ngẩn người, hỏi tiếp: "Thí nghiệm thành công rồi sao, có tính toán gì không?"

Triệu Trinh nhất thời kích động, liền nói nhiều một chút: "Đông Khu quốc cùng Đại Kim ta luôn luôn tranh giành lãnh thổ, gần đây tân hoàng mới lên ngôi, bộ dạng kiêu ngạo phách lối, đẩy biên giới vào sâu trong biên giới của Đại Kim ta ba mươi dặm. . . . . ."

Hắn nhìn Chu Tử, chợt không nói gì nữa, cứ thế mà gãi gãi đầu, vẻ mặt ngượng ngùng.

Triệu Trinh sợ Chu Tử không có hứng thú.

Chu Tử ý thức được, có lẽ nàng và Triệu Trinh lại phải xa nhau một khoảng thời gian.

Nàng muốn oán giận, muốn la lối om sòm, muốn. . . . . Nhưng mà, điều gì nàng cũng không thể làm.

Chu Tử biết, làm một Thống soái của quân đội quốc gia, đây hầu như là chức trách của Triệu Trinh. Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nặng.

https://thuviensach.vn

"Sáng giao chiến động mây chiêng trống, tối gối đầu yên ngọc ngủ an", là cuộc sống Triệu Trinh yêu thích; "Đánh trăm trận rách toe áo giáp, trong vòng vây binh tụ Thành Nam"**, là cảnh tượng có thể kích thích tâm huyết của Triệu Trinh nhất; "Cưỡi binh xa, dẫm nát núi Hạ Lan"***, là mơ ước trong cuộc đời này của Triệu Trinh . . . . . .

*2 câu trong bài Tái hạ khúc 1 (Khúc hát dưới cửa ải 1) **2 câu trong bài Tòng quân hành (bài hát tòng quân) của Lý Bạch ; *** 2 câu trong bài từ Mãn giang hồng (sông máu) của Nhạc phi. Tìm được trên trang http://www.thivien.net/

Nàng là một người phụ nữ bình thường, nhưng cũng là nữ nhân Triệu Trinh yêu, nàng sẽ không vì mình mà buộc hắn thay đổi; hơn nữa, đó cũng là không thể.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh như cây ngọc đón gió sãi bước đi phía trước, trong lòng không khỏi u sầu.

Chu Tử đi theo sau lưng Triệu Trinh khí phách hiên ngang, trầm lặng khác thường.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 92: Hào Hương Cư, Tình Cờ Gặp Lại Người Xưa

Triệu Trinh vẫn hào hứng bừng bừng, cuối cùng khi Chu Tử và hắn đã xem hết mấy cái viện ở thư phòng bên ngoài rồi, lúc này mới nói: "Mấy hôm nữa sẽ sửa sang những nơi này lại cho xong hết trước, sau đó ta sẽ bắt đầu xây viện cho các con, chờ khi ta hết bận chuyện trong tay sẽ đi vẽ tranh!" Chu Tử nghe từ "Các con" trong lời của hắn, nhất thời có chút 囧, liếc Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh tiếp thu cái nhìn này, như chợt nhớ tới điều gì, nhỏ giọng hỏi: "Mấy ngày nay Hứa Văn Cử có chẩn mạch cho nàng không?"

"Có chứ!" Chu Tử không biết Triệu Trinh hỏi điều này làm gì.

Hứa đại phu răm rắp nghe lệnh Vương Gia, cách ngày sẽ đến chẩn mạch cho Chu trắc phi, mấy ngày sau đó sẽ đến báo lại cho Vương Gia một lần.

Triệu Trinh ngẩng đầu lên, không nói thêm gì nữa, trong lòng nghĩ: không phải lão Hứa tự xưng là thần y sao, còn là Phụ Khoa Thánh Thủ gì đó nữa, hắn nên tìm Bổn vương rồi chứ, Chu Tử mang thai đã hơn ba tháng, không biết thân thể của nàng có ổn định không, có thể . . . . . .

Chu Tử đứng ở một bên, thấy khuôn mặt qua một mùa đông đã trở nên trắng nõn như ngọc của Triệu Trinh bắt đầu đỏ lên một cách kỳ dị, từ lỗ tai rất nhanh lan đến toàn bộ khuôn mặt bộ, không biết trong lòng Vương Gia xảy ra chuyện gì, lại thành như vậy.

Lúc này, suốt đêm trốn thoát khỏi thư phòng bên ngoài, vừa chuyển đến Thiên viện, Hứa đại phu đang cùng Hầu đại phu đánh cờ trong phòng.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên Thiên viện không thoáng rộng giống thư phòng bên ngoài, viện tuy lớn, lại chỉ có một viện, cho nên những người này không thể không chen chúc trong một cái viện, cũng may là có đủ phòng, đủ cho một người ở một phòng.

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu liền được an bài ở hai phòng cách vách.

Phủ Nam An vương là do Vương Gia tự mình thiết kế giám sát việc xây cất, hiệu quả cách âm của vách tường rất tốt, nếu không, tiếng nói chuyện ở cách vách đều có thể nghe thấy, tiếng đánh rắm cũng có thể nghe thấy của nhau, thật sự là rất xấu hổ!

Hứa đại phu định bỏ xuống một con cờ, chợt nhảy mũi kinh thiên động địa.

Hầu đại phu cười trêu: "Có ai đó nhớ ngươi à?"

Hứa đại phu đặt con cờ xuống, chậm rì rì nói: "Chỉ sợ cái kẻ đó nhớ ta thôi!"

Hứa đại phu cảm thấy, mấy ngày nay nóng ruột nóng gan nhớ tới mình sợ chỉ có một mình Vương Gia.

Nghĩ đến việc Vương Gia trông chừng Chu trắc phi, hơn mấy tháng lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, không thể không dùng tinh lực vào các loại nghiên cứu thí nghiệm ở thư phòng bên ngoài, Hứa đại phu cảm thấy rất sảng khoái.

Nhưng mà, rất nhanh hắn liền nghĩ đến thí nghiệm gây nổ của Vương Gia khiến đêm khuya mình phải kinh hoàng luống cuống, nửa thân trần lao ra khỏi cửa, trở thành chuyện ‘trí thức quét rác’ gây cười.

Hứa đại phu nghĩ tới một câu của người xưa —— tự gây nghiệt không thể sống!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, hắn vừa suy nghĩ tỉ mỉ về ván cờ, vừa nghĩ: có lẽ ta nên đến gặp Vương Gia, dù sao cũng sắp bước sang năm mới, không thể để lão Hứa và ta vẫn phải ở lại cái nơi Thiên viện nhỏ hẹp này!

Buổi sáng Triệu Trinh chỉ ăn được chút ít, bây giờ đã cảm thấy đói bụng.

Hắn rũ mi mắt xuống, liếc Chu Tử một cái, nói với Chu Tử: "Chu Tử, bụng nàng kêu rột rột!"

Chu Tử cảm thấy mình không hẳn là đói, cũng sẽ không kêu rột rột, nhưng khi nhìn nét mặt Triệu Trinh khẳng định như vậy, nghĩ tới có lẽ bụng mình thật sự đang kêu, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái: "Hình như là có hơi đói bụng!"

"Có muốn ta dẫn nàng ra ngoài ăn không?" Triệu Trinh tỉnh táo hỏi.

"Muốn chứ! Muốn chứ!" Vừa nghe có thể ra ngoài ăn, ánh mắt của Chu Tử nhất thời biến thành sáng lấp lánh, tràn ngập khát vọng nhìn Triệu Trinh.

Kể từ sau khi trở lại Nhuận Dương, ngày ngày nàng đều sống trong vương phủ, chưa hề ra khỏi cửa!

Triệu Trinh nhàn nhạt liếc nàng một cái: "Muốn ra ngoài, liền ngoan một chút ——"

"Nghe lời một chút!" Chu Tử cắt đứt lời dài dòng của hắn, lúm đồng tiền như hoa, "Biết rồi, ngày nào cũng lải nhải, thiếp nghe riết cũng thấy phiền!"

Triệu Trinh bị trách móc một câu, cũng không tức giận.

Hai khắc sau, Triệu Trinh thay thường phục mang Chu Tử ra cửa.

Triệu Trinh cưỡi ngựa, Chu Tử ngồi kiệu, đoàn người ra khỏi vương phủ chạy thẳng tới Phường Diên Khánh.

https://thuviensach.vn

Nơi bọn họ đến là Hào Hương cư mà Chu Tử nghe Kim phu nhân nhắc tới với Cao Thái phi. Khách điếm này có sở trường về hải sản, là nơi ngon nhất Nhuận Dương.

Sau khi Chu Tử đến mới phát hiện, gã sai vặt Hàn Tử Xuyên của Triệu Trinh đã sớm dẫn người tới chuẩn bị trước, Triệu Trinh mang theo nàng tiến vào quán rượu từ cửa sau, trực tiếp vào phòng ở lầu ba.

Triệu Hùng Hàn Tử Xuyên mang người canh giữ ở ngoài gian phòng, bên trong gian phòng trang nhã chỉ còn lại hai người Triệu Trinh cùng Chu Tử.

Hải sản của Hào Hương cư quả thật rất ngon, Chu Tử rất kiên nhẫn rất chủ động phục vụ Triệu Trinh dùng cơm, tự mình cũng ăn không nhiều. Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử kiên nhẫn nhiệt tình như thế, hẳn là có việc cầu xin mình, cũng không nhiều lời, thản nhiên nhận lấy.

Thấy Triệu Trinh đã sắp ăn no, lúc này Chu Tử mới bày ra vẻ mặt tươi cười, hai mắt nhiệt tình nhìn Triệu Trinh: "Vương Gia, chàng ăn xong rồi chứ?"

Triệu Trinh gật đầu một cái.

"Có phải thiếp thân phục vụ cũng không tệ lắm đúng không?"

"Tạm được!"

"Vậy, thiếp thân có một thỉnh cầu!"

"Nói!"

Chu Tử rất hưng phấn, mặc dù mông vẫn ngồi ở chỗ của mình, nhưng người lại dần dần nghiêng về phía Triệu Trinh, mắt to vụt sáng lấp lánh: "Vương Gia, chúng ta đi dạo phố đi!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, không nói một lời, chỉ xoay xoay cái chén trong tay.

Chu Tử nhìn thấy, vội vàng đứng dậy nịnh hót rót đầy nước vào chén trà trong tay Triệu Trinh, sau đó ngồi xuống, tiếp tục giương mắt nhìn Triệu Trinh từ từ thưởng thức trà.

Trên mặt nàng nhiệt tình, thật sự trong bụng oán thầm: trà trong quán rượu mà thôi, uống ngon đến thế sao? Còn uống liên tục không ngừng!

Sau khi uống mấy ngụm trà, Triệu Trinh để chén xuống, nhỏ giọng nói: "Vai hơi ê ....!"

Chu Tử lập tức đứng dậy, đứng ở sau lưng Triệu Trinh, đưa tay bắt đầu xoa bóp bả vai cho hắn.

Trên thực tế căn bản nàng không hề xoa bóp, Triệu Trinh chỉ muốn hưởng thụ cảm giác bàn tay nhỏ bé mềm mại, đầy đặn vuốt ve bả vai chính mình mà thôi.

Cuối cùng, Triệu Trinh cảm thấy mình đã chiếm đủ tiện nghi của Chu Tử rồi, lúc này mới nói: "Hôn ta một cái đi!"

Chu Tử cau mày, ngước nhìn bốn phía, cuối cùng sau khi xác định thật không có ai nhìn thấy, lúc này mới tiến tới bên quai hàm Triệu Trinh, chu môi nhắm mắt bất đắc dĩ chuẩn bị hôn lên mặt Triệu Trinh một cái.

Mới vừa cọ lên, Chu Tử đã cảm thấy không đúng, mềm mại ấm nóng, hình như là môi của Triệu Trinh! Nàng còn chưa kịp rút lui, liền bị Triệu Trinh ôm cổ, đặt lên đùi, sau đó nâng mặt của nàng bắt đầu hôn sâu.

Vừa mới bắt đầu Chu Tử còn vùng vẫy mấy cái, rất nhanh liền nộp khí giới đầu hàng mặc cho quân thưởng thức.

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng Hàn Tử Xuyên mang theo hai gã sai vặt cùng Thanh Thủy Thanh Châu canh giữ bên ngoài nhã gian. Lúc rời khỏi vương phủ, bọn họ cũng đã thay thường phục.

Bởi vì Vương Gia cùng trắc phi vẫn không để cho người phục vụ, mấy người vội vã dùng xong cơm trưa, an vị ở đây chờ Vương Gia và trắc phi ra ngoài.

Rất nhanh cửa nhã gian được mở ra, cũng là một thân trang phục bình thường - Chu trắc phi đi ra trước, cúi đầu, hình như mặt hồng hồng, đôi môi cũng hồng hồng.

Thanh Châu cùng Thanh Thủy gấp rút đi theo.

Sau đó Vương Gia cũng đi ra.

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên đã sớm đứng lên chờ đợi, cũng vội vã đi theo ra ngoài.

Chu Tử bước hơi nhanh một chút, xuống cầu thang trước, đang đi, chợt nghe có người gọi một tiếng "Chu Tử ——"

Giọng nói rất quen thuộc, nàng định thần nhìn lại, thì ra là Chương Kỳ - một thân áo lam đang đứng ở khúc quanh lầu hai.

Chương Kỳ vốn nghĩ Chu Tử đang ở vương phủ, phố phường vẫn luôn nói "Hào môn sâu như biển", càng không cần phải nói đến phủ đệ của Thân Vương trấn giữ một phương, đã sớm không còn ý nghĩ có thể nhìn thấy Chu Tử, không ngờ đến đây lại gặp được.

Nhìn sắc mặt Chu Tử đỏ thắm, khí sắc cực tốt, Chương Kỳ cũng rất vui vẻ, trên gương mặt tuấn tú mang theo một nụ cười thật lòng. Hắn luôn suy nghĩ nhanh nhẹn, lập tức tìm được một lý do để trò chuyện, nói: "Ta đang muốn tìm nàng nói một chút chuyện, nàng có phần trong chi nhánh Chương

https://thuviensach.vn

Phúc Ký của chúng ta ở Long châu, nhưng không biết vì sao, mấy năm nay cửa hàng chúng ta vẫn không liên lạc được với nàng!"

Tình huống thực tế là, Chương Kỳ từng nhiều lần mang theo danh thiếp đến phủ Nam An vương cầu kiến, đều bị chặn ngoài cửa. Hắn cảm thấy Chu Tử sẽ không tuyệt tình như vậy, hẳn là có nguyên nhân khác. (LPH: tại bạn vương gia nào đó ít ghen quá)

Chương Kỳ đang nói, chợt thấy một nam tử cao gầy cực kỳ tuấn mỹ mặc áo màu đen thêu hoa văn hình mây ở phía sau Chu Tử từ từ đi xuống, mắt phượng như điện, trừng mình một cái.

Chương Kỳ bị khí thế kia trấn áp, không tự chủ mà lui về sau một bước rồi mới đứng lại.

Triệu Trinh đi tới bên cạnh Chu Tử, ôm hông Chu Tử, ngạo mạn hỏi: "Chu Tử, vị này là ——"

Chu Tử nhìn gò má hắn, cười nói: "Đây là đồng hương Chương Kỳ của thiếp, ở cùng một thôn với thiếp!"

Triệu Trinh vừa nghe đến Chương Kỳ, lập tức tối mặt, tay ôm eo Chu Tử chợt căng thẳng.

Chu Tử cũng nhớ tới chuyện Chương Kỳ từng giúp mình chạy trốn trước kia, trái tim đập rộn một chút, rất sợ dưới cơn nóng giận Triệu Trinh sẽ làm thịt Chương Kỳ, chẳng phải mình sẽ hại ân nhân sao?

Nàng quyết định trấn an Vương Gia trước rồi mới nói, mắt to nhìn Triệu Trinh, thân thể tựa thật gần, như kiểu chim nhỏ nép vào người: "Vương Gia, Chương đại ca có ân với thiếp . . . . . ."

Chu Tử ngầm ý là: Vương Gia, ngài đừng có làm gì ân nhân của thiếp chứ!

https://thuviensach.vn

Chương Kỳ phản ứng rất nhanh, lập tức nói: "Thảo dân Chương Kỳ bái kiến Vương Gia!"

Triệu Trinh lạnh lùng quét mắt về phía Chương Kỳ đứng bên dưới một cái, không lên tiếng.

Chu Tử thấy Triệu Trinh không chịu khuất phục, trong lòng thực khẩn trương, tay trái lặng lẽ đưa ra, nhẹ nhàng bấm xuống hông Triệu Trinh đang ôm lấy mình.

Hông của Triệu Trinh căn bản không có thịt dư, thô cứng, Chu Tử căn bản không bấm được gì, chỉ là có chút ít còn hơn không.

Lúc này Triệu Trinh mới nhận thấy quyết tâm của nàng, không quan tâm đến Chương Kỳ, ôm Chu Tử đi xuống lầu.

Nhìn theo bóng lưng đoàn người Chu Tử, Chương Kỳ lau mồ hôi, hắn đã xác định, nam tử lạnh lẽo tuấn mỹ này chính là Chiến thần Thân Vương trong truyền thuyết —— Nam An vương.

Nghĩ đến Nam An vương lạnh lẽo vô tình trong truyền thuyết, lại nghĩ đến một chút nguy hiểm mới vừa rồi, lúc này Chương Kỳ mới ý thức được, mới vừa rồi hắn là Chu Tử đã cứu hắn!

Sau khi Chương Kỳ trở lại phòng ở lầu hai ngồi vào chỗ của mình, một chút kỷ niệm với Chu Tử chợt ùa về sau sự sợ hãi, ý nghĩ khác lại nổi lên: nếu Chu Tử được cưng chìu như vậy, ngược lại hắn là có thể mượn lực lượng của nàng, làm một chút buôn bán trên phương diện quân nhu . . . . . .

Chu Tử cũng không biết mình đã bị Chương Kỳ định vị một lần nữa, từ đối tượng thầm mến trước đây biến thành đồng bạn hợp tác buôn bán, nàng đang bận suy tư làm thế nào để giải thích với Vương Gia đang bùng nổ vì ghen tức!

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh rất tức giận.

Lúc trước khi hắn định phái người giết chết Chương Kỳ, lại bị Chu Tử tuôn một đống nước mắt nước mũi khuyên can, không ngờ tà tâm của Chương Kỳ không chết, lại dám dùng ánh mắt đắm đuối như vậy cười nhìn Chu Tử, thật là tội không thể tha thứ!

Còn Chu Tử, lại còn dám có lui tới với Chương Kỳ, quả nhiên là to gan lớn mật, thật là thiếu dạy dỗ!

Triệu Trinh đè nén tức giận, nhìn Chu Tử lên kiệu mềm, lúc này mới giục ngựa, cưỡi đi trước.

Dạo phố gì đó, đương nhiên là không có.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 93: Chấn Chỉnh ‘Phu Cương’, Vương Gia Thất Bại

Ngồi trong kiệu mềm, Chu Tử nghĩ đến Triệu Trinh đang tức giận, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, làm thế nào để giải thích cho chàng đây, nên giải thích thì trước kia cũng đã từng giải thích rồi, Triệu Trinh lại còn ăn cái loại dấm chua đã mấy năm này! Trong đầu Chu Tử bắt đầu sắp xếp từ ngữ, nghĩ sau khi trở về nên giải thích thế nào với Triệu Trinh. Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ của nàng liền chệch hướng, chuyển sang một phương hướng kỳ dị —— nếu năm đó Chương Kỳ thích mình, thích đến không nhịn được, sẽ xuất hiện loại chuyện xưa đến mức nào đây?

Mẹ của Chương Kỳ lợi hại như vậy, kỳ vọng với Chương Kỳ lớn như vậy, nhất định sẽ không để mình làm chánh thê, đại khái trước hết sẽ để mình làm nha hoàn thông phòng của Chương Kỳ, sau đó mình liền bắt đầu đấu đá với mấy nha hoàn của Chương gia, đấu đá với di nương của Chương Kỳ, đấu đá với chánh thê của Chương Kỳ . . . . . Đấu đấu, liền đấu đến chết; hoặc may mắn trở thành di nương, nhịn đến khi hoa tàn ít bướm, hoặc là còn chưa hoa tàn ít bướm thì đã phải nhìn Chương Kỳ thêm từng người từng người vào phòng, sinh từng đứa từng đứa trẻ, nhất định tâm sẽ như tro tàn, sống không bằng chết.

Cho dù mình được ông trời đoái thương, gả làm chánh thê cho Chương Kỳ, về sau thì sao? Đấu đá với cha chồng Chương lão Tam, đấu đá với mẹ chồng lợi hại, đấu đá với cô em chồng ích kỷ Chương Mai, đấu đá với những tiểu thiếp, với nha hoàn thông phòng của Chương Kỳ, đấu đá với thân thích cực phẩm của Chương gia. . . . . Đấu đấu, càng đấu càng nản lòng thoái chí, liền đặt toàn bộ sự trông cậy lên trên người đứa bé, cả đời cứ trôi qua như vậy.

https://thuviensach.vn

. . . . . .

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Tử không khỏi rùng mình: đây là cuộc đời đáng buồn đáng sợ đáng thương đến mức nào!

May nhờ mình gặp được người là Triệu Trinh, cái người kiêu ngạo kỳ quặc ưa tức giận hay tính toán với mình rồi lại yêu thương cưng chìu mình sâu đậm.

Trên người Chu Tử toát ra một lớp mồ hôi lạnh, nàng lấy khăn lụa lau mồ hôi trên trán, tự nhủ: ta thật đúng là một người may mắn!

Trong nháy mắt này, Chu Tử ra quyết định, trở về phải cúi người nhường nhịn, giải thích kỹ càng với Triệu Trinh, hết sức lấy lòng Triệu Trinh một lần, vì mình đã hung ác nhéo lên người Triệu Trinh một chút.

Triệu Trinh cũng đang buồn bực.

Năm ấy khi Chu Tử đến bên cạnh hắn, nàng đã mười lăm tuổi.

Triệu Trinh bắt đầu mơ mộng theo tình tiết của mấy cuốn tiểu thuyết đang phổ biến nhất ở Đại Kim —— trước khi Chu Tử gặp mình, cùng Chương Kỳ là hai đứa trẻ thanh mai trúc mã vô tư, chỉ vì vận mệnh trêu người chia cắt bọn họ, cho nên bọn họ chỉ có thể đè nén yêu thương trong lòng, hôm nay gặp lại, tâm tư lưu luyến, khổ không thể tả —— Triệu Trinh nghĩ vẩn vơ không nổi nữa, đây quả thực rất rất rất đáng giận! Quả thật muốn làm hắn tức chết!

Cho nên, ngồi trên lưng ngựa, Triệu Trinh liên tục suy tư, nghĩ nên chấn chỉnh ‘phu cương (quyền hạn, vị thế của người chồng)’ với Chu Tử như thế nào, một lần nữa xác định địa vị trượng phu duy nhất của mình.

Kiệu vừa vào vương phủ, Chu Tử liền muốn giải thích cặn kẽ với Triệu Trinh một chút, nhưng kiệu của Chu Tử bị đưa vào từ cửa hông, rồi tiếp tục

https://thuviensach.vn

đi thẳng về Diên Hi cư.

Chu Tử vén màn kiệu nhìn Triệu Trinh, lại phát hiện Triệu Trinh đã sớm đi mất, chỉ có Triệu Hùng và một gã sai vặt đi theo mình. Nàng lại không thể lập tức dừng kiệu hỏi Triệu Hùng hành tung của Vương Gia, không thể làm gì khác hơn là buồn buồn trở về Diên Hi cư.

Chu Tử chờ cả ngày ở nội viện Diên Hi cư, nhưng không đợi được sự trừng phạt trong tưởng tượng, cuối cùng không kiên trì nổi nữa, thật cực kỳ mệt mỏi, nằm dài trên giường chờ Triệu Trinh, ai ngờ chờ tới chờ lui nàng lại rất buồn ngủ, vì vậy nàng quyết định chờ khi tỉnh ngủ rồi hãy nói!

Triệu Trinh nghĩ về tới Diên Hi cư phải ‘trọng chấn phu cương’, đáng tiếc mới vừa vào cửa chính vương phủ liền bị thủ lĩnh Phàn Duy Bân của kỵ binh dũng mãnh cùng thủ lĩnh ám vệ Bạch Tử Xuân ‘ôm cây đợi thỏ chờ Vương Gia’ cản lại.

Chánh sự quan trọng hơn, Triệu Trinh mang theo Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân đến chính viện của thư phòng bên ngoài.

Sau khi vào thư phòng của Vương Gia, Phàn Duy Bân nói trước: "Bẩm Vương Gia, Đông Khu quốc lại có hành động khác thường!"

Triệu Trinh chăm chú nhìn hắn: "Nói tiếp đi!"

Phàn Duy Bân nói: "Đây là tin báo do bốn lộ kỵ binh dũng mãnh mà hạ quan phái đi đưa về!"

Hắn lấy mấy phong thư báo ra, hai tay dâng lên, đưa cho gã sai vặt hầu hạ bên cạnh thư phòng Hàn Tử Xuyên.

Hàn Tử Xuyên dâng thư báo lên cho Vương Gia.

Triệu Trinh ngồi thẳng người, mở từng phong thư ra xem.

https://thuviensach.vn

Nhìn vào phong thư cuối cùng, vẻ mặt hắn nghiêm túc, hỏi Phàn Duy Bân: "Cộng hết những số lượng này lại, Đông Khu quốc vẫn chưa điều động quân sự trên quy mô lớn."

Phàn Duy Bân nói: "Căn cứ theo tin báo, trước mắt còn chưa đến mức ấy!"

Triệu Trinh nhìn Phàn Duy Bân một cái, nói: "Tiếp tục theo dõi chặt chẽ."

"Dạ!" Phàn Duy Bân lui ra, chờ ở một bên.

Triệu Trinh xoay sang Bạch Tử Xuân: "Gần đây trong kinh có động tĩnh gì?"

"Dù Hàn hoàng hậu đã chết, nhưng Hàn Thái hậu vẫn còn, Hàn thị rất ngông cuồng; ca ca của Tống Thục phi - Tống Cường mua quan bán chức, dân chúng oán than; Cao thừa tướng bận việc chính vụ, không rảnh chú ý đến hắn, cũng không thấy ủng hộ Cao Tiệp dư trong cung."

"Gần đây Hoàng thượng có động tĩnh gì không?"

Bạch Tử Xuân khom người hành lễ nói: "Gần đây Hoàng thượng tuyên truyền tư tưởng Hoàng lão, đề xướng tuỳ theo tự nhiên mà cai trị; đối với chuyện Đông Khu quốc xâm chiếm lãnh thổ Đại Kim ta, chỉ nói là để Cao thừa tướng nghiên cứu đối sách; trong hậu cung sủng hạnh Cao Tiệp dư cùng tỷ muội họ Trác nhiều nhất, thậm chí cùng lúc sủng hạnh cả ba người. . . . . ."

Chân mày Triệu Trinh cau lại.

Hắn không ngờ vị ca ca này phóng túng còn lợi hại hơn cả mình nghĩ.

Chẳng lẽ là vì muốn che mắt mình?

https://thuviensach.vn

Sau khi Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân rời đi, Hứa Văn Cử đại phu liền tới gặp Vương Gia.

Kể từ lúc hai vị Phàn Bạch rời đi, Triệu Trinh vẫn luôn trầm ngâm suy nghĩ, nghe Hàn Tử Xuyên bẩm Hứa đại phu cầu kiến, lập tức nói: "Mời vào đi!"

Hứa đại phu thảo luận tỉ mỉ về mạch tượng của Chu trắc phi trước, sau đó mới nói: "Thân thể Chu trắc phi căn bản là khỏe mạnh, bình thường được chăm sóc thỏa đáng, lại vận động hợp lý, đã không còn đáng ngại!"

Sau khi Triệu Trinh nghe một câu "không còn đáng ngại", trong lòng vui mừng, trên mặt vẫn không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: "Về sau cứ năm mười ngày lại đến chánh viện chẩn mạch cho Thái phi nương nương, kịp thời báo lại với Bổn vương!"

Hứa Văn Cử đứng dậy nói: "Dạ!"

Sau khi Hứa Văn Cử rời đi, Triệu Trinh hỏi Hàn Tử Xuyên: "Còn ai chờ gặp ta nữa không?"

Hàn Tử Xuyên lập tức như đã thuộc lòng, nói: "Đặc sứ Bắc Cương Mã Tổng đốc - Mã Tồn Chi xin gặp, Tôn Tri phủ của Nhuận Dương xin gặp, Giang Đồng Tri của Tần Dương xin gặp, Liêu Tổng binh đóng quân ở Phú Xuân xin gặp, Tư mã Giang Châu - Hàn Triệu Chí xin gặp. . . . . ."

Phía sau lại là một nhóm lớn tên cùng chức vị, Hàn Tử Xuyên thể hiện trí nhớ cực tốt, báo cáo cực kỳ lưu loát.

Triệu Trinh rất hài lòng, gật đầu một cái, nói: "Bảo bốn người đầu tiên vào chính viện gặp ta, những người còn lại thì hẹn vào ngày khác!"

Hàn Tử Xuyên ‘Dạ’ một tiếng, sau đó lui xuống ngay.

https://thuviensach.vn

Hắn mới được Triệu Trinh cất nhắc từ trong nhóm quân phòng thủ Nam Cương, mặc dù bộ dạng ngăm đen nhỏ gầy không gây chú ý, nhưng trí nhớ siêu phàm, phản ứng rất nhanh, nhanh chóng trở thành gã sai vặt hữu dụng nhất trong thư phòng của Triệu Trinh.

Triệu Trinh vẫn bận đến lúc cơm tối, cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi, ngay cả động cũng không muốn động, thuận tiện bảo nhà bếp lớn ở thư phòng bên ngoài chuẩn bị cho mình một phần cơm tối.

Dùng cơm tối xong, Triệu Trinh nghĩ tới buổi trưa Chu Tử hung hăng bấm ngang hông mình một cái: chỉ là một đồng hương, lại đối đãi với Bổn vương như vậy, đúng là ngứa da rồi! Xem ra thời gian gần đây được cưng chìu quá mức, một trăm cái đánh trên mông vẫn còn đang gửi ở chỗ ta, thế mà lại dám can đảm mạo phạm đến Bổn vương!

Sau khi suy nghĩ bừa bãi một phen, rất nhanh Nam An vương Triệu Trinh liền khôi phục được thể lực, đứng dậy đi về hướng Diên Hi cư.

Triệu Trinh vừa vào nội viện Diên Hi cư, Chu Tử nhận được tin tức đã sớm tiến ra đón.

Bởi vì quyết định sẽ giải thích cặn kẽ với Triệu Trinh, cho nên nàng đã bảo nhũ nương mang tiểu thế tử đến ở chỗ Cao Thái phi, mình thì chuẩn bị tỉ mỉ một phen.

Triệu Trinh mang theo ý định muốn gây chuyện mà trở về, để Chu Tử phải chịu cái giá của việc khiến mình không thoải mái, khiến Chu Tử phải chịu dạy dỗ thật sâu sắc, biết cái uy làm chồng của mình là thứ không thể xâm phạm. Ai ngờ, hắn vừa vào nội viện, liền nhìn thấy Chu Tử đang đứng bên trong cửa chánh đường đang mở chờ đợi mình, mặc dù trên người khoác một cái áo lông tuyết, nhưng hình như bên trong thật mỏng manh.

Triệu Trinh rất sợ Chu Tử ngã bệnh, lập tức sải bước qua, đang muốn quát lớn, Chu Tử lại lôi kéo hắn vào trong, đóng cửa phòng lại.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vừa nhanh chóng hắn kéo vào xong, liền cởi áo lông tuyết trên người ra, lộ ra quần áo bên trong —— cái yếm và váy lụa mỏng màu đỏ chót.

Những thứ khác, đều không có.

Chu Tử mới vừa tắm rửa xong, tóc dài hơi ẩm ướt, một nửa bị nàng dùng một sợi dây vàng cột chặt, vấn thành một búi tóc nghiêng lỏng lẻo, một nửa xõa xuống, che ở bả vai cùng phần lưng trắng như tuyết của nàng.

Nàng cũng đã cố tình trang điểm, lông mày tỉa mỏng, môi đỏ mọng thoa son nhạt, cơ thể tỏa mùi thơm nhàn nhạt, nở nụ cười, nhào vào trong ngực Triệu Trinh.

Triệu Trinh đã cố nhịn gần hai tháng, sao có thể chịu nổi hấp dẫn như vậy, nhất thời thân thể cứng đờ, không nhúc nhích.

Chu Tử nhón chân, ngẩng đầu lên, hôn lên môi Triệu Trinh một cái, sau đó rời đi, cười khanh khách nhìn Triệu Trinh.

Đột nhiên, nụ cười trên mặt Chu Tử ngưng lại, lập tức trở nên tái nhợt: "Triệu Trinh, chàng làm sao vậy?"

Triệu Trinh ngửa mặt lên, nhếch nhác nói: "Chảy máu mũi!"

Chu Tử nghe xong, che miệng cười trộm, gấp rút chạy tới lấy khăn lụa lau sạch máu mũi cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy thế này là vứt hết mặt mũi rồi, không nói một lời, ngồi xuống bên giường cho Chu Tử hầu hạ mình.

Lau máu mũi xong, Chu Tử thấy đã không còn chảy nữa, vẫn có chút không yên lòng, liền mặc áo khoác vào, bảo Ngân Linh đưa tới một chậu nước lạnh.

https://thuviensach.vn

Nàng bưng nước lạnh vào phòng ngủ, dùng khăn lụa chấm nước lạnh làm mát trán cho Triệu Trinh, lau chùi máu mũi.

Chờ sau khi làm xong, nhìn vẻ mặt tức giận của Triệu Trinh, Chu Tử cũng mất hăng hái, chỉ còn buồn cười, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia của thiếp à, hôm nay làm sao thế?"

Triệu Trinh buồn bực nói: "Nghẹn!"

Hắn nhanh chóng tháo áo khoác Chu Tử ra, đẩy ngã lên giường: "Đến đây, dập lửa cho Bổn vương trước đã!"

Bởi vì có kinh nghiệm khi mang thai Triệu Tử, Chu Tử cảm thấy hắn là có thể, cho nên vốn đã chuẩn bị kỹ càng, hiện tại thấy Triệu Trinh nôn nóng như thế, mình cũng có chút động tình, ỡm ờ cũng không phải là chuyện tốt.

Sau khi ân ái, cả người Triệu Trinh sảng khoái, liền nghĩ tới chuyện bị nhéo lúc ban ngày, liền trần trụi ôm lấy Chu Tử, triển khai xét xử cùng thương lượng trên giường.

Lần này thái độ của Chu Tử rất tốt, trước hết chui vào làm ổ trong ngực Triệu Trinh, tay tròn trịa như có như không vỗ về chơi đùa trên người Triệu Trinh, trong miệng lại thành khẩn nói xin lỗi: "Vương Gia, hôm nay đều là thiếp sai, về sau thiếp sẽ không bao giờ như vậy nữa!"

Với loại hành vi mỗi lần Chu Tử đều nhận sai trước, nhưng mỗi lần lại đều có chết cũng dứt khoát không thay đổi này, Triệu Trinh đã lĩnh hội thật sâu, nhưng mà, Chu Tử nhịn xuống thật thấp, vô cùng thỏa mãn tâm lý hư vinh làm trượng phu của Triệu Trinh. Hắn ngạo mạn nói: "Thái độ nhận lỗi thành khẩn như vậy, ta liền không truy cứu tội là kẻ dưới mà dám phạm thượng khi dễ Bổn vương; chỉ là, nàng và cái gã Chương Kỳ đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghiêng người, gác cái chân trái thon dài trắng nõn của mình lên người Triệu Trinh trên, nhẹ nhàng ma sát, miệng lại dịu dàng giải thích: "Khi cha thiếp còn sống làm nghề thợ mộc, làm việc trong nhà Chương Kỳ, thiếp chỉ gặp mặt hắn một lần, sao lại đến mức có giao tình gì. Sau đó, ở kinh thành lại gặp được hắn, bởi vì là đồng hương, liền xin hắn giúp một tay. . . . . ."

Triệu Trinh vừa nghe, đang muốn mở miệng tiếp tục ‘trọng chấn phu cương’, lại bị chân Chu Tử chạm vào khu vực quan trọng, nhất thời cả người run lên, ánh mắt nhìn về phía Chu Tử lại trở nên sâu thẳm.

Là Chu Tử cố ý, chân của nàng đang quanh quẩn tới quanh quẩn đi ở chỗ đó của Triệu Trinh, cuối cùng khiêu khích thành công tiểu huynh đệ mới vừa xếp cờ im trống của Triệu Trinh.

Tình thế cấp bách khó nhịn, Triệu Trinh nghiêng người ôm Chu Tử vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "Còn có thể không?"

Chu Tử không trả lời, chỉ cúi đầu cắn xuống trước ngực hắn.

Triệu Trinh không thể kìm được nữa, xoay Chu Tử thành tư thế đưa lưng về phía mình, liền nương theo trơn trượt vừa rồi mà chen vào.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, cả người Triệu Trinh đều rất thoải mái, vẻ mặt lại rất u buồn.

Hắn cảm giác đêm qua giống như mình để cho Chu Tử làm, bị *** rồi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 94: Bày Bố Mê Trận; Bị Làn ‘Sóng Hồng’ Lật Đổ

Cuối cùng Triệu Trinh kết luận: nếu đã bị mắc lừa, vậy thì cứ để bị lừa đi! Chuyện đã xảy ra thật khiến cả thân thể và tâm tư đều thoải mái, chỉ là Triệu Trinh nhớ lại Chu Tử còn nợ mình 100 cái đánh mông, chút hả hê đắc ý còn lại trong lòng liền mất hết, cảm giác giống như phúc lợi rõ ràng thuộc về mình, lại bị treo thật cao, hơn nữa còn có khuynh hướng cách mình càng ngày càng xa.

Hắn nhìn nhìn Chu Tử vẫn còn ngủ say bên cạnh.

Nhiệt độ trong phòng ấm áp, rất vừa phải.

Xem ra Chu Tử đã dặn người đem mấy lò than đặt cạnh tường đi. Triệu Trinh biết mình cảm thấy vừa phải, nhất định Chu Tử sẽ cảm thấy hơi lạnh. Lúc này, thân thể của nàng rút thật chặt vào trong ngực Triệu Trinh, đầu gác lên lồng ngực Triệu Trinh, chổng mông ngủ say.

Bàn tay Triệu Trinh với vào trong chăn, bắt đầu vuốt ve theo đường cong trên lưng Chu Tử.

So với nữ nhân, vóc dáng Chu Tử xem như là cao lớn, nhưng khung xương cũng không lớn, hiện tại cũng đã có mang ba tháng, vòng eo lại vẫn tinh tế; tiếc nuối duy nhất là cái mông, mặc dù vểnh lên, cũng không coi là lớn, tuy nhiên Triệu Trinh vẫn rất hài lòng; chân Chu Tử thật sự rất dài, lúc quấn trên người mình, thật sự. . . . . .

Triệu Trinh vuốt vuốt, tâm tư cũng có chút lay động.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, rất nhanh hắn liền bắt đầu nghĩ đến chuyện khác để dời lực chú ý đi, đêm qua sợ là Chu Tử đã đến cực hạn, mình cũng không thể tùy ý làm bậy nữa.

Triệu Trinh lại bắt đầu nghĩ đến Hoàng đế ca ca của hắn, trong lòng liên tục suy tư, nên thử dò xét Hoàng đế thế nào, nên đối phó với chuyện Đông Khu quốc xâm phạm biên giới thế nào? Nên phái ai đi? Hay là nên chờ Đông Khu quốc náo loạn đến mức không chịu nổi, rồi xem thử Hoàng đế sẽ làm thế nào?

Chu Tử bị sờ mà tỉnh, nàng đang ngủ cảm nhận được Triệu Trinh vuốt ve trên người mình, chỉ là vuốt ve một cách quái dị thế nào ấy, nhẹ một cái, nặng một cái, nhanh một cái, chậm một cái, sờ sờ khiến người muốn nổi nóng, hận không thể hất bàn tay ấy ra!

Chu Tử vừa tỉnh lại, liền thấy Triệu Trinh cau mày như có điều suy nghĩ, không khỏi chột dạ, lặng lẽ dúi đầu vào lồng ngực Triệu Trinh, cố gắng giả bộ ngủ.

Triệu Trinh lạnh lùng nói: "Còn chưa chịu rời giường chuẩn bị điểm tâm cho ta à!"

Chu Tử lại dúi người vào ngực hắn một lát, rồi mới chịu chui ra, mặc quần áo cho mình trước, xong mới tìm y phục sạch sẽ cho Triệu Trinh thay.

Triệu Trinh vén chăn xuống giường, cả người trần trụi cầm y phục bước về phía phòng tắm.

Sau khi Chu Tử rửa mặt, dặn dò Thanh Thủy ở phòng bếp nhỏ hầm cháo đậu Bách Hợp cho Vương Gia, chuẩn bị màn thầu ngũ cốc cùng chút thức ăn.

Lúc Triệu Trinh đi ra, Chu Tử dịu dàng hầu hạ hắn, giúp hắn lau khô tóc, chải mái tóc thật dài, đeo ngọc quan, sau đó lại giúp hắn mặc thường phục,

https://thuviensach.vn

tỉ mỉ sửa sang một hồi.

Chu Tử bận rộn như thế khiến Triệu Trinh cực kỳ vui vẻ.

Trong cuộc sống vợ chồng, Triệu Trinh muốn là điều gì? Không phải là Chu Tử thật vui vẻ thật xinh đẹp sống cùng mình sao! Không phải là trên giường dưới giường Chu Tử đều dịu dàng với mình sao! Không phải là Chu Tử giống như ‘hiền thê lương mẫu’ hầu hạ mình sao!

Triệu Trinh cảm thấy lý tưởng cao nhất trong đời sống vợ chồng của mình đã được thực hiện, có một loại cảm giác thành công tuy thất bại nhưng lại vinh quang.

Dùng điểm tâm xong, Triệu Trinh mang Chu Tử đến chánh viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện thăm tiểu thế tử Triệu Tử đã hai ngày không gặp một chút.

Bọn họ đến chánh phòng trong chánh viện, mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy nữ quan Hỉ Thước và Nhũ Yến đang ôm tiểu thế tử chơi đùa, tiểu thế tử đang hôn lên mặt Hỉ Thước, Nhũ Yến ở một bên nhìn thấy, trêu chọc nói: "Tiểu thế tử, người thiên vị nha, tại sao chỉ hôn Hỉ Thước mà không hôn nô tỳ?"

Tiểu thế tử cười hì hì nhào lại, ‘chẹp’ một cái hôn thật kêu lên mặt Nhũ Yến.

Chu Tử cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhưng nhìn đến Triệu Trinh, gương mặt tuấn mỹ của hắn nhanh chóng sầm lại, trong lòng giật thót, vội vàng kéo tay Triệu Trinh, nói: "Vương Gia, đây chẳng qua là nữ quan bên cạnh Thái phi nương nương thương yêu tiểu thế tử, vui đùa với con mà thôi!"

Triệu Trinh mới không nói gì, xụ mặt đi vào.

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn cảm thấy sống trong thâm cung, những phụ nhân chăm sóc bên người là đáng sợ nhất, hoàng đế ca ca của hắn chính là như thế, không thiếu âm mưu quỷ kế, nhưng leo lên người nữ nhân liền không khỏi trở nên vô cùng phóng túng, cuối cùng sẽ làm hỏng thân thể!

Triệu Trinh quyết định, phải tăng cường tiến trình xây dựng khu viện cho các con, các viện này cũng phải ở cạnh thư phòng bên ngoài của mình, để mình có thể thuận tiện ngày ngày dạy dỗ đốc thúc bọn chúng.

Tuyệt đối không thể để con trai ngày ngày lẫn lộn cùng một đám nữ nhân, chờ khi tiểu thế tử lớn hơn chút nữa, liền ngày ngày mang hắn đến thư phòng bên ngoài, đi theo mình, trở thành một nam nhân đúng nghĩa!

Đang lúc Nam An vương gia suy nghĩ kế hoạch dạy con, hoàng đế nhị ca Triệu Chính của hắn không nằm ngoài dự đoán, đang ở trên giường lớn trong Ngoạn Nguyệt các chơi trò 4P.

Cao Liễn lẳng lơ trong trẻo đang cưỡi trên người hắn, vịn cột giường, phập phồng trên dưới.

Đại Trác nằm bên trái Hoàng đế, muội muội Tiểu Trác nằm nghiêng bên phải.

Đại Trác và Tiểu Trác là tỷ muội ruột thịt, là con lai giữa Đại Kim và Tây Nhung, trên người tập trung ưu điểm của hai dân tộc Đại Kim cùng Tây Nhung, mắt mũi nổi bậc và tinh tế như điêu khắc, mắt là bộ phận xinh đẹp nhất trên mặt —— như hai hai viên lục bảo, vóc dáng hai tỷ muội giống nhau như đúc, giống như tinh linh đi lạc xuống nhân gian, mang theo một loại xinh đẹp thần bí khó dò.

Sau một loạt động tác, Cao Liễn không thể tiếp tục nổi nữa, thân thể mềm nhũn, té xuống.

https://thuviensach.vn

Tiểu - Đại Trác cũng biết, ở trên giường Hoàng đế rất lười, tuyệt đối không thể để hắn chủ động nhúc nhích, thấy Cao Liễn không thể cử động, vội lại gần, giúp Cao Liễn di động hông, tiếp tục động tác cho Cao Liễn.

Sau nửa canh giờ, Triệu Chính trở về tẩm cung của hắn, vừa vào phòng ngủ, liền nhào tới nằm mềm nhũn trên giường, không thèm ngồi dậy nữa.

Các thái giám cung nữ đều bị hắn đuổi ra ngoài, chỉ để lại Đại Thái giám Tiền Liễu Đức mà hắn sủng ái nhất.

Tiền Liễu Đức ngồi ở bên giường, vừa xoa bóp đầu giúp hắn, vừa thì thào bàn bạc với hắn: "Hoàng thượng, Sứ giả Đông Khu đã đến Kim kinh, ngài có muốn gặp không?"

Triệu Chính được hắn xoa bóp rất thoải mái, hừ hừ nói: "Ngươi sắp xếp một chút, vẫn nên gặp ở miếu ni cô thôi!"

Tiền Liễu Đức cười nhỏ một tiếng khó có thể nghe thấy, nói: "Dạ, nô tài sắp xếp xong sẽ trở về bẩm báo với hoàng thượng!"

Tay của hắn từ trên đầu Triệu Chính chuyển đến cổ, nhắm ngay huyệt vị khéo léo ấn vào, miệng cũng không nhàn rỗi, lại hỏi: "Mấy vị võ sĩ bồi dưỡng ở Đông Khu thì thế nào? Cũng đã chạy tới Kim kinh rồi, hoàng thượng, ngài có muốn gặp không?"

Triệu Chính tựa như đang suy tư, một lát sau mới nói: "Giao hết cho ngươi! Loại thích khách này, cần chất chứ không cần lượng, ngươi chọn lựa thật kỹ ra kẻ tốt nhất, chọn hai người là được, ra tay một đòn tất trúng!"

Gương mặt tuấn tú của Tiền Liễu Đức thoáng một nụ cười, dịu dàng nói: "Dạ, hoàng thượng!"

Triệu Chính nhắm hai mắt lại, bắt đầu thật sự hưởng thụ.

https://thuviensach.vn

***

Triệu Trinh cho gọi Triệu Hùng, hỏi tiến độ tu sửa thư phòng bên ngoài.

Triệu Hùng bảo đảm: "Chậm nhất là đến hai mươi tháng chạp, thư phòng bên ngoài sẽ sửa xong!"

Triệu Trinh lại suy nghĩ, nói: "Bổn vương chuẩn bị xây viện cho tiểu thế tử cùng đệ đệ hắn, ngươi dùng danh nghĩa của Bổn vương triệu tập thợ thủ công khéo léo cùng người giỏi chăm sóc cây cối, tới thăm dò địa hình trước."

Triệu Hùng dạ một tiếng, lui xuống.

Lúc này Chu Tử ôm tiểu thế tử, đang nói chuyện với Cao Thái phi. Hai người đang thương lượng việc chuẩn bị cho mùa xuân.

Chu Tử không có ý kiến gì, nàng đều nghe theo Thái phi nương nương.

Bởi vì hàng năm Cao Thái phi đều ở trong thâm cung, đã nhiều năm không trải qua mùa xuân ở dân gian, cảm thấy rất hứng thú, gọi ma ma người địa phương tới, hỏi thăm phong tục của Nhuận Dương.

Cuối cùng, Cao Thái phi cùng Chu Tử đưa ra kết luận: muốn tổ chức lễ mừng năm mới, nhất định phải tự mình đi mua đồ tết!

Đúng lúc này Triệu Trinh đi vào.

Hắn vừa tiến đến, liền nhận được bốn ánh mắt thiết tha, nhất thời có chút kinh ngạc, tuy nhiên trên mặt vẫn trầm tĩnh, ôm lấy Triệu Tử từ trong tay Chu Tử —— tiểu tử mập mạp này, làm mẹ hắn mệt muốn chết rồi!

Triệu Trinh ôm Triệu Tử ngồi xuống cái ghế dựa lớn bên cạnh Chu Tử, đặt Triệu Tử lên chân mình, sau đó chuẩn bị nghe ý kiến của mẫu thân cùng nữ nhân của mình.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi biết Chu Tử nhát gan, không dám vuốt râu cọp của Triệu Trinh, đương nhiên là mình phải ra tay, một chữ "Hiếu" đè xuống, không sợ Triệu Trinh không nghe lệnh.

Bà mỉm cười nhìn cha con Triệu Trinh cùng Triệu Tử.

Bởi vì Chu Tử thích màu trắng, cho nên hôm nay Triệu Trinh vẫn mặc thường phục bằng gấm thêu nổi hoa văn hình mây màu trắng; mà phần lớn quần áo của Triệu Tử đều do Chu Tử chuẩn bị, màu trắng chiếm đa số, hôm nay trên người bé mặc một bộ áo bông lụa mềm màu trắng thêu hoa văn chim én màu bạc.

Hai cha con đều là da trắng nõn mắt phượng xếch lên, nhìn qua cực kỳ giống nhau, nhìn mà Cao Thái phi vô cùng vui vẻ, chỉ cười nhìn Triệu Trinh Triệu Tử, cũng không nói lời nào.

Chu Tử ở một bên gấp gáp, vội nhắc nhở Cao Thái phi: "Thái phi nương nương, đồ tết. . . . . ."

Lúc này Cao Thái phi mới nói: "Trinh nhi, hôm nay con có bận chuyện gì không?"

Triệu Trinh nhìn mẫu thân, lạnh nhạt nói: "Xin mẫu thân nói vào trọng điểm."

Cao Thái phi sớm quen cái bộ dạng này của hắn, liền nói thẳng vào chủ đề: "Buổi chiều ta muốn mang Chu Tử đến Phường Diên Khánh dạo một chút, con ở yên trong phủ trông chừng tiểu thế tử!"

Triệu Trinh thật bình tĩnh ôm tiểu thế tử lên: "Được!"

Chu Tử rất kinh ngạc rất vui vẻ, dùng ánh mắt sùng bái nhìn Cao Thái phi: Thái phi nương nương, ngài thật lợi hại!

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi dè dặt mà cười: đây chính là phúc lợi khi làm mẹ, bằng không sinh con làm cái gì!

Cao Thái phi mang Chu Tử rời vương phủ đi dạo phố, Triệu Trinh ôm tiểu thế tử đến thư phòng bên ngoài.

Đây chính là lần đầu tiên hai cha con Triệu Trinh Triệu Tử đơn độc chung đụng trong một khoản thời gian dài!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 95: Cảm Nhận Tình Thân, Cha Con Hòa Giải

Từ chánh viện của Thái phi đến thư phòng bên ngoài của Triệu Trinh, phải đi qua một con đường mòn rợp bóng cây. Triệu Trinh ôm tiểu thế tử đi trên con đường rợp bóng cây này, chợt nhớ tới hai huynh đệ làm sai vặt Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập đi theo phía sau.

Hai bên đường mòn rợp bóng đều trồng cây Diệp Dương cổ thụ, vào mùa hè bóng cây râm mát cả con đường, hiện tại đang là mùa đông khắc nghiệt, trên cây dĩ nhiên là cành trơ trụi, vì vậy ổ chim lớn trên cành cây liền lộ rõ.

Tiểu thế tử bị cha bé ôm cũng không thoải mái, bé đã quen được nữ nhân thơm tho mềm mại ôm ấp, chợt bị cơ thể cứng rắn của phụ thân ôm, cảm giác rất không thoải mái. Nhưng Triệu Tử có giác quan thứ sáu cực mạnh, trực giác nói cho bé biết là không thể phản kháng. Vì vậy, bé mềm mại nằm trên vai phụ thân, ánh mắt lại đảo quanh liên tục hết nhìn đông lại nhìn tây.

Lúc này, Triệu Tử thấy ở nhánh của một gốc cây Dương cổ thụ đang kẹp một ổ chim lớn, bắt đầu ngọ nguậy, trong miệng bắt đầu ngọng nghịu kêu to: "Chiêm! Chiêm!"

Triệu Trinh nghe thấy, ngừng lại, nhìn theo tầm mắt Triệu Tử, quả nhiên thấy được một ổ chim lớn, hơn nữa còn có một con chim nhỏ đang bay vào bay ra.

Lúc này hắn mới hiểu được, Triệu Tử đang nói đến "Chim".

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhìn Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập theo ở phía sau, nháy mắt, huynh đệ họ Lâm lập tức lui về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Vương Gia và Thế tử.

Lúc này Triệu Trinh mới ôm Triệu Tử tiếp tục đi về phía trước, vừa đi, vừa dạy Triệu Tử: "Triệu Tử, gọi ‘cha’!"

Triệu Tử xoay đầu lại, giống như không nghe thấy lời của cha bé, nghiêng mắt phượng nho nhỏ chớp chớp, chính là không mở miệng gọi cha.

Triệu Trinh hơi ngơ người, cho là Triệu Tử không nghe thấy lời mình, lập lại một lần nữa, giọng cũng lớn hơn không ít: "Triệu Tử, gọi ‘cha’!"

Triệu Tử liếc mắt nhìn cha bé, lộ ra bộ dạng buồn ngủ, ngáp một cái, gác đầu lên vai Triệu Trinh, nhắm hai mắt lại.

Triệu Trinh: ". . . . . ."

Hắn thật sự không chấp nhận nổi con trai của mình, con trai ruột thịt của mình, thà hô "chim", chứ không gọi "Cha".

Dĩ nhiên, loại thất bại nho nhỏ này không đả kích được Triệu Trinh, hắn quyết tâm trong vòng nửa ngày phải dạy được tiểu thế tử gọi "Cha".

Thấy tiểu thế tử ngủ thiếp đi, Lâm Tuyết Trập vội bước nhanh đến, đưa áo choàng của tiểu thế tử mà hắn cầm trong tay cho Vương Gia.

Trên đầu Triệu Tử đội mũ quả dưa, cho nên Triệu Trinh dùng áo choàng nhỏ bọc thân thể nhỏ bé của Triệu Tử lại, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn ra ngoài.

Tiểu thế tử giả bộ ngủ, giả bộ một chút liền thật sự ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm bé đi bộ, tận lực bước chậm lại, đi từ từ, biến quãng đường vẫn thường đi trong một khắc kéo dài thành hai khắc.

Tiểu thế tử nằm ở trên vai của hắn, cảm thấy thân thể được sự ấm áp bao bọc, thân thể cha đung đưa lay động, tựa như ngồi trong nôi, cực kỳ thoải mái, bé ngủ càng ngon, bởi vì mơ thấy tổ mẫu cho ăn kẹo hoa quế thật ngon, nước miếng liền giàn giụa, chảy toàn bộ lên thường phục của cha bé.

Lần này Triệu Trinh không vào từ cửa hông của thư phòng bên ngoài, mà trực tiếp đến ngoại viện của thư phòng bên ngoài.

Bởi vì sau cửa chính của thư phòng bên ngoài là một phòng chờ, bên trong thường ngồi không ít quan viên văn võ... đang chờ được gặp, cho nên bình thường vì để tránh phiền toái, Triệu Trinh đều vào thư phòng bên ngoài từ cửa hông nhỏ phía sau.

Lần này, đại khái xuất phát từ tâm lý khoe khoang kỳ lạ, Triệu Trinh ôm Triệu Tử sải bước đi vào cửa chính của thư phòng bên ngoài.

Khi cha con Triệu Trinh vừa mới xuất hiện, bọn sai vặt đi qua đi lại ngoài cửa thư phòng bên ngoài cũng không chú ý tới bọn họ, các quan viên văn võ chờ được gặp trong phòng chờ cũng không chú ý tới, cho nên, tình cảnh lúc Triệu Trinh cùng Triệu Tử tiến vào có vẻ rất tĩnh lặng.

Vì vậy Triệu Trinh ho khan một tiếng, rồi mới ôm Triệu Tử ngủ say mờ mịt đi vào bên trong.

Lúc này người ở trong phòng mới chú ý tới Nam An vương gia ôm một đứa bé tiến vào, rối rít hành lễ, cùng nói: "Bái kiến Vương Gia!"

Triệu Tử bị âm thanh này đánh thức, vừa dụi mắt vừa nhìn những người này, khuôn mặt nhỏ bé ửng hồng, đôi mắt phượng nhỏ xinh đẹp chớp chớp, lộ vẻ lơ mơ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

Những quan viên này vẫn luôn đợi trong phòng chờ, chưa từng bái kiến tiểu thế tử, hiện tại vừa gặp, không ngờ lại là phiên bản thu nhỏ đáng yêu của Nam An vương gia, không khỏi hưng phấn khác thường, ngón tay ngứa ngáy, hận không thể bước lên bóp bóp nhéo nhéo một cái, giống như bóp Vương Gia, nhéo Vương Gia, để giải nổi buồn bực chờ tiếp kiến.

Bình thường mặt Nam An vương không chút thay đổi, hàng năm đều như có điều suy nghĩ, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng là giải quyết việc công, không hề châm chước. Cho nên những người này luôn vừa kính vừa sợ Nam An vương, mặc dù biết rất rõ bộ dạng Nam An vương cao gầy tuấn mỹ, nhìn lên một cái thật rất vui tai vui mắt, nhưng ai cũng không dám nhìn lâu, kết quả của người dám nhìn lâu thật cũng không quá tốt.

Không ngờ bây giờ lại thấy một bản sao nho nhỏ của Vương Gia, đáng yêu đến như vậy, còn có thể đến gần tâng bốc nịnh nọt mấy câu, thu hẹp khoảng cách với Nam An vương gia, thật là một cơ hội hiếm có!

Cho nên, rất nhiều người bước tới gần, bắt đầu trắng trợn khen ngợi tiểu thế tử Triệu Tử, lăn qua lộn lại chẳng qua đều là "Đây là tiểu thế tử sao? Bộ dạng thật y như tiên đồng. . . . . ." "Tướng mạo thế này, tiểu thế tử là phượng hoàng con tương lai sẽ thành một phượng hoàng trưởng thành cứng cáp" "Không phải tiên đồng sao? Ái chà chà. . . . . ."

Tất cả mọi người đều a dua nói không dứt lời, khiến Triệu Trinh khoe khoang Triệu Tử cũng có chút hoài nghi chắc Triệu Tử không phải do mình sinh ra!

Hắn ôm Triệu Tử sải bước vào trong.

Lúc này mọi người nhìn thấy trên vai trái bộ thường phục gấm trắng của Nam An vương gia hình như hơi sẫm, người tinh mắt rất nhanh liền thấy rõ, là một mảng ướt nhẹp, hình như là nước miếng của tiểu thế tử . . . . . .

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm tiểu thế tử đang mở to mắt nhìn loạn khắp xung quanh đi về phía trước, trong lòng hứng chí nghĩ tới một câu nghe rất lọt tai "phượng hoàng con tương lai sẽ thành một phượng hoàng trưởng thành cứng cáp" kia, hoàn toàn không biết người phía sau đang yên lặng oán thầm: chẳng phải là bị một đứa trẻ trây nước miếng sao? Chẳng phải bình thường rất anh tuấn sao? Bộ sắp đi đầu thai sao? Lại phải rêu rao đến mức ấy!

Đến chính viện của thư phòng, Triệu Trinh giao Triệu Tử cho Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập, để bọn họ chơi đùa dỗ dành tiểu thế tử ở trên giường La Hán sau tấm bình phong của thư phòng, dặn dò bọn họ nhất định phải đút tiểu thế tử uống nhiều nước, sau đó vội đi lo chuyện của mình.

Hai huynh đệ Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập sanh đôi, năm nay mới mười bốn tuổi, mới vừa được Triệu Hùng điều từ thôn trang đến vương phủ.

Bởi vì bộ dạng hai người giống nhau như đúc, Triệu Hùng cảm thấy rất thú vị, liền đưa đến bên cạnh Vương Gia làm gã sai vặt bên người.

Lúc này, huynh đệ họ Lâm nghe Vương Gia dặn dò, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức chết vì tiểu thế tử. Vì vậy, bọn họ toàn tâm toàn ý thi hành mệnh lệnh của Vương gia, không ngừng đút tiểu thế tử uống nước.

Triệu Tử uống một ít, sau đó cố ý phun ra ngoài, cho dù là như thế, vẫn không chịu nổi nhiệt tình hăng hái của huynh đệ họ Lâm, Triệu Tử vẫn đã uống không ít nước.

Sau khi Triệu Trinh gặp vài người, không quá yên tâm về hai người Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập, liền bước đến sau tấm bình phong trông nom Triệu Tử.

Qua hai ba hôm nữa là Triệu Tử tròn chín tháng, thân thể khỏe mạnh, đã sớm biết bò, lúc này đang nhanh chóng bò qua bò lại trên giường La Hán!

https://thuviensach.vn

Huynh đệ họ Lâm như gặp kẻ địch, giang tay đứng trước giường La Hán, tiến hành liều chết canh phòng nghiêm ngặt đối với Triệu Tử, chỉ sợ làm té tiểu thế tử thân mềm thịt quý!

Triệu Trinh vừa tiến đến, thấy tiểu thế tử như cún con bò qua bò lại trên giường La Hán, trong lòng rất không vui, bế tiểu thế tử lên, trợn mắt nhìn Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập một cái, bước nhanh ra ngoài.

Hắn ôm Triệu Tử ngồi xuống ghế, vừa nghe Hàn Tử Xuyên đọc thư báo, vừa cầm một con dấu trêu chọc chơi đùa với Triệu Tử.

Sau khi hai cha con chơi một lát, Triệu Trinh đột nhiên cảm thấy tiểu thế tử đứng trên người quay mặt về phía mình có chút khác thường —— tất cả động tác đều ngưng lại, hai chân tách ra, thái độ rất nghiêm túc rất chăm chú, hai tay nhỏ bé siết thành quả đấm.

Triệu Trinh chợt cảm thấy có nguy cơ, đang muốn giao tiểu thế tử cho Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập, nhưng nét mặt Triệu Tử trong nháy mắt buông lỏng, nước tiểu ấm nóng liền phun mạnh lên trước ngực người cha Triệu Trinh của bé.

Nam An vương gia Triệu Trinh ngây ngẩn cả người, trơ mắt nhìn JJ nhỏ của con trai phun nước tiểu trong trẻo —— lên người mình.

Tiểu thế tử bị đổ quá nhiều nước, lượng nước bé tiểu ra liền rất nhiều.

Cuối cùng, Triệu Trinh cúi đầu nhìn y phục ướt nhẹp trước ngực, một lần nữa cảm nhận được cảm giác nước tiểu ấm nóng tưới lên người —— dĩ nhiên mặc dù lần này tiểu thế tử đi tiểu rất nhiều, thế nhưng không trực tiếp tiểu lên mặt cha bé giống như lần trước, hơn nữa nước tiểu cũng không khai như lần trước!

Sau khi tiểu xong, tiểu thế tử thật thả lỏng thật khoái trá, huơ tay múa chân kêu loạn "chạch chạch chách chách" lung tung.

https://thuviensach.vn

Trong cơn thịnh nộ, Triệu Trinh tỉ mỉ lắng nghe, phát hiện tiểu thế tử gọi "cha".

Một tiếng "cha" non nớt, trong nháy mắt liền đánh trúng tim hắn, dập hết lửa giận của hắn, ném ra ngoài chín tầng mây.

Triệu Trinh kéo tiểu thế tử vào trong ngực, trái tim khẽ co rút đau đớn —— đây chính là con trai ruột của hắn!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 96: Hưởng Thụ Lợi Ích Tình Thân; Kim Kinh Có Biến

Triệu Trinh dùng cánh tay kẹp lấy Triệu Tử, hai cha con ảo não đến phòng tắm. Lúc này, Triệu Trinh rất cảm kích thói quen thích sạch sẽ của mình, nhờ thế mà đã xây phòng tắm trong thư phòng bên ngoài.

Sau khi hai cha con Triệu Trinh Triệu Tử hung hăng tắm rửa một phen bước ra, đều có chút ỉu xìu, Triệu Trinh là bởi vì lần đầu tiên trong đời tắm cho đứa bé mà mệt mỏi, Triệu Tử lại bởi vì bị cha bé chà xát toàn bộ không chừa bất cứ chỗ nào mà phiền.

Triệu Trinh trông chừng Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập đút Triệu Tử uống một chén sữa bò, lúc này mới lệnh cho hai huynh đệ họ Lâm chăm sóc Triệu Tử, mình lại tiếp tục đi lo công việc.

Vừa vào tháng chạp, trừ quan viên có ca trực, bình thường mọi người đều ở nhà nghỉ hưu mộc, cho nên lúc này mà tới gặp Triệu Trinh, một phần là thật sự có việc, đại đa số chỉ sợ là tới kéo chuyện tào lao xây dựng quan hệ. Là thân tín thật sự của Triệu Trinh, bình thường sẽ trực tiếp đến chủ viện xin gặp, sẽ không thông qua cách thức này.

Triệu Trinh lệnh cho Hàn Tử Xuyên sàng lọc trước một bước, sau đó sẽ đến mình xem có muốn gặp hay không, nếu như không muốn gặp, hai mươi ba tháng chạp, nơi này hẳn sẽ vắng tanh, Nam An vương cũng phải nghỉ ngơi chứ.

Mặc dù Triệu Trinh luôn luôn không tự làm khó mình, nhưng hắn cũng biết, trừ người nhà mình ra, làm sao có chuyện mọi việc luôn vận hành theo

https://thuviensach.vn

ý mình —— mấy năm nay, mùa xuân hắn vẫn luôn đánh giặc bên ngoài, không phải Nam Cương vẫn luôn vận hành bình thường đó sao?

Cho nên, hắn vẫn để mình phụ trách những việc lớn quan trọng cần quyết đoán, về phần thao tác cụ thể ra sao, cứ đi tìm một ít quan viên trong thành Nhuận Dương là được!

Hàn Tử Xuyên có chút ấp a ấp úng đưa một danh thiếp lên.

Người này mặc dù là một thương gia lớn, nhưng lại không có chuyện quan trọng gì, Nam An vương luôn ghét nhất là lãng phí thời gian, theo đúng quy củ, là không thể trình lên Vương Gia, thế nhưng người này lại đặc biệt ghi chú rõ ràng trên bái thiếp rằng mình là đồng hương của Chu trắc phi. Cho nên, khôn khéo linh hoạt quyết đoán như Hàn Tử Xuyên, lúc này cũng có chút không thể quyết định.

"Chương Kỳ?" Nam An vương trầm ngâm một chút, nói: "Cho vào!"

"Dạ!"

Nhìn Chương Kỳ ăn vận thỏa đáng tươi cười đầy mặt, Triệu Trinh rất muốn xé sống hắn ta, nhưng hắn không thể, hắn sợ Chu Tử trở về lại náo loạn với hắn, cho nên, đành phải dùng ánh mắt mang theo tên bắn nhìn chằm chằm Chương Kỳ.

Dưới ánh mắt không mang theo ý tốt của hắn, Chương Kỳ lại rất tự tại, tác phong nhanh nhẹn thẳng bước đi vào, nhanh chóng lưu loát hành lễ, hàn huyên.

Triệu Trinh lạnh lùng cắt đứt loạt hàn huyên thao thao bất tuyệt của hắn, nói: "Nói điểm chính!"

Động tác vốn nước chảy mây trôi của Chương Kỳ hơi chậm lại, nhưng rất nhanh lại bắt đầu vận hành tự nhiên, nghe nói ở phủ Nam An vương,

https://thuviensach.vn

Chu trắc phi rất được cưng chìu, như vậy tạm thời hắn là mình sẽ an toàn.

"Vương Gia, kẻ hèn có tên tự là Chương Phúc Ký, không chỉ mở chi nhánh đông đảo ở Đại Kim, ở ba nước Tây Nhung, Đông Khu quốc, Ô Thổ quốc cũng đều đã mở hàng loạt chi nhánh, đây là bản đồ chi nhánh của Chương Phúc Ký."

Triệu Trinh vốn không quá để ý, nhưng lúc nghe đến mấy chữ "Đông Khu quốc", liền chậm rãi thẳng lưng: "Trình lên!"

Chương Kỳ lấy một cuộn giấy ra.

Hàn Tử Xuyên trải cuộn giấy ra, sau khi xác nhận liền đưa lên cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh liếc mắt một cái, phát hiện hễ nơi nào có chi nhánh của Chương Phúc Ký, đều được Chương Kỳ thể hiện bằng một chấm đỏ, cửa hiệu chính của Chương Phúc Ký ở Độc huyện thì thể hiện bằng chấm màu lục, tạo thành cục diện từ màu lục tỏa ra các chấm đỏ xung quanh —— Chương Phúc Ký này không phô trương không gây chú ý, nhưng đã chiếm lĩnh thị trường ngọc khí ở bốn nước Đại Kim, Đông Khu quốc, Tây Nhung cùng Ô Thổ quốc.

Triệu Trinh để bản đồ xuống, liếc nhìn Chương Kỳ văn nhã tuấn tú trước mắt một cái, âm thầm đè nén nội tâm mừng rỡ xuống, phải xem xét tỉ mỉ Chương Kỳ này một phen.

Hắn dời đề tài, trầm giọng hỏi: "Khi còn bé Chu trắc phi có bộ dạng thế nào?"

Chương Kỳ tiếp thu được ý muốn đôi bên tăng thêm hiểu biết nhau của Nam An vương gia, bèn cười nói: "Bẩm Vương Gia, khi còn bé trắc phi nương nương thật thông minh khôn khéo, còn nhỏ tuổi mà đã có thể chia sẻ gánh nặng trong nhà, công việc gì trong nhà cũng có thể làm. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Chương Kỳ thao thao bất tuyệt nói xong, hắn nói đều là lời thật, hắn chỉ khách quan kể lại tình huống mà mình biết. Làm một thương nhân thành công lăn lộn nhiều năm trong nghề, Chương Kỳ biết, nếu muốn thật sự lấy được tin tưởng của Nam An vương, tốt nhất nên thành thành thật thật, lấy được chút tình cảm, sau đó mới có thể có lợi.

Triệu Trinh im lặng lắng nghe, trong nội tâm lại vô cùng thương tiếc, hắn biết khi còn bé Chu Tử sống khổ cực, nhưng Chu Tử chưa bao giờ nói đến, hắn cũng chưa bao giờ hỏi, hiện tại Chương Kỳ kể lại, hắn mới biết, khi đó Chu Tử lại khổ đến mức ấy.

Chu Tử cùng Cao Thái phi không nghe theo đề nghị dọn dẹp mở đường của Triệu Hùng, mà đổi thành trang phục của dân chúng giàu có bình thường. Chu Tử cũng bảo Hoàng Oanh, Nhũ Yến, Ngân Linh cùng Triệu Hùng đổi y phục, cũng biến thành nha hoàn và gã sai vặt áo xanh bình thường.

Đoàn người lặng lẽ rời khỏi phủ Nam An vương từ cửa sau.

Ngồi cạnh vách tường giấy dầu trong xe, Chu Tử nhìn Cao Thái phi quần áo tươi sáng mặt mũi tươi tắn thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi ở bên cạnh một chút, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tin được, cũng rất vui vẻ.

Trước khi ra cửa, Cao Thái phi vốn đã thay một bộ quần áo phụ nhân màu tối, Chu Tử ở bên cố ý hỏi một câu: "Thái phi nương nương, quốc tang còn chưa kết thúc sao?"

Cao Thái phi sửng sốt, bà nhớ đến tiên hoàng chết cũng muốn chết trên người nữ nhân kia, trong lòng chỉ có oán và hận, làm gì còn chút nhớ thương nào?

Thừa dịp Thái phi ngây ngẩn, Chu Tử mang theo Hoàng Oanh tìm ra một bộ quần áo đỏ thẫm tay áo thêu chỉ vàng, một cái váy gấm thêu trăm hoa,

https://thuviensach.vn

lại chuẩn bị một áo choàng lông chồn màu tuyết trắng, sau đó thúc giục Cao Thái phi thay.

Dưới sự an bài của Chu Tử, Cao Thái phi ăn mặc phú quý xinh đẹp, nhìn lại Chu Tử, là y phục áo lụa gấm trắng váy màu lam thêu chỉ vàng, đây là cách ăn mặc phổ biến của các nương tử nhà phú hộ ở thành Nhuận Dương.

Sau khi chỉnh trang xong, hai mẹ chồng nàng dâu nhìn nhau cười một tiếng, tâm tình đều nhẹ nhàng vui vẻ.

Sau khi đến Phường Diên Khánh, Chu Tử liền mạnh mẽ vung tay, đúng là một lượng bạc cũng không để Cao Thái phi chi, tự mình phóng khoáng ném ra vạn lượng vàng, mua sắm không ít đồ trang sức vàng ngọc cho Cao Thái phi, cũng tiện thể mua làm quà tặng cho Vương Gia cùng tiểu thế tử.

Cao Thái phi luôn vui vẻ nhận lấy, lại cùng Chu Tử đùa giỡn mấy câu.

Lúc vừa mới bắt đầu đi dạo, bởi vì Cao Thái phi ở thâm cung nhiều năm, đã sớm quên cảm giác đi dạo phố, đều do Chu Tử đưa bà đi dạo; sau lại từ từ quen thuộc, biến thành Cao Thái phi đưa Chu Tử đi dạo.

Tay Chu Tử cầm ngân phiếu, trong lòng không luống cuống, cảm giác mình rất giống ông chủ quê mùa đưa mỹ nữ ra ngoài dạo phố, chỉ quan tâm nói với Cao Thái phi: "Con có rất nhiều bạc, thích cái gì, muốn mua cái gì thì mua, đừng tiết kiệm tiền cho con!"

Gần tối, hai người ngồi xe ngựa trở về vương phủ, Cao Thái phi mới trút hết tâm tình nói với Chu Tử: "Chu Tử, con biết ta có bao nhiêu tài sản không?"

Dĩ nhiên Chu Tử không biết, nàng chỉ cảm thấy trong vương phủ, Vương Gia là chủ, sợ Vương Gia sơ ý, Thái phi tốn tiền không thoải mái, mà bạc của mình cũng không có chỗ cần tiêu pha, cho nên liền mượn hoa hiến Phật hiếu thuận với bà.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi cảm thấy Chu Tử thật khờ thật đáng yêu, bà không nhịn được đưa tay sờ sờ tóc Chu Tử, hiền lành nói: "Thật là một nha đầu ngốc! Trong phủ chúng ta trừ Vương Gia của các con ra, ta giàu có nhất!"

Chu Tử trợn tròn mắt, ngây ngốc nhìn Cao Thái phi.

Cao Thái phi không ngờ cả đời mình để tâm đấu đá với người, già rồi lại có một cô con dâu như Chu Tử, chút tâm cơ cũng không cần đụng tới. Bà liên miên nói với Chu Tử: "Nói cho con biết, đất đai, thôn trang, cửa hàng mang tên ta, sau này một chút cũng không cho con trai của con và Trinh nhi!"

"Dạ?" Chu Tử giật mình.

"Đều phải để lại cho Tiểu quận chúa của các con!" Cao Thái phi cười: "Mau mau cố gắng sinh cho ta một Tiểu quận chúa đi!"

Chu Tử cũng cười, nàng có cảm giác, trong bụng mình e rằng vẫn là một đứa con trai, Thái phi nương nương nhất định sẽ thất vọng.

Hai mẹ chồng nàng dâu trở lại chánh viện, mới vừa vào cửa, Triệu Trinh đã ôm Triệu Tử ra đón.

Bởi vì phụ thân đáng sợ vẫn ở đây, Triệu Tử không dám tìm mẫu thân, không thể làm gì khác hơn là đưa cánh tay nhỏ về phía tổ mẫu.

Còn Triệu Trinh thì thỉnh an mẫu phi trước, sau đó nói: "Mẫu thân, con đưa Chu Tử về, tối nay để tiểu thế tử ngủ lại chỗ của người đi!"

Thấy hai cha con đều mang bộ dạng vô cùng uất ức, Cao Thái phi cùng Chu Tử đều cực kỳ ngạc nhiên, cũng đều mệt mỏi, liền giải tán. Tiểu thế tử hướng về phía tổ mẫu tìm kiếm an ủi, Triệu Trinh lại tìm kiếm an ủi ở chỗ Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Chu Tử dạo phố nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, sau khi trở về phòng, đổi y phục, rửa mặt qua loa một lúc, sau đó nằm xuống giường êm trong phòng ngủ, không muốn cử động nữa.

Triệu Trinh đổi y phục bước tới, cũng không thèm để ý việc giường êm nhỏ hẹp, đắp chăn lên người Chu Tử, sau đó mình cũng nằm xuống dán chặt vào Chu Tử, ôm Chu Tử vào lòng, không nói một lời.

Chu Tử nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Triệu Trinh lại không thể mở miệng tố cáo tiểu thế tử, không thể làm gì khác hơn là ngậm bồ hòn làm ngọt, lặng lẽ ôm Chu Tử, tìm kiếm một chút an ủi —— ít ra, ở phương diện độc chiếm Chu Tử, mình đã chiến thắng tiểu Triệu Tử!

Trời tối rất nhanh.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bên ngoài có mưa nhỏ.

Mưa mùa đông, mặc dù không lớn, nhưng lại lạnh bức người.

Chu Tử tỉnh lại, bên ngoài lạnh như vậy, nhưng trong lồng ngực Triệu Trinh vẫn ấm áp khác thường. Nàng nghe tiếng mưa rơi xào xạc bên ngoài, trong lòng bình an mà tĩnh lặng, có một loại hạnh phúc an nhàn khó nói thành lời.

Mưa càng lúc càng lớn, bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi lộp độp từng trận. Triệu Trinh cũng tỉnh lại. Hắn vừa định ngồi dậy, liền bị Chu Tử ấn chặt xuống.

Chu Tử dịu dàng nói: "Chàng nằm thêm một lát, thiếp đi chuẩn bị rượu và thức ăn."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh "Ừ" một tiếng, thoải mái dễ chịu nằm xuống, nghiêng người nhìn Chu Tử đứng dậy.

Chu Tử dặn dò Thanh Thủy chuẩn bị chút thức ăn tinh xảo, rồi bày một bầu rượu Ngọc Dịch đang còn nóng lên bàn trước giường êm.

Nàng lấy chén ngọc ra, châm cho Triệu Trinh một chén rượu, sau đó ngồi sát xuống cùng Triệu Trinh, vừa gắp chút thức ăn đút cho Triệu Trinh, vừa thân thiết hỏi: "Hôm nay có nhớ thiếp không?"

"Nhớ." Vương Gia thành thật trả lời.

Hắn thật rất nhớ Chu Tử, từ thân đến tâm đều nhớ.

Chu Tử cười một tiếng, bưng rượu lên uống cạn, sau đó tiến tới bên môi Triệu Trinh, mớm rượu.

Tâm thần Triệu Trinh rung động, uống hớp rượu Chu Tử mớm cho, vung tay ôm lấy Chu Tử, đặt lên chân mình, tiếp tục hôn sâu.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên ngoài gió thảm mưa sầu tí tách, trong nhà là xuân ý dồi dào vấn vương vô hạn.

Trong phòng ngủ ấm áp ở chánh viện bên kia, Triệu Tử đang tố cáo phụ vương. Mặc dù bé chưa biết nói chuyện, nhưng vẫn biết dùng hành động trực tiếp bày tỏ bất mãn của mình. Triệu Tử vén áo nhỏ của mình lên, lộ ra cái bụng trắng nõn, vừa hô "cha", vừa triển lãm chỗ lưu lại vết đỏ vì bị phụ vương chà xát khi tắm cho tổ mẫu xem, trong mắt phượng nho nhỏ tràn đầy tố cáo cùng chỉ trích.

Cao Thái phi hiểu, nhất thời cười ngặt nghẽo.

Tiểu thế tử tố cáo thất bại, rất uất ức, trong cái đầu nho nhỏ âm thầm quyết định: về sau không bao giờ ở một mình cùng với phụ thân nữa!

https://thuviensach.vn

Hai mươi ba tháng chạp, quan phủ thành Nhuận Dương chính thức nghỉ hưu mộc, quan dân chân chính bắt đầu công việc chuẩn bị năm mới.

Buổi tối hai mươi ba tháng chạp, thủ lĩnh kỵ binh dũng mãnh Phàn Duy Bân cùng thủ lĩnh ám vệ Bạch Tử Xuân một lần nữa cùng đến: "Đoàn sứ giả của Đông Khu quốc cải trang giả dạng lẻn vào Kim kinh, tiến vào ngõ nhỏ Diệu tử ở thành tây."

Triệu Trinh nghe thấy, trầm ngâm một phen, nói: "Tiếp tục thăm dò!"

Lại bổ sung một câu: "Chú ý động tĩnh trong cung."

"Rõ."

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân lui xuống.

Triệu Trinh vừa suy tư, vừa đi về hướng Diên Hi cư.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 97: Lễ Giao Thừa, Cảm Nhận Tình Thân Của Chàng

Sáng sớm hai mươi ba tháng chạp, bông tuyết bắt đầu rơi xuống Kim kinh. Lúc bắt đầu rơi tuyết không quá lớn, bông tuyết giống như hạt muối rắc xuống từ trời xanh, rơi xuống đất liền biến mất; đến trưa, tuyết rơi càng dày, bông tuyết từ hạt muối to thành lông ngỗng, bay lả tả xuống, rất nhanh khiến cho cả thành Kim Kinh như phủ một lớp thảm nhung màu trắng.

Vừa tới giờ hợi, màn đêm sâu lắng, trên đường phố Kim kinh đã không một bóng người.

Nơi ngõ nhỏ Diệu tử ở thành Tây Kim kinh, bốn người áo đen lặng lẽ ra cửa, cưỡi ngựa đi về phía thành Đông.

Sau khi đến thành Đông, những người này vào một ngôi nhà.

Một khắc sau, một chiếc xe ngựa to từ trong ngôi nhà đó chạy ra, men theo con đường đi về phía bắc. Trong xe ngựa ngồi một người cao lớn đeo mặt nạ mặc áo choàng đen và ba người áo đen vóc dáng thấp lùn.

Sau khi tháo khăn bịt mặt xuống, ba gã sứ giả Đông Khu quốc phát hiện mình đang ở trong một phòng tiếp khách rất tinh xảo. Phòng tiếp khách không lớn, nhưng bố trí rất lịch sự tao nhã, bàn ghế gia cụ đều là gỗ hoa lê, góc tường có một chậu lan tươi tốt, có lẽ trong tường kép có đặt chậu than, trong phòng ấm áp như xuân.

Sau khi cởi áo lông chồn xuống, sớm có một nha hoàn xinh đẹp bước đến dâng trà.

https://thuviensach.vn

Ba người nâng ly trà sứ trắng lên uống một hớp, đều cảm thấy hàm răng còn lưu mùi thơm mát, không phải là trà thường.

Sau một khắc, một người cao lớn thon gầy mặc áo gấm màu đen đi vào, đi theo phía sau hắn là một vị thanh niên tuấn tú trắng nõn mang theo chút nữ tính.

Ba vị Sứ giả Đông Khu quốc biết đây chính là Hoàng đế Đại Kim, đều đứng lên, thực hiện đại lễ với người đó, người nọ lại khoát khoát tay, tùy tiện nói: "Ngồi xuống cả đi!"

Triệu Chính không có ý định xã giao với ba vị Đông Khu quốc thấp lùn này, cười nói: "Quốc vương của các ngươi định khi nào thì xuất binh?"

Một vị thấp nhất trong ba vị Sứ giả đứng dậy, lấy một phong thư đưa tới.

Đứng ở bên người Triệu Chính, Tiền Liễu Đức cầm lấy.

Sau khi cho đưa ba vị Sứ giả Đông Khu quốc đi, Triệu Chính nhắm hai mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi, nửa ngày không nói lời nào.

Tiền Liễu Đức vừa xoa bóp giúp hắn, vừa nói: "Gã võ sĩ được phái đến Quân phòng thủ Đông cương kia, hoàng thượng ngài có muốn gặp không?"

Triệu Chính tựa như đang suy tư, một lát sau mới nói: "Ta không gặp đâu. Ngươi thay ta dặn dò hắn, vị đệ đệ của ta mặc dù thoạt nhìn rất chuyên quyền độc đoán, nhưng khi có chuyện lớn, đặc biệt là lúc tác chiến, lại vô cùng tỉnh táo, thực có thể tiếp thu ý kiến của người khác. Hắn không thích kẻ khúm núm, thật thưởng thức loại người dám nói thẳng dũng cảm khăng khăng giữ ý kiến của mình. Mấy thân tín bên cạnh hắn, có không ít người như vậy."

Hắn mở mắt, nhìn vào khoảng không phía trước: "Mặt khác, hắn quá trẻ tuổi, trên chiến trường nhất định sẽ có lúc liều lĩnh, phải bắt được cơ hội

https://thuviensach.vn

như vậy!"

Tiền Liễu Đức cực kỳ bội phục, cảm thấy vẫn là Hoàng đế hiểu rõ huynh đệ ruột của mình nhất, hắn kính cẩn lui về phía sau một bước, ngâm nga nói: "Hoàng thượng anh minh!"

Triệu Chính cảm thấy câu nịnh nọt này của Tiền Liễu Đức nghe hình như có chút châm chọc, không lên tiếng, chỉ khoát tay áo.

Hắn cũng biết Triệu Trinh không có dã tâm làm Hoàng đế, cũng biết hiện tại Đại Kim Quốc không thể thiếu Triệu Trinh, cũng hiểu Triệu Trinh có thể đảm đương nổi bốn chữ "Trụ cột quốc gia", nhưng mà, những lời "Há có thể cho phép người khác ngủ ngáy ở cạnh giường mình" này, hắn cũng không quên được.

Hiện tại Triệu Trinh không có dã tâm, nhưng Triệu Trinh đã có Thế tử, con người một khi có con trai, sẽ vì con trai mà tính toán.

Hiện tại Triệu Trinh không có dã tâm, không có nghĩa vĩnh viễn về sau cũng không có dã tâm.

Mà Triệu Chính hắn, còn chưa dập tắt mầm lửa, nhổ cỏ tận gốc những người có nguy cơ.

Nghĩ tới Thế tử của Triệu Trinh, Triệu Chính hơi hoảng hốt, nghĩ đến mình còn chưa có con trai, hắn than nhẹ một tiếng, cuối cùng quyết định đến Thanh Vân Điện thăm Chu Bích một chút.

Ban đêm, Thiên viện của Thanh Vân Điện.

Tuyết vẫn tuôn xuống, rơi loạt xoạt thành tiếng trên mặt đất.

Chu Bích còn chưa ngủ, nàng đang ngồi trên giường gạch ấm ở phòng ngủ đọc thư do tỷ tỷ phái người đưa tới.

https://thuviensach.vn

Đại cung nữ Ngọc Hương bên người bưng một chén cháo gà đi vào, thấy Chu Tiệp dư lại đang đọc phong thư do Chu trắc phi đưa tới, cười nói: "Tiệp dư nương nương, lá thư này người xem rất nhiều lần rồi, vẫn còn muốn xem ....!"

Chu Bích hé miệng cười cười, ngửi được mùi cháo gà Ngọc Hương bưng trong tay, cười nói: "Tỷ tỷ đã nói, canh súp tuy tốt, cũng không thể uống quá nhiều!"

Ngọc Hương mỉm cười nói: "Hiện tại trời băng đất lạnh, uống chút cháo gà cũng có thể bổ thân thể!"

Chu Bích là loại người nhìn thì hiền hoà, nhưng hễ quyết định thì sẽ không thay đổi chủ ý, tuy nàng cười nhạt một tiếng, nhưng vẫn không chịu uống.

Ngọc Hương đang muốn khuyên nữa, lại nghe trong gian nhà chính truyền đến giọng mang theo ý cười của Doãn Tiệp dư: "Ngươi không muốn uống sao..., ta uống hết cho nhé!"

Đầu đội mũ Chiêu Quân người khoác áo choàng xám, Lục Hà vén rèm phòng ngủ, mang theo bông tuyết đi vào.

Chu Bích mang thai hơn sáu tháng, lười cử động, liền lệnh cho Ngọc Hương cởi mũ Chiêu Quân và áo choàng xám trên người Lục Hà xuống.

Lục Hà ngồi xuống bên cạnh Chu Bích, nhoài tới nhìn một chút, phát hiện vẫn là phong thư Chu Tử gửi đến mấy ngày trước, trong lòng hơi có chút ghen tỵ, bĩu môi nói: "Lại đang đọc thư của Chu Tử, hừ!"

Chu Bích liếc nàng ta một cái, thấy nàng ta đúng là đang ghen tỵ, mới kiên nhẫn giải thích: "Từ khi ta vừa hiểu chuyện, người trong nhà đều không thể dựa vào, tổ mẫu ích kỷ lại gian xảo, tổ phụ tham lam còn keo kiệt, cha ruột thì sao, hiếu thuận không có giới hạn, mẹ ruột thế nào, quá

https://thuviensach.vn

mềm yếu, chỉ có tỷ tỷ, không lớn hơn ta bao nhiêu, nhưng vẫn luôn che chở ta, có một ngụm bánh màn thầu cũng phải chia cho ta một nửa, thà để mình đói bụng. Tỷ ví như vậy, ta vĩnh viễn phải tin nàng kính nàng! Ai cũng không bằng!"

Lục Hà không nghĩ mình lắm mồm nói một câu lại rước lấy Chu Bích lải nhải một tràng, cũng biết Chu Bích thoạt nhìn dịu dàng, lại rất cố chấp, cũng không dám quá nghịch ý nàng, vội nói: "Biết rồi, biết rồi!"

Lúc này Chu Bích lại tiếp tục đọc thư, vừa đọc vừa nói với Lục Hà: "Tỷ tỷ nhắn nhủ ta phải chăm chỉ luyện chữ, còn bảo ta đọc nhiều sách!"

Lục Hà vừa uống cháo gà Ngọc Hương bưng tới, vừa nói: "Sách gì?"

Chu Bích vừa xem thư vừa nói: "《 Sử ký 》. . . . . 《 Tam Quốc Chí 》. . . . . 《 Hán thư 》. . . . . Tất cả đều có trong rương tỷ tỷ bảo người đưa tới!"

Lục Hà không biết nhiều chữ lắm, cũng chưa từng đi học, cho nên không có hứng thú, chỉ bởi vì vừa rồi mình chọc Chu Bích mất hứng, hiện tại muốn đền bù, vì vậy nói: "Nếu Chu Tử đã gửi sách đến cho ngươi, ngày mai liền bắt đầu học đi!"

Chu Bích không kềm chế được, đang muốn dặn dò Ngọc Hương đến thư phòng lấy sách tỷ tỷ gửi tới, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bọn cung nữ thái giám hô vạn tuế. Nàng vội kéo Lục Hà, hai người cùng nhau bước khỏi giường.

Triệu Chính mặt mày hớn hở vào phòng ngủ, giơ tay ngăn cản Chu Bích Lục Hà đang muốn hành đại lễ, cười nói: "Miễn lễ!" Dứt lời, một tay dắt Lục Hà, một tay dắt Chu Bích, cùng nhau ngồi lên giường ấm.

Ngọc Hương biết rõ ham thích đặc thù của vị hoàng đế này, vội vàng lệnh cho một đám cung nữ thái giám đều lánh ra ngoài, nàng và thái giám

https://thuviensach.vn

Tiễn Minh Ngọc đi theo bên cạnh Hoàng đế ở lại phòng ngoài, chuẩn bị bưng trà dâng nước cùng dâng khăn.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, hoàng thượng rời Thiên viện của Thanh Vân Điện.

Một canh giờ sau, Đại Thái giám Tiền Liễu Đức tới truyền chỉ.

Tiệp dư Chu thị cùng Tiệp dư Doãn thị đều được tấn lên làm phi, ban thưởng đến ở chánh điện của Thanh Vân Điện, chờ qua tết sẽ chuyển sang chỗ mới.

Năm cũ sắp qua, sáng sớm hai mươi bốn tháng chạp, Triệu Trinh liền mang theo một đám thân tín đến biệt viện bên ngoài thành Nhuận Dương.

Hắn vốn định thí nghiệm ở Đầm lầy Vân Trạch, nhưng lại không muốn rời Chu Tử quá xa, sau khi cân nhắc một phen, cuối cùng quyết định xông về phía biệt viện ở ngoại ô Nhuận Dương, như vậy, đêm giao thừa còn có thể chạy về vương phủ.

Đêm ba mươi cuối năm, Chu Tử vẫn đứng ở chánh viện, chơi đùa cùng Cao Thái phi và tiểu thế tử. Họ cũng noi theo dân gian, chuẩn bị quần áo mới cho mọi người trong nhà. Cao Thái phi là một bộ lễ phục Thái phi đỏ nhạt, Triệu Trinh là một bộ lễ phục Hải Long Thân Vương màu trắng, Chu Tử là một bộ lễ phục trắc phi đỏ tươi, ngay cả Triệu Tử, cũng có một bộ lễ phục Tỳ Hưu (một loài dã thú quý hiếm trong sách cổ) Thế tử nho nhỏ màu trắng.

Y phục của Triệu Trinh vẫn do Chu Tử tự tay làm.

Kể từ sau khi Chu Tử mang thai, Cao Thái phi cũng không để nàng động tay may vá, Chu Tử lại lén lút may cho Triệu Trinh một bộ quần áo đầy đủ từ trong tới ngoài, còn tỉ mỉ thêu ở một nơi khó thấy dấu hiệu của riêng mình —— một Khóm trúc.

https://thuviensach.vn

Chờ đến buổi chiều, Chu Tử liền chỉ huy đám người Thanh Thủy bắt đầu nhào bột mì băm thịt làm nhân sủi cảo.

Ngân Linh không ở trong phủ, giỏi về kéo mì sợi, Thanh Thủy được Chu Tử thích nhất, ngày ngày cùng nhau nghiên cứu món ăn ngon, sau đó làm ra được, trong khoảng thời gian này vòng eo của Cao Thái phi cùng Chu Tử cũng tăng lên không ít.

Khi đêm đến, bởi vì trời âm u, rất nhanh liền tối như mực.

Tiếng pháo ở thành Nhuận Dương đã âm vang, bị bao phủ trong màn đêm, phủ Nam An vương vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh gì.

Bởi vì Triệu Trinh nói qua giao thừa sẽ chạy về, cho nên Chu Tử cũng không gấp, mang theo nhóm Thanh Thủy Thanh Châu bắt đầu làm sủi cảo.

Cao Thái phi xuất thân là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, đương nhiên sẽ không làm sủi cảo, liền ôm tiểu thế tử ở một bên loay hoay chơi ống nhòm tây dương.

Tiểu thế tử nhìn mẫu thân ngồi đó làm sủi cảo, nhất định muốn lấy da sủi cảo, tự mình cầm lấy nhào qua nặn lại chơi đùa.

Đang lúc ấy, chợt nghe Thanh Ba ở bên ngoài chạy tới bẩm báo: "Vương Gia đã trở về!"

Nàng ta vừa dứt lời, Triệu Trinh liền bước nhanh vào chánh viện.

Vừa thấy mẫu thân, Triệu Trinh lập tức khom lưng hành lễ.

Cao Thái phi vừa cười, vừa nói: "Đến đây, tiểu thế tử, hành lễ với cha con đi!"

Triệu Trinh mỉm cười ôm lấy Triệu Tử.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng ra đón, chỉ là trên tay cầm theo bột mì, cũng không lại gần, đứng ở xa xa cạnh cửa, khóe miệng có chút nhếch lên, lặng lẽ mỉm cười.

Triệu Trinh ôm tiểu thế tử nhìn về phía nàng, chỉ cảm thấy mấy ngày không gặp, khí sắc Chu Tử tốt hơn, thắt lưng dường như đầy đặn hơn.

Thấy Chu Tử bình an, Triệu Trinh đã cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Hắn không giỏi giáp mặt biểu diễn thân thiết, chỉ gật đầu một cái với Chu Tử, im lặng mỉm cười, sau đó liền ôm Triệu Tử, cùng mẫu phi vào chánh phòng.

Đã mấy ngày Cao Thái phi không gặp con trai, cũng có chút nhớ nhung, dưới ánh nến nhìn qua xem lại, chỉ cảm thấy Triệu Trinh lại gầy gò đi đôi chút, muốn càu nhàu bảo Triệu Trinh nên bồi bổ nhiều, nhưng lại không có thói quen như vậy, cuối cùng, trăm lời vạn ý chỉ hóa thành một câu: "Trở về là tốt rồi!"

Mấy ngày nay thí nghiệm hỏa dược của Triệu Trinh cũng không có tiến triển lớn, chủ yếu là khống chế không tốt thời gian nổ, luôn phải hô lên trước khi nổ tung, như vậy nguy hiểm cũng rất lớn. Hắn vốn còn muốn tiếp tục thí nghiệm, nhưng nhìn những người bên cạnh đều đã có chút buồn phiền nôn nóng, liền nghĩ không bằng cứ về trước mừng lễ năm mới, chờ qua năm lại tiếp tục tiến hành, có lẽ sẽ có một chút đột phá cũng không chừng.

Lúc Chu Tử trụng sủi cảo, Triệu Trinh lệnh cho Triệu Hùng dẫn người ra cửa lớn vương phủ đốt pháo. Chính hắn mang tiểu thế tử theo, dẫn đầu nhóm Hàn Tử Xuyên cùng huynh đệ họ Lâm, đốt pháo ngoài cửa chánh viện.

Trong tiếng pháo, đêm giao thừa dần trôi.

Đốt hết pháo, Triệu Trinh cùng tiểu thế tử trở về chánh phòng.

https://thuviensach.vn

Sủi cảo đã làm xong, Chu Tử chỉ huy nhóm Thanh Thủy bưng sủi cảo lên.

Triệu Trinh cầm đũa đang muốn ăn, chợt nhớ tới điều gì đó, nhìn Chu Tử ngồi ở đối diện một chút, cười cười, sau đó bắt đầu ăn sủi cảo.

Ăn sủi cảo xong, bốn người trong nhà cùng đón giao thừa, Triệu Tử chơi hơn nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, không bao lâu liền ngủ mất.

Cao Thái phi tuyên bố phải trông chừng tiểu thế tử ngủ, lệnh cho Triệu Trinh cùng Chu Tử trở về Diên Hi cư tự mình đón giao thừa, không nên quấy rầy hai bà cháu bà và Triệu Tử nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay trời vẫn u ám mưa rơi liên miên, vừa lạnh vừa ẩm thấp, mưa mùa đông khiến người ta lạnh đến buốt xương, hận không thể ngồi cạnh canh chậu than không rời. Đêm ba mươi hôm nay, mặc dù mưa dầm đã ngừng, nhưng vẫn cực kỳ lạnh giá.

Triệu Trinh bảo người nâng kiệu mềm đến, Chu Tử không nguyện ý, nàng muốn đi bộ cùng Triệu Trinh.

Chu Tử vừa ra khỏi cửa, mặc dù trên người mặc áo lông chồn, nhưng vẫn cảm nhận lạnh buốt cả người, lập tức có chút co rúm lại.

Triệu Trinh thấy nàng sợ lạnh, vội tháo áo choàng trên người mình xuống, khoác lên người Chu Tử, sau đó buộc chặt dây.

Trên áo choàng mang theo nhiệt độ của Triệu Trinh, ấm áp khác thường.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh, trong mắt đầy tình ý: "Ngốc nghếch, chàng không lạnh sao?"

Triệu Trinh cũng chỉ cười một tiếng, đưa tay bao lấy tay Chu Tử, cẩn thận dắt nàng đi về phía trước.

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên xách đèn lồng chiếu lên đường đi phía trước, hai huynh đệ họ Lâm xách đèn lồng cùng Tứ Thanh đi theo phía sau.

Đi được một lát, Chu Tử cảm thấy tay Triệu Trinh vẫn ấm áp như cũ, lúc này mới yên lòng.

Còn chưa đến Diên Hi cư, Chu Tử thấy trong vầng sáng đèn lồng như đang bay từng mảnh lông vũ, định thần nhìn lại, phát hiện thì ra là bông tuyết!

Từng mảnh bông tuyết lay động bay múa vun rãi từ trên trời, chậm rãi rơi xuống.

Triệu Trinh cũng thấy tuyết rơi, hắn nhướng mày.

Tuyết rơi xuống, dưới đất liền có chút trơn trợt, hắn vốn muốn bảo người nâng kiệu mềm tới, nghĩ lại, cảm thấy thật phiền toái, liền nói với Chu Tử: "Dưới đất sợ là hơi trơn, ta cõng nàng về!"

Chu Tử ngây dại, một hồi lâu không phản ứng.

Triệu Trinh không để ý đến nàng, trái lại tự ngồi xổm xuống trước người nàng, chờ nàng nằm sấp lên.

Lỗ mũi Chu Tử chua chua, mềm mại cúi người đè lên.

Triệu Trinh cõng nàng.

Đối với hắn mà nói, Chu Tử cũng không nặng, hắn nguyện ý vĩnh vĩnh viễn viễn cõng Chu Tử như thế.

Trong ánh trăng mờ dưới đôi mắt đẫm lệ, Chu Tử thề: vì tối nay Triệu Trinh đưa lưng cõng mình một lần, mình sẽ tha thứ cho chàng 1001 lần!

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên, nàng không biết ngày mồng một đầu năm, nàng liền quên mất lời thề này.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 98: Nhận Cấp Báo, Nửa Đêm Rời Phủ

Chu Tử nằm trên lưng Triệu Trinh, tay Triệu Trinh tách hai chân nàng, nâng mông nàng, khiến nàng duy trì trạng thái bụng không tiếp xúc với phần lưng của mình. Bông tuyết vẫn tiếp tục bay xuống.

Vóc người Triệu Trinh cao gầy, chân dài vai rộng eo thon, mặc dù được xưng tụng là tinh tráng, nhưng phần lưng cũng không quá dày rộng.

Chu Tử kề mặt lên lưng hắn, cảm nhận cơ thể của Triệu Trinh.

Lúc này, thật ra Triệu Trinh phải nói mấy lời ngon tiếng ngọt thúc đẩy không khí nhằm dỗ dành Chu Tử, nhưng Triệu Trinh không giỏi nói chuyện, chỉ vững vàng cõng Chu Tử đi về phía trước, hắn muốn che chắn gió mưa băng tuyết cho nàng, mang đến cả đời yên bình và ấm áp cho nàng.

Trong lúc vô tình, bọn họ đã đi cùng nhau hơn ba năm.

Ba năm, rốt cuộc đã khiến bọn họ hiểu thấu lòng nhau, rốt cuộc cũng xác định cùng một quyết tâm: bất kể tương lai thế nào, chúng ta đều phải ở cạnh nhau, giúp đỡ lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau, bao dung lẫn nhau, đến đầu bạc răng long, làm một đôi vợ chồng cực kỳ bình thường.

Sau khi trở lại Diên Hi cư, Chu Tử sai người bưng lê đường phèn chưng cách thủy đã chuẩn bị trước lên. Triệu Trinh không đặc biệt thích ngọt, cho nên hắn đã cố ý yêu cầu chỉ để một chút đường phèn.

https://thuviensach.vn

Một chén lê đường phèn chưng cách thủy Triệu Trinh còn chưa uống xong, Chu Tử đã bận bận rộn rộn sắp xếp quần áo cần thay sau khi tắm cho Triệu Trinh.

Chờ khi hai người thu dọn xong xuôi, đã đến giờ Tý rồi.

Đầu tiên xa xa bên ngoài truyền đến một vài tiếng pháo lẻ tẻ, ngay sau đó, tiếng pháo càng ngày càng nhiều, rất nhanh vang lên liên tục —— một năm mới đã đến nhân gian!

Chu Tử thúc giục Triệu Trinh đi ngủ sớm: "Ngày mai chúng ta còn phải thỉnh an Thái phi, bách quan của Nam Cương còn phải tới thỉnh an chàng!"

Cao Thái phi từng nhắc với Chu Tử, kể từ khi Triệu Trinh mười hai tuổi rời khỏi Kinh thành, hai mẹ con chưa từng trải qua mùa xuân cùng nhau.

Chính vì vậy, Chu Tử rất coi trọng chúc tết thỉnh an ngày mai.

Trước khi ngủ, nàng lại dặn dò thêm lần nữa: "Ngày mai đừng quên thỉnh an chúc tết Thái phi nương nương trước nhất!"

Triệu Trinh lười biếng ôm lấy Chu Tử, hôn xuống đỉnh đầu Chu Tử, nhắm hai mắt lại.

Sau khi nằm một lát, Chu Tử chợt nhớ tới gì đó, vội đẩy đẩy Triệu Trinh: "Thiếp nghe nói mồng một đầu năm dân chúng thành Nhuận Dương đều phải đến chùa miếu thắp hương bái lạy cầu phúc!"

Lúc này trong ngực Triệu Trinh là thơm tho mềm mại, tâm tình rất tốt, mở miệng đồng ý: "Ngày mai đưa mẫu phi, nàng và tiểu thế tử cùng đi!"

"Dạ." Chu Tử cực kỳ hài lòng, chui vào trong ngực Triệu Trinh, rất nhanh liền ngủ mất.

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Chu Tử giật giật, tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Nàng vẫn còn ngái ngủ, mắt căn bản không mở ra được, đưa tay phải với tìm Triệu Trinh, vừa mới chạm vào, liền thấy cảm giác không đúng, mở mắt nhìn, trong vòng ôm của mình nào phải là Triệu Trinh, rõ ràng là một cái gối mềm thêu hoa!

Nghe trong phòng ngủ có động tĩnh, Thanh Thủy Thanh Châu vội bước vào. Vừa tiến đến, họ liền bẩm báo: "Giờ dần, thư phòng bên ngoài đưa cấp báo tới, sau đó Vương Gia liền mang người đến biệt viện ở ngoại ô Kinh thành, nói e là hôm nay không về được!"

Chu Tử, đầu tiên là ngây dại, tiếp đến liền bắt đầu đấm giường: hôm nay là mồng một đầu năm, đừng nói đến việc Triệu Trinh đi thỉnh an chúc tết Cao Thái phi, ngay cả trăm quan của Nhuận Dương đến đại điện vương phủ chờ ‘triều bái’ cũng không cách nào ăn nói với họ!

Mãi cho đến khi rời giường bắt đầu rửa mặt, Chu Tử vẫn còn tức giận: nàng thật sự không biết, mồng một đầu năm không có Nam An vương, mình nên làm xong việc này thế nào. Triệu Trinh này, luôn luôn nghiêm cẩn, hôm nay sao lại làm ra chuyện không đáng tin cậy đến thế chứ?

Bởi vì mang thai mà có chút táo bạo, chỉ một loáng Chu Tử đã quên, đêm qua nàng đã thề, ‘vì tối nay Triệu Trinh đưa lưng cõng mình một lần, mình sẽ tha thứ cho chàng 1001 lần’!

Rửa mặt xong, chút oán giận với Triệu Trinh đã tan thành mây khói. Chu Tử bắt đầu đứng trên lập trường của Triệu Trinh mà suy nghĩ: cấp báo Triệu Trinh nhận được nhất định rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức thậm chí chàng không ngủ, đã là năm mới, lại lập tức bỏ lại người nhà.

Nàng bắt đầu lo lắng cho Triệu Trinh.

Chu Tử nhớ tới tối hôm qua sau khi Triệu Trinh trở về, không biết vì sao, nhìn thấy mình liền cười, cũng không phải cười thật rõ ràng, chỉ là mắt

https://thuviensach.vn

phượng cong cong khó có thể nhận ra, có lẽ còn do khóe miệng khẽ nhếch lên, sợ rằng chỉ có mình mới biết là chàng đang cười.

Chu Tử nghĩ đi nghĩ lại cũng có chút mất hồn, lúc này Thanh Châu và Thanh Ba đang giúp nàng trang điểm, thấy Chu trắc phi lẳng lặng ngồi đó, trên mặt lộ nụ cười nhạt, gương mặt ửng đỏ, cũng phỏng đoán Chu trắc phi đang nhớ nhung Vương Gia, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng —— hai vị này thật quá đằm thắm rồi!

Trang điểm thay quần áo xong, Chu Tử đứng trước gương thủy tinh, nhìn cô nương xinh đẹp mặc lễ phục trắc phi màu đỏ tươi trong gương thủy tinh —— tóc búi Bàn Long cao quý, cài trâm vàng khảm ngọc lam chuyên dùng của trắc phi, lễ phục bằng gấm màu đỏ tươi, tôn lên dung nhan tươi trẻ da thịt trong suốt, mặc dù không tính là xinh đẹp tuyệt trần, nhưng cũng có thể xem là một mỹ nhân.

Chu Tử đứng trước gương thủy tinh tự luyến một lát, cuối cùng nhìn lễ phục trắc phi màu đỏ tươi trên người mình mà thở dài: tương lai nếu không thể sinh đủ ba con trai theo ước định với Triệu Trinh, với trình độ chấp nhất của Triệu Trinh, sợ là đến bốn mươi tuổi vẫn phải liều mạng cố gắng sinh con, hơn nữa sợ là khi tới bốn mươi tuổi vẫn còn phải mặc lễ phục trắc phi màu đỏ này!

Lúc mười tám tuổi, mặc màu đỏ tươi không thấy dung tục, chỉ thêm mềm mại; đến lúc bốn mươi tuổi mà còn mặc màu đỏ tươi, đại khái chỉ là giả bộ nai tơ và không biết xấu hổ thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại bắt đầu nghĩ đến Triệu Trinh, không biết Triệu Trinh vội vã rời đi như vậy, rốt cuộc là vì sao, mặt khác, cũng sợ Triệu Trinh ăn mặc quá mỏng manh, ăn uống quá ít.

Tóm lại, thật sự là lo lắng đủ thứ!

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Tử đến chánh phòng, Cao Thái phi đã thức dậy, đã ăn vận trang điểm thích hợp, đang ngồi bên cạnh bàn gỗ đỏ chạm rồng ở chánh đường uống trà!

Cao Thái phi thấy Chu Tử ăn vận xinh đẹp bước vào, lộ ra khuôn mặt tươi cười, vừa bảo Hoàng Oanh lấy bao lì xì, vừa nói: "Con có mang, có lòng giữ lễ tiết là được, không cần quỳ!"

Chu Tử mang theo nụ cười, vẫn quy củ quỳ xuống, hành đại lễ với Cao Thái phi.

Sau khi Chu Tử nhận bao lì xì, ngồi xuống ghế dựa lớn bên cạnh Cao Thái phi. Cao Thái phi vừa dặn người bưng cho Chu Tử một chén trà bát bảo cẩu kỷ hạt sen, vừa giải thích: "Trinh nhi có nhiệm vụ khẩn cấp, lúc rạng sáng phải đến biệt viện ở ngoại ô, sợ quấy rầy con nghỉ ngơi, nên không đánh thức con!"

Lại nhấp một ngụm trà, nói tiếp: "Nó cũng an bài Trưởng Sử quan của vương phủ đi truyền lời với bách quan của Nhuận Dương, bảo bọn họ không cần phải đến đại điện thỉnh an, ở nhà an hưởng với người thân là được!"

Lúc này Chu Tử mới biết Triệu Trinh đều đã an bài mọi thứ, lo lắng trong lòng mới để xuống, trong lòng có chút cảm thán mình nghĩ quá nhiều, có Triệu Trinh ở đây, còn cần mình phải để tâm sao? Có việc gì mà chàng không lo toan hết cho mình? Mình chỉ cần nghe lời là được!

Lúc này Triệu Tử cũng đã tỉnh, bé vừa tỉnh liền tìm tổ mẫu, được Nhũ Yến ôm ra ngoài, đến gặp tổ mẫu Cao Thái phi.

Ai ngờ mới ra đến, vừa nhìn thấy mẫu thân đang ngồi, liền từ bỏ tổ mẫu mới vừa tâm tâm niệm niệm, giùng giằng muốn mẫu thân.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ôm Triệu Tử hôn rồi lại hôn, rồi mới ôm Triệu Tử chúc tết Cao Thái phi.

Lần đầu tiên Cao Thái phi có lễ mừng năm mới như vậy, vô cùng vui vẻ, chuẩn bị cho Triệu Tử một bao lì xì thật to.

Lúc Cao Thái phi cùng Chu Tử mang theo Triệu Tử đi ăn bữa cơm đoàn viên mồng một đầu năm, Triệu Trinh đang bận rộn tại biệt viện ở ngoại ô.

Giờ tý đêm qua, Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân nhận được bồ câu đưa tin của người cài ở Kim kinh báo tới, cảm thấy sự việc nghiêm trọng, nữa đêm vội chạy tới bẩm báo Vương Gia, ai ngờ ở thư phòng bên ngoài gặp được Triệu Phú cũng gấp gáp nửa đêm chạy từ biệt viện ngoại ô tới.

Lúc trước Triệu Phú cũng giống nhóm người Triệu Hùng Triệu Tráng, là gã sai vặt của Triệu Trinh, sau đó Triệu Trinh phát hiện hắn có thiên phú về phương diện máy móc và chất nổ, cất nhắc hắn đến thư phòng bên ngoài, chuyên quản lý chuyện của phòng thiết kế. Tính tình Triệu Phú hướng nội, chỉ cần để hắn làm chuyện mình thích, một tháng cũng có thể không ra khỏi cửa.

Năm trước Vương Gia dời phòng thiết kế đến biệt viện ở ngoại ô Nhuận Dương, Triệu Phú cũng đi theo qua đó.

Đêm giao thừa Vương Gia trở về vương phủ, Triệu Phú không muốn về, liền một mình ở lại nơi đó tiếp tục nghiên cứu.

Ba người này đều là thân tín của Nam An vương, quen biết xưa nay, cũng không quản là đêm khuya, ăn nhịp với nhau, liền khẳn cầu Hàn Tử Xuyên đi báo với Nam An vương.

Hàn Tử Xuyên sợ là việc gấp, không dám trì hoãn, chạy tới ngoại viện Diên Hi cư, phát hiện Triệu Hùng đang trực, vui mừng quá đỗi, trực tiếp báo mọi chuyện cho Triệu Hùng.

https://thuviensach.vn

Sau khi Triệu Trinh bị Triệu Hùng bên ngoài cửa sổ đánh thức, rất nhanh liền đứng dậy.

Trước khi ra cửa, hắn nhìn Chu Tử đang ngủ thật say trên giường, trong lòng chợt sinh ra nỗi lưu luyến triền miên, không muốn rời đi. Hắn cúi người hôn lên môi Chu Tử, mới vừa chạm vào đôi môi mềm mại ấm áp của Chu Tử, hắn liền cảm thấy cả người tê rần, rất muốn nụ hôn này sâu hơn, nhưng lại biết kế tiếp mình nhất định sẽ 'như xe không phanh', không thể làm gì khác hơn là vừa chạm vào liền đứng dậy.

Nhưng hắn vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn, lại với bàn tay sờ soạng trên người Chu Tử. Hình như bộ ngực Chu Tử lớn hơn một chút, một tay không nắm hết; bụng vẫn như cũ, không quá rõ ràng, cuộn tròn nơi đó, chỉ hơi hơi nhô ra một chút.

Cuối cùng, Triệu Trinh nhéo lên mông Chu Tử, cảm thấy thơm mềm trắng nõn, chỉ vỗ nhẹ một cái, giải nghiện.

Lúc này Chu Tử giật giật, hình như sắp tỉnh, Triệu Trinh vội nhét một cái gối mềm thêu hoa vào trong ngực Chu Tử.

Chu Tử ôm gối mềm, cho là Triệu Trinh, cọ cọ, rất nhanh lại ngủ say.

Lúc này Triệu Trinh mới thõa mãn mà rời đi.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, Chu Tử gởi ở chỗ mình 100 cái đánh mông, phải tìm lý do để lấy thôi! Không đánh thật sự là chưa đã ghiền!

Hắn cảm thấy hiện tại mình càng ngày càng quái dị, nhìn thấy Chu Tử liền vui mừng, liền muốn hôn một cái, sờ một cái, bóp một cái, chẳng lẽ mình xem Chu Tử như cún con hoặc là sủng vật gì khác rồi sao?

Đến cửa hông thư phòng bên ngoài, vóc dáng Triệu Trinh cao, đưa tay liền nắm được một nắm tuyết từ trên nhánh cây bên đường.

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên theo ở phía sau không biết vì sao Vương Gia có động tác như thế, cũng nắm một nắm tuyết theo.

Vào cửa hông, Triệu Trinh vừa sải bước về phía trước, vừa cầm tuyết trong tay chà xát lên mặt mình.

Triệu Hùng và Hàn Tử Xuyên sửng sốt, hai người cùng vứt nắm tuyết trong tay ra ngoài, rơi lên mặt đất ngoài thư phòng, cùng phát ra tiếng "bụp".

Hai người Bạch Tử Xuân cùng Phàn Duy Bân lớn lên cùng nhau, lại là cộng sự nhiều năm, luôn luôn thân thiết, bình thường phòng ở cũng kề nhau, có thể nói là ‘Tiêu không xa Mạnh, Mạnh không rời Tiêu’, hôm nay thấy Vương Gia tới, hai người tâm ý tương thông sóng vai bước lên trước, lúc sắp đến cửa thư phòng, Phàn Duy Bân đi ở bên phải dùng bả vai đẩy Triệu Phú đang định vượt lên bên phải tiến vào trước, vén rèm lên, để Bạch Tử Xuân đi vào, sau đó bản thân cười hì hì với Triệu Phú đang cực kỳ tức giận một tiếng, tiến vào sát phía sau Bạch Tử Xuân, lưu lại Triệu Phú cực kỳ tức giận dựng râu trợn mắt lạnh lẽo đứng chờ ngoài cửa.

Sau khi vào thư phòng, hai người cùng chào một cái.

Bạch Tử Xuân bẩm báo trước: "Mới vừa nhận được cấp báo: Sứ giả Đông Khu quốc được đưa đến một tòa nhà không nhìn thấy rõ ở Đông Thành, sau đó lại ngồi một chiếc xe ngựa ra ngoài, chạy thẳng tới miếu ni cô, hai khắc sau xe ngựa rời khỏi miếu ni cô, một khắc sau, ba người áo đen cưỡi ngựa ra ngoài, đến hoàng cung, vào cung từ cửa Tấn An."

Trước khi vào thư phòng bên ngoài Triệu Trinh đã chà xát một ít tuyết lên mặt, đánh tan cơn buồn ngủ của hắn, cũng khiến gương mặt trắng nõn của hắn hơi ửng hồng, làm nổi bật đôi mắt phượng tĩnh mịch dưới hàng lông mày rậm. Nghe xong lời của Bạch Tử Xuân, hắn hơi trầm ngâm, nói:

https://thuviensach.vn

"E rằng Hoàng đế muốn liên kết với Đông Khu quốc, mục đích cụ thể còn chưa rõ, bất quá một tháng sau nhất định sẽ có động tĩnh!"

Hắn nhìn về phía Phàn Duy Bân: "Lệnh cho người của ngươi theo sát Sứ giả Đông Khu quốc, phải liên tục theo sát đến biên giới Đông Khu quốc."

Phàn Duy Bân dạ một tiếng, lui về sau một bước rồi đứng lại.

Triệu Trinh quay lại nói với Bạch Tử Xuân: "Điều tra ông chủ lớn Chương Kỳ của Chương Phúc Ký, càng chi tiết càng tốt!"

Bạch Tử Xuân dạ một tiếng, cũng lui về sau một bước.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân một trước một sau ra khỏi cửa thư phòng, thấy Triệu Phú vẫn còn đang trợn mắt nhìn mình, không khỏi cực kỳ vui vẻ, dương dương tự đắt rời đi.

Triệu Trinh nghe Phàn Duy Bân và Bạch Tử Xuân bẩm báo, chẳng qua chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, cũng không lộ vẻ xúc động; nhưng nghe Triệu Phú bẩm báo, gương mặt luôn luôn không biểu cảm lại lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn lập tức đứng dậy, nói: "Ta sẽ đi ngay bây giờ!"

Triệu Trinh còn không kịp phủ thêm áo choàng, trực tiếp lên ngựa cưỡi đi.

Đám người Triệu Phú vội cưỡi ngựa chạy theo.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 99: Châm Ngọn Lửa Chiến Tranh, Lục Đục Đấu Đá

Triệu Phú cẩn thận từng li từng tí lấy một quả hỏa dược mình đã làm xong đêm qua ra ngoài, bảo hai trợ thủ mở quả đạn ra, hắn đặt hỏa mai vào trong quả đạn, sau khi đẩy lên vị trí bắn, liền châm lửa. Sau đó hắn nhấn thiết bị bắn, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, thiết bị bắn đẩy viên đạn rực lửa ra ngoài, nổ tung cách nơi bắn nửa dặm, biến một hòn non bộ nổ tung thành phế tích.

Triệu Trinh dẫn người chạy tới.

Sau khi kiểm tra hiện trường nơi đạn nổ, hắn cực kỳ hưng phấn, bắt lấy Triệu Phú: "Sao ngươi làm được?"

Triệu Phú mang theo vẻ gian xảo, cười: "Vương Gia, nô tày chỉ thay đổi chút tỷ lệ nho nhỏ trên tài liệu thí nghiệm của ngài thôi!"

"Đi, làm tiếp mấy quả nữa!" Triệu Trinh kéo Triệu Phú, sải bước đi vào phòng thiết kế trong chánh phòng ở biệt viện.

Mồng hai tháng giêng, ông chủ lớn Chương Kỳ của Chương Phúc Ký, nhẹ nhàng đơn giản lên xe tiến về phía biệt viện ngoại ô của Nam An vương, tiến hành bái phỏng đầu năm mới.

Nam An vương đang bận chế tạo đạn dược, là mưu sĩ thân tín của Nam An vương, Điền Tử Kính ra gặp Chương Kỳ.

Điền Tử Kính cùng Chương Kỳ tiến hành mật đàm suốt hai canh giờ, cuối cùng khách và chủ đều vui mừng, mục đích riêng đều đạt được.

https://thuviensach.vn

Mồng năm tháng giêng, Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân nắm tay nhau đến gặp Chương Kỳ, bắt đầu tiến hành thực hiện cụ thể, trong đó bao gồm việc phái một vài mật thám đến chi nhánh của Chương Phúc Ký.

Mồng tám tháng giêng, Chương Kỳ mở chi nhánh Chương Phúc Ký ở phía Đông Kinh thành Đông Khu quốc, tiếp đãi khách hàng là một vị phu nhân.

Người làm trẻ tuổi tuấn tú có tài năng lập tức trò chuyện sôi nổi cùng vị phu nhân này, rất nhanh liền thăm dò được vị phu nhân này là tiểu thiếp của một vị Tham tướng tam phẩm của Đông Khu quốc, trượng phu của bà hiện đang dẫn binh tiến về thành nhỏ Tần Xuyên.

Người làm nghe ngóng thêm một chút, phát hiện vài thê tử hoặc thiếp thất của quan quân cấp thấp ở Đông Khu quốc cũng đều bảo rằng trượng phu đã lên đường đến Tần Xuyên.

Rất nhanh, kỵ binh dũng mãnh mà Phàn Duy Bân phái đến Đông Khu quốc cũng lấy được tin báo, quân đội Đông Khu quốc đã nhận được mệnh lệnh, cấp tốc tiến về tụ họp ở thành nhỏ Tần Xuyên rất gần biên giới Đại Kim của Đông Khu quốc.

Tết Nguyên Tiêu ngày mười lăm tháng giêng, ba mươi vạn đại quân Đông Khu quốc ngang nhiên xâm chiếm thành nhỏ ở biên giới phía đông của Đại Kim —— thành Thanh Dương.

Hưng Thịnh đế vừa truyền bá tin tức Đông Khu quốc bị xâm lấn ra ngoài, quan dân Nam Cương còn chưa nghe được tiếng gió, Triệu Trinh đã bắt đầu phái người lan truyền dư luận, nói sẽ đưa toàn bộ quân đội hưởng ứng triều đình chống lại xâm lược, chỉ chờ triều đình ban lệnh xuống.

Lúc này, một khi tin tức Đông Khu quốc xâm lấn truyền khắp toàn bộ Đại Kim, quần chúng trên dưới của cả nước sục sôi, phía Nam An vương

https://thuviensach.vn

thống lĩnh binh mã cả nước vừa án binh bất động, vừa tung tin đồn hưởng ứng triều đình chống lại xâm lược.

Dân chúng bắt đầu nghị luận ầm ĩ về động tĩnh của triều đình.

Lâm vào thế bị động, Hưng Thịnh đế vì thuận theo lòng dân muốn xoay chuyển tình thế, một mặt trách cứ Đông Khu quốc lòng muông dạ thú, một mặt hạ chỉ lệnh cho Nam An vương dẫn quân về phía đông chống địch.

Ngày mười tám tháng giêng, Triệu Phú cùng Bạch Tử Xuân áp tải hỏa dược và súng ống đã được ngụy trang thật tốt tiến vào đại doanh của quân phòng thủ Nam Cương.

Lúc Chu Tử đến chỗ Cao Thái phi, nghe được chuyện Đông Khu quốc xâm lấn từ phu nhân Kim tổng binh và phu nhân Chu Tham tướng tới thỉnh an Cao Thái phi, lúc ấy mẹ chồng nàng dâu đều sửng sốt, vừa nhìn nhau, liền hiểu e rằng Triệu Trinh lại phải ra chiến trường.

Mãi cho đến bữa tối, Cao Thái phi cùng Chu Tử nhìn đồ ăn đầy bàn mà vẫn chưa đụng đũa, trong lòng đều tràn ngập u buồn.

Đang lúc ấy, Triệu Trinh trở về.

Hơn nửa tháng không gặp, dường như Triệu Trinh không có gì thay đổi.

Hắn quỳ xuống hành đại lễ với Cao Thái phi, Chu Tử ở bên cạnh, hình như nhìn thấy ánh nước trong suốt trong mắt hắn: "Mẫu thân, con trai lại phải xuất chinh!"

Cao Thái phi ngổn ngang trăm mối, tuy nhiên lại không thể lên tiếng khuyên can, cuối cùng trăm lời vạn chữ hóa thành một câu: "Ta sẽ giúp con chăm sóc tốt cho Chu Tử cùng tiểu thế tử!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lạy thêm một cái, khấu đầu, chờ lúc hắn ngẩng đầu lên, ướt át trong mắt đã không thấy bóng.

Triệu Trinh ôm tiểu thế tử, người một nhà ngồi xuống cùng ăn bữa tối.

Bữa tối rất phong phú, nhưng không ai có ý định ăn.

Chỉ có tiểu thế tử không hiểu việc đời, vui mừng phấn chấn khoe khoang hai từ duy nhất mà bé biết nói —— "Mẹ" và "cha". Bé cười hì hì nhìn Chu Tử, ngọng nghịu kêu một tiếng "Mẹ"; lại nhíu cái mũi nhỏ, nhìn Triệu Trinh, kêu rõ ràng một tiếng "cha".

Triệu Trinh cố gắng đè nén nội tâm nặng nề, cố gắng trêu chọc Triệu Tử nói thêm một chút, nhưng mất cả nửa ngày, cuối cùng phát hiện hơn nửa tháng Triệu Tử không hề tiến bộ, vẫn chỉ biết gọi "Mẹ" và "cha".

May mà lòng Triệu Trinh đầy tâm sự, cũng không khỏi mỉm cười: "Con trai, chẳng lẽ con muốn dựa vào hai từ "mẹ" và "cha" này mà kiếm ăn khắp thiên hạ sao?"

Triệu Tử bắt chước theo hắn, lắp ba lắp bắp nói: "Con! Con!"

Cao Thái phi cùng Chu Tử cũng cười theo, chỉ là trong tiếng cười chứa nhiều khổ sở.

Đến đêm khuya, rốt cuộc tiểu thế tử cũng không chịu đựng nổi, mắt phượng nhỏ bé dính chặt vào nhau sắp biến thành đường chân trời rồi, Cao Thái phi liền đưa bé đi ngủ, bảo Triệu Trinh cùng Chu Tử tự trở về Diên Hi cư.

Triệu Trinh dắt tay Chu Tử đi bộ chầm chậm.

Mười tám ngày trước, bầu trời rắc hoa tuyết, Triệu Trinh cõng Chu Tử theo đường này trở về Diên Hi cư, trong lòng Chu Tử tràn đầy ấm áp và

https://thuviensach.vn

ngọt ngào.

Mười tám ngày sau, tuyết sớm bị dọn sạch sẽ, đổ xuống ao nước dưới tàng cây bên cạnh đường đi, Triệu Trinh cũng dắt Chu Tử theo đường này trở về Diên Hi cư, trong lòng Chu Tử tràn đầy lo lắng cùng đau khổ.

Nhưng nàng không thể khóc, không thể phát tiết, không thể oán giận, chỉ có thể chôn toàn bộ những cảm xúc tiêu cực này trong lòng, lặng lẽ đi cùng Triệu Trinh.

Sau khi trở lại Diên Hi cư, Triệu Trinh nằm nghiêng ở trên giường, từ phía sau lưng ôm lấy Chu Tử thật chặt, nhỏ giọng nói: "Bất kể truyền đến tin tức gì có liên quan đến ta, chỉ cần không phải do Triệu Tráng tới nói với nàng, tất cả đều không nên quá tin tưởng, nhưng nhất định phải giả bộ là rất tin, cho dù tin tức này cho biết ta chết trận sa trường."

Thân thể Chu Tử rét lạnh, nàng nhắm mắt lại, lặng yên suy nghĩ trong chốc lát, sau đó kiên định nói: "Thiếp hiểu rõ rồi, chàng yên tâm."

Bất cứ lúc nào, nàng đều phải tin tưởng Triệu Trinh.

Hai mươi lăm tháng giêng, Hưng Thịnh đế ban ý chỉ đến thủ phủ Nhuận Dương của Nam Cương. Sau khi nhận được thánh chỉ, Nam An vương lập tức chỉnh đốn quân phòng thủ Nam Cương, ngay ngày hôm đó lập tức dẫn quân về phía Đông, vội xuất binh ngàn dặm.

Ngày mười lăm tháng ba, quân phòng thủ Nam Cương cùng hai mươi vạn quân phòng thủ Đông cương gặp nhau ở Đạo Dương không tới trăm dặm phía tây Thanh Dương, tạo thành cục diện hai quân giằng co cùng ba mươi vạn đại quân Đông Khu quốc.

Ngày hai mươi tháng ba, Nam An vương chỉ huy quân phòng thủ Đông cương cùng quân phòng thủ Nam Cương, dụ địch xâm nhập, đánh bất ngờ, vũ khí hỏa dược mới bắn ra oanh tạc trận địa Đông Khu quốc.

https://thuviensach.vn

Quân đội Đông Khu quốc thương vong thê thảm, vứt bỏ giáp sắt dẫn binh chạy như điên liên tục ba trăm dặm, lui vào biên giới Đông Khu quốc, không bao giờ chịu dễ dàng ra nghênh chiến nữa.

Lần chiến dịch này, trong lịch sử Kim Triều, được gọi là "Quyết chiến Đạo Dương".

Sau khi quyết chiến Đạo Dương kết thúc, binh lính quét dọn chiến trường xong, Triệu Trinh thống lĩnh tướng lãnh quân phòng thủ Đông cương cùng quân phòng thủ Nam Cương tiếp kiến các quan binh lập được chiến công trên chiến trường.

Lúc đến gặp đội ngũ quan binh Đông cương có công, một thanh niên mặc sắc phục quan quân cấp thấp đột nhiên bước ra, lớn tiếng nói: "Tham kiến Vương Gia, tại hạ là Trúc Hoành, có một ít ý kiến về súng ống hỏa dược mà ngài mới sử dụng trên chiến trường!"

Triệu Trinh nghe vậy, cảm thấy rất hứng thú, chỉ Triệu Phú đứng bên cạnh mình, nói với hắn: "Ngươi nói một chút với hắn trước đi!"

Thanh niên này tên là Trúc Hoành, là một Bả tổng (quản lý) chính cửu phẩm của quân phòng thủ Đông cương. Rất nhanh hắn tìm được Triệu Phú, thảo luận một chút ý kiến cải tiến của mình về súng ống đạn dược.

Si mê kỹ thuật, Triệu Phú không ngờ lại có thể gặp được người như vậy, chỉ ở bên cạnh quan sát quân phòng thủ Nam Cương sử dụng loại súng ống này, là có thể chỉ ra chính xác chỗ còn khiếm khuyết trong đó.

Triệu Phú cùng Trúc Hoành vừa gặp đã thân, sau khi tâm sự một đêm, hai người bỗng nhiên trở nên thân thiết hòa hợp.

Rất nhanh Triệu Phú dẫn Trúc Hoành đến gặp Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 100: Tình Thế Khẩn Cấp, Hết Sức Căng Thẳng

Đã là tháng Tư rồi, gió xuân phơi phới phả vào mặt, thổi khiến hoa trên núi nở tươi rực rỡ, cũng thổi tan nổi lo lắng về chiến tranh. Đội quân thần thánh của Đại Kim còn muốn phát huy nhiệt tình với chiến tranh của Nam An vương đến mức tận cùng, sau mười ngày nghỉ ngơi và hồi phục, đại quân tụ họp, áp dụng chiến thuật biển người, nhanh chóng truy kích quân đội chỉ còn lại không tới hai mươi vạn người còn chưa tỉnh hồn của Đông Khu quốc.

Sau khi lại sa vào vòng vây, lúc này quân đội Đông Khu quốc mới phát hiện, tham gia chiến đấu ngoài mặt không chỉ là quân phòng thủ Nam Cương cùng quân phòng thủ Đông cương, mà còn có Tân Quân không biết đã đến chiến trường khi nào, vòng ra phía sau mình ôm cây đợi thỏ!

Sau khi chủ soái Đông Khu quốc bị hỏa dược do quân phòng thủ Nam Cương bắn ra gây tử vong, quân đội Đông Khu quốc rơi vào tuyệt vọng, lòng quân hoàn toàn tan rã.

Một nhóm người liều chết phá vòng vây, trừ một nhóm nhỏ những người may mắn, hầu như toàn bộ đã chết trong trận chiến phá vòng vây; một nhóm binh sĩ trung thành không chịu được thất bại, mổ bụng tự sát; toàn bộ đội quân còn lại của Đông Khu quốc đầu hàng Đại Kim.

Chỉ vì người đang nắm quyền của Đông Khu quốc và Hoàng đế của Đại Kim triều lén lút ước định giở trò mưu đoạt quyền hành mà hơn mười vạn binh sĩ Đông Khu quốc phải chết tại biên cảnh Đông Khu quốc và Đại Kim.

https://thuviensach.vn

Đêm mười hai tháng tư, Triệu Trinh mang theo một đám thủ hạ tuần tra chiến trường trở về. Lúc này màn đêm đã sớm buông xuống, một vầng trăng tròn treo cao giữa không trung, dưới ánh trăng trong suốt, trên thảo nguyên vốn nên bằng phẳng lại tối đen lồi lõm, tất cả đều là thi thể chất đống của binh lính Đông Khu quốc.

Chung quanh trừ tiếng vó ngựa lốp cốp và tiếng quạ kêu thê lương thỉnh thoảng vang lên, có thể nói là một mảnh tĩnh mịch.

Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn tình cảnh thê thảm này, giật mình, nhớ lại một câu thơ: "Thương thay xương chất bờ Vô Định, người ở trong mơ – vẫn nhắc thầm." (Trích trong bài thơ Lũng Tây hành ký 2 của tác giả Trần Đào)

Hiện tại thất bại là quân đội Đông Khu quốc, hắn vẫn có thể từ trên cao nhìn xuống thị sát chiến trường; nếu kẻ thất bại là mình? E rằng Chu Tử chỉ có thể gặp mình trong mộng!

Là một tướng quân trẻ tuổi lão luyện sa trường, lần đầu tiên Triệu Trinh có cái nhìn khác biệt như thế với chiến tranh.

Dĩ nhiên, trước mắt cái nhìn này vẫn chỉ là một đốm lửa nhỏ, chờ đến lúc thành thục, mới có thể được gió tăng thêm sức, trở thành xu thế cháy lan đồng cỏ.

Triệu Trinh ghì cương dừng ngựa, thân tín của hắn cũng xông tới, những người khác chờ ở xa xa.

Hắn dặn dò tướng lãnh Tân Quân - Tôn Gia Nghị cùng quân sư Chương Tử Hàm ở sau lưng: "Phái người đào suốt đêm một cái hố chứa được vạn người, chôn toàn bộ thi thể này xuống, hố phải đào sâu, mặt khác, phía trên không được lưu lại bia mộ, đắp cho bằng phẳng, bên trên trồng cỏ, không để người khác nhìn ra."

https://thuviensach.vn

Tôn Gia Nghị cùng Chương Tử Hàm dạ một tiếng, phi ngựa rời đi, thi hành mệnh lệnh của Triệu Trinh.

Triệu Trinh lại nghĩ nghĩ, kêu Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân ở phía sau đến "Bắt đầu tung tin đồn ở Đông Khu quốc, chủ yếu phải thổi phồng là —— quốc vương vì việc riêng của mình, không để ý đến sống chết của dân chúng, phát động chiến tranh bất nghĩa, xâm lấn Đại Kim, khiến mười vạn tráng sĩ khỏe mạnh chôn thây nơi đất khách, vô số gia đình vợ con ly tán."

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân lĩnh mệnh rời đi.

Thống lĩnh quân phòng thủ Nam Cương – tướng quân Hách Tinh Thành, quân sư Vương Nãi Vũ cùng mưu sĩ Điền Tử Kính của Triệu Trinh cùng giục ngựa tiến lên: "Vương Gia ——"

"Hiện nay Quân nhu được cung cấp thế nào?" Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ của Triệu Trinh của không lộ biểu cảm gì, sắc mặt nặng nề.

Điền Tử Kính chắp tay nói: "Hộ bộ Lý Nguyên có ý muốn trì hoãn, bị Cao lão Thừa Tướng khiển trách một trận, hôm nay đổi thành Hoa Thiên Dũng trung lập; bất quá, cho dù triều đình không trợ giúp, lương thảo chúng ta chở liên tục không ngừng từ Nam Cương tới đây, đại khái ít nhất cũng có thể duy trì đến cuối tháng năm."

Triệu Trinh gật đầu một cái, trầm mặc một chút, mới nói: "Nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, nơi này liền giao cho các ngươi!"

Ba người Hách Tinh Thành cùng nói: "Cẩn tuân theo mệnh lệnh của Vương Gia!"

Trong ba người này, Điền Tử Kính là người Triệu Trinh đào ra từ trong đống người chết trong cuộc chiến Bắc Cương, mặc dù thời gian đi theo Triệu Trinh khá ngắn, nhưng tình cảm riêng tư rất sâu, trung thành và tận

https://thuviensach.vn

tâm nhất. Hắn nhìn Triệu Trinh, trong lòng ngổn ngang trăm mối, nói: "Vương Gia, có chuyện gì cứ để thuộc hạ gánh vác thay, sao ngài phải tự mình dấn thân vào nguy hiểm?"

Triệu Trinh nhàn nhạt nói: "Nếu ung nhọt vẫn luôn nằm ở đó, thay vì để mỗi ngày nó sưng đau, không bằng nhân cơ hội mà cắt bỏ!"

"Nhưng ——"

"Ý ta đã quyết, không nên nhiều lời."

"Dạ."

Triệu Trinh nhìn Điền Tử Kính một chút. Điền Tử Kính là một người đàn ông gầy yếu hơn ba mươi tuổi, nhưng tâm tư kín đáo, càng hiếm thấy chính là luôn trung thành tận tâm với mình. Hắn suy nghĩ một chút, mới nói: "Tướng quân thống lĩnh quân phòng thủ Đông cương Nghiêm Lập Thành là người ngay thẳng, chung đụng với hắn ngươi phải chú ý một chút!"

"Dạ." Điền Tử Kính nhìn Nam An vương, mắt hơi ướt át, hắn biết Nam An vương trầm mặc ít nói, hiếm khi nói liên miên trước mặt nhiều người, trong lòng tràn đầy xúc động.

"Ngươi đi bố trí đi!" Triệu Trinh không nhìn Điền Tử Kính nữa, chuyện hắn muốn suy tính còn có rất nhiều.

"Dạ!"

Điền Tử Kính gọi Nghiêm Lập Thành đang đuổi theo phía sau, cùng cưỡi ngựa rời đi.

Vệ binh không được Triệu Trinh cho gọi, cũng chỉ đứng xa xa, bên cạnh hắn đã không còn người, nhưng Triệu Trinh lại gọi một tiếng: "Triệu Tráng."

https://thuviensach.vn

Triệu Tráng bỗng xuất hiện trước mặt hắn: "Tham kiến Vương Gia!"

Với việc hắn đột nhiên xuất hiện, Triệu Trinh tuyệt không ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: "Chu phi trong cung còn chưa sinh sao?"

"Thuộc hạ mới vừa nhận được tin báo, giờ Thìn đã bắt đầu đau bụng sinh, bây giờ còn chưa có tin tức!"

"Tiếp tục chờ, một khi có tin tức, liền bắt đầu tiến hành toàn bộ kế hoạch!"

"Dạ!"

Triệu Tráng lui xuống, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Tháng tư, phủ Nam An vương, màu sắc rực rỡ, đẹp không sao tả xiết. Trong rất nhiều loại hoa trải ra như gấm, có hai người đẹp bước đi.

Đi phía trước là một vị dung nhan xinh đẹp ăn diện thanh lịch, mặc áo mùa xuân màu trắng thêu hoa văn màu bạc, váy lụa màu tím nhạt, khoác áo choàng màu sương tím, tóc dài đen mượt vấn một búi tóc nghiêng đơn giản, chỉ dùng một cây trâm ngọc khảm hoa cố định, da thịt trắng nõn như ngọc tôn lên một đôi mắt to sáng rỡ, hình như lại hàm chứa u buồn, bụng đã nổi lên cao cao.

Đi ở phía sau là một vị mặc áo xuân toàn thân màu đỏ thẫm nhũ ánh kim, váy màu trắng thêu nghìn con bướm nhũ ánh kim, quần áo cao quý, phong cách thanh nhã như tiên, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần.

Hai người cùng bước đi, theo sát phía sau là một đám nha hoàn thị nữ.

Bụng to bảy tháng nhô cao, Chu Tử không ngờ có một ngày mình còn có thể thân thiết như thế với Vương Tích Trân.

https://thuviensach.vn

Trượng phu của Vương Tích Trân - Tham tướng Chu Lang cũng theo Nam An vương đến chiến trường Đông cương, trước khi đi đã dặn dò Vương Tích Trân nên thường đến phủ Nam An vương thỉnh an Cao Thái phi cùng Chu trắc phi.

Sau khi Vương Tích Trân thành thân, làm vợ kế của Chu Lang, trên có mẹ chồng năm mươi tuổi người già nhưng tâm không già, dưới gối có thêm một đôi con trai trưởng dòng chính do vợ trước sinh cùng hai vị thứ nữ do thiếp thất sinh của Chu Lang, dưới có ba vị di nương cùng bốn thông phòng của Chu Lang, ngày ngày trạch đấu, có thua có thắng, tâm lực quá mệt mỏi, ngược lại xem việc tới phủ Nam An vương thỉnh an trở thành thời gian nghỉ ngơi hiếm có, cũng trao đổi nhiều với Chu trắc phi.

Nàng vẫn luôn rất để ý đến xuất thân tiện tỳ của Chu trắc phi, sau khi thành thân, mới phát giác Chu trắc phi thật sự là một vị cao nhân giấu mình thật sâu —— có thể khiến đường đường là Nam An vương không cưới chánh phi không cưới vợ bé chỉ yêu chìu duy nhất một mình nàng, hơn nữa còn sinh hạ tiểu thế tử - con cháu duy nhất của Nam An vương, phía trên lại được Cao Thái phi yêu thương, quả là thực lực mạnh mẽ, bản lĩnh quá mức cao cường!

Nàng quyết tâm thỉnh giáo học hỏi kinh nghiệm với Chu trắc phi, nhằm nâng cao năng lực trạch đấu của mình.

Vương Tích Trân xinh đẹp, không chỉ hữu dụng riêng với nam nhân, cũng hữu dụng với nữ nhân —— mấy ngày liên tiếp, Chu Tử giơ tay xin hàng với nàng ta, mặc cho nàng ta xâm lược, hỏi gì đáp nấy.

Chu Tử là kiểu người ‘ruột để ngoài da’ tiêu chuẩn, khi Vương Tích Trân dùng gương mặt xinh đẹp như hoa xuân, ánh mắt trong suốt như sao sáng không mang theo vẻ coi thường mà khẽ mỉm cười dịu dàng với nàng, Chu Tử liền trầm luân, Vương Tích Trân hỏi điều gì, chỉ cần có thể trả lời, nàng đều đáp lại.

https://thuviensach.vn

Qua mấy lần trao đổi, Vương Tích Trân rút ra kết luận —— Chu Tử hoặc là đang giả ngu, giả trư ăn cọp, trên thực tế là kẻ đại gian trá đại gian xảo; hoặc là thật sự khờ khạo, người ngốc có cái phúc của kẻ ngốc, Nam An vương là người đàn ông tốt lại cưới cô vợ ngốc, anh hùng lại dính với nàng thiếp ngốc.

Cuối cùng một lần nữa nàng ta đặt ra nghi vấn là Chu Tử có phương pháp giáo huấn chồng.

Chu Tử đi trước đến đài Bích Sam, được Ngân Linh dìu bước vào, dựa vào lan can ngồi xuống.

Hai tháng trước Ngân Linh đã trở về, mang về không ít quà tặng mẫu thân Chu Tử gửi tới, đều là chút sản vật, dược liệu núi rừng cùng với quần áo trẻ con bà tự tay may, khiến Chu Tử đang mang thai cảm động rầm rầm rào rào.

Ngân Linh vẫn lộ gương mặt than không biểu cảm, nhưng vẫn theo sát Chu trắc phi, chỉ sợ phu nhân Chu Tham tướng nhất thời xúc động, đẩy ngã Chu trắc phi.

Vương Tích Trân cũng đi vào theo, thấy bộ dạng Chu Tử buồn bã mệt mỏi, rất khó hiểu: "Rốt cuộc vì sao Trắc phi ngài lại ưu sầu?"

Chu trắc phi có thai thân mềm thịt quý, được Vương Gia, Thái phi nâng niu trong lòng bàn tay, bước đi còn được một đám nha hoàn ma ma lượn quanh như châu như ngọc, nàng ta còn có gì mà bất mãn ?

Chu Tử nhìn Vương Tích Trân, có chút trợn mắt há hốc mồm, nàng không ngờ sau khi thân quen với Vương Tích Trân, mới phát hiện đối phương lại không tim không phổi đến thế.

Trước kia Chu Tử chỉ cảm thấy Vương Tích Trân rất tỉnh táo, rất bình tĩnh; hiện tại Chu Tử cảm thấy không chừng nàng ta không tim không phổi

https://thuviensach.vn

thật.

Chu Tham tướng cũng giống Triệu Trinh, đều ở trên chiến trường đao tên không có mắt đó! Mỗi ngày trong lòng Chu Tử đều lo lắng, vô cùng áp lực, nhưng Vương Tích Trân lại có tinh thần tới hỏi nàng làm thế nào để giữ chồng.

Làm ơn đi, giữ chồng gì chứ? Là bị giữ mới phải? Triệu Trinh giáo huấn nàng còn chưa đủ kia kìa?!

Chu Tử vô lực tựa trên lan can, nàng thật có cảm giác tuy mình và Vương Tích Trân có gần gũi, nhưng vẫn không có tiếng nói chung.

Nhìn nhìn cảnh hồ xanh mướt gợn sóng lăn tăn không thấy bờ, Chu Tử im lặng thở dài.

Không biết Triệu Trinh thế nào rồi? Không bị thương nữa chứ? Thân thể có khỏe mạnh hay không. . . . . .

Vương Tích Trân nhìn vẻ mặt lo lắng rõ ràng của nàng, lại hỏi: "Chẳng lẽ Trắc phi đang lo lắng cho Chu phi nương nương trong cung?"

"Hở?" Chu Tử sửng sốt, lập tức nói, "Đúng thế!"

Chu Tử không đặc biệt lo lắng cho Chu Bích, bởi vì trước khi đi, Triệu Trinh đã bảo đảm với nàng, Chu Bích sẽ không gặp chuyện gì.

Nàng chính là tuyệt đối tin tưởng Triệu Trinh đến mức khó hiểu, Triệu Trinh nói không có việc gì, chắc chắn chàng đã âm thầm làm rất nhiều chuyện, Chu Bích nhất định không gặp chuyện gì!

Lòng của Chu Tử chuyển sang Chu Bích.

Tháng tư, Kim kinh, là thời điểm hoa nở rực rỡ nhất trong năm.

https://thuviensach.vn

Thanh Vân Điện ẩn sâu trong hậu cung, đông đảo cung nữ thái giám đã sẵn sàng bày trận đón địch, bốn vị bà mụ đang canh giữ ở phòng sanh tạm thời trong Thiên điện của Thanh Vân Điện.

Chu Bích đã vỡ ối, bụng không quá đau, chỉ thấy là lạ, giống như bị trì xuống, rồi lại không phải.

Trừ Ngọc Hương cùng bốn vị bà mụ do Nam An vương sắp xếp đưa tới, trong phòng chỉ có Lục Hà ở cùng nàng.

Chu Bích không dám mong ước xa vời là hoàng thượng tới đây, cũng không có hy vọng hoàng thượng tới đây.

Đứa bé sắp ra đời này là của một mình nàng.

Nằm ở trên giường, Chu Bích đang tự động viên chính mình.

Nàng biết rõ sanh con là lượn một vòng ở Quỷ Môn quan, hơi không cẩn thận, sẽ một thi hai mệnh, cho nên, vì đứa bé, nàng càng phải kiên cường.

Kể từ sau khi bị bà nội bán đi, đã trải qua nhiều chuyện đáng ghê tởm như vậy, không phải nàng vẫn còn sống sao? Không phải nàng vẫn sống rất tốt sao?

Vì đứa bé của mình, vì tỷ tỷ yêu mến của mình, Chu Bích quyết tâm, phải cố gắng giữ lấy sinh mệnh!

Nàng biết hai vị không phân cao nhất trong cung - Hứa Nghi phi cùng Tống Thục phi kia không muốn mình sinh ra đứa bé này, nhưng có tỷ tỷ, tỷ phu che chở, nàng nhất định sẽ sinh con thuận lợi!

Bên ngoài truyền đến âm thanh khàn khàn của thái giám: "Nghi phi nương nương đến, Thục phi nương nương đến ——"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 101: Phát Sinh Đảo Chính, Tân Hoàng Lên Ngôi

Hứa Nghi phi cùng Tống Thục phi trương ra nụ cười khéo léo đầy ẩn ý, mang theo một đám cung nữ thái giám, ung dung quý phái đi tới. Lục Hà muốn trông chừng Chu Bích, Ngọc Hương nhận lệnh ra nghênh đón.

Ngọc Hương mang theo hai đại cung nữ cùng tiến lên.

Họ đều là người bước ra từ phủ Nam An vương.

Đối với mấy cung phi tâm cơ thâm trầm giết người vô hình, họ không sử dụng phương pháp xử lí tích cực đánh đuổi, mà tận lực che chở Chu phi, không để nàng ra khỏi Thanh Vân Điện, không để nàng tiếp xúc với các phi tử khác, đồng thời tất cả người được dùng đều là người của mình, không cho người khác lợi dụng chút cơ hội nào.

Ngọc Hương mỉm cười chào một cái, rồi đứng yên trước cửa Thiên Điện một bước không rời.

Nàng biết, chỉ cần Hoàng đế cần đứa bé này, thì mình có thể dùng bộ dáng như vậy che chở Chu phi nương nương.

Bạch Tử Xuân đại nhân từng dặn dò, chỉ đến lúc vạn bất đắc dĩ, mới có thể trở mặt.

Cuối cùng, nhìn Thanh Vân Điện được bảo vệ như thành đồng vách sắt, trên mặt Hứa Nghi phi cùng Tống Thục phi tươi cười, trong lòng lại không ngừng cắn răng, cuối cùng đành phải phẫn nộ rời đi.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì, không phải họ chưa từng thử động đến Chu phi, chỉ là mỗi lần đều thất bại, ngay cả sắp xếp bà mụ cũng không chen tay vào được —— phủ Nam An vương trực tiếp tặng bà mụ vào.

Xem ra, chỉ có thể chờ đứa bé này ra đời rồi mới có thể tiếp tục mưu tính!

Đến gần tối, Chu Bích bắt đầu lâm bồn, đau đến chết đi sống lại, cũng không nguyện ý khóc ra tiếng, miệng cắn một mảnh khăn gấm đau đến đổ mồ hôi hột. Lục Hà nhìn nàng khổ sở, hận không thể thay nàng chịu tội, cầm thật chặt bàn tay ướt mồ hôi của nàng, vừa nhỏ giọng khuyên lơn, vừa cầm khăn lau mồ hôi lạnh trên trán Chu Bích.

Ngày mười bốn tháng tư, giờ Tuất một khắc, Chu Bích sinh hạ Trưởng hoàng tử, mẹ con đều bình an.

Cùng lúc đó, ở hậu hoa viên Thanh Vân Điện, có người thả một con bồ câu đưa tin.

Khi nhận được tin tức Trưởng hoàng tử ra đời, Hưng Thịnh đế đang chơi bời hoang dâm ở Ngoạn Nguyệt các. Hắn nhàn nhã tựa lên gối mềm, mặc cho Cao Liễn nhỏ nhắn ngồi trên người mình phập phồng trên dưới.

Nghe Tiền Liễu Đức bẩm báo ngoài cửa sổ, Hưng Thịnh đế cũng không biết mình nên vui hay nên buồn, cuối cùng thuận miệng nói: "Chờ trẫm xuất xong rồi hãy nói!"

Nhưng mà, cho dù động tác của Cao Liễn thế nào, chỗ của hắn cũng đã bị mài đến hơi đau rồi, lại vẫn thủy chung không tiết ra được.

Triệu Chính hơi sợ hãi, vung tay đẩy Cao Liễn ngã xuống dưới giường, mở miệng mắng: "Đồ đê tiện vô dụng, chút năng lực ấy cũng không có, uổng cho ngươi lại xuất thân từ danh môn Cao gia. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Sau khi hắn mắng mấy câu, mặc dù cảm thấy mắng rất đắc ý, nhưng phía dưới lại vẫn không bắn ra được, kìm nén đến khó chịu, liền hô một tiếng: "Tiền Liễu Đức!"

Tiền Liễu Đức vốn đang chờ đợi bên ngoài, nghe gọi vội đẩy cửa tiến vào.

Hưng Thịnh đế liếc hắn một cái, nói: "Giúp ta phóng ra!"

Tiền Liễu Đức đi qua trước mặt Cao Liễn, bò lên giường, cúi người xuống hạ thân của Hưng Thịnh đế, bắt đầu động tác.

Cao Liễn trần truồng té xuống đất, đuôi xương cụt vô cùng đau nhức, nàng nghe Hưng Thịnh đế phát ra lời tục tĩu, ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không chút biểu cảm, cuối cùng, nàng bắt được màn gấm đang rũ xuống quấn người mình lại, co rút thành một khối.

Kể từ sau khi vào cung, trong lòng nàng chỉ có hận. Vừa bắt đầu thì hận Nam An vương Triệu Trinh, sau lại bắt đầu hận mình, sau đó nữa, lại bắt đầu hận gã Hoàng đế biến người ta thành súc sinh.

Nàng đã thất sủng rồi.

Kể từ khi hành vi xấu xa của nàng trong cung bị người nhà biết được, Cao gia đã bỏ mặc nàng. Hiện tại, nàng đã thành hai bàn tay trắng rồi.

Tay Cao Liễn bắt được tấm màn buông xuống, im lặng níu lấy.

Lúc này, trên giường, Hưng Thịnh đế được Tiền Liễu Đức hầu hạ, đã đến lúc quan trọng, đang thở lớn hổn hển.

Loại âm thanh này truyền vào trong tai Cao Liễn, càng thêm cảm thấy vô cùng dơ bẩn, nàng cảm thấy mình đã lọt vào đầm lầy dơ bẩn vô bờ, không cách nào thoát thân, chỉ có thể trầm luân.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, trưởng hoàng tử mới sanh mới được gặp phụ hoàng Hưng Thịnh đế của bé, cũng được ban tên là Triệu Đồng, ghi vào gia phả.

Hưng Thịnh đế nhìn trưởng hoàng tử được bao bọc cực kỳ chặt chẽ trong ngực, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ vừa nhăn, trong lòng không chút yêu thương —— bộ dạng đứa nhỏ này cũng quá xấu đi, rõ ràng phụ mẫu thân sinh đều là tuấn nam mỹ nữ!

Thấy Hưng Thịnh đế cau mày, Lục Hà ở bên cạnh vội vàng cười nói: "Đứa bé vừa sinh ra đều như vậy, càng đỏ càng nhăn, về sau sẽ càng ưa nhìn!"

Nàng muốn kích thích chút tấm lòng người cha của Hưng Thịnh đế, mở tả của trưởng hoàng tử ra, để Hưng Thịnh đế thưởng thức tiểu JJ giống con tằm nhỏ của trưởng hoàng tử.

Hưng Thịnh đế liếc mắt một cái, phát hiện thân thể Triệu Đồng càng khó nhìn, vừa gầy vừa nhỏ, toàn bộ đều hồng hồng đầy nếp nhăn, trông giống con chuột nhỏ da đỏ hồng, trong lòng vẫn có cảm giác bộ dạng trưởng hoàng tử này của mình quá xấu rồi, về sau nhất định phải sinh một đứa xinh xắn hơn một chút.

Cõi lòng Lục Hà đầy vui mừng cùng mong đợi, thật lòng cảm thấy một ngày kia nhất định Triệu Đồng có thể lớn lên thành một mỹ nam tử.

Đáng tiếc Hưng Thịnh đế chỉ nhìn trước mắt, không thấy tương lai, không yên lòng ném trưởng hoàng tử cho Lục Hà, mang theo Tiền Liễu Đức rời đi, về phần Chu phi nương nương sinh hạ trưởng hoàng tử cho hắn, đã sớm bị hắn ném ra sau ót. Thực tế, Chu Bích bụng lớn, đã hơn mấy tháng không thể hầu hạ hắn, đối với nữ nhân không thể hầu hạ mình, tình yêu của Hưng Thịnh đế biến mất rất nhanh.

Chính vì vậy, Hưng Thịnh đế cảm thấy nữ nhân hắn sủng ái nhất thật ra chính là Cao Liễn, không riêng vì có thể tùy ý vũ nhục mà Cao Liễn không

https://thuviensach.vn

hề phản kháng, quan trọng hơn là, Cao Liễn còn chưa có quý thủy, có thể tùy ý chơi đùa, không phải lo lắng nàng ta sẽ mang thai.

Mang Tiền Liễu Đức theo đến thư phòng, Hưng Thịnh đế nhấc mông ngồi lên ghế cao phủ nệm êm, hỏi Tiền Liễu Đức: "Phía Đông cương có tin tức gì không?"

Tiền Liễu Đức nở nụ cười trầm tĩnh: "Hồi bẩm bệ hạ, thành công đã đến gần, mấy ngày nữa tin tức tốt sẽ đến!"

Hưng Thịnh đế cười.

Hôm nay hắn đã có đời sau, mặc dù là con chuột con da đỏ hồng khó coi, nhưng vẫn là con của hắn; nếu như có thể nhận thêm được tin tức tốt phía Đông cương truyền tới, thật sự là song hỉ lâm môn, đáng để phung phí ăn mừng một phen.

Giữa trưa một ngày nào đó, bên ngoài thành nhỏ Đạo Dương ở Đông cương, toàn thân Triệu Trinh mặc áo bào tím cưỡi ngựa như bay nơi đồng nội, Triệu Phú cùng Trúc Hoành cưỡi ngựa theo sát phía sau, trên tay ba người đều cầm cung lớn, là bộ dáng đang đi săn thú.

Ngựa của Triệu Trinh là tuấn mã, chạy nhanh nhất, rất nhanh cự ly càng ngày càng xa Triệu Phú cùng Trúc Hoành. Triệu Phú đang muốn thúc ngựa nhanh chóng đuổi theo, lại nghe Trúc Hoành ở phía sau kêu một tiếng "Triệu huynh ——"

Hắn vừa quay đầu lại, liền bị Trúc Hoành đánh một quyền ngất xỉu, té từ trên ngựa xuống, ngã lên mặt đất.

Trúc Hoành giục ngựa chạy như điên, rất nhanh liền thấy Triệu Trinh ở trước mặt, hắn lấy một mũi tên tẩm độc ra, nhắm ngay giữa lưng Triệu Trinh, nhắm chuẩn vài lần, cuối cùng bắn tên đi.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh theo âm thanh đó mà rơi xuống, bị ngựa hất xuống đất.

Trúc Hoành rất tự tin với kỹ thuật bắn tên của mình, mặc dù cảm thấy không cần thiết, nhưng vì đảm bảo, vẫn phóng ngựa qua kiểm tra, phát hiện gương mặt Triệu Trinh lệch nghiêng trên đất, sắc mặt tím xanh, chính là phản ứng đặc trưng của độc dược bôi trên mũi tên độc kia.

Hắn đang muốn xuống ngựa xem kỹ một chút, nơi xa chợt truyền đến tiếng người huyên náo: "Vương Gia ——"

Từ xa Trúc Hoành nhìn thấy quân sư Điền Tử Kính của quân phòng thủ Đông cương dẫn một đám người phi ngựa đến, cuống quýt giục ngựa tiến vào sơn cốc trước mặt, nhanh chóng lẩn trốn.

Hoàng cung Kim kinh hôm nay, có cùng khiếm khuyết với nhiều năm trước —— phi tử quá nhiều, cung điện không đủ.

Trong Ngoạn Nguyệt các nho nhỏ, ba phi tử ở cùng nhau —— Cao Tiệp dư Cao Liễn, hai tỷ muội Đại Trác mỹ nhân và Tiểu Trác mỹ nhân.

Ngày hôm đó tỷ muội Đại Tiểu Trác đang ngắm hoa trong tiểu hoa viên ở Ngoạn Nguyệt các.

Vườn hoa nhỏ không lớn, trồng đầy các loại hoa hồng, là hoa quý của Kim kinh, các loại hoa hồng đỏ thẫm, phấn hồng, vàng nhạt, tím đậm đua nhau khoe sắc, vừa đẹp vừa thơm.

Hai tỷ muội Đại Tiểu Trác nói là ngắm hoa, thật ra là đang phá hoa, ngắt nhiều đóa hoa cầm trong tay chơi, chơi đã thì bóp vụn rồi vứt bỏ.

Hai nàng không có một chút thương hương tiếc ngọc, có thể nói là một đôi phá hoa tài năng, đang chơi vui vẻ, chợt nhìn thấy trên đường mòn cách đó không xa Hưng Thịnh đế mặc áo hoàng bào chói lóa đang đi tới.

https://thuviensach.vn

Hưng Thịnh đế mới nhận được tin vui từ chỗ Tiền Liễu Đức —— Nam An vương gia, đệ đệ công cao hơn chủ của mình, rốt cuộc thì ông trời cũng có mắt – khiến hắn gặp bất trắc rồi!

Hưng Thịnh đế rất hưng phấn, rất muốn không để ý hình tượng mà nhảy cẫng lên, nhưng nhìn khắp cả hoàng cung, nơi nơi đều là phi tử đoan trang lễ độ, chỉ có một nơi mà hắn có thể không chút kiêng kỵ nhảy cẫng lên tự làm xấu mình.

Cho nên, hắn mang theo Tiền Liễu Đức, chạy thẳng tới Ngoạn Nguyệt các.

Đến vườn hoa nhỏ bên ngoài Ngoạn Nguyệt các, hắn dặn dò Tiền Liễu Đức: "Mời luôn Cao Tiệp dư đến đây, sau đó ngươi trông chừng cửa vườn hoa nhỏ, ai cũng không cho vào!"

Lần này hắn cần triệt triệt để để cuồng hoan một trận ngoài trời giữa ban ngày.

Lúc Cao Liễn đến, phát hiện quần áo của Đại Trác mỹ nhân nằm tán loạn trên cỏ, bên cạnh, Hưng Thịnh đế đang nhấn Tiểu Trác mỹ nhân vén cao váy vào trong bụi hoa hồng mà làm!

Trên cành lá hoa hồng có gai, Tiểu Trác mỹ nhân bị Hưng Thịnh đế va chạm, gương mặt bộ ngực cánh tay bị gai đâm trúng nhiều lần, cũng chỉ có thể nỗ lực nhẫn nại —— nàng và tỷ tỷ đã nhận được lệnh, phải chờ cơ hội thích hợp!

Hưng Thịnh đế hiếm khi chịu ra sức như vậy, đang thú vị, chợt nhìn thấy Cao Liễn trốn sau cây cột của đình ngắm hoa, vội dùng sức đẩy Tiểu Trác mỹ nhân, đẩy vào trong bụi hoa hồng trước mặt, không để ý đến tiếng hét thảm của Tiểu Trác mỹ nhân, hắn nâng đôi chân trần trụi - người chỉ khoác long bào chạy qua tìm Cao Liễn.

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao, Cao Liễn luôn rất có khả năng kích thích khuynh hướng tình dục bạo ngược của hắn.

Cao Liễn vừa thấy Hưng Thịnh đế chạy tới, theo bản năng co chân chạy trốn, chưa chạy được mấy bước, liền bị Hưng Thịnh đế bắt được váy, "roẹt" một tiếng, Cao Liễn té lăn ra đất.

Hưng Thịnh đế kéo Cao Liễn lên, rầm rầm rào rào xé quần áo trên người Cao Liễn, đang muốn tiến hành bạo ngược, Đại Trác mỹ nhân trần nửa người bên kia nhích lại gần, bệnh lười của Hưng Thịnh đế tái phát, lập tức ngồi xuống thảm cỏ, có ý bảo Đại Trác mỹ nhân thực hiện động tác cưỡi lên người mình.

Đại Trác mỹ nhân dùng sức phập phồng cao thấp, Hưng Thịnh đế đang nhắm mắt lại hưởng thụ, đột nhiên cảm thấy cổ căng cứng, hắn vừa mở mắt liền phát hiện Cao Liễn đang từ phía sau dùng đai lưng siết cổ của mình.

Hưng Thịnh đế giằng co, Cao Liễn nhỏ người sức yếu, lập tức bị hắn đẩy ngã. Đang lúc ấy, tỷ muội Đại Tiểu Trác nhào đến, mỗi người nắm một đầu đai lưng, bắt đầu kéo mạnh —— hai tỷ muội này, lại có võ công!

Đầu Hưng Thịnh đế vô lực rũ xuống.

Tiền Liễu Đức đứng ở ngoài cửa vườn hoa nhỏ, loáng thoáng nghe được tiếng động lạ, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại phát hiện có người nhanh chóng đến gần mình, hắn còn chưa kịp quay đầu lại, cổ đã bị người vặn gảy.

Bắt đầu từ buổi trưa hôm đó, Kim kinh và hoàng cung cùng triển khai cuộc thanh tẩy lớn.

Ban đêm giờ tý, chuông tang của thành Kim Kinh kêu vang một lần nữa —— Hưng Thịnh đế băng hà.

https://thuviensach.vn

Hàn Thái hậu không chịu nổi cơn đau xót mất con, tự sát bỏ mình.

Ba ngày sau, ra đời chưa được hai mươi ngày - trưởng hoàng tử Triệu Đồng kế vị, nằm trong lồng ngực mẫu thân Chu Thái hậu, lên ngôi xưng đế, lấy hiệu Minh Đức, xưng là Minh Đức đế.

Cao thừa tướng phụ chính, Nam An vương giám quốc.

Nam An vương đang nghỉ ngơi và hồi phục sau trận chiến ở Đông cương nghe tin, khóc lóc nức nở, đau lòng muốn chết, cố gắng chống đỡ thân thể bệnh tật vội vàng về kinh thành chịu tang.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 102: Vào Kinh Thành, Trăm Việc Cần Lo Lắng

Suốt dọc đường từ Đông cương đến Kim kinh, đội ngũ kỵ binh quân trang giáp trụ chỉnh tề, quanh co không dứt. Kẹp giữa đội ngũ là một chiếc xe ngựa lớn. Nam An vương Triệu Trinh nghe tin huynh trưởng chết "Khóc lóc nức nở", "Đau lòng muốn chết", "cố gắng chống đỡ thân thể bệnh tật" trong truyền thuyết lúc này đang ngồi nghiêng người lên mảnh giấy trước bàn nhỏ trong xe ngựa yên lặng suy nghĩ viết thư cho mẫu thân và Chu Tử.

Hắn đã ngồi đây lặng yên suy nghĩ một canh giờ rồi, cảm thấy trong lòng có nghìn lời vạn chữ, tuy nhiên một câu cũng không viết ra được, đây đại khái tương tự cảm giác e sợ khi gần về đến quê hương!

Nghĩ đến nghĩ đi, Triệu Trinh cảm thấy viết thư thực sự là phiền muốn chết, không bằng bảo Triệu Tráng quay về nhắn lại lời của hắn.

Nhận được lời gọi, rất nhanh Triệu Tráng cưỡi ngựa chạy tới.

Hắn vừa khống chế tốc độ cưỡi ngựa, vừa cách cửa sổ xe nghe Vương Gia ở trong xe dặn dò —— Nam An vương đang cố gắng giả bộ yếu ớt ở bên trong, không thể lộ liễu như rồng như hổ cưỡi ngựa chạy loạn.

Bên trong cửa sổ Triệu Trinh suy nghĩ một chút mới dặn dò: "Chờ khi đến Vân Dương ngươi lại đến gặp ta lần nữa, sau đó trở về Nhuận Dương thay ta báo bình an với Thái phi và Chu trắc phi, nói là ta vẫn mạnh khỏe. Nói với Chu trắc phi, tên của Nhị công tử chờ ta trở về hãy chọn, nàng ấy đừng tự chủ trương!"

https://thuviensach.vn

Triệu Tráng lại đợi một lát, thấy Vương Gia đang mất hồn, cho là Vương Gia đã dặn dò xong, đang muốn hành lễ rời đi, Triệu Trinh lại bổ sung: "Nhủ danh của Nhị công tử cũng chờ ta trở về rồi hãy chọn!"

"Dạ!" Triệu Tráng phóng ngựa rời đi. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, xuất hiện ở kinh thành không quá thích hợp, chờ đến Vân Dương liền hoàn toàn có thể xong việc lui thân trở về Nhuận Dương.

Sau khi Triệu Tráng rời đi, Triệu Trinh nằm xuống trong xe.

Xe quả thật quá lớn, giường bên trong cũng chuẩn bị chu toàn, còn thật mềm mại, nằm trên đó lắc lư theo nhịp xe đi rất thoải mái.

Tâm tình rảnh rỗi, Triệu Trinh bắt đầu nghĩ đến Chu Tử.

Khoảng tháng bảy đứa nhỏ trong bụng Chu Tử sẽ ra đời, nên đặt tên là gì đây? Bọn trẻ đồng lứa của Hoàng tộc Triệu thị đều lấy tên từ bộ chữ mộc, đặt tên là gì thì tốt nhỉ?

Triệu Trinh nghĩ đi nghĩ lại, liền nghĩ từ tên của đứa bé sắp ra đời đến bụng Chu Tử, từ bụng Chu Tử nghĩ tới bản nhân Chu Tử, nghĩ đến Chu Tử xương hắn liền bắt đầu có chút ngứa ngáy cả người khó chịu: từ hai mươi lăm tháng giêng cho tới nay, mình đã nhịn tròn ba tháng lẻ mười ngày, trở về phải tính tính toán toán món nợ này với Chu Tử thật kỹ!

Thật ra chỉ cần Triệu Trinh không nghĩ đến Chu Tử, thì sẽ không có chút phản ứng nào, nghĩ tới Chu Tử, hắn sẽ xuất hiện triệu chứng này, Triệu Trinh sớm đã quen, cũng biết cách giải quyết vấn đề này —— dời lực chú ý đi là được!

Triệu Trinh vội dời suy nghĩ qua chỗ khác, bắt đầu nghĩ đến việc khác. Nghĩ gì đây, nghĩ đến chén canh sủi cảo mà Chu Tử làm cho hắn đi!

https://thuviensach.vn

Hai mươi lăm tháng giêng hôm đó, trước khi đi Chu Tử tự tay gói sủi cảo trong phòng bếp nhỏ của Diên Hi cư, làm một chén canh sủi cảo cho hắn.

Triệu Trinh rất ít chú ý đến thức ăn, luôn là cho cái gì ăn cái đó, không đói bụng là được, cũng không ghi nhớ trong lòng, nhưng chén canh sủi cảo đó lại khiến hắn nhớ đến bây giờ.

Một mặt là bởi vì Chu Tử tự tay làm nhân, tự tay cán bột, tự tay gói sủi cảo, hơn nữa nàng lại tự tay nấu nước canh, đương nhiên ăn sẽ cực kỳ ngon.

Mặt khác có lẽ là vì vào lúc Triệu Trinh ăn sủi cảo, Chu Tử ngồi một bên tự biên tự diễn khoác lác: "Bằng tài nấu nướng của thiếp, thật có thể bày một gian hàng bán canh sủi cảo ở Phường Diên Khánh, chàng phải tốt với thiếp một chút, tránh việc thiếp bỏ nhà ——"

Lời kế tiếp của Chu Tử bị Triệu Trinh lạnh lùng nhìn sang cản lại, lời chưa nói xong đành phải cứng rắn nuốt vào.

Triệu Trinh nằm ở trong xe, nghĩ đến bộ dạng kinh ngạc lúc ấy của Chu Tử, trong lòng cảm thấy cực kỳ vui vẻ, hắn nghĩ thầm: đối đãi với Chu Tử, không thể một mực cưng chìu, tránh để nàng ba ngày không đánh liền nhảy lên đầu lật ngói, khiến uy nghi người chồng bị giảm sút! Biện pháp tốt nhất chính là, giống như bây giờ, treo trước mặt nàng một củ cà rốt, dẫn dụ nàng, để nàng ngoan ngoãn nghe lời mình! (LPH: vợ anh chứ có phải con lừa đâu??? Trinh ca trừng mắt, LPH cụp đuôi chạy mất!!!)

Nghĩ đến lời hứa "Sinh đủ hai con trai, đời này ta liền không nạp nữ nhân khác; sinh đủ ba con trai, ta liền nâng nàng lên làm vương phi" của mình với Chu Tử, Triệu Trinh liền cười, chỉ hai của cà rốt đơn giản như vậy, Chu Tử liền thay đổi, ngoan ngoãn nghe lời khéo léo đáng yêu. Chỉ là

https://thuviensach.vn

nàng không hiểu, cho dù không sinh con trai, mình có thể làm gì nàng chứ? Không phải sẽ vẫn như cũ, muốn gì được đó sao!

Triệu Trinh luôn muốn chiến đấu lâu dài cùng Chu Tử, cũng bởi vì hưởng thụ niềm vui thú lúc khi dễ Chu Tử hoàn toàn khác hẳn khi đấu tranh chính trị và chiến tranh, lại cũng rất có cảm giác thành tựu!

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Trinh liền đói bụng, gọi Hàn Tử Xuyên tới, hỏi: "Còn cách Vân Dương xa lắm không?"

"Bẩm Vương Gia, chỉ còn mười dặm!"

Vân Dương là một châu phủ nằm ở phía tây Đông cương nhất, qua Vân Dương, khoảng cách đến Kim kinh không còn quá xa.

Triệu Trinh không nói chuyện nữa.

Vì một mình mình đói bụng, muốn ăn ít thứ, lại khiến toàn bộ đội quân dừng lại trên đường, như vậy rất phiền phức.

Hắn quyết định chịu đói trước, ngủ một giấc rồi hãy nói!

Trong khoảng thời gian này tâm lực Triệu Trinh thật sự quá mệt mỏi, mới vừa đánh giặc xong liền bắt đầu cuộc thi đấu tàn độc: đấu tâm cơ so mưu lược cùng Hoàng đế, thật vất vã mới lật đổ được Hoàng đế, lại phải ngồi trong xe ngựa diễn trò sắm vai "Khóc lóc nức nở", "Đau lòng muốn chết", thật là mệt chết người.

Đến Vân Dương, quân đội Nam An vương cả đêm nghỉ ngơi và hồi phục ngay tại chỗ, dự định giờ dần ngày mai sẽ lên đường.

Hứa đại phu và Hầu đại phu vừa định nghỉ ngơi, huynh đệ Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập lại chạy đến gọi bọn hắn, nói là Vương Gia cho mời.

https://thuviensach.vn

Hứa đại phu và Hầu đại phu chỉnh trang lại, nhận lệnh cùng đến lều lớn của Vương Gia.

Sau khi đi vào, bọn họ phát hiện Vương Gia đang yên lành ngồi ngay giữa giường gấm, bưng một chén ngọc tinh xảo, uống trà.

Triệu Phú bị gian tế Trúc Hoành đả thương thời gian trước, lúc này đang giơ một con chuột nhỏ toàn thân hiện ra màu lam rất quỷ dị lên biểu diễn cho Vương Gia xem: "Vương Gia, thuốc màu bôi mặt lần trước nô tài chuẩn bị cho ngài thật ra đã chọn sai rồi!"

Hầu đại phu và Hứa đại phu cảm thấy rất hứng thú, chào Vương Gia một cái, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh.

Triệu Trinh để cái chén trong tay xuống, không chút để ý hỏi: "Sai lầm thế nào?"

Triệu Phú nghiêm túc nói: "Lúc ấy chuyện khẩn cấp, cho nên đã để ngài bôi màu lam đá quý; hiện tại nô tài thí nghiệm lại, phát hiện sau khi chuột bạch nhỏ trúng độc, toàn thân liền hiện ra màu xanh dương đậm. . . . . ."

Triệu Phú tràn đầy tinh thần khoa học, là người cẩn trọng, rất nghiêm túc nói nửa ngày.

Hứa đại phu và Hầu đại phu nghe mà sắp phiền chết, bọn họ dò xét Vương Gia một cái, phát hiện hình như mắt phượng của Vương Gia hơi đóng, nhưng bởi vì có lông mi dài rậm chống đỡ, bọn họ cũng không đoán được Vương Gia đang nghe Triệu Phú cặn kẽ phân tích màu lam đá quý và màu lam thẫm khác nhau chỗ nào, hay là đang mất hồn.

Rốt cuộc, Triệu Phú cũng dừng nói, Triệu Trinh chỉ đáp lại hắn một câu: "Ngươi, cút ra ngoài!"

Hắn sắp bị Triệu Phú dong dong dài dài làm phiền chết.

https://thuviensach.vn

Quan tâm việc là màu lam đá quý hay lam thẫm làm gì, tình hình lúc ấy, Điền Tử Kính đã mang người đuổi tới, Trúc Hoành ngồi trên lưng ngựa làm gì có thời gian cẩn thận phân biệt trên gương mặt té xuống đất của mình rốt cuộc có màu lam đá quý hay màu lam thẫm chứ!

Triệu Phú tràn đầy tinh thần khoa học hậm hực "Cút" ra ngoài, lúc này Triệu Trinh mới ngồi thẳng người, trên mặt khôi phục vẻ nghiêm túc: "Hứa đại phu, Hầu đại phu, Bổn vương có một chuyện cần nhờ hai vị!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cũng vội ngồi thẳng người, tập trung tinh thần, lặng lẽ đợi Vương Gia dặn dò.

Bình thường lúc Nam An vương gia không có việc, sẽ giống như các thân tín khác của hắn nhạo báng gọi hai vị này là "Hứa đại thần y" và "Hầu đại thần y", một khi gọi "Hứa đại phu" "Hầu đại phu", cho thấy Vương Gia có chuyện quan trọng muốn dặn dò.

"Triệu Tráng lập tức sẽ đến, sáng sớm ngày mai hai vị sẽ theo hắn trở về Nhuận Dương!"

Hai vị Hứa Hầu vội nói: "Dạ, Vương Gia."

"E rằng tháng bảy tới Chu trắc phi sẽ sinh, nếu như ta không kịp quay về, đành làm phiền đến hai vị!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu khom người chào một cái, ngồi thẳng người ngẩng đầu lắng lặng nhìn Vương Gia.

"Nếu như, ta nói là nếu như, Chu trắc phi khó sanh, nhất định phải giữ mạng mẹ trước!" Triệu Trinh nói năng chậm rãi, hơi suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, "Cho dù Thái phi nương nương có yêu cầu khác hắn!"

Hứa đại phu và Hầu đại phu cùng rùng mình, đồng thanh nói: "Tiểu nhân tuân lệnh!"

https://thuviensach.vn

Bọn họ đều hiểu rõ, Vương Gia đang giao Chu trắc phi hắn yêu mến nhất cho hai người bọn họ, nhất định phải chăm sóc Chu trắc phi thật tốt, không thể làm hư chuyện, nếu không, sợ là tánh mạng khó bảo toàn.

Lúc này ở Nhuận Dương, màn đêm cũng đã phủ xuống.

Chu Tử mang theo tiểu thế tử trở về Diên Hi cư.

Vương Gia không có ở trong phủ, Ngân Linh cùng Tứ Thanh liền đi theo vào nội viện Diên Hi cư, dễ cho việc hầu hạ Chu trắc phi cùng tiểu thế tử.

Tiểu thế tử hơn một tuổi liền dứt sữa, sau khi Chu trắc phi thưởng thật hậu cho nhũ nương, liền sai người đưa nhũ nương về nhà —— Chu trắc phi đối đãi với người thật khoan dung nhân từ, cho nhũ nương bạc đủ để nhũ nương mua trên dưới một trăm mẫu đất!

Trong lòng Ngân Linh biết với mấy năm tình cảm, Chu trắc phi đối đãi với mình càng khác biệt với những người khác, có Chu trắc phi làm chủ, nàng chưa bao giờ lo lắng cho tương lai.

Bốn vị Thanh Ba bọn họ, từ thái độ Chu trắc phi đối đãi với Ngân Linh cùng nhũ nương, đối với tương lai của mình, trong lòng cũng rất trông mong, vì vậy càng thêm chú tâm hầu hạ Chu trắc phi cùng tiểu thế tử.

Ngân Linh mang theo Thanh Châu Thanh Ba hầu hạ Chu trắc phi cùng tiểu thế tử đến phòng tắm tắm rửa.

Hôm nay cái bụng tám tháng của Chu Tử đã rất to, tắm táp không thể không có người hỗ trợ; mặc dù tiểu thế tử chưa thể tự mình bước đi, nhưng lại đặc biệt hiếu động, khi tắm cũng phải có mấy người chăm sóc.

Thanh Thủy và Thanh Tuyền nhàn rỗi, đang ở chánh đường bày một bàn điểm tâm tinh xảo, chờ Chu trắc phi cùng tiểu thế tử tắm xong ra ngoài dùng bữa khuya.

https://thuviensach.vn

Tắm xong bước ra từ phòng tắm, Chu Tử dưới sự giúp đỡ của Ngân Linh ngồi trước kính thủy tinh chải vấn tóc. Cánh tay của nàng sưng vù, muốn nâng lên cũng có chút khó khăn, ngay cả chuyện đơn giản như chải đầu, cũng không làm được, đành phải để Ngân Linh giúp một tay.

Thanh Châu Thanh Ba đặt tiểu thế tử trên giường êm trước cửa sổ phòng ngủ, chơi đùa cùng tiểu thế tử.

Tóc dài đen nhánh của tiểu thế tử xõa xuống, mắt phượng trên gương mặt trái xoan nho nhỏ trắng nõn như ngọc chau lại, chóp mũi ngạo nghễ ưỡn lên, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn, mặc trên người áo choàng tắm được Chu trắc phi tự tay may từ cùng loại lụa trắng như của Vương Gia, xem ra cực kỳ tinh xảo xinh đẹp, trên người cũng thơm tho mềm mại, khiến người ta không nhịn được muốn hôn một cái.

Ngân Linh cầm lược loay hoay nửa ngày, vẫn không thể vấn cho Chu trắc phi một búi tóc ra hồn, không thể làm gì khác hơn là gọi Thanh Châu Thanh Ba: "Các ngươi tới đây giúp một tay đi!"

Thanh Châu Thanh Ba dạ một tiếng, thấy tiểu thế tử đang nằm trên giường êm chơi một thanh Ngọc Như Ý, nghĩ rằng đây là phòng ngủ bên trong nội viện, đi một chút hẳn sẽ không sao, liền bước qua giúp Ngân Linh!

Có Thanh Châu khéo tay giúp một tay, rất nhanh búi tóc của Chu Tử đã vấn xong, nàng vừa đứng dậy, vừa nói: "Ôm tiểu thế tử tới đi, ta mang bé vào trong sân đi dạo một chút!"

Đám người Thanh Châu vừa nhìn về phía sau, nhất thời giật mình thất sắc: mới một lúc, tiểu thế tử đâu mất rồi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 103: Học Cách Nghiêm Trị Người Dưới, Chu Tử Hài Lòng

Tim Chu Tử lập tức đập nhanh hơn, vội hô: "Mau mau đi tìm!" Ngân Linh nhanh chóng xông ra ngoài.

Thanh Châu cũng vội chạy ra ngoài.

Chỉ còn lại Thanh Ba vội nằm rạp xuống đất, nhìn xem tiểu thế tử có trốn dưới giường nhỏ hay không, rồi lại đi xem dưới giường lớn.

Chu Tử vịn bàn đứng lên, nàng biết hộ vệ của phủ Nam An vương rất tận tụy, sẽ không để xảy ra nhiễu loạn lớn, vì vậy mặc dù lòng như lửa đốt, lại vẫn cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, cất cao giọng gọi: "Triệu Tử ——"

Bên ngoài truyền đến tiếng Ngân Linh vui mừng: "Trắc phi, tiểu thế tử ở bên ngoài!"

Thanh Ba đỡ Chu Tử ra ngoài.

Vừa vào chánh đường, Chu Tử liền nhìn thấy Triệu Tử đang đứng yên trước bàn nhai điểm tâm cầm trong tay.

Nàng vui mừng, vội hỏi: "Sao tiểu thế tử đến đây được?"

Thanh Thủy và Thanh Tuyền vốn đang đứng bên cạnh hầu hạ tiểu thế tử, nghe Chu trắc phi hỏi, Thanh Thủy lập tức cúi người một cái, trên mặt mang theo nụ cười nói: "Bẩm trắc phi, tiểu thế tử tự mình đi ra!"

"Thật sao?" Chu Tử vừa mừng vừa sợ, giang hai tay ra gọi tiểu thế tử, "Triệu Tử, đi tới chỗ mẫu thân này!"

https://thuviensach.vn

Tiểu thế tử nghe mẫu thân gọi, lập tức cười hì hì hoạt động hai bàn chân nhỏ, lảo đảo đi về phía Chu Tử.

Thanh Thủy và Thanh Tuyền ở bên cạnh sợ bé ngã xuống, theo sát bé.

Tiểu thế tử càng chạy càng nhanh, lúc sắp đến bên cạnh Chu Tử, lập tức chạy tới, nhào vào trong ngực Chu Tử.

Chu Tử ôm Triệu Tử vào trong ngực, hôn lên trán, hôn lên gương mặt, siết lấy cánh tay mập như củ sen, bóp xong lại nhìn toàn thân cao thấp của Triệu Tử, xem xong rồi lại hôn, hôn xong lại xem, xem xong lại hôn, lặp lại không ngừng.

Ban đầu Tiểu thế tử còn nỗ lực tiếp nhận kiểu âu yếm buồn nôn của mẫu thân, nào ngờ mẫu thân hoài vẫn chưa xong, khiến tiểu thế tử thấy phiền, bé nghiêm mặt dùng sức chui từ trong ngực mẫu thân ra ngoài, di chuyển bàn chân nhỏ đi tới bên bàn, một tay cầm Ngọc Như Ý, một tay nắm lấy điểm tâm, sau đó lung la lung lay đi về phòng ngủ.

Mặc dù Chu Tử bị đẩy ra, nhưng vẫn vui vẻ, cảm thấy có đôi khi con trai giống hệt người cha Triệu Trinh của bé, nhất là cái bộ dạng rắm thối đó.

Nàng đang vui vẻ nhìn con trai, nào ngờ vui quá hóa buồn, chợt nghe một tiếng giòn tan, Ngọc Như Ý trong tay Triệu Tử rơi lên mặt đất, gãy thành hai đoạn.

Triệu Tử quay đầu lại tìm kiếm mẫu thân, òa một tiếng khóc nức nở.

Chu Tử âm thầm cảm thán: aizzz, đứa bé đúng là đứa bé, chỉ chút chuyện như vậy cũng khóc!

Tiểu thế tử chơi nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ mất. Sau khi bé ngủ, Chu Tử triệu tập đám người Ngân Linh và Thanh Thủy tới, bắt đầu cất giọng dạy bảo: "Năm người các ngươi, vẫn luôn tận tâm hầu hạ ta

https://thuviensach.vn

cùng tiểu thế tử, đương nhiên trong lòng ta vẫn ghi nhớ, tương lai cũng sẽ không bạc đãi ai. Hôm nay, ta rất muốn nói rõ ràng một lần, tiểu thế tử là tim là thịt của ta, nếu bé có chuyện gì, ta cũng sẽ không sống nổi!"

Chu Tử cố gắng làm cho ánh mắt của mình trở nên nghiêm túc, mang theo chút khí thế vương giả, sau đó chậm rãi quét qua mặt năm người Ngân Linh bọn họ, trầm giọng nói: "Ta hi vọng chuyện như tối nay, sẽ không xảy ra lần thứ hai!"

Ngân Linh vừa xấu hổ vừa hối hận, nói trước tiên: "Nô tỳ biết sai rồi!"

Đám người Thanh Thủy cũng vội nói: "Về sau nô tỳ nhất định sẽ cẩn thận hơn!"

"Các ngươi lui ra đi!" Chu Tử cố sức nghiêm mặt, làm ra dáng vẻ bình tĩnh, "Ngân Linh ở lại."

Sau khi đám người Thanh Thủy rời đi, Chu Tử đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía Ngân Linh, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngân Linh thấy thế, trong lòng sợ hãi, lập tức quỳ xuống trước Chu Tử, một lần nữa xin tội.

Chu Tử thấy mục đích của mình đã đạt được, lúc này mới xoay người đỡ Ngân Linh lên, để nàng ngồi xuống bên cạnh mình, bản thân cũng ngồi xuống, sau đó nhẹ giọng hỏi: "Nếu như tối nay Vương Gia ở trong phủ, chàng sẽ xử lý chuyện này như thế nào đây?"

Ngân Linh suy nghĩ hình ảnh đó một chút, không nhịn được mà run rẩy cả người.

Lúc này Chu Tử mới chậm rãi nói: "Ta luôn luôn tử tế với người bên cạnh, ngươi lại ở cùng ta lâu nhất, là người thân cận nhất của ta, không khỏi quá mức buông thả, về sau chăm nom tiểu thế tử, nhất định phải để ý

https://thuviensach.vn

cẩn thận! Tiểu thế tử tốt, chỉ cần ta đủ khả năng, ta đều giúp đỡ; nếu tiểu thế tử không tốt, ta cũng theo đó mà có thể làm mọi chuyện."

Ngân Linh vội nói: "Ngân Linh biết, sẽ không bao giờ tái phạm!"

Chu Tử quyết định nói cho hết lời: "Ngày mai phân rõ chức trách cho bốn người Thanh Châu bọn họ, không nên rối loạn gây ra sai lầm nữa!"

"Dạ!" Ngân Linh thành tâm trả lời.

Sau khi nói đề tài nặng nề xong, mục đích cũng đã đạt được, Chu Tử liền chuyển đề tài sang phương diện tương đối thoải mái hơn, hỏi: "Ngươi và Triệu Tráng thế nào rồi?"

Mặt Ngân Linh đỏ lên, không nói gì, chỉ cúi đầu.

Chu Tử cười nói: "Trai lớn cưới vợ gái lớn gả chồng, cái này thì có gì mà xấu hổ? Nếu như ngươi ưa thích Triệu Tráng, Triệu Tráng cũng yêu thích ngươi, chờ khi Vương Gia trở về, ta liền bẩm báo Vương Gia, thành toàn cho các ngươi! Đến lúc đó ta lại tặng cho ngươi một rương của hồi môn!"

Ngân Linh ngẩng đầu lên, nhìn lén Chu Tử một cái, lại cúi đầu, sau đó dùng âm thanh như muỗi kêu nói: "Chúng nô tỳ rất tốt."

Trong lòng Chu Tử có tính toán, gật đầu một cái nói: "Ta biết rồi, chờ Triệu Tráng trở về ta liền bắt tay làm chuyện này!"

Đêm đã khuya.

Tiểu thế tử ngủ rất ngon bên cạnh, tay chân mở lớn ngủ rất tùy tiện.

Tiếng thở của Ngân Linh ngủ trên giường êm cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Chu Tử lại mất ngủ.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Triệu Tử có thể tự bước đi, nàng vừa hài lòng vừa kiêu ngạo, vô cùng vui mừng.

Nhưng mà thông qua chuyện hôm nay, cũng cho thấy khiếm khuyết khi trị gia của nàng —— nàng quá rộng lượng, đám người Ngân Linh đi theo nàng đã lâu, từ từ cũng có chút buông thả. Rộng lượng một chút là tốt, nhưng quá rộng lượng, vấn đề sẽ phát sinh, rơi vào trong tay Triệu Trinh, sợ là ngay cả mạng sống cũng không còn, rộng lượng của mình sẽ hại họ!

Chu Tử lặng lẽ suy tư: về sau nên làm thế nào đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại bắt đầu nhớ nhung Triệu Trinh.

Nàng đã lấy được một chút tin tức từ Triệu Hùng, Triệu Trinh dẫn quân bao vây hai mặt quân đội Đông Khu quốc, thắng lớn ở Đạo Dương, hiện tại đã vội về kinh chịu tang.

Nếu Triệu Trinh ở nhà, thật là tốt biết bao, mình chỉ cần hầu hạ chàng cho tốt là được, căn bản không cần quan tâm nhiều việc như vậy; còn nữa, hôm nay dạy dỗ đám người Ngân Linh, hình như bản thân mình đã tiến bộ rất nhiều, phải kể công với Triệu Trinh một chút, để chàng khen ngợi mình, không biết Triệu Trinh sẽ khen mình, hay giễu cợt mình. . . . . .

Cuối cùng, nàng lại nghĩ tới Chu Bích còn trẻ tuổi đã lên làm Thái hậu, trong lòng vừa vui mừng vừa lo lắng, nghĩ đến cháu ngoại Triệu Đồng ruột thịt thân thiết vừa sinh ra đã là Hoàng đế Đại Kim triều, nàng có chút kiêu ngạo, lại có chút lo âu và đau lòng.

Trong tâm tư phức tạp như vậy, Chu Tử tiến vào mộng đẹp.

Những thứ âu lo nhỏ nhặt của Chu Tử, Chu Thái hậu trẻ tuổi của triều Đại Kim phải đối mặt lại không đơn giản như vậy.

https://thuviensach.vn

Nàng còn chưa qua thời gian ở cữ, đã phải ôm tiểu Triệu Đồng ngồi lên cái vị trí cao nhất kia ở đại chánh điện.

Nàng xuất thân nhà nghèo, rời nhà liền là tiện tỳ, nhưng hôm nay lại thành Thái hậu trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của triều Đại Kim.

Ngoại trừ Nam An vương nàng không thể dựa vào ai, trừ người của Nam An vương nàng không thể dùng ai khác, lại gặp phải đấu tranh chính trị và cung đình vô cùng hiểm ác.

Ban đêm, Thanh Vân Điện, đèn dầu trong điện ngoài điện sáng rỡ.

Canh giữ ở ngoài điện là đại cung nữ trước kia, nay là nữ quan cao nhất hậu cung -Ngọc Hương.

Trên giường trong nội điện, màn che buông xuống, tiểu hoàng đế Triệu Đồng đang ngủ say.

Chu Bích ngồi trên giường bên cửa sổ, Lục Hà ngồi cạnh nàng.

"Mấy vị trong Ngoạn Nguyệt các kia. . . . . ."

Chu Bích chưa nói xong, Lục Hà đã hiểu được, nhỏ giọng nói: "Đại Thái giám Tiền Liễu Đức ngày đó đã chết, hôm nay là ám vệ Từ Liên Ba của Nam An vương giả trang thành hắn. Kể từ sau hôm đó, Ngoạn Nguyệt các liền bị phong tỏa, Cao Tiệp dư và Đại Tiểu Trác mỹ nhân nơi đó cũng không nhìn thấy, không biết Từ Liên Ba này có ích lợi gì."

Bởi vì tin tưởng tỷ tỷ, nên Chu Bích cũng rất tin tưởng tỷ phu Triệu Trinh: "Tất cả mọi thứ của chúng ta bây giờ đều do tỷ phu ban cho, mặc kệ người dưới tay hắn được sắp xếp thế nào, đều có đạo lý của bọn hắn."

Lục Hà lại nói: "Hứa Nghi phi cùng Tống Thục phi họ ——"

https://thuviensach.vn

"Phàm là phi tử không có con, toàn bộ đều phải đưa vào Cảnh lăng, thủ tiết cho Tiên hoàng." Chu Bích nhàn nhạt nói.

Lục Hà sửng sốt, trừng to mắt mà nhìn Chu Bích: "Vậy ta thì sao?"

"Ngươi phải ở cùng ta và con trai!" Chu Bích liếc nàng một cái, nói như chuyện đương nhiên.

Lục Hà cười, vỗ nhẹ một cái lên người Chu Bích: "Ta rất sợ ngươi. . . . ."

Chu Bích lườm nàng một cái, nói: "Từ lúc khốn khó ta và ngươi đã cùng vượt qua, thật vất vả mới có hôm nay, với ta ngươi còn có ngờ vực vô căn cứ gì hay sao?"

Nghe lời Chu Bích nói, trong lòng Lục Hà ấm áp, cầm tay Chu Bích sờ sờ.

Chu Bích thấy nàng vui thành bộ dáng này, cũng có chút buông lỏng, cứ mặc cho nàng vuốt ve.

Một lát sau, Lục Hà lại nói: "Ngươi không sợ Nam An vương. . . . . ."

Chu Bích nhất thời nghiêm túc, ánh mắt nàng nhìn sang Lục Hà, nghiêm túc nói: "Ta tin tưởng tỷ tỷ của ta. Tỷ tỷ nói tỷ phu sẽ giúp bảo vệ mẹ con ta, vậy thì nhất định là thật. Hơn nữa, nếu tỷ phu muốn vị trí này, vị trí này cũng không tới phiên vị hoàng thượng ma quỷ kia của chúng ta!"

"Đúng là vậy, " Lục Hà gật đầu một cái, nói, "Ngươi thật càng ngày càng lợi hại!"

Chu Bích gian trá cười một tiếng: "Mấy quyển sách tỷ tỷ bảo ta học rất hữu dụng!"

https://thuviensach.vn

Mùng mười tháng năm, sau đoạn đường liên tục bôn ba, rốt cuộc Nam An vương cũng đến Kim kinh.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 104: Rời Kim Kinh, Nóng Lòng Quay Về

Lúc Triệu Trinh sắp đến kinh thành, Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Từ Liên Ba cưỡi ngựa chạy tới gặp Triệu Trinh. Triệu Trinh ngồi trong xe ngựa nghe bọn họ bẩm báo xong, chỉ nói một câu: "Bảo vệ Thái hậu cùng Hoàng đế là việc quan trọng, về sau các ngươi hãy ở lại Kim kinh!"

Sau khi ba người Phàn Duy Bân cáo từ, Triệu Trinh nghĩ thầm: ta đối xử với Chu Tử thật sự là quá tốt, sợ rằng nàng còn chưa biết vì nàng, ta đã làm nhiều việc như vậy! Sau này nói cho nàng biết, để nàng cảm động khóc lóc nức nở luôn!

Trên đường đi, Triệu Trinh thả lỏng người ngồi trong xe ngựa, lặng lẽ tơ tưởng đến bộ dạng Chu Tử cực kỳ dịu dàng vì cảm kích mình.

Sau khi Triệu Trinh lên điện tiến hành quốc lễ, trầm tĩnh đứng yên, không phát ra tiếng.

Cho đến hôm nay, lúc này Chu Bích mới được nhìn thấy hình dáng chân thực của vị tỷ phu này của mình, không ngờ Chiến thần Vương Gia - Nam An vương trong truyền thuyết lại trẻ tuổi tuấn mỹ như vậy, vóc người hắn thuộc loại cao gầy, giờ phút này mặc lễ phục Thân Vương màu trắng thêu Hải Long, đứng đó như cây ngọc đón gió, da trắng nõn, mắt phượng rũ xuống, lông mi thật dài che ánh mắt, không nhìn ra chút cảm giác nhanh nhẹn dũng mãnh nào của võ tướng.

Chu Bích thở ra một hơi thật dài.

https://thuviensach.vn

Mặc dù trong lòng cũng không thiếu lo lắng với tương lai, nhưng trượng phu của tỷ tỷ có vóc dáng như thế, lại khiến cho lòng nàng được an ủi không ít.

Lễ bái kiến trên điện hoàn tất, Triệu Trinh phải đi bái kiến Cao lão Thừa Tướng, sau đó lại gặp mấy vị quan Nội Các khác.

Hiện tại Nội các Đại Kim có tổng cộng năm vị, Thừa Tướng hai triều - Cao lão, Thượng Thư bộ Lễ - Hà Nguyên, Thượng Thư bộ Binh - Kim Hoán Nhiên, Thượng Thư bộ Hình - Tiêu Nam cùng Lâm Hiếu Từ vừa mới được cất nhắc. Trừ Cao lão Thừa Tướng là ông ngoại của Triệu Trinh, bốn vị khác đều là thân tín của Triệu Trinh.

Những người này đều cho là Nam An vương muốn ở lại Kim kinh đảm nhận vai trò "Thái Thượng Hoàng", nào ngờ Nam An vương chỉ bố trí qua loa, dặn dò bọn họ nhất định phải tôn kính Thái hậu và hoàng thượng, sau đó liền chuẩn bị rời khỏi Kim kinh.

Trước khi đi, Triệu Trinh lại đơn độc gặp Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba là ám vệ có võ công cao nhất của Triệu Trinh, từ nay về sau sẽ phải ở lại hoàng cung cải trang diễn vai Đại Thái giám Tiền Liễu Đức.

Triệu Trinh nhìn người thanh niên tuấn tú nho nhã trước mắt, cuối cùng cảm thấy để hắn quanh năm phải cải trang sắm vai một gã thái giám thật không thích hợp, liền nói: "Nếu như ngươi cảm thấy giả trang đã đủ, cứ tìm biện pháp cho Tiền Liễu Đức chết đi, sau đó lại dùng thân phận khác vào cung bảo vệ Thái hậu và Hoàng đế!"

Từ Liên Ba chỉ cười một tiếng, nói: "Cám ơn Vương Gia đã quan tâm săn sóc, Liên Ba sẽ xem xét tình hình!"

Triệu Trinh biết xưa nay Từ Liên Ba có chút ham mê biểu diễn, từ nhỏ đã thích cải trang đóng giả người khác, có thật nhiều diện mạo thật thật giả

https://thuviensach.vn

giả, cải trang thành Tiền Liễu Đức chỉ sợ đã kích thích sở thích của hắn, nên cũng không nói thêm gì.

Ngày hai mươi tháng năm, mưa dầm mờ mịt, liên miên không dứt, người đi đường không nhiều lắm, Giám quốc đại nhân của triều Đại Kim - Nam An vương Triệu Trinh lại muốn rời khỏi Kim kinh, trở về đất phong Nam Cương.

Cao lão Thừa Tướng và các quan, vâng lệnh Chu Thái hậu, đến Mười dặm Trường Đình tiễn Triệu Trinh.

Triệu Trinh nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó cưỡi ngựa nhanh chóng rời đi.

Mọi người đứng trước Mười dặm Trường Đình, nhìn về đội kỵ binh nhanh như điện xẹt phía trước, trong lòng biết muốn gặp lại vị Nam An vương thân phận cao quý lại không chuộng vinh hoa này, sợ là không biết phải chờ bao nhiêu năm!

Triệu Trinh dẫn đầu đội kỵ binh, đi về phía Nam Cương. Vì vội phải nhanh chóng trở lại Nhuận Dương gặp Chu Tử mà đoạn đường này của Triệu Trinh, cả ngày lẫn đêm, ăn gió nằm sương, không cần phải kể.

Từ Liên Ba giả trang thành Tiền Liễu Đức trở lại Thanh Vân Điện phục mệnh với Chu Bích.

Chu Bích dùng ánh mắt đuổi lui những người khác, sau đó nhìn chằm chằm Đại Thái Giám "Tiền Liễu Đức" ở trước mắt, trầm giọng nói: "Cho ta xem gương mặt của ngươi!"

Từ Liên Ba hơi trầm ngâm, nói: "Thái hậu ngài muốn xem bộ dạng nào của nô tày? Tuấn tú nho nhã? Hay thô lỗ nhanh nhẹn dũng mãnh? Hay phóng khoáng thản nhiên? Hay là ——"

https://thuviensach.vn

"Được rồi, ta chỉ muốn xem diện mạo chân thật của ngươi!" Chu Bích cắt đứt hắn.

"Tiền Liễu Đức" giơ ống tay áo lên che mặt, chợt buông xuống, lộ ra gương mặt chân chính.

Một thanh niên sắc mặt trắng xanh da thịt trong suốt cực kỳ tuấn tú đứng trước mặt Chu Bích.

Chu Bích nhìn chăm chú vào hắn, thật lâu sau mới nói: "Được rồi, ngươi đi xuống đi!"

Từ Liên Ba khom người lui về phía sau mấy bước, sau đó giơ ống tay áo lên phất qua, để ống tay áo xuống, hiển nhiên đã trở thành "Tiền Liễu Đức".

Chu Bích ngồi trên giường cao, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Đây là tâm phúc tỷ phu Nam An vương để lại cho nàng, sẽ làm bạn cùng nàng và Triệu Đồng thật nhiều năm, nàng nhất định phải hiểu biết hắn thật rõ.

Lúc này Lục Hà từ sau tấm bình phong đi vòng ra ngoài, trong ngực ôm Triệu Đồng đang phun bong bóng. Nàng vừa ngồi xuống bên cạnh Chu Bích, vừa chua chát hỏi: "Đã nhìn đủ chưa?"

Chu Bích cười một tiếng, ôm lấy Triệu Đồng, bắt đầu nói sang chuyện khác: "Tỷ phu gấp gáp trở về như vậy, hắn là vội đoàn tụ với tỷ tỷ nhỉ?"

Lục Hà sửa sang lại làn váy hơi nhăn nhúm vì ôm Triệu Đồng, nói: "Khắp thiên hạ đều biết Nam An vương không mê nữ sắc, chỉ có một nữ nhân là tỷ tỷ của ngươi, bình thường đều canh giữ như trông chừng con ngươi trong mắt, ngươi yên tâm đi!"

https://thuviensach.vn

Chu Bích vẫn có chút không yên lòng: "Ta thấy dường như tỷ phu không phải là người dễ nói chuyện. . . . . ."

Lục Hà nhíu mày nói: "Tỷ tỷ của ngươi và hắn thật sự là một đôi trời sinh, khi hai người bọn họ chung đụng, còn chưa biết ai khi dễ ai đâu, ngươi cứ yên tâm!"

Chu Bích dời đề tài thành công, trong lòng dễ chịu hơn, chuyên tâm ôm lấy trêu chọc Triệu Đồng.

Tháng năm ở Nam Cương, trời không ngừng mưa, mưa vẫn rơi kéo dài đến cuối tháng năm.

Bụng Chu Tử đã nhô thật cao, hoạt động đã không còn dễ dàng. Cao Thái phi săn sóc nàng, không để nàng tới thỉnh an, lại tự mình thường xuyên mang Triệu Tử sang thăm nom Chu Tử.

Mọi thứ trong phủ Nam An vương đều yên ã, cứ theo bố trí trước khi đi của Triệu Trinh mà vận hành, Triệu Hùng lo việc ở ngoại viện, vợ của Triệu Phúc (Đại Nhạn) lo việc trong nội viện, mọi việc khác cũng đều được sắp xếp rất thỏa đáng, cho nên Chu Tử cũng không có việc nhà phải lo, cả ngày đều nhàn rỗi.

Nhưng để có thể thuận lợi sinh nở, mỗi ngày Chu Tử đều nỗ lực vận động một chút, ví như từ phòng ngủ trong nội viện Diên Hi cư đi tới thư phòng bên trong, lại từ thư phòng bên trong đi trở về phòng ngủ.

Cuộc sống nhàm chán khiến tâm tình Chu Tử âm u.

Hai mươi tám tháng năm, rốt cuộc mưa cũng chịu ngừng, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, xua đi không khí âm u ẩm ướt của một tháng qua.

Chu Tử cũng chẳng quan tâm, vịn Ngân Linh bước ra cửa phòng, đứng trong sân phơi nắng.

https://thuviensach.vn

Đúng vào lúc này, Hứa đại phu, Hầu đại phu cùng Triệu Tráng chạy về.

Chu Tử gặp Triệu Tráng trước.

Triệu Tráng vừa tiến đến, còn chưa hành lễ, Chu Tử liền hỏi: "Hiện tại Vương Gia các ngươi thế nào rồi?"

Triệu Tráng vội nói: "Vương Gia đều rất mạnh khỏe!"

Chu Tử biết tin Triệu Trinh vẫn mạnh khỏe, lúc này lo lắng trong lòng mới để xuống: "Luôn nghe được người ta đồn đãi, nói Vương Gia quá khổ sở, cho nên bị bệnh. . . . . ."

Triệu Tráng lập tức nói: "Trắc phi, ngài nghe ai nói?"

Chu Tử há hốc mồm, cứng lưỡi lắp bắp nói: "Không có, không ai cả!"

Lời Triệu Trinh nói với nàng trước khi đi nàng vẫn còn nhớ rất rõ ——"Bất kể có tin tức gì liên quan đến ta truyền đến, chỉ cần không phải do Triệu Tráng tới báo cho nàng, tất cả đều không cần phải tin tưởng" .

Triệu Tráng không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại liếc Ngân Linh đứng phía sau Chu trắc phi một cái, ý là sao nàng lại để Chu trắc phi nghe được những lời đồn đãi này.

Ngân Linh hiểu ý của hắn, há hốc mồm, rất muốn giải thích, nói rằng nhóm Kim phu nhân và Chu phu nhân nói, nhưng Chu trắc phi vẫn còn ở đây, phải giải thích thế nào chứ?

Lúc này Chu Tử mới bắt đầu nói liên miên hỏi Triệu Tráng thêm chút chi tiết.

"Vương Gia có bị thương không?"

"Không có."

https://thuviensach.vn

"Vương Gia dùng cơm có ngon miệng không?"

"Vẫn như bình thường."

"Vương Gia có gầy đi không?"

"Vẫn như bình thường."

"Vương Gia có rám đen không?"

Triệu Tráng trầm mặc ba giây: "Không có."

"Vương Gia, việc đó, việc đó, có. . . . . ." Chu Tử rất muốn hỏi, tuy nhiên lại ngượng phải nói ra.

Nàng không nói ra, nhưng Triệu Tráng đoán được, cảm thấy mấy ngày này của Chu trắc phi hẳn là quá mức rỗi rảnh, vấn đề này mà cũng hỏi sao? Vương Gia chỉ vì người mà giữ thân như ngọc, xây đền thờ trinh tiết cho hắn ngồi cũng không oan ức chút nào!

Triệu Tráng loáng thoáng cảm thấy tên của Vương Gia được đặt không tốt, Triệu Trinh Triệu "Trinh", có giữ cũng không phải là giữ trinh tiết! Người ta là nữ nhân, giữ trinh tiết còn có thể được khen ngợi bằng một cái đền thờ trinh tiết, Vương Gia làm như vậy, có thể được cái gì?!

*LPH giải thích một chút ^o^: Trinh có nghĩa là trung thành, kiên trì không thay đổi -> Triệu Trinh: trung thành với họ Triệu ; Trinh cũng có thể hiểu là trinh tiết, cho nên bạn Triệu Tráng mới suy diễn đến thế ^^

Thấy Triệu Tráng nhắm mắt không nói, Chu Tử biết mình hỏi sai rồi, cũng rất không có ý tốt, liền nói: "Ngân Linh, ngươi đưa Triệu Tráng đi sắp xếp một chút đi!"

Ngân Linh vui mừng, bước về phía trước, đưa Triệu Tráng ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hứa đại phu là đến chẩn mạch cho Chu trắc phi. Vì hoàn thành gởi gắm của Vương Gia, sau khi trở về, ông và Hầu đại phu liền sắp xếp luân phiên canh giữ trong ngoại viện Diên Hi cư, luôn luôn sẵn sàng ứng phó.

Chu Tử luôn chú ý rèn luyện thân thể, cũng không kiêng ăn, thân thể rất khỏe mạnh, mạch tượng rất ổn định.

Lúc chạng vạng, Chu Tử thấy con đường ở Diên Hi cư đã bị ánh mặt trời gay gắt phơi khô, lúc này mới mang theo nhóm Thanh Châu Thanh Thủy đến chánh viện.

Chu Tử vừa vào viện, liền thấy tiểu thế tử đang từ trong sân bước vào.

Bởi vì trời quang, Cao Thái phi liền đưa tiểu thế tử ra phơi nắng. Bà ngồi trên một cái ghế dựa lớn ở trong sân, tiểu thế tử đi tới đi lui trước người bà. Hôm nay bé đã đi rất vững.

Thấy mẫu thân, tiểu thế tử vô cùng vui vẻ, nhanh chóng hoạt động bàn chân nhỏ, chạy về phía mẫu thân.

Chu Tử kéo bé, thỉnh an Cao Thái phi.

Trước tiên nàng nói đến chuyện Triệu Tráng trở về, sau đó nói: "Thiếp thân đã hỏi rồi, nói là Vương Gia vẫn rất mạnh khỏe!"

Cao Thái phi trầm ngâm một cái hỏi: "Nghe nói Trinh nhi giám quốc, không biết về sau sẽ sống lâu dài ở Kinh Thành, hay là trở về Nhuận Dương?"

Chu Tử trầm mặc.

Nàng biết, sợ rằng vấn đề này Triệu Tráng cũng không biết, cho nên không hỏi.

https://thuviensach.vn

Nếu như Triệu Trinh phải ở lại kinh thành, chờ khi mình sinh lão Nhị xong, lại nghỉ ngơi hai tháng, sợ là phải hơn mấy tháng sẽ không gặp được hắn.

Nghĩ tới đây, lòng Chu Tử có chút nặng nề.

Nàng không biết, mình có thể nhớ nhung Triệu Trinh mãnh liệt đến như vậy, nghĩ đến tim liền đau. Những ngày tháng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều như thế, thật khiến người ta khó có thể chịu đựng.

Thấy Chu Tử cúi đầu không nói, Cao Thái phi vội nói sang chuyện khác: "Đại Nhạn đã tìm được nhũ nương chưa?"

Vì an ủi Cao Thái phi, Chu Tử nỗ lực lên tinh thần, cười nói: "Đã tìm xong rồi, thiếp thân đã xem qua rồi, đều thật tốt!"

Lại nói: "Đến lúc đó, hay là vẫn để thiếp thân tự cho bú trước, lúc bất đắc dĩ, mới dùng đến nhũ nương!"

Cao Thái phi biết lần sinh Triệu Tử trước, Chu Tử cũng kiên trì tự cho con bú, nên cũng không nói thêm gì nữa.

Nửa đời trước bà trải qua quá nhiều giày vò, cho nên nguyện ý để nữ nhân duy nhất của con trai sống theo ý mình một chút, thoải mái một chút.

Lúc này Chu Tử mới nói đến vấn đề chính: "Hứa đại phu và Hầu đại phu đã trở lại, có cần ngày mai bọn họ đến chẩn mạch cho người không?"

Mặc dù Triệu Trinh rời khỏi vương phủ, nhưng lại đặc biệt để hai đại phu giỏi về phụ khoa và nhi khoa lại vương phủ, ngay cả y nữ cũng sắp xếp chuẩn bị hai người.

Chỉ là từ Cao Thái phi đến Chu Tử, đều đặc biệt tin tưởng Hứa đại phu cùng Hầu đại phu. Họ đều đã quên, thật ra Hứa đại phu cùng Hầu đại phu

https://thuviensach.vn

đều xuất thân từ quân y, phụ khoa cũng không phải là thứ bọn họ am hiểu nhất.

Sau khi vào tháng sáu, thời tiết càng ngày càng nóng, Chu Tử liền sống cuộc sống ngày trốn trong phòng - đêm ra khỏi cửa.

Sáng sớm, thừa dịp trời còn se lạnh, mang theo Ngân Linh cùng Tứ Thanh đến chánh viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện đi tản bộ.

Ăn điểm tâm cùng cơm trưa ở chỗ Cao Thái phi, sau đó ngủ trưa cùng tiểu thế tử, bây giờ tiểu thế tử vẫn luôn rất bám nàng, mặc dù đã dùng lý lẽ nói rõ, biết mẫu thân sắp sinh đệ đệ, không thể ở lâu cùng với mình, nhưng bé vẫn đưa ra yêu cầu này —— mẫu thân ngủ trưa cùng bé.

Sau khi ăn cơm tối xong, Chu Tử đưa tiểu thế tử về lại chỗ Cao Thái phi, còn mình mang theo Ngân Linh cùng Tứ Thanh đi tản bộ, từ từ đi trở về Diên Hi cư, sau đó sẽ rửa mặt nghỉ ngơi.

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi trở lại Diên Hi cư, Chu Tử tắm rửa sạch sẽ, mặc áo tắm lụa trắng thêu hoa mỏng manh, ngồi trước kính thủy tinh ở phòng ngủ chải búi mái tóc dài.

Tóc của nàng đen nhánh tỏa sáng, vừa mềm vừa trơn, tựa như thác nước đổ xuống, bởi vì Chu Tử ngại lược ngà quá cứng, Thanh Châu cầm lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho nàng.

Trong phòng ngủ nến hồng cháy cao, sáng ngời. Khối băng đặt trên đĩa băng ở góc tường chậm rãi phả ra hơi lạnh, trong phòng lành lạnh.

Chu Tử đặt cánh tay lên bàn trang điểm, cằm tựa vào cánh tay, nhìn mình trong kính thủy tinh, trong lòng vẫn nghĩ về Triệu Trinh.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên âm thanh "tách tách" của nến cháy.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy, bên ngoài đột nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân —— đây là âm thanh đặc trưng của giày đen võ sĩ đạp lên nền gạch.

Trái tim Chu Tử nhảy rộn, lập tức đứng dậy.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 105: Về Đến Vương Phủ, Ngỡ Như Trong Mộng

Chu Tử cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, mắt nàng không chớp nhìn chằm chằm rèm che nơi phòng ngủ, muốn nói chuyện mà bờ môi run rẩy, điều gì cũng không nói ra được. Thanh Châu đứng ở phía sau nàng, có chút mờ mịt với phản ứng của Chu trắc phi. Nàng không biết rằng, người mà ta gần gũi nhất, thì ngay cả tiếng chân cũng có thể nghe được.

Theo tiếng "Tham kiến Vương Gia" của đám người Ngân Linh bên ngoài, rất nhanh rèm che phòng ngủ liền bị người vén lên, Triệu Trinh một thân khôi giáp kỹ càng gương mặt đầy bụi đường sải bước đi vào.

Tiếng bức rèm che va chạm vào nhau "Đinh đinh đang" vang lên sau lưng hắn, hắn cứ đứng yên nơi đó, nhìn Chu Tử mặc áo choàng tắm lụa trắng tóc xõa dài trước kính thủy tinh tựa như một đóa hoa tươi mềm mại.

Chu Tử nhìn hắn, có chút hoảng hốt, nàng lộ vẻ mờ mịt nhìn người thanh niên vóc dáng cao gầy mặt đầy bụi đường trước mắt: đây là Triệu Trinh sao? Sao lại gầy nhiều như vậy? Sao lại bẩn đến thế?

Triệu Trinh chờ Chu Tử nhào về phía mình, nào ngờ Chu Tử chỉ đứng đó sững sờ nhìn mình, không có chút ý định nhào tới nào. Hắn rất không bình tĩnh đưa hai cánh tay ra: "Chu Tử ——"

Giọng nói rất trầm thấp, nhưng đúng là giọng nói của chàng!

Lúc này Chu Tử mới tỉnh ngộ, nhưng cũng không cử động, mà chỉ đưa tay lau đi nước mắt không biết đã chảy đầy mặt lúc nào.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh hít sâu một hơi, bước về phía trước, chặn ngang bế Chu Tử lên, đi về phía giường êm.

Lúc này Thanh Châu vội lặng lẽ chạy ra ngoài.

Ngay từ một khắc lúc Vương Gia tiến vào, nhóm người Ngân Linh cũng đã rời đi.

Triệu Trinh ngồi xuống nệm giường, đặt Chu Tử lên chân mình, đầu tiên là ngửi một cái, tiếp đến dùng tay nâng cằm Chu Tử lên, nhắm ngay đôi môi đỏ tươi hôn một cái.

Thời gian hai người xa nhau quá lâu, lâu đến mức hắn thật đã quên nên hôn Chu Tử như thế nào. Hắn chỉ dùng sức mút vào, gặm cắn trên môi Chu Tử, cuối cùng hôn đôi môi Chu Tử đến sưng lên.

Trong vội vàng của hắn, Chu Tử hé môi, đưa đầu lưỡi mình vào trong miệng Triệu Trinh, hoạt bát đảo vài cái, lại bị Triệu Trinh bắt được, vui vẻ chơi đùa.

Chu Tử cảm thụ hương vị có chút trong trẻo của Triệu Trinh, đang thấy thú vị, lại cảm giác phía dưới có chút khó chịu, vừa đưa tay sờ, thì ra Triệu Trinh đã cứng rắn.

Sau một phen thân thiết lúng ta lúng túng, Triệu Trinh ôm lấy Chu Tử, đổi nàng thành tư thế giạng chân ngồi trên người đối diện mình, cách lớp quần dùng sức đẩy lên mấy cái, sau đó ngồi thẳng lên, ôm chặt Chu Tử vào trong ngực, thở hồng hộc nhỏ giọng hỏi bên tai Chu Tử: "Có nhớ ta không? Nhớ hay không?"

Hắn vừa nói chuyện, hạ - thân lại vừa đẩy lên trên.

Chu Tử bị hắn xoa nắn, cả người mềm mại thân thể xụi lơ, mềm giọng năn nỉ: "Chàng tắm trước, thiếp. . . . . ." Nàng ghé đến bên tai Triệu Trinh,

https://thuviensach.vn

nhẹ nhàng nói một câu, lại cắn lên lỗ tai Triệu Trinh.

Triệu Trinh mừng rỡ, buông lỏng đôi tay, cho Chu Tử tự do.

Chu Tử đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh, kéo chân Triệu Trinh cởi giày ra.

Trong khoảng thời gian này Triệu Trinh vẫn luôn gấp gáp lên đường hành quân, giữa hè đã mấy ngày không tắm rửa, mùi trên chân tất nhiên cực kỳ không ổn.

Chu Tử cũng không chê khó ngửi, ngược lại còn lên tinh thần, cởi luôn cả giày bên kia, sau đó đẩy Triệu Trinh vào phòng tắm.

Chu Tử lại tìm áo choàng tắm cho Triệu Trinh, kéo chuông bảo người thu dọn giày và quần áo cưỡi ngựa Triệu Trinh cởi xuống, rồi cũng bước vào phòng tắm.

Nàng vừa đi, vừa cầm một cây ngọc trâm, tùy ý vấn mái tóc dài mấy vòng, vấn thành một búi tóc rũ sau ót.

Triệu Trinh đã gối lên gối ngọc, ngâm mình trong thùng tắm hình bầu dục rồi.

Chu Tử đi tới, ngồi lên cái ghế nhỏ bên thùng tắm, tỉ mỉ nhìn Triệu Trinh.

Hình như Triệu Trinh lại gầy đi một chút, trên người cũng đen không ít, chỉ là không lộ chút yếu ớt nào, tùy ý nhúc nhích một chút thì hình như cũng có bắp thịt động đậy dưới làn da bóng loáng, xem ra càng lộ vẻ vạm vỡ, hơn nữa eo lại càng tinh tế, không chút sẹo nào, hai chân cũng càng lộ vẻ thon dài.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn thế nào cũng thấy không đủ, Triệu Trinh lại bị nàng nhìn có chút không nhịn được xấu hổ, cất giọng khàn khàn: "Không phải nam nhân đều to đen thô thiển sao, có gì hay mà nhìn!"

"To đen thô thiển?" Chu Tử cười, ánh mắt như tơ nhìn hắn, "Chàng to đen thô thiển khi nào?"

Triệu Trinh thật sự là loại người thân thể cao gầy eo lưng tinh tế, đời này sợ là không chút dính dáng gì đến bốn chữ to đen thô thiển.

Mặt Triệu Trinh không chút thay đổi, đưa bàn tay ướt đẫm kéo tay Chu Tử nhấn xuống hạ - thân mình.

Chu Tử chạm vào vật của hắn, cảm giác thật cứng rắn sắp không nắm trọn được, hơn nữa còn có nhịp đập.

Giờ nàng đã hiểu, mặt lập tức có chút hồng, rụt tay tránh ra, vừa muốn đứng lên rời đi, Triệu Trinh lại nói: "Chu Tử, gội đầu giúp ta!"

Chu Tử đỏ mặt xoay người, tỉ mỉ giúp hắn gội sạch tóc dài, sau đó lại giúp thoa xà bông thơm khắp người hắn, dùng tay nhẹ nhàng chà xát tắm cho hắn.

Khi nàng chà xát đến bắp đùi Triệu Trinh, hô hấp của Triệu Trinh dường như nặng nề hơn một chút, Chu Tử vội nhìn kỹ, phát hiện hình như màu sắc nơi đó hơi thẫm, nàng nhìn Triệu Trinh một cái.

Triệu Trinh bất đắc dĩ giải thích: "Vẫn luôn cưỡi ngựa, bị cạ trúng."

Chu Tử nhìn nơi đó, trong lòng cực kỳ thương tiếc, nàng cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên nơi đó một chút, lại một chút.

Triệu Trinh nằm trong thùng tắm, tận hưởng cảm giác mềm mại của đôi môi Chu Tử, trong lòng cảm thấy cho dù thành Tiên chẳng qua cũng chỉ

https://thuviensach.vn

đến mức này mà thôi.

Sau khi tắm rửa xong, đổi thành Triệu Trinh ngồi ở trước bàn trang điểm, mặc cho Chu Tử lau khô tóc, lưu loát chải tóc.

Chu Tử chải mái tóc thật dài cho hắn, sau đó từ phía sau lưng ôm lấy hắn, nhìn mình cùng Triệu Trinh trong kính thủy tinh, một là mắt to mơ màng, một là mắt phượng khẽ nhíu, quả nhiên là một đôi 'bích nhân'. Nàng cảm thấy hạnh phúc như trong giấc mộng, khiến người ta không thể tin điều này là thật.

Triệu Trinh lại không thích soi gương, Chu Tử nhìn hắn trong gương, nhưng hắn lại đang hưởng thụ cảm giác hai bầu vú trước ngực Chu Tử sít sao đè ép lên lưng, đã sớm khoái chí.

"Chu Tử, có thể không. . . . . ." Triệu Trinh nhìn Chu Tử trong gương, mắt phượng chau lên rực sáng.

Chu Tử biết trước giờ hắn vẫn luôn không biết lãng mạn là gì, chờ hắn nói ra đôi lời tâm tình là khó hơn hết thảy, nhưng Triệu Trinh trực tiếp như thế, lại khiến nàng có chút cảm giác phá hư phong cảnh.

Triệu Trinh thấy nàng không đáp, liền tự chủ trương, cho rằng nàng ngầm đồng ý, liền đứng dậy ôm lấy nàng đi tới bên giường.

Động tác của hắn tuy dứt khoát, nhưng động tác thả Chu Tử vào giường, lại rất nhẹ nhàng, giống như đặt một bảo vật dễ vỡ.

Sau khi đặt Chu Tử xuống, Triệu Trinh tắt nến, sau đó kéo màn xuống, bản thân cũng chui vào.

Triệu Trinh kéo Chu Tử thành tư thế nằm nghiêng đưa lưng về phía mình, sau đó cởi áo choàng tắm xuống, lộ ra thân thể tinh tráng, rồi cũng lên giường. Nằm nghiêng xuống dính sát vào Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Mới vừa tắm rửa xong, trên người hắn lạnh ngắt, dính sát vào thân thể mềm mại thơm nóng của Chu Tử, cảm giác rất kích thích.

Hắn vừa vươn tay ra phía trước vuốt ve bộ ngực nhô cao của Chu Tử, vừa nhỏ giọng nói: "Lúc ta vào ngoại viện có gặp Hứa đại phu, hắn nói chỉ cần động tác không quá mạnh mẽ, vẫn là có thể. . . . . ."

Chu Tử không lên tiếng, nàng chuyên tâm hưởng thụ Triệu Trinh vuốt ve chà xát. Ngay từ lúc mang thai Triệu Tử, nàng đã biết, nữ nhân mang thai cũng có dục vọng, mà nàng, sợ là thuộc loại dục vọng có chút mạnh mẽ. Trong khoảng thời gian Triệu Trinh không ở nhà, nàng vừa nhớ hắn, vừa oán hắn, trong đó hắn cũng có yếu tố này.

Bởi vì Chu Tử có mang, Triệu Trinh không dám vô cùng mãnh liệt, vẫn dịu dàng trêu chọc, đợi đến khi xác định là có thể, mới kéo hông Chu Tử, đẩy mình đi vào.

Khi vật cứng rắn mang theo chút lạnh lẽo chậm rãi đi vào trong cơ thể ấm áp của mình, trống rỗng tràn đầy khắp người Chu Tử phút chốc được lấp đầy, mặc dù có chút căng đau, cũng là cực kỳ thoải mái, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

Triệu Trinh không dám xâm nhập, chỉ tiến vào một nửa, sau khi di chuyển vài lần, thấy hình như Chu Tử có thể chịu đựng, liền chen vào toàn bộ.

Bởi vì tiến vào từ phía sau lưng, không sâu giống như khi tiến vào từ phía trước, dường như Chu Tử có thể chịu đựng, không có chút khó chịu nào.

Sau khi Triệu Trinh đi vào toàn bộ, liền ngừng một chút, cảm thấy ‘thật mẹ nó’ cực kỳ thoải mái, hắn bắt đầu động tác, cũng không dám cử động mạnh, mà là cái loại đẩy vào thử thăm dò phản ứng của Chu Tử. Đẩy đến

https://thuviensach.vn

nơi nào mà Chu Tử rên rỉ, hắn liền đẩy thêm mấy cái, nếu Chu Tử dùng sức bóp lấy hắn, hắn sẽ nhẹ đi một chút.

Chuyện phòng the dịu dàng như vậy, là chuyện hiếm thấy giữa hắn và Chu Tử, lại ngọt ngào khác thường, hắn để ý đến cảm nhận của Chu Tử, cũng hưởng thụ khoái cảm tuyệt đỉnh mà Chu Tử mang đến cho mình —— trơn trợt chặt chẽ ấm nóng đến như vậy.

Nhất thời xong chuyện.

Triệu Trinh vẫn cứ ôm lấy Chu Tử, không muốn lui ra ngoài.

Chu Tử mềm thành một khối, chút hơi sức suy nghĩ cũng không có.

Hai người giữ tư thế như vậy mà ngủ thiếp đi.

Lúc nửa đêm Triệu Trinh tỉnh lại.

Trong phòng để băng, cũng không nóng, nhiệt độ vừa để ngủ, nhưng hắn lại không muốn ngủ, cảm thấy quá lãng phí thời gian, còn không bằng thân thân mật mật với Chu Tử nhiều một chút.

Chu Tử vẫn còn ngủ say trong ngực, hắn tự tay sờ sờ, trên người Chu Tử rất mềm mại, sờ soạng một lúc hắn liền muốn sờ nữa, Triệu Trinh quyết định từ trước ngực Chu Tử bắt đầu mò xuống dưới.

Sờ hết bộ ngực, tiếp theo là bụng đã nhô cao của Chu Tử, nghĩ tới đây sẽ là con trai của mình, Triệu Trinh cảm thấy hài lòng, thật rất kiêu ngạo.

Sau đó mò xuống dưới, hắn mò tới nơi đó của Chu Tử.

Có lúc Triệu Trinh cảm thấy rất kỳ diệu, hắn và Chu Tử cứ thế mà lại phù hợp đến vậy, chỉ cần hai nơi này sáp vào một chỗ, là đến được Thiên đường.

https://thuviensach.vn

Dư vị chuyện tối hôm qua vẫn còn đây, phía dưới Chu Tử vẫn ẩm ướt dinh dính, Triệu Trinh vuốt vuốt liền hăng hái, đỡ mông Chu Tử, lần nữa đẩy vào, tự mình thoải mái vui vẻ chơi đùa.

Chu Tử đang ngủ say, lại bị hắn xoa nắn mà tỉnh, chỉ đành thuận theo hắn, lại ân ái.

Ngày hôm sau, khi hai người tỉnh lại, nhìn lẫn nhau, phản ứng đầu tiên của Triệu Trinh và Chu Tử là ôm lấy nhau.

Sau khi ôm một lát, lúc này hai người bọn họ mới phát hiện thân thể cả hai người đều trần trụi.

Chu Tử nhất thời xấu hổ, lập tức kéo chăn mỏng quấn lấy mình, cố tình gạt Triệu Trinh ra ngoài.

Triệu Trinh nhìn Chu Tử dùng chăn cuốn mình thành một cái ống, khẽ mỉm cười, nâng chân dài xuống giường, sau đó trực tiếp bế Chu Tử và chăn lên, đi thẳng vào phòng tắm.

Chờ khi hai người rửa mặt xong, thay quần áo xong, thấy vẫn còn sớm, Chu Tử dặn dò Thanh Thủy chuẩn bị cháo trắng rau dưa cho Vương Gia, sau đó cầm bộ dụng cụ cắt móng tay cho Triệu Trinh đem đến.

Triệu Trinh ung dung thong thả ngồi trên ghế, đầu tiên Chu Tử tỉ mỉ sửa móng tay giúp hắn, sau đó đến móng chân, đều là dùng kéo vàng cắt bỏ trước, sau đó cầm giũa nhỏ giũa đi, cuối cùng dùng vải mềm chà sát, thế mới xong.

Triệu Trinh cảm giác mình trở lại vương phủ, thật giống như trở lại Thiên đường, chém giết đầy máu tanh ngày xưa hình như cũng đã thành chuyện cũ xa xôi, cực kỳ mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Hắn liền bắt đầu suy tư tới chuyện trên chiến trường Đông cương —— chiến tranh, thật sự cần thiết sao?

Suy nghĩ nửa ngày, không có kết quả. Hắn nhìn Chu Tử đang cúi đầu xuống bàn chân sửa móng chân cho mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, hắn đã rất may mắn, không phải sao?

Chiến tranh qua đi, hắn còn có thể trở lại bên cạnh nữ nhân yêu mến, hưởng thụ sự chăm sóc mà nữ nhân yêu mến dành cho hắn, đây chính là may mắn của hắn!

Nhưng mà, loại may mắn này sẽ thường xuyên đi theo hắn sao?

Triệu Trinh nhớ đến Thống soái Đông Khu quốc đã chết dưới hỏa dược của hắn, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tay bắt đầu vuốt ve mặt của Chu Tử, thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải ở cùng Chu Tử thạt dài thật lâu.

Ăn điểm tâm xong, Triệu Trinh cùng Chu Tử từ từ tản bộ về phía chánh viện, định thỉnh an mẫu thân.

Lúc đi tới bên hồ, Triệu Trinh quay đầu lại nhìn Chu Tử một cái, cảm thấy da thịt nàng trơn bóng mặt như hoa đào, cho là tất cả đều bởi vì công sức mà chính mình đã đổ vào, không khỏi rất tự mãn, lưng ưỡn càng thêm thẳng.

Mà Chu Tử vẫn luôn lặng lẽ quan sát hắn.

Lúc Triệu Trinh không ở trong phủ, nàng mới biết mình nhớ nhung hắn sâu đậm, mới biết Triệu Trinh quan trọng với mình biết bao.

Hiện tại, Triệu Trinh đã ở trước mặt nàng, mặc trên người một bộ thường phục màu trắng, bên hông tinh tế thắt một cái đai lưng hắc ngọc, sải bước

https://thuviensach.vn

đi có cảm giác thân thể phong lưu khí phách hiên ngang.

Nàng quả thật càng nhìn càng vui vẻ —— đây chính là nam nhân của nàng!

Lúc sắp đến chánh viện, Chu Tử thấy người phía sau đi theo còn xa, liền lặng lẽ đưa tay kéo tay Triệu Trinh ở trước mặt, nhỏ giọng hỏi: "Ngày mười ba tháng năm hôm đó chàng đã làm gì?"

Triệu Trinh chậm bước chân lại, dắt tay Chu Tử, vừa đi vừa nghĩ mà nói: "Vẫn luôn cưỡi ngựa lên đường, lúc nửa đêm trời tối trước không thôn xóm sau không cửa hàng, ngủ giữa đất hoang."

Chu Tử nghe thấy, cực kỳ đau lòng, biết sinh nhật hai mươi mốt tuổi, ngay cả mì Trường thọ Triệu Trinh cũng không được ăn, liền nói: "Vậy buổi tối thiếp làm mỳ trường thọ cho chàng ăn khuya!"

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nói: "Chu Tử, muốn ăn súp sủi cảo nàng làm."

"Dạ, chờ buổi tối trở về Diên Hi cư, liền đến phòng bếp nhỏ làm cho chàng!" Chu Tử vội hứa hẹn.

Triệu Trinh gật đầu một cái, vẫn cảm thấy trở lại vương phủ thật sự là quá hạnh phúc.

Cao Thái phi vừa thấy Triệu Trinh mang theo Chu Tử đến, vui mừng vô hạn, vừa liên tục không ngừng dặn dò Hoàng Oanh "Nhanh ôm tiểu thế tử tới", vừa lôi kéo tay Triệu Trinh muốn Triệu Trinh bước tới, cho mình nhìn thật kỹ một chút.

Triệu Trinh kéo tay của mẫu thân, quỳ xuống, hành đại lễ với mẫu thân.

https://thuviensach.vn

Cao Thái phi dìu hắn lên, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Chỉ cần con có thể khỏe mạnh an lành trở về, ta liền cảm tạ trời đất!"

Bà quan sát Triệu Trinh tỉ mỉ, nhìn xong lại sờ, sau đó nói: "Trinh nhi, con gầy đi!"

Ánh mắt của Cao Thái phi đã ươn ướt.

Bà dùng tay vuốt ve lưng Triệu Trinh, nửa ngày mới nói: "Ở trong phủ nghỉ ngơi thật tốt đi!"

Triệu Trinh "Dạ" một tiếng, ngồi xuống bên cạnh mẫu thân.

Lúc này tiểu thế tử được Nhũ Yến nắm tay dắt tới. Bé vừa thấy mẫu thân đứng sau ghế, liền nhao nhao muốn nhào tới, ngờ đâu lại thấy ngồi trước người mẫu thân là một nam nhân xa lạ.

Triệu Tử lập tức sững sờ, không biết là nên nhào về phía mẫu thân, hay nên có phản ứng khác.

Triệu Trinh vừa nhìn bộ dạng này của tiểu thế tử, cũng biết tám phần là thằng bé này đã quên mất cha mình. Hắn đứng dậy bước lên phía trước, bế tiểu thế tử lên, thử cảm giác ở tay một chút, cảm thấy hình như tiểu thế tử hơi béo, cũng cao lên một chút. Mặc khác, vui mừng lớn nhất là tiểu Thế tử đã biết tự mình đi bộ!

Sau khi người một nhà ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh vừa uống trà, vừa hỏi thăm Cao Thái phi: "Mẫu thân, đã tổ chức thôi nôi cho Triệu Tử chọn đồ vật đoán tương lai chưa?"

Một câu này hỏi ra, Cao Thái phi liền cười, mặt Chu Tử đỏ lên, chỉ có tiểu thế tử ngồi trong lòng Cao Thái phi, cầm trong tay một miếng bánh hạt dẻ, ăn rất vui vẻ, trên mặt và khóe miệng đều dính đầy bột bánh.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 106: Cha Con Tranh Đấu, Triệu Trinh Giành Thắng Lợi

Ánh mắt Triệu Trinh nhìn thẳng phía trước, cũng không nhìn về phía Chu Tử đứng ở phía sau mình, Chu Tử lại vẫn cảm nhận được uy thế của hắn, nháy mắt với Cao Thái phi.

Cao Thái phi cười một tiếng, bảo Nhũ Yến mang tiểu thế tử ra ngoài chơi.

Chu Tử chạy đuổi theo, dặn dò đôi câu, rồi mới trở về.

Nàng trở về, liền nhìn thấy mắt phượng của Triệu Trinh hơi nhíu lại trầm tĩnh như nước nhìn mình, trong lòng liền có chút ngượng ngùng, liếc nhìn Triệu Trinh, do dự một chút, mới nói: "Hôm chọn đồ vật đoán tương lai đó, có lẽ do thiếp thân không cho tiểu thế tử ăn no, kết quả là tiểu thế tử. . . . ."

Triệu Trinh đã sớm đoán được, cười như không cười nói: "Lúc Tiểu thế tử chọn đồ vật đoán tương lai, liền bắt lấy thức ăn?"

Chu Tử xấu hổ gật đầu một cái. Nàng thật lòng cảm thấy ngày chọn đồ vật đoán tương lai hôm đó, trong ánh mắt vô vàn trông đợi của mọi người, một tay tiểu thế tử nắm mẩu bánh Hoa Quế Cao, một tay siết mẩu bánh dứa, nhìn thế nào cũng đều là di truyền không tốt của mình —— đây cũng là một kẻ mê ăn vặt!

Triệu Trinh trầm ngâm, lại hỏi: "Kế tiếp thì sao?"

Chu Tử càng thêm xấu hổ, cúi đầu không nói lời nào.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhìn nàng, nhẹ nhàng bảo: "Nói đi!"

Lúc này Cao Thái phi đã sớm cười đến không ngừng được, cười nói: "Tiếp đến tiểu thế tử cũng không thèm quan tâm đến những người vây quanh nhìn thằng bé chọn đồ vật đoán tương lai nữa, quyết làm nhiều việc cùng lúc, nhét Hoa Quế Cao trong tay trái và bánh dứa trong tay phải vào miệng ăn hết! Ha ha!"

Triệu Trinh nghĩ đến trường hợp lúc đó, cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Triệu Trinh không dây dưa đề tài này nữa, Thế tử còn nhỏ, về sau có mình mỗi ngày đốc thúc dạy bảo, đương nhiên sẽ uốn nắn thành công, lớn lên sẽ thành cây lớn che trời!

Lúc này Triệu Hùng đưa quà tặng mà Vương Gia mang cho Thái phi nương nương cùng tiểu thế tử tới.

Triệu Trinh liên tục cưỡi ngựa chạy về, vì vậy quà tặng mang về cũng không nhiều.

Tặng cho Cao Thái phi, chủ yếu là chút vật trang trí vàng ngọc cùng tơ lụa thịnh hành..., lại có một cây lược gỗ đào do suốt đường từ Đông cương đến Kim kinh, Triệu Trinh ngồi trên xe ngựa tự mình mài khắc.

Triệu Trinh tặng cho tiểu thế tử chính là một phiên bản thu nhỏ bằng gỗ của thuyền lớn, cũng do hắn tự mình điêu khắc.

Chu Tử thấy Thái phi cùng tiểu thế tử đều có quà tặng, Triệu Trinh chỉ bỏ sót một mình mình, cũng có chút ghen tị, lặng lẽ liếc Triệu Trinh vài lần.

Sao Triệu Trinh lại không biết tâm tư của nàng, nhìn bộ dạng ghen tức của Chu Tử, trong lòng hắn cười thầm, trên mặt lại không lộ ra.

https://thuviensach.vn

Dùng cơm trưa xong, Triệu Trinh nói với Cao Thái phi một tiếng, đang muốn đưa Chu Tử trở về Diên Hi cư, tiểu thế tử lại vững vàng cất bước tiến lên, ngăn cản mẫu thân.

Bé ngửa mặt nhìn mẫu thân, tay nhỏ bé lôi kéo tay của mẫu thân, lúc lắc, mắt phượng nho nhỏ mang theo mong chờ vô hạn: "Mẹ, nghỉ ngơi! Mẹ, nghỉ ngơi!"

Đây là Triệu Tử tới đòi phúc lợi mỗi ngày —— mẫu thân đến phòng kề phía đông cùng ngủ trưa với bé.

Nhìn vẻ mặt không chút thay đổi đứng chờ mình ở cửa của Triệu Trinh, Chu Tử cũng muốn trở về cùng Triệu Trinh, nhưng lại nhìn phiên bản thu nhỏ siêu cấp đáng yêu của Triệu Trinh trước mắt một chút, trong lòng Chu Tử tràn đầy không nỡ.

Nàng nhìn Triệu Trinh, lại nhìn Triệu Tử, hai mỹ nam một lớn một nhỏ đều đang đợi mình, thật khiến người ta có cảm giác hạnh phúc kiêu ngạo lại khiến người ta khó có thể quyết định!

Triệu Tử thấy mẫu thân bất động, lại nhìn phụ thân, phát hiện phụ thân cũng đang nhìn mẫu thân, bé nghĩ phụ thân lại muốn tranh đoạt mẫu thân với mình, cõi lòng nho nhỏ rất buồn phiền: phụ thân hư này, luôn giành mẫu thân với con!

Bé liền tăng thêm chút hơi sức, muốn trực tiếp lôi mẫu thân đi: "Mẹ, nghỉ ngơi thôi!"

Chu Tử vừa nghe Triệu Tử non nớt nói lời trẻ con, tâm lập tức mềm nhũn, miệng đồng ý, mắt vẫn còn nhìn Triệu Trinh, hai chân cũng đã theo Triệu Tử đi về phía phòng kề phía đông rồi.

Triệu Trinh vừa thấy Chu Tử sắp bị tiểu thế tử kéo đi, hiểu đây chính là cuộc chiến tranh chấp lâu dài của cha và con trai, trận chiến mở màn mình

https://thuviensach.vn

đã bất lợi.

Hắn sải bước chạy theo, vung tay bế Triệu Tử lên, nói: "Cùng trở về thôi!"

Ba người cùng nhau từ biệt Cao Thái phi, trở về Diên Hi cư.

Phiền phức thật sự, bắt đầu từ giờ khắc trở về phòng ngủ này.

Triệu Tử vừa vào phòng ngủ, liền bò lên giường, cũng gọi mẫu thân mau tới ngủ trưa với bé.

Nào ngờ, vào lúc này, chẳng những gọi được mẫu thân tới, ngay cả phụ thân cũng theo tới.

Thấy phụ thân cũng có ý muốn ngồi lên giường, Triệu Tử bèn khóc lớn, ôm mẫu thân, nhất định bảo phụ thân ra ngoài, để mình ngủ cùng mẫu thân.

Chu Tử thương con trai, vừa dỗ dành Triệu Tử, vừa nói với Triệu Trinh: "Chàng đến giường mềm nghỉ ngơi trước đi, thiếp dỗ Triệu Tử ngủ xong sẽ đến chỗ chàng."

Triệu Trinh lại không nuông chìu Triệu Tử, hắn bước nhanh về phía trước, bới Triệu Tử ngập nước mắt đang giương nanh múa vuốt từ trên người Chu Tử xuống, trực tiếp ôm ra ngoài, đi tới cửa nội viện Diên Hi cư, ném cho Hàn Tử Xuyên đang chờ sai việc trong phòng trị sự: "Mang tiểu thế tử ra thư phòng bên ngoài chơi!"

Dứt lời, tự hắn trở về nội viện.

Chu Tử thấy Triệu Trinh trở về một mình, không thấy tiểu thế tử đâu, vội hỏi: "Tiểu thế tử đâu rồi?"

Triệu Trinh vừa cởi quần áo, vừa lạnh nhạt nói: "Ném rồi!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử: ". . . . . ."

Triệu Trinh cởi áo khoác, nằm xuống giường, nhìn Chu Tử loay hoay trước cửa sổ tìm kiếm tiểu thế tử, rất không bình tĩnh gọi: "Còn không qua đây?"

Chu Tử đi tới, cũng cởi áo khoác, nằm nghiêng xuống bên cạnh Triệu Trinh. Cánh tay dài của Triệu Trinh duỗi ra, kéo Chu Tử vào trong lồng ngực mình.

Một lát sau, Chu Tử nâng bụng, chậm rãi lật người lại, biến thành trạng thái mặt đối mặt với Triệu Trinh, sau đó tiến tới hôn môi Triệu Trinh một cái, cười híp mắt hỏi: "Vương gia của thiếp à, quà của thiếp thân đâu?"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nói: "Nàng ngoan một chút, nghe lời một chút, mấy ngày nữa có thể quà sẽ đến!"

Chu Tử vừa nghe, bèn rất tò mò, lại quấy rầy một chút, thấy Triệu Trinh thật sự không muốn nói thêm nữa, không thể làm gì khác hơn là phẫn nộ rúc vào trong ngực Triệu Trinh, rất nhanh liền ngủ say.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, nằm trong phòng ngủ mát lạnh, nằm trên giường mềm mại, thoải mái dễ chịu vui sướng ngủ giấc trưa, ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh lại mới đứng dậy.

Hắn vừa tỉnh, Chu Tử cũng tỉnh theo, vội vàng đứng dậy hầu hạ Triệu Trinh.

Chu Tử đứng trước người Triệu Trinh, tay giúp hắn sửa sang lại thường phục mùa hè, trong lòng nghĩ đến Triệu Tử. Người nàng phục dịch Triệu Trinh, tâm lại như chim nhỏ giang cánh bay ra ngoài, không ngừng tìm kiếm: tiểu thế tử đâu rồi, sao còn chưa trở lại?

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lườm nàng một cái, lúc này Chu Tử mới chuyên tâm, buộc đai lưng lại cho Triệu Trinh. Thắt lưng của Triệu Trinh mảnh khảnh, sau khi nàng buộc đai lưng, lại dùng cánh tay vòng qua, vẫn cảm thấy rất nhỏ, trong lòng có chút ghen tỵ, tay bèn bấm hông của Triệu Trinh.

Triệu Trinh bị nàng sờ sờ ôm ôm ấp ấp vừa bấm vừa vặn, khiến tinh thần sảng khoái, cứ mặc cho nàng làm.

Lúc Triệu Trinh không ở trong phủ, Chu Tử rảnh rỗi đến hốt hoảng; Triệu Trinh trở về phủ, hắn cần phải độc chiếm Chu Tử, sai bảo Chu Tử như một con quay. Hắn thích thú ngồi nơi đó, nhìn Chu Tử vì mình không ngừng ra ra vào vào, trong lòng liền cảm thấy hạnh phúc.

Khi đêm đến, Hàn Tử Xuyên mới dẫn hai gã sai vặt tiễn tiểu thế tử trở về.

Tiểu thế tử bị Hàn Tử Xuyên mang đi, trước tiên đến Tiền viện vương phủ gặp rất nhiều người, sau đó lại ăn không ít điểm tâm ngon, cuối cùng còn đến bờ hồ chèo thuyền, cực kỳ mới mẻ, cực kỳ vui vẻ, vô cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, trên con thuyền lắc lư đắp áo khoác của Hàn Tử Xuyên mà ngủ một canh giờ.

Lần này có lẽ Triệu Trinh đã tính toán thật kỹ lưỡng đâu ra đó rồi, sau khi hắn ngủ trưa dậy liền ở mãi trong nội viện Diên Hi cư, cũng không để Chu Tử rời khỏi tầm mắt của mình, cứ ngây ngô như vậy, nhìn Chu Tử bận rộn.

Buổi tối ngày hôm đó, rốt cuộc Triệu Trinh cũng được ăn canh sủi cảo Chu Tử tự làm mà mình mong nhớ đã lâu, cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Ngày hôm sau, đến lúc ngủ trưa, tiểu thế tử đang có ý đồ muốn kéo Chu Tử cùng ngủ trưa, Triệu Trinh lại gọi Hàn Tử Xuyên tới, bảo hắn đưa tiểu thế tử ra ngoài chơi.

https://thuviensach.vn

Tiểu thế tử vừa nhìn thấy Hàn Tử Xuyên, lập tức nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ hôm qua, lập tức ném mẫu thân ra tận sau ót, thật vui vẻ để Hàn Tử Xuyên ôm ra ngoài.

Triệu Trinh bưng chung trà uống một hơi, thấy tiểu thế tử thất bại lần nữa trong trận chiến cướp đoạt Chu Tử với mình, cực kỳ vừa lòng.

Cao Thái phi và Chu Tử thấy dáng vẻ hứng trí khi chiến thắng con trai của Triệu Trinh, không khỏi nhìn nhau, mặt đều là nụ cười.

Buổi chiều ngày hôm đó, lúc Triệu Trinh ôm Chu Tử ngủ trưa, Triệu Tử theo Hàn Tử Xuyên đến núi giả chơi, sau đó lại đi vọc nước, cuối cùng chơi mệt, bị Hàn Tử Xuyên ôm đến thư phòng bên ngoài ngủ một giấc.

Ngày thứ ba, Triệu Trinh cũng theo cách đó, Triệu Tử lại bị Hàn Tử Xuyên mang ra ngoài chơi.

Ngày thứ tư cũng như thế.

Ngày Thứ năm, sau khi Triệu Trinh, Chu Tử và Triệu Tử dùng qua cơm trưa ở chỗ Cao Thái phi, người một nhà ngồi cùng nhau trò chuyện.

Tiểu thế tử ngồi không yên, cứ một lát là nằm úp sấp ở cửa chánh đường nhìn ra ngoài, sau đó lại chán nản thất vọng quay về, cứ một lát lại xem một chút, đương nhiên vẫn là thất vọng.

Cao Thái phi, Triệu Trinh và Chu Tử đều biết là bé đang đợi Hàn Tử Xuyên tới, đều âm thầm buồn cười, tuy nhiên cũng không nói toạc ra, cười nhìn tiểu thế tử chạy tới chạy lui.

Một hồi lâu, Hàn Tử Xuyên vẫn không đến. Tiểu Triệu Tử hoạt động đôi chân mập, đi tới trước mặt Triệu Trinh, mắt xếch đen kịt nhìn phụ vương, non nớt nói: "Phụ thân, Phan Phan!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghe không hiểu, nhưng Triệu Trinh nghe liền hiểu, biết Triệu Tử nói là "Xuyên Xuyên", hắn dặn dò Hoàng Oanh: "Ra ngoài gọi Hàn Tử Xuyên vào đi!"

Hàn Tử Xuyên mang theo hai gã sai vặt đang đợi bên ngoài chánh viện, nghe Hoàng Oanh nói, liền theo Hoàng Oanh nhanh chóng tới thỉnh an Vương Gia, Thái phi nương nương cùng Chu trắc phi.

Cao Thái phi vừa nhìn, liền thấy Hàn Tử Xuyên đại khái khoảng mười bảy mười tám tuổi, dáng vẻ tuấn tú, cử chỉ lễ độ, rất chững chạc, liền thăm hỏi mấy câu, sau đó thưởng một thỏi vàng nén.

Chu Tử sớm đã nghe Ngân Linh kể lể, nói Hàn Tử Xuyên này thoạt nhìn yếu ớt, thật ra võ công lại rất cao, hơn nữa là người cực kỳ cẩn trọng, bản lãnh cũng rất lớn, trừ việc không thể tự mình sinh đứa bé ra, hầu như không việc gì không làm được.

Nàng rất cảm kích mấy ngày nay Hàn Tử Xuyên tận tâm tận lực mang theo tiểu thế tử, muốn rộng tay ban thưởng, nhưng lại không thể vượt mặt Cao Thái phi, liền thưởng một thỏi bạc nén, nghĩ rằng về sau có cơ hội lại ban thưởng.

Sau khi Hàn Tử Xuyên dẫn tiểu thế tử đi, Triệu Trinh liền đưa Chu Tử về. Mãi cho đến khi vào phòng ngủ, thấy bên cạnh không còn ai, Chu Tử mới nhỏ giọng oán giận Triệu Trinh: "Trên đời có ai làm cha như chàng không? Chẳng những ghen tỵ với con trai mình, còn tính kế con trai của mình!"

Triệu Trinh lại làm như không nghe thấy, im lặng không lên tiếng đứng đó, tỏ vẻ chờ đợi Chu Tử cởi áo khoác cho mình.

Hắn đã sớm phát hiện Hàn Tử Xuyên là một nhân tài hiếm có, cho nên có lòng dùng Triệu Tử để dò xét, hơn nữa còn phái người âm thầm quan sát. Nếu ngay cả đứa trẻ nhỏ như Triệu Tử mà Hàn Tử Xuyên cũng có thể

https://thuviensach.vn

giải quyết, cho thấy hắn ta thật sự co được giãn được, như vậy mình đã có thể giao trách nhiệm nặng nề cho hắn ta rồi.

Dĩ nhiên, những lời này không thể nói với Chu Tử.

Mặc dù trong miệng Chu Tử oán trách mấy câu, nhưng vẫn tiến lên cởi quần áo giúp hắn.

Sau khi Triệu Trinh cởi bỏ áo khoác, đang muốn bước đến bên giường, lơ đãng liếc mắt nhìn Chu Tử, lại phát hiện Chu Tử có chút mất hứng. Hắn cũng không mềm giọng nhẹ lời, chỉ khom lưng bế Chu Tử lên, miệng nói: "Bổn vương ngủ cùng nàng để chuộc lỗi, thế nào?"

Chu Tử đưa tay vỗ nhè nhẹ lên mặt hắn, không tự chủ được mà cười: "Chàng thật bại hoại!"

Từ đó về sau, Hàn Tử Xuyên thành nam bảo mẫu chuyên trách của tiểu thế tử, mà Chu Tử, lại lần nữa trở về trạng thái bị Triệu Trinh độc chiếm.

Một hôm, Cao Thái phi mang theo tiểu thế tử, cùng đám người Hoàng Oanh Nhũ Yến đến Chùa Bồ Đề dâng hương tạ lễ thần linh.

Sau khi Triệu Trinh tiễn mẫu thân đi rồi, mới nói với Chu Tử: "Đi thôi, dẫn nàng đi xem quà tặng đã chuẩn bị cho nàng!"

Quà tặng này của Triệu Trinh, suốt khoảng thời gian gần đây, vẫn treo lơ lững trước mặt Chu Tử, khiến Chu Tử ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, quà tặng này vẫn khó với tới ; chờ đợi đã lâu, Chu Tử đã không ôm hy vọng gì nữa, không ngờ Triệu Trinh lại nói đến.

Ôm loại cảm giác hạnh phúc mất đi mà có lại này, Chu Tử ngồi kiệu mềm, thật vui vẻ theo Triệu Trinh đang cưỡi ngựa mà rời phủ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 107: Giỏi Dùng Kế, Một Mũi Tên Trúng Ba Con Nhạn

Trong đại chánh điện ở hoàng cung Kim kinh, Chu Thái hậu đang cùng quần thần bàn luận về việc đi hay ở của các phi tần.

Chu Thái hậu hạ ý chỉ yêu cầu đưa tất cả các phi tần không con đến Cảnh lăng thủ tiết cho tiên hoàng, mà trong các đại thần không ít người có muội muội hoặc nữ nhi thuộc nhóm này, khiến bọn họ chống đối mãnh liệt.

Chu Thái hậu làm như vậy, cũng không phải là vô căn cứ, vương triều từng có tiền lệ, những năm đầu Cảnh Thâm đế, do Hoàng đế còn nhỏ yếu, Thái hậu phụ chính, vì thanh tẩy cung đình, các phi tần của tiên đế đều bị đưa vào hoàng lăng thủ tiết cho tiên đế.

Vừa bắt đầu khí thế của Chu Thái hậu rất cao, kiên trì có lý lẽ có căn cứ, sau đó, sau khi được Cao thừa tướng cầm đầu nhóm đại thần đồng ý điều kiện của nàng, rốt cuộc Chu Thái hậu cũng dịu lại, công bố, nếu nhà mẹ đẻ của các phi tần này có năng lực lập am trong phủ, để các phi tần có thể để tóc tu hành, nàng liền cho phép những người này trở về nhà mẹ, hơn nữa những phi tần chưa từng được sủng hạnh cũng chiếu theo đó mà làm.

Yêu cầu của Chu Thái hậu là, trước khi tiểu hoàng đế mười sáu tuổi có thể tự mình chấp chính, hắn có thể sống trong hoàng cung Kim kinh, cũng có thể ngự giá đến phủ Nam An vương, tự mình nhận sự dạy dỗ của giám quốc đại nhân.

Trong lòng Cao lão Thừa Tướng cùng các đại thần hiểu rất rõ ràng, đây là Chu Thái hậu muốn Hoàng đế và Nam An vương càng thêm gần gũi,

https://thuviensach.vn

cũng cố ngôi vị của tiểu hoàng đế.

Nếu là như vậy, địa vị chính phi của Nam An vương tất nhiên sẽ rơi vào tay vị Chu trắc phi cũng chính là tỷ tỷ của Chu Thái hậu kia; hơn nữa tiểu hoàng đế gần gũi với Nam An vương, sợ rằng ngôi vua của hắn sẽ càng thêm vững chắc, mà đối với Nam An vương, chỉ sợ cũng là chuyện tốt —— Hoàng đế lớn lên bên người hắn, tất nhiên lòng sẽ luôn nghiêng về phía hắn; hay đối với tiểu Thế tử của Nam An vương, cũng là chuyện tốt, chẳng những là đường đệ còn là biểu đệ ruột thịt, tương lai Tiểu Hoàng thượng và hắn cũng sẽ sớm chiều ở cùng nhau.

Mặc dù Chu Thái hậu còn trẻ tuổi, vẫn chưa tới hai mươi, nhưng ý định đúng là cực kỳ chu đáo, kế sách của nàng đúng là một mũi tên mà trúng cả ba con nhạn, đã suy tính vì tỷ tỷ Chu trắc phi ruột thịt của mình, lại suy tính vì con trai tiểu hoàng đế của mình, quan trọng nhất là, để cho tiểu hoàng đế ở lại phủ Nam An vương, về mặt tình cảm cũng kéo gần khoảng cách giữa tiểu hoàng đế và Nam An vương.

Rốt cuộc là ai đã nghĩ ra chủ ý này giúp nàng?

Cao lão Thừa Tướng suy nghĩ từ nhiều khía cạnh, trên thực tế mặc dù cảm thấy không ổn, nhưng Nam An vương là cháu ngoại của lão, hơn nữa người già thường quan tâm đến con cháu, lão có cháu gái vẫn còn chịu khổ trong cung, đương nhiên ném chuột sẽ sợ vỡ bình, đồng ý toàn bộ yêu cầu vô lý của Chu Thái hậu.

Từ đại chánh điện bước ra ngoài, Chu Thái hậu đi phía trước, tiểu hoàng đế được thủ lĩnh nữ quan - Ngọc Hương ôm theo sát bên cạnh, phía sau chính là đại thái giám Tiền Liễu Đức, một đoàn cung nữ thái giám đi ở phía sau cùng.

Trước mặt xuất hiện một biển hoa, tất cả đều là hoa hồng từ Tây Vực tiến cống, là giống hoa quý, hoa hồng nở tươi đẹp, hồng hào đáng yêu, Chu

https://thuviensach.vn

Thái hậu ngừng lại, đứng nhìn biển hoa trước mắt trong chốc lát, không nhịn được ngắt một đóa cầm trong tay.

Kim tiêu thịnh hành việc cài hoa, mặc kệ là nam hay nữ, là nghèo hay giàu, đều lưu hành tục vào mùa hoa nở liền cài một đóa, Chu Bích cũng không ngoại lệ, rất muốn cầm đóa hoa xinh đẹp trong tay cắm vào búi tóc.

Ngọc Hương còn chưa lên tiếng, Đại Thái giám "Tiền Liễu Đức" đã bước lên trước, cất giọng không thể ngửi nổi nói: "Bẩm Thái hậu, giờ còn đang là quốc tang. . . . . ."

Chu Thái hậu thở dài, lông mày cau nhẹ không thể nhận ra, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp biến thành bộ mặt khổ qua nhìn mà buồn cười, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường, ngắt lấy đóa hồng tiếp tục đi về phía trước.

"Tiền Liễu Đức" nhìn bóng lưng của nàng, lúc này mới ý thức được, vị Chu Thái hậu này, mặc dù là Thái hậu cao quý nhất nước, thật ra cũng chỉ là một vị thiếu nữ xinh đẹp mười bảy đang tuổi dậy thì.

Trong thành Nhuận Dương ở Nam Cương, Chu Tử ngồi kiệu mềm, đang đi theo Triệu Trinh mặc thường phục xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ.

Thỉnh thoảng nàng nhấc màn kiệu nhìn Triệu Trinh trước mặt, lại phát hiện con đường phía trước càng ngày càng quen thuộc, thì ra là đã đến ngõ nhỏ Yến tử ở phường Phúc Thọ.

Đến trước cửa tiểu viện nơi ẩn núp của Chu Tử khi rời nhà trốn đi lần trước, Triệu Trinh xuống ngựa trước, ném dây cương cho gã sai vặt Lâm Tiêu Sấu, tự mình đỡ Chu Tử xuống kiệu.

Bọn nha hoàn sai vặt tự theo một cửa hông khác vào mở của tiểu viện.

https://thuviensach.vn

Vừa vào cửa, Chu Tử liền phát hiện tiểu viện của mình đã thay đổi dáng vẻ.

Đối diện cửa viện là một bức tường bình phong khắc hoa xây làm cổng, phía trên bò đầy dây Lăng tiêu đang nở hoa. Từ cổng tường bình phong đi dọc theo hành lang có tay vịn bên hông, phát hiện ở dãy tường xây làm bình phong ở cổng sau trồng một khóm trúc lớn xanh biếc, cây đào trong sân vẫn còn, hôm nay lá xanh đầy cành, nhưng cái đình nhỏ thì lại không nhìn thấy bóng dáng, thay vào đó là một ngôi nhà trúc nhỏ dựng từ cây trúc xanh, cửa sổ bốn phía của ngôi nhà trúc đều mở, có thể thấy bàn ghế bằng trúc xanh bên trong, phía trên bày bộ dụng cụ uống trà cũng là bằng trúc xanh.

Triệu Trinh dắt tay Chu Tử, đi từ từ dọc theo hành lang có tay vịn về phía trước, đi thẳng đến trước cửa chánh phòng.

Ngôi nhà ngói xanh ba gian một viện chính hai nhà kề ban đầu nay đã đổi thành ngôi nhà gỗ trước mặt, trên cửa gỗ khắc hoa dán lụa mỏng xanh nhạt, như màn lụa mỏng trong mộng, mông lung mà mê ly.

Triệu Trinh đỡ Chu Tử bước qua bậc cửa, vào phòng khách.

Trong phòng khách cũng hoàn toàn thay đổi, ba gian phòng dùng bình phong gỗ đỏ tử đàn ngăn cách, phòng khách tinh xảo, đồ đạc trong phòng khách cũng khéo léo tinh xảo, đều làm từ gỗ đỏ tử đàn.

Chu Tử bước vào phòng ngủ trước, phát hiện bên trong đổi thành bộ giường gỗ hoa lê mình yêu thích nhất, trước màn cửa sổ bằng lụa mỏng xanh lá, bày một bàn trang điểm khắc hoa tinh xảo, phía trên bày một cái gương nho nhỏ.

Triệu Trinh dắt Chu Tử đi tới trước giường, dùng ngọc câu móc màn lụa mỏng màu trắng lên, ôm lấy Chu Tử, đặt nàng lên chăn nệm mềm mại.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ngồi ở trên giường tò mò nhìn loạn xung quanh, lúc này mới phát hiện ra trên giường là nệm bằng gấm màu trắng bốn góc thêu trúc xanh, trên mặt chăn mỏng trải giường cũng là màu trắng thêu trúc xanh, đến cả hai cái gối mềm cũng là màu trắng thêu trúc xanh.

Triệu Trinh ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, nâng hai chân Chu Tử lên, nhẹ nhàng đỡ Chu Tử ngã xuống giường, sau đó cầm hai chân Chu Tử, cởi giầy Chu Tử, mình cũng nằm xuống theo, sau đó giơ một tay lên, kéo màn lụa trắng xuống.

Chu Tử cảm thấy như giật mình trong mộng.

Đây có lẽ là tình cảnh vợ chồng đẹp nhất trong lòng nàng, xuân ý dào dạt như vậy, đặc biệt khéo léo đến thế.

Nàng nghiêng người, dựa lưng vào Triệu Trinh, trong lòng cảm động không thôi.

Triệu Trinh thấy nàng vẫn không nói gì, biết trong lòng nàng cảm động, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, ôm lấy Chu Tử, kéo chăn mỏng đắp lên Chu Tử và mình, sau đó nói: "Ngủ một chút đi, ngủ dậy sẽ cho nàng ăn thật ngon!"

"Dạ." Chu Tử nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Trước khi đến Triệu Trinh đã dặn dò trước, cho nên trong phòng đã để băng, mát lạnh, không chịu ảnh hưởng của thời tiết nóng bức bên ngoài. Mông Chu Tử dán lên bụng Triệu Trinh, thân thể cố hết sức co lại lui về phía sau, ép sát vào người Triệu Trinh. Nàng thích cứ như vậy rúc vào ngủ trong ngực Triệu Trinh, tựa như làm vậy là có thể bù lại mấy tháng trời cô đơn quạnh quẻ gối đầu ngủ một mình.

Tay Triệu Trinh nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực nàng, thân thể nàng được vỗ về chơi đùa rất thoải mái, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, từ từ liền ngủ mất.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ngủ thẳng đến gần tối mới tỉnh lại, nàng vừa tỉnh liền cảm thấy cứng rắn của Triệu Trinh từ phía sau đang chỉa vào mình, tiện tay đưa ra nắm lấy, không hề ngoài ý muốn nghe được tiếp hít sâu của Triệu Trinh. Chu Tử cười một tiếng, nghịch ngợm nắm lấy phía sau cọ sát vài cái. Triệu Trinh vốn muốn cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, thấy nàng nghịch ngợm như vậy, cũng không nhịn nữa, giơ tay lên cởi quần lót của nàng, nhắm ngay vị trí mà cọ xát.

Sau khi hai người ân ái, tinh thần Triệu Trinh sảng khoái phát hiện Chu Tử đã mềm nhũn nằm trên giường, hắn ôm lấy Chu Tử, đến phòng tắm bố trí phía sau phòng ngủ.

Trước khi sửa sang ngôi nhà này, Triệu Trinh sai người mua luôn cả căn nhà phía đông, phía bắc cùng phía tây với giá cao, sau khi gom thành một liền tiến hành xây dựng lại, bây giờ nhà này nhìn tuy nhỏ, thật ra thì xét theo diện tích mà nói, đã lớn hơn trước gấp ba lần rồi.

Tắm rửa xong bước ra ngoài, hai người nắm tay đi tới căn nhà nhỏ trong viện Lục Trúc.

Bên trong đã dọn trà bánh tinh xảo lên.

Triệu Trinh không thích ăn những thứ này, hắn ngồi đó, nhìn Chu Tử ăn thật ngon lành, cảm thấy cũng là một loại hưởng thụ.

Sau khi Chu Tử ăn mấy miếng điểm tâm, Triệu Trinh bưng chén sứ trắng hoa văn hình lá cỏ màu xanh trước mặt Chu Tử lên, nếm thử một miếng trà lá trúc bên trong, cảm thấy độ ấm vừa phải, lúc này mới đưa chén trà đến khóe miệng Chu Tử.

Chu Tử liền nâng tay hắn uống vài ngụm, sau đó lại tiếp tục ăn điểm tâm.

https://thuviensach.vn

Nàng rất thích ăn mấy món điểm tâm ngọt, nhất là bánh nhân đậu, bánh nhân hạt dẻ, bánh nhân hạt sen và bánh nhân mứt táo, thích không nhịn được.

Triệu Tử cũng giống hệt nàng, đặc biệt thích ăn những món điểm tâm ngọt.

Triệu Trinh ở bên cạnh nhìn một lát, lấy từ trên người Chu Tử xuống một mảnh khăn lụa vuông, dùng sức lau lau mảnh vụn điểm tâm dính trên khóe miệng Chu Tử, quở nhẹ: "Nàng bao nhiêu tuổi rồi, giống hệt Triệu Tử hà!"

Ánh mắt Chu Tử sáng lên, liền vội uống một hớp nước trà trong tay Triệu Trinh, lúc này mới hỏi: "Chàng đã nghĩ tên cho đứa bé trong bụng thiếp chưa?"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 108: Đêm Giữa Hè, Chu Tử Lâm Bồn

Triệu Trinh lại cho Chu Tử uống một ngụm nước, rồi mới nói: "Gọi là Triệu Sam đi!"

Lúc này Chu Tử chợt nhớ đến nhủ danh Bánh Bao nhỏ của Triệu Tử, không khỏi vui vẻ, nàng cúi đầu, mím môi cười trộm, trong bụng nghĩ nên gọi là màn thầu nhỏ, hay là bánh trôi nhỏ, hay nên gọi là sủi cảo nhỏ nhỉ?

Nàng thầm nghĩ: nếu như vẫn là bé trai, liền gọi là màn thầu nhỏ; nếu như là bé gái, liền gọi là bánh trôi nhỏ!

Triệu Trinh dường như có thể nhận được sóng điện não của nàng, liếc nàng một cái, nghiêm mặt nói: "Không được gọi là màn thầu nhỏ!"

Chu Tử ngẩng đầu lên, mắt to mỉm cười nhìn hắn: "Dạ!"

"Cũng không cho gọi là sủi cảo nhỏ, bánh trôi nhỏ!"

"Dạ, vương gia của thiếp!"

Triệu Trinh thấy bỗng nhiên Chu Tử lại ngoan ngoãn như thế, không khỏi có chút nghi ngờ, nhìn Chu Tử một cái, phát hiện hai mắt nàng cũng đang lấp lánh nhìn mình. Triệu Trinh hơi trầm ngâm một chút nói: "Chắc mẫu thân đã về rồi, chúng ta cũng trở về thôi!

Chu Tử gật đầu một cái, đứng lên.

Triệu Trinh đưa tay dắt nàng, vừa đi vừa nói: "Về sau căn nhà này sẽ để lại cho nàng, lúc nhàn rỗi có thể thưa với mẫu thân và ta, tới đây ở vài

https://thuviensach.vn

ngày."

Chu Tử dạ một tiếng, lại cười đùa nói: "Nơi này xây dựng đặc biệt tinh xảo như vậy, hoàn toàn có thể là chỗ để chàng ‘kim ốc tàng kiều’, sao lại đưa cho thiếp?"

Triệu Trinh nhìn nàng một cái: "Nàng không phải là mỹ nhân sao!"

Chu Tử nhất thời vui vẻ, thân thể cũng dựa vào người Triệu Trinh.

Bọn nha hoàn sai vặt xuất hiện, Triệu Trinh liền buông tay nàng ra.

Buổi tối, Triệu Trinh cùng Chu Tử ở phòng trong chánh viện của Thái phi nương nương chơi với Triệu Tử thật lâu.

Gần đây Triệu Tử đều cả ngày đi theo Hàn Tử Xuyên chạy chơi đùa khắp nơi bên ngoài, ăn nắng đen không ít, cũng gầy đi một ít, chỉ là nhìn qua rất bền chắc. Lời bé biết nói không nhiều lắm, tuy nhiên hứng thú nói chuyện lại rất dồi dào, vừa lên tiếng liền vung hai tay, khoa tay múa chân nói liên tục, kể cho mẫu thân những việc học được hôm nay: ". . . . . Đầu trọc. . . . . Niệm kinh. . . . . A. . . . . A di. . . . . ." Bé khoa tay múa chân nói.

Triệu Trinh ở bên cạnh mỉm cười lắng nghe.

Nhìn con trai lớn có diện mạo giống mình, trong lòng cũng tràn đầy yêu thương, trong nháy mắt cũng muốn làm theo Chu Tử, hôn lên mặt Triệu Tử.

Trong lòng Triệu Trinh suy nghĩ: hay là chờ thêm mấy năm nữa hãy để thằng bé dọn ra? Nên để thằng bé ở cùng tổ mẫu nó thêm mấy năm? Hay là chờ mấy khu viện xây xong rồi hãy nói!

https://thuviensach.vn

Bánh Bao nhỏ không biết suy nghĩ trong lòng cha bé, sau khi kể lể một phen, nói mệt, liền uốn éo nhìn về phía Nhũ Yến muốn uống nước: "Khát, nước!"

Nhũ Yến lập tức bưng một chén nước tới, Triệu Tử uống nước xong, nói tiếp.

Buổi tối, dưới sự giám sát của Chu Tử, Triệu Trinh bị buộc uống hai chén canh gà.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Chu Tử tỉ mỉ chăm sóc và mỗi ngày đều uống canh bổ thân, da thịt Triệu Trinh trắng ra không ít, dưới da mặt cũng nhiều thêm chút thịt, xem ra không còn gầy nữa, ngược lại có vẻ càng đẹp mắt.

Lúc hai người ở cùng nhau, Chu Tử thường nhìn qua xem lại, nhìn không dứt, cuối cùng chọc Triệu Trinh luôn bình tĩnh phải nổi nóng.

Tắm xong, Triệu Trinh sai người đặt giường êm trong sân nội viện Diên Hi cư, phía trên trải chiếu cỏ mịn, hắn nằm lên gối đầu phía trên, Chu Tử ngồi một bên cầm quạt lay động quạt cho hắn.

Lúc này là mười lăm tháng sáu, bầu trời treo một vầng trăng tròn vàng rực, rắc vạn ánh sáng ra xung quanh.

Triệu Trinh nằm thật lâu, một câu cũng không nói. Hắn vẫn còn tiếp tục suy tư đến vấn đề ở chiến trường Đông cương: rốt cuộc chiến tranh với Đông Khu quốc có thật cần thiết hay không.

Chu Tử biết hắn đang có tâm sự, cũng không quấy rầy hắn, chỉ ở bên cạnh hắn.

Diên Hi cư cách hồ lớn cũng không xa, lúc này đêm khuya yên tĩnh, tiếng ếch kêu oàng oạc trong hồ không biết từ khi nào cũng truyền đến,

https://thuviensach.vn

trong góc viện truyền đến tiếng côn trùng kêu to, cách đó không xa có trồng hai gốc hoa hồng, mùi thơm nhàn nhạt theo gió bay tới, trong không khí trăng thanh gió mát hoa thơm ếch kêu như thế, không biết từ lúc nào Chu Tử nằm xuống dựa vào Triệu Trinh, rất nhanh liền ngủ mất.

Trong thành Kim kinh, cực kỳ náo nhiệt.

Hôm nay là ngày các phi tần trong cung của tiên đế rời cung về nhà mẹ đẻ vấn tóc tu hành cầu phúc cho tiên đế, trời mới vừa tờ mờ sáng, xe ngựa của tất cả các phủ đã chờ đầy trên quảng trường trước cửa cung.

Thanh Vân Điện nơi Chu Thái hậu ở, tùng bách thẳng đứng, trang nghiêm. Trước khi những cung phi kia rời cung, cũng phải tới nơi này tạ ơn từ giã Chu Thái hậu.

Ban đầu là mấy phi tần chưa được sủng hạnh, bao gồm hai vị tiểu thư Cao gia. Sau đó, các phi tần mà tiên đế gieo giống ân sủng rộng khắp bắt đầu lục tục kéo đến.

Những Phi tần này, lúc bái kiến Chu Thái hậu trong vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng đều mang theo đau thương, lúc rời cung cũng không tự chủ được mà toát ra một chút sắc mặt vui mừng —— rốt cuộc cũng được thoát khỏi cái nhà tù hoàng cung to lớn này rồi!

Hứa Nghi phi và Tống Thục phi lúc trước, bây giờ là Hứa Thái phi và Tống Thái phi cũng cùng tới, bởi vì đang là quốc tang, hôm nay họ mặc quần áo đều là màu trắng, trên đầu dùng một cây trâm cứng vấn búi tóc đạo sĩ, trên mặt không son phấn, nhìn có vẻ tiều tụy.

Tiến vào chánh điện Thanh Vân Điện, họ ngẩng đầu nhìn Chu Thái hậu ngồi trên cao một cái, trong lòng tràn đầy mỉa mai: cuối cùng chúng ta cũng có một ngày rời đi, ngươi thì sao? Cho dù ngươi là Thái hậu cao quý, cả đời ngươi lại phải ở lại cung đình buồn chết người này, không chết không rời, đến chết cũng không rời!

https://thuviensach.vn

Họ thu ánh mắt lại, rũ mi mắt xuống, uyển chuyển quỳ xuống: "Thiếp thân đến từ giã Thái hậu nương nương, chúc Thái hậu nương nương hưởng thọ lâu dài mãi mãi tươi trẻ!"

Chu Bích nghe được châm chọc trong lời họ nói, khóe miệng vẫn mang nụ cười, lộ vẻ mặt hiền từ, nói: "Sau khi trở về phủ, nhất định phải dốc lòng tu hành, ăn uống chay tịnh, tụng kinh mỗi ngày, như thế mới có thể rửa sạch tội nghiệt trên người, cũng là cầu phúc cho tiên đế."

Nàng dừng một chút, lại nói: "Cách một khảng thời gian trong cung sẽ phái người đến tất cả các phủ kiểm tra. Các ngươi đứng dậy cả đi!"

Hứa Thái phi, Tống Thái phi lại quỳ gối xuống, sau đó đứng dậy lui về phía sau rời đi. Lúc này họ không thể thiếu lễ nghi, lưu lại nhược điểm cho Thái hậu.

Đến gần tối, Chu Bích dặn dò "Tiền Liễu Đức": "Ngươi dẫn người đi thống kê số lượng Phi tần rời cung và ở lại một lần nữa đi!"

"Tiền Liễu Đức" dạ một tiếng, rồi mang theo mấy tiểu thái giám đi ra ngoài.

Buổi tối, trước khi thắp đèn, "Tiền Liễu Đức" đã trở lại, đi theo phía sau là tiểu thái giám hai tay ôm sổ sách.

"Tiền Liễu Đức" cất cao giọng nói: "Bẩm Thái hậu, Phi tần trong hậu cung của tiên đế tổng cộng có 4485 vị, trong đó đã sủng hạnh 1415 vị; hôm nay có 316 vị rời cung, trước mắt trong cung còn lại 4169 vị Phi tần, trong đó đã sủng hạnh là 1231 vị, chưa sủng hạnh là. . . . . ."

Sau khi nghe hắn bẩm báo rõ ràng xong, Chu Bích phất phất tay, bọn cung nữ thái giám hầu hạ trong điện đều lui xuống, chỉ còn một mình Ngọc Hương ở lại bên cạnh phục dịch.

https://thuviensach.vn

Hồi lâu, Chu Bích mới hỏi: "Cao Tiệp dư cùng hai vị mỹ nhân họ Trác thì sao?"

"Tiền Liễu Đức" lộ vẻ cung kính: "Bẩm Thái hậu, nô tài không biết."

Chu Bích giống như tự nhủ: "Không nên lưu người lại, cũng không thể lưu lại, tương lai sẽ là nhược điểm!"

"Tiền Liễu Đức" giương mắt nhìn Chu Bích rõ ràng vẫn còn thanh xuân lại mặc quần áo Thái hậu già nua, ánh mắt lóe lên một cái, rất nhanh lại thả tầm mắt xuống.

Trong biệt viện của Nam An vương ở ngoại ô Kim Kinh, cả tòa trang viện tường trắng ngói đen cây xanh bao bọc, an tĩnh tọa lạc bên bờ dòng Ngự hà.

Trang viện ngoài lỏng trong chặt, bên ngoài dường như không có người canh giữ, nhưng khắp nơi trong sân lại đầy cơ quan, khắp nơi đều có binh sĩ mặc áo giáp tay cầm vũ khí đi lại dò xét.

Sâu trong rừng Dương xanh, là một ngôi nhà nho nhỏ, ngôi nhà ba gian tường trắng ngói đen một nhà chính hai nhà kề.

Trong gian nhà phía đông, tỷ muội Đại Tiểu Trác đang sửa sang hành lý. Họ vốn là một phần tổ chức ám vệ của Nam An vương gia, hôm nay lại nhận được nhiệm vụ mới, chuẩn bị dịch dung giả dạng xông pha về phía Ô Thổ quốc.

Đang thu dọn hành lý, Tiểu Trác nghe được phía tây lại truyền tới tiếng hát y a, nhướng mày, đang muốn bước qua, lại bị Đại Trác có khuôn mặt giống nàng kéo lại: "Đừng qua đó, dù sao vị kia cũng là biểu muội của Vương Gia!"

https://thuviensach.vn

Tiểu Trác luôn có chút tùy ý trước mặt tỷ tỷ, lập tức buồn bực nói: "Tỷ không nghe thử một chút xem ả điên đó đang hát cái gì!"

Đại Trác trầm ngâm lắng nghe, nàng vốn có võ công, rất nhanh nghe được thật rõ ràng ——". . . . . Nô tì sinh ra trễ, khiến quân bừa bãi yêu thương. . . . . ."

Lời ca bỉ ổi, tiếng hát uyển chuyển, trộn lẫn vào nhau, lại mang một nỗi thê lương.

Đại Trác không nói thêm gì nữa, lặng lẽ tiếp tục dọn dẹp hành lý.

Tiểu Trác lấy mấy vật liệu thuốc dịch dung ra, bắt đầu điều chế.

Ngày hai mươi tám tháng sáu, còn chưa đến tháng bảy, thời tiết đã nóng đến không chịu được.

Triệu Trinh và Triệu Tử đều cùng Chu Tử ở trong phòng, hai cha con đang tháo chiếc thuyền gỗ Triệu Trinh mang về ra, trước đó đã lắp ráp thật tốt, sau đó lại tháo mở ra. Hai cha con khó có khi hài hòa, ngồi đối diện nhau trên giường trúc, chơi cực kỳ vui vẻ.

Trong phòng ngủ để bốn thùng băng, nhưng Chu Tử vẫn cảm thấy nóng, vẫn cầm quạt đứng sau lưng Triệu Trinh quạt không ngừng.

Tuy bụng Chu Tử lớn, nhưng nàng vẫn luôn chú ý rèn luyện, ngược lại còn có thể đi tới đi lui chạy đông chạy tây —— có Triệu Trinh ở nhà, hình như nàng không thể tiếp tục nhàn rỗi.

Triệu Trinh biết nàng sắp sanh, như gặp kẻ địch, ngay từ ngày hai mươi tháng sáu đã mời bốn vị bà mụ đến ngoại viện Diên Hi cư còn chưa nói, hai vị Hứa Hầu đại phu cũng bị ép ngày ngày phải canh giữ ở Diên Hi cư.

https://thuviensach.vn

Đến hai mươi chín tháng sáu, Triệu Trinh như gặp phúc mà sáng lòng, phái Hàn Tử Xuyên dẫn tiểu thế tử đi, mình thì cầm quyển sách canh giữ bên cạnh Chu Tử, một tấc cũng không rời.

Quả nhiên không sai dự liệu của hắn. Đến buổi chiều, Chu Tử đang ngủ trưa đột nhiên chợt tỉnh, nói với Triệu Trinh: "Phía dưới bắt đầu chảy nước rồi."

Triệu Trinh lập tức nhảy dựng khỏi giường, khoác y phục lung tung xông ra, dặn dò Ngân Linh canh giữ bên ngoài: "Mau gọi bà mụ cùng đại phu!"

Sau khi tự mình ổn định lại một chút, nhanh chóng chạy trở về phòng ngủ, lên tiếng hỏi không ngừng: "Chu Tử, có đau bụng không?"

Triệu Trinh vừa nói, vừa bước qua ôm Chu Tử, nâng nàng lên, ôm vào trong ngực.

Chu Tử cũng không cảm thấy đau, chẳng qua cảm thấy là lạ, hình như là bụng trì xuống mà đau.

Lòng Triệu Trinh như lửa đốt, hận không được chịu tội thay Chu Tử, vừa lau mồ hôi cho Chu Tử, vừa mềm giọng an ủi: "Đừng sợ, có ta ở đây!"

Chu Tử không ngờ Triệu Trinh còn khẩn trương hơn mình, nghiêng mặt liếc hắn một cái: "Thiếp căn bản không có sợ, cũng không phải là chưa từng sinh!"

Ai biết vừa dứt lời, một trận đau nhức kịch liệt đánh tới, nàng lập tức phát ra một tiếng thét chói tai.

Triệu Trinh đang hoảng loạn, Ngân Linh đã mang bà mụ cùng đại phu tới.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không muốn rời đi, nhưng Chu Tử kiên trì muốn hắn ra ngoài, cuối cùng Cao Thái phi cũng tới, miễn cưỡng kéo hắn ra ngoài.

Bên trong phòng ngủ tạm thời sắp xếp làm phòng sinh, Ngân Linh dẫn theo Thanh Châu và Thanh Thủy vào trong hầu hạ Chu trắc phi, phối hợp với bà mụ.

Hầu đại phu cùng Hứa đại phu cũng không tiến vào phòng ngủ, mà canh giữ ở chánh đường, cùng Vương Gia và Cao Thái phi uống trà chờ đợi. Cao Thái phi hôm nay tự xưng là lớn tuổi, vào thời điểm đặc biệt, cũng không kiêng kị nam nữ gì nữa, tự nhiên ngồi ở chủ vị cùng hai vị đại phu. Mặc dù trong tay bà bưng một ly trà, lại cũng không uống một ngụm, vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng sinh.

Hứa đại phu bưng trà, mặt mũi trầm tĩnh hai mắt buông xuống như có điều suy nghĩ —— hắn đang nhìn lén tay Vương Gia.

Đường đường là Nam An vương, Chiến thần Vương Gia mặt không đổi sắc trên chiến trường máu chảy thành sông, hôm nay bưng một ly trà trong tay, tay lại đang khẽ lay động, chỉ vì tiểu thiếp Chu trắc phi của hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết khi sinh con.

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu trao đổi ánh mắt, đều hơi cười trộm. Mấy ngày nay bọn họ đều ngày ngày chẩn mạch cho Chu trắc phi, biết thai nhi này sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đến tối, Chu Tử vẫn còn chưa sinh, chỉ đau một lúc ngủ một lúc thôi.

Triệu Trinh lấy lý do đêm khuya, khuyên Cao Thái phi rời đi.

Cao Thái phi vừa đi, hắn liền sải bước vào phòng ngủ.

Các bà mụ vốn đang vây ở trước giường, thấy Vương Gia tiến vào, vội nói: "Vương Gia, không được! Không được đâu!"

https://thuviensach.vn

Nam An vương lại vung tay lên, không nhịn được nói: "Câm miệng!"

Không ai dám nói nữa, bốn vị bà mụ câm như hến đứng vây bên ngoài, trơ mắt nhìn Nam An vương đi tới trước giường, ngồi xuống bên giường.

Trong phòng đốt mười mấy ngọn nến, sáng ngời, nhiệt độ cũng cao thêm không ít, Triệu Trinh vừa tiến vào, liền đổ không ít mồ hôi. Hắn cúi người nhìn Chu Tử, phát hiện nàng lại ngủ thiếp đi, trên trán trên mặt đều là mồ hôi.

Triệu Trinh vươn tay đến sờ lên người nàng, phát hiện ẩm ướt, ra rất nhiều mồ hôi.

Hắn dặn dò Ngân Linh: "Bảo người đưa đến thêm chút băng, đặt xa xa trong góc!"

Triệu Trinh ngồi bên giường, vừa dùng khăn lau mồ hôi cho Chu Tử, vừa mềm giọng an ủi: "Chu Tử, nàng phải kiên cường, chỉ cần nàng sinh con bình an, đến lúc đó tất cả điều kiện ta đồng ý với nàng, ta đều làm được!"

Chu Tử vốn cực kỳ mệt mỏi, mơ hồ đang muốn ngủ, nghe được lời Triệu Trinh nói, nàng cố gắng mở mắt: "Thật sao?"

Triệu Trinh cúi đầu hôn nàng, nói: "Thật!"

"Không cưới chánh phi?"

"Ừ."

"Cũng không nạp nữ nhân khác?"

"Được!"

"Cũng không thích nam sắc?"

https://thuviensach.vn

"......"

Triệu Trinh còn đang buồn bực, một trận đau nhức kịch liệt đánh tới, Chu Tử thét lên. Triệu Trinh nắm tay của nàng: "Chu Tử, ta vẫn sẽ ở cạnh nàng!"

Hắn chăm chú nhìn mặt Chu Tử, hai tay nắm tay phải Chu Tử, không nhúc nhích.

Ngày ba mươi tháng sáu, vừa qua giờ dần, rốt cuộc trong phòng sinh truyền ra tiếng khóc "Oa oa" của trẻ sơ sinh.

"Vương Gia, là tiểu công tử!" Bà mụ cực kỳ hưng phấn, giơ đứa trẻ vừa được sinh ra cho Triệu Trinh nhìn rõ tiểu JJ giữa hai chân.

Trên mặt Triệu Trinh đều là mồ hôi, dùng ống tay áo lau lau, cười miễn cưỡng, sau đó lại chăm chú nhìn Chu Tử.

Lúc này, một vị bà mụ khác đột nhiên kêu to: "Băng huyết! Trắc phi bị băng huyết!" Bà giơ hai tay đầm đìa máu tươi tuyệt vọng kêu lên.

Gương mặt tuấn mỹ của Triệu Trinh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, buông Chu Tử ra, lập tức đứng lên: "Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh ——"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 109: Ranh Giới Sống Chết, Nhìn Lại Cả Đời

Hứa đại phu cầm túi kim châm cứu, Hầu đại phu xách rương thuốc đi nhanh vào.

Triệu Trinh ôm Chu Tử, nhìn chằm chằm Hứa đại phu và Hầu đại phu, lạnh lùng nói: "Cứu sống nàng, ta cho các ngươi vạn lượng vàng!"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu rất bình tĩnh tiến lên, đẩy bà mụ run lẩy bẩy vây ở bên giường ra, đến gần Chu Tử.

Hứa đại phu bắt đầu chẩn mạch, Hầu đại phu bắt đầu kiểm tra.

Lúc này, Chu Tử đã bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy. Triệu Trinh không ngừng hôn trán nàng, miệng nhỏ giọng gọi.

Trong cơn đau nhức Chu Tử mất đi tri giác.

Nàng cảm thấy mình thật rất thoải mái, giống như một chiếc lông vũ lững lơ trong gió, di động theo gió, không gò bó ràng buộc, chuyện cũ trước kia từng cảnh từng cảnh chạy qua trước mắt:

Lúc hai ba tuổi nóng sốt, đang lúc nửa đêm, bên ngoài bão tuyết ập đến, phụ thân dùng áo bông dày quấn lấy nàng, cõng nàng đi trong trận tuyết lớn ngập ngang gối, mẫu thân đỡ nàng, bước nặng bước nhẹ khập khễnh theo sát phía sau. Đến nhà đại phu ngoài thôn, khó khăn lắm mới gọi mở được cửa, đợi đến khi đại phu chẩn bệnh, mẫu thân nói: "Y phục của thiếp ướt hết rồi!"

https://thuviensach.vn

Lúc sáu tuổi, mưa rơi giữa mùa hè, nàng ra vườn rau gần hồ nước ngoài cửa chính hái rau dền, không cẩn thận trượt chân rơi vào trong hồ, đang giãy giụa trong nước, mẫu thân ra ngoài tìm mình, thấy mình giãy giụa trong nước, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống, bắt được cổ áo mình, ôm lấy mình. Nhưng mà, mẫu thân không hề biết bơi!

Mùa xuân năm tám tuổi, phụ thân đến huyện bên cạnh nhận làm đồ gỗ, hơn một tháng không trở về, tất cả lương thực trong nhà đều hết, mẫu thân dùng cái sạn cạo cạo mặt nồi, lấy cơm cháy nấu nửa nồi cháo, vừa đúng cho ba mẹ con mỗi người nửa chén. Mình đang tuổi lớn, nửa bát căn bản không đủ, Chu Bích sáu tuổi tự chia nửa bát của bản thân thành một nửa, nhất định phải rót vào bát cho mình.

Mười một tuổi năm ấy, địa chủ Chương Lão Tam trong thôn làm lễ chúc thọ cho lão thái thái, mời một đoàn kịch nhỏ tới hát trong thôn, dựng rạp ở thôn đông. Chu Tử lôi kéo Chu Bích cùng đi xem, thấy rất nhiều đứa bé đều được ăn kẹo, ăn bánh gạo, Chu Bích cũng rất muốn ăn. Mẫu thân rút một chiếc bông tai bạc cực nhỏ trên lỗ tai xuống, đổi kẹo và bánh gạo chia đều cho Chu Tử và Chu Bích cùng ăn.

Mười hai tuổi năm ấy, lần đầu tiên nàng gặp được con trai độc nhất Chương Kỳ của nhà Chương Lão Tam, lần đầu tiên nàng biết, thì ra nam tử trên đời này, không nhất thiết phải giống như cha nàng, mặt đầy vẻ phong trần bôn ba vì cuộc sống, trên đời cũng có thiếu niên tuấn tú, sạch sẽ, chững chạc, giàu có, biết thông cảm như vậy.

Mười lăm tuổi năm ấy, lần đầu tiên nàng gặp được Triệu Trinh, cao cao tại thượng như vậy, tuấn mỹ cô đơn như vậy, nóng nảy lạnh lùng như vậy . . . . . .

Mới đầu, yêu mến đơn phương thật đáng thương, khó có thể khống chế, không thể ức chế, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

https://thuviensach.vn

Nhưng sau đó lại có thể biết thế nào là hạnh phúc.

Triệu Trinh, người đàn ông này, lại có thể yêu nàng như vậy, cưng chìu nàng, bao dung nàng. . . . . .

Trong lòng Chu Tử biết rõ, tất cả mọi chuyện xót xa đau khổ vui buồn yêu giận lướt qua từng chút từng chút, có thể xảy ra như vậy, là bởi vì nàng sắp chết.

Nhưng nàng không muốn chết, nàng còn có trượng phu yêu mình sâu đậm, còn có con trai không muốn xa rời mình; nàng không thể chết được, chồng của nàng còn trẻ tuổi như thế, hai đứa con trai của nàng còn non nớt như vậy, sao có thể để huynh đệ bọn chúng lại cho thê tử tương lai của trượng phu; nàng không thể chết được, nàng còn trẻ như vậy, nàng muốn cùng Triệu Trinh mình yêu từ từ già đi, muốn nhìn hai đứa con trai của mình lấy vợ sinh con. . . . . .

Nhưng tại sao thân thể của nàng lại nhẹ nhàng càng bay càng cao như vậy? Tại sao phía trước dường như có một cái động tối đen thật to đang đợi mình? Tại sao giống như có một lực hút đang chờ nàng?

. . . . . .

Triệu Trinh dùng sức ôm chặt Chu Tử, thân thể Chu Tử bắt đầu lạnh dần, hắn có thể cảm nhận được sinh mạng Chu Tử từ từ biến mất.

"Chu Tử, van xin nàng! Chu Tử, nàng không được chết, ta muốn nàng sống cùng ta!"

Hắn lên tiếng khóc lớn, lệ rơi đầy mặt, hai tay ôm Chu Tử hắn cả gân xanh.

"Ông trời, chỉ cần có thể để cho Chu Tử sống, ta thề, ta thề sẽ không bao giờ giết thêm một người nào nữa! Nếu không, cứ để cho ta chết yểu đầu

https://thuviensach.vn

đường ——"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cũng đang bận rộn khẩn trương, mắt điếc tai ngơ với việc Vương Gia gào khóc. Hứa đại phu đâm vô số châm bạc vào huyệt vị trên người Chu Tử; Hầu đại phu bảo Ngân Linh bưng chén thuốc mình đã nấu xong vào, mình thì quay lưng đi, chỉ huy Ngân Linh tiến hành tẩy rửa cho Chu trắc phi.

Bốn bà mụ đứng run lẩy bẩy trong phòng, cũng không dám cất bước rời đi.

Lúc này Triệu Trinh đã khóc không thành tiếng, chỉ chảy nước mắt.

Hắn ôm lấy Chu Tử, trong lòng ngập tràn đau khổ.

Vào thời khắc này, hắn lại nhớ đến một chuyện mà trước kia căn bản hắn không thèm để ý.

Vợ trước của Chu Lang bệnh nặng hấp hối sắp chết, Chu Lang canh giữ trước giường, cất tiếng khóc lớn, sau đó bị đồng liêu trong quân xem như trò cười, không ngừng trêu chọc. Ngay cả bản thân Triệu Trinh cũng cảm thấy Chu Lang không khỏi chuyện bé xé ra to, tính tình có chút mềm yếu, cho nên vẫn không chịu trao trách nhiệm lớn.

Giờ phút này, Triệu Trinh mới chính thức thể nghiệm tình cảnh lúc đó của Chu Lang.

"Nước mắt nam nhi không dễ rơi, chỉ vì chưa tới lúc đau lòng", hắn nguyện ý bỏ ra tất cả, đổi lấy Chu Tử còn sống khỏe mạnh!

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy cổ họng muốn nôn, trong miệng tanh ngọt.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy, Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên mang tiểu thế tử Triệu Tử tới.

Bọn họ không dám đi vào, lại cố ý bảo tiểu thế tử chạy vào phòng sinh.

Tiểu thế tử nhào tới bên người phụ thân, cất giọng non nớt kêu khóc: "Mẹ! Mẹ! Mẹ mau tỉnh lại!"

Ngay cửa ải sống chết của mẫu thân, tiểu thế tử Triệu Tử một tuổi bốn tháng, lần đầu tiên nói ra một câu hoàn chỉnh.

Chu Tử đang lơ lửng, hình như sắp bị hút vào cái động đen xoay tròn đó, trong lòng nàng biết, cuộc đời của mình sợ là sắp kết thúc, nhớ tới Triệu Trinh, nhớ tới Bánh Bao nhỏ Triệu Tử, nhớ tới màn thầu nhỏ Triệu Sam vừa sinh, trong lòng nàng đều là chua xót, tuy nhiên lại không thể làm gì.

Chợt, một giọng trẻ con non nớt truyền vào trong tai nàng —— "Mẹ! Mẹ! Mẹ mau tỉnh lại!"

Là giọng của bánh bao nhỏ! Là bánh bao nhỏ!

Chu Tử giống như bị kêu tỉnh, bắt đầu dùng hết toàn lực giùng giằng, chống cự, chống lại lực lượng vô hình trong cõi hư không.

Một cơn đau nhứt kịch liệt bất chợt đánh trúng nàng, rất nhanh tràn ngập toàn thân, tiếp đến, nàng nghe được giọng vui mừng của Hứa đại phu cùng Hầu đại phu: "Chu trắc phi tỉnh rồi, Vương Gia!"

Tiếp đến, là Triệu Trinh "Phụt" một tiếng, hình như trên mặt nàng bị phun cái gì đó, hơi ấm nóng.

"Máu! Vương Gia hộc máu!" Hình như là tiếng của Ngân Linh.

Chu Tử dùng hết toàn lực, mở mắt, thấy được Triệu Trinh đang nhìn mình chằm chằm, cũng nhìn thấy khóe miệng Triệu Trinh mang theo máu

https://thuviensach.vn

tươi.

Triệu Trinh thấy Chu Tử khẽ mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là dặn dò người chờ đợi bên ngoài: "Kéo bốn bà mụ này ra ngoài, cách ly thẩm vấn!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 110: Tìm Kẻ Chủ Mưu, Khó Bề Phân Biệt

Vẫn canh giữ ngoài phòng, Thanh Thủy và Thanh Ba đi vào, áp giải bốn vị bà mụ ra ngoài, giao cho Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên đã mang theo vệ binh của vương phủ vẫn luôn canh giữ bên ngoài nội viện Diên Hi cư. Hàn Tử Xuyên xuất thân từ Hàn gia có nhiều thế hệ tham gia Lục Phiến Môn của Kim kinh.

Cửa tây thành Kim kinh là nhà của Hàn gia, địa phận của Hàn gia, tất cả trên dưới, một trăm năm qua vẫn luôn đứng đầu Lục Phiến Môn của Kim Triều, luôn có phương pháp thẩm vấn rất thần kỳ.

Hàn Tử Xuyên cùng Triệu Hùng mang theo vệ binh của vương phủ, áp giải bốn vị ma ma đến phòng thẩm vấn ở thư phòng bên ngoài.

Lúc này trời đã sáng choang, mặt trời đỏ rực nhô lên từ phía đông, mang đến cho người ta vô vàn ánh sáng cùng hi vọng, lo lắng mà hơn một canh giờ trước vẫn luôn bao trùm phủ Nam An vương giống như cũng bị ánh sáng và hơi nóng này của mặt trời gột rửa, chỉ để lại vết máu nhàn nhạt, khiến người ta mãi mãi khắc ghi.

Nhũ nương Hồng Mai ôm Nhị công tử Triệu Sam vừa mới sinh đến nhà kề cho bú sữa.

Bà là một trong mấy vị nhũ nương mà Triệu Trinh đã sớm sai người lựa chọn, trước kia đã từng sinh hai đứa bé.

Chu trắc phi tự mình gặp mấy vị nhũ nương này, nhiều lần thăm hỏi song song với kiểm tra, cuối cùng mới xác định là bà. Hồng Mai là người trung

https://thuviensach.vn

thực nề nếp trầm lặng ít nói, nhưng lại chững chạc thoả đáng, bà thấy phòng sinh của Chu trắc phi rối loạn, cũng không lo nghĩ gì khác, nhận lấy đứa bé liền cùng với ma ma mà Thái phi bảo ở lại tắm rửa cho Nhị công tử, hầu hạ quấn rốn cho Nhị công tử, sau đó bắt đầu cho bú sữa.

Vừa sinh hơn một canh giờ, miệng Triệu Sam quá nhỏ, chưa nút sữa được, nhũ nương Hồng Mai liền nặn lấy sữa, từng chút từng chút nhỏ vào trong đôi môi nhỏ như cánh hoa của bé.

Triệu Sam ăn một chút xíu liền ngủ mất.

Trong phòng sinh, Hứa đại phu chăm sóc Chu trắc phi đã tỉnh nhưng vô cùng suy yếu.

Hầu đại phu bước ra ngoài, sai người chuẩn bị giấy bút, "Soạt soạt soạt" viết một đơn thuốc, đưa cho Thanh Châu vẫn chờ bên cạnh, lệnh cho nàng mau bốc thuốc, sau khi sắc xong thì canh thời gian mà đưa vào cho Chu trắc phi uống.

Sắc mặt Triệu Trinh tái nhợt, mí mắt mỏng manh ngày xưa nay trở nên sưng đỏ, đôi môi ngày xưa không tô mà đỏ giờ trở nên tái mét, mím thật chặt. Hắn giống như cái cột gỗ, ngồi ở đầu giường, ngơ ngác nhìn chằm chằm vào lòng Chu Tử.

Chu Tử đã tỉnh, nhưng suy yếu đến nỗi nói không ra lời. Mặt nàng luôn luôn khỏe mạnh đỏ thắm, hôm nay tái mét không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt vô cùng không bình thường, mắt to của nàng cũng mất đi vẻ tinh anh hoạt bát thường ngày, con ngươi dường như chuyển động cũng rất khó khăn, chỉ mở to mà không giống mở to nhìn Triệu Trinh, nhìn Triệu Tử đứng thẳng bên cạnh.

Mới vừa một tuổi bốn tháng, Triệu Tử giống như trong một đêm đã lớn hẳn lên, bé không hề kêu khóc mà đứng dựa vào phụ thân, tay nhỏ bé nắm

https://thuviensach.vn

thật chặt bàn tay có chút lạnh lẽo của mẫu thân, mắt phượng nho nhỏ cũng sưng đỏ nén lệ, không nháy mắt nhìn mẫu thân.

Bởi vì quan tâm Chu Tử, còn chưa dùng bữa sáng, Cao Thái phi liền mang theo Hoàng Oanh Nhũ Yến cùng nữ quan thân tín và cung nữ chạy tới.

Ban đêm Triệu Trinh đã nghiêm cấm người đến thông báo với Cao Thái phi, cho đến lúc này bà mới biết đêm qua Chu Tử chịu nguy hiểm, không khỏi cực kỳ hối tiếc, thật hối hận mình đã rời khỏi phòng sinh, bà ngàn vạn lần không ngờ rằng Chu Tử sinh con đầu lòng vô cùng cùng thuận lợi, mà sau khi sinh xong đứa thứ hai lại bắt đầu băng huyết.

Tính tình Cao Thái phi vẫn luôn cứng cỏi, sau khi bà an ủi Chu Tử cùng Triệu Trinh mấy câu, liền dẫn Triệu Tử rời khỏi phòng sinh.

Sau khi giao Triệu Tử cho Nhũ Yến đưa về chánh viện chăm sóc, Cao Thái phi mang theo Hoàng Oanh đến xem đám người Triệu Hùng thẩm vấn bốn bà mụ.

Hứa đại phu rút ngân châm, bắt đầu trị liệu bước cuối cùng.

Lúc này, Thanh Thủy và Thanh Châu bưng chén thuốc đã sắc xong vào.

Triệu Trinh cầm một cái gối dựa kê vào dưới cổ Chu Tử, để nàng cảm thấy thoải mái dễ chịu, sau đó nhận lấy chén thuốc từ trong tay Thanh Thủy, múc nửa thìa thuốc, dùng miệng thổi thổi, sau đó nếm nếm, phát hiện nhiệt độ vừa ấm, biết trước khi bọn Thanh Thủy bưng đến đã ngâm qua nước lạnh, liền chậm rãi đút vào miệng Chu Tử.

Lúc hắn đút thuốc cực kỳ suôn sẽ kỹ lưỡng, trước hết dùng thìa bạc đẩy mở hàm răng Chu Tử, sau đó chậm rãi đổ thuốc trong thìa vào miệng Chu Tử, cho đến khi Chu Tử uống hết nửa thìa thuốc.

https://thuviensach.vn

Đút xong một chén thuốc, Triệu Trinh đổ đầy mồ hôi.

Suốt một đêm, y phục của hắn nhiều lần bị mồ hôi thấm ướt lại bị hong khô, trên người mặc trung y do Chu Tử tự mình may, chất vải vốn mềm mại đã trở nên hơi khô cứng.

Luôn luôn có chút để ý đến quần áo trên người, Triệu Trinh lại không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, hắn đưa chén và thìa không cho Thanh Thủy, mình thì vẫn canh giữ trước người Chu Tử, một tấc cũng không rời.

Sau khi uống thuốc, Chu Tử không còn hơi sức, hơn nữa trong thuốc có chất an thần, rất nhanh nàng lại lâm vào giấc ngủ mê man.

Vẫn luôn chăm sóc bên cạnh, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu đợi Chu trắc phi ngủ say, thấy Vương Gia lại ưỡng thẳng lưng, biết Vương Gia lại lo lắng, lập tức giải thích: "Xin Vương Gia an lòng, Chu trắc phi chỉ ngủ thiếp đi thôi!"

Lúc này sống lưng Triệu Trinh mới chậm rãi thả lỏng.

Thấy bệnh tình Chu trắc phi đã ổn định, suốt một ngày một đêm không ngủ, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu liền thỉnh cầu Vương Gia, xin đến phòng trị sự ở ngoại viện nghỉ ngơi một lát, đợi khi Chu trắc phi tỉnh táo hơn lại chẩn bệnh cho nàng.

Triệu Trinh lộ vẻ mệt mỏi cất giọng khàn khàn: "Các ngươi đến thư phòng nội viện Diên Hi cư nghỉ ngơi đi, như vậy lúc gọi các ngươi cũng dễ dàng hơn một chút!"

Hứa đại phu nhìn vẻ mặt Triệu Trinh, khuyên giải: "Vương Gia, ngài cũng phải nghỉ ngơi một lát!"

Triệu Trinh khoát khoát tay, ý bảo hắn không cần nhiều lời.

https://thuviensach.vn

Hứa đại phu lắc đầu một cái, cùng Hầu đại phu, được Ngân Linh dẫn đường đến thư phòng nội viện Diên Hi cư nghỉ ngơi.

Triệu Trinh thấy trong phòng ngoại trừ mình, người khác đều là nữ, hắn sợ Chu Tử ngủ trên chăn nệm bị thấm máu không thoải mái, liền lệnh cho Ngân Linh chuẩn bị chăn nệm gọn gàng sạch sẽ.

Rất nhanh Ngân Linh đã chuẩn bị xong chăn nệm đưa đến.

Triệu Trinh tự mình ôm Chu Tử đang ngủ say đứng một bên, chỉ huy Thanh Châu Thanh Thủy tháo bỏ chăn nệm dơ bẩn, trãi chăn nệm mới chuẩn bị xong lên.

Đợi sau khi giường chăn đã sắp xếp xong, Triệu Trinh mới cẩn thận từng li từng tí đặt Chu Tử vẫn còn đang ngủ lên, sau đó kéo cái chăn mới, đắp kín giúp nàng.

Nhiều lần Ngân Linh muốn nói lại thôi, cuối cùng lấy hết dũng khí nói: "Vương Gia, hôm nay ngài khí huyết công tâm, mới vừa ói qua máu, thân thể còn rất yếu, nếu Chu trắc phi biết, nhất định sẽ rất đau lòng! Vì Chu trắc phi, hay là ngài nghỉ ngơi một chút đi ——"

Triệu Trinh không nhịn được phất phất tay, nạt nhỏ: "Tất cả ra ngoài hết cho ta!"

Ngân Linh bất đắc dĩ cúi chào, mang theo đám người Thanh Thủy tuân lời Vương Gia dặn dò mà lui ra ngoài.

Nàng giữ lại Thanh Thủy cùng trực ở nhà chính với mình, còn ba người Thanh Châu bọn họ thì về nhà kề nghỉ ngơi trước, một lúc lâu sau hãy đến đổi phiên.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại Triệu Trinh và Chu Tử đang ngủ say.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cởi bỏ áo khoác, cách lớp chăn nằm xuống bên người Chu Tử.

Hắn muốn luôn ở cạnh Chu Tử, trông chừng Chu Tử, cho đến khi xác định nàng đã khôi phục khỏe mạnh.

Triệu Hùng biết xuất thân của Hàn Tử Xuyên, rất vui mừng giao nhiệm vụ tra hỏi bốn bà mụ cho Hàn Tử Xuyên, còn mình chỉ cùng với Cao Thái phi ngồi nghe sau tấm bình phong.

Đầu tiên Hàn Tử Xuyên nhốt cách ly bốn bà mụ, sai người thân tín trông chừng, cẩn thận không để họ tự sát. Sau đó, hắn chỉ huy người bố trí lại phòng thẩm vấn, thay toàn bộ dụng cụ thẩm vấn giắt bốn phía trong phòng thẩm vấn thành dụng cụ tra tấn dành cho phái nữ, ví như ‘nhũ châm’, lừa gỗ ..., hơn nữa còn theo trình độ ghê tởm từ thấp đến cao sắp thành hàng trên vách tường bốn phía phòng thẩm vấn.

Sau khi bố trí thỏa đáng, hắn ra lệnh đưa từng bà mụ vào.

Sau khi bà mụ vào, hắn không thẩm vấn, chỉ dẫn bà đi tham quan các loại dụng cụ tra tấn vô cùng kỳ quặc không thể tưởng tượng nổi trong phòng thẩm vấn, hắn ở bên cạnh giải thích cặn kẽ cách dùng và các bước tiến hành của từng dụng cụ, chất giọng trầm thấp, nhưng nhịp điệu du dương cao thấp nhịp nhàng dễ nghe.

Bà mụ đầu tiên thân thể mượt mà, mặt mũi hiền hoà, mới vừa nghe hắn giải thích đến cách dùng lừa gỗ ở bức tường thứ hai liền "bộp bộp" quỳ xuống, khóe miệng co giật, lời gì cũng nói không ra.

Hàn Tử Xuyên sai người kéo bà ra ngoài.

Bà mụ thứ hai vóc người cao gầy, mặt mũi xinh đẹp, lúc trẻ tuổi e rằng cũng là một vị mỹ nhân. So với vị thứ nhất, bà kiên cường hơn một chút, kiên trì lắng nghe Hàn Tử Xuyên dốc lòng giải thích mãi cho đến bức

https://thuviensach.vn

tường thứ ba, trong nháy mắt thấy cái lỗ tai treo trên tường liền ngã xuống đất ngất đi, không khống chế mà són tiểu.

Hàn Tử Xuyên vẫn cứ thế sai người kéo bà ra ngoài, bảo người đến dọn dẹp sạch sẽ nền đất.

Bà mụ thứ ba vóc người linh hoạt khéo léo, trên gương mặt tròn nhỏ nhắn lại có một đôi mắt vượn sắc như ưng, thoạt nhìn rất thông minh tháo vát. Sau khi bước vào, bà nhìn dụng cụ tra tấn chung quanh, sắc mặt tái nhợt theo sát bên cạnh Hàn Tử Xuyên. Mới vừa xem hết bức tường thứ hai, tay phải của bà ta chợt đưa lên miệng.

Hàn Tử Xuyên lanh tay lẹ mắt, nhanh như tia chớp nắm lấy ngón cái cùng ngón trỏ tay phải mới đưa lên miệng —— đang cầm một viên thuốc nhỏ.

Hàn Tử Xuyên nặn viên thuốc ra, ngửi một cái, nói với Cao Thái phi cùng Triệu Hùng ngồi sau tấm bình phong: "Là Hạc Đỉnh Hồng."

Sau đó, hắn ngồi chồm hổm xuống, nhìn bà mụ đã rũ rượi, cất giọng dịu dàng êm tai, mềm nhẹ mà đầy hấp dẫn giống như thiên nga nhung: "Đến đây, thử mấy thứ đồ chơi thật hay của chúng ta đi!"

Bà mụ này lập tức nhận tội.

Thì ra, Cao Đại phu nhân chính thất của phủ Cao thừa tướng, không biết từ nơi nào mà biết bà được chọn trúng, sắp vào phủ Nam An vương đỡ đẻ cho Chu trắc phi sắp sinh. Cao Đại phu nhân phái quản gia mang theo ngàn lượng vàng đến Nhuận Dương, thông qua cô em chồng đã xuất giá mà tới nhà bà, đặt ngàn lượng vàng trước mặt bà, bày một đống lớn lấp lánh ánh vàng trên bàn, chói cả mắt bà.

Bà mụ liều mạng nhấn mạnh: "Nếu vị Cao quản gia kia không lấy lệnh bài phủ Thừa Tướng từ bên hông ra, nói là Cao Đại phu nhân được Cao

https://thuviensach.vn

Thái phi yêu cầu, phải giúp con trai là Nam An vương dọn dẹp phủ đệ, loại trừ hồ ly tinh Chu trắc phi, cưới con gái nhà quyền quý làm chánh phi, cho dù có nhiều vàng hơn nữa đặt trước mắt, ta cũng không dám đồng ý!"

Hàn Tử Xuyên bảo bà mụ ký tên, sau đó lệnh cho vệ binh thân tín nhất của Vương Gia kéo bà mụ này ra ngoài, cất giọng thật nhỏ dặn dò bọn họ: "Trông coi cẩn thận, phòng ngừa tự sát và bị giết!"

Làm xong hết thảy, hắn đến sau bình phong, khom người hành lễ với Cao Thái phi, nói: "Tiểu nhân Hàn Tử Xuyên bái kiến Thái phi nương nương!"

Cao Thái phi ngồi ngơ ngác như tượng gỗ.

Triệu Hùng vốn đứng yên bên cạnh bà, đã sớm lặng lẽ lui về sau một bước.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 111: Gặp Con Trai Thứ, Chu Tử Vui Mừng

Rất nhanh, Cao Thái phi đã tỉnh táo lại, khàn giọng nói: "Chuyện này Vương Gia các ngươi giao cho ngươi điều tra?" Hàn Tử Xuyên kính cẩn lắng nghe, đáp lời “Dạ”.

Cao Thái phi ngẩng mặt lên, toát ra vẻ nghiêm túc: "Tốt nhất ngươi phải điều tra cho ra!"

"Tiểu nhân cẩn tuân ý chỉ của Thái phi."

Hắn và Triệu Hùng cung kính tiễn Thái phi rời đi.

Cao Thái phi thẳng lưng, từ từ rời đi.

Hoàng Oanh đi theo, nói nhỏ: "Thái phi nương nương, có muốn. . . . . ."

Nàng ra dấu tay xẹt qua cổ.

Cao Thái phi cười thảm, nói: "Chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng là do ta sai người hại Chu Tử sao?"

Hoàng Oanh cúi đầu, không lên tiếng.

Nói thật ra, nàng thật sự cũng có chút hoài nghi. Dù sao Vương Gia vô cùng yêu chìu Chu trắc phi, tới mức không muốn cưới con gái nhà quyền quý làm chánh phi, ngay cả trắc phi và tiểu thiếp cũng không muốn nạp, đây là việc mọi người đều quá rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Nếu Chu trắc phi không chết, Vương Gia tuyệt đối sẽ không cưới chánh phi, càng không cần nói đến mấy thứ khai chi tán diệp con cháu đầy đàn.

Nếu nàng là Cao Thái phi, trong lòng cũng sẽ không quá ưa thích.

Cao Thái phi tiếp tục đi về phía trước, bà cảm thấy nếu mình nhúng tay ngược lại sẽ càng khiến Triệu Trinh hoài nghi, khiến giữa mẹ con xuất hiện khoảng cách, dù sao chính trực không sợ gian tà, vậy hãy để Hàn Tử Xuyên điều tra thôi!

Cao Thái phi sải bước về hướng Diên Hi cư, cháu trai nhỏ mới sinh đang cần người chăm sóc!

Triệu Hùng cùng Hàn Tử Xuyên cùng bàn bạc một lát, sau đó Triệu Hùng tự đi bẩm báo với Vương Gia, Hàn Tử Xuyên lệnh cho vệ binh của vương phủ chia ra hai lối, một phía tiến hành lùng bắt quản gia Cao phủ đã được bà mụ Tần thị mô tả dáng vẻ, một phía khác lùng bắt người nhà Tần thị; chính hắn lại thẩm vấn Tần thị một lần nữa, để xác định kiểu dáng cụ thể của lệnh bài Cao phủ đó.

Lúc Triệu Hùng tới bẩm báo, Chu Tử đã tỉnh lại, mềm mại tựa lên gối mềm, Triệu Trinh đang bưng một một chén canh gà từ từ đút nàng uống.

Triệu Hùng vào nội thất, cách bình phong mà bẩm báo.

Hắn vừa nói xong, Triệu Trinh đang trầm ngâm, Chu Tử đã suy yếu nói: "Tuyệt đối không phải là Thái phi."

Triệu Trinh nhìn Chu Tử, cũng nói: "Chuyện cũng không đơn giản như vậy, chỉ sợ là có người muốn hãm hại Thái phi nương nương."

Hắn lệnh cho Triệu Hùng: "Bảo Hàn Tử Xuyên phụ trách chuyện này, dặn dò hắn, không được bỏ qua lệnh bài của Cao phủ!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử uống canh gà xong, không lâu sau lại ngủ thiếp đi.

Triệu Trinh bảo Ngân Linh vào trông chừng Chu Tử, lại lệnh cho Thanh Thủy đến nhà kề mời Cao Thái phi tới.

Cao Thái phi đang ở phòng trong của nhà kề, trông chừng nhũ nương Hồng Mai cho Nhị công tử bú sữa, nghe nói Vương Gia muốn gặp, biết mình không tiện ở lại đây, liền bước ra ngoài, đi tới phòng sinh sát vách ở chánh đường.

Vừa nhìn thấy Triệu Trinh, bà liền hỏi: "Chu Tử đã khá hơn chút nào chưa?"

Triệu Trinh gật đầu một cái: "Đã thoát khỏi nguy hiểm."

Cao Thái phi ngồi xuống ghế, vẻ mặt mệt mỏi, bưng một ly trà lên vừa muốn uống, Triệu Trinh chợt quỳ gối xuống trước mặt bà: "Con trai bất hiếu, khiến mẫu thân chịu uất ức!"

Trong lòng Cao Thái phi đầy ngập uất ức, thật lâu cũng không nói gì, một lúc sau mới nói: "Chu Tử cũng đã sinh cho ta hai cháu trai, cho dù ta có tâm tư gì khác, cũng sẽ suy tính đến tiểu Thế tử cùng Nhị công tử vừa mới sinh, chẳng lẽ ta không sợ tương lai Thế tử cùng Nhị công tử sẽ hận ta sao?"

Triệu Trinh quỳ trên mặt đất, nắm lấy tay mẫu thân, mắt phượng tương tự mẫu thân nhìn mẫu thân, trong mắt tràn đầy tình cảm ngưỡng mộ và yêu thương, lại không nói gì.

Cao Thái phi biết ý nghĩ của hắn, thở dài nói: "Dĩ nhiên ta hi vọng Cao phủ có thể bảo toàn, nhưng nếu. . . . . aizzz, con cứ suy xét mà làm!"

Triệu Trinh chỉ nói: "Con cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, mẫu thân, ngài cứ yên tâm!"

https://thuviensach.vn

Hắn không muốn nói nhiều về việc này, Cao Thái phi biết hắn không muốn mình phải chịu uất ức, cũng tin tưởng hắn sẽ rửa sạch oan khuất cho mình, hai mẹ con coi như bỏ qua chuyện này.

Cao Thái phi dặn người bưng cơm trưa tới, mình và Triệu Trinh dùng qua loa, hai mẹ con súc miệng xong, lúc này mới hỏi: "Tên của Nhị công tử đã chọn được chưa?"

Nghĩ đến lão Nhị vừa sinh, thái độ Triệu Trinh dễ chịu hơn một chút: "Mẫu thân, lão Nhị gọi là Triệu Sam được không, sam trong cây sam?"

Cao Thái phi gật đầu một cái: "Thân sam cao thẳng, vậy cứ gọi là Triệu Sam đi!"

Bà nhìn Triệu Trinh, phát hiện sắc mặt hắn chợt tái nhợt, thần sắc uể oải, rất đau lòng, liền nói: "Con ở lại đây chăm sóc Chu Tử, ta mang Triệu Sam về chánh viện được chứ?"

Triệu Trinh gật đầu: "Làm phiền mẫu thân rồi!"

Chu Tử ngủ một giấc, đợi đến khi tỉnh lại đã là chạng vạng tối.

Lúc nàng ngủ, Triệu Trinh cũng ngủ bên cạnh nàng để khôi phục thể lực.

Nàng vừa tỉnh, Triệu Trinh cũng tỉnh, lệnh cho Ngân Linh mời Hứa đại phu cùng Hầu đại phu tới chẩn bệnh lại lần nữa.

Sau khi Hứa đại phu cùng Hầu đại phu kiểm tra xong, đều nở nụ cười, nói: "Chu trắc phi đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần tỉ mỉ tĩnh dưỡng là được!"

Hầu đại phu lại kê một đơn thuốc, rồi mới cùng Hứa đại phu rời đi —— một ngày một đêm qua, bọn họ cũng đã quá mức mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Đêm đã khuya, Thanh Châu và Thanh Ba ở nhà kề trực đêm chờ đợi —— nhũ nương Hồng Mai đã mang Nhị công tử theo Cao Thái phi đến chánh viện.

Trong phòng ngủ, Chu Tử tựa vào gối dựa trong giường, đang thầm thì nhỏ nhẹ cùng Triệu Trinh cũng đang tựa vào gối dựa với nàng.

Giọng của Chu Tử hơi khàn, tiếng rất thấp: "Lão Nhị sao rồi?"

Triệu Trinh nghiêng người nhìn nàng: "Tốt vô cùng."

Chu Tử không nhịn được, hỏi: "Bộ dạng bé giống ai?"

Triệu Trinh thấy trên trán nàng có mồ hôi, cầm khăn lau, rồi nói: "Bây giờ còn chưa nhìn ra!"

Chu Tử nghĩ, nếu lại là một Triệu Trinh nhỏ, không khỏi sẽ có chút buồn cười, nhất thời trên mặt lộ ra một nụ cười.

Đầu óc nàng thoáng chuyển, trên mặt lập tức làm ra bộ dạng suy yếu không chịu nổi, hơi thở cũng yếu xuống, nhỏ giọng nói: "Vương Gia, thiếp thân chỉ có một nguyện vọng, xin Vương Gia có thể thành toàn."

Triệu Trinh kinh ngạc nhìn nàng, trừ khi ở trước mặt người khác, nếu không Chu Tử chắc chắn sẽ không có cái kiểu cung kính và khiêm nhường nói chuyện với hắn. Hắn biết Chu Tử nhất định là có yêu cầu gì đó rồi, rũ mí mắt nói: "Nàng nói đi!"

Chu Tử còn chưa biết cố ý của mình đã khiến Triệu Trinh cảnh giác, vẫn sắm hình tượng thê tử trước khi lâm chung nhắn gửi lại cho trượng phu —— ánh mắt tha thiết, vẻ mặt bi thương, tiếng nói cũng đứt quãng: "Nhủ danh của Lão Nhị . . . . . liền gọi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đã hiểu, dưới ánh nến mắt phượng xinh đẹp tĩnh mịch đến khó dò, cất giọng trầm thấp mà nguy hiểm: "Gọi là màn thầu nhỏ? Hay bánh trôi nhỏ? Hay sủi cảo nhỏ?"

Chu Tử không ngờ nhanh như vậy liền bị Triệu Trinh vạch trần, có chút thẹn quá thành giận, "Hừ" một tiếng, kéo chăn lên che đầu che mặt, không để ý tới Triệu Trinh.

Triệu Trinh vạch trần nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng bệnh yếu đến vậy, lại vẫn chấp nhất với nhủ danh của Triệu Sam, cũng có chút buồn cười.

Hắn đã buông lỏng, lại không lên tiếng trước.

Một lát sau sau, Triệu Trinh nhỏ giọng nói: "Chờ khi thân thể nàng khôi phục, nếu tự tay làm canh sủi cảo cho ta. . . . . ."

"Được mà!" Chu Tử đang uể oải trong chăn, nghe thấy tin tức tốt lập tức kéo chăn ra, mắt to khôi phục thần thái, chiếu lấp lánh dưới ánh nến, "Vậy thì gọi là màn thầu nhỏ nha!"

Triệu Trinh tưởng tượng bộ dạng thức ăn của màn thầu nhỏ, nghĩ đến lão Nhị Triệu Sam vừa mới sinh, tự nhiên thấy uất ức thay Triệu Sam. Nhưng đại trượng phu một lời nói ra bốn ngựa khó theo, cũng đành phải đồng ý.

Mặc dù Chu Tử vẫn bệnh yếu, hoạt động thân thể cũng rất đau, nhưng tinh thần lại rất tốt, tựa sát vào Triệu Trinh, mặc sức tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp trong tương lai: "Lão đại là bánh bao nhỏ, lão Nhị là màn thầu nhỏ, lão Tam là sủi cảo nhỏ, lão Tứ là bánh trôi nhỏ, cả nhà chúng ta đều là thức ăn!"

Triệu Trinh lại nhíu mày nói: "Không có lão Tam, lão Tứ đâu!"

Chu Tử cực kỳ giật mình, nàng biết rõ Triệu Trinh hận không tự mình sinh được một đống con trai, nhằm thỏa mãn lý tưởng ‘ra trận phụ tử binh’

https://thuviensach.vn

của hắn, sao nhanh như vậy liền thay đổi rồi?

Đầu tiên Triệu Trinh ngồi dậy, giúp Chu Tử đổi thành tư thế nằm nghiêng, sau đó mới nói: "Sinh con quá nguy hiểm, chúng ta có Triệu Tử cùng Triệu Sam là được!"

Lần này hắn thật sự sợ hãi.

Lần trước Chu Tử sinh, hắn không ở bên cạnh, còn tưởng rằng sinh đứa bé rất dễ dàng. Lần này Chu Tử sinh, toàn bộ quá trình hắn đều ở bên cạnh, còn bị người lợi dụng gây rối, có thể thấy được, nữ nhân sinh con hoàn toàn là chạy một vòng qua Quỷ Môn quan.

Hắn sẽ không để cho Chu Tử của hắn chịu cái khổ này nữa.

Chu Tử hấp hối sắp chết chỉ muốn có thể sống là được, nhưng hôm nay thân thể bắt đầu từ từ khôi phục, tinh thần cũng trở nên mạnh mẽ, đưa tay cầm tay Triệu Trinh, chậm rãi nói: "Lần này là sơ sẩy, sao có thể đều nguy hiểm như vậy? Mọi người đều nói, chuyện sinh con này, càng sinh càng thuần thục, nghe nói sinh nhiều, tựa như béo phệ, nín một hơi, 'phù phù' một tiếng, đứa bé liền ra đời!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, không để ý tới nàng.

Chu Tử nói nửa ngày, cũng mệt mỏi, liền không nói nữa.

Dù sao hiện tại đối với Triệu Trinh, nàng nắm được khoảng bảy phần cảm giác của Triệu Trinh, nghĩ đến đắn đo của hắn mà đắn đo cho hắn.

Chu Tử rất vui vẻ mà nghĩ: không phải như ta được gọi là được yêu chìu mà kiêu ngạo sao?!

Ba ngày sau, Hàn Tử Xuyên tới chánh đường nội viện Diên Hi cư gặp Vương Gia.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Triệu Trinh không yên lòng về Chu Tử, cho nên vẫn luôn xử lý mọi việc trong chánh đường sát vách phòng ngủ, tức là, nghe thấy Chu Tử nằm trong phòng ngủ, hắn mới yên tâm.

"Bẩm Vương Gia, trượng phu và con trai của bà mụ Tần bị người giết chết ở bến tàu trên đường đến Nhuận Dương, thoạt nhìn giống như là cướp của giết người, một ít của ngàn lượng vàng cũng không tìm được."

"Vậy tức là nói, mới đầu quản gia Cao phủ ở tại ngõ nhỏ Oai Tử, sau khi Chu trắc phi sinh, bọn họ rời đi, là đi về phía bến tàu."

"Lệnh bài của Cao phủ, tiểu nhân đã dùng bồ câu đưa tin nhờ ám vệ ở Kinh Thành thẩm tra đối chiếu, đúng là lệnh bài của Đại Quản gia Cao phủ Cao Thành, chỉ là, Cao Thành giải thích, nói hai tháng trước lệnh bài của hắn đã bị mất."

Triệu Trinh gật đầu một cái, nói: "Tiếp tục điều tra, nhất là phải tìm hiểu rõ khối lệnh bài kia của Cao Thành mất như thế nào."

Hàn Tử Xuyên ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, gương mặt tuấn tú mang theo vẻ kiên quyết: "Vương Gia, thuộc hạ thỉnh cầu được đi Kim kinh một chuyến, điều tra cho rõ chuyện này."

Triệu Trinh gật đầu một cái: "Được. Ta sẽ nhắn Bạch Tử Xuân phối hợp với ngươi."

"Tạ vương gia!" Hàn Tử Xuyên cáo từ lui ra. Hắn là người làm chuyện gì cũng tới nơi tới chốn, nếu Vương Gia đã giao cho hắn điều tra vụ án này, hắn nhất định phải điều tra vụ án này ra gốc ra ngọn.

Lúc Triệu Trinh nói chuyện với Hàn Tử Xuyên, Chu Tử ở sát vách đã tỉnh, đương nhiên nghe được rõ ràng. Nàng đợi Triệu Trinh tiến vào, lập tức nói: "Không liên quan gì đến Thái phi nương nương, nhất định là người khác giá họa cho bà!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ngồi xuống bên giường, sờ sờ tóc dài buông xuống của Chu Tử, lúc này mới nói: "Ta hiểu rõ."

Chu Tử cũng không nhiều lời nữa.

Thân thể Chu Tử rất tốt, trẻ tuổi cường tráng, lại qua năm sáu ngày, nàng đã có thể xuống giường, liền rùm beng muốn đến chỗ Thái phi nương nương gặp Triệu Sam —— ngày ngày Triệu Tử đều tới thỉnh an, nàng còn có thể gặp; Triệu Sam quá nhỏ, Thái phi nương nương căn bản không bảo Hồng Mai ôm bé rời khỏi phòng, kể từ khi sinh Triệu Sam xong, Chu Tử còn chưa được gặp!

Triệu Trinh cảm thấy thân thể nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục, không để nàng ra ngoài.

Tiểu thế tử Triệu Tử ở bên cạnh nghe, giật giật đôi mắt nhỏ.

Thăm mẫu thân xong trở về chánh viện, bé liền đem thỉnh cầu của mẫu thân kể lại lộn xộn cho tổ mẫu nghe: "Mẹ nhớ. . . . . Đệ đệ. . . . . ."

Cao Thái phi nghe hiểu, liền mang theo nhũ nương ôm Triệu Sam đến thăm Chu Tử.

Tựa vào trên gối dựa, Chu Tử vừa thấy Cao Thái phi, bộ dạng vẫn y cũ —— mỗi ngày Cao Thái phi đều đến thăm nàng, cũng không quá ngạc nhiên.

Khi nhũ nương Hồng Mai ôm đứa trẻ quấn tã lót thỉnh an nàng, ánh mắt Chu Tử lập tức sáng lên: "Đến đây, cho ta nhìn Nhị công tử!"

Khi thấy mắt xếch của Triệu Sam, tâm tình Chu Tử rất phức tạp, nhìn Cao Thái phi một chút, nhìn Triệu Trinh một chút, lại nhìn Triệu Tử một chút, cảm thấy gien di truyền mắt xếch sao mà mạnh mẽ đến vậy!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 112: Sắc Phong Chánh Phi, Song Hỉ Lâm Môn

Cao Thái phi nhìn thái độ của Chu Tử, cũng cảm thấy Chu Tử đang nhìn một phòng đầy mắt xếch, đã đủ buồn bực. Bà cười an ủi Chu Tử: "Con đó, tương lai lại cố gắng một chút, sinh cho Trinh nhi một Tiểu quận chúa, nói không chừng diện mạo của Tiểu quận chúa sẽ giống con, cũng có một đôi mắt to hai mí thật đẹp!" Chu Tử cũng không khỏi cười theo.

Triệu Trinh không tiếp lời, nhìn Chu Tử của hắn một cái, nói sang chuyện khác: "Mẫu thân, ‘tẩy tam’ (tục lệ cũ, trẻ sơ sinh sau ba ngày thì làm lễ tắm rửa) đã tổ chức, tiệc rượu đầy tháng đã chuẩn bị hay chưa?"

Lực chú ý của Cao Thái phi quả thật bị dời đi, bà suy nghĩ một chút, nói: "Đến lúc đó thân thể Chu Tử cũng khôi phục, hay là song hỉ lâm môn?"

Bà nhìn Triệu Trinh, trong ánh mắt mang theo dò hỏi.

Triệu Trinh nhìn bà, khẽ gật đầu.

Chỉ bằng trao đổi ánh mắt, mẹ con đã có được nhận thức chung, chỉ có Chu Tử chẳng hay biết gì, vẫn cực kỳ vui vẻ nhìn Triệu Tử cùng Triệu Sam, nhìn bé này, hôn bé kia, hai bé đều là tâm can bảo bối của nàng, là đời sau của nàng!

Sau khi Cao Thái phi mang Triệu Tử cùng Triệu Sam rời đi, Triệu Trinh sai người làm một cái giường trúc bên rừng thông ở Diên Hi cư, bố trí xong xuôi, hắn liền đỡ Chu Tử tới.

https://thuviensach.vn

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu có dặn dò, bảo Chu trắc phi nên đi lại nhiều, như vậy thân thể mới có thể sớm ngày khôi phục, cho nên cứ đến sáng sớm và gần tối, lúc trời không quá nóng, Triệu Trinh liền đỡ nàng ra ngoài đi lại.

Lúc này trời chiều đã ngã về tây, ánh mặt trời bị rừng thông sàn lọc chiếu nghiêng đến, lúc chiếu đến người Chu Tử đã rất dễ chịu.

Chu Tử nằm trên giường trúc ngẫm nghĩ, Triệu Trinh ngồi bên cạnh đọc sách, không gian vô cùng tĩnh lặng.

Được Triệu Trinh hết lòng chăm sóc, một ngày trước đầy tháng của Triệu Sam, thân thể Chu Tử đã khôi phục gần như bình thường. Màu da nàng trong suốt, đi lại tự nhiên, nụ cười xinh đẹp, hiển nhiên lại trở về là một mỹ nhân tươi vui hoạt bát.

Hôm nay, sáng sớm Triệu Trinh đã có việc phải ra ngoài, Chu Tử cùng đám người Ngân Linh đến chánh phòng thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện thăm hai con trai bảo bối của mình.

Hôm nay Cao Thái phi mang theo hai cháu trai, lòng đầy mãn nguyện, sắc mặt hồng tươi phơn phớt, mắt sáng ngời, giống như còn trẻ tuổi.

Chu Tử vừa tiến đến, bà liền dặn dò Hoàng Oanh chuẩn bị cho Chu trắc phi một cái đệm thoải mái, sau đó bảo Chu Tử ngồi xuống.

Lúc này Triệu Tử theo Nhũ Yến đi từ vườn hoa về, nghe nói mẫu thân tới, vội chạy vào.

Sau khi chạy vào, bé quan sát một lượt, phát hiện phụ thân không có ở đây, lúc này mới lớn mật chạy đến bên cạnh mẫu thân, tựa sát vào mẫu thân, thân thiết không rời.

https://thuviensach.vn

Nhũ nương Hồng Mai nghe Hoàng Oanh truyền lời, cũng ôm Nhị công tử Triệu Sam đến cho Chu trắc phi thăm.

Chu Tử ôm Triệu Sam, phát hiện Triệu Sam vừa trắng vừa mềm, mập mạp, bộ dạng rất giống Triệu Tử lúc nhỏ, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của Triệu Sam một ngụm. Triệu Tử thấy mẫu thân hôn đệ đệ ruột, rất đố kỵ, mạnh mẽ đưa mặt mình qua, miệng nói: "Mẹ, hôn!"

Chu Tử mỉm cười, cũng vội hôn lên mặt bé một cái.

Cao Thái phi bưng ly trà xanh uống, tươi cười nhìn ba mẹ con Chu Tử chơi đùa.

Đang lúc ấy, nữ quan Hỉ Thước canh giữ bên ngoài đi vào, bẩm báo: "Vương Gia mang theo người trong cung tới!"

Cao Thái phi vội dẫn Chu Tử ra trước nghênh đón.

". . . . . Trưởng nữ Chu thị ở Độc Dương, tính tình hiền hậu, đoan trang nhã nhặn lịch sự, dịu dàng cần kiệm, chu toàn khuôn phép, rất xứng đôi với Nam An Thân Vương, sắc phong Chu thị làm vương chánh phi của Nam An vương. . . . . ."

Thái giám tuyên chỉ được dẫn đi chiêu đãi, Triệu Trinh cũng đi theo ra ngoài.

Chu Tử như trong mộng, có chút hoảng hốt.

Cao Thái phi nhìn dáng vẻ không dám tin của nàng, cũng có chút đau lòng, bà biết Chu Tử có thể đi tới hôm nay là khó khăn đến cỡ nào.

Cao Thái phi nháy mắt với Ngân Linh.

Ngân Linh hiểu ý, vội đỡ Chu Tử ngồi lên ghế.

https://thuviensach.vn

Sau khi Chu Tử tỉnh táo lại, vội vàng đứng dậy hành lễ với Thái phi. Nàng quỳ trên mặt đất, đoan đoan chính chính hành đại lễ với Thái phi.

Cúi chào xong, Chu Tử ngẩng đầu lên, mắt to dịu dàng đã đẫm nước, nhưng lại không nhiều lời, giọng có chút nghẹn ngào, trầm giọng nói: "Cám ơn mẫu thân!"

Nghe nàng thay đổi xưng hô gọi mẫu thân, tâm tư Cao Thái phi kích động, mắt cũng có chút ươn ướt, đỡ Chu Tử lên, nói: "Về sau nên sống thật hòa thuận cùng Trinh nhi!"

Đến buổi chiều, Chu Tử vừa tắm rửa xong, đang chải mái tóc dài trước bàn trang điểm, Triệu Trinh mới trở về.

Thanh Châu và Thanh Thủy vội lánh ra ngoài.

Thân thể Triệu Trinh vốn thẳng tắp, đứng thẳng như ngọn giáo, đợi khi trong phòng ngủ chỉ còn hắn và Chu Tử, hắn thoáng cúi người xuống, nhẹ nhàng nói: "Tiểu nhân Triệu Trinh thỉnh an vương phi nương nương!"

Dứt lời, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ khẽ nở nụ cười.

Chu Tử cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, lại bày ra vẻ ngông nghênh, cao ngạo ngẩng mặt, rũ mí mắt xuống, liếc Triệu Trinh một cái, đưa tay trái ra đặt trước mặt Triệu Trinh, như bà cụ non nói: "Tiểu Trinh Tử, tối nay bổn vương phi sủng hạnh chàng, thị tẩm cho bổn vương phi đi! Hầu hạ tốt, ta sẽ thưởng chàng thật hậu!"

Dứt lời, nàng đã cười không thể nén, ngã lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh mang theo nụ cười, vừa đỡ vừa ôm đưa Chu Tử đến bên giường.

https://thuviensach.vn

Ngồi lên giường, Chu Tử nhất thời không ngủ được, liền quấn lấy Triệu Trinh nói chuyện phiếm.

Nói đến tiệc rượu đầy tháng ngày mai, Chu Tử rất hưng phấn, nói với Triệu Trinh: "Nhất định phải mời hết tất cả quý phụ quý nữ của thành Nhuận Dương đến, thiếp muốn cái đầu kiêu ngạo của họ cúi thấp xuống, nằm rạp dưới chân của thiếp! Ha ha ha ha!"

Chu Tử càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, cười lớn, cười đến chảy nước mắt.

Triệu Trinh không cười.

Hắn nhìn Chu Tử, mắt phượng chau lên, thoạt nhìn bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng tràn đầy am hiểu cùng bao dung: "Được, ta sẽ làm theo mong muốn của nàng, gọi hết những nữ nhân đã xem thường nàng đến, bảo các nàng quỳ xuống hành lễ với nàng, biểu hiện vinh quang của nàng cho họ xem, sau đó trách tội họ. . . . . ."

Chu Tử vừa nghe Triệu Trinh mô tả cảnh tượng cho nàng thấy, "phì" một tiếng bật cười, ngượng ngùng giải thích: "Triệu Trinh, thiếp chỉ nói giỡn thôi!"

Nàng nhào lại, rúc vào bên người Triệu Trinh, nhỏ giọng nói: "Thiếp không muốn biến lễ đầy tháng tốt đẹp của Sam nhi thành bộ dạng đó đâu, người một nhà chúng ta quây quần, yên lặng ở cùng nhau là được!"

Lại nói: "Mời bọn họ tới, bọn họ mong đã lâu, thế sẽ có được cơ hội tiếp xúc làm thân, quay đầu lại, sau lưng còn thầm oán thiếp!"

Triệu Trinh thấy nàng hiểu chuyện như vậy, không khỏi kinh ngạc mà nói: "Chu Tử, nàng trưởng thành thật rồi!"

Chu Tử đưa tay đánh hắn, tươi cười yêu kiều.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm lấy nàng, nhỏ giọng nói: "Ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đấy!"

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, Chu Tử còn đang ngủ, Triệu Trinh đã rời giường.

Lâm Tiêu Sấu đưa bồ câu đưa tin mà Hàn Tử Xuyên gởi từ Kim kinh tới lên.

Triệu Trinh mở ra xem xong, đặt lá thư lên bàn đọc sách, thật lâu không nói gì.

Hắn đi gặp Cao Thái phi trước.

"Mẫu thân, chuyện này chỉ sợ thật sự có liên quan đến phủ của ông ngoại, hơn nữa, chuyện còn dính dáng tới Đông Khu quốc."

Cao Thái phi đứng trước cửa sổ, nhìn hoa cỏ xanh um bên ngoài, trong mắt nổi lên một lớp sương mù. Kể từ khi mười bốn tuổi bà vào cung, hàng năm chỉ gặp người nhà le que mấy lần. Đã gần ba mươi năm, người thân vẫn là người thân, nhưng lại dính vào quyền thế và lợi ích.

Con trai hay nhà bên mẹ, bà phải đưa ra một lựa chọn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 113: Nũng Nịu Ngớ Ngẩn, Triệu Trinh Dạy Vợ

Thật lâu sau, Cao Thái phi xoay người lại, nhìn Triệu Trinh đang lẳng lặng đợi chờ mình trả lời. Gần đây Triệu Trinh lại gầy thêm một chút, cằm hình như nhọn hơn, lại vì mặt mũi nghiêm túc, gương mặt tuấn mỹ xem ra có chút lạnh lùng, mắt phượng tối tăm, giống như viên ngọc lạnh lẽo mới từ biển sâu nổi lên mặt nước. Trên người hắn mặc một bộ thường phục bằng gấm trắng thêu hoa văn bạc hình mây, đai lưng đeo ngọc đen, dáng vẻ như cây ngọc đón gió, bước chân lưu loát.

Ánh mặt trời buổi sáng rọi từ sau lưng hắn tới, như có thể nhìn thấy lông tơ nho nhỏ tinh tế trên mặt hắn, khiến người ta rõ được, thì ra khuôn mặt Triệu Trinh vẫn còn mang nét thiếu niên.

Cao Thái phi chợt nhớ ra con trai độc nhất năm nay mới chỉ hai mươi mốt tuổi, hắn vẫn còn trẻ, lại đã trải qua nhiều giày vò và khốn khổ như vậy.

Bà là mẫu thân của hắn, là người ban sinh mạng cho hắn.

Cao Thái phi vẫn âm thầm yêu thương hắn, bà hiểu, không thể chỉ vì mình nhất thời mềm lòng, lại khiến hắn cùng người hắn yêu thương bị thương tổn.

Cao Thái phi im lặng thở dài, nói: "Người gây nghiệp chướng, nên để hắn trả giá thật lớn cho việc hắn đã làm."

Mắt phượng của Triệu Trinh tối tăm nhìn bà, bước về phía trước một bước, hắn vươn tay nắm lấy tay mẫu thân mình.

https://thuviensach.vn

Tuy là mùa hè, nhưng tay Cao Thái phi lại hơi lạnh.

Triệu Trinh cầm chặt tay của mẫu thân, cúi đầu không nói, tựa như đang suy nghĩ.

Triệu Trinh ngẩng đầu lên, nhìn mẫu thân một lần nữa, trong mắt có thông hiểu, cũng có cảm kích, hắn trầm giọng nói: "Mẫu thân, con đã thề, sẽ không lạm sát người vô tội!"

Dứt lời, hắn xoay người sải bước rời đi.

Khi Chu Tử tỉnh lại, phát hiện Triệu Trinh đã rời giường, ở vị trí của hắn trên giường đặt một cái hộp thật to bằng gấm đỏ thẫm.

Nàng ngồi dậy, mở hộp ra, phát hiện phía trên là trọn bộ đồ trang sức mà Vương phi phải dùng, phía dưới là quần áo, vừa lấy ra nhìn, Chu Tử phát hiện phía dưới là một bộ lễ phục vương phi Thân Vương đầy đủ màu đỏ chót.

Chu Tử cầm đồ trang sức lên tỉ mỉ quan sát, nhìn trâm hình phượng bằng vàng ngậm chuỗi trân châu, cảm xúc nàng ngổn ngang trăm mối —— Triệu Trinh cưng chìu nàng như vậy, nhưng chưa từng cho nàng mang đồ trang sức có hình Phượng Hoàng, bởi vì đó là thứ chỉ chánh thê mới có, mà nàng chỉ là thiếp!

Chu Tử lại nâng lễ phục, giũ mở ra. Lễ phục làm từ gấm vóc màu đỏ chót, phía trên thêu hoa văng lông công và vòng hoa nhỏ, còn trang bị thêm đai ngọc, cả áo mỏng bên trong cũng chuẩn bị đầy đủ.

Nhìn bộ lễ phục rườm rà lại một lần nữa, Chu Tử vẫn cảm thấy thật giống như không phải là sự thật.

Trừ nàng, Triệu Trinh chưa từng có nữ nhân khác.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh là người đàn ông đầu tiên của nàng, nàng cũng là nữ nhân đầu tiên của Triệu Trinh.

Nàng và Triệu Trinh là duy nhất của nhau.

Bọn họ đã sự thực cùng giường kết tóc, nhưng không có danh phận vợ chồng.

Nhưng mà, thứ nàng để ý nhất không chỉ những điều này, cũng không phải có thực sự trở thành thê tử kết tóc của Triệu Trinh không.

Nàng muốn trở thành nữ nhân có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh hắn, chung sống cùng hắn cả đời, sống chung giường chết chung mồ.

Hiện tại, rốt cuộc thì nàng cũng đã là thê tử của Triệu Trinh, vào năm nàng mười chín tuổi!

Lỗ mũi Chu Tử chua xót, nước mắt chảy ra.

Từ lúc mười lăm tuổi đến bây giờ, ròng rã bốn năm, nàng yêu Triệu Trinh, sống cùng Triệu Trinh, nhưng mà, nàng thủy chung vẫn chỉ là thiếp thất của Triệu Trinh.

Hiện tại, nàng là thê tử đường đường chính chính của Triệu Trinh!

Tất cả việc này, đến hình như quá dễ dàng; nhưng nghĩ lại, cũng không dễ dàng như thế.

Chẳng lẽ, bởi vì lần này thiếu chút nữa nàng sẽ chết đi, muốn sau khi nàng mất có thể tổ chức lễ tang trọng thể, Triệu Trinh mới xin sắc phong cho nàng?

Chu Tử bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt.

https://thuviensach.vn

Nàng nói mình muốn nghỉ ngơi một lát, không để nhóm người Ngân Linh vào, sau đó bắt đầu nằm trên giường suy nghĩ mà chảy nước mắt.

Tiệc đầy tháng nhị công tử của Nam An vương đã bắt đầu, Triệu Trinh sắp xếp cho Trưởng Sử quan của vương phủ tiếp khách nam, Đại Nhạn tiếp khách nữ, Cao Thái phi, Chu Tử cùng hắn xuất hiện một lần giữa buổi tiệc là đủ.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Triệu Trinh liền đến Diên Hi cư gặp Chu Tử.

Triệu Trinh mang theo người mới vừa đến gần nội viện, Ngân Linh đợi ở cửa ra vào trong phòng chờ của phòng trị sự, bước lên trước nhỏ giọng bẩm báo: "Bẩm Vương Gia, vương phi khóc ở trong phòng!"

Triệu Trinh gật đầu một cái, trực tiếp vào nội viện.

Ngân Linh đang muốn theo vào, Triệu Tráng vừa theo Vương Gia tới lại cho nàng một cái nháy mắt, nàng liền đứng yên tại chỗ.

Triệu Tráng nhỏ giọng nói: "Cô nương ngốc, gọi luôn cả nhóm Thanh Ba bọn họ ra ngoài, để Vương Gia ở cùng vương phi một lát!"

Lúc này Ngân Linh mới chợt hiểu hiểu ra, cười nhìn Triệu Tráng, rồi bước vào nội viện.

Thời tiết tháng tám, bởi vì sắp đến Trung thu, trong ấm áp có chút lạnh lẽo. Triệu Trinh bước đến cửa phòng ngủ, vén bức rèm che lên, đi vào.

Chu Tử đang nằm ở trên giường đưa lưng về phía hắn.

Triệu Trinh đi tới, ngồi xuống bên giường.

Hắn đưa tay vuốt ve mái tóc dài của Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Tóc Chu Tử dày nặng, lại nuôi dài, tóc dài đen nhánh bóng loáng xõa trên gối, tôn lên trung y thêu hoa bằng lụa trắng trên người nàng, thoạt nhìn đặc biệt mỏng manh đáng thương.

Triệu Trinh vuốt một lát, thấy Chu Tử còn chưa để ý đến mình, liền bế Chu Tử lên, đặt trong lồng ngực mình.

Chu Tử núp trong ngực hắn, trên gương mặt trắng trắng mềm mềm không son phấn tràn đầy nước mắt, mắt to ướt nhẹp, đôi môi đầy đặn bị nàng tự cắn mà hồng hồng.

Triệu Trinh vừa nhìn, trong lòng rung động, rất muốn liều mạng hôn Chu Tử, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, chiếm thượng phong. Hắn lạnh lùng hỏi: "Khóc cái gì?"

Chu Tử thút tha thút thít một lát, mới nói: "Tại sao vào lúc này chàng lại xin sắc phong Vương phi cho thiếp?"

Triệu Trinh đột nhiên cảm thấy tay mình rất nhột, rất muốn vỗ mông Chu Tử, hắn không nhịn được nói: "Không phải nàng đã sinh hai đứa con trai cho ta sao?"

"Nhưng không phải chàng đã nói là sinh đủ ba đứa mới để thiếp làm vương phi sao?"

". . . . . ."

Triệu Trinh không nói lời nào, Chu Tử cho là hắn đã đuối lý, vùi mặt lên thường phục của Triệu Trinh lau lau nước mắt, bắt đầu tố cáo: "Chàng vẫn không chịu cho thiếp làm vương phi, nhưng bây giờ lại để thiếp làm vương phi, thiếp ước chừng, lúc chàng xin sắc phong nhất định là lúc thiếp khó sinh sắp chết kia, khi đó chàng xin sắc phong, là muốn sau khi chết thiếp có được một lễ tang trọng thể! Căn bản chàng không thật nguyện ý để thiếp

https://thuviensach.vn

làm vương phi của chàng, hừ, Nam An vương phi, thiếp không cần chàng bố thí. . . . . ."

Chu Tử ngồi trong lòng hắn tố cáo liên tục, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng đen của Triệu Trinh.

Triệu Trinh càng nghe càng tức giận, rất có cảm giác buồn bực "Lòng ta tỏ cùng trăng sáng, nào ngờ trăng soi mương máng". Hắn muốn giải thích một chút, nhưng cảm thấy nói rất dài dòng, hơn nữa sẽ tổn hại quyền uy trượng phu của hắn.

Lúc Chu Tử tố cáo, Triệu Trinh lại nghĩ nên chận miệng của nàng thế nào.

Cuối cùng, Triệu Trinh nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt của Chu Tử, nhắm ngay đôi môi đỏ tươi của nàng, hôn xuống.

Hắn dùng sức rất lớn, vừa cắn vừa gặm vừa mút, thậm chí làm đau Chu Tử.

Sau hồi lâu, Triệu Trinh buông Chu Tử ra.

Chu Tử sờ sờ đôi môi, cảm thấy tê tê, sợ là đã sưng lên, nàng hậm hực trợn mắt nhìn Triệu Trinh.

Lúc này Triệu Trinh mới hỏi: "Nàng có nhớ là nàng còn gửi ở chỗ ta một trăm cái đánh mông hay không?"

Chu Tử vừa nghe, giật mình tái mét, chân trần nhảy lên mặt đất, đang muốn chạy trốn, lại bị cánh tay Triệu Trinh vòng chắc ôm lấy eo.

Triệu Trinh ngồi trên giường, lộn ngược Chu Tử tại nằm lên đùi mình, tốc váy Chu Tử lên, tuột quần lót màu trắng của nàng xuống, lộ ra cái mông nhỏ đầy đặn trắng trắng mềm mềm.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cảm thấy trên mông lạnh lẽo, trong lòng vội muốn chết, muốn giãy giụa, nhưng lại không giãy khỏi Triệu Trinh, không thể làm gì khác hơn là tận lực lắc lư lung tung.

Cái mông trắng nõn của Chu Tử lắc lư trước mắt Triệu Trinh, Triệu Trinh đè nén mong muốn đè nàng ra tùy ý cợt nhã, nâng bàn tay lên, một tiếng "bốp" giòn tan, bàn tay chạm lên mông Chu Tử, trong miệng đếm: "Một!"

"Bốp" thêm một tiếng giòn tan —— "Hai!"

"Bốp —— ba!"

"Bốp —— bốn!"

". . . . . ."

Lúc Triệu Trinh đánh tới cái thứ mười, Chu Tử thật sự chịu không nổi nữa, đau có thể nhịn, chủ yếu là cởi truồng bị trượng phu đánh, thật rất mất mặt ....!

"Triệu Trinh, tha cho thiếp đi!"

Triệu Trinh không chút lay chuyển.

"Vương gia của thiếp! Tha cho thiếp đi!"

Triệu Trinh vẫn không chút lay chuyển, lại một tiếng "Bốp" giòn tan.

"Triệu Trinh, thiếp sai rồi!"

Triệu Trinh nghe nàng nói như vậy, mới dừng tay lại: "Nói, nàng sai ở đâu?"

Chu Tử ngoan ngoãn nói: "Thiếp không nên hiểu lầm chàng lung tung."

https://thuviensach.vn

"Còn gì nữa không?"

"Thiếp biết chàng cưng chìu thiếp, lại còn. . . . . ."

"Ta chỉ cưng chìu nàng thôi sao?" Giọng Triệu Trinh rất lạnh, bàn tay lại giơ lên.

Mặt Chu Tử xoay ra sau, thấy tay Triệu Trinh giơ cao cao, trong lòng kinh hãi, nghĩ nghĩ, vội nói: "Chàng khoan hãy đánh, để thiếp suy nghĩ một chút!"

Nàng cố gắng suy nghĩ, cuối cùng mặt dày nói: "Chàng thương thiếp. . . . . ."

Triệu Trinh cảm thấy cuối cùng Chu Tử cũng hiểu nổi khổ tâm của mình, chỉ là còn chưa đủ, vẫn lạnh giọng nghiêm mặt hỏi: "Còn gì nữa không?"

Chu Tử rung đùi đắc ý quẩy người một cái, cảm thấy da mặt hơi phát sốt, mặt dày nói: "Chàng yêu thiếp. . . . . ."

Mặc dù đã nói ra, nhưng nàng cảm thấy nói như vậy, hình như không thể tin.

Triệu Trinh lại buông tay xuống, nói: "Nàng biết rõ, tại sao còn khóc lóc không ngoan, được cưng chìu mà kiêu ngạo rồi la lối om sòm sao?"

Chu Tử không ngờ mình lại nói đúng, nàng cảm thấy trái tim hình như bị đánh trúng, trong nháy mắt vui mừng khổng lồ mãnh liệt đánh thẳng vào, khiến nàng lập tức quay người trên đùi Triệu Trinh, mắt trừng tròn to nhìn Triệu Trinh: "Chàng thật sự yêu thiếp?"

Da mặt trắng nõn của Triệu Trinh cũng hơi ửng đỏ, mặt lại vẫn lạnh lùng: "Ai yêu nàng chứ!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử cực kỳ vui mừng, đưa hai cánh tay ôm Triệu Trinh, mặt dính vào ngực Triệu Trinh, nước mắt lại chảy ra: "Chàng thật sự yêu thiếp?"

Nàng vừa khóc vừa cười: "Chàng thật sự yêu thiếp!"

Triệu Trinh không ngờ nàng có thể nổi điên như vậy, vội ôm lấy hông nàng, ấn nàng trên chân mình, ôm nàng thật chặt.

Hai người có vẻ hơi kích động, thật lâu không lên tiếng, chỉ ôm nhau thật chặt.

Cuối cùng, Triệu Trinh mở miệng trước: "Còn thiếu tám mươi tám cái!"

Chu Tử lại cười ngắt nhéo trên người hắn, toàn bộ nước mắt trên mặt chùi lên y phục Triệu Trinh.

Nàng vừa cử động, cả người Triệu Trinh liền căng thẳng, hắn lặng lẽ hít một hơi, ôm lấy thân thể Chu Tử, dời nàng ra ngoài một chút.

Lúc Chu Tử giãy giụa, quần lót tơ lụa không biết lúc nào thì tuột xuống, rơi trên cổ chân.

Lúc này Chu Tử ý thức được một chút, vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, vội vươn tay muốn kéo quần lót lên, lại bị Triệu Trinh nhanh tay lẹ mắt phát hiện.

Một tay hắn bắt được cổ tay đang đặt ở chân của Chu Tử, một tay nhanh như tia chớp cởi bỏ quần lót cho Chu Tử.

Trên người Chu Tử chỉ còn lại trung y, nàng dùng sức kéo xuống, miễn cưỡng che lấy hạ - thân.

Triệu Trinh liếc nàng một cái, mặt nàng không khỏi đỏ tới mang tai, cũng không dám lộn xộn nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh bất động, Chu Tử cũng không dám động.

Lúc này, Chu Tử đã cảm nhận được dưới mông mình là cứng rắn nổi lên của Triệu Trinh, lại không dám lộn xộn.

Triệu Trinh biết thân thể Chu Tử mới vừa khôi phục, cũng không dám làm gì, chỉ ôm Chu Tử, đợi cái nơi kích động đó của mình xếp cờ im trống.

Đang lúc ấy, Chu Tử đột nhiên cảm thấy hình như phía dưới của mình chảy ra một dòng nước ấm, nàng nhíu mày nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh cũng cảm nhận được, hắn bế Chu Tử lên, nhìn vào áo ngoài của mình —— trên áo ngoài màu trắng của hắn, là một vệt máu.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 114: Bái Lạy Thái Phi, Phu Vinh Thê Quý

Trong nháy mắt mặt của Triệu Trinh trở nên tái nhợt, hắn cố gắng tự trấn tĩnh, ôm Chu Tử thả lên giường. Sau khi đặt lên, hắn kéo chăn qua, dùng chăn bọc lấy Chu Tử, lúc này mới nói: "Ta sẽ gọi đại phu tới!"

Chu Tử đỏ bừng cả khuôn mặt, níu hắn lại: "Không cần gọi đại phu, gọi Ngân Linh tới là được!"

Triệu Trinh mang theo nghi vấn nhìn nàng.

Chu Tử hít một hơi: "Dù sao cũng không có nguy hiểm gì!"

Triệu Trinh cau mày, không quá tin tưởng Chu Tử.

Chu Tử không thể làm gì khác hơn là bảo đảm với hắn: "Thật sự không nguy hiểm, không cần gọi đại phu, bảo Ngân Linh gọi y nữ họ Hồ trong phủ tới là được!"

Chu Tử đứng dậy sửa sang lại mình một chút, lấy y phục bảo Triệu Trinh thay, sau đó đuổi Triệu Trinh ra ngoài.

Thật ra trong lòng Chu Tử cũng có chút thấp thỏm, chỉ là để an ủi Triệu Trinh, nàng mới nói như vậy.

Rất nhanh Ngân Linh đã đưa Y nữ họ Hồ tới.

Dáng vẻ Y nữ họ Hồ khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy, nàng vốn là y nữ hầu hạ trong cung Cao Thái phi, sau đó cũng đến đất phong Nam Cương của Nam An vương, nàng liền được Thái phi ban cho Nam An vương. Kể

https://thuviensach.vn

từ khi Nam An vương lập nhà xây phủ đến nay, nàng đã ở phủ Nam An vương chín năm.

Thân thể Nam An vương kiện khang, căn bản không hề sinh bệnh, lại ngại nàng là nữ, cho nên chưa bao giờ gọi nàng qua.

Y nữ họ Hồ không thể làm gì khác hơn là yên lặng chờ đợi ngày vương phi vào phủ, để mình có thể thực hiện hoài bão thi thố tài năng.

Ai ngờ, Vương Gia vẫn không thành thân, vương phi không thấy tăm hơi, ngược lại Chu trắc phi bị bệnh mấy lần, nhưng Vương Gia cũng chỉ tìm hai gã tham tiền phá của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh!

Nghĩ đến việc Vương Gia thưởng cho Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vạn lượng vàng, lòng của Y nữ họ Hồ không khỏi co rút đau đớn.

Rốt cuộc, Chu trắc phi được Vương Gia 'phù chánh', lên làm chánh phi; mà nàng lại thật vinh hạnh, ngay sau ngày Chu trắc phi được phong phi, liền được mời tới đây!

Tóm lại là, khi Ngân Linh phái tiểu nha đầu tới mời Y nữ họ Hồ đã lân đận thật lâu này, nàng đương nhiên có cảm giác lâng lâng mừng rỡ như một viên ngọc sáng long đong cuối cùng cũng được khám phá.

Đây là lần đầu tiên Chu Tử gọi Y nữ họ Hồ.

Thỉnh thoảng nàng vẫn nghe Cao Thái phi đề cập tới, nói vị Y nữ họ Hồ này khám phụ khoa, nhi khoa đều không tệ, lần này nàng ngại gọi Hứa đại phu cùng Hầu đại phu, cho nên mới mời Y nữ họ Hồ tới.

Kể từ lần trước bị Chu Tử khiển trách, Ngân Linh vẫn rất cẩn thận. Sau khi Y nữ họ Hồ tới, nàng bảo Tứ Thanh canh giữ bên ngoài, mình cùng Y nữ họ Hồ vào phòng ngủ của Vương Gia và vương phi.

https://thuviensach.vn

Mặt Y nữ họ Hồ tròn trịa, lông mày nhỏ nhắn cong cong trắng trắng rõ ràng, thoạt nhìn rất chỉnh tề. Diện mạo của nàng ta khiến Chu Tử không khỏi cảm thấy quen thuộc.

Nàng ta cầm áo khoác dính máu của Vương Gia lên nhìn một chút, sau đó cẩn thận chẩn mạch, lúc này mới hỏi: "Vương phi có tự mình cho bú hay không?"

Lần này bởi vì Chu Tử xuất huyết sau khi sinh, uống quá nhiều thuốc, vú không có sữa, cho nên Triệu Sam vẫn bú sữa của nhũ nương.

Nàng suy nghĩ một chút, đang muốn trả lời, Ngân Linh ở bên cạnh thấy nàng trầm tư, vội nói: "Không có."

Lúc này Y nữ họ Hồ mới nói: "Theo màu máu, hẳn là nguyệt tín của vương phi ngài đã đến rồi!"

Chu Tử sửng sốt, vội hỏi: "Hôm nay Sam nhi mới đầy tháng, nguyệt tín của ta đã tới, vậy có bình thường không?"

Y nữ họ Hồ cười nói: "Lúc Vương phi ngài sinh thế tử, sản dịch chảy trong bao lâu?"

Chu Tử suy nghĩ một chút, tính toán một chút, mới nói: "Khoảng hai mươi ngày!"

Nàng nhìn Ngân Linh, muốn chứng thực.

Trí nhớ Ngân Linh rất tốt, tính toán cũng nhanh, rất khẳng định nói: "Lần trước sản dịch chảy tổng cộng hai mươi hai ngày!"

Chu Tử gật đầu một cái, nhìn Y nữ họ Hồ.

Y nữ họ Hồ thấy vương phi dùng ánh mắt nhờ giúp đỡ nhìn mình, trong lòng rất vui vẻ, cảm giác mình thật rất tài giỏi, nàng ta mỉm cười nói:

https://thuviensach.vn

"Vương phi, nguyệt tín thì sao?"

Chu Tử đỏ mặt.

Ngân Linh cũng cảm thấy xấu hổ là đúng, nàng cũng có chút đỏ mặt thay Vương Gia cùng vương phi.

Chu Tử rũ mí mắt xuống, nói: "Nguyệt tín còn chưa tới, đã mang thai lão Nhị rồi."

Y nữ họ Hồ rất quyền uy gật gật đầu: "Là ám thai, rất bình thường!"

Lúc này Chu Tử mới yên lòng, vội hỏi: "Vậy lần này thật chỉ là nguyệt tín?"

Y nữ họ Hồ cười đứng dậy vái chào, nói: "Chúc mừng vương phi, thân thể của ngài đã phục hồi như cũ, nguyệt tín tới rồi!"

Biết thân thể mình khôi phục, Chu Tử cũng rất vui mừng, hỏi: "Ngươi có biết Hồ ma ma tổng quản Diên Hi cư trong Vương phủ trước kia không?"

Y nữ họ Hồ rất cung kính đáp: "Bẩm vương phi, đó là cô cô của nô tỳ."

Chu Tử nghe thấy, cảm thấy rất vui vẻ, vừa định nói "Cô cô của ngươi là mẹ nuôi của ta", suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không thích hợp, liền nuốt những lời này xuống, nàng nghĩ, mình muốn biểu đạt lòng cảm kích với Hồ ma ma, có nhiều biện pháp tốt hơn, cần gì phải nghịch ý của Vương Gia. Chu Tử rũ mí mắt, lại cười nói: "Gần đây Hồ ma ma thế nào?"

Y nữ họ Hồ nói: "Biểu đệ Triệu Quý của nô tỳ được Vương Gia phái đến quân phòng thủ Bắc Cương, nhờ Vương Gia chiếu cố, hôm nay đã là Hiệu úy Lục phẩm, cô cô theo biểu đệ đến Bắc Cương, hôm nay cũng đã cưới con dâu, người một nhà đều sống rất tốt!"

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Tử mới yên lòng, khi ở kinh thành, nàng đã từng lặng lẽ sai người đưa ngân phiếu, tơ lụa cùng những thứ nhân sâm lộc nhung cho Hồ ma ma, nhưng vì sợ Triệu Trinh ghen, không dám tự mình đến, cho nên vẫn nhớ mong Hồ ma ma.

Hai người lại hàn huyên thêm mấy câu, Chu Tử ban thưởng thật hậu cho Y nữ họ Hồ, rồi mới dặn dò Ngân Linh đưa Y nữ họ Hồ ra ngoài.

Chu Tử lại vào phòng tắm, sau khi tắm rửa, mới để Ngân Linh cùng Tứ Thanh hầu hạ, thay lễ phục vương phi vào.

Sau khi thay lễ phục xong, Chu Tử tự trang điểm thật nhạt, lúc này mới để Thanh Châu Thanh Ba hầu hạ, theo đúng chuẩn mực, đeo đồ trang sức của chánh phi.

Chỉnh đốn hết thảy xong, lúc này Chu Tử mới lệnh cho Ngân Linh phái người đi mời Vương Gia.

Đồ trang sức khảm rất nhiều Hồng Bảo Thạch, đội lên đầu rất nặng nề; lễ phục rất nghiêm trang, trong trong ngoài ngoài mấy lớp —— Chu Tử chỉ có thể bước đi từ từ.

Nàng chậm rãi đi tới trước kính thủy tinh, nhìn mình mặc quần áo quý giá màu đỏ trong kính thủy tinh, nhất thời ngổn ngang trăm mối, mồng một đầu năm nay, trên người nàng vẫn là lễ phục trắc phi màu hồng tươi!

Lúc Chu Tử đang nghĩ đến mình lại xót cho thân, Triệu Trinh tiến vào.

Hắn vừa vào đến, bọn người Thanh Châu liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Triệu Trinh đã biết Chu Tử không có nguy hiểm gì, ngược lại thân thể đã khôi phục rất tốt, tâm tình rất thoải mái. Hắn chắp tay sau lưng đứng một bên, nhìn một lát, nghiêm mặt nói: "Màu đỏ chót quá chói, hay vẫn nên mặc màu hồng tươi trước kia thì đẹp hơn!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghiêng đầu sang chỗ khác, đang muốn phản bác, nhưng cái mông bị lễ phục bao bọc tầng tầng lớp lớp vẫn còn hơi hơi đau, nàng liếc Triệu Trinh một cái, bỉu môi nói: "Thiếp thích màu đỏ chót, thiếp muốn đến già vẫn mặc màu đỏ chót!"

Triệu Trinh vừa bực mình vừa buồn cười, đi tới bên người nàng, nắm lấy hông nàng, đứng song song cùng nàng, nhìn đôi bóng trong gương, nhỏ giọng nói: "Những thứ này cũng chỉ là hình thức, chỉ cần ta thương nàng, nàng còn lo lắng gì nữa chứ?"

Chu Tử cúi đầu mỉm cười.

Nàng nhìn vào gương, phát hiện dường như Triệu Trinh lại cao thêm một chút, mình bây giờ chỉ đứng đến lỗ tai hắn, vội nói: "A, cao chàng lại cao thêm? Chẳng lẽ người ta nói ‘hai mươi ba, cao rất nhanh’ là thật, chàng hai mươi mốt tuổi còn có thể cao thêm sao?"

Triệu Trinh ôm hông nàng, không để nàng lộn xộn, sau đó mới nói: "Hôm nay ta mang giày cao!"

Thế Chu Tử mới phát hiện ra, Triệu Trinh cũng đã thay lễ phục Thân Vương —— thuần trắng, đeo mũ thân vương bằng bạc, lễ phục Thân Vương màu trắng thêu sóng biển, giày màu ngà nền đen —— ‘nam muốn đẹp, toàn thân trắng’, thoạt nhìn Triệu Trinh rất tuấn tú.

Triệu Trinh thẳng lưng, lẳng lặng đứng yên, mặc cho Chu Tử thưởng thức —— dù sao Chu Tử vẫn thường lộ vẻ háo sắc nhìn hắn, hắn đã thành thói quen.

Chu Tử xem xét ngắm nghía xong, giơ cánh tay lên vuốt cằm Triệu Trinh, cười xấu xa: "Bộ dạng của tiểu công tử thật tuấn tú, nào, cười một cái cho bổn vương phi xem!"

Triệu Trinh liếc nàng một cái, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vẫn vui vẻ: "Bằng không, bổn vương phi cười với chàng một cái!"

Triệu Trinh không nhịn được, rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Nụ cười này giống như hoa xuân chợt nở, giống như mây tan hé lộ ánh trăng, giống như nước suối chảy xuôi, quả nhiên là cực kỳ đẹp mắt, Chu Tử lại nhìn ngây người!

Triệu Trinh đưa tay, cách lớp lễ phục vỗ mông Chu Tử một cái: "Đứa ngốc!"

"Hắc hắc!" Chu Tử sờ sờ mông, nói, "Chàng lại đánh thiếp, chỉ còn 87 cái thôi đó!"

"Đi thôi!" Triệu Trinh đưa tay nắm lấy tay nàng, đi ra ngoài.

Triệu Trinh mang theo Chu Tử, đến chỗ Cao Thái phi trước.

Hắn đi bộ, lại đau lòng vì Chu Tử vừa khỏi bệnh, bảo Chu Tử ngồi xe kéo, theo sát sau lưng hắn.

Hôm nay là lễ lớn ăn mừng sắc phong Nam An vương phi và đầy tháng Nhị công tử, quý phụ quý nữ Đại Kim triều nhận được thiệp mời của Thái phi, không khỏi quần áo lụa là trang điểm tỉ mỉ mà đến; vài người ở xa, cũng đều lên đường sớm, chạy tới đây; thê thất của các tướng lĩnh dưới trướng Nam An vương, cũng theo trượng phu đến Nhuận Dương, vương phi không tiếp khách, đương nhiên cũng phải đến thỉnh an Thái phi.

Trong chánh viện của Cao Thái phi, cảnh xuân tươi đẹp muôn hồng nghìn tía, khắp nơi đều là âm thanh thì thầm trong trẻo. May nhờ diện tích chánh viện rất rộng, trừ chánh phòng cao rộng, mái hiên, nhà kề và hai Thiên viện, còn có Tiền viện hoa cỏ xanh um và hậu hoa viên đủ cả đình đài lầu các.

https://thuviensach.vn

Nghe Vương gia và Chu Vương phi cùng tới, những quý phụ quý nữ kia rối rít tránh ra.

Nhưng cho dù đứng bên trong phòng, vẫn có không ít người nhìn qua cửa sổ thấy được Nam An vương và vương phi cùng tới.

Có người tinh mắt, thấy tay áo rộng của Nam An vương và vương phi thông nhau, hai tay nắm lấy nhau.

Rất nhiều người thấy được, nhưng đều không nói ra.

Có người trong lòng âm thầm hâm mộ vợ chồng Vương gia vương phi ân ái, cảm thán không thôi, ví như Liên phu nhân chánh thê của Lâm Hiếu Từ; có người oán thầm Chu Vương phi xuất thân tiện tỳ dụ dỗ mê hoặc chủ, khiến Vương Gia si mê lưu luyến như thế, ví như Diêu phu nhân chánh thê của Kim tổng binh; có người cảm thấy hành động này của Vương Gia dù xuất phát từ nội tâm, nhưng không hợp lễ phép, nghĩ phải trở về khuyên trượng phu can gián Vương Gia một chút, ví như Điền phu nhân chánh thê của Tôn Tri phủ thành Nhuận Dương; có quý nữ chưa lấy chồng, bởi vì ỷ vào thân phận cao quý dung mạo xuất chúng, mà Nam An vương lại chậm chạp chưa cưới chánh thê, quyết tâm muốn trở thành Nam An vương phi, nhiệt huyết đầy ngập buổi sáng hôm nay bị dập tắt, trong lòng rất ghen ghét, ví như trưởng nữ Hà Diệu Hoa của Thượng Thư bộ Lễ - Hà Nguyên; có người đã từng âm thầm bày tỏ, hôm nay đã gả làm vợ người, nhìn tình cảnh này cảm thấy rất châm chọc, ví như Vương Tích Trân vợ kế của Giám quân Chu Lang; có người xuất thân thứ nữ, mặc dù không dám cầu địa vị chánh phi xa vời, nhưng vẫn âm thầm hi vọng mình có thể dựa vào thế lực của gia tộc, trở thành trắc phi của Nam An vương, ví như thứ nữ Cao Cảnh con vợ ba của Cao thừa tướng . . . . . .

Ý định của mọi người đều không giống nhau, mỗi người đều có phương thức cư xử và tiêu chuẩn phán xét của mình.

https://thuviensach.vn

Những thứ này, Triệu Trinh cùng Chu Tử đều không biết.

Lễ phục trang sức của chánh phi thật nặng nề, Triệu Trinh lo lắng thân thể mới vừa khỏi bệnh của Chu Tử mệt nhọc, liền đưa tay dắt lấy tay Chu Tử, chậm rãi đi tới chánh đường.

Tiến vào chánh phòng, Triệu Trinh dắt Chu Tử, song song quỳ dưới gối Cao Thái phi, hành đại lễ, tỏ vẻ cảm tạ công ơn nuôi dưỡng cùng dạy dỗ của mẫu thân.

Cao Thái phi nhìn một đôi nam thanh nữ tú có thể nói là tuấn nam mỹ nữ trời sinh, trong lòng xúc động thật lâu, bà dặn dò: "Hai người các con phải hòa thuận, các con khỏe mạnh, sinh cho ta thêm vài cháu trai cháu gái, đây mới là hiếu thuận thật sự!"

Lạy Thái phi xong, Triệu Trinh dắt Chu Tử đến đại điện vương phủ.

Lần đầu tiên Chu Tử theo Triệu Trinh, leo lên đại điện của phủ Nam An vương; lần đầu tiên mặc lễ phục vương phi, đứng bên người Triệu Trinh, tiếp nhận quỳ lạy của quần thần Nam Cương; lần đầu tiên bị nữ quan của vương phủ vây quanh, nhìn mấy quý phụ quý nữ hành lễ thỉnh an nàng. . . . . Mặc dù Triệu Trinh giễu cợt nàng hư vinh, tuy nhiên vẫn hoàn hoàn chỉnh chỉnh thực hiện lời hứa của hắn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 115: Vợ Chồng Đồng Lòng Trốn Khỏi Bữa Tiệc

Nam An vương luôn luôn nổi tiếng không hiếu khách không mời khách, lần này vì ăn mừng đầy tháng của con thứ mà tổ chức tiệc, rất nhiều gia đình quan lại và quan to cao quý cùng chạy tới, nếu thật sự không tới được, cũng sẽ phái người đại diện hoặc vợ hay con gái đến. Phủ Nam An vương luôn luôn yên tĩnh, hôm nay dĩ nhiên có khách khứa tụ tập, cực kỳ náo nhiệt, trên đường cái ngoài cửa chính đậu đầy xe ngựa sang trọng, chắn hết cả con đường.

Tiếc nuối duy nhất là Nam An vương chỉ lộ mặt một chút trong bữa tiệc, mời mọi người uống một ly rượu liền lui xuống.

Nghe nói phía khách nữ bên kia, vương phi mới phong vừa lộ mặt, liền bị Vương gia cho gọi, chỉ có Cao Thái phi ở chơi lâu hơn một chút. Sau đó, cả Cao Thái phi cũng rời đi, lý do lại là Thế tử và Nhị công tử nhớ tổ mẫu —— Thế tử thì cũng thôi đi, Nhị công tử là một đứa bé mới vừa đầy tháng lại biết nhớ tổ mẫu sao? Lý do này thật mẹ nó lừa bịp mà!

Sau khi Triệu Trinh lui khỏi buổi tiệc, liền quyết định trực tiếp trở về Diên Hi cư.

Hắn mang theo huynh đệ Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập, đi dọc theo đường mòn trở về Diên Hi cư.

Hai bên đường mòn đều trồng cây Dương lá lớn, đều sinh trưởng vừa cao vừa thẳng, vào mùa hè tán cây vừa lớn vừa xanh, nhưng hiện nay đã là mùa thu, lá cây từ từ chuyển vàng, gió vừa thổi, từng đám lá xoay tròn rơi

https://thuviensach.vn

xuống, vương phi lại đặc biệt dặn dò không cho người quét đi, cho nên trên đất là một lớp lá vàng thật dày, bước lên vang sào sạt.

Đi trên lớp lá rơi, Triệu Trinh nhớ tới lúc mùa đông, mình ôm Triệu Tử đi qua chỗ này, Triệu Tử chỉ vào tổ chim gọi "Chiêm! Chiêm! Chiêm!", trên mặt không khỏi mang theo mỉm cười.

Hắn cho trồng loại cây Dương lá lớn này trong vương phủ, là bởi vì năm hắn mười lăm tuổi, theo Kim Lão Tướng quân bình định Tây Bắc, từng thấy vô số loại Bạch Dương, thân cây thật cao, gốc cây mọc thẳng đâm vào trời xanh, cho dù hoàn cảnh ác liệt thế nào, loài cây này vẫn mạnh mẽ lớn lên thẳng tắp.

Triệu Trinh lặng lẽ nghĩ: Bạch Dương. . . . . Tương lai có nên gọi lão Tam là Triệu Dương, Triệu Dương. . . . . Lão Tam. . . . . .

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi dừng bước, lần sinh con này Chu Tử băng huyết thật nhiều, thật đã dọa hắn sợ —— thì ra sinh con cũng không dễ dàng như Chu Tử nói, dùng sức một chút, đứa bé sẽ ra đời, mà là chuyện nguy hiểm đến vậy.

Còn nữa, Hàn Tử Xuyên điều tra ở Kim kinh mấy ngày nay vẫn chưa có tin tức truyền về.

Hắn vừa đi vừa nghĩ, mắt nhìn thẳng bước nhanh trên đường mòn.

Triệu Trinh sắp đi tới cuối đường mòn, phía trước là một ngã ba, một đường thông đến chánh viện của Cao Thái phi, một đường thông đến Diên Hi cư mà hắn và Chu Tử ở.

Hắn vốn muốn đến chánh viện thăm mẫu thân và hai đứa con trai, lại nghĩ, bên kia nhiều nữ nhân như vậy, rất không tiện, không bằng đợi buổi tối lúc mọi người đã giải tán lại đến.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh dừng một chút, chân đã bước về phía Diên Hi cư. Đang lúc ấy, Lâm Tiêu Sấu đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Ai ở đó?"

Triệu Trinh nghe tiếng, xoay người lại.

Mặc dù Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập là người cứng nhắc không biết uyển chuyển, nhưng võ công rất cao, mắt bọn họ nhìn chằm chằm vườn hoa nhỏ cuối đường mòn, đao Liễu Diệp trong tay đã rút ra.

Trong đường mòn râm bóng gần vườn hoa nhỏ, ba vị quý nữ quần áo cao quý ăn mặc bất phàm có mấy nha hoàn vây quanh bước ra. Tuy là chuyện bất ngờ, họ vẫn duy trì dáng vẻ tốt đẹp, duyên dáng thướt tha bước ra, chào Triệu Trinh một cái.

Người đứng trước, vóc người uyển chuyển, dáng vẻ hào phóng, nói: "Trưởng nữ của Hà Nguyên – Hà Diệu Hoa bái kiến Vương Gia."

Người phía sau, ăn mặc hơi kém, nhưng dung mạo hơn hẳn, cũng hành lễ theo: "Nữ nhi con của vợ ba Cao Huệ Thanh - Cao Cảnh tham kiến Vương Gia!"

Người ở phía sau nhất tiến lên một bước, dáng vẻ tuyệt vời cúi người, cất giọng dịu dàng: "Thứ nữ của Hà Nguyên – Hà Khiết Hoa tham kiến Vương Gia!" Nói xong, nàng ngẩng đầu lên, mắt to thẹn thùng e lệ nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy nàng, giật mình —— Khiết Hoa này thật quá giống Chu Tử, mặc dù không xinh đẹp đáng yêu bằng Chu Tử —— một chủ ý tuyệt diệu lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Hắn như có điều suy nghĩ lại nhìn Hà Khiết Hoa, gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Lâm Tiêu Sấu cùng Lâm Tuyết Trập vội cắm đao vào hông, đi theo.

https://thuviensach.vn

Ba người Hà Diệu Hoa nhìn theo bóng lưng cao gầy của Nam An vương, có chút ngẩn người —— một nam tử trẻ tuổi tuấn tú, lại quyền thế ngập trời như vậy, nếu có thể gả cho hắn, cho dù làm thiếp thì có sao! Không phải dân gian từng có câu "Thà làm thiếp của anh hùng, chớ làm thê kẻ tầm thường" sao!

Thật ra, tiệc đầy tháng con thứ của Nam An vương lần này, tới nhiều nhất là các quý nữ chưa gả chồng xuất thân từ con nhà làm quan hay từ các phủ đệ của quan lớn. Có người nhắm mục tiêu là vị trí chánh phi đang treo lơ lửng của Nam An vương, có người nhắm mục tiêu là vị trí trắc phi. Chẳng qua không ai nghĩ đến, một ngày trước tiệc đầy tháng lại có thể biết truyền ra tin tức Chu trắc phi được Nam An vương phù chánh.

Lương phu nhân chánh thê của Thượng Thư bộ Lễ - Hà Nguyên mang theo trưởng nữ dòng chính thất Hà Diệu Hoa cùng thứ nữ dòng thứ Hà Khiết Hoa, ngàn dặm xa xôi từ Kinh Thành chạy tới Nhuận Dương dự tiệc, đương nhiên cũng có mục đích đặc biệt.

Trượng phu Hà Nguyên của bà, vì được Nam An vương Triệu Trinh ủng hộ, trở thành thành viên Nội Các. Hắn ta trẻ trung khoẻ mạnh, lại thấy Cao lão Thừa Tướng quản lý Nội các tuổi tác già nua, liền có ý muốn thay thế. Vì muốn kéo gần quan hệ của mình và Nam An vương, hắn ta liền đề ra chủ ý kết thân. Bởi vì Nam An vương chỉ có trắc phi, chưa có chánh thất, cho nên Hà Nguyên có ý muốn trưởng nữ Hà Diệu Hoa của mình gả cho Nam An vương làm chánh phi.

Ai ngờ sau vài lần hắn ta nói bóng nói gió, phát hiện Nam An vương không có ý cưới chánh phi.

Hà Nguyên cũng không phải là người dễ bỏ cuộc, bởi vì công việc triều chính bận rộn không cách nào thoát thân, hắn ta liền phái thê tử Lương phu nhân mang theo trưởng nữ Hà Diệu Hoa lao tới Nhuận Dương chúc mừng, nghĩ muốn phu nhân thông qua phía Cao Thái phi, hy vọng có thể tác thành

https://thuviensach.vn

chuyện này. Trước khi Lương phu nhân đi, tâm tư Hà Nguyên lại chợt lóe, lại bảo phu nhân cũng mang theo thứ nữ dòng thứ Hà Khiết Hoa xinh đẹp, muốn chắc chắn gấp đôi.

Cái Hà Nguyên và Lương phu nhân ngàn vạn lần không nghĩ tới chính là, khi Lương phu nhân vừa tới Nhuận Dương, còn chưa kịp đi bái kiến Cao Thái phi, liền nghe tin tức trắc phi Chu phu nhân được Nam An vương phù chánh.

Lương phu nhân và nữ nhi Hà Diệu Hoa hai mặt nhìn nhau, không thể nào tưởng tượng —— Chu trắc phi hôm nay cũng không phải là người đơn giản, muội muội của nàng lại là Chu Thái hậu!

Vốn Lương phu nhân đã từ bỏ hi vọng, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy Chu Vương phi qua cửa sổ ở chánh phòng của Cao Thái phi, trong lòng bà nảy sinh chủ ý mới.

Bữa tiệc tiến hành một lát, bà liền lấy cớ hai nữ nhi uống rượu có chút khó chịu, lệnh cho nha hoàn mang hai nữ nhi ra ngoài đi lòng vòng tản bộ.

Thấy chị em Hà Khiết Hoa ra ngoài, thứ nữ Cao Cảnh con vợ ba của phủ Cao thừa tướng vội xin ý kiến của mẹ cả, cũng dẫn nha hoàn theo ra ngoài.

Mấy người bọn họ đều đã âm thầm nghe ngóng, biết từ ngoại viện đi về phía nội viện, nhất định sẽ phải đi qua đường mòn, cho nên vẫn ở đường mòn ôm cây đợi thỏ, chờ Vương Gia tới. Chưa từng nghĩ lại trùng hợp như vậy, Vương Gia quả thật đã trốn khỏi bàn tiệc trở về. (LPH: ôm cây đợi thỏ mà còn bảo là trùng hợp, có quỷ mới tin :p)

Sau khi Nam An vương gia rời đi, ba người tỏ vẻ rất hăng hái dạo quanh hồ sen giữa vườn hoa nhỏ, ngắm thủy tiên vẫn đang nở rộ.

Trên thực tế, trong lòng ba người có chút không yên, vì vậy rất nhanh liền mang theo nha hoàn trở về.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh trở lại Diên Hi cư, phát hiện Chu Tử vẫn chưa về. Hắn ở một mình một lát, cảm thấy có chút nhàm chán. Kể từ sau khi có Chu Tử, dường như hắn đã quen có Chu Tử ở bên người, một khi Chu Tử không ở cạnh, hắn lại cảm thấy có chút buồn bực. Triệu Trinh liền dặn dò Thanh Thủy ở lại canh giữ ở phòng Trị sự đi mời vương phi về.

Thanh Thủy đi tới chánh viện, phát hiện bữa tiệc vẫn đang tiến hành, vương phi cùng Cao Thái phi, đang nghe quý phụ tới mời rượu nói chuyện.

Chu Tử không nghĩ tới, sau khi mình làm vương phi, lại thật sự có người đến nịnh bợ mình. Những quý phụ này thay đổi sắc mặt ngạo mạn khinh thường thường ngày, mang trên mặt mỉm cười khéo léo, miệng nói lời nịnh hót ngọt ngào không lộ dấu vết, nhiệt tình nịnh nọt Cao Thái phi cùng Chu Vương phi một phen, dĩ nhiên, nịnh nọt chủ yếu là việc Chu Vương phi sinh được Thế tử cùng Nhị công tử.

Chu Tử thật sự không thích loại giao tiếp này, nhưng lại sợ người ta nói mình ngạo mạn, mặc dù không nói lời nào, nhưng trên mặt mang mỉm cười, cười đến mức quai hàm đều ê ẩm, khó chịu muốn chết.

Đúng lúc ấy, Thanh Thủy tới, lặng lẽ đến bên cạnh nói: "Vương Gia đang tìm ngài, gọi ngài trở về !"

Chu Tử lập tức viện cớ, sau khi nhỏ giọng bẩm rõ với Cao Thái phi, liền rời bữa tiệc. Nàng đến phòng ngủ của Thái phi thăm hai đứa con trai đã ngủ trưa một chút trước, hỏi thăm Nhũ Yến và nhũ nương Hồng Mai, biết được mọi thứ của hai đứa con trai đều bình thường, lúc này mới mang theo Ngân Linh Thanh Thủy trở về Diên Hi cư.

Chu Tử trở về phòng ngủ, phát hiện Triệu Trinh đã tắm rửa xong, trên người mặc áo choàng tắm lụa trắng, tóc dài đen nhánh xõa ra phía sau, đang ngồi trước bàn đọc sách chờ nàng!

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh chờ chán muốn chết, sau khi tắm rửa sạch sẽ Chu Tử vẫn chưa về, hắn đành cầm quyển sách lên lật xem.

Thấy Chu Tử trở về, hắn không khỏi oán giận nói: "Sao giờ nàng mới trở về?"

Chu Tử cười nhìn hắn một cái, cầm cây lược gỗ đào trên bàn trang điểm lên, đi tới sau lưng Triệu Trinh, chải mái tóc dài đen nhánh cho hắn. Nàng vừa chải, vừa dịu dàng hỏi: "Đang giữa trưa, bảo thiếp trở về làm gì?"

Triệu Trinh được nàng chải mà da đầu tê dại, cực kỳ thoải mái, trong miệng lại mạnh mẽ nói lời hợp lý hợp tình: "Trở về ngủ trưa với ta chứ sao!"

Mặc dù Chu Tử có chút không biết nên khóc hay cười, nhưng trong lòng cũng ấm áp. Nàng chậm rãi dựa thân thể nằm lên trên người Triệu Trinh, mặt dán tới, lè lưỡi liếm liếm vành tai Triệu Trinh, khàn giọng nói: "Không phải vẫn không thể làm việc đó. . . . . ."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 116: Bị Lạnh Nhạt, Chu Tử Mất Mác

Nơi nhạy cảm bị Chu Tử liếm như vậy, cả người Triệu Trinh tê rần, phía dưới lập tức có chút rục rịch chộn rộn. Vào lúc này, hắn còn lo nghĩ đến thân thể Chu Tử, sợ vẫn chưa thể chịu đựng được mình, vì vậy liền hít sâu một hơi, ngồi thẳng dậy, đôi tay với ra phía sau, nắm lấy mông Chu Tử, cõng Chu Tử đi đến bên giường.

Sau khi cẩn thận đặt Chu Tử lên giường, hắn giúp Chu Tử cởi bộ quần áo phức tạp trên người xuống, chỉ còn lại trung y bên trong, sau đó nói: "Ngủ!"

Hắn nhẹ nhàng đẩy Chu Tử ngã lên chiếc giường mềm mại, sau đó cũng tự mình nằm xuống bên cạnh Chu Tử, kéo chăn, đầu tiên là giả bộ ngủ, sau đó liền thật sự ngủ thiếp đi.

Chu Tử đợi một lúc lâu, không đợi được chuyện xảy ra theo dự đoán, lại phát hiện Triệu Trinh đã ngủ rồi.

Nguyệt tín của nàng chỉ một ngày đã không còn, hôm nay thật muốn thể hiện chút ý tứ với Triệu Trinh, không ngờ lại không thành công.

Từ lúc nào Triệu Trinh trở nên trinh tiết như vậy?

Nghĩ tới đây, Chu Tử có chút buồn bực, cảm giác trống rỗng trong người khó giải, cuối cùng đưa chân cọ cọ lên đùi Triệu Trinh một lát, sau một lúc, rốt cuộc cũng ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Ngủ một giấc thẳng tới lúc gần tối, sau khi rời giường, Chu Tử đến chỗ Thái phi, Triệu Trinh đến thư phòng bên ngoài.

Trong thư phòng của Triệu Trinh ngoài huynh đệ Lâm Tiêu Sấu, còn có vệ sĩ thân tín của hắn Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh.

Thuần Tiểu Vũ đặc biệt phụ trách liên lạc cùng Hàn Tử Xuyên ở Kim kinh, hắn đứng trước người Triệu Trinh đang nằm vật trên ghế, kính cẩn nói: "Bẩm Vương Gia, Hàn Tử Xuyên mới vừa gởi tin báo khẩn, đã có kết quả điều tra Lệnh bài của Cao phủ."

Triệu Trinh lạnh nhạt nói: "Nói tiếp."

"Quản gia Cao Thành của Cao phủ có một người tình, người tình này đánh cắp lệnh bài của hắn, Cao Thành không thể làm gì khác hơn là giấu giếm mà báo mất. Người tình này chính là nha hoàn Thúy Doanh hầu hạ bên cạnh Cao Tứ phu nhân. Sau khi Hàn Tử Xuyên tiếp tục điều tra, phát hiện Thúy Doanh tên thật là Trúc Bình, phụ thân của nàng là thương nhân Đông Khu quốc, mẫu thân là người Đại Kim, từ nhỏ nàng lớn lên ở Đông Khu quốc, lúc mười hai tuổi đến Kim kinh, bị bán vào Cao phủ, thành nha hoàn của Cao Liễn, sau khi Cao Liễn vào cung, nàng liền bắt đầu hầu hạ Cao Tứ phu nhân."

Triệu Trinh nhắm mắt lại, lẳng lặng nghe Thuần Tiểu Vũ bẩm báo.

Thuần Tiểu Vũ lặng lẽ nhìn Vương Gia, nói tiếp: "Trúc Bình là em gái trà trộn bên ngoài của Trúc Hoành. Căn cứ tin tức truyền đến từ chi nhánh Chương Phúc Ký ở kinh đô Ô Thổ, Trúc Hoành ra mặt liên lạc với hai võ sĩ cao nhất của hai nước Đông Khu quốc và Ô Thổ quốc, dự định lẻn vào Nam Cương, cùng bày ra việc đó, sợ là có liên quan đến ngài và vương phi."

Triệu Trinh mở mắt, hai mắt như điện quét Thuần Tiểu Vũ một cái, nói: "Hôm qua Bạch Tử Xuân cùng Phàn Duy Bân cũng đã truyền tin tức này

https://thuviensach.vn

đến."

Hắn liền đứng lên, chắp tay sau lưng bắt đầu dạo bước. Rất nhanh, hắn bắt đầu chỉ thị Thuần Tiểu Vũ: "Bảo Hàn Tử Xuyên chuyên tâm điều tra ả nha hoàn Thúy Doanh đó, phải biết rõ rốt cuộc giữa Cao phủ và Đông Khu quốc có quan hệ gì; về chuyện Trúc Hoành lẻn vào Đông cương, ngươi và Chu Thanh cùng phụ trách."

Chu Thanh đứng bên cạnh tiến lên một bước, đứng song song cùng Thuần Tiểu Vũ, nói: "Vương Gia, có muốn dùng đến vệ binh đặc biệt ở biệt viện Vân Trạch không?"

Triệu Trinh gật đầu, nói: "Tự ngươi thông báo với Triệu Phú và Triệu Phúc đi!"

Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh lui xuống.

Triệu Trinh đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ.

Không biết gió nổi từ lúc nào, gió thổi những chiếc lá còn lại trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ, ào ào vang dội.

Triệu Trinh cảm thấy có ngàn lời vạn chữ, cần hắn phải điều tra làm rõ.

Sau hồi lâu, Triệu Trinh chậm rãi nói: "Báo khẩn cho Bạch Tử Xuân, bảo hắn nghĩ biện pháp đưa Cao Liễn về chỗ Cao Tứ phu nhân."

Lâm Tiêu Sấu: "Dạ."

Triệu Trinh lại nói: "Tỷ muội Đại Tiểu Trác có tin tức gì không?"

Lâm Tiêu Sấu vội nói: "Bẩm Vương Gia, trong thư báo của Phàn thống lĩnh có nhắc tới tỷ muội Đại Tiểu Trác, nói là đã đến Ô Thổ, đang cố gắng tiến vào phủ hoàng tử Vân Hàn của Ô Thổ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh gật đầu.

Hắn đang học dùng cách khác thay thế chiến tranh.

Một lát sau, Lâm Tuyết Trập tiến lên, châm cho Triệu Trinh một ly trà xanh.

Triệu Trinh cầm ly trà trong tay, lại để xuống, nhìn Lâm Tuyết Trập, nói: "Tiểu Lâm, báo gấp cho Bạch Tử Xuân, nói ta muốn mượn thứ nữ Hà Khiết Hoa con thứ của Hà Nguyên dùng một chút, bảo hắn bàn điều kiện với Hà Nguyên."

Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập nhìn nhau, Lâm Tiêu Sấu tiến lên một bước, nói: "Vương Gia, vương phi ——"

"Ngươi nghĩ đi đâu vậy?" Triệu Trinh không vui trừng mắt liếc hắn một cái, "Ngươi nghĩ biện pháp giữ Hà Khiết Hoa đó lại đi!"

"Dạ!"

Làm xong mọi việc, Triệu Trinh mới rời khỏi thư phòng bên ngoài, đến chánh viện.

Chu Tử đang ở cùng Cao Thái phi.

Cao Thái phi tiếp khách cả ngày, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, dựa vào cái gối mềm lớn nằm nghiêng trên giường La Hán, cười nhìn Triệu Tử chơi một thanh ngọc như ý.

Chu Tử ôm lão Nhị Triệu Sam, ngồi cạnh giường La Hán.

Triệu Sam rất có phong phạm của Thế tử Triệu Tử năm đó, mập tròn một khối, mặt phúng phính trắng nõn, mắt mũi cũng bị che đến mức sắp không tìm được.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ôm bé, vô cùng thương yêu.

Năm ngoái khi còn bé ít ra Triệu Tử còn được bú sữa mẹ, đến phiên Triệu Sam, có chút sữa mình cũng bị mất. Trong lòng Chu Tử ảo não, cảm thấy thật có lỗi với Triệu Sam, càng thêm yêu thương bé.

Triệu Tử vốn đang dựa vào tổ mẫu, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, liền nhìn thấy mẫu thân đang yêu thương vuốt ve tay chân mập mạp của đệ đệ Triệu Sam, trong lòng rất bất bình, sử dụng bốn chân bò đến bên cạnh mẫu thân, nằm xuống, kéo áo kép, lộ ra da bụng nhỏ trắng trắng, kéo tay mẫu thân đặt lên bụng mình, miệng nói: "Mẹ, sờ sờ! Sờ sờ!"

Chu Tử nhất thời "phì" một tiếng bật cười, nhưng khi nhìn đến đôi mày thanh tú quá giống Triệu Trinh của Triệu Tử nhíu lại, nàng vội thu lại nụ cười, một tay ôm Triệu Sam, một tay bắt đầu vuốt ve da bụng nhỏ mềm mại của Triệu Tử.

Trước một tuổi Triệu Tử mập mạp, nhưng sau khi qua một tuổi bệnh một trận, gầy rất nhiều, không còn mập mạp nữa.

Chu Tử vốn rất lo lắng, nhưng Cao Thái phi rất chắc chắn, nói khi còn bé Triệu Trinh cũng như vậy, bắt đầu từ sau một tuổi sẽ không mập nữa, Chu Tử liền bình thường trở lại, chỉ là càng thêm chú ý ăn uống của Triệu Tử.

Triệu Tử nằm trên giường La Hán, được tay mềm mại của mẫu thân vuốt ve, cảm thấy cực kỳ thoải mái, bé lại kéo tay mẫu thân, đặt lên đầu mình.

Tay Chu Tử rẽ tóc bé, nhẹ nhàng vuốt ve.

Được mẫu thân vuốt ve, Triệu Tử giống như một con mèo nhỏ, thoải mái chỉ chút nữa là ngáy khò khò.

Đang lúc ấy, Triệu Trinh đi vào.

https://thuviensach.vn

Nghe được tiếng "Tham kiến Vương Gia" của Hoàng Oanh Nhũ Yến, Triệu Tử phản ứng rất nhanh, lập tức khẽ chống hai tay, ngồi dậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm đổi lại thảnh vẻ "Mặt không chút biểu cảm" già giặn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giống như bộ dạng mèo con ngoan hiền khi được vuốt vừa rồi không liên quan gì đến bé.

Chu Tử mỉm cười nhìn Triệu Tử, nàng phát hiện Triệu Tử cực kỳ giống Triệu Trinh, chẳng những diện mạo tương tự, ngay cả tính tình và thói quen cũng rất giống, ví như thích mang mặt nạ trước mặt người khác, ví như thích được người vuốt ve, ví như không muốn xa rời mình. Nghĩ tới đây, Chu Tử nghĩ tới một việc, nàng liếc Triệu Trinh một cái, phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, mặt Chu Tử liền ửng hồng, làm bộ như không có việc gì vỗ Triệu Sam sắp ngủ.

Triệu Trinh vẫn nhìn Chu Tử.

Phòng này là nơi Thái phi sống hằng ngày, phòng rất lớn, các cung nữ thắp mười mấy ngọn nến, chiếu sáng cả phòng.

Đầu Chu Tử vấn một búi tóc lệch, dùng một cây trâm ngọc cố định, tóc đen còn lại như thác nước rũ xuống, làm nổi bậc khuôn mặt xinh đẹp khó vẽ, khó miêu tả.

Dưới ánh nến thấp thoáng, mắt Chu Tử long lanh, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra một vệt ửng đỏ, hàm răng khẽ cắn môi đầy đặn đỏ tươi, đi dần xuống là bộ ngực nhô cao, vòng eo tinh tế —— nàng giống như một quả đào mật chín đỏ, khiến người ta luôn muốn cắn một cái, hút hết chất mật bên trong ra —— nghĩ tới đây, Triệu Trinh luôn luôn không ưa đồ ngọt cũng không nhịn được khát khô nơi cổ họng. Hắn rũ mí mắt xuống, trầm giọng nói: "Chu Tử, trở về thôi!"

Cao Thái phi cũng từng trẻ tuổi, sao có thể không hiểu? Vội gọi nhũ nương Hồng Mai: "Sao còn chưa đón lấy Nhị công tử?"

https://thuviensach.vn

Vẫn hầu hạ bên cạnh, Hồng Mai nhanh chóng cúi chào vương phi, sau đó ôm lấy Nhị công tử đã ngủ say.

Triệu Trinh đi ở phía trước, Chu Tử đi theo phía sau hắn.

Trừ Triệu Hùng và huynh đệ Lâm thị đốt đèn lồng đi phía trước, những người khác theo chân bọn họ cũng theo xa xa ở phía sau.

Lúc này đêm đã khuya. Bầu trời không trăng sáng, trời đầy sao, giống như từng viên trân châu khảm lên tấm vải nhung xanh đen, xinh đẹp khác thường.

Hoa cỏ trong phủ Nam An vương quá nhiều, sau khi trải qua một mùa hè, hoa cỏ vẫn xanh um, bốn phía nơi đèn lồng không rọi tới đen sì. Chu Tử hơi sợ, bước nhanh một bước, kéo tay Triệu Trinh.

Triệu Trinh nghiêng mặt nhìn nàng, nắm chặt tay nàng.

Trở lại Diên Hi cư, Triệu Trinh đến thư phòng bên trong trước, Chu Tử đi tắm rửa sạch sẽ.

Khi Triệu Trinh trở lại, phát hiện Chu Tử đã ngủ.

Hắn ngồi trước giường, nhìn Chu Tử đã nhắm mắt lại, cho là nàng đã ngủ, liền tắt nến, vén chăn, rồi cũng nằm xuống ngủ thiếp đi.

Chờ hơi thở đều đặn của Triệu Trinh vang lên, Chu Tử mở mắt trong bóng tối.

Mười chín tuổi, đã sinh hai đứa bé, thân thể nàng giống như trái cây chín muồi treo đầu cành, chỉ cần chạm nhẹ sẽ nổ tung.

Thường ngày vẫn luôn thoả mãn, hôm nay Triệu Trinh đang ở bên cạnh nàng, nàng lại cảm thấy trống rỗng và cô đơn khó có thể nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ngủ rất ngon, nhưng Chu Tử lại trằn trọc trở mình khó ngủ.

Nàng mất ngủ.

Ngày hôm sau, khi Chu Tử tỉnh lại đã là giờ Tỵ, Triệu Trinh đã sớm rời đi. Tiệc đầy tháng của Triệu Sam lần này, những tướng lãnh thân tín của hắn ví như nhóm Đinh Sâm Lâm, Tưởng Đức Hằng, Tôn Gia Nghị, Hồ Phi Đồng, Hách Tinh Thành, Chương Tử Hàm, Nghiêm Lập Thành chạy tới, hôm qua Triệu Trinh cũng không nói chuyện cùng bọn họ, hôm nay liền bảo Triệu Phúc thay mặt hẹn ở Vọng Giang lâu bên bờ kênh đào.

Chu Tử mới vừa rửa mặt xong, Ngân Linh đã đưa tới một phong thư, nói là Vương Gia bảo gã sai vặt Trần Hỉ mới tới đưa qua.

Gần đây Triệu Hùng chọn bốn gã sai vặt từ biệt viện ở ngoại ô cho Vương Gia. Bốn gã sai vặt đều họ Trần, là anh em họ, có tên Trần Bình, Trần An, Trần Hỉ, Trần Nhạc, tạo thành bốn chữ "Bình An Hỷ Nhạc".

Chu Tử cầm thư lên xem, phát hiện trên phong thư không có một chữ, chỉ vẽ một bụi trúc xanh, đây là tín hiệu nàng và Chu Bích ước định, chỉ cần trên lá thư có hình này, liền biết lá thư này gởi cho nàng, gã sai vặt thu phát thư trong thư phòng Triệu Trinh tự nhiên sẽ đưa tới đây.

Chu Tử vội bóc thư ra, nay bởi vì thân phận Chu Bích đặc biệt, không có chuyện gì sẽ không dễ viết thư tới.

Trên tờ giấy, chữ nho nhỏ rất xinh đẹp —— đúng là thư Chu Bích tự tay viết.

Chu Tử chăm chú xem.

Tác giả có lời muốn nói: sửa sang lại bố cục, đọc lại《 Nam An Thái phi truyền 》một lần, phát hiện mấy đoạn dẫn đề thật sự rất nhiều! Nhìn trời,

https://thuviensach.vn

mong chờ trong vài ngày sẽ kết thúc, sợ là phải thất vọng! Mạc Mạc muốn nói, ta đây thật không cố ý, chỉ là dẫn đề quá nhiều. . . . . .

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 117: Vọng Giang Lâu, Triệu Trinh Nghe Được Tin Vui

Trong thư, đầu tiên Chu Bích nói về tình hình gần đây của mình, tình hình gần đây của tiểu hoàng đế Triệu Đồng, sau đó hỏi thăm tình hình của tỷ tỷ. Thư của nàng văn hơi rời rạc, nhưng lại rất dễ hiểu. Đến cuối thư, có lẽ rất tin tưởng vào nhân phẩm của Nam An vương, cảm thấy hắn sẽ không hủy thư mình gửi cho tỷ tỷ, Chu Bích trực tiếp nói: ". . . . . Nghe nói phu thê tỷ rất nặng tình, muội cũng mừng; nhưng mỹ nữ vây quanh như sói rình mồi, mà tỷ phu giống như miếng thịt ngon lành, tỷ phải thật cẩn thận. . . . ."

Chu Tử xem thư nhiều lần, nhất là đoạn cuối.

Cuối cùng, nàng nhớ tới bộ dạng khác thường của Triệu Trinh mấy ngày nay, trong lòng không khỏi trống trải.

Chu Tử buồn buồn không vui một lát, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nếu như ngay cả Triệu Trinh cũng không đáng tin tưởng, vậy mình còn có thể tin ai?

Vừa nghĩ như thế, nàng dần dần thoải mái, tắm rửa sạch sẽ, sau đó ăn mặc thật xinh đẹp, chuẩn bị đến chánh viện thỉnh an Cao Thái phi, thuận tiện thăm hai con trai bảo bối của mình —— lúc tâm tình không tốt, trang điểm thật đẹp, mặc quần áo xinh đẹp, thường sẽ mang đến một chút thoải mái cho Chu Tử.

Triệu Tử đã rời giường, đang được Cao Thái phi nắm tay đứng trong đình viện xem tiểu nha hoàn hái hoa quế. Bé vừa nhìn thấy mẫu thân xinh

https://thuviensach.vn

đẹp hơn bình thường, lập tức chạy tới, nhào vào trong ngực mẫu thân, vừa hôn, vừa sờ, dính lấy không rời.

Chu Tử vội vàng kéo bé ra, nhún mình thỉnh an Cao Thái phi.

Cao Thái phi thấy bộ bạng bối rối của nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Bây giờ Triệu Sam còn nhỏ, còn chưa biết tranh đoạt mẫu thân cùng huynh trưởng, chờ khi bé lớn hơn một chút, con sẽ rất bận rộn đấy!"

Triệu Tử dùng cả tay chân, cách lớp váy ôm lấy chân mẫu thân, cố gắng leo lên.

Hôm nay Chu Tử mặc rất khác biệt, trên người là quần áo màu trắng thêu những nhánh hoa xanh nhạt, phía dưới là hai lớp váy, bên trong là một lớp váy đỏ nhũ bạc, bên ngoài là váy hồng bằng lụa Tây Vực mỏng như cánh ve, đều là chất vải vô cùng quý hiếm không chịu được vò kéo. Triệu Tử leo như vậy, nhất thời vò lớp váy thành nhiều nếp nhăn. Chu Tử lại vẫn tươi cười, khom lưng bế Triệu Tử lên, ôm bé đi dạo khắp vườn.

Nàng ôm Triệu Tử chơi cả một canh giờ, mới ôm Triệu Tử trở về.

Cao Thái phi thấy nàng mệt mỏi cả khuôn mặt đổ mồ hôi đỏ bừng, nhất thời trầm mặt, trách cứ Ngân Linh đi theo phía sau: "Các ngươi đều là người chết sao? Chẳng lẽ không thấy vương phi của các ngươi mệt mỏi?"

Chu Tử vội vàng giải thích: "Mẫu thân bớt giận, là con dâu nhất định muốn bế!"

Nàng cười nói: "Con dâu thích ôm Bánh Bao nhỏ, hơn nữa như vậy còn có thể rèn luyện thân thể!"

Cao Thái phi bèn không nói thêm, nhận lấy Triệu Tử từ trong tay Chu Tử, dặn dò Nhũ Yến cho Triệu Tử uống nước.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vội ôm lấy lão Nhị Triệu Sam từ trong tay Hồng Mai, cũng cầm lấy thìa cho Triệu Sam uống nước.

Triệu Tử rúc vào trong ngực tổ mẫu uống nước, mắt phượng lại liếc xéo đệ đệ được mẫu thân ôm vào trong ngực, rất muốn thay thế.

Uống hết nước xong, thấy mẫu thân còn ôm Triệu Sam, liền tuột từ trong lòng tổ mẫu xuống, đi tới bên cạnh mẫu thân, tố cáo: "Mẫu thân ôm màn thầu, không ôm bánh bao!"

Chu Tử sửng sốt: cái gì mà "bánh bao" với "màn thầu"?

Nghĩ lại, rất nhanh nàng hiểu ra, nhất thời mỉm cười.

Đang nâng chung uống trà, Cao Thái phi cũng nghe hiểu, nhất thời phun một hớp nước trà ra ngoài, vừa ho khan vừa cười nói: "Ai bảo cả ngày con cứ hô to gọi nhỏ Bánh Bao nhỏ, màn thầu nhỏ!" Lại dặn dò nhóm Nhũ Yến Hoàng Oanh Hỉ Thước: "Nhớ rõ lời nói hôm nay của tiểu thế tử, đợi sau này trưởng thành sẽ nhắc lại trêu bé!"

Tiểu thế tử Triệu Tử không biết tại sao lời mình nói lại khiến tổ mẫu, mẫu thân và mọi người cười to không ngừng —— lúc mẫu thân dỗ dành bé và đệ đệ, vẫn gọi bé là Bánh Bao nhỏ, gọi đệ đệ là Màn Thầu nhỏ, có gì sai sao?

Bé cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu thật chặt, mắt xếch khẽ hếch lên lộ ra bất mãn mãnh liệt, dùng sức leo vào trong lòng mẫu thân, nhét chung vào một chỗ với đệ đệ màn thầu nhỏ, tranh đoạt tình cảm của mẫu thân.

Chu Tử cũng không bảo ca ca phải nhường nhịn đệ đệ, nàng cảm thấy tình cảm huynh đệ không phải hễ cha mẹ đơn độc há miệng nói vài lời là có thể quyết định, mà phải để đứa bé cùng lớn lên, từ từ bồi dưỡng.

https://thuviensach.vn

Nàng giang hai cánh tay, kéo hai con trai vào, trong lòng cực kỳ ngọt ngào —— hai đứa trẻ này đều là đời sau, là kết tinh tình yêu của nàng và Triệu Trinh!

Vọng Giang lâu bên cạnh kênh đào, mặc dù khai trương chưa được hai năm, nhưng bởi vì nó món Phật nhảy tường thơm ngon khác thường, vô cùng nổi danh ở Nhuận Dương, thậm chí danh tiếng lan đến cả Nam Cương, cho nên hai năm qua vô cùng náo nhiệt, khách tựa như mây nối liền không dứt.

Một ngày kia, Vọng Giang lâu lại đóng cửa từ chối tiếp khách, còn phái người đứng ở lầu dưới trông chừng, công bố hôm nay cả tòa Vọng Giang lâu đều đã được người bao.

Quả thật, vẫn chưa tới buổi trưa, đã có vô số nam tử mặc trang phục võ quan cao cấp cùng nhau rầm rộ cưỡi tuấn mã đến, trong đó cũng xen lẫn một vài nam tử mặc trang phục quan văn, thoạt nhìn cũng rất trẻ tuổi, hăng hái bừng bừng khí thế.

Buổi trưa, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Lầu một lầu hai lầu ba của Vọng Giang lâu đều bày đầy bàn, những thủ hạ thân tín của Triệu Trinh tìm kiếm những người thân thiết của mình, tìm bàn trống ngồi xuống.

Triệu Trinh ngồi chủ tọa ở lầu ba, nhìn những thân tín liên tục không ngừng tiến lên mời rượu hắn, mặc dù trên mặt không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng thật vui vẻ hài lòng —— đây đều là tâm phúc do hắn bồi dưỡng mấy năm nay!

Tham tướng Chu Lang buồn bực ngồi ở lầu hai, hai năm nay hắn không hề được Vương Gia chào đón, trong lòng rất thấp thỏm, nhưng lại không biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, vào lúc này, hắn cảm thấy mình được mời đến, đã là rất may mắn. Lúc này, người khác ăn miếng thịt to uống chén

https://thuviensach.vn

rượu lớn, vui mừng bừng bừng bước lên trước mời rượu Vương Gia, chỉ có hắn, phờ phạc rã rượi buồn bực uống rượu.

Đang lúc ấy, gã sai vặt Trần Bình của Vương Gia tới nói: "Chu Tham tướng, Vương Gia cho mời!"

Chu Lang mang theo chút lo lắng, đi theo Trần Bình vào nhã gian lầu ba.

Trong nhã gian chỉ có mình Vương Gia ngồi bên cạnh bàn, xoay lưng về phía cửa sổ, không thấy rõ sắc mặt.

Chu Lang vội nói: "Tham kiến Vương Gia!"

"Ngồi đi!" Giọng Vương Gia có chút trầm thấp.

Chu Lang nghiêng người ngồi xuống ghế kế bên.

Hắn không dám nhìn thẳng Vương Gia, cúi đầu, chờ Vương Gia lên tiếng.

Triệu Trinh nhìn Chu Lang, Chu Lang thần thái phấn khởi mấy năm trước, hôm nay xem ra đã già đi rất nhiều, trên thực tế năm nay hắn ta vừa quá ba mươi, chỉ lớn hơn mình mười tuổi mà thôi.

Hắn đợi Chu Lang ngồi vững vàng, mới hỏi: "Lúc vợ trước của ngươi qua đời, vì sao ngươi lại khóc lớn?"

Chu Lang nghe vậy, lập tức giật mình. Hắn ngẩng đầu lên, mắt đã có chút ươn ướt, một lát sau mới nói: "Mạt tướng cùng thê tử kết tóc từ khi còn trẻ, lúc ấy từng thề ‘kết tóc cùng chăn gối, làm bạn xuống suối vàng’. Nhưng mẹ thần muốn thần nạp tiểu thiếp, muốn con cháu đầy nhà. Thần nghe theo mẫu thân, nạp tiểu thiếp, vợ thần lại vì vậy uất ức mà chết. Tới khi đó, thần mới tỉnh ngộ, nữ nhân và nam tử đều giống nhau, cũng sẽ vì yêu mà có lòng độc chiếm, nhưng hối hận đã muộn màng. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Giọng của hắn trầm thấp, mang theo hoài niệm và tiếc nuối thống thiết với người vợ đã mất trước kia.

Triệu Trinh nhớ lại lúc Chu Tử băng huyết sau khi sinh, mình không kiềm hãm được mà khóc rống, nhất thời im lặng, một lát sau mới nói: "Ta sắp điều ngươi đến cấm quân, giờ Tỵ ngày mai đến thư phòng ta một chuyến!"

Chu Lang nhìn mặt Vương Gia không lộ vẻ gì, trong lòng vui buồn lẫn lộn, cực kỳ kích động: đây là Vương Gia chịu tiếp tục trọng dụng mình?

Hắn quỳ một chân xuống, nói giọng khàn khàn: "Được vương gia coi trọng, mạt tướng chắc chắn không màng sống chết, dẫu chết vạn lần cũng không chối từ!"

Nhìn bóng lưng Chu Lang, một lần nữa Triệu Trinh lâm vào trầm mặc.

Khi Lâm Tiêu Sấu vừa đưa thư báo của Hàn Tử Xuyên tới —— "Vương phi sinh Nhị công tử gặp phải nguy nan, là do mật thám Đông Khu quốc cùng tứ phu nhân của Cao phủ hợp mưu thực hiện."

Đông Khu quốc đến ám hại Chu Tử, dĩ nhiên có liên quan đến chiến tranh giữa Đại Kim và Đông Khu quốc.

Hưng Thịnh đế cùng vua của Đông Khu quốc hợp mưu, bị Triệu Trinh lợi dụng, cuối cùng khiến mười vạn binh lính Đông Khu quốc bỏ mình nơi chiến trường mà chấm dứt.

Mà mình ngàn phòng vạn phòng, lại vẫn không phòng được người có lòng tham.

Hừ, chỉ một ngàn lượng vàng, liền muốn đổi lấy tánh mạng thê tử của ta!

https://thuviensach.vn

Ta đã thề với trời, chỉ cần Chu Tử còn sống, ta tuyệt sẽ không thảm sát một người, nhưng ta cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào đã làm điều ác!

Đang suy tư, bên ngoài truyền đến giọng của Trần Bình: "Vương Gia, Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cầu kiến!"

Triệu Trinh nhìn hai vị "Thần y" quần áo đã hoàn toàn đổi mới dương dương tự đắt cộng thêm say túy lúy, phẫn uất trong lòng bình tĩnh rất nhiều, lại vẫn nghiêm mặt hỏi: "Sao gần đây không đến chẩn mạch cho vương phi?"

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu được Vương Gia ban cho vạn lượng vàng, chợt giàu có, rất khó kiềm chế, đến Phường Diên Khánh ở Nhuận Dương đốt tiền một trận, khiến toàn bộ đô thành Nhuận Dương biết phủ Nam An vương có hai gã xem tiền như rác, một họ Hứa, một họ Hầu.

Sau khi Triệu Trinh nghe ám vệ hồi báo, cũng không biết nên khóc hay cười, tự cảm thấy mình cũng bị hai kẻ dở hơi này làm mất mặt theo.

Hứa Văn Cử dương dương tự đắc nói: "Thân thể Vương phi đã sớm khỏi hẳn, cần gì phải chẩn mạch?"

Triệu Trinh sửng sốt, mắt phượng híp lại nhìn về phía Hầu Lâm Sinh đứng một bên.

Hầu Lâm Sinh cười hì hì nói: "Năm ngày trước tiểu nhân và Hứa huynh cùng đến thăm hỏi vương phi, cũng đã chẩn mạch cho vương phi, thân thể vương phi khỏe mạnh, được bồi bổ tốt, đã không còn gì e ngại nữa!"

Triệu Trinh vốn nên vui mừng, nhưng nghĩ đến mấy ngày đau khổ nhẫn nại của mình, nhất thời tức giận, đứng dậy, tiến lên một bước, đá ra một cước, đạp hai vị gọi là "Thần y" ngã trên mặt đất, oán hận nói: "Hai kẻ phá sản các ngươi, cố ý lừa Bổn vương! Trả vàng lại cho ta!"

https://thuviensach.vn

Hai vị Hứa Hầu rất hả hê việc Vương Gia chỉ hiện nguyên hình không hề bình tĩnh trước mặt mình, cười hì hì đứng dậy khỏi mặt đất, xiêu xiêu vẹo vẹo chào một cái, nói: "Vàng đã xài hết rồi, bằng không thì tại sao tiểu nhân lại trở về!"

Triệu Trinh đang muốn đạp nữa, lại nghĩ đến thân thể Chu Tử đã phục hồi như cũ, trong lòng có cảm giác nhẹ nhàng hớn hở, xương tóc nhộn nhạo.

"Cút ra ngoài!" Triệu Trinh lạnh lùng nói.

Hai kẻ thần y dở hơi thật vui vẻ say khướt đi ra ngoài.

Vừa đuổi bọn hắn rời đi, Triệu Trinh lập tức đứng lên, dặn dò Trần Bình chờ đợi bên ngoài: "Lập tức trở về phủ!"

"Dạ!"

Đợi Nam An vương vừa rời đi, Triệu Phúc lập tức vui mừng rạng rỡ đứng trong đại sảnh lầu một, vỗ tay một cái nói: "Các vị đại nhân, các vị Tướng quân, tiết mục tiếp theo là ——"

Hắn dùng lực dậm chân một cái, một làn gió thơm đánh tới, cổng tò vò phía sau của Lâm Giang lâu mở ra, một đám giai nhân xinh đẹp tràn vào.

Đây là ca kỹ thượng đẳng Lâm Giang lâu nuôi, mọi người đều có sắc có tài, có thể tùy ý trêu đùa lại không cần lo lắng không an toàn, sao mọi người không vui chứ?

Trong bữa tiệc, giai nhân xinh đẹp hầu hạ, đây là thường lệ trong quan trường Đại Kim. Chỉ là có Vương Gia ở đây, thân tín của hắn, người người đều biết Vương Gia vì vương phi mà muốn xây một đền thờ trinh tiết, cho nên đều không dám càn rỡ, đợi Vương Gia rời đi, lúc này mới bắt đầu thật sự cuồng hoan.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cười tuấn mã, căn bản không nghĩ đến sau khi hắn rời Vọng Giang lâu sẽ xảy ra việc gì, hắn chỉ một lòng nghĩ sau khi trở về nên dọn dẹp Chu Tử biết chuyện không báo, hại mấy ngày nay mình khổ sở nhẫn nại ra sao.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 118: Như Giấc Mộng Xuân, Chu Tử Cáo Ốm

Triệu Trinh thừa hưởng huyết thống mạnh mẽ của hoàng tộc Triệu thị, thật ra tính dục dồi dào cũng thuộc vào dạng này, chỉ là trong khoảng thời gian này, bởi vì lo lắng thân thể Chu Tử không chịu nổi mình, hắn vẫn cố gắng tự nhẫn nại, mỗi lần bị Chu Tử trêu đùa thì không thể làm gì khác hơn là cố tỏ vẻ không hiểu phong tình thở to mà ngủ, trong lòng thật sự vội muốn chết. Hiện tại nhận được tin tức của hai vị thần y dở hơi Hứa Hầu, hắn thật nóng lòng trở về, hận không được lập tức bay đến bên cạnh Chu Tử, tử hình Chu Tử ngay tại chỗ.

Trở lại vương phủ, Triệu Trinh vốn muốn chạy thẳng đến Diên Hi cư, lại nghĩ, mình không ở trong phủ, Chu Tử nhất định đã đến chánh viện với mẫu thân và hai đứa con trai, hắn phải đến chánh viện.

Cao Thái phi đang ngủ trưa, hôm nay đến phiên Hoàng Oanh canh ở phòng trị sự, nàng ta mang theo hai tiểu nha hoàn cùng canh giữ trong phòng khách, qua cửa sổ liền nhìn thấy Vương Gia tới. Trong bốn nữ quan này của Cao Thái phi, Hoàng Oanh sợ Vương Gia nhất, bình thường đều như chuột tránh mèo, không dám đáp một lời. Nhưng đang giữa trưa, những người khác đang ngủ trưa, nàng đành cứng rắn mang theo hai tiểu nha hoàn ra đón, cúi chào, nơm nớp lo sợ nói: "Bẩm Vương Gia, vương phi nghỉ ngơi trong phòng phía đông!"

Lòng Triệu Trinh vội như lửa đốt, cũng không thèm bắt bẻ nàng ta đã không đề cập đến Thái phi trước vương phi mà tự đoán bừa tâm tình của mình, sải bước đi về phía phòng phía đông.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh và Thanh Thủy đang ngồi trên giường La Hán ngoài gian phòng phía đông trông chừng, vừa nghe tiếng chân vội mở cửa, đón Vương Gia vào.

Triệu Trinh kỳ vọng đầy cõi lòng chạy thẳng vào phòng, phất tay có ý bảo Ngân Linh và Thanh Thủy rời đi.

Ngân Linh nháy nháy mắt, cảm thấy một lát nữa chỉ sợ Vương Gia còn phải gọi mình, liền tự tiện làm chủ, kéo lại Thanh Thủy đang muốn cất bước đi, ngồi xuống giường La Hán, mặt tĩnh lặng, đợi ngoài phòng chờ, trong lòng vẫn yên lặng đếm số: "Một, hai, ba. . . . . Bốn mươi. . . . . năm mươi. . . . . ."

Quả không sai với nàng đoán, Ngân Linh còn chưa đếm đến một trăm, phòng trong liền truyền đến tiếng Vương Gia không nhịn được: "Ngân Linh ——"

Ngân Linh dùng vẻ mặt "Xem đi, xem đi, ta không sai chứ" nhìn Thanh Thủy, hai người cùng tinh nghịch mỉm cười. Thanh Thủy cầm hai tấm chăn quấn lên, mình một tấm, đưa một tấm cho Ngân Linh.

Nụ cười của các nàng biến mất trước khi tiến vào phòng trong, trên mặt khôi phục lại vẻ nghiêm túc, thẳng lưng, một trước một sau đi vào phòng trong.

Lại nói Triệu Trinh vừa vào phòng, liền vén màn, đầu ngập dục hỏa bị một chậu nước lạnh dập tắt —— Chu Tử mặc quần áo trong, đang đắp mền lụa trắng nằm ngủ say trên giường, mỗi bên tay ôm một đứa bé, phía ngoài là Triệu Tử, phía trong là Triệu Sam, ba mẹ con đều ngủ mặt ửng hồng, môi hoa đào ngọt ngào như bôi son.

Triệu Trinh xem xét một chút, cuối cùng xác định nơi này thật không có vị trí cho vị chủ nhà như hắn, tâm tình càng buồn bực, hắn hạ quyết tâm, nhỏ giọng quát: " Ngân Linh ——"

https://thuviensach.vn

Ngân Linh và Thanh Thủy, mỗi người cầm một tấm chăn quấn, rất nghiêm túc rất đứng đắn bước vào, Ngân Linh dùng tấm chăn quấn lấy tiểu thế tử, Thanh Thủy dùng chăn quấn Nhị công tử, ôm hai bảo bối đang ngủ say, lặng lẽ rút lui, chỉ để lại vương phi vẫn kê cao gối mà ngủ cho Vương Gia, mặc cho Vương Gia xử lý là tốt nhất!

Chu Tử đang ngủ say, vốn mơ thấy đang dắt hai đứa con trai chậm bước trong rừng hoa quế, nhưng không biết chợt xảy ra chuyện gì, cảnh trong mộng đột nhiên thay đổi, Triệu Trinh xuất hiện trong mộng, ôm nàng làm chuyện phiêu phiêu đãng đãng đáng xấu hổ trên thuyền nhỏ, Chu Tử đang muốn giãy giụa, Triệu Trinh lại đẩy ngã nàng lên thuyền, lột quần áo nàng, quỳ gối, tách hai chân của nàng, dùng sức đi vào, tùy ý rút ra. Thường ngày, bởi vì dụng cụ của hắn to lớn, lúc mới ra vào rất khó khăn, Triệu Trinh rất phí sức, cúi người, phía dưới đẩy vào thật sâu, cong thân trên, mút ngực nàng.

Đây là nơi mẫn cảm nhất của Chu Tử, lúc này chỗ sâu nhất liền có một dòng nước phun ra, Triệu Trinh nhất thời sung sướng ra vào, hắn nâng hai chân Chu Tử lên, tiến nhanh lui mạnh.

Trận hoan ái này quả nhiên cực kỳ thỏa thích, mỗi một lần ra vào Triệu Trinh đều khiến nàng run rẩy, Chu Tử không nhịn được mà rên rỉ. Sau khi rên rỉ vài tiếng, trong mộng Chu Tử đột nhiên cảm thấy thật đáng xấu hổ —— ai ui, chẳng lẽ mình đói khát đến trình độ như thế? Lại có thể mộng xuân với Triệu Trinh sao?

Nàng mở mắt, nhất thời bốn mắt nhìn nhau cùng Triệu Trinh đang ra sức cày cấy trên người nàng.

Chu Tử rất bình tĩnh đưa tay sờ sờ bên dưới đang gắn liền với Triệu Trinh của mình, trong miệng lẩm bẩm: "Đây là mơ! Đây là nằm mơ!"

Tiếp đó, nàng nhắm hai mắt lại, nghĩ đến giấc mộng, tiếp tục mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhịn gần hai tháng, tinh lực vốn đã cố sức nhẫn nhịn, bị nàng sờ như vậy, không chịu được nữa, đôi tay bắt được hai ngọn núi của Chu Tử, dùng sức xoa bóp, đẩy nhanh tốc độ ra vào - cảm giác nơi đó của Chu Tử xiết lấy khiến cả người Triệu Trinh run rẩy, tiếng thở dốc càng ngày càng nặng, sắp mất hết lý trí, nắm lấy đôi núi trước ngực Chu Tử, sau khi nhanh chóng ra vào mười cái, phía dưới hắn sít sao đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất của Chu Tử, bắt đầu run rẩy bắn ra.

Mặc dù Chu Tử nhắm hai mắt thôi miên mình, nhưng ngực vô cùng nhạy cảm bị vân vê chà xát mang tới vui sướng cực hạn và dòng nước ấm chảy ra mang tới khoái cảm vô cùng, khiến lỗ chân lông trên cả người đều bị chuyện này khống chế, thân thể nháy mắt liền căng thẳng, hai chân dùng sức quấn lấy eo gầy tinh tráng của Triệu Trinh, nhận lấy luồng dịch ấm nóng tẩy rửa, cả người tê dại cùng Triệu Trinh đạt tới cao triều.

Vào lúc này, nàng mở mắt, nhìn Triệu Trinh ở phía trên, nhìn gương mặt của hắn trở nên tuấn mỹ cực hạn khi đạt cao triều, đưa tay vuốt thái dương, khóe mắt nhíu, môi đỏ tươi . . . . . ướt mồ hôi của hắn.

Đầu tiên Triệu Trinh ngã lên người nàng, đợi một lát sau mới ngọ nguậy lật người, đặt Chu Tử lên người mình.

Chu Tử nằm trên lồng ngực ướt mồ hôi của hắn, nghe tiếng tim hắn đập.

Triệu Trinh ôm nàng thật chặt, giam cầm nàng trên thân mình, để nàng dán chặt vào mình.

Chu Tử là của hắn, là của một mình hắn, như chân với tay như một phần máu thịt không thể tách rời.

Bọn họ phải đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn ở cùng nhau.

Chu Tử nằm một lát, rất nhanh liền khôi phục.

https://thuviensach.vn

Nàng nâng người lên, nghịch ngợm hé mắt nhìn Triệu Trinh đang yên lặng nhìn mình, sau đó bắt đầu vẽ qua lại vài vòng trên ngực đầy đặn của Triệu Trinh trước mặt mình.

Trên lồng ngực gầy khỏe mạnh của Triệu Trinh, dưới sự trêu chọc của nàng, hai quả Thù Du màu phấn hồng rất nhanh liền dựng thẳng.

Chu Tử hết sức duy trì trạng thái gắng liền bên dưới, lè lưỡi liếm liếm quả Thù Du, ngậm mút, nghe âm thanh Triệu Trinh hít khí, hàm răng nàng nhẹ khép, cắn xuống.

Triệu Trinh hít sâu một hơi, nâng cao đẩy hạ thân lên trên một chút.

Chu Tử kinh ngạc nhìn Triệu Trinh, cảm thụ quá trình từ ỉu xìu bộc phát trương to cứng rắn của Triệu Trinh trong cơ thể chính mình.

Triệu Trinh lấy tay chống giường, ngồi dậy.

Hắn và Chu Tử biến thành trạng thái nữ trên nam dưới.

Chu Tử bị hắn biến thành trạng thái cưỡi trên người hắn.

Triệu Trinh chống hai tay lên giường, mắt phượng xinh đẹp nhìn Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Tự nàng cử động!"

Thường ngày trong chuyện này với Triệu Trinh, Chu Tử lười biếng căn bản chỉ nằm bên dưới hưởng thụ, hôm nay bị Triệu Trinh xoay thành bộ dáng này, không thể làm gì khác hơn là gắng gượng hoạt động trên dưới mấy cái, rất nhanh liền không muốn cử động nữa.

Triệu Trinh cảm thấy buồn cười, khàn giọng nói: "Nha đầu ngốc, vẫn lười như vậy!"

Chu Tử cắn môi, ngây thơ đáng yêu nỉ non: "Quá mệt mỏi rồi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đưa tay kéo gối dựa qua, đặt ở phía sau mình, nằm xuống, sau đó tay nắm hai bên hông Chu Tử, ra vào trên dưới.

Một lát sau, Chu Tử cảm thấy bộ dạng như vậy mình vẫn mệt mỏi, liền dịu dàng nói: "Triệu Trinh, đổi tư thế đi!"

Cuối cùng, đổi thành tư thế Chu Tử quỳ gối trên giường nhếch mông lên đưa lưng về phía Triệu Trinh, đây là tư thế Triệu Trinh thích nhất.

Nhất thời xong chuyện, Triệu Trinh ôm Chu Tử vô cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Chờ sau khi hai người tỉnh ngủ, Chu Tử rúc vào trong ngực Triệu Trinh, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, phát hiện đã là lúc trời chiều ngã về tây. Mặt của nàng nhất thời đỏ ửng, cảm thấy nóng hừng hực.

"Làm thế nào bây giờ?" Chu Tử đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hông Triệu Trinh.

"Sao vậy?" Triệu Trinh vận động thật lâu, một buổi thoả mãn, cả người thoải mái, ôm lấy Chu Tử không muốn đứng dậy.

"Quá mất mặt rồi, không còn mặt mũi nào để gặp mẫu thân, cũng không còn mặt mũi gặp nhóm Ngân Linh . . . . . ." Chu Tử dúi đầu vào trong ngực Triệu Trinh, giống như cún con.

Khóe miệng Triệu Trinh nhếch lên, im lặng cười, vuốt mái tóc dài trơn mượt của Chu Tử, dịu dàng nói: "Nha đầu ngốc, họ nhất định đã tránh đi."

Sau khi hai người đứng dậy, Chu Tử phát hiện trong chánh phòng không một bóng người, chỉ có một tiểu nha đầu u mê ở lại giữ cửa lớn ở phòng trị sự.

https://thuviensach.vn

Chu Tử hỏi mới biết, Cao Thái phi đưa tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đến hồ chèo thuyền du ngoạn, tất cả đám người Hoàng Oanh Ngân Linh đều vội vàng đi theo.

Mắt phượng Triệu Trinh mỉm cười, nhìn Chu Tử.

Chu Tử thở phào nhẹ nhõm, vội nói với Triệu Trinh: "Vẫn cảm thấy thật mất mặt, hai ta len lén trở về Diên Hi cư thôi!"

Triệu Trinh gật đầu, dặn dò người mang kiệu mềm tới, đỡ Chu Tử ngồi lên, rồi mới cùng nhau trở về Diên Hi cư.

Dưới sự ngượng ngùng cực độ, luôn luôn thương yêu con trai, hận không thể lúc nào cũng gặp nhau, Chu Tử lại cáo ốm liên tiếp ba ngày không đến chánh viện của Thái phi.

Tháng tám ở Kim kinh, so với Nhuận Dương càng thêm mát mẻ.

Lúc nửa đêm, mọi âm thanh ở Quế Hương viện của Cao Tứ phu nhân đều im bặc, tất cả mọi người đều đã ngủ.

Cao Tứ gia đến phòng của thị thiếp Mẫn nhi trong Tây Thiên viện, Cao Tứ phu nhân gối đầu ngủ một mình, bà đã quen rồi, ngủ cũng rất ngon.

Đột nhiên, Cao Tứ phu nhân bị từng đợt âm thanh rải rác ngoài cửa sổ truyền tới đánh thức.

Xưa nay Cao Tứ phu nhân khá lớn gan, không đánh thức nha hoàn hầu hạ ngoài phòng, tự mình đứng dậy lặng lẽ bước đến trước cửa sổ, đưa đầu ngón tay dùng móng tay chọt mở vải lưới mỏng nhẹ, lộ ra một lỗ nhỏ, mắt lặng lẽ dán lên.

Cách tiết Trung thu mười lăm tháng tám chưa tới mấy ngày, mặc dù ánh trăng trên bầu trời không rạng rỡ, nhưng ánh bạc vẫn vẩy khắp nơi, rọi Quế

https://thuviensach.vn

Hương viện sáng như ban ngày. Cao Tứ phu nhân nhìn xuyên qua lỗ nhỏ trên màn cửa sổ, thấy rõ trên mặt đất ngoài cửa sổ, một đống đen sì gì đó, vẫn còn đang ngọ nguậy.

Cao Tứ phu nhân hét ầm lên.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 119: Vạch Rõ Nỗi Lòng Giấu Kín

Tiếng thét của Cao Tứ phu nhân thấp, chói tai và ngắn ngủi, giống như âm thanh vịt đực trong nháy mắt bị bóp cổ. Nha hoàn thân cận Thúy Doanh hầu hạ ở phòng ngoài nghe được động tĩnh trong phòng Cao Tứ phu nhân, vội vén chăn lên, đứng dậy chạy tới, vừa cột vạt áo, vừa nói: "Phu nhân, sao vậy?"

"Ngươi, ngươi nhìn bên ngoài xem!"

Thúy Doanh tiến tới nhìn một chút, phát hiện đống đồ ngoài cửa sổ kia vẫn còn phát ra âm thanh "Ưm ưm ưm", giống như có người bị bịt miệng nhét vào bên trong.

"Phu nhân, chúng ta ra xem một chút!"

Ban ngày ở Quế Hương viện người đến người đi, khi buổi tối, trừ tứ phu nhân và Thúy Doanh, cũng chỉ có bốn tiểu nha hoàn nghỉ ở nhà kề cùng hai ma ma trực đêm ở cửa phòng trị sự.

Chỉ kỳ quái là, dường như những người này không hề nghe thấy tiếng thét chói tai của Cao Tứ phu nhân, một chút động tĩnh cũng không có, đại khái đều ngủ thật ngon lành!

Dù sao Thúy Doanh cũng trẻ tuổi lớn gan, nàng ta đốt đèn lồng đi cùng Cao Tứ phu nhân ra ngoài. Đến gần nhấc đèn lồng chiếu lên, hai người mới phát hiện thì ra là một túi vải màu đen rất lớn, miệng túi bị người dùng sợi dây cột chặt, bên trong giống như có người giùng giằng không ngừng, mặt ngoài túi không ngừng lồi ra lõm vào.

https://thuviensach.vn

Thúy Doanh có võ công, tài cao gan lớn, giao đèn lồng cho Cao Tứ phu nhân, tự mình tháo sợi dây.

Miệng túi vừa mở, một nữ hài tử bị bịt miệng trói tay chui ra, miệng kêu "Ô ô".

Cao Tứ phu nhân nhấc đèn lồng tiến lên nhìn thấy, nhất thời kinh hãi, bụm miệng —— đây là Cao Liễn! Nữ nhi bảo bối Cao Liễn của bà!

Bộ dạng Cao Tứ phu nhân mập và đen, nhìn như rất thô kệch, tính tình thật ra khá cương nghị quả cảm, rất nhanh bà liền trấn tĩnh, một tay cầm đèn lồng, một tay bắt đầu tháo khăn vải nhét trong miệng Cao Liễn xuống.

Thúy Doanh cũng nhận ra được là tiểu thư của mình, nàng ta vội vàng tiến lên cởi sợi dây trói đôi tay Cao Liễn.

Sau khi trở vào phòng trong, Cao Tứ phu nhân nhìn nữ nhi, không khỏi chảy nước mắt.

Vóc dáng Cao Liễn cao thêm không ít, vóc người trổ mã càng xinh đẹp, khuôn mặt ửng hồng, mắt to đen trong suốt, rõ ràng là một thiếu nữ trổ mã cực kỳ xinh đẹp, nhưng ánh mắt nàng không có tiêu cự, không nhận ra mẫu thân của nàng, miệng khẽ hát lung tung ". . . . . Lúc gặp gỡ, lén trao túi thơm, dây lụa khẽ tháo. . . . . ."

Những lời ca tươi đẹp này, lúc còn sống Hưng Thịnh đế rất thích nghe nàng hát, bảo nàng học rất nhiều, hôm nay e rằng nàng đã đần độn, lại hát những lời ca tươi đẹp này, không ngừng ngâm nga.

Cao Tứ phu nhân ôm con gái vào lòng, vuốt ve một hồi, từng giọt lệ chảy xuống từ trên gương mặt thô ráp, rơi lên mái tóc rối tung của Cao Liễn.

https://thuviensach.vn

Thúy Doanh quan sát nét mặt bà thật lâu, rồi nói: "Phu nhân, có muốn mời lão gia tới đây hay không?"

Cao Tứ phu nhân lau lau nước mắt, ôm Cao Liễn nói: "Để ta suy nghĩ một chút đã."

Cao Tứ phu nhân cũng không phải là người không có đầu óc, mặc dù trong cung trong triều giữ kín như bưng nguyên nhân Hưng Thịnh đế chết, nhưng bà vẫn nghe được một chút, biết lúc Hưng Thịnh đế chết bất đắc kỳ tử, bên cạnh chỉ có hai vị mỹ nhân họ Trác kia cùng nữ nhi Cao Tiệp dư của mình, sợ là cái chết của hắn hắn phải có liên quan đến nữ nhi của mình.

Sau chuyện phát sinh trong cung, Cao Tiệp dư cùng hai vị mỹ nhân họ Trác liền mất tích.

Cao gia đương nhiên không dám truy tìm, vì vậy ba người này liền giống như chưa từng tồn tại trên thế gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Ai ngờ ông trời che chở, Cao Liễn lại được đưa trở về.

Một lát sau, Cao Tứ phu nhân mới nói: "Thúy Doanh, ngươi đi mời lão gia đến, đừng nói trước là tiểu thư đã được đưa về!"

"Nô tỳ sẽ chú ý!" Thúy Doanh lui ra ngoài.

Cao Tứ phu nhân ôm nữ nhi, trong đôi mắt nhỏ thoáng qua một tia độc ác: "Liễn nhi, con biết không, suýt chút nữa thì mẫu thân đã báo được thù cho con, ả tiện nhân Chu Tử kia dám xúi giục Vương Gia đánh con đưa con tiến cung, mẫu thân nhất định sẽ tiếp tục báo thù cho con, nhất định sẽ khiến ả tiện nhân kia trả giá thật lớn!"

Cao Tứ lão gia đang vô cùng vấn vương thị thiếp Mẫn nhi mới nạp, bị nha hoàn thân cận Thúy Doanh của phu nhân mời đi, trong lòng rất không vui, lúc tiểu nha hoàn giúp lão mặc quần áo, lão vẫn nghiêm mặt.

https://thuviensach.vn

Mẫn nhi dịu dàng không xương chưa thức dậy, ngọc thể phơi bày, mềm như bơ ngã lên giường, dịu dàng nói: "Lão gia, nô tỳ chờ chàng. . . . . ."

Giọng của nàng thật thấp, khàn khàn, mang theo mê hoặc.

Tâm tình Cao Tứ lão gia nhất thời khá hơn, sờ soạng Mẫn nhi một chút, mặc quần áo tử tế đi ra ngoài.

Lúc Cao Tứ lão gia đi vào, Cao Liễn đang nằm trong lòng mẫu thân, lời ca tươi đẹp đã biến thành "Lầu ngọc giường băng gấm uyên ương, phấn tan mồ hôi đổ mờ sơn gối. . . . . vứt bỏ cả sinh mạng, vui với chàng hôm nay. . . . . ."

Cao Tứ phu nhân trầm mặt, nhìn về phía Cao Tứ lão gia đã kinh ngạc đến ngây người.

Ý niệm đầu tiên trong lòng Cao Tứ lão gia không phải là vui mừng, mà là muốn giết Cao Liễn diệt khẩu. Lão trầm mặt, ngồi xuống ghế, sau đó nói: "Ta đi bẩm báo phụ thân!"

Cao Tứ phu nhân giật mình, bà trừng mắt nói: "Ai cũng không được động đến nữ nhi của thiếp!"

Cao Tứ lão gia nhìn cũng lười phải nhìn bà, nói: "Tóc dài kiến thức ngắn! Trừ ngồi trong nhà ghen tuông hại người thì nàng còn biết cái gì?"

Lão đứng dậy đi ra ngoài.

Triệu Trinh gặp hai vị thần y Hứa Hầu ở thư phòng bên ngoài.

Hai vị này ra vẻ đạo mạo như ‘thế ngoại cao nhân’ trước mặt vương phi, nhưng trước mặt Vương Gia cần bao nhiêu bỉ ổi liền có bấy nhiêu bỉ ổi, khiến Triệu Trinh phiền chết.

https://thuviensach.vn

Nhưng phiền thì phiền, sâu trong nội tâm, hắn vẫn rất cảm kích ơn cứu mạng của Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh với Chu Tử, cho nên luôn luôn rất bao dung.

Sau khi hai vị Hứa Hầu vào, Triệu Trinh tỏ thái độ khác thường đuổi lui mọi người, bao gồm cả bốn gã sai vặt thân tín Bình An Hỷ Nhạc, còn dặn dò Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập đứng cách cửa thư phòng hai mươi bước, nhìn xa xa, không cho ai đến gần thư phòng.

Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập cho là Vương Gia cần bàn Quốc Quân đại sự, mặc dù trong lòng rất kinh ngạc sao lại nói chuyện Quốc Quân đại sự với hai đại phu coi tiền như rác này, nhưng vẫn trợn to hai mắt nghiêm túc chăm chỉ canh gác cửa thư phòng.

Triệu Trinh và hai vị Hứa Hầu đều lộ vẻ nghiêm túc, giọng nói ép rất thấp.

Mặc dù tính tình Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh tùy tiện, nhưng biết rõ trình độ yêu chìu và quan tâm của Vương Gia đối với vương phi, lúc nói tới vương phi tuyệt đối không dám có chút không kính trọng nào.

Hầu Lâm Sinh nói: "Vương Gia, ngài thật không muốn có nữa sao?"

Hứa Văn Cử cũng trợn to hai mắt, chờ Vương Gia trả lời.

Triệu Trinh thẳng lưng ngồi sau bàn đọc sách, rũ mí mắt nói: "Tối thiểu không thể có trong năm nay."

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh cùng nhìn nhau, hình như cũng hiểu ra một chút.

Hứa Văn Cử suy nghĩ một chút, nói: "Vương Gia, thật ra thì thân thể vương phi đã sớm khôi phục, tiếp tục uống loại canh tránh thai trước kia cũng không tồi!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nghe vậy, mặt khẽ cương cứng —— vì canh tránh thai này, trước kia Chu Tử từng tức giận hắn không biết bao nhiêu lần —— hắn không muốn nói nhiều đến chuyện này, trực tiếp hỏi: "Các ngươi đã có kết quả chưa?"

Nghe Vương Gia hỏi việc này, Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử lập tức nghiêm túc. Sau khi Vương Gia giao vàng đã hứa cho bọn họ, liền đề ra một nhiệm vụ —— tra rõ mỗi tháng rốt cuộc khi nào cùng phòng thì nữ nhân sẽ mang thai.

Hầu Lâm Sinh nhìn Hứa Văn Cử, khẽ gật đầu.

Hứa Văn Cử đứng lên nói: "Thế gian đều cho rằng thời gian thụ thai tốt nhất là sau khi nữ nhân vừa hết nguyệt tín, ta và Lão Hầu lại cho rằng thời gian tốt nhất là giữa hai lần nguyệt tín, chỉ cần cùng phòng trong mấy ngày này, nữ nhân sẽ rất dễ mang thai, thời gian khác, sẽ không sao."

"Là thật?" mắt phượng của Triệu Trinh híp lại, ánh mắt âm u, nhìn chằm chằm hai vị Hứa Hầu.

Hai vị Hứa Hầu đứng song song, cảm nhận được ánh mắt của Vương Gia, nhất thời cảm nhận áp lực nặng nề. Cuối cùng vẫn do Hứa Văn Cử có năng lực chống đỡ mạnh hơn, nói: "Vương Gia, đây là kinh nghiệm nhiều năm qua của chúng ta, sẽ không sai."

Lúc này Triệu Trinh mới nhè nhẹ gật đầu, thân thể cũng có chút buông lỏng, dựa vào lưng ghế, nhìn bọn họ, hỏi: "Các ngươi có vàng, vì sao không mua nhà lấy vợ sinh con, mà vẫn nương nhờ trong phủ của ta?"

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh là người cơ trí, nghe xong lời này, cũng biết Vương Gia đã hỏi xong chánh sự, đã buông lỏng, lập tức tùy cơ ứng biến.

https://thuviensach.vn

Hầu Lâm Sinh cười hề hề hèn hạ nói: "Không phải do tiểu nhân không bỏ được Vương Gia ngài sao!"

Triệu Trinh cảm thấy da gà trên người nổi rần rần, trợn mắt nhìn Hầu Lâm Sinh.

Hứa Văn Cử cười nói: "Vương Gia, tiểu nhân vẫn chờ hầu hạ vương phi sinh Tam công tử Tứ công tử Ngũ công tử!"

Nghe hắn nói đến Chu Tử, trong nháy mắt mặt Triệu Trinh buông lỏng, nói: "Có một Tiểu quận chúa cũng không tồi!"

Lúc này đã là chiều tối, ráng chiều màu vàng nhìn có vẻ ấm nóng, tuy nhiên lại mang theo chút lạnh lẽo.

Trên đường trở về Diên Hi cư, chân Triệu Trinh đạp lên lá cây trên đường mòn bị Chu Tử cố ý dặn người giữ lại, yên lặng tính toán thời gian nguyệt tín lần trước của Chu Tử, cuối cùng cho là mấy ngày này mình có thể tận tình tận hứng, trong lòng hắn không tự chủ được mà thả lỏng, bước cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lúc hắn còn niên thiếu, luôn thích loại nữ tử ‘băng thanh ngọc khiết’ lạnh lùng trong trẻo tựa như tiên; kể từ khi có Chu Tử, hắn càng quý trọng loại hạnh phúc đời thường đồng lòng nắm tay vượt qua cuộc sống trần thế.

Lúc Triệu Trinh trở lại Diên Hi cư, bọn người Ngân Linh đang trông chừng ở cửa phòng trị sự.

Hắn trực tiếp vào phòng ngủ.

Chu Tử đang ngồi trên giường La Hán trước cửa sổ phòng ngủ may quần áo cho hắn, thấy hắn tiến vào, cũng không đứng dậy, chỉ cười nói: "Sao hôm nay lại về sớm như vậy?"

https://thuviensach.vn

Miệng nàng nói chuyện, thân thể vẫn ngồi yên.

Triệu Trinh đi tới, đứng bên cạnh, nhìn nàng dùng răng cắn đứt chỉ, thu dọn kim.

"Đến đây, thử cái áo khoác này một chút!" Chu Tử đứng lên, đưa tay phải cởi áo Triệu Trinh.

Triệu Trinh đứng trước mặt nàng, không nhúc nhích mặc cho nàng cởi áo, rũ mí mắt, ánh mắt của hắn nhìn phía trước ngực Chu Tử.

Sau khi Chu Tử ngủ trưa thức dậy, vẫn luôn ở trong phòng chưa từng ra ngoài, cho nên chỉ mặc yếm cộng thêm một cái áo tay bó, lại không buộc dây, vạt áo lỏng lẻo mở ra.

Triệu Trinh cúi đầu, nhìn khe hở giữa hai luồng tuyết trắng trước ngực nàng.

Chu Tử nhón chân, cởi áo khoác Triệu Trinh, đặt lên giường La Hán, đang muốn khom lưng cầm áo khoác mới làm lên, thình lình bị Triệu Trinh bế lên, đặt lên giường La Hán. Chu Tử vừa giãy giụa vừa nói: "Không phải buổi sáng đã làm rồi sao. . . . . ."

Triệu Trinh đè lên người Chu Tử, tìm môi của nàng, răng môi trằn trọc cắn mút, khiến nàng nuốt trọn lời chưa nói xong vào.

Trong lúc cấp bách Chu Tử vẫn giùng giằng: "Hay là, đi tắm trước?"

Nàng biết Triệu Trinh thích sạch sẽ, muốn dùng điều này dời sự chú ý của hắn.

Triệu Trinh hít sâu một hơi, nâng thân thể lên, rốt cuộc buông môi Chu Tử đã bị gặm cắn đến sưng đỏ ra.

Chu Tử nghĩ mình đã dời đề tài thành công, nhất thời mừng rỡ.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, Triệu Trinh luôn quấn lấy nàng, nhất quyết không tha, hễ đụng tới nàng, liền có xu thế vọt người lên ngựa nhao nhao muốn thử, khiến eo nàng cũng ê ẩm.

Chu Tử nhớ tới tâm tình mong muốn chuyện này của mình mấy ngày trước đây, liền có loại cảm giác như cách biệt một đời.

Nàng đang mất hồn, lại phát hiện thân thể chợt nhẹ, là bị Triệu Trinh bế lên.

Triệu Trinh ôm Chu Tử đi về phía phòng tắm.

Hắn ôm Chu Tử nâng lên, liền phát hiện Chu Tử nặng hơn trước một chút, thân thể mềm hơn, ngang hông sờ có chút thịt mềm mại.

Triệu Trinh cảm thấy rất có cảm giác thành tựu, hắn vô cùng thích dáng vẻ Chu Tử đầy đặn một chút.

Chu Tử mặc nguyên quần áo bị Triệu Trinh đặt trong bồn tắm to lớn, còn chưa kịp kháng nghị, Triệu Trinh đã từ phía sau ôm lấy nàng.

Sau mấy trận mây mưa, Triệu Trinh ôm Chu Tử lên giường ngủ.

Cả người Chu Tử mệt mỏi, đang mơ hồ sắp ngủ, nghe Triệu Trinh hỏi: "Nếu muốn trả thù một nữ nhân, dùng cách nào là tốt nhất?"

Chu Tử nhắm mắt lại, đầu óc bắt đầu mơ màng: "Khiến trượng phu nàng không thương nàng, khiến người nàng yêu thương nhất bị thương tổn. . . . ."

Nói xong, Chu Tử nghĩ tới con của mình, vội nói: "Chỉ là, ngàn vạn lần không được tổn thương đứa bé!"

Triệu Trinh ôm sát Chu Tử, cảm thụ xúc giác mềm mại ấm áp.

https://thuviensach.vn

Hắn đã sớm phát hiện, có lẽ mình có chút quấn quít Chu Tử , chỉ cần trần truồng chạm tới da thịt Chu Tử, rất nhanh sẽ có cảm giác yên lòng.

Đây là một loại bệnh sao?

Triệu Trinh nghĩ tới vấn đề này, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Khi Triệu Trinh tỉnh lại, trời đã tối đen.

Hắn ngồi dậy trên giường, mới vừa xuống giường, liền nghe thấy giọng Chu Tử truyền từ phòng ngoài đến: "A Trinh à, mau mau tỉnh dậy, tỷ tỷ đã tự tay nấu mì cho chàng nè!"

Chu Tử vốn thừa dịp Triệu Trinh ngủ mà đùa giỡn, ai ngờ nàng vừa vén rèm cửa phòng ngủ lên, liền nhìn thấy Triệu Trinh mặc trung y đứng trước mặt nàng, nhất thời sợ hết hồn.

Triệu Trinh lại không nói gì, nhàn nhạt hỏi: "Mì tự tay làm đâu?"

Chu Tử sợ hắn tức giận, vội nói: "Sợi mì đã cán xong rồi, thiếp sẽ đi nấu ngay!"

Dứt lời, chạy trối chết.

Nhìn bóng dáng nàng vội vội vàng vàng chạy trốn, khóe miệng Triệu Trinh lặng lẽ cong lên.

Ngày hôm sau, bởi vì ngủ sớm, sáng sớm Triệu Trinh và Chu Tử đã thức dậy.

Triệu Trinh muốn đến thư phòng bên ngoài, một đống chuyện đang chờ hắn!

Chu Tử phải đến chánh phòng —— vì lần làm chuyện xấu hổ đó vào ban ngày, nàng đã trốn ở Diên Hi cư ba ngày rồi! Cuối cùng, nhớ nhung mãnh

https://thuviensach.vn

liệt với Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ đã chiến thắng cảm giác xấu hổ của nàng, sau ba ngày ở ẩn trong Diên Hi cư, rốt cuộc Chu Tử cũng bước khỏi Diên Hi cư.

Triệu Trinh mới vừa vào thư phòng, Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh đã đến gặp hắn.

Thuần Tiểu Vũ tiến lên một bước nói: "Bẩm Vương Gia, thư báo từ Kim kinh, đã đưa người vào Quế Hương viện của Cao Tứ phu nhân!"

Triệu Trinh không nói gì, đầu óc đang nhanh chóng tính toán: trả củ khoai lang phỏng tay này lại cho Cao phủ, đủ cho Cao Tứ phu nhân phiền não một chút.

Ánh mắt hắn nhìn Thuần Tiểu Vũ, ý bảo hắn ta tiếp tục nói.

"Bạch Thống lĩnh đã bố trí xong, hắn xin phép Vương Gia, sau khi bắt được nữ gian tế đó thì có muốn áp giải tới Nhuận Dương hay không."

"Không cần, sau khi thẩm tra xong, giao cho hắn xử lý." trên mặt Triệu Trinh không lộ vẻ gì, "Hà Nguyên đồng ý điều kiện của ta chưa?"

Chu Thanh tiến lên phía trước nói: "Hà đại nhân đã đồng ý, Hà nhị tiểu thư đã được đưa đến biệt viện ở ngoại ô."

Triệu Trinh gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 120: Tìm Được Đầu Sỏ, Thừa Tướng Nổi Giận

Cao lão Thừa Tướng đi theo con thứ tư, mang theo hai gã sai vặt thân tín, tự mình đến Quế Hương viện của con dâu thứ tư. Nhìn Cao Liễn ngồi trên giường gạch trước mắt ngây ngốc hát thầm, vẻ mặt như đao khắc của lão vẫn không lộ vẻ gì.

Tứ lão gia nhìn Cao thừa tướng, ngập ngừng nói: "Phụ thân, nên làm thế nào đây?"

Cao lão Thừa Tướng mạnh mẽ, là lãnh tụ tinh thần của gia tộc Cao thị vọng tộc ở Kim kinh, cho dù lão đã tuổi già yếu ớt, bốn huynh đệ họ Cao vẫn xem Lão Phụ là chủ.

Cao thừa tướng không lên tiếng, đi ra ngoài.

Cao Tứ lão gia gấp rút đi theo.

Sau khi đến thư phòng, Cao lão Thừa Tướng ngồi xuống, Cao Tứ vội chỉ huy gã sai vặt nấu nước pha trà.

"Chờ đại ca nhị ca con tới đây rồi hãy nói!" Cao thừa tướng ngồi trên ghế, nhắm hai mắt lại.

Cao Tứ thấp thỏm chờ đợi.

Rất nhanh Cao Đại và Cao Nhị đi theo gã sai vặt thân tín của Cao thừa tướng tới.

https://thuviensach.vn

Ngoại từ Cao Tam đã ra khỏi nhà, bốn cha con, vào đêm khuya, tập trung tại thư phòng.

Cao Thừa tướng đuổi lui thư đồng châm trà, lúc này mới nói: "Ngày hôm đó, chuyện đã xảy ra trong cung hắn các con đã rõ?"

Trước mặt Lão Phụ, ba huynh đệ họ Cao không dám ngồi xuống, đứng đó nhìn phụ thân.

Cao thừa tướng cất giọng trầm thấp, chậm rãi nói: "Là Liễn nhi ghìm chặt tiên hoàng trước tiên."

Trái tim Cao Tứ chợt đập mạnh, mặt lập tức sung huyết đỏ bừng.

Cao Thừa tướng nói tiếp: "Vốn A Trinh đã giấu giếm những chuyện này, cả Cao Liễn cũng bị hắn phái người giấu đi, rốt cuộc là vì sao, hắn lại đưa Liễn nhi trở về đây?"

Cao Thừa tướng càng nói giọng điệu càng nghiêm nghị, thân thể thẳng tắp, dưới lông mày rậm, đôi mắt nghiêm nghị quét qua huynh đệ họ Cao.

Cao Đại vội nói: "Ba huynh đệ bọn con đều chưa từng làm gì!"

Cao Nhị và Cao Tứ cũng vội tỏ thái độ: "Thật chưa từng!"

Cao Tứ nhấn mạnh: "Từ đám hỏi không thành lần trước, sau khi phụ thân đại nhân cảnh cáo chúng con, chúng con chưa bao giờ dám làm gì vượt mặt vị cháu ngoại Thân Vương này!"

Cao Thừa tướng hừ lạnh một tiếng, nói: "Các con chưa từng, vậy nữ nhân trong phủ thì sao? Cũng không ở sau lưng làm gì đó khiến A Trinh không thoải mái chứ?"

Lần này huynh đệ họ Cao thật không dám bảo đảm.

https://thuviensach.vn

Vương phi Chu Tử của Triệu Trinh, vốn do Cao phủ thông qua họ hàng, mua được từ Độc huyện tặng làm nha đầu thông phòng cho hắn, lại được hắn đặc biệt yêu chìu, thậm chí nâng dần lên làm vương phi.

Chuyện này đối với Cao phủ vẫn muốn cùng phủ Nam An vương thân càng thêm thân mà nói, vẫn là cái gai trong lòng.

Bốn huynh đệ họ Cao là nam, sau khi được Lão Phụ phân tích lợi hại, coi như bỏ qua.

Lão thái thái của Cao phủ mất sớm, mặc dù ba vị phu nhân ở lại trong kinh có ý nghĩ bất đồng, thường tranh đấu gay gắt, nhưng trong chuyện này, cũng đều bất mãn và tức giận. Họ thật sự không tiếp thu nổi một nữ nhân thân thế ti tiện, lại có thể nhờ vào dụ dỗ mê hoặc chủ, trở thành Nam An vương phi đứng phía trên họ, bắt họ phải quỳ lạy.

Cơn tức này nói thế nào cũng nuốt không trôi.

Cho nên tiệc đầy tháng nhị công tử của Nam An vương, một nữ quyến có vai vế của Cao phủ cũng không hề xuất hiện, chỉ có một thứ nữ tầm thường của con trai thứ ba.

Cao Thừa tướng nhìn vẻ mặt này của ba huynh đệ, cũng biết đã xảy ra chuyện gì, oán hận nói: "Sao các con không biết khuyên nhủ họ, trước khác nay khác rồi!"

Huynh đệ họ Cao vội sợ hãi nói: "Đều là lỗi của nhi tử."

Cao Thừa tướng thở dài, nói: "Chuyện này đã gây động tĩnh quá lớn, Đại Kim hôm nay, có ai không biết A Trinh thương nữ nhân kia đến tận xương tủy, đám nữ nhân này còn dám vuốt râu hùm, khiến hắn không thoải mái!"

"Hôm nay, trả Cao Liễn lại sợ chỉ là bước đầu tiên của A Trinh, các con xem nên giải quyết thế nào thì giải quyết đi!"

https://thuviensach.vn

"Dạ." Huynh đệ họ Cao đưa Lão Phụ về phòng ngủ, hầu hạ Cao thừa tướng nằm xuống, lúc này mới rời đi.

Bọn họ cũng không đi ngủ, mà đến thư phòng của Cao Đại, ngồi xuống thương lượng đối sách.

Khác hẳn với không khí u ám của Cao phủ, trong hậu viện phủ Nam An vương tràn đầy vui sướng.

Thấy Chu Tử mặc quần áo đơn giản mặt mộc không trang điểm ảo não đi tới, cố tỏ vẻ trấn tĩnh thỉnh an mình, Cao Thái phi cười thầm trong lòng, nhưng bởi vì sợ Chu Tử càng thêm xấu hổ, cho nên trên mặt bà vẫn chỉ là nét mặt nghiêm chỉnh.

Mấy ngày nay Triệu Tử rất nhớ mẫu thân, nhưng tổ mẫu nói mẫu thân không khỏe không thể qua. Hôm nay thấy mẫu thân khỏe mạnh đến thăm mình, Triệu Tử không khỏi có chút kích động, nhào vào ngực mẫu thân, để cho mẫu thân ôm.

Chu Tử cười hì hì ôm lấy bé.

Cao Thái phi ngồi trên ghế mềm lớn ở chánh đường, bàn chuyện chuẩn bị tết Trung thu với quản gia Đại Nhạn lo nội vụ và quản gia Triệu Hùng lo ngoại vụ đứng bên cạnh.

Hai mẹ con Chu Tử ngồi trên ghế cao ở một bên, nói chuyện phiếm.

Triệu Tử phồng mặt bánh bao tố cáo: "Bánh bao nhớ mẹ!"

Chu Tử chột dạ hôn vài cái lên mặt bánh bao: "Mẹ cũng nhớ bánh bao!"

Triệu Tử kề mặt đến mặt mẫu thân, nhân cơ hội nói điều kiện: "Ăn cơm xong, mẹ nghỉ ngơi với bánh bao, không nghỉ ngơi với phụ thân!" Bé vẫn

https://thuviensach.vn

canh cánh trong lòng chuyện lần trước sau khi tỉnh lại, trên giường chỉ thấy Màn thầu nhỏ mà không thấy mẫu thân.

Mặt mo của Chu Tử đỏ lên: ". . . . . Được, mẹ ở với Bánh Bao nhỏ, không ở với cha con!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Tử vùi vào trước ngực mẫu thân, cực kỳ vui thích: "Mẹ, không được gạt con!"

Nét mặt Chu Tử giống như tráng sĩ chặt tay: "Mẹ sẽ không gạt con! Hôm nay nhất định sẽ ngủ trưa cùng con và màn thầu, không ngủ cùng phụ thân!"

Trong lòng nàng tự khiển trách mình: nhất định không thể trọng nam sắc khinh con trai! Nhất định không thể lại bị Triệu Trinh quyến rũ!

Cuối cùng, Chu Tử thề: nếu như không kìm chế được bản thân, bị Triệu Trinh dụ dỗ, vứt bỏ con trai, thì mình sẽ, mình sẽ mập thêm mười cân nữa!

Sau khi mẹ con hàn huyên một lát, thấy Thái phi vẫn đang bận rộn, Chu Tử liền ôm Triệu Sam, lôi kéo Triệu Tử, đến vườn hoa nhỏ xem thủy tiên (cây bông súng) và cá chép.

Mặc dù tiết Trung thu sắp đến, lá sen trong hồ hơi vàng, xem ra thật tiêu điều, nhưng thủy tiên vẫn nở rộ, có hồng phấn, có đỏ tươi, có màu trắng, có màu vàng, nhiều đóa giống như tiên tử, nở rộ trên lá xanh dưới mặt nước.

Từng con cá chép đỏ vàng bơi qua bơi lại dưới thủy tiên, rất đáng yêu.

Triệu Tử cầm một cành liễu cố gắng câu cá, Ngân Linh mang theo Thanh Thủy Thanh Châu bảo vệ bé.

Chu Tử ôm Triệu Sam, mỉm cười đứng bên cạnh nhìn.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh mang theo Trần Bình và Trần Hỉ đi dọc theo đường mòn tới, cách thật xa liền nghe giọng nói trong trẻo của Chu Tử truyền đến từ cuối ao nhỏ: "Mẹ hứa với con, nhất định sẽ đưa con về Diên Hi cư dùng cơm trưa!"

Không biết Triệu Tử lại nói câu gì, Chu Tử lại đáp: "Được, mẹ nấu mì cho con!"

Triệu Trinh đột nhiên nhớ tới, bình thường lúc Chu Tử nói chuyện với mẫu thân, con trai và nhóm Ngân Linh, giọng luôn rất trong trẻo; chỉ khi nói chuyện với mình thì khác hẳn, luôn thích làm nũng, nhất là lúc ở trên giường, luôn nha nha đớt đát nũng nịu. . . . . .

Triệu Trinh lại bắt đầu có ý nghĩ kỳ quái rồi.

Nếu hai vợ chồng lại ở cùng nhau, vậy thì nghe theo Triệu Tử đi, bốn người cùng trở về càng tốt.

Chu Tử lệnh cho Thanh Thủy chạy về bẩm báo với Thái phi nương nương, nói hai đứa bé theo nàng đến Diên Hi cư dùng cơm trưa, bảo nhũ nương Hồng Mai cũng theo tới.

Trên thực tế, sau khi tiên hoàng Hưng Thịnh đế băng hà, phi tần của ông ta biến thành Thái phi, mà Cao Thái phi đã lên cấp trở thành thái hoàng thái phi rồi, nhưng Triệu Trinh ngại đổi tới đổi lui rất phiền toái, cho nên trong phủ vẫn gọi Cao thái hoàng thái phi là Thái phi nương nương. Cũng may phủ Nam An vương giống như một quốc gia độc lập, không có ai truy cứu chuyện này.

Chu Tử để Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ lại cho Triệu Trinh, tự mình đến phòng bếp nhỏ nhào bột cán mì cho Triệu Trinh và Triệu Tử —— màn thầu nhỏ mới hơn một tháng, chỉ biết bú sữa!

https://thuviensach.vn

Sau khi Nhũ nương và Thanh Thủy chạy tới, tự ôm màn thầu nhỏ đến nhà kề cho bú sữa.

Sau khi Chu Tử làm mì xong, Ngân Linh Thanh Châu giúp nàng bưng ra.

Triệu Trinh tự mình ăn, Bánh Bao nhỏ do Chu Tử đút, nhất thời không khí rất hài hòa.

Nhưng mà, dùng cơm trưa xong, rửa mặt xong, đến lúc ngủ trưa, cục diện hòa hài hiếm có giữa cha con Triệu Trinh và Triệu Tử liền gặp phải nguy cơ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 121: Thể Hiện Uy Nghiêm, Triệu Trinh Dạy Con

Lúc Triệu Trinh tiến vào, Chu Tử đang ngồi trên giường chơi cùng Bánh Bao nhỏ. Chu Tử thấy Bánh Bao nhỏ gật gù buồn ngủ, mắt phượng nho nhỏ sắp híp lại, định đỡ Bánh Bao nhỏ xuống, để cho bé ngủ.

Bánh Bao nhỏ cũng rất hưng phấn, dù mắt sắp không mở ra nổi, bé cũng không chịu ngủ, nhất định quấn lấy mẫu thân chơi đùa.

Bé đứng trên giường, níu váy Chu Tử, nhất định phải để mẫu thân cởi áo ngoài.

Chu Tử bị tay nhỏ bé mềm mại của bé níu mà tâm mềm nhũn, cười hì hì đẩy bé ngã ra chăn, vừa cảm thán cậu bé nho nhỏ này thật đúng là thân thể mềm mại dễ đẩy ngã, vừa lật người Bánh Bao nhỏ, xoay thành trạng thái chổng mông lên.

Nàng vươn tay vào trong áo Bánh Bao nhỏ, bắt đầu vuốt ve lưng của Bánh Bao nhỏ. Mặc dù Bánh Bao nhỏ không coi là mập, nhưng phần lưng vẫn mềm mại đầy thịt.

Chu Tử vừa sờ, vừa hát ru: "Bánh Bao nhỏ, mau ngủ, tỉnh ngủ sẽ chơi đùa với con. . . . . ."

Triệu Trinh đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Bánh Bao nhỏ nhắm mắt bất động, bèn đi tới. Nào ngờ, hắn vừa mới ngồi xuống bên giường, Bánh Bao nhỏ liền mở mắt, vừa thấy là phụ thân, liền tự trở mình bò dậy, lập tức nhào lên người Chu Tử, khóc lớn: "Không cần phụ thân! Bánh bao không cần phụ thân ——"

https://thuviensach.vn

Bé vừa khóc, Chu Tử liền hoảng sợ —— bình thường Bánh Bao nhỏ thật biết điều, rất ít khóc.

Chu Tử vội ôm Bánh Bao nhỏ an ủi: "Được, sẽ bảo cha con ra ngoài! Mẹ đều nghe theo con!"

Nàng nhìn Triệu Trinh nghiêm mặt đã sớm nổi trận lôi đình ngồi ở bên giường, trong mắt hàm chứa thỉnh cầu mà Triệu Trinh nhìn liền hiểu: ra ngoài trước đi, van chàng!

Bánh Bao nhỏ phát hiện mẫu thân thỏa hiệp, càng lớn tiếng huyên náo, đầu cũng dúi vào trong ngực mẫu thân, rầm rì huyên náo nhất định phụ thân phải ra ngoài.

Bé vốn rất sợ phụ thân, nhưng bây giờ lại có phát hiện mới: phụ thân nghe theo mẹ! Phụ thân sợ mẫu thân!

Sự phát hiện này khiến Bánh Bao nhỏ Triệu Tử rất hưng phấn, bé quyết định dùng thực tế thử kiểm nghiệm một lần.

Tính tình Chu Tử thật sự dễ chịu, ôm Bánh Bao nhỏ không ngừng dỗ dành, yêu cầu gì cũng đồng ý.

Bánh Bao nhỏ lớn lối hơn, la hét: "Phụ thân ra ngoài, mẹ và bánh bao nghỉ ngơi. . . . . ."

Thấy Triệu Tử càng ngày càng phách lối, dám chạm đến ranh giới cuối cùng của mình, vẫn luôn cố gắng tự nhẫn nại, Triệu Trinh cũng không chịu được nữa, đưa tay ôm Bánh Bao nhỏ từ trong ngực Chu Tử ra, ném lên giường, sau đó nhìn chằm chằm Chu Tử, nói: "Nàng, ra ngoài cho ta! Đến thư phòng bên trong kia đi!"

Chu Tử không muốn ra ngoài, sợ Triệu Trinh sẽ ngược đãi Bánh Bao nhỏ, nhưng vẻ mặt của Triệu Trinh, mắt phượng lạnh đến dọa người, nàng

https://thuviensach.vn

không dám chống lại, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận từng bước lưu luyến rời đi.

Mặc dù đã vào thư phòng bên trong, nhưng tâm tình Chu Tử vẫn không yên.

Trong lòng nàng rất rõ, mình có hơi cưng chìu con trai, quả thật Bánh Bao nhỏ cần được Triệu Trinh dạy dỗ, nhưng trong lòng vẫn không bỏ được, vô cùng lo lắng.

Chu Tử tùy ý cầm một quyển sách lên xem.

Triệu Trinh đứng ở cửa thư phòng bên trong, nhìn Chu Tử ngồi trên giường thấp cúi đầu đọc sách.

Chu Tử như có cảm giác, lập tức ngẩng đầu lên, thấy Triệu Trinh ở cửa, phát hiện sắc mặt hắn bình tĩnh, trong lòng vui mừng, hỏi: "Triệu Tử đâu?"

"Ngủ rồi." Triệu Trinh đi vào, ngồi xuống bên cạnh Chu Tử, liếc Chu Tử một cái, đưa tay cầm quyển sách trong tay Chu Tử, chỉnh cho ngay ngắn rồi đưa cho Chu Tử.

Chu Tử ngượng ngùng le lưỡi, vừa đứng lên vừa nói: "Sao chàng dỗ con ngủ được thế?"

"Ta giảng đạo lý cho con!" Triệu Trinh cũng đứng lên theo.

Chu Tử nhìn hắn một cái, nàng thật sự không thể tin Triệu Trinh có thể nhẫn nhịn giảng đạo lý cho Bánh Bao nhỏ, ngược lại khả năng đánh một trận càng lớn.

Chu Tử vào phòng ngủ, phát hiện bên trong yên tĩnh.

Triệu Trinh cũng đi vào theo, ngồi xuống ghế thêu trước bàn trang điểm của Chu Tử, nhìn Chu Tử kiểm nghiệm thành quả lao động vừa rồi của

https://thuviensach.vn

mình.

Chu Tử đi tới bên giường, vén rèm bằng chuỗi ngọc lên, phát hiện Bánh Bao nhỏ buông tay xỏa chân ngủ say tuốt góc trong của giường, trên người đắp chăn cực kỳ chặt chẽ.

"Triệu Trinh, " trong lòng nàng vui vẻ, quay đầu lại nhìn Triệu Trinh, trong mắt tràn đầy vui sướng, "Chàng thật lợi hại!"

Đây là lần đầu tiên Chu Tử khích lệ Triệu Trinh.

Bởi vì vấn đề địa vị, Triệu Trinh rất ít được khen, đương nhiên sẽ cảm thấy cả người nhẹ nhàng, trong lòng thích thú. Hắn rũ mí mắt, lông mi dài rậm phủ xuống, che sóng mắt tĩnh mịch: "Vậy nàng nên thưởng ta thế nào?"

"Hử ——" Chu Tử chỉ thuận miệng khen một tiếng, không ngờ Triệu Trinh lại tưởng thật, sau khi nàng vét ruột soi gan liền cười nịnh nói, "Thiếp xoa bóp bả vai cho chàng nha?"

Triệu Trinh không nói, ngay cả lông mi cũng chưa hề động một cái.

"Hay là, thiếp làm giày mang trong nhà cho chàng?"

Triệu Trinh vẫn không nói, sóng mắt lay động, nhìn về phía cửa sổ, chỉ là không nhìn Chu Tử.

Chu Tử hậm hực nhìn hắn, sờ sờ eo có chút ê ẩm của mình. Nàng đã biết Triệu Trinh muốn cái gì, thế nhưng mấy ngày nay làm cũng hơi quá nhiều rồi. Cuối cùng, Chu Tử quyết định lừa gạt Triệu Trinh đang không được tự nhiên.

Nàng mỉm cười đi tới, đứng bên cạnh Triệu Trinh, đưa tay vuốt ve tóc của Triệu Trinh —— qua quá trình không ngừng kiên trì khai phá cùng

https://thuviensach.vn

tổng kết, Chu Tử phát hiện điểm mẫn cảm của Triệu Trinh, trừ tiểu JJ, còn có hai chỗ, một là trước ngực hắn, một chỗ khác chính là tóc của hắn.

Tay Chu Tử chậm rãi vuốt ve mái tóc dài của Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm giác giống như bị chạm điện, tê tê, tê dại từ lọn tóc chạy thẳng đến da, bị Chu Tử vuốt cực kỳ thoải mái. Hắn khẽ ngẩng mặt lên, tựa đầu lên người Chu Tử, nhắm mắt lại, lông mi run rẩy.

Chu Tử vừa vuốt mái tóc dài vừa mềm vừa mượt của Triệu Trinh, vừa rũ mí mắt, nhìn lén giữa hai chân bị áo ngoài che kín của Triệu Trinh.

Nàng vừa nhìn thấy liền khẩn trương, nhất thời hít sâu một hơi, cảm giác mình tự gây nghiệt không thể sống —— Triệu Trinh ngồi trên ghế thêu, mặc dù có lớp áo ngoài. Nhưng cũng đủ để nhìn ra dường như giữa hai chân hắn đã phình lên.

Triệu Trinh hưởng thụ một hồi lâu, mở mắt, dừng tay Chu Tử lại, đứng dậy ôm Chu Tử đến bên giường.

"Bánh Bao nhỏ còn đang ngủ đó!"

Triệu Trinh hơi suy nghĩ một chút, liền ôm Chu Tử trở về bàn trang điểm.

Một tay hắn ôm Chu Tử, một tay đẩy hết mọi thứ gương lược gì đó trên bàn trang điểm qua một bên, thả Chu Tử lên, tách hai chân Chu Tử ra, vòng siết lấy hông mình. Hắn đứng giữa hai chân Chu Tử, đầu tiên kéo mở váy áo Chu Tử, lại kéo cái yếm màu đỏ của Chu Tử xuống, lộ ra hai luồng trắng nõn.

Có lẽ bởi vì buổi sáng đã làm qua một lần, lần này Triệu Trinh rất thong dong, đầu tiên hôn môi Chu Tử, mút lấy khóe miệng ngon ngọt của Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Sau khi hôn một lát, hắn bắt đầu đi dần xuống, đầu tiên là cằm, tiếp theo là cổ, sau khi mút ra mấy dấu đỏ, cuối cùng liền ngậm lấy quả anh đào đỏ hồng bên trái của Chu Tử.

Vừa mút bên trái, hắn vừa trêu đùa phía bên phải.

Chu Tử bị hắn làm cho cả người mềm nhũn phát run, thở hổn hển nói: "Nhanh. . . . . Nhanh một chút!"

Triệu Trinh nhận được mệnh lệnh, cúi đầu vén áo ngoài lên, cởi quần lót, giải phóng vật đã sớm cứng như sắt ra ngoài, sau đó kéo hai chân Chu Tử, khiến nàng ép sát vào mình, đẩy người mà vào.

Mặc dù Chu Tử đã sinh hai đứa bé, nhưng dù sao vẫn còn trẻ tuổi, vẫn chưa tới hai mươi, hơn nữa bình thường đều chú ý bảo dưỡng, phía dưới không siết đau Triệu Trinh như lần đầu tiên phá thân, mà khít khao dịu dàng trơn mềm, Triệu Trinh cảm thấy Chu Tử càng hơn trước kia, càng khiến mình mất hồn.

Động tác của Triệu Trinh càng lúc càng nhanh, Chu Tử mê loạn thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Triệu Trinh sợ đánh thức Triệu Tử đang ngủ trong màn, đưa tay phải bụm miệng nàng lại.

Lúc này Chu Tử mới tỉnh táo một chút, cũng không bớt phóng túng, ngược lại còn lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Triệu Trinh, mắt mơ màng quyến rũ nhìn chằm chằm Triệu Trinh.

Triệu Trinh bị nàng liếm mà thân thể tê rần, một trận khoái cảm nhanh như tia chớp từ xương sống đánh thẳng lên đại não, hắn nhìn Chu Tử, tay trái nhấn trước ngực Chu Tử, dùng sức chen vào người nàng.

Bàn trang điểm bị hắn va chạm mà lung lay, phát ra âm thanh "Ầm" "Ầm" có tiết tấu.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng va chạm, Triệu Trinh cùng Chu Tử đồng thời đạt tới cực điểm.

Hai người ôm nhau hồi lâu.

Sau khi lấy lại tinh thần, Triệu Trinh ôm Chu Tử đi vào phòng tắm.

Tắm xong ra ngoài, Chu Tử vén rèm bằng chuỗi ngọc lên, nằm xuống bên cạnh Bánh Bao nhỏ đang ngủ say, Triệu Trinh cũng nằm xuống ở rìa ngoài theo nàng.

Thân thể Chu Tử buồn ngủ, nhưng lại không muốn ngủ ngay, nàng tựa sát vào Triệu Trinh, một câu lại một câu, cùng Triệu Trinh nói chuyện.

Tâm tình Triệu Trinh rất là yên ả.

Thật ra hắn rất bận rộn, quá nhiều chuyện cần suy tính, quá nhiều quyết định cần suy tư, quá nhiều lợi hại cần phân tích, nhưng mà, chỉ cần ở cùng Chu Tử, cho dù là nói nhảm, dù là chẳng nói gì, tâm tình của hắn rất nhanh sẽ bình tĩnh lại, cả người lười biếng, rất yên tĩnh, rất thoải mái.

Triệu Trinh đột nhiên nói: "Chu Tử, sinh nhật của nàng là mười lăm tháng tám hửm?"

Chu Tử đáng lẽ đã sắp ngủ thiếp đi, vừa nghe thấy lời của hắn, lập tức tỉnh táo lại: "Dạ."

Kể từ khi rời quê hương, Chu Tử chưa từng có sinh nhật.

Lúc ban đầu là không có người coi trọng; sau lại vì đi theo Triệu Trinh, nhưng hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi lần đến sinh nhật nàng, Triệu Trinh đều không ở bên người.

Nghĩ tới đây, Chu Tử có chút chán nản.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ôm nàng vào trong lòng, nói: "Nàng muốn quà tặng là gì?"

Chu Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy cái gì mình cũng có, hình như không cần thứ gì, thuận miệng nói: "Hay là, chàng dẫn thiếp đi chơi mấy ngày?"

Triệu Trinh im lặng.

Gần đây, hắn đang tính toán chuẩn bị một chuyện, binh sĩ giữ thành cố ý lơ là, không ít thích khách Ô Thổ quốc cùng Đông Khu quốc đã xâm nhập vào thành Nhuận Dương, lúc này mang Chu Tử ra ngoài, sợ là không được an toàn.

Chu Tử đợi một lát, thấy hắn không trả lời, trong lòng hơi thất vọng, nhắm mắt lại không nói.

Triệu Trinh cảm nhận được Chu Tử không vui, lật người đè lên Chu Tử, sâu nông mà hôn nàng. Trước kia hắn hơi quá ưa sạch sẽ, cảm thấy người trao đổi nước miếng với người rất ghê tởm, nhưng kể từ khi có Chu Tử, lại thấy loại cảm giác này vô cùng tuyệt vời.

Rất nhanh Chu Tử bị hắn hôn đến chóng mặt, khó chịu trong lòng rất nhanh bị ném đến Trảo Oa quốc.

Chờ thật lâu sau, khi Triệu Trinh rời khỏi nàng, Chu Tử mới tỉnh táo lại: tại sao mình lại bị Triệu Trinh quyến rũ? Tại sao mình lại đắm chìm vào nam sắc của Triệu Trinh? Không phải mình đã thề với bánh bao nhỏ rồi sao? Chẳng lẽ mình thật sự phải mập thêm mười cân?

Chu Tử giận đến mức muốn dùng sức đấm giường, buồn ngủ một đi không trở lại, chỉ còn lại đáy lòng tràn đầy buồn nản.

Là người thu được lợi, Triệu Trinh rất thả lỏng mà nằm trên giường, buổi trưa hôm nay không muốn ra ngoài, hắn muốn ở cạnh vợ con một buổi

https://thuviensach.vn

chiều.

Bánh Bao nhỏ vẫn ngủ thẳng tới gần tối.

Sau khi Chu Tử giúp bé mặc quần áo tử tế, bé cũng không dính lấy Chu Tử nữa, mà thật bình tĩnh kéo tay phụ thân, cùng đi ra ngoài.

Chu Tử rất kinh ngạc, trăm điều khó giải, chờ sau khi nhũ nương Hồng Mai cho màn thầu nhỏ uống nước xong, ôm bé ra, Chu Tử ôm lấy màn thầu nhỏ, cũng bế màn thầu nhỏ bước ra ngoài.

Mới vừa đi tới cửa nội viện Diên Hi cư, Chu Tử liền thấy Trần Bình cùng Trần Hỉ cầm dụng cụ câu cá đứng phía trước, đang thỉnh an Triệu Trinh cùng Triệu Tử: "Bái kiến Vương Gia, bái kiến Thế tử!"

Lần này Chu Tử đã hoàn toàn hiểu rõ.

Trong quá trình phát triển của đứa bé, có lúc, vai diễn phụ thân này, mẫu thân không cách nào thay thế.

Sắp đến tết Trung thu rồi, vào lúc gần tối, trong thành Kim kinh mưa thu lại từng giọt tí tách rơi xuống. Một trận mưa thu một trận hàn, mặc dù mỡ trên người Cao Tứ phu nhân đủ dày, nhưng tay chân không chăm chỉ, thiếu vận động, thân thể suy nhược, vẫn cảm nhận được cơn lạnh lẽo nồng đậm này.

Trời đã tối đen, Cao Tứ phu nhân trở về từ Mẫu Đan viên của Cao Đại phu nhân, mặc dù có một đám nha hoàn ma ma che dù vây quanh, nhưng bà vẫn lạnh đến rùn mình.

Vừa về tới Quế Hương viện, Cao Tứ phu nhân liền lệnh cho nha hoàn thân cận Hồng Di đi lấy áo kép dầy cho mình. Hồng Di vội nói: "Phu nhân, y phục đều do Thúy Doanh quản lý, nô tỳ sẽ đi tìm nàng ta ngay!"

https://thuviensach.vn

Cao Tứ phu nhân vừa nhìn vào nhà chính, vừa nói: "Mau đi đi!"

Nhưng chờ đến khi Cao Tứ phu nhân uống xong một ly trà nóng, Hồng Di mới bước nhanh đến, vội vội vàng vàng nói: "Phu nhân, không tìm thấy Thúy Doanh!"

Cao Tứ phu nhân lập tức đứng lên.

Thúy Doanh là tâm phúc của bà, kể từ sau khi Cao Liễn bị đưa về giấu trong mật thất, luôn luôn do Thúy Doanh tự tay chăm sóc.

Cao Tứ phu nhân hơi suy nghĩ một chút, nói: "Đã biết. Các ngươi đều lui ra, Hồng Di ở lại!"

Chờ khi tất cả nha hoàn ma ma giải tán, lúc này Cao Tứ phu nhân mới nhỏ giọng dặn dò Hồng Di: "Ngươi đến chỗ Đại Quản gia Cao Thành xem một chút, không chừng Thúy Doanh đã đến đó rồi!"

"Dạ." Hồng Di lui ra ngoài.

Nha hoàn thân cận Thúy Doanh của Cao Tứ phu nhân thân mật với Đại Quản gia Cao Thành của phủ Thừa Tướng, không phải là bí mật trong Quế Hương viện.

Đợi Hồng Di rời đi, Cao Tứ phu nhân mới vào phòng ngủ.

Tận cùng bên trong phòng ngủ của bà có bày một cái giường gỗ đỏ điêu khắc hoa Phú quý, thật to, như một ngôi nhà nhỏ, đóng cửa lại liền tự tạo thành một thế giới riêng.

Cao Tứ phu nhân đi vào, sau đó đóng cửa giường.

Trên giường treo một bức màn gấm tím sẫm, bà vén tấm màn tận cùng sát tường bên trong, lộ ra một cánh cửa.

https://thuviensach.vn

Đẩy cửa ra, bên trong là một gian mật thất.

Trong mật thất bố trí rất trang nhã thoải mái, mọi thứ giường, bàn trang điểm, rương, hộp đều đầy đủ.

Cao Liễn đang ngồi soi gương trước bàn trang điểm, miệng ngâm nga hát.

Cao Tứ phu nhân tìm khắp mật thất, cũng không tìm được Thúy Doanh.

Bà vừa rời khỏi mật thất, kéo màn khôi phục lại nguyên dạng, Hồng Di đã trở lại: "Phu nhân, Thúy Doanh không ở chỗ Đại Quản gia!"

Cao Tứ phu nhân đặt mông ngồi xuống ghế, ngây người như phỗng.

Bà không biết là, Thúy Doanh mất tích, chỉ mới là bắt đầu

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 122: Bị Dọa Vỡ Mật, Tứ Phu Nhân Cung Khai

Cao Tứ phu nhân sợ gây chú ý đến chủ nhà Cao Đại phu nhân, không dám lộ ra, không thể làm gì khác hơn là lấy cớ đi tuần, lệnh cho nha hoàn ma ma ở chánh viện Quế Hương viện và mấy di nương thiếp thất thứ nữ ở Thiên viện cùng tìm kiếm. Những di nương thiếp thất và thứ nữ kia, luôn bị Cao Tứ phu nhân ngược đãi đánh chửi, mặc dù quá nửa đêm lại bị ép buộc quá mức, nhưng không ai dám lên tiếng. Chỉ có thiếp thất Mẫn nhi mới nạp vào, ỷ vào yêu chìu của Tứ lão gia, náo loạn một trận.

Giơ đuốc cầm gậy giằng co hơn nửa đêm, cuối cùng cũng không tìm được Thúy Doanh. Cao Tứ phu nhân không thể làm gì khác hơn là lệnh cho Hồng Di ở bên ngoài chờ tin tức, mình vào ngủ trước.

Tối nay vốn do Thúy Doanh làm nhiệm vụ hầu hạ Cao Tứ phu nhân ngủ, nếu không có Thúy Doanh, liền đổi thành Hồng Di trực đêm bên ngoài.

Cao Tứ phu nhân cực kỳ mệt mỏi, vừa nằm xuống liền tiến vào mộng đẹp.

Trời đêm, mưa càng rơi dường như càng lớn, từng giọt đánh lên mái ngói lưu ly, vang lên răng rắc.

Cao Tứ phu nhân đang ngủ say, lại bị một loạt tiếng khóc như có như không làm thức tỉnh. Bà mở mắt, nằm trên giường, nghe tiếng khóc xen lẫn trong tiếng mưa rơi, trong lòng sợ hãi, toàn thân phát run, vội gọi Hồng Di: "Hồng Di, vào đây với ta!"

Hồng Di vội cầm nến đi vào.

https://thuviensach.vn

Cao Tứ phu nhân nhẹ giọng hỏi: "Hồng Di, ngươi nghe xem đây là âm thanh gì?"

Hồng Di cảm thấy phu nhân rất kỳ quái, nhưng vẫn trầm ngâm nghe một lát, nói: "Phu nhân, không phải là tiếng mưa rơi sao!"

Tứ phu nhân cũng cảm thấy dường như không có tiếng khóc. Bà bảo Hồng Di không cần tắt đèn, đến ngủ ở chỗ để chân dưới giường, bản thân mình cũng nằm xuống.

Vừa nằm một lát, Hồng Di vô cùng mệt mỏi liền ngủ mất, dưới giường là tiếng thở của nàng.

Hai mắt Cao Tứ phu nhân nhìn chằm chằm, một cử động cũng không dám.

Trong phòng đột nhiên nổi lên một trận gió cuồn cuộn, "vù" một tiếng, thổi tắt nến. Tiếp đó, Cao Tứ phu nhân liền nghe một loạt tiếng khóc bi thương, như có như không, lúc xa lúc gần, lúc lớn lúc nhỏ, cực kỳ thê lương.

Cao Tứ phu nhân nằm trong âm thanh y hệt quỷ khóc, trợn to đôi mắt không nhúc nhích, vẫn nằm chết dí chờ trời sáng, cứ thế biến thành chim cú mèo.

Ngày hôm sau, sau cơn mưa trời lại sáng, thứ nữ Nam điền con gái Hậu phu nhân của Cao lão Thừa Tướng về nhà thăm cha.

Đại phu nhân ra mặt chiêu đãi, phái người mời nhị phu nhân và tứ phu nhân cùng đến tiếp khách.

Mặc dù hai mắt Cao Tứ phu nhân đỏ bừng, tâm sự nặng nề, cũng không thể không nhắm mắt bước qua tham gia tiệc của em chồng.

https://thuviensach.vn

Thật vất vả mới dùng xong cơm trưa với khách, Cao Tứ phu nhân lo lắng cho Cao Liễn bị giấu trong mật thất, tìm lý do chạy về Quế Hương viện.

Bà mang theo thức ăn lặng lẽ vào mật thất, lại phát hiện không thấy Cao Liễn.

Cao Tứ phu nhân lập tức như bị dọa ngất. Bà vừa lo lắng cho Cao Liễn, vừa sợ chuyện Cao Liễn biến mất bị Cao ông và Cao Tứ lão gia biết, tự mình không nhận nổi.

Sau khi ngồi trên mặt đất ở mật thất một lát, Cao Tứ phu nhân giùng giằng đứng lên, lại tỉ mỉ lục soát mật thất thêm lần nữa.

Bà phát hiện tất cả trong mật thất vẫn như thường, thời gian giống như dừng lại trong nháy mắt Cao Liễn mất tích —— trà bị uống một nửa, lược bị ném trên giường, chăn vén lên một nửa, giầy đặt song song trước giường.

Tất cả vẫn như thường, chỉ ít đi Cao Liễn.

Sau khi ra khỏi mật thất, thấy màn đêm dần buông xuống, Cao Tứ phu nhân ăn nhiều thêm một chút, sau khi hơi sức no đủ, bà ngồi trên giường bắt đầu suy nghĩ.

Cao Tứ phu nhân cảm thấy, bắt đầu kể từ lúc Thúy Doanh mất tích, sợ là mình đã tiến vào một cục diện, mà cục diện này, rất có thể chính là do Triệu Trinh an bài —— sợ là chuyện mình hại tiện tỳ Chu Tử không thể dối gạt được nữa rồi!

Cuối cùng, Cao Tứ phu nhân quyết định không buông tha tia hi vọng cuối cùng. Lần này bà lấy cớ trâm phượng vàng rũ tơ của mình bị mất, lệnh cho ma ma thân tín đốt đèn lồng, lục soát khắp chính viện Quế Hương Viện cùng mấy Thiên viện xung quanh.

https://thuviensach.vn

Nhưng bận rộn nửa ngày, vẫn không tìm được Cao Liễn, ngược lại còn ầm ĩ một trận với tiểu thiếp Mẫn nhi mà Tứ lão gia yêu nhất.

Tự mình trở lại chánh phòng, Cao Tứ phu nhân vừa mệt vừa sợ, tóc tai cả người đều rung động. Xưa nay Hồng Di không được trọng dụng bằng Thúy Doanh, cũng không nhận được ưu đãi gì hơn Thúy Doanh từ chỗ Tứ phu nhân, cho nên đối mặt với tứ phu nhân, chỉ khoa trương tỏ vẻ lo lắng và trung thành của mình, không làm gì khác, cũng không nguyện ý làm thêm điều gì.

Cao Tứ lão gia ra ngoài xã giao, lúc trở về phủ đã là đêm khuya. Kể từ sau khi lão hoàng đế cha của Tứ phu nhân băng hà, lão liền không đến chỗ tứ phu nhân ngủ nữa.

Lần này cũng thế, lão trực tiếp đến Thiên viện của thị thiếp Mẫn nhi mà lão yêu chìu nhất.

Cao Tứ lão gia vốn cho là Mẫn nhi sẽ giống mọi ngày, biết mình tới sẽ trang điểm xinh đẹp ra đón, ai ngờ mãi cho đến khi vào nhà chính, chỉ có tiểu nha hoàn ra đón. Vừa hỏi, liền biết Mẫn nhi đang đau lòng nằm trong phòng ngủ!

Cao Tứ lão gia vội đi an ủi tiểu thiếp.

Mẫn nhi làm nũng thành si thêm dầu thêm mỡ tố cáo tứ phu nhân.

Xưa nay Cao Tứ chán ghét thê tử này của lão, dùng mọi cách an ủi tiểu thiếp, tặng cho rất nhiều tơ lụa đồ trang sức, mới dỗ được mỹ nhân ngủ cùng mình.

Lão mới vừa cởi quần áo, đang muốn lột quần áo Mẫn nhi, liền nghe ngoài Thiên viện có người gõ cửa.

https://thuviensach.vn

Tức giận, Cao Tứ lão gia vội vã khoác áo ngoài, cùng ma ma đến gọi lão đi tới chính viện Quế Hương Viện.

Vừa thấy phu nhân mập mí mắt sưng mặt vàng vọt, Cao Tứ lão gia liền tức giận vô cùng. Mặc dù lão đã hơn bốn mươi, nhưng dầu gì cũng là một đại thúc anh tuấn, đi tới đâu cũng được phụ nhân vô cùng hoan nghênh, lại bị vị phu nhân xấu xí không chịu nổi này bám sát hai mươi mấy năm qua, đã sớm chán ghét ghê tởm tới cực điểm.

Lão lạnh nhạt thẳng bước đi vào, ngồi xuống ghế chủ vị, lạnh lùng nói: "Hơn nửa đêm lại gọi ta, có chuyện gì?"

Cao Tứ lão gia cho là phu nhân lại ghen tuông.

Cao Tứ phu nhân vội đuổi người làm ra ngoài, lúc này mới nói: "Lão gia, Liễn nhi biến mất rồi!"

Cao Tứ lão gia giật mình, nói: "Sao có thể biến mất? Không phải đã nhốt trong mật thất sau phòng nàng sao?"

Hai vợ chồng cùng chui vào mật thất, tỉ mỉ dò xét một phen, phát hiện đúng là Cao Liễn đã biến mất.

Tâm tình trăng gió của Cao Tứ lão gia hoàn toàn biến mất, ngay cả hơi sức châm chọc đánh chửi Cao Tứ phu nhân cũng không còn.

Khi lão hoàng đế nhạc phụ Hưng Thịnh đế còn tại thế, Cao Tứ phu nhân là con gái riêng, rất thích thú đến chỗ Cao Tứ, sáng đánh chiều mắng mấy thông phòng. Cao Tứ vì gia tộc, liều mạng chịu nhịn, mãi cho đến khi lão Hoàng đế băng hà, lão mới lật người làm chủ nhân, lập tức nạp vài thiếp thất trẻ đẹp, còn với Cao Tứ phu nhân, lão hoặc là thi triển lạnh lùng bạo lực hờ hững, hoặc là châm chọc khiêu khích nói móc. Hai người hoàn toàn biến thành một đôi vợ chồng bất hoà, ở trước người khác thì còn ngụy trang một chút.

https://thuviensach.vn

Hai vợ chồng ủ rũ cúi đầu ngồi trong phòng, ngươi không dám nhìn ta, ta cũng không thèm nhìn ngươi, quả nhiên là cùng nhìn mà cùng thấy ghét.

Cuối cùng, vẫn là Cao Tứ đi tìm đại ca cùng nhị ca trước, ba huynh đệ cùng thương lượng, đến chánh viện tìm lão phụ cả đêm.

Nhận được tin dữ Cao Liễn mất tích, trong một đêm Cao lão Thừa Tướng như già hơn nhiều tuổi. Ba huynh đệ Cao gia ngồi cùng với ông, sắc mặt đều phát xám.

Cao Tứ oán hận nói: "Phụ thân, xin cho con trai lấy danh nghĩa không sinh được con trai mà từ Đinh tiện nhân kia!"

Cao lão Thừa Tướng khoát khoát tay, nói: "Khoan hãy nói đến nó. Trước mắt chúng ta phải suy tính, ngộ nhỡ Liễn nhi bị bọn Tiêu Nam phát hiện thì nên đối phó thế nào."

Bốn cha con nghĩ đến nếu xuất hiện thế cục Cao Liễn bị kẻ thù chính trị phát hiện và lợi dụng, nhất thời đều yên lặng không nói gì.

Đang lúc ấy, gã sai vặt đi vào, bẩm báo: "Bẩm Thừa Tướng, Tứ phu nhân đến!"

Cao Tứ phu nhân tóc tai bù xù chạy vào, "bùm" một tiếng quỳ gối trước người Cao lão Thừa Tướng, khóc lớn nói: "Phụ thân, cầu xin người suy nghĩ chút biện pháp cứu Liễn nhi, nhất định là do Triệu Trinh làm! Nhất định là do Triệu Trinh làm đó!"

Cao lão Thừa Tướng nghe vậy, mắt già sáng lên, lập tức lớn tiếng hỏi: "Tại sao con lại có phỏng đoán này?"

Trong một đêm, đả kích chợt mất đi nữ nhi yêu thương đã hoàn toàn đánh sụp Cao Tứ phu nhân, nước mắt bà chảy dài, lớn giọng nói: "Bởi do con, là con phái tỳ nữ Thúy Doanh của con sai người cầm ngàn lượng vàng,

https://thuviensach.vn

thu mua bà mụ đỡ đẻ cho tiện tỳ Chu Tử, hại ả thiếu chút nữa hậu sản ra máu mà chết!"

Sau khi bà liều mạng nói ra chân tướng, cảm thấy một khối đá lớn trong lòng đã rơi xuống đất, trong lòng rốt cuộc thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều, lê gối đến trước người Cao lão Thừa Tướng, khóc kể lể: "Phụ thân, Cao Liễn nhất định đã bị Triệu Trinh phái người bắt đi, van ngài nghĩ chút biện pháp! Van xin ngài!"

Bà dùng sức dập đầu xuống đất, trán đập lên nền đất lót gạch Lưu Ly, "cộp cộp" vang lên, trán rất nhanh đập đến chảy máu.

Cha con Cao thị đến đây đã rõ, ánh mắt nhìn Cao Tứ phu nhân, trong khinh bỉ mang theo ghê tởm. Cao lão Thừa Tướng cau mày nói với Cao Đại: "Bảo vợ con đến đây răn dạy ả ta đi!"

Cao Đại phu nhân cao ngạo mang theo mấy ma ma thân tín, bịt miệng Cao Tứ phu nhân kéo ra ngoài.

Đến Mẫu Đan viên của Đại phu nhân, Cao Tứ phu nhân liền bị kéo đến nhốt trong phòng trống ở sau viện.

Cao Đại phu nhân cũng không hại bà ta, chỉ không cho người đưa cơm. Cao Tứ phu nhân vừa mệt vừa đói, đau khổ chịu đựng.

Đến đêm, trời lại mưa. Mưa cũng không rơi lớn, chỉ là trên cửa sổ không dán lớp màn cửa, mưa bụi từ ô gỗ vuông cửa sổ nhẹ nhàng rơi vào, rơi trên người Cao Tứ phu nhân, xối tỉnh bà.

Miệng Cao Tứ phu nhân bị nét một mảnh vải, tay chân đều bị trói, căn bản không nhúc nhích được, không thể làm gì khác hơn là mặc cho mưa rơi rớt lên người. Người bà mặc áo kép và váy gấm, bị giội ướt dính vào người, cực kỳ khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cao Tứ phu nhân cũng chẳng quan tâm tới tình cảnh khó chịu của mình, chỉ nghĩ đến hai nữ nhi bà liền muốn khóc.

Sau khi đại nữ nhi Cao Phân của bà rời cung, trực tiếp vào am ở nhà. Nàng vẫn oán hận mẫu thân Cao Tứ phu nhân và muội muội Cao Liễn. Nếu không phải hai mẹ con bà có ý tưởng không nên với Nam An vương, kết quả đắc tội Nam An vương, nàng cũng sẽ không bị liên lụy đến tình trạng hôm nay. Cho nên, ngay cả mẫu thân của mình nàng cũng không muốn gặp.

Tiểu nữ nhi Cao Liễn xinh đẹp hoạt bát đáng yêu nhất của bà, là bảo bối trong lòng bà. Nàng chỉ mới mười hai tuổi, lại bị tuyển vào cung, đáng hận là Triệu Trinh thấy chết mà không cứu, hại Cao Liễn biến thành kẻ điên, thật vất vả mới được đưa trở về, nhưng bây giờ lại sống sờ sờ mà biến mất!

Cao Tứ phu nhân nghĩ đến kẻ thù Triệu Trinh, nhất thời liền tức muốn mắng to. Đáng tiếc bà bị Cao Đại phu nhân phái người nhét chặt miệng trói chặt tay chân, cho nên chỉ có thể giùng giằng phát ra âm thanh "Ô ô a a".

Theo lời dặn của cha chồng, Cao Đại lão gia và Đại phu nhân cùng với Cao Tứ lão gia đã chuẩn bị xong xuôi để lên đường đến Nhuận Dương xin tội với Cao thái hoàng thái phi cùng Nam An vương, Cao Tứ lão gia cũng viết xong thư từ vợ giao cho anh trai và chị dâu.

Ba người áp giải Tứ phu nhân ngồi xe chạy đến bến tàu, mới vừa lên thuyền ngồi vào chỗ của mình, quản gia Cao Thành đi theo chợt chạy vào, lắp bắp nói: "Đại lão gia, Tứ lão gia, Đại phu nhân, trong khoang thuyền. . . . . Trong khoang thuyền đột nhiên có thêm một người!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 123: Đêm Mưa Yên Tĩnh, Vợ Chồng Tình Thâm

Nghe xong lời của Cao Thành, Cao Đại lão gia và Cao Tứ lão gia cố tự trấn tĩnh, nhưng mặt đã có chút trắng bệch; Cao Đại phu nhân thì ngược lại, bởi vì không hiểu nhiều lắm về lo lắng của Cao Đại và Cao Tứ, lại tự thấy không thẹn với lương tâm, cho nên ngẩng đầu ưỡn ngực mà dẫn hai ma ma đi theo Cao Thành. Mặc dù lần này Cao phủ lên đường khiêm tốn, thế nhưng mấy chủ tử đều là người đã quen sung sướng, căn bản không thể buông tha thuyền lớn thoải mái mà ngồi thuyền nhỏ khiêm tốn bất tiện. Thuyền lớn mà bọn họ đang ngồi do Nam An vương Triệu Trinh tự mình thiết kế chế tạo, sau đó đưa cho ông ngoại Cao lão Thừa Tướng, bề ngoài rất bình thường, nhưng rất bền chắc hơn nữa thiết kế lại tinh xảo.

Khoang phía trên thuyền lớn, tổng cộng có ba tầng. Cao Đại lão gia cùng phu nhân mang theo tùy tùng ở tầng trên cùng, Cao Tứ lão gia mang theo thị thiếp Mẫn nhi ở tầng thứ hai, tầng thứ ba là nam bộc theo hầu và người chèo thuyền. Mà trong khoang thuyền, là nơi đặt những thứ đồ nặng nề, rất ít người lui tới.

Sau khi vào khoang thuyền, bởi vì ánh sáng hơi thiếu, Cao Thành run rẩy châm một cây nến cầm trong tay.

Trong vầng sáng của cây nến, Cao Đại phu nhân thấy một nữ hài tử co rúc trong góc tối —— Cao Liễn.

Hình như Cao Liễn đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng, miệng mở rộng như một đứa con nít, đang khò khò ngủ say.

https://thuviensach.vn

Cao Đại lão gia và phu nhân cùng với Cao Tứ lão gia ngồi trong phòng khách ở lầu ba, thảo luận xử lý vấn đề Cao Liễn.

Cao Đại phu nhân từ chối cho ý kiến.

Cao Tứ lão gia, bởi vì chán ghét thê tử, liền cũng hận nữ nhi Cao Liễn mang vết nhơ đến cho gia tộc mình, rất không bình tĩnh nói: "Nhốt vào phòng tối trong khoang thuyền cùng Đinh thị tiện nhân kia chẳng phải là được sao!"

Cuối cùng, vẫn là Cao Đại lão gia vỗ bàn: "Cháu gái ở cùng chúng ta tại lầu ba, để nha hoàn của chị dâu đệ phục vụ nàng!"

Cao Tứ lão gia phẫn nộ không nói.

Từ Kim kinh đến Nhuận Dương, cho dù là thuyền đi thuận gió, cũng cần thời gian một tháng. Tầm mắt Cao Đại phu nhân quá cao, căn bản không thèm nhìn đến tồn tại của Cao Liễn nhỏ bé.

Cũng may Cao Đại lão gia rất mến yêu cháu gái, lệnh cho ma ma chăm sóc thật tốt, không cần uất ức Cao Liễn trên phương diện ăn mặc, còn đặc biệt phái một tiểu nha hoàn dỗ dành chơi đùa cùng Cao Liễn.

Hôm nay Cao Liễn giống như đứa trẻ non nớt, trừ ngâm nga những lời ca tươi đẹp, cái gì khác cũng không hiểu, ngu ngơ ăn buồn bực ngủ, chưa được mấy ngày, đã trắng trắng tròn tròn, càng thêm dễ nhìn.

Thuyền lớn của Cao phủ đi thật nhanh, cách sau thuyền lớn của Cao phủ ước chừng một hai dặm, có một chiếc thuyền nhỏ vẫn đi theo, giữ vững khoảng cách này.

Triệu Trinh mang theo Triệu Tử câu cá nửa ngày.

https://thuviensach.vn

Hai cha con đều không thích nói chuyện, mỗi người một ghế ngồi song song bên ao nhỏ, yên lặng câu cá.

Chu Tử nhìn một lát, cảm thấy rất nhàm chán, liền ôm màn thầu nhỏ mang theo nhũ nương và Ngân Linh cùng đi tản bộ.

Thấy mẫu thân rời đi, Bánh Bao nhỏ chép miệng, lại không dám khóc, tiếp tục ngồi ngay ngắn câu cá cùng phụ thân —— phụ thân nói: nghe lời phụ thân, không bị đánh, còn có thể thường ở cùng mẫu thân; không nghe lời phụ thân, bị đánh, giam lại, không chỉ không được gặp mẫu thân, còn có cả Xuyên Xuyên.

Phụ thân luôn độc chiếm mẫu thân, màn thầu nhỏ cũng luôn độc chiếm mẫu thân, cho nên Bánh Bao nhỏ rất nhớ nhung người bạn lớn Hàn Tử Xuyên!

Cao Thái phi đang ngồi trong phòng khách, thứ nữ Cao Cảnh của Tam ca nhà bên mẹ ở một bên cùng nói chuyện với bà.

Cao Cảnh mắt cong cong, mặt tròn nhỏ nhắn ngọt ngào, vẽ mắt vẽ lông mày rất quyến rũ, khung xương nàng rất nhỏ, nhưng rất đầy đặn, là quả cầu nhung.

Đầu tiên nàng cùng Cao Thái phi nói về tình trạng trong nhà, từ từ kéo đề tài nói đến chuyện chiêu mộ thiếp thất tăng thêm con cháu, cười nói: "Chị dâu nhà con còn chưa vào cửa, mẫu thân đã giúp ca ca nạp tiểu thiếp phòng ba; đợi sau khi chị dâu vào cửa sinh cháu trai xong, rất nhanh mấy di nương cũng sẽ sinh, hiện tại dưới gối mẫu thân đã có bốn cháu trai ba cháu gái, ngày ngày vui vẻ vô cùng!"

Cao Thái phi nhìn nàng một cái, cũng cười nói: "Trinh biểu ca của con luôn không thích nữ sắc, tính tình cô độc lạnh nhạt, vừa nhắc tới nạp tiểu thiếp gì đó, liền nóng nảy với ta, cũng chỉ có biểu tẩu tử con là có thể chịu được nó!"

https://thuviensach.vn

Bà nâng chung trà nhỏ lên hớp một hớp, nói tiếp: "Ta thì sao, lớn tuổi rồi, chỉ muốn hưởng phúc, hai đứa cháu ngoan Tử nhi và Sam nhi này đã đủ khiến ta bận rộn!"

Cao Cảnh nghe rõ ý ở ngoài lời của Cao Thái phi, trong lòng mất mác, nàng cúi đầu, cầm khăn lên lau lau đôi môi thoa son đỏ mọng.

Mặc dù đã theo phụ thân và mẹ cả về ở Tô Dương, cách xa Kim kinh, nàng vẫn nghe được chuyện trước khi tiểu muội Cao Liễn của Tứ thúc vào cung đã bị Trinh biểu huynh đánh bằng roi. Vốn nàng còn tưởng rằng là do Cao Liễn quá ngã ngớn, chọc Trinh biểu huynh phiền mới có thể như thế, bây giờ nhìn lại, e rằng vị Trinh biểu huynh này thật sự có tâm địa sắt đá! Mấy hèo, mặc dù đánh là Cao Liễn không có mắt, lại khiến bao nhiêu quý nữ Kim kinh có tâm tư với hắn bị đánh bay.

Lúc xế chiều, bên ngoài bắt đầu có mưa rơi. Cao Cảnh vội thừa dịp mà cáo từ. Cao Thái phi nói: "Nếu đã đến chỗ cô cô, dĩ nhiên vẫn nên ở lại, hơn nữa, con còn chưa chính thức bái kiến Trinh biểu ca cùng biểu tẩu tử của con!"

Bà nói với Nhũ Yến: "Bảo với tiểu nha đầu canh giữ ở cửa, đi mời hai vợ chồng Vương Gia của các ngươi tới, bảo là ta gọi, đây là biểu muội ruột thịt, không cần tránh thân thích của mình!"

Trong lòng Cao Cảnh vui vẻ, trên mặt vẫn thật bình tĩnh, đứng dậy nói cám ơn với Cao Thái phi: "Cảnh nhi cám ơn cô cô!"

Lúc chạng vạng, mưa từ từ rơi nhỏ đi, mưa bụi nhỏ đến mức như không nhìn thấy, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới trở nên mờ mờ mịt mịt, hình như phủ một lớp mưa bụi.

Cao Cảnh đang đứng phía trước cửa sổ cùng Cao Thái phi, ngắm Kim quế ngoài cửa sổ đang mở nở từng đóa hoa như bông lúa, liền nghe thấy

https://thuviensach.vn

một loạt tiếng nói chuyện thấp thoáng giữa hoa cỏ trên đường nhỏ truyền tới, hơn nữa càng ngày càng gần.

Cao Thái phi cười nói: "Hình như biểu ca biểu tẩu con đã tới!"

Cao Cảnh vội sửa sang lại quần áo, đi tới cửa chuẩn bị nghênh đón.

Chỉ thấy trong mưa bụi mênh mông, một nam tử trẻ tuổi dáng người cao gầy mặc áo mỏng màu đen cầm một cây dù phủ giấy dầu, che chở một nữ tử mặc váy dài màu đen khoác áo bó tay màu đỏ đi tới.

Phía sau là một nhóm nha hoàn ma ma ôm hai đứa bé che dù đi theo.

Nam tử kia có lẽ sợ nữ tử bị mưa tạt, cây dù căn bản đều bảo bọc che trên đầu trên người nàng, tóc và áo ngoài của hắn đều bị mưa rơi ướt, lại giống như không có chút cảm giác, sóng mắt tĩnh mịch thấp thoáng dưới lông mi dày vẫn đặt trên người nữ tử.

Cao Cảnh nhìn ngây người.

Thì ra, Nam An vương và vương phi có bộ dạng này; thì ra, trên đời lại có vợ chồng như vậy —— bọn họ tự tạo thành một thế giới, người khác hoàn toàn bị bài xích bên ngoài, đây mới chính là yêu!

Trong nháy mắt này, trong lòng Cao Cảnh có chút đố kỵ, lại nhàn nhạt thê lương. Nàng là thứ nữ, vì sinh tồn, không thể không nịnh bợ mẹ cả, nịnh bợ phụ thân, từ nhỏ học được cách ‘đi với Bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy’, chưa bao giờ dám sống thật với chính mình.

Tình cảm cùng chung hoạn nạn như vậy, đời này, e rằng nàng sẽ không có được!

Vợ chồng Nam An vương mang theo Thế tử cùng Nhị công tử vừa tiến đến, cảnh tượng nhất thời rối ren.

https://thuviensach.vn

Sau khi làm lễ ra mắt xong, Cao Thái phi vừa vội vàng chăm sóc hai cháu trai, vừa nói với Triệu Trinh cùng Chu Tử: "Triệu Tử và Triệu Sam để ta chăm, hai người các con mau về phòng tắm ở phòng kề phía đông thay quần áo đi!"

Cao Cảnh giúp Cao Thái phi chơi đùa với tiểu Thế tử cùng Nhị công tử.

Tiểu thế tử sắp một tuổi rưỡi, bộ dạng quả thực là phiên bản thu nhỏ đáng yêu của Nam An vương, lời đã nói rất lưu loát, tuy nhiên lại không thích nói chuyện. Hình như bé tương đối thích Mỹ Nhân, thấy Cao Cảnh đẹp mắt, sờ soạng mặt Cao Cảnh vài cái.

Nhị công tử còn nhỏ, trắng trắng tròn tròn, có thể thấy mắt rất giống Nam An vương, cũng là mắt phượng, đuôi mắt xếch lên.

Cao Cảnh dịu dàng lại thích cười, chơi với tiểu thế tử rất vui vẻ.

Trước khi dùng bữa tối, Nam An vương dắt vương phi trở lại.

Nam An vương đổi một thân áo ngoài màu xanh dương đậm, nhìn qua vẫn tuấn mỹ khác thường; Nam An vương phi đổi một thân áo váy vạt dài màu trắng thêu hoa, giống như cành thủy tiên nổi trên mặt nước, rất thoát tục.

Dùng bữa tối xong, Cao Thái phi chỉ vào Cao Cảnh nói với Chu Tử: "Đây là muội muội nhà Tam cữu cữu (cậu ba) của con, còn chưa hứa gả, con thử dò xét các tướng lãnh chưa cưới vợ dưới trướng Vương Gia nhà con, làm mai cho nàng ấy!"

Chu Tử nhìn Cao Cảnh, khẽ mỉm cười, đứng dậy nói với Cao Cảnh: "Muội muội, mời theo ta cùng hàn huyên một chút!"

Cao Cảnh cười ngọt ngào, tự nhiên phóng khoáng nói với Chu Tử: "Cám ơn chị dâu, Cao Cảnh nào dám không nghe theo!"

https://thuviensach.vn

Nàng tự nói với mình, nhất định phải nắm chặt cơ hội tốt này, tránh để tương lai bị mẹ cả tính toán.

Chu Tử dẫn Cao Cảnh đến phòng kề phía đông nàng thường ở, hai người hàn huyên một lát, Chu Tử cảm nhận được thành ý của Cao Cảnh, lúc này mới nói: "Tướng quân trẻ tuổi chưa cưới vợ dưới trướng Trinh biểu ca của muội có rất nhiều, ngày mai ta sẽ bảo người lên danh sách, muội cứ thế mà chọn lấy một!"

Cao Cảnh mừng rỡ, lập tức nhẹ nhàng quỳ gối: "Cám ơn chị dâu!"

Chu Tử đỡ nàng lên, nghịch ngợm nói: "Đợi mọi chuyện đã thành, muội muội hãy cám ơn ta!"

Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ bị Cao Thái phi giữ lại, Triệu Trinh cùng Chu Tử tìm được một cây dù phủ giấy dầu ở chỗ Cao Thái phi liền cùng nhau rời đi.

Mưa đêm mùa thu, dường như đặc biệt lạnh lẽo.

Chu Tử cùng Triệu Trinh rúc vào trên giường, mỗi người cầm trong tay một quyển sách, ai cũng xem, không can thiệp chuyện của nhau.

Sức nóng trên người Triệu Trinh lớn, thân thể Chu Tử cũng được ấm lây, cả người dễ chịu.

Chu Tử xem là tiểu thuyết hoạt cảnh mà Triệu Trinh phái Trần Bình mua về cho nàng, tất cả đều là chuyện kể về tài tử giai nhân, có thêm chút tình tiết tình cảm, nàng xem rất thích thú. Nàng vừa cười vừa đặt chân lên đùi Triệu Trinh, nhẹ nhàng ma sát.

Triệu Trinh cầm trong tay chính là một quyển sơ đồ thiết kế, vốn xem rất chăm chú, lại bị Chu Tử như có như không trêu chọc. Hắn để quyển sơ đồ

https://thuviensach.vn

thiết kế xuống bàn nhỏ ở đầu giường, cũng cầm lấy quyển sách trong tay Chu Tử ném lên, sau đó thả rèm xuống rồi đè lên người Chu Tử.

Bên ngoài tiếng gió dần dần nổi lên, mưa cũng lớn thêm, chuông gió bằng kim loại dưới mái hiên bị gió mưa đánh tới mà phát tiếng giòn tan, giọt mưa rớt vào phiến lá trên nhánh cây, "lộp độp" vang dội, mặc khác còn có tiếng gió thổi lá cây, tiếng mưa rơi trên ngọn chuối tây, đêm mưa này hình như rất náo nhiệt.

Trong phòng ngủ nến hồng khiêu cao, thỉnh thoảng "tách" một tiếng, ngọn lửa trên cây nến nhảy lên một cái. Màn buông xuống, giường lớn nhẹ nhàng lay động có tiết tấu, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ thật thấp, vô cùng quyến rũ.

Cả nửa ngày, bên trong truyền ra âm thanh Chu Tử run rẩy như khóc như không: "Triệu Trinh. . . . . Ngừng. . . . . ngừng một chút thôi. . . . . ."

Tiếng của nàng, hình như bị cắt thành mấy đoạn, cuối cùng rốt cuộc tan mất.

Giường lớn tiếp tục đung đưa.

Ngày hôm sau, Triệu Trinh sảng khoái tinh thần cưỡi ngựa mang theo Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh đến biệt viện ở ngoại ô. Huynh đệ Lâm Tiêu Sấu bị hắn phái cho Chu Tử, suy nghĩ lập danh sách một ít tướng lãnh trẻ tuổi chưa cưới đồng thời cũng chưa từng đính hôn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 124: Đến Biệt Viện, Tiếp Tục Thử Thuốc Nổ

Trước khi đi, Triệu Trinh đánh thức Chu Tử, nói hắn cần mang Ngân Linh và Thanh Châu theo đến biệt viện hai ngày. Mấy ngày nay Chu Tử bị hắn quấy rầy muốn chết, cả người luôn đau nhức, vừa nghe nói Triệu Trinh muốn ra ngoài hai ngày, đương nhiên sẽ luôn miệng đồng ý, còn dặn dò Triệu Trinh: "Ráng chăm chú làm việc của chàng, không cần vội vã trở về!" Nàng liên tục thúc giục Triệu Trinh mau đi như tiễn ôn thần, khiến Triệu Trinh có chút buồn bực, trợn mắt nhìn nàng vài lần.

Vì vậy, sáng sớm hôm nay, Triệu Trinh cưỡi ngựa mang theo Thuần Tiểu Vũ và Chu Thanh cùng thị vệ đi phía trước, Ngân Linh và Thanh Châu ngồi xe ngựa đi ở phía sau, đoàn người ra khỏi thành đi về hướng biệt viện.

Được Vương Gia dặn dò, huynh đệ Lâm Tiêu Sấu rất nghiêm túc mà duyệt qua một lần danh sách tất cả Tướng quân dưới trướng trong đại quân của Vương Gia ví như quân phòng thủ Nam Cương, quân phòng thủ Bắc Cương, quân phòng thủ Đông cương, Tân Quân, kỵ binh dũng mãnh và cấm quân, cuối cùng chọn ra toàn bộ Tướng quân chưa đầy hai mươi lăm tuổi chưa cưới cũng chưa đính hôn, lại sàng lọc lần nữa, lấy hết tất cả người có phẩm cấp chưa tới Ngũ Phẩm trong đó ra, liệt kê thành lý lịch trích ngang hoàn chỉnh, sau đó cầm danh sách này tới cửa phòng Trị sự của nội viện Diên Hi cư, yên lặng chờ vương phi cho gọi.

Không biết tại sao, Vương Gia đã sớm rời đi, nhưng bọn hắn đợi rất lâu, vương phi vẫn chưa đứng dậy.

https://thuviensach.vn

Lâm Tiêu Sấu và Lâm Tuyết Trập cũng không gấp, vừa uống trà, vừa chờ. Đợi khi sắp đến buổi trưa, nha hoàn Thanh Thủy của vương phi mới ra ngoài, gọi huynh đệ bọn hắn đến thư phòng bên trong gặp vương phi.

Huynh đệ họ Lâm vừa vào thư phòng bên trong, đã nhìn thấy vương phi mặc thường phục ở nhà ngồi ngay ngắn trên giường thấp, đại nha hoàn Thanh Ba thân cận đang đứng một bên hầu hạ. Bọn họ vội vàng tiến lên hành lễ thỉnh an vương phi.

Bộ dạng Vương phi hình như vô cùng buồn ngủ, vừa che miệng ngáp một cái, vừa bảo bọn họ ngồi xuống ghế thêu bên cạnh.

Lâm Tiêu Sấu lặng lẽ nhìn trộm vương phi một cái, phát hiện tinh thần vương phi không tốt lắm, bộ dạng giống như còn chưa tỉnh ngủ, mắt cũng có chút không mở ra nổi.

Lâm Tuyết Trập cùng Lâm Tiêu Sấu đều chưa quá mười lăm tuổi, vẻ mặt vẫn còn nét ngây thơ của đứa bé, trước mặt bọn hắn Chu Tử cũng có chút buông lỏng —— nàng cũng thật có chút mệt mỏi, may mà Triệu Trinh nói hai ngày nữa sẽ không trở lại.

Hai huynh đệ là gã sai vặt hữu dụng trong thư phòng Triệu Trinh, tay chân rất nhanh nhẹn, làm việc cũng tỉ mỉ. Bọn họ lấy hết toàn bộ nhóm tướng quân tuổi trẻ chưa cưới chưa đính hôn từ Thất Phẩm tới Ngũ Phẩm ra, hơn nữa còn sắp theo thứ tự quan chức từ thấp đến cao, ngay cả hoàn cảnh gia đình chức vị của phụ thân bối cảnh của mẫu thân cũng đều ghi rõ, theo từng hàng từng nhóm thật chỉnh tề.

Chu Tử vừa xem, không khỏi vô cùng bội phục, liền tỉ mỉ xem lại lần nữa.

Lâm Tiêu Sấu thấy vương phi rất dụng tâm, đứng một bên giải thích: "Bẩm vương phi, Vương Gia có dặn, chỉ có thể viết từ Ngũ Phẩm trở xuống!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử gật đầu một cái, vội vã sai Thanh Thủy lấy hai tờ ngân phiếu một trăm lượng tới, thưởng cho huynh đệ họ Lâm.

Ăn trưa xong, Chu Tử lại chui vào trong chăn ngủ thật ngon.

Đợi đến khi nàng tỉnh ngủ, đã là giờ Thân.

Chu Tử đứng dậy rửa mặt chải đầu soi gương, cảm thấy xem ra da thịt mình đã khôi phục trắng mềm xinh đẹp rồi, lúc này mới mang theo danh sách đến chỗ Cao Thái phi.

Lúc nàng đến, Cao Cảnh đã theo Hoàng Oanh cùng Nhũ Yến đưa tiểu thế tử đi chơi rồi, Chu Tử vội đưa danh sách cho Thái phi xem, sau đó nói: "Vương Gia nói nên chọn một người Ngũ Phẩm, con dâu không biết có thích hợp hay không, cho nên mời mẫu thân xem trước!"

Cao Thái phi là người từng trải, bà gật đầu một cái nói: "Làm như vậy mới đúng. Mặc dù có Trinh nhi làm chủ, nhưng xét theo xuất thân của Cao Cảnh, ta cũng không thể quá trèo cao!"

Bà tỉ mỉ xem qua một lần, rồi nhắc nhở Chu Tử: "Để Cảnh muội muội của con chọn trong nhóm người này, sau đó con bảo Triệu Hùng hoặc Triệu Tráng ra mặt, hỏi người mà nàng ta chọn có nguyện ý hay không, ngộ nhỡ người ta không muốn, chẳng phải sẽ rất lúng túng?"

Chu Tử cười, gật đầu nói: "Vẫn là mẫu thân suy tính chu toàn!"

Nếu đã nói đến việc này, Chu Tử nhân cơ hội nói: "Mẫu thân, hôn sự của Ngân Linh và Triệu Tráng——"

Cao Thái phi cũng không kiên nhẫn mà quan tâm chuyện này, bà nói thẳng: "Con xem mà làm đi! Trong phủ, phàm là nha hoàn quá hai mươi tuổi và gã sai vặt từ cùng tuổi đến tròn hai mươi hai, đều có thể lên tiếng để bọn họ tự động chọn người tương xứng, bẩm lại với con là được!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử gật đầu vâng theo, lại nói: "Vậy Nhũ Yến và Hoàng Oanh. . . . ."

Cao Thái phi thật có chút không bỏ được Nhũ Yến và Hoàng Oanh, trầm mặc một chút mới nói: "Họ đã theo ta gần mười năm, cũng đã hai mươi tuổi rồi. . . . . Cũng được, con đi hỏi bọn họ, xem họ có xem trọng ai hay không, con thay họ làm chủ đi, đến lúc đó ta sẽ tặng của hồi môn!"

Chu Tử thấy Cao Thái phi giao chuyện quan trọng, vội đứng lên, nói: "Dạ, mẫu thân."

Sau khi Cao Cảnh trở về, Chu Tử dẫn nàng đến phòng kề phía đông, đưa danh sách cho nàng ta, bảo nàng chọn một trong số đó, chuyện còn lại giao hết cho mình.

Cao Cảnh không ngờ chuyện này thật sự có hi vọng, trong lòng rất kích động, nàng ta nhìn Chu Tử, trong mắt trăng rằm nổi lên một lớp hơi nước, giọng cũng có chút nghẹn ngào: "Chị dâu, cám ơn người!"

Chu Tử cười vỗ nhẹ nhẹ lên vai nàng, nói: "Huynh muội nhà mình, không nên khách khí với ta!"

Trong lòng Cao Cảnh rất cảm kích, chút ngăn cách với Chu Tử hoàn toàn mất hết —— có thể trở thành chánh thê cưới hỏi đàng hoàng của những thanh niên tài tuấn này, chẳng phải còn thư thái hơn việc làm trắc phi không được sủng ái của Nam An vương sao?

Hai người hàn huyên một lát, nói đến y phục đồ trang sức đúng mốt gì đó, càng trò chuyện càng vui vẻ.

Chu Tử phát hiện Cao Cảnh rất tâm đắc với quần áo ăn mặc, hơn nữa cũng biết các loại búi tóc, nàng vội mời Cao Cảnh ngày mai đến Diên Hi cư, dạy cho mình.

https://thuviensach.vn

Cao Cảnh hớn hở đồng ý, hai người ước định sáng sớm ngày mai, Cao Cảnh sẽ đi cùng nàng.

Bởi vì hai ngày nay Triệu Trinh đều phải ở biệt viện, cho nên buổi tối Chu Tử cũng không trở về Diên Hi cư, mà ở lại chánh viện, cùng chơi với Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ. Buổi tối lúc ngủ, Chu Tử ngủ ở giữa, màn thầu nhỏ ngủ bên trong, Bánh Bao nhỏ ngủ bên ngoài. Có hai vị Tiểu Mỹ nam thị tẩm, Chu Tử cảm thấy mình làm mẹ thật cực kỳ hạnh phúc.

Lần này Triệu Trinh tới biệt viện có hai mục đích, một là muốn xem các võ sĩ mà Triệu Phúc và Triệu Tráng chọn cho tiết Trùng cửu (9/9), mặc khác là muốn xem thử đầu đạn thuốc súng Triệu Phú đã tiến hành cải tiến đến đâu.

Võ sĩ đương nhiên là hoàn mỹ nhất, sau khi Triệu Trinh xem xong liền thưởng thật hậu, lệnh cho bọn họ vẫn đợi lệnh ở biệt viện. Tự hắn lại dẫn Triệu Tráng cùng Triệu Phú đi nghiên cứu hỏa dược.

Triệu Trinh là dân kỹ thuật tiêu chuẩn, một khi rơi vào đam mê nghiên cứu, ngay cả Chu Tử mỗi ngày không rời hắn cũng có thể tạm thời ném ra sau ót.

Kết quả, cái Triệu Trinh gọi là "Hai ngày sau sẽ trở về" biến thành năm ngày sau đó cũng chưa thèm về.

Ngày thứ sáu, sau khi tiếng nổ mạnh "ầm ầm" vang lên, Triệu Trinh và Triệu Phú Triệu Tráng mặt xám mày tro đứng cạnh mái nhà đổ sập, trong lòng tràn đầy vui sướng vì thành công. Hắn vỗ vỗ lên người Triệu Phú, vui mừng nói: "Tốt lắm, Triệu Phú! Muốn có vợ thế nào, nói ra Bổn vương sẽ thay ngươi làm chủ!"

Triệu Trinh rất ít khi nhiệt tình như vậy, hiếm khi nhiệt tình được một lần, Triệu Phú cũng không lĩnh tình, nói: "Vương Gia, nô tài không cần vợ,

https://thuviensach.vn

ngài vẫn nên quan tâm đến Triệu Tráng đi, nô tài sợ Ngân Linh đợi tới đợi lui sẽ đợi thành gái lỡ thì!"

Triệu Tráng ở một bên nở nụ cười.

Nhắc Ngân Linh, Triệu Trinh nhớ tới Chu Tử - vợ của mình, không khỏi mỉm cười.

Hắn không biết, trong thiên viện cách đó một bức tường, trên lầu nhỏ thật cao, một cô gái đang dùng ánh mắt hâm mộ nhiệt tình nhìn hắn.

Sau khi Hà Khiết Hoa bị phụ thân phái người đưa đến biệt viện Nam An vương, trong lòng vốn cực kỳ kích động, cho là Nam An vương coi trọng mình, muốn bí mật nạp mình làm thiếp, trong đôi mắt nho nhỏ tràn đầy ngượng ngùng và vui sướng, đến đi bộ cũng như lướt gió, bước chân nhanh nhẹn.

Kể từ khi vào ở Thiên viện phía đông, nàng vẫn mong đợi Nam An vương đến.

Ai ngờ trông mong mấy ngày, Nam An vương không tới, ngược lại có hai vị nha hoàn ăn mặc như cô nương, một vị khoảng hơn mười tuổi, đen kịt gầy teo; một vị khác khoảng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng cũng rất bình thường.

Hai vị cô nương này vừa vào cửa, tự giới thiệu mình trước, nói mình là ám vệ dưới trướng Nam An vương, một người tên là Ngân Linh, một người tên là Thanh Châu.

Hà Khiết Hoa nháy đôi mắt to vô tội dễ thương nghe ý định của Ngân Linh và Thanh Châu xong, thiếu chút nữa tức ngất xỉu —— mục đích của Nam An vương lại chỉ là muốn mình giả làm Nam An vương phi, theo hắn đến Ngọc Sơn giổ tổ vào tiết Trùng cửu, chút ý gì khác cũng không có!

https://thuviensach.vn

Hà Khiết Hoa tức giận, cảm thấy phải tìm lý do trốn tránh, nghĩ đến liền lập tức áp dụng, nàng ta giả vờ sợ hãi quá độ, mảnh mai mềm mại ngã xuống.

Cô nương tên gọi Ngân Linh tuyệt không dịu dàng, dùng sức kéo Hà Khiết Hoa đang ngã xuống giả bộ bất tỉnh lên, ném lên trên ghế, đưa đầu ngón tay bấm lên nhân trung của Hà Khiết Hoa. Hà Khiết Hoa thấy mình sẽ bị cô nương thô kệch này làm đau, vội ai ui một tiếng tỉnh lại, miệng rên rỉ không dứt: "Ai ui, đầu của ta đau quá!"

Ngân Linh không chút thương hương tiếc ngọc, trực tiếp nói: "Hiện tại ta sẽ dạy ngươi thần thái bộ dạng cùng tư thế đi đứng của vương phi trước, chút nữa Thanh Châu sẽ dạy ngươi cách búi tóc và trang điểm của vương phi!"

Hà Khiết Hoa hiểu là mình đã hoàn toàn bị lừa, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu ngày ngày bị Ngân Linh đốc thúc học tập cách thức bắt chước Nam An vương phi.

Hôm đó, Ngân Linh và Thanh Châu đưa Hà Khiết Hoa đến lầu nhỏ, dạy nàng ta học tập bộ dạng khi vương phi trầm ngâm trông về nơi xa.

Hà Khiết Hoa đứng trên lầu, lặng lẽ nhìn thửa ruộng biến mất trong đám cỏ khô mọc hoang ở phương xa, học bộ dạng của Thanh Châu, cố sức làm ra bộ dạng Chu Vương phi yên tĩnh nhìn xa xăm (thật ra thì chính là bộ dạng Chu Tử ngẩn người ngơ ngốc nhìn ra xa) mà Ngân Linh yêu cầu.

Đang lúc ấy, trong sân sát vách đột nhiên truyền đến tiếng vang "ầm ầm" thật lớn, ngay sau đó tiếng mấy nam tử hoan hô liền truyền tới.

Trên thực tế, kể từ khi Hà Khiết Hoa vào ở Thiên viện phía đông, loại âm thanh ầm ầm này chưa từng ngừng lại. Nàng ta vốn không quá để ý, ai ngờ liếc mắt liền thấy Ngân Linh nhìn sang bên kia, nàng cũng vội lặng lẽ nhìn sang.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ vừa nhìn sang, nàng liền nhìn thấy ba nam tử đầu đầy bụi đất đứng sát vách.

Khi Hà Khiết Hoa thấy rõ nam tử cao gầy đứng giữa chính là Nam An vương thì không khỏi lập tức mở cờ trong bụng —— thì ra Nam An vương cũng tới, đây chẳng phải là một cơ hội tốt trời ban sao?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 125: Hứa Hầu Cố Tình Câu Bạc

Là một nữ nhi thứ xuất của quyền thần có chức quan cao, từ nhỏ đã thấy phụ thân Hà Nguyên tam thê tứ thiếp thông phòng vô số, Hà Khiết Hoa chưa bao giờ tin tưởng nam nhân sẽ thực sự có tình yêu với nữ nhân. Nàng cảm thấy giữa nam và nữ, thật ra cũng chỉ như thế, nam tử thích nữ nhân trẻ trung xinh đẹp và thân hình lung linh, nữ nhân thông qua nam nhân lấy được giàu sang và quyền thế. Trao đổi lẫn nhau, chỉ thế mà thôi.

Chỉ cần xem ngươi có thể bỏ ra hay không, sau khi bỏ ra sẽ lấy được điều gì.

Rất nhiều quý nữ ngước mắt liền nhìn trúng Nam An vương chính vì bộ dáng tuấn mỹ, với việc này Hà Khiết Hoa xì mũi coi thường, cảm thấy họ đều là nữ tử háo sắc: bộ dạng nam tử có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Cũng không phải là dùng để làm đào kép!

Chỉ có quyền thế và giàu sang, mới giúp nam nhân có sức hấp dẫn.

Mà ở Đại Kim triều, Nam An vương chính là đại diện cho giàu sang và quyền thế.

Hà Khiết Hoa không tin tình yêu tự nhiên mà có, nàng ta cho rằng nam tử cũng cần tranh thủ mới có thể đoạt đến tay!

Không thử một lần, sao có thể biết kết quả chứ!

Dù sao nàng ta đã bị phụ thân, bị mẹ cả bức đến tình trạng này rồi!

https://thuviensach.vn

Ngân Linh và Thanh Châu phí hết thời gian mấy ngày, phát hiện vị Hà tiểu thư này rất lanh lợi, rất nhanh là có thể bắt chước giống vương phi như đúc, chỉ có một điều, lúc cần biểu hiện vương phi yên tĩnh nhìn xa xăm, Hà tiểu thư luôn biến loại yên tĩnh nhìn xa xăm tao nhã thành cứng ngắc lạnh lùng.

Vì vậy, Ngân Linh và Thanh Châu không thể làm gì khác hơn là dẫn Hà Khiết Hoa lên lầu nhỏ, mỗi ngày tiến hành nhìn về phía xa một lần.

Một ngày kia, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến.

Lúc hai người lượn lờ ở Phường Diên Khánh, bị người dụ dỗ mua đồ cổ, kết quả tiêu sạch những đồng tiền vàng không còn dư lại bao nhiêu kia, mua vài món đồ cổ không biết thiệt giả.

Sống không có tiền luôn rất khổ sở, nhất là hai người cùng coi trọng một con ve sầu bằng ngọc nghe nói mới được khai quật từ trong một ngôi mộ cổ hơn hai nghìn năm trước.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lại bày mưu: không bằng lừa gạt Vương Gia ít bạc mà tiêu?

Vương Gia chỉ có một điểm yếu, đó chính là Chu Vương phi.

Trong phòng Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh luôn có sẵn dược liệu, hai người núp trong phòng bận rộn mấy ngày, rốt cuộc bào chế ra một lọ tinh dầu, bởi vì lọ tinh dầu này là mồi câu vàng bạc của Vương Gia, cho nên được đặt tên là "Hoàng kim thủy".

Có "Hoàng kim thủy", liền chạy đến chỗ Vương Gia.

Dưới sự dẫn đường của hoàng kim bạc trắng có sức hấp dẫn khổng lồ, Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh cưỡi ngựa chạy tới biệt viện ngoài thành của Vương Gia, tìm Vương Gia bán "Hoàng kim thủy" của bọn họ.

https://thuviensach.vn

Nhuận Dương sở dĩ là "Dương", cũng bởi vì nó có núi chạy về phía nam nước chảy theo hướng bắc. Núi, chính là ngọn núi Ngọc nổi danh của Đại Kim, bởi vì khai thác được ngọc, nên gọi là núi Ngọc; nước, chính là Đại Vận hà (là kênh đào dài nhất thế giới), bởi vì kéo dài từ nam đến bắc Đại Kim, cho nên được mệnh danh là kênh đào nam bắc.

Biệt viện của Nam An vương, có vị trí rất tốt.

Nó nằm dưới chân núi Ngọc, địa thế bằng phẳng dựa lưng vào núi Ngọc, bị Nam An vương xây xung quanh vòng thành một trang viên rất lớn, chia thành nhiều viện.

Lần trước lúc Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh tới, Vương Gia còn chưa say mê nghiên cứu chế tạo thuốc nổ. Lúc đó là mùa xuân, trong biệt viện trăm hoa đua nở đẹp không thể tả, đẹp nhất phải kể đến chánh viện, giữa rường cột chạm trổ, vài nhánh Lan Bạch Ngọc lặng lẽ nở, lẳng lặng tỏa hương thơm, còn có nước chảy qua cầu nhỏ đến viện Thúy Trúc.

Lần này vừa vào chánh viện, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh liền ngây ngẩn cả người: đây là biệt viện ở ngoại ô sao? Chánh phòng vẫn ở đây, nhưng những thứ đình đài lầu các trong vườn hoa đâu? Những hoa cỏ xanh um đâu? Những con đường nhỏ uốn lượn trong rừng thông đâu? Những mái ngói chạm trổ đâu? Chuối tây, hoa lê đâu. . . . . Cả chánh viện giống như vừa trải qua chiến loạn, khắp nơi đều là tường đổ ngói vỡ!

Cái gì gọi là phá hoại phong cảnh? Đây chính là phá hoại phong cảnh!

Mặc dù da mặt Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh dày, nhưng vẫn là người đọc sách thanh cao, chỉ là thường ngày đã che giấu thật sâu thôi.

Hai người cùng lộ vẻ tức giận, vén tay áo lên, chuẩn bị bước qua mắng nhiếc kẻ phá hoại Tiên cảnh của Nam An vương.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh và Thanh Châu lấy y phục đồ trang sức có chế tác giống hệt của vương phi mà họ đã chuẩn bị ra, hóa trang Hà tiểu thư thành bộ dạng vương phi, mang Hà tiểu thư lên lầu nhỏ tiếp tục bắt chước vương phi trông về phía xa.

Bộ dạng Hà tiểu thư rất giống vương phi, tuy nhiên cho dù làm thế nào cũng không thể giống vương phi.

Ngân Linh đang cực kỳ tức giận, Triệu Tráng lạ đến Thiên viện phía đông, gọi Ngân Linh qua.

Ngân Linh vừa đi, trên lầu nhỏ chỉ còn lại Thanh Châu cùng Hà Khiết Hoa.

Thanh Châu hơi mệt, ngồi trên ghế bên trong, bảo Hà Khiết Hoa đứng trước cửa sổ trông về phía xa.

Hà Khiết Hoa nghe trong vách tường ngăn phía chánh viện truyền đến giọng nói nam tử, cho là Nam An vương, vội chỉnh đốn y phục thu lại vẻ cứng ngắc, cười cười, khiến cho đường cong gương mặt dịu dàng, rất nhanh một Mỹ Nhân xinh đẹp sống động liền xuất hiện.

Hứa Văn Cử đang đi, chợt như có cảm giác, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thiên viện phía đông bên cạnh, vừa nhìn hắn liền sững người, vội dụi dụi mắt, lại liếc nhìn, cảm thấy quả thật không sai, kéo Hầu Lâm Sinh: "Lão Hầu, ngươi xem bên kia là ai?"

Hầu Lâm Sinh vừa nhìn, cũng rất kinh ngạc, nghi ngờ nói: "Là vương phi của chúng ta sao?"

Hứa Văn Cử bèn phủ định: "Tuyệt đối không phải, trước khi xuất phát ta còn đến chánh viện chẩn mạch cho Thái phi nương nương, vương phi cũng ở đó!"

https://thuviensach.vn

Mắt Hầu Lâm Sinh tốt, lại nhìn một chút, lôi kéo Hứa Văn Cử: "Không phải vương phi, chỉ là bộ dạng rất giống vương phi!"

Trong lòng hai người ghi nhớ chuyện này, rất nhanh liền bước nhanh phía trước, đến phòng chế tác của Vương Gia.

Hà Khiết Hoa bày tư thế nửa ngày, nào ngờ không phải là Nam An vương, là hai thanh niên áo vải rất bình thường, không khỏi vô cùng thất vọng, cảm thấy mình lãng phí vẻ mặt một cách vô ích, khẽ phỉ nhổ hai người này, rồi cũng rời cửa sổ.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vào phòng chế tác bái kiến Vương Gia, không vội nói vấn đề chính, mà tỉ mỉ quan sát Vương Gia.

Mấy ngày không gặp, xem ra Vương Gia không có nhiều thay đổi, mặc dù vẫn rất tuấn mỹ, chỉ là hình như không quá chú ý đến y phục, xem ra đều hơi cũ, không giống dáng vẻ ‘Kim Ốc Tàng Kiều’ nên có!

Chỉ là, vừa nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp giống hệt vương phi vừa rồi, trong lòng Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cảm thấy rất không thoải mái, giống như không phải Vương Gia ‘Kim ốc tàng kiều’, mà là hai người bọn họ làm ra việc thật có lỗi với vương phi.

Triệu Trinh đang thảo luận với Triệu Phú cách chế tạo thuốc nổ có thể kéo dài thời gian hơn trước khi nổ tung, thấy hai vị Hứa Hầu đi vào, cũng không quan tâm.

Thật vất vả mới chờ được Vương Gia trở lại nhà chính nghỉ ngơi, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vội bày ra dáng vẻ nhẹ nhàng thư thái, chỉ uống trà với Vương Gia, rảnh rỗi tùy tiện tán gẫu.

Sau khi nói vài câu, Hứa Văn Cử bắt đầu kéo câu chuyện về trên người vương phi: "Thế gian này nữ tử luôn thật đáng thương!"

https://thuviensach.vn

Hầu Lâm Sinh hát theo: "Sao lại nói như vậy?"

Hứa Văn Cử lộ vẻ trách trời thương dân: "Lúc nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, tất nhiên nam tử sẽ chung tình; nhưng đợi khi nữ tử sinh ba bốn đứa bé, nam tử sẽ thay lòng!"

Hầu Lâm Sinh thở dài một hơi, gương mặt thâm trầm: "Đúng vậy! Bởi vì nhiều lần sinh con, sản đạo từ từ lỏng lẽo, đương nhiên nam tử sẽ thay đổi tình cảm. . . . . ."

Hứa Văn Cử cầm chung trà, uống một hớp, nói: "Biết làm sao được! Đáng thương cho những nữ nhân, má hồng chưa nhạt ân tình đã phai. . . . . ."

. . . . . .

Triệu Trinh không lên tiếng, bưng chung trà nhìn hai kẻ dở hơi diễn Song Hoàng (hát đôi), giải trí cho mình. Đợi đến khi nghỉ ngơi đủ, nên đến phòng chế tác, mới lạnh lùng nói: "Có rắm mau thả!"

Hứa Văn Cử: ". . . . . ."

Hầu Lâm Sinh: ". . . . . ."

Triệu Trinh liếc bọn họ một cái, tỏ vẻ định đứng dậy.

Hứa Văn Cử vội ngăn Vương Gia lại, Hầu Lâm Sinh đưa tay móc từ trong ngực ra một bình thủy tinh, nói: "Lão Hứa và ta tinh luyện hoa lài, huân y thảo, nho, bưởi, chế thành một lọ ‘Hoàng kim thủy’, thoa lên da thịt, tỉ mỉ xoa bóp, có thể điều dưỡng gương mặt như ngọc của mỹ nhân, căng da, làm mờ nếp nhăn, khiến cho da căng mịn đàn hồi ——"

"Bao nhiêu bạc?" Triệu Trinh cắt đứt lời chào hàng của hắn, thuận miệng hỏi.

https://thuviensach.vn

Hầu Lâm Sinh vô cùng vui mừng nói: "Chỉ cần năm trăm lượng bạc trắng!"

Đây là giá món ‘ve sầu bằng ngọc’ hai ngàn năm mà hắn cùng Hứa Văn Cử nhìn trúng, không giao bạc, sợ là vật đó sẽ rơi vào tay người khác.

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử đang chăm chú nhìn mình. Trong lòng hắn rất cảm kích Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, chẳng những bọn họ đã cứu mạng của mình, còn cứu mạng của Chu Tử.

Triệu Trinh gật đầu một cái, nói: "Để ‘Hoàng kim thủy’ xuống, tìm Triệu Hùng lấy một ngàn lượng bạc đi!"

Dứt lời, hắn nhấc chân bước đi.

Hầu Lâm Sinh vội ở phía sau lớn tiếng bổ sung: "Vương Gia, chúng ta không lừa ngài, ‘Hoàng kim thủy’ này thật rất lợi hại, trong ngoài đều có thể dùng!"

"Biết rồi!" Bên ngoài truyền đến tiếng của Vương Gia.

Sau khi trở về vương phủ tìm Triệu Hùng lấy bạc, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lập tức đi mua ‘ve sầu bằng ngọc’, đặt trong nhà lăn qua lộn lại thưởng thức mấy ngày.

Hà Ngọc Khiết lên lầu nhỏ hai lần, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nam An vương. Nàng có thể nghe phía sát vách cứ năm ngày ba bữa nổ "Ầm" lên một tiếng, nhưng Nam An vương lại giống như mất tích, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Ngân Linh và Thanh Châu giống như cảm thấy điều gì, chết sống cũng không để nàng đi xa hơn căn lầu nhỏ đó.

https://thuviensach.vn

Bởi vì ngày mai chính là mười lăm tháng tám, cho nên Triệu Trinh chạy về vương phủ.

Mười lăm tháng tám vừa là tết Trung thu mỗi năm một lần, vừa là sinh nhật của Chu Tử, năm nay thật vất vả một nhà mới đoàn tụ cùng nhau, đương nhiên hắn muốn trở về làm bạn với mẫu thân, thê tử cùng hai đứa con trai. Lại nói, nhiều ngày không gặp, hắn quả thật cũng rất nhớ Chu Tử.

Cao Cảnh dưới sự gợi ý và xem xét của Cao Thái phi cùng Chu Vương phi, rốt cuộc chọn võ quan chính thất phẩm Tần Thuận Hà của quân phòng thủ Nam Cương.

Đầu tiên Chu Tử sai Triệu Hùng đi hỏi ý kiến Tần Thuận Hà, sau khi được Tần Thuận Hà đồng ý, lúc này mới sai người mời tổ mẫu cùng mẫu thân Tần Thuận Hà tới.

Vương phi tự mình mai mối, đàn gái là biểu muội nhà bên mẹ của Vương Gia, Tần gia đương nhiên đồng ý.

Cao Thái phi biết được, cũng rất vui mừng, lệnh cho Hoàng Oanh thay mình viết cho Tam ca một phong thơ, nói chuyện này.

Sau khi bàn xong hôn sự, Cao Cảnh mới yên lòng trở về Tô Dương ăn tết Trung thu.

Sau khi nàng rời đi, Chu Tử hưng phấn một trận —— đây chính là lần đầu tiên nàng mai mối, hơn nữa còn thành công!

Sau khi Triệu Trinh trở về vương phủ, trước hết bảo người đến chánh phòng mời vương phi, sau đó tự mình trở về Diên Hi cư —— trong khoảng thời gian này hắn bận rộn, bởi vì quá chuyên tâm, lại ở cùng đám đàn ông thô kệch, cho nên luôn chẳng chú ý đến dung mạo, đã trở về, nhất định phải tắm rửa thay y phục, tránh bị Chu Tử ghét bỏ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nghe nói là Vương Gia trở về phái người tới gọi mình, không biết tại sao, lại cảm thấy như rất vui mừng, nhịp tim cũng tăng nhanh, gần mười ngày không gặp Triệu Trinh, nàng cũng rất nhớ Triệu Trinh.

Cao Thái phi biết, mặc dù trong lòng cười hai đứa trẻ lưu luyến không rời này, trên mặt vẫn nghiêm trang: "Vương phủ quá lớn, con và Trinh nhi cũng không cần phải chạy tới chạy lui lãng phí thời gian, sáng mai hãy đến!"

Chu Tử cười đáp “Dạ”.

Chu Tử trở về Diên Hi cư, Triệu Trinh cũng vừa về đến.

Nàng đứng ở cửa phòng ngủ, mắt to tối tăm, thật sâu nhìn Triệu Trinh đang cởi áo khoác.

Triệu Trinh cũng ngưng động tác cởi quần áo, quay đầu lại nhìn nàng.

Người hắn cao, như đang nhìn xuống nàng, khẽ nhíu mày, mở trừng hai mắt, lông mi thật dài nhíu lại với nhau, sóng mắt lướt qua, môi đỏ tươi mím chặt.

Hai người cũng chỉ mấy ngày không gặp, lại cảm thấy thật giống như xa cách mấy năm, đầu tiên nhìn nhau không nói một lời, sau đó dường như là đồng thời bước lên —— Chu Tử nhào vào trong ngực Triệu Trinh.

Sau một phen thắm thiết, Chu Tử không nhịn được theo sát Triệu Trinh không ngừng thì thầm nói chuyện, chủ yếu là khoe khoang nói khoác sự tích anh hùng của mình mấy ngày qua, nhất là chuyện mai mối thành công cho Cao Cảnh và Tần Thuận Hà.

Triệu Trinh vừa cởi quần áo, vừa "Ừ" đáp lời. Đợi cởi xong y phục, lộ ra thân thể thon gầy mạnh mẽ bền chắc, hắn liền ôm lấy Chu Tử đi về hướng phòng tắm.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 126: Hưởng Thụ Tình Thân, Triệu Trinh Dùng Kế

Có câu nói, tiểu biệt thắng tân hôn, một đêm này của Triệu Trinh và Chu Tử vô hạn vấn vương, không cần phải nói. Bởi vì buổi tối ngủ sớm, cho nên mặc dù ngày hôm sau Chu Tử thức dậy rất sớm, nhưng sắc mặt vẫn tươi tắn mắt sáng ngời đôi môi đỏ tươi, tinh thần rất tốt.

Lúc Chu Tử ngồi trước gương trang điểm, Triệu Trinh lười biếng cầm quyển sách ngồi trên ghế phía sau chờ nàng.

Bởi vì Vương Gia ở trong phòng, nhóm Thanh Ba Thanh Thủy liền rất tự giác tránh đi. Không biết có phải là ảo giác hay không, mỗi khi họ thoáng gần gũi vương phi một chút, liền cảm thấy ánh mắt Vương Gia nhìn các nàng rất không thiện ý. Mặc dù biết lấy dạ tiểu nhân của mình đo lòng quân tử của Vương Gia thật sự là quá không nên, nhưng đám người Thanh Thủy thật lòng cảm thấy Vương Gia giống như hổ bảo vệ thức ăn, nhìn vương phi lom lom, không chỉ bài xích tiểu thế tử, ngay cả bọn họ cũng bị Vương Gia ghét bỏ, cũng chỉ có vương phi ngây ngốc không nhìn ra điều lý thú!

Chu Tử cầm lược, sử dụng hai cây trâm cài, chải một búi tóc ‘đọa mã’ rất phức tạp.

Triệu Trinh nhìn thấy, rất ngạc nhiên —— Chu Tử thường vẫn chỉ biết búi tóc đôi và xoắn ốc.

Chu Tử từ trong gương thấy Triệu Trinh đang nhìn mình, cười nói: "Thiếp búi tóc có đẹp không?"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thấy Chu Tử lộ vẻ mặt cầu xin khen ngợi "Khen thiếp đi, khen thiếp đi", trong lòng mỉm cười, để sách xuống đi tới, nói: "Rất đẹp!"

Hắn lại lập tức hỏi một câu: "Nàng học những thứ này với ai?"

"Cao Cảnh dạy thiếp!" Chu Tử cười nói, "Chàng biết không? Cao Cảnh thật lợi hại, nàng ta biết tự thiết kế trâm cài, còn biết vẽ kiểu dáng quần áo hợp thời, còn có thể vấn rất nhiều loại búi tóc. . . . . ."

Chu Tử líu ra líu ríu nói chuyện không ngừng, chủ đề chính là khen ngợi Cao Cảnh. Kể từ sau khi Lục Hà rời khỏi phủ Nam An vương, nàng chưa hề có Khuê Mật, e rằng Cao Cảnh chính là nữ tử đầu tiên được xem là Khuê Mật sau Lục Hà.

Nhưng mà, Chu Tử càng nói càng vui, mặt Triệu Trinh lại càng tối đi. Với việc Chu Tử thân thiết cùng một nữ nhân khác, hắn không tự chủ được mà bài xích. Ngay cả chính hắn cũng không nhận ra, tham muốn giữ lấy Chu Tử của hắn thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức trên có Cao Thái phi, dưới có đám người Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh Triệu Hùng Ngân Linh, đều thấy rất rõ ràng, chỉ có người trong cuộc là Triệu Trinh và Chu Tử hãm sâu trong đó, không tỉnh táo để nhận biết.

Mặc dù Triệu Trinh im lặng không nói, nhưng theo bản năng Chu Tử biết hắn mất hứng, nàng đi tới trước người Triệu Trinh, nhón chân lên vuốt chân mày Triệu Trinh đang nhíu lại, cười nói: "Sao lại nhăn chân mày, rất khó coi!"

Triệu Trinh phẫn nộ nói: "Ta là nam nhân, quan tâm đến việc dễ coi hay không làm gì!"

Chu Tử mặc kệ hắn, kéo hắn ra ngoài: "Chắc mẫu thân đã rời giường, đi thôi!"

https://thuviensach.vn

Đến chánh viện, Chu Tử cảm thấy mình cùng Triệu Trinh đã tới khá sớm, ai ngờ chẳng những Thái phi, cả Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ cũng đã đến, đều đang chơi trong vườn hoa trước chánh viện.

Màn thầu nhỏ được đặt trong xe đẩy nhỏ làm bằng gỗ, dừng trước một bụi cúc trắng mới nở, Bánh Bao nhỏ đang hái một đóa cúc trắng trêu chọc màn thầu nhỏ!

Thấy mẫu thân tới, Bánh Bao nhỏ chủ động bỏ qua phụ thân đang cùng đến bên cạnh, huơ tay múa chân vui mừng phấn chấn chạy tới, miệng kêu: "Mẹ! Mẹ!"

Chu Tử và hai đứa con trai xa nhau cả đêm, không ở cạnh bàn tay bàn chân nhỏ mềm mại non nớt thơm ngào ngạt, trong lòng mong nhớ, lúc này khom người đưa cánh tay định đón lấy Bánh Bao nhỏ.

Mấy ngày nay, bởi vì Triệu Trinh không ở đây trong phủ, cho nên Chu Tử quyết định đến ở nhà kề phía đông chánh viện, dĩ nhiên buổi trưa Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ sẽ cùng ngủ với mẫu thân, buổi tối vẫn ngủ cùng mẫu thân, kết quả ngày hạnh phúc kéo dài, tính cảnh giác giảm xuống —— có thể quên phụ thân đại nhân bên cạnh mẫu thân có nhu cầu độc chiếm cực mạnh.

Triệu Trinh không lên tiếng, đợi Bánh Bao nhỏ chạy tới gần rồi, mắt phượng mới híp lại, ánh mắt vô cùng bén nhọn như đao quét xuống Bánh Bao nhỏ.

Bánh Bao nhỏ tiếp thu được, chậm bước chân, từ từ ngừng lại, ngoan ngoãn khom lưng hành lễ thỉnh an: "Bái kiến cha, bái kiến mẹ."

Đây chính là thành quả lao động mấy ngày nay của Chu Tử, xét thấy Bánh Bao nhỏ chỉ biết gọi "Cha" và "Mẹ", sẽ không gọi "Phụ vương" và "Mẫu phi", Chu Tử liền đơn giản dạy thành "Bái kiến cha" và "Bái kiến mẹ".

https://thuviensach.vn

Nàng vốn muốn cho Triệu Trinh một sự ngạc nhiên, nào ngờ có lẽ hai cha con này là kẻ địch trời sinh, vừa thấy mặt không khí liền lạnh xuống.

Chu Tử yên lặng nhìn màn thầu nhỏ Triệu Sam nằm trong xe đẩy nhỏ bằng gỗ, quyết định giao trách nhiệm nặng nề là tạo sự hòa thuận giữa hai cha con cho bé.

Dùng bữa sáng cùng Thái phi xong, cả nhà ngồi trong phòng khách của Thái phi, cùng hưởng thụ tình thân.

Nói đến việc sáng sớm mỗi ngày Triệu Tử Triệu Sam liền tỉnh dậy, không chịu ngủ tiếp, Cao Thái phi dùng ánh mắt tự hào thương yêu nhìn Triệu Trinh, cười nói: "Trước đây Trinh nhi cũng như thế! Khi đó các hoàng tử đều được nuôi ở Hoàng Tự cư, ngay cả ta cũng chỉ có thể cách một khoảng thời gian xin hoàng thượng cho phép đến thăm con một chút. Mỗi lần ta đến, nhũ nương luôn oán trách nói vừa sáng sớm Tam hoàng tử đã không ngủ được, quậy đến mức mọi người đều không thể ngủ, khiến ta vẫn luôn rất lo lắng tương lai Trinh nhi sẽ không cao lớn, không ngờ dáng vóc Trinh nhi lại cao như vậy!"

Chu Tử ôm màn thầu nhỏ trong lòng, Bánh Bao nhỏ dựa vào bên cạnh, trong mắt cũng tràn đầy tự hào: "Tương lai vóc dáng Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ cũng sẽ không thấp, dù sao dáng người Vương Gia cao, vóc dáng con cũng không thấp!"

Nàng vừa nói, vừa cách lớp quần vuốt ve chân mập của màn thầu nhỏ.

Bánh Bao nhỏ ở bên cạnh nhìn thấy, lông mày xinh đẹp nhíu lại, mắt Phượng nho nhỏ liếc xéo mẫu thân.

Bé không nói chuyện, nhưng Chu Tử rất rõ đây là loại ánh mắt cầu xin vuốt ve "Vuốt ve con đi vuốt ve con đi", nàng rất biết nghe lời phải, một tay ôm Bánh Bao nhỏ lên, đặt trên một đầu gối khác của mình, sau đó bắt đầu sờ chân dài của Bánh Bao nhỏ.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ở bên cạnh nhìn thấy rất khó chịu.

Bánh Bao nhỏ thân mật với mẫu thân một lát, đột nhiên hỏi Chu Tử: "Mẹ, vì sao. . . . . cha không. . . . . đi?"

Bé vừa nghĩ vừa nói, lời tuy đứt quãng, nhưng ba người lớn trong phòng —— Cao Thái phi, Triệu Trinh và Chu Tử đều nghe rõ.

Triệu Trinh không lộ vẻ gì đi tới, không để ý phản đối của Chu Tử, xách Triệu Tử đi đến chánh đường sát vách, hắn phải giảng kỹ một chút đạo lý với Triệu Tử, mà Triệu Tử, đương nhiên là phải nghe thật rõ đạo lý mà hắn dạy.

Dĩ nhiên, lần này đại phúc hắc và tiểu phúc hắc cùng tranh đoạt Chu Tử, cuối cùng vẫn là tiểu phúc hắc nhận lấy thất bại mà chấm dứt!

Dĩ nhiên Triệu Trinh nhớ tiết Trung thu mười lăm tháng tám là sinh nhật Chu Tử, hắn vốn muốn mang bình "Hoàng kim thủy" mà Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đưa tới về vương phủ cho Chu Tử, nhưng nghĩ lại, ngộ nhỡ "Hoàng kim thủy" này có tác dụng phụ gì, vậy phải làm sao, dù sao đây cũng do hai vị Hứa Hầu muốn lừa bạc của mình đưa tới.

Cho nên, hắn liền để bình "Hoàng kim thủy" lại, mà mang theo Triệu Phúc hiểu rõ phụ nữ đến Phường Diên Khánh chọn một bộ trang sức Hồng Bảo Thạch cho Chu Tử, trở về tặng cho Chu Tử.

Qua mười lăm tháng tám, Triệu Trinh lại lo lắng đến kỵ binh dũng mãnh tinh nhuệ ở biệt viện, ngày hôm sau, vừa rạng sáng liền rời khỏi vương phủ đến biệt viện.

Triệu Tráng biết Vương Gia đã tới, liền đi tìm Vương Gia bẩm báo tiến độ huấn luyện những võ sĩ cùng vệ binh tinh nhuệ mới tới.

https://thuviensach.vn

Khi hắn bước vào, Triệu Trinh đang cầm bình "Hoàng kim thủy" lật qua lật lại xem.

Không thể không nói, hai vị Hứa Hầu dở hơi quảng cáo hiệu quả thật mê người —— "thoa lên da thịt, tỉ mỉ xoa bóp, có thể bảo dưỡng dung nhan như ngọc của mỹ nhân, làm săn da, mờ nếp nhăn, khiến cho da căng và đàn hồi" —— Triệu Trinh cũng có chút động lòng.

Hắn mở nắp bình, nhỏ một giọt lên tay, ngửi một cái, phát hiện mùi nhẹ, rất dễ chịu.

Triệu Tráng vừa tiến vào đã ngửi thấy mùi thơm "Hoàng kim thủy", thuận miệng hỏi: "Vương Gia, là thứ gì vậy, mùi dễ ngửi như vậy?"

Đôi lông mày Triệu Trinh nhíu lại, nảy ra ý hay, nhưng trên mặt vẫn nhàn nhạt: "Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh điều chế, nói là có thể dưỡng da làm mờ nếp nhăn, gọi là Hoàng kim thủy."

Triệu Tráng nghĩ đến vị hôn thê Ngân Linh, lập tức hâm mộ không dứt nhìn bình Hoàng kim thủy này vài lần, cuối cùng không nhịn được, nói: "Vương Gia, loại Hoàng kim thủy này ngài có nhiều không?"

Triệu Trinh vẫn rất bình tĩnh, rất rộng rãi: "Ngươi thích thì cho ngươi!"

Hắn nhìn Triệu Tráng một cái, lại bổ sung một câu: "Nếu Ngân Linh dùng thấy tốt, báo với Bổn vương gia một tiếng!"

Triệu Tráng vui sướng cầm bình Hoàng kim thủy tìm Ngân Linh hiến vật quý.

Buổi tối sau khi tắm rửa, Ngân Linh bảo Thanh Châu giúp nàng thoa Hoàng kim thủy lên người, Hà Khiết Hoa ở bên cạnh phát hiện, rất tò mò, cũng thử lên người mình một chút, phát hiện kết quả thật rất tốt, liền mặt dầy xin Ngân Linh gần nửa bình.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh đi theo Chu Vương phi một thời gian dài, cũng có chút hào phóng ngu ngơ, rất sung sướng chia đều bình Hoàng kim thủy thành ba phần —— nàng một phần, Thanh Châu một phần, Hà Khiết Hoa một phần.

Qua hai ngày, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh chợt có lương tâm, đặc biệt tới biệt viện chẩn mạch cho Vương Gia.

Kết quả Triệu Trinh không có chút vấn đề gì, ngược lại vị tiểu thư Hà Khiết Hoa kia lại hô đau bụng, đúng lúc Ngân Linh bẩm với Vương Gia, bảo Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh xem bệnh cho tiểu thư Hà Khiết Hoa một chút.

Tác giả có lời muốn nói: thứ bảy Mạc Mạc tăng ca, mệt mỏi sinh bệnh. Ngày mai lại phải tăng ca, Mạc Mạc gặp lãnh đạo xin nghỉ, lãnh đạo rất bình tĩnh nói: "Bảo chồng cô đến làm thay cô là được!" Ta phi! Lão nương mang bệnh kiên trì làm việc còn chưa đủ sao!

LPH: chương sau có bạo lực gia đình nhaaaaa ^o^, likes nhiệt tình nào!!!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 127: Che Giấu ‘Tiểu Tam’, Triệu Trinh Bị Đánh

Lúc Triệu Tráng mời hai vị đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh chẩn bệnh cho Hà tiểu thư, đặc biệt thần bí dặn dò một phen. Hắn rất nghiêm túc yêu cầu hai vị đại phu này, chuyện hôm nay nhất định phải giữ bí mật, nhất định chớ nói ra ngoài.

Lúc này Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh liền nghĩ đến nữ nhân giống Chu Vương phi đó, không khỏi nhìn nhau, ánh mắt cũng có chút lóe lên.

Nói thật ra, bọn họ vẫn không dám tin tưởng Vương Gia thương yêu Chu Vương phi như vậy sẽ len lén ‘hắc hạnh vượt tường’, cái này và hình tượng Vương Gia vẫn luôn giữ gìn trinh tiết quá không phù hợp!

Hai vị đại phu bị Triệu Tráng đưa đến Thiên viện phía đông.

Thiên viện phía đông thiên về khéo léo độc đáo, lưng dựa vào chân núi Ngọc phía tây, phía nam là ruộng đất quanh co, lúc thiết kế Triệu Trinh lấy khung cảnh yêu thích "Bình lâm mạc mạc yên như chức, Hàn san nhất đới thương tâm bích. Minh sắc nhập cao lâu, Hữu nhân lâu thượng sầu. (Mịt mờ khói dệt rừng sâu, Hàn san một dải biếc màu chia phôi. Lầu cao nhuốm sắc chiều rồi, Trên lầu có kẻ chơi vơi dạ sầu – bản dịch của vinhattieu – thivien.net – LPH:hình như tác giả truyện lấy tên từ bài thơ này ^^)" trong bài thơ 《 Bồ Tát man 》 của Lý Bạch, chỉ xây một tòa lầu nhỏ bốn tầng tinh xảo độc đáo ở thiên viện phía đông. Nếu lên lầu ba lầu bốn, vừa có thể nhìn thấy Hàn Sơn mơ hồ, vừa có thể ngắm ruộng cổ đầy cỏ dại, còn có thể thưởng thức mặt trời chiều, đúng là có chút thú vị.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu đi xa xa ở phía trước, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh xách theo hòm thuốc đi ở phía sau. Đúng lúc này mặt trời chiều ngã về tây, nắng chiều màu vàng chiếu vào lầu nhỏ ở Thiên viện phía đông, khiến cho tòa tiểu lâu đắm chìm trong ánh trời chiều, có một nét đẹp tiêu điều vắng lặng.

Khi hai vị đại phu vào Tiểu Lâu, tiểu thư Hà Khiết Hoa đã chờ trong phòng tiếp khách ở lầu một, Ngân Linh và Thanh Thủy – một đứng xa xa phía sau giường La Hán trông chừng, một đứng đứng yên bên cửa —— đây cũng là quy củ của phủ Nam An vương, lúc chủ tử chẩn mạch, người làm không thể đến quá gần, tránh tiết lộ bí mật gì ra ngoài.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh tiếp xúc gần gũi vị Hà tiểu thư quá giống Chu Vương phi này, thực không ưa gì —— bọn họ là gia thần của Nam An vương, phục vụ Chu Vương phi đã lâu, sớm xem Chu Vương phi là chủ nhân của mình rồi, lúc này nhìn Hà tiểu thư có bộ dạng rất giống vương phi nhưng lại có vẻ quyến rũ hơn, tự nhiên liền sinh ra một loại cảm xúc muốn bao che cho chủ.

Mới vừa đụng vào cổ tay Hà tiểu thư, Hứa Văn Cử liền ngửi được mùi Hoàng kim thủy, hắn còn chưa dám tin, liền ngửi lại một lần, xác định vị tiểu thư Hà Khiết Hoa này tuyệt đối đã dùng Hoàng kim thủy.

Hắn nhìn Hầu Lâm Sinh bên cạnh một cái, Hầu Lâm Sinh đã ngửi thấy, đang hít hít mũi ngửi!

Thấy Hứa Văn Cử nhìn mình, Hầu Lâm Sinh và hắn ở cạnh nhau nhiều năm như vậy, tất nhiên tâm ý tương thông, ngay lập tức nhìn Hứa Văn Cử gật đầu một cái.

Hai vị đại phu liền hiểu được, Vương Gia đưa Hoàng kim thủy mà bọn hắn dâng lên lừa Vương Gia một ngàn lượng bạc cho nữ nhân trước mắt này!

https://thuviensach.vn

Quao, trị giá một ngàn lượng bạc trắng đó! Năm lượng bạc cũng có thể mua nha hoàn rồi, Vương Gia đây là đưa 200 nha hoàn của chính mình cho vị tiểu tình nhân này!

Hứa đại phu cùng Hầu đại phu cảm thấy rất tức giận —— Vương Gia, đến thờ trinh tiết ngài xây vì vương phi đâu rồi? Mới mấy năm, ngài liền tự tay kéo sập rồi sao? Ngài còn tìm tình nhân giống vương phi, ngài chán ghét Chu Vương phi sao. . . . . Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh nghĩ ngợi vẫn vơ, chẩn mạch qua loa xong, ngay cả phương thuốc cũng không kê —— lý do của bọn hắn là: lúc nguyệt tín tới nữ tử đau bụng không phải rất bình thường sao, không đau mới không bình thường —— thật sự là lý do rất lừa bịp!

Trời chiều sớm đã phủ xuống thôn trang nơi xa xa, trời đất biến thành một màu lam nhàn nhạt, khói bếp nơi thôn trang dần dần bay lên —— ban đêm, từ từ lại tới.

Hai vị đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh bị tinh thần trọng nghĩa và nhiệt tình bảo vệ chủ thúc giục, cả Vương Gia cũng không thèm gặp, cưỡi ngựa chạy cả đêm.

Đến ngoài cửa thành, lúc này hai người mới phát hiện, cửa thành đã đóng, mà bọn họ lại không mang lệnh bài của vương phủ trên người.

Hai vị Hứa Hầu không thể làm gì khác hơn là ở trạm dịch ngoài thành cả đêm, thuận tiện thương lượng kỹ càng nên cảnh báo với Chu Vương phi thế nào, tránh cho Chu Vương phi hào phóng như vậy thiện lương như vậy đáng yêu như vậy bị Vương Gia vừa phúc hắc vừa thay lòng khi dễ.

Vào lúc ăn sáng, Chu Tử ngồi trên giường La Hán ở phòng khách của Thái phi, đang cầm một chén cháo trứng muối thịt nạc đút cho Bánh Bao nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hôm trước Vương Gia ở trong phủ, tiến hành cuộc nói chuyện giữa hai nam nhân với Bánh Bao nhỏ, buộc Bánh Bao nhỏ ở chính đường nghe hắn giảng dạy đạo lý lớn.

Cụ thể nói điều gì, Chu Tử không biết, dù sao sau khi Triệu Tử bước ra, lập tức liền yên lặng, từ trạng thái bị chính mình cưng chìu đến vô pháp vô thiên lập tức biến thành một vị Thế tử thật ngoan và là người thừa kế ưu tú của vương vị, khiến Chu Tử thật đau lòng.

Triệu Trinh vừa rời đi, Chu Tử liền bắt đầu an ủi Triệu Tử mọi bề.

Sau khi Triệu Tử bị phụ thân giảng đạo lý, đã tổng kết một kinh nghiệm đối địch —— cha ở đây, cách xa mẹ; cha không ở đây, quấn lấy mẹ.

Cho nên, vốn dĩ bé đã bắt đầu biết tự mình dùng muỗng múc thức ăn, nhưng phụ thân vừa đi, bé liền rùm beng muốn mẫu thân đút ăn.

Chu Tử cảm thấy bé vẫn chưa tới hai tuổi, đương nhiên cần có mẫu thân thương yêu, cho nên liền đồng ý.

Mới vừa cho Triệu Tử ăn xong, hai vị Hứa Hầu đại phu đã tới chánh viện xin gặp rồi.

Chu Tử bảo Thanh Thủy dẫn hai vị đại phu tới nhà kề phía đông.

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh giở đủ trò bỉ ổi, hèn hạ và nhàm chán trước mặt Vương Gia, nhưng vừa đến trước mặt phái nữ, nhất là trước mặt Chu Vương phi, lập tức liền thay đổi thành phong cách hào hoa lịch sự tao nhã, ặc, cầm thú.

Chu Tử lo ổn thỏa cho bánh bao nhỏ xong, lúc này mới đến nhà kề phía đông.

https://thuviensach.vn

Hai vị đại phu đã ngồi trên ghế trong phòng ngoài của nhà kề phía đông, đang uống trà Bát Bảo mà Thanh Thủy đưa tới, vừa thấy vương phi đi vào, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Chu Tử nhìn hai vị đại phu này một chút.

Nàng biết hai vị đại phu này, thật ra còn biết rõ hơn Triệu Trinh!

Hai vị này chẳng những giúp chăm sóc nàng trước sau, còn đã cứu mạng nàng, thật sự là ân nhân cứu mạng của nàng, cho nên nàng vẫn rất ưu ái bọn họ, ngay cả ăn, mặc, ở, đi lại của Hứa đại phu và Hầu đại phu, nàng cũng quan tâm đến, cũng vì thế khiến Triệu Trinh ghen tỵ không ít.

Hứa Văn Cử ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặt thanh tú trắng trẻo nõn nà, mang phong độ của người trí thức; Hầu Lâm Sinh cũng khoảng từ hai mươi cho đến dưới ba mươi, mắt to mày rậm mặt chữ quốc, rất có chính khí.

Hai người đều mặc một thân áo ngoài lam sẫm mộc mạc, thoạt nhìn rất chững chạc.

Lần này, Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh không chẩn mạch, do tài ăn nói tốt hơn, Hầu Lâm Sinh đứng ra, khuyên giải Chu Vương phi.

Trên khuôn mặt chữ quốc của Hầu Lâm Sinh lộ ra vẻ cực kỳ thành khẩn, dò hỏi: "Vương phi, gần đây Vương Gia có thường về vương phủ không?"

Chu Tử rất tín nhiệm bọn họ, đàng hoàng đáp: "Tiết Trung thu mười lăm tháng tám có trở về một ngày."

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lộ vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu một cái, Hầu Lâm Sinh hỏi tiếp: "Gần đây có phải Vương phi ngài dành rất nhiều thời gian ở cùng tiểu thế tử và Nhị công tử hay không?" (LPH:giống bác sĩ tâm lý quá)

https://thuviensach.vn

Chu Tử gật đầu một cái. Chỉ cần Triệu Trinh không ở nhà, nàng tuyệt đối luôn ở cùng hai tâm can tiểu bảo bối Triệu Tử và Triệu Sam.

Hứa Văn Cử nói tiếp: "Hiện tại, thời gian ngài ở cạnh Vương Gia có nhiều không?"

Chu Tử tính toán một chút, lắc đầu một cái.

Hầu Lâm Sinh lại chậm rãi hỏi: "Vương phi, hôm qua lúc ngài ở cùng Vương Gia, đã nói những gì?"

Chu Tử rất u mê: "Đều là chuyện y phục của con rồi đồ trang sức. . . . . ."

Nói xong, Chu Tử hiểu ra, mắt đảo quanh giữa Hứa Văn Cử và Hầu Lâm sinh vài vòng. Lúc đầu trong lòng nàng có chút trống rỗng, rồi có chút lo lắng, sau đó có chút sinh nghi, cuối cùng trong ánh mắt tha thiết và bộ mặt ưu tư của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đã hoàn toàn biến thành không thể tin được.

Chu Tử nhìn chằm chằm hai vị Hứa Hầu, giọng có chút run rẩy: "Vương Gia, Vương Gia ở bên ngoài. . . . . ."

Hai vị Hứa Hầu gật đầu một cái, trong ánh mắt mang theo trung thành và đồng tình không thể nghi ngờ: "Vương phi, nữ nhân kia đang ở biệt viện ngoài thành!"

Thì ra là ở biệt viện, chả trách gần đây Triệu Trinh luôn chạy đến biệt viện, lại còn ở luôn chỗ đó không chịu trở về vương phủ!

Chu Tử liên hệ với biểu hiện gần đây của Triệu Trinh, trong lòng càng sinh nghi ngờ.

Hầu Lâm Sinh nhìn gương mặt xinh đẹp đỏ thắm của vương phi trở nên tái nhợt, trong lòng cũng rất khổ sở, lại nói: "Nữ tử này họ Hà, là nữ nhi

https://thuviensach.vn

của Thượng Thư bộ Lễ - Hà Nguyên, dáng vẻ rất giống vương phi!"

Những lời này cuối cùng đánh tan hy vọng mong manh.

Nàng còn nhớ rõ bộ dáng Hà Khiết Hoa có nét giống mình kia, còn kể với Triệu Trinh!

Ai ngờ, lúc ấy Triệu Trinh làm như không nghe thấy không nói lời nào, kết quả quay người lại liền kim ốc tàng kiều Hà tiểu thư đó!

Lồng ngực Chu Tử tức giận tràn đầy, hận không được lập tức chạy đến biệt viện ngoài thành, hung hăng dạy dỗ Triệu Trinh một trận.

Đến lúc này, Chu Tử cũng không tức giận gì Hà Khiết Hoa.

Nàng luôn cho là, nam nhân có nữ nhân bên ngoài, có lẽ nữ nhân kia có lỗi, nhưng căn nguyên nhất định vẫn nằm trên người nam nhân của mình —— nếu nam nhân vững vàng kín kẽ, sao Tiểu Tam có thể chui vào?

Dưới sự phẫn nộ cực độ, Chu Tử liền bình tĩnh lại, đầu tiên là cảm tạ hai vị Hứa Hầu đại phu, tiếp đó gọi Thanh Thủy đến, dặn dò Thanh Thủy: "Thay ta bẩm một chút với Thái phi nương nương, nói ta đến biệt viện đưa chút đồ cho Vương Gia."

Lại lệnh cho Thanh Ba dặn dò Triệu Hùng chuẩn bị ngựa xe chờ lên đường.

Hai khắc sau, Chu Tử mang theo Thanh Thủy Thanh Tuyền Thanh Ba cùng hai vị Hứa Hầu xung phong nhận làm nhân chứng, trùng trùng điệp điệp rời khỏi phủ Nam An vương.

Sau khi Triệu Hùng ngăn cản không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là phái đại đội vệ binh của vương phủ vây quanh xe ngựa của vương phi, đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

https://thuviensach.vn

Nhóm người Chu Tử đến biệt viện ngoài thành, vệ sĩ giữ cửa nhìn thấy nhiều người tới như vậy, đang muốn bẩm báo Vương Gia, chỉ thấy Chu Vương phi vô cùng uy nghi từ xe thêu loan phượng bước xuống đi vào trong, quát lên: "Ta tự đi gặp Vương Gia, các ngươi không cần bẩm báo!"

Phàm là thủ hạ của Nam An vương, có ai không biết Vương Gia cưng chìu Chu Vương phi không giới hạn, còn tưởng rằng Chu Vương phi muốn cho Vương Gia một niềm vui bất ngờ, cho nên liền thu giáo cho đi, chào vương phi một cái, nhân tiện bảo mấy người theo bên cạnh vương phi cũng vào biệt viện, về phần quản gia Triệu Hùng dẫn theo vệ binh vương phủ, cũng sắp xếp ở tây Thiên viện.

Tức giận cực độ mang cho Chu Tử sức mạnh khổng lồ, nàng nâng váy sải bước đi nhanh phía trước, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh theo sát nàng, chỉ đường: "Vương phi, nữ nhân kia ở trong Tiểu Lâu của Thiên viện phía đông!"

Ngân Linh và Thanh Châu mới vừa hóa trang cho Hà Khiết Hoa, đeo trang sức của vương phi, đang dẫn nàng ta bắt chước vương phi tản bộ trong hoa viên, chỉ nghe "rầm" một tiếng, cửa viện bị người một cước đạp văng.

Thấy vương phi tức giận bừng bừng, Ngân Linh, Thanh Châu và Hà Khiết Hoa lập tức ngây ngẩn cả người.

Cuối cùng, vẫn là Ngân Linh phản ứng nhanh, lôi kéo Thanh Châu và Hà Khiết Hoa cùng nghênh đón.

Chu Tử nhìn Thanh Châu và Ngân Linh vây quanh Hà Khiết Hoa đang mang đồ trang sức mặc lễ phục của mình, hơn nữa bộ dạng còn rất giống của mình bước lên trước, khí huyết công tâm, phun một ngụm máu, Ngân Linh và Thanh Châu hoảng sợ vội đẩy Hà Khiết Hoa ra bổ nhào lên phía trước: "Vương phi, ngài sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử đẩy họ ra, lấy khăn lau miệng, lạnh lùng nói: " Vương Gia các ngươi đâu? Bảo chàng đến gặp ta!"

Nàng từng tưởng tượng tình cảnh Triệu Trinh thay lòng đổi dạ, nhưng thế nào cũng không nghĩ có thể nhanh đến vậy, hơn nữa, cảnh tượng lại cẩu huyết như vậy!

Kể từ khi nhìn thấy vị Hà tiểu thư này, lòng của Chu Tử liền trở nên trống trải, trừ tức giận cùng thống hận Triệu Trinh, cái gì khác cũng không còn!

Triệu Trinh vốn đang cùng Triệu Anh Triệu Dũng gặp thống lĩnh võ sĩ của biệt viện Vân Trạch - Liễu Liên mang theo kỵ binh dũng mãnh tới, chợt nghe có người đến báo, nói vương phi tới, đến Thiên viện phía đông.

Trong lòng hắn trầm xuống, thầm hô không tốt, lập tức đứng dậy đến Thiên viện phía đông.

Lúc này đang là buổi trưa, dưới ánh mặt trời sáng loáng, Triệu Trinh toàn thân áo đen vội vã mà đến.

Chu Tử uất hận nhìn hắn, trong lòng càng thêm tức giận —— tới gặp người tình, còn dám mặc áo ngoài mà lão nương tự tay may cho chàng!

Triệu Trinh vội vã đi ở phía trước, phía sau là Triệu Anh Triệu Dũng cùng thuộc hạ hàng đầu Liễu Liên cảm thấy có việc lớn không tốt cũng đi theo tới.

Chu Tử trợn to hai mắt, nhìn kẻ phụ tình, đợi Triệu Trinh đến gần, nàng đưa một tay tát tới, "bốp" một tiếng đánh lên mặt Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngây dại.

Tất cả mọi người trong viện ngây dại.

https://thuviensach.vn

Trừ Chu Tử.

Nàng vẫn tức giận nói: "Triệu Trinh, chàng giỏi lắm!"

Tác giả có lời muốn nói: trước kia, Mạc Mạc đọc truyện thấy tác giả bị giục truyện, luôn là cảm thấy rất vui vẻ —— thì ra còn có người khốn khổ hơn ta! Hiện tại, Mạc Mạc cũng trở thành người bi thống —— ngày mai còn phải tăng ca một ngày, trong lòng thật vô cùng thê lương! Các độc giả thân yêu, mọi người có vui không?! Về phần công việc của Mạc Mạc, chỉ có thể nói là còn lao tâm hơn bán thuốc phiện, áp lực giống như chịu trách nhiệm chế tạo phi thuyền không gian, tiền lương lại thấp hơn bán rau củ. . . . . Mọi người đoán xem, Mạc Mạc làm nghề gì? Hãy đọc lại 《 nguyệt quý khai hoa 》~

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 128: Tranh Chấp Xong, Hai Phía Đều Khó Chịu

Triệu Trinh bị đánh lập tức ngẩng ra, lớn đến như vậy nhưng chưa bao giờ hắn bị đối đãi như thế, theo bản năng nâng tay lên định trả lại. Nhưng trong nháy mắt khi bàn tay sắp vỗ lên mặt Chu Tử, hắn nhìn thấy sắc mặt Chu Tử tái nhợt, hai mắt đỏ lên, trong mắt phủ nước lăn tăn, vẻ ngoài mạnh mẽ bao nhiêu nội tâm yếu đuối bấy nhiêu, muốn đáng thương bao nhiêu liền đáng thương bấy nhiêu. Một bạt tai này Triệu Trinh đánh không nổi nữa, thử lại thử, cuối cùng hắn nhìn chằm chằm Chu Tử, nén lấy một hơi, sắc mặt lập tức trở nên đỏ bừng, nhất là chỗ bị Chu Tử đánh, cũng sắp sưng lên. Cuối cùng Triệu Trinh cũng nghẹn ra được một câu: "Cút về phủ cho ta!" Chu Tử vẫn tức giận, giương mắt căng mày muốn lên tiếng phê phán hắn, nói đạo lý với hắn.

Triệu Trinh không nói một lời, níu cổ tay Chu Tử lôi ra ngoài.

Cổ tay Chu Tử bị hắn nắm đau, vừa định phản kháng, nhưng hơi thở nồng đậm lạnh lùng trên người Triệu Trinh không ngừng truyền đến, nàng có thể cảm nhận được hắn nổi cơn thịnh nộ, nhận thức này lập tức dập tắt phản kháng mới vừa nhen nhóm của nàng.

Quần chúng xung quanh vây xem thấy vương phi bị Vương Gia túm đi, lúc này mới tỉnh táo lại, nhưng không biết nên có phản ứng gì, cuối cùng, vẫn là Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh phản ứng nhanh nhất, lặng lẽ thoái lui ra khỏi đám người, núp đi.

Bọn họ vốn cho rằng vương phi tới đây ầm ĩ một trận, đuổi tình nhân của Vương Gia đi là được, nào ngờ Chu Vương phi hung hãn như vậy, không

https://thuviensach.vn

xử lý Hà tiểu thư đó, ngược lại còn đánh Vương Gia trước!

Vương Gia mà cũng có thể tùy tiện đánh sao?

Thiên tử giận dữ là máu chảy thành sông; Vương Gia nổi danh bạo ngược này của chúng ta mà giận dữ, cũng rất dọa người, có thể lấy thi hài của những người trái ý Vương Gia mà bị đánh chết tươi trước kia ra mà làm chứng đó!

Cho nên, Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh quyết định tìm một chỗ lẫn trốn mấy ngày, đợi khi Vương Gia hết giận lại trở về vương phủ tìm vương phi nương tựa.

Có người tinh mắt, thấy hai vị đại phu gian xảo trốn đi, cũng cuống quít tìm chỗ, nhanh chóng núp vào, dù sao cũng không thể xuất hiện trước mặt vương gia, hơn nữa phải kiên quyết phủ nhận mình từng ở hiện trường vây xem toàn bộ quá trình Vương Gia bị đánh.

Trong nháy mắt Vương phi khí thế hung hăng đạp cửa xông tới, Hà Khiết Hoa bị kích động, nàng ta có ý mượn cơ hội này biến giả thành thật, ép Nam An vương và vương phi không thể không đón mình về vương phủ.

Trong nháy mắt khi vương phi bỏ qua nàng chạy thẳng tới chỗ Nam An vương, vung bàn tay vỗ lên mặt Nam An vương, Hà Khiết Hoa bị dọa sợ, Chu Vương phi này cũng quá mạnh mẽ rồi, ngay cả Vương Gia cũng dám đánh, vậy mình. . . . . .

Thấy Vương Gia giơ bàn tay lên lung lay trước mặt Chu Vương phi, cuối cùng vẫn không thể đánh xuống, trong lòng Hà Khiết Hoa lập tức cực kỳ thất vọng, xem ra, lời đồn đãi bên ngoài rằng Nam An vương yêu vợ thành nghiện là thật!

Triệu Hùng là Đại Quản Gia, phản ứng rất nhanh, thấy Vương Gia lôi vương phi đi xa, lúc này mới lớn tiếng tuyên bố: "Chuyện hôm nay, nếu

https://thuviensach.vn

truyền ra, đừng trách. . . . . Hừ!"

Mọi người rối rít vâng dạ, mọi người đâu phải kẻ ngốc, sao dám nói việc này ra ngoài?

Đến trước cửa lớn của biệt viện, binh sĩ giữ cửa thấy Vương Gia lôi vương phi đến, vội vàng cho qua, còn có người đến Thiên viện phía tây gọi phu xe cho vương phi.

Sau khi nhét Chu Tử vào trong buồng xe, Triệu Trinh không bước vào, hắn nhìn chằm chằm Chu Tử, lạnh lùng nói: "Ta không biết nàng bị ai xúi giục, sau khi trở về vương phủ, ngoan ngoãn ở Diên Hi cư suy nghĩ lại cho kỹ, không nên lộ ra chút dấu hiệu gì với mẫu thân!"

Chu Tử ngẩng mặt nhìn chằm chằm hắn, hận tới cực điểm, không nói một lời.

Triệu Trinh nhìn bộ dạng của nàng, trong lòng lại cảm thấy cực kỳ đè nén, lớn tiếng dặn dò người đi theo Chu Tử: "Đưa vương phi về vương phủ!"

"Dạ." Người đi theo khúm núm đáp một tiếng.

Xe ngựa của Chu Tử chạy rất nhanh về phía trước.

Đợi đến khi xe ngựa bắt đầu rời đi, thân thể căng thẳng của Chu Tử mới xìu xuống, nước mắt nhịn nửa ngày lập tức tràn mi.

Rốt cuộc Triệu Trinh đã thay lòng lúc nào?

Tại sao cõi đời này không có tình yêu đơn thuần, tại sao ngay cả Triệu Trinh cũng có tình nhân, tại sao yêu nhau thì dễ mà sống cạnh nhau lại khó như vậy. . . . . .

https://thuviensach.vn

Trong lòng phu xe run sợ, đánh xe ngựa thật nhanh, rất nhanh liền về đến vương phủ.

Chu Tử đã khôi phục vẻ ngoài bình tĩnh, mặc kệ nói thế nào, nàng còn có đứa bé, còn phải sống vì Triệu Tử cùng Triệu Sam nữa.

Về sau làm sao có thể sống trong vương phủ này nữa, chẳng lẽ muốn ta sống mà phải nhìn Triệu Trinh nạp từng nữ nhân vào cửa? Bắt ta nhìn thấy cảnh Triệu Trinh cưng chìu họ yêu thương họ?

Sống như vậy, không bằng chết đi, không bằng xa rời!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Chu Tử liền cảm thấy đáng sợ.

Nàng tình nguyện vĩnh viễn chia lìa với Triệu Trinh, cũng không nguyện ý trơ mắt nhìn những chuyện này xảy ra khiến mình giận chết.

Xe đi mãi cho đến trước cửa ngoại viện Diên Hi cư mới ngừng lại.

Chu Tử lau khô nước mắt, cố gắng tự bình tĩnh một chút, lúc này mới xuống xe.

Thanh Thủy Thanh Ba và Thanh Tuyền đều trở về theo, vừa thấy hai mắt vương phi sưng đỏ, mặt mũi tiều tụy, cũng đều rất đau lòng, vội vàng tiến đến tranh nhau đỡ Chu Tử.

Mặc dù Thanh Thủy không thích nói chuyện, nhưng lại trầm ổn nhất, nàng nhỏ giọng nói: "Vương phi không nên gấp gáp, không nên để người khác nhìn ra manh mối, kinh động đến Thái phi nương nương, vào trước rồi hãy nói!"

Chu Tử gật đầu một cái, chỉnh đốn tinh thần đi vào Diên Hi cư.

Trở về phòng ngủ, Chu Tử sững sờ ngồi ngẩn người trên ghế thêu trước kính thủy tinh, mắt cũng không có tiêu cự.

https://thuviensach.vn

Thanh Thủy nhìn một lát, mới bước lên bẩm: "Đã hơn nửa ngày Vương phi chưa cơm nước gì rồi, nô tỳ nấu cho người một tô mỳ nhé?"

Chu Tử lắc đầu một cái, buồn bã nói: "Ta ăn không vô."

Trong mắt Thanh Thủy mang theo đồng tình, lập trường trong lòng càng kiên định, không hiểu sao Ngân Linh và Thanh Châu lại thế, ở biệt viện lại đi theo Hà tiểu thư kia, như vậy nàng đã trở thành tâm phúc của vương phi rồi, nhất định phải chăm sóc vương phi thật tốt.

Nàng chậm rãi nói: "Vương phi, tiểu thế tử còn chưa được hai tuổi, Nhị công tử vẫn chưa tròn một tuổi, mà năm nay Vương Gia mới hai mươi mốt tuổi. . . . . ."

Nàng dừng một chút, nói tiếp: "Vì tiểu thế tử và Nhị công tử, ngài phải bảo trọng lấy thân!"

Chu Tử vốn đang đau lòng, lời nói này của Thanh Thủy lập tức đánh trúng vào tim nàng: hai con trai của nàng vẫn còn nhỏ, mà Triệu Trinh còn trẻ như vậy, về sau e rằng hắn sẽ có rất nhiều nữ nhân, rất nhiều đứa bé.

Vì Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ, nàng phải bảo trọng lấy thân.

Thấy thái độ của nàng có chút buông lỏng, Thanh Thủy vội dặn dò Thanh Tuyền Thanh Ba phục vụ vương phi rửa mặt, tự nàng đến phòng bếp nhỏ nấu mì cho vương phi.

Rửa mặt xong, Chu Tử ngồi dưới cửa sổ, trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện hôm nay, tim như bị người dùng đao cùn cứa từng nhát từng nhát, đau không thể chịu nổi.

Nhớ tới Triệu Trinh, nhớ tới Triệu Trinh xinh đẹp vốn chỉ thuộc về mình, trong lòng nàng chua xót đau đớn từng cơn.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc Triệu Trinh đã thay lòng lúc nào?

Chẳng lẽ chính là vào ngày màn thầu nhỏ đầy tháng hôm đó, đó là lần đầu tiên Hà Khiết Hoa vào phủ mà!

Hà Khiết Hoa xinh đẹp đa tình, xuất thân cao quý, mà xuất thân và dung mạo của mình cũng không bằng người ta, chả trách sao Triệu Trinh lại thay lòng. . . . . .

Hôm nay mới biết, Triệu Trinh cũng là người nông cạn như thế!

Chu Tử ngồi trước cửa sổ suy nghĩ lung tung, thấy lá xanh ngoài cửa sổ đã chuyển vàng, từng phiến là vàng bay từ trên cây xuống, lòng của nàng càng thêm đau đớn, cảm thấy mình giống như phiến lá vàng, phiêu bạc không nơi nương tựa.

Nàng biết mình đã bị Triệu Trinh làm hư rồi, nhất thời vừa tức Triệu Trinh làm hư nàng rồi lại phụ nàng.

Nghĩ đến Triệu Trinh, lại nghĩ đến hôm nay mình đánh Triệu Trinh trước mặt mọi người, khiến Triệu Trinh vô cùng mất mặt, Triệu Trinh là người coi trọng mặt mũi, nhất định rất tức giận.

Nhưng Chu Tử cũng không hối hận việc hôm nay mình đã làm, mỗi lần nàng đều bị Triệu Trinh ăn gắt gao, lúc nào cũng đều bị xoa nắn trong lòng bàn tay hắn, cũng bị hắn làm hư rồi, cho là cái gì mình cũng có thể nhịn, dám tìm một nữ nhân giống mình như vậy giấu trong biệt viện, còn để cho nàng ta mặc quần áo của mình, đeo đồ trang sức của mình, thật khiến người không thể nhịn được nữa!

Không biết Triệu Trinh có trở về hay không, đừng nói hắn đang ở cùng nữ nhân kia. . . . . .

Thanh Thủy nấu một tô mì thịt băm vương phi thích ăn nhất bưng tới.

https://thuviensach.vn

Về mặt ăn uống Chu Tử luôn không có yêu cầu gì, cơm rất đơn giản cũng có thể ăn thật ngon lành.

Mì này đặt trước mắt nàng, nàng biết mình nên ăn một chút, tuy nhiên lại cảm thấy dạ dày bị nhét đầy, căn bản ăn không vô chút nào.

Chu Tử gắp mì ăn qua loa, để đũa xuống không chịu ăn nữa, lệnh cho nhóm Thanh Thủy đi ăn chút gì đó, không cần lo cho mình.

Thanh Thủy mang theo Thanh Ba và Thanh Tuyền ra khỏi phòng ngủ, bảo Thanh Ba Thanh Tuyền đi ăn cơm trước, nàng lặng lẽ trông chừng ngoài cửa sổ phòng ngủ, sợ vương phi nhất thời luẩn quẩn trong lòng.

Đêm khuya Chu Tử ngồi trước cửa sổ, nước mắt chảy, khô đi, rồi lại chảy. Nàng nghĩ lỡ như Triệu Trinh trở về, hai người nên nói chuyện thẳng thắng, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay.

Nhưng Triệu Trinh vẫn không trở về.

Thanh Thủy khuyên nàng: "Vương Gia nổi cơn thịnh nộ, chưa hết giận e là không thể trở về, hay là ngài đi nghỉ ngơi trước, ngày mai còn phải đi thỉnh an Thái phi!"

Chu Tử chỉ đành phải ngủ.

Thường ngày ghét bỏ Triệu Trinh quấy mình quá mức, hôm nay chăn đơn gối chiếc, mình càng thêm thê lương.

Lúc Chu Tử ở Diên Hi cư đau lòng khó chịu, Triệu Trinh đang tức giận trong biệt viện.

Hắn tức giận nhất không phải chuyện Chu Tử đánh hắn, mà là Chu Tử đánh hắn trước mặt mọi người.

https://thuviensach.vn

Chu Tử là người trong lòng hắn, thường ngày cũng không phải chưa từng đánh hắn nhéo hắn, nhưng đó đều là tình thú nơi khuê phòng, vậy mà hôm nay nàng lại dám lớn gan, dám chạy đến biệt viện đánh hắn trước mặt nhiều người như vậy!

Triệu Trinh hầm hừ ngồi trên ghế dựa lớn trong chánh viện ở biệt viện, nhớ tới Chu Tử mà muốn hộc máu.

Hắn sờ sờ gò má của mình, nửa ngày vẫn nóng hừng hực khó chịu, rốt cuộc Chu Tử đã dùng bao nhiêu hơi sức, mới có thể tạo thành hiệu quả thế này trên mặt mình?

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc này Triệu Trinh mới bắt đầu nghi ngờ: rốt cuộc vì sao Chu Tử lại tức giận đến như thế?

Hắn hình dung lại tình cảnh lúc ấy một lần, mới chợt hiểu được: là Chu Tử ghen!

Sự phát hiện này khiến Triệu Trinh rất mâu thuẫn.

Một mặt, hắn rất kinh ngạc Chu Tử lại thật sự yêu mình đến như vậy, vì lo lắng mình thay lòng mà dám tới đây đánh mình; một mặt, hắn lại rất tức giận, không phải Chu Tử nàng nên điều tra tìm hiểu rõ trước sao, nghe mấy người rảnh rỗi khuyến khích liền tới đây đánh nam nhân của nàng, thật sự là rất quá đáng!

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn liền nghĩ tới những tên khốn kiếp khuyến khích Chu Tử và mấy kẻ khốn kiếp vây xem náo nhiệt kia.

Triệu Trinh chưa bao giờ ngại ném không vui của mình lên trên thân người khác: lão tử không thoải mái, ai trong các ngươi cũng đừng mong thoải mái!

https://thuviensach.vn

Vì vậy, Nam An vương gia ra lệnh một tiếng, cả biệt viện lập tức đèn dầu sáng rỡ, phàm là ai ở đây cũng đều bị gọi tới, quỳ gối dưới bậc thang trước chánh viện, ngay cả Hà Khiết Hoa cũng không ngoại lệ —— dù sao cha nàng ta cũng đã giao nàng ta cho Nam An vương, để hắn tùy ý xử trí!

Về phần hai kẻ đầu sỏ gây nên là Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, Triệu Trinh phái Liễu Liên có võ công cao nhất và Triệu Tráng, mang thân binh chia hai lối đi bắt bọn họ.

Sau khi Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh chạy ra ngoài, chạy tới vùng ven của một thôn nhỏ, tìm khách sạn nhỏ chui vào, gọi một bầu rượu hai món nhắm, đang ăn ngon uống say, chợt một nam tử trẻ trung đẹp như nữ tử mang người xông vào, hai người vừa nhìn, không phải chính là thống lĩnh võ sĩ của biệt viện Vân Trạch - Liễu Liên sao!

Người mà hai kẻ khốn kiếp Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh này vốn sợ nhất, không phải Nam An vương Triệu Trinh, mà là Liễu Liên có bộ dạng giống y hệt nữ nhân xinh xắn này đó!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 129: Giải Tỏa Hiểu Lầm, Triệu Trinh Ngã Bệnh

Bộ dạng Liễu Liên là mày lá liễu mắt hoa đào, mặt như thoa phấn môi tựa thoa son, quả nhiên xinh đẹp vô cùng, đáng tiếc sinh không đúng giới tính, là một nam nhân, tính tình như lửa càng thêm nóng nảy khác thường. Mấy năm trước, hai vị Hứa Hầu mới vừa gặp Liễu Liên, tự cho là đúng nói đôi câu dí dỏm trêu đùa, kết quả bị Liễu Liên bạo tay đánh một trận, Liễu Liên còn lên tiếng, về sau gặp bọn họ một lần sẽ đánh một lần. Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh vốn cho rằng Liễu Liên chỉ nói đùa, kết quả thật sự là gặp một lần liền bị đánh một lần, phản kháng thì võ công của Liễu Liên quá cao, không phản kháng thì ai lại nguyện ý bị đánh chứ?

Cuối cùng Liễu Liên đánh hai vị Hứa Hầu đến đã tay, may nhờ hai người bọn họ cầu được Vương Gia ra mặt, chuyện này mới giải quyết xong.

Lần này Vương Gia phái Liễu Liên đi bắt bọn họ, tuyệt đối là không có ý tốt!

Triệu Trinh không muốn nhiều lời với Hà Khiết Hoa, lệnh cho Ngân Linh và Thanh Châu dẫn Hà Khiết Hoa đi, giải thích thật rõ mục đích mình mời nàng tới đây.

Sau đó, Triệu Trinh nhìn những người vây xem quỳ đầy viện, cũng lười nói nhiều. Hắn nghĩ nghĩ, giao việc này cho Triệu Anh và Triệu Dũng cũng là người vây xem, mình thì trở về phòng trong nghỉ ngơi.

Không biết Triệu Anh Triệu Dũng xử lý thế nào, dù sao chuyện Nam An vương bị vương phi đánh cũng không truyền đi. Dĩ nhiên, chuyện này thân

https://thuviensach.vn

tín của Vương Gia và vương phi đều biết, Triệu Trinh muốn bịt tay trộm chuông cũng không được.

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh bị Liễu Liên trói lôi trở về, ném trên đất trống trước cửa sổ phòng Vương Gia.

Triệu Tráng phụng mệnh tra hỏi.

Hai vị Hứa Hầu gánh không được chiêu thức róc thịt cắt xương mà Triệu Tráng nhao nhao muốn thử, lập tức khai báo hết.

Triệu Trinh ở bên trong cửa sổ nghe rất rõ ràng.

Thì ra là Chu Tử hiểu lầm mình.

Triệu Trinh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Chu Tử hiểu lầm mình, đều do Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh giở trò quỷ.

Nửa đêm canh ba, trong chánh viện của biệt viện, đèn dầu sáng rỡ, những người khác đã tránh đi rồi, chỉ có Triệu Anh, Triệu Dũng, Triệu Tráng, Trần Bình, Trần Hỉ và Liễu Liên vẫn còn ở lại.

Hai vị đại phu bị Trần Bình và Trần Hỉ đè trên mặt đất, chuẩn bị hưởng thụ hai mươi đại bản dưới cơn thịnh nộ của Vương Gia.

Vốn do Triệu Tráng hành hình, ai ngờ Liễu Liên đứng một bên nhìn thấy, đi tới, cầm lấy hèo từ trong tay Triệu Tráng, trên mặt cười gằn, nhẹ nhàng giơ hèo lên cao.

Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh vừa nhìn về phía sau, phát hiện không thấy Triệu Tráng thân quen dễ nói chuyện, thay vào đó là mỹ nhân Liễu Liên Liễu thống lĩnh Liễu rắn độc hiếu chiến, thích gây gổ đánh nhau, lúc này bị dọa sợ muốn chết, thiếu chút nữa tè ra quần.

https://thuviensach.vn

Hầu Lâm Sinh phản ứng nhanh hơn Hứa Văn Cử một chút, lập tức hô to gọi nhỏ: "Vương Gia, không thể giết tiểu nhân được, vương phi còn bệnh ——"

Hầu Lâm Sinh còn chưa nói xong, hèo trong tay Liễu Liên giơ lên cao cao "bốp" một tiếng đánh xuống, lập tức cắt đứt lời hắn nói.

Hứa Văn Cử nằm sấp một bên cũng vội la lên: "Thật đó, vương phi hộc máu ——"

"Bốp" một tiếng, tiếng của hắn cũng bị cắt đứt.

Liễu Liên thích đánh hai gã miệng thối này nhất, người khác kiêng kỵ y thuật bọn họ cao minh, hắn thì không sợ. Trên mặt xinh đẹp mang theo nụ cười gằn, cũng không phiền đến người khác, mình thừa sức thực hiện nhiệm vụ đánh Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh.

Triệu Trinh ngồi trong phòng uống trà, thuận tiện nghe chút âm thanh gậy trúc xào thịt "Thần y", xoa dịu uất hận trong lòng —— hắn không nỡ đánh Chu Tử, chẳng lẽ cũng không nỡ đánh hai kẻ phá của này sao?

Ai ngờ còn chưa bắt đầu đánh, hai vị này liền lớn tiếng kêu la nói Chu Tử bị bệnh, quả thực là cố ý bắt lấy điểm yếu của hắn mà!

Triệu Trinh cố nén không ngăn cản, hắn cảm thấy mặc dù hai vị này che chở Chu Tử, trung thành tận tâm với Chu Tử, nhưng thật cũng hết cách, cũng hơi quá kiêu ngạo rồi, không thể không cho bọn hắn chút dạy dỗ!

Mỗi hèo Liễu Liên đánh thật hung ác, lúc đánh tới gậy thứ mười, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đau muốn ngất đi, trong phòng mới truyền đến tiếng Vương Gia: "Kéo hai kẻ phá của đó vào đây!"

Hèo giơ giữa không trung, Liễu Liên vẫn chưa thỏa mãn không thể làm gì khác hơn là để xuống, đá Hầu Lâm Sinh một cước, sợ không công bằng,

https://thuviensach.vn

lại đạp lên mông Hứa Văn Cử một cái, sau đó tỏ ý bảo Trần Bình và Trần Hỉ kéo hai bọn hắn vào.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh quỳ gối trong phòng, cái mông thiếu chút là nát nhừ, vô cùng thành thật nói: "Bẩm Vương Gia, lúc vương phi nhìn thấy Hà cô nương đó, thật sự đã tức hộc máu! Không tin, ngài tìm Ngân Linh cô nương hỏi thử một chút!"

Triệu Trinh vừa nghe, trong lòng khó chịu, yên lặng nửa ngày, cuối cùng mới hỏi: "Biết các ngươi sai ở đâu chưa?"

Hầu Lâm Sinh vội nói: "Lỗi của tiểu nhân là không nên loan truyền lung tung, ly gián tình cảm của Vương Gia và vương phi!"

Triệu Trinh nghiêm trang ngồi trên ghế, trên mặt không lộ vẻ gì, mắt âm u khó dò: "Các ngươi trung thành với vương phi là đúng, nhưng trước khi làm chuyện gì, chẳng những phải lo trước nỗi lo của chủ tử, hơn nữa còn phải nghĩ thật kỹ, không nên quá lỗ mãng!"

Hắn nhìn chằm chằm Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, trầm giọng nói: "Về sau, các ngươi chính là người của vương phi, vương phi là chủ tử của các ngươi!"

Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử ngồi thẳng lưng, ngơ ngác nhìn Vương Gia, bọn họ sớm biết Vương Gia sẽ không làm gì vương phi, lại không nghĩ tới sẽ giải quyết như vậy.

Rất nhanh, bọn họ quỳ xuống, nói: "Cẩn tuân theo mệnh lệnh của Vương Gia!"

"Đi thăm vương phi đi, bảo Triệu Tráng đi cùng các ngươi!" Nghĩ đến việc Chu Tử hộc máu, Triệu Trinh cảm thấy trong lòng cực kỳ buồn rầu, không muốn nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Chu Tử trằn trọc trở mình một đêm, căn bản ngủ không yên.

Ngày hôm sau, mắt sưng húp, sắc mặt cũng trắng vàng như bệnh. Vì không để Thái phi lo lắng, Chu Tử trang điểm nhẹ một chút rồi mới qua thỉnh an.

Ngược lại Cao Thái phi cũng không hề hỏi đến.

Bà là người từng trải, cảm thấy giữa vợ chồng trẻ có xảy ra chút chuyện gì, e rằng người già như mình càng nhúng tay càng không tốt, cho nên liền giả vờ không biết, vẫn đối xử hiền hòa với Chu Tử giống như ngày thường.

Chu Tử chơi cùng Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ, nghĩ tới nếu mình và Triệu Trinh chia lìa, không biết hai đứa bé này sẽ như thế nào; còn có mẹ chồng vị tha hiền lành Thái phi nương nương, về sau tìm ở đâu ra; lại nghĩ đến kẻ bạc tình Triệu Trinh, không biết rốt cuộc sao hắn có thể thay lòng. Nàng càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, càng nghĩ càng không nghĩ ra, trong lòng bắt đầu có chút nghi ngờ, rất muốn gọi hai vị Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh đến báo tin - hỏi một chút.

Trong lòng nàng vừa mới nghĩ đến hai vị này, hai vị này đã trở lại rồi, còn mang kèm theo Triệu Tráng.

Thanh Thủy dẫn bọn họ đến phòng kề phía đông.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh biết tâm bệnh cần có tâm dược, đầu tiên là chẩn mạch cho Chu Vương phi, sau đó bắt đầu giải thích chân tướng sự kiện lần này.

Triệu Tráng ở bên cạnh bổ sung.

Chu Tử càng nghe càng khổ sở, nàng hiểu Triệu Trinh không hề phản bội mình, mà là mình hiểu lầm Triệu Trinh, trong lòng vừa vui vẻ, vừa hối hận, cảm xúc ngổn ngang trăm mối, đột nhiên cổ họng chợt ngứa, chợt ho khan

https://thuviensach.vn

một tiếng. Hầu Lâm Sinh tay mắt lanh lẹ, vỗ lên lưng nàng một cái, tơ máu nghẽn trong lòng Chu Tử bị ho ra ngoài, trong lòng lập tức khoan khoái hơn rất nhiều.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh biết vương phi đã không sao nữa, trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Chu Tử dùng khăn che miệng, một hồi lâu mới nói: "Vương Gia các ngươi đang làm gì?"

Triệu Tráng nói: "Bẩm vương phi, Vương Gia đang tĩnh dưỡng ở biệt viện!"

Chu Tử trầm ngâm yên lặng trong chốc lát, rồi nói: "Ta đi thăm chàng!"

Triệu Tráng và hai vị Hứa Hầu đều biết, vương phi có thể đến nói xin lỗi Vương Gia, e sẽ là kết quả tốt nhất rồi, lúc này cũng im lặng bày tỏ đồng ý.

Vương phi lên đường cũng không phải là chuyện đơn giản, trừ phi giống lần trước khi Chu Tử nổi trận lôi đình.

Chu Tử đi bẩm báo Cao Thái phi trước, thỉnh cầu Cao Thái phi đồng ý cho mình tự đến biệt viện thăm Vương Gia, cũng giúp mình chăm sóc tiểu Thế tử và Nhị công tử.

Dĩ nhiên Thái phi đồng ý.

Vợ chồng trẻ gây gổ, dĩ nhiên là đầu giường ầm ĩ cuối giường thuận hòa, luôn ngăn ở giữa, cho dù tốt cũng thành không tốt!

Được Thái phi đồng ý, lúc này Chu Tử mới lệnh cho Triệu Hùng chuẩn bị xe và tuỳ tùng —— theo lời kể của Triệu Tráng, nàng đã biết hôm nay, trong ngoài thành Nhuận Dương đã lẫn vào không ít gian tế của Ô Thổ quốc và Đông Khu quốc.

https://thuviensach.vn

Tiếp đó, Chu Tử lại đi thăm màn thầu nhỏ vẫn khò khò ngủ ngon, an ủi Bánh Bao nhỏ lưu luyến không rời, sau khi hai mẹ con lưu luyến chia tay, Chu Tử liền một lần nữa ngồi lên xe, rời phủ đi về phía biệt viện.

Ngồi trong xe, đi trên con đường hôm qua vừa đi, trong lòng Chu Tử cực kỳ phức tạp.

Hôm qua đi một chuyến, trong lòng nàng bị cảm giác tức giận vì bị phản bội và vô cùng đau lòng khổ sở thiêu đốt; hôm nay đi chuyến này, trong lòng nàng tràn đầy hối hận và áy náy với Triệu Trinh.

Chu Tử đã chuẩn bị thật tốt, nhất định phải tới chịu đòn nhận tội, phải cầu được Triệu Trinh tha thứ cho mình.

Một đêm này Triệu Trinh cũng không ngủ được.

Chu Tử sinh Triệu Sam mà băng huyết lần đó, mặc dù cuối cùng được Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh cứu tỉnh lại, nhưng thân thể cũng bị tổn thương, không khỏe mạnh giống như trước. Lần này lại giận đến hộc máu, không biết hiện tại thế nào.

Sau khi Chu Tử đánh hắn, Triệu Trinh tức giận điên cuồng, hận không được hung hăng đánh Chu Tử một trận, cho nàng hiểu cái gì gọi là đạo vợ chồng.

Nhưng hôm nay chậm rãi suy nghĩ, trong lòng chỉ còn lại lo lắng cho Chu Tử.

Chu Tử là ai? Là nữ nhân đầu tiên cũng là duy nhất của hắn, là người mà mười bảy tuổi hắn liền bắt đầu thích, là thê tử kết tóc của hắn, là người hắn muốn chung sống cả đời, là người vẫn chăm sóc hắn yêu hắn thương hắn. . . . . Mình là nam nhân, hình như cũng nên rộng lượng một chút nhỉ?

https://thuviensach.vn

Hắn nằm trên giường, vuốt trung y trên người, không khỏi ngàn suy vạn nghĩ. Kể từ khi Chu Tử vào ở trong phòng hắn, y phục của hắn giày mềm giày ống của hắn, từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều do Chu Tử tự tay làm cho hắn, đều không mượn tay người khác.

Tất cả trái tim Chu Tử đều dành cho hắn!

Nếu Chu Tử yêu mình như vậy, mình thật nên cho nàng một cơ hội sám hối!

Suy nghĩ đến nửa đêm, Triệu Trinh hận không được lập tức bay trở về vương phủ, ôm lấy Chu Tử tận tình an ủi nàng một chút, thuận tiện nũng nịu chút, khiến Chu Tử đối xử với mình tốt hơn!

Kết quả, sáng hôm sau tỉnh lại, Triệu Trinh phát hiện mình bị bệnh, đầu đau như búa bổ, cổ họng sưng không thốt nên lời, thân thể lạnh run lên, đắp hai cái chăn mà vẫn lạnh, ngay cả xương cốt cũng đau buốt.

Triệu Anh Triệu Dũng còn chưa rời đi vừa tới nhìn thấy, phát hiện Vương Gia nóng sốt như lửa than, đôi môi cũng phồng rộp lên.

Triệu Anh Triệu Dũng kinh hãi. Từ nhỏ bọn họ đã theo Vương Gia, từ mười hai tuổi đến bây giờ, Vương Gia chưa từng ngã bệnh, không ngờ vừa bệnh lại nghiêm trọng đến thế.

Triệu Anh lệnh cho Trần Bình bưng một ly nước ấm vào đút cho Vương Gia uống, hắn muốn ở lại trông chừng Vương Gia, bảo Triệu Dũng cưỡi ngựa chạy về vương phủ gọi Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh tới —— bệnh của Vương Gia ầm ầm kéo đến, đại phu bình thường e là không được, xem ra chỉ có thể mời hai vị này thôi.

Tuy rằng nhân phẩm của Hứa đại phu và Hầu đại phu không tốt, nhưng y thuật lại tương đối đáng tin.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy, Triệu Dũng đang muốn rời đi hình như nghe thấy tiếng Vương Gia nói chuyện, âm thanh rất nhỏ, hắn và Triệu Anh vội kê lỗ tai tới gần.

Triệu Trinh sốt cao hỗn loạn, trong lòng chỉ muốn Chu Tử đến đây, miệng lầm bầm: "Chu Tử. . . . . Chu Tử. . . . . ."

Nghe Vương Gia gọi tên vương phi, trong lòng Triệu Anh Triệu Dũng đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ: Vương gia của nô tài, sao ngài lại khổ như thế chứ, đến lúc này còn thương nhớ vương phi! Vương phi thật sự là oan gia năm trăm năm trước của ngài mà, đời này đến là để trả thù rửa hận!

Triệu Dũng dụi dụi mắt, bước nhanh ra ngoài.

Hắn vừa dắt ngựa ra ngoài, còn chưa cưỡi lên, liền thấy xe ngựa của vương phi lộc cộc đi tới.

Trong nháy mắt nhìn thấy vương phi cùng hai vị Hứa Hầu mới rời đi hôm trước lần lượt xuống xe, Triệu Dũng thật lòng cảm thán: ai nói ông trời không có mắt? Ông trời vẫn có mắt đó thôi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 130: Khỏi Bệnh, Đôi Bên Hòa Hợp

Triệu Dũng bước nhanh về phía trước, chào một cái nói: "Tham kiến vương phi!" Thấy dáng vẻ Triệu Dũng cúi đầu ủ rũ, Chu Tử có dự cảm không tốt, nàng vội hỏi: "Vương Gia đâu?"

"Vương Gia bị bệnh, ở trong phòng!" Giọng Triệu Dũng có chút trầm thấp.

Chu Tử vừa nghe, chân dừng một chút, nàng không ngờ Triệu Trinh sẽ bị bệnh. Chu Tử quay đầu lại nhìn Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, ý bảo bọn họ đuổi sát theo sau.

Triệu Trinh đã rơi vào hôn mê, cái gì hắn cũng không biết, chỉ nằm đó, gương mặt vốn trắng nõn nay lại ửng hồng, đôi môi khô nứt, hơi thở trong mũi nóng hổi.

Chu Tử kề mặt lên người hắn, cảm thấy nóng đến dọa người.

Bình thường cái gì Chu Tử cũng không quyết đoán, bởi vì đã có Triệu Trinh; hiện tại Triệu Trinh ngã bệnh, ngược lại nàng càng trở nên kiên cường.

Chu Tử không ngã xuống đất khóc, mà rất tỉnh táo bảo Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh tiến lên chẩn bệnh.

Đầu tiên Hầu Lâm Sinh bắt mạch, sau đó muốn khám cổ họng Vương Gia một chút, tuy nhiên làm thế nào cũng không mở miệng ra được.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ở một bên rửa sạch tay xong, lấy tay cạy miệng và hàm răng Triệu Trinh ra.

Sau khi Hầu Lâm Sinh xem một chút, bèn bắt đầu bốc thuốc. Hắn đọc, Hứa Văn Cử cầm bút viết.

"Bồ công anh. . . . . Đại kế. . . . . Rễ bản lam. . . . . Hoàng cầm. . . . . ."

Rất nhanh phương thuốc liền kê xong, Triệu Dũng và Hứa Văn Cử cùng nhau trở về vương phủ lấy thuốc. Chu Tử sợ kinh động đến Thái phi nương nương, vội dặn dò bọn họ không nên để lộ.

Chu Tử đợi sau khi bọn họ ra ngoài, mới bắt đầu cố gắng đút Triệu Trinh uống nước. Triệu Trinh hôn mê bất tỉnh, nước vào miệng hắn, rất nhanh lại theo khóe miệng chảy ra.

Nhìn đôi môi Triệu Trinh trắng bệch nứt nẻ khô khốc, Chu Tử cực kỳ đau lòng. Không đút nước vào được, nàng liền lấy thìa bạc nho nhỏ cạy hàm răng Triệu Trinh ra, nhỏ từng giọt từng giọt nước ấm vào trong miệng Triệu Trinh.

Trán Triệu Trinh nóng, nàng liền bảo Thanh Thủy không ngừng chuẩn bị nước lạnh mang tới, dùng nước lạnh thấm ướt khăn lụa, xếp ngay ngắn đặt lên trán Triệu Trinh.

Không bao lâu khăn lụa ướt liền bị nhiệt độ của Triệu Trinh làm nóng, Chu Tử không ngừng thay khăn. Lúc đang dùng khăn lụa ướt hạ nhiệt cho Triệu Trinh, nàng cũng bảo Triệu Anh chuẩn bị men rượu đã cất, rót vào chậu vàng, bưng vào.

Ba nữ hài tử Thanh Thủy Thanh Ba và Thanh Tuyền đều bị Chu Tử đuổi ra ngoài, ngay cả Triệu Anh cũng bị nàng đuổi ra ngoài —— nàng sợ sau khi Triệu Trinh tỉnh lại cảm thấy mình không có tôn nghiêm.

https://thuviensach.vn

Trong phòng ngủ chỉ còn lại nàng và Triệu Trinh, lúc này Chu Tử mới cởi sạch sẽ y phục trên người Triệu Trinh dưới chăn ra, sau đó nhét Triệu Trinh vào lại trong chăn bông.

Trên người Triệu Trinh vẫn nóng hầm hập, tuy nhiên một chút mồ hôi cũng không có.

Trước tiên Chu Tử vén chăn lên một chút, sau đó dùng khăn lụa chấm men, bắt đầu lau từ sau tai Triệu Trinh, từ từ đi xuống, cổ, lồng ngực, cánh tay, bụng, bắp đùi, bắp chân. . . . . .

Triệu Trinh hôn mê bất tỉnh, trong đầu nàng không có ý niệm gì khác, chỉ muốn cho Triệu Trinh thoải mái một chút.

Rất nhanh Triệu Dũng và Hứa Văn Cử đã lấy thuốc trở về.

Sau khi nấu thuốc xong, Thanh Thủy bưng thuốc đi vào, giúp vương phi mớm thuốc.

Chu Tử bưng chén thuốc, nhận thấy Thanh Thủy đã làm nguội, nàng vẫn múc một muỗng nếm nếm, phát hiện rất đắng.

Nàng ngồi ở đầu giường, đỡ đầu Triệu Trinh lên, đặt trong khuỷu tay mình, bảo Thanh Thủy bưng chén thuốc, mình dùng muỗng bạc cạy miệng Triệu Trinh ra trước, sau đó bảo Thanh Thủy dùng muỗng nhỏ đổ chút thuốc vào.

Cho dù như thế, thuốc Triệu Trinh uống vào vẫn theo khóe miệng chảy ra.

Nước thuốc vừa chảy xuống, Chu Tử liền lấy khăn lụa lau đi, sau đó đút tiếp.

https://thuviensach.vn

Mắt Triệu Trinh mở không ra, thoạt nhìn vẫn hôn mê, thật ra thì cũng có lúc tỉnh táo, chỉ là mắt hắn mở không ra, chỉ có thể phát ra một chút âm thanh khẽ khẽ thôi. Hắn có thể cảm nhận được tay Chu Tử lành lạnh bận rộn trên người mình, tự lau người cho mình, tự đắp chăn cho mình, vuốt ve mình. . . . . .

Có một lần, hắn đang hôn mê tạm thời tỉnh lại, thậm chí hắn cảm nhận được nước mắt Chu Tử nhỏ giọt trên mí mắt hắn.

Ngày đầu tiên, Chu Tử đút sáu chén thuốc, nhưng Triệu Trinh vẫn không tỉnh lại. Nàng bảo Thanh Thủy nấu cháo loãng, hao hết công phu cũng chỉ đút vào được một chút xíu.

Đến buổi tối, bọn người Thanh Thủy Triệu Dũng nhắc nhở vương phi đi nghỉ ngơi một lát, Chu Tử cự tuyệt, nàng nằm xuống bên cạnh Triệu Trinh, chui vào chăn, đắp chăn thật kín, nàng dính sát vào Triệu Trinh, ôm Triệu Trinh vào lòng mình.

Lúc nửa đêm, trên người Triệu Trinh vẫn nóng như than hồng, Chu Tử bị nóng tỉnh, nàng liền đứng dậy, tiếp tục đút Triệu Trinh uống nước, dùng men lau người cho Triệu Trinh. Lau xong thân thể, nàng lại nằm xuống sát cạnh Triệu Trinh, cánh tay trái vòng qua dưới cổ Triệu Trinh, ôm Triệu Trinh vào lòng mình, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve trên người Triệu Trinh, nhỏ giọng nói chuyện với Triệu Trinh: "Triệu Trinh, chàng nhất định phải tỉnh lại, thiếp ngốc như vậy, con trai còn nhỏ như vậy, tuổi mẫu thân lại lớn, chúng ta căn bản không khống chế được mọi việc!"

"Triệu Trinh, chàng xem, năm nay thiếp mới mười chín tuổi, còn trẻ trung xinh đẹp như vậy, chàng dám để lại một mình thiếp trên đời này sao? Chàng không sợ bị cắm sừng sao. . . . . ."

"Triệu Trinh, chàng nuông chìu thiếp thành một đứa ngốc, rồi lại muốn bỏ rơi thiếp sao? Không có chàng, sao thiếp có thể tiếp tục sống? Chàng mà

https://thuviensach.vn

đi, thiếp cũng sẽ đi theo chàng, thiếp mặc kệ Triệu Tử Triệu Sam. . . . . ."

Nói xong, nước mắt Chu Tử lại chảy ra.

Nàng nghĩ, nếu như mình có thể ngã bệnh thay Triệu Trinh thì tốt biết bao, cũng không cần phải nghĩ nhiều như thế!

Mắt Triệu Trinh mở không ra, nhưng vẫn nghe được lời Chu Tử nói, hắn nghe mà vừa nóng vừa giận, hận không thể đứng dậy tận tình đánh mông Chu Tử một trận, tuy nhiên lại không khống chế được tứ chi của mình, ngay cả mí mắt và tay cũng không khống chế được. Chỉ có thể âm thầm tức giận trong lòng.

Ngày hôm sau, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lại đến kiểm tra một chút, dặn dò nấu thuốc theo đơn ngày hôm qua.

Chu Tử rất tin tưởng hai người bọn họ, bởi vì Triệu Trinh tin tưởng bọn họ.

Mặc dù đám người Triệu Anh Triệu Dũng và Liễu Liên thấy Vương Gia vẫn hôn mê bất tỉnh, trong lòng có chút dao động, nhưng vẫn là nghe theo lời của vương phi.

Ngày thứ ba, Triệu Trinh vẫn hôn mê.

Chu Tử cho hắn uống nước và uống thuốc, hơn một nửa bị chảy ra.

Chu Tử không nổi giận, nàng vẫn tỉ mỉ chăm sóc Triệu Trinh.

Cho uống thuốc xong, Chu Tử bảo Thanh Thủy cùng Triệu Dũng chăm sóc Vương Gia, nàng đi tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc thật xinh đẹp, sau đó lại tiếp tục chăm sóc Triệu Trinh.

Chờ trong phòng chỉ còn lại Triệu Trinh và nàng, Chu Tử tiếp tục vừa hạ nhiệt cho Triệu Trinh, vừa lầm bầm lầu bầu nói chuyện với Triệu Trinh:

https://thuviensach.vn

"Nói cho chàng biết, hôm nay thiếp ăn mặc rất đẹp, chàng mà không tỉnh, thiếp liền chạy theo người khác!"

Triệu Trinh sắp tức chết, tuy nhiên lại khổ hận mình không thể cử động được, cuối cùng dùng hết toàn lực, cũng chỉ đảo được tròng mắt.

Đáng tiếc Chu Tử không nhìn thấy, nàng đang dùng khăn lụa thấm men lau tiểu JJ mềm nhũn của Triệu Trinh, vừa lau vừa nói: "Thiếp chưa nói cho chàng sao? Màu sắc tiểu JJ của chàng quá nhạt quá mềm rồi, một chút cũng không giống nam tử hán!"

Triệu Trinh nghe được những lời này, nếu như có thể cử động, nhất định toàn thân sẽ phát run, nhưng hắn không nhúc nhích được, cho nên không thể làm gì khác hơn là tức giận một mình.

Chu Tử lau tiểu JJ xong, đột nhiên nảy ra ý tưởng, nàng cúi đầu ngậm tiểu JJ mềm nhũn của Triệu Trinh, cắn tiểu JJ của Triệu Trinh, sau đó nhanh chóng đắp mền lên —— nàng có chút ý nghĩ kỳ lạ, nghĩ rằng Triệu Trinh thích mình làm thế nhất, không chừng có thể cắn tỉnh hắn!

Sau khi nàng cắn một lúc, mặt bắt đầu đỏ lên, lấy dũng khí vươn tay sờ sờ trong chăn, lại phát hiện tiểu JJ của Triệu Trinh bắt đầu căng to.

Chu Tử rất 囧, rất vui mừng!

Điều này chứng tỏ cái gì? Điều này chứng tỏ Triệu Trinh đã có ý thức!

Ngày thứ tư, ngủ thẳng đến lúc nửa đêm, Chu Tử tỉnh, cảm thấy chạm tới thân thể Triệu Trinh ướt nhẹp mát lạnh, nàng vươn tay sờ lên người Triệu Trinh, phát hiện sờ ra một tay mồ hôi —— Triệu Trinh bắt đầu hạ sốt!

Chu Tử cực vui mà khóc, không để ý người Triệu Trinh đầy mồ hôi, ôm thân thể trần truồng của Triệu Trinh vào lòng thật chặt.

https://thuviensach.vn

Nàng vội vàng đứng dậy, vừa lấy khăn lau mồ hôi cho Triệu Trinh, vừa lệnh cho Thanh Thủy ngủ ở phía ngoài chuẩn bị nước ấm —— Triệu Trinh chảy nhiều mồ hôi như vậy, dĩ nhiên là phải bổ sung dưỡng khí.

Sáng sớm ngày thứ năm, Triệu Trinh dùng hết toàn lực, rốt cuộc cũng mở mắt ra. Bị bệnh năm ngày, hắn lập tức gầy đi rất nhiều, mí mắt nhìn cũng yếu ớt hơn.

Hắn nhìn Chu Tử vừa khóc vừa cười, nửa ngày mới nói: "Quá xấu!"

Chu Tử không ngờ câu đầu tiên hắn nói là chê bai mình, rất tức giận, giơ tay muốn đánh hắn, nhưng bàn tay lung lay trước mặt Triệu Trinh mấy cái, lại vẫn không chịu đánh xuống, cuối cùng rơi xuống sờ sờ lên mặt Triệu Trinh, hờn dỗi nói: "Chàng ghét bỏ thiếp sao? Muộn rồi!"

Triệu Trinh cực kỳ mệt mỏi, uống thuốc, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Mấy ngày nay Chu Tử vẫn ở bên hắn, bây giờ thấy hắn tỉnh lại, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, lúc này mới bảo Thanh Thủy chăm sóc hắn, nàng đi tắm trang điểm thay quần áo, ăn mặc thật xinh đẹp quay lại.

Đến gần tối, Triệu Trinh lại tỉnh, vừa tỉnh đã nhìn thấy Chu Tử xinh đẹp ngồi bên cạnh, lần này đủ hơi sức, cau mày, mắt xếch nhìn chằm chằm, vẻ mặt không kiên nhẫn, nói với Chu Tử: "Rồi xem lão tử sẽ trừng trị nàng thế nào!"

Tâm tình Chu Tử thật tốt, nét mặt coi thường cất giọng: "Chàng thử xem! Thiếp chờ!"

Ngày thứ sáu, Triệu Trinh đã có thể bắt đầu uống một ít thức ăn lỏng như cháo hoặc canh gà rồi. Bất quá cơn bệnh này, biến hắn thành một đứa bé, chỉ để Chu Tử trông chừng hắn, Chu Tử rời đi lập tức mất hứng, ép buộc Chu Tử luống cuống tay chân.

https://thuviensach.vn

Mặc dù mệt, nhưng trong lòng Chu Tử lại vui mừng. Nàng mới ra ngoài ăn một chút, Thanh Ba hầu hạ bên trong liền chạy tới, vội vàng nói: "Vương phi, Vương Gia ồn ào đuổi bọn nô tỳ ra, gọi ngài qua đó!"

Chu Tử cho là đã xảy ra chuyện lớn gì, vội chạy qua.

Triệu Trinh nằm ở trên giường, mặt nghẹn đỏ, thấy Chu Tử tới, mới nói: "Chu Tử, ta muốn. . . . . ."

Chu Tử có chút mờ mịt.

Triệu Trinh tức chết, khẽ hô nói: "Lão tử muốn đi tiểu!"

Chu Tử nhìn bộ dạng tức giận không được tự nhiên, trong lòng lại cảm thấy rất vui. Nàng đỡ Triệu Trinh lên trước, đặt một cái gối dựa lớn sau lưng hắn, sau đó khom lưng lấy cái bô sứ trắng khắc rồng vẽ phượng từ dưới giường ra, vén chăn lên, nhét tiểu JJ của Triệu Trinh vào miệng bô, cười híp mắt giống như dỗ đứa bé: "Xì xì xì —— xì xì xì —— tiểu bảo bảo mau tiểu!"

Triệu Trinh vừa nóng vừa giận, nhưng lại không thể nén không tiểu, cuối cùng đỏ mặt mà tiểu.

Chu Tử mang nụ cười vô cùng bỉ ổi trên mặt, đưa tay nắm tiểu JJ của hắn, run run mấy cái, lúc này mới cầm bô đi ra.

Bởi vì Vương Gia từ từ bình phục, lại chỉ cần một mình vương phi, cho nên bọn Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh Triệu Hùng cũng nhàn rỗi, vì vậy để ăn mừng Vương Gia bình phục, sướng sự khởi xướng của Hứa Lâm Nhị, mấy người Triệu Tráng vây quanh bếp lò trong thiên viện phía tây, uống rượu ăn lẩu.

Rượu còn chưa uống đủ, Triệu Dũng đã thở dài nói: "Vương Gia và vương phi, aizzz, thật là một đôi si tình!"

https://thuviensach.vn

Hứa Văn Cử rất kinh ngạc: "Vì sao lại nói vậy?"

Triệu Dũng uống một hơi cạn sạch chung rượu, nói: "Vương phi vì Vương Gia hộc máu, Vương Gia vì vương phi bệnh nặng một trận —— cái này không phải là si tình sao?"

Hứa Văn Cử "phì" cười ra tiếng.

Hầu Lâm Sinh ở một bên rất bình tĩnh nói: "Không phải Vương phi hộc máu, là cổ họng nhiễm trùng dính đàm mang máu; Vương Gia không phải tình si, là vất vả lâu ngày thành tật, nhiễm trùng cổ họng!"

Triệu Tráng Triệu Anh Triệu Dũng Liễu Liên: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 131: Cùng Trao Đổi, Vợ Chồng Dây Dưa

Lúc bọn Triệu Dũng ăn lẩu, Triệu Trinh cũng đói bụng. Hắn bệnh mấy ngày, thật vất vả mới khỏi, khẩu vị đương nhiên cũng tốt hơn. Nhưng hắn lại không muốn nói là mình đói.

Chu Tử dặn dò Thanh Thủy làm một chén mì phủ rau cải và gà xé sợi, nàng định tự mình đút Triệu Trinh ăn.

Nhưng Triệu Trinh nằm trên giường đưa lưng về phía nàng, nhất định không ăn.

Chu Tử bưng chén, ngồi xuống bên giường, miệng dịu dàng nói: "Triệu Trinh, ăn chút mì đi!"

Triệu Trinh bất động không nói, đưa cho Chu Tử một tấm lưng thon gầy mặc trung y màu trắng.

Trong lòng Chu Tử hổ thẹn, tiếp tục xuống nước năn nỉ: "Vương gia của thiếp, ăn một chút đi, thiếp đút cho chàng ăn nha?"

Triệu Trinh vẫn cứ không động đậy.

Chu Tử để chén xuống, hít sâu một hơi, ngồi nghiêm chỉnh, thể hiện vẻ nghiêm trang, rồi mới nói: "Triệu Trinh, thật xin lỗi, thiếp không nên đánh chàng!"

Triệu Trinh vẫn bất động như cũ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nói tiếp: "Triệu Trinh, thiếp sai rồi, gặp phải vấn đề thiếp không nên kích động, nên hỏi rõ ràng trước mới đúng!"

Nàng càng nói càng xấu hổ, nhớ lại lời hứa trước kia với Triệu Trinh.

Triệu Trinh nói "Chúng ta ở cùng nhau cả đời nhé", Triệu Trinh nói "Nàng phải tin ta", Triệu Trinh nói "Chỉ cần nàng thuận lợi sinh con, từ đó ta sẽ không nạp nữ nhân khác" . . . . . .

Triệu Trinh vốn là người ít nói, lại nhiều lần thổ lộ với nàng.

Lỗ mũi Chu Tử đau xót, trong nháy mắt, mắt đã ươn ướt.

Nàng tựa vào bên tai Triệu Trinh, nghiêm túc mà kiên định nói: "Thiếp thề, thiếp sẽ luôn tin chàng, không bao giờ hoài nghi chàng nữa!"

Sau khi nói xong, nàng dúi đầu vào mái tóc dài đen mượt của Triệu Trinh, nước mắt chảy xuống. Chu Tử mới vừa gội đầu bằng xà bông thơm cho Triệu Trinh, tóc dài đen nhánh trơn bóng mát lạnh, mang theo một mùi thơm ngát, cực kỳ dễ ngửi.

Triệu Trinh lấy được bảo đảm mà mình muốn từ Chu Tử, trong lòng thầm dễ chịu, vốn còn muốn vênh váo, khiến Chu Tử càng thêm hiểu tầm quan trọng của hắn, nào ngờ Chu Tử lại chôn trong tóc hắn mà khóc. Triệu Trinh không thích nhất là nghe Chu Tử khóc, Chu Tử mà khóc, mắt to sẽ ướt nhẹp, mí mắt trở nên sưng đỏ, muốn thê thảm bao nhiêu liền có bấy nhiêu, muốn đáng thương bao nhiêu liền có bấy nhiêu, luôn khiến hắn đau lòng.

Triệu Trinh yên tĩnh nghe tiếng Chu Tử khóc, đoán chừng nước mắt Chu Tử sắp ngưng, mới ồm ồm nói: "Khóc cái rắm gì mà khóc, sắp đói chết lão tử rồi!" Dứt lời, hắn xoay người lại, mắt nhìn về nơi khác, nhất định không nhìn Chu Tử, lộ vẻ không được tự nhiên.

https://thuviensach.vn

Lời thô lỗ này của hắn vừa ra khỏi miệng, Chu Tử lập tức cười rộ lên, nàng biết Triệu Trinh vô cùng vặn vẹo, mỗi lần tha thứ cho mình nhất định sẽ lộ ra bộ dạng này.

Trên lông mi dày của Chu Tử còn mang theo nước mắt, mắt ướt nhẹp, dùng tay áo lau lung tung, vội vàng cười bưng chén lên: "Phu quân, thiếp đút cho chàng ăn nhé!"

"Phu quân?" Triệu Trinh kinh ngạc nhìn chằm chằm Chu Tử, lý ra nếu Chu Tử không gọi trực tiếp hắn là "Triệu Trinh", thì cũng sẽ trêu ghẹo gọi hắn là "Vương gia của thiếp", từ khi nào lại dùng lối xưng hô "Phu quân" sến súa này?

Thấy mặt Triệu Trinh như bị sét đánh, Chu Tử càng thêm dịu dàng, múc mì lên nếm nếm, cảm thấy nhiệt độ vừa phải, liền bắt đầu đút cho Triệu Trinh ăn.

Nàng đút Triệu Trinh ăn chút mì, sau đó lại đút Triệu Trinh uống chút canh, rất nhanh liền ăn hết một chén mì.

Triệu Trinh cực đói bụng, ăn thực rất nhanh, sau khi ăn xong cũng rất chán ghét: "Nàng không làm, ăn không ngon!"

Chu Tử mừng rỡ, mặt mày hớn hở nói: "Vậy ngày mai thiếp thân sẽ làm mì lúa mạch (LPH: ko biết mì tuệ tuệ là cái mì gì) cho chàng!"

Triệu Trinh không thích uống loại nước trụng mì bình thường, mà thích uống loại nước mì lúa mạch Chu Tử làm.

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, lông mi dày phủ xuống, giống như rất không hài lòng, bổ sung thêm một câu: "Nhớ chuẩn bị thêm chút thức ăn!"

Nến được đặt khá cao, lửa trên ngọn nến lay động chiếu vào lông mi thật dài của Triệu Trinh, tạo thành một bóng mờ bên dưới.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn hắn, nhìn thế nào cũng không đủ, vừa nghĩ vừa nói mấy món điểm tâm nàng làm mà Triệu Trinh thích ăn nhất: "Hành lá trộn đậu hũ, rau tuyết xào thịt muối, dưa chuột làm chua, bánh nhân hạnh đào? Có được không?"

Mặc dù mới ăn xong một chén mì, nhưng vừa nghe tên những món này, Triệu Trinh cảm thấy mình lại đói bụng. Hắn liếc Chu Tử một cái, thấy mắt to vẫn nén lệ sáng lóng lánh của nàng đang tràn ngập mong đợi nhìn mình, trong lòng rất an ủi, nhưng trên mặt vẫn lộ ra dáng vẻ của ‘người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp’: "Còn tạm được."

Chu Tử rất vui mừng, lập tức nén lệ mà cười.

Triệu Trinh nhìn hoa văn trên nóc màn, chậm rãi nói: "Chút nữa nàng đi làm đi!"

Chu Tử rất kinh ngạc, "A" một tiếng: "Không phải vừa mới ăn mì rồi sao?"

Gương mặt tuấn tú của Triệu Trinh ửng đỏ, mắt không nhìn Chu Tử: "Ta lại đói bụng!"

"Vậy thiếp đi làm ngay!" Chu Tử vội vàng đứng dậy sắp xếp cho Triệu Trinh nằm thoải mái, rồi mới ra ngoài rửa tay làm thức ăn cho trượng phu.

Sau khi uống hai tô mì lúa mạch, ăn xong bốn món ăn kèm, lúc này Triệu Trinh mới cảm thấy mình đã thật no.

Thanh Thủy cũng đã thu dọn chén đũa.

Chu Tử hầu hạ Triệu Trinh rửa mặt xong, bản thân cũng bận rộn súc miệng rửa mặt một lát.

https://thuviensach.vn

Sau khi tất cả đã xong xuôi, Chu Tử nhìn Triệu Trinh nhắm mắt không nói, con ngươi đảo một vòng, nảy ra ý hay. Nàng tiến lên kéo chăn Triệu Trinh cho ngay ngắn, sau đó lại thả màn xuống giúp hắn, vừa sửa sang màn, vừa chờ đợi Triệu Trinh giữ mình lại.

Triệu Trinh vốn nghĩ Chu Tử muốn ở bên cạnh mình, nào ngờ Chu Tử cứ thế mà ném một bệnh nhân như mình ở lại một mình!

Muốn mở miệng giữ người, mặt mũi lại không vứt xuống được; để người đi, lại không bỏ Chu Tử được. Lúc này mặc dù Triệu Trinh làm bộ nhắm mắt, nhưng thật ra đang ngàn suy vạn nghĩ, ngổn ngang trăm mối!

Chu Tử chắc chắn nhất định Triệu Trinh sẽ mở miệng, sau khi sửa sang màn xong, cầm nến lên làm bộ bước đi.

Hai tay nàng cầm nến, tư thế tuyệt đẹp đi về hướng cửa phòng ngủ, trong lòng đếm số: "Một, hai, ba, bốn, năm ——"

"Nàng để một người bệnh sắp chết như ta ở lại chỗ này một mình sao?" Tiếng tố cáo uất ức của Triệu Trinh từ trong màn truyền ra, nghe buồn buồn.

Chu Tử dừng bước, nhưng không xoay người: "Vương Gia, thiếp thân đã làm sai, sợ ngài không tha thứ cho nô tì."

Triệu Trinh dừng một chút, khám phá được gian kế của nàng, trầm giọng nói: "Còn không mau cút trở lại cho ta!"

Mặc dù bị mắng, Chu Tử lại để nến xuống, vui vẻ chạy tới: "Vương Gia, chàng tha thứ cho thiếp?"

"Hừ!" Triệu Trinh lại kiêu ngạo cho Chu Tử một tấm lưng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử bới toàn bộ quần áo trên người xuống thật nhanh, thổi tắt nến, vén màn chui vào.

Sau khi chui vào chăn, Chu Tử rất 囧 mà phát hiện, không biết lúc nào Triệu Trinh đã cởi sạch trơn, trên người đều không mặc gì!

Không phải là lúc nàng xoay người chứ?!

Vậy cũng quá nhanh rồi!

Chu Tử khẽ cười một tiếng, thân thể trần trụi dán sát vào phần lưng mà Triệu Trinh đưa về phía mình, từ phía sau ôm lấy lưng Triệu Trinh.

Trong nháy mắt này, việc ôm Triệu Trinh mang đến cho Chu Tử sự thỏa mãn hơn bất kể chuyện gì bất cứ thứ gì khác!

Nàng hạnh phúc thở dài một tiếng, đôi môi lửa nóng áp vào lưng Triệu Trinh khe khẽ hôn một cái, lại hôn xuống, sau đó, thè lưỡi liếm.

Trên người Triệu Trinh bị nàng dùng rượu và nước nóng thay phiên lau rửa, rất sạch sẽ, lại mang theo mùi rượu cực nhạt, khiến nàng không nhịn được tiếp tục hôn xuống.

Sau khi Chu Tử nghịch ngợm liếm lên mông Triệu Trinh một cái, thân thể Triệu Trinh run lên, rất nhanh liền xoay người, ôm Chu Tử.

Tứ chi Chu Tử và Triệu Trinh rối rắm ôm lấy nhau, cùng cảm thụ da thịt chạm nhau mang tới khuây khoả và thỏa mãn.

Cái vật kia của Triệu Trinh đã sớm ngóc đầu vểnh lên, chỉa vào bụng Chu Tử.

Chu Tử dịu dàng nói: "Còn đang bệnh, hắn là không thể làm việc đó?!"

Triệu Trinh dùng vật đó đẩy đẩy Chu Tử, buồn bực nói: "Nghẹn chết ta!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử suy nghĩ một chút, thân thể uốn éo vặn vẹo, ý bảo Triệu Trinh buông mình ra.

Triệu Trinh hiểu rõ, buông lỏng Chu Tử, trong lòng bắt đầu nhảy "bình bịch", tràn đầy chờ mong.

Thân thể Chu Tử dán sát vào thân thể Triệu Trinh, từ từ đi xuống, cuối cùng trượt đến một vị trí.

Nàng đưa tay phải ra, đỡ vật ấm áp mềm mại mang theo cứng rắn của Triệu Trinh ra, mở đôi môi đầy đặn đỏ tươi, dùng sức ngậm vào.

Trong nháy mắt bị nàng ngậm vào bao phủ, Triệu Trinh rướn cổ, hít một hơi thật sâu.

Khoang miệng ấm nóng của Chu Tử bao lấy hắn, đầu lưỡi trắng nõn liếm khắp mọi chỗ nhạy cảm của hắn, mang cho hắn cảm giác thoải mái thật sâu.

Chu Tử không mặc y phục đứng dậy, rót chung trà súc súc miệng, rồi mới chui lại vào trong chăn. Nàng vừa chui vào, Triệu Trinh liền ôm nàng vào ngực, để nàng dính sát vào mình.

Ôm một lát, Chu Tử xoay người, đưa lưng về phía Triệu Trinh làm ổ trong ngực Triệu Trinh, trong dạng thân mật tựa sát vào nhau này, hai người tiến rất nhanh vào mộng đẹp.

Buổi sáng Triệu Trinh và Chu Tử tỉnh lại rất sớm, hai người tiếp tục dính lấy nhau nói chuyện.

Lần này Chu Tử trực tiếp hỏi: "Chàng thật muốn dùng Hà Khiết Hoa đó mê hoặc kẻ địch?"

Triệu Trinh nằm ngửa trên giường, ôm cả người Chu Tử, "Ừ" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử ngẩng đầu lên nhìn hắn: "Chàng không sợ nàng ta bị thương sao?"

"Mắc mớ gì tới ta, cha nàng ta đã đồng ý!" Triệu Trinh hờ hững nói.

Chu Tử thấy phiền nhất thái độ coi mạng người như cặn bã này của hắn, nàng yên lặng, rồi nói: "Nếu nàng ta bị thương hoặc mất mạng, như vậy có tính bởi là chết vì chàng không, chàng quên chàng đã thề độc rồi sao?"

Triệu Trinh ôm siết lấy nàng, không lên tiếng.

Chu Tử biết hắn đang nghiêm túc suy nghĩ lời của mình, nói tiếp: "Mặc dù Hà tiểu thư là thứ nữ, nhưng cũng là một người sống sờ sờ, mặc dù cha không gần gũi, nhưng mẹ ruột nàng ta nhất định cũng sẽ thương yêu nàng ta!"

"Có nàng ta hay không, thì có liên quan gì đâu!" Cuối cùng Chu Tử lại chốt thêm một câu.

Triệu Trinh sửng sốt: đúng vậy, có Hà Khiết Hoa đóng vai Chu Tử hay không, thì có liên quan gì đâu?

Xưa nay hắn luôn có chút khuynh hướng hoàn mỹ, lúc ấy chỉ muốn sắp xếp đến mức tốt nhất, hiện tại Chu Tử vừa nói, hắn liền cảm thấy Chu Tử nói rất đúng.

Triệu Trinh trầm tư một hồi, mới nói: "Ngày mai ta liền phái người đưa nàng ta trở về Kim kinh!"

Chu Tử rất hài lòng, nàng dịu dàng kề mặt lên ngực Triệu Trinh, nhẹ nhàng gặm cắn một cái rồi nói: "Vậy mới ngoan chứ! Nếu không thiếp còn phải ghen tuông vô cớ!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh liếc nàng một cái: "Buổi sáng ta muốn ăn canh sủi cảo —— nàng tự làm!"

Thân thể Chu Tử cứng đờ: mới sáng sớm lại làm canh sủi cảo, phiền toái chết đó biết không!

Hai vợ chồng cùng rời giường, sau khi rửa mặt xong, Triệu Trinh gọi Triệu Anh Triệu Dũng đến: "Có phải các ngươi phải về Kim kinh không? Thuận tiện hộ tống Hà tiểu thư trở về luôn đi!"

Triệu Anh Triệu Dũng cùng khom người, đáp “Dạ”.

Ra khỏi chánh viện, hai người nhìn nhau cười khổ: đoạn đường này có mỹ nhân cùng đi vốn là chuyện tốt, chỉ là bộ dạng của mỹ nhân này quá giống Vương phi, dù là ai cũng không dám nhúng chàm! Cứ nghĩ đến cơn ghen ngất trời của Vương Gia, cứ nghĩ đến kết quả ngũ mã phanh thây của Tôn Hỷ năm đó, Triệu Anh Triệu Dũng cùng rùng mình —— dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, ngoan ngoãn hộ tống Hà tiểu thư trở về thôi!

Chưa tới giữa trưa, Hà Khiết Hoa giống như chạy trốn, ngồi xe ngựa theo Triệu Anh Triệu Dũng rời biệt viện ở ngoại ô, bên người mang theo Phong Trình Nghi mà Chu Tử phái Ngân Linh đưa đi. Thanh Châu cũng phụng mệnh đi theo chăm sóc nàng ta, theo nàng ta trở về Kim kinh.

Trên đường đi, Hà Khiết Hoa vẫn không hết buồn bực: lời người đời đồn đãi quả không đáng tin cậy, Nam An vương quyền cao chức trọng lại là gã sợ vợ như sợ hổ, bị lão bà đánh cũng hèn nhát không dám phản kháng; Nam An vương phi ngọt ngào dịu dàng cũng chỉ là người đàn bà chanh chua dã man mạnh mẽ dám đánh lão công, phủ Nam An vương này vẫn nên cách thật xa mới thỏa đáng, dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng nhất!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 132: Thiết Đặt Cạm Bẫy, Thu Được Toàn Thắng

Những ngày kế tiếp cực kỳ yên tĩnh. Triệu Tử Triệu Sam ngây ngô trong vương phủ cùng Thái phi, rốt cuộc Triệu Trinh có thể độc chiếm Chu Tử, hắn lợi dụng triệt để ưu thế này, mỗi ngày chỉ huy Chu Tử xoay vòng vòng quanh hắn.

Mấy ngày nay, Triệu Trinh đột nhiên trở nên tham ăn, ngày ngày đều đưa ra yêu cầu, còn nhấn mạnh Chu Tử phải tự làm. Bởi vì đuối lý, Chu Tử đành chịu mệt nhọc, mỗi ngày thay đổi món ăn đa dạng cho Triệu Trinh, hơn nữa vì nghĩ cho sức khỏe của Triệu Trinh, còn để hắn ăn thật nhiều bữa.

Chưa được vài ngày, Triệu Trinh đã khôi phục như cũ, mặc nho bào Chu Tử chuẩn bị cho hắn, chỉ cần không mở miệng nói chuyện, thật sự là một công tử cao quý tác phong nhanh nhẹn trong thời đại hỗn loạn.

Đến ngày bảy tháng chín, Chu Tử thật sự quá nhớ Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ, liền thay đổi biện pháp dụ dỗ Triệu Trinh trở về vương phủ.

Thật ra bấy giờ Triệu Trinh vốn đã chuẩn bị trở về vương phủ, nhưng hắn lại không nói rõ, còn nêu rất nhiều điều kiện, ép Chu Tử ký không ít điều ước bất bình đẳng, rồi mới ỡm ờ theo Chu Tử trở về.

Cao Thái phi thấy Triệu Trinh và Chu Tử thân mật trở về cùng nhau, vẻ mặt cũng không khỏi tươi cười.

Mấy ngày không gặp, màn thầu nhỏ dường như lớn lên không ít, đã bắt đầu thử lật thân thể mập mạp ở trên giường.

https://thuviensach.vn

Nhìn màn thầu nhỏ trắng trắng mềm mềm uốn qua uốn lại lật thân thể mập mạp của bé ở trên giường, Chu Tử cực kỳ vui mừng, cũng không để ý đến Triệu Trinh nữa, đặt Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ song song trên giường La Hán, sau đó dùng tay đẩy màn thầu nhỏ, khiến màn thầu nhỏ lật qua; sau khi màn thầu nhỏ lật qua, nàng lại trêu đùa Bánh Bao nhỏ, Bánh Bao nhỏ mừng rỡ cười "Ha ha ha" không ngừng, cũng lật theo đệ đệ.

Bởi vì độc chiếm Chu Tử mấy ngày, cảm thấy hài lòng, Triệu Trinh cũng không tranh giành tình cảm với con trai nữa, ngồi uống trà với mẫu thân, nhìn Chu Tử chơi đùa cùng hai đứa con trai, trong lòng rất là khoan khoái.

Sau khi ăn bữa trưa xong, màn thầu nhỏ theo nhũ nương Hồng Mai đi ngủ trưa.

Chu Tử cũng dỗ Bánh Bao nhỏ ngủ, sau đó hai vợ chồng mới trở về Diên Hi cư.

Lúc Triệu Trinh cùng Chu Tử mới vừa ngồi vào chỗ của mình ở chánh đường Diên Hi cư, Trần Bình đã tới bẩm báo, nói Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Hàn Tử Xuyên đã trở về, đang chờ đợi trong thư phòng bên ngoài!

Triệu Trinh nghe vậy, lập tức nói với Chu Tử: "E là đại cữu và tứ cữu đã tới, một lát mẫu thân sẽ sai người tới gọi nàng, nàng nghe mẫu thân an bài là được!"

"Đại cữu lão gia và tứ cữu lão gia tới?" Chu Tử có chút tò mò hỏi, "Có chuyện gì sao?"

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, nói: "Nói ra rất dài dòng. . . . . Ta nói cho nàng vậy!"

Nếu là trước kia, hắn sẽ lười phải nói với Chu Tử nhiều như vậy, nhưng trải qua sóng gió lần này, Triệu Trinh cũng nhận thức được tầm quan trọng

https://thuviensach.vn

của việc trao đổi rõ ràng giữa phu thê. Hắn bắt đầu nói từ chỗ mình ra lệnh đánh Cao Liễn, nói đến oán hận của Cao Tứ phu nhân, nói đến việc băng huyết của Chu Tử lúc sinh Triệu Sam, cũng nói mình đã chỉ thị cho Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân tiến hành trả thù Cao Tứ phu nhân.

Chu Tử nghe Triệu Trinh nói xong nguyên nhân hậu quả, tâm tình vô cùng phức tạp. Nàng tựa sát vào trong ngực Triệu Trinh, thật lâu không nói gì.

Có lúc, ngươi thậm chí không hề làm gì, cũng sẽ khiến người khác hận ngươi. Loại cảm nhận chân tình khi bị trúng tên này thật không dễ chịu.

Suy nghĩ trong chốc lát, Chu Tử mới nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì sau khi Cao Liễn vào cung, nếu chịu giấu tài, cũng sẽ không có chuyện gì, dù sao tiên hoàng cũng có nhiều Phi tần như vậy. . . . . ."

Nói xong, nàng lại nói: "Cao Liễn còn nhỏ như vậy, aizz. . . . . ."

Triệu Trinh yên lặng thật sâu.

Hắn vẫn không cảm thấy mình làm sai, chỉ là lần này lại liên lụy tới Chu Tử, khiến kẻ luôn luôn xem nhẹ mọi thứ như hắn cũng khó có thể bình tĩnh.

Sau khi thông báo cho Chu Tử xong, Triệu Trinh liền rời Diên Hi cư đến thư phòng bên ngoài.

Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Hàn Tử Xuyên theo sau đuôi thuyền lớn Cao phủ trở về.

Nghe bọn họ báo lại, trong lòng Triệu Trinh cực kỳ hài lòng, hiệu quả mà hắn muốn chính là khiến Cao Tứ phu nhân muốn chết cũng không thể vui vui vẻ vẻ mà chết, chính là từng nhát dao cắt thịt, để bà ta nếm hết khổ sở, chịu hết mọi hành hạ tinh thần, muốn chết lại không xong. Hiện tại, mẫu thân nhất định sẽ giữ Cao Liễn lại Nam Cương, như vậy cũng tốt, để mỗi

https://thuviensach.vn

lần tiện nhân kia nghĩ đến nữ nhi ở trong tay kẻ thù, lòng liền đau như cắt, điều này càng hay hơn!

Con ngươi hắn lành lạnh quét qua Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Hàn Tử Xuyên, lúc này mới dặn dò bọn họ: "Các ngươi đến biệt viện ngoài thành trước đi, cũng phải tham dự hành động ngày đó nữa! Đợi chuyện này kết thúc, mới nghỉ ngơi hoàn toàn được!"

Ba người Phàn Duy Bân cáo từ lui xuống.

Triệu Trinh biết rất nhanh mẫu thân sẽ phái người tới gọi hắn, cho nên ra lệnh cho Trần Bình pha một ly trà xanh, vừa nghĩ tới kế hoạch vào tiết Cửu trùng, vừa thưởng thức trà.

Chưa tới một khắc, Trần Hỉ đã đưa nữ quan Hoàng Oanh bên cạnh Cao Thái phi tới.

"Bái kiến Vương Gia, Đại cữu lão gia, Đại cữu phu nhân cùng tứ cữu lão gia, tứ cữu phu nhân tới, Thái phi nương nương mời Vương Gia qua!" Hoàng Oanh nhún người hành lễ.

Nghe Hoàng Oanh bẩm báo, Triệu Trinh im lặng, sau đó nói: "Chuyện này cứ để Thái phi quyết định đi, không cần cố ý tới bẩm báo ta!"

Sau khi đám người Cao đại, Cao Tứ đến Nhuận Dương, trên đường đã thương lượng xong, đi gặp Cao Thái phi trước.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Cao Thái phi cũng không còn lời nào để nói.

Thật lâu sau, Cao Thái phi mới nói: "Chuyện này phải hỏi Vương Gia!"

Bà gọi Triệu Trinh không phải là cách gọi "Trinh nhi" hoặc "A Trinh" thân mật khi gặp gỡ lui tới cùng thân thích, mà gọi là "Vương Gia". Cao đại

https://thuviensach.vn

Cao tứ nhìn muội muội, nghe ra ẩn ý trong đó, cũng không thể trách, nghĩ rằng cứ tỏ rõ thành ý trước rồi hãy nói.

Rất nhanh Hoàng Oanh đã trở lại, mang ý của Triệu Trinh đến —— "Chuyện này cứ để Thái phi quyết định, không cần cố ý tới bẩm báo ta".

Lúc này Cao Thái phi đã lệnh cho Nhũ Yến mời Chu Tử tới, Chu Tử cũng "Vậy cứ theo lời mẫu thân dặn dò, con dâu không dám không theo."

Lần này tư thế của Cao phủ bày rất thấp, Cao Đại lão gia cùng Cao Tứ lão gia quả thực tỏ vẻ đến chịu đòn nhận tội, ngay cả Cao Đại phu nhân luôn luôn ngạo mạn, lần này cũng hiếm thấy mà cúi cái đầu cao ngạo xuống —— dù sao Cao Tứ phu nhân cũng có lỗi trước.

Cao Đại lão gia giao Cao Tứ phu nhân và hưu thư cho Cao Thái phi, sau đó yên lặng chờ Cao Thái phi xử lí.

Cao Thái phi nhìn lướt qua Cao Tứ phu nhân bị bịt miệng trói tay chân ném ở phía dưới, nhớ tới tội bà ta đã gây, có tâm tư muốn giết chết Cao Tứ phu nhân, nhưng khi nhìn Chu Tử kính cẩn đứng yên một bên, bà thay đổi chủ ý, cứ theo sắp xếp của Triệu Trinh đi, để Cao Tứ phu nhân kéo dài hơi tàn mà sống, nhìn Tứ ca yêu chìu nữ nhân khác, sinh con dưỡng cái cùng nữ nhân khác, e rằng việc này còn tàn nhẫn hơn giết chết bà ta!

Đối với Cao Liễn, Cao Thái phi lại ôm một chút áy náy.

Hôm nay đến trình độ như vậy, cho dù thế nào Cao Liễn cũng không thể lộ diện công khai nữa.

Bà và Chu Tử thương lượng một chút, cuối cùng sắp xếp cho Cao Liễn vào tòa tiểu trúc Thính Đào ở góc đông bắc nhất của phủ Nam An vương, phái mấy ma ma cùng nha hoàn đắc lực của mình đi hầu hạ nàng ta.

https://thuviensach.vn

Cao Đại lão gia cùng Cao Tứ lão gia bề bộn công vụ, không ở lại Nam Cương, suốt đêm rời đi. Dĩ nhiên, Cao Tứ phu nhân đã bị hưu cũng bị Cao Đại phu nhân dẫn trở về theo —— là sau đó, bà đã bị Cao Đại phu nhân trông chừng như kẻ địch rồi!

Phủ Nam An vương tạm thời khôi phục vẻ yên bình.

Ngày tám tháng chín, phủ Nam An vương truyền ra tin tức Chu Vương phi ngẫu nhiên bị nhiễm bệnh nhẹ không thể tham dự Tế Tự ở núi Ngọc.

Vào tiết Cửu trùng, Nam An vương từ biệt viện lên đường, mang theo quần thần Nam Cương du ngoạn sơn thuỷ ở núi Ngọc, tiến hành đại điển Tế Tự.

Ngày hôm đó, phủ Nam An vương nhìn như nghiêm trang yên tĩnh, trên thực tế ám vệ nghiêm mật bảo vệ trong ngoài vương phủ.

Ăn trưa xong, Cao Thái phi đưa Bánh Bao nhỏ đi ngủ, màn thầu nhỏ cũng theo nhũ nương ngủ trưa.

Chu Tử không ngủ, nàng đứng ngồi không yên, mới vừa ngồi trên ghế một lát, lại đứng lên.

Bước qua bước lại trong chốc lát, Chu Tử vội vàng dặn dò Thanh Thủy: "Đến cửa phòng Trị sự xem thử, hỏi Triệu Hùng một chút xem có tin tức của Vương Gia chưa!"

Rất nhanh Triệu Hùng đã tới, bẩm báo: "Khắp thành Nhuận Dương đã giới nghiêm, võ sĩ, tinh vệ cùng kỵ binh dũng mãnh ở biệt viện Vân Trạch đã vây quanh núi Ngọc!"

Chu Tử âm thầm nắm chặt quả đấm, tận lực giữ cho mình bình tĩnh, dặn dò Triệu Hùng: "Tiếp tục chú ý tin tức bên kia, có chuyện gì cũng nhất định phải tới đây bẩm báo!"

https://thuviensach.vn

"Dạ." Triệu Hùng lui xuống. Triệu Phúc, Triệu Phú, Liễu Liên thậm chí Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Hàn Tử Xuyên vừa trở về, cũng cải trang giả dạng đi theo Vương Gia đến núi Ngọc Tế Tự rồi.

Vương Gia chỉ để mình hắn và Triệu Tráng lại, lệnh cho hai người họ chỉ huy ám vệ bảo vệ Cao Thái phi, Chu Vương phi, tiểu Thế tử cùng Nhị công tử, trách nhiệm trên vai hai người bọn họ cũng thật trọng đại.

Lúc tối, Triệu Hùng lại tới.

Cao Thái phi đang nhìn nhóm người Nhũ Yến chơi đùa cùng tiểu thế tử, Chu Tử nhân cơ hội đi ra ngoài gặp Triệu Hùng.

Triệu Hùng lộ sắc mặt vui mừng: "Bẩm vương phi, Vương Gia bày Thiên La Địa Võng, đã bắt được thủ phạm Trúc Hoành, bắt được bốn mươi lăm tòng phạm, chết ——"

Hắn nghĩ tới đối tượng mình đang nói chuyện là Chu Vương phi nhu nhược, vội đổi nội dung nói tiếp: "Hiện giờ kỵ binh dũng mãnh cùng Tinh Vệ đang lùng bắt khắp thành!"

Đêm này ở thành Nhuận Dương, nhất định là một đêm không ngủ.

Ngày mười tháng chín, cuộc lùng bắt lớn đã kết thúc, Triệu Trinh vẫn ở lại biệt viện ngoài thành, tinh vệ dưới trướng hắn suốt đêm tra khảo thích khách bị bắt.

Ngày mười một tháng chín, dân chúng khắp thành đều biết, Nam An vương lấy bản thân làm mồi, bày Thiên La Địa Võng, dụ tập đoàn sát thủ của Đông Khu quốc cùng Ô Thổ quốc tới, tiêu diệt toàn bộ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 133: Rời Nhuận Dương, Bắt Đầu Cuộc Phiêu Lưu

Ngày mười hai tháng chín, sự kiện Tế Tự ở núi Ngọc chấm dứt, Triệu Trinh tiến hành ban thưởng cho những thuộc hạ lập được chiến công trong sự kiện lần này, sau đó cử hành bữa tiệc Mừng công ở Vọng Giang lâu bên bờ Vận hà. Triệu Trinh luôn không quá hòa nhập vào loại trường hợp cực kỳ náo nhiệt này, có hắn trấn giữ, trường hợp náo nhiệt hơn nữa cũng lập tức trở nên trang nghiêm, mỗi người đều chỉnh đốn thân thể ngồi nghiêm chỉnh, ngay cả người khôi hài như Phàn Duy Bân cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, không dám phóng túng quá mức.

Tế tự trên núi Ngọc lần này Triệu Trinh đã chuẩn bị thật lâu, kỵ binh dũng mãnh, ám vệ cùng Tinh Vệ dưới trướng hắn đã dò la khắp ba nước Đại Kim, Ô Thổ và Đông Khu quốc, vì phục kích thành công mà lập được công lao hiển hách, Triệu Trinh quyết tâm để bọn hắn buông lỏng một chút.

Hắn hướng mọi người mời trước ba chén rượu.

Sau ba chén rượu, khuôn mặt trắng nõn của Triệu Trinh ửng đỏ, khuôn mặt luôn không lộ vẻ gì cũng cố gắng buông lỏng, nặn ra nụ cười nhẹ.

Triệu Trinh lấy cớ cảm thấy say, ra nhã gian ở lầu ba nghỉ ngơi.

Nam An vương Gia vừa vào nhã gian, những cấp dưới này của hắn liền bắt đầu mừng rỡ —— trên căn bản đều là thanh niên chưa quá ba mươi tuổi, dĩ nhiên sẽ ưa thích náo nhiệt!

Ban đầu ở lầu ba này bọn họ vẫn chỉ mời rượu lẫn nhau, sau đó từng nhóm từng nhóm bắt đầu vây lấy hai người Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử

https://thuviensach.vn

Xuân.

Hàn Tử Xuyên ngồi ở trên cao, trong tay cầm một chung rượu màu xanh ngọc, mỉm cười nhìn náo nhiệt trước mắt. Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân luôn luôn thân thiết ‘Tiêu bất ly Mạnh’, không ngờ hai người này lại vì nữ nhân mà đánh một trận.

Trước ngày tiến hành cuộc lùng bắt lớn khắp thành, Phàn Duy Bân vừa gặp đã yêu một vị cô nương bán trà ở ngõ Hạnh Hoa phía thành Tây.

Buổi sáng hôm sau, tranh thủ lúc rảnh rỗi, hắn mời một bà mối đến ngõ Hạnh Hoa vun vào giúp mình, khi đã bàn bạc thật tốt với mẫu thân của cô nương bán trà, hắn liền mang theo bạn tốt Bạch Tử Xuân đến giúp hắn xem mặt.

Ai ngờ bộ dạng Bạch Tử Xuân phong lưu tuấn tú, vừa đến quán trà ngồi xuống, cô nương bán trà cứ một lát lại nhìn lén hắn một cái, lộ vẻ thẹn thùng e lệ, lại lạnh nhạt với Phàn Duy Bân cao lớn oai hùng.

Bạch Tử Xuân tùy tùy tiện tiện ngồi đó, thấy cô nương bán trà nhìn mình, ánh mắt cũng nhìn sang người ta, cô nương bán trà bắt gặp, mặt đỏ tới mang tai xấu hổ cúi đầu.

Phàn Duy Bân giận dữ, lôi Bạch Tử Xuân sải bước rời đi.

Hôn sự của Phàn Duy Bân cùng cô nương bán trà đương nhiên cũng không được nhắc đến.

Vì báo mối hận bị cướp vợ, đêm hôm qua Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân đã nghiêm túc chăm chỉ đánh một trận, hôm nay trên mặt hai người đều bị thương!

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vốn ngồi ở lầu hai, bọn họ luôn thích trêu chọc đùa giỡn, liền vừa uống rượu, vừa ngươi một lời ta một câu ngồi

https://thuviensach.vn

cùng bàn với mọi người thêm thắt kể lể mấy truyện cười.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đang nói hăng say, không biết chợt nhìn thấy gì, thái độ đột nhiên ngưng lại, Hứa Văn Cử giữ vững trạng thái há mồm nói chuyện, Hầu Lâm Sinh giữ vững bộ dạng cười bỉ ổi.

Mọi người ngồi cùng bàn vừa nhìn, lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì —— Liễu Liên - Liễu đại mỹ nam toàn thân áo đen mặt ửng hồng như hoa đào, một tay cầm bầu rượu, một tay xách chung rượu sải bước đi tới.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh giống như chuột gặp phải mèo, nơm nớp lo sợ đứng lên, vẻ mặt đau khổ nhận lấy chung rượu Liễu Liên rót, uống một hơi cạn sạch.

Bọn họ uống xong một chung, Liễu Liên liền rót cho bọn họ một chung.

Bọn họ cạn sạch từng chung, Liễu Liên cũng rót không ngừng.

Lúc Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh mới gặp, cảm thấy Liễu Liên xinh đẹp, không nhịn được cười cợt một phen, nhưng bây giờ cảm thấy Liễu Liên này thật sự là một trái ớt đỏ có gai một hạt tiêu nóng bỏng miệng, tránh cũng tránh không khỏi.

Lúc uống đến chung thứ hai mươi, đôi mắt hoa đào của Liễu Liên híp lại, không có ý tốt cười nói: "Về sau huynh đệ thường lui tới vương phủ, làm phiền hai vị ca ca rồi!"

Cho dù Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đã uống đến chóng mặt, nghe vậy cũng không khỏi run rẩy cả người.

Liễu Liên càng vui vẻ hơn, thân thể nghiêng về phía trước nhỏ giọng nói: "Chờ chút nữa Vương Gia về phủ, huynh đệ sẽ để hai vị chơi đùa cho đã!"

Người ngồi cùng bàn liền hiểu ý của Liễu Liên, đều cười ha hả.

https://thuviensach.vn

Quả thật, cũng không lâu sau, Vương Gia liền mang theo Bình An Hỷ Nhạc và Triệu Tráng rời đi.

Liễu Liên đứng ở cửa sổ lầu hai trông chừng, đợi đoàn người Vương Gia cưỡi ngựa đi xa, vội gọi Triệu Phúc: "Triệu Phúc!"

Người bạn thân thiết của phụ nữ - Triệu Phúc cười đáp lại, ra dấu tay, nhóm mỹ nhân đã sớm chờ bên ngoài lập tức từ cửa sau rộng mở tràn vào.

Liễu Liên đã sớm nói trước với Triệu Phúc, chọn bốn vị Mỹ Nhân lả lơi nhất, chỉ vào Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, nói: "Phục vụ hai vị này thật tốt, sau đó đại gia ta sẽ thưởng thật hậu!"

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh hai mặt nhìn nhau, ánh mắt vừa nhanh chóng chạm nhau liền trương khuôn mặt tươi cười, tiếp tục lớn tiếng cười giỡn cùng mọi người.

Triệu Trinh biết mình ở đây, những người này sẽ không thoải mái, cho nên hắn ra nhã gian nghỉ ngơi một lát, rất nhanh liền mang theo bốn huynh đệ Bình An Hỷ Nhạc cùng Triệu Tráng rời đi.

Đoàn người Triệu Trinh cưỡi ngựa đi không bao xa, liền nghe tiếng vó ngựa "đát đát đát đát" phía sau truyền đến, Trần Bình Trần An nhanh chóng chắn trước người Vương Gia, Triệu Hùng quay ngược đầu ngựa nghênh đón.

Thì ra là Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh.

Không biết hai vị này trốn ra thế nào mà cực kỳ nhếch nhác.

Vạt áo nho bào của Hầu Lâm Sinh bị giật ra, trung y bên trong đều lộ ra ngoài; trên mặt trắng nõn của Hứa Văn Cử bị hôn thành từng lớp dấu môi anh đào đỏ mọng, nhìn vô cùng tức cười.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Triệu Trinh biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trên mặt không lộ vẻ gì. Hắn nói lời ít ý nhiều: "Cùng đi đi!"

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vội giục ngựa chạy tới.

Trần Bình tương đối thật thà, dùng ngón tay chỉ vạt áo trước bị giật của Hầu Lâm Sinh cùng gương mặt bị in son của Hứa Văn Cử.

Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử vốn chạy trối chết, sao có thể để ý nhiều như vậy, bị chỉ ra cũng chỉ lúng túng cười một tiếng, biết mình đã bêu xấu trước mặt Vương Gia.

Chỉ là ở trước mặt vương gia, xưa nay tự tôn của bọn họ cũng không có gì đáng nói, cho nên cũng vẫn mặt dày làm ra vẻ nhẹ nhàng thản nhiên, nói chuyện vào kinh yết kiến cuối năm nay với Vương Gia.

Thời gian trôi đi, tháng Chín trôi qua rất nhanh.

Vào tháng Mười, Ngân Linh cùng Triệu Tráng thành thân.

Chu Tử đưa cho Ngân Linh một rương hồi môn thật nặng, Triệu Trinh tặng một tiểu viện ở hẻm nhỏ phía sau phủ Nam An vương cho Triệu Tráng. Hai vợ chồng liền chuẩn bị tân phòng ở đây.

Sau khi thành thân, Triệu Tráng vẫn phụ trách ám vệ của vương phủ, mà ban ngày Ngân Linh vẫn đến vương phủ đi theo Chu Tử, buổi tối hai vợ chồng mới về nhà mình.

Sau khi vào tháng mười một, thời tiết càng ngày càng lạnh, ngoại viện của phủ Nam An vương vẫn náo nhiệt như cũ.

Đám người Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh cùng Hàn Tử Xuyên vốn ở trong thiên viện tại thư phòng bên ngoài của Triệu Trinh, sau khi Liễu Liên

https://thuviensach.vn

dọn vào, Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân thua trời một vạn không bằng thua bạn một phân, cũng theo sát vào theo.

Toàn bộ thư phòng bên ngoài liền vô cùng huyên náo, mỗi ngày đều gà bay chó sủa.

Triệu Trinh phiền chết đi được, trong lòng có tính toán đưa Chu Tử ra ngoài du ngoạn. Hắn và Chu Tử vừa thương lượng, hai vợ chồng liền ăn nhịp với nhau.

Bởi vì Hàn Tử Xuyên trở về, ngày ngày Bánh Bao nhỏ đều đi theo Hàn Tử Xuyên, trong khoảng thời gian này không thèm dính vào Chu Tử nữa, màn thầu nhỏ đã biết ngồi, ngày ngày ngồi trong xe đẩy nhỏ, cùng tổ mẫu đi thám hiểm vương phủ, mặc dù gầy đi một chút, tuy nhiên lại khỏe mạnh hơn.

Chu Tử rất nguyện ý theo Triệu Trinh ra ngoài chơi một chút, thuận tiện thăm muội muội ở Kim kinh, lại đến thăm mẫu thân và đệ đệ ở núi Vân Mông.

Triệu Trinh lệnh cho Trần Bình cầm bản đồ của mình trong thư phòng bên ngoài tới, sau đó cùng Chu Tử nghiên cứu nửa ngày, rốt cuộc xác định hành trình.

Chu Tử cảm thấy mình không hiểu những thứ này, tất cả đều nghe theo Triệu Trinh.

Hành trình Triệu Trinh định ra vô cùng rõ ràng, bọn họ đến Kim kinh yết kiến Hoàng đế cùng Thái hậu trước; ở Kim kinh hết cái tết, từ Kim kinh lên đường, đi theo hướng Đông Bắc, tiến về phía Độc huyện phủ Uyển Châu; dừng lại Độc huyện mấy ngày, tiếp tục đi theo hướng Đông Bắc, đến núi Vân Mông tiếp giáp biên giới Đại Kim và Ô Thổ, thăm mẫu thân và đệ đệ Chu Tử một chút; rời núi Vân Mông, hai vợ chồng tiếp tục đi về phía trước, tiến vào Ô Thổ quốc; lại từ Ô Thổ theo hướng nam, trực tiếp tiến vào Đông

https://thuviensach.vn

Khu quốc; cuối cùng, từ Đông Khu quốc bọn họ trực tiếp trở về Nhuận Dương.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh vẽ tuyến đường lên bản đồ, mặc dù cảm thấy hành trình này rất mạo hiểm, nhưng cũng cảm thấy rất kích thích, nàng không ức chế được kích động trong lòng, bắt đầu tính toán chuẩn bị đồ đạc mình cần.

Mùng sáu tháng mười một, Nam An vương Triệu Trinh mang theo Chu Vương phi lên thuyền lớn ở bến tàu Vận hà, lên đường vào kinh yết kiến Hoàng đế.

Trên thực tế, sau khi thuyền lớn của phủ Nam An vương xuất phát không bao lâu, Chu Tử cùng Triệu Trinh liền cải trang, thừa dịp ban đêm tối trời mang theo Ngân Linh, Triệu Tráng cùng Liễu Liên xuống thuyền ở Tô Dương, bắt đầu hành trình mạo hiểm của bọn họ.

Tác giả có lời muốn nói: hôm qua tiện tay, xem lại mấy chương trước, kết quả nhìn thấy đăng ở rất nhiều nơi, Mạc Mạc giận đến mức cả ngày không viết được một chữ, nửa đêm, thiếu chút là viết luôn đoạn kết.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 134: Ngủ Ở Trạm Dịch, Trải Nghiệm Hoàn Toàn Mới

Tháng mười một, Thành Kim Kinh lạnh hơn Nam Cương nhiều, sáng sớm thức dậy, sẽ phát hiện mặt nước ngoài phòng đã đóng một lớp băng mỏng, mãi cho đến buổi trưa, dưới sự chiếu rọi yếu ớt của mặt trời, lớp băng mỏng mới có thể từ từ tan ra. Đêm khuya hôm đó, trong thư phòng bên trong của chánh viện phủ Cao thừa tướng, dưới bao bọc của đèn lồng thủy tinh hoa lệ, mấy cây nến trắng như tuyết lớn bằng cổ tay người trưởng thành đang hừng hực cháy sáng, bởi vì không sợ gió, cho nên cửa sổ thư phòng mở rộng, Cao lão Thừa Tướng mặc áo làm việc nhà bằng vải gấm màu xám, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn mặt hồ đã đóng băng ngoài cửa sổ, trên mặt mang nét u sầu.

Cao Đại lão gia đứng sau lưng lão, lo âu nhìn bóng lưng Lão Phụ.

Hồi lâu, Cao Đại lão gia mới nói: "Phụ thân, trong triều hai phe Hà Nguyên và Lâm Hiếu Từ mạnh mẽ tranh nhau, không bằng chúng ta yên lặng theo dõi biến hóa, làm ngư ông đắc lợi. . . . . ."

Cao lão Thừa Tướng thở dài nói: "A Trinh có nói trong thư, ‘giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang là người biết thời thế’. Ý của hắn là muốn chúng ta giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, không làm một nhà nắm quyền nữa, mà phải xây dựng cục diện chân vạc ba cánh cùng Hà Nguyên, Lâm Hiếu Từ, chú trọng duy trì thăng bằng tất cả thế lực trong triều."

Cao Đại lão gia không nói.

https://thuviensach.vn

Trước kia khi Triệu Trinh mười hai tuổi, là cháu của hắn, là đối tượng Cao phủ bồi dưỡng.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, quan hệ của Cao phủ cùng Nam An vương Triệu Trinh đã hoàn toàn đảo lộn, đã hoàn toàn biến thành cục diện Cao phủ lệ thuộc vào Nam An vương Triệu Trinh.

Hiện tại, Nam An vương có yêu cầu mới với bọn họ.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, bọn họ đã một nhà nắm quyền quá lâu, cho nên Nam An vương cần thay đổi, cần rót lực lượng mới vào trong triều, tạo thành thế cân bằng mới.

Hắn suy tư hồi lâu, cuối cùng nói: "Phụ thân, không bằng thương lượng với muội muội một chút, tiến hành kết thân ——"

"Không nên có chủ ý này!" Cao lão Thừa Tướng cắt đứt lời trưởng tử, "A Trinh ghét nhất là dùng kết thân để trói buộc hắn, hơn nữa hắn thật sự yêu thương Chu Vương phi của hắn, vì nàng, thậm chí A Trinh còn trợ giúp Chu Thái hậu lên ngôi. . . . . ."

Cao Đại lão gia nhớ tới kết quả của Tứ đệ muội, bèn không nói ra ý tưởng muốn giết chết Chu Vương phi.

Chỉ là, người của Cao phủ không làm, không có nghĩa người khác sẽ không làm.

Cha con bọn họ yên lặng theo dõi diễn biến là được rồi.

Cuối cùng, Cao lão Thừa Tướng trầm giọng nói: "Nếu giám quốc đại nhân bảo Cao phủ chúng ta lui, vậy chúng ta liền lui về phía sau một bước!"

https://thuviensach.vn

Bên trong chánh điện Thanh Vân Điện của hoàng cung Kim kinh, cũng đèn đuốc sáng rỡ.

Chu Thái hậu trẻ tuổi cầm trong tay một quyển sách sử, đang ngồi trước bàn đọc sách, im ắng đọc dưới ánh nến sáng ngời.

Giả trang thành Đại Thái giám Tiền Liễu Đức - Từ Liên Ba lẳng lặng đứng một bên, tầm mắt buông xuống, không nói một lời.

Mặc dù Chu Thái hậu có thể tự đọc sách, nhưng những chữ nàng biết, đều do khi còn bé tỷ tỷ Chu Tử theo học tỷ tỷ nhà thầy đồ hàng xóm, về dạy lại cho nàng, tiểu thuyết bình thường gì đó, đều có thể đọc hiểu, chỉ là xem sách sử, lại có rất nhiều chỗ đọc không ra.

Lục Hà không biết một chữ, còn không bằng nàng!

Chu Bích xem một lát, không khỏi ngẩng đầu lên thở dài: nếu có tỷ tỷ ở đây thì tốt, chữ mà mình có chút không biết thì có thể hỏi tỷ tỷ, chỗ không hiểu gì cũng có thể hỏi tỷ tỷ, khi còn bé tỷ tỷ học chữ rất thông minh.

Buổi tối mỗi ngày, Từ Liên Ba học cùng Chu Thái hậu đến đêm khuya, tự nhiên hiểu được Chu Thái hậu đang gặp phải chữ không biết hoặc đoạn không hiểu.

Hắn biết, nhưng hắn không muốn nói.

Lúc này Từ Liên Ba đang hóa trang thành bộ dạng Tiền Liễu Đức trắng nõn tuấn tú tô thêm chút son phấn, thậm chí trên đôi mắt đẹp còn vẽ viền mắt, đuôi mắt nhếch lên. Sóng mắt lưu chuyển, hắn thấy Chu Thái hậu đang cầm《 Tam Quốc Chí 》trong tay, Thái hậu đang lật tới《Truyền kỳ về Phí Y》.

Hắn nhớ vừa rồi Chu Thái hậu còn đang xem《Truyền kỳ về Đặng Chi》.

https://thuviensach.vn

Chu Thái hậu ngây ngẩn một hồi, chợt nhớ ra vị "Tiền Liễu Đức" này là thân tín của tỷ phu, chắc phải biết chữ. Nàng hơi nghiêng mặt, liếc Từ Liên Ba một cái, nào ngờ Từ Liên Ba cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, lông mi Từ Liên Ba chớp một cái, sóng mắt lưu chuyển, như không có việc gì mà dời đi, Chu Bích lại có chút mặt đỏ tim đập.

Nàng không nhìn Từ Liên Ba nữa, chỉ cầm sách tiếp tục đọc. Nhưng đọc nửa ngày, lại chẳng tiếp thu được gì.

Chu Bích không khỏi tự khi dễ mình.

Không ai biết, ngay cả Lục Hà cũng không biết, sau khi Chu Bích bị tổ mẫu bán đi, rốt cuộc nàng đã trải qua những việc gì.

Nếu như không dứt khoát, nếu như không quyết đoán, hiện tại nàng cũng không thể ngồi ở đây, e rằng đã trở thành một bộ xương trắng vô danh rửa nát nơi đáy cốc.

Chu Bích im lặng cười cười, mắt to rất giống Chu Tử nhìn khoảng không trong cung điện, cất giọng lành lạnh: "Đây là truyền kỳ phí gì?"

Từ Liên Ba khiêm tốn cúi đầu, kính cẩn lên tiếng: "Bẩm thái hậu nương nương, là truyền kỳ về Phí Y (yi)."

Chu Bích nói tiếp: "Xem 《Truyền kỳ về Đặng Chi》 và 《Truyền kỳ về Phí Y》, ngươi biết ta thích nhân vật nào nhất không?"

Đầu Từ Liên Ba vẫn cúi thấp, giọng nói càng thêm kính cẩn: "Nô tài không biết."

Chu Bích cười cười: "Là Tôn Quyền. Ngươi xem, hắn gặp Đặng Chi khen Đặng Chi, gặp Phí Y khen Phí Y, hay thật đấy!"

https://thuviensach.vn

Chu Bích đặt sách xuống, đứng dậy, đi tới trước mặt Từ Liên Ba, đưa tay nâng cằm hắn lên —— mặc dù vóc dáng Từ Liên Ba không thấp, nhưng cong lưng cúi đầu, lại dễ dàng bị Chu Bích chạm đến cằm.

Cằm của hắn bị Chu Bích nhẹ nhàng nâng lên.

Chu Bích nhìn hắn, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy trêu tức, so với bộ dạng đoan trang cứng nhắc thường ngày của Chu Thái hậu, giống như biến thành một người khác: "Ngay cả vua một nước như Tôn Quyền cũng biết nói lời dễ nghe, nói mấy lời dễ nghe cũng không tốn bạc, sao ngươi không nói với ta mấy câu để ta vui vẻ một chút vậy?"

Võ công của Từ Liên Ba cực cao, trong nháy mắt hắn chuyển qua chỗ khác, chuyển động khó có thể nhận ra mà lui về phía sau nửa bước, liền thoát khỏi tay Chu Bích.

Giọng nói của hắn vẫn kính cẩn như cũ: "Nô tài không quên lời Vương Gia vương phi đã dặn dò."

Nghe hắn nhắc tới tỷ phu tỷ tỷ, kích động nổi lên nửa ngày của Chu Bích lập tức tan thành mây khói, nàng chậm rãi trở về trước bàn đọc sách, lại biến thành Chu Thái hậu đoan trang cứng nhắc.

"Tiền Liễu Đức, ngươi đọc 《Truyền kỳ về Phí Y》cho ta nghe đi!"

Nàng ném bản 《 Tam Quốc Chí 》kia tới, cũng không gọi là "Từ Liên Ba", mà gọi là "Tiền Liễu Đức".

Trong nháy mắt, giọng nói lành lạnh của Từ Liên Ba biến thành giọng khàn khàn của Tiền Liễu Đức, bắt đầu học: "Phí Y tên tự là Văn Vĩ. . . . . ."

Nơi màn trướng buông xuống sâu trong Thiên Điện sát vách Chánh điện, cố ý tạo nên một loại không khí mờ mờ tĩnh lặng, Hoàng đế còn tấm bé đang đắp chăn gấm ngủ rất say. Thủ lĩnh nữ quan Ngọc Hương ngồi trên

https://thuviensach.vn

một cái đệm ở ngoài màn, vừa may vá, vừa trông chừng tiểu hoàng đế đang ngủ.

Dường như nàng nghe được cuộc đối thoại ở sát vách, dường như lại không nghe được.

Lúc này, trên bến tàu bên bờ Vận hà ngoài thành Tô Dương ở phía bắc nhất của Nam Cương, một xe ngựa chậm rãi đi tới, chạy về phía bến tàu Hoa đào ngoài thành Tô Dương.

Xe hương bồ bốn ngựa kéo rất bình thường chở bốn người, rất nhanh dừng lại ở bến tàu Hoa đào. Mặc dù được gọi là bến tàu Hoa đào, thật ra thì chính là trạm dịch ngoài thành Tô Dương, bởi vì địa danh này có tên là bến tàu Hoa đào mà được gọi như thế.

Người phu xe đội mũ nỉ, dưới mũ nỉ là một khuôn mặt dễ nhìn —— mặt trắng nhỏ, mắt hoa đào, đôi môi đỏ tươi, khóe miệng nhếch lên, một đôi lúm đồng tiền lớn lúc ẩn lúc hiện, dường như lúc nào cũng ẩn chứa nụ cười đáng yêu.

Hắn rất linh hoạt từ trước xe nhảy xuống, đi tới bên cửa xe, chào một cái, nói: "Công tử, giờ đã muộn, cửa thành đã đóng, chúng ta nghỉ một đêm ở bến tàu Hoa đào thôi!"

Cửa xe bị người mở ra từ bên trong, một thư sinh mặc nho bào màu xanh dương từ bên trong bước ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú không có biểu cảm gì, hắn nhìn trạm dịch đèn đuốc sáng choang ồn ào náo nhiệt phía trước, gật đầu một cái.

Hắn sải trước đi về phía trước, phu xe phía sau vội nhảy lên xe ngựa, đánh xe chậm rãi đi theo sau hắn.

Cửa trạm dịch của bến tàu Hoa đào treo hai đèn lồng màu đỏ, đứng dưới đèn lồng là một nam tử áo xanh diện mạo bình thường tuổi chừng hai mươi

https://thuviensach.vn

mốt hai mươi hai, hắn lẳng lặng đứng nghiêm, hình như đang chờ ai đó.

Thấy thư sinh áo lam sải bước đi tới, mặt hắn lộ vẻ vui mừng, nghênh đón: "Công tử, tiểu nhân đã bao một thượng viện!"

Thư sinh áo lam gật đầu một cái, đợi xe ngựa dừng hắn mới tiến đến mở cửa xe, chợt giang hai cánh tay.

Trong vầng sáng mông lung của đèn lồng màu đỏ, một phụ nhân còn trẻ xinh đẹp mắt to mặc áo màu xanh dương thêu hoa cùng váy lụa xếp màu trắng mỉm cười, trực tiếp nhảy xuống từ trên xe.

Thư sinh áo lam rất tuấn tú, thân thể thoạt nhìn cao gầy, không ngờ sức lực lại rất lớn, chỉ đơn giản dùng hai cánh tay liền vững vàng đỡ được tiểu phụ nhân xinh đẹp xem ra cũng không quá mảnh mai, xoay người một cái, nhẹ nhàng đặt nàng lên mặt đất, ngay sau đó liền đưa tay khoác lên tay tiểu phụ nhân xinh đẹp, sải bước đi vào trạm dịch.

Thanh niên áo xanh có diện mạo bình thường vội đi trước dẫn đường.

Trong xe ngựa lại chui ra một nha đầu áo xanh da sẫm màu lông mày nhỏ nhắn đôi mắt ti hí, thoạt nhìn gầy yếu, trong tay lại mang theo một túi hành trang cực lớn. Nàng vội đi theo sau lưng thư sinh áo lam và tiểu phụ nhân xinh đẹp, bước vào cửa chính của trạm dịch.

Phu xe điều khiển xe ngựa hương bồ chạy vào phần sân trong viện.

Tiểu nhị thấy vóc người hắn tựa như liễu, bộ dạng yếu ớt, vội vàng tiến lên nhiệt tình giúp một tay, lại bị hắn cự tuyệt.

Một mình hắn nhanh nhẹn thu dọn xe ngựa, sắp xếp chỗ cho bầy ngựa, cho ngựa ăn cỏ khô mang theo trên xe, rồi mới bước vào cửa.

https://thuviensach.vn

Tiền bao thượng viện khá đắc, vì vậy ngay cả trong sân cũng treo mấy cái đèn lồng,

Nha đầu áo xanh chỉ huy tiểu nhị đưa nước nóng tới, hầu hạ thư sinh áo lam và phụ nhân xinh đẹp rửa mặt xong, mới rửa mặt qua loa một chút.

Nam bộc áo xanh đã sớm chuẩn bị xong cơm tối, vội dặn dò người làm trong trạm dịch nhanh chóng đưa tới.

Đoàn người này chính là Triệu Trinh, Chu Tử, Liễu Liên cùng đôi vợ chồng mới cưới Triệu Tráng Ngân Linh.

Thật ra Chu Tử đã ăn cơm tối trên thuyền rồi, nhưng trải qua một đoạn đường lắc lư, đã lại đói bụng. Nàng ngồi trong nhà chính đã thu dọn rất sạch sẽ, cười hỏi Triệu Trinh: "Ngày mai dậy trễ một chút có được không?"

Triệu Trinh đưa tay vỗ vỗ lên mu bàn tay trắng nõn của nàng, gật đầu một cái.

Ngay lúc ấy, ba tiểu nhị và nam bộc áo xanh cùng bưng thức ăn tới, một tiểu nhị bưng một cái bếp bằng đồng chứa đầy than, một tiểu nhị bưng một cái khay lớn, phía trên xếp tám cái đĩa thật chỉnh tề, theo thứ tự là chút thịt dê cắt lát, rau cải trắng, nấm, cá cắt lát, một tiểu nhị bưng khay chứa các loại nước chấm cùng một mâm mì sợi, mà nô bộc áo xanh quả nhiên đang bưng cái khay chứa nồi lẩu cay uyên ương.

Đợi tiểu nhị dọn xong rời đi, lúc này Chu Tử mới cười nói: "Triệu Tráng thật lợi hại, sao có thể đoán được là ta muốn ăn lẩu?"

Triệu Tráng hóa trang thành nô bộc áo xanh đứng một bên cười nói: "Không phải tiểu nhân đoán việc như thần, là Công Tử biết bấm độn!"

Chu Tử nhìn Liễu Liên, Triệu Tráng và Ngân Linh vẫn đứng một bên, xắn tay áo lên, chuẩn bị hầu hạ mình và Triệu Trinh ăn khuya, vội nói: "Các

https://thuviensach.vn

ngươi không cần hầu hạ ở đây, nhanh đi ăn đi! Ta và công tử tự ăn là được!"

Đôi mắt hoa đào của Liễu Liên chợt lóe, nhìn về phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh gật đầu một cái.

Bấy giờ Liễu Liên mới cùng Triệu Tráng, Ngân Linh chào một cái, rời đi.

Tiểu nhị cũng đã dọn xong cho bọn họ một cái lẩu ở sát vách.

Sau khi thỏa thuê ăn no một bữa, mãi đến lúc rửa mặt xong, Chu Tử vẫn cảm thấy bụng còn rất căng. Nàng bê cái bụng hơi nhô ra đi tới đi lui trong phòng ngủ nối liền với nhà chính, nghĩ rằng đi bộ một chút có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Triệu Trinh ăn cũng không nhiều, hắn ngồi bên giường, đang xem mấy phong thư Triệu Tráng vừa đưa tới.

Chu Tử đi bộ một lát, bước tới bên giường ngồi xuống bên cạnh Triệu Trinh. Nào ngờ đợi một hồi thật lâu, hình như Triệu Trinh đọc thư đến mê mẫn rồi, căn bản không để ý tới Chu Tử.

Chu Tử có chút buồn ngủ, nàng đứng dậy cởi quần áo và giày, kéo chăn chui vào —— ngay cả chăn gối và nệm giường đều là thứ Chu Tử thường dùng trong vương phủ do Ngân Linh lấy từ trong xe ra.

Trong chăn thật lạnh. Chu Tử mới vừa chui vào liền kêu một tiếng "Lạnh chết mất".

Triệu Trinh nghe vậy, buông thư trong tay, đến bồn kê trên kệ trước cửa sổ rửa tay rồi mới đi tới, cởi y phục thật nhanh.

Hắn búng nhẹ ngón tay, "Phù ——" một tiếng, ngọn nến bị dập tắt.

https://thuviensach.vn

Chu Tử rúc vào trong ngực Triệu Trinh, đặt cái chân lạnh lẽo của mình lên chân Triệu Trinh sưởi ấm.

Tay Triệu Trinh chậm rãi vuốt ve nàng.

Chu Tử lại trốn tới trốn lui: "Đừng mà, lạnh quá! Chờ ấm một chút rồi hãy nói!"

Triệu Trinh nghe vậy, kéo Chu Tử dán chặt hơn vào thân thể ấm áp của mình, muốn nàng ấm lên nhanh một chút.

Không đợi thân thể được Triệu Trinh sưởi ấm, Chu Tử liền tiến vào mộng đẹp.

Có Triệu Trinh tràn đầy ấm áp ở đây, rất nhanh chăn liền được sưởi ấm. Lúc Chu Tử đang ngủ say, hình như nghe được bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào huyên náo, vừa muốn cử động, Triệu Trinh liền ôm nàng, nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi!"

Chu Tử biết mình không cần quan tâm đến, tìm vị trí thoải mái hơn trong ngực Triệu Trinh, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 135: Gặp Mưu Sĩ, Ẩn Chứa Nguy Cơ

Triệu Trinh đợi Chu Tử ngủ say, mới vén một góc chăn ngồi dậy. Trước tiên, hắn kéo chăn ngay ngắn, bảo đảm khí lạnh không lọt vào, rồi mới bắt đầu đứng dậy mặc y phục.

Triệu Trinh cúi người hôn lên môi Chu Tử. Môi Chu Tử ấm nóng, mặt cũng ấm nóng. Triệu Trinh chạm vào, cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, nhích gần thêm một chút, lại hôn xuống.

Đang lúc ấy, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh Liễu Liên cố ý đè thấp: "Vương Gia!"

Triệu Trinh đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhỏ giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Liễu Liên nói: "Lại có người đến tìm nơi ngủ trọ, tự xưng là gia quyến của Lâm Hiếu Từ - Lâm Đại nhân, không hài lòng với phòng hảo hạng bên ngoài, muốn nhóm chúng ta cho các nàng vào viện."

Lâm Hiếu Từ? Triệu Trinh không hề nghĩ ngợi, nói: "Không cho vào! Nhanh chóng xử lý, không để họ quấy rầy vương phi nghỉ ngơi!"

"Dạ!" Liễu Liên khom người lui ra.

Lúc này Liễu Liên một thân áo đen, vóc người có vẻ cao gầy, một thanh nhuyễn đao màu đen giả làm đai lưng ôm quấn lấy eo, hắn chắp tay đứng trước cửa thượng viện, nhìn mấy nam bộc mặc áo gấm thái độ phách lối đứng trước mặt, trên mặt mang ý cười, lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện,

https://thuviensach.vn

nhưng trong đôi mắt hoa đào không chứa nụ cười: "Công tử nhà ta và thiếu phu nhân đã nghỉ ngơi, tuyệt đối không thể vào viện!"

Mấy nam bộc mặc áo gấm đại khái cũng đã ngang tàng thành thói, lớn giọng hô hào: "Lão thái thái và cô nương nhà chúng ta là ——"

Đột nhiên, cổ họng của hắn đau nhói, những lời phía sau cũng không nói ra được nữa.

Nụ cười của Liễu Liên vừa thu lại, cất giọng chậm chạp mà lạnh lẽo: "Ta đã nói, không nên quấy rầy công tử cùng thiếu phu nhân nhà chúng ta nghỉ ngơi."

Tay trái của hắn mới vừa nhẹ giơ lên, hiện tại cũng chưa rút lại mà chà xát hai tay, ánh mắt nhìn mấy người phía trước, lóe lên một cái.

Mấy vị nam bộc áo gấm này bị sát khí của hắn dọa hoảng, cùng lui về phía sau mấy bước, sau đó xoay người chạy.

Liễu Liên không rời đi, hắn vẫn đứng trước cửa viện, như một ngọn giáo.

Lâm Mộ Từ dàn xếp cho mẫu thân nghỉ ngơi trong phòng hảo hạng của trạm dịch trước, sau đó đứng dậy mang theo nha hoàn Xuân Liễu cùng Xuân Yến ra ngoài.

Quản gia Lâm Đại dẫn mấy nam bộc hoảng hốt chạy tới, vội vội vàng vàng nói: "Nhị cô nương, nhà kia không nguyện ý cho vào viện, còn đánh Lâm Tứ bị thương!"

Bởi vì đi suốt đêm, Lâm Mộ Từ cũng có chút mệt mỏi, nàng ta lạnh nhạt nói: "Vậy trước tiên ngủ lại thượng phòng thôi, sắp sếp người trực đêm đi! Trong phòng mẫu thân đã sắp xếp nha hoàn cùng ma ma, ngươi phái hai người gác đêm ngoài cửa nữa là được!"

https://thuviensach.vn

Lâm Đại không sợ lão thái thái, không sợ phu nhân, sợ nhất là vị Nhị cô nương mặt nóng tim lạnh này, lập tức cúi đầu dạ một tiếng, cung kính tiễn Lâm Mộ Từ rời đi.

Triệu Trinh trở lại bên giường, cởi quần áo, trực tiếp chui vào chăn.

Hắn mới vừa nằm xuống, vốn đang quay mặt vào trong mà ngủ, Chu Tử thật giống như cảm nhận được hắn, lui mông về phía sau, thân thể mềm nhũn ấm nóng liền dính vào.

Triệu Trinh nghiêng người, bàn tay vòng ra trước vuốt ve đầy đặn của nàng, càng sờ càng hứng thú, JJ đã sớm cứng rắn kéo lên.

Chu Tử vẫn không biết, cái mông đầy đặn giật giật trước người Triệu Trinh, có lẽ vì bị chỉa vào, có chút không thoải mái, nàng rầm rì một tiếng, nhích nhích vào phía giữa giường một chút.

Triệu Trinh dán người lên, mặt chui vào mái tóc đen như mây của Chu Tử, nhẹ nhàng hít lấy mùi thơm ngát hút người này, đôi tay cử động, kéo mông Chu Tử về phía mình, đưa tay cởi quần lót của nàng, JJ nhắm ngay vị trí.

JJ của hắn kích thích, cuối cùng đẩy tỉnh Chu Tử.

Chu Tử mơ mơ màng màng đáp lại, không biết từ lúc nào phía dưới đã sớm ướt nhẹp rồi, Triệu Trinh nắm chặt lấy hông nàng, dùng sức đi vào.

Màn che buông xuống, lay động mãnh liệt.

Cũng không lâu lắm, Chu Tử liền co rút run rẩy, giọng nói run run, dường như muốn khóc: "Triệu Trinh. . . . . Thiếp không chịu nổi. . . . . Nhanh một chút. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh cảm nhận được bên trong Chu Tử khít khao hút vào, hắn hít sâu một hơi, ôm Chu Tử thật chặt, va chạm mãnh liệt.

Nhất thời xong chuyện, hắn ôm sát Chu Tử đã nửa hôn mê vào ngực, trong lòng thỏa mãn không nói thành lời. Hắn nghĩ đến một câu buồn nôn trong một vở tuồng nhỏ —— "nuốt vào như uống nước", hắn liền nghĩ phải nuốt Chu Tử như uống nước, khảm Chu Tử vào trong thân thể mình, không để nàng bị người ngoài nhìn thấy, không để nàng bị người khác khi dễ, không để nàng bị người khác mơ ước.

Từ sau mùa đông, sức ăn của Chu Tử tăng nhiều, trên người cũng trở nên đầy đặn, ôm vào lòng cực kỳ thoải mái. Triệu Trinh ôm Chu Tử vào lồng ngực, dính chặt lấy Chu Tử ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tỉnh lại, Chu Tử cảm thấy phía dưới nhức mỏi khó nhịn, thật không dễ chịu, nàng khỏa thân nhào lên người Triệu Trinh, đánh liền mấy cái.

Triệu Trinh có tật giật mình, trên mặt mang nụ cười, vừa tránh, vừa ôm nàng vào lòng, lật người, liền đổi thành trạng thái đè Chu Tử.

Lúc này Chu Tử mới cảm thấy nguy cơ, vội vàng dùng lực đẩy Triệu Trinh: "Thiếp sắp chết đói rồi!"

Triệu Trinh trấn tĩnh, đợi thân thể bình phục lại mới lật người đi xuống.

Ai ngờ Chu Tử vừa thoát thân, liền bắt đầu càn rỡ, nàng ngồi thẳng lên, đưa tay tháo sợi tơ buộc tóc Triệu Trinh, tóc dài đen nhánh của Triệu Trinh lập tức xõa xuống.

Triệu Trinh thấy Chu Tử không mặc y phục, sợ nàng lạnh, vội kéo nàng tới, nhấn vào trong lòng mình.

https://thuviensach.vn

Mái tóc của hắn xõa dài, tóc dài của Chu Tử cũng thả xuống, tóc hai người quấn lấy nhau, trải khắp cái gối.

Chờ khi Chu Tử nguyện ý rời giường, đã là giờ Tỵ hai khắc, ánh nắng mùa đông tái nhợt xuyên qua cửa sổ giấy màu trắng, yếu ớt chiếu vào.

Ngân Linh sớm đã đến đây, thấy trong phòng Vương Gia vương phi có động tĩnh, mới đi vào, lấy nước nóng cho Vương Gia vương phi rửa mặt.

Màn trong phòng Vương Gia rủ rất thấp, hình như Vương Gia chưa thức dậy, chỉ có vương phi đã dậy. Vương phi đã mặc quần áo xong, trên người là một cái áo đen thêu hoa nhũ ánh kim, bên dưới là váy lụa trắng thêu nhũ ánh kim nơi gấu váy, tóc dài xõa xuống, che hai bên mặt, tôn lên đôi mắt to cùng đôi má ửng hồng, thoạt nhìn có một loại ngây thơ xinh đẹp.

Ngân Linh không khỏi cười thầm trong lòng, sau khi thành thân, rốt cuộc nàng cũng hiểu tại sao chỉ cần vương phi ở cùng Vương Gia, sau khi ngủ dậy trên mặt luôn lộ ra sắc đỏ ửng, thì ra đây chính là vẻ mặt xuân sắc!

Chu Tử rửa mặt xong, Ngân Linh lấy hộp nữ trang, mở ra sau khi dựng gương đồng lên.

Chu Tử cũng không cần nàng giúp, tự chải tóc, vấn một búi tóc nghiêng đơn giản, chọn lựa một phen trong hộp đồ trang sức, lấy ra một cây trâm vàng điểm phỉ thúy chi đơn giản, cắm vào.

Làm xong, nàng bảo Ngân Linh xem giúp nàng một chút, không có vấn đề gì mới để Ngân Linh đi ra ngoài.

Triệu Trinh đợi Ngân Linh rời đi, rồi từ trên giường bước xuống.

Trên người hắn mặc trung y màu trắng, tóc dài màu đen xõa xuống, trên mặt hình như có chút mỏi mệt, lông mi dày cũng rũ xuống, mắt phượng chau lên lại vẫn sáng ngời như cũ.

https://thuviensach.vn

Dưới sự giúp đỡ của Chu Tử, hắn mặc áo choàng màu đen nhũ ánh kim cùng màu với Chu Tử mà Chu Tử đã chuẩn bị, quấn thắt lưng bạch ngọc, vừa nhìn Chu Tử vừa chỉ chỉ tóc dài vẫn đang xõa xuống của mình.

Chu Tử cười nhẹ một tiếng, bước đến đứng ở sau lưng Triệu Trinh, cầm lược bắt đầu chải tóc cho Triệu Trinh. Tóc Triệu Trinh mát lạnh nặng trĩu, mang theo mùi thơm ngát. Rất nhanh Chu Tử đã chải xong, vấn tóc cho Triệu Trinh, dùng sợi tơ cột chắc, đeo nho quan màu đen đã sớm chuẩn bị lên.

Chỉnh sửa dây buông xuống hai bên của nho quan xong, Chu Tử lui về phía sau mấy bước, ngắm nghía Triệu Trinh.

Triệu Trinh lúc này, đầu đội nho quan, người mặc áo choàng đen, eo buộc dây lưng ngọc, như cây ngọc đón gió, kết hợp với vẻ mặt không biểu cảm, đích thị là một vị thư sinh áo đen tuấn mỹ lạnh lùng.

Triệu Trinh sớm bị nàng nhìn dày cả da mặt, không thèm để ý dắt tay nàng đi ra ngoài.

Điểm tâm đã bày trong nhà chính, Triệu Tráng đã ra ngoài chuẩn bị hành trình hôm nay; đã đổi quần áo thành màu xanh của nô bộc, Liễu Liên cùng Ngân Linh đứng một bên, lẳng lặng chờ.

Điểm tâm rất đơn giản, chỉ là chút cháo trắng rau dưa, đều là thứ Chu Tử thích ăn. Những chuyện này đều do Triệu Tráng và Liễu Liên theo dặn dò của Vương Gia mà chuẩn bị.

Triệu Trinh nhìn Liễu Liên Ngân Linh một cái, lạnh nhạt nói: "Ngồi xuống cùng ăn đi!"

Lúc ăn điểm tâm, Chu Tử ngẩng đầu nhìn Liễu Liên đang chuyên tâm ăn sáng bên cạnh, trong lòng có chút ngạc nhiên. Thân tín bên cạnh Triệu Trinh, bộ dạng hoặc thật sự bình thường, ví như bọn Triệu Phúc Triệu Quý

https://thuviensach.vn

Triệu Anh Triệu Dũng Triệu Tráng; hoặc anh tuấn đoan chính, ví như bọn Hầu Lâm Sinh Phàn Duy Bân Bạch Tử Xuân; ngoại hình xinh đẹp mảnh khảnh mà thực tế lại vạm vỡ khỏe mạnh giống như Liễu Liên, thật đúng là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Liễu Liên cảm nhận được ánh mắt Chu Vương phi dò xét tỉ mỉ, nghĩ đến bình dấm chua Vương Gia bên cạnh một chút, không khỏi cảm thấy phải chịu áp lực rất lớn.

Triệu Trinh đã sớm phát hiện động tĩnh của Chu Tử, trong lòng rầu rĩ, hắn uống xong một bát cháo, cầm chén đặt lên trên bàn, trầm giọng nói: "Chu Tử, múc cháo!"

Lúc này Chu Tử mới dời lực chú ý, vui vẻ đứng dậy đi múc cháo cho Triệu Trinh.

Tuy là mùa đông, Liễu Liên lại sớm đổ mồ hôi đầm đìa —— ăn cơm cùng bình dấm chua Vương Gia và bảo bối tò mò vương phi, áp lực thật quá lớn!

Ăn điểm tâm xong, bốn chủ tớ chuẩn bị lên đường đến am Bồ Đề ở phía bắc thành Tô Dương, thức ăn chay nơi đó rất nổi danh ở Đại Kim, Chu Tử đã sớm muốn ăn thử.

Sáng sớm Triệu Tráng đã xuất phát đến đó chuẩn bị.

Đứng bên ngoài trạm dịch, Chu Tử đang muốn lên xe, lại cảm thấy sau lưng có người nhìn mình, nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện một đám nha hoàn ma ma vây quanh một vị mỹ nhân còn trẻ khoác áo choàng lông màu đỏ thẫm, đang đứng ở cửa trạm dịch, một đôi mắt đẹp đang nhẹ nhàng nhìn mình bên này, Chu Tử nhìn theo tầm mắt của nàng ta, phát hiện thì ra người bị nhìn không phải là mình, mà là Triệu Trinh đang đứng bên cạnh chờ mình lên xe, không khỏi hé miệng cười cười, nói với Triệu Trinh: "Triệu Trinh, chàng lại trêu hoa ghẹo nguyệt rồi!"

https://thuviensach.vn

Mắt phượng của Triệu Trinh híp lại, trừng mắt cảnh cáo nhìn nàng một cái, đưa tay bế nàng lên, nhét vào trong xe, sau đó cũng tự mình chui vào.

Bắt đầu từ buổi sáng khi Chu Tử quan sát Liễu Liên, Triệu Trinh đã không thoải mái! Hắn vẫn chưa quên được nguyên nhân vì sao trước kia Chu Tử lại thích mình, đó là bởi vì bộ dạng mình đẹp. Chu Tử cũng từng nói với hắn là nàng thích hắn xinh đẹp.

Triệu Trinh càng nghĩ càng buồn bực, hận không thể vẫn như cũ giấu Chu Tử vào Diên Hi cư, ai cũng không nhìn thấy, chỉ thuộc về mình hắn.

Hắn buồn bực liếc mắt nhìn Chu Tử ngồi ở bên cạnh.

Chu Tử cảm nhận được ánh mắt của hắn, vội cười hì hì nhích nhích mông, di chuyển về phía hắn, dính sát vào Triệu Trinh.

Triệu Trinh bị tổn thương lòng tự ái từ buổi sáng, lúc này mới lấy được an ủi, tâm tình bắt đầu chuyển tốt.

Lúc này Ngân Linh đã thu dọn hành lý sau xe xong, cũng vào trong xe, ngồi xuống đối diện với Vương Gia cùng vương phi.

Liễu Liên lái xe lên đường.

Lâm Mộ Từ nhìn xe ngựa rời đi xa xa, trong lòng có một loại tiếc nuối chưa bao giờ có.

Nam tử kia, cao quý như thế, tuấn mỹ như thế, giống như thần linh cổ xưa.

Đáng tiếc, chỉ có thể nhìn thoáng qua, "Móng ngón bỗng in bùn tuyết giữ

Đông tây đâu kể cánh hồng bay" (2 câu trong bài ‘Họa lại bài Nhớ Mãnh Trì của Tử Do’ – do Tô Đông Pha viết, nguồn thivien.net), từ đó khó mà gặp lại.

https://thuviensach.vn

Ngân Linh ngồi ở trong xe, cùng vương phi nói câu được câu không.

Không biết Vương Gia lại nghiêm mặt nghĩ cái gì, nhìn thấy mà Ngân Linh sợ hết hồn hết vía, quyết tâm lần sau sẽ ngồi bên ngoài đánh xe cùng Liễu Liên.

Liễu Liên cũng không vội đánh xe vào thành Tô Dương, mà theo phía đông vòng qua thành Tô Dương, trực tiếp đến chân núi Ngọc Bản ở phía bắc thành.

Núi Ngọc Bản là một ngọn núi nhỏ, khắp núi phủ đầy hoa mai vàng. Đường núi bằng phẳng rộng rãi, đỉnh núi thoai thoải, am Bồ Đề tọa lạc tại đỉnh núi Ngọc Bản.

Ngân Linh đi xa xa tuốt đàng trước, Liễu Liên đi xa xa tận phía sau, Triệu Trinh dắt tay Chu Tử đi ở giữa.

Đường núi rất bằng phẳng rộng rãi, hai bên đường nụ hoa trên cây mai vàng đã chớm nở, tỏa ra từng đợt hương thơm mát.

Chu Tử chiết một nhánh mai vàng cầm trong tay, lúc mới bắt đầu hào hứng bừng bừng, vừa được Triệu Trinh dắt đi, vừa cầm mai vàng ngửi tới ngửi lui.

Nhưng mới đi đến giữa sườn núi, bởi vì đêm qua Triệu Trinh vận động quá độ, phía dưới của nàng vừa đau vừa nhức, chân như bị đổ chì, không bước thêm được nữa.

Triệu Trinh liếc nàng một cái, đẩy nàng về phía sau, mình thì ngồi xổm xuống trước người nàng.

Chu Tử vô cùng vui vẻ, vung váy lên một chút, "oa…" một tiếng leo lên lưng Triệu Trinh, hai cánh tay bấu hai vai Triệu Trinh thật chặt.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh đứng dậy cõng nàng đi về phía trước.

Chu Tử nằm trên lưng của hắn, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Đang hài lòng, lại nghe Triệu Trinh nhỏ giọng gọi: "Chu Tử ——"

"Sao vậy?" Chu Tử kề đến bên tai Triệu Trinh, hỏi.

"Nàng nặng thêm không ít!" Triệu Trinh nhỏ giọng nói.

Chu Tử: ". . . . . ."

Một lát sau Chu Tử mới kịp phản ứng, phát điên nói: "Chẳng phải chàng bảo thiếp đầy đặn một chút mới tốt sao?"

Triệu Trinh "Ừm" một tiếng, nói: "Ở trong phòng, dáng vẻ nên như thế. Chỉ là cõng trên lưng. . . . . ."

Chu Tử rất tức giận, dùng sức nằm sấp xuống, cố ý gia tăng sức nặng trên lưng Triệu Trinh.

Trên thực tế, nàng làm vậy tạo ra hậu quả trực tiếp là bộ ngực nở nang càng thêm dính chặt vào lưng Triệu Trinh, khiến Triệu Trinh có được phúc lợi không ngờ.

Xa xa đã nhìn thấy am Bồ Đề.

Triệu Tráng đang cùng chờ bên ngoài cửa chùa với một nam tử cao gầy mặc áo ngoài màu xanh đen.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 136: Sinh Hiềm Khích, Chu Bích Có Lòng

Mặc dù có người ngoài, mặt Triệu Trinh vẫn không đổi sắc, tiếp tục cõng Chu Tử bước lên, mãi cho đến cửa chùa, hắn mới để Chu Tử xuống, dặn dò: "Bảo Liễu Liên cùng Ngân Linh đi với nàng ra sau am Bồ Đề chơi, ta có chút việc phải xử lý!" Chu Tử gật đầu một cái, đang muốn rời đi, Triệu Trinh lại có chút không yên lòng, kéo nàng lại bổ sung thêm một câu: "Ngoan một chút, không nên chạy loạn!"

"Biết rồi!" Chu Tử bước nhanh rời đi.

Ngân Linh và Liễu Liên gấp rút đi theo.

Đợi Chu Tử đi xa, Triệu Trinh mới nhìn thẳng vị nam tử cao gầy mặc áo bào xanh trước mắt.

Tuổi nam tử áo bào xanh chừng 34-35, tướng mạo thật bình thường. Hắn vẫn mỉm cười nhìn hành động hỏi han ân cần với thê tử của Nam An vương đã cải trang ăn mặc như thư sinh, lúc này mới thản nhiên khom mình hành lễ: "Tống Chương bái kiến Vương Gia."

Triệu Trinh nhìn hắn thật sâu, nói: "Ngươi chính là người đưa vạn ngôn thư - Tống Chương?"

"Chính là kẻ bất tài này." Tống Chương không kiêu ngạo không tự ti nhìn Triệu Trinh, đôi mắt không tính là lớn loang loáng rạng rỡ.

Triệu Trinh sải bước đi trước, vào am Bồ Đề.

https://thuviensach.vn

Tống Chương cùng Triệu Tráng gấp rút đi theo.

Trong am Bồ Đề đã sắp xếp một tĩnh phòng, mãi cho đến khi ám vệ dâng trà ngon đã chuẩn bị trước lên, Triệu Trinh mới hỏi: "Xin hỏi Tống tiên sinh, cái gọi là ‘tiến’ và ‘lui’ trong năm sách lược lớn mà ngươi đã nêu, có thể nói lại thật rõ một lần cho Bổn vương nghe không?"

Không đợi Tống Chương trả lời, Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, nói tiếp: "Chuyện mượn kết thân để cũng cố liên minh, đừng nên nói đến, Bổn vương không thích bố thí thân thể để đổi lấy trung thành của người khác!"

Tống Chương cười nhạt một tiếng, nói: "Vốn dĩ Tống mỗ nghĩ mình sẽ thuyết phục được Vương Gia kết thân, nhưng hôm nay nhìn thấy tình cảm sâu sắc của vợ chồng Vương Gia và vương phi, ý tưởng của Tống mỗ đã có chút biến hóa!"

Hắn ngạo nghễ nói: "Thế chân vạc ba nhánh, cùng phát triển hoàng quyền, nắm chặt quân đội, bản thân đứng ở sau màn!"

Triệu Trinh tĩnh lặng nhìn Tống Chương. Ý tưởng của Tống Chương và cách làm hiện nay của hắn không hẹn mà trùng khớp, có lẽ người này có thể dùng, chỉ là phải thử thách một phen rồi mới nói được.

Sau am Bồ Đề có một gốc Bồ Đề hơn nghìn năm, đầu tiên Chu Tử chiêm ngưỡng gốc cây Bồ Đề cổ thụ này, sau đó lại ra phía sau vườn ngắm mai vàng.

Nhìn về mảnh vườn đầy mai vàng, Chu Tử có chút khốn đốn hỏi Ngân Linh: "Trong thơ cổ thường có tuyết trắng mai hồng, tại sao ta chưa từng thấy mai hồng nở vào mùa đông?"

Ngân Linh cũng thực hoang mang. Từ nhỏ nàng sống ở Phương Bắc, cũng như vương phi, chưa từng nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên ở bên cạnh không nhịn được nói: "Xa hơn về phía nam là có, mùa đông ở Đại Kim chúng ta quá lạnh!"

Lúc này Chu Tử và Ngân Linh mới rõ.

Chu Tử nhìn Liễu Liên trong vườn mai vàng, cảm thấy quả nhiên hắn còn xinh đẹp hơn hoa, trong lòng không khỏi cười thầm, trên mặt cũng không biểu hiện gì.

Đang lúc ấy, Triệu Trinh mang theo Triệu Tráng cùng Tống Chương đi tới.

Tống Chương đã gia nhập dưới trướng Triệu Trinh, hắn tiến lên hành lễ của bề tôi với Chu Tử, nói: "Thuộc hạ Tống Chương, tham kiến vương phi!"

Chu Tử chưa bao giờ can thiệp vào chính sự của Triệu Trinh, chỉ trả lễ mà thôi, cũng không nhiều lời.

Sau khi ăn chay xong, đoàn người xuống núi, đến xe ngựa được đội ám vệ canh giữ dưới chân núi, lên xe tiếp tục đi về hướng Kim kinh. Triệu Trinh không cùng ngồi trong xe với Chu Tử nữa, mà cưỡi ngựa đi cùng Tống Chương.

Tống Chương nói chuyện cùng Nam An vương một chút, liền phát hiện vị chủ tử mới này không thích ba hoa chích chòe, cho nên nói chuyện rất đúng mực, hai người nói đến nói đi cũng hài hòa.

Sau khi dùng bữa tối, Chu Bích đặt tiểu hoàng đế Triệu Đồng đã ngủ say vào giữa giường, dưới sự giúp đỡ của Ngọc Hương, đang muốn cởi lễ phục bên ngoài xuống, cung nữ đi vào bẩm báo: "Bẩm thái hậu nương nương, Doãn Thái phi tới."

https://thuviensach.vn

Chu Bích sửng sốt, ngăn bàn tay Ngọc Hương đang cởi áo ngoài lại, xoay người, nhìn Lục Hà không đợi cho gọi đã đi vào.

Lục Hà nở nụ cười: "Sao lại ngủ sớm vậy?"

Chu Bích mỉm cười: "Có chút mệt mỏi, nên muốn ngủ sớm."

Lục Hà tiến lên, rất thành thạo đẩy Ngọc Hương bên cạnh ra, đưa tay muốn tháo nút thắt nơi lễ phục của Chu Bích.

Trên mặt Chu Bích mang nụ cười ấm áp, dịu dàng nói: "Tỷ tỷ, ta muốn ngủ."

Lục Hà sửng sốt một chút, mắt hạnh trừng trừng nhìn Chu Bích.

Chu Bích cũng mở to mắt nhìn nàng, không chút lùi bước.

Sắc mặt Lục Hà tái nhợt, lui về sau một bước, lại lui về sau một bước nữa, nhìn chằm chằm Chu Bích một lát, cuối cùng dứt khoát xoay người rời đi.

Ngọc Hương cúi đầu, giống như không nhìn thấy một màn này.

Một lát sau, Chu Bích hỏi: "Ngọc Hương, ta là người chỉ có thể cùng chung hoạn nạn không thể cùng hưởng phú quý sao?"

Ngọc Hương không nói gì.

Chu Bích nhìn nàng, biểu hiện đề phòng trên mặt rất nhanh liền nới lỏng, cười hỏi: "Ngọc Hương, lúc nào tỷ tỷ tỷ phu mới có thể đến Kim kinh?"

"Bẩm Thái hậu, dù chưa khẳng định thời gian cụ thể, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ước chừng cuối tháng mười một đầu tháng mười hai là có thể vào đến kinh thành."

https://thuviensach.vn

Chu Bích thở dài, cởi lễ phục, sau khi tắm qua loa liền lên giường ngủ với Triệu Đồng.

Đối với Chu Bích mà nói, Lục Hà đã từng là người thân thiết nhất ngoài tỷ tỷ, nhưng tiên hoàng đã băng hà, nàng thật không muốn ở cùng Lục Hà giống như lúc cùng nhau hầu hạ tiên hoàng hoang dâm vô độ khi còn sống nữa, cũng không có gì quan trọng —— nàng đã là Thái hậu cao quý, không bao giờ cần phải nhìn sắc mặt của nữ nhân nữa!

Nàng vẫn luôn thẳng bước tiến về phía trước, mà Lục Hà lại không muốn, nàng ta chỉ muốn giữ nàng lại, giữ lại những năm tháng đã qua.

Nàng tình nguyện để Lục Hà từng trở thành tỷ muội tốt nhất của nàng, chỉ thế mà thôi.

Chu Bích biết mình hèn hạ, nhưng nàng hèn hạ một cách hợp tình hợp lý —— ta chính là như thế, Ngọc Hương biết, Từ Liên Ba biết, e rằng ngay cả tỷ phu Triệu Trinh cũng biết, người biết ta đều biết, tại sao Lục Hà ngươi lại không biết chứ?

Ngày hôm sau, Cao lão Thừa Tướng đến Thanh Vân Điện, thỉnh cầu xin từ chức.

Chu Bích đã sớm thương lượng cùng Từ Liên Ba, biết đây là ý của tỷ phu Triệu Trinh, vì vậy giả mù sa mưa khuyên bảo níu giữ một lúc, rồi cũng đồng ý.

Buổi tối, tâm tình Chu Bích rất tốt, nàng tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngồi trước gương đồng, bảo Ngọc Hương tỉ mỉ vấn chải tóc cho mình, sau đó lấy Hoàng kim thủy mà tỷ tỷ nhờ người của tỷ phu đưa tới, bắt đầu tỉ mỉ thoa lên gương mặt và cổ.

Chu Bích nhìn đôi mắt tang thương trên gương mặt mịn màng, trong lòng tự nói với mình: mặc dù ta mặc loại lễ phục già nua này, nhưng ta vẫn

https://thuviensach.vn

chưa già, ta mới mười bảy tuổi!

Ngọc Hương đang giúp Chu Bích thay váy ngủ, Từ Liên Ba lại tiến vào. Mọi người trong cung coi hắn là thái giám, ngay cả chính hắn cũng xem mình là thái giám rồi. Vừa tiến vào, đúng lúc nhìn thấy Chu Thái hậu đang thay váy ngủ nửa chừng, lập tức sửng sờ tại chỗ.

Chu Bích và Ngọc Hương cũng ngây ngẩn cả người.

Nàng quay lưng đi, dưới sự giúp đỡ của Ngọc Hương, hai tay run rẩy mặc váy ngủ, thắt đai lưng.

Từ Liên Ba lập tức trấn tĩnh, dùng điệu bộ của Tiền Liễu Đức, đôi mắt được vẽ tỉ mỉ nháy nháy, cất giọng khàn khàn: "Nô tỳ quá phận rồi. . . . . ."

Rốt cuộc Chu Bích cũng sửa sang váy ngủ xong, vốn muốn bày ra vẻ uy nghiêm của Thái hậu, nhưng mặc váy ngủ thật sự không bày ra được, cuối cùng nghẹn phun ra được một câu: "Tiểu Đức Tử, mau tới đấm lưng cho ai gia!"

Khóe miệng Từ Liên Ba co rút.

Hắn đã sớm nhận định Chu Thái hậu bề ngoài thiện lương nhu nhược này thực tế là một nữ nhân mạnh mẽ máu lạnh phúc hắc, nào ngờ cũng có lúc nàng có thái độ của cô gái nhỏ như thế.

Chu Bích ngồi xuống giường, Ngọc Hương đứng ở một bên, Từ Liên Ba không nặng không nhẹ đấm lưng giúp nàng.

Đêm đã khuya, trong tẩm điện rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe âm thanh đồng hồ nước tính giờ trong góc. Chu Bích đột nhiên hỏi: "Bộ dạng con trai thứ hai của tỷ tỷ giống ai? Giống tỷ tỷ không?"

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba cùng Ngọc Hương đều cảm thấy lòng nàng tràn đầy mong đợi, người người đều nói bộ dạng hai tỷ muội Chu Thái hậu và Nam An vương phi rất giống nhau, vậy nếu Nhị công tử mà giống Nam An vương phi, nhất định cũng sẽ giống Chu Thái hậu.

Từ Liên Ba liếc mắt nhìn Ngọc Hương, ý bảo nàng ta trả lời.

Vì vậy, Ngọc Hương không thể không nói: "Nghe nói, dáng vẻ của Nhị công tử thật giống Vương Gia."

Chu Bích rất thất vọng, nàng chợt giống như tiểu cô nương, lao nhao nói: "Tỷ phu mắt một mí, rất khó coi; mắt tỷ tỷ là mắt to hai mí, dáng vẻ đẹp mắt. Cháu nhỏ nên giống tỷ tỷ mới phải!"

Từ Liên Ba và Ngọc Hương mỉm cười không tiếp lời.

Chu Bích vừa nhìn về phía Từ Liên Ba, mắt to vội lóe: "Triệu Tử ra đời chưa bao lâu đã thành Thế tử rồi, ta có thể cũng phong cho Triệu Sam một tước vị được không?"

Từ Liên Ba cúi đầu nói: "Vương Gia hi vọng khiêm tốn. . . . . ."

Chu Bích có chút phẫn nộ: "Tỷ phu thiên vị mà!"

Từ Liên Ba và Ngọc Hương: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 137: Đại Tuyết’ Đến, Chu Tử Vào Kinh

*Đại tuyết : 1 trong 24 tiết, thường rơi vào 6-8/12 Đoàn người Chu Tử càng đi về phía Bắc thời tiết càng lạnh. Đến mùng sáu tháng chạp, bọn họ đã đến Vũ Dương cách thành Kim kinh không xa.

Lần này vẫn nghỉ ở trạm dịch ngoài thành, Triệu Tráng vẫn như trước, bao một thượng viện.

Sáng sớm, Chu Tử tỉnh ngủ.

Nàng vừa tỉnh lại liền phát hiện cánh tay trái chân trái của mình vẫn đang cong cong gác trên người Triệu Trinh, không khỏi có chút chột dạ, vội lặng lẽ thu tay chân lại, nghiêng người nhìn kỹ Triệu Trinh.

Triệu Trinh ngủ, làn da trắng lộ ra chút phấn hồng nhàn nhạt, lông mày xinh đẹp ngăm đen trơn bóng, đôi môi phấn hồng trơn bóng khẽ mím, giống như trẻ hơn vài tuổi, tự nhiên lại thêm mấy phần ngây thơ.

Nàng nhìn một lát, không nhịn được cúi người hôn một cái lên môi Triệu Trinh.

Chu Tử hôn xong, vừa muốn rời đi, lại bị hai cánh tay có lực của Triệu Trinh nắm lấy eo, lập tức ngã lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh ôm chặt nàng vào trong lòng, lại kéo cao chăn quấn kín lấy Chu Tử.

"Thiếp muốn rời giường!" Chu Tử vừa giãy giụa vừa kháng nghị.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh không để ý tới kháng nghị của nàng, dùng sức nhét Chu Tử đã chui ra trở về: "Ngoài trời tuyết rơi, nàng chờ thêm một chút rồi hãy dậy!"

"Tuyết rơi?" Chu Tử trợn to hai mắt, vô cùng hưng phấn, "Thiếp muốn đi ngắm tuyết!"

Hai khắc sau, vợ chồng Triệu Trinh đã rửa mặt xong.

Triệu Trinh mặc nho bào xanh thẫm, không khác gì ngày thường; bên ngoài bộ váy áo gấm trắng, Chu Tử khoác thêm một áo khoác lông chồn tím, trên trán cũng cột đai buộc tóc màu tím khảm ngọc quý, nhìn qua thêm mấy phần quý khí.

Sửa soạn xong, Triệu Trinh ngồi trong phòng ngủ uống trà, Chu Tử lại đi tới cửa sổ phía trước mở cửa sổ ra.

Bên ngoài đúng là đang đổ tuyết, chỉ là tuyết rơi không lớn, phất phơ như có như không, mặt đất cũng không thấm ướt, trên cành cây khô héo trong sân cũng chỉ lấm tấm chút vết tuyết, dĩ nhiên không có cảnh tượng "Tuyết giăng mờ mịt" rồi.

Chu Tử hơi thất vọng, đứng trước cửa sổ ỉu xìu nhìn ra bên ngoài.

Đang lúc ấy, hình như nàng cảm nhận được gì đó, sóng mắt xoay chuyển, thấy mưu sĩ Tống Chương mà Triệu Trinh mới thu nhận đang đứng dưới cây ngô đồng trong sân, hình như đang nói gì đó với Liễu Liên.

Liễu Liên đưa lưng về phía Chu Tử, mà Tống Chương thì đối mặt với Chu Tử.

Tống Chương vừa ngẩng đầu, liền thấy Chu Tử bên trong cửa sổ, mắt vừa đúng lúc chạm vào đôi mắt to sáng rỡ như biết nói của Chu Tử. Hắn hơi sững sờ, rất nhanh liền dời ánh mắt sang chỗ khác.

https://thuviensach.vn

Chu Tử không thèm để ý quét mắt nhìn hắn một cái, nghiêng đầu nói với Triệu Trinh: "Tuyết bên ngoài không lớn!"

"Tới đây uống nước đi!" Triệu Trinh gọi Chu Tử.

Chu Tử đóng cửa sổ, đi đến bên cạnh Triệu Trinh, theo tay Triệu Trinh, uống nửa chung trà nóng, lúc này mới cảm thấy hơi dễ chịu —— ban đêm Triệu Trinh sợ nàng lạnh, bảo người ta chuẩn bị lò sưởi, trong phòng hơi khô khan.

Sau khi đút nàng uống hết nước, Triệu Trinh vừa uống trà, vừa xem thư mà Liễu Liên mới vừa đưa tới. Chu Tử bước qua dặn dò Ngân Linh, bảo dọn điểm tâm.

Kể từ sau lần trước - khi Chu Tử ăn cơm lại quan sát Liễu Liên, Triệu Trinh liền không cho đám người Liễu Liên Ngân Linh cùng dùng cơm với mình và Chu Tử nữa.

Triệu Trinh cùng Chu Tử ở chánh phòng của nhà chính ăn điểm tâm, Ngân Linh dùng điểm tâm trong phòng mình, Liễu Liên và Tống Chương cũng đều tự dùng điểm tâm trong phòng.

Như vậy việc bất tiện duy nhất là Chu Tử phải hầu hạ Triệu Trinh.

Điểm tâm hôm nay là canh gà, sủi cảo nhỏ cùng bánh nướng lò cao.

Chu Tử thêm chút rau thơm vào canh gà, sau đó bưng cho Triệu Trinh.

Bánh nướng lò cao được chế biến đặc biệt, cũng rất khéo léo đẹp đẽ, bên trong có nhân đường, bên ngoài phủ mè, nướng vàng, mùi thơm ngào ngạt, được đặt ngay ngắn chỉnh tề trong mâm sứ trắng có hoa văn hình con ngựa.

Chu Tử nhìn bánh đường nướng này, quan sát một lát, mới chọn một cái ngay ngắn đều đặn nhất, lấy ra đưa cho Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Nàng luôn rất nghiêm túc phục vụ Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm thấy quyết định dùng cơm riêng với Chu Tử của mình thật sự quá tốt, bởi vì mỗi ngày Chu Tử đều nghiêm túc hầu hạ hắn, tỉ mỉ hầu hạ hắn từng ly từng tí, khiến hắn thường xuyên sinh ra cảm giác "có vợ như thế chồng còn có thể đòi hỏi gì hơn".

Triệu Trinh từ từ ăn sủi cảo, Chu Tử vừa chọn lựa bánh đường nướng, vừa nói liên miên: "Không biết hôm nay muội muội thế nào, mùa đông luôn không tốt để nuôi dưỡng ‘bảo bảo’, không biết thân thể cháu trai có khỏe hay không. . . . . ."

Nói mấy câu sau, nàng lại bắt đầu nhớ nhung Bánh Bao nhỏ cùng màn thầu nhỏ, trong lòng ê ẩm chua chát, đôi mắt lập tức hơi ửng đỏ.

Triệu Trinh nhìn nàng một cái, lập tức nói sang chuyện khác, hỏi: "Đến Kim kinh, nàng muốn về phủ trước hay vào cung trước?"

Dĩ nhiên ngây thơ của Chu Tử lập tức rút lui, mắt to nghiêm túc nhìn Triệu Trinh: "Đương nhiên là vào cung thăm muội muội cùng cháu trai trước, thiếp đã đem theo rất nhiều quà tặng cho bọn họ!"

Triệu Trinh dời đề tài thành công, yên tâm thoải mái nhận lấy bánh đường nướng Chu Tử vừa chọn lựa, lại múc một muỗng canh gà uống.

Sau khi dùng xong điểm, đoàn người chuẩn bị mạo hiểm vượt trận tuyết nhỏ lên đường.

Y phục của Triệu Trinh vẫn do Chu Tử chuẩn bị, vì ăn mặc giống như phối hợp của Chu Tử và mình, trước khi xuất phát, Chu Tử buộc hắn đổi áo ngoài thành gấm trắng, bên ngoài là áo choàng lông chim ngắn màu tím đậm, mặc quần áo lóa mắt như vậy đứng ngoài cửa trạm dịch, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

https://thuviensach.vn

Chu Tử phát hiện không ít nam nữ ở đây đều lén nhìn Triệu Trinh, trong lòng vui sướng hài lòng —— tuy người nhìn nhiều, nhưng Triệu Trinh là của nàng, là của duy nhất mình nàng, tùy nàng sử dụng và quản lý, Triệu Trinh mặc cái gì ăn cái gì, đều do nàng định đoạt!

Tống Chương dắt ngựa đi ra.

Hắn liếc nhìn đã thấy Chu Vương phi đã ngồi vào trong xe, vẫn mở cửa sổ mỉm cười nhìn Vương Gia dắt ngựa.

Da thịt Chu Vương phi trắng nõn, lông mày trong trẻo, thần thái trong đôi mắt to xinh đẹp lấp lánh, môi đỏ mọng đầy đặn, càng thêm thon cao tròn trịa, mang dáng vẻ vô cùng rực rỡ cực kỳ xinh đẹp, mang theo nhiệt huyết bừng bừng cùng sức sống vô hạn, nhìn nàng, cảm thấy có thể sống, có thể ăn, có thể chơi, thật sự là một việc rất ý nghĩa.

Con ngươi Tống Chương chợt lóe, trước kia hắn cảm thấy nữ nhân kia giống Chu Vương phi, bây giờ nhìn lại, thật sự có chỗ khác biệt!

Theo một tiếng "Giá" của Liễu Liên, đoàn người Triệu Trinh mạo hiểm gió tuyết lên đường, vẫn là Triệu Trinh và Tống Chương cưỡi ngựa đi ở phía trước, Liễu Liên đánh xe theo sau. Phía sau xe ngựa chứa đầy đồ như sắp đổ, đều do suốt đoạn đường này Chu Tử vội mua quà tặng cho muội muội Chu Bích, ngay cả trong buồng xe, cũng đặt không ít bình bình vại vại rương rương hộp hộp chuẩn bị đưa cho Chu Bích, cho nên Triệu Trinh kiên quyết không chịu ngồi vào trong xe nữa.

Tuyết bắt đầu rơi lớn hơn, mới đầu là hạt tuyết nhỏ đến không thể nhận ra, bây giờ đã biến thành nhiều đóa hoa tuyết, từ trời xanh bay múa rơi xuống.

Đoàn người Chu Tử ngừng lại ở trạm dịch ngoài cửa Nam thành Kim Kinh.

https://thuviensach.vn

Chu Tử được Triệu Trinh ôm xuống xe.

Vừa xuống xe, nàng nhìn thấy trên mũ trùm đầu áo choàng của Triệu Trinh đọng đầy tuyết, vội bước nhanh lên trước, nhón chân lên, đầu tiên là phủi tuyết đọng trên mũ trùm đầu của Triệu Trinh, sau đó lại từ trên xuống dưới vỗ vào áo choàng của hắn, mãi cho đến khi xác định trên người Triệu Trinh đã không còn tuyết mới thôi.

Phủi hết tuyết, nàng lại nắm hai tay của Triệu Trinh, phát hiện lòng bàn tay hắn ấm áp nhưng mu bàn tay lại lạnh lẽo, vội kéo mu bàn tay Triệu Trinh áp vào gương mặt ấm áp của mình.

Triệu Trinh yên tâm thoải mái để Chu Tử quan tâm, chau mắt phượng sâu sắc nhìn Chu Tử, mặc Chu Tử muốn làm gì thì làm.

Tống Chương cũng đã xuống ngựa, dắt ngựa đứng một bên, nhìn Chu Vương phi lộ rõ chân tình, lại rất là hâm mộ.

Liễu Liên sắp xếp xe ngựa xong, cũng đi tới. Nhìn vương phi quan tâm mến yêu Vương Gia, trong lòng Liễu Liên cũng có chút bất bình, dù sao hắn đánh xe còn lạnh hơn mệt mỏi hơn Vương Gia cưỡi ngựa đó, có biết không hả!

Kim kinh, tuyết rơi càng lớn, tuyết lớn như lông ngỗng nhẹ bay lả tả rơi xuống nhân gian, biến hoàng cung thành thế giới trải phấn phủ ngọc.

Chu Bích lưu luyến Thanh Vân Điện bởi vì bên trong có lò than sát tường nên rất ấm áp.

Sau khi nàng trông chừng nhũ nương cho tiểu hoàng đế Triệu Đồng ăn xong, chợt nghĩ thời tiết rét lạnh như vậy, không biết những Thái phi trẻ tuổi kia thế nào rồi, vì vậy liền lệnh cho Ngọc Hương trông chừng Hoàng đế, nàng mang theo Từ Liên Ba giả trang thành Tiền Liễu Đức ra khỏi Thanh Vân Điện.

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba vốn mang theo vài người, lại bị Chu Bích cự tuyệt. Trời lạnh thế này, cần gì phải dẫn theo một đám người cùng nhau chịu rét chứ?

Sau khi Hoàng đế lên ngôi, Chu Bích chỉ đưa một nhóm Phi tần cá biệt đến Hoàng Lăng chăm nom lăng của Hưng Thịnh đế, đợi sau khi mọi việc bình ổn, nàng sắp xếp cho toàn bộ các Phi tần không xuất cung tu hành vào Ngọc Lê cung sâu trong Ngự Hoa Viên, đặc biệt phái thái giám nữ quan đắc lực quản lý.

Bởi vì người trong cung thưa thớt, cho nên Từ Liên Ba chỉ lệnh cho thái giám quét dọn tuyết trên tất cả tuyến đường quan trọng, cũng không sai người quét dọn tuyết ở Ngự Hoa Viên. Chu Bích sớm đã chuẩn bị, mang giày nhỏ bằng da hươu, giẫm trên tuyết trắng phau phau, phát ra âm thanh "loạt soạt".

Vào Ngọc Lê cung, Chu Tử mang theo Từ Liên Ba thăm lần lượt từng gian phòng, phát hiện lửa than cũng được cung cấp kịp thời, quần áo dụng cụ những Thái phi này dùng cũng đều không tệ, lúc này mới yên tâm một chút.

Dĩ nhiên, nàng càng hưởng thụ những người này - ngày xưa cao ngạo đối xử với mình như kẻ địch - không biết là thật hay giả tỏ vẻ cảm tạ ân đức thực hiện lễ nghi đầy đủ —— nhìn họ không thể không cúi thấp cái đầu cao ngạo xuống, cảm giác thật là sảng khoái!

Lúc vào viện của người cuối cùng, Chu Thái hậu - đến quan tâm cuộc sống - hỏi Tổng Quản Thái Giám của Ngọc Lê cung cùng đi thị sát: "Ai ở chỗ này?"

Tổng Quản Thái Giám của Ngọc Lê cung cung kính nói: "Bẩm Thái hậu, ở nơi này là Tưởng Thái phi."

Đôi lông mày Chu Bích nhíu lại.

https://thuviensach.vn

Tổng Quản Thái Giám của Ngọc Lê cung lập tức bổ sung: "Chính là Tưởng quý tần lúc tiên hoàng còn sống, biểu muội của tiên hoàng hậu."

Chu Bích lập tức nhớ ra, thì ra là kẻ thù Tưởng Tú Linh ngày xưa đã hại Lục Hà sanh non.

Nàng cười cười, ngẩng đầu đi vào.

"Thái hậu nương nương giá lâm ——" giọng thái giám khàn khàn vang lên.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, cửa chánh phòng chợt bị người mở ra, một vị nữ nhân tóc hoa râm sắc mặt tiều tụy mặc áo choàng dài tay áo rộng đứng bên trong, bà ta nhìn thấy Chu Bích mặc trang phục Thái hậu, cười ha ha hai tiếng, trên mặt như khóc như cười, có chút biểu hiện vặn vẹo, ống tay áo bên phải, phía hướng ra ngoài có chút u lên.

Chu Bích đã chú ý thấy Tưởng Tú Linh khác thường, nhưng nàng có lòng muốn kiểm nghiệm Từ Liên Ba, cho nên vẫn trương ra bộ dạng không phát giác gì, bước tới trước một bước.

Từ Liên Ba cảm thấy không đúng, phía trước lập tức chợt lóe, cố gắng che kín Chu Thái hậu. Nhưng nữ nhân kia đã đánh tới, trong tay áo, một cây trâm bạc bị mài đến sáng long lanh đâm về phía Chu Bích.

Chu Bích phản ứng rất nhanh, nhanh chóng lui về sau một bước.

Từ Liên Ba đã chắn phía trước nàng, chân trái nhanh như tia chớp đá ra.

Nhìn Tưởng Tú Linh té xuống bị mấy thái giám dùng chân dẫm trên đất, Chu Bích mỉm cười tiến lên, cất giọng căm hận nói: "Tưởng Tú Linh, năm đó ngươi giúp đỡ vị biểu tỷ kia, hại nhiều người như vậy, tạo nhiều nghiệt như vậy, tay dính đầy máu, nửa đêm đi ngủ, ngươi không cảm thấy sợ sao?"

https://thuviensach.vn

Chu Bích ngồi thẳng lên, sắc mặt đã sớm lạnh lẽo: "Tưởng thị chết chưa hết tội, nhưng trời cao có đức hiếu sinh, cho nên ——"

Trên mặt nàng mang theo nụ cười ung dung: "Cả đời giam cầm nơi thâm cung."

Ta không hận ngươi, hận ngươi là Lục Hà, ngươi hại Lục Hà không thể có đứa bé, hôm nay ta báo thù cho nàng ta!

Chúng ta sống tốt, chính là cách trả thù ngươi tốt nhất. Ta giữ lại mạng của ngươi, để ngươi sống không bằng chết, để ngươi biết chúng ta sống tốt, đối với ngươi, đây chính là trừng phạt tốt nhất.

Sau khi trở lại Thanh Vân Điện, Chu Thái hậu ban ý chỉ: "Tổng Quản Thái giám Tiền Liễu Đức, trung thành bảo vệ chủ, là tấm gương mẫu mực, ban thưởng mũ miện Tứ Phẩm, được tự do vào nội cung. . . . . ."

Từ Liên Ba nhìn thánh chỉ, cảm giác thật rất 囧囧 rất có hồn!

Buổi tối, gió tuyết càng lớn, gió bắc vù vù cuốn bông tuyết, thổi khiến cửa sổ giấy vù vù rung động.

Không khí trong chánh điện Thanh Vân Điện lại thơm tho ấm áp khác thường. Chu Thái hậu đang lo lắng đi tới đi lui. Cuối cùng, nàng mong trợ giúp ở "Tiền Liễu Đức" bình tĩnh đứng hầu một bên: "Tỷ tỷ mạo hiểm bão tuyết vào kinh thành, có thể có nguy hiểm gì hay không? Có cần phái người đi đón hay không?"

"Tiền Liễu Đức" Từ Liên Ba đã sớm đoán được chuyện gì xảy ra, cố tình không nói, lúc này mới thong thả ung dung nói: "Nô tài mới vừa nhận được tin do Triệu Tráng dùng bồ câu đưa tới, Vương Gia vương phi đã đến trạm dịch ngoài cửa Nam thành Kim Kinh, sáng sớm ngày mai là vào được thành."

https://thuviensach.vn

"Thật sao?" Chu Bích nhảy lên, luôn miệng gọi Ngọc Hương, "Mau sai người sửa sang lại quà tặng trong thư phòng!"

Ra lệnh cho Ngọc Hương mang người đi xong, nàng chơi cùng Triệu Đồng một lát, trong lòng vẫn không an tĩnh được, liền ôm Triệu Đồng mang theo Từ Liên Ba đến thư phòng.

Trong thư phòng đổ đầy quà tặng nàng chuẩn bị cho Chu Tử, ví như đồng hồ báo giờ, kim cương cùng dung dịch đuổi muỗi mang về từ Ba Tư qua con đường buôn bán, Long Tiên Hương cùng lụa mỏng như cánh ve do Ô Thổ tiến cống, quạt đàn hương cùng ‘ngọc thể nhũ’ do Đông Khu quốc tiến cống, táo đỏ thẫm cùng đào mỏng da do Tây Bắc đưa tới, độc ngọc do Độc huyện cống tới, ... Quả nhiên là rực rỡ muôn màu tràn đầy cả phòng, đều do Chu Bích chuẩn bị toàn đồ tốt cho tỷ tỷ suốt một năm.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 138: Tỷ Muội Gặp Nhau, Vui Buồn Lẫn Lộn

Ngày mười hai tháng chạp hôm đó, Chu Bích thức dậy thật sớm, lo lắng chờ trong Thanh Vân Điện. Kể từ ngày tỷ tỷ rời Kim kinh đến Nhuận Dương, nàng chưa hề gặp lại tỷ tỷ. Đối với Chu Bích mà nói, năm đó mẫu thân không thể bảo vệ mình, sau đó lại chỉ muốn cùng đệ đệ sống cuộc sống yên tĩnh ở Núi Vân Mông, không muốn liên lạc quá nhiều với hai tỷ muội nàng, đã sớm không khác gì người xa lạ; chỉ có tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ lớn hơn nàng hai tuổi nhưng vẫn chăm sóc nàng, mới thật sự là người thân của nàng, nàng rất nhớ tỷ tỷ. Chu Bích đợi đến nóng nảy, phái "Tiền Liễu Đức" dẫn theo tiểu thái giám đến trước cửa cung nghênh đón.

Bão tuyết đêm qua đã ngừng, quảng trường trước cửa cung được bọn thái giám quét dọn sạch sẽ, có thể nhìn thấy gạch Lưu Ly màu đỏ bằng phẳng.

"Tiền Liễu Đức" mang theo hai tiểu thái giám, chán đến chết nhìn quảng trường trống trải phía trước. Hôm nay hắn ăn mặc còn khoa trương hơn, trên khuôn mặt tuấn tú phủ một lớp phấn thật mỏng, mày liễu cong cong dùng chì lớn vẽ tỉ mỉ, mắt dùng chì nhỏ vẽ hếch lên tai, đôi môi thoa một lớp son, mặc một bộ quần áo Đại Thái Giám bằng gấm, thoạt nhìn muốn yếu ớt bao nhiêu liền yếu ớt bấy nhiêu, muốn yêu nghiệt bao nhiêu liền yêu nghiệt bấy nhiêu.

Triệu Trinh cưỡi ngựa đi phía trước, toàn thân áo đen - Liễu Liên đánh xe ở phía sau, cùng xuất hiện phía cuối quãng trường.

"Tiền Liễu Đức" nhìn thấy bọn họ, trên mặt lộ ra nét vui mừng, lập tức sải bước nghênh đón.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhìn cái mặt đậm son dầy phấn của "Tiền Liễu Đức", chân mày lập tức nhíu lại.

"Tiền Liễu Đức" cười càng vui vẻ, "duyên dáng lượn lờ" chào một cái, cất giọng khàn khàn nói: "Nô tỳ thỉnh an Vương Gia!"

Một câu thỉnh an đơn giản bị hắn nói thành chín cong mười tám quẹo, làm cho Liễu Liên vội vàng đánh xe phía sau ghê tởm thiếu chút nữa phun ra —— vì tuân lệnh Vương Gia hắn mới tới đây bàn giao nhiệm vụ với Từ Liên Ba, gã "Tiền Liễu Đức" thực sự mang dáng vẻ này sao?

Nghĩ đến một năm tới đây mình sẽ phải biến thành cái dáng vẻ quỷ quái này, Liễu Liên luôn luôn không sợ trời không sợ đất không khỏi đổ mồ hôi hột, hắn quyết tâm phải nói rõ một chút với Vương Gia.

Sở dĩ Triệu Trinh muốn dùng Liễu Liên thay cho Từ Liên Ba, chính là sợ tình cảm của Từ Liên Ba làm ảnh hưởng đến công việc. Tính toán lần này của Từ Liên Ba rất nhanh liền bị hắn phát hiện. Triệu Trinh liếc "Tiền Liễu Đức" khoa trương một cái, trầm giọng nói: "Thu hồi tâm tư đó của ngươi ngay đi cho ta!"

Từ Liên Ba bị Nam An vương phát hiện dụng tâm, mặt mo ửng đỏ, chỉ là cách lớp son phấn nên không ai nhìn ra.

Lúc này Liễu Liên mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Trinh cùng Chu Tử - càng đến gần càng có chút e sợ khẩn trương - đi mãi cho đến Thanh Vân Điện.

Chu Tử mang theo quá nhiều thứ, Liễu Liên không thể làm gì khác hơn là vội đánh xe vào trong chánh viện Thanh Vân Điện.

Đợi xe dừng hẳn, Triệu Trinh mở cửa, đỡ Chu Tử xuống.

https://thuviensach.vn

Chu Tử vừa xuống xe, nhìn về phía cửa Thanh Vân Điện, liếc mắt liền thấy Chu Bích đứng trước cửa lớn của Thanh Vân Điện.

Đầu Chu Bích đội mũ phượng Thái hậu phức tạp, trên người mặc lễ phục Thái hậu cao quý lại có vẻ già nua, trơ mắt nhìn tỷ tỷ, chân không tự chủ được ngập ngừng đi về phía trước, Ngọc Hương ở bên cạnh lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: "Thái hậu ——" Chu Bích dừng một chút, thân thể lung lay, lui trở về —— hôm nay nàng đã là Thái hậu —— Chu Bích không khỏi vui buồn lẫn lộn.

Triệu Trinh dắt Chu Tử tiến lên, hành lễ với Chu Bích.

Chu Bích đỡ tỷ tỷ tỷ phu dậy, trên mặt mang cười, ánh mắt lại sớm ươn ướt. Nàng cố cười nói: "Người một nhà cần gì phải đa lễ, vào trước rồi hãy nói!"

Rất nhanh Triệu Trinh đã rời đi, để Liễu Liên cùng Ngân Linh ở lại, bảo vệ Chu Tử.

Chu Bích lôi kéo Chu Tử vào Thiên Điện, đuổi lui người khác, cả Ngọc Hương, Từ Liên Ba, Ngân Linh và Liễu Liên cũng đều ở lại bên ngoài.

Hai tỷ muội ngồi song song trên giường La Hán, đầu tiên là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tiếp đó nước mắt chảy xuống, kể cho nhau nghe tình hình sau khi chia tay.

Sau khi nói một lát, Chu Tử hỏi Chu Bích tình huống của đứa bé, Chu Bích vội gọi Ngọc Hương: "Ôm Đồng nhi tới đây!"

Chu Tử ôm Triệu Đồng nhìn qua xem lại, trong lòng rất vui mừng. Triệu Đồng hơi lớn hơn Triệu Sam một chút, cũng gầy một chút, đã biết bò, uốn qua uốn lại trong ngực Chu Tử, tay nhỏ bé mềm mại đưa lên sờ vỗ mặt Chu Tử. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lộ rõ nhất chính là một đôi mắt to như

https://thuviensach.vn

nước hồ thu giống Chu Tử Chu Bích, trong trẻo nhìn dì, giống như hai viên ngọc quý nhất đời, lại giống hai vì sao sáng ngời trên bầu trời trong xanh.

Chu Tử thật sự yêu không nhịn được, hôn rồi lại hôn, còn lè lưỡi liếm liếm đôi môi tựa như cánh hoa của tiểu Triệu Đồng, Chu Bích đứng cạnh nhìn thấy không khỏi cười rộ lên.

Nói tình hình sau khi chia xa một chút, hai tỷ muội liền bắt đầu hiến tặng nhau vật quý mà mình đã chuẩn bị cho đối phương, tranh nhau "tỷ (muội) nghe muội (tỷ) nói nè", tranh đến cực kỳ vui vẻ, cuối cùng Chu Tử giành được thắng lợi, dương dương tự đắc dẫn muội muội đi xem quà tặng nàng mang tới.

Lúc Chu Thái hậu cùng Chu Vương phi vui sướng không rời, Từ Liên Ba và Liễu Liên cũng không nhàn rỗi.

Liễu Liên biết cái đống chứa trong xe mà mình chuyên chở có bao nhiêu thứ, không chịu tự mình khiên ra, kéo Từ Liên Ba đến giúp một tay.

Từ Liên Ba mới được tấn phong là Đại Thái giám Tứ phẩm Tiền Liễu Đức đó nghen, dĩ nhiên hắn không muốn tự mình ra tay rồi, tiện tay gọi mấy tiểu thái giám đến khuân vác, hắn và Liễu Liên đứng bàng quan ở một bên.

Liễu Liên bình bình thản thản đứng cùng Từ Liên Ba, hắn luôn cho là bộ dáng mình anh tuấn tự tại uy vũ nam tính, cho nên thực không ưa bộ dạng nữ tính từ trong ra ngoài của Từ Liên Ba, lặng lẽ nói: "Từ Liên Ba, mấy ngày này ngươi bớt phóng túng một chút cho ta, từ từ chuyển về thái độ bình thường, Vương Gia muốn ta và ngươi tráo đổi nhiệm vụ, ngươi đừng để ta đánh ngươi!"

Hắn nắm quả đấm giấu trong ống tay áo, quơ quơ trước mắt Từ Liên Ba.

https://thuviensach.vn

Người khác sợ quả đấm của Liễu Liên, võ công của Từ Liên Ba cũng cao cường như vậy, nên không sợ. Hắn lặng lẽ đến gần Liễu Liên một chút, vẩy Lan Hoa Chỉ, cất giọng dịu dàng vẻ mặt triền miên: "Ai ui, ta sợ chết, sợ chết mất ——"

Liễu Liên "ụa" một tiếng, thiếu chút nữa phun ra.

Một vị tiểu thái giám thích mơ mộng vừa vui vẻ khuân vác tới lui, vừa lặng lẽ quan sát Đại hồng nhân Tiền Đại Bạn - Tiền công công đứng cùng mỹ nam áo đen, không khỏi cảm thán - thật sự là một đôi mà —— mỹ nhân ‘công’ lạnh lùng cùng thái giám ‘thụ’ yêu nghiệt đó nghen!

Sau khi bày lễ vật cho nhau xem, Chu Bích biết tỷ tỷ cũng giống như mình, đặc biệt cảm thấy hứng thú với ăn uống, vội sai Ngọc Hương chuẩn bị mở tiệc.

Chu Bích nhớ lúc hai tỷ muội còn nhỏ, bởi vì nhà nghèo, căn bản quanh năm suốt tháng rất ít ăn thịt, rất thèm ăn, đêm hè, hai tỷ muội không sợ tối, cầm một túi vải rời thôn. Trên đường lớn ngoài thôn có trồng Bạch Dương, hai tỷ muội đạp từng cây từng cây cỏ lau ven đường mà nhặt tuốt, luôn có thể thu hoạch rất nhiều ve sầu, về nhà xào muối, ăn cực kỳ ngon!

Đến mùa thu, hai tỷ muội liền bắt châu chấu và dế nướng ăn, chuyên ăn đùi châu chấu và đùi dế. (LPH : tuổi thơ dữ dội aaaaa)

Chỉ có mùa xuân và mùa đông, trừ thỉnh thoảng bắt được một hai con chim đem nướng, quả thật không có thịt gì có thể ăn.

Chu Bích nghĩ tới đây, liền nói những việc cũ này với Chu Tử.

Chu Tử nghe, che miệng mà cười, lặng lẽ nói: "Đừng để tỷ phu muội biết trước kia ta thích ăn những thứ này, thật không có phong cách, quá không thục nữ, ha ha ha!"

https://thuviensach.vn

Nói là bữa tiệc, thật ra đều do Chu Bích dặn dò phòng bếp nhỏ chuẩn bị những món ăn gia đình ở Độc huyện cho tỷ tỷ, tuy là món ăn gia đình, nhưng giữa mùa đông, đây đã là thức ăn tương đối xa xỉ rồi. Chu Bích đã chuẩn bị tốt món thịt cắt mỏng xào sợi củ cải, bí đỏ xào ớt xanh, rau lang xào tỏi và một chén thịt chưng đậu hũ, sau đó chính là một nồi cháo ngô khoai cùng bánh màn thầu bằng bột ngô.

Chu Bích rất biết hưởng thụ, sớm sai người tìm đầu bếp ở Độc huyện, đặc biệt tìm người chuyên nấu món ăn gia đình cho nàng.

Chu Tử vừa vào phòng ăn, thấy đầy bàn đều là món ăn gia đình đã lâu chưa nhìn thấy, còn đều là món mình và Chu Bích thích ăn, không khỏi vừa mừng vừa sợ, kéo Chu Bích ngồi xuống.

Chu Bích cũng không cần cung nữ hầu hạ, đuổi lui cung nữ thái giám bên cạnh, chỉ còn lại mình và tỷ tỷ.

Đối mặt với món ăn gia đình của Độc huyện mà hai tỷ muội thích ăn nhất, hai tỷ muội - đũa bay tán loạn, liên tục ăn nhanh nuốt lớn, ăn thật sảng khoái. Cuối cùng, hai người bọn họ đều ôm bụng rời đi.

Buổi tối, hai tỷ muội ngủ cùng nhau, để Triệu Đồng ngủ giữa hai người.

Nhắc đến bữa ăn tối hôm nay, Chu Bích dương dương tự đắc nói: "Tỷ tỷ, lên làm Thái hậu có một điều hay nhất, đó là có thể muốn ăn cái gì liền ăn, trong cung muội là lớn nhất!"

Chu Tử giễu cợt nàng: "Không phải trong lòng Thái hậu nên nghĩ tới vạn dân trong thiên hạ sao?"

Chu Bích "phì" cười: "Vậy cũng phải chờ Thái hậu muội ăn thật vui vẻ thật cao hứng đã, đúng không?!"

https://thuviensach.vn

Hai tỷ muội đều đã là mẫu thân, dĩ nhiên đề tài không thể rời khỏi đứa bé. Khi Chu Tử nói đến hai đứa con trai của mình được chia ra gọi là Bánh Bao nhỏ và màn thầu nhỏ thì Chu Bích rất hâm mộ, nói: "Tỷ tỷ, Triệu Đồng nên có tên gì thì tốt nhỉ?"

Chu Tử không hề nghĩ ngợi nói: "Gọi là sủi cảo nhỏ đi!"

Chu Bích hết sức vừa ý, phụ họa: "Gọi sủi cảo nhỏ thật hay!"

Thiên Hạo đế Triệu Đồng nằm giữa mẫu thân và dì ngủ rất say, bé vẫn không biết, chính vào thời khắc này mình bị dì ham ăn hàng gán cái nhủ danh mất mặt "Sủi cáo nhỏ" này theo bé cả đời. Cũng may còn có nhủ danh "Bánh Bao nhỏ" của Thế tử Nam An vương - Triệu Tử cùng nhủ danh "Màn thầu nhỏ" của con thứ của Nam An vương làm bạn, thật cũng không coi là cô đơn.

Triệu Trinh mới vừa trở lại vương phủ ở Kinh Thành, Cao lão Thừa Tướng liền phái người đến mời. Sau khi Triệu Trinh thay quần áo, liền cưỡi ngựa tới phủ Cao thừa tướng.

Hắn và ông ngoại mật đàm trong thư phòng một canh giờ.

Từ thư phòng ra ngoài, hai ông cháu đều lộ dáng vẻ buông lỏng, cùng tham gia bữa tiệc trưa xa hoa của phủ Cao thừa tướng quyền quý nhất Kim kinh.

Buổi chiều, Triệu Trinh trở về vương phủ, phát hiện Thượng Thư bộ Lễ - Hà Nguyên, Thượng Thư bộ Binh - Kim Hoán Nhiên, Thượng Thư bộ Hình - Tiêu Nam cùng Thượng Thư bộ Lễ - Lâm Hiếu Từ đã đợi trong thư phòng bên ngoài.

Sau khi Triệu Trinh cùng bốn người Hà Nguyên mật đàm trong thư phòng hai canh giờ, buổi tối cùng nhau đến Vọng Giang lâu chi nhánh Kim kinh bao một gian nhã thất, thật vui vẻ uống rượu tâm sự.

https://thuviensach.vn

Buổi tối, Triệu Trinh say lơ mơ trở về phòng ngủ trong Tùng Đào Uyển ở vương phủ Kinh Thành, một thân một mình ngủ trên giường lớn bằng gỗ hoa lê khảm hoa hải đường trống rỗng, hắn có cảm giác cô độc mà từ lâu không gặp.

Lăn qua lộn lại hồi lâu, Triệu Trinh ý thức được một vấn đề —— hắn đã không thể rời khỏi Chu Tử nữa rồi!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Chu Tử đã trở thành xương trong xương thịt trong thịt của hắn, thành một bộ phận máu thịt nối liền, không thể chia lìa của hắn.

Sáng sớm Triệu Trinh liền vào cung.

Bởi vì nói chuyện phiếm hàn huyên cùng muội muội tới nửa đêm, đến buổi sáng Chu Tử vẫn thở to mà ngủ.

Chu Bích nghe nói Nam An vương cầu kiến, vội lặng lẽ rời giường.

Trên chánh điện Thanh Vân Điện, nhìn tỷ phu Triệu Trinh sắc mặt tái nhợt - bộ dạng thiếu ngủ đứng ở phía dưới, Chu Bích cười rất hả hê: "Tỷ phu tới đón tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ có nói, tỷ ấy muốn ở trong cung cùng ta!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 139: Hai Phúc Hắc Đấu Tranh Gay Gắt

Đôi mày xinh đẹp của Triệu Trinh lập tức nhíu lại, hắn nhìn Chu Bích chằm chằm, đột nhiên ý nghĩ trở nên quỷ dị, nhớ lại trước kia Ngọc Hương có báo cáo là giữa Chu Bích và Lục Hà có chút mập mờ. Vì vậy, hắn bắt đầu suy nghĩ lung tung, trong nháy mắt mặt cũng đen xuống, lạnh lùng nhìn Chu Bích, nói: "A, vậy sao?" Bởi vì có tỷ tỷ Chu Tử làm chỗ dựa, Chu Bích ‘mượn oai thiên tử ra lệnh chư hầu’, không bị ánh mắt lạnh lùng của tỷ phu dọa lui, ngược lại vẫn lộ dáng vẻ dương dương tự đắc —— tỷ tỷ đúng là muốn theo ta, hừ!

Triệu Trinh ngẩng mặt lên, dời mắt đi, không nhìn Chu Bích nữa, nói: "Từ Liên Ba đâu? Hắn nên đổi việc cho Liễu Liên rồi!"

Chu Bích không ngờ chút tâm tư kia của mình cũng bị tỷ phu biết, nhất thời mặt liền có chút phát sốt, nhưng xưa nay da mặt nàng dày, đỏ ửng chỉ âm ỉ rồi biến mất, rũ rèm mắt xuống, giọng của nàng lập tức trở nên mềm yếu: "Tỷ phu, từ nhỏ ta và tỷ tỷ sống nương tựa vào nhau, thật vất vả mới được gặp một lần, để tỷ ấy ở với ta mấy ngày đi!"

Triệu Trinh đương nhiên không muốn, nhưng hắn cũng biết Chu Tử đã mong mỏi việc ở cùng Chu Bích thật lâu, nhất định sẽ không dễ dàng đồng ý trở về phủ, cho nên hắn nhíu mày một cái, nói: "Để nàng ấy nán lại thêm một ngày, ngày mai sẽ phải trở về!"

Chu Bích thấy tỷ phu thả lỏng, trong lòng an tâm, vội nhân cơ hội đề ra yêu cầu. Đầu tiên nàng cúi đầu không nói, tiếp đó ấp a ấp úng nói: "Vậy Lục Hà. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh liếc nàng một cái, nói: "Phái người của ta đưa nàng ấy đi!"

Chu Bích ngẩng đầu lên, mắt to nghiêm túc nhìn Triệu Trinh: "Nàng ấy còn trẻ, cho nàng ấy một thân phận tốt, tìm giúp nàng ấy một nhà khá giả mà gả đi!"

Triệu Trinh gật đầu một cái. Mặc kệ nói thế nào, Lục Hà là do hắn phái đến bên cạnh tiên hoàng, cũng đã bỏ ra nhiều như vậy, hắn sẽ có trách nhiệm đến cùng.

Nguyện vọng của Chu Bích được thỏa mãn, trong lòng vui mừng, nghĩ tới tỷ tỷ, cũng ôn hòa với tỷ phu Triệu Trinh hơn, muốn nói lại thôi: "Tỷ phu. . . . . ."

Một tiếng "Tỷ phu" này của nàng khác hẳn khiêu khích lúc mới vừa gặp mặt, mang theo chút thân mật, Triệu Trinh lại nghe mà vừa ý.

Triệu Trinh không quá ưa thích Chu Bích bề ngoài nhu nhược thực tế lại là nữ hài tử mạnh mẽ, nhưng cũng không chịu nổi mỗi ngày Chu Tử ghé vào lỗ tai hắn mà om sòm, muốn hắn nhất định phải đối xử tốt với muội muội của mình, khiến từ từ hắn cũng cảm thấy nếu Chu Bích đã là muội muội Chu Tử thương nhất, hắn cũng chính là muội muội của mình rồi, đương nhiên phải đối xử với nàng ta tốt một chút.

Nghĩ đến Chu Tử, đáy lòng tràn đầy tính toán của hắn cuối cùng cũng mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn Chu Bích đã từ thềm son bước xuống, cất giọng buồn bực hỏi: "Có gì không, Chu Bích?"

Trên đầu Chu Bích chải búi tóc của người lớn tuổi, trên người mặc lễ phục Thái hậu già nua màu tương, nhưng trên mặt lại không phối hợp mà vươn chút yếu ớt cùng van xin: "Tỷ phu, cho giữ Từ Liên Ba lại đi!"

Triệu Trinh suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: "Bảo Từ Liên Ba tự quyết định đi!"

https://thuviensach.vn

Từ báo cáo của Ngọc Hương hắn biết thái độ của Chu Bích đối với Từ Liên Ba có chút kỳ quái. Với Triệu Trinh mà nói, chỉ cần ngoài mặt Chu Bích duy trì thể diện Thái hậu của Đại Kim là được, những thứ khác, hắn đều có thể hiểu. Dù sao, Chu Bích mới mười bảy tuổi, tương lai còn dài mà!

Nghe Triệu Trinh trả lời, Chu Bích lập tức cười tươi, nàng nâng váy đi vào nội điện, miệng còn nói: "Ha ha, tốt quá! Tỷ tỷ sắp tỉnh rồi, ta đi bầu bạn với tỷ tỷ! Hẹn gặp lại, tỷ phu!"

Những lời cuối cùng này của Chu Bích lại khiến Triệu Trinh buồn bực.

Đang ở trong nội điện, Chu Tử không biết ông chồng phúc hắc cùng muội muội phúc hắc đã lấy nàng ra chia của xong rồi.

Chu Tử đã sớm rời giường, nàng gọi nhũ nương cho Triệu Đồng bú sữa, mình thì đang giúp Chu Bích lựa chọn y phục. Lần gặp mặt này, Chu Tử phát hiện búi tóc đồ trang sức quần áo gì đó của Chu Bích đều rất già nua, căn bản không thích hợp với nàng ấy.

Chu Tử đã mang đến rất nhiều trâm cài trang sức tinh xảo xinh đẹp cho Chu Bích cùng quần áo mũ khăn thích hợp cho Chu Bích mặc.

Lúc Chu Bích tiến vào, Chu Tử đã rửa mặt xong, trên người không mặc áo khoác, chỉ mặc áo nhỏ thêu hoa, đang ôm Sủi cáo nhỏ Triệu Đồng mắt đen lúng liếng, cùng Ngân Linh chuẩn bị quần áo cho Chu Bích!

Vừa thấy Chu Bích đi vào, nàng liền giao Triệu Đồng cho Ngọc Hương, đưa tay liền bắt đầu cởi lớp quần áo già nua trên người Chu Bích.

Chu Bích cười hì hì vội vàng cầu xin nương tay, Chu Tử lại nghiêm túc khuyên nàng: "Trong cung này muội là lớn nhất, muốn mặc gì thì mặc, chỉ cần không quá phận, chẳng lẽ còn có ai dám xuyên tạc hay sao?"

https://thuviensach.vn

Lúc này Chu Bích mới ngưng giãy giụa.

Chu Tử cũng tháo luôn búi tóc của muội muội xuống.

Nàng lấy bộ đồ trang sức bằng ngọc lục bảo đã chuẩn bị cho Chu Bích ra, sau đó vấn cho Chu Bích một búi tóc phức tạp, sau khi vấn tóc xong, nàng không ghim bằng bất kỳ cây trâm nào, mà lấy một chuỗi ngọc lục bảo ra, quấn quanh trên búi tóc, cài chặt lại.

Chuỗi ngọc lục bảo này là Triệu Trinh tặng cho Chu Tử, chưa cắt, hạt hạt đều lớn bằng đầu ngón tay cái, óng ánh trong suốt, xanh mát nhẹ nhàng, xinh đẹp khác thường.

Làm xong tất cả, Chu Tử quấn ngọc lục bảo xung quanh làm thành ‘hoa quan’ (mũ mão) Thái hậu đeo trên búi tóc Chu Tử.

Chu Tử lại đeo cho Chu Bích vòng tai cùng dây chuyền làm từ ngọc lục bảo.

Nàng lệnh cho Ngân Linh lấy áo khoác cùng áo choàng bằng the mỏng phủ lông hồ ly trắng mà mình chuẩn bị từ Nam Cương tới cho Chu Bích, tự mình mặc vào giúp Chu Bích. Áo khoác lụa trắng thêu dày đặt hoa văn màu ngọc lục bảo được may thành lễ phục Thái hậu, áo choàng làm từ the mỏng màu xanh lá sen, sau khi Chu Bích mặc vào, cảm thấy vừa thoải mái vừa ưa nhìn, hơn nữa cũng phù hợp với thân phận hơn người của nàng ấy, cũng rất vui vẻ.

Đợi ăn điểm tâm xong, Chu Tử mới nói: "Ta cũng chuẩn bị cho Lục Hà chút quà tặng, bây giờ nàng ta đang ở đâu?"

Chu Bích mỉm cười nói: "Tuổi Đồng Nhi còn nhỏ, ở cùng muội tại Thanh Vân Điện, Lục Hà ở nơi này thật không tiện, cho nên đã chuyển nàng ấy tới Thanh Liên uyển."

https://thuviensach.vn

"A, vậy muội lo việc của muội đi, ta đi thăm nàng ấy!"

Chu Bích gật đầu một cái.

Lục Hà gượng cười, mang theo cung nữ cùng thái giám đón Chu Tử vào.

Ngân Linh chỉ huy mấy thái giám khuân chuyển quà tặng, Lục Hà cùng Chu Tử ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Sau khi hàn huyên một lát, hai người đều cảm thấy thật sự đã không còn lời nào để nói.

Ngày xưa khóe miệng Lục Hà sắc bén, cảm thấy Chu Tử quá thật thà, mặc dù quan hệ rất tốt, nhưng nàng ấy không nhịn được thích nói gần nói xa châm chọc Chu Tử ngu ngốc. Nhưng chuyện đến bây giờ, tất cả thái giám cung nữ trong toàn Thanh Liên uyển đều là thân tín của Chu Bích, nàng ta không dám nói những lời như vậy nữa, nhưng cũng không muốn trái lương tâm nói mấy lời nịnh nọt, cho nên không khí có chút lạnh lẽo.

Chu Tử còn nhớ rõ giao tình của mình cùng Lục Hà trong phủ năm đó, cũng nhớ tới Lục Hà làm bạn đối xử tốt với Chu Bích, cho nên tận lực tìm đề tài, cuối cùng thật sự không còn lời có thể nói, liền giới thiệu quà tặng mình mang tới.

Trong lòng Lục Hà mất hứng, liền qua loa miễn cưỡng nhận lấy.

Không khí càng thêm vắng lạnh.

Cuối cùng, lúc Chu Tử rời đi, trong lòng rất là chán nản.

Nàng đi bộ trong ngự hoa viên.

Tuyết đọng trên đường ở Ngự Hoa Viên đã bị dọn sạch, chỉ còn để lại một chút tuyết trắng trên nhánh cây, trên núi giả, trong khung cảnh âm u này, có vẻ càng thêm thê lương.

https://thuviensach.vn

Gió bấc ào ào rít gào thổi đến, lại gào thét thổi đi, cuốn đi rất nhiều thứ, bao gồm tình nghĩa và tình cảm ngày xưa, để lại chút dấu vết khiến người ta thương cảm.

Chu Bích mặc quần áo đeo trang sức tỷ tỷ tỉ mỉ chuẩn bị, ôm tiểu hoàng đế Triệu Đồng vào triều.

Cao lão Thừa Tướng chính thức từ quan.

Theo sắp xếp từ trước của Triệu Trinh, Lâm Hiếu Từ trở thành Tể Tướng kế nhiệm.

Sau khi bãi triều, Chu Thái hậu ôm Triệu Đồng đi đằng trước, đi theo phía sau là đội ngũ bảo vệ của Hoàng đế. Đại Thái Giám "Tiền Liễu Đức" cả đêm không lộ diện đi phía sau Chu Thái hậu.

Mãi cho đến ngoài cửa Thanh Vân Điện, Chu Bích mới vẫy lui đội bảo vệ, đưa con trai cho Ngọc Hương, mặt tràn đầy nghiêm túc nói với "Tiền Liễu Đức": "Tiểu Đức Tử, theo ai gia vào thư phòng!"

Chu Bích vào thư phòng, "Tiền Liễu Đức" đi vào sau, kính cẩn giúp Chu Bích cởi áo choàng the mỏng phủ lông hồ ly màu trắng mặc ở phía ngoài, treo lên, sau đó kéo ghế, hầu hạ Chu Bích ngồi xuống.

Chu Bích cầm một quyển tấu chương lên xem.

"Tiền Liễu Đức" rất tinh tường, lập tức chuẩn bị xong bút lông dê và Chu Sa.

Chu Bích tỏ vẻ rất nghiêm túc, sau khi xem xong lại phê mấy chữ đơn giản lên trên. Thật ra thì những bản tấu này tất cả Nội Các đều đã có trả lời, đưa đến chỗ Thái hậu, thuần túy chỉ để hợp thức hóa mà thôi. Nhưng Chu Bích xem rất nghiêm túc, gặp phải chỗ cảm thấy có vấn đề liền xem lại, suy nghĩ kỹ lại.

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Thái hậu phê tấu chương, "Tiền Liễu Đức" lệnh cho tiểu thái giám rót trà Bát Bảo bưng tới.

Không biết đã qua bao lâu, một chồng tấu chương đã được phê duyệt xong. Chu Bích duỗi lưng một cái, sau đó đôi tay với lên đấm đấm xoa bóp bả vai ê ẩm.

"Tiền Liễu Đức" tiến tới, theo thói quen xoa bóp bả vai Chu Bích.

Dù sao hắn cũng là người có võ công, điều chỉnh lực tay vừa phải, bấm đúng huyệt vị, mệt nhọc của Chu Bích lập tức liền được xua tan.

"Tiền Liễu Đức" rất chuyên tâm xoa bóp.

Hôm nay Chu Thái hậu ăn mặc vô cùng xinh đẹp, áo choàng đã cởi ra, hôm nay trên người mặc áo khoác thêu hoa văn màu ngọc lục bảo, cổ áo mở khá rộng, lộ rõ cái cổ thon dài trắng nõn cùng cái cằm hơi nhọn của Chu Thái hậu. Hắn đứng sau nàng nhìn về phía trước, có thể nhìn thấy một màn trắng nõn lộ ra nơi vạt áo dưới chuỗi ngọc lục bảo buộc chặt.

Hô hấp của "Tiền Liễu Đức" không khỏi hơi chậm lại, nặng nề kìm nén tâm tư.

"Từ Liên Ba, " giọng của Chu Thái hậu thật trầm như có như không, "Khóe mắt ngươi sao thế?"

Giả trang thành "Tiền Liễu Đức" – Từ Liên Ba cứng người khó có thể nhận ra, tầm mắt rũ xuống như có điều suy nghĩ, sau đó mới nói, "Đánh một trận với Liễu Liên."

Liễu Liên? Chu Thái hậu nhớ tới cái tên mà tỷ phu nhắc tới. Nhớ là hắn vẫn đi theo tỷ tỷ, xem ra là một nam tử vô cùng xinh đẹp vô cùng nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Chu Thái hậu trẻ tuổi không nói gì, đưa tay kéo ngăn kéo nhỏ dưới bàn đọc sách, lấy ra một hộp bằng bạch ngọc giao cho Từ Liên Ba: "Bôi lên đi, lộ rõ quá rồi!"

Từ Liên Ba nhận lấy hộp bạch ngọc, nhét vào túi bên trong tay áo.

Sau khi Chu Thái hậu và Chu Vương phi đi ngủ, Từ Liên Ba và Liễu Liên một câu trái ý, rốt cuộc thoải thoải mái mái đánh một trận trong phòng của chính mình. Bởi vì năng lực ngang nhau, cho nên hắn không thắng được Liễu Liên, Liễu Liên cũng không thắng được hắn. Chỉ là đôi môi Liễu Liên bị một quyền của hắn đấm rách, lý do là đỏ, phát ghét; khóe mắt tô vẽ tỉ mỉ của hắn bị Liễu Liên đánh sưng lên, lý do là giống đàn bà, khó ưa.

Trước khi tới gặp Chu Thái hậu, Từ Liên Ba đã dùng dụng cụ hóa trang tỉ mỉ che giấu một phen, không chú ý căn bản sẽ không nhìn thấy, không biết sao Chu Thái hậu vừa nhìn đã nhận ra!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 140: Về Vương Phủ, Tập Trung Nhân Khí

Không rõ lý do, mũi Từ Liên Ba lại có chút chua xót. Đây là một loại cảm giác lạ lẫm.

Từ Liên Ba là một cô nhi, từ thuở thiếu niên đã bắt đầu đi theo Nam An vương Triệu Trinh nam chinh bắc chiến, trên hai phương diện hóa trang và điều tra, hiếm ai qua được.

Nhiều năm như vậy, không ai có thể nhìn ra vết thương hắn nguyện ý che giấu, trừ khi người nọ thật sự quan tâm hắn.

Hắn hít sâu một hơi, tiếp tục xoa bóp bả vai cho Chu Bích.

Một lát sau Chu Bích hỏi: "Tỷ phu nói để cho ngươi tự chọn, ngươi nguyện ý tráo đổi công việc cùng gã Liễu Liên đó sao?"

Hồi lâu, Từ Liên Ba mới nói: "Ta ở lại."

Giọng nói của hắn bình tĩnh.

Hắn biết rốt cuộc mình đã lựa chọn điều gì.

Từ nay về sau, hắn muốn ở lại chỗ này, cùng với Chu Bích, cùng với nữ hài tử còn chưa thể xem là nữ nhân - rõ ràng vẫn luôn cô độc lại cố tỏ vẻ kiên cường, cùng với nàng trải qua đoạn đời cô độc này.

Chu Bích không nghĩ hắn cứ thế mà dễ dàng đồng ý như vậy. Rõ ràng nàng đã chuẩn bị nhiều cám dỗ, nhiều uy hiếp còn chưa nói ra!

https://thuviensach.vn

Nàng biết lựa chọn của Từ Liên Ba có ý nghĩa thế nào đối với hắn, chính là hắn vĩnh viễn không thể quang minh chính đại ở cùng người trong lòng mình, chính là thân phận của hắn sẽ vĩnh viễn không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chính là hắn vĩnh viễn không thể có hôn nhân chân chính và con trẻ. . . . . .

Chu Bích không nói ra bất kỳ cam kết gì, cam kết không phải để nói ra, nàng chỉ muốn thực hiện, chứng minh cho chính mình thấy.

Ngày hôm đó, người vui vẻ không chỉ có Chu Thái hậu, còn có các vị chủ nhân Lâm gia mới đổi tấm biển "phủ Lâm Thượng thư" ngoài cửa lớn thành "phủ Lâm Thừa Tướng" cùng nhóm bạn bè thân thuộc sắp ‘cả họ được nhờ’.

Từ giây phút Lâm Hiếu Từ trở thành Tể Tướng mới của Đại Kim, những ‘hậu viện’ trong Lâm phủ ở thành Đông, đã đợi đầy người.

Trong chánh viện của ‘hậu trạch’ ở Lâm phủ, chánh thê Liền phu nhân của Lâm Hiếu Từ mang theo hai tiểu thiếp Hồng Di nương cùng Trương di nương của trượng phu, đang hầu hạ bà bà Lâm lão phu nhân cùng cô cô nhỏ Lâm Mộ Từ dùng cơm tối.

Lâm lão phu nhân cùng Lâm nhị tiểu thư mới vừa vào kinh.

Vừa vào Lâm phủ ở kinh thành, Lâm lão phu nhân liền lấy uy đoạt thế, buộc Liền phu nhân mang theo con cái đến Thiên viện ở, mình mang theo nữ nhi Lâm Mộ Từ tiến vào chánh viện mà ban đầu Lâm Hiếu Từ và Liền phu nhân ở.

Mới vừa chuyển tới nhà xong, bọn họ nhận được tin vui Lâm Hiếu Từ trở thành Tể Tướng, mặc dù trong lòng hai mẹ con mừng rỡ, trên mặt vẫn không biến sắc, chỉ càng thêm hà khắc với thê tử Liền phu nhân của Lâm Hiếu Từ.

https://thuviensach.vn

Thuở nhỏ Lâm Hiếu Từ sớm mất cha, cảnh nhà sa sút, mẫu thân Lâm lão phu nhân cùng hắn và muội muội Lâm Mộ Từ trải qua cuộc sống khó khăn, tình cảm giữa mẹ con - huynh muội rất sâu. Sau đó, Lâm Hiếu Từ thi đậu Tiến sĩ, đầu quân cho Nam An vương, thành thân tín của Nam An vương, lúc này Lâm gia mới bắt đầu thịnh vượng.

Đối với thê tử Liền thị của Lâm Hiếu Từ, Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ đều rất không thích, chỉ là Lâm lão phu nhân biểu hiện rõ ràng còn Lâm Mộ Từ kín đáo che giấu mà thôi!

Lâm Hiếu Từ vô cùng hiếu thuận, tình cảm của hắn và Liền thị rất tốt, vốn không nguyện ý cưới thiếp, hai di nương Hồng thị cùng Trương thị bên cạnh đều do mẫu thân Lâm lão phu nhân ép ban cho hắn, nể mặt mũi mẫu thân, hắn luôn rất khách khí với các nàng.

Rốt cuộc Lâm lão phu nhân cũng dùng xong cơm tối, lão nhân gia bà ta đứng dậy, lại nghiêm mặt nói với nàng dâu Liên thị đã hầu hạ nửa ngày: "Ngươi và Hồng thị, Trương thị dùng cơm tối ở đây đi!"

Lâm Mộ Từ mang ý cười nhàn nhạt trên mặt, không kéo mẫu thân đi, mà đứng nơi đó, chờ chị dâu ngồi xuống ăn canh cặn thịt thừa của nàng ta và mẫu thân. Ý tưởng của nàng ta rất đơn giản: Liên thị ngươi là người ngoài, ngươi hưởng phúc của Lâm gia ta, thì phải chịu nhục mạ của Lâm gia ta!

Liên thị biết trượng phu ‘thuần hiếu’, sợ gây chuyện khiến trượng phu mất hứng, nhịn nhục nghiêng người ngồi xuống, vội vã dùng vài hớp.

Hồng thị cùng Trương thị nhìn sắc mặt Liền phu nhân tái nhợt, trong lòng mừng thầm, ngồi xuống cùng ăn.

Ban đêm, Hồng thị và Trương thị cùng đến phòng nhị tiểu thư ở chánh viện.

https://thuviensach.vn

Nghe Trương thị Hồng thị nói lời trung thành thô tục buồn nôn, Lâm Mộ Từ cười nhạt một tiếng, lười biếng dặn dò nha hoàn Thu Tâm: "Thay ta thưởng cho hai vị di nương!"

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng, ngay trước mặt Lâm Hiếu Từ đến thỉnh an, Lâm lão phu nhân mắng to Liền phu nhân, nói nàng đố kỵ, bắt buộc sau này nàng phải ở Phật Đường niệm kinh, giải đi ghen tức trong người.

Từ đó về sau, người thay mặt phủ Lâm Thừa Tướng đãi khách và giao tiếp không còn là thê tử Liền phu nhân của Lâm Hiếu Từ nữa, mà biến thành Lâm Mộ Từ muội muội của Lâm Hiếu Từ —— nàng là đại diện toàn quyền của Lâm lão phu nhân, Lâm lão phu nhân lớn tuổi lại có bệnh, Lâm phủ liền do cô con gái duy nhất này trông coi thay.

Đối với những chuyện kỳ lạ như chuyện ở phủ Lâm Thừa Tướng, người khác nhìn nghe rồi chỉ cười mà thôi, chỉ có một người rất khó chịu, gọi Lâm Hiếu Từ đến mắng một trận.

Người này chính là chủ tử của Lâm Hiếu Từ - Nam An vương Triệu Trinh.

Mấy ngày nay Triệu Trinh đang không thoải mái!

Lúc Chu Tử mới từ trong cung trở về, mặc dù trên mặt Triệu Trinh không lộ vẻ gì, thực tế vô cùng vui vẻ. Hai người tiểu biệt thắng tân hôn, tất nhiên vấn vương vô hạn. Trước là cùng nhau tắm uyên ương, sau đó lại cùng trèo lên giường, sau vài lần gió xuân, mới ôm nhau mà ngủ.

Vấn đề là ở ngày hôm sau.

Trên danh nghĩa là giám quốc đại nhân, thỉnh thoảng Triệu Trinh vẫn phải vào triều, cho nên mặc dù lòng tràn đầy không vui, hắn vẫn phải dứt khoát kiên quyết rời khỏi lão bà mềm nhũn ấm nóng đang làm tổ trong

https://thuviensach.vn

chăn, mang theo vệ sĩ Tần Đình Vân cùng Lương Đào Đào mới được chọn lựa từ cấm quân, mặc triều phục vào triều.

Chu Tử ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường.

Nàng mang theo Ngân Linh và Thanh Châu đi một vòng tản bộ ở Tùng Đào Uyển.

Trong Tùng Đào Uyển trồng rất nhiều cây tùng, trong khoảng thời gian vợ chồng Triệu Trinh rời đi, Tùng Đào Uyển không có bóng người, thân cây tùng lại cứ càng thêm tươi tốt. Hôm nay đã là mùa đông, Tùng Đào Uyển không có màu sắc khác, chỉ có rừng tùng xanh biếc ùn ùn trải khắp, gió Bắc thổi qua, Chu Tử dường như nghe được từng trận tiếng thông reo. Đáng tiếc, Chu Tử không phải văn nhân mặc khách, ngâm không ra những lời danh ngôn "Núi Nam Sơn cao ngất, tùng bách thấp thoáng xa" (Phù phong ca – tác giả Lưu Côn) "Sừng sững thông trên núi, ào ào gió dưới hang." (Tặng em họ - Lưu Trinh) "Băng đá lưu sức mạnh, tuyết giữ tấm lòng trong" (Vịnh hàn tùng –Phạm Vân) như vậy, lòng nàng chỉ sợ ma sợ tối, cảm thấy Tùng Đào Uyển này quá nhiều cây, quá âm u, tăm tối sợ là sẽ ồn ào gọi quỷ. Chu Tử biết Triệu Trinh nhất định sẽ không tin những thứ ma quỷ thần tiên siêu nhiên, cũng không dám nói với hắn, bèn tự mình nghĩ biện pháp, lấy cớ người trong vương phủ vốn không nhiều lắm, đám người Liễu Liên, Tống Chương cùng vợ chồng mình vào kinh, cần gì phải ở xa như vậy! Cho nên, nàng lệnh cho Liễu Liên, Tống Chương cùng vợ chồng Ngân Linh Triệu Tráng đều chuyển vào ngoại viện Tùng Đào Uyển mà ở.

Có thêm vài nha hoàn - sai vặt đi qua đi lại, rốt cuộc trong Tùng Đào Uyển tràn đầy nhân khí, cho dù Triệu Trinh không ở Tùng Đào Uyển, Chu Tử cũng không sợ.

Đối với mệnh lệnh của vương phi, Triệu Tráng thật rất vui mừng, có lời này, Ngân Linh cũng không cần sáng sớm đêm khuya cực khổ chạy tới chạy lui.

https://thuviensach.vn

Tống Chương cũng thật vui mừng, mặc dù hắn được thân tín Tôn Gia Nghị của Nam An vương đề cử, nhưng dù sao thời gian đi theo Nam An vương còn ít, không quá được tin tưởng, được sắp xếp vào ở trong một viện xa nhất ngoài vương phủ trong Kinh Thành, ngay cả gặp Chu Vương phi một lần cũng khó, trong lòng cũng lặng lẽ buồn bực.

Liễu Liên thì không sao cả, chỉ là Vương Gia vốn lệnh cho bản thân hắn phải ở bên cạnh bảo vệ vương phi, ở gần một chút cũng tốt, dễ bảo vệ vương phi hơn.

Đến buổi chiều, bọn Liễu Liên đã chuyển hết vào ngoại viện Tùng Đào Uyển.

Chu Tử cũng không có chuyện gì làm, nghĩ đã rất lâu không tự tay làm cơm cho Triệu Trinh, liền rửa tay xuống bếp, làm chút mì trước, sau đó băm thịt làm nhân sủi cảo, cùng Ngân Linh Thanh Châu gói sủi cảo.

Động tác của Chu Tử cực nhanh, Ngân Linh và Thanh Châu được rèn luyện đã lâu, cũng không thua kém, rất nhanh ba người đã gói xong bốn mâm sủi cảo lớn.

Sau khi Triệu Trinh tan triều trở về Tùng Đào Uyển, biết Chu Tử ở phòng bếp nhỏ làm sủi cảo cho mình, trong lòng rất vui vẻ, dạo bước đến phòng bếp nhỏ tìm Chu Tử.

Còn chưa tới phòng bếp nhỏ, Triệu Trinh đụng phải Triệu Tráng đứng nhìn ngó trước cửa lớn của viện chứa phòng bếp nhỏ, hắn trợn mắt nhìn Triệu Tráng một cái, dọa Triệu Tráng sợ đến mức khẽ run rẩy, đàng hoàng đi theo phía sau hắn.

Vào sân của phòng bếp nhỏ, Triệu Trinh lại thấy Tống Chương và Liễu Liên đánh cờ trong nhà ăn, nhất thời mắt lạnh như dao, từng nhát từng nhát trí mạng bay về phía hai người này.

https://thuviensach.vn

Tống Chương cùng Liễu Liên không dễ kích động giống như Triệu Tráng, bọn họ căn bản không nhìn Vương Gia, không hề tiếp xúc với ánh mắt phóng dao của Vương Gia, cúi đầu đứng dậy hành lễ: "Vương phi lệnh cho bọn thần chuyển vào ngoại viện Diên Hi cư."

Triệu Trinh không thể làm gì Chu Tử trước mặt những thuộc hạ thân tín này, cho nên đành phải nuốt bất mãn tràn đầy trong lòng xuống, đứng dậy rời đi.

Triệu Tráng gấp rút đi theo. Hôm nay hắn không trực, không cần đi theo Vương Gia, nên đi theo Vương Gia là cấm quân được chọn lựa - Tần Đình Vân và Lương Đào Đào. Nhưng sắc mặt Vương Gia không tốt, tốt nhất hắn vẫn nên đi theo.

Trong nhà chính của ngoại viện Tùng Đào Uyển, bởi vì có một lò sưởi lớn trong tường, cho nên bị chọn thành nơi liên hoan tối nay. Lúc này bếp lò trong nhà chính hừng hực cháy sáng ngời, là cảnh tượng vui vẻ hoạt bát.

Triệu Trinh ngồi ở chủ tọa, bởi vì vương phi nói muốn mọi người không cần khách khí, Liễu Liên Tống Chương Triệu Tráng cũng đều cùng ngồi xuống, Chu Tử mang theo Ngân Linh và Thanh Châu bưng từng chén sủi cảo đã nấu xong ra ngoài.

Sủi cảo ăn thật ngon, lớp bột bao lấy nhân thịt, lớn nhỏ vừa đúng, quan trọng nhất là, đây là do Chu Tử tự tay gói, cho nên Triệu Trinh mở miệng cắn một miếng cảm thấy thật quá ngon.

Nhưng sau khi ăn nửa chén sủi cảo, Triệu Trinh ngẩng đầu lên, phát hiện Tống Chương, Triệu Tráng và Liễu Liên đã nuốt trọn một chén sủi cảo, đang chuẩn bị ăn tiếp chén thứ hai!

Triệu Trinh đột nhiên nảy sinh cảm giác nguy cơ: Chu Tử không phải là siêu nhân, một đêm có thể gói bao nhiêu sủi cảo? Không phải sẽ bị những gã này nuốt hết sao?

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Triệu Trinh cũng không thèm nhìn nửa chén sủi cảo trước mặt mình, mà gọi Chu Tử: "Cho ta thêm một chén nữa!"

Tống Chương, Liễu Liên cùng Triệu Tráng liếc nửa chén sủi cảo còn chưa ăn xong trước mặt Vương Gia một cái, trong lòng khi dễ, dám giận cũng không dám nói, vì vậy hóa bi thương thành hành động, rất nhanh liền ăn xong chén sủi cảo thứ hai.

Lúc này Triệu Trinh cũng không thèm để ý phong độ thể diện Vương Gia gì nữa, cực nhanh nuốt nguyên từng cái sủi cảo giải quyết luôn nửa chén sủi cảo, dồn sức mà ăn, bụng no đến độ có chút khó chịu.

Đang lúc ấy, Chu Tử mang theo Đại lực sĩ Ngân Linh bưng một khay tiến vào. Ngân Linh bỏ khay trong tay lên bàn, Triệu Trinh trơ mắt nhìn sáu đĩa sủi cảo để phía trên, trong lòng bi thương khó tả.

Chu Tử vẫn vui phơi phới nói: "Mọi người cứ ăn thoải mái, hôm nay sủi cảo được gói rất nhiều!"

Triệu Trinh: ". . . . . ."

Triệu Tráng Tống Chương Liễu Liên: "Vương phi, chúng tôi ăn thêm một chén nữa!"

Ban đêm trở về nội uyển Tùng Đào Uyển, Triệu Trinh mặt không thay đổi bấm bụng uống trà Bát bảo Chu Tử đặc biệt chuẩn bị giúp hắn tiêu hóa, lặng lẽ nghe Chu Tử giải thích tại sao phải cho bọn người Triệu Tráng vào ở ngoại viện.

"Vương Gia, hôm nay thiếp đi lòng vòng trong Tùng Đào Uyển, phát hiện người ở quá ít, có chút âm u dày đặc, nên đã bảo bọn họ vào ở!"

Nàng nhìn lướt qua, phát hiện trà Bát Bảo trong chung của Triệu Trinh đã uống gần hết, liền nhận lấy, lần nữa châm thêm nước đưa qua. Sau đó

https://thuviensach.vn

nói tiếp: "Vương phủ của chúng ta thật sự quá lớn, vốn đã ít người ở, chàng lại trồng nhiều cây như vậy, một trận gió, liền ‘xào xạt ——’ khắp rừng cây, thật dọa người! Buổi tối hôm nào đó chàng có việc không thể trở về, liền nói trước với thiếp một tiếng, thiếp vào cung ở với Chu Bích. . . . . ."

Triệu Trinh uống chung trà ngọt ngào ấm áp, trong lòng lại cực kỳ khổ sở, cái này không phải gọi là gậy ông đập lưng ông sao?

Chu Tử tiếp tục lảm nhảm: "Sao môi Liễu Liên lại rách, chẳng lẽ bị tình nương của hắn cắn rách? Ha ha! Tống Chương đó nhìn thế nào cũng thấy thật trẻ tuổi, thì ra là đã ba mươi ba, ba mươi bốn, hôm nay nhìn lại, giống như chỉ mới hơn hai mươi, hơn nữa dáng vẻ cũng tuấn tú. . . . . ."

Ha? Triệu Trinh nghe ra được vấn đề.

Chu Tử không biết tâm sự của Triệu Trinh, vẫn tiếp tục nói: "Chúng ta có cần mở tiệc lớn mời khách một lần không, phát thiếp mời, mời bạn bè cùng nhóm nữ quyến của bọn họ vào phủ dự tiệc rượu, tập trung nhân khí, xua đi âm khí?"

Triệu Trinh như có điều suy nghĩ, không nói một lời.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 141: Bị Hãm Hại, Chu Tử Khó Chịu

Lúc này đêm đã khuya, gió Bắc đã ngừng lúc chạng vạng không biết lại thổi lên lúc nào, rào rào thổi khiến rừng tùng trong Tùng Đào Uyển reo vang từng trận, cửa sổ giấy được dán thật dày trong phòng ngủ "lào xào" vang dội, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng "Rắc rắc" của nhánh cây bị bẻ gãy. Rõ ràng trong phòng ngủ rất ấm, trên bộ giường được đóng kín Chu Tử lại cảm thấy rất lạnh, nàng thầm nghĩ nguyên nhân chắc vì lúc này trên người mình nhẫn nhụi không mặc quần áo.

Chu Tử đưa cánh tay ra, từ giữa giường cầm quần áo đã cởi xuống trước khi ngủ, loạt xoạt chui ở trong chăn mặc vào người. Quần áo bằng lụa mềm vừa mặc lên người vẫn còn lạnh, vì vậy Chu Tử lại chui vào trong ngực Triệu Trinh, dính vào người Triệu Trinh sưởi ấm.

Triệu Trinh nằm ngửa trên giường đang băn khoăn vài việc, cho nên trên mặt lộ vẻ như có điều suy nghĩ.

Chu Tử lộn xộn cả nửa ngày, phát hiện Triệu Trinh vẫn có bộ dáng này, liền có ý muốn chọc phá. Đi theo Triệu Trinh mấy năm, nàng tự tin mình hiểu rõ Triệu Trinh hơn người khác, một khi Triệu Trinh lộ ra bộ dáng này, nhất định là đang nghĩ ra chủ ý xấu gì đó.

Nghĩ tới đây, Chu Tử có ý xấu mà thêm can đảm, nàng trùm chăn ướn người, bò lên người Triệu Trinh, sau đó hai tay chống lên giường hai bên người Triệu Trinh, cười híp mắt nhìn Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh chỉ lo băn khoăn tính toán, mắt phượng bị vây trong trạng thái không có tiêu cự.

Chu Tử mang nụ cười ranh mãnh trên mặt, trong lòng bắt đầu thầm đếm: một, hai, ba!

Đếm tới ba, Chu Tử buông lỏng đôi tay, thân thể lập tức đập lên người Triệu Trinh.

Triệu Trinh cứ thế mà bị đập tỉnh, lặng lẽ nhìn Chu Tử đè trên người mình một cái, đưa hai cánh tay ra nắm lấy hông Chu Tử, sau đó dùng lực xoay người —— lập tức biến thành trạng thái Triệu Trinh đè Chu Tử.

Thân thể Triệu Trinh hơi gầy, nhưng dù sao cũng là nam nhân, vẫn thật nặng. Hôm nay toàn bộ tay chân của lão nhân gia hắn xếp lại đè hết lên người Chu Tử, Chu Tử liền có chút không chịu nổi, nằm bên dưới không ngừng giùng giằng lắc đầu vẫy đuôi xoay trái tránh phải.

Triệu Trinh đè lên thân thể mềm nhũn của nàng, cuốn theo đung đưa của nàng cũng say lảo đảo, cảm giác rất thú vị, vì vậy liền không muốn xuống, thân thể đè ép Chu Tử, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ ngước, cười híp mắt nhìn Chu Tử.

Cuối cùng Chu Tử thật sự hết cách, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng cầu xin tha thứ: "Triệu Trinh, thiếp sai rồi, thiếp không dám nữa, chàng tha cho thiếp đi!"

Triệu Trinh chơi chưa thỏa. Sinh ra trong hoàng gia, tuổi thơ của hắn quá ngắn, từ thiếu niên trực tiếp chuyển sang trưởng thành, trong cuộc đời chưa từng có lúc tận tình chơi đùa, hôm nay thú vị như vậy sao hắn nguyện ý dừng lại?

Chu Tử vẫn cầu xin tha thứ. Mặc dù Triệu Trinh không nặng, nhưng dù sao đè trên người cũng là lạ.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thấy nàng lải nhải, cúi đầu hôn môi nàng, nuốt tiếng cầu xin tha thứ của nàng xuống, thân thể vẫn lắc lư trái phải.

Chu Tử bị hắn hôn ý loạn tình mê, nhưng cũng từ từ cảm nhận được có chỗ không đúng —— phía dưới của Triệu Trinh lại cứng rắn chỉa vào nàng!

Chờ khi hai người chân chính tách ra, Triệu Trinh mang dáng vẻ hài lòng sau khi thoả mãn, gối đầu lên hai tay mình tiếp tục băn khoăn tính toán.

Bên cạnh hắn, quần áo trên người Chu Tử lại lần nữa biến mất, thân thể trống trơn, cả người buồn ngủ hết hơi, kề bên thân thể ấm nóng của Triệu Trinh, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Ngày kế Triệu Trinh không phải lên triều, hai vợ chồng cùng nhau ngủ nướng.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Chu Tử nhớ tới chuyện đêm qua, cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều, vì vậy bắt đầu tính sổ với Triệu Trinh.

Triệu Trinh chưa bao giờ so đo nhiều với nàng, rất rộng rãi nói: "Vậy nàng đè lên người ta đi, chẳng phải đè trở lại là được sao!"

Chu Tử suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, nhưng lại không muốn khiến Triệu Trinh được lợi thêm lần nữa.

"Chàng quay lưng lại nằm sấp trên giường!" Chu Tử ra lệnh.

Triệu Trinh rất nghe lời, lật người quay lưng nằm sấp trên giường.

Chu Tử bỉ ổi cười một tiếng, đưa tay từ cổ Triệu Trinh bắt đầu sờ lần xuống dưới, lưng gầy mạnh mẽ, vòng eo tinh tế, cái mông nhỏ hơi vểnh, bắp đùi bắp chân thon dài, cuối cùng sờ tới bàn chân Triệu Trinh, lên tiếng trêu chọc: "Em nhỏ à, dáng người quá mức xinh đẹp rồi!"

https://thuviensach.vn

Tay Chu Tử không làm nhiều việc, lại thoa Hoàng kim thủy cùng các loại tinh dầu mà Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh điều chế trong thời gian dài, quả nhiên là mềm mại tinh tế nhẫn nhụi, lại ấm áp, sờ lên người Triệu Trinh, quả thật sờ đến là run rẩy, lại sờ nữa thì lỗ chân lông mở rộng, cả người Triệu Trinh giống như chạm điện, lỗ chân lông toàn thân "Xoạt" một cái mở ra toàn bộ, cả người tê dại.

Chu Tử còn chưa biết thân thể Triệu Trinh biến hóa, sau khi nàng vuốt ve mỹ nam một phen, nóng lòng muốn thử đè lên người Triệu Trinh, đòi lại thiệt hại tối qua.

Triệu Trinh chịu đựng dục vọng kêu gào trong thân thể, chờ đợi hành động kế tiếp của Chu Tử.

Rốt cuộc, Chu Tử cười bắt đầu đếm: "Một, hai, ba!"

Nàng tự cho là rất dùng sức đè lên lưng Triệu Trinh.

Triệu Trinh cảm nhận khuây khoả khi hai khối đầy đặn của Chu Tử đè ép trên lưng mình cùng hai cái chân dài của Chu Tử ma sát trên đùi mình, nhắm hai mắt lại.

Chu Tử đung đưa thân thể, tự mình thoải mái vui vẻ chơi đùa.

Chơi một lát, nàng cảm thấy thân thể Triệu Trinh cứng như vậy, thân thể mình mềm như vậy, dù có đè Triệu Trinh, mình cũng bị thua thiệt, cho nên liền từ trên lưng Triệu Trinh tuột xuống, nằm bên cạnh Triệu Trinh.

Nào ngờ nàng còn chưa kịp nghỉ ngơi, Triệu Trinh nhanh chóng nhỏm dậy, tách hai chân của nàng ra, đè lên người nàng.

Làm đến cuối cùng, hai chân Chu Tử bị Triệu Trinh giơ cao, dùng sức nhấn xuống, bị nhấn đến mức có chút đau đớn ê ẩm. Phía dưới hơi đau, hơi ê, hơi xót, nhưng tận cùng bên trong vẫn là sung sướng, vừa chướng bụng

https://thuviensach.vn

vừa tê dại vừa khẩn trương, giống như lúc đu dây đu lên thật cao, trên không ra trên dưới không ra dưới, phơi phới dập dờn, chờ đợi lúc rơi xuống.

Triệu Trinh đã đến bước cuối cùng, đang kéo thẳng thân thể, nhanh chóng ra vào.

Lúc phun ra, hắn cúi đầu cắn môi nàng, dùng sức mút vào gặm cắn.

Khi trang điểm, Chu Tử nhìn nơi môi mình bị Triệu Trinh gặm rách, khóc không ra nước mắt. Đêm qua, nàng còn giễu cợt Liễu Liên là bị người thương cắn rách; hôm nay, chính nàng cũng bị "người thương" cắn rách.

Chu Tử cảm thấy mình thật sự không còn mặt mũi gặp người.

Lúc này Triệu Trinh vẫn lộ vẻ nghiêm túc, mặt không thay đổi đứng sau lưng Chu Tử. Trên người hắn là áo gấm màu đen Chu Tử tự tay may, chỉ là ở vạt áo thêu một lùm trúc tím rất dễ thấy —— đây là Chu Tử trừng phạt hắn, buộc hắn phải mặc.

Nhưng mặc dù gương mặt không chút thay đổi, mặc dù bị buộc mặc quần áo sẽ bị người cười thầm, nhưng vẻ mặt hài lòng cùng tinh thần cả người sảng khoái của Triệu Trinh, cho dù thế nào cũng không che đậy được.

Chu Tử u oán nhìn thoáng qua Triệu Trinh: "Làm sao bây giờ, hôm nay thiếp phải gặp Liền phu nhân - phu nhân của Lâm Hiếu Từ, đây là chàng dặn thiếp phải gặp đó!"

Triệu Trinh liếc mắt nhìn môi Chu Tử dù đã thoa son cũng không che đậy được vết thương, trong lòng rất sung sướng, nhưng cũng không dám biểu hiện vẻ quá hài lòng, tránh cho Chu Tử phát điên.

https://thuviensach.vn

Hắn rũ rèm mắt xuống, lông mi thật dài như cây quạt nhỏ, che lại ánh mắt tràn đầy tính toán và hân hoan: "Vậy qua hai ngày nữa nàng hãy gặp!"

Bữa tiệc thịnh soạn để xua đuổi âm khí mà Chu Tử chuẩn bị cũng không thể cử hành, da mặt nàng không dầy đến mức mang dáng vẻ này xuất hiện trước mặt người khác. Giải thích thế nào đây, chẳng lẽ nói "Ta không cẩn thận đập mặt rách môi, các ngươi đừng nên hiểu lầm", hay nói "Thịt quá thơm, ta không cẩn thận cắn phải mình" , thay vì nói lời không đáng tin như vậy, còn không bằng nói thẳng nói thật —— "Lúc Vương Gia các ngươi lên đỉnh không kìm hãm được mà cắn đó" —— cái này lại càng không nên nói!

Cho nên, Chu Tử buồn bực ngây người trong nội viện Tùng Đào Uyển bốn năm ngày, ngay cả bọn người Liễu Liên cũng không gặp.

Triệu Trinh ghi tạc lời: dương khí trong Tùng Đào Uyển và cả vương phủ chưa đủ - của Chu Tử trong lòng. Ngày hôm sau, 1000 cấm quân Tinh Vệ trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng liền tiến vào các chánh viện lớn cùng Thiên viện của phủ Nam An vương, ngoại trừ Tùng Đào Uyển.

Cứ thế này, cho dù Chu Tử sống trong nội viện Tùng Đào Uyển không bước chân ra khỏi cửa, cũng không cảm thấy lạnh lẽo âm u nữa —— khí thế này, thật là rất huyền diệu!

Mấy hôm nay Liễu Liên được Vương Gia ra lệnh, ngày ngày ở cùng Tống Chương, có thể gọi là như hình với bóng rồi.

Hôm đó, hai người không trực ban, liền cùng ra ngoài uống tí rượu.

Lúc say chếch choáng, Tống Chương giống như vô ý hỏi: "Chu Vương phi của chúng ta, mấy ngày trước còn thường gặp, sao mấy ngày nay đến cả bóng dáng cũng không thấy?"

Liễu Liên bưng ly rượu nhỏ, nhấp một miếng, vui sướng hài lòng thưởng thức, sau đó mới nói: "Theo kinh nghiệm của ta, Chu Vương phi chắc là đã

https://thuviensach.vn

bị Vương Gia bắt nạt quá mức, không thể gặp người, bằng không ngài ấy là người thích náo nhiệt, sao có thể cả ngày lẫn đêm không ra khỏi cửa!"

Hắn vừa nói những lời này, Tống Chương rũ rèm mắt xuống, sắc mặt cũng không quá tốt.

Bộ dạng Liễu Liên cũng say chếch choáng, mắt say có vẻ lờ đờ mông lung, trên thực tế đôi mắt hoa đào đang lặng lẽ quan sát Tống Chương.

Vương Gia nói đúng, lúc Tống Chương vừa mới đến, mặt mũi bình thường rất khó chú ý, thoạt nhìn bộ dạng như ba mươi bốn ba mươi lăm, thế nhưng mấy ngày nay, từng chút từng chút, hình như hắn dần trẻ ra, cũng dần trở nên anh tuấn.

Liễu Liên nhìn gương mặt ngăm đen mày kiếm mắt sáng có thể gọi là anh tuấn của Tống Chương, trong lòng có chút suy tính.

Hắn cười đùa nói: "Tống Chương, có phải ngươi thích. . . . . ."

Trong lòng Tống Chương rung mạnh, dáng vẻ như thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Liễu huynh đệ, nói cũng không được nói như vậy!"

Liễu Liên mang trên mặt nụ cười bất cần đời: "Huynh đệ, dáng vẻ vị kia đẹp như thế, ai mà không thích chứ, rất nhiều người cũng như ngươi, chỉ cần không nói ra không tỏ vẻ, nào ai biết được! Vương Gia cũng sẽ không trách tội đâu!"

Tống Chương nhấc ly lên, uống một hơi cạn sạch, nói: "Huynh đệ, Tống mỗ không có loại ý tưởng mà trời đất không tha đó, không nên nói lung tung!"

Liễu Liên cười cười, mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Bầu trời không ánh mặt trời, không trung mờ mịt, vầng trăng non thấp thoáng.

‘Đại tuyết’ sắp qua. Người đi đường không nhiều lắm, e sợ còn một trận tuyết lớn!

Triệu Trinh mang theo Triệu Tráng cùng thân tín cưỡi ngựa tới chi nhánh Vọng Giang lâu, hắn phải gặp một người rất quan trọng.

Đến Vọng Giang lâu, Triệu Trinh ghìm ngựa trước lầu, đang muốn tung người xuống ngựa, lại thấy xa xa có hai đội nha dịch gõ thanh la chạy tới, rất nhanh liền xếp thành hai hàng đứng ở hai bên đường cái; tiếp đó lại có người nhanh chóng chạy tới, vây màn che kín hai bên đường cái, ngay cả đám người Triệu Trinh cũng bị chặn bên ngoài màn vây.

Lúc này Triệu Trinh đã lên lầu, Triệu Tráng và Lương Đào Đào đi cùng hắn.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình trong nhã thất ở lầu ba, liền có thân tín dâng trà xanh lên.

Triệu Trinh uống một hớp, đứng dậy đi tới dựa vào trước cửa sổ nhìn ra phố, mở cửa sổ ra. Lúc này trên đường phố đã giới nghiêm yên tĩnh.

Triệu Tráng đứng sau lưng Triệu Trinh, nghi ngờ nói: "Nha dịch mở đường vây màn giới nghiêm? Rêu rao lớn như vậy? Chẳng lẽ là Thái hậu xuất cung?"

Lúc này, một đám nha hoàn ma ma vây quanh một cỗ kiệu lớn bằng gấm treo chuỗi ngọc tám người khiên, từ phía đông uốn lượn mà đến.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 142: Vì Hài Hòa, Vợ Chồng Đồng Lòng

Triệu Trinh dặn dò Triệu Tráng: "Sai người xuống hỏi thăm một chút!" "Dạ." Triệu Tráng khom người hành lễ.

Cũng không lâu lắm, Triệu Tráng đã trở lại: "Bẩm Vương Gia, là Lâm nhị tiểu thư - muội muội của Lâm Tể tướng xuất hành."

Lâm nhị tiểu thư? Triệu Trinh nhớ tới bởi vì mẫu thân kỳ quặc và muội muội độc đáo này mà mấy ngày nay Lâm Hiếu Từ trở thành trò cười của Kim kinh, trong lòng căm tức một trận.

Lâm Hiếu Từ là do hắn quan sát mấy năm mà cất nhắc, thật có năng lực có trách nhiệm, nhưng sao lại vướng vào mẫu thân và muội muội kỳ quái như vậy!

Xem ra, thật đúng là phải để Chu Tử gặp phu nhân Lâm Hiếu Từ, xem thử rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Triệu Trinh dặn dò Triệu Tráng: "Bảo Lâm Hiếu Từ buổi tối đến phủ chờ ta, lại lấy danh nghĩa vương phi gởi thiệp mời phu nhân Lâm Hiếu Từ qua phủ."

Triệu Tráng “Dạ” đáp lời.

Người Triệu Trinh muốn gặp phải một lúc sau mới đến.

Thì ra là Chương Kỳ.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Lâm nhị tiểu thư phủ Thừa Tướng vây màn dọn đường xuất hành, cho nên hắn ta cũng bị ngăn ở đầu phố, đợi kiệu của Lâm tiểu thư rời đi mới đến được đây.

Chương Kỳ không có thay đổi gì lớn, quần áo cao quý mặt mày hớn hở, thê tử Kim thị mới vừa sinh cho hắn một đứa con trai, vì vậy sắc mặt hắn vui mừng, lúc nhìn thấy Triệu Trinh thỉnh an Triệu Trinh, trên mặt tuấn tú vẫn không kiềm được nụ cười: "Tiểu nhân tham kiến Vương Gia!"

Kể từ khi đi theo Nam An vương, Chương Kỳ cảm thấy buôn bán càng thuận lợi hơn, thân phận Chương gia cũng từng bước tăng cao —— thê tử mới cưới của hắn chính là thứ nữ Kim Tú Chi của Thượng thư bộ Binh Kim Hoán Nhiên, người ra mặt mai mối còn là Nam An vương phi.

Đối với một thương nhân mà nói, thể diện thật sự rất lớn!

Sau khi khách và chủ ngồi vào chỗ của mình, Triệu Trinh rất nhanh trực tiếp tiến vào vấn đề chính: "Ngươi thật đã gặp tận mặt thái tử Vân Hàn của Ô Thổ?"

Chương Kỳ gật đầu một cái, nói: "Đúng."

Hắn nâng chung trà lên uống một hớp, xua đi cơn lạnh, vừa nhớ lại vừa nói: "Hình như là mùa đông năm trước, tại hạ đến kinh đô Ô Thổ xem xét tình hình chi nhánh, thông qua trung gian gặp được thái tử Vân Hàn của Ô Thổ, chỉ là, lúc ấy hắn còn chưa phải là thái tử."

Triệu Trinh rất chăm chú lắng nghe.

"Dáng vẻ hắn đại khái khoảng 24 25 tuổi, vóc dáng rất cao, rất gầy, da ngăm đen, thích cười, thích buôn chuyện, thích nói đạo lý. . . . . ."

Sau khi Chương Kỳ cáo từ, Triệu Trinh vẫn chưa rời Vọng Giang lâu, ám vệ của ky binh dũng mãnh hóa trang thành gã sai vặt đưa tin tức mới đến

https://thuviensach.vn

—— là Đại Trác mỹ nhân đang ở Ô Thổ gửi tới. Đại Trác mỹ nhân không thể theo nguyên kế hoạch tiến vào phủ thái tử Vân Hàn của Ô Thổ, mà vào phủ đệ của thất hoàng tử Vân Lĩnh.

Triệu Tráng mở ra xem, Thái tử Vân Hàn của Ô Thổ ở kinh đô Ô Thổ, gần đây còn tham dự yến tiệc do thất hoàng tử Vân Lĩnh của Ô Thổ tổ chức. Hắn vội bẩm báo tình huống này cho Vương Gia.

Triệu Trinh hơi suy nghĩ một chút, mang theo Triệu Tráng rời khỏi Vọng Giang lâu, chạy thẳng tới phường Trạng Nguyên —— hắn muốn tự mình mua quà tặng cho Chu Tử.

Thấy Nam An vương phi phái người đưa thiệp tới cho Liền phu nhân, tâm tình Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ rất phức tạp.

Lâm lão phu nhân buồn bực bất bình: rõ ràng lão nương mới là mẹ ruột của Lâm Thừa tướng, Nam An vương phi này thật không thức thời, quá không hiểu lễ, nhảy qua mẹ chồng trực tiếp đưa thiệp cho nàng dâu, thật là xuất thân nghèo hèn không hiểu lễ tiết!

Lâm Mộ Từ đầu tiên là tức giận: quý phụ quý nữ của Kinh Thành có ai không biết hiện tại người làm chủ trong Lâm phủ rõ ràng là Lâm Mộ Từ ta, tại sao không gởi thiệp mời cho ta?

(LPH *tán dép* so về gia tộc 2 mụ này ko bằng một nhúm của nàng dâu, lên mặt cái quỷ gì, ngu nên chết thảm nè *tán thêm cái nữa* hừ hừ)

Rất nhanh, Lâm Mộ Từ liền nhịn xuống.

Ả ta cảm thấy bây giờ huynh trưởng của mình đã là người quan trọng nhất của triều Đại Kim —— Hoàng đế còn nhỏ Thái hậu yếu mềm, Thừa Tướng hắn cũng chính là người đứng đầu Đại Kim. (LPH ngu còn tỏ ra nguy hiểm, dám xem thường 2 con hồ ly Nam An vương và Thái hậu)

https://thuviensach.vn

Nam An vương phi thì có là gì, lúc ả cử hành tiệc ‘ngắm mai’ trước giao thừa lần đó, đã mời nữ quyến của quan cao thế gia quyền quý của Kim kinh, chỉ sót mất Nam An vương phi kia!

Ngày nhận được thiếp mời, Liền phu nhân mang theo trưởng nữ cùng thứ nữ đến phủ Nam An vương, cũng không xuống xe, được ma ma dẫn trực tiếp tới cửa nội viện Tùng Đào Uyển, lúc này mới xuống xe.

Chu Tử biết nam tử trẻ tuổi trong phủ mình quá nhiều, không tiện để Liền phu nhân xuống xe ở trước cửa, cho nên tự mình khoác áo choàng lông chồn tím, đầu đội mũ Chiêu Quân nghênh đón ở cửa nội viện Tùng Đào Uyển.

Liên thị biết rõ Nam An vương là chủ tử đứng phía sau trượng phu mình, lúc này rất cảm động, vội nhún người hành lễ.

Đại lễ còn chưa thực hiện xong, liền bị Nam An vương phi ngăn cản: "Bên ngoài quá lạnh, đi vào rồi hãy nói!"

Tống Chương đứng bên ngoài nội viện, như đang đứng nhìn phong cảnh xa xa, trên thực tế hắn đang híp mắt nhìn sang bên này.

Mấy ngày không gặp, Chu Vương phi dường như mượt mà hơn, lông chồn màu tím quấn quanh gương mặt trắng nõn mịn màng, mắt to nở nụ cười, đôi môi đỏ tươi trơn bóng, vươn tay thon dài trắng nõn ra đỡ Liền phu nhân, trên ngón áp út của bàn tay trái đeo một chiếc nhẫn vàng nạm hồng ngọc —— từ trước đến nay không chú ý thấy chiếc nhẫn nàng đeo, không ngờ đeo lên ngón tay lại đẹp mắt như vậy!

Tống Chương nhớ mình có mua được một chiếc nhẫn kim cương từ Ba Tư, Chu Vương phi đeo lên nhất định sẽ càng đẹp.

Tống Chương nhìn Chu Vương phi, bên hành lang cạnh chánh đường, Liễu Liên chắp tay sau lưng đứng đó, lẳng lặng nhìn Tống Chương, mắt

https://thuviensach.vn

hoa đào nhíu lại, dường như hắn nhìn thấu chút gì.

Nhìn Liền phu nhân khóc lóc nức nở, Chu Tử chỉ đành nỗ lực an ủi.

Thời đại này, trăm việc lấy hiếu làm đầu, Lâm lão phu nhân cùng Nhị tiểu thư nhà họ Lâm chiếm một chữ "Hiếu", bước lên trước đứng ở bậc cao nhất của nấc thang đạo đức.

Cuối cùng, Chu Tử nói: "Chuyện này vẫn phải dựa vào chính ngươi, dựa vào ai cũng vô dụng! Vì con trẻ, ngươi phải kiên cường!"

Nghe Chu Vương phi khuyên giải, Liền phu nhân lau nước mắt, nói: "Nhà mẹ thần thiếp ở Tây Bắc, thiếp cũng chỉ có thể ở nơi này của vương phi ngài khóc lóc phát tiết một chút. Vì con trẻ, thần thiếp cũng không thể giữ bộ dáng mềm yếu này tiếp nữa!"

Nàng và con trai con gái bị đuổi tới Thiên viện, lão phu nhân bắt nàng ngày ngày canh giữ niệm kinh trong Phật Đường, mỗi đêm Lâm Hiếu Từ cũng bị mẫu thân đuổi tới nghỉ ngơi trong viện của hai vị di nương.

Cứ theo đà này, e rằng cả một mảnh đất dung thân mẹ con nàng cũng bị chiếm mất.

Chu Tử thấy nàng tươi tỉnh hơn một chút, trong lòng cũng dễ chịu hơn, nói: "Đến đây, ngươi nói kế hoạch của ngươi một chút đi!"

Sau nửa canh giờ, Chu Tử mang Liền phu nhân ra khỏi nội viện Tùng Đào Uyển, chuẩn bị lên xe vào cung gặp Thái hậu.

Liễu Liên mặc áo bào lưng quấn ‘nhuyễn đao’, mang một đội Tinh Vệ theo Chu Vương phi vào cung.

Trước khi Chu Tử lên xe, tùy ý liếc mắt về phía Liễu Liên đang ngồi chỗ phu xe một cái, nhất thời liền có chút khó chịu —— hôm nay trời đông giá

https://thuviensach.vn

rét, Liễu Liên chỉ mặc áo đen thật mỏng, vòng eo bị đai lưng màu đen xiết chặt, mặc mỏng manh như vậy, không lạnh sao? Nhìn gương mặt trắng như tuyết hơi ửng đỏ, cóng rồi phải không?

Chu Tử không lên xe, đứng ở trước cửa xe trực tiếp hỏi Liễu Liên: "Liễu Liên, có lạnh hay không?"

Liễu Liên thoạt nhìn tựa như liễu yếu, thực tế võ công cao cường chịu lạnh cực giỏi, đều chỉ mặc áo giáp mỏng trải qua mùa đông, hắn nhìn Chu Vương phi khoác áo choàng lông chồn tím đầu đội mũ trùm đầu, trong lòng còn thấy nóng thay nàng, rất muốn hỏi: "Vương phi, ngài nóng không?"

Nhưng sau khi những lời này quay một vòng trong đầu hắn, nói ra lại thành: "Bẩm vương phi, thuộc hạ quả thật có hơi lạnh!"

Chu Tử gật đầu một cái, gọi Ngân Linh tới: "Ngân Linh, đến ngăn kéo tận cùng bên trong phòng kho lấy một cái áo lông chồn đen, đưa cho Liễu thống lĩnh!"

Liễu Liên: ". . . . . Liễu Liên tạ ơn vương phi!"

Liễu Liên mặc áo lông chồn đen cao quý, cầm roi đánh xe, gió bấc rít gào thổi đến, nhưng thân thể hắn lại nóng đến toát mồ hôi, người càng nóng, lại càng có cảm giác dễ chịu phức tạp khó nói nên lời.

Tóm lại, đầy ngập tâm sự cuối cùng chỉ hóa thành một câu —— ơn của Vương Gia nặng như núi.

Trong tẩm điện Thanh Vân Điện của Thái hậu, màn che trước cửa sổ đã sớm kéo lên, nhưng sắc trời âm u, cũng không làm cho trong phòng ngủ sáng rỡ lên được.

Lư hương trong góc im ắng tỏa hương như có như không.

https://thuviensach.vn

Chu Thái hậu ngủ trưa cùng tiểu hoàng đế, nhũ nương ôm tiểu hoàng đế ra ngoài bú sữa, Chu Thái hậu mặc quần áo ngủ ngồi trước bàn trang điểm, tóc đen như mây xõa ở sau lưng.

"Tiền Liễu Đức" yên lặng đứng một bên.

Ngọc Hương mang theo mấy cung nữ phụ trách rửa mặt bưng dụng cụ rửa mặt: chậu vàng xà bông thơm khăn lụa ... tiến vào.

Chu Bích liếc họ một cái, nhàn nhạt nói: "Để ở một bên, ra ngoài trước đi!"

Ngọc Hương mang đám người ra ngoài, Chu Bích mới nhỏ giọng nói: "Còn không qua đây?" (LPH: hí hí, chị này giống anh Nam An, gian xảo, bá đạo lại đáng yêu :D)

Trong giọng nói của nàng mang theo ba phần ngây thơ đáng yêu, hai phần khát vọng, một phần mong đợi.

"Tiền Liễu Đức" vẫn luôn đứng yên một bên đi tới, đứng ở sau lưng Chu Bích, nhìn đôi bóng trong gương.

Nữ xinh đẹp ngọt ngào không son phấn, nam lại tô son điểm phấn vẽ lông mày vẽ mắt.

Chu Bích quay đầu lại nhìn "Tiền Liễu Đức", trong đôi mắt to chứa nụ cười thật sâu: "Không thì ta làm nam, ngươi làm nữ?"

Từ Liên Ba mỉm cười: ". . . . . ."

Chỉ chốc lát sau, Từ Liên Ba đã xóa lớp hóa trang, lại dùng chậu vàng của Chu Bích rửa mặt.

Hắn mới vừa rửa mặt xong, Chu Bích đã đưa khăn lụa lên lau mặt.

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba cúi đầu lau khô mặt, rất nhanh ngồi thẳng lên, cười tủm tỉm nhìn Chu Bích.

Chu Bích nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú tinh khiết của hắn, nhìn mãi không thôi.

Từ Liên Ba hắn không quá hai mươi lăm tuổi, gương mặt trẻ tuổi rất tuấn tú, bởi vì hóa trang trong thời gian dài, da trắng trên mặt giống như trong suốt, tôn lên chân mày khóe mắt đen nhánh cùng đôi môi hồng nhạt, có một cảm giác tuấn tú khác lạ.

Chỉ là gương mặt tuấn tú như vậy, trên người lại mặc áo gấm thái giám hầu hạ màu tím, xem ra tức cười đến khó nói.

Chu Bích nhìn hắn, trong đôi mắt to mới bắt đầu là thích thú cùng vui sướng, sau lại phức tạp, cuối cùng, nàng nhón chân, hôn xuống đôi môi màu hồng nhạt của Từ Liên Ba.

Đôi môi vừa tiếp xúc, Chu Bích liền muốn rời đi, vòng eo lại bị Từ Liên Ba lập tức nắm lấy. Từ Liên Ba ngậm môi Chu Bích, gặm cắn chèn ép. Hắn không có bao nhiêu kinh nghiệm, chỉ dựa vào bản năng của mình mà hôn Chu Bích.

Chu Bích có kinh nghiệm, có rất nhiều rất nhiều kinh nghiệm, nhưng nàng không muốn thực hiện, chỉ muốn thuận theo Từ Liên Ba, hoàn toàn giao mình ra, mặc cho Từ Liên Ba chèn ép.

Ngọc Hương trông chừng ngoài điện, không cho cung nữ thái giám đến gần, lý do là Thái hậu đang bàn chuyện quan trọng cùng Tiền Đại Bạn, những người không có nhiệm vụ không nên tới gần.

Lúc Chu Tử mang theo Liền phu nhân vào cung, Chu Bích đã sửa soạn thật chỉnh tề ra gặp tỷ tỷ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn Chu Bích, cảm thấy mặt nàng ấy trắng trẻo ửng hồng, mắt trong suốt đầy nước, đôi môi thoa son đỏ thẫm do nàng đưa từ Nam Cương tới, sắc mặt thật tốt.

Sắc mặt muội muội tốt, trong lòng Chu Tử rất vui vẻ, nàng không nhịn được vỗ vỗ bả vai Chu Bích, thuận miệng nói: "Lần trước gặp muội, tỷ còn cảm thấy sắc mặt muội không tốt lắm, trong lòng rất lo lắng, nên đã tặng nhiều táo đỏ A Giao đến. Bây giờ nhìn lại, hẳn những thứ đó đã có tác dụng, thấy sắc mặt muội thật tốt, ngày mai tỷ lại đưa tới, ngày ngày muội đều phải dùng!"

Những lời qua quít bình thường "ngày ngày muội đều phải dùng" này, lại khiến Chu Bích không tự chủ được mà mặt đỏ tới mang tai, da mặt phát sốt.

Liền phu nhân thật tò mò nhìn Chu Vương phi thân thiết với Chu Thái hậu, nàng không ngờ tình cảm của hai tỷ muội lại tốt đến như vậy, cũng thấy thú vị nói: "Sắc mặt của Thái hậu nương nương thật tốt!"

Chu Bích biết tỷ tỷ mang theo người vào, nhất định là có chuyện, liền nói sang chuyện khác: "Tỷ tỷ, Liền phu nhân. . . . . ."

Chu Tử nói rõ nguyên do đến đây: nhờ Chu Bích ra mặt, cho Liền phu nhân chút ân huệ gặp gỡ, chấn chỉnh kìm hãm Lâm lão phu nhân.

Chu Bích gật đầu đồng ý, bất quá cũng nói với Liền phu nhân: "Những chuyện này ngươi cũng phải bàn bạc giải quyết cùng Lâm Thừa tướng, người ngoài quá nhúng tay, ngược lại cũng không tốt!"

Liền phu nhân liên tiếp vâng dạ nghe theo.

Nàng vốn xuất thân từ Liên gia quyền thế ở Tây Bắc, đường đường là quý nữ con nhà danh giá, Nam An vương ra mặt dẫn lối bắc cầu, mới gả cho một Lâm Hiếu Từ nhỏ nhoi lúc ấy chưa có danh tiếng gì. Mặc dù tính

https://thuviensach.vn

tình nàng đôn hậu, nhưng cũng có thủ đoạn và kiên quyết, chỉ e dè đạo hiếu, cho nên mới bị Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ chèn ép. Hiện tại có Chu Thái hậu cùng Chu Vương phi làm hậu thuẫn, nàng được khuyến khích rất nhiều.

Triệu Trinh mặc thường phục đến phường Trạng Nguyên, bên cạnh chỉ dẫn theo Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào.

Vừa bước vào một tiệm châu báu, Triệu Trinh đã cảm thấy hình như có người chăm chú nhìn mình.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 143: Chịu Ức Hiếp, Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng

Triệu Trinh không biến sắc, theo ánh mắt đó nhìn sang, chỉ thấy mấy nha hoàn xinh đẹp vây quanh một người đẹp ăn mặc sang trọng đang đứng bên quầy, người đẹp ăn mặc sang trọng mở đôi mắt đẹp đang nhìn mình, ánh mắt có chút quái dị. Từ lúc thiếu niên, Triệu Trinh đã chịu đủ loại ánh mắt mê đắm này tàn phá, sớm đã quen, phương pháp giải quyết rất đơn giản: nếu là nam, đập một trận; nếu là nữ, không nhìn là xong. Mặc dù Triệu Trinh mặc thường phục, nhưng quần áo trên người đều do Chu Tử tự mình may, chất vải được dùng đều là loại được gọi một cách khiêm tốn là lụa mềm xa hoa, hơn nữa hắn cao quý thoát tục phong thái tuấn mỹ diện mạo hơn người, vừa đứng trước quầy, người làm của tiệm châu báu tự động lấy châu báu xa hoa nhất ra. Triệu Trinh không muốn lãng phí thời gian, tùy ý chọn một đôi vòng tay cẩn hồng ngọc, vốn đã chuẩn bị rời đi, lại cảm thấy hơi ít, bảo người làm lấy thêm một ít đồ trang sức mới lạ tới, chọn lựa thêm một chút.

Đang lúc ấy thì Liễu Liên chợt cưỡi ngựa chạy tới.

Thì ra Chu Vương phi đã trở về phủ, lại vì Lâm Thừa tướng đã đến phủ, phái hắn tới thúc giục Vương Gia nhanh quay về.

Lúc này Triệu Trinh liền mang theo Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào cưỡi ngựa rời đi.

Vì không có thời gian, sau khi rời tiệm châu báu, Triệu Trinh mang theo Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào đi vào ngõ hẻm Gò Gà rừng, định rẽ đường nhỏ trở về vương phủ.

https://thuviensach.vn

Mùa đông trời tối sớm, lúc này sắc trời đã sụp tối, nơi xa một chút đã không thể nhìn thấy được. Triệu Trinh cưỡi ngựa vào ngõ hẻm Gò Gà rừng, đi không bao xa, mới vừa đi tới ngã ba đầu đường, bên trái ngã ba liền chui ra mấy người áo đen, trong tay cầm đao sáng loáng, chậm rãi nhào tới, miệng còn la hét: "Để bạc lại cho lão tử!"

Triệu Trinh cười nhạt, ghìm ngựa, Triệu Tráng và Lương Đào Đào một trái một phải che chở hắn.

Liễu Liên cười khẽ một tiếng, ném dây cương cho Triệu Tráng, phi thân tới, như chim én lượn vào trong mây bay đến chỗ đám người áo đen, chỉ thấy hắn khẽ nâng cánh tay, sau mấy tiếng "Rắc rắc", tất cả những người này đều ngã trên mặt đất.

Liễu Liên vỗ tay một cái, đang muốn bước qua, chợt nghe bên phải ngã ba truyền đến tiếng ồn ào: "Có cướp! Có cướp! Bắt cướp đi!"

Nhóm người Triệu Trinh đều sửng sốt.

Liễu Liên nhẹ nhàng di chuyển, chắn trước ngựa Vương Gia.

Chỉ thấy một đám gia đinh áo xanh dưới sự dẫn đầu của một đại hán mặc áo gấm giơ vũ khí vọt tới, xa xa phía sau còn đi theo mấy người nhìn giống như nữ tử, trong tay cũng đều giơ vũ khí.

Sau khi đám người xông tới, thấy người áo đen ngổn ngang đầy đất, bước chân hơi chậm đi, rồi lập tức ngừng lại. Người phía sau chưa phát giác, vẫn xông về phía trước, không kịp ngừng lại, toàn bộ lập tức đụng vào nhau, đè lên những người áo đen nằm trên đất.

Mấy nha hoàn đi theo phía sau nhất không biết xảy ra chuyện gì, vẫn còn theo trình tự thốt ra lời kịch: "Bọn cướp khốn kiếp, giữa ban ngày ban mặt, bọn ngươi dám. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Đứng ở phía trước nhất, Liễu Liên sớm đã cười ngất, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào cũng hiểu chuyện gì xảy ra, cũng đều mím miệng mà cười. Triệu Trinh biết mình xui xẻo, gặp phải tiết mục mỹ nữ cứu anh hùng, vừa bực mình vừa buồn cười, cũng không xuống ngựa, yên lặng chờ đoạn sau.

Rất nhanh, hai tiểu nha hoàn vây quanh một mỹ nữ đi nhanh tới, họ vừa muốn nói lời kịch đã chuẩn bị sẵn ra, lại phát hiện tất cả trước mắt không hề giống dự định.

Lâm nhị tiểu thư - Lâm Mộ Từ, Tổng Đạo Diễn kiêm nữ nhân vật chính của tiết mục mỹ nữ cứu anh hùng lần này, phản ứng tương đối nhanh, nàng ta thấy người áo đen ngổn ngang dưới đất, lại nhìn đám gia đinh Lâm phủ đang giùng giằng bò dậy, lời vốn định nói ra lập tức nuốt vào, trương ra vẻ mặt kinh ngạc cực kỳ khoa trương, nói: "Lâm Đại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Cuối cùng Lâm Đại cũng thoát khỏi chui lên trên trong cái nhóm nằm sấp đống, bò dậy từ trong đám người, nhịn đau nói: "Bẩm tiểu thư, nô tài không biết!"

Liễu Liên nhận ra nhị tiểu thư của phủ Lâm Thừa tướng đã gặp ở trạm dịch, cười một tiếng nói: "Lâm nhị tiểu thư, nếu tất cả mọi người không hiểu đã xảy ra chuyện gì, vậy xin nhường đường cho chúng ta!"

Lâm Mộ Từ vẫn không muốn buông tha, vùng vẫy giãy chết nói: "Vậy những người trên đất này. . . . . ."

"Những người này tự các ngươi xem mà giải quyết." Liễu Liên cười híp mắt dắt ngựa của mình, đi tới. Lúc đi tới đống … người áo đen này, chân trái của hắn nhẹ nhàng đá một cái, những người áo đen té xuống đất này như bị một sức mạnh cuốn lên, cùng nhau vọt tới chái nhà bên trái, "ầm" một tiếng, ngã xuống chất đống trên đất, dựa vào tường.

https://thuviensach.vn

Lâm Mộ Từ sợ ngây người, nàng ta không ngờ trên đời thật có loại võ công cao sâu đến mức kinh khủng như thế.

Những gia đinh nha hoàn kia của nàng ta cũng thế, không dám nhúc nhích, trơ mắt nhìn Liễu Liên có tướng mạo đẹp như cô nương cười tủm tỉm dắt ngựa bước qua.

Đợi sau khi Vương Gia cùng Triệu Tráng, Lương Đào Đào cưỡi ngựa bước qua xong, Liễu Liên quay đầu lại nhìn Lâm Mộ Từ một cái, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ngọt ngào, mắt hoa đào hơi híp, khóe miệng nhếch lên, hai lúm đồng tiền nhỏ lúc ẩn lúc hiện: "Lâm nhị tiểu thư, nếu ta là ngươi, tối nay liền rời khỏi Kim kinh!"

Dứt lời, hắn cười thật trầm một tiếng, xoay người lên ngựa, đánh ngựa đuổi theo Vương Gia.

Để lại Lâm Mộ Từ giận đến phát run, gầm thét trong gió rét lạnh rung: "Các ngươi chờ đó cho ta ——"

Triệu Trinh rất tức giận.

Hắn càng tức giận càng bình tĩnh, trên mặt lại càng không có vẻ gì, dọc đường đi chỉ đánh ngựa chạy nhanh, một câu cũng không nói.

Liễu Liên, Triệu Tráng cùng Lương Đào Đào đều có thể hiểu tâm tình của hắn, cũng đều không nói một lời, không đụng chạm đến xui xẻo của hắn. Nghĩ mà xem, Vương Gia đường đường là một đại nam nhân, lại bị một nữ nhân coi trọng, còn bị người ta lôi vô tiết mục mỹ nữ cứu anh hùng, đúng là quá mất mặt!

Mãi khi đến vương phủ, Triệu Trinh vẫn rất tức giận, không thèm xuống ngựa, trực tiếp vọt vào vương phủ, tiếp tục vọt tới cửa lớn ngoài thư phòng bên ngoài, rồi mới nhanh chóng nhảy xuống, vung dây cương, sải bước chạy thẳng tới thư phòng.

https://thuviensach.vn

Lâm Hiếu Từ đang ngồi ngoài hành lang thư phòng bên ngoài chờ Vương Gia, vừa thấy Vương Gia đi vào, lập tức đứng dậy chào đón Vương Gia.

Triệu Trinh đang đầy một bụng lửa giận, vừa thấy Lâm Hiếu Từ, nhất thời liền bạo phát, đưa chân một cước định đá ra, lại bị Liễu Liên cùng Triệu Tráng ở phía sau kéo lại. Liễu Liên vừa kéo Vương Gia, vừa nhỏ giọng nói: "Vương Gia, Lâm Đại nhân nay là. . . . . ."

Cứng rắn nuốt cơn giận xuống cũng không phải là phong cách của Triệu Trinh, hắn dùng lực hít một hơi, một cước dẫm lên trên lưng ghế ngay sau Lâm Hiếu Từ, "Rắc rắc" một tiếng, cái ghế bị phá thành mảnh nhỏ.

Mặt Lâm Hiếu Từ đầy sợ hãi, luôn miệng nói: "Vương Gia! Thuộc hạ sợ hãi!"

Cho dù dưới tình thế cấp bách, hắn cũng không dám xưng là "Hạ quan", mà xưng "Thuộc hạ".

Mắt phượng của Triệu Trinh chứa oai phong, ngón tay chỉ Lâm Hiếu Từ, hắn thật sự không mở miệng được, chẳng lẽ nói "Muội muội ngươi coi trọng lão tử, ngươi về nhà quản giáo thật nghiêm cho ta"?

Cuối cùng, hắn nuốt cơn giận nói: "Ngươi chiều ra một cô em gái thật tốt nhỉ!"

Triệu Trinh vào thư phòng, Lâm Hiếu Từ rất lanh lợi, mặc dù vẫn không hiểu ra sao, vẫn theo Triệu Trinh vào thư phòng.

Cửa thư phòng khép chặt, Triệu Tráng và Liễu Liên liền đuổi những người không có nhiệm vụ ra ngoài, đóng cửa viện, canh giữ bên ngoài, không cho người khác đến gần.

https://thuviensach.vn

Trong thư phòng đầu tiên là một loạt tiếng ném ly tách giòn vang, tiếp theo đó là âm thanh Vương Gia rít gào.

Sau hồi lâu, Lâm Hiếu Từ mặt xám mày tro lui ra ngoài, lảo đảo rời đi. Sau khi ra khỏi thư phòng bên ngoài, hắn ngừng lại nơi rừng cây nhỏ ngoài cửa lớn của phủ Nam An vương, chờ đợi phu nhân đã vào nhà sau gặp Chu Vương phi ra ngoài để cùng trở về phủ.

Tùy tòng của hắn chờ ở một chỗ không xa, nhưng hắn không muốn gọi bọn họ tới, tình nguyện một mình đợi ở nơi này.

Lúc này màn đêm đã phủ xuống, trời đã tối đen. Gió bấc rít gào thổi đến, lướt qua rừng cây nhỏ, quanh quẩn một phen lại cuốn đi. Áo choàng của Lâm Hiếu Từ để ở chỗ tùy tùng, gió mát rất nhanh thổi xuyên qua lớp áo gấm mỏng manh trên người hắn.

Chẳng qua Lâm Hiếu Từ chỉ cảm thấy uất ức.

Hắn có thể đi tới bước hôm nay thật không dễ.

Người tài ba dưới trướng Vương Gia quá nhiều, so trung thành hắn không bằng Chương Tử Hàm, Điền Tử Kính, so mưu lược hắn còn kém Hồ Phi Đồng cùng Phàn Duy Bân, so võ lực hắn sao hơn Hách Tinh Thành, Nghiêm Lập Thành, sao hắn lại khiến Vương Gia coi trọng? Chỉ bằng việc hắn đàng hoàng chịu khó kiên định khiêm tốn.

Hôm nay, bởi vì muội muội, bởi vì mẫu thân, chút ưu điểm này cũng bị Vương Gia nghi ngờ.

Nhưng mẫu thân và muội muội, cũng là người cùng hắn trải qua giai đoạn cuộc sống gian nan nhất, họ kiêng khem tiết kiệm, thức đêm thêu thùa may vá, tạo điều kiện cho hắn đọc sách, mới có hắn hôm nay! Mẫu thân chỉ hơi bất thường, muội muội chỉ hơi tùy hứng một chút, sao Vương Gia lại chịu cơn tức đến mức ấy!

https://thuviensach.vn

Nghe nói vương phi ghen còn đánh qua Vương Gia đó thôi, không phải Vương Gia cũng dung túng vương phi nuông chìu vương phi sao?

(LPH: ông hai, người ta là vợ chồng có đánh cũng là đánh người nhà, mẹ với em ông chạy ra đường chọc người dưng, bộ bị khùng sao)

Cái này có phải gọi là chỉ cho quan đốt lửa không cho dân thắp đèn không?

Sau hồi lâu, rốt cuộc Lâm Hiếu Từ cũng ổn định tâm tình, khôi phục lại bình thường, từ rừng cây nhỏ đi ra. Sắc mặt của hắn vẫn còn chút tái nhợt, chỉ là bước chân đã vững vàng hơn nhiều.

Liền phu nhân và trượng phu cùng lên xe, ra khỏi phủ Nam An vương.

Lâm Hiếu Từ vẫn không lên tiếng, đợi khi sắp đến phủ Thừa Tướng, hắn mới nói: "Phu nhân, mấy ngày nay đã uất ức nàng."

Liền phu nhân không ngờ hắn lại có thể biết nói lời săn sóc này, nước mắt dường như tràn mi chảy ra, nhưng xưa nay nàng kín đáo, vì vậy giấu giếm, mỉm cười nói: "Phu quân, đây đều là phận thê tử phải làm."

Lâm Hiếu Từ không nói chuyện nữa.

Thê tử rất tốt, rất tốt, đoan trang hiền huệ có cách trị gia, nhưng tại sao lại cảm thấy khoảng cách quá xa xôi, quả nhiên là Tương Kính Như Tân!

Triệu Trinh mắng to Lâm Hiếu Từ xong, buồn bực sinh ra vì mẫu thân và muội muội của Lâm Hiếu Từ lập tức biến mất, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Triệu Tráng lặng lẽ bưng một ly trà nóng đi vào, để trà nóng xuống, bắt đầu quét dọn bừa bãi dưới đất.

Liễu Liên cũng đi vào theo hắn, yên tĩnh đứng một bên.

https://thuviensach.vn

Tâm tình Triệu Trinh vui vẻ rồi, nhìn lướt qua Triệu Tráng và Liễu Liên, đột nhiên cảm thấy áo lông chồn đen Liễu Liên mặc trên người nhìn rất quen mắt, không khỏi có chút nghi ngờ, liên tục nhìn Liễu Liên vài lần.

Trong thư phòng đốt nến lớn, sáng ngời. Bên ngoài Liễu Liên mặc một bộ áo lông chồn đen cao quý, bên trong mặc một bộ áo giáp màu đen nửa mới nửa cũ, nơi hông thắt nhuyễn đao màu đen thật chặt, dưới chân mang giày da hươu nhỏ, dưới ánh nến sáng ngời nơi đây, càng lộ ra vẻ eo ong lưng vượn chân dài eo thon, đích thị là một vị Mỹ Thiếu Niên hiếm thấy.

Liễu Liên bị Vương Gia quan sát, trong lòng biết bình giấm chua Vương Gia đang đăm chiêu suy nghĩ, tiến lên một bước, khom mình hành lễ nói: "Bẩm Vương Gia, hôm nay thuộc hạ hộ tống vương phi vào cung, vương phi thấy quần áo của thuộc hạ mỏng manh không chịu nổi gió lạnh, liền khai ân ban cho cái áo lông chồn này."

Giờ Triệu Trinh mới hiểu được chuyện xảy ra, trong lòng lại đổ một bình giấm, chua đến khó chịu. Hắn trợn mắt nhìn Liễu Liên một cái, lạnh nhạt nói: "Là do vương phi ban tặng, vậy ngươi mặc cho tốt đi!"

Nói như thế, ngay cả Triệu Tráng cũng nghe ra mùi vị chua chát trong lời Vương Gia, không khỏi cười thầm trong lòng: Vương Gia bình tĩnh vừa gặp phải Chu Vương phi, lập tức liền không bình tĩnh nổi nữa!

Liễu Liên như không nghe ra, vui thích nói: "Mùa đông này thuộc hạ nhất định sẽ ngày ngày mặc trên người, mỗi ngày đều cảm nhận ân đức của Vương Gia vương phi!"

Triệu Trinh mắc nghẹn: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 144: Vì Quyền Thế, Quyết Đi Ngược Đường

Triệu Trinh ôm cái bụng rỗng, uống một bụng nước trà buồn bực trong thư phòng, cuối cùng trở về Tùng Đào Uyển. Chu Tử biết hắn sẽ trở về ăn bữa ăn tối, sớm đã ở phòng bếp nhỏ làm món gà rừng nhồi dương xỉ và nấm hầm cách thủy, nướng bánh bột ngô, còn nấu một nồi canh cải, chờ hắn trở về dùng bữa!

Chu Tử dặn người bày bàn vuông trong chánh đường nội viện, nàng đuổi lui mọi người, tự mình dọn bữa tối, bắt đầu phục vụ Triệu Trinh dùng bữa tối. Tài nấu nướng của Chu Tử càng ngày càng tốt, bữa ăn tối đơn giản cũng rất mỹ vị. Triệu Trinh ăn thật ngon lành. Hắn ăn một lát, ngẩng đầu, thấy Chu Tử đang một tay chống cằm, mắt to vụt sáng lấp lánh nhìn mình, khóe miệng còn cong lên, rõ ràng là bộ dạng nhìn thật vui vẻ, không khỏi giật mình, lại cất giọng nhàn nhạt, trầm giọng hỏi: "Nhìn cái gì?"

Chu Tử nghiêng đầu cười: "Nhìn chàng thật đẹp!"

Trong lòng Triệu Trinh nhất thời rung động, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, rũ rèm mắt xuống nói: "Vợ chồng già, có gì đẹp mà nhìn!"

Nhắc tới cũng kỳ quái, những người khác nhìn hắn như vậy, sợ đã sớm bị đánh cho thành đầu heo hoặc bị dạy dỗ một trận rồi, thế mà Chu Tử nhìn hắn, lại khiến hắn có chút cảm giác mặt đỏ tai nóng tim thình thịch.

Chu Tử đứng dậy múc thêm cho hắn một chén cháo nữa, đi tới bên cạnh Triệu Trinh, đặt bên tay phải Triệu Trinh, để hắn duỗi tay ra là có thể chạm

https://thuviensach.vn

đến, sau đó kéo một cái ghế thêu ngồi xuống bên phải Triệu Trinh, cầm một đôi đũa gắp thức ăn cho Triệu Trinh.

Nàng gắp một cọng dương xỉ bỏ vào trong đĩa Triệu Trinh, cười nói: "Mặc dù ở cùng nhau thật nhiều năm rồi, nhưng thiếp vẫn cảm thấy chàng thật đẹp, nhìn thế nào cũng nhìn không đủ!"

Triệu Trinh hơi mỉm cười, nhưng trong lòng thật rất vui mừng, hắn gắp món ăn Chu Tử gắp cho hắn, ăn xong, bèn nói: "Nàng cứ kệ ta, nàng cũng nhanh ăn đi!"

Chu Tử cười trộm: "Không phải chàng nói thiếp mập sao? Thiếp muốn giảm cân, buổi tối không ăn!"

Triệu Trinh lườm nàng một cái, cầm chén đẩy về phía nàng, nghiêm mặt nói: "Ăn!"

Chu Tử sợ nhất bộ dáng này của hắn, ngoan ngoãn cầm muỗng lên uống cháo.

Triệu Trinh nhìn một lát, cảm thấy Chu Tử ăn vẫn còn ít, cầm một cái bánh bột ngô nướng vàng lên đưa cho Chu Tử, cũng vẫn chỉ một chữ: "Ăn!"

Đáng thương cho Chu Tử, rõ ràng là muốn giảm cân, lại bị Triệu Trinh buộc uống hai chén cháo ăn một cái bánh cộng thêm vô số nấm và dương xỉ nhồi thịt gà, kế hoạch một đêm không ăn giảm cân hoàn toàn thất bại.

Buổi tối nằm bên cạnh Triệu Trinh, Chu Tử nói lảm nhảm: "Đều tại chàng, bụng của thiếp lại vì ăn mà phồng lên rồi!"

Triệu Trinh nghe vậy, lập tức ngồi dậy, vén chăn lên, đưa tay cởi quần áo trong của Chu Tử.

https://thuviensach.vn

Chu Tử bị hắn sờ ngứa ngáy, vừa giãy giụa vừa cười, cuối cùng không chống nổi Triệu Trinh, bị Triệu Trinh cởi quần áo trong, kéo quần lót xuống.

Triệu Trinh nhìn chằm chằm bụng Chu Tử, nhìn một lát, cảm thấy hình như không có nhô ra! Hắn lại đưa tay nhẹ nhàng đè lên, thế Chu Tử mới biết dụng ý của hắn, vừa kéo quần lót lên vừa nói: "Nguyệt tín của thiếp vừa hết được sáu bảy ngày, sao có thể mang thai chứ! Ha ha!"

Sáu bảy ngày? Lông mày thanh tú của Triệu Trinh nhảy lên, mắt phượng híp lại nhìn Chu Tử, khóe miệng khẽ nhếch mà không thể nhận ra: "Chu Tử, xem ra chúng ta còn chưa cố gắng đủ!"

Chuông báo động nguy hiểm đặc biệt mà tiểu bạch Chu Tử có bắt đầu gõ vang trong đầu, nàng ngoan cường như cá chép, chợt nghiêng người, bắt đầu bò về đầu giường bên kia.

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng. Đợi nàng bò được một khoảng, đưa tay nắm hai mắt cá chân Chu Tử, nhẹ nhàng lôi kéo, liền kéo được Chu Tử trở về.

Sau ba lần như thế, Chu Tử thật sự không còn sức chống cự, cầu xin tha thứ: "Tướng công, thiếp ăn quá no rồi, không cử động nổi!"

Triệu Trinh lộ vẻ mặt rất nghiêm túc, trong lòng rất bỉ ổi: "Ta động, nàng nằm là được." (LPH: câu này quen quá QH ui :v)

Chu Tử: ". . . . . ."

Sau nửa canh giờ cố gắng cấy cày gieo giống, rốt cuộc Triệu Trinh cũng tung người xuống ngựa, thoải mái nhàn nhã đứng dậy đi tắm, cả người mệt mỏi vô lực Chu Tử nằm đó bất động giả chết, thở hồng hộc kéo gối mềm Triệu Trinh đệm dưới mông nàng, ném qua một bên, rất nhanh tiến vào mộng đẹp

https://thuviensach.vn

Trong chánh viện Lâm phủ, mặc dù đêm đã khuya, đèn dầu vẫn sáng rỡ.

Lâm Thừa Tướng ở trong phòng mẫu thân, chia sẻ tâm tư cùng mẫu thân và muội muội.

Chủ nhân không ngủ, đương nhiên bọn người làm cũng không dám ngủ —— gia pháp của nhị tiểu thư rất lợi hại.

Lâm Hiếu Từ thật vất vả mới nói hết lời, Lâm lão phu nhân lập tức òa khóc, vừa khóc vừa gào: "Thế giới này không để cho người ta sống nữa à, sao lại có cả Vương Gia trông nom đến chuyện trong nhà của Tể Tướng người ta nữa chứ! Hắn dựa vào cái gì. . . . . ."

Trong lòng Lâm Mộ Từ tức giận, lại lặng yên không nói —— lời nàng ta muốn nói mẹ nàng ta cũng đã nói thay rồi, nàng ta không cần phải nói gì nữa.

Lâm Hiếu Từ cảm thấy không cách nào giải thích quan hệ của mình và Nam An vương với lão mẫu và muội muội, lỗ tai nghe mẫu thân oán giận, tiếp nhận ánh mắt tràn đầy khiển trách của muội muội, cuối cùng vung tay một cái bước đi.

Hắn mới vừa ra đến chánh phòng, liền nghe trong nhà truyền đến tiếng khóc thét tê tái tim gan của mẫu thân: "Thừa Tướng mà còn bị người ta quản đầu trông chân, làm Thừa Tướng để làm gì!"

Bước chân Lâm Hiếu Từ ngừng lại một chút, lời của mẫu thân nói trúng tử huyệt: Thừa Tướng mà còn bị người ta quản đầu trông chân, làm Thừa Tướng để làm gì! (LPH : xênh lỗi đê, tiên hoàng còn bị quản kìa, thứ thừa tướng tép riêu thì có là gì, ngu mà còn tỏ ra nguy hiểm! *mình bức xúc quá, các bạn thông cảm m(_ _)m*)

Ngày hôm sau, Triệu Trinh đang nghe Triệu Tráng đọc thư báo trong thư phòng, Liễu Liên đến thưa: "Bẩm Vương gia, Tống Chương cầu kiến."

https://thuviensach.vn

Sau khi Tống Chương đi vào, rất nhanh liền nói việc chính: "Vương Gia, tiểu nhân có một câu, không thể không nói."

Triệu Trinh lạnh lùng nhìn hắn.

Tống Chương này trải qua nhiều lần kiểm nghiệm, hình như đã không có vấn đề gì, nhưng Triệu Trinh vẫn không muốn quá tin tưởng hắn, đang chuẩn bị kiểm nghiệm huấn luyện nữa, sau đó mới nói là có trọng dụng hay không.

Tống Chương bị ánh mắt xinh đẹp lạnh lùng của Vương Gia nhìn như vậy, vẫn không kiêu ngạo không tự ti, nói: "Không biết Vương Gia thấy Lâm Thừa tướng Lâm Hiếu Từ thế nào?"

Chu Tử đang cùng Ngân Linh cắt vải may quần áo ở phòng khách trong nội viện Tùng Đào Uyển.

Chu Bích phái người đưa tới vài xấp lụa vô cùng mềm mại vô cùng mát mẻ, Chu Tử cảm thấy rất thích hợp cho đứa bé, cho nên chuẩn bị làm hai bộ quần áo mùa xuân cho Bánh Bao nhỏ Màn thầu nhỏ cùng Sủi cảo nhỏ, may bây giờ, đợi xuân về hoa nở là có thể mặc.

Trong thư phòng, Tống Chương đang cứng cỏi nói: ". . . . . Lâm Hiếu Từ này, thành thật có thừa, quyết đoán chưa đủ; thực lực có thừa, bạo dạn chưa đủ; ngu trung ngu hiếu, lòng dạ nhỏ nhen; trên không cách nào tận trung với chủ, dưới không cách nào có oai đủ để quản lý thuộc hạ, thực không gánh nổi việc lớn, mong Vương Gia nghĩ lại!"

Triệu Trinh nhìn Tống Chương, im lặng nửa ngày.

Trước kia hắn coi trọng vì Lâm Hiếu Từ thành thật, trầm tĩnh và tận tụy, kỳ thực không phải không nhìn thấy khuyết điểm, chỉ là cố ý làm bộ như không thấy, Tống Chương nói chuyện một buổi, thật sự đã nói đến suy nghĩ trong đáy lòng hắn.

https://thuviensach.vn

Trong lòng hắn tính toán, nhưng trên mặt lại vẫn nhàn nhạt: "Theo ý kiến của ngươi. . . . . ."

Gương mặt góc cạnh của Tống Chương mang theo vẻ kiên quyết: "Chọn một người trung thành mưu lược hơn người này, sắp xếp vào lĩnh vực quan trọng, tăng cường bồi dưỡng, thay thế từng bước."

Triệu Trinh nhìn hắn, trong mắt toát ra tán thưởng, nhưng vẫn muốn kiểm nghiệm thêm một lần: "Ta đã gọi Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng cùng vào kinh."

Tống Chương vừa nghe, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Vương Gia anh minh, Điền Tử Kính đại trung đại nghĩa, Hồ Phi Đồng mưu lược quyết đoán, hai người này có thể gánh vác trọng trách!"

Giao thừa đêm ba mươi, tuyết rơi nhiều bay tán loạn, Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng cùng cưỡi ngựa đến kinh thành, vào phủ Nam An vương.

Triệu Trinh vốn đang ăn lẩu cùng Chu Tử, nghe Triệu Tráng bẩm báo, lập tức mang theo Triệu Tráng đi ra ngoài. Đi tới ngoài cửa rồi, nghĩ tới gì đó, vội nói với Chu Tử: "Chu Tử, chút nữa nàng ngủ trước, không cần chờ ta!"

Chu Tử chưa bao giờ hỏi tới việc công của hắn, nghe hắn nói như vậy, chỉ tùy tiện khoát tay áo: "Vương Gia ngài yên tâm! Đi đi! Đi đi!"

Nàng giống như đang xua một con muỗi, lùa Triệu Trinh, bắt hắn đi.

Đây nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Trong phủ Lâm Thừa tướng, Lâm Hiếu Từ đang dùng cơm tất niên cùng mẫu thân và muội muội, Liền phu nhân mang theo di nương Hồng thị cùng Trương thị hầu hạ bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Lâm lão phu nhân ồn ào không dứt, không chịu rời Kim kinh về quê, Lâm Hiếu Từ cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, có ý nghĩ kỳ lạ là ngóng trông một ngày nào đó Vương Gia sẽ quên chuyện này đi.

Liền phu nhân rất kính cẩn bố trí món ăn cho Lâm lão phu nhân.

Mấy ngày nay nàng luôn tuân thủ lễ nghĩa khắp nơi, Lâm lão phu nhân cùng Lâm Mộ Từ ám chỉ săm soi nàng, nhưng cũng không làm gì, Lâm Mộ Từ chỉ có thể đẩy Lâm lão phu nhân ra cãi vã, nhưng cũng không hại gì đến vai trò của Liền phu nhân.

Kể từ sau hôm đến phủ Nam An vương trở về, Liền phu nhân phất ngọn cờ của Chu Thái hậu cùng Chu Vương phi, từ từ thu hồi quyền cai quản gia đình, lại cấm giữ Lâm Mộ Từ trong phủ, không cho nàng ta ra ngoài rêu rao khắp nơi.

Dĩ nhiên, những việc này nàng đều đã xin chỉ thị của trượng phu Lâm Hiếu Từ.

Lâm Hiếu Từ từ chối cho ý kiến.

Mặc dù trong lòng mất hứng, nhưng hắn biết thê tử làm như vậy là đúng.

Lâm Hiếu Từ đang gắp thức ăn cho mẫu thân, chợt gã sai vặt Thanh Tùng từ thư phòng chạy tới.

Lâm Hiếu Từ đến thư phòng, bưng Hồng Trà gã sai vặt Lục Liễu chuẩn bị cho lên, uống một hớp, lúc này gã sai vặt Thanh Tùng mới nói: "Đại nhân, Điền Tử Kính đại nhân cùng Hồ Phi Đồng đại nhân cưỡi ngựa vào thành từ cửa bắc, mới vừa vào phủ Nam An vương!"

Lâm Hiếu Từ giật mình, nhẹ buông tay, cái chén trong tay rơi thẳng xuống, "bốp" một tiếng rơi bể trên mặt đất.

https://thuviensach.vn

Thanh Tùng cùng Lục Liễu không khỏi sợ hãi, đây chính là chung trà Ngọc Tuyết mà đại nhân thích nhất, nghe nói trị giá ngàn vàng. Sợ đại nhân giận chó đánh mèo, hai người bọn họ vội quỳ xuống: "Cầu xin đại nhân khai ân!"

Lòng Lâm Hiếu Từ tràn đầy chuyện lớn, nào dư hơi mà trông nom mấy chuyện nhàm chán này, hắn trực tiếp bước ra ngoài, nói: "Sai người đóng xe, chuẩn bị đến phủ Nam An vương!"

Tuyết càng rơi càng lớn, như lông ngỗng nhẹ bay múa giữa bầu trời, rất nhanh liền bao phủ thế giới này thành một thế giới trắng bạc.

Trên đường phố rộng rãi cũng phủ đầy một lớp tuyết thật dày, xe ngựa chạy bên trên rất khó khăn, phát ra âm thanh "Kẽo kẹt kẽo kẹt".

Cuối cùng, mới vừa đi tới đầu hẻm Gò Gà rừng, bánh xe ngựa bị vướng vào hố tuyết. Mấy người làm của phủ Thừa Tướng vội vàng đến đẩy xe.

Nhưng đi không được bao xa, bánh xe lại sa lầy.

Cuối cùng, Lâm Hiếu Từ ngăn động tác của người làm lại, xe lắng lặng ngừng thật lâu trong trận tuyết lớn, rồi mới nói: "Quay đầu xe trở về thôi!"

Hắn không biết là, nếu tối hôm nay hắn chạy tới phủ Nam An vương, e là tất cả sẽ không hỏng bét đến như vậy.

Từ thời khắc hắn quyết định quay đầu xe trở về, hắn đã đi ngược đường với Nam An vương.

Quyền thế, có thể mang đến khoái cảm vô hạn, lại cũng có thể khiến người trầm mê thật sâu, rơi vào vũng lầy quyền thế không cách nào tự kềm chế, không thấy rõ con đường phía trước.

https://thuviensach.vn

Mùng sáu Tết, Triệu Tráng nhận được bồ câu đưa tin Phàn Duy Bân gởi tới —— Tổng đốc Khâu Chí Viễn thân tín ở Tây Bắc của Lâm Hiếu Từ có dị động.

Tác giả có lời muốn nói: cảm tạ đã nói thay Mạc Mạc, xem mấy cái bình luận, bực muốn chết lại không biết làm thế nào cho phải! Aizz, không thích thì đừng xem, sao cứ chằm chằm nhắm vào ta ~ không thể hiểu nổi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 145: Bước Một Bước, Không Lối Quay Về

Nghe được báo cáo của Triệu Tráng, Triệu Trinh trầm mặc hồi lâu. Hôm nay Quân quyền đã vững vàng trong tay hắn, cho dù Tổng đốc Tây Bắc - Khâu Chí Viễn có nắm được thực quyền ở nơi ấy, mà không có quân đội thì có thể làm gì?

Lâm Hiếu Từ quả thực chính là người mơ nói mộng.

Triệu Trinh chậm rãi nói: "Để phòng ngộ nhỡ, lệnh cho Tôn Gia Nghị chỉ huy Tân Quân tiến vào Tây Bắc."

Dừng một chút, hắn lại nói: "Đưa thiếp, mời Lâm Thừa tướng qua phủ trò chuyện."

Triệu Tráng đi ra ngoài.

Triệu Trinh đứng một mình trong thư phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày nay tuyết đã ngừng rơi, chỉ là nhiệt độ quá thấp, băng tuyết đều không tan được, bị gã sai vặt quét thành từng đống dưới gốc cây ngoài thư phòng, nhìn thật bẩn thỉu.

Triệu Trinh thở dài, tuyết đã từng trắng nõn trong suốt, sao hôm nay lại biến thành hình dạng đó?

Hắn không muốn nắm toàn quyền, cũng không nguyện ý để người khác toàn quyền.

https://thuviensach.vn

Sớm muộn gì hoàng đế cũng sẽ lớn lên, trước khi Hoàng đế lớn lên, hắn muốn dần dần hoàn chỉnh hệ thống Nội Các, Hoàng đế sẽ được Nội các giúp đỡ xử lý chính vụ, nói như vậy, là có thể xây dựng thể chế chính trị ổn định không do Hoàng đế độc quyền, cũng không do một vị đại thần nào chuyên quyền.

Chỉ có làm như vậy, triều Đại Kim mới có thể mãi mãi trường tồn, mà con cháu của Triệu Trinh hắn, mới có thể nhờ vậy mà được bảo toàn. (LPH *giơ ngón cái*)

Ý nghĩ này, chẳng những trước kia hắn đã từng nói với Lâm Hiếu Từ, ngay cả ông ngoại cũng đã nói qua. Mặc dù ông ngoại không hiểu, có chút chán nản, nhưng vẫn đồng ý, không ngờ cuối cùng trở mặt lại là Lâm Hiếu Từ thành thật trầm tĩnh.

Triệu Trinh cũng nghĩ lại về mình.

Lúc xế chiều, Lâm Hiếu Từ mang theo một đám tùy tùng tới phủ Nam An vương.

Triệu Trinh vẫn ở bên trong thư phòng chờ hắn.

Triệu Tráng cùng Tần Đình Vân, Lương Đào Đào canh giữ ngoài thư phòng, cấm tất cả những người không có nhiệm vụ đến gần.

Hai canh giờ sau, rốt cuộc Lâm Hiếu Từ cũng đi ra, mí mắt đỏ lên, khóe mắt vẫn còn đọng nước.

Triệu Trinh dằn cơn nóng giận nói chuyện cùng Lâm Hiếu Từ một phen, dưới khóc lóc nức nở của Lâm Hiếu Từ, đồng ý cho Lâm Hiếu Từ thêm một cơ hội.

Nhưng làm một võ tướng nam chinh bắc chiến nhiều năm qua, một chút chuẩn bị nên có hắn cũng không để thiếu đi phần nào.

https://thuviensach.vn

Mùng tám tháng giêng, ngày nghỉ lễ của các quan ở kinh thành kết thúc, bắt đầu vào triều.

Triều đình xảy ra một chút biến hóa.

Điền Tử Kính tiến vào bộ Lễ, nhậm chức Viên Ngoại lang của bộ Lễ; Hồ Phi Đồng tiến vào bộ Lại, nhậm chức Lang trung của bộ Lại.

Mặc dù Cao lão Thừa tướng đã từ chức Thừa tướng, nhưng vẫn giữ vai trò Thái sư, được Thái hậu giữ lại, vẫn đảm nhiệm công việc quản lý các bộ của Nội Các.

Đối với tất cả mọi việc xảy ra trong triều, Chu Tử vẫn một mực không biết.

Xưa nay nàng chưa từng hỏi Triệu Trinh việc triều chính, chỉ là lúc sau khi biết nội tình chuyện Cao Liễn, nàng đã từng khuyên Triệu Trinh, phàm là việc gì cũng không cần quá tuyệt tình, nên để lại cho người khác một con đường, cũng chính là để lại cho mình một con đường.

Hôm nay Chu Tử đang bận dọn dẹp hành lý, Triệu Trinh nói với nàng khoảng mùng mười sẽ phải lên đường, mục đích chính là quê nhà Độc huyện ở phủ Uyển Châu của nàng.

Lúc báo xong thù chạy thoát khỏi Độc huyện, Chu Tử đã từng nói với mình là sẽ không trở về được nữa; bây giờ chỉ mấy ngày nữa sẽ trở về, tất nhiên cõi lòng đầy thẫn thờ, có chút vui mừng, lại có chút mờ mịt.

Hôm nay, sau khi báo cho Triệu Trinh, Chu Tử vào cung gặp Chu Bích.

Đến đêm, bởi vì Chu Thái hậu cùng Chu Vương phi có việc cần bàn, Ngọc Hương cùng nhũ nương liền mang tiểu hoàng đế đi ngủ trước.

Hai tỷ muội Chu Tử Chu Bích ngủ cùng nhau.

https://thuviensach.vn

Hai tỷ muội nói đến quê quán, đều trầm mặc, không biết nên thế nào cho phải, không biết nên nói gì. Quê quán, đối với họ, là một tồn tại phức tạp.

Hồi lâu, Chu Bích mới nói: "Muội còn nhớ buổi tối mùa xuân có trăng sáng, hai chúng ta nắm tay đến nhà bà nội ở thôn Đông gọi cha về, khi đó trăng sáng thật sáng, chiếu sáng tỏ khắp nơi, ngay cả hoa đào nở rộ ven đường cũng có thể nhìn thấy rõ. Trước cửa nhà bà nội chúng ta có con đường dốc, giống như con đường bằng băng, không biết chạy thẳng đến nơi nào."

Chu Tử cũng nhớ đến tuổi thơ, rơi vào trầm tư.

"Còn nhớ bầu trời khi chạng vạng, đứng ở sườn dốc cao cao phía đông nhà bà nội nhìn về phía tây phía bắc, đều là núi non chồng chất mênh mênh mông mông, khi đó hai ta vẫn muốn lên ngọn núi đó một lần, xem một chút thế giới bên ngoài ngọn núi. . . . . ." Chu Bích nói tiếp.

Chu Tử nghiêng người sang, mắt to lóe sự mờ mịt, lắng lặng nhìn nàng ấy: "Hôm nay, chúng ta đều đã nhìn thấy được ——"

"Nhưng rốt cuộc muội cũng không thể trở về!" Trên mặt Chu Bích chứa nụ cười thảm, "Tỷ, muội đã đi quá xa!"

"Phi!" Chu Tử quấn lấy chăn ngồi dậy, "Sao lại không trở về được? Chờ Sủi cáo nhỏ lớn lên, muội mặc sức mà trở về, hơn nữa còn là ngồi loan giá của Thái hậu mà trở về!"

Mắt to của nàng sáng trong suốt, càng nói càng hưng phấn: "Không phải người xưa đã từng nói, ‘giàu mà không về quê, như áo gấm đi đêm’, lúc trở về phải khoe khoang một phen, chọc tức chết những kẻ đã từng khi dễ chúng ta!"

Chu Bích biết tỷ tỷ ngây thơ, nàng cũng ngồi dậy, yêu thương nhìn tỷ tỷ, cười nói: "Được, muội đều nghe lời tỷ, đến lúc đó nhất định sẽ trở về khoe

https://thuviensach.vn

khoang một phen!"

"Ừ." Chu Tử dùng sức gật đầu một cái.

Mười tám năm sau, sau khi Thiên Hạo đế chấp chính, Chu Thái hậu mang theo Đại Thái giám Tiền Liễu Đức cùng nữ quan Ngọc Hương, dạo khắp thiên hạ, quả thật đã áo gấm về quê, trở lại cố hương đã xa rời hơn hai mươi năm.

Chỉ tiếc, người và vật đều đã không còn, dưới ánh mắt của Chu Thái hậu, Chu gia năm đó đã sớm tan thành mây khói, nơi ở cũ của Thái hậu cũng chỉ còn sót lại bức tường đổ nát.

Cố hương, đã sớm không còn là thôn trang nở rộ sắc hoa đào xinh đẹp dưới ánh trăng trong mộng của nàng nữa rồi.

Ngày mười tháng giêng hôm đó, Chu Tử không thể dựa theo kế hoạch mà lên đường rời kinh. Bởi vì ngày chín tháng giêng, Kim kinh xảy ra một chuyện lớn.

Lâm Thừa tướng Lâm Hiếu Từ, vì muốn bày tỏ nỗi lòng vô cùng hối hận của mình, ở quán rượu Hàn Yên lâu mới mở của Kim kinh, đặt tiệc mời Nam An vương Triệu Trinh, Thái sư Cao Hán Văn, Thượng thư bộ Hình - Tiêu Nam, Viên Ngoại lang bộ Lễ - Điền Tử Kính cùng Lang trung bộ Lại - Hồ Phi Đồng.

Triệu Trinh vốn muốn dẫn Triệu Tráng, Tần Đình Vân và Lương Đào Đào đi. Nhưng khi chuẩn bị xuất phát, Liễu Liên lại chạy tới, cả người là trang phục màu xanh của gã sai vặt, cười híp mắt đứng đó: "Vương Gia, cho thuộc hạ cùng đi tham gia náo nhiệt với!"

Triệu Trinh nhíu mày nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc hôm nay Liễu Liên cũng đã chịu cởi cái áo lông chồn đen ra, nhìn thuận mắt hơn nhiều. Hắn và Từ Liên Ba là người có Võ công cao nhất hầu hạ bên cạnh Triệu Trinh, Triệu Trinh không yên lòng về Chu Tử, luôn để hắn đi theo Chu Tử.

Thấy trên mặt Vương Gia lộ vẻ do dự, Liễu Liên cười nói: "Vương Gia, ngài yên tâm, vương phi cùng Ngân Linh như hình với bóng, lại không ra khỏi Tùng Đào Uyển, sẽ không có nguy hiểm!"

Triệu Trinh nghĩ đến ám vệ chung quanh Tùng Đào Uyển, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Liễu Liên nâng đôi tay ôm quyền chào một cái, thân thể cao gầy thoáng chốc liền tiến vào trong nhóm tùy tùng theo sau lưng Triệu Trinh.

Đến Hàn Yên lâu, Lâm Hiếu Từ nhanh chóng tiến lên tiếp đón, dẫn Triệu Trinh lên lầu hai. Trừ vệ binh, tùy tùng còn lại đều ở lại lầu một.

Đến trước cửa nhã gian, Triệu Trinh vừa muốn bước vào, đám người Tiêu Nam đã ra đón.

Liễu Liên đã mất tung tích, Triệu Tráng, Lương Đào Đào cùng Tần Đình Vân chờ đợi bên ngoài nhã gian.

Hàn Yên lâu cực kỳ hào hoa, tài nghệ của nhạc công đánh đàn cực kỳ cao siêu, nhóm người Triệu Trinh ở trong phòng nghe đàn, uống rượu, trò chuyện, cũng hài lòng.

Rượu còn uống chưa đủ, Lâm Hiếu Từ đứng lên nói: "Hôm nay tất cả bề tôi tài đức đều tới, Hiếu Từ hết sức vinh hạnh. Chúng ta đã thân thiết đến thế, cũng không nên nói chính sự, chỉ nói chuyện gió trăng, tiếp đây, xin Vương Gia cùng các vị đại nhân thưởng thức chút phong cách của dị quốc!"

https://thuviensach.vn

Hắn vỗ tay một cái, màn che trước cửa sổ nhã gian chậm rãi kéo ra, hai đội mỹ nhân Tây Dương da trắng tóc vàng mắt xanh quần áo hở hang vừa nhảy vừa múa từ sau màn che bay ra.

Triệu Trinh không quá thích những thứ này, nhưng cũng sẽ không phá hư phong cảnh, cho nên chỉ đành dằn lòng mà xem. Nào ngờ đội hình mỹ nhân Tây Dương biến hóa, biến thành một vòng tròn, khuôn mặt hé ra nụ cười nhìn về phía mấy vị đại nhân trong nhã gian.

Đang lúc ấy, nụ cười trên mặt mỹ nhân đối diện Triệu Trinh cứng đờ, một ánh sáng trắng rút ra từ trong làn váy, đâm thẳng lên mặt Triệu Trinh.

Tựa như là cùng lúc đó, đám người đẹp Tây Dương đối diện Cao Hán Văn, Tiêu Nam cũng rút đao đâm về phía đám người Cao Hán Văn Tiêu Nam.

Triệu Trinh đã sớm có chuẩn bị, lạnh lùng cười một tiếng, thân thể bất động.

Vị nữ thích khách đánh úp về phía hắn vui vẻ trong lòng, trước mắt lại như chợt lóe ánh sáng màu đen, ả cảm thấy cổ như bị thứ gì nhẹ nhàng cắt qua, tê tê, không đau không nhột, nhưng thân thể ả ta lại nhanh chóng rơi rụng, hơn nữa còn trở nên lạnh lẽo.

Bốn vị thích khách khác cũng có tình huống giống hệt ả.

Trước khi rơi xuống đất, họ đã vĩnh viễn nhắm mắt lìa đời.

Chân của Liễu Liên vẫn treo trên đỉnh nhã gian, thân thể loe lóe, trên mặt tràn đầy nụ cười, trong tay trống không, giống như ánh sáng đen lạnh thấu xương vừa rồi cắt đứt cổ năm vị nữ thích khách đều không do hắn phát ra.

Tiếp đó, hắn nhảy xuống, nghiêng người, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống bên người Lâm Hiếu Từ đang ngây người như khúc gỗ, ngón tay thon dài

https://thuviensach.vn

nhấn lên cổ họng Lâm Hiếu Từ, trên mặt dịu dàng hé ra nụ cười rực rỡ: "Vương Gia, xử lý thế nào đây?"

Triệu Trinh mở trừng hai mắt.

Mắt hoa đào của Liễu Liên khẽ híp một cái, ngón tay nhẹ nhàng cử động, "Rắc rắc" một tiếng, cổ của Lâm Hiếu Từ giống như không chống đỡ nổi đầu của hắn, mềm mại rũ xuống, tạo thành một tư thế rất kỳ quái.

Trên nền nhà của nhã gian vứt sáu thi thể, Triệu Trinh đứng dậy, trên mặt ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt: "Các vị đã bị sợ hãi rồi, vì để an ủi các vị, xin dời chân đến Vọng Giang lâu, Bổn vương mở tiệc khoản đãi."

Ngày mười hai tháng giêng, trên đường cái vẫn bị đóng băng cứng rắn, đoàn người Triệu Trinh đã lên đường.

Vẫn là Triệu Tráng dò đường, Liễu Liên đánh xe, Chu Tử cùng Ngân Linh ngồi ở trong xe, Triệu Trinh cùng Tống Chương cưỡi ngựa đi phía trước.

Gần một tháng sau, vừa đi vừa ngắm cảnh, rốt cuộc đoàn người cũng tới Độc huyện.

Lúc này đã là thời tiết tháng hai.

Sau khi ở trọ lại khách điếm tốt nhất huyện, Chu Tử cùng Triệu Trinh cải trang thành đôi vợ chồng thương hành bình thường, đến nhà cũ của Chu Tử ở thành Tây.

Thời tiết tháng hai, trong không khí từ từ ấm lên còn mang theo hơi lạnh, nhưng ven đường đã không còn là cảnh sắc khô vàng trải dài của ngày đông, cỏ non xanh đã sớm mọc lên, lấm tấm điểm xuyến trên cỏ khô.

https://thuviensach.vn

Trên đường đến thôn, thường có hoa đón xuân bò lên hàng rào, xòe ra cánh hoa màu vàng nhạt, nở rộ trong gió rét đầu xuân.

Lúc sắp vào thôn, Liễu Liên thấy đối diện có một đội xe ngựa đi tới, vội tận lực nép xe vào ven đường.

Đội xe ngựa đối diện rất nhanh đã đến gần, phía trước nhất là một nam tử còn trẻ cưỡi ngựa, hắn tùy ý nhìn lướt qua Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa, nhất thời trợn to hai mắt, trong mắt mang theo vẻ khó tin, tiếp đến biến thành vui mừng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 146: Trở Về Nhuận Dương, Cả Nhà Đoàn Tụ

Thì ra là Chương Kỳ. Triệu Trinh ghìm ngựa, chờ Chương Kỳ tới.

Chương Kỳ xuống ngựa, đến làm lễ ra mắt.

Liễu Liên biết Chương Kỳ, sớm đã ngừng xe ngựa bước xuống.

Tống Chương cưỡi ngựa đứng bên phải xe ngựa của Chu Tử, không tiến lên. Mặc dù chỉ gặp mặt một lần, nhưng hắn đã nhận ra Chương Kỳ. Hắn nhớ đây là một thương nhân chuyên buôn Ngọc Thạch.

Chu Tử ở trong xe nghe được giọng nói bên ngoài, nhận ra Chương Kỳ.

Triệu Trinh vừa nghe Chương Kỳ vừa nói chuyện, mắt xoay chuyển không dễ nhận ra liếc về phía xe Chu Tử, phát hiện Chu Tử không kéo cửa xe xuống để theo dõi bên ngoài, lúc này mới yên lòng trở lại.

Chương Kỳ là người cơ trí đến mức nào, nhìn ra đoàn người Vương Gia đang cải trang ra ngoài, e là không tiện tỏ vẻ quá quen biết với mình, hàn huyên mấy câu, liền muốn rời đi. Trước khi đi, hình như hắn nhớ ra điều gì đó, lại chào Triệu Trinh một cái, lúc này mới nói: "Công tử, tổ phụ (ông nội) của lệnh phu nhân đã qua đời, hôm nay, e rằng trong nhà đã chẳng còn ai."

Nghe được lời của Chương Kỳ, đôi mày thanh tú của Triệu Trinh chau lên, còn chưa kịp nói chuyện, Chu Tử đã hỏi qua lớp cửa sổ xe: "Tổ mẫu (bà nội) thì sao, ngươi có nghe được tin gì không?"

https://thuviensach.vn

Chương Kỳ nói: "Nghe nói là đã bệnh chết tha hương rồi."

Chu Tử trầm mặc một hồi. Lát sau mới nói: "Chương Kỳ, ta muốn gặp mặt phu nhân cùng con trai của ngươi."

Chương Kỳ ôm quyền hướng về phía xe ngựa của Chu Tử hành lễ, rồi mới đi tới bên xe ngựa của mình, mở cửa xe ra.

Hai nha đầu khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhảy xuống trước, tiếp đó lại đỡ một thiếu phụ thanh tú áo gấm váy trắng xuống xe. Trong ngực thiếu phụ còn ôm một đứa trẻ quấn tã.

Chương Kỳ dẫn thê tử Kim thị tới, giới thiệu: "Đây là Triệu công tử cùng Triệu phu nhân."

Kim thị ôm đứa bé chào một cái.

Ngân Linh mở cửa xe ra.

Chu Tử không xuống xe, nàng ngồi trên xe mỉm cười quan sát Kim thị, phát hiện sắc mặt nàng ấy trắng trẻo ửng hồng, so với trước đây mượt mà hơn không ít, trong lòng cũng vui mừng cho nàng ấy.

Kim thị vốn cho đây chỉ là bạn bè làm ăn buôn bán của trượng phu, kết quả vừa nhìn thấy Chu Tử, liền phát hiện là Chu Vương phi, giật mình kinh hãi, nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, vội muốn hành đại lễ, lại bị Ngân Linh ngăn lại.

Chu Tử cười nói: "Đến đây, cho ta xem đứa bé của ngươi!"

Bộ dạng đứa bé của Chương Kỳ cùng Kim thị rất giống Chương Kỳ, lớn lên e rằng sẽ là một soái ca. Chu Tử thấy đứa nhỏ này, trong lòng lập tức nhớ đến Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ của mình, lòng dạ đau xót. Nàng cởi tràng hạt Linh Hương mà Chu Bích cho nàng từ trên tay ra, nhét vào

https://thuviensach.vn

lớp ngoài của tã lót, nói: "Đây là tràng hạt Linh Hương mà Tĩnh Đàm pháp sư ở Hộ Quốc tự dâng cho Thái hậu, ban cho tiểu công tử cầm chơi." Lại cởi vòng tay nạm Hồng ngọc Triệu Trinh tặng ra, cười nói với Kim thị: "Cái này ban cho con dâu tương lai của ngươi!"

Kim thị vội tạ ơn.

Vợ chồng Chương Kỳ mang theo nha hoàn cùng người làm rời đi, Triệu Trinh đang muốn lên ngựa tiếp tục đi về phía trước, Chu Tử lại nhìn hắn gọi: "Vương Gia!"

Triệu Trinh đi tới bên cạnh xe Chu Tử.

Chu Tử nhìn hắn, đôi mắt to long lanh: "Vương Gia, chúng ta trở về Kim kinh đi, từ Kim kinh lại ngồi thuyền trở về Nhuận Dương. . . . . Thiếp, thiếp nhớ Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ rồi!"

Triệu Trinh nhìn nàng, chân mày đầu tiên là nhíu lại, sau đó lại lập tức giãn ra.

Hắn nghĩ hắn hiểu được suy nghĩ của Chu Tử.

Người mình yêu thương đã không còn, người mình hận đều chết hết, dù trở về, cũng có ý nghĩa gì đâu?

Hắn tự tay cầm tay Chu Tử, nói: "Được, chúng ta về nhà."

Chúng ta cùng trở về, về nhà của chính mình.

Liễu Liên đốt pháo nhỏ báo tin, sau một phút đồng hồ, Triệu Tráng cưỡi ngựa mang theo mấy Tinh Vệ từ hướng thôn trang chạy tới.

Từ Kim kinh đến Độc huyện, dọc đường đều du sơn ngoạn thủy nên đi rất chậm; nhưng từ Độc huyện trở về Kim kinh, bởi vì liên tục ra roi thúc ngựa lên đường nên đi rất nhanh, chỉ mất hai mươi ngày.

https://thuviensach.vn

Ngày ba tháng ba, đoàn người Chu Tử đã trở lại vương phủ ở Kinh Thành.

Thanh Châu ở lại canh phủ cực kỳ vui mừng, vội nghênh đón Vương gia vương phi vào Tùng Đào Uyển.

Sau khi Triệu Trinh tắm sơ liền đến thư phòng bên ngoài.

Chu Tử đi đường mệt nhọc, chạy vào phòng tắm tắm nước nóng trước.

Nàng ngâm mình trong thùng tắm, Thanh Châu vừa hầu hạ nàng, vừa nói mấy tin tức mới nhất ở Kim kinh.

Trong khoảng thời gian họ rời đi, Kim kinh xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là Thừa tướng Lâm Hiếu Từ đột nhiên bất ngờ bộc phát bệnh nặng mà chết, tiếp đến Lâm lão phu nhân đau lòng quá độ, cũng đi theo con trai. Liền phu nhân thề thủ tiết vì chồng, giữ đạo hiếu với mẹ chồng, tiến hành tang lễ xong, mang em chồng Lâm Mộ Từ vào am Tĩnh tu có giới luật nổi tiếng nghiêm khắc ở ngoại thành, cắt tóc làm ni.

Nghe Thanh Châu nói tới đây, Chu Tử tò mò hỏi: "Nghe nói Lâm nhị tiểu thư này rất hung hãn, sao lại ngoan ngoãn xuất gia cùng Liền phu nhân?"

Thanh Châu cười, vừa nhỏ tinh dầu vào trong thùng tắm, vừa nói: "Nghe nói đúng là Lâm nhị tiểu thư không đồng ý, nhưng Liền phu nhân đã ra tay trước mà chiếm được lợi thế, bán hết toàn bộ nha đầu người hầu thân tín của nàng ta, sau đó lệnh cho mấy ma ma nha hoàn đè ép đưa nàng ta vào am Tĩnh tu, bản thân cũng theo vào, bảo là muốn làm bạn với em chồng!"

Thanh Châu nói xong rất vui vẻ, nhưng Chu Tử lại có chút chán nản, nàng không quên được Liền phu nhân xinh đẹp đoan trang.

https://thuviensach.vn

Liền phu nhân là một thục nữ Quý tộc, lại bởi vì buồn phiền đè nén mà to gan mở rộng lòng khóc lóc kể lể với mình, kể trượng phu Tương Kính Như Tân với mình, hầu như vẫn luôn ngăn cách, không có ấm áp cùng săn sóc; kể về mẹ chồng có tính tình bất thường, mặc dù không đến nỗi đánh chửi mình, lời nói lại luôn lạnh nhạt, ngăn mình và trượng phu; kể đến cô em chồng nóng nảy lại tùy hứng, tự cho là mình rất cao, ai cũng xem thường, ngày ngày bày bộ mặt lạnh tính tới tính lui tìm kế. . . . . .

Một nữ tử như vậy, nàng ta vẫn chưa tới ba mươi, còn chưa từng hưởng thụ yêu thương và ấm áp cần có trong cuộc đời, lại vì một trượng phu không thương mình chết đi, cả đời phải làm bạn với Thanh Đăng Cổ Phật.

Cuộc đời của nàng ấy, rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh?

Đến đêm khuya Triệu Trinh mới trở về.

Thì ra bởi hành trình có thay đổi, hắn nghĩ nên sớm đưa Chu Tử trở về Nhuận Dương, cho nên làm việc luôn tay, vội vàng an bài việc triều chính, vội vàng gặp nhóm người Điền Tử Kính Hồ Phi Đồng, vội vàng sắp xếp phòng ngự ở Kim kinh . . . . .

Lúc Triệu Trinh trở lại, trong bầu trời đêm, mưa phùn đang mênh mông rơi xuống.

Triệu Tráng cùng Tần Đình Vân đốt đèn lồng đi phía trước, Liễu Liên cùng Lương Đào Đào đi ở phía sau. Trong vầng sáng của đèn lồng, có thể thấy mưa bụi nghiêng nghiêng đan xen dầy đặc.

Mới vừa vào nội viện Tùng Đào Uyển, xa xa Triệu Trinh liền nhìn thấy cửa sổ phòng ngủ vẫn sáng đèn, từ cửa sổ, ánh đèn mờ nhạt tràn ra cách lớp màn cửa sổ, mang cho hắn cảm nhận ấm áp khi trở về trong đêm rét lạnh —— thê tử của hắn, ở dưới đèn chờ hắn.

https://thuviensach.vn

Chu Tử chưa ngủ, nàng mặc váy ngủ màu trắng thêu đóa hoa trắng nhạt, chờ Triệu Trinh trong phòng ngủ. Nhìn thấy Triệu Trinh vào, cười khanh khách nghênh đón: "Vương gia của thiếp, đói bụng không?"

Triệu Trinh uống xong canh gà Chu Tử chuẩn bị, rửa mặt qua loa liền ngủ cùng Chu Tử.

Mưa ngoài cửa sổ dần dần lớn hơn, giọt mưa rơi vào trên ngói lưu ly, phát ra âm thanh lách cách.

Chu Tử rúc vào trong ngực Triệu Trinh, thân thể mệt mỏi, nhưng nội tâm yên ổn. Nàng biết, bởi vì ở bên cạnh nam nhân này, mà nàng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có người từng nói: "Cả đời ta chỉ khát vọng được người cất giấu, sắp đặt thích đáng, cẩn thận bảo vệ. Không để ta sợ hãi, không để ta chịu khổ, không để ta lưu lạc khắp nơi, không để ta không nơi nương tựa."

Đây hẳn là khát vọng cả đời của tất cả nữ nhân, vì có Triệu Trinh, tất cả khát vọng của nàng đều được thực hiện.

Triệu Trinh đã ngủ say, Chu Tử nhổm người, khẽ hôn lên môi hắn: "Triệu Trinh, thiếp muốn bầu bạn với chàng cả đời, chăm sóc chàng, để chàng không còn cô đơn nữa, để chàng luôn có nụ cười. . . . . ."

Từ thành Kim kinh phía bắc, hoa khói tháng ba xuôi về Nhuận Dương.

Ngày sáu tháng ba, Triệu Trinh mang theo Chu Tử, lên thuyền lớn, một đường xuôi nam, trở về Nhuận Dương.

Triệu Trinh cùng Chu Tử ở phòng lớn của tầng một; để tiện hầu hạ, Thanh Châu ở nhà kề nhỏ bên cạnh phòng lớn.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên lấy cớ bảo vệ Vương Gia vương phi, tự ý đến ở phòng sát vách Thanh Châu. Khiến Thanh Châu cho là hắn có ý với mình, vừa nhìn thấy Liễu Liên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trước nay chưa từng có, lộ vẻ xấu hổ.

Chu Tử nhìn, suy tính lúc trở về có nên ra mặt làm mai cho Thanh Châu cùng Liễu Liên hay không.

Nhìn vóc người Liễu Liên xinh đẹp như một đóa hoa tươi tắn, lại nhìn dáng vẻ lông mày nhỏ nhắn đôi mắt ti hí mặt tròn trịa của Thanh Châu, dũng khí làm mai luôn tăng cao của Chu Tử lập tức "Xùy" một tiếng, biến mất không còn.

Aizz, cứ để hai người bọn họ thuận theo tự nhiên thôi!

Vợ chồng Ngân Linh Triệu Tráng lên ở tầng thứ hai, Tống Chương một thân một mình ở trên gác xép tầng ba.

Mùng hai tháng tư, nhóm người Nam An vương về đến Nhuận Dương.

Cao Thái phi dẫn theo tiểu Thế tử cùng Nhị công tử, được Tinh Vệ của vương phủ vây quanh, đi tới bến tàu Vận hà, nghênh đón vợ chồng Nam An vương.

Từ trên thuyền bước xuống, Chu Tử nhìn Cao Thái phi một chút, lại nhìn Triệu Tử cùng Triệu Sam được Cao Thái phi dắt hai bên trái phải, nước mắt rơi như mưa.

Nàng và Triệu Trinh cùng hành lễ: "Bái kiến mẫu thân!"

Sau khi hành lễ, Chu Tử vẫn không đứng lên, mỗi tay với một bé, ôm Triệu Tử cùng Triệu Sam vào ngực mình, khóc: "Con của mẹ!"

https://thuviensach.vn

Tiểu thế tử Triệu Tử đã mấy tháng không gặp mẫu thân, rất nhung nhớ, hôm nay gặp lại mẫu thân, ôm cổ mẫu thân khóc.

Chỉ có Nhị công tử Triệu Sam, mới vừa biết đi, được tổ mẫu mang theo tới đón mẫu thân. Nhưng bé đã sớm quên mất mẫu thân, thấy Chu Tử khóc lớn, cảm thấy nữ nhân trước mắt này từ xinh đẹp lập tức biến thành khó coi, vội chạy trở về trong ngực tổ mẫu, sau đó mắt phượng nhỏ nhắn nhìn chằm chằm, chỉ vào Chu Tử, non nớt nói: "Xấu! Xấu!"

Chu Tử không nghe rõ, đôi mắt đẫm lệ mông lung nhìn Triệu Sam trước mặt.

Triệu Trinh nghe rõ, nhất thời trợn mắt nhìn Triệu Sam một cái.

Triệu Sam vô duyên vô cớ bị trừng, lập tức bám lấy tổ mẫu, chỉ vào Triệu Trinh, lớn tiếng tố cáo: "Hư! Hư!"

Triệu Trinh cùng Chu Tử, đôi cha mẹ không có trách nhiệm này, mới vừa trở về Nhuận Dương, một bị Màn thầu nhỏ Triệu Sam bình phẩm là "Xấu", một bị Màn thầu nhỏ Triệu Sam nhận định là "Hư", thật cũng không coi là oan uổng.

Triệu Trinh nhướng mày, gọi một tiếng "Liễu Liên".

Liễu Liên tiến lên.

Triệu Trinh chỉ vào Triệu Sam nói: "Nhị công tử giao cho ngươi!"

Liễu Liên lại cười nói: "Dạ"

Hắn nhìn về phía Triệu Sam cười cười, nói: "Nhị công tử, xin đắc tội!"

Đưa tay liền ôm Triệu Sam vào lòng, thối lui ra phía sau Vương Gia cùng vương phi.

https://thuviensach.vn

Triệu Tử thấy thế, vội tìm kiếm Hàn Tử Xuyên, vừa tìm vừa gọi: "Sư phụ!"

Rất nhanh Hàn Tử Xuyên liền bước ra từ trong đám người, ôm lấy Triệu Tử.

Trong mấy tháng này, bởi vì trong tay túng quẫn, mặc dù không có lão đối thủ Liễu Liên ở đây, mỗi ngày trôi qua của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cũng không thoải mái, cho nên cũng thật nhớ nhung Vương Gia cùng vương phi. Đợi Vương gia vương phi trở về phủ, nghe ngóng tin tức Liễu Liên.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 147: Trở Về Nhuận Dương, Đoán Được Tin Vui

Lúc hai vị Hứa Hầu tiến vào, Ngân Linh đang cùng mấy tiểu nha đầu dọn dẹp hành lý, sửa sang lại quà tặng mang về cho Thái phi cùng mọi người. Chu Tử vẫn đang ở trong phòng khách mới xây chơi cùng Bánh Bao nhỏ.

Nơi Chu Tử cùng Triệu Trinh ở là gian phòng một sáng hai tối, ‘một sáng’ dĩ nhiên là chánh đường, ‘hai tối’ là hai gian phòng ngủ. Bên phải là phòng ngủ của Chu Tử và Triệu Trinh, phòng ngủ bên trái vẫn còn để trống, là nơi Chu Tử treo quần áo, bày đầy các loại rương quần áo và tủ treo quần áo.

Trước khi đi, Triệu Trinh dặn dò Triệu Hùng xây sửa phòng ngủ bên trái thành một phòng khách, bên trong làm một cái giường La Hán thật to, thành nơi tốt để Chu Tử gặp khách và chơi cùng Bánh Bao nhỏ Màn thầu nhỏ.

Sau khi trở lại vương phủ, Cao Thái phi trở về chánh viện nghỉ ngơi, Triệu Trinh cùng Chu Tử mang theo Bánh Bao nhỏ Màn thầu nhỏ trở về Diên Hi cư.

Vốn chỉ Chu Tử mang theo Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ chơi trên giường La Hán, có lẽ Triệu Trinh đã độc chiếm Chu Tử hơn mấy tháng, trong lòng thấy thẹn, ngồi trên ghế dựa lớn bên cạnh, rất thoải mái nhìn ba mẹ con chơi đùa. Nào ngờ chưa chơi được bao lâu, Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ liền bắt đầu tranh giành ôm ấp.

https://thuviensach.vn

Bánh Bao nhỏ cảm thấy mẫu thân là của mình, không muốn chia sẻ cùng Màn thầu nhỏ. Màn thầu nhỏ được Liễu Liên giáo dục, biết mỹ nữ khóc đến thật khó coi này là mẹ ruột của mình, cũng bắt đầu tranh giành với ca ca.

Chu Tử ôm Màn thầu nhỏ hôn một cái, Bánh Bao nhỏ lập tức đưa mặt tới, mắt phượng tràn đầy tố cáo. Chu Tử cũng vội hôn lên mặt bé một cái. Ai ngờ Bánh Bao nhỏ không ưng, lại chúm miệng chu môi đến, Chu Tử không thể làm gì khác hơn là lại "chụt" lên bờ môi bé một cái.

Vậy liền hay rồi, Màn thầu nhỏ không hài lòng, từ trong ngực Chu Tử chui ra ngoài, đứng trên giường La Hán, kéo mặt Chu Tử, nhắm ngay môi Chu Tử gặm một cái.

Chu Tử sờ sờ nước miếng bị Màn thầu nhỏ thoa lên trên môi, yên lặng không nói.

Triệu Trinh nhìn hai con trai tranh thủ tình cảm, cảm thấy thật vô lực, che trán, nhìn cũng không muốn nhìn.

Bánh Bao nhỏ cảm thấy mình bị thua thiệt, vọt tới, ỷ mình lớn hơn, đẩy ngã đệ đệ, nhào tới bên người mẫu thân, "chụt chụt" hôn loạn lên mặt mẫu thân, thoa nước miếng khắp mặt Chu Tử.

Tính tình Chu Tử dễ chịu, lấy khăn lau mặt, tiếp tục hòa giải quan hệ của hai huynh đệ.

Triệu Trinh ở bên cạnh không xem nổi nữa, đứng dậy, sải bước đi tới, mỗi tay túm một con khỉ con Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ đang ôm Chu Tử tranh thủ tình cảm, đi tới cửa nội viện Diên Hi cư, ném cho Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đang rảnh rỗi ngây ngô ở cửa ra vào phòng trị sự, nói: "Khi nào dạy được cho bọn hắn biết cái gì là huynh hữu đệ cung (anh trai đối xử thân thiết, em trai cung kính yêu thương), thì hãy trả bọn chúng lại!"

https://thuviensach.vn

Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên duỗi tay ra, nhận lấy Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ.

Bánh Bao nhỏ đang vượt mọi khó khăn gian khổ đấu tranh lâu dài cùng phụ vương, tích lũy được một lượng lớn kinh nghiệm, lúc này biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, không nói một lời, đợi phụ vương rời đi.

Màn thầu nhỏ không biết lợi hại của phụ vương, dọc đường đi vẫn một mực gào khóc: "Mẹ ——"

Liễu Liên thấy Vương Gia lộ vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Nhị công tử, liền lau lau nước mắt trên mặt Nhị công tử, xoay Nhị công tử trong lòng ra đối mặt mình, sau đó khẽ mỉm cười với Nhị công tử.

Hắn vốn xinh đẹp, nụ cười này giống như mưa thuận gió hòa, như hoa sen nở rộ, nước mắt như bão táp của Màn thầu nhỏ Triệu Sam đam mê mỹ nhân lập tức dừng lại, ngơ ngác nhìn hắn, một lát sau mới nói: "Mỹ Nhân ——"

Liễu Liên: ". . . . . ."

Đây là từ đa âm tiết đầu tiên mà Màn thầu nhỏ nói.

May mà da mặt Liễu Liên dày, nếu không sẽ không chỉ 囧 đâu.

Vương Gia đứng nhìn bên cạnh, trong nháy mắt liền thoải mái, xoay người rời đi ——ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng nhộn nhạo: thì ra có người còn bi thảm hơn ta....!

Cho nên, lúc Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến nội viện Diên Hi cư, Triệu Trinh đang bị vây trong một loại vui vẻ rất quỷ dị, con người, khi thấy người khác càng xui xẻo hơn mình, luôn có thể cảm nhận được một loại vui vẻ như được tung hô, nhất là với người thường cố ý chọc giận mình.

https://thuviensach.vn

Chu Tử thấy hai vị Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, cũng rất vui mừng. Nàng không biết bản chất bỉ ổi của hai vị ấy, vẫn cho rằng bọn họ là cao nhân "Đại ẩn nơi phố thị"*, luôn tôn kính ngưỡng mộ cùng cảm kích.

* ở ẩn chia làm 3 loại : tiểu ẩn: ở ẩn nơi rừng sâu heo hút ko người; trung ẩn: ở ẩn nơi xóm nhỏ hoặc làng mạc heo hút ít người; đại ẩn: ở ẩn nơi phố thị sầm uất đông người

Thấy bọn hắn đã tới, Chu Tử vừa lệnh cho Thanh Thủy dọn điểm tâm và trà, vừa dặn dò Ngân Linh: "Đưa quà tặng ta đã chuẩn bị cho hai vị đại phu đến đây!"

Rất nhanh Ngân Linh đã cầm hai hộp tinh xảo đưa tới.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vừa mở hộp ra nhìn, liền thấy là chút dược liệu vô cùng quý hiếm.

Bọn họ nhìn một cái là biết quà tặng vương phi mang tới cho bọn họ đã trải qua lựa chọn tỉ mỉ, phía trên đều có dấu ấn màu đỏ của nội cung, không khỏi thật cảm động, cũng không đề cập đến "cạm bẫy" Tố Ngọc Dịch đã chuẩn bị trước nữa, nghiêm túc chẩn mạch cho vương phi.

Triệu Trinh cũng rất muốn biết thành quả mình đã cố gắng cày cấy mấy tháng qua, ngồi cạnh yên lặng chú ý, chủ yếu là nhìn thái độ Hứa Văn Cử, nhất là mắt. Hắn hiểu Hứa Văn Cử rất rõ, chỉ cần Chu Tử mang thai, mắt Hứa Văn Cử nhất định sẽ sáng lên lấp lánh, đó là ánh sáng vui sướng cùng mong đợi khi sắp nhìn thấy vàng ròng.

Trước mặt Chu Tử, ban đầu Hứa Văn Cử trương ra bộ dạng Thế Ngoại Cao Nhân cao thâm khó lường, mí mắt rũ cụp, sau đó ánh mắt của hắn bắt đầu càng mở càng tròn, càng ngày càng sáng.

Hứa Văn Cử vẫn chưa nói gì, Triệu Trinh đã đoán được kết quả, khóe miệng khẽ cong lên, chờ Hứa Văn Cử nói ra lời đòi ban thưởng.

https://thuviensach.vn

Quả thật, đầu tiên Hứa Văn Cử nhẹ nhàng đặt cổ tay vương phi xuống, sau đó đứng dậy, mặt lộ vẻ không thể tin cùng vui mừng đã suy đoán và tập luyện từ trước, chào Triệu Trinh một cái, lại chào Chu Tử một cái, nói: "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng vương phi!"

Hầu Lâm Sinh cũng đúng mực mà tỏ vẻ nội tâm mình vui sướng với niềm vui của Vương Gia vương phi.

Triệu Trinh cố tình không nói đến chuyện thưởng vàng thưởng bạc, mắt giống như không nhìn thấy Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, chỉ nhìn Chu Tử: "Mau báo tin vui này cho mẫu thân đi!"

Trên mặt Chu Tử cũng lộ vẻ vui mừng, gật đầu một cái.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh không chiếm được thứ vẫn mong chờ, lại không thể ở mãi không đi, không thể làm gì khác hơn là ấm ức đứng dậy cáo từ.

Vẻ mặt Triệu Trinh không thay đổi nhìn bọn họ, chỉ vẫn không nói lời nào.

Chu Tử nhìn Triệu Trinh một lúc, cảm thấy có chút kỳ quái —— lúc này nên thưởng đại phu đó!

Lúc đi ra cửa phòng, bóng lưng hai vị Hứa Hầu thật sự tràn đầy hiu quạnh cùng bi thương khó nén!

Bọn họ mới vừa đi đến cửa phòng, liền nghe bên trong truyền ra tiếng của Vương Gia: "Triệu Hùng, thưởng cho hai vị thần y!"

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lập tức hăng như đánh máu gà, dường như đồng thời xoay người lại, đang muốn tạ ơn, liền nghe Vương Gia tiếp tục nói: "Thu dọn Thiên viện phía đông của thư phòng bên ngoài một chút, mời Thần y vào ở!"

https://thuviensach.vn

Trên trán Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh toát mồ hôi: Vương Gia, chúng thần vốn đã có chỗ ở tốt, hơn nữa, viện phía đông nhiều người ở như vậy, hẳn không chứa nổi thêm hai chúng ta đâu!

Triệu Trinh nhìn hai người bọn họ, lại thấy thoải mái một lần nữa, chậm rãi nói: "Lấy thêm một ngàn lượng bạc, thay Bổn vương cảm tạ thần y."

Thái độ Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử trong nháy mắt thay đổi, rốt cuộc biến thành vui mừng.

Khi trong phòng chỉ còn lại Chu Tử cùng Triệu Trinh, lúc này Chu Tử mới nói: "Về đến nhà thật tốt."

Triệu Trinh ngồi xuống bên người nàng, ngưng mắt nhìn nàng: "Nàng không thích vương phủ ở Kinh Thành?"

Chu Tử gật đầu một cái, nói: "Dạ."

Nàng nhìn Triệu Trinh, chân mày cau lại: "Sống ở Kim kinh quá mệt mỏi, cứ có cảm giác hình như phía trên vương phủ Kim kinh bị một đám mây nặng trịch, âm u đè lên. . . . . ."

Triệu Trinh bế nàng vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Vậy chúng ta liền ở lâu dài tại Nhuận Dương là được!"

Chu Tử rúc vào trong ngực hắn: "Thiếp thích Nhuận Dương, nơi này ngày sáng sủa mặt trời soi rọi, ngày mưa dầm mưa phùn bay bay cũng mang theo sức sống. . . . . ."

Triệu Trinh không nói gì, chỉ ôm Chu Tử càng chặt hơn.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vui mừng đi phía trước, đi theo phía sau là gã sai vặt bưng hai khay đựng bạc, đi thẳng tới Thiên viện phía đông của thư phòng bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Nào ngờ bọn họ mới vừa đi tới cửa thư phòng bên ngoài, liền gặp được Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên vừa đưa tiểu thế tử cùng Nhị công tử đến chỗ Thái phi về.

Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên mới trở về từ chỗ của Thái Phi, đương nhiên biết Chu Vương phi có tin vui. Bọn họ liền trở lại canh giữ ở cửa thư phòng bên ngoài, dự định chờ hai vị Hứa Hầu về liền xin được chia sẻ một chén canh.

Hàn Tử Xuyên bộ dạng tuấn tú, mặc áo mùa xuân màu xanh, đứng bên cây hoa hồng cạnh cửa thư phòng bên ngoài, trên mặt mang ý cười kín đáo, nhìn thế nào cũng thấy nghiêm túc.

Liễu Liên mặc áo mùa xuân màu đen, nghiêng người tựa vào cây cột trên cửa chính, mắt hoa đào khẽ híp, trong miệng ngậm một đóa hoa hồng đỏ thẫm, khóe miệng khẽ nhếch, hơn nữa tóc đen như thác nước eo nhỏ một vòng ôm, thoạt nhìn muốn mê hoặc thế nào liền thế ấy.

Thấy hai sát tinh này, bước chân hai vị Hứa Hầu ngừng lại, bọn họ đã ý thức được, ẩn ý của Vương Gia lúc nãy —— rõ ràng có thể cho ngân phiếu, Vương Gia lại cố ý bảo người ta lấy bạc, đây không phải là cố ý hãm hại sao!

Hàn Tử Xuyên cười mà không nói, nụ cười của Liễu Liên càng thêm rực rỡ.

Hai vị Hứa Hầu hạ quyết tâm, dứt khoát kiên quyết nói: "Ai nha nha, hôm nay huynh đệ đây xin mời hai vị tới Vọng giang lâu uống rượu!"

Liễu Liên gật đầu cười, gở đóa hoa ngậm trên miệng xuống, quay đầu lại nhìn về phía nội viện của thư phòng bên ngoài kêu một tiếng: "Thần y đãi tiệc mời khách ở Vọng Giang lâu, ai muốn đi thì tới hết đây!"

https://thuviensach.vn

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh nhìn Tống Chương cầm đầu nhóm người sống ở thư phòng bên ngoài rầm rầm xông ra, cảm thấy thật sống không bằng chết!

Sau khi đoàn người bẩm với Vương Gia, trùng trùng điệp điệp chạy thẳng tới Vọng Giang lâu.

Sau khi phóng túng, đến lúc tính tiền, Hứa Văn Cử như cha mẹ chết, tay run run móc từ trong lồng ngực ra mấy tờ ngân phiếu mới vừa sai người đổi được. Triệu Phúc phất tay, nói với Đại Chưởng quỹ Thanh Đông của Vọng Giang lâu: "Tất cả chi tiêu của tối nay, Vương Gia bảo ngươi ghi lại tính vào chi trả của ngài ấy!"

Hứa Văn Cử 'ngạc nhiên trước vui mừng sau', tiếp theo là liên tục hối tiếc: "Ta có thể gọi thêm chút bào ngư ướp lạnh, hải sâm nướng thông, nghêu sò hầm đu đủ không. . . . . ."

Thanh Đông cười: "Dĩ nhiên có thể!"

Lúc này Hứa Văn Cử mới ý thức được, thì ra Vương Gia vốn đã chuẩn bị tiệc mời mọi người, chỉ muốn trêu mình và Hầu Lâm Sinh một chút.

Vừa nghĩ như thế, mặt mày hắn không khỏi hớn hở, hóa vui mừng thành gọi thức ăn, gọi toàn bộ món ăn đắt tiền nhất Vọng Giang lâu ăn một lần!

Người của phủ Nam An vương bao toàn bộ lầu ba của Vọng Giang lâu, không có một người ngoài nào. Rượu còn chưa uống đủ, Thanh Đông lệnh cho Ca cơ lên lầu trợ hứng. Những người này đều đang độ tuổi tràn đầy năng lượng, thấy mỹ nhân lên sàn, đều không khách khí nữa, mỗi người kéo một nàng ngồi lên đùi, "Ca ca muội muội" đến buồn nôn.

Chỉ năm người không có mỹ nhân hầu hạ bên cạnh —— Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Hàn Tử Xuyên, Liễu Liên cùng Tống Chương.

https://thuviensach.vn

Hai gã Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh thì lòng dạ ai cũng biết rõ là thế nào, đều không ép bọn họ, ba vị còn sót lại này cũng có chút cảm giác hạc đứng trong bầy gà, cho nên mọi người rối rít ồn ào cả lên.

Hàn Tử Xuyên cười cười, nói: "Hôm nay Hàn mỗ mang danh là thầy của Thế tử, nếu bị Vương Gia biết. . . . . ."

Hắn không nói câu tiếp theo, mọi người cũng đều hiểu.

Vương Gia sống tựa như hòa thượng, e là cũng không thích thầy của Thế tử ong bướm gì đó.

Liễu Liên cười cong cong mắt hoa đào: "Bọn họ có ai đẹp hơn ta?"

Mọi người nhìn lên, ngược lại cảm thấy thật đúng, Ca cơ nơi này, cho dù là ai, đặt cạnh Liễu Liên, cũng khiến người ta sinh ra cảm giác Liễu Liên bị nữ nhân ong bướm.

Tống Chương thấy đến phiên mình, trên gương mặt tuấn tú mắt mũi như khắc xuất hiện vẻ mặt có thể xưng là "Khổ sở": "Lúc nhỏ Tống mỗ nghịch ngợm, lúc cưỡi lừa sơ ý bị đá trúng, đến nay. . . . . ."

Nhìn vẻ mặt nín nhịn kia, nghe lời nói chua xót, tất cả mọi người đều hiểu, đều rất đồng tình: "Tống huynh đệ, đừng để ý, người mà trời muốn giao trách nhiệm lớn lao, trước sẽ rèn tâm trí, sau sẽ rèn gân cốt. . . . . ."

Thấy Tống Chương sắp lã chã rơi lệ, người khuyên giải cũng không mù quáng khuyên răn nữa, vội sửa lời nói: "A, hải sâm nướng thông tới rồi, đây là món ăn tráng dương nổi tiếng đó!"

Mọi người: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 148: Sơ Sẩy Rơi Xuống Nước, Triệu Trinh Dạy Vợ

Mặc dù Lâm Hiếu Từ bị Liễu Liên giết chết tại chỗ, nhưng sự kiện Lâm Hiếu Từ cũng chưa hoàn toàn kết thúc, Triệu Trinh giao toàn bộ chuyện cần xử lý sau đó cho Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng, còn mình thì mang theo Chu Tử trở về Nhuận Dương. Hắn muốn mượn chuyện này thử thách Điền Tử Kính và Hồ Phi Đồng một chút.

Sau khi trải qua chuyện Lâm Hiếu Từ, Triệu Trinh có chút mờ mịt với tự tin nhất định của mình trong việc quản lý thuộc hạ.

Từ lúc bắt đầu dựng nhà xây phủ, Triệu Trinh liền bắt đầu có ý thức bồi dưỡng thuộc hạ thân tín của mình. Hắn chẳng những thu giữ một lượng lớn cô nhi, còn tiến hành bồi dưỡng theo tư chất của bọn họ, còn chiêu nạp thanh niên có tiền đồ khắp nơi trong Đại Kim, tiến hành bồi dưỡng. Hồ Phi Đồng, Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Liễu Liên, Từ Liên Ba, Triệu Tráng, Triệu Hùng, Ngân Linh cùng Tiểu Đại Trác thuộc nhóm người thứ nhất, Lâm Hiếu Từ, Điền Tử Kính, Hàn Tử Xuyên, Nghiêm Lập Thành, Chu Lang thuộc nhóm thứ hai.

Hắn cho bọn họ không gian phát triển, trao cho bọn họ sức mạnh thích hợp, bồi dưỡng lòng trung thành của bọn họ.

Nhưng Triệu Trinh không ngờ tới, Lâm Hiếu Từ được hắn nâng lên cao nhất lại là người đầu tiên phản bội hắn.

Từ lúc trở về Nhuận Dương tới nay, Triệu Trinh vừa tích cực chú ý nhóm Điền Tử Kính Hồ Phi Đồng xử lý những chuyện còn lại của Lâm Hiếu Từ

https://thuviensach.vn

ở Kim kinh, vừa ở cạnh Chu Tử mang thai lần thứ ba mỗi ngày, cuộc sống giống như lập tức trở nên bình tĩnh thoải mái, khiến Triệu Trinh không thể không tin tưởng lời Chu Tử nói, Nhuận Dương vẫn là nơi thích hợp với vợ chồng bọn họ nhất!

Vui mừng nhất thì chính là Cao Thái phi.

Trong mấy tháng này lão nhân gia bà bị Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ bướng bỉnh dồn ép quá mức, đã sớm mong đợi Chu Tử sinh ra một Tiểu quận chúa ngoan ngoãn.

Mấy ngày nay, mỗi lần Chu Tử tới thỉnh an bà, bà đều cười híp mắt chằm chằm nhìn tới nhìn lui bụng Chu Tử, sau đó chắp tay trước ngực nhìn lên trời khấn cầu: "Ông trời, ban cho lão thân một cháu gái đi, ít nhất cũng phải có một đứa!"

Chu Tử không khỏi ôm bụng cười.

Nàng cũng thật không thèm để ý là bé trai hay bé gái, chỉ cần bộ dạng của đứa bé trong bụng giống mình là được, nàng thật rất rất muốn sinh một đứa bé mắt không xếch!

Tháng tư ở Nhuận Dương, mưa dầm bay bay, trời mưa triền miên dai dẳng không ngừng.

Hôm đó, phu nhân của Chu Lang - Vương Tích Trân đến.

Chu Lang được điều đến Kim kinh, phái người về đón Vương Tích Trân và lão phu nhân vào kinh, Vương Tích Trân tới để từ giã Cao Thái phi cùng Chu Vương phi.

Sau khi dùng cơm trưa, Vương Tích Trân hẹn Chu Tử vào vườn hoa tản bộ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử có chút do dự, vệ sĩ, mưu sĩ và khách nhân trẻ tuổi trong phủ Nam An vương thật sự quá nhiều, ngộ nhỡ gặp gỡ, e là rất không tiện.

Vương Tích Trân lại nói: "Ngài là vương phi, người trong phủ này, có ai không phải là nô tài của ngài, sao ngài phải tránh bọn họ?"

Chu Tử cảm thấy lời này không xuôi tai, nhưng vẫn cùng Vương Tích Trân đi ra ngoài.

Cả hai mỗi người cầm một cây dù vẽ hoa —— mưa rất nhỏ, dù không mang theo dù cũng chỉ khiến tóc và y phục hơi ẩm mà thôi.

Vương Tích Trân cùng Chu Tử đi phía trước, Thanh Thủy cùng nha đầu thân cận Hoán Sa của Vương Tích Trân lui ở phía sau mấy bước từ từ đi theo.

Họ chậm rãi đi tới bên hồ, bắt đầu tản bộ dọc ven hồ.

Vương Tích Trân cười hỏi Chu Tử: "Vương phi, tháng sau chính là sinh nhật của Vương Gia, ngài chuẩn bị quà tặng gì cho Vương Gia vậy?"

Quà sinh nhật? Đúng rồi, mười ba tháng năm là sinh nhật của Triệu Trinh. Nên tặng quà gì thì tốt nhỉ?

Chu Tử đang cau mày nghĩ tới quà tặng, Vương Tích Trân mang trên mặt chút vẻ dè dặt, cười nói: "Khi Vương Gia nhàn rỗi rất thích vẽ tranh, sao vương phi không tặng tranh quý hoặc nghiên mực tốt cho Vương Gia?"

Chu Tử liếc nàng một cái, đột nhiên cảm thấy Vương Tích Trân cố tỏ vẻ thẹn thùng thật có chút chướng mắt, nàng lạnh lùng nói: "Tự ta vẽ tranh tặng cho Vương Gia chẳng phải là được rồi sao, nhất định chàng càng vui mừng hơn!"

https://thuviensach.vn

Vương Tích Trân: ". . . . . Cũng đúng, xưa nay Vương Gia yêu thương vương phi ngài nhất!"

Lúc này, hai người đã đi đến bờ đê ven hồ.

Bờ đê dùng đá trắng xây thành, dưới bờ đê là nước hồ xanh biếc, trên đê trồng một hàng Dương Liễu. Hôm nay là cuối tháng tư, Dương Liễu xanh tươi mơn mởn rũ xuống, nhẹ nhàng lay động trong mưa nhỏ.

Chu Tử bước lên bờ đê trước, ngắm mưa phủ mặt hồ như sương mù. Dưới chân của nàng chính là nước hồ, liếc mắt nhìn nước hồ xanh biếc không thấy đáy, Chu Tử nghĩ thầm: nếu lúc này Vương Tích Trân đẩy mình xuống, mình có thể sống không đây?

Đáp án dĩ nhiên là không có gì bất ngờ xảy ra, chết cũng không chết được, dù sao trời tháng tư không tính là lạnh, hơn nữa Chu Tử lại biết bơi, bơi chó, bơi ngửa, lặn nước gì đó, không gì nàng không biết.

Nghĩ tới đây, Chu Tử nghiêng đầu nhìn Vương Tích Trân đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì một chút, không khỏi mỉm cười.

Cách bờ đê không xa, có một cái đình nhỏ, Tống Chương đang ngồi trong Đình.

Hắn lẳng lặng ngồi đó, mắt nhìn về phía trước, Chu Vương phi mang theo một nữ nhân ăn mặc kiểu quý phụ đang đứng bên hồ quay lưng về phía hắn trông về nơi xa.

Nghe nói Chu Vương phi đã mang thai ba tháng, nhưng thân thể vẫn cao vút, một chút dấu hiệu cũng không nhìn ra được. Nàng vấn một búi tóc xoắn ngược đơn giản, dùng một cây trâm ngọc bích cố định, tóc còn lại rũ xuống như thác nước. Hầu như che hết phần lưng mảnh mai của nàng.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bởi vì mang thai, quần áo Chu Vương phi mặc không phải là áo dài bó eo giống như lúc ở Kim kinh nữa, mà là váy ngắn rộng thùng thình. Áo màu trắng thêu hoa, váy ngoài màu xanh nhạt may từ sa mỏng như cánh ve, xuyên qua mưa bụi mênh mông, nhìn nàng giống như tiên nữ.

Tống Chương nhìn bóng hình nàng, trong mắt hiện ra vẻ khổ sở.

Hắn không nán lại nơi này được bao lâu, sau khi rời đi, sợ là trời nam đất bắc càng khó gặp nhau hơn.

Đang lúc ấy, Chu Vương phi chợt nghiêng mặt sang bên, nhìn về phía hắn khẽ mỉm cười, lông mi của nàng rất dài, mắt to long lanh, cứ vậy mà cười một tiếng, sóng mắt lay động tựa như say lại không phải là say, thật sự khiến lòng người rung động.

Tống Chương không ngờ Chu Vương phi sẽ cười với mình, trong lòng rung động, lập tức ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Chu Vương phi.

Nhưng hình như làn thu ba của Chu Vương phi chỉ xoay một cái, lập tức nghiêng mặt nhìn về phía mặt hồ, Tống Chương cũng không chờ nàng chú ý tới nữa.

Bên phải bờ đê có một gốc cây dong già nua rậm rạp, trong thân cành dày đặc tươi tốt ẩn giấu một người, đang tựa trên nhánh cây, nhìn về hướng vương phi.

Mắt hoa đào của hắn thường cong lên mang theo chút sương mù, nhìn vương phi bên hồ, thuận tiện cũng nhìn Tống Chương ngồi trong đình.

Vương Gia lệnh cho hắn, ngay khi vương phi ra khỏi Diên Hi cư, liền phải theo sát bảo vệ, cho nên, vương phi vừa ra khỏi cửa, hắn sẽ theo sau, chỉ là hình như vương phi vẫn không phát giác gì.

Vương Tích Trân đi về phía trước mấy bước, Chu Tử cũng đi theo.

https://thuviensach.vn

Đang lúc ấy thì hình như chân của Vương Tích Trân dẫm vào váy dài của mình, thân thể vừa trợt liền nghiêng xuống dưới đê, nàng ta vội giãy giụa, lại càng xui xẻo, cả người té về phía mặt hồ.

Chu Tử cách nàng ta rất gần, còn chưa kịp phản ứng, liền bị Vương Tích Trân níu tay áo kéo ngã vào trong hồ. Lần này Chu Tử phản ứng rất nhanh, có lẽ bởi vì vừa rồi vẫn luôn nghĩ nếu mình rơi xuống nước thì nên làm gì, nàng dùng sức vung tay, hất Vương Tích Trân, cứ thế mà rơi xuống theo.

Đang lúc ấy thì "bộp" một tiếng, một bóng đen giống như ánh chớp từ tán cây dong bên cạnh bay ra, lập tức quấn lấy bên hông Chu Tử.

Trong nháy mắt sắp đến gần mặt nước, Chu Tử đã chuẩn bị chịu cảm giác rơi xuống, lại phát hiện phần eo của mình bị một dây lưng rộng ghìm chặt, nàng chưa kịp phục hồi tinh thần đã bị xách lên.

Lúc này, "ùm ùm" một tiếng, Vương Tích Trân đã rơi xuống nước.

Liễu Liên phi thân xuống, bắt được Chu Tử.

Lúc này Tống Chương chạy tới, trơ mắt nhìn Chu Vương phi chưa tỉnh hồn, vội nói: "Vương phi không cần quá kinh hoảng!"

Liễu Liên đợi Chu Tử đứng vững, lập tức đưa tay mở dây lưng quấn eo Chu Tử, lui về phía sau mấy bước.

Lúc này Thanh Thủy và Hoán Sa cũng chạy tới.

Chu Tử vội muốn chết, ngược lại nàng càng muốn cứu người, nhưng mình đang có thai, nàng lớn tiếng nói: "Các ngươi có biết bơi không, mau xuống cứu Chu phu nhân!"

Thanh Thủy đang muốn đi xuống, mắt hoa đào của Liễu Liên khẽ cong, chân trái nhắm ngay Tống Chương dùng sức đá một cái.

https://thuviensach.vn

Tống Chương vội vàng không kịp phòng bị, lập tức ngã vào trong nước.

Kỹ năng bơi của hắn rất tốt, trợn mắt nhìn Liễu Liên một cái, đưa tay nắm lấy Chu phu nhân đang chìm nổi trong nước, rất nhanh bơi đến bên bờ, cái tay nhàn rỗi kia bắt được rễ cây liễu, cái tay khác kéo Chu phu nhân leo lên.

Thanh Thủy cùng Hoán Sa đỡ Vương Tích Trân đi tắm thay quần áo.

Chu Tử lộ vẻ ưu sầu nhìn nhìn Tống Chương bộ dạng chính trực đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, lại nhìn Liễu Liên bất cần đời ý cười đầy mặt một chút, cuối cùng lấy hết dũng khí, mắt to nhìn chằm chằm, cố gắng giả bộ khí thế nói: "Hai người các ngươi, ai dám nói chuyện ngày hôm nay cho Vương Gia, ta liền, ta liền gả nha đầu chua ngoa cho hắn!"

Nha đầu chua ngoa là cháu gái của lão Chu gác cổng, bộ dạng cũng không xấu xí, chỉ là có bệnh si mê, một khi chạy ra, liền đuổi theo những vệ sĩ ca ca tuấn tú khắp phủ, cho nên hàng năm đều bị giam trong viện nhỏ của lão Chu, bình thường không dám để nàng ta ra ngoài.

Dứt lời, Chu Tử ngẩng đầu hất cằm lên, ảo tưởng về khí thế Bá Vương của mình, quét mắt nhìn Tống Chương cùng Liễu Liên, cảm thấy tính uy hiếp đủ mạnh rồi, lúc này nàng mới bước nhanh đuổi theo Vương Tích Trân.

Chu Tử còn chưa đi mấy bước, liền nghe phía sau "Phì ——" một tiếng, hình như là có người cười.

Nàng cũng không có dũng khí quay đầu nhìn lại, chỉ có thể chạy trối chết.

Buổi tối, Triệu Trinh từ bên ngoài trở về, vẻ mặt không tốt.

https://thuviensach.vn

E sợ lo lắng hơn nửa ngày, Chu Tử lo lắng nhìn Triệu Trinh, chỉ sợ hắn tính sổ mình.

Nhưng ngược lại Triệu Trinh không nói gì, phối hợp đi vào phòng tắm tắm. Trong lòng Chu Tử có quỷ, tìm áo tắm quần lót cho hắn, lặng lẽ đưa qua, bản thân cũng không dám vạch trần mà nói chuyện lúc trưa cùng Triệu Trinh.

Nhóm Thanh Châu đều lui xuống.

Trong nội viện Diên Hi cư chỉ còn Triệu Trinh cùng Chu Tử.

Chu Tử ngồi nằm không yên chờ Triệu Trinh.

Không bao lâu, một thân áo tắm lụa trắng, rốt cuộc Triệu Trinh cũng đi ra.

Hắn đi tới ngồi xuống bên giường, sau đó lạnh lùng nói: "Tới đây!"

Chu Tử nơm nớp lo sợ đi tới, cúi đầu đứng trước mặt Triệu Trinh.

Mắt xếch của Triệu Trinh khẽ híp, lông mi dày che sóng mắt của hắn, Chu Tử không thấy rõ ánh mắt của hắn.

"Nằm sấp lên đùi ta!" Tiếng của Triệu Trinh vang lên lần nữa.

Chu Tử ngoan ngoãn nằm trên đùi Triệu Trinh.

Tay trái Triệu Trinh ôm lấy nàng, tay phải cởi váy ngủ của Chu Tử, lột quần lót bên trong ra.

Chu Tử biết sẽ xảy ra việc gì, nhưng vẫn có chút sợ, lúc Triệu Trinh cởi quần lót của nàng xuống liền vặn vẹo uốn éo.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh rũ rèm mắt, nhìn cái mông tròn trịa trắng nõn của Chu Tử, tay phải giơ lên, "bốp" một tiếng, đánh xuống.

Hắn đánh rất nặng, mông Chu Tử tê rần, còn chưa kịp cảm nhận cơn đau, "bốp" một tiếng, cái thứ hai rất nhanh liền theo tới.

"Bốp ——" tiếng thứ ba.

"Bốp ——" tiếng thứ tư.

. . . . . .

Chu Tử biết mình sai, nàng vùi mặt vào trong ngực Triệu Trinh, không nói một lời. Triệu Trinh mới vừa tắm rửa xong, trên người có một mùi thơm thoang thoảng, là mùi tinh dầu lá trúc mà Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh điều chế, rất nhẹ, ngửi cực kỳ dễ chịu.

Triệu Trinh vẫn đánh đến cái thứ 20, mới phát hiện Chu Tử khác thường, hắn lặng lẽ nói: "Biết sai rồi sao?"

Tiếng của Chu Tử truyền ra từ trong ngực hắn: "Biết sai rồi."

Triệu Trinh rất vui mừng: "Sai chỗ nào?"

Chu Tử cất giọng buồn buồn: "Nên tự mình xuống cứu Vương Tích Trân."

Triệu Trinh: ". . . . . Xem ra là bị đánh chưa đủ!"

Hắn lại giơ tay lên.

Chu Tử sợ bị đánh nữa, vội từ trong ngực Triệu Trinh chui ra, đáng thương nhìn hắn: "Vương gia của thiếp, thiếp sai rồi, trong ngày mưa thiếp không nên tản bộ cùng nàng ta, lại còn đi đến bên hồ!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lườm nàng một cái, tay giơ cao cao liền để xuống.

Trừng mắt này, tuy rằng âm thầm giận dữ, Chu Tử vẫn đánh rắn tùy côn, cười hì hì làm nũng: "Triệu Trinh, mông thiếp đau quá!"

Triệu Trinh lại trợn mắt nhìn nàng một cái, tay phải lại đưa tới, xoa nhẹ giúp nàng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 149: Khéo Trả Thù, Yêu Thương Khôn Tả

Xoa cả nửa ngày, Triệu Trinh buồn buồn hỏi: "Còn đau không?" Chu Tử quay đầu nhìn hắn một cái, không biết nên nói thật hay nên nói dối. Thật ra thì, trừ cái đầu tiên có hơi đau một chút, những cái còn lại đều không thể coi là đau, hoàn toàn có thể chịu được. Do dự giữa hai lựa chọn thành thành thật thật nói rõ và òa khóc như đứa bé hồi lâu, Chu Tử dứt khoát kiên quyết lựa chọn nói thật —— hết cách rồi, nói dối sợ Triệu Trinh lo lắng, dù sao nàng vẫn đang có thai.

"Không đau," Chu Tử cẩn thận từng li từng tí nói, mắt nhìn chăm chú, "Chỉ cái đầu là đau nhất!"

Triệu Trinh rũ rèm mắt, ôm Chu Tử vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "Có phải do Vương Tích Trân cố ý không?"

Chu Tử biết Triệu Trinh có thủ đoạn, suy nghĩ một chút mới nói: "Không phải. Nàng ta không thể không thức thời như vậy. Hơn nữa, lúc nàng ta kéo thiếp, thiếp còn đẩy nàng ta một cái, thiếp không thua thiệt!"

Triệu Trinh đẩy nàng ra, mắt phượng tĩnh mịch, nhìn chằm chằm nàng thật sâu.

Chu Tử không thể làm gì khác hơn là thành thật nói: "Cho dù là người khác, sống chết ngay trước mắt, cũng sẽ muốn chộp lấy một nhánh cỏ cứu mạng!"

Triệu Trinh không nói gì nữa, chỉ ôm Chu Tử chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, Chu Tử nghe hắn nhỏ giọng nói: "Chu Tử, không có ta, nàng phải làm sao?"

Chu Tử không lên tiếng. Một lát sau, nàng tránh khỏi ôm ấp của Triệu Trinh, cười nhìn Triệu Trinh, nói: "Triệu Trinh, cái gì chàng cũng cần thiếp chăm sóc, không có thiếp, chàng phải làm sao?"

Triệu Trinh ôm lấy nàng, đặt lên giường, sau đó cúi người hôn Chu Tử.

Chu Tử nghe hắn nói: "Đứa ngốc Chu Tử nhà nàng!"

Nàng cười cắn đôi môi ấm áp của Triệu Trinh.

Sau khi được môn khách anh tuấn của Nam An vương cứu từ trong nước ra, Vương Tích Trân được Hoán Sa và Thanh Thủy đỡ đến phòng của Thanh Thủy ở ngoại viện Diên Hi cư, Ngân Linh lấy ra một bộ quần áo còn mới chưa sờn, chưa cũ của Chu Vương phi, giúp Vương Tích Trân thay.

Sau khi thay quần áo xong, Vương Tích Trân ngồi xe cửu hương nạm ngọc trở về Chu phủ.

Nàng ta mang theo Hoán Sa cùng tiểu nha đầu Tẩy Nguyệt trở về Thiên viện phía tây của mình, thay quần áo, sau đó chuẩn bị đi thỉnh an Chu lão phu nhân, nói rõ mình đã về.

Quần áo của Chu Vương phi, sau khi thay xong, Vương Tích Trân ném chúng lên giường.

Vương Tích Trân không muốn nhìn thấy quần áo của nàng, nhưng không nhịn được mà nhìn lại.

Tất cả quần áo trong của Chu Vương phi đều dùng lụa mềm tốt nhất may thành, mỏng manh chắc chắn, nhẵn nhụi bóng mát.

https://thuviensach.vn

Chất vải áo khoác của Chu Vương phi cũng rất tốt. Bộ quần áo bó eo cho Vương Tích Trân thay được may bằng sa mỏng dệt hoa văn ánh vàng, sờ lên thật dày mịn, thoạt nhìn lấp lánh sáng rỡ.

Váy lại là gấm hai tầng màu trắng, nhìn từ phía trước là màu trắng, nếu lật qua nhìn phía sau, sẽ ửng màu đỏ nhạt, rất tuyệt diệu.

Những thứ quần áo này, đều quý giá như vậy, cho dù khi nhà Vương Tích Trân còn hưng thịnh, nàng cũng không thể mặc được loại quần áo ở nhà này, nhưng Chu Vương phi kia có mấy phòng quần áo, đều do Nam An vương ra lệnh may cho nàng ta.

Bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông đều may quần áo cho vương phi, ngày lễ ngày tết cũng may cho vương phi, ngay cả sinh nhật của Thái phi, Vương Gia, tiểu Thế tử cùng Nhị công tử, cũng phải may cho vương phi —— Vương Tích Trân cũng không hiểu, vương phi phải dùng nhiều quần áo đến mức đó sao?

Thậm chí phủ Nam An vương còn có phụ nhân chuyên may quần áo cho vương phi.

Quần áo của Vương phi nhiều đến mức căn bản nàng ta không kịp mặc, nhiều đến mức nàng ta không biết mình có nhiều quần áo như vậy.

Trượng phu cưng chìu, mẹ chồng yêu thương, hai con trai của Vương Gia đều do nàng ta sinh, lại đang mang thai thứ ba, tại sao nàng ta có phúc như vậy? Dựa vào xuất thân tiện tỳ sao? (LPH: ăn ở như vậy nói sao ko ai ưa)

Nhớ tới hai đứa trẻ tuyệt vời giống hệt Triệu Trinh mà Chu Tử sinh, lòng Vương Tích Trân dâng lên một cơn u uất, nàng ta ném toàn bộ quần áo trên giường xuống đất, hung hăng dùng chân đạp xuống.

https://thuviensach.vn

Một dòng nước mắt chậm rãi chảy xuống: ta cũng muốn sinh mấy đứa bé như vậy, tại sao ta lại không thể có?

Bên ngoài truyền đến giọng rụt rè của Hoán Sa: "Phu nhân, nên đến gặp lão phu nhân rồi."

Vương Tích Trân hít sâu một hơi: lão phu nhân! Lão phu nhân! Lão tú bà chết dẫm!

Nàng ta nhắm mắt lại, qua một lúc lâu, mới nặn ra khuôn mặt cười giả dối, mang theo Hoán Sa cùng Tẩy Nguyệt đi về phía chánh viện của Chu lão phu nhân.

Vào chánh viện, mới vừa đi tới cửa chánh phòng của Chu lão phu nhân, nàng ta liền nghe bên trong truyền ra tiếng nói tiếng cười —— là hai con trai cùng một con gái của Chu Lang đang làm nũng với lão phu nhân.

"Tổ mẫu, con muốn cái lớn nhất!"

"Con muốn!"

"Ha ha, tổ mẫu cho con đi!"

. . . . . .

Vương Tích Trân đi vào, tiếng nói cười ngưng bặt.

Đại công tử, Nhị công tử cùng đại tiểu thư đứng lên chào nàng ta một cái, kêu lên: "Mẫu thân đã về!"

Vương Tích Trân mỉm cười gật đầu, sau đó tiến lên chào Chu lão phu nhân một cái, nói: "Mẫu thân, con đã về."

Trong nháy mắt nàng ta tiến vào khuôn mặt tươi cười của Chu lão phu nhân biến mất, lưu lại chút nét cười, rất là vặn vẹo. Khi vợ trước Tôn thị

https://thuviensach.vn

của Chu Lang còn sống, bà chèn ép nàng ấy; Chu Lang cưới vợ kế Vương Tích Trân, bà lại chèn ép Vương Tích Trân. Bà cũng không ghét Tôn Thị cùng Vương Tích Trân, bà chỉ ghét nữ nhân cướp đi con trai bà!

"Xem ra lực hút của phủ Nam An vương rất mạnh, trễ thế mới về nhà. Bất quá, cuối cùng cũng còn nhớ mà về!"

Vương Tích Trân gượng cười, không nói một lời.

Chu lão phu nhân phẫn nộ nói: "Ngày mai, lúc đi, đưa luôn Xuân Lan Thu Cúc trong phòng ta theo, con hẳn phải quản lý chuyện nhà, để bọn Xuân Lan hầu hạ lão gia các con!"

Vương Tích Trân vẫn gượng cười: "Xin tuân lời mẫu thân dạy bảo."

Sau khi phục dịch lão phu nhân dùng cơm tối, lại đứng một bên nhìn nàng lão nhân gia cùng mấy ma ma của lão gia nhân đánh bài, mãi cho đến giờ hợi, Vương Tích Trân mới trở lại phòng mình.

Trong phòng nàng ta cũng chỉ là một đèn một bóng gối chiếc chăn đơn.

Chu Lang ở Kim kinh xa xăm, mang theo bên cạnh bốn tiểu thiếp cùng sáu thông phòng, có thể viết thư về muốn đón nàng lên đã là phúc phận ngập trời rồi.

Nằm trên giường, Vương Tích Trân lăn qua lộn lại không ngủ được.

Nàng vẫn không hiểu, tại sao số mạng thiên vị Chu Tử như vậy; còn đối với nàng, lại chán ghét như vậy.

Một màn hôm nay lại hiện lên.

Nàng xác định mình không cố ý, chỉ là trong nháy mắt khi người nghiêng về phía mặt nước, nàng sinh ra ác ý —— ta không tốt, ngươi cũng đừng mong sẽ tốt! Ta bất hạnh, sao ngươi có thể hạnh phúc!

https://thuviensach.vn

Lúc nàng lôi kéo Chu Tử, Chu Tử hung hăng đẩy nàng xuống, lập tức giãy khỏi nàng.

Xem ra, Chu Vương phi cũng không phải là đóa hoa trắng nhỏ vô tội!

Buổi chiều ngày hôm sau, Vương Tích Trân mang theo Xuân Lan Thu Cúc ngồi thuyền lên đường đến Kim kinh, đi chiến đấu cùng bốn tiểu thiếp và sáu thông phòng, dĩ nhiên, cũng bao gồm Xuân Lan và Thu Cúc bên cạnh.

Vương Tích Trân không biết là, lúc nàng ta đang trên đường đến Kim kinh, Nam An vương Triệu Trinh ép Triệu Phúc của phủ Nam An vương đưa cho Chu Lang hai mỹ nữ Vu Thấm Linh cùng Lý Tố Tri, ngồi thuyền sớm hơn nàng ta ba canh giờ, dọc theo đường thủy đến Kim kinh rồi.

Ngày hôm sau, Triệu Hùng đi tới Thiên viện phía đông thư phòng bên ngoài, thông báo Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh cùng Liễu Liên đã dời đến ngoại viện Diên Hi cư.

Hành lý của Liễu Liên rất ít, chỉ là một bọc quần áo mà thôi, mà chiếm diện tích lớn nhất trong bao quần áo còn là áo lông chồn đen Chu Vương phi ban cho.

Sau khi dời đến ngoại viện Diên Hi cư, Liễu Liên vừa sắp xếp xong, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Hắn đứng dậy mở cửa, thì ra là Thanh Châu.

Thanh Châu mặc quần áo màu hồng, rụt rè đứng ngoài cửa, bởi vì ngượng ngùng, trên gương mặt bình thản cũng thêm mấy phần màu sắc.

Liễu Liên không lên tiếng, đứng ở cửa nhìn nàng, mắt hoa đào cong cong, khóe miệng chứa đựng nụ cười, nụ cười tuy có, nhưng cũng ngăn người ngoài ngàn dặm.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu đưa cái khay trong tay về phía trước, khẩn trương nhìn Liễu Liên trước mắt: "Vương phi làm mì cho Vương Gia, cũng đưa tới một phần tặng cho huynh!"

Liễu Liên mở trừng hai mắt, sóng mắt lưu chuyển, dịu dàng lên tiếng hỏi Thanh Châu: "Mì này chỉ đưa cho ta, hay cả Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cũng đều có?"

Thanh Châu bị hắn nhìn như vậy, cả người muốn run rẩy: "Đều. . . . . Đều có."

Liễu Liên nhận lấy khay, nhìn về phía Thanh Châu vui vẻ cười một tiếng: "Thanh Châu, tạm biệt!"

"Tạm biệt!" Thanh Châu ngây người như phỗng.

Cửa phòng Liễu Liên "Ầm" một tiếng đóng lại.

Liễu Liên để cái khay lên bàn, ngồi xuống.

Trên khay là một bát mì lớn, hai đĩa thức ăn kèm, một bầu rượu, một chung rượu nhỏ, một đôi đũa.

Trong bát mì lớn là mì thịt bò được sắp xếp tỉ mỉ, nước dùng trong trẻo, sợi mì trắng mịn, trên mì rắc rau thơm cẩn thận.

Hai đĩa thức ăn kèm, một đĩa là rau trộn ngó sen, một đĩa là cánh gà nấu tiêu.

Rượu là rượu hoa đào thượng hạng, chung rượu là ly bạch ngọc quý giá.

Liễu Liên mỉm cười nhìn một lát, cầm đũa lên ăn mì trước.

Chu Vương phi thật rất biết làm nì, sợi mì đều đặn, vị canh đậm đặc.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên ăn từ từ, ăn xong mì uống xong canh, bắt đầu từng chung từng chung uống rượu.

Rượu hoa đào thượng hạng, uống đến lúc gương mặt như hoa đào, mang cho người ấm áp, đúng như ấm áp đáng yêu mà nữ nhân ngốc đó tỏa ra.

Ngủ trưa xong, rốt cuộc Chu Tử cũng ra cửa.

Nàng vẫn mặc váy dài áo khoác ngắn, áo màu hồng nhạt thêu hoa tường vi, váy dài màu trắng, hoa tường vi thêu dài cao cao lên áo, cơ hồ đến dưới nách.

Liễu Liên đứng bên bụi trúc rậm cạnh cửa nội viện, nhìn Chu Vương phi, khóe miệng cong lên, cười cười khom lưng hành lễ.

Chu Tử vừa ra tới liền thấy hắn.

Liễu Liên toàn thân áo đen, nhuyễn đao quấn quanh eo, eo nhỏ một bó, mỉm cười đứng trước bụi trúc xanh, xinh đẹp giống như một bức họa.

Chu Tử luôn thích những thứ xinh đẹp, cho nên cũng cười cười với hắn, nói: "Liễu Liên, làm phiền ngươi rồi!"

Nhìn khuôn mặt tươi cười của vương phi, Liễu Liên cảm giác nhịp tim mình đập hơi nhanh. Hắn nhìn vương phi, mắt hoa đào sáng trong suốt: "Có thể ở gần bảo vệ vương phi, là vinh hạnh của thuộc hạ."

Chu Tử nhìn hắn, nhìn lại Thanh Châu đi theo phía sau mình một chút, cảm thấy mặc dù mình đã nhiều lần tạo cơ hội cho Thanh Châu, nhưng sợ là vẫn không thành được.

Nàng lặng lẽ thở dài trong lòng một cái, cười nói: "Đi thôi!"

Chu Tử đi phía trước, Thanh Châu và Thanh Thủy đi theo phía sau.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên đi ở cuối cùng.

Bước chân hắn nhanh nhẹn, gương mặt xinh đẹp, như một cây trúc xanh trong mùa xuân, như một đóa hoa đào trong gió xuân, tuy nhiên lại mang theo nét tiêu điều của mùa thu.

Đứng dưới gốc cây lớn ở cửa chánh viện, Liễu Liên nhìn Chu Vương phi ôm Nhị công tử đi ra, tiểu thế tử theo sát nàng, khoa tay múa chân, không biết đang nói những gì.

Liễu Liên tiến ra đón.

Nhị công tử nho nhỏ vừa nhìn thấy Liễu Liên, lập tức vươn đôi tay rướn thân mình: "Mỹ Nhân! Ẵm ẵm!"

Chu Tử vô cùng lúng túng, nàng phát hiện, tính khí Triệu Tử rất giống Triệu Trinh, thế nhưng Triệu Sam lại trăm phần trăm giống mình!

Liễu Liên mỉm cười, vươn tay nhận lấy Nhị công tử từ trong tay Chu Vương phi.

Trong nháy mắt nhận lấy Nhị công tử, hắn đụng phải tay Chu Tử, vội không biến sắc dời đi.

Chu Tử không ý thức được nàng chạm đến tay Liễu Liên, vẫn đùa với Màn thầu nhỏ ôm lấy Liễu Liên: "Màn thầu nhỏ, lêu lêu mắc cỡ! Màn thầu nhỏ, lêu lêu mắc cỡ!"

Chu Vương phi lôi kéo tiểu thế tử đi vào trong vườn hoa, Liễu Liên ôm Nhị công tử đi theo.

Một tay hắn ôm Nhị công tử, một tay lặng lẽ chà xát ở sau lưng. Một lát sau, Liễu Liên giơ tay lên ngửi một cái, hắn dường như còn có thể ngửi

https://thuviensach.vn

thấy mùi thơm ngát trên tay, còn có thể nhớ đến cảm giác mềm mại dịu dàng lúc tiếp xúc.

Xa xa, Tống Chương cùng Vương Gia đi tới.

Tác giả có lời muốn nói: hắc hắc ~ hỏi một chút, mọi người thật muốn sinh đôi sao?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 150: Sinh Con Trai, Vui Mừng Vô Hạn

Liễu Liên nhanh nhạy lặng lẽ lui về sau một bước, biến thành tình thế hắn ôm Nhị công tử đứng cùng Thanh Châu. Thanh Châu không cảm nhận được động tác của Liễu Liên, chẳng qua chỉ cảm thấy Liễu Liên cách mình thật gần, mặt của nàng hơi nóng, liếc Liễu Liên một cái, phát hiện Liễu Liên đang chuyên tâm chơi đùa với Nhị công tử, căn bản không chú ý đến mình.

Triệu Trinh không còn bận chánh sự, đang chuẩn bị trở về chánh viện thăm mẫu thân, Chu Tử cùng hai con trai, nào ngờ đúng lúc đụng phải Tống Chương. Tống Chương nói với hắn mấy vấn đề bố trí quan văn ở Kinh Thành, hai người càng nói càng hợp ý, liền cùng đi đến đây.

Từ nơi xa, Triệu Trinh thấy Chu Tử mang theo nhóm Liễu Liên Thanh Thủy đi đến bên này, liền đứng lại chờ.

Tống Chương đứng bên người Vương Gia, nhìn Chu Vương phi bước nhanh đi tới, không khỏi nặng nề liếc mắt một cái, lại chợt như không có việc gì dời mắt đi, rũ tầm mắt xuống.

Chu Tử tiến đến gần Triệu Trinh, hai vợ chồng không nói gì, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cùng cười một tiếng.

Lúc này Hàn Tử Xuyên nhận được chỉ thị của Vương Gia, cũng đã bước tới.

Bánh Bao nhỏ vừa nhìn thấy Hàn Tử Xuyên, liền chạy qua, miệng gọi: "Sư phụ!"

https://thuviensach.vn

Hàn Tử Xuyên ôm lấy tiểu thế tử, nhìn nhau với Liễu Liên, hai người cùng rời khỏi.

Tống Chương thuận thế đi theo.

Đến nội viện của thư phòng bên ngoài, Tống Chương nhìn Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đang ôm tiểu thế tử cùng Nhị công tử, mỉm cười nói: "Đáng tiếc thật, cao thủ Lục Phiến Môn nổi tiếng thiên hạ, thích khách nổi danh nhất Kim Triều, thế mà lại làm bảo mẫu!"

Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên giống như không nghe thấy, trực tiếp ôm tiểu thế tử cùng Nhị công tử đến thư phòng của Vương Gia.

Tống Chương nhìn bóng lưng bọn họ, những khuyên bảo sống động thuyết phục đã sớm chuẩn bị tốt lại chỉ có thể nuốt trở vào.

Ngày hôm sau, Tống Chương liền gặp Triệu Trinh xin phép rời đi, lý do là mẫu thân bệnh tình nguy kịch.

Rốt cuộc tháng tư mưa dầm bay bay cũng đã trôi qua, tháng năm là thời điểm gặt lúa mạch, rốt cuộc thành Nhuận Dương cũng thấy được mặt trời đã biến mất lâu nay.

Triệu Trinh dẫn người đến ngoại thành thị sát tình hình gặt lúa mạch, Thái phi cũng mang tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đi tham gia trò chơi dân gian, chỉ có Chu Tử ở lại trong phủ.

Ngân Linh mang theo mấy tiểu nha đầu ở trong sân phơi nắng quần áo của vương phi cùng Vương Gia, Chu Tử đứng cạnh quan sát, rất nghi hoặc sao mình có nhiều quần áo như vậy. Nhìn một lát, nàng chợt nhớ tới Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh và Liễu Liên đang sống ở ngoại viện, liền lệnh cho Thanh Châu qua đó, bảo gã sai vặt cũng lấy quần áo của bọn họ ra phơi một chút.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu nghe liền biết vương phi tạo cơ hội cho nàng, không khỏi vui mừng vô hạn, vội vui vẻ đi qua.

Chu Vương phi không ra ngoài, dĩ nhiên Liễu Liên sẽ chờ đợi bên ngoài nội viện.

Thanh Châu qua, trước là dặn dò gã sai vặt phơi nắng quần áo của hai vị đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, sau đó tự mình đến gõ cửa phòng Liễu Liên.

Rất nhanh cửa phòng liền mở ra, mắt hoa đào của Liễu Liên cong cong, xuất hiện sau cánh cửa.

Thanh Châu nhìn hắn nở nụ cười xinh đẹp, nhịp tim không khỏi tăng nhanh, lắp bắp nói: "Vương phi lệnh ta. . . . . lệnh cho ta. . . . . ."

Liễu Liên ngưng mắt nhìn nàng: "?"

Thanh Châu nuốt một hơi, nói: "Phơi quần áo cho ngươi!"

Liễu Liên hiểu ra, thân thể chợt lóe, để Thanh Châu tiến vào.

Phòng của Liễu Liên dọn dẹp sạch sẽ khác thường, cũng đơn giản khác thường, chỉ một giường, một bàn, một ghế dựa mà thôi, ngay cả rương quần áo cũng không có, vài bộ quần áo ít ỏi xếp thật chỉnh tề đặt bên gối đầu.

Thanh Châu vừa nhìn thấy, thật vô cùng tiếc thương! Nàng mang theo thương tiếc liếc mắt nhìn Liễu Liên ngồi ngay ngắn trên ghế ở ngoài phòng chuyên tâm lau nhuyễn đao.

Liễu Liên chú ý tới ánh mắt của nàng, trong nháy mắt mắt hoa đào cong cong, khóe miệng nhếch lên, cười hỏi: "Thanh Châu tỷ tỷ, cơm trưa hôm nay do phòng bếp nhỏ chuẩn bị, hay do vương phi. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Thanh Châu đang nhìn hắn, bị hắn cười một tiếng như vậy, nhất thời lại bắt đầu khẩn trương: ". . . . . Vương phi làm cho Vương Gia . . . . ."

Giọng Liễu Liên đầy hấp dẫn: "Làm gì?"

"Sủi cảo. . . . . ."

"Thật muốn ăn. . . . . ."

"Vậy để ta nói với vương phi. . . . . ."

"Thanh Châu, ngươi thật tốt!"

Liễu Liên cười tươi tắn, Thanh Châu nhất thời cảm thấy cổ họng phát khô tim đập nhanh hơn, ôm quần áo của Liễu Liên từ từ chậm rãi như mộng du đi ra ngoài.

Phơi nắng quần áo của Liễu Liên xong, Thanh Châu trở lại chỗ của vương phi, lặng lẽ nói thầm: "Liễu Liên thật đáng thương!"

Chu Tử vội hỏi: "Sao thế?"

"Trong phòng, thứ đáng tiền gì cũng không có, quần áo cũng chỉ hai ba bộ. . . . . ."

Chu Tử nghe xong, vô cùng tự trách.

Ngày ngày, chẳng những Liễu Liên thay nàng chăm sóc Màn thầu nhỏ, còn đã cứu mạng nàng, sao có thể bạc đãi hắn như vậy chứ?

Chu Tử quyết định tự mình đi xem một chút.

Liễu Liên đang ngồi nghiêng trên ghế, loay hoay lau nhuyễn đao, chợt nghe xa xa bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hắn trầm ngâm lắng

https://thuviensach.vn

nghe, biết là vương phi tới, vội đứng lên, thu hồi nhuyễn đao quấn vào bên hông, mở cửa đi ra ngoài.

Chu Tử đi tới ngoại viện, trước là tới xem quần áo phơi trong sân Liễu Liên, phát hiện quần áo tổng cộng có hai bộ, giặt cũng có chút sờn rồi, áo khoác chỉ có một cái, cũng đã giặt đến phai màu, duy nhất đáng tiền chính là áo lông chồn đen mình cho hắn.

Chu Tử âm thầm thở dài một tiếng, nhìn Liễu Liên bước nhanh đi tới, trong mắt tràn đầy tự trách.

Đến phòng Liễu Liên vừa nhìn vào, quả nhiên là đơn giản thanh bần. Chu Tử càng thêm xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía Liễu Liên quả thực đã mang theo thương tiếc trìu mến, tựa như khi nàng nhìn Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ.

Liễu Liên được ánh mắt "thương yêu" của vương phi dội rửa, cả người tê tê, thật thoải mái, nhưng có chút không giải thích được.

Sau khi Chu Tử nhìn Liễu Liên, lại dẫn nhóm Ngân Linh đi xem quần áo Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử. Hai vị thần y đã theo Vương Gia ra ngoài, gã sai vặt của bọn họ căng vài sợi dây trong sân, đem quần áo bọn họ phơi nắng trên sợi dây.

Chu Tử phát hiện quần áo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông của hai vị thần y đầy đủ, hơn nữa số lượng rất nhiều, lúc này mới yên lòng, nhưng trong lòng càng cảm thấy mình đã bạc đãi Liễu Liên.

Buổi trưa, Chu Tử đúng là gói sủi cảo, sau khi nấu xong lệnh cho Triệu Hùng dùng hộp đựng thức ăn đưa đến cho Triệu Trinh. Nàng gói nhiều, không đợi Thanh Châu nhắc nhở, liền lệnh cho Thanh Châu cũng đưa một phần cho Liễu Liên.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên dùng mỉm cười mời Thanh Châu ra ngoài, xoay người mở hộp đựng thức ăn ra nhìn, phát hiện là một chén sủi cảo to cộng thêm một chén canh sủi cảo.

Sủi cảo được gói không lớn, nhưng rất tròn trịa, mỗi cái không giống nén bạc mà giống như con chuột nhỏ mập mạp, nhìn thật đáng yêu.

Liễu Liên mở miệng, từ từ ăn hết.

Hắn vừa uống canh xong, Thanh Thủy Thanh Châu liền mang theo mấy gã sai vặt cùng tiểu nha đầu tới, mỗi tiểu nha đầu đều cầm trong tay không ít thứ, gã sai vặt mang đồ gia dụng bằng gỗ đỏ tinh xảo đến.

Liễu Liên yên tĩnh đứng trong phòng, nhìn Thanh Thủy và Thanh Châu chỉ huy bọn sai vặt mang hết mấy thứ bàn cũ giường cũ ra ngoài, sau đó bài biện đồ gia dụng mới. Sau khi bày biện, bọn sai vặt lui ra ngoài, đám tiểu nha đầu bắt đầu trải màn, treo quần áo bốn mùa vào trong tủ để quần áo.

Thanh Châu luôn khẩn trương, cho nên đẩy Thanh Thủy tới giải thích với Liễu Liên: "Vương phi cảm thấy quần áo của ngươi quá ít, đưa tới tặng cho ngươi."

Nàng nhìn gương mặt luôn luôn cười đáng yêu không chút thay đổi của Liễu Liên, vội vàng giải thích: "Đều do vương phi tự mình may! Vương phi may cho Vương Gia rất nhiều quần áo mặc ở nhà, Vương Gia căn bản không mặc hết, vương phi cảm thấy vóc người của ngươi tương tự Vương Gia, liền lấy những thứ Vương Gia chưa từng dùng, đưa tới tặng cho ngươi!"

Thanh Thủy dò xét nét mặt không thay đổi của Liễu Liên, bổ sung: "Những thứ quần áo này Vương Gia chưa hề mặc!"

Liễu Liên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, mắt hơi xót. Hắn nỗ lực cười cười: "Thanh Thủy tỷ tỷ, xin thay ta tạ ơn vương phi!"

https://thuviensach.vn

Lúc này Thanh Thủy mới yên lòng, cười nói: "Tất cả những thứ bài biện này đều do vương phi lựa chọn từ trong kho của ngài ấy, cảm thấy hợp với phòng của ngươi."

Liễu Liên vẫn luôn cười, cố gắng cười, trái tim lại hơi co rúm, giống như bị người dùng tay ra sức đè ép.

Đây đúng là một cảm giác rất lạ lẫm.

Rất nhanh, phòng của Liễu Liên thay đổi bộ dáng, mặc dù vẫn đơn giản như cũ, nhưng lại trở nên thoải mái khác thường —— đệm giường mềm mại, màn màu trắng, bình hoa màu xanh, bộ bình trà sứ trắng, đồ dùng gỗ đỏ, tranh Sơn Thủy nhỏ. . . . . .

Sau khi đám người Thanh Thủy rời đi, Liễu Liên mở tủ treo quần áo ra, bên trong bày quần áo chồng chất phân rõ ràng theo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Liễu Liên nhìn một lát, tùy ý rút một bộ ra, là một bộ trung y màu trắng lụa mềm, chạm vào mềm nhẵn, mịn màng.

Đây là do tự nàng may vá?

Hắn đứng sững sờ.

Thời gian như dòng nước, mùa hè nóng bức trôi qua rất nhanh, ngày chín tháng chín khi hoa cúc nở, bụng Chu Tử đã rất lớn.

Nàng tuân theo dặn dò của Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, vẫn rất chú ý rèn luyện, hơn nữa không ăn ngốn uống nhiều, dáng vóc vẫn giữ khá tốt như cũ.

Sau khi hai vị thần y ăn vô số thức ăn Chu Vương phi tự làm, rốt cuộc lương tâm phát thiện, tặng Tố Ngọc Dịch cho vương phi, hơn nữa còn chỉ

https://thuviensach.vn

rõ cách dùng —— mỗi ngày thoa lên các bộ phận như bụng, đùi, có thể gia tăng tính đàn hồi cho da thịt.

Còn một cách dùng thần kỳ khác, mặc dù da mặt hai vị thần y dầy mo, vẫn không dám nói với vương phi, mà dặn dò Vương Gia: "Nhỏ vào bộ phận kín đáo kia, có hiệu quả gia tăng tính đàn hồi và co bóp."

Lời của bọn họ rất thẳng thắn, Triệu Trinh hiểu ngầm trong lòng, thưởng hai vị thần y thật hậu.

Đầu tiên Triệu Trinh thưởng hai vị mỹ nhân mị hoặc hơn người, thưởng thức đủ vẻ mặt Thiên Biến Vạn Hóa của hai vị thần y xong, mới lệnh cho Trần Bình lấy ngân phiếu ra, hai vị thần y lập tức vui cười hớn hở. (LPH: anh Trinh càng ngày càng BT :v)

Mới bước vào tháng mười, mưa thu lại bắt đầu rơi liên tục.

Đêm mười lăm tháng mười, Chu Tử bắt đầu đau bụng sinh.

Đại khái do ngày thường đi lại nhiều, lần này Chu Tử sinh rất thuận lợi, sau hai canh giờ, rạng sáng ngày mười sáu tháng mười, Chu Tử sinh đứa con trai thứ ba.

Khi biết được vẫn là bé trai, Chu Tử mệt mỏi rã rời có hơi thất vọng, bất quá lại nghĩ: đây cũng là do ông trời ban ơn!

Rất nhanh nàng liền mở rộng lòng.

Vẫn luôn ở phòng sanh cùng nàng, Triệu Trinh cũng rất vui vẻ, ôm đứa bé quấn tã nhìn qua xem lại, khi phát hiện vẫn là mắt một mí, quả nhiên hết sức vui vẻ và hài lòng.

Cao Thái phi biết lại sinh một tiểu công tử, mặt mày hớn hở: "Tốt! Tốt! Chu Tử tiếp tục sinh, nhất định sẽ sinh được Tiểu quận chúa!"

https://thuviensach.vn

Lúc đầy tháng của Tam công tử, Chu Tử đã khôi phục tương đối tốt rồi, rốt cuộc nàng cũng ra khỏi nội viện Diên Hi cư.

Liễu Liên mang theo Nhị công tử tới gặp vương phi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Chu Tử, hắn mỉm cười nói: "Vương phi, tam công tử vẫn để cho tại hạ chăm sóc đi!"

Chu Tử nghe xong, mừng rỡ, luôn miệng nói: "Thật tốt quá! Thật tốt quá!"

Liễu Liên thật rất biết chăm sóc Nhị công tử, dạy dỗ Nhị công tử thật biết điều, rất nghe lời, cũng rất hiểu chuyện. Chu Tử cực kỳ hài lòng.

Từ Cao Thái phi, Triệu Trinh, Chu Tử đến nhóm người Ngân Linh Thanh Thủy, đều gọi đứa bé mới sinh này là "Tam công tử", lại không ý thức được, đứa bé này chẳng những không có nhủ danh, ngay cả tên tự cũng không có!

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu quận chúa để lần mang thai sau đi! Lại nói, nhủ danh của tam công tử nên là gì thì hay nhỉ? Tên tự nên là gì đây?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 151: Chặt Đứt Cảm Tình, Tạm Rời Đại Kim

Lại là một năm đầy tuyết. Sau mấy ngày bông tuyết tung bay, thành Nhuận Dương lần nữa bị bão tuyết bao trùm.

Khi tuyết vừa ngừng, Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên tới Diên Hi cư dẫn tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đi chơi tuyết.

Chu Tử tiễn bọn họ đến cửa ngoại viện Diên Hi cư.

Tiểu Thế tử chạy trốn rất nhanh, Hàn Tử Xuyên đuổi theo.

Liễu Liên ôm Nhị công tử, lại không vội vã rời đi. Nhị công tử ở trước mặt hắn, luôn luôn vô cùng ngoan ngoãn, sư phụ không bảo đi, bé liền đàng hoàng nằm trong lòng sư phụ, chờ sư phụ lên tiếng. Liễu Liên mỉm cười hỏi Chu Tử: "Vương phi, không biết tên của tam công tử. . . . . ."

Chu Tử nghe vậy sửng sốt, vẫn luôn gọi là con trai thứ ba, nàng và Triệu Trinh thật đúng là vẫn chưa đặt tên cho con trai thứ ba!

Chu Tử nhìn Liễu Liên, cảm thấy có chút 囧.

Liễu Liên thấy vẻ mặt nàng lúng túng sờ sờ mũi, lại sờ sờ cằm, mắt to chớp chớp, liền biết nhất định là vương phi chưa đặt tên cho tam công tử. Hắn nhìn bộ dạng của nàng, trong lòng buồn cười, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc, khom lưng chào một cái, mang Nhị công tử rời đi.

Buổi tối Triệu Trinh từ bên ngoài trở về, Chu Tử vừa giúp Triệu Trinh thay quần áo, vừa nói: "Triệu Trinh, chúng ta còn chưa đặt tên cho lão

https://thuviensach.vn

Tam!"

Với việc đến giờ nàng mới nhận ra, Triệu Trinh rất là khi dễ, liếc nàng một cái: "Đợi cái người làm mẹ không có trách nhiệm này nhớ tới, trinh nữ đã thành đàn bà rồi!"

Chu Tử rất xấu hổ.

Còn chưa xấu hổ được bao lâu, nàng liền bắt đầu đuổi theo Triệu Trinh hỏi tên của con trai thứ ba.

Triệu Trinh đang cởi quần áo, bị nàng quấy lấy như vậy, cũng có chút khoái chí, lạnh nhạt nói: "Ngủ trước đi!"

Chu Tử nhìn hắn một cái, phát hiện Triệu Trinh cũng đang nhìn mình, ánh mắt nóng rực. Nàng hiểu ý của Triệu Trinh, mặt cũng hơi phát sốt —— đã hai tháng hai người không làm việc đó, vốn dĩ Chu Tử không nghĩ đến, nhưng Triệu Trinh vừa nhìn nàng như vậy, nàng liền thấy xương có chút cảm giác ngứa ngáy.

Trên người Triệu Trinh đã cởi chỉ còn lại trung y màu trắng, hắn thấy Chu Tử vẫn còn đang xấu hổ, cảm thấy có chút buồn cười, đã sinh ba đứa bé, có gì mà còn xấu hổ? Hắn bước đến bên giường, mắt phượng trầm tĩnh nhìn Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Chu Tử, còn không qua đây?"

Chu Tử đi tới, đứng ở trước mặt Triệu Trinh, không nói một lời, nhưng mắt to sóng sánh như nước, thân thiết nhìn Triệu Trinh.

Triệu Trinh đưa tay bế nàng, đặt lên giường, cởi quần áo của nàng, sau đó đè lên.

Sau ân ái, Chu Tử trần trụi nằm trong ngực Triệu Trinh, một lần nữa hỏi tới: "Triệu Trinh, rốt cuộc lão Tam có tên là gì?"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh thoả mãn, rốt cuộc cũng nguyện ý thỏa mãn tâm tính tò mò của Chu Tử, lười biếng nói: "Trước kia ta đã nghĩ rồi, lão Tam liền gọi là Triệu Dương, đã sớm ghi vào Ngọc Điệp rồi. Tương lai lão Tứ sẽ gọi là Triệu Đàn, hoặc là Triệu Nam. . . . . ."

Giọng của hắn khàn khàn, nghe cực kỳ hấp dẫn.

Chu Tử nghiêng người chống khủy tay nhìn hắn, nói: "Vậy nhủ danh của lão Tam liền gọi là Bánh trôi nhỏ đi, bánh trôi tròn trịa trắng trẻo, thật thơm ngọt!"

Triệu Trinh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gõ lên đầu nàng một cái: "Đồ ăn hàng!"

Bên ngoài nước đóng thành băng, bên trong, phòng ấm như xuân.

Bên trong bộ giường mới đổi nến đốt sáng, chiếu sáng loáng lên màn giường. Triệu Trinh nhắm mắt lại, vẻ mặt cực kỳ buông lỏng, đôi mày thanh tú giản ra, lông mi thật dài có chút rung rung.

Chu Tử nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Triệu Trinh, mắt chàng hai mí!"

"Nói bậy!" Triệu Trinh nhắm mắt lại, đưa cánh tay phải ra ôm chầm Chu Tử, Chu Tử lập tức té ngã trên người hắn, bộ ngực đầy đặn lập tức đè lên lồng ngực trần trụi của Triệu Trinh, "Mắt ta một mí cả đời rồi!"

"Hứ, " sao Chu Tử tin nổi chứ, nàng chưa từng nhìn thấy Triệu Trinh soi gương, chưa có nam nhân nào giống như Triệu Trinh, một chút cũng không để ý đến ngoại hình của mình, "Chàng mới hai mươi hai tuổi, sao có thể gọi là cả đời? Hơn nữa, chàng thật sự có hai mí, chỉ là đuôi mắt phượng của chàng xếch lên, không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nghe nàng lảm nhảm cái gì mà hai mí với một mí, cảm thấy sắp phiền chết, nghiêng người, đè lên người Chu Tử, tách hai chân Chu Tử ra rồi đẩy mình vào.

Sau khi hắn dùng lực va chạm mấy cái, Chu Tử đã không thốt nổi nên lời, rên rỉ theo ra vào của hắn.

Sáng sớm Liễu Liên đã thức dậy.

Mỗi ngày Vương phi đều dậy thật sớm, đến chỗ Cao Thái phi thỉnh an. Hắn đều theo vương phi cùng qua đó.

Sau khi đến chánh viện, vương phi cùng tiểu Thế tử và Nhị công tử ăn điểm tâm, sau đó ôm lấy tam công tử, chơi đùa cùng bọn họ một lát, kế tiếp hắn và Hàn Tử Xuyên sẽ đón tiểu Thế tử cùng Nhị công tử đưa đến thư phòng bên ngoài.

Nào ngờ Liễu Liên ở bên ngoài nội viện đợi lại đợi, chỉ chờ được Vương Gia bước ra, còn vương phi vẫn mãi không có tin tức.

Cùng chờ đợi trong phòng trị sự bên ngoài nội viện với Liễu Liên chính là Ngân Linh và Thanh Châu. Thấy bóng dáng cao gầy thon dài của Vương Gia hoàn toàn biến mất, Ngân Linh mới nói: "E là hôm nay Vương phi không đứng dậy nổi rồi!"

Thanh Châu vội hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

Ngân Linh cười có chút bỉ ổi, chỉ không nói gì.

Thanh Châu suy nghĩ một chút, hiểu ra, mặt hơi phát sốt, lặng lẽ dò xét nhìn Liễu Liên một cái, phát hiện lưng hắn thẳng tắp như ngọn giáo, trên mặt vẫn treo nét cười, nhưng nụ cười kia căn bản không đạt tới đáy mắt.

Cả người hắn giống như thời tiết bên ngoài, tản ra lạnh lẽo.

https://thuviensach.vn

Thanh Châu vội dời tầm mắt, không dám nhìn hắn nữa.

Cho đến trước lúc cơm trưa Vương phi mới đứng dậy.

Nàng không ăn điểm tâm, quyết định đến chánh viện trước, trực tiếp đến chỗ Thái phi ăn cơm trưa.

Liễu Liên nhìn vương phi một cái, phát hiện hai mắt nàng nhẹ nhàng đầy nước, nước gợn long lanh, đều là phong tình, trên đôi môi đầy đặn có chút son môi trong suốt, nhìn kỹ có thể thấy được môi của nàng hơi sưng.

Hắn liếc nhìn, rốt cuộc xác định môi vương phi đúng là sưng lên.

Liễu Liên lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, trong lòng vừa chua vừa chát, rất khó chịu.

Đến chánh viện, Ngân Linh và Thanh Châu theo vương phi tiến vào, Liễu Liên chờ trong phòng trị sự ở cửa chánh viện.

Trong phòng trị sự đốt lò than, phía trên để chút vỏ quýt, trong phòng tràn ngập mùi quýt.

Liễu Liên cầm một quả quýt, từ từ lột vỏ.

Trăm suy ngàn nghĩ, đến cuối cùng, chỉ có sáu chữ "Ơn Vương Gia nặng như núi".

Vẫn nên quên chút vọng tưởng này đi!

Bởi vì hôm nay vương phi sẽ không rời khỏi chánh viện, sau khi nhận được lời Thanh Châu báo lại, Liễu Liên rời khỏi phòng trị sự của chánh viện, ra thư phòng bên ngoài gặp Vương Gia.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân cũng đang đợi trong thư phòng.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh chịu lạnh giỏi, sợ nóng, cho nên trong thư phòng không để thêm lò than, có chút lạnh, phòng trồng hoa mới vừa đưa tới một chậu lan, hình như cũng bị đông cứng héo rũ, lá cây phờ phạc rã rượi rũ xuống.

Liễu Liên vừa đến, Trần Bình liền đi vào bẩm báo.

Liễu Liên ở bên ngoài nghe được tiếng của Vương Gia "Liễu Liên, vào đi", hắn đẩy cửa tiến vào.

Trần Bình pha cho Liễu Liên một ly trà, đặt phía bên phải bàn nhỏ trong thư phòng, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Vương Gia ngồi trước bàn đọc sách, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Phàn Duy Bân cùng Bạch Tử Xuân ngồi ở bên trái bàn nhỏ.

Liễu Liên ngồi xuống cái ghế khác bên phải bàn nhỏ.

Bạch Tử Xuân mới thành hôn không lâu, đang bẩm báo với Vương Gia: ". . . . . Kỵ binh dũng mãnh vẫn đi theo Tống Chương, đầu tiên hắn trở về Bắc Cương, sau khi về đến nhà còn tới Tôn phủ thăm Tôn Gia Nghị; Tôn Gia Nghị ở Tây Bắc, không gặp được, cho nên hắn lại trở về cái được gọi là nhà kia, mà bên trong, ‘mẫu thân’ gì đó giống như thật sự là đang bị bệnh, mỗi ngày đều mời đại phu tới cửa; kỵ binh dũng mãnh theo dõi xin chỉ thị là có nên theo sát luôn hay không, thuộc hạ muốn xin mệnh lệnh của ngài, liền dặn bọn họ ngày đêm trông chừng."

Bạch Tử Xuân uống một hớp nước, nói tiếp: "Quả nhiên không sai với phán đoán của Vương Gia, ba ngày sau, vào ban đêm, Tống Chương quả thật lặng lẽ rời khỏi nhà, đi bộ ra ngoài trấn, gặp được người tiếp ứng, cưỡi ngựa chạy thẳng tới Ô Thổ."

https://thuviensach.vn

Mắt phượng của Triệu Trinh híp lại, chằm chằm nhìn hắn hỏi: "Kế tiếp thì sao?"

Bởi vì thê tử mới cưới của Bạch Tử Xuân sợ lạnh, trong nhà đặt chậu than, kết quả nóng khiến hắn khô cổ họng, hắn lại uống một hớp nước, nói tiếp: "Kỵ binh dũng mãnh vẫn chạy theo đến Kinh thành Ô Thổ. Đến ngoài thành Ô Thổ, Tống Chương gặp được người tiếp ứng của hắn, sau khi rửa lớp hóa trang trên mặt, thay đổi quần áo vào cửa thành —— hắn chính là thái tử Vân Hàn của Ô Thổ!"

Ngón tay Triệu Trinh gõ gõ ngón tay trên bàn đọc sách, hỏi Phàn Duy Bân: "Tình hình ở Ô Thổ thế nào?"

Phàn Duy Bân ngồi thẳng người, trả lời: "Ô Thổ vương bệnh tình nguy kịch, trong các hoàng tử Vân Hàn chiếm hết ưu thế, e là không thể trì hoãn việc kế thừa vương vị rồi!"

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, nói: "Vân Hàn người này, trọng văn khinh võ, là người linh hoạt, có thể kết giao."

Triệu Trinh trầm tư một chút, lại nói: "Trước phái người đi dò xét, sau khi thành công sẽ do triều đình chính thức phái Sứ thần sang đàm phán."

Hắn cau mày nói: "Ai xung phong?"

Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng Liễu LIên đều nhìn Vương Gia.

Liễu Liên đứng lên nói: "Liễu Liên nguyện đi!"

Phàn Duy Bân cũng đứng lên: "Phàn mỗ nguyện đi!"

Triệu Trinh nhìn Phàn Duy Bân cùng Liễu Liên, Phàn Duy Bân ăn nói khéo léo tâm tư tỉ mỉ, Liễu Liên võ công cao cường nhanh mồm nhanh

https://thuviensach.vn

miệng, quan trọng là, lúc ở vương phủ Vân Hàn rất thân thiết với Liễu Liên.

Hắn gật đầu một cái.

Liễu Liên lại nói: "Vậy bên cạnh vương phi. . . . . ."

Mắt phượng của Triệu Trinh như điện, nhìn Liễu Liên một cái.

Hai mắt Liễu Liên như nước, bình tĩnh không dao động.

Bạch Tử Xuân bên cạnh chen miệng nói: "Tiểu Trác đã trở về từ Đông Khu quốc, để nàng ta làm bạn với vương phi chẳng phải sẽ tốt hơn sao?"

Liễu Liên nhìn hắn một cái, mắt hoa đào cong cong, nhẹ giọng nói: "Phẩm hạnh của Tiểu Trác không tốt!"

Triệu Trinh không ngờ ý tưởng của Liễu Liên lại giống mình, hắn cũng ngại Tiểu Trác quá phong lưu, sợ dạy hư Chu Tử nhà hắn. Hắn trầm tư một chút, rốt cuộc nghĩ tới một ứng cử viên có phẩm hạnh, võ công cao, có trách nhiệm, cũng sẽ không sinh ra vọng tưởng với Chu Tử: "Gọi ca ca của Bạch Tử Xuân - Bạch Tử Hạ từ Đông Cương về đi!"

Bạch Tử Xuân Phàn Duy Bân Liễu Liên đều sửng sốt, cuối cùng cũng cảm thấy ý tưởng của Vương Gia thật là quá khéo, quả thực là tuyệt không thể tả.

Lúc chạng vạng, Liễu Liên đến chỗ vương phi từ giã.

Chu Tử vừa nghe, rất luyến tiếc, vội nói: "Vậy lúc Bánh trôi nhỏ tròn một tuổi dứt sữa ngươi sẽ trở về chứ? Không phải ngươi đã nói sẽ chăm sóc bé và Màn thầu nhỏ sao?"

Liễu Liên nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của vương phi, trong lòng khẽ co quắp, trên mặt cố gắng duy trì nụ cười rực rỡ thiếu chút không giữ

https://thuviensach.vn

được nữa, mắt hoa đào xinh đẹp khẽ cong lên: "Sẽ! Chờ khi Nhị công tử cùng Tam công tử trưởng thành, tại hạ còn muốn dạy bọn họ công phu!"

Chu Tử vội vàng hỏi: "Trời lạnh như thế, có đủ quần áo không? Có đủ bạc không?"

Hình như trong đôi mắt của Liễu Liên tràn ngập một lớp sương, hắn cố gắng cong khóe miệng: "Cũng đủ, vương phi, thật đó!"

Chu Tử sao tin lời của hắn, nàng lệnh cho Thanh Châu: "Lấy túi tiền của ta tới đây!"

Thanh Châu rất nhanh liền cầm túi tiền của Chu Tử tới.

Chu Tử vừa mở túi tiền, vừa nói: "Ta vẫn xem ngươi là đệ đệ của mình, ngươi cũng đừng khách khí với ta, vương phủ chúng ta, e là Vương Gia các ngươi cũng không giàu có bằng ta!"

Nói xong, nàng móc một xấp ngân phiếu, không thèm đếm, trực tiếp đưa cho Liễu Liên.

Liễu Liên vừa muốn chối từ, Chu Tử liền nhíu mày nói: "Ta cho ngươi liền nhận, khách khí với ta làm gì?"

Liễu Liên rũ rèm mắt xuống, nhận xấp ngân phiếu này, miệng mồm nhanh nhẹn bình thường không biết đã chuồn đi nơi nào, một hồi lâu mới nói: "Tuổi của thuộc hạ còn lớn hơn vương phi."

Chu Tử cười: "Không biết tại sao, luôn cảm thấy ngươi nhỏ hơn ta!"

Nàng lại nói: "Về phòng nghỉ ngơi trước đi, buổi tối ta xuống phòng bếp, nói thử xem, muốn ăn cái gì?"

Liễu Liên xấu hổ cười: "Muốn ăn sủi cảo!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử gật đầu một cái: "Được!"

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Liên mang theo mấy tinh vệ của biệt viện Vân Trạch, Phàn Duy Bân mang theo mấy kỵ binh dũng mãnh, cùng cải trang giả dạng thành người buôn lương thực, cưỡi ngựa từ Nhuận Dương lên đường đến Bắc Cương, quyết định đến núi Vân Mông trước, sau đó tiến vào Ô Thổ quốc.

Tác giả có lời muốn nói: bánh xe vận mệnh "Tạch tạch tạch " bắt đầu chuyển động!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 152: Vào Ô Thổ Chờ Cá Mắc Câu

Thời tiết quá lạnh, Chu Tử bảo nhũ nương ôm Bánh trôi nhỏ đến Diên Hi cư. Chu Tử ngày ngày ở Diên Hi cư chăm sóc Bánh trôi nhỏ, thời gian đến chánh viện cũng ít đi, suốt cả hai ngày Bánh Bao nhỏ cùng Màn thầu nhỏ không nhìn thấy mẫu thân.

Ngày hôm đó, Chu Tử đang ôm Bánh trôi nhỏ đút bé uống nước, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói, nàng lắng nghe, hình như là tiếng của Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ, không khỏi cười một tiếng.

Rất nhanh, Bánh Bao nhỏ mặc áo gấm chỉ huy Màn thầu nhỏ đi còn chưa vững vào phòng ngủ.

Bọn họ vừa vào cửa, liền thấy mẫu thân ôm Bánh trôi nhỏ cho uống nước, lập tức cùng nhau kêu lên: "Mẹ!"

Bánh Bao nhỏ đã sắp ba tuổi, rất nhanh chạy đến bên cạnh Chu Tử, căm tức nhìn Bánh trôi nhỏ trắng trắng mềm mềm, trợn to mắt phượng: "Mẫu thân, mẹ quá thiên vị!"

Màn thầu nhỏ hơn một tuổi lảo đảo theo sát ca ca chạy tới, đứng song song cùng ca ca, khuôn mặt nhỏ nhắn có thể nói là giống Bánh Bao nhỏ như đúc, tố cáo Chu Tử: "Thiên vị! Thiên vị!"

Chu Tử nhìn hai con trai có gương mặt giống hệt Triệu Trinh, hiếm khi kết thành đồng minh cùng đến tố cáo mình thiên vị, cười đến bụng cũng muốn đau, lại cố ý làm ra vẻ nghiêm chỉnh, nói với Màn thầu nhỏ: "Màn thầu nhỏ, đến đây, mẫu thân ôm con một cái!"

https://thuviensach.vn

"Thật?" Gương mặt Màn thầu nhỏ lộ vẻ vui mừng cùng không dám tin.

Chu Tử cười: "Thật!"

Màn thầu nhỏ quả quyết từ bỏ đại ca đồng minh, nhào vào trong vòng ôm của mẫu thân, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ qua cọ lại trong ngực thơm mềm của mẫu thân, tay nhỏ bé còn lặng lẽ vuốt lên mông của Bánh trôi nhỏ.

Bánh Bao nhỏ không ngờ quân đồng minh của mình dễ dàng như thế liền ngã giáo, rất giận, cũng rất tức mẫu thân thiên vị, mắt phượng đen kịt nhìn chằm chằm mẫu thân, trong đôi mắt tràn đầy bi phẫn, xoay người đang muốn chạy ra ngoài, tìm sư phụ Hàn Tử Xuyên khóc lóc kể lể, sau lưng liền truyền đến giọng mẫu thân dịu dàng: "Mẫu thân muốn hôn hôn Bánh Bao nhỏ yêu quí, Bánh Bao nhỏ có muốn mẫu thân hôn không?"

"Mẫu thân thật muốn hôn?" Bánh Bao nhỏ lập tức xoay người lại, mắt phượng xinh đẹp sáng lóng lánh nhìn mẫu thân.

"Đương nhiên là thật!" Chu Tử một tay ôm Bánh trôi nhỏ, một tay ôm Màn thầu nhỏ, không thể làm gì khác hơn là tận lực sử dụng ánh mắt, nụ cười cùng lời nói hấp dẫn Bánh Bao nhỏ.

Bánh Bao nhỏ nghĩ chui vào vòng ôm trong lòng mẫu thân, kế hoạch chỉ trích mẫu thân suốt một ngày của mình sẽ bị hủy; không bước qua, thật khát vọng mẫu thân hôn mình.

Cuối cùng, bé tuân theo khát vọng trong lòng, dứt khoát kiên quyết nhào vào lòng ôm mẫu thân, chen chúc cùng Bánh trôi nhỏ Màn thầu nhỏ.

Chu Tử trìu mến nhìn con trai lớn của mình, bộ dạng ba đứa bé này đều giống Triệu Trinh, chỉ là Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ còn nhỏ, có nét béo tròn, vì vậy chỉ Bánh Bao nhỏ Triệu Tử là cực kỳ giống Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Nàng cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Triệu Tử.

Triệu Tử được mẫu thân hôn một cái, cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhắm mắt lại cong miệng chu môi, chờ mẫu thân lại hôn xuống.

Chu Tử mỉm cười lại ấn lên môi bé một cái hôn.

Lúc này Bánh Bao nhỏ mới hài lòng, cười mỉm mỉm rúc vào bên cạnh mẫu thân, còn dùng tay trêu chọc Bánh trôi nhỏ đã ngủ say.

Bánh bao nhỏ Triệu Sam rất khi dễ đại ca hay lằng nhằng, bé nhón chân lên kéo mặt của Chu Tử xuống, hôn lên mặt lên môi Chu Tử, sau đó dùng ánh mắt thắng lợi khi dễ đại ca.

Bánh Bao nhỏ Triệu Tử khinh bỉ nhìn bé, được mẫu thân chủ động hôn và chủ động hôn thân mẫu có thể giống nhau sao?

Buổi tối Triệu Trinh hết bận việc công trở về Diên Hi cư, sau khi tắm sơ liền tới phòng ngủ, phát hiện trên giường trong phòng ngủ đã không còn chỗ cho mình dung thân —— Triệu Dương ngược lại đã ngủ cùng nhũ nương, mà Triệu Tử Triệu Sam cũng đã cởi áo khoác, chỉ mặc trung y nhỏ, một trái một phải theo sát Chu Tử nằm ở trên giường.

Bọn họ còn chưa ngủ, thấy phụ vương đi vào, đều mở đôi mắt phượng nhỏ long lanh trong suốt, không hề chớp nhìn phụ vương, xem thử phụ vương xử lý thế nào.

Triệu Trinh rũ rèm mắt xuống, nhấc chăn lên, xách Bánh Bao nhỏ ngủ ở phía ngoài lên, nhét chung vào cùng Màn thầu nhỏ ở bên trong, sau đó tắt đèn, nằm xuống phía ngoài cạnh Chu Tử mà ngủ.

https://thuviensach.vn

Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ vốn đang quấn lấy bắt mẫu thân kể chuyện xưa, phụ vương tới, bọn họ cũng không dám dây dưa mẫu thân nữa.

Bọn họ nhắm mắt lại, hô hấp theo hơi thở của mẫu thân và phụ vương, ở trong không khí ấm áp hạnh phúc này, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Triệu Trinh nghiêng người sang, dán sát lên Chu Tử đưa lưng về phía của mình, vơ nàng kéo vào lồng ngực, thõa mãn thở dài một tiếng, ngửi mùi tóc Chu Tử, rất nhanh cũng tiến vào mộng đẹp.

Tháng hai đầu xuân ở Ô Thổ, hình như còn lạnh hơn Đại Kim, tuyết đọng hai bên đường lớn còn chưa tan, lấm tấm chút màu đen, xa xa nhìn lại, khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo.

Chân trời phía tây, một mặt trời chiều tròn trịa sắp lặn nhưng chưa lặn, lại không mang đến cho người ta chút ấm áp nào.

Đoàn người Phàn Duy Bân và Liễu Liên cưỡi ngựa, chở hàng hóa, đi cũng không nhanh. Xa xa trước mặt hình như có lá cờ của quán rượu bay phấp phới.

Kỵ binh dũng mãnh của Phàn Duy Bân thường xuyên đi qua con đường này, lập tức có một kỵ binh dũng mãnh mặc áo bào xanh kiểu người hầu giục ngựa tiến lên, nói: "Công tử, phía trước có quán rượu Thanh Sơn."

Giả trang thành quản gia, Phàn Duy Bân đang muốn trả lời, Liễu Liên cải trang đóng vai công tử bên cạnh vỗ hắn một cái, cười nói: "Lão tử sắp chết rét, đi uống chút rượu thôi!"

Phàn Duy Bân liếc hắn một cái: "Cút sang một bên, trên người ngươi mặc áo lông chồn đen, còn dám kêu la chết rét, vậy lão tử đây không biết đã chết rét ở đâu mất rồi!"

https://thuviensach.vn

Liễu Liên cười ha ha, dương dương tự đắc khép chặt áo lông chồn, cười nói: "Phiền quản gia rồi, vai trò của lão tử vốn chính là công tử xa hoa!"

Phàn Duy Bân cười nhạo: "Ha, còn không biết xấu hổ, lấy cớ diễn vai công tử xa hoa, lợi dụng lấy ở chỗ vương phi nhiều thứ tốt như vậy!"

Gương mặt Liễu Liên lẳng lơ mà đắc ý: "Bộ dạng lão tử vốn tựa như công tử xa hoa, ngươi đố kỵ sao!"

Phàn Duy Bân "Xùy" một tiếng, tỏ vẻ khi dễ.

Quán rượu Thanh Sơn nằm ở ngoại thành Thanh Vân là nơi tiếp giáp của Ô Thổ và Đại Kim, có hai viện một trước một sau, tiền viện dùng để kinh doanh quán rượu, hậu viện dùng để kinh doanh khách điếm.

Để lại hai tinh vệ ăn mặc kiểu người hầu trông coi ngựa cùng hàng hóa, Liễu Liên khoác áo lông chồn đen mang theo đám người Phàn Duy Bân tiến vào quán rượu Thanh Sơn.

Tiểu nhị của quán rượu Thanh Sơn thấy hắn quần áo xa hoa khí thế cực lớn, vội vàng tiến lên tiếp đón.

Nét cười trên mặt Liễu Liên đã sớm biến mất, hóa thân thành một Quý công tử tái nhợt yếu bệnh, dùng ngón tay thon dài trắng nõn không còn hơi sức chỉ chỉ Phàn Duy Bân.

Tiểu nhị vội vàng nhìn về phía Phàn Duy Bân mặc quần áo quản gia sau lưng Quý công tử.

Phàn Duy Bân đóng vai quản gia chững chạc nói: "Trước chuẩn bị cho công tử chúng ta một nhã gian, đưa lên mấy món ăn tinh xảo cùng rượu ngon!"

https://thuviensach.vn

Tiểu nhị vô cùng sợ hãi: "Bổn điếm không có nhã gian, lầu hai rất sạch sẽ ấm áp, không bằng các vị đại gia lên lầu hai?"

Phàn Duy Bân còn muốn nói chuyện, Liễu Liên khẽ lắc đầu, bước trước đi lên lầu.

Đến lầu hai, Liễu Liên ngồi xuống vị trí gần cửa sổ.

Phàn Duy Bân phục dịch Liễu Liên cởi áo lông chồn đen.

Tiểu nhị bưng nước nóng và khăn tới, Phàn Duy Bân ân cần hầu hạ Liễu Liên rửa tay lau mặt, lại rót trà nóng cho Liễu Liên, nâng đến trước mặt Liễu Liên.

Gương mặt Liễu Liên không chút hứng thú, khoát tay áo nói: "Để xuống đi!"

Lại thở dài nói: "Trời lạnh thế này, lần buôn bán này ta đã nói không đi, phụ thân lại ép không phải ta là không được, đáng thương cho tiểu Xuân Hoa của ta, vẫn còn si ngốc chờ ta trở về. . . . ."

Liễu Liên lúc này, đỉnh đầu đeo ngọc quan đen, tóc đen còn lại như thác nước rũ xuống bên hông, mặc trên người áo khoác lụa màu đen Chu Tử tự tay may, quấn đai lưng bạch ngọc, phía trên đeo một Ngọc bội màu tím óng ánh trong suốt, quần áo cao quý, xinh đẹp như hoa, vẻ mặt mỏi mệt, mắt hoa đào khẽ híp, lời nói ra lại thật đáng khinh.

Phàn Duy Bân giả trang thành quản gia tỏ vẻ không dám ngồi xuống, chỉ cúi đầu đứng đó, yên lặng nghe công tử càu nhàu.

Tiểu nhị vô cùng tinh mắt, chào một cái liền lui xuống.

Lúc rượu và thức ăn được đưa lên, Liễu Liên tỏ vẻ khai ân, tiện tay vẫy vậy, lười biếng nói: "Cái dạng thời tiết quỷ này, ra ngoài cũng không dễ

https://thuviensach.vn

dàng, các ngươi đều ngồi xuống đi!"

Lúc này Phàn Duy Bân cùng mấy Tinh Vệ kỵ binh dũng mãnh mới nghiêng người ngồi xuống.

Liễu Liên uống rượu không cần mời, một ly lại một ly, ly nào cũng thấy đáy. Không lâu sau, đã uống đến mức khuôn mặt trắng nõn hiện lên sắc đỏ, thoạt nhìn thật sự là mặt hoa đào ửng hồng xinh đẹp không gì sánh được. Từ nhỏ đám người Phàn Duy Bân lớn lên cùng hắn, nhìn đã sớm quen, vẫn dùng bữa uống rượu, không thèm liếc hắn nhiều thêm một cái.

Đang lúc ấy, cầu thang vang lên tiếng bước chân nặng nề, rất nhanh một thiếu niên Quý tộc Ô Thổ mặc trang phục thợ săn có tôi tớ túm tụm xung quanh đi lên lầu, tiểu nhị chào hỏi mời bọn họ đi đến cái bàn lớn ở tận cùng bên trong, nhưng thiếu niên kia liếc mắt liền nhìn thấy Liễu Liên, hai chân không tự chủ được mà đi về phía Liễu Liên, đứng trước bàn Liễu Liên, ngơ ngác nhìn Liễu Liên.

Liễu Liên nhíu mày một cái, cắm đầu cắm cổ uống rượu.

Thiếu niên kia mắt mũi như tạc, diện mạo anh tuấn, ăn mặc rất cao quý, hắn si mê nhìn một lát, mắt chằm chằm nhìn Liễu Liên, nhỏ giọng nói: "Tại hạ Vân Noãn, tha thiết muốn làm bạn với các hạ."

Liễu Liên không thèm để ý, bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Thiếu niên Vân Noãn gặp chuyện này gọi là ăn canh ‘đóng cửa’, đành cam chịu ngồi xuống bàn bên cạnh bàn của Liễu Liên.

Rất nhanh, rượu và món ăn của hắn cũng được đưa tới.

Liễu Liên uống hết ly rượu này đến ly rượu khác, căn bản không cần đồ nhắm; Vân Noãn này mắt cũng không chớp một cái mà nhìn Liễu Liên, tay nhấc ly, xem Liễu Liên là đồ nhắm, cũng một ly lại một ly.

https://thuviensach.vn

Phàn Duy Bân nhìn con mồi sắp nhảy vào bẫy này, mắt nháy nháy khó có thể nhận ra, lộ ra một tia lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, Liễu Liên mang theo đám người Phàn Duy Bân cưỡi ngựa lên đường.

Sau khi rời quán rượu Thanh Sơn một khoảng, Phàn Duy Bân thúc ngựa lại gần Liễu Liên, đầu tiên là giơ ngón tay cái lên tán thưởng, sau đó nói: "Liễu Liên, thật vất vả hoàng tử thứ bảy này của Ô Thổ mới mắc câu, tật xấu của ngươi cũng đừng phát tác, đánh người ta một trận xong liền dừng lại, đừng đánh người ta chạy mất!"

Liễu Liên nở nụ cười lười biếng, nói: "Đã khi nào ta làm hỏng việc lớn của Vương Gia chưa? Vân Noãn này thật sự là đệ đệ cùng mẹ của Tống Chương? Xem ra khí thế hoàn toàn khác hẳn!"

Phàn Duy Bân gật đầu một cái, nói: "Khi ở trong phủ của hắn Đại Trác có gởi tin, quả đúng là anh em ruột không thể giả, muốn trong thời gian ngắn nhất gặp được gã thái tử đó, thật sự là phải thông qua người này!"

Khi bọn họ đang nói chuyện, từ sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa "đát đát đát đát", Vân Noãn khoác áo choàng gấm vóc màu đen trong vòng vây của bọn tôi tớ, cưỡi ngựa đuổi theo, lại chỉ dám đi theo cách nhóm Liễu Liên bọn họ mười bước, không dám đến gần, sợ mạo phạm đến mỹ nhân.

Nét cười trên mặt Liễu Liên trong nháy mắt đã thay đổi, lại biến thành gã thanh niên xinh đẹp xấu tính.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 153: Cùng Rối Ren, Cả Hai Nơi Đều Hỗn Loạn

Lúc chạng vạng, mặt trời vừa xuống núi, trời liền tối đen. Đoàn người Liễu Liên nghỉ ngơi trong một điếm nhỏ ở ven đường. Tiểu Điếm cực kỳ nhỏ hẹp, ngọn đèn dầu mờ tối, chỉ bày thưa thớt vài cái bàn.

Phàn Duy Bân chỉ huy nhóm kỵ binh dũng mãnh cùng Tinh Vệ ăn mặc như người hầu dùng khăn vải lau lau bụi bẩn bám đầy trên bàn và ghế dài, lúc này mới gọi Liễu Liên đang đứng cau mày ở một bên: "Công tử, vẫn nên ngồi xuống trước!"

Đôi mày thanh tú của Liễu Liên nhíu chặt, trong mắt hoa đào tràn đầy coi thường, vẻ mặt không kiên nhẫn, ngồi xuống ghế.

Vân Noãn theo chân bọn Liễu Liên tiến vào, đang ngồi xuống cái bàn bên cạnh Liễu Liên.

Hắn ngồi cùng mấy hộ vệ mà hắn mang theo. Mấy hộ vệ kia hiểu rõ tâm tư của hắn, đặc biệt để lại vị trí đối diện Mỹ Nhân lạnh lùng cho hắn.

Vân Noãn không thể ăn, cũng không thể uống, chỉ trơ mắt nhìn mỹ nhân ở đối diện. Tuy nói sắc đẹp của vị thương nhân Liễu công tử tới từ Kim Triều này có thể thay cơm, nhưng đi theo mấy ngày nay, hắn cũng gầy đi không ít, lại vẫn không oán không hối.

Tay trái Liễu Liên chống má, tay phải cầm đũa ăn ăn uống uống.

Hắn thích uống rượu, nhưng buổi tối chưa bao giờ uống.

https://thuviensach.vn

Khi còn bé, bởi vì bộ dạng vô cùng xinh đẹp, cô nhi như hắn bị quấy rầy không ít, không thể làm gì khác hơn là làm cho mình trở nên bẩn thỉu. Ai ngờ cho dù là vậy, vẫn có người dám có ý đồ không chính đáng với hắn.

Bất kể thế nào, trước khi người nọ được như ý hắn cũng sẽ giết chết hắn ta, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.

Cho nên, từ khi bắt đầu lưu lạc năm tám tuổi, mãi cho đến năm mười một tuổi, suốt ba năm, ban đêm hắn không dám ngủ say, cũng không dám uống rượu.

Cho đến khi gặp được Vương Gia, Vương Gia cũng xinh đẹp dùng sự thật nói cho hắn biết, chỉ cần ngươi đủ lớn mạnh, vậy thì không ai dám làm gì ngươi!

Cho đến khi gặp được Vương Gia, hắn mới bắt đầu ngủ an giấc, mới bắt đầu tùy ý uống rượu, mới dám để mình thật sạch sẽ chỉnh tề.

Cho đến khi gặp được Vương Gia, được Vương Gia vun trồng, hắn mới trở nên thật sự mạnh mẽ, mới có thể tùy ý giết chết những kẻ dám mơ ước dung mạo hắn.

Cho nên, ơn Vương Gia nặng như núi.

Liễu Liên ăn một miếng rau cải, cảm thấy thật sự chênh lệch quá xa với món vương phi làm. Hắn nghĩ phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này, trở về vương phủ thật sớm, thường xuyên ăn được thức ăn vương phi làm. Nghĩ tới đây, hắn tùy ý liếc Vân Noãn đang ngây ngô nhìn mình một cái, vừa lúc chạm vào ánh mắt của Vân Noãn, hắn cảm thấy rất chán ngán, cho nên dời mắt đi, tiếp tục ăn thức ăn.

Vân Noãn bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn mà cả người nóng lên, ánh mắt càng thêm nóng rực.

https://thuviensach.vn

Có tiền có thể sui khiến ma quỷ.

Đêm hôm đó, Vân Noãn ngủ ngon lành trong gian phòng cách vách phòng Liễu Liên.

Hắn đuổi hết tùy tùng ra ngoài, tự mình kéo ghế để tựa vào vách tường, ngồi lên, lắng nghe âm thanh ở sát vách.

Cái gì hắn cũng không nghe được.

Liễu Liên cởi áo lông chồn đen xuống, xếp lại thật gọn, lại cởi áo khoác xuống, cũng xếp gọn đặt bên gối đầu.

Những y phục này đều do vương phi tự tay cắt may, hắn muốn mặc nhiều thêm mấy năm.

Nằm ở trên giường, Liễu Liên cũng không ngủ.

Với công phu của hắn, đương nhiên biết ở sát vách người nọ đang làm gì, giết chết người nọ dễ như trở bàn tay, nhưng không thể giết hắn chết, bởi vì hắn còn hữu dụng.

Trời vừa sáng, Liễu Liên một thân áo choàng lụa trắng mang theo đám người Phàn Duy Bân lên ngựa tiếp tục đi về phía trước.

Vân Noãn dẫn người tiếp tục theo đuôi.

Lần này, Liễu Liên vẫn ở lại một điếm nhỏ.

Vân Noãn vốn có một biệt viện ở đây, nhưng hắn không muốn rời mỹ nhân, vẫn vào theo.

Thấy mỹ nhân áo trắng ở đối diện tỏ vẻ vô vị tẻ nhạt, tùy ý cầm đũa chọc chọc đĩa cải trắng hầm, một miếng cơm một ngụm thức ăn cũng không nuốt nổi, Vân Noãn cực kỳ đau lòng, hắn lặng lẽ nói với hộ vệ mấy câu. Rất

https://thuviensach.vn

nhanh hộ vệ liền ra ngoài, sau một phút, rất nhanh liền bê một hộp đựng thức ăn tiến vào. Hắn ta cầm hộp đựng thức ăn đi tới bàn Liễu Liên, nhìn Liễu Liên, chào một cái, cất giọng thành khẩn: "Vị công tử này, Vương Gia chúng ta có chút tâm ý, xin chớ chối từ!"

Nói xong, không đợi đám người Liễu Liên phản ứng, hắn liền mở hộp đựng thức ăn ra.

Đám người Phàn Duy Bân nhìn thức ăn mỹ vị trong hộp đựng tản ra mùi hương mê người, lại nhìn từng miếng lớn củ cải trắng hầm trước mặt, rối rít dùng ánh mắt mong đợi nhìn Liễu Liên.

Liễu Liên không lên tiếng, lười biếng phất phất tay.

Hộ vệ kia biết hắn đã nhận, vội vui vẻ rời đi.

Phàn Duy Bân cầm đũa gắp một chút cho Liễu Liên, rồi mới bảo mọi người cùng ăn.

Vân Noãn ngồi đó nhìn Liễu Liên tùy ý ăn một chút, trong lòng vô cùng đắc ý.

Vào tháng ba, cách Kinh thành Ô Thổ rất gần, Vân Noãn đã lấy được tư cách đến gần trò chuyện với Liễu Liên —— mặc dù phần lớn thời gian Liễu Liên đều thờ ơ không để ý tới, thỉnh thoảng tâm tình tốt cũng nói một đôi lời.

Có một ngày, Liễu Liên cưỡi ngựa bàn bạc việc buôn bán của nhà mình với Phàn Duy Bân, trên mặt không khỏi mang theo chút phiền muộn.

Vân Noãn ở bên cạnh vội hỏi nguyên do.

Liễu Liên xa cách.

https://thuviensach.vn

Phàn Duy Bân vội vàng cười nói: "Nhà chúng ta vẫn làm chút việc buôn bán mà triều đình quản lý rất chặt, lần này công tử tới Ô Thổ chính là muốn gặp một nhân vật lớn cực kỳ khó gặp, thế nhưng vị nhân vật lớn này xưa nay không gặp khách lạ, cho nên công tử chúng ta thật phiền lòng!"

"Nhân vật lớn? Ai vậy?" Vân Noãn thật tò mò.

"Phiền quản gia!" Liễu Liên lên tiếng cắt đứt lời hắn.

Phàn Duy Bân lộ vẻ lúng túng, im miệng không nói.

Lòng hiếu kỳ của Vân Noãn lại cố tình mạnh hơn: nếu có thể giúp vị mỹ nhân này một chuyện nhỏ, nói không chừng liền có thể cùng đối mặt trò chuyện với nhau!

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Vân Noãn, Liễu Liên Phàn Duy Bân vừa vào kinh liền theo Vân Noãn vào phủ thái tử.

Phủ thái tử phòng bị rất nghiêm, vừa vào cửa phủ, vũ khí của đám người Liễu Liên đều bị lấy đi, hơn nữa chỉ có Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân là có thể vào theo Vân Noãn.

Vân Hàn mới vừa lâm triều xong trở về phủ, đang uống trà, đã có người tới báo: "Bẩm thái tử, thất hoàng tử đến!"

Vân Hàn chỉ có một đệ đệ cùng mẹ này, tất nhiên sẽ coi trọng, tùy ý nói: "Để hắn đến đây đi!"

Vân Hàn ngồi trên ghế, nhìn người theo sau Vân Noãn: Liễu Liên cười đến chói lọi như hoa xuân cùng Phàn Duy Bân cười tủm tỉm, nhất thời hiểu tiểu đệ mình bị người lợi dụng, trợn mắt nhìn Vân Noãn một cái.

Vân Noãn còn đang mê muội vị Liễu công tử trong một tháng này lạnh lùng sương giá với mình sao vừa nhìn thấy đại ca liền thay đổi, lại bị đại ca

https://thuviensach.vn

hung hăng trừng mắt liếc.

Vân Hàn tức giận nói: "Cút ra ngoài!"

Vân Noãn không hiểu, không thể làm gì khác hơn là ấm ức ra ngoài, trước khi ra cửa, còn lưu luyến nhìn Liễu công tử một cái. Nào ngờ Liễu công tử cũng đang nhìn hắn, hơn nữa mắt hoa đào còn cong cong cười cười.

Vân Noãn cảm thấy cả người run lên, kích động muốn chết, như mộng du đi ra ngoài.

Vân Hàn đợi đệ đệ ra ngoài xong, mới nhìn về phía Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân.

Thân hình hắn cao giống như đúc khi còn ở phủ Nam An vương, chỉ là diện mạo có hơi khác biệt. Lúc ở phủ Nam An vương, hắn mắt mũi như tạc làn da ngăm đen, nhưng bây giờ mặt lại trắng nõn, mày rậm lông mi dài đen nhánh cùng con ngươi xanh thẫm, có một khí thế tuấn mỹ tự nhiên.

Liễu Liên cười vô lại, tùy ý chào một cái, nói: "Tống Chương huynh đệ, đã lâu không gặp!"

Vân Hàn quan sát hắn, nhận ra quần áo trên người Liễu Liên vẫn là do Chu Vương phi ban cho hắn, trong lòng có một loại khó chịu như kim đâm, cho nên quyết tâm không để Liễu Liên được dễ chịu, nhàn nhạt hỏi: "Chu Vương phi có khỏe không?"

Những lời này vừa hỏi ra, Liễu Liên và Phàn Duy Bân cùng thẳng sống lưng, khuôn mặt nghiêm trang, mắt lóe ánh lạnh nhìn chằm chằm Vân Hàn.

Vân Hàn cười ha ha, nói: "Vân Hàn nhận ơn huệ của vương phi đã lâu, cho nên mới hỏi điều này. Mời hai vị ngồi!"

https://thuviensach.vn

Hắn nhanh nhẹn đứng dậy, mời Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân ngồi xuống.

Liễu Liên không cần phải nhiều lời nữa, tiếp theo là đến phiên Phàn Duy Bân ra mặt.

Ban đêm, đám người Liễu Liên và Phàn Duy Bân được sắp xếp vào tịnh xá trong khu thư phòng của Vân Hàn.

Vân Noãn nhớ Liễu công tử nhớ đến tim cũng ngứa ngáy, đứng ở bên ngoài tịnh xá, bồi hồi lại bồi hồi, chần chừ lại chần chừ.

Sớm đã có người đi nói với Vân Hàn.

Vân Hàn vừa bực mình vừa buồn cười, sai người gọi Vân Noãn đến thư phòng.

"Ta nghe nói, đệ rất thích Liễu công tử?" Vân Hàn ngồi trong thư phòng, trong tay cầm một quả Phật thủ xoay tới xoay lui, mắt nhìn về phía Vân Noãn.

Vân Noãn nhìn Vân Hàn, gương mặt thản nhiên: "Đúng vậy, ca, hắn thật xinh đẹp!"

Vân Hàn nhìn đệ đệ ngây ngốc này, hắn biết đệ đệ si mê nhất là sắc đẹp, hơn nữa còn là nuôi cả nam lẫn nữ, không khỏi nhíu mày nói: "Xinh đẹp? Đệ biết hắn là ai không?"

Gương mặt tuấn tú của Vân Noãn hơi nhăn: "Đệ mặc kệ hắn là ai, dù sao đệ vẫn thích hắn!"

Vân Hàn nhìn vẻ mặt si tình lộ rõ của hắn, nhất thời có chút buồn cười, nói: "Thích khách đứng đầu Kim Triều - Vô Ảnh đao Liễu Liên, sát thủ

https://thuviensach.vn

đứng đầu dưới trướng Nam An vương, mà đệ cũng dám cầu xin tình yêu với hắn?"

Vân Noãn rất chấp nhất: "Nếu đệ một mực lặng yên nổ lực, sau đó mới thổ lộ với hắn, nói không chừng hắn sẽ đồng ý!"

Vân Hàn nhìn đệ đệ luôn luôn quật cường của mình, cho dù mình thích nói đạo lý, cũng không thể mở miệng nói được gì.

Hắn nhìn Vân Noãn, tức giận mà cười: "Ta dám cam đoan người hắn thích là nữ, chứ không phải là nam!"

Vân Noãn nghe vậy, hình như bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm Vân Hàn, nhỏ giọng hỏi: "Ca, nàng kia là ai?"

Vân Hàn có chút phiền não, hắn thuận miệng nói: "Nam An vương phi của Kim Triều!"

Vân Noãn nhìn Vân Hàn, hắn tin. Vân Hàn nán lại Kim kinh hơn nửa năm, nghe nói vẫn luôn ở phủ Nam An vương, ca hắn nói hắn là thật.

Ngày hôm sau, Phàn Duy Bân Liễu Liên tiếp tục đàm phán cùng Vân Hàn.

Cuối cùng, rốt cuộc cũng đạt thành bước đầu mục đích, chỗ cần chờ đợi chính là Vân Hàn phải chính thức đăng cơ lên làm vua.

Ngày hôm đó, Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân đang mang theo mấy tên thủ hạ bước ra khỏi thư phòng của Vân Hàn, lập tức liền chạm mặt Vân Noãn.

Vân Noãn si ngốc nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm vẫn xinh đẹp đến kinh người của Liễu Liên, trong ánh mắt hàm chứa phức tạp, có vui mừng khi gặp mặt lần nữa, có bi phẫn với việc mình bị Liễu Liên lợi dụng

https://thuviensach.vn

sau đó tiện tay vứt bỏ, cũng có một chút tội nghiệp hàm chứa van xin cùng bố thí.

Liễu Liên tựa như nhìn cũng chưa hề nhìn đến hắn, trực tiếp đi về phía trước.

Theo như tính tình của hắn, nếu có người dám nhìn hắn như vậy, sớm đã bị đánh chết ươn, bất quá đây là hoàng tử thứ bảy của Ô Thổ, đệ đệ ruột của Vân Hàn, cho nên hắn chỉ có thể nắm chặt quả đấm liều mạng chịu đựng.

Vân Noãn lại thẳng tắp nhìn hắn, mãi cho đến khi cả bóng lưng Liễu Liên cũng không nhìn thấy nữa.

Người người đều nói trong nhóm Vương tử của Ô Thổ, hắn là người cực kỳ có phúc, mẫu thân là vương hậu, ca ca ruột là thái tử, hắn chỉ cần làm kẻ giàu sang nhàn nhã thôi!

Nhưng kẻ giàu sang nhàn nhã lại có nỗi khổ cầu cũng không được.

Hôm đó, Vân Hàn dùng bữa ăn tối cùng Liễu Liên và Phàn Duy Bân.

Vân Hàn công bố, đây là thức ăn mà mình đã dặn người làm theo hương vị Nam An vương phi tự làm trong trí nhớ của mình.

Nghe lời ấy, Phàn Duy Bân và Liễu Liên đều không có phản ứng —— trong một tháng bọn họ bị bộ dạng này của Vân Hàn kích thích thành quen, đã sớm chết lặng, không ngờ một khi Vân Hàn không diễn vai Tống Chương, sẽ lảm nhảm những lời đáng ghét như thế.

Chỉ là, Liễu Liên vẫn có chút kỳ vọng, dù sao đã gần nửa năm chưa gặp lại vương phi.

https://thuviensach.vn

Kết quả, ăn bữa cơm này mà thiếu chút nữa Liễu Liên lật bàn, nét cười quen thuộc trên mặt hắn lập tức biến mất không còn: "!@#$%$@, vương phi làm thức ăn mà khó ăn như vậy sao?!"

Vân Hàn chau đầu mày: "Ta nhớ chính là mùi vị này!"

Liễu Liên phất tay áo: "Cái rắm!"

Lão nhân gia hắn ta tự mình đến phòng bếp của phủ thái tử, lấy từ bên trong một con gà quay một bầu rượu, trực tiếp phi thân lên nóc nhà.

Đã là mười lăm tháng năm rồi.

Bầu trời treo một vầng trăng tròn, sáng loáng, thì ra cho dù ở bất kỳ nơi nào, trăng sáng đều giống nhau!

Liễu Liên cắn một ngụm gà quay, uống một ngụm rượu, tiếp tục nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Uống rượu xong rồi, ném bầu rượu ra nơi xa; xương gà còn dư lại, cũng bị hắn ném ra xa.

Uống rượu say, cũng không cần ngủ, đây cũng không phải là phủ Nam An vương.

Liễu Liên gối lên hai cánh tay, nằm trên nóc nhà ngắm trăng sáng.

Trước kia cũng thường xuyên bị Vương Gia phái đi thi hành nhiệm vụ, có lúc vừa đi liền đi hắn một hai năm, ví như lần trước, lúc hắn rời đi Chu Tử còn là nha đầu thông phòng nho nhỏ, trở lại Chu Tử đã biến thành vương phi. Khi đó, hắn giống như vẫn không biết nhớ nhung vương phủ.

Hiện tại, mới đi được nửa năm, hắn đã muốn trở về. Chờ khi hắn thật trở về vương phủ, hắn Tam công tử cũng dứt sữa rồi, đến lúc đó chăm sóc Nhị công tử cùng Tam công tử, nhất định sẽ chơi rất vui. Cũng không biết lúc

https://thuviensach.vn

nào thì vương phi lại có thể sinh một Tiểu quận chúa giống nàng, nhất định sẽ rất đáng yêu.

Nghĩ tới cảnh tượng tương lai, trên mặt Liễu Liên không tự chủ được mà mỉm cười.

Lúc này trong nội viện Diên Hi cư của phủ Nam An vương, đang hoàn toàn náo loạn.

Triệu Trinh đã tự mình dẫn quân đi tra xét biên quan, cho nên Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ liền ở lại Diên Hi cư, tuyên bố sợ mẫu thân ngủ một mình sẽ sợ hãi, phải ngủ cùng mẫu thân một giấc.

Dùng cơm tối xong, bốn mẹ con chơi trên giường.

Bánh trôi nhỏ đã biết ngồi, ngồi ở trên giường cầm túi tiền của Chu Tử vung vẩy chơi đùa. Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ song song lộn nhào ở trên giường, lại luôn lộn thành một đống.

Chu Tử ngồi bên giường, thấy bé nào sắp lật qua, sẽ dùng tay chặn lại, bắt bé lộn trở về.

Ngân Linh, Thanh Thủy, Thanh Châu cùng nhũ nương đứng nhìn một bên, mím môi cười.

Đến giờ đi ngủ, vấn đề xuất hiện.

Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ nói là muốn ở lại, nhưng khi nhũ nương ôm Bánh trôi nhỏ rời đi, vấn đề liền nảy ra.

Bánh trôi nhỏ thấy hai ca ca đều ở lại, mà mình lại bị nhũ nương ôm đi, rất tức giận, khổ là không biết nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là vừa khóc lớn, vừa giùng giằng trong lòng nhũ nương.

https://thuviensach.vn

Hai ca ca Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ vô lương, thấy đệ đệ khóc lớn, càng thêm hưng phấn, ở trên giường "ồ ồ ha ha" vung tay, ngươi tới ta đi hô to gọi nhỏ chọc Bánh trôi nhỏ.

Bánh trôi nhỏ thấy thế, khóc đến càng đau lòng, quả là đau lòng đứt ruột đứt gan.

Chu Tử vội ôm lấy bé từ trong lòng nhũ nương, nói: "Để bé ngủ lại chỗ ta thôi!"

Bánh trôi nhỏ được Chu Tử ôm hôn rồi lại hôn, sờ rồi lại sờ, nhận được rất nhiều lợi lộc, lúc này mới đừng khóc, đợi Thanh Thủy lau mặt cho bé xong, Chu Tử đặt bé lên giường, muốn nghỉ ngơi một chút. Đảo mắt nhìn lại, ba anh em đã bổ nhào thành một đống. Chu Tử vội xông lên giải cứu Bánh trôi nhỏ cười hì hì ra ngoài.

Rốt cuộc, ba huynh đệ cực kỳ mệt mỏi nằm song song ngủ say.

Chu Tử cũng mệt mỏi không muốn cục cựa.

Thanh Châu và Thanh Ba đi tới, nói: "Vương phi, đi tắm rồi nghỉ ngơi một chút đi, bên này có nô tỳ trông chừng rồi!"

Ngâm mình trong thùng tắm, Chu Tử thề, có ba tiểu Thái Tuế này đè xuống, nàng không muốn sinh nữa, nhất định phải tìm Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, xin bọn họ kê cho mình chén thuốc ngừa thai.

Ngày hôm sau, Chu Tử gọi hai vị thần y tới, nói rõ ý của mình.

Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử hai mặt nhìn nhau —— hai người bọn họ rất rõ Vương Gia mãnh liệt cố chấp với việc sinh con, ba là đủ rồi? Tuyệt đối không thể!

https://thuviensach.vn

Hứa Văn Cử cân nhắc một chút, nói: "Vương phi, việc này cực kỳ quan trọng, nên thương lượng cùng Vương Gia một chút!"

Chu Tử lập tức nổi giận, chờ Triệu Trinh trở về, vậy càng đừng suy nghĩ, người nàng vĩnh viễn không đối phó nổi, chỉ có Triệu Trinh.

Năm ngày sau, Triệu Trinh trở về phủ.

Chu Tử đón hắn vào, sau đó tỉ mỉ nhìn hắn.

Đi mới mấy ngày, Triệu Trinh lập tức ăn nắng đen thui, thoạt nhìn lại mang theo chút ngây thơ, biến thành một tiểu tử đen đúa đáng yêu.

Chu Tử lấy quần áo tắm rửa, đẩy Triệu Trinh vào phòng tắm.

Triệu Trinh tắm xong ra ngoài, tóc dài hơi ướt xõa ở phía sau, áo choàng tắm bằng lụa mềm màu trắng dính người rũ xuống, tôn lên gương mặt rám đen tinh xảo, nhìn thấy mà Chu Tử quả thật không thể dời tầm mắt. Thấy Chu Tử ngơ ngốc nhìn mình, Triệu Trinh khẽ mỉm cười, cắn môi một cái.

Động tác này chính là hấp dẫn, Chu Tử cảm thấy cổ họng có chút phát khô, nàng đang muốn đi lấy nước, lại bị Triệu Trinh vượt lên trước một bước, cầm cái ly trên bàn lên.

Triệu Trinh bưng ly lên, nhấp một miếng, sau đó kéo Chu Tử qua, hôn xuống. Hắn chậm rãi mớm nước trong miệng vào miệng Chu Tử.

Chu Tử bị hắn hôn cả người như nhũn ra, vẫn nói: "Còn khát!"

Triệu Trinh lại uống một hớp, lần nữa hôn Chu Tử.

Chờ khi Chu Tử bị Triệu Trinh kéo váy đè lên trên cột giường, nàng mới nhớ tới ý định mấy ngày nay của mình, vội nói: "Triệu Trinh ——"

https://thuviensach.vn

"Hả?" Triệu Trinh đang chăm chú lấy vật đó của mình ra, nhắm ngay nơi đó của Chu Tử.

"Chờ một chút, chàng đừng. . . . . ." Mặc dù Chu Tử chống cột giường, nhưng vẫn bị hắn đẩy mà thân thể nghiêng về phía trước.

"Đừng gì?" Vừa nói chuyện, Triệu Trinh vừa đẩy mình tiến vào một chút. Trải qua một phen sờ nắn, phía dưới của Chu Tử đã sớm ướt.

Hai tay hắn đỡ lấy mông Chu Tử, hạ thân dùng sức đi vào, rốt cuộc vào hơn phân nửa, không khỏi thoải mái nhắm mắt lại thở ra một hơi thật dài, cử động mạnh.

"A ——" Phía dưới Chu Tử bị hắn đột nhiên tiến vào, chống đỡ có chút căng đau, mới vừa rên rỉ một tiếng, không nghĩ tới, ngay sau đó chính là một trận bão tố.

Trong tình huống này, nàng vẫn còn quan tâm đến ý định của mình, đứt quãng nói: "Triệu Trinh —— đừng —— đừng —— bắn vào ——"

Triệu Trinh nghe rõ, lại giả vờ không hiểu, vừa ra sức va chạm, vừa cắn vành tai Chu Tử, nhỏ giọng hỏi: "Đừng gì?"

Chu Tử ngây ngốc cho là hắn thật không nghe rõ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói rõ, chỉ sợ Triệu Trinh không cầm giữ được lại bắn vào: "Chàng đừng —— đừng —— đừng bắn —— vào ——"

Kể từ khi ra ngoài, Triệu Trinh đã vài ngày không làm việc đó, Chu Tử ngọ nguậy như vậy, phía dưới lập tức siết mạnh đè ép hắn, Triệu Trinh nhất thời không nhịn được, rốt cuộc hung hăng ra vào mấy cái, sau đó dùng sức nhấn vào Chu Tử, bắt đầu bắn ra.

Đợi sau khi hai người nằm ngủ trên giường, Chu Tử vẫn như đưa đám: "Không phải đã nói chàng đừng. . . . . ."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nhắm mắt lại, tay cũng đang vuốt ve trên người Chu Tử: "Nói không chừng đã sớm mang thai."

Chu Tử nghe vậy, mặt cũng trắng bệch: "Sẽ không xui xẻo đến vậy chứ? Ngày mai thiếp phải đi tìm hai người bọn Hầu Lâm Sinh, bảo bọn họ kê đơn nấu canh tránh thai!"

Triệu Trinh không nói gì, hắn ôm Chu Tử, âm thầm tính toán.

Chu Tử cho là hắn ngủ thiếp đi, núp trong ngực hắn, rất nhanh cũng ngủ thiếp đi.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Chu Tử bị Triệu Trinh sờ tỉnh, không biết Triệu Trinh lại đi vào từ lúc nào, mà không nhúc nhích, chỉ lấy tay trêu chọc Chu Tử.

Cuối cùng Chu Tử lại đầu hàng nam sắc của Triệu Trinh, lần nữa bị Triệu Trinh thực hiện được ý đồ.

Buổi sáng tỉnh lại, Chu Tử nằm trên giường tính toán, phát hiện mấy ngày nay đúng là giai đoạn nguy hiểm của mình, mà lần nào Triệu Trinh cũng bắn vào.

Xem ra, sợ là có ngừa thai cũng vô dụng, hay là nên làm gì thì cứ làm đi! Chu Tử chấp nhận mà nghĩ.

Buổi sáng, Triệu Trinh còn cho gọi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, đến chẩn mạch cho Chu Tử.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 154: Tàn Sát Kẻ Địch, Trung Thành Không Đổi

Sau khi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đi vào, không nhìn vương phi trước, mà nhìn sắc mặt của Vương Gia. Triệu Trinh không nói gì, đầu tiên hắn rũ rèm mắt xuống, tiếp theo sóng mắt chợt lóe, đánh một vòng trên bụng Chu Tử, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cơ trí đến bực nào, sao lại không hiểu ý của Vương Gia chứ? Kế tiếp khi chẩn mạch cho vương phi, Hầu Lâm Sinh làm bộ chẩn đoán trong chốc lát, sau đó sắc mặt vui mừng nhìn Vương Gia trước.

Mặc dù mặt Triệu Trinh không chút thay đổi, nhưng trong lòng vì vẻ mặt của Hầu Lâm Sinh mà rất vui mừng.

Trên gương mặt đoan chính của Hầu Lâm Sinh lộ vẻ vui mừng, đứng lên nói: "Bẩm Vương Gia, thân thể vương phi khỏe mạnh!"

Triệu Trinh nghe vậy, mắt phượng mang theo ánh lạnh, liếc hắn một cái, cảnh cáo trong mắt không nói cũng hiểu.

Hầu Lâm Sinh giống như không tiếp thu được cảnh cáo của hắn, tiếp tục vui rạo rực nói: "Thuộc hạ sẽ tiếp tục giúp vương phi điều dưỡng thân thể, chung quy sẽ có công tử thứ tư!"

Mắt Chu Tử tỏa sáng nhìn Hầu Lâm Sinh: "Hầu đại phu, ta thật sự không mang thai?"

https://thuviensach.vn

Hầu Lâm Sinh ép mình không nhìn Vương Gia, mà nhìn vương phi, nghiêm túc nói: "Vương phi, là thật."

Chu Tử vui mừng đến mức thiếu chút nữa nước mắt rớt ra.

Hứa Văn Cử đứng một bên nhìn vẻ mặt không thay đổi củaVương Gia, rất lo lắng cho Hầu Lâm Sinh. Lúc hai người rời khỏi nội viện Diên Hi cư, mới vừa trở về đến ngoại viện, liền bắt đầu tranh luận.

Hứa Văn Cử rất lo lắng Vương Gia sẽ tức giận, nhưng Hầu Lâm Sinh nói: "Vậy ngươi liền nhẫn tâm nhìn vương phi làm trái mong muốn, không ngừng sinh nở sao?"

Hứa Văn Cử nhìn hắn một cái, nói: "Đứa bé càng nhiều, địa vị của vương phi càng được cũng cố!"

Hầu Lâm Sinh vừa cởi áo khoác, vừa "Xùy" cười ra tiếng: "Địa vị của Vương phi, chẳng lẽ hiện tại không được cũng cố sao?"

Hứa Văn Cử nghĩ: Đúng vậy, Vương Gia yêu chìu vương phi như vậy, trước mặt mọi người vương phi đánh hắn mà hắn cũng không làm gì vương phi, vậy dù vương phi sinh hay không sinh cũng chẳng có quan hệ gì? Dù sao thì hai người họ cũng đã có ba vị tiểu vương Tử rồi!

Hắn lại một lần nữa bị Hầu Lâm Sinh biết ăn nói thuyết phục.

Sau khi Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử rời đi, Chu Tử đuổi lui mọi người, đứng dậy nhìn Triệu Trinh, nói: "Triệu Trinh, chàng mất hứng?"

Triệu Trinh đang trầm tư, bị nàng hỏi như vậy, theo bản năng nói: "Không có!"

Chu Tử chăm chú nhìn hắn: "Chàng mất hứng rồi!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh bị nàng nhìn có hơi bối rối, dời ánh mắt sang chỗ khác: "Ta không mất hứng!"

Chu Tử nhìn hắn, cười lạnh một tiếng: "Thiếp không mang thai, chàng liền mất hứng! Chàng chỉ coi thiếp là công cụ sinh con!"

Triệu Trinh há hốc mồm cứng lưỡi nhìn Chu Tử làm ác nhân cáo trạng trước, không lời nào để nói: Hầu Lâm Sinh không theo ám hiệu của hắn dụ dỗ Chu Tử, hắn thật mất hứng; hơn nữa, hắn chính là muốn Chu Tử sinh con cho mình, ba đứa cũng không ngại nhiều.

Chu Tử nhìn bộ dáng bị mình nói trúng tim đen của Triệu Trinh, trong lòng chợt lạnh, lại cố gắng làm cho mình bật cười.

Nàng cười, nhưng mắt to long lanh, càng không ngừng rơi lệ: "Triệu Trinh, thiếp không muốn sinh, càng không muốn sinh liên tục, thiếp sinh đủ rồi!"

Thấy nước mắt nàng, tim Triệu Trinh co rút đau đớn từng cơn, hắn cầm khăn bên gối lên, lau nước mắt cho Chu Tử, ôm Chu Tử vào lòng, hồi lâu, mới nói: "Chu Tử, chúng ta không sinh nữa!"

"Thật?" Chu Tử ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt còn mang theo hơi nước.

"Thật!" Triệu Trinh quyết tâm khẳng định, hắn ôm Chu Tử vào lòng lần nữa, "Ba con trai đã rất tốt rồi!"

Mưu kế của Chu Tử được như ý, mặt giấu trong ngực Triệu Trinh im lặng cười.

"Chu Tử, nàng đang cười?"

"Ặc —— không có!"

"Nàng thật sự đang cười!"

https://thuviensach.vn

". . . . . Ha ha. . . . . ."

Tối hôm đó, Chu Tử chi tiền, phủ Nam An vương tổ chức mở tiệc vui vẻ, ăn mừng. . . . . Ăn mừng Thái phi nương nương lão nhân gia thân thể khỏe mạnh phúc thọ song toàn.

Mặc dù đồng ý với Chu Tử là không sinh nữa, nhưng Triệu Trinh cũng không cam lòng lại để Chu Tử uống những chén thuốc ngừa thai kia, cuối cùng hắn quyết định mấy ngày giữa hai lần nguyệt tín của Chu Tử, nếu cùng phòng với Chu Tử, sẽ không bắn vào, như vậy Chu Tử cũng sẽ không mang thai.

Ngày tám tháng sáu, lão Vương Ô Thổ băng hà, Vân Hàn kế vị, trở thành vị vua mới của Ô Thổ.

Sau khi Vân Hàn trở thành tân vương của Ô Thổ, cũng không lập tức dời vào hoàng cung, mà chuẩn bị việc tổ chức Đại hôn trước. Vương Hậu tương lai của hắn là Kim Mạt Ly con gái của Kim Hổ - Thừa tướng Ô Thổ, lễ tiết nam nữ ở Ô Thổ không quá nghiêm khắc, lúc Kim Mạt Ly tới phủ thái tử, Phàn Duy Bân và Liễu Liên đều đã bái kiến, là một cô nương xinh đẹp nhiệt tình như lửa, thoạt nhìn rất xứng đôi với Vân Hàn.

Đêm trước Đại hôn, Vân Hàn âm thầm mở tiệc mời Phàn Duy Bân và Liễu Liên.

Lần dạ tiệc này, cử hành ở phòng khách nhỏ trong hậu hoa viên, vốn chỉ có Vân Hàn, Phàn Duy Bân và Liễu Liên tham gia, ba người ngồi vây quanh một cái bàn nhỏ, mấy đầu bếp đứng bên ngoài phòng khách, bày lò than cùng lồng hấp vừa làm vừa đưa đến bên bàn.

Trải qua khoảng thời gian dài tiếp xúc, Phàn Duy Bân và Liễu Liên đã xác định một chuyện —— Vân Hàn là một kẻ ưa nói nhảm!

https://thuviensach.vn

Ví như hiện tại, cua còn chưa bưng lên, Vân Hàn liền đặc biệt nói với Phàn Duy Bân và Liễu Liên rằng Vương Hậu tương lai của hắn xinh đẹp thế nào, có thể mang đến cho hắn bao nhiêu ích lợi; cua bưng lên tới, Vân Hàn vừa bảo Phàn Duy Bân và Liễu Liên ăn, vừa đặc biệt nói cặn kẽ cách làm cua, cách thưởng thức, toàn bộ nói hơn nửa canh giờ.

Lúc Vân Noãn nghe tiếng chạy tới, Vân Hàn mới nói đến cách bẻ cua lấy thịt.

Phàn Duy Bân mỉm cười nhìn Vân Hàn, nhưng hai mắt đã không còn tiêu cự.

Liễu Liên dứt khoát một tay chống má ngủ thiếp đi, bởi vì uống mấy ly rượu, khuôn mặt trắng nõn của hắn ửng hồng, lông mi thật dài xòe ra như cánh quạt, xinh đẹp nhất chính là đôi môi đỏ mọng khẽ mím, hình như đang cười.

Vân Noãn đứng ở đối diện nhìn xuống hắn, chỉ cảm thấy Liễu Liên xinh đẹp giống như một bức họa, hắn ngồi xuống bên cạnh Vân Hàn, đôi tay chống cằm, hai mắt lấp lánh chăm chú nhìn Liễu Liên.

Vân Hàn thấy Thất đệ luôn luôn tuấn lãng bày ra tư thế như thiếu nữ này, nhất thời lông măng cả người dựng thẳng, cũng không rối rắm với phương pháp bẻ cua thưởng thức nữa, vội nói: "Vân Noãn, ta cho đệ hay, ta rất hiểu Liễu Liên, dù đệ có đầu thai một lần nữa mà biến thành tiểu cô nương xinh đẹp, Liễu Liên cũng vẫn thấy đệ chướng mắt!"

Vân Noãn cười cười, nhìn cũng không nhìn ca ca, vẫn chằm chằm ngắm Liễu Liên: "Ca, hắn thật đẹp, không phải sao?"

Trong nháy mắt Vân Noãn đến, Liễu Liên liền tỉnh, chỉ bởi vì chuyện lớn của Vương Gia chưa thành, nên hắn vẫn mạnh mẽ tự kềm chế kích động muốn đánh Vân Noãn tơi bời.

https://thuviensach.vn

Phàn Duy Bân cũng cùng lúc mà tỉnh táo lại, mỉm cười lên tiếng chào Vân Noãn. Chào hỏi xong, hắn liếc Liễu Liên một cái, phát hiện tay phải Liễu Liên nắm thành quả đấm co duỗi co duỗi dưới mặt bàn. Hắn vội đưa tay ấn chặt tay phải Liễu Liên, trên mặt nở nụ cười thân thiết, hỏi Vân Hàn: "Sau khi Đại Vương thành hôn, khi nào các phi tử còn lại mới vào cung?"

Vân Hàn lại bắt đầu lảm nha lảm nhảm miêu tả gia thế dung mạo của các phi tử, đề tài bị dời đi. Mặc dù Vân Noãn vẫn còn quang minh chính đại nhìn lén, nhưng chỉ cần không mở miệng nói lung tung, Liễu Liên vẫn có thể nhẫn nại thêm một chút.

Lúc Đại hôn của Vân Hàn, bởi vì còn chưa phải là giao tiếp chính thức của hai nước, cho nên Phàn Duy Bân và Liễu Liên không được mời tham gia, hai người bọn họ cùng ra ngoài dạo phố.

Trước khi Phàn Duy Bân tới Ô Thổ, mới vừa đính hôn, bởi vì sợ bị mấy người xinh đẹp như Bạch Tử Xuân Liễu Liên quấy rối lần nữa, cho nên vẫn giữ kín không nói ra. Lần dạo phố này, hắn chính là định chọn quà tặng cho vị thê tử chưa cưới còn nấp trong khuê phòng kia.

Hai người đều là loại người tính cách mạnh mẽ không ưa huênh hoang vớ vẩn, chưa tới một khắc, tất cả quà tặng đều đã mua xong, trở về phủ đệ của Vân Hàn, vừa nhìn lẫn nhau, đều có chút bật cười —— Phàn Duy Bân cao lớn dũng mãnh mua đặc sản Ô Thổ là trang sức trâm cài, một đống trang phục đẹp đẽ khéo léo; Liễu Liên xinh đẹp như hoa lại mua một ít đồ chơi trẻ con như trống gỗ kiếm gỗ.

Hai người nhìn nhau cười, hình như đã hiểu rõ lẫn nhau.

Trong mắt hoa đào của Liễu Liên tràn đầy ý cười chân thành tha thiết: "Gia hỏa nhà ngươi, rốt cuộc cũng sắp thành thân rồi sao?"

Hắn vẫn rất lo lắng sợ Phàn Duy Bân thích Bạch Tử Xuân, giờ thì yên tâm, Bạch Tử Xuân đã thành thân, Phàn Duy Bân cũng thành thân, quả

https://thuviensach.vn

nhiên là tất cả đều vui vẻ!

Phàn Duy Bân gật đầu một cái, mắt sáng lấp lánh: "Ngươi là định làm quà tặng cho tiểu Thế tử, Nhị công tử cùng Tam công tử?"

Liễu Liên mỉm cười gật đầu.

Mắt Phàn Duy Bân chợt lóe, cũng chỉ gật đầu không nói: xem ra Liễu Liên đã có quyết định, huynh đệ nhà mình, như thế rất tốt, rất tốt!

Trong lòng hai người đều chứa ý xấu, nhìn nhau cười khúc khích, cảm thấy mình hiểu rõ tâm sự của đối phương, còn đối phương không biết chuyện của mình, trong lòng đắc ý không thôi.

Ngày hai mươi tháng sáu, Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân cầm thư do tân vương Ô Thổ tự viết, rời Ô Thổ. Lần này bọn họ tới đây, gánh vác sứ mạng liên minh thân thiết giữa hai nước Đại Kim và Ô Thổ, cho nên dù trở về nước, cũng không dám khinh thường chút nào, dọc đường đi, một giọt rượu Liễu Liên cũng không hớp, chỉ sợ xảy ra điều gì không may.

Ngày mười lăm tháng bảy, cuối cùng nhóm của Liễu Liên cũng tới đỉnh núi Vân Mông. Vị trí này được xem là nơi tiếp giáp của ba nước Đại Kim, Ô Thổ và Đông Khu, nhất định phải càng thêm cẩn thận. Đại Kim và Ô Thổ kết thành liên minh, cùng gây kinh sợ cho Đông Khu quốc, hắn Đông Khu quốc sẽ không từ bỏ ý đồ!

Lúc này đã là chạng vạng, Liễu Liên sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi trên một mảnh đất trống ở đỉnh Núi Vân Mông. Sau khi dùng lương khô, Phàn Duy Bân cùng mấy kỵ binh dũng mãnh dưới tay hắn dựa lưng vào nhau ngủ thiếp đi, Liễu Liên mang theo mấy Tinh Vệ của hắn, vây ở bên ngoài gác đêm.

Lúc nửa đêm, trên không một vầng trăng sáng, chiếu vào vách đá thật cao và bụi cây tươi tốt, rắc bóng lên tảng đá lớn, lờ mờ, có chút âm trầm.

https://thuviensach.vn

Dòng suối nhỏ trong núi róc rách chảy xuôi, cú đêm ngẫu nhiên gào thét, côn trùng trong bụi cỏ cất tiếng kêu to, khiến cho đêm đen không chút yên tĩnh.

Liễu Liên ngồi nơi đó, mắt nhắm, nhưng hai lỗ tai vẫn luôn lắng nghe.

Chợt, hắn huýt một tiếng, nhảy lên.

Tinh vệ canh giữ ở xung quanh phản ứng trước hết, "xoẹt" một tiếng rút đao đứng lên.

Đám người Phàn Duy Bân cũng theo đó vọt lên.

Liễu Liên đứng ở vách đá tiến về phía trước nhìn xuống, chỉ thấy trên sườn núi đều là người áo đen, đen ngòm một mảnh, chỉ có lưỡi đao trong tay bọn họ thỉnh thoảng chợt lóe dưới ánh trăng, mới có thể nhìn ra đều là người.

Võ công những người này thật cao, nhanh chóng di động về phía trước.

Liễu Liên phát hiện dù là thực lực hay số lượng, phe ta cũng không bằng, liền huýt một tiếng, cầm đao nhanh như tia chớp nhảy xuống. Tinh vệ dưới tay hắn cũng theo sát nhảy theo sau hắn.

Phàn Duy Bân nghe hiểu ám hiệu của Liễu Liên, dùng sức chạy như bay về hướng ngược lại, kỵ binh dũng mãnh dưới tay hắn theo sát phía sau. Trên người Phàn Duy Bân mang theo thư tự tay tân vương Vân Hàn của Ô Thổ viết, nhất định không thể xảy ra việc không may.

Tốc độ Liễu Liên nhanh đến kinh người, nhanh như tia chớp nhảy vào phe địch.

Những người áo đen kia cuống quít vây lấy tấn công, chỉ thấy ánh đen thật dài chợt lóe, bóng dáng màu đen nhanh như tia chớp đã bay đến một

https://thuviensach.vn

chỗ khác.

Những người áo đen ngăn chặn hắn đang kinh ngạc vì tốc độ của hắn, lại cảm thấy trước ngực có một dòng ấm nóng, vừa nhìn, ra là chảy từ cổ xuống. Sau khi phát hiện, bọn họ ầm ầm ngã xuống —— đầu đã rơi xuống.

Mắt người chỉ huy phía sau trợn trợn nhìn tia chớp lóng lánh màu đen, người của mình rối rít ngã xuống, không khỏi hồn bay phách tán, liều mạng dằn nỗi sợ hãi ngập tràn, hô lớn: "Là Vô Ảnh đao Liễu Liên! Tấm chắn! Mau!"

Người áo đen trước mặt hắn ngã xuống từng dãy, người phía sau xông lên lần nữa, cho những người phía sau nhất thời gian hoàn hồn, lấy tấm chắn khổng lồ chắn trước người, từ từ tiến tới gần Liễu Liên.

Liễu Liên giết sạch tất cả những người chưa kịp lấy tấm chắn ra, dưới chân của hắn, tất cả đều thi thể là người áo đen, tối om om một mảnh.

Hắn cao gầy mạnh mẽ, đứng trong một mảng lớn thi thể, trên mặt trắng nõn như ngọc cũng bị tung tóe mấy giọt máu lớn nhỏ, đôi mày thanh tú xanh đen giãn ra, mắt hoa đào xinh đẹp cong cong, khóe môi đỏ mọng tinh xảo nhếch lên, hắn vẫn tươi cười, cười xinh đẹp rực rỡ.

Trên đầu hắn mang ngọc quan đen vương phi ban cho, trên người mặc quần áo Chu Tử tự tay may, bên hông đeo đai lưng ngọc đen lấy được ở chỗ vương phi.

Tóc dài đen nhánh xõa trên lưng, một dãi tóc cũng đang rũ xuống trên trán, phía trên dính máu văng lên, áo khoác lụa màu trắng vốn còn muốn mặc thêm mấy năm sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, ướt đẫm dính sát vào người hắn, hiện ra đường cong thon gầy xinh đẹp.

Kẻ địch quá nhiều, giơ cao tấm chắn liên tục tiến lên không ngừng, như đàn kiến hôi ngọa nguậy, võ công chẳng qua chỉ cao cường như con kiến

https://thuviensach.vn

hôi.

Liễu Liên cười, trong lòng còn suy nghĩ: Đông Khu quốc thật chịu chi, nhiều sát thủ như vậy, phải tốn bao nhiêu bạc đây?

Trước khi lao vào quân địch, Liễu Liên nghĩ: về sau, Bạch Tử Hạ bảo vệ vương phi, không biết có chú tâm không?

Dưới ánh trăng sáng ngời, một thân áo trắng, hắn giống như thần linh, khẽ mỉm cười, ánh đen chợt lóe, tung người tiến vào quân địch. Tinh Vệ còn sống sót dưới tay hắn theo sát phía sau.

Trong ánh sáng trắng của tấm chắn đầy trời, chỉ nghe tiếng "roẹt" phát ra lúc ánh đen cắt vào cổ họng kẻ địch.

Một loạt tiếng trống kịch liệt vang lên trên sườn núi.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 155: Được Chi Viện, Thắng Lớn Trở Về

Phàn Duy Bân mang theo kỵ binh dũng mãnh chạy như điên, đồng thời móc ra một viên pháo sáng lau lau lên quần áo, ném ra ngoài. Kèm theo tiếng vang "ầm ầm", một ánh sáng màu lam bắn về phía không trung, nổ tung trên không trung, nở rộ một đóa hoa lan cô quạnh.

Trước khi đi, Vương Gia có dặn: "Ta sẽ phái người chi viện ở Núi Vân Mông, ẩn tại biên giới lãnh thổ của hắn, đây là phương pháp chỉ dùng trong trường hợp không còn cách khác."

Hôm nay, đã là thời điểm không còn cách nào khác, Vương Gia sẽ không cho phép hắn vứt bỏ Liễu Liên!

Theo đóa hoa lan nở rộ trên bầu trời đêm, phía bên Núi Vân Mông thuộc về Đại Kim, một một người áo trắng cao gầy từ dưới một cây đại thụ đứng lên, tay thon dài nhẹ nhàng vung xuống, vô số người áo đen giáp bạc như nước chảy nhanh chóng xông lên đỉnh núi, hội hợp cùng đám người Phàn Duy Bân, sau đó phóng như bay về phía sườn núi thuộc về Ô Thổ.

Người áo trắng chậm rãi đi về phía trước, trên mặt tuấn mỹ lạnh lùng không lộ vẻ gì, quý khí cùng khí thế bức người tự nhiên mà có. (LPH: *mắt lấp lánh* hâm mộ~ing)

Bên cạnh hắn đi theo hai người, một tóc trắng như tuyết, áo đen toàn thân; một tuấn tú lịch sự, tóc đen áo đỏ.

Ba người đi tới đỉnh Núi Vân Mông, nhìn chém giết bên dưới.

https://thuviensach.vn

Thủ lĩnh áo trắng đột nhiên nói: "Bạch Tử Hạ, ngươi đi bảo vệ Liễu Liên!"

Nam tử tóc trắng khom người nói: "Dạ, Vương Gia!"

Vừa dứt lời, hắn đã như phi thân như chim bay, vượt qua tinh vệ của phủ Nam An vương, sau đó rơi xuống trong biển thích khách của Đông Khu quốc, đỡ lấy cả thân người đầy máu xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ của Liễu Liên. Trên mặt tung tóe đầy máu tươi, Liễu Liên thấy là hắn, mắt hoa đào cong cong, nhếch miệng: "Tử Hạ ca!"

"Ừ." Trên mặt Bạch Tử Hạ tuôn ra nụ cười lạnh lẽo, "Cùng chiến đấu thôi!"

"Dạ!" Thân thể Liễu Liên lay động, lần nữa đứng thẳng như tùng bách, cùng Bạch Tử Hạ lưng tựa lưng, mỉm cười lần nữa vung nhuyễn đao màu đen trong tay lên.

Liễu Liên cùng Phàn Duy Bân vừa xuất phát, Vân Hàn liền bắt đầu khó xử. Hắn cũng nguyện ý liên kết cùng Đại Kim, nhưng người của Đông Khu quốc sẽ không để Đại Kim cùng Ô Thổ thuận lợi liên hiệp như vậy.

Đang lúc ấy thì Vân Noãn tới, tự động xin đi giết giặc, yêu cầu được đi bảo vệ Sứ giả của Nam An vương Đại Kim.

Vân Hàn không tin tưởng quan sát đệ đệ của mình một phen, hắn thật rất không tin tưởng bản thân đệ đệ ruột không đáng tin cậy này.

Sau khi Vân Noãn van nài mọi cách, Vân Hàn hết cách, không thể làm gì khác hơn là chọn năm trăm người tinh nhuệ nhất trong cấm vệ quân của Kinh Thành đưa cho Vân Noãn, trước khi đi lại dặn dò: "Chỉ theo xa xa, không mất dấu là được, không cần vừa nhìn thấy Liễu Liên liền nhào tới, sẽ mất mạng; theo tới dưới chân Núi Vân Mông là được, chờ bọn hắn lướt qua biên giới nơi đỉnh núi, liền vội vàng trở về, ngàn vạn lần không được lướt

https://thuviensach.vn

qua biên giới, đây chính là xâm phạm nước láng giềng; ngộ nhỡ có người đánh lén hắn, khiến quân đội ra mặt, đệ không được giục ngựa xung trận lên trước, cẩn thận cái mạng nhỏ của đệ. . . . . ."

Vân Hàn dài dòng nói nửa ngày, Vân Noãn sắp bị lời lảm nhảm của ca ca mình làm vội muốn chết, tự cầm lệnh bài, đứng dậy rời đi.

Vân Hàn: ". . . . . ."

Ta còn chưa nói xong !

Dọc tuyến đường, Vân Noãn mang theo cấm vệ quân, bởi vì sợ đám người Liễu Liên phát giác, bọn họ vẫn đi theo xa xa, lộ trình lui về phía sau ước chừng nửa canh giờ.

Đi gần một tháng, nhưng vẫn không thể nhìn thấy Liễu Liên, Vân Noãn cực kỳ buồn bực, trong lòng vội vàng mong mỏi, mong mỏi, mong mỏi Đông Khu quốc có thể ra tay kịp thời, bày mai phục khi hắn còn ở trong lanh thổ Ô Thổ, hắn sẽ anh hùng cứu mỹ, uy phong lẫm lẫm từ trên trời giáng xuống, giải cứu mỹ nhân Liễu Liên trong lúc nguy nan, nhất định Liễu Liên sẽ cực kỳ cảm kích lệ rơi đầy mặt lấy thân báo đáp gì đó. . . . . (LPH : mẹ ui, mơ gì mà khiếp thế…)

Vân Noãn nghĩ bậy suốt đường đi, chỉ có thể hận người Đông Khu quốc không hiểu phong tình, vẫn chưa hề tấn công.

Đang lúc Vân Noãn đứng giữa sườn núi xa xa nhìn lên cao, nhìn đỉnh núi Vân Mông cao vút trong mây dưới ánh trăng, nản lòng thoái chí thiếu chút nữa định phái người báo tin cho Đông Khu quốc, tiếng kêu thảm thiết tiếng la giết vang lên trên đỉnh núi.

Tim Vân Noãn đập thình thịch: "Mau đánh trống trận!"

https://thuviensach.vn

Thích khách Đông Khu quốc bị tinh vệ Đại Kim ép tới thất bại liên tiếp, cuối cùng định xoay người chạy như điên về phía chân núi, kết quả đối mặt cùng cấm vệ quân Ô Thổ do Vân Noãn thống lĩnh, hai bên lập tức đao kiếm chạm nhau, hỗn chiến.

Triệu Trinh dưới sự hộ vệ của Bạch Tử Xuân cũng đi qua, Hầu Lâm Sinh Hứa Văn Cử cõng hòm thuốc cùng mấy ám vệ đi theo phía sau.

Bạch Tử Hạ và Phàn Duy Bân cùng nhau dắt díu Liễu Liên cả người đẫm máu tiến lên trước, ba người đang muốn khom mình hành lễ, Triệu Trinh nhìn Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử một cái, hai vị Hứa Hầu lập tức đi tới đỡ Liễu Liên ngồi xuống trên đám cỏ bên cạnh, bắt đầu kiểm tra chữa thương cho Liễu Liên.

Trên mặt Liễu Liên hiện đầy vết máu lớn nhỏ, có vết đã khô cạn, có vết còn mới, tôn lên khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp, thoạt nhìn đáng sợ không nói nên lời.

Quần áo của hắn cũng bị máu thấm ướt, có nơi ướt nhẹp, dính vào trên người; có nơi máu đã khô, cứng lại.

Liễu Liên liếc Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử một cái, ngược lại lần này không có ý nghĩ giơ nấm đấm nên qua.

Phàn Duy Bân tiến lên, từ trong lồng ngực móc thư của Vân Hàn ra, dâng hai tay giao cho Triệu Trinh.

Triệu Trinh nhìn hắn, gật đầu một cái, nhìn Bạch Tử Hạ, nói: "Đi đi!"

Bạch Tử Hạ mang theo Bạch Tử Xuân, thống lĩnh Tinh Vệ vương phủ cùng nhau xông vào cuộc chiến —— người Ô Thổ tới cứu bọn họ, không thể gặp chuyện không may ở chỗ này!

Tinh Vệ Đại Kim gia nhập, khiến cho trận chiến kết thúc rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Trên lưng bị chém một đao, quần áo rách tan tành, trên mặt nhuộm vết máu, Vân Noãn được Bạch Tử Hạ xách ra khỏi chiến trường.

Nhìn tinh vệ Đại Kim bao vây tiêu diệt giết chết thích khách Đông Khu quốc, đi cứu người lại được người cứu, Vân Noãn rất buồn bực.

Hắn nhìn Liễu Liên ngồi trên cỏ bị hai đại phu vây quanh băng bó mà vẫn mỉm cười, rất muốn đến vây xem, nào ngờ mới vừa tiến tới, liền bị Phàn Duy Bân ôm ra ngoài: "Đại nam nhân trị vết thương có gì hay mà xem!"

Liễu Liên rất nhanh liền được băng bó xong, Triệu Trinh nhìn hắn đứng lên, mặc dù có chút lung lay, nhưng vẫn đứng thẳng tắp được nhìn mình, trong lòng hiểu rõ ý của Liễu Liên.

Áo bào trắng đội ngân quan, Triệu Trinh đứng nơi đỉnh núi, ánh trăng như nước chiếu xuống, trải trên người hắn, phủ lên gương mặt tuấn mỹ của hắn một tầng vầng sáng.

Vân Noãn ngơ ngác nhìn, trái tim đập thình thịch, da mặt bắt đầu phát sốt —— cõi đời này lại có người đẹp đến thế sao? (LPH: bộ ba Triệu Trinh, Liễu Liên và Vân Noãn mà chuyển sang đam thì sao nhỉ? hắc hắc)

Hắn lại lần nữa vừa thấy đã yêu rồi!

Vẻ mặt Triệu Trinh không chút thay đổi nhìn vị Thất vương gia Ô Thổ này, lạnh lùng nói: "Làm phiền, tạm biệt!"

Hắn tùy ý vung tay, tinh vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh tự có trật tự đi như bay về phía Đại Kim.

Vân Noãn đứng nơi biên giới, si ngốc nhìn bóng lưng đám người Triệu Trinh, trong lòng vẫn không ngừng rung động —— thì ra Kim Triều nhiều mỹ nam như vậy!

https://thuviensach.vn

Mỹ nam đều đã đi rồi, hắn vẫn không thể đi, hắn còn phải chỉ huy đám người quét dọn chiến trường!

Vân Noãn thật rất buồn bực!

Trước khi Triệu Trinh rời vương phủ, đã nói rõ với Chu Tử: "Ta mang người đi tiếp ứng cho Liễu Liên và Phàn Duy Bân."

Chu Tử biết tình cảm của Triệu Trinh với mấy thuộc hạ cùng vào sanh ra tử này của hắn, cũng không ngăn cản, chỉ nói: "Mang theo cả Bạch Tử Hạ nữa, thiếp nghe Ngân Linh nói võ công của hắn rất cao!"

Triệu Trinh không lên tiếng, chỉ nhìn Chu Tử, một lát sau mới cúi người hôn xuống trán Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Ở lại vương phủ đừng ra ngoài, chăm sóc tốt cho mẫu thân và bọn nhỏ, chờ ta trở về!"

Chu Tử nhón chân lên, lập tức hôn lên môi Triệu Trinh.

Sau khi hai người tách ra, nàng mới nhìn hắn, dịu dàng nói: "Yên tâm, thiếp sẽ đợi chàng!"

Triệu Trinh hít sâu một hơi, ôm chặt lấy Chu Tử.

Hắn vẫn không biết tại sao mình lại yêu Chu Tử như vậy, nhưng hắn biết, Chu Tử của hắn ấm áp, loại ấm áp này hấp dẫn hắn, sưởi ấm hắn, bao dung hắn.

Hắn không thể rời bỏ Chu Tử.

Sau khi Triệu Trinh dẫn người rời đi, ngày ngày Chu Tử đều đến thỉnh an Cao Thái phi, cùng Cao Thái phi chơi đùa với ba tiểu gia hỏa.

Bánh trôi nhỏ mới vừa tròn một tuổi cùng hai ca ca, đều là chín tháng mười tháng đã nói chuyện được, nhưng cho đến một tuổi mới có thể bước đi. Hôm nay Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ đã chạy tới chạy lui chơi trốn

https://thuviensach.vn

tìm trong vườn hoa rồi, Bánh trôi nhỏ lại vừa mới bắt đầu tập tễnh học bước.

Sau khi Cao Thái phi theo Chu Tử cùng Triệu Trinh trở về Nam Cương, mỗi ngày đều hài lòng, càng thêm thỉnh thoảng Chu Tử hiếu kính dâng lên các loại Hoàng kim thủy Tố Ngọc Dịch gì đó mà hai vị Hứa Hầu điều chế, khí sắc bà càng tốt, da thịt mịn màng, mắt phượng chau lên, đôi môi trơn bóng, thoạt nhìn cùng Chu Tử không giống mẹ chồng nàng dâu, giống như tỷ muội.

Mặc dù vẫn xinh đẹp, bà lại tự xưng là lão thân, hơn nữa vẫn mang theo Bánh Bao nhỏ, Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ, ba tiểu gia hỏa cũng thân thiết với tổ mẫu nhất.

Chu Tử vẫn ở luôn chánh viện ăn xong bữa tối, rồi mới mang theo ba tiểu gia hỏa trở về Diên Hi cư —— ba nhóc này, ai cũng không chịu nhượng bộ, cuối cùng đạt thành hiệp định: đều cùng ngủ một giấc với mẫu thân!

Đêm khuya đến, nhìn ba con trai nhỏ xấu xa nằm song song ngủ ở giữa giường, Chu Tử rất là cảm thán, may nhờ mình đã dự kiến trước, đặc biệt yêu cầu làm bộ giường cực to như vậy, bằng không sao có thể đủ chỗ cho ba quỷ bướng bỉnh này ngủ đây!

Tính toán thời gian Triệu Trinh hẳn nên mang theo bọn Liễu Liên trở về, Chu Tử bắt đầu làm trước các loại chuẩn bị.

Chu Tử dặn dò Triệu Hùng bắt đầu chuẩn bị các loại ban thưởng, ví như bạc, tơ lụa, các loại bảo đao, đợi Vương Gia trở về liền đưa cho vương gia lấy dùng.

Mặc dù lúc Triệu Trinh lên đường, đã mang theo rất nhiều thuốc, nàng cũng vẫn dặn dò Y nữ họ Hồ đưa người sửa sang các loại thuốc chữa thương, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

https://thuviensach.vn

Nàng biết Liễu Liên thích mặc quần áo mình may, lúc may quần áo cho Triệu Trinh cũng đã sớm may thêm mấy bộ trong trong ngoài ngoài cho Liễu Liên. Chu Tử cũng không phải là người ngu, nàng có thể cảm nhận được tình cảm ngưỡng mộ ngây thơ của Liễu Liên đối với mình, nàng cũng xem và đối đãi với hắn như đệ đệ, trong lòng rất thương xót hắn.

Lúc sắp đến thành Nhuận Dương, Triệu Trinh phái người báo cho Chu Tử.

Chờ khi bọn hắn tới biệt viện, tất cả rượu ngon thức ăn ngon nước nóng áo khô thuốc thang đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Khi thấy Chu Tử mang theo Triệu Hùng Triệu Tráng Triệu Phúc Triệu Phú cùng bước ra đón tiếp mình thì Triệu Trinh ngồi trên lưng ngựa lập tức thả lỏng từ trong ra ngoài.

Tất cả mọi người đều cưỡi ngựa, trừ Liễu Liên và mấy Tinh Vệ cùng theo chém giết, bọn họ cũng bị thương hoặc nhiều hoặc ít, đành phải nằm trên xe ngựa trở về.

Chu Tử không tìm được Liễu Liên trong đám người, trong lòng bắt đầu hốt hoảng.

Triệu Trinh biết nàng quan tâm Liễu Liên, lạnh nhạt nói: "Ở trong xe ngựa!"

Chu Tử trợn mắt nhìn Triệu Trinh một cái, theo Y nữ họ Hồ đi tới trước chiếc xe ngựa đầu tiên, nhấc màn xe lên.

Mới vừa vén rèm xe lên, nàng liền thấy Liễu Liên cười đến mắt hoa đào cong cong cùng tám cây răng trắng!

Mặc dù hàng năm trên mặt Liễu Liên đều mang cười, nhưng vẫn là lần đầu tiên Chu Tử nhìn thấy Liễu Liên cười đến rực rỡ như vậy, lập tức chút

https://thuviensach.vn

nữa là bị lóa mù.

"Bị thương ở đâu?" Chu Tử cau mày tiến lên, quan sát Liễu Liên.

Liễu Liên thấy mắt to của Chu Tử tràn đầy quan tâm nhìn mình, trong lòng cực kỳ ấm áp, hắn cười nói: "Vết thương rất nhiều, rất đau!"

Trong lòng Chu Tử tiếc thương một trận: "Trước hết cứ dưỡng thương trong biệt viện, muốn ăn cái gì liền nói với ta, ta làm cho ngươi!"

Con ngươi Liễu Liên đảo một vòng, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài, không thấy Vương Gia, lúc này mới híp mắt cười nói: "Thật muốn ăn mì trụng, còn muốn ăn sủi cảo hầm củ cải, còn có bánh bao hấp trứng gà rau hẹ, còn cả sườn kho tàu. . . . . ."

Chu Tử đang muốn đồng ý, sau lưng Chu Tử chợt truyền đến giọng của Triệu Trinh: "Liễu Liên, ngươi xong chưa!"

Tác giả có lời muốn nói: đối với Chu Tử, Mạc Mạc thấy được nhiều đánh giá thế này ~ —— là nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, là đứa bé bướng bỉnh đáng yêu, là người ấm áp quần áo chỉnh tề, việc nhà hoàn hảo thức ăn mỹ vị, cẩn thận quan tâm —— đây chính là ấm áp mà Chu Tử mang tới ~

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 156: Trở Về Vương Phủ, Mọi Chuyện Rối Ren

Nghe được tiếng của Vương Gia, Liễu Liên lập tức rũ rèm mắt xuống, thu lại nụ cười, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, lộ ra bộ dạng nghiêm chỉnh nhất. Triệu Trinh đi tới, trừng mắt liếc hắn một cái, kéo tay Chu Tử rời đi.

Trong lúc cấp bách Chu Tử quay đầu lại mở trừng hai mắt nhìn Liễu Liên, ý là chờ đó, sẽ cho người đưa qua.

Liễu Liên hiểu ý, le lưỡi, nghịch ngợm cười cười.

Đợi vương phi đã theo Vương Gia rời đi, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt hắn biến mất, vẻ uể oải xuất hiện.

Lần này quả thật hắn bị thương rất nặng, dưỡng gần một tháng vẫn không hoàn toàn khỏi hẳn.

Triệu Trinh kéo Chu Tử trở về chánh phòng, hai người vào trong phòng.

Hắn ngồi xuống bên giường, kéo Chu Tử đứng giữa hai chân mình, ngẩng mặt lên, mắt phượng xinh đẹp tràn đầy uất ức, cứ như vậy nhìn Chu Tử.

Chu Tử thấy thế, cũng có chút gấp gáp, vội nói: "Sao vậy? Chàng cũng bị thương sao?"

Nàng đưa đôi tay dọc theo bả vai Triệu Trinh sờ xuống, muốn tìm xem Triệu Trinh bị thương ở nơi nào.

Triệu Trinh không nhúc nhích, mặc cho nàng sờ.

https://thuviensach.vn

Chu Tử sờ lần tới bắp chân Triệu Trinh, phát hiện căn bản Triệu Trinh không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, dùng sức chỉ lên trán Triệu Trinh một cái, sẳng giọng: "Tên xấu xa, gạt thiếp ....!"

Triệu Trinh cười giống đứa bé thực hiện được âm mưu, lông mi dày thấp thoáng che tối đôi mắt phượng khẽ híp, khóe miệng cong lên.

Chu Tử nhìn mà ngây người, nhưng bởi vì nàng tham mê sắc đẹp của Triệu Trinh, thường xuyên bị Triệu Trinh quyến rũ, cho nên rất nhanh liền tỉnh táo, đưa đôi tay bưng lấy gương mặt tuấn tú củaTriệu Trinh, mắt to sáng lóng lánh: "Nói đi, tiểu Triệu Trinh, có âm mưu quỷ kế gì, nói cho tỷ nghe xem?"

Triệu Trinh rũ rèm mắt, kề mặt đến trước ngực Chu Tử, nhỏ giọng nói: "Ta mệt quá."

"Hả?"

"Ta muốn tắm."

"Hử?"

"Nàng tắm với ta."

"A ~"

Lúc này thì Chu Tử đã hiểu, hào khí đầy trời nói: "Được!"

Bởi vì tích lũy kinh nghiệm bị lừa nhiều năm, cho nên trước khi Chu Tử theo Triệu Trinh vào phòng tắm, đã lặng lẽ gọi Thanh Thủy tới, dặn dò nàng ta chuẩn bị nguyên liệu của bữa ăn tối, đợi sau khi mình ra ngoài sẽ đến phòng bếp nhỏ làm bữa tối.

Cuối cùng, khi giúp Triệu Trinh tắm xong Chu Tử mềm liệt nằm trong thùng tắm thì nàng đã hiểu, mình lại một lần nữa bị Triệu Trinh gian xảo

https://thuviensach.vn

tính kế.

Sảng khoái tinh thần,Triệu Trinh rời khỏi phòng ngủ, mang theo đám người Trần Bình ra ngoại viện thị sát, Chu Tử lặng lẽ bò dậy từ trên giường, mặc quần áo tử tế vấn sơ mái tóc mang theo Thanh Thủy Thanh Châu đến phòng bếp nhỏ.

Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử còn có Hàn Tử Xuyên, chăm sóc Liễu Liên, bốn người bọn họ đều được sắp xếp vào Thiên viện nơi chánh phòng của Vương Gia, Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử một phòng, Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên một phòng.

Hàn Tử Xuyên pha một ấm trà hoa cúc, rót ra hai ly, giữ lại một ly cho mình, bưng một ly tới cho Liễu Liên.

Liễu Liên ngủ ở phòng trong, lúc này hắn đang tựa trên gối mềm, cầm một cái khăn mềm lau chuôi nhuyễn đao, toàn thân nhuyễn đao đen nhánh, dưới đèn phát ra ánh đen lạnh lẽo. Liễu Liên lau rất cẩn thận rất chăm chú, mắt nhìn chằm chằm lưỡi nhuyễn đao, chỉ sợ bỏ sót chỗ nào.

Hàn Tử Xuyên bưng ly trà hoa cúc đến cho Liễu Liên đặt lên bàn ở đầu giường, cũng tự mình cầm một ly trà đứng trước cửa sổ nhìn Liễu Liên lau đao.

Nhìn một lát, hắn mới nói: "Giờ thoa thuốc được chưa?"

Liễu Liên lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhìn Hàn Tử Xuyên, mắt hoa đào tỏa sáng lấp lánh: "Chờ một chút, nhất định sẽ có thức ăn ngon đưa tới, ta muốn ăn xong rồi mới thoa thuốc!"

Hàn Tử Xuyên cũng cười: "Mới vừa bị Vương Gia phát hiện, sợ là không ăn được thức ăn vương phi làm đâu, bảo gã sai vặt đến phòng bếp dặn làm là được!"

https://thuviensach.vn

Liễu Liên mở trừng hai mắt, vung nhuyễn đao lên eo, nhuyễn đao "bập" một tiếng, lập tức quấn ngang hông hắn, chặt chẽ vừa vặn, thực hiện chức năng của đai lưng.

Hàn Tử Xuyên đang định nói chuyện, đột nhiên Liễu Liên nói: "Cơm tới rồi, nhanh ra mở cửa!"

Hàn Tử Xuyên hơi nhướng mày, hắn biết võ công Liễu Liên cao hơn mình nhiều, nói là cơm được đưa tới, nhất định thật sẽ có cơm đưa tới.

Hắn đi tới phòng ngoài nơi mình ở, vừa mở cửa phòng ra, đã nhìn thấy Thanh Châu và Thanh Thủy xách hộp đựng thức ăn vào Thiên viện.

Thanh Thủy đi về phía phòng của Hầu Lâm Sinh và Hứa Văn Cử, Thanh Châu đi tới phòng của bọn hắn.

Hàn Tử Xuyên nhận hộp đựng thức ăn, mỉm cười tiễn Thanh Châu quá tò mò đi —— trừ gương mặt xinh đẹp và tay cầm đao, toàn thân cao thấp của Liễu Liên đều bị thương, sợ là hắn không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ như vậy.

Hàn Tử Xuyên xách hộp đựng thức ăn vào phòng trong.

Liễu Liên đã sớm ngẩng đầu chờ đợi, vừa thấy hắn vào, mắt hoa đào cong cong: "Mau bày thức ăn, lão tử sắp chết đói rồi!"

Trong hộp đựng thức ăn là bữa ăn tối cho hai người —— hai đĩa bánh bao hấp trứng gà rau hẹ, một vỉ bánh bột ngô, một phần sườn kho tàu, một phần rau xanh xào nấm mèo, một nồi đất cháo gạo thơm.

Hàn Tử Xuyên vừa bày thức ăn, vừa nhắn nhủ lời Thanh Châu nói: "Vương phi nói, buổi trưa ngày mai sẽ tiếp tục làm đưa tới, muốn ngươi ăn cơm tối xong liền đi ngủ sớm!"

https://thuviensach.vn

Liễu Liên vừa muốn đưa tay lấy đũa, Hàn Tử Xuyên liền đưa tay cản lại: "Chờ một chút, ta đi bưng nước cho ngươi rửa tay!"

Liễu Liên gật đầu.

Hàn Tử Xuyên vừa mới xoay người, hắn nhanh chóng chộp lấy hai cái bánh bao hấp từ đĩa Hàn Tử Xuyên bỏ vào trong miệng.

Rất nhanh Hàn Tử Xuyên đã bưng chậu nước quay lại.

Hai người rửa tay cùng dùng cơm tối.

Cho dù Hàn Tử Xuyên nhìn thế nào, cũng cảm thấy vị trí đĩa bánh bao hấp trứng gà rau hẹ của mình xê dịch sang trái một chút, phần của mình vơi một ít.

Hắn nhìn Liễu Liên đang làm bộ như không xảy ra chuyện gì mà cầm đũa gắp thức ăn, thầm nghĩ: quên lão tử xuất thân từ Lục Phiến Môn rồi sao?

Hàn Tử Xuyên đưa đũa gắp hai cái bánh bao hấp trong phần của Liễu Liên, đặt cạnh mình.

Liễu Liên cau mày, rất muốn dùng võ lực xử lý gã Hàn phu tử này, trong lòng dằn co giãy giụa, nghĩ đến vết thương toàn thân cao thấp trên người mình còn cần thoa thuốc, mình lại chán ghét hai gã khốn kiếp Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, cuối cùng đành phải khuất phục.

Triệu Trinh dùng cơm tối cùng nhóm Bạch Tử Xuân Bạch Tử Hạ ở ngoại viện. Chờ khi hắn trở về phòng ngủ, đã là đêm khuya.

Chu Tử sợ hắn phát hiện mùi khói dầu trên người mình, sớm đã tắm lại một lần, ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái xinh đẹp thơm ngào ngạt chờ Triệu Trinh.

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh vừa nhìn thấy bộ dáng này của nàng, cũng không gấp cởi quần áo, đứng đó nhíu đôi mày thanh tú quan sát một hồi lâu, mới nói: "Nàng đã làm chuyện gì có lỗi với ta sao?"

Chu Tử dịu dàng cười một tiếng, bước lên trước đưa tay cởi áo khoác của Triệu Trinh.

Triệu Trinh vừa phối hợp với Chu Tử, vừa nghi ngờ quan sát Chu Tử.

Chu Tử phục vụ Triệu Trinh rửa mặt xong, lúc này mới đưa tay kéo tay Triệu Trinh, mỉm cười dắt tay kéo hắn đến bên giường, đẩy hắn ngã lên giường, tự mình vung váy, giạng chân ngồi trên người Triệu Trinh.

Bởi vì dục vọng của Triệu Trinh mãnh liệt, cho nên chuyện trong phòng của hắn và Chu Tử, căn bản đều do hắn chủ động, hơn nữa hắn rất có khuynh hướng dây dưa quấy lấy Chu Tử; lại thêm trên giường Chu Tử cực kỳ lười biếng, chỉ mong được nằm thoải mái, không muốn ra chút hơi sức nào, đáng thương cho hắn, đã thật lâu không được hưởng thụ Chu Tử chủ động rồi.

Cho nên động tác mềm mại đáng yêu nóng bỏng lúc này của Chu Tử, khiến đầu óc Triệu Trinh mơ màng xương ngứa ngáy thân thể lâng lâng, quên truy cứu vì sao Chu Tử chủ động như thế, phối hợp cử động cùng Chu Tử.

Sau khi vận động một lát, Triệu Trinh ngại hơi sức Chu Tử chưa đủ, dứt khoát tự mình chủ động.

Sáng hôm sau, Triệu Trinh tỉnh lại, phát hiện bên giường đã trống không.

Hắn đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, Thanh Châu canh giữ bên ngoài nói: "Bẩm Vương Gia, vương phi đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho ngài."

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh lập tức hiểu rõ, dĩ nhiên Chu Tử cũng thuận tiện chuẩn bị điểm tâm cho Liễu Liên.

Chỉ là xưa nay bị thuộc hạ âm thầm gọi là thùng giấm, lần này Triệu Trinh không tức giận hay ghen tuông. Hắn hiểu được, Liễu Liên vẫn thiếu hụt quan tâm và thương yêu, có lẽ đã xem Chu Tử thành mẫu thân hoặc tỷ tỷ.

Đối với Liễu Liên vẫn luôn trung thành tận tụy, Triệu Trinh cũng sẽ không hoài nghi gì.

Vào tháng Chín, vết thương của Liễu Liên hoàn toàn khỏi hẳn.

Đối với Chu Tử mà nói, đây là một tin tức cực kỳ tốt.

Bánh Bao nhỏ và Màn thầu nhỏ càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng gian xảo, bọn họ đấu tranh cùng phụ vương Triệu Trinh cũng càng ngày càng có kỹ xảo.

Hai huynh đệ kết thành liên minh, có lúc còn kéo theo lão Tam Bánh trôi nhỏ, lúc phụ vương ở Diên Hi cư bọn họ rất ít qua tham gia náo nhiệt, nhưng một khi phụ vương Triệu Trinh rời Diên Hi cư, ba huynh đệ lập tức mang theo nha hoàn gã sai vặt chạy thẳng tới Diên Hi cư, quấn lấy đòi mẫu thân làm thức ăn ngon cho bọn họ, ngủ trưa cùng bọn họ, dẫn bọn họ ra ngoài đi dạo —— dấu chân bọn họ, đã dạo khắp phủ Nam An vương, hôm nay đã để mắt tới thế giới rộng lớn bên ngoài phủ Nam An vương.

Chu Tử bị bọn họ quấn lấy sống dở chết dở, việc gì cũng dễ dàng làm được, chỉ duy nhất việc cuối cùng là đưa bọn họ rời vương phủ đi chơi, Chu Tử không dám làm chủ.

Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên trở về, khiến Chu Tử quang minh chính đại ném Bánh Bao nhỏ cho Hàn Tử Xuyên, ném Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ cho Liễu Liên.

https://thuviensach.vn

Mà sau khi Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên xin chỉ thị của Vương Gia, thật đã đưa ba vị tiểu Mỹ nam rời vương phủ đi chơi.

Buổi tối ba huynh đệ Bánh Bao nhỏ Màn thầu nhỏ Bánh trôi nhỏ được Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đưa về Diên Hi cư, bọn họ phải dùng bữa tối cùng phụ thân mẫu thân, sau đó sẽ đến chánh viện của tổ mẫu ngủ.

Vừa nhìn thấy mẫu thân, ba bánh bao nhỏ không để ý phụ thân trương khuôn mặt nghiêm túc ngồi một bên, lập tức tranh nhau nhào vào lòng mẫu thân, phía sau tiếp phía trước kể về hành trình kỳ diệu hôm nay.

Ba tiểu gia hỏa nhét chung một chỗ tranh nhau nói, Bánh Bao nhỏ nhanh mồm nhanh miệng, Màn thầu nhỏ mồm miệng lanh lợi, chỉ có Bánh trôi nhỏ đáng thương, mặc dù mồm miệng rõ ràng, nhưng tốc độ nói lại theo không kịp hai ca ca, vì vậy đành phải nói to át lời ca ca. . . . . Quả thực là độc hại lỗ tai Chu Tử. (LPH: ta cũng điếc tai quá :p)

Triệu Trinh thấy thế, đứng dậy đi tới, tay trái xốc Bánh Bao nhỏ, tay phải gắp Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ lên, ném ba bọn họ ra ngoài cửa, trầm giọng nói: "Chờ khi các con học được cách nói chuyện mạch lạc có thứ tự thì hãy quay lại!"

Mặc dù Chu Tử được giải cứu, lại bắt đầu đau lòng cho ba bảo bối, mắt nhìn Triệu Trinh chứa cầu xin.

Triệu Trinh lại làm như không thấy, bưng một ly trà từ từ uống.

Chu Tử nhìn hắn, nghĩ đến việc hắn mới hai mươi ba tuổi, trên mặt còn mang nét ngây thơ, nhưng đã là cha của ba bé trai, cũng có chút thương tiếc hắn, đứng dậy đi tới sau lưng hắn, giúp hắn xoa bóp bả vai, vừa xoa vừa nói: "Triệu Trinh, chàng cực khổ rồi!"

Triệu Trinh vừa hưởng thụ kiểu thê phục vụ, vừa nói: "Bây giờ bọn chúng còn nhỏ, học chút quy củ là được; lớn hơn chút nữa, sẽ mời một vị

https://thuviensach.vn

tiên sinh."

Chu Tử vội hỏi: "Không để Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên dạy chúng võ công sao?"

Triệu Trinh trầm tư nói: "Học võ công quá sớm sẽ ảnh hưởng đến phát triển của xương cốt, để Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên đưa bọn chúng đến thư phòng bên ngoài là được, đợi sau khi dãy viện ở thư phòng bên ngoài xây xong, sẽ để bọn chúng từ chỗ mẫu thân dọn ra ngoài."

Một khi nhóm Bánh Bao nhỏ dời đến ngoại viện, Chu Tử muốn gặp cũng không dễ dàng, nàng có chút luyến tiếc, nhưng cũng biết một khi Triệu Trinh đã quyết định sẽ rất khó thay đổi, cho nên đành phải từ từ suy nghĩ cách đối phó.

Chu Tử chẳng nghĩ được chiến lược gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là yên lặng rầu rĩ nhìn về phía dãy viện mới sắp xây xong.

Một ngày kia, Trần Bình chợt đến báo, Vương Gia bảo vương phi thay lễ phục đến thư phòng bên ngoài.

Chu Tử không biết đã xảy ra chuyện gì, vội thay trang phục dẫn nhóm Thanh Thủy đi theo Trần Bình.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 157: Thái Hậu Đến, Thời Gian Thắm Thoát

Sau khi bước vào thư phòng bên ngoài, thấy người đẹp áo trắng trước mắt, Chu Tử nhào tới: "Chu Bích!" Chu Bích nhìn tỷ tỷ, mắt cũng đã ươn ướt.

Hai tỷ muội đều thổn thức không ngừng.

Ở bên cạnh, Triệu Trinh ho khan một tiếng, lúc này Chu Tử mới nhớ tới, muốn hành lễ, liền bị Chu Bích đè lại: "Tỷ muội với nhau, lễ tiết làm gì!"

Thì ra lần này Chu Bích tới là cải trang vi hành, chỉ mang theo Tiền Liễu Đức, Ngọc Hương cùng mấy cung nữ thái giám và thị vệ, chỉ có mấy đại thần ở Nội Các biết hành tung của nàng và Hoàng đế.

Chu Tử vội hỏi: "Sủi cảo nhỏ đâu?"

Chu Bích cười kéo tỷ tỷ đến trước cửa sổ, mở cửa sổ cho Chu Tử nhìn ra ngoài.

Chu Tử vừa nhìn, liền thấy trong đình viện nhỏ sau thư phòng, Bánh Bao nhỏ, Màn thầu nhỏ đang cùng Sủi cáo nhỏ Triệu Đồng co đôi chân nhỏ chạy đuổi theo nhau, nhóc Bánh trôi nhỏ chân ngắn chạy không nhanh, cũng vui vẻ chạy tới chạy lui theo sau ba ca ca. Liễu Liên toàn thân áo bào trắng, mỉm cười ngồi trên một ghế dài ở hành lang, Hàn Tử Xuyên đứng bên cạnh hắn, hai người đều đang trông chừng mấy đứa bé này!

Liễu Liên chú ý tới động tĩnh bên này, nhìn về phía Chu Tử, xa xa cười cười.

https://thuviensach.vn

Chu Tử cũng mỉm cười gật đầu.

Lúc này Chu Bích mới nói với tỷ tỷ: "Trong cung chỉ có một mình Sủi cáo nhỏ, bé thật sự quá cô độc, muội rất đau lòng. Lần này được tỷ phu đồng ý, muội mới đưa bé tới, chính là muốn để bé và Bánh Bao nhỏ, Màn thầu nhỏ và cả Bánh trôi nhỏ chung đụng nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm!"

Chu Tử gật đầu liên tục.

Nàng cũng cảm thấy Sủi cáo nhỏ rất cô đơn.

Triệu Trinh sắp xếp cho Chu Bích và Tiền Liễu Đức, Ngọc Hương mà nàng đưa đi theo vào Lê Hương viện phía sau Diên Hi cư.

Chu Bích chỉ ở lại bốn năm ngày, liền mang Tiền Liễu Đức cùng Ngọc Hương rời đi, để Sủi cáo nhỏ Triệu Đồng lại.

Chu Tử thấy bộ dạng Triệu Đồng rất giống mình liền vui mừng, sau khi bẩm báo với Cao Thái phi, liền cho mang giường La Hán lớn trong phòng khách đối diện phòng ngủ của mình ra ngoài, đổi thành hai giường song song, Bánh Bao nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ ngủ giường bên trái, Màn thầu nhỏ cùng Sủi cáo nhỏ gần tuổi nhau ngủ giường còn lại, lúc tối liền do đại nha đầu Thanh Châu Thanh Ba và Thanh Thủy Thanh Tuyền thay phiên hầu hạ.

Ban ngày, nàng mang theo bốn nhóc nhỏ đến thỉnh an Cao Thái phi, sau đó liền do Hàn Tử Xuyên cùng Liễu Liên chăm sóc bốn nhóc, có đôi khi chơi trong vương phủ, có lúc chơi trong thành hoặc thậm chí ra ngoài thành chơi.

Bốn đứa trẻ Bánh Bao nhỏ Màn thầu nhỏ Sủi cáo nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ vô cùng vui vẻ, chưa đến một tháng, Sủi cáo nhỏ trắng nõn cũng phơi ra bộ dạng đen giòn khỏe khoắn như nhóm Bánh Bao nhỏ.

https://thuviensach.vn

Tháng Mười, Sứ giả Ô Thổ đến Kim kinh, cùng Đại Kim ký kết điều ước liên minh, hai nước chính thức kết minh.

Liên lạc của Đại Kim và Ô Thổ dần dần chặt chẽ, buôn bán, văn hóa, quân sự giữa hai nước dần dần thân thiết, quan hệ liên minh càng ngày càng cũng cố, mặc dù không hề phát động chiến tranh nữa, nhưng vẫn vững vàng áp chế Đông Khu quốc.

Cục diện hòa bình khó gặp của miền đất phía Đông cuối cùng cũng đến.

Đã tiến vào tháng chạp, sắp bước sang năm mới, hôm đó mây đen dày đặc, gió lạnh gào thét, một cơn bão tuyết lại sắp tới.

Chu Tử sắp xếp cho bốn nhóc Bánh Bao nhỏ vào ở Diên Hi cư, bảo Thanh Thủy trông chừng bọn họ, còn mình mang theo mấy nha hoàn đến chỗ ở của Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh, Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên trong ngoại viện Diên Hi cư.

Chỗ ở của bốn người bọn họ được bố trí rất thoải mái, Chu Tử lại cảm thấy chưa đủ, chỉ huy nha hoàn giúp bọn họ đổi tất cả chăn nệm, chăn đệm giường đều là loại thật dày, cả gối đầu cũng thơm mềm.

Trong khoảng thời gian này, Liễu Liên đều ở biệt viện Vân Trạch chỉnh đốn tinh vệ của biệt viện, sau khi chỉnh đốn xong, sắp xếp ca trực xong, buổi tối hôm đó, Liễu Liên cưỡi ngựa từ biệt viện Vân Trạch chạy về vương phủ.

Đã là hạ tuần tháng chạp rồi, cho nên rất nhiều quan viên của phủ Nam An vương đều đã hưu mộc, trong vương phủ chỉ còn lại những người thường trú tại vương phủ xem vương phủ là nhà, ví như hai vị đại phu Hứa Hầu, ví như Liễu thống lĩnh Liễu Liên không nhà để về, nhiều năm qua đã lấy vương phủ làm nhà.

https://thuviensach.vn

Phủ Nam An vương luôn luôn người đến người đi, hiếm khi có chút trống trải và yên tĩnh.

Sau khi Liễu Liên đến thư phòng bên ngoài bái kiến Vương Gia liền về chỗ ở của mình.

Vừa vào cửa, hắn liền phát hiện trong phòng mình đã thay đổi.

Tất cả chăn nệm đều đổi còn chưa nói, trong tủ quần áo của hắn treo không ít quần áo mới, đều do vương phi may vá: có bốn bộ trung y mới, hai bộ may từ bố trắng, hai bộ làm từ lụa trắng; bốn bộ áo đông, hai bộ may từ lụa vân trắng, phía trên có hoa văn tối màu nổi bậc; hai bộ may từ gấm vóc màu đen ánh vàng, chất vải đen bóng, lại có hoa văn ánh vàng lúc ẩn lúc hiện; bốn cái áo bông, đều mỏng nhẹ vừa người, có lẽ vương phi biết võ công hắn cao, mùa đông mặc quần áo quá dày sẽ rất nóng. . . . . .

Liễu Liên đứng trước tủ treo quần áo được mở ra, im lặng ngắm nhìn.

Đang lúc ấy, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Thì ra là gã sai vặt hầu hạ hắn hằng ngày đi tới.

"Liễu thống lĩnh, vương phi sai người đưa thức ăn khuya tới cho ngài!" Gã sai vặt đặt hộp đựng thức ăn trong tay lên bàn, bắt đầu dọn ra.

Đêm đã khuya.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bông tuyết bên ngoài đã nổi lên. Cuồng phong gào thét mà đến, rung chuyển cây cối trong sân, liên tục phát ra âm thanh nhánh cây bị bẻ gãy "rắc rắc!!". Cửa sổ giấy của gian phòng cũng bị gió thổi phát ra tiếng giòn vang.

Liễu Liên cùng đám người Hàn Tử Xuyên, đều đã đặc biệt dặn dò đừng để lò than vào cạnh phòng, cho nên nhiệt độ trong phòng hơi thấp.

https://thuviensach.vn

Nhưng Liễu Liên ngủ trên giường mà vương phi đặc biệt chỉ huy người làm sắp xếp vừa dày vừa thơm vừa mềm, đang đắp chăn mới thật dày, đau khổ đổ mồ hôi khắp người.

Lúc nửa đêm, Liễu Liên hạnh phúc rốt cuộc cũng nhịn không nổi nữa, đứng dậy lấy chăn mỏng từ trong ngăn tủ ra, ôm chăn mới vào trong ngực, phủ chăn mỏng lên người, rất nhanh liền ngủ mất.

Hôm hai mươi ba tháng chạp, ngày tiễn ông táo, phủ Nam An vương đang chuẩn bị lễ mừng năm mới, một vị khách không mời lại đến.

Triệu Trinh đứng trên bậc thang, cau mày nhìn Vân đại sứ giả Vân Noãn quần áo xa hoa dùng ánh mắt cực kỳ mừng rỡ quan sát mình, hắn lại không thể ra tay đánh Vân Noãn một trận, vì vậy trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Hắn dặn dò Trần Bình: "Đến Diên Hi cư gọi Liễu Liên tới!"

Vân Noãn thật vất vả mới thuyết phục được ca ca Vân Hàn, phong mình làm Sứ giả phái đến Kim quốc. Sau khi hết bận chính sự ở Kim kinh, hắn liền mang theo thuộc hạ chạy như điên hai mươi ngày, xông thẳng đến Nhuận Dương, gặp mặt Nam An vương ngày nhớ đêm mong.

Vân Noãn đứng dưới bậc thang, không vội vã vào trong, mà cười híp mắt quan sát Nam An vương.

Hôm nay đầu Nam An vương đội ngọc quan, tóc dài đen mượt xõa sau vai, trên mặt trắng nõn như ngọc, một đôi mắt phượng xinh đẹp như sóng nước mênh mông, đôi môi đỏ tươi khẽ mím, hắn không mặc lễ phục, mà toàn thân mặc thường phục bằng gấm màu lam thẫm, thắt lưng bằng ngọc, vóc người cao gầy, đứng trên bậc thang, như cây ngọc đón gió, phong thái nổi bậc. Chỉ là đôi mắt căn bản không nhìn mình, không khỏi có chút không hoàn mỹ.

https://thuviensach.vn

Ngơ ngác nhìn một hồi lâu, Vân Noãn thầm nghĩ: hôm nay Nam An vương tuấn tú như thế, chẳng lẽ là vì nghênh đón ta mà đặc biệt ăn mặc như vậy sao?

Nghĩ nghĩ thêm, lại cảm thấy khả năng không lớn.

Cho nên Vân Noãn lo được lo mất, đứng đó không nhúc nhích, đôi mắt xanh như lam ngọc rất giống Vân Hàn kinh ngạc nhìn nhìn Nam An vương.

Triệu Trinh bị hắn nhìn vô cùng khó chịu, nhíu đôi mày thanh tú nhìn qua xem lại, rốt cuộc cũng thấy Liễu Liên mặc toàn thân là áo gấm màu đen mang theo Trần Bình đi nhanh tới. Đợi Liễu Liên đến gần, hắn nhìn lướt qua Vân Noãn, nói: "Bổn vương quá bận rộn, tiếp đãi Vân vương gia bèn do thống lĩnh vương phủ Liễu đại nhân phụ trách vậy!"

Dứt lời, Triệu Trinh giống như chạy trốn, sải bước qua đón Liễu Liên đang đi tới, để Vân Noãn lại.

Lúc lướt qua người Liễu Liên, Triệu Trinh nhỏ giọng nói: "Liễu Liên, trị gã Vân thất này một trận cho ta, ta sẽ bảo vương phi nhận ngươi làm đệ đệ!"

Mắt hoa đào của Liễu Liên nhất thời sáng lên: "Thật sao?"

Triệu Trinh "Hừ" một tiếng, bước nhanh rời đi, để lại Liễu Liên đôi mắt sáng lên cả người đầy động lực.

Dù sao Chu Tử vẫn luôn đòi nhận Liễu Liên làm đệ đệ, hắn không ngăn được Chu Tử, sao không thuận nước đẩy thuyền chứ?

Triệu Trinh vừa đi, Vân Noãn liền muốn đuổi theo, vừa nhìn lại, thấy Liễu đại mỹ nhân Liễu Liên tới, cũng không thèm đuổi theo Nam An vương nữa, cười khanh khách đón Liễu Liên: "Liễu huynh đệ, đã lâu không gặp!"

https://thuviensach.vn

Gương mặt tuấn tú của Liễu Liên mang nét cười, mắt hoa đào cong cong, lộ nụ cười rực rỡ, bước lên trước, đưa cánh tay phải ra ôm Vân Noãn, nói: "Vân huynh đệ, ra ngoài uống rượu chứ?"

"Được!" Vân Noãn không thấy Triệu mỹ nhân nữa, Liễu mỹ nhân nghênh đón, được Liễu mỹ nhân ôm, cả người phát sốt tâm tư ngứa ngáy, khoan khoái theo Liễu Liên ra ngoài, mơ hồ không biết đây là một mỹ nhân rắn rết, cũng không biết chờ đợi hắn sau đó sẽ là kinh nghiệm cả đời khó quên.

Đến buổi tối, Liễu Liên một mình về tới phủ gặp Triệu Trinh.

Bởi vì ném mối họa ra xa thành công, tâm tình Triệu Trinh rất vui vẻ, mỉm cười hỏi: "Vân Thất vương gia đâu?"

Liễu Liên rất ung dung chào một cái: "Bẩm Vương Gia, Vân thất vương gia đang ở Vọng Giang lâu!"

Triệu Trinh nhìn Liễu Liên: "Giao cho Triệu Phúc?"

"Dạ." Liễu Liên cười thật vui vẻ.

Triệu Trinh cảm thấy Vân vương gia Vân Noãn rơi vào trong tay người bạn của phụ nữ -Triệu Phúc, không chừng có thể vì vậy mà đảo ngược, từ đó yêu nữ nhân, khiến mình không bị ánh mắt trần trụi làm người ta muốn đánh của hắn gây phiền nữa, cho nên trong lòng rất vui mừng.

Rạng sáng ngày hôm sau, cửa thành vừa mở, Vân vương gia Vân Noãn mang theo một đám thị vệ, từ bên ngoài thành Nhuận Dương chạy như điên quay về, chạy thẳng tới phủ Nam An vương.

Triệu Trinh vẫn chưa rời giường, đã bị người chạy đến Diên Hi cư gọi. Triệu Trinh mang vẻ mặt sương giá vừa bước vào thư phòng bên ngoài, liền

https://thuviensach.vn

thấy Vân vương gia đầy mặt đầy cổ đều là vết son môi chật vật không chịu nổi, bất giác mỉm cười.

Từ đó, Vân vương gia lấy lý do tinh thần sa sút sau khi bị quấy rối ở Vọng Giang lâu, ở lại không đi, ăn dầm nằm dề ở phủ Nam An vương.

Mỗi ngày hắn tản bộ, bước thong thả đến thư phòng bên ngoài ngắm Triệu mỹ nhân Triệu Trinh một chút, rồi tản bộ trong vương phủ, chế tạo cơ duyên gặp gỡ Liễu mỹ nhân Liễu Liên. Mỗi ngày đều vui mừng, lòng Vân Noãn cực kỳ vui vẻ, ca của hắn - Ô Thổ vương Vân Hàn gởi nhiều phong thư gọi hắn trở về, hắn cũng không thèm để ý tới.

Chỉ là hai vị mỹ nhân này, Triệu mỹ nhân vừa thấy hắn, mặt không chút thay đổi nhấc chân đi, khó có thể đến gần trò chuyện; võ công của Liễu mỹ nhân quá cao, một khi hắn đến gần liền vung quyền đánh tới, hắn luôn bị đánh sưng mặt sưng mũi, cho nên phần diễm phúc này không khỏi giảm giá quá lớn, bất quá Vân Noãn vẫn cố chịu đấm ăn xôi, vui đến quên cả trời đất, muốn vĩnh vĩnh viễn viễn ở lại phủ Nam An vương.

Búng tay một cái, mười năm bỗng chốc trôi qua.

Thế sự xoay vần, phủ Nam An vương cũng đã xảy ra rất nhiều biến hóa.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 158: Chương Cuối: Thành Thái Phi, 'Già' Còn Sinh Con Gái

Đêm xuân, mặc dù không có trăng sáng, nhưng bầu trời đầy sao. Mấy vị công tử ở khu Tùng Bách viện không có hoa thơm gì của phủ Nam An vương, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của lá Tùng Bách non vừa mới mọc. Đêm khuya thanh vắng, cả phủ Nam An vương đã chìm vào giấc ngủ say.

Cửa sổ căn phòng phía đông nhất của Tùng Bách viện "két" một tiếng, mở ra, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi từ bên trong thò đầu ra, sau khi nhìn khắp xung quanh một lượt, đôi tay ấn chặt bệ cửa sổ, nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy ra ngoài, cho thấy là có một thân võ công.

Hắn nhảy ra ngoài, lại không lập tức chạy đi, mà nhẹ tung người, nấp sau một bụi trúc xanh ở trước phòng.

Rất nhanh, cửa sổ của gian phòng gần sát phía sau hắn cũng bị người mở ra, một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi cũng từ bên trong nhảy ra ngoài, vừa ra tới liền gọi "Đại ca".

Trong bụi trúc truyền ra tiếng kêu "qu…ốc qu…ốc", thiếu niên này vội chạy vào bụi trúc rậm.

Rất nhanh từ căn phòng thứ ba và thứ tư cũng nhảy ra hai thiếu niên, sau khi bốn người tụ tập sau bụi trúc rậm, liền nghe theo hiệu lệnh của người lớn nhất kia.

Dưới ánh sao, có thể thấy rõ ba trong bốn thiếu niên có vẻ mặt vô cùng tương tự, đều là mắt phượng xếch cao, đôi môi đỏ tươi, thoạt nhìn vô cùng

https://thuviensach.vn

tuấn mỹ, người còn lại hai mắt thật to, cằm hơi nhọn, khóe miệng khi cười lõm thành lúm đồng tiền nho nhỏ, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Thiếu niên lớn nhất kia hỏi thiếu niên nhỏ nhất khoảng mười hai mười ba tuổi: "Bánh trôi, phụ thân mẫu thân đã nghỉ ngơi chưa?"

Thiếu niên bị gọi là bánh trôi da thịt thật trắng trẻo, nhíu mắt phượng, cười nói: "Đệ đã đến Diên Hi cư rồi, vẫn núp ở cây liễu già ngoài cửa nội viện, đợi khi đèn trong phòng ngủ phụ thân mẫu thân tắt rồi đệ mới trở về đấy!"

Thiếu niên lớn hơn một chút - khoảng mười ba mười bốn tuổi hơi nhíu mắt phượng bĩu môi: "Đệ xác định là đệ không làm kinh động đến Liên cữu cữu (để là cậu Liên nghe kỳ quá :p) ở ngoại viện Diên Hi cư chứ?"

Bánh trôi còn chưa kịp nói, thiếu niên được gọi là đại ca cau mày trầm tư, sau đó nói: "Võ công của Liên cữu cữu quá cao, nếu chưa ngủ, nhất định sẽ phát giác!"

Thiếu niên mắt to chen miệng nói: "Liên cữu cữu thích nhất là nhắm một mắt mở một mắt, sẽ không báo với dượng đâu!"

Thiếu niên lớn nhất có vẻ chững chạc, nói: "Liên cữu cữu vẫn chưa xuất hiện, cho thấy đến giờ kế hoạch của chúng ta vẫn chưa xảy ra vấn đề, vậy cứ y theo kế hoạch mà hành động!"

Ba thiếu niên khác hưng phấn đến mức đôi mắt lóe sáng, đồng thanh: "Dạ!"

Trong bốn người, bóng dáng đại ca vọt lên, nhảy lên đầu tường.

Sau khi đại ca nhảy lên đầu tường, không biết vì sao, một mảnh ngói bị hắn đạp trúng, một tiếng "phịch" kèm theo, ngã xuống rơi vào bụi cỏ.

https://thuviensach.vn

Ba người còn lại vô cùng hưng phấn, còn tưởng rằng mảnh ngói vỡ là do đại ca không cẩn thận đạp trúng, chờ bên dưới một lát, thấy đại ca không có động tĩnh, đều cùng nhau nhảy lên.

Chỉ thấy dưới ánh sao, trên cành Tùng, một thanh niên xinh đẹp ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu lắc lư đứng phía trên, mắt hoa đào híp lại, trên mặt mang nụ cười hả hê: "Bánh bao, sủi cảo, màn thầu, bánh trôi, đêm dài canh vắng, bốn người các vị ra ngoài làm gì?"

Bánh bao lớn nhất, đương nhiên phải bước ra đối phó, nhìn về phía Liễu Liên: "Liên cữu cữu, thật vất vả sủi cảo mới rời khỏi Kinh Thành, bọn con muốn đưa đệ ấy đến chùa Tĩnh Đàm ngắm hoa đào dưới trăng, cho nên. . . . . ."

Liễu Liên rũ rèm mắt xuống, nói: "Thì ra là vậy."

Sau đó lại nhìn nhìn trời, nói: "Hoa đào dưới trăng, tối nay có trăng sáng sao?"

Hắn vừa nói, tay vừa ngắt lấy một cành liễu nhẹ nhàng đảo qua bốn huynh đệ, bánh bao màn thầu sủi cảo bánh trôi không kịp phản ứng, cùng nhau lộn xuống.

Cũng may phía dưới chính là sân cỏ mềm nhũn, bốn người xoa mông đứng dậy, mới vừa đứng dậy liền đều ngây dại —— Nam An vương Triệu Trinh đã sớm ngủ say trong truyền thuyết đang đứng trước mặt bọn họ, gương mặt tuấn tú gần như giống hệt bánh bao màn thầu bánh trôi - lạnh đến phát rét, mắt phượng như điện quét qua bốn tiểu tử, quát lên: "Nửa đêm bốn đứa các con ra ngoài làm gì?"

Bốn thiếu niên lúng ta lúng túng không nói gì, ảo não theo thứ tự từ lớn tới nhỏ đứng thành một hàng trước mặt Nam An vương.

https://thuviensach.vn

Bánh bao mở miệng nói trước: "Ra ngoài đến ăn ở chợ đêm của phố bên sông."

Triệu Trinh chăm chú nhìn hắn nói: "Con có biết lỗi của mình là gì không?"

Bánh bao: "Không nên không bẩm báo cha mẹ, không nên tự mình dính vào nguy hiểm, không nên tham ăn, không nên. . . . . ."

Triệu Trinh chắp tay sau lưng đứng trước mặt hắn, nhìn hắn nói: "Lỗi của con là quên mất trách nhiệm mà một đại ca phải gánh vác!"

Hắn nhìn Liễu Liên đứng ở phía sau: "Nhốt bốn đứa này vào thư phòng, mỗi đứa đều phải viết một bài luận không dưới 3000 chữ, đề bài là《 bàn về trách nhiệm 》, viết xong thì bảo Hồ Phi Đồng đến phân tích giảng giải!"

Liễu Liên khom người nói: "Dạ."

Triệu Trinh vừa đi, Liễu Liên liền dẫn bánh bao sủi cảo màn thầu cùng bánh trôi đến thư phòng. Trước khi đóng cửa thư phòng, Liễu Liên nhìn mấy đứa trẻ, nhẹ giọng hỏi: "Các con có biết các con sai ở đâu không? Các con sai ở chỗ đã phái bánh trôi đi điều tra, công phu của hắn quá kém!"

Dứt lời, Liễu Liên khẽ mỉm cười, đóng cửa lại rời đi.

Trong phòng, bốn vị Mỹ Thiếu Niên hai mặt nhìn nhau, bánh bao nói: "Chúng ta cùng suy xét một chút!"

Không lâu về sau, trải qua sắp xếp và điều tra cẩn thận, cuối cùng bánh bao cũng thống lĩnh ba đệ đệ vượt ngục thành công, đến ăn ở chợ đêm phố bên sông, ngắm được hoa đào dưới ánh trăng của chùa Tĩnh Đàm, lúc trở về lại nhân tiện đảo qua sòng bạc Phú Thuận lớn nhất Nhuận Dương học hỏi một phen.

https://thuviensach.vn

Mấy năm này, hàng năm Sủi cáo nhỏ đều ở phủ Nam An vương vài tháng. Thái hậu nương nương đã thỏa thuận cùng các đại thần Nội Các, năm Hoàng đế mười tám tuổi sẽ tự mình chấp chính, cho nên hắn cảm thấy mình phải thừa dịp trước khi mười tám tuổi mà vui chơi thỏa thích, cho nên lần này tới đây vào tháng tư, liền ở dầm dề đến tháng tám mà vẫn còn lưu luyến không muốn rời đi.

Vào lúc hắn đến, không chỉ dẫn theo một lượng lớn cấm vệ quân, còn mang theo cả Thái phó Hồ Phi Đồng. Dưới sự thúc giục của Hồ Phi Đồng, vừa qua tiết Trùng Cửu tháng chín, Sủi cáo nhỏ Triệu Đồng liền lên thuyền rời đi.

Sủi cáo nhỏ vừa đi, Vân Noãn liền tới.

Mấy năm nay hắn thường xuyên tới phủ Nam An vương ở. Lúc ban đầu, hắn tới thuần túy chỉ để ngắm mỹ nhân Triệu Trinh và mỹ nhân Liễu Liên, sau khi chịu mấy trận đau khổ do mỹ nhân Liễu Liên gây ra, trở lại phủ Nam An vương thuần túy là vì thích, hắn thích không khí của phủ Nam An vương.

Lần này Vân Noãn tới, trừ rất nhiều quà tặng, còn mang theo trưởng công chúa tám tuổi của Vân Hàn: Vân Thải Nghiên (đám mây xinh đẹp) —— con gái của Kim Vương hậu, là một tiểu cô nương xinh đẹp cao quý.

Vân Thải Nghiên rất có phong thái của chú mình, nhìn qua ba huynh đệ Triệu thị một lần, cảm thấy ba huynh đệ đều rất tuấn mỹ, một cũng không muốn buông tha, lặng lẽ hỏi thúc thúc: "Thất thúc, bánh bao, màn thầu và bánh trôi đều rất ưa nhìn, đều dễ thân, con có thể gả cho cả ba không? Bánh bao giúp con xử lý chính vụ, màn thầu giúp con kiếm tiền, bánh trôi chơi với con!" (Cháu giống chú thấy ớn luôn ^_^)

Vân Noãn: ". . . . . ."

https://thuviensach.vn

Đây chính là mơ ước cả đời này mà thúc thúc của con đã không thực hiện được —— mỹ nhân Triệu Trinh đối ngoại, mỹ nhân Liễu Liên đối nội, ngày ngày ta vây quanh mỹ nhân nhìn chơi!

Ba quốc gia Đại Kim, Đông Khu cùng Ô Thổ trên đại lục phía Đông, ba thế lực cân bằng, tạo thành thế chân vạc vững chắc, thiên hạ thái bình lâu dài. Mặc dù thiên hạ thái bình, Triệu Trinh vẫn như cũ, từ khi bánh bao nhỏ mười hai tuổi, hắn liền bắt đầu mang Bánh Bao nhỏ, Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ tra xét biên quan, huấn luyện quân đội.

Đến năm Bánh Bao nhỏ mười lăm tuổi, nghĩ tới năm đó khi phụ vương mười hai tuổi đã bắt đầu ra chiến trường giết địch mà vô cùng hâm mộ.

Triệu Trinh lại nói: "Có thể hòa bình, sao lại muốn chiến tranh? Võ lực là dùng để trấn giữ và đối phó khi có chuyện xảy ra, không phải dùng để phát động chiến tranh!"

Năm Bánh Bao nhỏ mười sáu tuổi, Triệu Trinh dâng biểu lên triều đình, lấy lý do bệnh cũ, xin triều đình phê chuẩn cho Thế tử Triệu Tử kế vị lên làm Nam An vương.

Rất nhanh Triều đình liền phúc đáp, phê chuẩn theo đúng bản tấu của Nam An vương.

Vì vậy, Triệu Tử tuổi gần mười sáu trở thành Nam An vương.

Trong vương phủ liền gọi Cao Thái phi là lão tổ tông —— lão tổ tông vừa quá năm mươi. Triệu Trinh sắp ba mươi tuổi thì được gọi là lão Vương gia, mà Chu Tử vẫn còn trẻ đẹp đã thành Nam An Thái phi.

Màn thầu nhỏ rất có hứng thú với buôn bán, mượn từ chỗ tổ mẫu, mẫu thân và Liên cữu cữu một lượng lớn ngân lượng, mở một cửa hàng độc quyền về châu báu đồ trang sức tơ lụa may mặc và xa xỉ phẩm, buôn bán rất náo nhiệt.

https://thuviensach.vn

Bánh trôi nhỏ theo Liễu Liên từ nhỏ, mê võ thành si, rốt cuộc gần đây cũng bái sư thành công, chính thức trở thành đệ tử nhập môn của Liễu Liên.

Mùa xuân năm sau, lão Vương gia Triệu Trinh cùng Triệu Dương, Liễu Liên, Triệu Tráng cưỡi ngựa, Chu Tử cùng đại nha đầu thân cận Kim Thu ngồi xe, lên đường từ Nhuận Dương, bắt đầu tiếp tục cuộc du ngoạn kéo dài qua ba nước vẫn chưa hoàn thành vào mười năm trước.

Lúc đến bến tàu Hoa đào, chính vào lúc hoa đào nở rộ, tràn ngập rừng đào chung quanh bến tàu, hoa đào phấn hồng như sông như lụa, dưới ánh trời chiều, xinh đẹp giống như một bức tranh.

Triệu Tráng đi sắp xếp chỗ ở trọ.

Triệu Trinh dắt tay Chu Tử, hai vợ chồng chậm rãi dạo bước trong rừng hoa đào, cảm thấy năm tháng an ổn, cuộc sống yên bình.

Liễu Liên mang theo Triệu Dương theo xa xa ở phía sau.

Lúc hai vợ chồng sắp đi đến trạm dịch, liền thấy hai chiếc xe ngựa dừng ở cửa trạm dịch, một đám nha hoàn ma ma và gã sai vặt mặc áo xanh vây quanh.

Từ xa xa Chu Tử nhìn thấy một mỹ nữ áo gấm chừng ba mươi được tiểu nha hoàn đỡ, bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, vẻ mặt nhìn nghiêng, dường như rất quen thuộc. Ngay sau đó, tiểu nha hoàn đỡ từ trong chiếc xe thứ hai ra hai vị mỹ nữ tuổi còn trẻ ăn mặc xinh đẹp.

Chu Tử đang ngờ vực trong lòng, lại nghe gã sai vặt bên cạnh bàn tán: "Đây là phu nhân của Châu phủ châu Bình An - Lâm Thanh Sơn, phía sau là hai mỹ thiếp của Lâm đại nhân, sau khi Lâm Thanh Sơn đại nhân mất, Lâm phu nhân và hai mỹ thiếp này cùng thề thủ tiết vì Lâm Đại nhân, hôm nay đang trở về nhà cũ của Lâm gia ở kinh thành!"

https://thuviensach.vn

Triệu Trinh nghe vậy, nhẹ giọng nói với Chu Tử: "Là Lục Hà."

Chu Tử giật mình, nhìn kỹ, quả đúng là Lục Hà, chỉ là đã trải qua thời gian gột rửa, mặc dù nàng vẫn thướt tha thùy mị, nhưng vẫn mang theo dấu vết của tháng năm.

Chu Tử không tiến lên nhận quen.

Nàng kéo Triệu Trinh trực tiếp vào trạm dịch.

Nàng và Lục Hà, giống như hai đám lục bình trên mặt nước, ngẫu nhiên gặp nhau, bất chợt rời xa, từ đó khó mà gặp lại.

Sao phải gặp lại? Sao phải nhận quen?

Không bằng xem khoảng thời gian đã gặp nhau kia thành một hồi ức đẹp trong cuộc đời, đã trôi qua rồi.

Vào tháng tám, Triệu Trinh và Chu Tử đến được núi Vân Mông, gặp gỡ mẫu thân và cha kế của Chu Tử. Đệ đệ của nàng đã sớm gia nhập vào trong quân của Triệu Trinh, hôm nay đã làm đến chức Quả Nghị Hiệu úy.

Mẫu thân và cha kế của Chu Tử đều trông có vẻ già cỗi, hai người bọn họ yêu thương giúp đỡ nhau trong hoạn nạn, sống cuộc sống bình thản dưới chân núi Vân Mông, không muốn cuộc sống yên tĩnh bị cắt đứt.

Nhóm người Triệu Trinh ở lại Núi Vân Mông hai ngày, Vân Noãn nhận được tin tức, sớm mang người chờ bên kia núi Vân Mông, hi vọng đón Triệu Trinh Liễu Liên quá bước sang làm khách.

Nào ngờ trước khi xuất phát một đêm, đột nhiên Chu Tử bắt đầu nôn ọe khó chịu, không ngửi được chút mùi tanh dầu nào.

Mẫu thân Chu Tử vội nói: "Không phải là lại mang thai chứ?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử vừa nghe, cảm thấy rất ngượng ngùng, mặt đỏ rần: ba đứa con trai đều đã mười mấy tuổi, lại mang thai sẽ thành chuyện cười của người đời!

Hôm sau Triệu Trinh liền mang Chu Tử đến thành Long Châu của Bắc Cương, tìm đại phu chẩn mạch xong, vợ chồng đầu tiên là hai mặt nhìn nhau, tiếp đến Triệu Trinh liền cười: "Đây là trời cao ban ân, chúng ta tiếp nhận là được!"

Chu Tử nhìn gương mặt dù có chút chín chắn nhưng vẫn tuấn mỹ, cười nói: "Nếu là tiểu khuê nữ thì tốt!"

Triệu Trinh mỉm cười nhìn nàng: "Mặc kệ lão tứ là nam hay nữ, đều gọi là Triệu Đàn!"

Chu Tử làm nũng lôi kéo hắn: "Nhủ danh liền gọi là bánh (bột) mì (hấp) nhỏ!"

Triệu Trinh im lặng, hắn thật lòng cảm thấy lão Tứ nhà mình sẽ không thích cái nhủ danh này.

Tám tháng sau, trở lại Nhuận Dương, Chu Tử sinh đứa bé thứ tư của nàng và Triệu Trinh, cũng là nữ nhi duy nhất của bọn họ - Triệu Đàn, nhủ danh là Bánh (mì) hấp nhỏ.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 159: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (1)

Không ai biết, năm ấy khi lần đầu tiên nhìn thấy Chu Tử, Chu Tử mười lăm, Liễu Liên mười sáu. Mười sáu tuổi, Liễu Liên có một loại xinh đẹp khó mà cưỡng lại —— da thịt trắng nõn như ngọc, mày lá liễu xinh đẹp tuyệt trần, mắt hoa đào nhẹ nhàng đầy nước, cánh mũi thẳng đẹp, môi trái tim đỏ tươi —— hắn mười sáu tuổi, có thể xem là thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần. Cho nên, Cao Quý phi không cho Vương Gia giữ hắn bên cạnh. Vương Gia sắp xếp cho hắn vào biệt viện Vân Trạch, khiến cho mười sáu tuổi như hắn trở thành thủ lĩnh Tinh Vệ của biệt viện vương phủ.

Mùa thu năm ấy, Nam Man rục rịch nổi dậy, Vương Gia mang theo Liễu Liên, Phàn Duy Bân, Bạch Tử Hạ cùng Bạch Tử Xuân thống lĩnh quân phòng thủ Nam Cương đi dò xét biên quan. Sau khi trở về từ biên quan, Vương Gia lại bắt đầu chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị cho đại quân xuất phát.

Một ngày kia, Vương Gia bao trọn một viện của quán rượu lớn nhất trong thành Nhuận Dương, đãi tiệc mừng cùng cả đoàn người.

Sau khi tàn tiệc, Liễu Liên cùng đám người Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân và Bạch Tử Hạ vây quanh Vương Gia mặc áo đen giáp chiến đấu vàng mũ vàng kim cưỡi ngựa phía trước, Triệu Anh Triệu Dũng điều khiển xe ngựa theo sát phía sau —— trong xe chồng chất từng chồng tơ lụa sa mỏng vân the, từng hộp trang sức lớn nhỏ.

Những vật này đều do Liễu Liên và Triệu Anh Triệu Dũng cùng đi mua.

https://thuviensach.vn

Lúc ở Phường Diên Khánh mua những thứ này, Liễu Liên thật sự tò mò, vì vậy đã hỏi Triệu Anh: "Sao Vương Gia lại mua những thứ này?"

Không phải Vương Gia vẫn luôn luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc đó sao?

Triệu Anh cười bỉ ổi: "Liễu thống lĩnh, ngươi ở biệt viện lâu rồi, không biết chuyện của Vương Gia chúng ta đâu?!"

Liễu Liên nhướng mày nhìn hắn.

Triệu Anh lại gần Liễu Liên nhỏ giọng nói bên tai: "Vương Gia mới nạp một nha đầu thông phòng tên là Chu Tử, đây đều là quà tặng mua cho nàng!"

Vương Gia chúng ta đã thông suốt rồi sao? Quả nhiên là chuyện kỳ lạ trong thiên hạ!

Thiếu niên Liễu Liên mười sáu tuổi tràn ngập tò mò với nha đầu thông phòng tên gọi Chu Tử này.

Sau khi trở về vương phủ, trời đã tối đen.

Gã sai vặt Triệu Anh Triệu Dũng thân cận bên người Nam An vương gia đốt đèn lồng, Liễu Liên và Bạch Tử Xuân cùng Tinh Vệ theo sau lưng Vương Gia, cùng đi về phía Diên Hi cư.

Đi tới cửa ngoại viện Diên Hi cư, theo lệ thường, đám người Liễu Liên Bạch Tử Xuân sẽ phải rời khỏi để trở về thư phòng bên ngoài, Triệu Anh cùng Triệu Dũng đưa Vương Gia đến cửa nội viện Diên Hi cư.

Liễu Liên đang muốn xoay người, lại phát hiện Vương Gia trước mặt dừng bước chân, hắn nương theo tầm mắt Vương Gia nhìn về phía trước.

https://thuviensach.vn

Ngoại viện Diên Hi cư treo đèn lồng, đứng dưới đèn lồng, là hai người, đang nhường nhau hai cái túi một lớn một nhỏ —— một là gã sai vặt Triệu Quý trong thư phòng Vương Gia, người khác là một tiểu nha đầu vấn tóc qua loa cắm một cây trâm bạch ngọc hình Phượng.

Thân thể Vương Gia thẳng tắp tản ra từng trận rét lạnh.

Liễu Liên cảm nhận được khí thế của Vương Gia thay đổi, lúc này mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát tiểu nha hoàn đó.

Tiểu nha hoàn đó cũng theo mọi người cúi người hành lễ với Vương Gia, cúi đầu xong liền đứng dậy.

Liễu Liên không nhìn thấy mặt mũi diện mạo của nàng, chỉ cảm thấy nàng tóc đen như mây, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, vóc người cao gầy nở nang, mặc áo thêu hoa tím nhạt đã giặt đến bạc màu cùng váy dài màu trắng mang giày vải, dáng vẻ dịu dàng.

Chỉ chốc lát sau, Vương Gia sải bước vào Diên Hi cư.

Liễu Liên không lập tức rời đi, hắn đứng xa xa dưới tàng cây sồi xanh phía ngoài Diên Hi cư, che giấu bản thân —— hắn là thủ lĩnh tinh vệ của Vương Gia, nhất định phải bảo đảm Vương Gia an toàn, không thể bỏ qua bất kỳ một nhân tố không ổn định nào.

Tiểu nha hoàn đó cũng không rời đi, nàng nhét hai cái túi trong tay vào tay Triệu Quý đang có chút hốt hoảng, nói mấy câu.

Giọng của nàng tuy nhỏ, nhưng nội công đã rất có tu vi, Liễu Liên nghe vô cùng rõ ràng —— "Quý huynh đệ, không sao đâu, ngươi giúp ta đưa đồ vật đến Độc huyện trước, việc này để ta xử lý! Ngươi yên tâm!"

Trên mặt Liễu Liên mang cười, trong lòng cũng cười lạnh: ‘ngươi yên tâm’ —— ngươi cho rằng ngươi là ai mà dám nói lời như vậy! Cũng quá

https://thuviensach.vn

coi thường Vương Gia rồi!

Liễu Liên mười sáu tuổi đã đi theo Vương Gia mười bảy tuổi nhiều năm, Vương Gia lòng dạ độc ác dù núi Thái sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, khí phách đó không ai bì được, Liễu Liên có thể xác định, vừa rồi Vương Gia quả thực là rất tức giận.

Không chừng ngày mai có thể sẽ nghe thấy tin tức nha hoàn này đã chết.

Liễu Liên vừa rời đến thư phòng bên ngoài, vừa thờ ơ suy nghĩ.

Mười sáu tuổi, hắn đã không còn dịu dàng, không còn nhiệt huyết —— trừ khi là vì Vương Gia!

Vì Vương Gia ân nặng như núi, Liễu Liên tình nguyện không màng sống chết.

Liễu Liên mới vừa trở về thư phòng bên ngoài, Triệu Anh cũng đã về tới, nói tiểu nha hoàn đó chính là nha đầu thông phòng Chu Tử của Vương Gia.

Liễu Liên không quá để ý, rất nhanh hắn đã quên bẳn tiểu nha hoàn can đảm gan to tên Chu Tử đó, hắn có quá nhiều việc cần quan tâm.

Bắc Tĩnh vương đã bí mật từ kinh thành tới đây, Vương Gia cùng Bắc Tĩnh vương uống rượu trong thư phòng bên ngoài, uống đến rất khuya.

Hình như tâm tình Vương Gia không tốt, một ly lại một ly uống không ngừng, rất nhanh liền uống đến say lảo đảo, Bạch Tử Hạ rất không yên tâm, bảo Liễu Liên đưa Vương Gia trở về.

Liễu Liên và Triệu Anh Triệu Dũng cùng nhau đưa Vương Gia đến cửa nội viện Diên Hi cư, Liễu Liên dừng ở cửa, nhìn Triệu Anh Triệu Dũng hộ tống Vương Gia vào.

https://thuviensach.vn

Sau khi Vương Gia vào tới trong sân, chợt nổi cơn say rượu, đứng trong sân dậm chân la to: "Chu Tử, nàng cút ra đây cho ta!"

Liễu Liên sửng sốt, sợ Vương Gia say quá mà xảy ra chuyện gì, không dám rời đi.

Lúc này, nha hoàn tên Chu Tử đó từ nhà kề bên trong bước ra ngoài.

Đứng ở trước người Vương Gia.

Trong nội viện Diên Hi cư đèn dầu sáng rỡ, nha đầu thông phòng Chu Tử đứng trước Vương Gia, đứng phía sau là mấy cô nương trang điểm lộng lẫy.

Nhưng đứng ở cửa viện, Liễu Liên chỉ thấy được Chu Tử dưới ánh đèn.

Dưới ánh đèn chính là nữ hài tử đó, tóc mai đen như mây, vài sợi uốn lượn rơi xuống, xõa ở trước người, da thịt mịn màng trắng trẻo ửng hồng, dưới mí mắt sưng to ửng đỏ là một đôi mắt to linh động nhẹ nhàng đầy nước, giống như mang theo một tầng nước mắt.

Trên người nàng, mặc áo lụa dài tay áo hẹp màu trắng, áo yếm màu đỏ tựa như rơi xuống, gần như có thể nhìn thấy bộ ngực mềm mại trắng nõn . . . . . .

Mỉm cười thường thấy trên mặt Liễu Liên không biết đã mất tung mất tích khi nào, mắt hoa đào cong cong giống như đầm nước sâu lạnh lẽo.

Lần đầu tiên Liễu Liên biết, thì ra cũng có dạng nữ nhân như vậy —— ngây thơ mềm mại, rồi lại xinh đẹp mê hoặc lan tràn như vậy, đây chính là nữ nhân sao?

Lúc này, đại khái Vương Gia đã ý thức được điều gì, hắn xông lên ôm lấy Chu Tử sải bước trở về phòng ngủ, sau đó "rầm" một tiếng khép cửa

https://thuviensach.vn

phòng lại.

Trong đêm hôm đó, thiếu niên mười sáu tuổi - Liễu Liên, lần đầu tiên trong đời rung động.

Ngày hôm sau, Vương Gia vẫn ở luôn lại bên trong thư phòng không ra ngoài, ngay cả Bắc Tĩnh vương cũng không gặp.

Bạch Tử Hạ mang Liễu Liên đến gặp Vương Gia.

Liễu Liên vào thư phòng, ngẩng đầu liền nhìn thấy trên mặt Vương Gia có một vệt trầy bắt mắt từ khóe mắt kéo đến khóe miệng, nhất thời ngây dại.

Bạch Tử Hạ lớn hơn Vương Gia và Liễu Liên mấy tuổi, lúc này bèn hỏi: "Vương Gia, kẻ nào gây ra?"

Vương Gia có vẻ hơi xấu hổ, hình như mặt cũng hơi hồng.

Liễu Liên vội lặng lẽ kéo Bạch Tử Hạ, Bạch Tử Hạ cẩn thận quan sát vết trầy trên mặt Vương Gia, cảm thấy giống như là bị móng tay dài của nữ tử quẹt bị thương, nhất thời hiểu ra, e rằng vết trầy này là vết tích do thông phòng đó của Vương Gia gây ra, vì vậy im lặng.

Mặc dù Liễu Liên trung thành tận tụy với Vương Gia, nhưng gặp tình hình này lại chỉ cảm thấy buồn cười: Chu Tử này cũng quá mạnh mẽ rồi!

Nhưng hắn lại nghĩ, không biết Vương Gia sẽ xử lý nàng thế nào, chỉ là theo tính tình trong mắt không chứa được hạt cát của Vương Gia, sợ rằng mạng nhỏ của nàng sẽ không giữ được.

Nghĩ tới đây, trong lòng Liễu Liên có chút cảm giác chua chát, có chút phiền muộn, có chút thẫn thờ, đây là cảm giác rất lạ lẫm, Liễu Liên mười sáu tuổi cảm thấy trái tim có chút co rút đau đớn.

https://thuviensach.vn

Tại sao mình lại như vậy? Chẳng lẽ bởi vì khó chịu khi thấy một mỹ nhân phải chết trẻ sao?

Liễu Liên không dám nghĩ sâu.

Rạng sáng mấy ngày sau, Liễu Liên làm ám vệ bảo vệ Vương Gia, lần thứ ba gặp được Chu Tử.

Vương Gia đưa Chu Tử rời Nhuận Dương đến Kinh Thành.

Liễu Liên ở trong bóng tối, nhìn Vương Gia đi phía trước, Chu Tử theo sát phía sau, hai người một trước một sau đi tới cửa ngoại viện. Triệu Anh Triệu Dũng dắt Mây Đen Che Tuyết của Vương Gia đứng trước cửa.

Vương Gia đứng ở cửa viện, đưa mắt nhìn Chu Tử rời đi.

Liễu Liên ẩn thân chỗ tối, nhìn Chu Tử rời đi.

Chu Tử bước một chân dẫm lên bậc thang xe ngựa, lại quay đầu nhìn Vương Gia, trong đôi mắt to đen đầy vẻ không muốn.

Vương Gia cũng nhìn nàng, một hồi lâu mới nói: "Trên đường không nên nghịch ngợm."

Chu Tử vẫn nhìn Vương Gia, cuối cùng khàn khàn nói với Vương Gia: "Người cũng phải cẩn thận!"

Chu Tử lưu luyến không rời với Vương Gia như thế, ẩn thân chỗ tối, tim Liễu Liên khẽ co rút, buộc mình dời tầm mắt.

Rất nhanh, Vương Gia thống lĩnh đại quân lên đường.

Liễu Liên cùng đám người Bạch Tử Hạ Bạch Tử Xuân làm ám vệ, vẫn theo sát bên người Vương Gia.

https://thuviensach.vn

Sau khi đến Kim kinh, Liễu Liên vẫn ở chỗ Thiên viện cũ nơi thư phòng bên ngoài, hắn làm ám vệ, ở thư phòng bên ngoài, dễ bảo vệ Vương Gia hơn.

Một hôm, theo ca trực của ám vệ, đến phiên huynh đệ Bạch Tử Hạ cùng Bạch Tử Xuân bảo vệ Vương Gia, Liễu Liên bị Vương Gia sắp xếp làm ám vệ bảo vệ Chu Tử,

Vương Gia mang theo Triệu Dũng vào cung.

Chỉ cần khi Chu Tử rời vương phủ thì Liễu Liên đuổi theo là được.

Chu Tử không ra cửa, Liễu Liên liền nhàn rỗi, bắt đầu đi dạo trong vương phủ ở Kinh Thành, nhân tiện thăm dò địa hình.

Không biết từ lúc nào, hắn đi tới ngoài cửa Tùng Đào uyển.

Liễu Liên đứng dưới một gốc hoa quế ngoài Tùng Đào Uyển, cúi đầu suy tư.

Gần đây hắn có chút khác hắn với thường ngày.

Đúng lúc ấy, Triệu Hùng vội vàng đánh xe ngựa mà Vương Gia đã sửa chữa đến, thấy Liễu Liên đứng yên dưới cây hoa quế, vội lên tiếng chào: "Liễu thống lĩnh, chờ Vương Gia sao? Vương Gia mang theo Triệu Dũng vào cung rồi!"

Mắt hoa đào của Liễu Liên nhíu lại, nhếch miệng lên, cười rực rỡ: "Ừ, ta đi đây!"

Triệu Hùng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không giống nam tử kia, trong lòng cực kỳ đồng tình: Liễu Liên Liễu thống lĩnh thân là nam tử, bộ dạng lại xinh đẹp như vậy, may nhờ võ công cao cường, bằng không sẽ bị những thứ nam nữ không có mắt kia quấy rầy cho chết!

https://thuviensach.vn

Vương Gia không ở trong phủ, như vậy người có tư cách ngồi chiếc xe ngựa này chỉ có một —— nha đầu thông phòng Chu Tử của Vương Gia.

Lý trí Liễu Liên nói với hắn: Liễu Liên, ngươi nên đi! Ngươi cần phải ẩn thân!

Nhưng chân hắn lại có tư tưởng riêng của mình, vững vàng đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Rất nhanh, nha hoàn Ngân Linh cũng bước ra, đứng ở trước xe nói chuyện tào lao cùng Triệu Hùng.

Giọng của bọn họ cũng không lớn, nhưng Liễu Liên vẫn nghe rất rõ ràng. Thì ra Chu Tử muốn dẫn Ngân Linh cùng Triệu Hùng đến phường Trạng Nguyên mua đồ.

Liễu Liên làm ám vệ, vẫn tận tâm tận lực theo sát nhóm người Chu Tử.

Chu Tử cùng người thanh niên tuấn tú tên Chương Kỳ đó vào phòng đơn của quán trà, Liễu Liên thấy Ngân Linh và Triệu Hùng không đi vào, lúc này mới hiện thân.

Triệu Hùng Ngân Linh vừa nhìn thấy hắn, vội đảo mắt ra hiệu.

Liễu Liên hiểu ý, cười cười, thân thể co rụt lại, tựa vào vách tường như con thằn lằn bám trên nóc nhà.

Sau khi gỡ một mảnh ngói, Liễu Liên nghe được lời Chương Kỳ nói.

Thế hắn mới biết, thì ra Chu Tử là một nữ tử đáng thương đến thế.

Liễu Liên trầm mặc.

Lưu lạc từ nhỏ, có dạng bi kịch nào hắn chưa từng chứng kiến, cô nhi trên cõi đời này, nói đến thân thế, chỉ có thảm hơn, không có thảm nhất.

https://thuviensach.vn

Ngay cả xuất thân của chính mình, Liễu Liên hắn cũng chưa từng đề cập đến, bởi vì nói ra cũng không ai tin tưởng, trên đời này lại có người thê thảm, lại có người đáng thương như vậy.

Trên mặt hắn thường chứa nụ cười, bởi vì hắn có thể sống sót là việc khó khăn đến mức nào, sao có thể không vui? Sao lại không cười?

So với mẫu thân hắn, so với tỷ tỷ hắn, hắn đã may mắn đến cỡ nào!

Vương Gia muốn đi bình định Tây Bắc, để Triệu Phúc Triệu Hùng lại cho Chu Tử.

Đại quân Vương Gia chưa xuất phát, Liễu Liên liền bị phái đến Tây Bắc trước, nhiệm vụ của hắn là ám sát thủ lĩnh quân phản loạn, kích động gây náo loạn trong quân phản loạn ở Tây Bắc.

Chuyến đi này, kéo dài hai năm.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 160: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (2)

Tháng mười Tây Bắc, trời cao mây nhạt, gió thê lương thổi qua đất đai cằn cỗi, chỉ để lại một gốc cây Bạch Dương sớm bị gió thu thổi bay hết lá vàng, cô độc và kiên trì cắm rễ nơi mảnh đất cằn cỗi mà mênh mông này. Tây Nhung là một bộ tộc nơi biên giới phía bắc Đại Kim, được gọi là dân tộc sống trên lưng ngựa, cực kỳ dũng mãnh thiện chiến. Từ tám năm trước, sau khi đại vương tử Bạch Anh của bộ tộc Tây Nhung giết chết lão Vương cướp lấy vương vị trở thành vịa vua mới, bộ tộc Tây Nhung liền bắt đầu chuẩn bị phản bội Đại Kim.

Một mặt Bạch Anh tích cực tiến hành trang bị quân đội, mặt khác bắt đầu thao tác xây dựng hình tượng thần linh. Hắn ra lệnh tuyên dương, thần thánh hóa chiến tích, tiếp tục sùng bái thần Sáng Thế của bộ tộc Tây Nhung —— đại thần Thiên Chiếu.

Đại thần Thiên Chiếu sáng lập ra loài người thần thánh cao cấp nhất —— người Tây Nhung, người Tây Nhung giáng sinh xuống trần thế là để trở thành tùy tùng của Đại thần Thiên Chiếu, để thay đổi cái thế giới không tin thần linh này.

Sau khi thừa kế vương vị tám năm, Bạch Anh thông qua thầy tế tuyên bố Đại thần Thiên Chiếu ban thần ý, rằng Đại Kim mù quáng tự đại không ai tin đại thần Thiên Chiếu, con dân Tây Nhung nên giết chết tất cả những kẻ dị giáo này.

Bộ tộc Tây Nhung chính thức phản bội Đại Kim.

https://thuviensach.vn

Hoàng đế Đại Kim cùng quần thần sa vào cuộc sống an nhàn hưởng lạc, trang bị quân đội chưa đủ, quân phản loạn Tây Nhung thế như chẻ tre, rất nhanh đã tiến tới gần thành trì lớn nhất Tây Bắc - Mặc thành. Phía Đông, Mặc thành dựa vào núi Minh Ngọc hiểm trở, thành cao tường chắc, dễ thủ khó công. Quân phản loạn quyết định đóng quân ở ngoại ô phía Tây của Mặc thành, vừa mặc cho binh lính đốt giết cướp phá, vừa thu gom lương thảo chuẩn bị cho cuộc chiến chiếm thành sau này.

Đức vua Bạch Anh của Tây Nhung mang theo đội quân chủ lực đi trước mở đường, đến thôn trang nhỏ có tên Trải dài mười tám dặm ở Thành Tây cách Mặc thành mười tám dặm, hắn lệnh cho thuộc hạ đóng quân. Vì dọn dẹp chỗ ở cho quân đội của mình, hắn lệnh cho thuộc hạ bắt đầu tắm máu —— trừ nữ tử thanh xuân, còn lại mặc kệ nam nữ già trẻ, toàn bộ đều giết chết.

Hắn dùng lý do giết người phóng hỏa giống hệt tất cả những quân phản loạn khác: tất cả những người dân này đều là dị giáo không tin đại thần Thiên Chiếu, Đại thần Thiên Chiếu hạ lệnh xuống, phải tiêu diệt toàn bộ những giống người cấp thấp này.

Theo tiếng vó ngựa liên miên không dứt, thôn trang nhỏ Trải dài mười tám dặm luôn luôn yên tĩnh biến thành thế giới máu tanh, nam bị giết, nữ bị bắt, nhà cửa bị thiêu, tiếng kêu khóc, tiếng xin tha, tiếng ngựa hí, tiếng trường đao chém vào xương phát ra chói tai, đan vào thành một vùng máu và lửa, nước mắt và cười gằn, đúng là thảm kịch chốn nhân gian.

Liễu Liên cùng người cộng tác Từ Liên Ba liên tục ăn gió nằm sương cưỡi ngựa như bay, cuối cùng cũng chạy tới Tây Bắc trước khi Mặc thành rơi vào tay giặc.

Lúc bọn họ lần theo dấu vết đến được thôn trang Trải dài mười tám dặm, trận tàn sát sắp kết thúc, hiện đang kết thúc.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên và Từ Liên Ba núp trong rừng bạch dương phía đông thôn Trải dài mười tám dặm.

Cỏ hoang mọc dưới rừng bạch dương cao ngang người, cung cấp chỗ ẩn thân tốt nhất cho Liễu Liên và Từ Liên Ba.

Xa xa không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, tiếng kẻ địch hả hê cười điên cuồng từ trong thôn xóm. Mặt Liễu Liên tái nhợt không còn vẻ tươi cười, đôi môi đỏ tươi mím thật chặt, hai tay nắm chặt thành quyền, khẽ run.

Mười sáu tuổi, hắn cho là mình đã đủ lạnh đủ tĩnh, thế nhưng cùng là con dân Đại Kim, lại bị thứ súc sinh này đuổi tận giết tuyệt đến thế!

"Ngươi có thể nhanh một chút không!" Liễu Liên đè nén tức giận, không nhịn được bộp một phát chọc vào Từ Liên Ba đang hóa trang giúp hắn.

Từ Liên Ba - mười bảy tuổi cau mày, gương mặt thanh tú lộ vẻ nghiêm nghị. Mặc dù bị Liễu Liên chọc phải, kẻ luôn luôn có thù phải trả như hắn lại lần đầu tiên không phản kháng, mà từ tốn nói: "Nhanh! Nhanh! Mặc dù hầu kết ở cổ ngươi không quá rõ ràng, nhưng vẫn phải che giấu chứ!"

Từ Liên Ba vừa bận rộn, vừa phỉ nhổ: "Ta nói ca ca ngươi đó, ngươi nói xem rốt cuộc ngươi là thế nào, rõ ràng bộ dạng còn đẹp hơn cả nữ nhân, tại sao lại có cái hầu kết đáng chết này? Tại sao?"

Liễu Liên nghe vậy giận dữ, đưa tay gõ lên đầu Từ Liên Ba một cái: "Ca là đàn ông chân chính đó biết không! Không có hầu kết sao ca có thể là đàn ông chân chính!"

Từ Liên Ba luôn không chịu thiệt thòi, lập tức cũng gõ lên đầu Liễu Liên một cái: "Đừng quấy rầy ta, quấy rầy nữa ta sẽ vẽ con rùa đen lên mặt ngươi!"

https://thuviensach.vn

Liễu Liên tính tình nóng nảy không thúc giục nữa, hắn đưa tay phải vuốt lên thân cây Bạch Dương khô héo, trong lòng suy tính kế hoạch hành động.

Tốc độ của Từ Liên Ba rất nhanh, không mất quá nhiều thời gian đã giúp Liễu Liên hóa trang xong, cả búi tóc cũng vấn thành búi tóc đôi của tiểu cô nương Đại Kim, kế tiếp chỉ cần chờ Liễu Liên thay quần áo thôn nữ là xong.

Hắn đưa một bộ quần áo vải bố sậm đã bị giặt đến trắng bệch cho Liễu Liên, đang muốn thúc giục Liễu Liên thay nhanh, lại phát hiện trên thân cây Bạch Dương bên cạnh đã bị Liễu Liên bấu một dấu móng tay thật sâu.

Thừa dịp Liễu Liên thay quần áo, Từ Liên Ba đưa tay phải ra, dùng hết toàn lực bấu lên chỗ phía trên dấu tay của Liễu Liên. Sau khi bấu xong, so sánh một chút, cuối cùng đau đớn phát hiện, hình như võ công của Liễu Liên đã vượt qua mình.

Từ Liên Ba bắt đầu suy tư: là bởi vì gần đây ta đắm chìm vào dịch dung, bỏ phế võ công? Hay bởi vì Liễu Liên quá chăm chỉ, ngày đêm không ngừng luyện công, cho nên hắn mới vượt qua ta?

Liễu Liên thay quần áo xong, Từ Liên Ba bước lên giúp hắn sửa sang lại, sau đó đứng thẳng người, nhìn tiểu mỹ nữ đối diện cài trâm gỗ mặc áo vải lại không giấu được vẻ đẹp như tiên tử hạ phàm, hắn lộ vẻ nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm Liễu Liên, trầm giọng nói: "Liễu Liên, Vương Gia có dặn, dù được hay không, đều phải an toàn rút lui!"

Bởi vì Liễu Liên luôn hăng hái, vì hoàn thành nhiệm vụ mà cả mạng cũng không cần, trước khi đi Vương Gia đặc biệt dặn dò Từ Liên Ba, nhất định phải trông nom Liễu Liên, mang Liễu Liên hoàn hoàn chỉnh chỉnh trở về!

Liễu Liên cũng nhìn hắn, chợt cười một tiếng, cũng không che giấu nét sáng chói trong đôi mắt hoa đào: "Từ Liên Ba, vóc người ta đã cao hơn

https://thuviensach.vn

ngươi!"

Từ Liên Ba: ". . . . . ."

Sống chết ở trước mắt mà ngươi còn so đo việc vóc người cao hơn lão tử sao!

Liễu Liên nhìn Từ Liên Ba đang ngơ ngác, khẽ mỉm cười, nói: "Chờ ta dưới tàng cây bạch quả ở phía đông ngoài thành năm dặm, không chết không rời!"

Giọng của hắn rất nhẹ, nhưng bốn chữ "Không chết không rời" cuối cùng lại bị hắn phun ra từng chữ từng chữ, nói như chém đinh chặt sắt.

Từ Liên Ba nhìn hắn, mắt có chút chua xót, đưa tay vỗ vai hắn một cái.

Liễu Liên khẽ cười một tiếng, thân thể đột nhiên nghiêng về phía sau tung người, mấy bước liền không thấy tăm hơi.

Cùng lúc khi hắn lướt đi, Từ Liên Ba liền vội vàng nhảy theo hướng ngược lại ra ngoài.

Lúc tướng quân Mã Phi Hổ của quân phản loạn Tây Nhung mang theo một đội binh lính dò xét trong thôn xóm, hình như nhìn thấy vạt áo xinh đẹp chợt lóe trong rừng cây, hắn không nói gì, mà giơ Trường Đao dính đầy máu tươi chỉ về hướng vạt áo biến mất.

Binh sĩ cấp dưới của hắn cười lớn, có một giọng nói mạnh mẽ hô lớn: "Hay quá hay quá! Là một nữ tử!"

Mấy người lính trong đó dẫn đầu vọt vào rừng cây, rất nhanh mấy người liền kéo một nữ hài tử áo quần vải bố từ trong rừng cây ra, vừa kéo về phía Mã Phi Hổ, vừa nói: "Tướng quân, quả là một con dê trắng!"

https://thuviensach.vn

Mã Phi Hổ ngồi trên ngựa, tùy ý nhìn nữ hài tử bị hắn ta kéo tới, rốt cuộc cũng không dời nổi đôi mắt trợn tròn.

Đây là một tiểu cô nương y hệt tiên nữ trên trời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay là một đôi mắt hoa đào lấp lánh ánh sáng chói mắt, giống như vì sao sáng nhất đẹp nhất trong đêm.

Da thịt nàng mịn màng, giống như có thể bấm ra nước, thân thể nhu nhược bị quấn trong lớp quần áo vải bố rách nát khẽ run, kích thích dục vọng của con người.

Mã Phi Hổ nhìn một lát, mới nói: "Thật là một con dê trắng tuyệt đẹp!"

Hắn dùng hết toàn lực dời mắt đi, tay cầm dây cương nắm rồi lại nắm, cuối cùng nói: "Người đâu, đưa con dê trắng này đến chỗ Đại Vương!"

Trên mặt mấy người lính lộ vẻ tiếc hận, bọn họ vốn đang mong đợi tướng quân vui đùa đủ, sẽ đến phiên bọn họ thay nhau chơi đùa, không ngờ Tướng quân lại trung thành tận tâm với Đại Vương đến thế, cư nhiên đưa thịt béo bên khóe miệng tặng ra ngoài.

Mã Phi Hổ cũng không nhìn con dê trắng y hệt tiểu tiên nữ thêm lần nào nữa, hắn sợ nhìn thêm một lần, hắn sẽ không nhịn được.

Đại Vương Bạch Anh ham thích nhất chính là sắc đẹp, nếu biết mình có được sắc đẹp như thế mà không dâng cho hắn, e rằng con đường trước mắt của mình đều sẽ bị phá hỏng. Chỉ tiếc Đại Vương có ham mê ngược đãi, sau khi qua tay hắn, chỉ sợ Tiểu Tiên Tử này sẽ không còn mạng, nếu không mình cũng có thể. . . . . .

Sau khi mang theo quân đội tiến vào thôn Trải dài mười tám dặm, đức vua Bạch Anh của Tây Nhung lệnh cho thân binh tìm một ngôi nhà tốt nhất trong thôn, đuổi hết mọi người trong nhà ra ngoài. Hắn cưỡi ngựa đứng ngoài cửa, nhìn thân binh cầm Trường Đao, từng đao chét hết cả nam lẫn

https://thuviensach.vn

nữ. Nghe tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của những người này, trong lòng Bạch Anh có một loại khoái cảm khó có thể ức chế.

Sau khi giết chết toàn bộ cả nhà mười mấy miệng ăn, Bạch Anh lệnh cho thân binh ném tất cả thi thể vào cống rãnh ở trước cửa.

Mặc dù thi thể đã bị dọn đi, nhưng trên mặt đất trước cửa lớn đều là máu, máu thấm vào cả trong bùn, có nơi còn quanh co chảy đến chỗ trũng thấp.

Ngôi nhà của gia đình này tường lam ngói xám, được xây thành một Tứ Hợp viện, Bạch Anh sải bước đi vào, vì chém giết kích thích mà dục hỏa của hắn thiêu đốt khiến gân mạch muốn nứt ra, hắn phất cho thân binh một bạt tai, phẫn nộ quát: "Còn không mau tìm nữ nhân cho Bổn vương!"

Thân binh kia vừa muốn xông ra tìm nữ nhân, Mã Phi Hổ đã mang Tiểu Tiên Nữ đến.

Bạch Anh không nhìn Mã Phi Hổ, cũng không nghe thấy mấy lời nịnh nọt bợ đỡ của Mã Phi Hổ, hắn chỉ nhìn bóng dáng nhỏ nhắn gầy yếu bị binh lính lôi kéo, chỉ thấy ánh mắt sáng chói cùng đôi môi đỏ tươi trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn —— đây là loại hình có thể kích thích thú tính của hắn nhất, hơn nhiều năm trước kia, hắn đã chơi đùa một nữ nhân rất giống như thế.

Bởi vì quá mức tuyệt vời, quá mức kích thích, quá mức quý hiếm, hắn vẫn luôn nhớ mãi nhiều năm.

Bạch Anh tiến lên, đoạt lấy Tiểu Tiên Nữ, quắp về hướng chánh phòng. Hắn đá văng cửa phòng, quắp Tiểu Tiên Nữ vào phòng, dùng chân đạp cửa.

Mã Phi Hổ thấy cửa phòng đóng ngay trước mắt, trong lòng bắt đầu hối hận. Hắn nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, nói: "Đại Vương sắp hưởng thụ một trận diễm phúc, dê hai chân ở bên ngoài rất nhiều, người anh em này cũng muốn ra ngoài thả lỏng một chút, ai muốn đi cùng?"

https://thuviensach.vn

Binh lính cùng các tướng quân trong sân đều biết người nằm dưới thân Đại Vương chưa ai toàn mạng, lúc vào bằng chân, lúc ra là thi thể đã bị làm nhục, cả người không còn chút da thịt hoàn chỉnh nào, cho nên cũng không đợi thêm, hô vang một tiếng, đều cùng Mã Phi Hổ ra ngoài.

Chỉ có Huyết y vệ (hộ vệ áo đỏ huyết) trung thành nhất của Bạch Anh, vẫn đứng ở trước phòng, không nhúc nhích.

Lúc sắp đi đến bên giường, Bạch Anh dùng sức ném Tiểu Tiên Nữ lên giường, sau đó cười gằn bước tới.

Thật ra mặt mũi hắn tương đối anh tuấn, làn da màu lúa mì, gương mặt hẹp dài, mày kiếm rậm đen, con ngươi hẹp dài, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi trên mỏng dưới dày, vừa nhìn liền nhận ra huyết thống Vương tộc Bạch thị của Tây Nhung, chỉ là tà khí khiến người ta run sợ đã phá hư phong cách toàn thân của hắn.

Tiểu Tiên Nữ dường như cực kỳ sợ hãi, khóc cũng không khóc nổi, cả người nằm lỳ trên giường, mặt quay lại nhìn Bạch Anh, vì hoảng hốt mà trong đôi mắt trợn to tràn đầy sợ hãi.

Bạch Anh rất hưởng thụ sợ hãi của nàng, bước lên trước roẹt một tiếng, xé váy vải bố của nàng.

Hắn cúi đầu, một tay ấn chặt nàng, một tay xé quần lót của nàng.

Động tác của Bạch Anh không nhanh, hắn luôn thích không nhanh không chậm hưởng thụ quá trình tàn phá chém giết.

Tay của hắn mới vừa tiếp xúc đến quần lót của Tiểu Tiên Tử, đột nhiên cảm thấy trước mắt như chợt lóe ánh đen, tiếp đó cổ có chút tê ngứa.

Bạch Anh nhíu mày, tay phải sờ sờ cổ, sao lại ướt nhẹp, hắn cúi đầu nhìn, tất cả đều là máu.

https://thuviensach.vn

Bạch Anh nhìn thân thể Tiểu Tiên Tử - chỉ một kích mà thành - sắp nhảy ra, trong đầu đột nhiên hiểu rõ, thân thể hắn lảo đảo ngã xuống, ngón tay chỉ vào nữ tử đẹp như tiên: "Ngươi ——"

Nữ hài tử cười, mắt hoa đào khẽ nheo lại, nhếch miệng lên, hai lúm đồng tiền nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, nàng mở miệng nói chuyện, nhưng giọng lại rất trầm, Bạch Anh chỉ thấy đôi môi đỏ tươi của nàng nhẹ nhàng phun ra hai chữ, hắn nghe rất rõ, hai chữ kia là ——"Phụ thân".

Đầu của hắn sắp rời khỏi cổ, cái chết đến gần, Bạch Anh giống như giật mình tỉnh mộng, những những ký ức bị tháng năm phủ bụi chỉ như mới hôm qua, đều lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Một lần nữa quay về mười bảy năm trước, lần đầu tiên hắn dẫn thuộc hạ Huyết y vệ cải trang rời biên giới cướp bóc, ở Mặc thành gặp được nữ hài tử đẹp như tiên đó, chân tướng là đây!

Đó là hắn lần đầu tiên hắn cưỡng hiếp mà không giết chết con mồi.

Hắn cưỡi ngựa mang theo nàng, dẫn nàng trở về bộ tộc Tây Nhung, cuối cùng lại hiến tặng nàng cho phụ vương của mình.

Chín tháng sau, nàng sinh một đôi Long Phượng Thai, bởi vì phụ vương nói hai đứa bé này xinh đẹp tinh khiết như hai đóa hoa sen trước tòa sen của Đại thần Thiên Chiếu, cho nên đã đặt tên rất đẹp cho bọn họ, bé lớn là nữ, tên gọi Ngọc Liên; bé nhỏ là nam, tên gọi Thanh Liên.

Hai đứa bé càng ngày càng xinh đẹp, vào lúc vừa tám tuổi, càng ngày bọn họ càng tựa như tiên tử ngồi trước đại thần Thiên Chiếu trong bức họa. Phụ vương thật yêu chìu chúng!

Nhưng sao Bạch Anh hắn cho phép người khác uy hiếp địa vị của mình chứ?

https://thuviensach.vn

Một đêm kia, hắn giả mượn việc say rượu, đâm chết phụ vương, ngay trước mặt hai đứa bé, một lần nữa hắn xé quần áo của nàng, đè nàng dưới thân.

Ngọc Liên xông đến cứu mẫu thân của mình, lại bị hắn bắt được ném vào vách tường.

Nhìn tỷ tỷ té xuống đất giống như búp bê vải rách, Thanh Liên im lặng quỳ trên mặt đất.

Nàng liều mạng giẫy giụa, gào thét: "Bạch Anh, đó là con của ngươi, là con của ngươi!"

Hắn lập tức ngây dại.

Từ dưới người hắn nàng liều mạng tránh thoát ra ngoài, nhào tới thi thể nữ nhi Ngọc Liên.

Chỉ chốc lát sau, nàng dùng sức đập vào vách tường mà nữ nhi đã mất mạng.

Chờ khi hắn tỉnh táo lại, Thanh Liên tám tuổi đã biến mất, dưới góc lều chỉ lưu lại một khe hở, hắn là chui ra từ nơi đó?

Trong lều chỉ còn lại hắn và hai thi thể lạnh băng —— nữ nhân của hắn và nữ nhi của hắn.

Từ Liên Ba dắt hai con ngựa, đứng dưới cây bạch quả, lo lắng nhìn về phía tây.

Một bóng đen từ phía tây chạy như bay tới.

Từ Liên Ba vội cưỡi ngựa của mình.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên phi thân nhảy lên ngựa của hắn, thúc vào bụng ngựa, "Giá" một tiếng, phóng ngựa chạy đi.

Từ Liên Ba giục ngựa đuổi theo.

Sau nửa canh giờ, hai người giấu ngựa thật kỹ, leo lên núi Minh Ngọc.

Trên đỉnh núi Minh Ngọc, Từ Liên Ba đang chuẩn bị lương khô và nước cho Liễu Liên, lại phát hiện Liễu Liên bắt đầu nôn mửa.

Từ Liên Ba vội đến trông chừng hắn.

Liễu Liên nôn sạch, đến cuối cùng đã không còn gì để nôn, khạc ra chỉ là nước.

Không biết từ lúc nào, một vầng trăng sáng treo giữa không trung, soi sáng cõi đời ô trọc.

Liễu Liên không nôn nữa, hắn nằm trên cỏ, nhìn lên trăng sáng trên bầu trời.

Vừa rồi Từ Liên Ba cứu chữa cho hắn một lúc lâu, giờ một chút hơi sức cũng không còn, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn. Nhìn gương mặt đã tẩy hóa trang xinh đẹp tươi sáng như ngọc dưới ánh trăng của Liễu Liên, thở dài nói: "Sao ngươi lại khổ như thế chứ? Nếu ghê tởm đến thế, lần sau để ta ra tay cho!"

Liễu Liên không nói gì.

Sau hồi lâu, Liễu Liên từ dưới đất tung mình lên, như ngọn giáo đứng trước mặt Từ Liên Ba, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười rực rỡ, sóng mắt hoa đào lưu chuyển, lóe sáng ngời dưới ánh trăng: "Đi thôi, tiếp tục hành động của chúng ta!"

https://thuviensach.vn

Trong một đêm, sau khi vua của Tây Nhung bị cắt cổ ám sát, thủ lĩnh của ba đạo quân Tây Nhung đều bị cắt đầu lúc đang ngủ, quân đội Tây Nhung bắt đầu lưu truyền giả thuyết Đại thần Thiên Chiếu trừng phạt, trong khoảng thời gian ngắn đã rơi vào nội loạn.

Ngày hôm sau, đại quân do Nam An vương thống lĩnh hành quân ngày đêm đã đến Mặc thành, lập tức tổ chức mười vạn đại quân vây bắt và tiêu diệt quân phản loạn Tây Nhung.

Một tháng sau, Tây Nhung làm phản kéo dài ba tháng đã hoàn toàn bị bình ổn.

Trước khi đại quân xuất phát, Từ Liên Ba và Liễu Liên từ biệt người bạn nối khố mà rời đi.

Mục tiêu lần này của bọn họ là kinh đô Đông Khu quốc.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 161: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (3)

Liễu Liên mãnh liệt yêu cầu muốn ở trọ, Từ Liên Ba cảm thấy mình vẫn có thể chịu đựng được. Đối với khách sạn, Liễu Liên yêu cầu là phải sạch sẽ và có thể tắm rửa, yêu cầu này cũng không khó thỏa mãn.

Từ Liên Ba tắm rửa thay quần áo xong bước ra, phát hiện Liễu Liên đã sớm chờ ở bên ngoài.

Liễu Liên thay toàn thân quần áo màu đen, thắt lưng quấn nhuyễn đao màu đen, lại thêm gương mặt xinh đẹp sạch sẽ, quả thực giống trứng gà mới vừa bóc vỏ, nhìn thế nào cũng sẽ khiến người đến làm phiền.

Từ Liên Ba nhịn không được nói: "Liễu Liên, ngươi cao quá nhanh, áo choàng có hơi ngắn rồi!"

Liễu Liên dương dương đắc ý cười bỡn cợt: "Ca, ngươi đố kỵ ta phong lưu anh tuấn như cây ngọc đón gió sao!"

Từ Liên Ba tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đố kỵ dáng vẻ Liễu Liên anh tuấn hơn mình, hắn liếc xéo Liễu Liên một cái, nhìn vóc dáng Liễu Liên như cây non đã muốn cao hơn mình, trong lòng vẫn có chút căm giận bất bình, nói: "Ngay cả bộ quần áo mới cũng không nguyện ý mua, bạc của ngươi đều vứt đi đâu hết rồi hả? Vương gia luôn đối xử với chúng ta không tệ!"

Liễu Liên cất bước liền đi ra ngoài.

Bạc của hắn? Bạc của hắn đều được giấu kỹ rồi!

https://thuviensach.vn

Những ngày lưu lạc khiến hắn hiểu rõ tầm quan trọng của bạc, hắn không thèm tiêu!

(Lúc này cho dù thế nào Mỹ Thiếu niên Liễu Liên cũng không ngờ tới, mười lăm năm sau, bạc hắn tích trữ suốt hai mươi năm bắt đầu từ lúc mười một tuổi đều bị một thằng nhóc gian xảo mượn cớ dùng để buôn bán, lừa sạch sẽ, một chữ cũng không để lại cho hắn. Đương nhiên, đây là sau này, mẹ ghẻ Mạc Mạc chắc chắn sẽ không cho hắn biết, tránh việc đả kích nhiệt tình tích trữ bạc của hắn.)

Hai người tìm một quán rượu gần đó, gọi hai món nhắm, gọi Hạnh hoa xuân tốt nhất, bắt đầu uống rượu.

Liễu Liên yêu rượu, mà tửu lượng Từ Liên Ba rất cao ngàn chén không say, cho nên Liễu Liên và Từ Liên Ba vừa uống, liền là hai chén cùng cạn.

Đương nhiên, ra ngoài cùng Liễu Liên, nhất định sẽ phải chịu đựng ánh mắt rình mò từ bốn phương tám hướng, về việc đó Từ Liên Ba tự xưng là vẫn có chút năng lực.

Liễu Liên thích im lìm uống rượu, chỉ cần là rượu ngon, không cần mời, uống một chén lại một chén.

Không mất quá nhiều thời gian, Từ Liên Ba thấy mí mắt Liễu Liên biến thành phấn hồng, ánh mắt sáng trong suốt, vẻ mặt như nghĩ tới điều gì, biết là hắn đã hơi say rồi.

Mười bảy tuổi là lứa tuổi chớm yêu, Từ Liên Ba muốn trêu chọc Liễu Liên nhỏ hơn mình một tuổi: "Liễu Liên, ngươi thích dạng cô nương thế nào?"

Tay trái Liễu Liên xê dịch, tay phải cầm chén không xoay tới xoay lui, ánh mắt dịu dàng nhìn cái chén trong tay, trên mặt lộ nét cười, cất giọng

https://thuviensach.vn

nhẹ nhàng mềm mại: "Cô nương ta thích, mắt thật to, môi đầy đặn, cằm thon, ngực tròn, vòng eo tinh tế, vóc dáng cao cao . . . . . ."

Nói xong, ánh mắt hắn dần nhíu lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái chén trong tay, giống như cái chén trong tay chính là vị cô nương đó.

Từ Liên Ba thực hồ nghi, nghĩ hắn mến hoa khôi thanh lâu nào đó, vội nói: "Liễu Liên, ngươi cẩn thận một chút cho ta, đừng nhiễm mấy thứ bệnh lậu gì đó về!"

Ánh mắt như nước hồ thu của Liễu Liên lay động, mỉm cười nhìn hắn: "Yên tâm, không nhiễm được!"

"Không nhiễm được. . . . . ." Hắn rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, miệng thì thào tự nói, "Cả đời này cũng không nhiễm được. . . . . ."

Hắn tựa lên bàn mà ngủ.

Từ Liên Ba khốn khổ nhìn hắn, bản thân liền biết ra ngoài uống rượu cùng Liễu Liên, nhất định sẽ có kết quả này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Liễu Liên sảng khoái tinh thần ra khỏi phòng, với tay mở cửa phòng Từ Liên Ba. Ngón tay còn chưa chạm đến, cửa phòng Từ Liên Ba liền mở ra, một vị mỹ nữ dáng người cao gầy bộ ngực to tròn đứng trong cửa, mắt to chớp chớp nhìn Liễu Liên, ngón tay đặt trên đôi môi đỏ tươi đầy đặn, một tiếng "Chào" thoát ra, thoạt nhìn thật sự mê người!

Liễu Liên rũ rèm mắt suy tư một chút, quay đầu bước đi. Vừa đi vừa lầm bầm lầu bầu: "Chẳng lẽ lão tử nhớ lầm, lão Từ không ở phòng này sao?"

Đại mỹ nữ bị lạnh nhạt thấp giọng kêu lên: "Là ta!"

Âm thanh trầm thấp, đúng là giọng của Từ Liên Ba.

https://thuviensach.vn

Lúc này Liễu Liên mới cười hì hì quay đầu, chen qua người đại mỹ nữ, vào phòng Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba cũng theo hắn vào phòng.

Liễu Liên nhìn Từ Liên Ba đứng õng ẹo làm dáng trước mặt mình, vô cùng khó chịu, hai tay ôm ngực đứng đó, cau mày nhìn chằm chằm Từ Liên Ba

Từ Liên Ba lại thật sự hưng phấn: "Có giống không? Có giống tình nhân trong mộng của ngươi không?"

Liễu Liên liếc trắng mắt, bộ dạng thực khinh bỉ.

Từ Liên Ba chưa từ bỏ ý định, tiếp tục nói: "Nghe xong miêu tả của ngươi tối hôm qua, ta cảm thấy khẩu vị ngươi rất nặng, hắn là thích loại nữ tử hoa khôi này, vì sao không giống?"

Liễu Liên cúi mắt trầm tư.

Hắn nghĩ đến bộ dáng của Chu Tử.

Hơn ba tháng không gặp, hình ảnh Chu Tử vẫn sống động như vậy.

Rõ ràng chỉ là nhợt nhạt thầm mến, sao lại đến mức này?

Hắn nhìn Từ Liên Ba, mắt hoa đào khẽ cười: "Không phải, nàng không phải là dạng này . . . . . ."

Từ Liên Ba liên tục truy hỏi vẫn không có kết quả, đành xếp cờ im trống, nói sang chuyện khác: "Vậy Liễu đại sư, ngươi định ở lại bao lâu, có muốn quay về Kim kinh cùng ta không?"

Liễu Liên cười cười nói: "Ta muốn ở lại, mình ngươi quay về Kim kinh đi!"

https://thuviensach.vn

Nhiệm vụ lần này của bọn họ là đưa một món lễ vật cho một đại thần ở Đông Khu quốc, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thời gian nửa năm tự do, dùng để tập võ nghĩ ngơi hồi phục.

Liễu Liên đã chuẩn bị tốt để đến chỗ sư phụ luyện đao pháp, tĩnh tâm.

Liễu Liên tĩnh tâm được, đã hai năm. Hai năm hắn không quay về vương phủ.

Trong hai năm này, cuộc sống của hắn chỉ có hai nội dung —— đóng cửa luyện đao pháp và ra ngoài chấp hành mệnh lệnh của Vương gia.

Ngoạn Nguyệt các trong hoàng cung, trăm hoa quý, hoa hồng các màu đỏ thẫm, phấn hồng, tím nhạt đều nở rộ, mùi thơm tràn ngập toàn bộ không gian Ngoạn Nguyệt các.

Vương gia đã bố trí xong kết cục, chỉ chờ con mồi mắc câu thôi.

Tay áo Tiểu Đại Trác bay bay, ngắm hoa hái hoa trong hoa viên Ngoạn Nguyệt các, không ngừng vui đùa ầm ĩ. Hôm nay các nàng mặc vô cùng lộ liễu, lộ cả nửa ngực, bên ngoài chỉ mặc một lớp áo lụa mỏng màu đen, cái yếm đỏ thẫm bên trong như ẩn như hiện.

Liễu Liên cùng bạn nối khố Từ Liên Ba ẩn thân trên tàn cây liễu ngoài cửa Ngoạn Nguyệt các.

Hưng Thịnh đế kích động chạy đến, vọt vào hoa viên.

Đại Thái giám Tiền Liễu Đức đuổi lui thái giám và cung nữ đi theo, một mình canh ngoài cửa hoa viên.

Liễu Liên và Từ Liên Ba đều biết võ công Tiền Liễu Đức cao cường, vì đề phòng hắn phát hiện mình, nên đè ép hô hấp, nội lực lưu chuyển.

https://thuviensach.vn

Vị trí của Liễu Liên và Tiền Liễu Đức rất cao, cao đến mức bọn họ có thể nhìn thấy Hưng Thịnh đế mặc long bào để trần hai chân, xốc váy Tiểu Trác đẩy Tiểu Trác vào bụi hoa hồng điên cuồng ra vào.

Tiểu mỹ nhân Cao Liễn nhìn ngó chung quanh đi đến.

Liễu Liên và Từ Liên Ba cùng nhìn nhau, Liễu Liên chỉ chỉ Tiền Liễu Đức, lại chỉ chỉ chính mình. Từ Liên Ba gật gật đầu, với công phu của Tiền Liễu Đức, do Liễu Liên ra tay sẽ nắm chắc hơn.

Từ Liên Ba và Liễu Liên đang muốn ra tay, lúc này lại có chuyển biến bất ngờ.

Nhìn đầu Hưng Thịnh đế vô lực cúi xuống, Liễu Liên xác định vị hoàng thượng hoang đường này không cần mình tự ra tay, đã băng hà rồi.

Mới bắt đầu Tiền Liễu Đức còn tưởng rằng Hưng Thịnh đế đang ngược đãi cung phi, sau lại cảm thấy có chút không đúng, hắn đang muốn đẩy cửa, Liễu Liên toàn thân mặc trang phục màu xanh như bươm bướm, im hơi lặng tiếng từ không trung bay xuống, vươn cánh tay, dưới tình huống Tiền Liễu Đức còn chưa phát hiện, vặn gãy cổ Tiền Liễu Đức.

Từ Liên Ba bị giữ lại kinh thành, Vương gia muốn hắn sắm vai Tiền Liễu Đức.

Liễu Liên trở về Nhuận Dương một mình.

Dọc đường đi, hắn vừa nghĩ tới bức tranh Từ Liên Ba phải sắm vai Tiền Liễu Đức ái nam ái nữ tô son trát phấn cả người ngào ngạt, Liễu Liên đã cảm thấy cực kỳ vui vẻ, hận không thể điên cuồng cười ha ha một phen.

Mang tâm tình cực kỳ khoái trá, Liễu Liên trở về vương phủ ở Nhuận Dương.

https://thuviensach.vn

Hứa Văn Cử, Hầu Lâm Sinh và Triệu Tráng được Vương gia dặn dò, sớm từ biên giới phía Đông trực tiếp trở về vương phủ Nhuận Dương.

Hôm đó, trời trong thoáng mát, sau khi Hầu Lâm Sinh cùng Hứa Văn Cử thỉnh an bắt mạch cho trắc phi xong, cùng trở về thư phòng bên ngoài.

Vừa vào viện của thư phòng bên ngoài, hai vị Hứa Hầu liền nhìn thấy một vị Mỹ Thiếu Niên đứng trên bậc thềm, đang nói chuyện cùng Triệu Tráng. Ánh mặt trời tươi sáng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn, trong nháy mắt khóe miệng đó cười sáng lạn như hoa đào đẹp nhất thế gian nở rộ, mặt mũi xinh xắn được miêu tả tỉ mỉ như tranh vẽ theo lối chi tiết, dáng người cao gầy như liễu được thiên thần yêu thương đắp nặn —— vị Mỹ Thiếu Niên này thật không giống người của chốn nhân gian!

Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh vừa nhìn thấy, cả người liền mềm nhũn: sao trong vương phủ lại có Mỹ Nhân như hoa như ngọc như tiên giáng trần như thế?

Bọn họ nhịn không được bước lên, định sẽ kẻ xướng người hoạ đến gần đùa giỡn, đây chính là việc hiếm có trong đời của hai vị thần y kỳ quái chuyên bào chế thuốc này.

Liễu Liên vừa trở về vương phủ, đang nói chuyện cùng Triệu Tráng, liền thoáng thấy hai nam nhân đáng khinh lảo đảo bu lại.

"Đệ đệ, ca ca mời ngươi đi uống một chén?" Hứa Văn Cử cười đến mức ánh mắt híp lại thành một đường nhỏ, dáng vẻ lịch sự trước đó biến mất không còn.

"Đệ đệ, dáng vẻ tốt như vậy, đi, đến Phường Diên Khánh, ca ca mua ngọc bội cho ngươi đeo?"

Mắt hoa đào của Liễu Liên nhíu lại, khóe miệng cong lên, cười sáng lạn.

https://thuviensach.vn

Triệu Tráng đứng bên cạnh thầm nghĩ không tốt, còn chưa kịp ngăn cản, chân trái Liễu Liên như tia chớp đá ra, hai vị nam tử đáng khinh Hứa Hầu liền bị đá bay ra ngoài, "rầm" một tiếng, mông tới trước, đồng loạt đập vào thân cây Tùng trong viện.

Sau khi Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh bị ném đi, tê liệt ngã xuống không đứng dậy nổi!

Triệu Tráng nhìn Liễu Liên cười hì hì bước lên, biết việc này khiến Diêm La nổi giận, vội lớn tiếng nói: "Liễu Thống lĩnh, hai vị này là đại phu đến bắt mạch cho Chu trắc phi đã mang thai!"

Chu trắc phi? Chu Tử đã thành Chu trắc phi? Nàng mang thai?

Bước chân Liễu Liên bị kiềm hãm, quay đầu liếc mắt nhìn Triệu Tráng, trong mắt hoa đào nồng đậm nghi hoặc.

Triệu Tráng bước lên phía trước cười làm lành nói: "Chu trắc phi đã mang thai Nhị công tử, Vương gia lại không ở trong phủ, phải trông cậy vào hai vị đại phu này, tốt xấu gì lão gia ngài cũng nể chút tình, bớt giận đi thôi! Xin ngài đó!"

Thì ra Chu Tử đã sinh một cái đứa nhỏ, sắp sinh đứa thứ hai rồi!

Lòng Liễu Liêm chợt buồn, lồng ngực đau âm ỉ.

Hắn cười cười, nhấc tay đi về phía Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh.

Sau khi đi đến trước người hai vị này, Liễu Liên cúi người, cẩn thận dùng chân kiểm tra một phen, cuối cùng đoán thịt trên mông bên trái của mấy vị này dày có thể chịu đánh, liền xách cổ áo đối phương, nhấc hắn ta lên.

Người bị hắn nhấc lên là Hứa Văn Cử xui xẻo.

https://thuviensach.vn

Tuy Liễu Liên nhỏ tuổi, nhưng dáng người khá cao, hơn nữa còn rất khỏe.

Tay trái hắn xách Hứa Văn Cử lên cao cao, để mông hắn ta gần mình, tay phải vung ra, tung một cú lên cái mông mập của Hứa Văn Cử.

"Bốp" một quyền đánh ra, đánh cho Hứa Văn Cử lắc lư ra xa.

Đợi Hứa Văn Cử lắc lư quay lại, hắn lại "bốp" đánh ra một quyền. (trời, người ta mà hình dung như cái bao cát)

Triệu Tráng chuồn nhanh đi tìm viện binh.

Hứa Văn Cử bị Liễu Liên đánh kêu cha gọi mẹ, trong lòng Hầu Lâm Sinh rất khó chịu, nhổm người đánh tới.

Liễu Liên thừa cơ ném Hứa Văn Cử xuống, cười tủm tỉm nói: "Đúng là ca ca si tình, đến đây, hôm nay huynh đệ sẽ tận tình phục vụ ngươi!"

Nhuyễn đao bên hông hắn "Soạt" một tiếng quấn lấy hai chân Hầu Lâm Sinh, chân trái của hắn như tia chớp đá ra.

Rất nhanh Hầu Lâm Sinh liền phát hiện mình bị treo trên nhánh cây Tùng.

Liễu Liên nghênh ngang đi tới, tay phải đánh ra, vừa vặn đánh lên mông Hầu Lâm Sinh.

Đúng lúc này, cửa viện bỗng truyền đến một tiếng gọi to duyên dáng: "Này, mau dừng tay!"

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 162: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (4)

Lỗ tai Liễu Liên "ầm" một cái, thân mình hắn dừng lại mà khó có thể nhận ra, tay phải duỗi ra giơ lên, nhuyễn đao màu đen chui vào trong tay hắn, Hầu Lâm Sinh "vù vù" một tiếng, té mông chấm đất. Sau khi Chu Tử nghe Triệu Tráng báo tin, lệnh cho gã sai vặt mang kiệu mềm tới, nhanh chóng chạy đến đây. Vừa tiến vào cửa lớn của thư phòng bên ngoài, nàng liền nhìn thấy Hầu Lâm Sinh bị dính trên chạc cây Tùng cổ thụ, tiếp theo, liền nhìn thấy vị Mỹ Thiếu Niên kia dùng sức đánh ra một quyền.

Khi một quyền kia mang theo cơn gió lớn đánh lên mông Hầu Lâm Sinh thì Chu Tử cảm thấy mông của mình cũng phát đau, nàng vội hô: "Này, mau dừng tay!"

Mỹ Thiếu Niên kia dừng một chút, thu nắm tay, xoay người nhìn Chu Tử.

Lúc này mặt trời rực rỡ, ánh sáng chiếu óng ánh lên gương mặt trong suốt của hắn, khiến thoạt nhìn hắn giống như một tinh linh (gọi chung những dạng sống thuộc cõi tiên) lạc xuống trần gian, lông mi của hắn rất dài, ánh mắt như nước hồ thu mang theo vẻ ngây thơ, có chút mờ mịt, cứ vậy mà nhìn nàng, thật giống một đứa nhỏ lạc đường. Rất nhanh, hắn nở nụ cười, ánh mắt hơi híp, khóe miệng xuất hiện hai lúm đồng tiền nho nhỏ lúc ẩn lúc hiện, khom mình hành lễ: "Liễu Liên bái kiến Chu trắc phi!"

Bộ dạng của hắn khó phân biệt nam nữ, nhưng giọng nói rất nam tính, lại có chút trong trẻo, trầm tĩnh dễ nghe vô cùng.

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn hắn, tuy rằng biết hắn vung nắm đấm về phía hai vị đại phu, thật sự là quá dã man, nhưng nhìn tươi cười mờ mịt như trẻ con trên mặt hắn, nàng thật sự không đành lòng la mắng hắn. Chu Tử dùng một loại kiên nhẫn giống như khi đối đãi với trẻ nhỏ nhìn hắn, dịu dàng nói: "Đừng đánh, được không?"

Liễu Liên bị ánh mắt dịu dàng an ủi này của nàng nhìn, sao có thể đánh tiếp? Trên mặt hắn lộ nụ cười trẻ thơ, gật gật đầu, ngơ ngốc nói: "Được, ta không đánh thêm nữa!"

Hắn nói là "Không đánh thêm nữa", Chu Tử nghĩ ý của hắn là "Về sau sẽ không bao giờ đánh nữa", nàng chậm rãi đến gần, lệnh cho gã sai vặt nâng Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh dậy.

Lúc sắp rời đi, Chu Tử phát hiện Mỹ Thiếu niên Liễu Liên vẫn chăm chú nhìn mình, nàng thật sự cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình rất giống một chú chó con, cho nên rất muốn với tay vuốt vuốt, nhưng rất nhanh liền nhớ tới thân phận của mình, rụt tay về.

Liễu Liên rũ rèm mắt xuống, cười hàm súc, nhìn Chu Tử với tay ra lại rụt trở về. Ngón tay nàng thon dài trắng nõn, móng tay cắt sửa chỉnh tề, không sơn móng. Liễu Liên bỗng nhiên rất muốn kiểm tra, xem thử có phải tay nàng cũng mềm mại giống như vẻ ngoài hay không.

Buổi tối ngày hôm đó, Liễu Liên mời khách ở Phúc Mãn Lâu, chúc mừng sinh nhật mười chín tuổi của chính mình.

Nhóm Bạch Tử Hạ, Bạch Tử Xuân, Phàn Duy Bân, Từ Liên Ba, Triệu Tráng cùng Liễu Liên đều xuất thân là ám vệ của Vương gia, bởi vì Bạch Tử Hạ lớn tuổi nhất, nhóm người Liễu Liên đều nghe lời hắn. Gần ba năm qua Liễu Liên chưa quay về vương phủ, cho nên Bạch Tử Hạ ra mặt, mời Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đến, tạo cơ hội hòa giải cho Liễu Liên cùng hai người bọn họ —— tất cả đều là người vết đao liếm máu, hôm nay

https://thuviensach.vn

không cần đại phu, ai dám cam đoan ngày mai vẫn sẽ không cần đến đại phu!

Trên tiệc rượu, Liễu Liên cười ha ha, ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn, hồ hởi sảng khoái, ôm Bạch Tử Hạ trút rượu, cùng Phàn Duy Bân chạm cốc, đích thực là một hán tử cởi mở thô lỗ sảng khoái.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh ỉu xìu ủ rũ, bọn họ nguyện bị đánh cũng không nguyện thấy Mỹ Thiếu niên xinh đẹp như tiên Liễu Liên, thoạt nhìn như một nhánh thủy tiên thanh nhã lại biến thành một gã hán tử vô lại miệng đầy lời thô tục, động tác thô lỗ, uống rượu như uống nước.

Trong lòng hai người thực tiêu tan thực mất mát, nhưng tâm tình yêu thích mỹ thiếu niên và mỹ nam bẩm sinh khiến bọn hắn không tự chủ được mà thỉnh thoảng trộm nhìn Liễu Liên.

Đương nhiên Liễu Liên chú ý tới ánh mắt lén lút của hai người bọn họ, trong lòng giận dữ, nhưng nghĩ đến lời Chu Tử dặn, miễn cưỡng kiềm lửa giận, chỉ lạnh lùng trừng mắt liếc bọn họ một cái.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh không nhận thấy sự phẫn nộ của hắn, vẫn rối rắm vừa nhìn lén mỹ nam, vừa âm thầm thở dài.

Đến đêm khuya, mọi người đều đã say lâng lâng, đều từ biệt, tìm ‘hoa’ tìm vợ hoặc về nhà. Liễu Liên đi trả tiền. Sau khi Bạch Tử Hạ chào từ biệt hai vị Hứa Hầu, mang theo Bạch Tử Xuân đi về phía thành Nam.

Đêm khuya thanh vắng.

Trừ trường hợp buôn bán đặc biệt, cuộc sống về đêm trên các con phố ở Nhuận Dương cũng không phong phú.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cưỡi ngựa đi song song.

https://thuviensach.vn

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng của Liễu Liên: "Hai vị ca ca, đợi ta với!"

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vui vẻ quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng, Liễu Liên toàn thân áo trắng như tiên cưỡi ngựa chạy như bay đến.

Hứa Văn Cử vừa muốn mở miệng trêu đùa, Hầu Lâm Sinh nhìn thấy trong tươi cười đã mất đi tức giận của Liễu Liên có gì đó không đúng, vội lôi kéo Hầu Lâm Sinh.

Nhưng đã quá chậm, Liễu Liên chạy như bay tới, tiếng cười trong sáng, không biết làm thế nào, lập tức xách hai vị Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh lên, phi thân liền nhảy xuống khỏi ngựa.

Liễu Liên lại tỉ tỉ mỉ mỉ nghiêm nghiêm túc túc dằn lại nóng giận chỉ tẩn Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh một chút.

Đánh bọn họ xong, Liễu Liên vung tay lau lau lên cái áo choàng tơ tằm màu xanh nhạt mới tinh của Hứa Văn Cử, sau đó đứng thẳng dậy, cười tủm tỉm hỏi: "Còn dám nhìn lén ca ca nữa không hả?"

Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh đồng loạt lắc đầu.

Bọn họ thật sự không dám, ai dám chọc Liễu Liên Liễu đại hiệp một thân công phu quỷ thần khó lường này, người đó là đứa ngốc? Thuần túy chính là ăn no rửng mỡ!

Ý cười của Liễu Liên càng sâu, ánh mắt lại dày đặc như băng: "Còn dám đùa giỡn lão tử, gặp một lần đánh một lần!"

Hắn giơ giơ nắm tay với hai người.

Hầu Lâm Sinh Hứa Văn Cử câm như hến.

Liễu Liên cười ha ha, nghênh ngang rời đi.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên nhận được nhiệm vụ mới —— ám sát quyền thần Bình Khê Ngọc của Đông Khu, ngụy tạo chứng cứ như một quyền thần khác của Đông Khu là Trúc Thanh Mộ xuống tay.

Đợi khi hắn trở về Nhuận Dương, lại lập tức bị phái đến biệt viện Vân Trạch huấn luyện Võ Sĩ, Vương gia chuẩn bị phát động một hành động quan trọng vào Tiết Trùng Cửu ngày chín tháng chín, hắn là người tham dự quan trọng.

Sau khi mang theo Võ Sĩ của biệt viện Vân Trạch đuổi tới biệt viện ở ngoại ô, Liễu Liên cũng giống như Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh, thấy được nữ nhân quá giống Chu Tử kia. Khác với hai vị thần y là, Liễu Liên biết rõ vai trò của nữ tử này trong kế hoạch của Vương gia, cho nên rất bình tĩnh.

Hắn nhìn nữ nhân quá giống Chu Tử này, tựa như nhìn một vật hi sinh trời sinh, không có cảm xúc gì, trong lòng cũng không dao động.

Bộ dạng giống Chu Tử thì có tác dụng gì, không phải thật thì vẫn không là thật.

Khi Chu Tử đánh lên mặt Vương gia một bạt tai thì tim Liễu Liên tê rần, đương nhiên không phải vì đau lòng thay Vương gia, mà là lo lắng Vương gia sẽ trách tội Chu Tử. Liễu Liên nghĩ: nếu Vương gia thật sự đuổi Chu Tử đi, hắn nhất định phải mang nàng xa chạy cao bay.

Khi Vương gia lệnh cho Liễu Liên đi tróc nã hai gã phá sản Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh, Liễu Liên đằng đằng sát khí vén tay áo đi ra ngoài.

Đều do cái miệng hai tên này gây họa, làm hại Chu Tử hiểu lầm!

(Mạc Mạc: quá mức bất công, thật không chịu được a!)

Quan hệ của Hứa Văn Cử Hầu Lâm Sinh cùng Liễu Liên, chính là quan hệ của chuột và mèo. Trước tiên Liễu Liên ra lệnh cho tinh vệ cấp dưới

https://thuviensach.vn

phân công nhau đến những khách điếm nhỏ ở nông thôn gần đó tìm kiếm, rất nhanh liền xách hai vị này ra, đánh một trận đã tay để giải hận.

Rất nhanh Vương gia và Chu trắc phi lại hòa thuận.

Liễu Liên cảm thấy mình hẳn là phải rất vui vẻ, bất quá sâu trong lòng vẫn có chút tiếc nuối nhàn nhạt.

Aizz, đầu năm nay, làm người tốt thật khó, làm một người tốt tấm lòng trong sáng thì khó lại càng thêm khó!

Vô vọng, Liễu Liên thực ưu sầu.

Đến mùa đông, Liễu Liên nhận được một ‘xui xẻo vui vẻ’.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 163: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (5)

Nói là mùa đông, kỳ thật bất quá chỉ là cuối tháng chín đầu tháng mười, vẫn mới là cuối mùa thu thôi. Cái gọi là xui xẻo vui vẻ của Liễu Liên, chính là cùng Vương gia vương phi dạo quanh ba quốc gia đại lục của Đông Phương —— Đại Kim, Đông Khu cùng Ô Thổ.

Bạch Tử Hạ phụ trách lên kế hoạch sắp xếp cho lần xuất hành này của Vương gia còn sợ Liễu Liên không vui, gọi hắn đến trước, hỏi: "Liễu Liên, việc này có chút buồn tẻ, mỗi ngày ở cùng hai nữ nhân, hơn nữa còn liên tục suốt quãng đương dài, vốn nên để Tử Xuân đi, nhưng Tử Xuân vừa đính thân, đã hẹn sang năm thành thân . . . . . Aizz, ngươi có nguyện ý hay không?"

Trên mặt Liễu Liên vẫn là ý cười chẳng để tâm như trước: "Đại ca sợ là lần này sẽ đi một hai năm cũng chưa về sao?"

Bạch Tử Hạ suy nghĩ một chút, nói: "Thời gian thật có hơi dài. Nếu đệ không muốn, tự ta sẽ đi, người khác đi ta cũng không yên tâm cho an toàn của Vương gia và vương phi!"

Liễu Liên nghe vậy, trong lòng giật thót, vội cười nói: "Đại ca, không phải ca đã cùng Triệu Tráng sắp xếp cho ám vệ bảo hộ lần xuất hành này của Vương gia rồi sao? Sao còn phải lo lắng?"

Bạch Tử Hạ cúi đầu suy nghĩ, tuy rằng trên đường đã sắp xếp một lượng ám vệ lớn, nhưng người bảo hộ bên cạnh Vương gia vương phi, nhất định võ công phải cao nhất trong nhóm Tinh Vệ được tuyển chọn.

https://thuviensach.vn

Lo lắng suy tư một lúc lâu, Bạch Tử Hạ nói: "Lần này vẫn nên để Tử Xuân đi thôi! Lần hành động ở Ngọc Sơn lần trước đệ đã tốn nhiều sức lực, lần này nên đến đệ ấy đi rồi!"

Mắt hoa đào của Liễu Liên nheo lại, che đi ánh gian xảo trong đáy mắt: "Aizz, không phải sang năm Tử Xuân sẽ thành thân sao? Hắn thích Phương tiểu thư như vậy, Phương tiểu thư còn trẻ không thể chậm trễ lỡ tuổi xuân, lần này vẫn nên để đệ đi thôi!"

Hắn bày ra bộ dạng dũng cảm hy sinh vì Bạch Tử Xuân, khiến cho đại ca Bạch Tử Hạ rất cảm động, giơ tay vỗ lên vai Liễu Liên: "Liễu Liên, đệ thật rất hiểu chuyện!"

Nhiệt huyết sôi trào, đại ca Bạch Tử Hạ nghĩ nghĩ, nói: "Không phải đệ thích bức tranh《Mỹ Nhân Dưới Trăng》của Tử Xuân sao? Ta sẽ bảo đệ ấy tặng đệ!"

Liễu Liên mừng rỡ, bóng dáng mỹ nhân trong bức《Mỹ Nhân Dưới Trăng》có vài phần giống Chu Tử, hắn đã hỏi Bạch Tử Xuân vài lần, Bạch Tử Xuân lại nói là do vị hôn thê tặng, luyến tiếc không muốn cho hắn.

Trong lòng hắn vui mừng, trên mặt lại mang vẻ ngượng ngùng: "Vậy thật ngại quá!"

Bạch Tử Hạ nhíu mày nói: "Nên ngại phải là Tử Xuân chứ!"

Mắt Liễu Liên như sao nhìn Bạch Tử Hạ, trương vẻ mặt bé ngoan ra.

Bạch Tử Hạ nhịn không được với tay vuốt vuốt đầu hắn, xoay người đi tìm Bạch Tử Xuân.

Bạch Tử Xuân ngoan ngoãn giao bức《Mỹ Nhân Dưới Trăng》ra. Liễu Liên không biết tại sao, từ ngày nhìn thấy bức tranh liền muốn lấy được,

https://thuviensach.vn

Bạch Tử Xuân lại luôn đầu cơ kiếm lợi, nhưng đại ca đến nói hắn muốn, hắn ta lại lập tức giao ra!

Bạch Tử Hạ là một đại ca rất tốt, một đại ca công bằng, nhưng lần này quả thật hắn đã bị tên vô lại Liễu Liên lừa cho một vố rồi.

Vương gia vương phi sắp xuất phát, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đã sắp xếp mọi thứ thuốc thang cần có trên đường cho Vương phi, cho nên đi lại vội vàng, cũng thật sự bận rộn.

Ngày hôm đó, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đang ở Thiên viện phía đông của thư phòng bên ngoài trông chừng gã sai vặt phân chia dược liệu, khóe mắt Hứa Văn Cử tùy tiện liếc qua, liền nhìn thấy Liễu Liên toàn thân mặc áo đen mới tinh, đai lưng màu đen quấn quanh vòng eo thon thả đang đi tới.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh bị Liễu Liên đánh đến sợ, vừa thấy hắn đến, nhất thời có chút khó chịu.

Liễu Liên lại như đổi thành người khác, sau khi đến đứng đối diện hai vị Hứa Hầu, liền thực nghiêm túc nhìn gã sai vặt phân chia dược liệu.

"Đây đều là chuẩn bị cho vương phi?" Liễu Liên thấy bên trong có cỏ Ích Mẫu, liền hỏi.

Hầu Lâm Sinh sửng sốt, vội thận trọng nói: "Phải."

Liễu Liên nhìn hắn, trên mặt hơi cười: "Nghe nói sau khi sinh vương phi bị băng huyết, là hai người các ngươi cứu mạng vương phi?"

Lúc Vương phi sinh Nhị công tử, Liễu Liên bị Vương gia phái ra ngoài, sau khi trở về cũng không ai chủ động nhắc chuyện này với hắn, cho nên hắn mới vừa nghe được từ chỗ Triệu Tráng chuyện sau khi sinh vương phi

https://thuviensach.vn

suýt mất mạng, may mà có hai vị thần y cứu chữa nên mới giữ được mạng sống.

Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh cứng đờ gật gật đầu, nhìn Liễu Liên mỉm cười dịu dàng, thân mình đều sắp phát run. Liễu Liên luôn như thế, nụ cười trên mặt càng sáng lạn, lúc đánh bọn họ càng xuống tay độc ác.

Trong ánh mắt Liễu Liên hiếm khi toát ra một loại tình cảm dịu dàng thắm thiết như thế, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên biểu cảm mà bọn họ chưa từng nhìn thấy, là vui mừng? Là cảm kích? Hay là bội phục?

"Trước kia đệ đây ra tay quá nặng, nay nghĩ đến mà thấy hối hận! Buổi trưa gặp ở Vọng Giang lâu cạnh bờ Vận hà, đệ đây bao một gian đãi rượu nhạt, tạ tội với hai vị huynh trưởng!"

Nói xong, hắn rũ rèm mắt sải bước rời đi.

Mắt Hứa Văn Cử mang vẻ kinh hoảng nhìn Hầu Lâm Sinh: "Chúng ta có nên đi không?"

Trong hai người Hầu Lâm Sinh luôn là người có chủ kiến, hắn nhìn Hứa Văn Cử, nói: "Đương nhiên phải đi! Hắn đã nói như vậy, ngươi dám không đi sao?!"

Đây là lần đầu tiên Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh hiểu được thế nào là thái độ nghiêm nghiêm túc túc thân thân thiết thiết xem bọn họ là huynh đệ của Liễu Liên.

Uống rượu trở về, suốt dọc đường Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh đều rất hưng phấn.

Từ đó về sau, Liễu Liên bắt đầu khách khí với bọn họ, quả thực đã kính trọng hai vị này như những vị tiên sinh; mà hai vị thần y Hứa Hầu, đương

https://thuviensach.vn

nhiên cũng không dám tái phạm việc đùa giỡn Liễu Liên - đẹp như tiên độc ác như Diêm Vương nữa.

Giữa ba vị này, rốt cuộc cũng xuất hiện cục diện hài hòa mà Chu Tử vẫn mong muốn.

Sau khi xuống thuyền, Chu Tử ngồi trên xe hương bồ chở được bốn người mà Liễu Liên lái.

Kỹ thuật lái xe của Liễu Liên rất tốt.

Xe hương bồ bốn chỗ chạy thật ổn định, chưa từng có chút xóc nảy mạnh nào.

Càng đi về phía Bắc, thời tiết càng lạnh.

Tuy rằng tuyết chưa rơi, nhưng trời đông giá rét, gió lạnh quất lên mặt giống như dao cắt, công phu Liễu Liên luyện tập thiên về dương cương (dùng chung cho sức mạnh nam tính, thiên về cơ bắp, gân cốt) hơn nữa hắn đã kéo mũ trùm xuống đủ thấp, nhưng gương mặt trắng nõn vẫn bị đông lạnh có hơi ửng đỏ.

Đúng lúc này, phía sau Liễu Liên truyền đến giọng của Ngân Linh: "Liễu Liên ——"

Liễu Liên nhìn lại, cong khóe miệng lên cười cười.

Trước đây Ngân Linh đã từng biết hắn, đã sớm miễn dịch với vẻ đẹp của hắn, chỉ đưa một cái khăn lụa thật to cho hắn: "Vương phi nói đưa ngươi che mặt!"

Mi mắt Liễu Liên hạ xuống, với tay nhận khăn lụa.

Cửa sổ nhỏ phía sau hắn đã bị Ngân Linh đóng lại.

https://thuviensach.vn

Khăn lụa màu trắng, rất lớn, thật mềm, thật thơm.

Liễu Liên dời khăn lụa đến chóp mũi ngửi ngửi. (càng ngày anh nì càng giống chó con :v)

Đại khái khăn lụa được Chu Tử mang bên người, đã lây dính mùi hương trên người nàng, mang theo mùi hương trà xanh và bạc hà.

Lần lữ hành này, Liễu Liên có thể gần gũi tiếp cận Chu Tử, hắn phát hiện kỳ thật cứ cách một thời gian ngắn là Chu Tử lại đổi một loại tinh dầu. Lúc mới xuất phát, nàng dùng loại tinh dầu có mùi hoa quế, sau đó, nàng dùng tinh dầu có mùi trúc xanh thoang thoảng, mấy ngày nay, trên người nàng mang theo loại mùi hương hỗn hợp của trà xanh và bạc hà.

Kỳ thật mùi đều rất nhạt rất nhẹ, chẳng qua công phu Liễu Liên rất cao, thị giác vị giác khứu giác thính giác đều sâu sắc hơn người khác, cho nên có thể ngửi thấy mùi hương.

Hắn cảm thấy rất dễ chịu.

Liễu Liên dùng khăn lụa che mặt, chỉ lộ cặp mắt ra ngoài.

Liễu Liên thực vui với lần lữ hành này.

Hắn có thể gần gũi tiếp cận Chu Tử, hơn nữa còn có thể được nàng quan tâm, ấm áp đến nhường nào, hạnh phúc đến nhường nào!

Mùa đông trời tối thật mau, không biết màn đêm đã buông xuống khi nào, Liễu Liên đầu đội mũ trùm, mặt che khăn trắng, mặc áo bông vải xanh mà xa phu thường mặc, vội vàng lái xe hương bồ bốn chỗ tới trạm dịch Hoa Đào ngoài thành Tô Dương.

Ngoài cửa trạm dịch treo hai cái đèn lồng màu đỏ, Triệu Tráng đang đứng ở cửa dưới đèn lồng đỏ.

https://thuviensach.vn

Vương gia thật sự yêu chìu Chu Tử. Xe ngựa vừa dừng lại, hắn liền nhanh chóng bước đến trước cửa hông, với tay bế Chu Tử mặc áo thêu hoa màu lam váy xếp màu trắng xuống, nhẹ nhàng đặt lên mặt đất.

Liễu Liên nhìn thấy, tuy trong lòng có chút chua xót, nhưng nhiều nhất vẫn là vui vẻ. Sâu trong lòng hắn, hắn vẫn cố chấp gọi là Chu Tử, mà không gọi vương phi —— tim của mình, là nơi mình có thể làm chủ!

Chu Tử hạnh phúc, hắn cũng rất vui vẻ.

Thật sự vui vẻ.

Bữa chiều là lẩu, Vương gia dặn riêng Triệu Tráng chuẩn bị.

Liễu Liên và Ngân Linh, Triệu Tráng hầu một bên.

Kỳ thật ở phủ Nam An vương hắn và Triệu Tráng đã là thống lĩnh có địa vị khá cao, nhưng lần này Vương gia vương phi xuất hành, bên người trừ Ngân Linh chỉ còn hai người bọn hắn, đương nhiên hai người bọn hắn phải hầu hạ Vương gia cùng vương phi dung bữa.

Chu Tử nhìn bọn họ, cười nói: "Các ngươi không cần phải hầu hạ, nhanh đi ăn đi, ta cùng công tử tự ăn là tốt rồi!"

Nghe Chu Tử gọi "Vương gia" là "Công tử", Liễu Liên rũ rèm mắt xuống, lông mi thật dài che sóng mắt đang mỉm cười —— có đôi khi Chu Tử thật cực kỳ đáng yêu, ở đây chỉ có người một nhà, nàng còn muốn diễn trò!

(khi ngươi yêu một người, cho dù nàng (hoặc hắn) có làm ra chuyện thực buồn cười, ngươi nhìn đều thấy đáng yêu, có phải không?)

Ban đêm, tuy biết có ám vệ, lúc ngủ Liễu Liên vẫn đề cao cảnh giác. Bên ngoài vừa có động tĩnh, hắn lập tức bật dậy, nhanh chóng mặc áo choàng

https://thuviensach.vn

đen, tay phải cầm lấy nhuyễn đao, "pặp" một tiếng đã quấn quanh lưng.

Sau khi lộ chút võ công đuổi mấy gã sai vặt tự xưng là người của Lâm Hiếu Từ - Lâm Đại nhân đi, Liễu Liên không rời đi, hắn khoanh tay đứng trước cửa viện, như một ngọn giáo cao gầy thẳng tắp.

Đêm lạnh như băng.

Vài năm nay khi liên tục lúc ngắt quãng đóng cửa luyện đao, chẳng những khiến cho đao của hắn nhanh hơn - nhanh đến mức người ta chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen như tia chớp, cũng khiến cho nội công hắn nhanh chóng tăng vọt, hắn có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh người khác căn bản không nghe thấy được.

Thí dụ như hiện tại.

Liễu Liên canh giữ trước cửa viện, nhưng hắn nghe được âm thanh chính mình không muốn nghe cũng không nên nghe.

Trong phòng Vương gia, đầu tiên truyền đến tiếng Chu Tử thét kinh hãi, tiếp đó là tiếng giường lay động kịch liệt, trong đó trộn lẫn tiếng rên rỉ và cầu xin mà Chu Tử cố đè nén.

Giọng Chu Tử như sắp khóc.

Âm thanh đó đứt quãng, cao thấp, có khi đột nhiên cất cao, giống như không thể nhẫn nhịn; có khi lại dần dần thấp đến mức không thể nghe thấy, mê hoặc đến mức khiến cho xương tủy người khác ngứa râm ran. . . . . .

Trong đêm tối, mặt Liễu Liên đỏ ửng như sắp rỉ máu.

Hắn bước về phía trước, tiếp tục bước về phía trước, đi mãi tới một vị trí không nghe được tiếng Chu Tử, sau đó thân mình lẫn vào phía trước, chui vào tán cây cổ thụ.

https://thuviensach.vn

Trên cây cổ thụ đã không còn lá, tầm nhìn khá tốt.

Liễu Liên có thể nhìn thấy viện của Vương gia, lại không nghe thấy tiếng của Chu Tử.

Vương gia và Chu Tử thức dậy rất trễ.

Liễu Liên chậm rãi nhìn lướt qua Chu Tử, sóng mắt tĩnh lặng.

Mái tóc đen như mây của Chu Tử được chải thành một búi, vấn thành một búi tóc nghiêng đơn giản, trừ một cây trâm vàng điểm phỉ thúy, không có trâm cài nào khác. Trên người nàng là một cái áo đen ánh chỉ vàng, bên dưới là một cái váy trắng thêu chỉ ánh vàng nơi gấu váy.

Quần áo thiếu phụ thực bình thường, lại tôn lên đôi mắt to đen thẫm của nàng, hai má trắng nõn ửng hồng, đôi môi đầy đặn đỏ mọng như sưng, lại lộ ra chút ngây thơ xinh đẹp.

Liễu Liên giống như vô ý mà nhìn lại.

Lúc ăn điểm tâm, Liễu Liên không dám nhìn Chu Tử nữa, bởi vì Chu Tử luôn nhìn hắn, nhìn đến mức mặt dày như Liễu Liên cũng ửng đỏ, đành phải mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, làm bộ đang hết sức chăm chú ăn điểm tâm.

Nghĩ đến bình dấm chua bên cạnh, không, là bình dấm cực chua Vương gia, Liễu Liên thật cảm thấy áp lực quá lớn, quả thực là đang giữa mùa đông mà mồ hôi ướt đẫm!

Lúc lên núi Ngọc Bản Sơn, Liễu Liên đi cuối cảnh giới.

Đường núi thật bằng phẳng, hai bên đường mai vàng nở rộ, tỏa ra từng đợt mùi thơm.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên không thèm chú ý mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ đó, hắn chăm chú lắng nghe quan sát động tĩnh bốn phía, thuận tiện nhìn Vương gia cùng Chu Tử ở phía trước.

Dường như Chu Tử mệt mỏi, Vương gia ngồi xổm xuống trước người nàng.

Liễu Liên nghe Chu Tử "oa" một tiếng, lập tức nhảy lên lưng Vương gia.

Hắn không tự chủ được mà cảm thấy buồn cười.

Vương gia cùng Chu Tử thật đúng là một đôi trời sinh!

Bất quá, Liễu Liên nghĩ: nếu ta cõng nàng, ta cũng vui như vậy, ít nhất so với Vương gia sức lực ta còn lớn hơn —— Liễu Liên tự thôi miên cộng thêm tự an ủi mình.

Lúc nhìn thấy Tống Chương, Liễu Liên liếc mắt một cái liền nhìn ra —— người này đã dịch dung. Liễu Liên thông báo phát hiện của mình với Vương gia, Vương gia chỉ thản nhiên nói: "Tiếp tục quan sát."

Khi Liễu Liên phát hiện nhiều lần Tống Chương vụng trộm quan sát Chu Tử, tay hắn liền âm ỉ ngứa ngáy, nhiều lần nắm chặt nắm tay, lại nhiều lần lặng lẽ buông lỏng —— Vương gia nói muốn "Tiếp tục quan sát", không thể làm hỏng chuyện lớn của Vương gia!

Trên đường bão tuyết nổi lên.

Lúc chạy tới trạm dịch ở cửa nam ngoài thành Kim kinh, Vương gia cưỡi ngựa cùng Tống Chương, trên mũ vào áo choàng phủ đầy tuyết.

Trong mắt Chu Tử chỉ có Vương gia, nàng vừa xuống xe liền bước đến, nhón gót chân giúp Vương gia phủi tuyết trên mũ, sau đó từ trên vuốt xuống áo choàng Vương gia, phủi toàn bộ tuyết đọng trên áo xuống.

https://thuviensach.vn

Dáng người Vương gia rất cao, vóc dáng Chu Tử có thể xem là cao trong đám nữ nhân, nhưng vẫn thấp hơn Vương gia, nhìn nàng cố gắng nhón gót chân, chỉ vì giúp trượng phu của mình phủi tuyết trên quần áo, Liễu Liên nhìn mà đố kỵ bất bình: rõ ràng suốt dọc đường ta đánh xe ngựa, so với Vương gia cưỡi ngựa càng lạnh càng mệt hơn đó!

Hắn không muốn tiếp tục nhìn đôi vợ chồng này biểu diễn cảnh yêu thương, mặt không chút thay đổi đi sắp xếp xe ngựa, trong lòng lại xuất hiện một ý tưởng: ta và Vương gia cũng không chênh lệch lắm, nếu Chu Tử giúp ta phủi tuyết, có phải cũng. . . . . Phi phi phi, nghĩ cái gì vậy!

Liễu Liên bắt đầu khinh bỉ chính mình.

Lúc sắp đến hoàng cung, Vương gia nhận được một phong thư báo tin Ngọc Hương đưa tới. Xem xong phong thư báo tin đó, Vương gia bảo Liễu Liên ngừng xe lại, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, nói: "Liễu Liên, chờ khi gặp Từ Liên Ba, ngươi thay hắn ở lại trong cung!"

Liễu Liên không nghĩ ngợi gì, nói: "Dạ, Vương gia!"

Một lát sau, vừa đánh xe, Liễu Liên vừa cẩn thận suy nghĩ đến nhiệm vụ Vương gia giao cho mình, trong lòng không khỏi ngổn ngang trăm mối: vậy là phải rời khỏi Chu Tử sao? Về sau sẽ không còn được gặp lại nàng sao? Cứ vậy tách ra có phải sẽ hoàn hảo hơn không, để bản thân không phải lún quá sâu?

Những suy nghĩ đó của Liễu Liên, trong nháy mắt nhìn thấy Từ Liên Ba sắm vai "Tiền Liễu Đức", liền hoàn toàn hỏng mất.

Cái gã nam nhân giả trang thành Đại Thái Giám bộ dạng ẻo lả mặc quần áo gấm thêu hoa thật to, mày vẽ mảnh, mặt trát phấn, đôi môi đỏ mọng tô vẽ tỉ mỉ phun ra một câu "Nô tỳ thỉnh an Vương gia" —— nam sao lại có thể tự xưng là "Nô tỳ"!

https://thuviensach.vn

Hơ —— đây là Từ Liên Ba tuấn tú phong nhã như cây ngọc đón gió đó sao?

Nghĩ đến tương lai một năm tới mình sẽ biến thành cái bộ dạng quỷ này, Liễu Liên luôn không sợ trời không sợ đất chợt ứa đầy mồ hôi lạnh, hắn quyết tâm phải nói chuyện rõ ràng với Vương gia.

Hắn đường đường là Liễu Liên nam tính oai phong, sao có thể biến thành bộ dạng yêu nhân (nam giả nữ) như gã Từ Liên Ba này!

Một hàng mồ hôi lạnh chảy dọc xuống theo thái dương Liễu Liên.

Lúc này, Liễu Liên nghe Vương gia thấp giọng quát "Tiền Liễu Đức": "Thu hồi tâm tư đó của ngươi ngay đi cho ta!"

Liễu Liên thông minh nhất thời chợt hiểu ra, hắn đã rõ rồi, Từ Liên Ba hắn là cố ý, hắn nhận được lệnh Vương gia muốn mình thay hắn, cố ý cải trang thành bộ dạng mà mình ghê tởm, để mình biết khó mà lui!

Liễu Liên nhìn Từ Liên Ba bị Vương gia mắng mà mặt xám mày tro lại vẫn trang điểm thật xinh đẹp, trong lòng thầm thích thú, bắt đầu tự hỏi, nên làm sao để dọa nạt thằng nhãi này, an ủi trái tim bị tổn thương của mình một chút!

Vương gia đi lo chính sự, để Liễu Liên và Ngân Linh lại trong cung, bảo vệ Chu Tử.

Khi Chu Thái hậu trẻ tuổi cùng Chu Vương phi tuổi trẻ vui vẻ nói chuyện sau khi xa cách, Liễu Liên và bạn nối khố Từ Liên Ba cũng không nhàn rỗi. Hai người bọn họ trông chừng thái giám khuân vác xong lễ vật mà Nam An vương phi mang đến cho Thái Hậu, Từ Liên Ba tìm nơi yên tĩnh, nhiệt tình nói chuyện sau khi ‘xa cách’.

https://thuviensach.vn

Đây là viện nhỏ mà hắn ở, viện rất yên tĩnh, chưa được hắn cho phép, không ai dám tiến vào.

Liễu Liên buộc Từ Liên Ba tẩy đi lớp dịch dung trên mặt, thay trang phục màu đen bình thường, hai người đồng ý sảng sảng khoái khoái đánh một trận.

Từ Liên Ba cùng Liễu Liên luôn quen trêu đùa gây chuyện, hai người vừa đánh vừa trêu chọc.

Từ Liên Ba tuyên bố môi Liễu Liên đỏ nhìn phát ghét, cho nên nắm tay hắn vẫn luôn nhắm vào đôi môi đỏ mọng của Liễu Liên; Liễu Liên cười nói Từ Liên Ba vẽ khóe mắt như đàn bà thật khó coi, bởi vậy vẫn luôn dùng sức đập vào khóe mắt Từ Liên Ba.

Liễu Liên cho là mấy năm nay mình cố gắng luyện công, nhất định đã vượt qua Từ Liên Ba, nào ngờ mấy năm nay Từ Liên Ba cũng không ngừng tiến bộ, hai người đánh nhau ngang tài ngang sức.

Bởi vì tài sức ngang nhau, cho nên Từ Liên Ba không thể thắng Liễu Liên, Liễu Liên cũng không đánh thắng Từ Liên Ba. Cuối cùng, Liễu Liên bị Từ Liên Ba đấm một quyền rách môi, Từ Liên Ba bị Liễu Liên đánh sưng khóe mắt.

Hai người khoát vai nhau, thừa dịp màn đêm buông xuống, chạy ra ngoài thoải thoải mái mái uống đến say mèm —— Liễu Liên say mềm, Từ Liên Ba khiêng hắn về!

Tác giả có lời muốn nói: chương này Mạc Mạc viết cực kỳ vui vẻ! Ngược Liễu Liên, thể xác và tinh thần Mạc Mạc thật sảng khoái!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 164: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (6)

Trở lại Nhuận Dương, khi Nhị công tử Triệu Sam caast giọng trong trẻo nói Chu Tử "Xấu! Xấu", trong lòng Liễu Liên có chút mất hứng. Kế tiếp khi bé nói Vương gia "Hư! Hư", khóe miệng Liễu Liên không khống chế được mà cong lên —— đứa nhỏ này, thật đúng là tri âm của ta! Biết được tin tức Chu Tử mang thai con thứ ba, Liễu Liên cảm thấy thực kỳ diệu.

Cùng lúc, hắn có chút đố kỵ nho nhỏ với Vương gia, đố kỵ việc Chu Tử nguyện ý không ngừng sinh con cho Vương gia, sinh lão đại xong liền sinh lão Nhị, sinh lão Nhị xong lại sinh lão Tam; về phương diện khác, hắn lại vui mừng cho Chu Tử, cho dù bản thân là một gã thô lỗ, Liễu Liên cũng hiểu được một đạo lý, Chu Tử càng sinh nhiều con nối dõi cho Vương gia, Vương gia càng không có lý do mà nạp thiếp, địa vị của Chu Tử sẽ càng thêm củng cố.

Vương gia giao Nhị công tử có nhủ danh là Màn thầu nhỏ cho Liễu Liên.

Màn thầu nhỏ còn chưa biết đi, câu phức tạp nhất mà bé nói được chính là nhìn Liễu Liên, ngơ ngác gọi "Mỹ Nhân", khỏi nói là thô tục đến mức nào!

Nhưng Liễu Liên thực thích bé, bé là con trai của Chu Tử, là Nhị công tử của Vương gia.

Liễu Liên ôm Màn thầu nhỏ, đi khắp vương phủ, đưa bé đi tìm hiểu mọi sự vật. Hắn đút màn thầu nhỏ uống nước, rửa đôi tay nhỏ bé cho Màn thầu nhỏ, lấy điểm tâm đút Màn thầu nhỏ ăn.

https://thuviensach.vn

Màn thầu nhỏ bắc đầu học đi, hắn cột đai vào lưng Màn thầu nhỏ, giúp bé tập bước đi.

Màn thầu nhỏ biết đi, rồi biết chạy, biết gọi "Liễu Liên Liễu Liên". . . . . Liễu Liên quan sát bé trưởng thành, trong lòng có một loại vui sướng "đứa trẻ nhà ta đã trưởng thành".

Hắn đã sớm chuyển đến ngoại viện Diên Hi cư, có thể thường xuyên nhìn thấy Chu Tử mỉm cười, có thể nghe được Chu Tử nói lời dịu dàng, có thể ăn được thức ăn mỹ vị mà Chu Tử làm, mặc được quần áo do Chu Tử tự may, phòng cũng do Chu Tử tự chọn lựa vật dụng rồi sai người sửa sang, thậm chí ngay cả giường cũng do Chu Tử sai người bố trí . . . . . Đây còn chưa đủ hạnh phúc sao?

Trong một tháng Chu Tử ở cữ sau khi sinh Bánh trôi nhỏ, Liễu Liên thường xuyên chịu đựng nổi khổ được gọi là tưởng niệm gì đó —— rõ ràng gần trong gang tấc, thế mà bản thân lại không thể gặp không thể thấy.

Nhìn Thanh Châu vẫn luôn săn đón mình, Liễu Liên thở dài. Hắn hiểu Chu Tử có ý tác hợp, nhưng rõ ràng đã nhiều lần hắn tỏ vẻ mình không có ý định cưới vợ rồi!

Nhìn lại Ngân Linh đã thành thân có thể tùy ý ra vào nội viện Diên Hi cư, nghĩ đến khi nào có thể gặp Chu Tử, khi nào nên gặp Chu Tử, thậm chí Liễu Liên sinh ra một loại cảm giác vì sao nữ nhân ở cữ lại phải giữ khoảng cách khiến nam nhân muốn phát điên lên như thế —— được rồi, Liễu Liên thừa nhận chính mình thật đáng khinh rồi!

Trong hai tháng này, Màn thầu nhỏ bị phụ thân mẫu thân cùng lơ là, ngay cả tổ mẫu cũng đặt lực chú ý lên người ca ca Bánh bao nhỏ, cho nên, bé sống chết quấn lấy Liễu Liên. Sau khi được Liễu Liên khéo léo dạy bảo vài lần, bé không dám gọi Liễu Liên là "Mỹ nhân" nữa, cũng không dám gọi thẳng là "Liễu Liên", chỉ ngoan ngoãn bắt chước ca ca, gọi "Sư phụ", bất

https://thuviensach.vn

quá trong lòng bé bỏ thêm cụm từ "Mỹ Nhân" sau cụm từ "Sư phụ", lời gọi hoàn chỉnh dành cho Liễu Liên chính là "Sư phụ mỹ nhân"!

Trong mấy ngày rối ren lộn xộn này, thậm chí bé còn ngủ hắn ở chỗ Liễu Liên.

Liễu Liên đã hiểu được cảm giác làm vú em, bảo gã sai vặt hầu hạ mình chuẩn bị nước ấm, khăn tắm và xà bông thơm, còn thật sự chấp nhận việc tắm rửa cho Màn thầu nhỏ.

Liễu Liên chưa từng có kinh nghiệm tắm rửa cho trẻ nhỏ, nhưng hắn là Liễu Liên thông minh nhất, có việc gì hắn không thể làm chứ?

Màn thầu nhỏ bị hắn lột sạch, đặt cẩn thận vào trong bồn tắm.

Bé ngồi trong thùng tắm nho nhỏ, nước ngập đến ngực. Bé rất muốn vọc nước, nhưng không dám, bởi vì ngồi trên ghế đẩu nhỏ bên cạnh bồn tắm, tắm rửa cho bé là Sư phụ mỹ nhân vừa đáng yêu vừa đáng sợ.

Liễu Liên tháo hai chùm tóc trên đầu Màn thầu nhỏ, vốc nước dội ướt mái tóc vừa đen vừa mềm của bé, bắt đầu xoa xà bông thơm, vừa xoa, vừa nhắc nhở: "Nhắm mắt và ngậm miệng lại, không được nói chuyện!"

Màn thầu nhỏ luôn cực kỳ hiểu chuyện, lúc ở cùng mẫu thân và tổ mẫu vẫn có chút bướng bỉnh, nhưng ở trước mặt phụ vương và sư phụ mỹ nhân, nhất là Sư phụ mỹ nhân, vẫn luôn thành thành thật thật, bảo gì thì làm đó, rất nghe lời, chưa hề phản kháng.

Thật vất vả mới tắm rửa xong cho Màn thầu nhỏ, Liễu Liên cầm khăn tắm quấn lấy bé, lau lau, cố gắng khống chế lực tay.

Sau khi mặc trung y cho Màn thầu nhỏ rồi nhét vào ổ chăn, Liễu Liên nhớ tới một vấn đề —— Chu Tử đã từng dặn hắn, sau khi tắm rửa cho trẻ

https://thuviensach.vn

xong nhất định phải lau cho thật khô nơi cổ, nách, chân và những nơi có nếp ngấn, tránh bị hăm.

Liễu Liên nghĩ mình đã quên việc quan trọng nhất này rồi.

Đầu hắn đen thui, hai tay ôm mặt.

Liễu Liên khổ sở mò Màn thầu nhỏ khốn khổ từ trong ổ chăn ra, một lần nữa lột sạch, sau đó cầm khăn sạch tỉ mỉ lau cổ, nách, chân của Màn thầu nhỏ, ngay cả đầu ngón chân hắn cũng không buông tha, tỉ mỉ lau hết mọi chỗ.

Sau khi lau xong, Liễu Liên lại sai người lấy nước ấm, đút Màn thầu nhỏ uống khá nhiều.

Chờ khi lại nhét Màn thầu nhỏ vào ổ chăn, võ công tuyệt thế như Liễu Liên cũng đã mệt không chịu nổi —— vú em dễ làm lắm sao?

Màn thầu nhỏ tiếp tục ngủ.

Từ lúc bị Sư phụ mỹ nhân cởi sạch quần áo ném vào trong bồn tắm đến lần cuối khi bị nhét vào ổ chăn, đã tốn rất nhiều canh giờ đó biết không? Bé là đứa trẻ chưa tròn hai tuổi đó biết không?

Liễu Liên vội vàng rửa mặt, nằm xuống bên người Màn thầu nhỏ, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Trong đêm, Liễu Liên mơ hồ cảm giác được viên thịt nhỏ bên người động đậy, hắn nghĩ Màn thầu nhỏ gặp ác mộng, cho nên nhắm mắt, nửa mê nửa tỉnh với tay vỗ vỗ lên người Màn thầu nhỏ.

Vỗ vỗ, không biết Màn thầu nhỏ có ngủ không, dù sao Liễu Liên vẫn đang ngủ.

Liễu Liên mơ một giấc mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Hắn mơ thấy Chu Tử làm một bàn thức ăn ngon, dịu dàng nhìn hắn ăn.

Liễu Liên đang ăn vui vẻ, Vương gia liền đi tới, cầm lấy ấm trà rót lên người Liễu Liên.

Liễu Liên tức giận bừng tỉnh.

Gì vậy?Là nước trà nóng thật sao?

Hắn sờ sờ trung y ẩm ướt mang theo cảm giác ấm áp của mình, bình tĩnh xốc chăn lên, nhìn Màn thầu nhỏ thoải mái tiểu ướt cả quần, Liễu Liên lại đen mặt thở dài —— việc ôm trẻ nhỏ làm vú em này, lão tử không bao giờ làm nữa!

Liễu Liên không gọi gã sai vặt, hắn cũng không muốn gọi.

Liễu Liên dùng chăn không bị nước tiểu làm ướt quấn Màn thầu nhỏ vẫn đang ngủ say lên, đặt lên giường nhỏ trước cửa sổ, sau đó thay hết toàn bộ chăn đệm, rồi mới ôm cả người lẫn chăn đến trên giường, cởi quần áo bị ướt nước tiểu, dùng khăn lụa thấm nước ấm chà lau bụng nhỏ và bàn chân nhỏ bị nước tiểu làm ướt của Màn thầu, cuối cùng thay trung y sạch sẽ.

Sau nửa đêm, Màn thầu nhỏ ngủ thật ngon, nhưng rốt cuộc Liễu Liên không ngủ lại được.

Có trời biết, hắn ưa sạch sẽ, lại khốn khổ bị nước tiểu tưới ướt, giặt xong lại tắm.

Liễu Liên thở dài, đứng dậy cầm quần áo đến phòng tắm tắm rửa.

Ngày hôm sau, sau khi đưa Màn thầu nhỏ đến chỗ thái phi, Liễu Liên trở về thư phòng bên ngoài.

Hắn mặc một thân áo trăng có hoa văn cành trúc thêu ẩn bằng chỉ bạc, eo quấn đai lưng đen, trên mặt xinh đẹp mang nụ cười thản nhiên, nhìn thế nào

https://thuviensach.vn

cũng thấy sạch sẽ thoải mái.

Bạch Tử Xuân ngồi xem hồ sơ cùng hắn.

Mắt hoa đào của Liễu Liên bỗng nhiêncong cong, cười liếc Tử Xuân.

Cùng nhau lớn lên, Bạch Tử Xuân hiểu được, một khi Liễu Liên xuất hiện biểu cảm này, nhất định là có mưu đồ.

Bạch Tử Xuân không chút xao động hỏi: "Có việc gì?"

Khóe miệng Liễu Liên cong lên, thấp giọng nói: "Trên người ta không có mùi gì lạ chứ?"

Bạch Tử Xuân không hiểu trong hồ lô hắn chứa thuốc gì, thoáng kề sát vào một chút, ngửi ngửi nói: "Rất tốt dễ ngửi, hình như là mùi lá trúc thơm ngát!"

Liễu Liên gật gật đầu có lệ, không để ý đến Bạch Tử Xuân nữa.

Một lát sau, hắn vẫn cảm thấy không thích hợp, lại hỏi Bạch Tử Xuân: "Thật sự không có mùi gì?"

Bạch Tử Xuân lắc đầu.

Liễu Liên như nghĩ tới điều gì: "Không ngửi thấy mùi khai nước tiểu của trẻ con chứ?"

Bạch Tử Xuân: ". . . . . ."

Liễu Liên thề vô số lần là sẽ không bao giờ nữa làm vú em nữa, nhưng trong nháy mắt hắn nhìn thấy Chu Tử, tất cả mọi quyết định trước đó đều sụp đổ.

https://thuviensach.vn

Trong một tháng ở cữ, Chu Tử được chăm sóc rất tốt. Lúc nàng rời khỏi nội viện Diên Hi cư, Liễu Liên nhìn thấy một đại mỹ nhân da thịt non mịn sắc mặt tươi tỉnh đôi mắt sáng dịu dàng môi đỏ mọngtự nhiên.

Đại mỹ nhân Chu Tử mỉm cười nhìn Liễu Liên, nói: "Liễu Liên, vất vả cho ngươi rồi."

Trong phút chốc, Liễu Liên cảm thấy tất cả mọi trả giá của mình đều xứng đáng, hắn nhìn miệng cười ấm áp của Chu Tử, quả thực muốn chết ngay trong đôi mắt tràn ngập dịu dàng đó, cũng mỉm cười, nói: "Vương phi, Tam công tử vẫn để tại hạ chăm sóc đi!"

Chu Tử mừng rỡ, mắt to tràn đầy vui mừng nhìn Liễu Liên: "Thật tốt quá! Tốt quá!"

Buổi tối, trở về phòng, Liễu Liên vẫn ảo não vì câu nói "Vương phi, Tam công tử vẫn để tại hạ chăm sóc đi!" mình đã thốt ra lúc ban ngày.

Rõ ràng hắn đã thề sẽ không bao giờ làm vú em nữa!

Vì sao vừa nhìn thấy Chu Tử, mọi thứ đều thành mây trôi, chỉ còn lại ánh mắt dịu dàng của nàng?

Liễu Liên ngồi bên giường, mặt không chút thay đổi dùng khăn lụa nhuyễn đao màu đen của mình, trong lòng cồn cào sóng dậy, tất cả đều là phỉ nhổ bản thân: ai bảo ngươi háo sắc! Ai bảo ngươi mềm lòng! Ai bảo ngươi anh hùng qua không được ải mỹ nhân! Ai bảo ngươi. . . . . Về sau mỗi ngày ngươi đều phải chịu một trận nước tiểu đi!

Ngoài phòng truyền đến tiếng của Thanh Ba —— từ khi Chu Tử hiểu Liễu Liên không có ý gì với Thanh Châu, liền chỉ phái Thanh Ba – đã có người trong lòng – đến.

"Liễu Thống lĩnh, vương phi tự làm thức ăn khuya, mời ngài cùng ăn!"

https://thuviensach.vn

Chu Tử bị giam ở nội viện Diên Hi cư suốt một tháng, việc gì cũng không thể làm, rốt cuộc bây giờ đã có thể ra ngoài tự mình nấu nướng, đương nhiên sẽ rất chú tâm.

Thức ăn nàng làm hầu như đều là những món Triệu Trinh và Liễu Liên thích ăn.

Bình thường lúc dùng cơm, món gì Hàn Tử Xuyên cũng không chọn, không nhìn ra món ăn yêu thích; chỉ cần có Liễu Liên, hai vị thần y cũng thực rụt rè thực lịch sự, cũng không nhìn ra món yêu thích, chỉ biết là không kén ăn.

Liễu Liên thường ăn thức ăn nàng làm, còn thường xuyên mở miệng nhắc món thích ăn, nên nàng biết hắn thích ăn mấy món tươi, thích ăn mì phở phương Bắc, thích uống canh ngon.

Thức ăn khuya Chu Tử làm có mấy món Liễu Liên thích ăn, ví như ớt xanh xào bao tử, ví như trứng gà xào rau hẹ, ví như thịt viên sốt chua ngọt.

Nhìn bộ dạng Liễu Liên như một thiếu niên cao gầy, lại dẫn theo Màn thầu nhỏ siêu cấp bướng bỉnh chưa tới hai tuổi, thật là quá cực khổ, ta không biết nên báo đáp thế nào, đành quan tâm chiếu cố hắn trong một số việc mình có khả năng!

Cùng Vương gia, Hàn Tử Xuyên, Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh ngồi trong phòng, ăn món ăn mỹ vị Chu Tử tự làm, Liễu Liên cảm thấy tất cả mọi oán giận của mình đều có thể ném lên chín tầng mây —— nếu làm vú em giúp Chu Tử chăm sóc đứa bé, có thể thường xuyên được ăn thức ăn nàng làm, hưởng thụ chăm sóc và quan tâm của nàng, Liễu Liên nguyện ý tiếp tục làm vú em, bất kể Chu Tử sinh bao nhiêu.

Bắt đầu từ tối hôm đó, Liễu Liên chính thức mang vận mạng đau buồn là chăm sóc Màn thầu nhỏ đến lớn, lại chăm sóc Bánh trôi nhỏ, Bánh trôi nhỏ lớn lên, lại chăm sóc Bánh (mì) hấp nhỏ.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, trừ Bánh bao nhỏ, Nam An vương cùng vương phi không hề có vú em là nữ.

Tác giả có lời muốn nói: Liễu Liên và Bánh hấp nhỏ chỉ có thể là tình cảm cha con, tuyệt không phải là giả - cha con!

Liễu Liên sẽ hạnh phúc ~ yên tâm đi!

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 165: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (7)

Sau khi Liễu Liên trở về từ Ô Thổ, trước tiên dưỡng bệnh ở biệt viện mấy ngày, rất nhanh đã được Chu Tử dẫn người đến biệt viện đón về phủ Nam An vương dưỡng thương. Để tiện cho việc trị liệu, Liễu Liên vẫn được sắp xếp ở lại ngoại viện Diên Hi cư.

Sau khi trở về ngoại viện, mấy người Liễu Liên, Hàn Tử Xuyên, Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh vốn vẫn luôn ở ngoại viện, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều há hốc mồm —— ngoại viện đã thay đổi quá lớn rồi?!

Lần này thừa dịp bọn họ không ở vương phủ, Chu Tử chỉ huy Triệu Hùng tiến hành cải biến và sửa chữa hoàn toàn ngoại viện Diên Hi cư. Ngoại viện bây giờ, vừa vào cửa lớn, một đường mòn trải đá xanh thẳng tắp thông đến cửa nội viện, hai bên đường mòn là hàng cây Thủy Lạp rậm rạp.

Đi dọc theo đường mòn về hướng nội viện, bên trái và bên phải đều có hai cửa hình trăng tròn, trên từng cửa có khắc tên của từng viện.

Từ ngoài vào trong, hai viện bên trái có tên lần lượt là "Mai viên" và "Trúc viên", hai viện bên phải cũng từ ngoài vào trong là "Lan viên" và "Cúc viên".

Triệu Hùng vừa đi vừa giới thiệu: "Mai viên là chuẩn bị cho Hàn Thống lĩnh, Lan viên dành cho hai vị thần y, Liễu Thống lĩnh sẽ ở Trúc viên, Cúc viên thì để cho nhóm ma ma và nha hoàn trực đêm ở."

Từ lúc hắn lên làm Đại Quản gia của vương phủ, khi nói chuyện đã khách sáo rất nhiều, không còn giống năm xưa nữa.

https://thuviensach.vn

Triệu Hùng vừa lệnh cho bọn sai vặt khuân vác hành lý, vừa tiếp tục giới thiệu: "Cả bốn viện đều do Vương gia tự mình thiết kế, vương phi tự mình bố trí, hành lý của bốn vị đã sớm được chuyển vào!"

Liễu Liên tiến vào Trúc viên.

Trúc viên rất lớn.

Vừa vào viện, nhìn thấy đầu tiên là một bức tường khắc hoa. Trước bức tường hoa là mấy bụi trúc xanh cạnh bờ ao.

Bên phải bức tường là hành lang có tay vịn, đi dọc theo hành lang sẽ dẫn đến một dãy phòng.

Bên trái viện là một rừng trúc thật to. Rừng trúc thực rậm rạp, lúc một trận gió thổi qua, rừng trúc biến thành một biển sóng trúc nhấp nhô.

Lá trúc đồng loạt đong đưa trong gió, phát ra âm thanh xào xạt.

Dưới bậc thang trước phòng bên phải viện, đối diện cửa sổ phòng ngủ là bụi Chuối tây. Trừ bụi Chuối tây, toàn bộ sân bên phải đều không có gì, trống rỗng, trải đá xanh bằng phẳng —— chắc là để tiện cho Liễu Liên luyện đao.

Trừ chính đường, Chu Tử còn bố trí ba gian phòng ngủ, một gian thư phòng, một gian phòng kho cùng một gian nhà kề.

Nhà kề là để cho gã sai vặt hầu hạ Liễu Liên ở.

Liễu Liên được gã sai vặt đỡ nằm lên giường.

Gã sai vặt vừa nhanh nhẹn châm nước vào ly, vừa nói: "Đồ dùng trong viện của ngài đều do vương phi tự mình lựa chọn, tự mình đến xem bọn nha hoàn bố trí, ngay cả ngày đông trời lạnh cũng lo lắng đến, từng phòng đều có ngăn sát vách, hễ trời lạnh là có thể đặt lò than sưởi ấm, thậm chí

https://thuviensach.vn

trong tủ quần áo ngay cả quần áo trong ngoài của cả bốn mùa đều đã được vương phi sai người chuẩn bị. . . . . ."

Gã sai vặt lải nhải, Liễu Liên nằm trên giường, nhắm mắt lại, nghe mà như không nghe. Căn phòng này thật mát, tuy là mùa hè, nhưng hắn không thấy nóng chút nào.

Đúng lúc này, gã sai vặt chờ bên ngoài báo lại: "Bẩm Liễu Thống lĩnh, Hồ ma ma đến!"

Rất nhanh bên ngoài truyền đến tiếng của Hồ ma ma: "Vương phi bảo ta tới đưa cơm trưa cho Liễu Thống lĩnh!"

Hồ ma ma xốc màn trúc của nhà chính lên, bước vào, đi theo phía sau là một tiểu nha hoàn xách hộp đựng thức ăn.

Bởi vì Liễu Liên đang dưỡng thương, Chu Tử hỏi Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh, biết hắn không thể ăn hành gừng tỏi, không thể ăn ớt, cho nên cơm trưa chuẩn bị cho hắn vô cùng đơn giản, hai đĩa khai vị —— đậu đũa vào không và cà tím nướng, bốn xửng bánh bao hấp lá thông, một nồi đất cháo đậu xanh.

Gã sai vặt hầu hạ Liễu Liên rửa tay.

Hồ ma ma nhanh nhẹn đặt bàn ăn nhỏ lên giường Liễu Liên, sau khi dọn thức ăn, bà không tránh đi, mà đứng đó, nhìn Liễu Liên ngồi dậy bắt đầu dùng cơm.

Bà nhìn nhìn, thầm than thở sao Liễu Thống lĩnh lại xinh đẹp đến thế.

Hồ ma ma biết Liễu Liên đã nhiều năm, cảm thấy nhiều năm trôi qua như vậy, nhìn thế nào bộ dạng Liễu Liên vẫn giống một thiếu niên xinh đẹp; mấy năm nay, ngay cả Vương gia cũng đã mất đi nét ngây ngô, thành thục không ít, nhưng Liễu Liên lại giống một người bị năm tháng bỏ quên.

https://thuviensach.vn

Liễu Liên dùng cơm trưa xong, tiểu nha hoàn thu dọn bát đũa, Hồ ma ma lại nói: "Vương phi có dặn, muốn lão bà ta trông chừng ngài thoa thuốc xong rồi mới rời đi!"

Liễu Liên sửng sốt, nhíu mi nhìn Hồ ma ma.

Hồ ma ma cười nói: "Tuổi của lão bà ta đã một bó to, Liễu Thống lĩnh không cần quá thẹn thùng!"

Liễu Liên không còn lời nào để nói, đành phải thản nhiên cởi áo trước mặt Hồ ma ma —— vết thương của hắn cơ bản đều nằm trên thân thể.

Gã sai vặt cầm thuốc mỡ, nghiêm túc thoa thuốc. Hồ ma ma đứng một bên nhìn miệng vết thương đã sắp khỏi hẳn lại vẫn đáng sợ như cũ, suýt rơi lệ, cuối cùng đỏ mắt rời đi.

Chu Tử nghe Hồ ma ma kể sinh động như thật về vết thương của Liễu Liên, trong lòng vô cùng khổ sở. Nàng thật đã xem Liễu Liên thành đệ đệ, thấy Liễu Liên chịu vết thương nặng như vậy, trong lòng cũng thật khổ sở.

Sau một lúc lâu, Chu Tử mới nói: "Mời Hứa đại phu và Hầu đại phu đến đó!"

Tuy là mùa hạ, nhưng Trúc viên có rừng trúc xanh che chắn, thật mát mẻ.

Cửa sổ phòng ngủ của Liễu Liên dán lụa mỏng cánh ve nổi danh đắt tiền màu lục, cửa sổ mở rộng, gió mát thổi xuyên qua lụa mỏng cánh ve màu lục, trong gió mang theo mùi trúc thơm ngát, thật mát mẻ.

Sau khi gã sai vặt rót một chén trà xanh, liền lui xuống.

Trên người Liễu Liên chỉ mặc trung y màu trắng, nằm nghiêng trên nệm giường mềm mại, nhắm mắt vận công.

https://thuviensach.vn

Hắn nghe một loạt tiếng bước chân từ xa truyền đến, hình như còn chưa tới cửa Trúc viên —— là Màn thầu nhỏ.

Cửa lớn nhẹ nhàng bị đẩy ra, nhóc con chuồn vào.

Bé chạy dọc theo hành lang có tay vịn.

Màn thầu nhỏ xốc màn trúc của nhà chính lên, đi vào.

Liễu Liên mở mắt, liền nhìn thấy Màn thầu nhỏ toàn thân mặc trung y màu trắng tóc đen xõa ngang vai —— rõ ràng là thừa lúc ngủ trưa mà chạy tới.

Màn thầu nhỏ đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn Sư phụ mỹ nhân nằm nghiêng trên giường, mắt Phượng nhỏ đen nhánh nhíu lại, mí mắt mỏng manh lập tức đỏ ửng, từng giọt nước mắt như hạt đậu lăn xuống: "Sư phụ ——"

Bé chạy tới, nhào lên người Liễu Liên, khóc lớn.

"Hồ ma ma kể với mẫu thân, nói người bị thương rất nặng, sư phụ, không phải người sắp chết rồi chứ? Con không muốn người chết. . . . . ."

Màn thầu nhỏ vừa khóc vừa nói, lệ tuôn như suối.

Liễu Liên vội ngồi dậy, vừa lau nước mắt cho bé, vừa an ủi bé.

Kỳ thực hắn không quá thích nói chuyện, nhưng vẫn không ngừng an ủi Màn thầu nhỏ: "Sư phụ bị thương rất nặng, bất quá bây giờ đã sắp khỏi, con xem, không phải ta vẫn rất khỏe hay sao. . . . . ."

Nói xong lời an ủi, lòng Liễu Liên chát chát, mũi cũng có chút khó chịu, giống như ăn phải ớt.

Đây là con trai của Chu Tử và Vương gia, nhưng với hắn mà nói, thật giống con của hắn!

https://thuviensach.vn

Chu Tử vốn cùng Bánh bao nhỏ, Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ ngủ trưa trên giường lớn trong phòng ngủ, lúc chạng vạng khi vừa ngủ dậy, Chu Tử phát hiện ba đứa chỉ còn hai, không khỏi kinh hãi.

Ở ngoài phòng, Thanh Ba nghe thấy động tĩnh trong phòng ngủ, vội xốc rèm che tiến vào bẩm báo: "Liễu Thống lĩnh lệnh cho gã sai vặt đến thông báo, nói Nhị công tử ở chỗ của hắn!"

Lúc này Chu Tử mới yên lòng.

Sau khi rửa mặt xong, Chu Tử mang theo Bánh bao nhỏ và Bánh trôi nhỏ đến thăm Liễu Liên.

Chu Tử có mang theo cháo đậu xanh bách hợp.

Vừa vào phòng, Chu Tử liền nhìn thấy Màn thầu nhỏ chổng mông đắp chăn mỏng nằm ngủ say bên người Liễu Liên, không khỏi nở nụ cười: "Nhóc con tinh nghịch!"

Sau khi Màn thầu nhỏ rời giường, Hồ ma ma đưa ba anh em Bánh bao nhỏ ra sân chơi; trong phòng ngủ, người theo bên cạnh chỉ còn lại Ngân Linh và Thanh Ba.

Chu Tử múc chén cháo đậu xanh bách hợp đặt trên bàn nhỏ ở đầu giường, rồi mới nói: "Liễu Liên, ta vẫn yêu thương ngươi như đệ đệ, hắn trong lòng ngươi cũng hiểu?"

Liễu Liên nhìn Chu Tử liếc mắt một cái, hạ mi mắt xuống, lông mi thon dài đen bóng che sóng mắt, che đi bất lực và mờ mịt của hắn.

Chu Tử nhìn gương mặt non nớt xinh đẹp của hắn, trong lòng rất đau, nói tiếp: "Ta đã bẩm với Vương gia, ta muốn nhận ngươi làm đệ đệ, về sau sẽ chăm sóc ngươi thật tốt, ngươi có đồng ý không?"

https://thuviensach.vn

Chu Tử nhìn hắn, sóng mắt dịu dàng, mang theo kỳ vọng nóng bỏng.

Liễu Liên giương mắt nhìn nàng, mắt hoa đào đen thẫm như bịt kín một lớp hơi nước, hắn cười nói: "Đệ thực nguyện ý."

Đúng vậy, ta thực nguyện ý, nếu đây là điều nàng muốn.

Cuộc đời này, ta không thể ở cùng nàng, vậy ta nguyện ý làm đệ đệ, danh chính ngôn thuận săn sóc nàng, bảo vệ nàng.

Chu Tử bưng chén cháo trên cái bàn nhỏ lên, nghịch ngợm cười: "Đệ tự ăn? Hay để tỷ tỷ đút?"

Mặt dày của Liễu Liên ửng đỏ, cầm lấy chén, múc một muỗng đưa vào miệng.

Vào miệng liền tan, ngọt mà không ngán.

Đây là cháo Chu Tử tự nấu.

Hắn chậm rãi ăn.

Chu Tử ngồi một bên, nhìn hắn ăn cháo, trong lòng rất dễ chịu.

Bản thân nàng không ý thức được, mà Triệu Trinh đã sớm nhìn ra, nói Chu Tử xem Liễu Liên thành đệ đệ, không bằng nói là xem Liễu Liên thành con lớn nhất mà thương.

Sau khi hiểu rõ điều này, Triệu Trinh không ghen tỵ với Liễu Liên nữa.

Ban đêm nổi gió, tiếp theo là mưa rào.

Giọt mưa rơi lên lá trúc, phát ra tiếng "Xào xạt".

Ban ngày Liễu Liên ngủ nhiều, buổi tối không buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Cùng nhau lớn lên, bọn Phàn Duy Bân, Bạch Tử Hạ, Bạch Tử Xuân đều đã có ngôi nhà của mình, dần dần cũng đều có gia đình của mình, nhưng Liễu Liên vẫn không đặt mua nhà.

Không có người nhà, mua nhà để làm gì?

Nhưng đặt mua nhà, là một sự kiện phiền phức đến bực nào, luôn phải trả giá, cũng không nhất định sẽ có thu hoạch; có một cái nhà, lại lo lắng sẽ mất đi.

Trước kia khi Liễu Liên tám tuổi, có được nhiều yêu thương, đến từ mẫu thân, từ tỷ tỷ, từ phụ vương trên danh nghĩa mà thực tế chính là tổ phụ. . . . . .

Nhưng trong một đêm, toàn bộ đều mất đi.

Luôn là Tiểu Vương Tử cẩm y ngọc thực ngàn cưng vạn chìu, biến thành đứa trẻ ăn mày lưu lạc đầu đường tìm thức ăn trong đống rác, bị người khi dễ như con chó hoang.

Đó là những ngày tháng lạnh như băng. . . . . .

Cho nên, hắn như thiêu thân gặp lửa, bay về phía Chu Tử tràn đầy ấm áp thân tình.

Chu Tử, Vương gia, Bánh bao nhỏ, Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ, chính là người nhà của hắn.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 166: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (8)

Thất vương gia Vân Noãn của Ô Thổ quốc đến, tạo cho Liễu Liên những phức tạp và phiền phức rất lớn. Buổi sáng hôm đó, Liễu Liên đến chỗ thái phi đón Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ, sau đó mang chúng ra thư phòng bên ngoài.

Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ chạy chạy đuổi đuổi ở phía trước, Liễu Liên thong thả đi ở phía sau. Ba thầy trò vừa mới đi tới cửa lớn của thư phòng bên ngoài, Liễu Liên liền nhìn thấy dưới cây liễu cổ thụ trước cửa lớn của thư phòng bên ngoài bày một cái ghế dựa và một cái bàn con, sau ghế dựa đứng hai vị thị vệ Ô Thổ, trên ghế ngồi một người, cách thật xa đã cười sáng lạn với hắn, giọng dịu dàng như sắp chảy ra nước: "Liễu Liên ____"

Dám lớn mật ngồi ở đây, chảy nước dãi nhìn khắp toàn bộ phủ Nam An vương, e rằng chỉ có thất vương gia của Ô Thổ.

Nụ cười thường xuất hiện trên mặt Liễu Liên lập tức tắt hẳn, đen mặt bước qua —— lão tử phải chăm nom bọn nhỏ, bằng không sẽ tẩn ngươi một trận!

Thấy Liễu Liên giống như tránh né mình mà bước vào thư phòng bên ngoài của Nam An vương, Vân Noãn thực mất mát, rất muốn đuổi theo, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết là không thích hợp. Vì thế, hắn mang theo hai thị vệ, ngồi dưới cây cổ thụ trước cửa lớn của thư phòng bên ngoài than dài thở ngắn, rất phiền muộn.

https://thuviensach.vn

Nhóm quan viên và võ tướng lui tới nhìn thấy, đều xem là hiện tượng lạ, bàn tán nghĩ biện pháp hỏi thăm, khi biết người này đúng là thất vương gia của Ô Thổ, rất coi trọng Vương gia cùng Liễu Thống lĩnh, mọi người không khỏi rùng mình, tâm tình bà tám nhất thời biến mất không còn bóng dáng.

Dám tán chuyện của Vương gia, không muốn sống nữa sao?

Dám tán chuyện của Liễu Thống lĩnh, muốn bị đánh sao?

Sau khi giao Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ cho Trần Bình ở thư phòng bên ngoài, Liễu Liên đến gặp Vương gia.

Triệu Trinh ngồi trên ghế cao, tay phải đặt trên bàn con, ngón tay thon dài gõ liên tục vài cái, cho thấy hắn cũng đang khó quyết định.

Đại Kim và Ô Thổ, gần đây quan hệ chặt chẽ, có tác dụng uy hiếp kiềm chế Đông Khu ngóc đầu dậy, ba quốc gia của đại lục Phương Đông, khó mới xuất hiện được cục diện hòa bình. Mà Vân Noãn, là đệ đệ cùng mẹ duy nhất của Vân Hàn, nhất định rất được nuông chìu. Vân Noãn thân là Vương gia nước láng giềng, nhưng vẫn cứ ở lỳ trong phủ mình, còn lộ liễu mơ ước mình và Liễu Liên, hai đại nam nhân đường đường chính chính bị người như vậy chạy theo nhìn chằm chằm, đừng nói tính tình nóng nảy như Liễu Liên, ngay cả chính mình cũng cảm thấy tức nghẹn.

Lại không thể thẳng thừng đuổi đi, cũng không thể đánh chết, phải làm sao. . . . . .

Liễu Liên đứng trước mặt, lẳng lặng chờ Vương gia ra lệnh.

Suy tư một chút, mặt Triệu Trinh không chút thay đổi nói: "Cảnh cáo nhẹ nhàng thôi, để hăn biết khó mà lui là được!"

https://thuviensach.vn

Liễu Liên mỉm cười, nói: "Vương gia yên tâm, thuộc hạ biết chừng mực!"

Liễu Liên suy tư về cái gọi là "nhẹ nhàng" của Vương gia, mang trên mặt nụ cười ngọt như mật, kéo ma đao soàn soạt đi ra.

Vân Noãn đứng dưới tán cây liễu cổ thụ rậm rạp, bưng một ly trà xanh, nhớ đến lúc buổi sáng nhìn thấy Nam An vương gia Triệu Trinh mặc một thân áo trắng như cây ngọc đón gió sải bước không chớp mắt đi qua trước mắt mình - tư thế hiên ngang oai hùng, còn trong chốc lát vừa rồi khi Liễu Liên - Liễu mỹ nam mặc toàn thân áo lụa màu đen thắt lưng thon thon mang theo hai đứa trẻ thẹn thùng bất đắc dĩ đen mặt bước ngang qua mình, trong lòng không khỏi ngây ngất, cái gọi là đau mà vui, đại khái chính là tâm trạng của mình trong lúc này!

Ánh mặt trời mùa thu, còn mang theo chút gay gắt mùa hạ, chiếu lên người nóng rát. Liễu Liên đi nhanh tới, ánh sáng mặt trời chiếu lên khuôn mặt như vẽ của hắn, da thịt như ngọc, lông mày mảnh mai như khói, mắt hoa đào sâu thẳm, môi đỏ hồng cong lên, cười thật ngọt ngào.

Vân Noãn kinh ngạc nhìn, tự động đứng lên.

Liễu Liên này, thật đúng là yêu nghiệt! Không phải nói hắn sớm đã qua sinh nhật hai mươi tuổi rồi sao, mà da thịt óng ánh trong suốt, môi đỏ mọng trơn bóng, nhìn thế nào vẫn như Mỹ Thiếu Niên mười sáu mười bảy tuổi vậy chứ?

Liễu Liên mang nụ cười trên mặt, nhưng khi lướt qua Vân Noãn cũng không dừng bước, sóng mắt đảo quanh, mắt hoa đào híp lại, ném cho Vân Noãn một cái liếc sắc bén.

Vân Noãn vội đuổi theo vài bước.

https://thuviensach.vn

Hắn loáng thoáng nghe Liễu Liên thấp giọng nói: "Ban đêm giờ tý, bến tàu Vận Hà, đi một mình, không gặp không về."

Cả người Vân Noãn run lên, vui mừng vô cùng, vội vàng lui về, đứng dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn Liễu Liên bước đi.

Vân Noãn mang theo thị vệ trở về nhà khách của phủ Nam An vương, đầu tiên là ăn cơm trưa, sau đó ngủ một giấc thật ngon, đến chạng vạng mới dậy, tắm rửa cẩn thận, đầu đeo ngân quan khảm ngọc, mặc áo lụa mới trắng tinh, bên ngoài còn khoát một áo lụa mỏng, bên hông đeo ngọc bích, đeo ngọc bội hình phượng và túi xạ hương, cưỡi ngựa trắng thuần mà thị vệ chuẩn bị, không cho phép thị vệ đi theo mình, anh anh tuấn tuấn xinh xinh đẹp đẹp ra khỏi thành.

Màn đêm đã buông xuống.

Bến tàu Vận Hà rộn ràng nhốn nháo người đến người đi dần dần yên tĩnh, chỉ có Vọng Giang lâu bên bờ Vận Hà cách đó không xa vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Đặc điểm của mùa thu chính là ban ngày nóng, ban đêm lạnh.

Vân Noãn vì muốn xinh đẹp, đã cực kỳ chải chuốt, quần áo có hơi mỏng.

Một trận gió đêm quét đến, hắn không tự chủ được mà run rẩy cả người.

Người đi đường dần vắng, âm thanh biến mất dần.

Chỉ có một mình hắn dắt con ngựa trắng đứng ở bến tàu Vận Hà vắng lặng, cách đó không xa, tiếng đàn sáo ca hát từ Vọng Giang lâu rầm rào truyền đến, mang theo mê hoặc và hấp dẫn. Vân Noãn rất muốn đi, nhưng trong lòng hắn vẫn nhớ kỹ câu nói "Ban đêm giờ tý, bến tàu Vận Hà, đi một mình, không gặp không về" của Liễu Liên. Lỡ như Liễu Liên đến, mà mình không có mặt, vậy phải làm sao?

https://thuviensach.vn

Vân Noãn tiếp tục đau khổ chờ đợi.

Trong phòng trị sự của bến tàu truyền đến tiếng gõ mõ báo giờ tý.

Thì ra, đã đến giờ tý rồi.

Vân Noãn dắt ngựa, đi khắp toàn bộ bến tàu, tìm kiếm Liễu Liên, nhưng không tìm được. Hắn an ủi mình: có lẽ Liễu Liên bận việc gì mà chậm trễ!

Sau khi đợi thêm một canh giờ, trên bến tàu vẫn vắng lặng như trước.

Vân Noãn an ủi mình: "Chẳng lẽ ta nghe lầm? Chẳng lẽ Liễu Liên nói giờ tý, không phải hôm nay, mà là ngày mai?"

Hắn định tới Vọng Giang lâu nghỉ một đêm, ngày mai lại tính, nhưng vừa nhìn, phát hiện Vọng Giang lâu giờ tý còn đèn đuốc sáng trưng ngập tiếng nói cười, nay tối đen và yên tĩnh, lạnh lùng đứng sừng sững bên bờ kênh đào.

Vân Noãn cưỡi ngựa về hướng cửa thành.

Đương nhiên cửa thành đã sớm đóng kín.

Trạm dịch ngoài thành cũng đã sớm đóng cửa tắt đèn im lìm tĩnh lặng.

Vân Noãn lại quay về bến tàu, tiếp tục chờ Liễu Liên.

Lúc này, quả thật Liễu Liên đã đến bến tàu Vận Hà.

Hắn vốn không muốn đến, nhưng nghĩ lại, lỡ như Vân Noãn gặp kẻ xấu có chuyện không hay xảy ra, mọi chuyện sẽ rất náo loạn, cho nên, hắn lệnh cho tinh vệ cấp dưới của mình lặng lẽ đi theo Vân thất vương gia trước.

Lúc chạng vạng, Liễu Liên đưa Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ đến nội viện Diên Hi cư cho Chu Tử, dùng cơm chiều, rồi mới cưỡi ngựa thảnh

https://thuviensach.vn

thơi rời vương phủ, vừa vặn ra khỏi thành trước khi đóng cửa.

Lúc này, Liễu Liên đang ngồi bên cửa sổ ở lầu ba của Vọng Giang lâu bên bờ kênh đào, gặm gà quay thơm giòn, uống rượu ngon trong veo, mắt nhìn chằm chằm Vân Noãn đang sốt ruột cách đó không xa —— tuy hắn có phái Tinh Vệ âm thầm đi theo bảo vệ, lại vẫn không dám thả lỏng —— mặc dù tính Liễu Liên nóng nảy, nhưng cũng là người tỉ mỉ.

Vân Noãn đợi suốt một đêm, nhưng mãi cho đến mặt trời xuất hiện ở phía đông, bình minh rọi khắp nhân gian, vầng mặt trời đỏ tươi dâng lên từ cuối kênh đào, Liễu Liên vẫn không đến.

Vân Noãn như kẻ mất hồn cưỡi ngựa trở về phủ Nam An vương.

Chịu lạnh một đêm, hơn nữa cũng chưa quen với khí hậu lại còn mang thất vọng nặng nề, sau khi trở về phủ Nam An vương, Vân Noãn bệnh nặng một trận.

Nam An vương gia Triệu Trinh phái thân tín Bạch Tử Hạ bên người đến ân cần hỏi thăm, còn phái đại phu Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh của vương phủ đến chẩn bệnh cho hắn, bản thân lại chưa từng đến thăm.

Hắn bệnh mười mấy ngày, Liễu Liên vẫn tuyệt không tung tích.

Vân Noãn thật sự không nhịn được, dặn dò thị vệ bên người ra ngoài tìm hiểu tin tức của Liễu Liên - Liễu Thống lĩnh.

Thị vệ ra ngoài hỏi thăm, phát hiện người làm của phủ Nam An vương luôn tích chữ như vàng đều trở nên nhiệt tình, còn dám nhận hối lộ, hỏi liền trả lời.

Sau khi thị vệ cẩn thận hỏi thăm, trở về bẩm báo với Vân Noãn: "Bẩm Vương gia, ngày mai là sinh nhật Nam An vương phi, Liễu Liên - Liễu đại

https://thuviensach.vn

nhân và Bạch Tử Hạ - Bạch đại nhân cùng đến Vọng Giang lâu uống rượu chúc mừng trước!"

Vân Noãn ốm yếu nhíu mi hỏi: "Ngày mai là sinh nhật Nam An vương phi?"

Thị vệ cúi đầu trả lời: "Dạ. Ngày mai là tiết Trung thu mười lăm tháng tám, cũng là sinh nhật Nam An vương phi."

Vân Noãn ủ rũ mất hồn.

Ngày hôm sau, Vân Noãn lại lệnh cho thị vệ đi hỏi thăm tin tức của Liễu Liên - Liễu đại nhân.

Thị vệ vẫn nhận được không ít nhiệt tình của người làm trong phủ Nam An vương, trở về bẩm báo: "Nam An vương gia đưa Chu Vương phi đến biệt viện Vân Trạch chúc mừng sinh nhật, Liễu đại nhân, Bạch đại nhân, tiểu Bạch đại nhân, Phàn đại nhân, Hàn đại nhân đều đi theo, bây giờ trong vương phủ chỉ còn Đại Quản gia Triệu Hùng quản lý."

Vân Noãn đau lòng thất vọng tới cực điểm, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy đau xót, thấp giọng nói: "Thu dọn hành lý, chúng ta phải trở về. . . . . ."

Sau khi Liễu Liên trở về vương phủ, phát hiện Vân Noãn đã rời đi, vô cùng vui mừng, lập tức đến gặp Vương gia nhận thưởng.

Triệu Trinh vừa nghe nói Vân Noãn rời đi, như trút được gánh nặng, vui vẻ hỏi tiếp: "Trong phủ cử ai theo bảo vệ?"

Liễu Liên cười nói: "Triệu Tráng."

Ra là Triệu Tráng. Nghĩ đến đôi mắt luôn nheo tựa như buồn ngủ của Triệu Tráng, Triệu Trinh yên lòng, nâng chung trà nhấp một ngụm, nhìn

https://thuviensach.vn

Liễu Liên, nói: "Lần này ngươi lập công lớn, thưởng cho ngươi một tòa nhà có được không?"

Tòa nhà? Liễu Liên trầm tư. Hắn đúng là thích tiền, nhưng tòa nhà. . . . . Lỡ như hắn nhận tòa nhà, thùng giấm chua Vương gia lại buộc hắn chuyển ra ở riêng, vậy bản thân sẽ rất cô đơn!

Triệu Trinh liếc nhìn Liễu Liên đang bối rối một cái, bình tĩnh nói: "Tòa nhà là vương phi chuẩn bị cho ngươi dùng khi cưới vợ, là tài sản riêng của vương phi, nàng bảo ta tặng cho ngươi."

Lúc này Liễu Liên mới yên lòng, cười nói: "Vậy thuộc hạ liền vui lòng xin nhận!"

Hôm sau, Liễu Liên hẹn Hàn Tử Xuyên, mang theo ba anh em Bánh bao nhỏ đến tòa nhà vương phi tặng hắn.

Lần ra ngoài này, Liễu Liên có được thu hoạch ngoài dự tính.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 167: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (9)

Tòa nhà mà Chu Tử tặng cho Liễu Liên, kỳ thật chính là tòa nhà nhỏ nơi mà lần đầu Chu Tử giận dỗi Triệu Trinh, liền rời nhà trốn đến, khiến Triệu Trinh lo lắng cuống cuồng. Nàng sống cùng Triệu Trinh nhiều năm, số lần giận dỗi đau lòng không ít, rời nhà trốn đi lại cực hiếm, tòa nhà được sửa chữa tinh xảo cứ vậy mà hoang phế. Chu Tử cảm thấy thực đáng tiếc, nghĩ tặng cho Liễu Liên, để Liễu Liên dùng khi thành thân cũng không tệ.

Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên sắp cưỡi ngựa đến.

Lúc xuất phát, Bánh bao nhỏ Triệu tử tám tuổi cưỡi trên con ngựa non của chính mình, tuy thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng hai đệ đệ rất quen thuộc tính tình của hắn đã nhìn thấu huênh hoang đắc ý của hắn, trong lòng rất không vui —— phụ vương còn chưa cho hai bọn họ tự mình cưỡi ngựa!

Màn thầu nhỏ Triệu Sam vừa bảy tuổi, Bánh trôi nhỏ Triệu Dương nhỏ hơn hắn, hai huynh đệ thường xuyên vì tranh giành mẫu thân và Liễu Liên mà tranh cãi.

Ví như lúc này, Liễu Liên ngồi trên lưng ngựa, có hai vị trí cho Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ ngồi —— phía trước và phía sau Liễu Liên.

Màn thầu nhỏ làm nhị ca, sức lực lớn hơn đệ đệ, bảo theo lẽ thường là phải ngồi trước người sư phụ, hắn cho rằng ngồi trong lòng Sư phụ mỹ nhân, đương nhiên phải là mình.

Bánh trôi nhỏ là Tam đệ, lớn tiếng hơn ca ca, hắn cho rằng nếu nhị ca chọn vị trí đó, cho thấy nhất định vị trí đó rất tốt, hắn muốn cướp lấy.

https://thuviensach.vn

Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ liền tranh chấp.

Từ lúc hai đứa trẻ này bắt đầu cai sữa, Liễu Liên liền bắt đầu chăm nom bọn chúng, đương nhiên thực giỏi xử lý loại sự cố này. Trước tiên hắn ôm Màn thầu nhỏ đặt lên ngựa, sau đó ôm lấy Bánh trôi nhỏ đi ra xa một chút, thấp giọng hỏi Bánh trôi nhỏ: "Có đồng ý ngồi trong lòng sư phụ không?"

Bánh trôi nhỏ mừng rỡ, mắt phượng nhỏ sáng lên: "Đồng ý!"

Liễu Liên đặt Bánh trôi nhỏ lên ngựa, bế Màn thầu nhỏ xuống: "Có muốn ôm sư phụ không?"

Hai mắt Màn thầu nhỏ lóe sáng: "Muốn!"

Liễu Liên cưỡi ngựa xuất phát, Bánh trôi nhỏ ngồi phía trước, Màn thầu nhỏ ngồi phía sau. Bánh trôi nnhorvaf Màn thầu nhỏ đã đâu vào đấy, Bánh trôi nhỏ lùi vào trong lòng Sư phụ mỹ nhân, cảm thấy ấm áp và an toàn; Màn thầu nhỏ ngồi phía sau Sư phụ mỹ nhân, hai cánh tay ôm chặt eo nhỏ của sư phụ, cảm thấy hạnh phúc lại phong độ.

Hai bọn họ đều hả dạ, đều rất vui vẻ.

Sau khi đến tòa nhà, Hàn Tử Xuyên mang bánh bao nhỏ đi vào trước.

Màn thầu nhỏ, Bánh trôi nhỏ chăm chú nhìn đại ca Bánh bao nhỏ đi vào, Liễu Liên cũng không nói gì, xuống ngựa đứng đó, để Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ ngồi trên ngựa ngẫm lại cái sai của mình.

Đến khi hai nhóc suy nghĩ cẩn thận, nguyện ý nhận sai, Liễu Liên mới giảng dạy thế nào là anh nhường em nhịn cho Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ.

Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ nhận sai, xin lỗi lẫn nhau, lúc này Liễu Liên mới bế bọn họ xuống, dắt bọn họ cùng vào chơi.

https://thuviensach.vn

Ba an hem Bánh bao nhỏ chơi vui vẻ trong tòa nhà nhỏ suốt một ngày, đợi đến khi chuẩn bị trở về vương phủ, hoàng hôn đã phủ khắp nơi.

Phường Diên Khánh ở vùng này, cho dù là buổi tối, bởi vì sớm đã lập chợ đêm, nên vẫn phồn hoa, rất nhiều cửa hàng đốt đèn lồng, vẫn buôn bán, bên đường cũng có rất nhiều quán nhỏ, có bán các loại tơ lụa còn thừa, có bán đồ trang sức, nhiều nhất vẫn là các sạp thức ăn.

Những sạp thức ăn này, thứ gì cũng có, có kẹo Hồ Lô (mứt quả ghim xâu), có thịt dê sấy khô, có sủi cảo, có hoành thánh, có hải sản nướng . . . . . Tiếng rao hàng liên tiếp, khiến người ta mãnh liệt thèm ăn.

Bánh bao nhỏ, Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ ngồi trên lưng ngựa, Hàn Tử Xuyên và Liễu Liên dắt ngựa, mua cho bọn hắn không ít thức ăn, ăn xong, lại mua cho mỗi người bọn họ một cây kẹo Hồ Lô tiêu thực, lại mua ba phần thịt dê sấy bọc giấy cầm trong tay, chậm rãi dạo hết chợ đêm.

Bọn họ chậm rãi rời khỏi chợ đêm phồn hoa náo nhiệt.

Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên đã sớm cảm thấy phía sau có người đi theo mình, lại vẫn không phản ứng tiếp tục đi tới.

Lúc này, ngay cả Bánh bao nhỏ và Màn thầu nhỏ cũng phát hiện có người đi theo, quay người nhìn lại, thì ra là một tiểu khất cái vừa nhỏ vừa gầy, mặc áo bố rách bươm, đi theo phía sau bọn họ, gương mặt lấm bẩn nhìn không rõ, chỉ có đôi mắt vừa đen vừa sáng, sáng ngời nhìn bọn họ, nói cụ thể ra, là nhìn thịt dê sấy trong tay bọn họ.

Liễu Liên cùng Hàn Tử Xuyên không lộ vẻ gì, ba huynh đệ Bánh trôi nhỏ không nhịn được, đều nói: "Sư phụ, hắn rất đáng thương, cho hắn chút thịt dê sấy được không?"

Tiểu khất cái nhận lấy thịt dê sấy của Bánh bao nhỏ, ánh mắt vừa to vừa đen cười đến cong cong, nhai nhanh nuốt vội, lại tiếp tục đi theo phía sau,

https://thuviensach.vn

rất nhanh, thịt dê sấy của Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ cũng theo vào bụng hắn, nhưng hắn vẫn theo sát phía sau.

Thấy Liễu Liên chú ý đến mình, trên gương mặt lấm bẩn xuất hiện mỉm cười ngọt ngào: "Vị công tử này, cho ta theo các ngươi đi! Ta sẽ giặt quần áo, sẽ làm việc, việc gì cũng làm, chỉ cần cho ta ăn no là được!"

Liễu Liên nhìn hắn, ánh mắt hơi nhíu lại, cười hỏi: "Vì sao ngươi muốn đi theo chúng ta?"

Tiểu khất cái cười càng ngọt, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn thấy, giọng cũng rất ngọt ngào trong trẻo: "Bởi vì mặt mũi ngươi có vẻ hiền lành!"

Liễu Liên: ". . . . . ."

Bánh bao nhỏ nói: "Liên cữu cữu, nhận hắn đi!"

Màn thầu nhỏ, Bánh trôi nhỏ cũng đều nói: "Sư phụ, nhận hắn đi!"

Liễu Liên không nói gì, hắn nhớ tới trước đây chính mình cũng từng lưu lạc.

Khi nhóm Liễu Liên trở về vương phủ, tiểu khất cái cũng theo về, hơn nữa còn trở thành đồ đệ của Liễu Liên, hắn không có tên, cho nên Liễu Liên đặt tên cho hắn, gọi là Liễu Ly, bởi vì Liễu Liên cảm thấy khi hắn mỉm cười, rất giống tiểu hồ ly.

Mọi người trong vương phủ không đoán được vì sao Liễu Liên luôn lạnh lùng lại mở lòng từ bi, không ngừng suy đoán.

Hôm sau, Liễu Liên mang theo Màn thầu nhỏ cùng Bánh trôi nhỏ đến ngoại viện, Liễu Ly tắm rửa sạch sẽ ăn mặc chỉnh tề cười tủm tỉm đi theo sau Liễu Liên.

https://thuviensach.vn

Nhóm người Phàn Duy Bân vừa nhìn thấy, kinh ngạc cười ầm lên.

Bộ dáng của Liễu Ly khoảng bảy tám tuổi này, trên đầu dùng dây màu đen buộc hai chùm tóc, tóc dài đen bóng mềm mại còn lại xõa tung trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa trắng trẻo vừa non mềm, dưới mày liễu là đôi mắt hoa đào đen sâu, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, mang trên mặt nụ cười ngọt ngào —— đây quả thực là Liễu Liên thu nhỏ!

Bọn Phàn Duy Bân, Bạch Tử Xuân cùng lớn lên với Liễu Liên từ nhỏ, tất nhiên là nhớ rõ bộ dáng Liễu Liên trước đây, cười lớn tiếng nhất. Bạch Tử Xuân lặng lẽ kéo Liễu Liên qua, vừa cười, vừa nhỏ giọng hỏi: "Liễu Liên, nói thật đi, đây không phải con rơi của ngươi chứ?"

Bởi vì Liễu Liên còn đang dẫn Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ theo, nên chỉ cười cười, vào thư phòng bên ngoài.

Kỳ thật tối qua lúc gã sai vặt vừa giúp Liễu Ly xong bước ra, Liễu Liên cũng đã lắp bắp kinh hãi: sao bộ dạng đứa nhỏ này giống lão tử đến thế?

Hắn nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng vẫn cảm thấy không thể là mầm móng của chính mình, lão nhân gia ông đây vẫn còn là xử nam đó!

Liễu Liên hỏi rõ lai lịch của Liễu Ly. Liễu Ly nói chỉ biết mình họ Liễu, từ khi hiểu chuyện đã bắt đầu lưu lạc tại Phường Diên Khánh, không biết mình đến từ đâu, cũng không biết tuổi của mình, chỉ biết mình đại khái khoảng sáu bảy tuổi. Liễu Liên kiểm tra xương cốt hắn, đoán được hắn khoảng bảy tuổi.

Liễu Liên phái cấp dưới đi tìm hiểu cặn kẽ, báo cáo lại rõ ràng.

Liễu Ly cứ như vậy mà ở lại phủ Nam An vương, hắn theo Liễu Liên sống ở Trúc viên, vừa giúp đỡ làm một ít việc trong khả năng, vừa theo Liễu Liên tập võ, bởi vì thích cười lại ngọt miệng, trong phủ Nam An vương người gặp người thích, người ta đặt biệt hiệu là "Tiểu Liễu Liên".

https://thuviensach.vn

Năm năm sau, Bánh bao nhỏ mười ba tuổi, Màn thầu nhỏ mười hai tuổi, Bánh trôi nhỏ mười một tuổi, Liễu Ly cũng đã mười hai tuổi.

Mùa đông năm nay, Nam An vương phi sinh nữ nhi duy nhất của nàng —— Triệu Đàn, nhủ danh là Bánh (mì) hấp nhỏ.

Việc này thật hả dạ Nam An vương và Cao thái phi.

Trên mặt chưa từng lộ vẻ gì của Nam An vương cũng xuất hiện tươi cười hiếm thấy, hơn nữa thường xuyên nhìn chằm chằm Triệu Đàn, xem tới xem lui, thừa dịp Chu Tử không chú ý, hôn rồi lại hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Triệu Đàn, quả thực là yêu thương không nói nên lời.

Cao thái phi cực kỳ vui vẻ, lệnh cho Nhũ Yến giờ đã là mẫu thânmở hết rương hòm của mình ra, đem hết vàng bạc châu báu khế ước nhà đất của mình ra: "Đây đều là đồ cưới ta chuẩn bị cho Bánh hấp nhỏ!"

Người Bánh hấp nhỏ thích nhất chính là bốn anh em thức ăn vặt —— Bánh bao nhỏ, Sủi cảo nhỏ, Màn thầu nhỏ và Bánh trôi nhỏ.

Chu Tử còn chưa hết ở cữ, Bánh bao nhỏ thống lĩnh nhóm thức ăn vặt còn lại, mang theo Sư đệ Liễu Ly đến nội viện Diên Hi cư thăm hỏi mẫu thân cùng muội muội.

Vương phi vẫn chưa thể xuống giường, nhũ nương dùng tã lót quấn Bánh hấp nhỏ từ buồng trong đi ra, ôm cho bốn anh em xem.

Lúc này Bánh hấp nhỏ còn chưa đầy tháng đã trở nên trắng trẻo mềm mại, cũng lớn hơn. Dáng vẻ của nàng không giống ba vị ca ca ruột chút nào, ngược lại rất giống biểu huynh Tiểu Hoàng Đế.

Bộ dạng Triệu Tử, Triệu Sam cùng Triệu Dương đều giống Nam An vương, đều có một đôi mắt phượng xinh đẹp, đuôi mắt xếch lên.

https://thuviensach.vn

Mà Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn kế thừa nét đẹp của Nam An vương phi, da thịt trắng nõn, lông mi thanh tú, một đôi mắt to đen trong veo như nước, giống như thủy ngân trắng bao quanh một viên thủy ngân đen, trắng đen rõ ràng, cái mũi khéo léo đáng yêu, môi đỏ hồng đầy đặn, cằm tròn trịa.

Bốn anh em Bánh bao nhỏ bốn thấy muội muội xinh đẹp đáng yêu như thế, cực kỳ yêu thích, tranh nhau muốn là người đầu tiên hôn muội muội, đoạt được nụ hôn đầu tiên của muội muội.

Liễu Ly đứng ở cửa, nhìn bốn anh em ăn vặt tranh nhau hôn Bánh hấp nhỏ, cảm thấy rất thú vị, hơi mỉm cười. Hắn cũng biết Tiểu Quận chúa kế thừa ưu điểm của Nam An vương phi, thật trong trẻo đáng yêu.

Bánh bao nhỏ sắp mười ba tuổi, dáng người cao nhất, vẫn luôn đi theo phụ thân Triệu Trinh chăm chỉ làm việc, bình thường nhìn cực lạnh lùng phong độ, nhưng lúc này cũng cực ghê gớm, sau khi liên tiếp thất bại khi lấy uy nghiêm đại ca trấn áp ba vị đệ đệ, đẩy ba vị đệ đệ ra, vọt lên dẫn đầu.

Màn thầu nhỏ mười hai tuổi và Bánh trôi nhỏ mười một tuổi liền liên kết lại, cùng ra sức ngăn đại ca, Tiểu Hoàng đế Triệu Đồng mười hai tuổi nhân cơ hội chen vào, một ngụm hôn lên cái miệng nhỏ nhắn thơm mềm của Bánh hấp nhỏ, cảm thấy thật thơm ngọt, vừa mịn vừa mềm, hắn liền hôn thêm vài cái.

Lúc này, Bánh bao nhỏ Màn thầu nhỏ cùng Bánh hấp nhỏ lập tức liên kết lại, xách hắn ra ngoài, đánh một trận tơi bời.

Lúc tối, bốn anh em ăn vặt bắt tay thân thiện, tụ tập ở Trúc viên của Liễu Liên, thương lượng phong tước hiệu cho Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn.

Gần đây Bánh bao nhỏ đọc đủ thứ sách sử, suy nghĩ cho muội muội một tước hiệu dễ nghe, gọi là "Thái bình quận chúa", luôn được bình an khỏe mạnh.

https://thuviensach.vn

Ba anh em còn lại đều cho là quá bình thường, không thể dùng.

Gần đây Màn thầu nhỏ rất tâm đắc với việc buôn bán, yêu bạc đến ngây người, hắn muốn đặt cho muội muội tước hiệu là "Kim Ngân công chúa".

Đám người Bánh bao nhỏ cười nhạt, cho rằng rất thô tục, không thể dùng.

Bánh trôi nhỏ thích ngao du, gần đây rất si mê võ công, hắn nghĩ cho muội muội tước hiệu "Võ lâm quận chúa".

Đám Bánh bao nhỏ còn lại liếc trắng mắt, ngay cả bình luận cũng không thèm.

Gần đây Sủi cảo nhỏ có chút tâm đắc với thơ từ, sau khi móc ruột móc gan, ngâm một câu từ không ai biết đến —— "Chuông cao reo ngoài cổng, tay định lượng Minh châu" (trích trong bài từ Trường thọ nhạc), nghĩ cho tiểu muội tước hiệu là "Quận chúa Minh Châu", ý chỉ "Bánh hấp nhỏ là một viên ngọc sáng trong lòng mọi người".

Bánh bao nhỏ còn chưa mở miệng, Bánh trôi nhỏđã nói trước: "Ca, ca còn có thể thô tục hơn không?"

Bốn anh em tranh luận liên tục, đến nửa đêm cũng chưa xác định tước hiệu của Bánh hấp nhỏ.

Trở về Tùng bách viện, Sủi cảo nhỏ chờ ba anh em Bánh bao nhỏ đều đã ngủ, ngồi cả đêm viết một phong thư, bảo thân tín suốt đêm chạy về Kim kinh gửi cho mẫu thân.

Lúc Bánh hấp nhỏ được một trăm ngày, Kim kinh truyền ý chỉ của Thái Hậu đến, Bánh hấp nhỏ được phong là "Quận chúa Minh Châu", ban đất phong thành Yến châu ở phía đông ngay cạnh thành Kim kinh.

https://thuviensach.vn

Sủi cảo nhỏ thật đắc ý.

Ba người Bánh bao nhỏ ôm trán thở dài: "Muội muội à, muội thật đáng thương, có nhủ danh là Bánh hấp nhỏ đã đủ đau buồn, không ngờ lại có thêm tước hiệu tục càng thêm tục là ‘Quận chúa Minh Châu’!"

Liễu Ly đi theo phía sau sư phụ Liễu Liên, nhìn đứa bé đáng yêu trong lòng Nam An vương phi, cảm thấy Bánh hấp nhỏ càng ngày càng đẹp, thoạt nhìn thật cực kỳ đáng yêu.

Bánh hấp nhỏ vừa cai sữa, liền bị đưa đến Trúc viên.

Liễu Liên tự tay chăm sóc Bánh hấp nhỏ, nhưng hắn cũng bề bộn nhiều việc, cho nên khi hắn rời vương phủ làm nhiệm vụ, Bánh hấp nhỏ thường xuyên được giao cho Liễu Ly chăm sóc.

Tác giả có lời muốn nói: ngoại truyện sắp hoàn rồi, ngày mai sẽ viết quyển hai của Mưa gió Đại Kim, chuyện về Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn ~

Để cho tiện, kết cục của 《 Nam an thái phi truyền kỳ 》 sẽ được sửa lại, Bánh hấp nhỏ sinh ra trước bốn năm, cũng chính là năm Bánh bao nhỏ mười ba tuổi, Bánh hấp nhỏ được sinh ra.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 168: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (1)

Trên đường chạy tới Đông Khu, ăn ngủ dưới ánh trăng thảo nguyên, Từ Liên Ba từng tán gẫu với Liễu Liên về dáng vẻ nương tử mà mình muốn cưới. Hắn nói: "Nàng ấy nhất định phải thật hiền lành, có thể sinh con dưỡng cái, ta là cô nhi, cho nên nhất định nàng ấy phải sinh cho ta nhiều con cái, tám đứa mười đứa còn chưa nhiều, ba đứa bốn đứa còn chê ít, tương lai khi ta mất, bọn nhỏ tụ lại, sẽ không phải chịu khi dễ!" Liễu Liên ngồi bên cạnh hắn, cầm bình Ngọc Lê Xuân nhấp một ngụm, không nói gì, trên mặt tỏa ý cười hiếm thấy.

Từ Liên Ba đoạt bình rượu bạch ngọc của Liễu Liên nhấp một ngụm, sau đó nói: "Ta đã mua một tòa nhà ở Kim kinh, ngay trong ngõ nhỏ sau vương phủ, cách nhà Tử Hạ ca không xa lắm, trước cửa có một hàng cây Bạch quả vài trăm năm, trong viện ta cho người trồng Hương Thung và Đào, ta thích ăn gỏi lá Hương Thung trộn ớt, cũng thích ăn đào!"

Mắt hoa đào của Liễu Liên hơi nhíu, hai tay vòng ra phía sau chống lên cỏ, ngẩng mặt nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Đêm thảo nguyên, có chút âm u lạnh lẽo, dù võ công của Liễu Liên thiên về cường kiện gân cốt dương khí, cũng thấy hơi lạnh.

Vầng trăng tròn tròn treo trên bầu trời đêm, dường như càng tròn trịa hơn ánh trăng ở Nhuận Dương, cũng càng sáng hơn.

Gương mặt tuấn tú của Từ Liên Ba đắm chìm trong ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, hắn tiếp tục nói: "Cho nên, khi tìm nương tử

https://thuviensach.vn

nhất định ta phải xem mông trước, người ta thường nói mông to thì mắn đẻ!"

Liễu Liên phì một tiếng bật cười.

Từ Liên Ba lại vẫn nghiêm túc, hắn nghiêng mặt hỏi Liễu Liên: "Liễu Liên, vợ sẽ không bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, ngươi nói xem ta có cần giống như Bạch đại ca, đi tìm Quan mai (chức quan chuyên về mai mối) một chuyến?"

Liễu Liên ngã lên cỏ, cười ha hả.

Vùng thảo nguyên này không giống thảo nguyên Bắc Cương, cỏ ở thảo nguyên Bắc Cương rất cao, cỏ ở thảo nguyên nơi đây thấp bé, nhưng là giống cỏ dê thực thích ăn, vào ban ngày, thường có từng bầy dê thật lớn.

Từ Liên Ba lại nói: "Chờ khi thành thân, ta liền nghỉ nửa năm, mang nương tử đến thảo nguyên chơi!"

Sau đó, Từ Liên Ba gặp một nữ nhân, một nữ nhân mông không lớn, vĩnh viễn không thể sinh con dưỡng cái cho hắn, cũng không dính được một chút hiền lành nào.

Nhưng yêu liền yêu, ai có thể làm gì được?

Ban đầu Thái Hậu Chu Bích, vô cùng cố gắng ngồi trên chính điện Thanh Vân, gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp lạnh lùng căng thẳng, không chút thay đổi nhìn Lâm Hiếu Từ đứng thẳng dưới thềm son, nghe Lâm Hiếu Từ luyến thoắng không ngừng.

Nói thật, nàng nghe không hiểu Lâm Hiếu Từ nói mấy thứ kiểm tra đánh giá thuế ruộng gì đó, nhưng nàng phải giả bộ nghiêng tai lắng nghe, đợi khi Lâm Hiếu Từ nói xong, ánh mắt nhìn nàng, chờ đợi phản ứng của nàng thì nàng làm bộ như suy nghĩ, nhưng đầu óc trống rỗng, không lời nào để nói.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, "Tiền Liễu Đức" bên cạnh nàng nhẹ giọng ho khan một tiếng. Lâm Hiếu Từ lập tức buông tha nàng, hỏi: "Thái Hậu nghĩ thế nào về việc cải cách của bộ Lại?"

Chu Bích như trút được gánh nặng, vội nói: "Ái khanh cứ cân nhắc kỹ mà làm!"

Lâm Hiếu Từ lui xuống.

Trong chính điện hoàn toàn im ắng, thái giám cùng các cung nữ hầu hạ bên cạnh không dám thở mạnh, lẳng lặng đứng hầu.

Ánh mắt Chu Bích đảo qua Đại Thái giám Tiền Liễu Đức – Tiền Đại Bạn đứng hầu bên cạnh mình.

Ngọc Hương đã bẩm với nàng, nói Tiền Liễu Đức đã chết, Tiền Liễu Đức này là ám vệ Từ Liên Ba của Vương gia cải trang thành. Nhưng bộ dạng yêu nhân tô mày vẽ mắt này, rõ ràng là bộ dạng của Tiền Liễu Đức!

Chu Bích rất muốn ngồi nghiêm chỉnh, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc về phía Tiền Liễu Đức giả.

Từ Liên Ba trấn tĩnh đứng yên.

Vương gia vừa mới triệu kiến hắn, đầu tiên là nhấn mạnh việc nhất định phải bảo vệ Chu Thái hậu an toàn, sau đó nói: "Chu Thái hậu thoạt nhìn dịu dàng, nhưng tính cách lại rất mạnh mẽ, ngươi phải cẩn thận trong vấn đề ‘thái độ’."

Cho nên, Từ Liên Ba luôn lo lắng về ‘thái độ’ của mình với vị Chu Thái hậu này.

Hắn chỉ nhìn thấy một thiếu nữ mười bảy tuổi xinh đẹp, mặc lễ phục Thái Hậu già mua, cố giả vờ điềm tĩnh ngồi trên Đại điện, sắc mặt tái nhợt,

https://thuviensach.vn

cố gắng để hiểu những việc mà trước đây nàng chưa từng nghe đến.

Thấy bộ dạng Lâm Hiếu Từ bình tĩnh yên lặng chờ đợi Chu Thái hậu nêu ý kiến và bộ dạng Chu Thái hậu nhìn như điềm tĩnh thực ra lại đang rất bối rối, Từ Liên Ba chợt nảy sinh đồng tình với Chu Thái hậu, hắn nhìn thoáng qua Lâm Hiếu Từ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Lâm Hiếu Từ là thân tín của Nam An vương Triệu Trinh, tuy không cùng một nhóm với Từ Liên Ba, nhưng biết vị Tiền Liễu Đức này do Từ Liên Ba giả trang, nhận được nhắc nhở của Từ Liên Ba, hắn biết mình đã hơi quá. Chu Thái hậu trẻ tuổi, việc gì cũng không hiểu, nhưng bụng của nàng thì không tệ, sinh được con trai nối dõi duy nhất của Hưng Thịnh đế; tỷ tỷ của nàng có phúc, ở cạnh Nam An vương, là nữ nhân duy nhất của chủ tử Nam An vương, biến nàng thành em vợ của Nam An vương. Lâm Hiếu Từ rũ mắt xuống, nói: "Thái Hậu nghĩ thế nào về việc cải cách của bộ Lại?"

Buổi chiều, Tiểu Hoàng đế Triệu Đồng đã được nhũ nương dỗ ngủ đặt trên giường lớn của Chu Bích. Màn che buông xuống, trong phòng ngủ thực yên tĩnh.

Chu Bích ngồi trước bàn trang điểm, Ngọc Hương dẫn theo một cung nữ tháo trang sức cho nàng. "Tiền Liễu Đức" mang theo hai tiểu thái giám hầu một bên.

Tẩy trang xong, tóc Chu Bích xõa tung xuống. Tóc của nàng đen lại dày, giống cuộn sóng màu đen trải sau người.

Mặt nàng, bởi đã tẩy lớp trang điểm, lộ ra màu da non mềm trắng nõn, thoạt nhìn thực trẻ trung thực non nớt.

"Các ngươi lui hết ra, Tiền Đại Bạn ở lại." Chu Bích nhìn chính mình trong gương, trầm giọng dặn dò.

Ngọc Hương hành lễ, mang theo toàn bộ cung nữ và thái giám lui xuống.

https://thuviensach.vn

Đợi khi trong phòng chỉ còn lại mình và Tiền Liễu Đức, Chu Bích mới nói: "Cám ơn ngươi đã giải vây cho ta."

Từ Liên Ba khom người hành lễ, nói: "Nô tài không dám."

Chu Bích không nói nữa, nàng nhìn "Tiền Liễu Đức" đứng thẳng sau lưng mình trong gương, nghĩ: rốt cuộc hắn có bộ dạng thế nào?

Hôm đó sau khi bãi triều, Phượng giá của Chu Thái hậu quay về hậu cung, đi qua Ngự Hoa Viên.

Lúc này là buổi sáng, rất nhiều cung phi trong hậu cung đã bị đuổi đi hoặc bị tập trung lại, trong Ngự Hoa Viên không một bóng người, chỉ có nhiều loại hoa nở rộ như gấm, cảnh xuân trắc trở trong không gian cô quạnh.

Giữa ngự hoa viên có một giàn hoa Lăng tiêu, cạnh giàn Lăng tiêu là một bàn đu dây, từ lâu không có người chơi, đã cũ sờn.

Chu Bích đứng cạnh nhìn qua.

Trước đây nàng thích chơi đu dây nhất, thường chơi cùng tỷ tỷ, lấy dây thừng cột vào hai gốc Dương Thụ trước cửa, hai tỷ muội thay phiên đánh đu, chơi cực kỳ vui vẻ.

Bàn đu dây này tốt hơn bàn đu dây chỉ cột bằng một sợi dây thừng nhiều.

Trong lòng Chu Bích ngứa ngáy, nàng nhìn nhìn bốn phía, phất phất tay, cho nhóm hộ tống Phượng giá về trước, chỉ còn lại Ngọc Hương và "Tiền Liễu Đức" mang theo vài cung nữ thái giám hầu bên cạnh.

Lúc hai thái giám giúp Chu Thái hậu đẩy bàn đu dây, Từ Liên Ba rất không yên lòng, cảnh giác đứng một bên, ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

https://thuviensach.vn

Lúc Chu Thái hậu chơi đu dây, chuyện ngoài ý muốn không phát sinh, chẳng qua lúc Chu Thái hậu bước khỏi bàn đu dây, đại khái bởi vì quá hưng phấn, chân đạp lên vạt váy, lập tức ngã về phía trước.

Bóng dáng Tiền Liễu Đức như bay, ôm lấy thân thể Chu Thái hậu đang nghiêng về phía trước. Đợi khi Chu Thái hậu đứng vững, mới nhẹ nhàng buông ra, thấp giọng nói: "Nô tài quá phận rồi."

Khom mình hành lễ rồi lui về phía sau.

Chu Bích đứng yên không nhúc nhích một lúc lâu.

Trong chớp mắt "Tiền Liễu Đức" ôm lấy nàng, một hơi thở tươi mát của nam tử trẻ tuổi phả vào mặt, khiến nàng như chếch choáng muốn say.

Cơ bắp dưới lớp áo mỏng ấy, bừng bừng sức sống đến mức nào; hai tay thon dài ôm lấy mình, mạnh mẽ cứng rắn đến mức nào; lồng ngực cứng cáp gầy gầy bằng phẳng, ôm vào an toàn đến mức nào. . . . . Đây hẳn là nam nhân, nam nhân chân chính, chứ không phải thân thể mềm nhũn bị tửu sắc vét cạn như Hưng Thịnh đế, cũng không giống hơi thở suy yếu mục rửa mà không loại hương liệu nào che giấu được trên người những thái giám.

Chu Bích đứng yên trong chốc lát, sau đó mới ổn định tinh thần, đi thẳng về phía trước.

Ngày hôm đó, Chu Thái hậu lệnh cho cung nữ lấy từ trong trong kho ra rất nhiều lụa tơ tằm trắng thuần và lụa mỏng trắng thuần quý giá, lệnh cho Phòng Thêu may quần áo trong ngoài cho Tiền Đại Bạn vì có công cứu chủ —— Tiền Đại Bạn quần áo loè loẹt thật sự khiến người ta nhìn không nổi!

Trong một đêm trăng của nhiều năm sau, Sủi cảo nhỏ đến phủ Nam An vương ở Nam Cương, Chu Bích cùng Từ Liên Ba đã tẩy lớp hóa trang tản bộ trong hậu hoa viên ở Thanh Vân Điện.

https://thuviensach.vn

Hai người như tắm trong ánh trăng, không hẹn mà cùng xoay người, ôm lấy nhau.

Từ Liên Ba cúi đầu hôn Chu Bích, thật lâu sau mới tách ra.

"Chu Bích, chờ khi Triệu Đồng lớn lên, ta dẫn nàng đi ngắm thảo nguyên!"

Dưới ánh trăng thảo nguyên xinh đẹp, ta muốn nói cho nàng biết, rốt cuộc ta đã tìm được nữ nhân được dành sẵn cho cuộc đời ta.

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay, 《 Nam an thái phi truyền kỳ》 chính thức kết thúc, Mạc Mạc tạm biệt mọi người, trong lòng rất không nỡ.

Ngoại truyện về Triệu Trinh sẽ ở xuất hiện trong sách xuất bản.

Chuyện về Liễu Liên, về Từ Liên Ba và Chu Bích, về Triệu Trinh và Chu Tử, vẫn chưa chấm dứt, bởi vì năm tháng còn dài.

Về phần có muốn Mạc Mạc sắp xếp một vị Liễu đại tẩu cho Liễu Liên trong《Kiều Nữ trời sinh》không, mong mọi người cho đề nghị, Mạc Mạc sẽ suy nghĩ!

《Nam an thái phi truyền kỳ》 là quyển một trong "Sóng gió Đại Kim" của Mạc Mạc, quyển hai 《Kiều Nữ trời sinh》kể về Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn, hôm nay chính thức bắt đầu, kính xin quan tâm.

Một câu giới thiệu truyện mới: chuyện kể về Kiều Nữ trời sinh yêu thị vệ lớn tuổi xinh đẹp luôn áp bức chính mình.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 169: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (2)

Sau lần đầu tiên cùng Chu Bích, Từ Liên Ba vừa ngủ dậy, thấy Chu Bích khỏa thân thơm tho mềm mại rúc vào trong lòng mình, không biết là do xấu hổ hay vì điều gì khác, hắn nhanh chóng nhảy xuống giường, nhặt quần áo rơi vãi lung tung mặc vào, úp úp mở mở nhảy cửa sổ ra ngoài. Mấy ngày kế tiếp, Từ Liên Ba không thấy tăm hơi.

Ban đầu Chu Bích vẫn lẳng lặng chờ đợi, nhưng đợi sáu ngày, vẫn không thấy bóng dáng "Tiền Liễu Đức" Tiền Đại Bạn, nàng liền lệnh cho thân tín đến nhà riêng của Tiền Liễu Đức gọi hắn trở về.

Thấy "Tiền Liễu Đức" đã lâu không gặp, Chu Bích không khóc, cũng không thầm oán, nàng chỉ đuổi lui những người hầu hạ trong tẩm điện, giữ Đại Thái giám "Tiền Liễu Đức" lại hầu hạ.

"Tiền Liễu Đức" nhắm mắt nghiêm mặt lẳng lặng đứng một bên.

Chu Bích ngồi trên giường La Hán, trước mặt nàng bày một bàn ăn nhỏ được làm từ gỗ lim, trên bàn ăn bày một cái bình vàng đắp hình mỹ nhân cùng một chung rượu bạch ngọc.

Căn bản nàng không nhìn Từ Liên Ba, trên mặt không có biểu cảm gì, nhấc bình vàng đắp hình mỹ nhân rót đầy chung bạch ngọc, nâng chung bạch ngọc uống một hơi cạn sạch.

Uống xong, nàng lẳng lặng ngồi đó, ánh mắt nhìn ra phía trước, nhìn vào khoảng không vô định.

https://thuviensach.vn

Một lát sau, nàng lại rót một chén, uống một hơi cạn sạch.

Cứ như vậy nàng tự rót tự uống một mình, sau khi uống hết một bình, giọng nàng vẫn rất rõ ràng: "Tiền Liễu Đức, mang cho ta thêm một bình!"

Mặt Từ Liên Ba không chút thay đổi lại đưa một bầu rượu tới, đặt trước mặt Chu Bích.

Chu Bích tiếp tục tự rót tự uống một mình.

Nàng không giống tỷ tỷ Chu Tử, Chu Tử uống một ngụm rượu sắc mặt liền ửng hồng, nàng thì uống càng nhiều, sắc mặt càng trắng, căn bản không nhìn ra vẻ chếch choáng.

Sau khi uống đến nửa đêm, Chu Bích gục đầu ngã lên bàn ăn.

Từ Liên Ba tiến đến ôm lấy nàng, đặt nàng lên giường.

Sau khi đắp chăn giúp nàng, Từ Liên Ba đứng bên giường nhìn một lát, hắn vẫn đang cải trang thành Tiền Liễu Đức, trong đôi mắt đẹp tô vẽ tỉ mỉ tràn đầy bi thương.

Thật lâu sau, rốt cuộc hắn cũng hạ quyết tâm, xoay người, định lặng lẽ rời đi.

Chậm rãi bước ra mở cửa, Từ Liên Ba vừa định ra ngoài, sau lưng lại nghe tiếng Chu Bích khàn khàn truyền đến: "Từ Liên Ba, ở lại bên ta."

Giọng của nàng bi thương như vậy, mang theo nỗi cô đơn vô cùng vô tận, khiến người ta khó có thể kháng cự.

Từ Liên Ba đứng lặng đưa lưng về phía nàng.

Cuối cùng, hai chân của hắn như tự có ý thức, chỉ huy hắn, xoay người, đi về phía Chu Bích.

https://thuviensach.vn

Hắn đi đến bên giường liền ngừng lại, nhìn Chu Bích.

Lông mày và lông mi Chu Bích đen dày, sắc mặt tái nhợt, tiều tụy như một đóa hoa quỳnh sắp héo tàn, đẹp như thế, lại điêu tàn đến thế.

Tim Từ Liên Ba như bị một bàn tay lớn nắm chặt, dùng sức siết bóp, đau đến sắp không thở nổi.

Hắn cầm tay Chu Bích.

Bàn tay Chu Bích nhỏ nhắn, mềm mại, lòng bàn tay nóng hổi, giống bàn tay của một đứa trẻ sinh bệnh.

Hai người đều không nói gì.

Không biết bắt đầu từ khi nào, bên ngoài nổi gió to.

Gió vù vù thổi mạnh, thổi qua song cửa sổ dán giấy, vang lên tiếng "Rầm rào". Bên ngoài truyền đến vài tiếng "Ầm" khi cửa sổ cách vách bị gió dập. Ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập —— hắn là tiếng thái giám trực đêm đi đóng cửa sổ.

Cuồng phong gào thét, luồn vào đình viện trong cung điện, sau khi quần đảo mấy vòng lại gào thét luồn ra, nhưng để lại không khí tràn đầy lạnh lẽo.

Trên giường Chu Bích trải đệm cùng chăn và gối đầu màu lục nhạt, bên trong nhồi sợi bông mới, luôn mềm mại thoải mái đến cực hạn, nhưng lúc này màn giường của nàng như vết nứt trên băng, lạnh khiến cả người Chu Bích phát run co rụt lại.

Lòng nàng càng lạnh hơn.

Từ Liên Ba vươn tay, lại nắm lấy tay nàng.

https://thuviensach.vn

Tay nhỏ bé lạnh lẽo của Chu Bích bị bàn tay to ấm áp của Từ Liên Ba bao lấy.

"Từ Liên Ba, ta lạnh."

Chu Bích cuộn mình lạnh run trong chăn.

Từ Liên Ba lại buông tay nàng ra, đứng dậy rời đi.

Chu Bích vừa thấy hắn rời đi, trong lòng tràn ngập sợ hãi, lập tức kêu lên: "Từ Liên Ba ——"

Từ Liên Ba đi đến bên cửa sổ, gở móc treo màn bằng ngọc, kéo màn xuống.

Hắn đi từ phía trước sang bên trái, lại từ bên trái đi ra phía sau, tất cả màn treo đều được tháo xuống.

Trong tẩm điện nhất thời tối sầm.

Chỗ nào như cũng có tiếng gió u u nhất thời biến mất, chỉ còn âm vang tiếng gió to dập vào cửa sổ.

"Ta đến ngay đây."

Từ Liên Ba dùng chậu vàng của Chu Bích tẩy lớp hóa trang, cởi bỏ quần áo, trần trụi đứng trước giường, xốc chăn Chu Bích lên, chui vào.

Màn lập tức rơi xuống, giường lớn biến thành một vùng độc lập, tạo thành một thế giới riêng ấm áp mềm mại thơm tho.

Thân thể Từ Liên Ba thật ấm áp, hắn không mặc quần áo, thân thể cao gầy mạnh mẽ hữu lực từ phía sau ôm lấy thân thể lạnh như băng của Chu Bích, bao phủ toàn bộ thân mình nàng trong lòng mình.

https://thuviensach.vn

Hai người đều không nói gì.

Chu Bích chui vào trong lòng Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba ôm lấy thật ấm áp, sưởi ấm thân thể nàng, cũng xua tan cô độc của nàng.

Chu Bích vươn đôi cánh tay, toàn bộ thân thể kề sát vào người Từ Liên Ba, nàng ôm Từ Liên Ba thật chặt, thân liền thân, da kề da.

Giữ tư thế này một lát, cảm thấy hơi mệt, Chu Bích liền trở mình, đưa lưng về phía Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba thuận theo, từ phía sau lưng ôm lấy nàng.

Hắn siết chặt lấy Chu Bích, rất nhanh Chu Bích liền cảm thấy có một vật gì đó đứng thẳng chọc chọc vào nơi đó của mình.

Là người từng trải, Chu Bích còn có gì không rõ ?

Nàng lặng yên không tiếng động với bàn tay vào giữa hai người, nắm lấy vật kia, dùng sức vê vuốt, rồi lại nắm chặt.

Từ Liên Ba không nói gì, đẩy đẩy vật đứng thẳng đó về phía trước.

Chu Bích không động đậy.

Một lát sau, Chu Bích chui từ trong lòng Từ Liên Ba ra, ngồi dậy.

Từ Liên Ba cũng ngồi dậy theo.

Chu Bích cởi bỏ y phục của mình, ném qua một bên, sau đó cúi xuống, hôn Từ Liên Ba

Rất nhanh Từ Liên Ba đảo khách thành chủ, xoay người đè lấy Chu Bích, cuồng loạn hôn môi.

https://thuviensach.vn

Trên người hắn mang theo mùi thơm ngát nhàn nhạt, tựa như có tác dụng làm người ta mê say làm người ta cuồng loạn, rất nhanh Chu Bích liền có phản ứng, bắt đầu nhẹ nhàng cọ xát.

Từ Liên Ba hôn rất sâu, môi bọn họ kề sát, đầu lưỡi trắng mịn xoay chuyển trong khoang miệng lẫn nhau, kịch liệt quấn lấy, tùy ý mút lấy, một khoái cảm mê muội khiến cả người Chu Bích mềm yếu.

Từ Liên Ba nâng chân Chu Bích quấn vòng ôm giữa lưng hắn, hắn cúi người đi vào.

Một loại cảm giác tê dại dâng lên từ xương sống Chu Bích, càng lên càng cao, Chu Bích như đang chơi đu dây, càng đu càng cao, chỗ sâu nhất trong cơ thể co rút một trận, hoàn toàn mất khống chế kịch liệt co rút quấn siết, tim nàng đập như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Hai chân Chu Bích co rút kẹp lấy thắt lưng gầy của Từ Liên Ba, một khắc cũng không nguyện ý chia lìa khỏi hắn.

Từ Liên Ba lại đánh một trận mãnh liệt, một dòng ấm nóng phun mạnh tràn ra, trong nháy mắt cùng Chu Bích lên đỉnh. Nàng thoải mái co rút trong lòng Từ Liên Ba, toàn thân thoải mái run run như điện giật, tràn ngập vui sướng, lưu luyến đảo quanh, mỗi một tế bào trên người đều toát ra vui vẻ.

Từ Liên Ba nằm trên người Chu Bích, cùng chờ đợi khoái cảm bình ổn.

Một loại mỏi mệt thoải mái khoái trá chậm rãi đánh úp về phía bọn họ, Từ Liên Ba ôm Chu Bích xoay người.

Sắc trời dần sáng, chỉ là màn trong tẩm điện đã buông xuống, màn che kín, ánh sáng vẫn âm u.

Bên ngoài gió đã sớm ngừng.

https://thuviensach.vn

Bên trong màn tản ra tình xuân ấm áp.

Từ trong mê man tỉnh lại, Chu Bích đưa lưng về phía Từ Liên Ba, không biết suy nghĩ điều gì.

Từ Liên Ba đã sớm tỉnh, thân mình trần trụi dính vào lưng Chu Bích, tay phải duỗi đến trước người Chu Bích, nhẹ nhàng ve vuốt.

Chu Bích bị chọc có chút khó nhịn, liền nói ra điều suy nghĩ suốt nửa ngày: "Có thể nào ta đã mang thai con của chàng không?"

Từ Liên Ba đông lại, động tác trên tay chợt ngừng, thân mình cũng có chút cứng đờ.

Một lát sau, hắn ôm chặt Chu Bích: "Ta sẽ không để nàng mang thai. Ta đã viết thư cho Hứa Văn Cử, đã lấy được đơn thuốc tránh thai từ hắn."

"Thật sao?" Chu Bích nhanh chóng xoay người, mắt to trong suốt lóng lánh.

"Nếu đã có canh tránh thai, làm thêm một lần nữa cũng không sao!" Chu Bích nhỏ nhắn xinh đẹp cười hì hì đè lên người Từ Liên Ba, bàn tay mềm mại nắm lấy đỉnh vật đó của Từ Liên Ba.

Đêm mùa hè, trăng sáng nhô cao, gió lạnh phơ phất, hoa sen trong hồ lớn ở Ngự Hoa Viên nở rộ, mùi thơm lan tỏa từng đợt.

Trên đường nhỏ bên bờ hồ, Chu Thái hậu dẫn Tiểu Hoàng đế đi tản bộ, Đại Thái giám "Tiền Liễu Đức", Ngọc Hương có địa vị cao nhất trong cung cùng thái giám thân cận bên người Tiểu Hoàng đế - Tần Ngọc Y mang một đám thái giám cung nữ theo phía sau.

Phía trước là một bến đò nho nhỏ, cạnh bến đò có một con thuyền nhỏ mới tinh neo đậu ngay ngắn chỉnh tề.

https://thuviensach.vn

Tiểu Hoàng đế Triệu Đồng chín tuổi nhìn Chu Thái hậu nói: "Mẫu thân, con muốn chèo thuyền!"

Chu Thái hậu nhìn mặt hồ trong vắt dưới ánh trăng, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía "Tiền Liễu Đức".

"Tiền Liễu Đức" hành lễ xong liền rời đi sắp xếp.

Một khắc sau, thuyền nhỏ đã được kiểm tra xong, Tiền Liễu Đức lên thuyền thử, thân thuyền có hơi lay động.

Chu Thái hậu đứng bên bờ nhìn thấy, vội hỏi: "Có lắc quá không?"

Tiền Liễu Đức từ trên thuyền nhảy xuống, hành lễ bẩm: "Người lớn thì không sao, bất quá hoàng thượng. . . . . ."

Chu Thái hậu kéo Tiểu Hoàng Đế vào trong lòng, dịu dàng dỗ dành: "Thuyền quá nhỏ, con còn nhỏ, quá nguy hiểm, hay để Ngọc Hương và Tần Ngọc Y đưa con quay về chính điện ôn bài nhé!"

Sau khi đi thật xa, Triệu Đồng quay đầu nhìn thoáng qua.

Hắn nhìn thấy Tiền Liễu Đức dìu mẫu thân lên thuyền nhỏ.

Tiền Liễu Đức cầm lấy sào dài chống mạnh, thuyền nhỏ lướt về cù lao xanh um tươi tốt giữa hồ.

Triệu Đồng chú ý thấy, trên thuyền chỉ có Tiền Liễu Đức và mẫu thân.

Trước khi ngủ, Triệu Đồng hỏi thái giám thân cận Tần Ngọc Y của mình: "Nghe nói Đại Thái giám trong cung đều có nhà riêng ở ngoài cung?"

Tần Ngọc Y còn chưa đến hai mươi tuổi, là một người rất thanh tú trầm tĩnh, hắn nghĩ nghĩ rồi nói: "Bẩm hoàng thượng, nghe nói là vậy."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Triệu Đồng híp lại, lại hỏi một câu: "Tiền Đại Bạn có nhà riêng ở ngoài cung không?"

Tần Ngọc Y trung thành với Triệu Đồng, lần này hắn không nghĩ quá lâu, trực tiếp trả lời: "Có. Ở ngõ nhỏ Dương Liễu của Kim kinh sau phủ Nam An vương, trước cửa có một hàng cây Bạch quả cổ thụ."

Triệu Đồng kéo cao chăn, che ở trước mặt nói: "Phái người giám sát, xem thử có gì không tốt không!"

"Dạ."

Tần Ngọc Y lui xuống.

Khi Nam An vương phái hắn tới bảo vệ Triệu Đồng, Nam An vương chỉ dặn dò hắn một câu —— "Phải tận trung với hoàng thượng".

Cho nên, tuy hắn biết rõ Từ Liên Ba cũng là người của Nam An vương, nhưng vẫn nghe theo hoàng thượng dặn dò.

Lúc này Chu Bích và Từ Liên Ba đang chèo thuyền trên mặt hồ.

Khi đã cách bờ một đoạn, Chu Bích thả lỏng người, hai tay chống lên thuyền nhỏ, nhìn một bên mặt Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba vừa chèo thuyền, vừa nhìn Chu Bích mỉm cười.

Dưới ánh trăng, tóc mây Chu Bích như sương, mắt mũi như vẽ, mặc áo lụa màu trắng váy lụa mỏng màu lam, như một đóa hoa sơn chi trang nhã hợp lòng người nở rộ dưới ánh trăng.

Từ Liên Ba nhìn nàng, trong lòng dâng lên niềm kiêu hãnh và hạnh phúc: nữ nhân này, nàng yêu ta, nàng là của ta!

Hắn hơi dùng sức, thuyền nhỏ lướt vào sâu trong vùng hoa sen.

https://thuviensach.vn

Hắn xốc váy Chu Bích, nâng hai chân nàng lên, cởi bỏ tiết khố của nàng, tách hai chân nàng ra, nhắm ngay vị trí mà đi vào.

Mọi việc đã xong, Từ Liên Ba đặt Chu Bích lên người, vẫn không nhúc nhích. Tay ngọc của Chu Bích nhè nhẹ vỗ về tấm lưng gầy gầy của hắn, hưởng thụ yên tĩnh tràn ngập hương sen hiếm khi có được.

Một lát sau, Từ Liên Ba xoay hai chân Chu Bích quỳ gối xuống, xốc thân mình Chu Bích lên, tạo thành tư thế quỳ đưa lưng về phía hắn, giữ thắt lưng Chu Bích rồi từ phía sau mãnh liệt đẩy người đi vào.

Chu Bích rên rỉ một tiếng, không biết trải qua mấy đợt mây mưa, rốt cuộc mưa ngừng gió tan, Từ Liên Ba ôm Chu Bích xụi lơ cả người xuống thuyền, lên cù lao giữa hồ.

Khắp nơi trên cù lao giữa hồ đều là rừng cây rậm rạp, sâu trong rừng cây là một Tiểu lâu ba tầng. Ban ngày Từ Liên Ba đã sai người dọn dẹp tòa nhà này, bố trí vô cùng thoải mái.

Trên cù lao trừ hai người bọn họ, không còn ai khác.

Trong Tiểu Lâu thực yên tĩnh. Chỉ có tiếng nhánh cây nhẹ nhàng lay động trong gió đêm dưới ánh trăng và tiếng côn trùng kêu to trong bụi cỏ.

Từ Liên Ba nhẹ nhàng đặt Chu Bích lên giường trong phòng ngủ ở lầu một, bản thân cũng nằm xuống theo nàng, hưởng thụ yên tĩnh cùng an nhàn hiếm khi có được.

Ngày hôm sau, sáng sớm Triệu Đồng liền tỉnh.

Rửa mặt xong, Triệu Đồng mang theo Tần Ngọc Y đến Thanh Vân Điện thỉnh an mẫu thân, phát hiện mẫu thân đã ở trong tẩm điện, đang ngồi ngay ngắn trước gương, để cho Ngọc Hương và vài cung nữ chải đầu vấn tóc cho nàng!

https://thuviensach.vn

Thấy con trai tiến vào, tinh thần Chu Bích vô cùng tốt, trên mặt tràn đầy ý cười dịu dàng: "Đồng Nhi, sao dậy sớm vậy? Lại đây cho mẫu thân nhìn xem!"

Triệu Đồng dựa sát vào mẫu thân.

Hình như mẫu thân vừa mới tắm, trên người vẫn tỏa ra mùi thơm nước hoa hồng —— đây là do dì sai người đưa từ Nam Cương tới, mùi rất dễ chịu, Triệu Đồng đã từng lặng lẽ thoa chơi, rất quen thuộc mùi thơm này.

Vài ngày sau, Tần Ngọc Y lặng lẽ bẩm với Triệu Đồng: "Tòa nhà ở ngõ nhỏ Dương Liễu của Tiền Đại Bạn vẫn bỏ không, bên trong không có người ở!"

Triệu Đồng nhìn hắn chăm chú: "Bên trong không có nữ nhân? Ngươi xác định?"

"Xác định!" Tần Ngọc Y kiên định nói.

Người của hắn canh ngày canh đêm ở đó mấy ngày, căn bản không có một ai ra vào hay ở lại.

Triệu Đồng gật gật đầu, như có chút không yên lòng, nói: "Ta đã biết, ngươi vất vả rồi."

Tần Ngọc Y khom mình hành lễ, sau đó lui ra.

Hắn biết hoàng thượng muốn một mình suy nghĩ.

Triệu Đồng nhìn hoa hồng nở rộ ngoài cửa sổ, nghĩ: rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào mà ta phát hiện được mẫu thân và gã Tiền Liễu Đức giả đó có mập mờ nhỉ?

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 170: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (3)

Trí nhớ của Triệu Đồng rất tốt. Rốt cuộc hắn cũng nhớ ra, là vào đêm trước sinh nhật sáu tuổi của hắn.

Khi đó, là vào tháng ba ở Kim kinh.

Tháng ba ở Kim kinh, tuy rằng không sắc màu rực rỡ mưa phùn gió dịu như Giang Nam, nhưng vẫn có chút cảnh xuân. Trong Ngự Hoa Viên hoa đào tươi thắm cành liễu mảnh phất phơ, bạch dương vàng nhạt, hoa Lê đã phủ phấn trắng đầy cây, những đóa hồng đã lặng lẽ bò lên bờ tường thấp. . . . . .

Gió từ thảo nguyên Đại Kim và Đông Khu thổi tới tái ngoại (phía bắc trường thành), cũng không lạnh thấu xương khó nhịn, mà trở nên nghịch ngợm, trở nên có chút dịu dàng.

Chu Thái hậu nắm tay Tiểu Hoàng đế Triệu Đồng, bước chậm trong Ngự Hoa Viên.

Đi theo sau hai mẹ con là Đại Thái giám Tiền Liễu Đức cùng thái giám thận cận bên người Triệu Đồng là Tần Ngọc Y, cùng với hai tiểu thái giám nhỏ tuổi được chọn riêng để chơi với Tiểu Hoàng Đế.

Các phi tần còn lại của Tiên đế đều ở cùng một viện, bình thường không thể đến Ngự Hoa Viên, hai mẹ con Chu Thái hậu mới có thể hưởng thụ nhàn nhã và yên tĩnh hiếm thấy này.

Đoàn người Chu Thái hậu tản bộ đến một thảm cỏ có diện tích lớn.

https://thuviensach.vn

Mặt cỏ lục nhạt điểm chút vàng nhạt giống như một tấm thảm dày, Triệu Đồng mang theo hai tiểu thái giám kia chạy tới chạy đi, chạy đuổi chơi đùa.

Trên bầu trời truyền đến tiếng chim kêu, rất khác lạ, Triệu Đồng ngẩng đầu nhìn thấy, bầu trời xanh thăm thẳm trong vắt, có mấy con chim nhỏ trắng đen lướt như tên bắn, hắn vội đuổi theo hướng chim nhỏ bay qua.

Tần Ngọc Y mười sáu tuổi vội dẫn hai tiểu thái giám đuổi theo.

Chu Thái hậu đứng trên cỏ sau bụi hoa hồng rậm rạp, Đại Thái Giám "Tiền Liễu Đức" đứng hầu bên cạnh nàng.

Chung quanh không người, "Tiền Liễu Đức" lặng lẽ nhích một chút về phía Chu Thái hậu, dưới che chắn của tay áo rộng, tay hắn cầm tay Chu Bích.

Cuối xuân gió nhẹ khe khẽ thổi qua, xa xa mang đến hương hoa cỏ trộn lẫn. Chu Bích và Từ Liên Ba đắm chìm trong sự an nhàn hiếm có.

Bình thường mỗi ngày Triệu Đồng đều theo sát mẫu thân, ngay cả buổi tối cũng muốn ở lại tẩm điện của mẫu thân, Từ Liên Ba muốn ở cùng Chu Bích là rất khó, rất có cảm giác "gần trong gang tấc mà cách cả biển trời". Nay thật vất vả mới có thể sóng vai đứng cùng nhau, thật là một cơ hội hiếm có.

Triệu Đồng chạy đuổi theo chim nhỏ thật lâu mà không bắt được, ngược lại mệt đổ mồ hôi. Hình như hắn nhìn thấy chim nhỏ chui vào mái nhà Diệu Âm các, vội "thịch thịch thịch" xông cầu thang lên lầu.

Hai tiểu thái giám còn chưa đuổi kịp, Tần Ngọc Y cũng chạy đuổi theo hắn lên lầu ba Diệu Âm các.

Triệu Đồng đứng ở lan can lầu ba Diệu Âm các nhìn xa xa ra xung quanh. Hắn mới hơn năm tuổi, còn chưa sáu tuổi, đương nhiên vóc dáng

https://thuviensach.vn

không cao, chỉ có thể từ trong khe hở lan can nhìn xuống dưới về phía bãi cỏ sau bụi hoa hồng rậm rạp.

Diệu Âm các này lúc tiên hoàng còn sống gọi là Ngoạn Nguyệt các, vị trí nằm ngay phía sau thảm cỏ vừa rồi. Đứng ở lầu ba Diệu Âm các nhìn ra phía trước, có thể nhìn rõ toàn bộ thảm cỏ và bụi hoa hồng rậm rạp phía trước.

Triệu Đồng thấy rất rõ, tay áo lễ phục Thái Hậu đẹp đẽ quý giá rộng thùng thình của mẫu thân nối liền với tay áo choàng thái giám rộng thùng thình của Tiền Liễu Đức —— nhất định tay áo đã che giấu tay đang nắm lấy nhau của bọn họ!

Triệu Đồng chấn động.

Hắn xoay người nhìn về phía Tần Ngọc Y đứng ở phía sau mình, hỏi: "Tần Ngọc Y, ngươi nhìn thấy gì?"

Tần Ngọc Y cúi đầu nói: "Nô tài thấy hình như chim nhỏ bay về khóm cây ở phía bắc!"

Triệu Đồng còn chưa đến sáu tuổi khẽ hừ một tiếng, thấp giọng nói: "Nếu muốn sống, nên đóng kín miệng mình!"

Đây là lời hắn nghe thấy khi Đại Thái giám Tiền Liễu Đức bên người mẫu thân uy hiếp một cung nữ, liền bắt chước dùng vào lúc này.

Tần Ngọc Y lui về phía sau một bước, không thèm nhắc lại.

Sau đó, dưới sự chú ý điều tra của Triệu Đồng, hắn đã phát hiện không ít dấu vết để lại. Bất quá hắn vẫn giấu chuyện này ở trong lòng, thẳng đến đêm nay khi mẫu thân và Từ Liên Ba chơi thuyền dưới ánh trăng.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, Triệu Đồng ‘bị’ Từ Liên Ba đưa đến phủ Nam An vương ở Nhuận Dương.

Sau khi đưa hắn đến, Từ Liên Ba liền rời Nhuận Dương quay về Kim kinh.

Đây là hẹn ước hàng năm của bọn họ, Triệu Đồng sẽ ở phủ Nam An vương Nhuận Dương vài tháng, đợi đến tết âm lịch mới quay về Kim kinh đoàn tụ với mẫu thân.

Đây là mấy tháng hàng năm mà Triệu Đồng vui vẻ nhất.

Ban ngày, Triệu Đồng chín tuổi cùng bọn huynh đệ Triệu Sam cùng đọc sách tập võ cưỡi ngựa múa kiếm, ban đêm liền cùng ngủ ở Tùng Bách viện với ba huynh đệ Triệu Sam.

Tối hôm đó, sau khi dùng bữa tối do dì Nam An vương phi tự mình làm ở nội viện Diên Hi cư xong, nhóm Triệu Tử đều đã rời đi, chỉ còn Triệu Đồng không muốn rời đi, hắn có chuyện muốn nói với dượng Triệu Trinh và dì Chu Tử.

Triệu Tử mang theo hai đệ đệ Triệu Sam cùng Triệu Dương rời đi.

Triệu Trinh cho người hầu lui ra, trong phòng chỉ còn lại vợ chồng Triệu Trinh cùng Triệu Đồng.

Triệu Đồng ngồi sát bên dì trên giường quý phi, nhìn dượng Triệu Trinh bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên ghế dựa lớn.

Dường như Triệu Trinh đã đoán được Triệu Đồng muốn nói gì, cúi mắt, quyết chờ đợi, mà không thúc giục.

Triệu Đồng biết trừ mẫu thân, dì và dượng luôn thật tình yêu thương mình, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: "Dượng, dì, mẫu thân con, người. . . .

https://thuviensach.vn

. . hình như người và thái giám Tiền Liễu Đức kia. . . . . ."

Rốt cuộc Chu Tử cũng hiểu, nàng đau lòng ôm lấy Triệu Đồng, dịu dàng an ủi: "Đứa trẻ đáng thương! Đứa trẻ đáng thương!"

Chu Tử nháy mắt với Triệu Trinh, Triệu Trinh nhìn thấy, đứng dậy lặng lẽ rời đi.

Chu Tử nhìn vào mắt Triệu Đồng: "Sủi cảo nhỏ, con nói xem, có phải mỗi ngày dượng con đều ở cạnh dì không?"

Triệu Đồng gật gật đầu.

"Có phải Triệu Phúc vẫn thường xuyên ở cạnh lão bà Ngân Linh của hắn không?"

Triệu Đồng lại gật gật đầu.

Chu Tử lại hỏi: "Sau khi nam tử lớn lên, có phải đều sẽ cưới vợ sinh con không? Có phải sẽ không thể thường xuyên ở cạnh mẫu thân không?"

Triệu Đồng dường như đã rõ, mắt to nhìn dì chằm chằm.

Chu Tử kéo hắn vào trong lòng, chậm rãi nói: "Trước mười bảy tuổi mẹ con đã sinh ra con, người chỉ là một Tiệp dư nho nhỏ trong cung của tiên hoàng, trong cung rất nhiều người khi dễ người. Người liều mạng sinh con ra, nhưng người cũng chỉ mới mười bảy tuổi! Người thực cô độc, người cũng muốn có người ở cạnh, giúp đỡ người, giúp người nuôi lớn con, người này chính là Tiền Liễu Đức. Tiền Liễu Đức này chính do tinh vệ Từ Liên Ba của dượng hóa trang thành, vì bảo vệ con và mẫu thân mà nhiều năm qua vẫn luôn hóa trang ở lại trong cung . . . . . ."

Chu Tử giải thích thật lâu, xoa dịu hắn, rốt cuộc Triệu Đồng cũng hoàn toàn hiểu rõ.

https://thuviensach.vn

Người này không phải là Tiền Liễu Đức chân chính, mà do một người tên là Từ Liên Ba - Tinh Vệ của phủ Nam An vương hóa trang.

Hắn ta yêu mẫu thân của mình, ở lại trong cung là vì giúp mẫu thân bảo vệ hắn.

Triệu Đồng hiểu rõ, nhưng trong lòng lại như mất mát, cực kỳ khó chịu.

Thì ra, trong lòng người hắn yêu nhất không chỉ thương một mình hắn; mẫu thân hắn yêu nhất cũng là nữ nhân mà người khác yêu thương.

Triệu Đồng thích duy nhất, yêu chỉ một không hai, hắn cảm thấy mình tràn ngập yêu thương, nhưng tặng đi thì cũng chưa ai nguyện ý đón nhận.

Ba năm sau, Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn được sinh ra, cho Triệu Đồng chưa tròn mười hai tuổi một đối tượng để ban tặng yêu thương.

Bộ dạng Bánh hấp nhỏ giống Triệu Đồng đến vậy, lại đáng yêu như vậy —— muội muội này, đối với Triệu Đồng mà nói, thật đúng là chỉ một không hai!

Triệu Đồng không biết là, lúc hắn ở Phủ Nam An vương Nhuận Dương, mẹ Chu Thái hậu của hắn cùng Từ Liên Ba mạo hiểm rời cung ra ngoài chơi một lần.

Vì lần du lịch này, Từ Liên Ba đã chuẩn bị trước cực kỳ kỹ lưỡng.

Đầu tiên Chu Thái hậu tuyên bố muốn tới hành cung bên bờ Vận hà ở ngoại thành Kim kinh nghỉ hè.

Người ở hành cung thưa thớt, Thái Hậu lại ngủ rất sớm, rất nhanh toàn bộ hành cung dần yên tĩnh.

Đêm khuya thanh vắng, Từ Liên Ba toàn thân mặc trang phục màu đen, cõng Chu Bích cũng mặc trang phục màu đen, phi thân lướt qua tường hành

https://thuviensach.vn

cung, sau đó cởi áo đen, lộ ra y phục bình thường bên trong, cưỡi con ngựa đã chuẩn bị trước ở cửa sau hành cung nhanh chóng rời đi.

Sau khi bọn họ cưỡi ngựa chạy băng băng một trận, bắt đầu chùng cương thong thả mà đi.

Thôn trang nhìn từ phía xa tối đen, nhưng khi bọn họ đến gần, lại nghe tiếng đàn sáo và tiếng hát —— thì ra là gánh hát nhỏ lưu động đang diễn kịch trong thôn.

Từ Liên Ba cưỡi ngựa, ôm Chu Bích ở trước người, theo âm thanh tìm đến.

Đó là một thềm đất cao cao, phía trên dựng tám cột gỗ, dùng một tấm màn sân khấu màu đỏ cũ nát chia thành sân khấu và hậu trường.

Bên hai cây cột gỗ phía trước, treo hai ngọn đèn, chiếu sân khấu kịch tạm thời sáng trưng.

Một cô đào mặt trét đầy phấn chân mày xếch mặc quần áo màu nâu, tay vểnh Lan Hoa Chỉ đang y y a a ngâm nga. Chu Bích nghe một lúc, mới nghe ra nàng ta đang hát ". . . . . Ngày hội Cửu Trùng, gối ngọc màn the, nửa đêm lạnh thấu. Nâng chung ngắm chạng vạng trời Đông, hoa mai tràn ngập. Chớ nói hồn không mất, gió tây cuốn màn the, người gầy hơn hoa cúc. . . . . "

Giọng của nàng uyển chuyển mềm mại đáng yêu, làn điệu lạnh lẽo bi thương, Chu Bích cảm thấy nàng hát cực hay, nhưng những người vây quanh sân khấu không vừa lòng, đều bàn tán. Một đại hán cao giọng ầm ĩ om sòm: "Con quỷ nhỏ đó hát gì vậy? Lão tử nghe không hiểu! Đổi qua《Thu Hồ trêu vợ》đi!"

Những người khác cũng liền ồn ào: "《Thu Hồ trêu vợ》!《Thu Hồ trêu vợ》!《Thu Hồ trêu vợ》!"

https://thuviensach.vn

Cô đào còn chưa hát xong, xấu hổ đứng trên đài, không biết nên tiếp tục hay trở về hậu trường.

Chu Bích vươn tay vào túi trong tay áo Từ Liên Ba, móc ra một đồng bạc lớn, dùng sức ném lên giữa sân khấu, cao giọng nói: "Ngươi hát hay, gia nhà ta thưởng cho ngươi!"

Nàng chưa nói xong, Từ Liên Ba đã quay đầu ngựa, một tay ôm hết hông nàng, giục ngựa rời đi.

Chu Bích cực kỳ hưng phấn, nàng như biến thành tiểu cô nương vui vui vẻ vẻ.

Nàng cười to nói: "Ha, chơi thật vui! Ta chưa từng chơi vui như vậy!"

Từ Liên Ba ôm chặt lấy nàng, ngửi mùi thơm ngát trên người nàng, trong lòng cũng thực dương dương tự đắc.

Hai người thật vất vả mới trốn ra, đương nhiên sẽ nhanh chóng trở về hành cung.

Rốt cuộc Từ Liên Ba tìm được một tửu quán nông thôn còn buôn bán, gọi hai món nhắm dân dã, một bình Hoàng tửu do chủ quán tự ủ, hai người ngồi đối diện, vừa uống rượu dùng bữa, vừa thầm nói chuyện với nhau.

Chu Bích uống nhiều rượu, ngồi một lát, bàng quang có chút trướng đau. Từ Liên Ba cùng nàng ra bên ngoài tửu quán.

Tửu quán ở cửa thôn của thôn trang nhỏ, bốn phía không có một ngôi nhà.

Lúc này đại khái đã là giờ tý, ánh trăng ẩn khỏi bầu trời, trên bầu trời đêm điểm lác đác mấy vì sao, tuy là mùa hạ, sương lạnh rạng sáng cũng có chút khó chịu.

https://thuviensach.vn

Trên người Chu Bích chỉ mặc áo lụa mỏng, không khỏi có chút co rúm lại, vội quấn lấy áo bào.

Đến chỗ một lùm cây, Chu Bích ngừng lại, Từ Liên Ba buông mu bàn tay nàng ra bước đi. Chu Bích nhanh chóng ngồi xuống.

Lúc hai người bọn họ cùng quay về tửu quán, chợt nghe một ít âm thanh rất kỳ quái. Từ Liên Ba che miệng Chu Bích, nắm tay Chu Bích rón ra rón rén đi tới.

Chỉ thấy một đôi uyên ương tựa vào trên đống rơm, dính lấy nhau đang khoái hoạt!

Chu Bích vội ra dấu cho Từ Liên Ba rời đi.

Từ Liên Ba giục ngựa về tới bờ Vận hà.

Hắn kề sát vào Chu Bích, thấp giọng nói: "Chờ khi hoàng đế tự mình chấp chính, ta sẽ đưa nàng về quê của ta. Quê của ta ở gần thảo nguyên Đông Bắc của Đông Khu, trăm dặm xung quanh nơi đó thường xuyên hoang vu vắng vẻ, hai ta mua một đồng cỏ, nuôi một đàn dê, đến đêm, ngay dưới ánh trăng, hai ta. . . . . ."

Chu Bích quay đầu, hai người triền miên hôn nhau.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 171: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (4)

Thiên Hạo barynawm thứ mười lăm, nói theo kiểu thông thường chính là Tiểu Hoàng đế Triệu Đồng tròn mười lăm tuổi. Cao lão Thừa tướng bệnh chết, Nam An lão Vương gia Triệu Trinh trẻ tuổi và thê tử Nam an thái phi Chu Tử cùng mẫu thân Cao lão thái phi vội về kinh chịu tang.

Nhận được tin tức Nam an thái phi sắp vào kinh, đức vua Triệu Đồng luôn luôn mang hình mẫu bình tĩnh của một ‘nhóc người lớn’ bắt đầu không bình tĩnh nổi. Sau khi hạ triều hắn bỏ chạy đến Thanh Vân Điện của mẫu thân, đầu tiên là uống một chén trà nóng, tiếp theo liền bắt đầu đi tới đi lui trong đại điện.

Thái hậu Chu Bích - mẹ của hắn cảm thấy bộ dáng con trai hoảng loạn trông rất vui, ngồi đó vui vui vẻ vẻ mà nhìn.

Từ Liên Ba lại cảm thấy hoàng đế nhất định là có tâm sự, hắn phải hỏi một câu. Hắn xoay người hành lễ, sau đó nói: "Hoàng thượng, ngài ——"

Ánh mắt Triệu Đồng sáng lên, giống như bắt được nhành cỏ cứu mạng, liền bắt lấy Từ Liên Ba, khuôn mặt trắng nõn có chút đỏ lên: "Đến đây, ta và ngươi thương lượng một việc!"

Hắn dắt tay kéo Từ Liên Ba đến thư phòng.

Từ Liên Ba đi theo hắn.

Triệu Đồng lúc bình thường, khi tự xưng với nhóm người bọn họ, đều là ‘trẫm’, mà không phải là ‘ta’. Hiện tại hắn tự xưng là ‘ta’, nhất định bởi vì

https://thuviensach.vn

trong lòng quá kích động.

Sau khi vào thư phòng, Triệu Đồng cho lui những người theo bên cạnh, ngay cả thái giám thân tín Tần Ngọc Y cũng không cho tiến vào.

Hắn biết tính cách Từ Liên Ba, không thích nói lời vô nghĩa, trực tiếp nói với Từ Liên Ba: "Có muốn vĩnh viễn ở cùng mẫu thân ta không?"

Hai mắt thật to của hắn hơi híp, lóe ánh sáng gian xảo, giống một con sói nhỏ gian xảo: "Dưới ánh mặt trời, đường đường chính chính ở cùng nhau?"

Từ Liên Ba nhìn hắn, hô hấp có chút dồn dập: đây là một hấp dẫn cực lớn, thằng nhóc láu cá Triệu Đồng đã bắt được nhược điểm của mình.

Hắn tận lực ép chính mình bình tĩnh, nhưng lại phí công; hắn thử mỉm cười, rốt cuộc bật cười: "Hoàng thượng ngài có chuyện muốn thần làm sao?"

Ánh mắt Triệu Đồng nhìn chằm chằm Từ Liên Ba. Hắn biết Từ Liên Ba là thuộc hạ trung thành của Nam An vương Triệu Trinh, như vậy lời mà mình vừa nói ra, có lẽ sẽ phải trả giá thật đắc.

Nhưng mà, không phải hắn đã kế thừa tính cách điên cuồng mạo hiểm của phụ hoàng hắn sao!

Gương mặt xinh đẹp của Triệu Đồng khẽ cười nhẹ, thoạt nhìn cực kỳ bình tĩnh, lời nói ra lại kinh người: "Lần này dượng dì vào kinh, Bánh hấp nhỏ còn quá nhỏ, nhất định bọn họ sẽ mang nàng vào kinh, ngươi nghĩ giúp ta một biện pháp, giữ Bánh hấp nhỏ lại trong cung!"

Ánh mắt rạng rỡ loang loáng nhìn Từ Liên Ba.

Từ Liên Ba vốn nghĩ hắn đã thành thục đủ lông đủ cánh, không ngờ hắn lại vẫn nói ra lời buồn cười như vậy, vì thế hỏi dò: "Làm con tin?"

https://thuviensach.vn

Triệu Đồng kinh ngạc nhìn hắn một cái: "Làm con tin? Dượng dì đối xử với ta rất tốt, con tin để làm gì? Hơn nữa, nếu dượng thật sự có tâm tư khác, có hay không có con tin thì dính dáng gì sao? Ta chỉ muốn Bánh hấp nhỏ đáng yêu ở lại trong cung với ta!"

Từ Liên Ba im lặng, hắn đã xem xét xong: Thiên Hạo đế mười lăm tuổi hoặc là Đại Gian Đại Ác giỏi mượn cớ che đậy ý đồ, hoặc chính là một tiểu thiếu niên có chút cô độc có chút nghịch ngợm.

Hắn lựa chọn tin vào cái dạng sau.

Đứa nhỏ này, có lẽ rất nhỏ nhen rất mưu kế, nhưng theo cách hắn dễ dàng tha thứ và không can thiệp vào quan hệ của mình cùng Chu Bích cho thấy, hắn hắn là một đứa bé ngoan, một đứa nhỏ tốt bụng lương thiện.

Từ Liên Ba nhìn Triệu Đồng, chân thành nói: "Bánh hấp nhỏ mới bốn tuổi, nếu người yêu thích nàng, nên để nàng vui vẻ lớn lên bên chính người thân của mình, đây mới là thật sự thích nàng thật sự đối xử tốt với nàng; nếu quá thích, chi bằng thường đến thăm nàng, hoặc đón nàng vào cung chơi lâu một chút, sao phải lựa chọn biện pháp kịch liệt nhất, cuối cùng hai bên đều mất nhiều hơn được?"

Triệu Đồng như đang ngẫm nghĩ, cuối cùng cũng gật gật đầu.

Hắn là một đứa nhỏ bình tĩnh. Mặc dù có lúc vì kế thừa tính cách điên cuồng từ phụ thân Triệu Chính khiến hắn ngẫu nhiên xúc động, nhưng loại xúc động này vẫn có thể bị lý trí hiền lành lương thiện của hắn áp chế thành công.

Triệu Đồng nở nụ cười, hắn nhìn Từ Liên Ba nói: "Đợi khi ta tự mình chấp chính, ngươi cùng mẫu thân liền thay đổi thân phận, muốn đi đâu thì cứ đi! Chỉ là cách một thời gian ngắn thì phải trở về thăm ta."

https://thuviensach.vn

Hắn xoay người, đưa lưng về phía Từ Liên Ba, thấp giọng nói: "Mấy năm nay, ngươi cùng mẫu thân ta, đều vì ta mà trả giá nhiều rồi!"

Nghe xong lời của hắn, mũi Từ Liên Ba đau xót, ánh mắt đã có chút ươn ướt.

Đứa nhỏ này, bắt đầu từ ngày hắn vừa sinh ra, bản thân mình liền sắm vai Tiền Liễu Đức, vẫn ở cùng hắn và Chu Bích, không ngờ, đứa nhỏ này đều hiểu hết, đều biết hết!

Lúc Từ Liên Ba ra cửa, nghe được Triệu Đồng thấp giọng nói phía sau hắn: "Sau đó thì sinh cho ta vài tiểu đệ đệ tiểu muội muội, hi vọng khi đó hai người vẫn chưa quá già mà không sinh được!"

Từ Liên Ba khốn đốn, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài —— đừng quá coi thường ca, ca mới ba mươi hai tuổi thôi!

Rốt cuộc một nhà Nam An lão Vương gia Triệu Trinh cũng đến kinh thành.

Cải trang thành Tiền Liễu Đức, Từ Liên Ba phụng chỉ nghênh đón.

Lúc Triệu Đồng biết Bánh hấp nhỏ không tới thì rất uể oải, bất quá rất nhanh liền hưng phấn, nói với Chu Bích: "Vừa vặn con đây có thể theo dượng dì cùng quay về Nhuận Dương thăm Bánh bao Màn thầu Bánh trôi và Bánh hấp nhỏ!"

Chu Bích cười: "Biết rồi, năm huynh muội ăn hàng các con phải ở cùng nhau!"

Lúc mùa đông đến, Cao lão thái phi ở lại vương phủ Kim kinh, mà Nam An lão Vương gia Triệu Trinh cùng Nam an thái phi Chu Tử lặng lẽ mang theo Thiên Hạo đế Triệu Đồng cùng trở về Nhuận Dương.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc vào trước đêm sinh nhật Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn, bọn họ đã chạy tới Nhuận Dương.

Triệu Đồng không ở Kinh thành, Từ Liên Ba cứ yên tâm lớn mật mà dẫn Chu Bích đến hành cung ở Thang sơn (núi có suối nước nóng).

Hành cung Thang sơn ở phía bắc Kim kinh gần sát ngoại thành Yến châu của Kim kinh.

Yến châu là đất phong của quận chúa Minh Châu - Triệu Đàn, cực kỳ giàu có và đông đúc, Thành Tây có một ngọn Thang sơn, vì trong núi có một động đá, bên trong có suối nước nóng mà được gọi là Thang sơn.

Hoàng gia xây một tòa hành cung trong khe núi, gọi là Hành cung Thang sơn. Tuy Hành cung Thang sơn không lớn, nhưng kiến trúc có chút tinh xảo, bên trong có thể thoải mái ngâm suối nước nóng. Mùa đông hằng năm, nếu Triệu Đồng đến Nhuận Dương, Từ Liên Ba liền mang Chu Bích đến đây.

Trải qua một trận hoạt động kịch liệt trên giường, rất nhanh Từ Liên Ba liền ngủ say.

Ban ngày Chu Bích ngủ suốt trong xe ngựa, ban đêm quá mức hưng phấn, ngược lại chẳng buồn ngủ gì. Chờ khi Từ Liên Ba ngủ say phát ra tiếng hít thở đều đều, nàng xuống giường, khỏa thân quấn một chiếc áo lông chồn sáng màu, đứng dậy đến suối nước nóng ở cách vách. Suối nước nóng lộ thiên, tuy đã vào đông, mặt cỏ bên cạnh suối nước nóng vẫn xanh rờn. Đến nơi, Chu Bích nhìn quanh bốn phía, không phát hiện có người, cung nữ thái giám đi theo không được phép thì không thể đến đây.

Đêm đông, thực yên thực tĩnh, chỉ có ánh trăng treo cao cao trên bầu trời.

Chu Bích cởi áo lông chồn, đặt trên mặt cỏ bên cạnh, lõa thể chậm rãi đi vào suối nước nóng.

https://thuviensach.vn

Độ ấm của suối nước nóng rất cao, lúc mới bắt đầu tiến vào có hơi nóng, Chu Bích chậm rãi lấy tay vốc nước làm ướt người. Một hồi lâu, Chu Bích mới chậm rãi thích ứng với nước ấm. Sau khi thích ứng, nàng chậm rãi trượt vào trong nước.

Đáy ao của suối nước nóng có đá cuội lớn nhỏ, chân đặt trên, trượt trượt mát xa lòng bàn chân vô cùng thoải mái.

Chu Bích ngâm đến cao hứng, liền ngẩng mặt nổi lên trên mặt nước chậm rãi thả trôi. Đêm trong núi thực yên tĩnh, ánh trăng tô điểm trên bầu trời xanh đen, tản mát ra ánh sáng dìu dịu màu trắng; nước trong suối nước nóng có dòng chảy, chậm rãi cuốn đi, phát ra âm thanh mềm nhẹ; gió núi phất qua trên mặt nước ao, mang theo chút lạnh vào hơi nước ấm cùng mùi cỏ xanh thoang thoảng . . . . . .

Chu Bích cảm thấy hạnh phúc, cảm giác hạnh phúc mà nhiều năm rồi mới có.

Nàng vừa nghịch nước, vừa thấp giọng ngâm nga bài đồng dao lúc nỏ.

Ban đầu khi Chu Bích tiến vào phủ Bắc Tĩnh Vương của Triệu Chính, là làm ca nữ bị người tặng vào, đương nhiên giọng hát tuyệt đẹp cũng cực yêu ca hát.

Từ nhiều năm trước, bởi vì cảm thấy ca hát ngâm khúc là việc làm của tầng lớp thấp, cho nên nàng chưa hề hát lại. Lúc này thể xác và tinh thần thả lỏng, nàng hát bài đồng dao mà tỷ tỷ dạy nàng: "Ánh trăng rọi lên hoa sen trắng, giống như áng mây ghé ngang qua. . . . . ."

Giai điệu Đồng dao chậm rãi, nàng hát thật tùy hứng.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy có người tới gần ao nước nóng.

https://thuviensach.vn

Chu Bích vừa giả vờ tiếp tục ca hát nghịch nước, vừa lặng lẽ xoay người, bên cạnh ao nước nóng quả thật có đứng một người, gương mặt trắng nõn thanh tú, thân hình thon dài cao gầy, đúng là Từ Liên Ba!

"Từ Liên Ba?"

Từ Liên Ba vốn đang nghe nàng hát, bị Chu Bích phát hiện, không nói gì, trái lại tự đi đến bên cạnh ao nước nóng, cởi áo choàng khoát trên người, "ùm ùm" một tiếng mặc quần lót nhảy vào giữa ao.

Chu Bích chờ hắn đến, nhưng đầu Từ Liên Ba đã từ từ chìm vào trong nước.

Dòng nước nóng chậm rãi chảy xuôi, mặt nước sớm đã khôi phục phẳng lặng. Chu Bích đợi đã lâu mà vẫn không thấy hắn trồi lên, dần có chút giật mình, vội khỏa nước bước qua tìm hắn, ai ngờ tìm nửa ngày cũng không tìm được.

Chu Bích nhanh chóng lặn xuống nước tìm, nhưng dòng nước nóng màu trắng ngà, hoàn toàn mờ mịt, nhìn không thấy người.

"Từ Liên Ba! Từ Liên Ba!" Chu Bích sốt ruột gọi.

Sau khi Chu Bích gọi vài tiếng, Từ Liên Ba vẫn không trồi lên giữa suối nước nóng.

Chu Bích lại đợi một lát, hắn vẫn không trồi lên, Chu Bích thật sự nóng nảy, lại hô lên: "Từ Liên Ba! Từ Liên Ba ——"

Vẫn không có ai trả lời, Chu Bích vội bước đến bên bờ, muốn gọi người đến cứu hắn. Ai ngờ vừa đi đến bờ ao, đã có người túm chân của nàng.

"Ùm ùm" một tiếng Chu Bích bị kéo lại vào trong nước.

https://thuviensach.vn

Tay chân của nàng đều bị dọa mềm nhũn, cả người không chút sức lực, co quắp lại. Vốn đang lo lắng sẽ phải uống vài ngụm nước, kết quả lại rơi vào trong lòng Từ Liên Ba.

Chu Bích từ từ bình tĩnh lại, nhưng thân thể vẫn như nhũn ra không thể động đậy. Từ Liên Ba ôm lấy bắt đầu hôn sâu.

Chu Bích bị hắn hôn cả người mềm nhũn, Từ Liên Ba buông nàng ra lại chui vào trong nước.

"Vô lại, chàng lại làm gì?"

"Này này, đừng sờ chỗ đó!"

"Đừng hôn chỗ đó ——"

"A ——"

. . . . . .

Sau khi chơi đùa trong nước một lát, Chu Bích được Từ Liên Ba bế lên đặt ở bờ ao nước nóng, Từ Liên Ba ngồi xuống bên người nàng.

Vừa rồi chơi đùa có chút kịch liệt, Chu Bích còn hơi hổn hển.

Nghỉ ngơi một lát xong, mắt nàng đầy quyến rũ nhìn Từ Liên Ba, dịu dàng nói: "Tối hôm nay, ta sẽ hầu hạ chàng." Dứt lời, nàng tiến vào trong nước, đứng giữa hai chân Từ Liên Ba, ngửa mặt ngậm hai quả Thù Du trước ngực hắn, khẽ cắn, chậm mút nhanh liếm, hô hấp Từ Liên Ba dần dồn dập, mắt hơi nhắm lại.

Chu Bích chậm rãi lần xuống phía dưới, ngậm vũ khí của hắn, sau khi trêu chọc một phen, nàng đẩy ngã Từ Liên Ba lên mặt cỏ mềm mại, tự mình bước khỏi ao nước nóng, chậm rãi xoải chân ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Vũ khí của Từ Liên Ba thật rất thô to, Chu Bích ngồi được một nửa thì cảm thấy có chút căng đau, vừa định rời đi, lại bị Từ Liên Ba vịn hai bên hông nàng nhấn xuống, Chu Bích không khỏi khẽ rên một tiếng.

Theo động tác của Từ Liên Ba, tiếng rên rỉ của nàng càng lúc càng cao, dần dần, lại càng ngày càng thấp, dần thấp đến không thể nghe thấy. . . . . .

Ngày hôm sau, tuyết trên Thang sơn lại rơi.

Núi non lạnh lẽo, tuyết trắng nơi nơi.

Thang sơn bị tuyết sương bao phủ. Bông tuyết màu trắng rơi xuống dày đặc, phát ra âm thanh rì rào.

Lúc chạng vạng, rốt cuộc tuyết cũng ngừng, núi rừng xanh biếc bị phủ một lớp tuyết mỏng, trong tuyết trắng mang theo chút xanh biếc.

Người phục dịch trong hành cung Thang sơn không nhiều lắm, tất cả đều là thân tín của Từ Liên Ba, rất dễ giữ bí mật.

Từ Liên Ba dắt Chu Bích tản bộ trong khe núi.

Hiếm khi hắn được mặc áo choàng dài màu tối, mà Chu Bích lại vẫn mặc áo lông chồn có mũ trùm đầu, quấn kín kín kẽ kẽ.

Trời rất lạnh, nhưng Từ Liên Ba và Chu Bích đều có một loại an nhàn và bình tĩnh như nhìn thấu hồng trần. Bọn họ nắm tay, chậm rãi tản bộ trên đường mòn phủ một lớp tuyết mỏng.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 172: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (5)

Thiên Hạo đế năm thứ mười bảy, Triệu Đồng đã mười bảy tuổi. Mùa hè, Triệu Đồng lại mang theo Thái phó Hồ Phi Đồng và thái giám bên người Tần Ngọc Y đến phủ Nam An vương ở Nam Cương. Chủ yếu là vì đưa muội muội Minh Nguyệt quận chúa Triệu Đàn sáu tuổi quay về Nhuận Dương.

Trong khoảng thời gian Triệu Đồng rời đi này, mỗi ngày Chu Thái hậu đều yên lặng không nói gì, thường đứng trước cửa sổ, một lời cũng không nói nhìn ra bên ngoài.

Từ Liên Ba hỏi nàng nhiều lần, nhưng nàng vẫn không nói.

Sau khi mùa đông tiến vào, mãi cho đến khi trận tuyết đầu tiên bắt đầu rơi, Triệu Đồng mới mang theo muội muội Quận chúa Minh Châu - Triệu Đàn trở về Kim kinh.

Triệu Đàn sáu tuổi, so với lúc mùa hè có gầy đi đôi chút, tuy rằng vẫn mập mạp, thoạt nhìn cực kỳ đáng yêu, nhưng Triệu Đồng vẫn lo lắng trùng trùng, cho rằng mùa hè muội muội sụt cân, gầy nhiều lắm, cho nên ngày ngày không ngừng bồi bổ muội muội, khiến Chu Thái hậu cùng Từ Liên Ba đều không biết nên khóc hay cười.

Vào đông trời tối sớm, vừa chạng vạng xong, trời đất liền tối đen một mảnh, các điện nhỏ trong Thanh Vân Điện đã thắp vài ngọn đèn lớn, toàn bộ đều được chiếu sáng chói lọi.

https://thuviensach.vn

Bởi vì sát vách tường có đặt lò sưởi, toàn đại điện hiện ấm áp như xuân, hoa lan trên cái giá bằng gỗ tử đàn trong góc xanh um tươi tốt, chậu hoa thủy tiên nhỏ đặt trên bàn con đã muốn nở, tỏa ra hương thơm nhè nhẹ.

Chu Thái hậu ngồi trên giường La Hán trải đệm mềm thêu hoa, quận chúa Minh Châu - Triệu Đàn ngồi sát bên nàng. Chu Thái hậu nhìn cháu gái bên ngoại quá giống tỷ tỷ và con trai Triệu Đồng này, trong lòng tràn đầy yêu thích, nàng ôm lấy Triệu Đàn, thường cúi đầu hôn lên búi tóc hình hoa của Triệu Đàn, vỗ về chơi đùa thân mình mềm mại thơm tho của Triệu Đàn, cùng Triệu Đàn nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Triệu Đàn cũng thực thích người dì xinh đẹp này, nũng nịu đối đáp.

Sang năm Triệu Đồng sẽ tự mình chấp chính, từ khi hắn trở lại Kim kinh, mấy đại thần Nội Các kia lập tức dính lấy hắn, mỗi ngày giữ hắn lại trong ngự thư phòng, thường rất khuya mới thả hắn trở về.

Sau khi trở về chỗ của mẫu thân, trước tiên Triệu Đồng được Tần Ngọc Y hầu hạ rửa tay, sau đó liền dặn dò Tần Ngọc Y: "Bưng canh gà nhân sâm mà trẫm lệnh phòng bếp nhỏ chuẩn bị cho quận chúa Minh Châu lên đây!"

Chu Thái hậu vội ngăn cản hắn: "Bánh bột mì vừa mới dùng bữa tối, không thể lại ăn thêm! Ăn nữa sẽ đầy bụng !"

Triệu Đồng nhíu mày nhìn mẫu thân cùng muội muội.

Bánh hấp nhỏ Triệu Đàn thực nghiêm túc nhìn ca ca, nghiêm túc nói: "Liên cữu cữu cũng nói, buổi tối Bánh bột mì ăn nhiều sẽ đầy bụng, sẽ phát sốt sẽ sinh bệnh! Bánh bột mì không muốn sinh bệnh không muốn phát sốt!"

Lúc này Triệu Đồng mới từ bỏ.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Chu Thái hậu ban ý chỉ xuống, muốn trong cung tổ chức một hội ngắm Mai long trọng. Trong thành Kim kinh từ tam phẩm đến các quan viên địa chủ, phàm là quý nữ từ tròn mười bốn tuổi trở đi mà chưa có hôn ước đều nhận được thiệp mời của Thái Hậu.

Ngày hội ngắm Mai, trong mấy chủ tử trong cung, e là chỉ có quận chúa Minh Châu Triệu Đàn vui vẻ —— Kim kinh thế mà lại có nhiều tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, hơn nữa thiệt nhiều người quen mà mấy năm trước mình biết đều đến đây!

Sau ngày hội ngắm Mai, Triệu Đồng tìm mẫu thân nói chuyện một lần.

Dì Chu Tử từng trịnh trọng nói với hắn, người thân trong nhà, nhất định phải chú ý trò chuyện và trao đổi, trăm ngàn lần không nên giấu việc trong lòng mà không nói.

Triệu Đồng hỏi mẫu thân: "Mẫu thân, con có nên vì củng cố quyền thế mà cưới một hoàng hậu mà con không yêu thích?"

Chu Thái hậu nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

Cảm tạ tỷ phu Triệu Trinh, hắn vì vị thế thống trị của Triệu Đồng mà đã xây dựng nền móng cực kỳ kiên cố, Triệu Đồng không cần vì muốn được các quyền thần ủng hộ mà phải cưới nữ nhân mình không yêu.

"Mẫu thân, người muốn con giống ông cố, ông nội và phụ hoàng đã mất sớm, sa vào nữ sắc, sớm ngày lìa đời?"

Chu Bích nhìn Triệu Đồng, đứa con độc nhất của mình, không biết bắt đầu từ khi nào, hắn đã biến thành một thiếu niên tuấn mỹ cao gầy, có tâm sự và chủ kiến của mình.

Nàng nhìn Triệu Đồng: "Đây là việc mà mẫu thân không hy vọng nhìn thấy nhất!"

https://thuviensach.vn

Triệu Đồng cầm lấy tay mẫu thân: "Mẫu thân, hôn nhân của con, có thể để con tự mình làm chủ được không, con muốn cưới nữ nhân mà con yêu.

Chu Bích nghĩ đến mình và Từ Liên Ba.

Ánh mắt nàng đã ươn ướt, nghẹn ngào nói: "Được!"

Thiên Hạo đế năm thứ mười tám, Triệu Đồng mười tám tuổi rốt cuộc cũng tự mình chấp chính.

Nam An lão vương Triệu Trinh cũng mang theo Nam An vương Triệu tử trẻ tuổi đến Kim kinh triều bái.

Vương quyền cao nhất của vương triều Đại Kim được chuyển giao trong yên ổn vững vàng.

Triệu Đồng chân chính trở thành người đứng đầu Đại Kim.

Đợi khi mọi thứ đã ổn định, trong cung truyền ra tin tức bệnh tình của Chu Thái hậu càng ngày càng nặng thêm, đến hành cung Thang sơn tĩnh dưỡng.

Chu Bích cùng Từ Liên Ba đường hoàng đến ở hành cung Thang sơn.

Không biết tuyết bắt đầu rơi từ khi nào, bông tuyết tinh khiết trắng như lông chim, luồn vào theo cửa sổ mở hé, rơi trên mặt đất, rất nhanh hóa thành hư ảo.

Từ Liên Ba toàn thân mặc áo choàng màu đen khoanh tay đứng trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn gốc mai vàng trong gió tuyết bên ngoài.

Hôm nay hắn dậy hơi sớm, Chu Bích còn ru rú trong ổ chăn ngủ nướng chưa chịu dậy.

Rốt cuộc Chu Bích không ngủ được, đành ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo.

https://thuviensach.vn

Vì giữ bí mật, trong hành cung Thang sơn có rất ít người phục dịch, rất nhiều việc đều cần Chu Bích và Từ Liên Ba tự mình làm. Nhưng Chu Bích thực hưởng thụ loại cuộc sống bình thường hạnh phúc này.

Lúc Chu Bích mặc quần áo, Từ Liên Ba nghe được âm thanh sột soạt của sợi vải, xoay người, mỉm cười nhìn Chu Bích.

Lúc này Chu Bích đang đeo đai lưng màu lục nhạt thêu phong lan trên thân váy tám mảnh, vốn lưu loát, nhưng nàng cảm thấy Từ Liên Ba đang nhìn mình, kết quả lúng túng, thắt thành nút chết. Chu Bích gấp đến độ trán cũng đã đổ mồ hôi, luống cuống tay chân tháo nút thắt.

Đang lúc bối rối, Từ Liên Ba đã đi tới, không nói gì, nhưng đã vươn hai tay bắt đầu tháo nút thắt trên thân váy nàng.

Chu Bích cảm nhận được hơi thở trên người hắn truyền đến, một cử động cũng không dám, đứng thẳng tắp, chờ Từ Liên Ba tháo nút thắt.

Ngón tay Từ Liên Ba thực linh hoạt, rất nhanh liền tháo được nút thắt. Nhưng sau khi tháo xong, cũng không lập tức cột lại. Chu Bích đợi thật lâu, nhịn không được quay đầu nhìn, ai ngờ vừa quay đầu lại, nụ hôn của Từ Liên Ba đã tràn lan ép tới.

Rất nhanh váy Chu Bích bị hắn xốc lên.

Cả người nàng xụi lơ, bị Từ Liên Ba đặt lên giường.

So với thô bạo khi mới vào hai mươi, lúc này Từ Liên Ba cực kỳ dịu dàng, khiến Chu Bích dần sa vào, bám lên người Từ Liên Ba, hơi thở hào hển.

Từ Liên Ba nhìn ánh mắt Chu Bích hơi nheo lại, mặt đỏ bừng như hoa hồng, hàm răng khẽ cắn lên môi đè nén rên rỉ, không khỏi đè thấp thân mình, vừa ra vào vừa hôn xuống.

https://thuviensach.vn

Đến khi hai người đứng dậy, đã là giờ ăn trưa. Mặc quần áo xong, Từ Liên Ba nhìn nhìn phía sau Chu Bích, thấp giọng nói: "Nàng đừng ra ngoài, ta gọi người bưng thức ăn vào!"

Tuy rằng đã sắp hơn ba mươi tuổi, nhưng ở trước mặt Từ Liên Ba, Chu Bích vẫn luôn thẹn thùng như tiểu cô nương, nàng cúi đầu đồng ý.

Thời gian như thoi đưa, rất nhanh một tháng đã trôi qua.

Tuy rằng Từ Liên Ba cũng không thích thổ lộ, nhưng Chu Bích có thể cảm nhận được quan tâm và săn sóc của hắn đối với mình.

Rất nhanh mùa xuân lại đến, thời tiết dần bắt đầu trở nên ấm áp. Thân thể Chu Bích bắt đầu không thoải mái. Nàng thường xuyên cảm thấy buồn nôn vào sáng tinh mơ khi vừa tỉnh dậy, không chỉ nôn khan, hơn nữa còn thường xuyên muốn ăn chút thức ăn vặt thanh đạm chua chua.

Mới đầu Từ Liên Ba cũng không chú ý, một hôm, hắn đang luyện kiếm trong viện, chợt nghe Chu Bích ở trong phòng phát ra tiếng nôn khan, vội chạy nhanh qua.

Chu Bích đang đứng trước bàn nôn khan.

Sau khi đỡ Chu Bích ngồi lên giường, Từ Liên Ba mới thấp giọng hỏi: "Nàng bị thế này bao lâu rồi?"

Chu Bích nghĩ nghĩ rồi nói: "Đại khái mới hai ba ngày thôi!"

Từ Liên Ba nhìn nàng, trong mắt như có chút không thể tin, lại hỏi một câu: "Kinh nguyệt của nàng cách nay đã bao lâu?"

Chu Bích nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra, nói: "Đã hai tháng không có rồi!"

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba không thèm nhắc lại, ngồi xuống bên giường, lặng thinh nhìn ra ngoài cửa sổ. Chu Bích vội nhìn hắn, lại phát hiện hắn đang yên lặng rơi lệ.

Chu Bích ôm lấy hắn.

Qua hồi lâu, Từ Liên Ba mới mở miệng nói: "Ta từng nói với Liễu Liên, ta muốn sinh tám, mười đứa nhỏ; sau lại nghĩ, e là đời này sẽ không có con, không ngờ. . . . . !"

Hắn dùng ống tay áo lau đi nước mắt, nói: "Hứa Văn Cử và Hầu Lâm Sinh cũng cùng đến; lão Vương gia ở Kim kinh, ta sẽ phái người mời bọn họ đến bắt mạch cho nàng!"

Chu Bích cười gật gật đầu, Từ Liên Ba lại hỏi: "Muốn ăn chút gì không?"

Chu Bích nghĩ nghĩ rồi nói: "Muốn ăn mì kéo, chỉ mì thôi, không thêm chút nước dùng nào, trộn chút hành thái gừng băm là được!"

Từ Liên Ba ừ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

Chu Bích còn tưởng Từ Liên Ba đi dặn phòng bếp chuẩn bị, không ngờ là hắn tự mình đi làm mì kéo.

Chu Bích ăn mì kéo trắng nõn mà Từ Liên Ba làm, thật thanh đạm thật ngon lành, nàng ăn liền ba chén.

Hành cung Thang sơn cách Kim kinh rất gần, rất nhanh Hứa Văn Cử cùng Hầu Lâm Sinh liền chạy đến.

Chu Bích thật đã mang thai.

Từ Liên Ba cũng không bỗng chốc biến thành một ông chồng tốt ‘Nhị Thập Tứ Hiếu’, nhưng hắn thường xuyên mỉm cười với Chu Bích, mềm

https://thuviensach.vn

giọng trấn an Chu Bích, cẩn thận chăm sóc Chu Bích.

Tám tháng sau, Chu Bích an toàn sinh ra trưởng nữ của Từ Liên Ba —— Từ Hoa. Sau khi Triệu Đồng nhận được tin tức tốt, cố tình chạy tới hành cung Thang sơn, chúc mừng mẫu thân và Từ Liên Ba.

Từ Hoa càng ngày càng giống Từ Liên Ba, thấy bé thừa hưởng gương mặt của mình, trong lòng Từ Liên Ba liền vui mừng vô hạn.

Hắn và Chu Bích đều thực nuông chiều đứa bé.

Từ Hoa vẫn luôn được chăm sóc rất tốt, lúc một tuổi, hai bàn chân nhỏ cũng đã thực mạnh mẽ, hơn nữa còn bắt đầu học bước đi.

Tuy bé bước đi có chút tập tễnh, khiến người ta ướt mồ hôi, nhưng vẫn không té ngã, đi được tới rìa ghế dựa, vịn ghế dựa ngừng lại, quay đầu gọi Chu Bích một tiếng: "Mẹ ——"

Chu Bích cực kỳ vui vẻ, xông lên trước ngồi xổm ôm Từ Hoa vào trong lòng, cất giọng nghẹn ngào: "Từ Hoa, con gọi mẹ được rồi sao? Gọi lại một lần nữa đi!"

Từ Hoa cất giọng trong trẻo trọ trẹ một tiếng "Mẹ".

Chu Bích ôm chầm lấy bé, hướng về phía thư phòng hô một tiếng —— "Tướng công, Từ Hoa biết nói rồi! Con vừa gọi ‘mẹ’!"

Bọn họ ở lại hành cung Thang sơn, Chu Bích luôn gọi Từ Liên Ba là "Tướng công", Từ Liên Ba gọi nàng là "Nương tử", giống như một đôi vợ chồng bình thường.

Từ Liên Ba ra khỏi thư phòng thật nhanh, đón lấy đứa nhỏ từ trong tay Chu Bích, hôn hôn, nói với Chu Bích: "Từ Hoa giống ca ca Triệu Đồng của

https://thuviensach.vn

con, rất nhỏ đều đã biết đi biết nói, nhất định sẽ càng thông minh giống ca ca!"

Chu Bích cười thản nhiên: "Đúng vậy!"

Một tháng trước Triệu Đồng vừa mới đến thăm nàng, nhưng nàng lại bắt đầu nhớ Triệu Đồng rồi.

Hai năm sau, Chu Bích lại sinh thứ nữ Từ Liễu.

Đối với sự thật chỉ có hai con gái, không có con trai nối dõi tông đường này, dường như Từ Liên Ba tuyệt không để ý, hắn rất thương yêu hai nữ nhi Từ Hoa và Từ Liễu. Bất quá, dường như có hơi nghiêm khắc hơn một chút với trưởng nữ Từ Hoa.

Lúc Từ Hoa ba tuổi.

Chu Bích mang Từ Liễu đi tản bộ, trong phòng chỉ có Từ Liên Ba cùng Từ Hoa đang ngủ nướng.

"Cha ——"

Trong giường truyền đến giọng trẻ con non nớt.

Từ Hoa tỉnh.

Từ Liên Ba cúi đầu, với tay mở cửa sổ lớn thêm, gió lạnh ẩn chứa bông tuyết đập vào mặt —— trưởng nữ của Từ Liên Ba, chút gió tuyết ấy thì có là gì.

Từ nhỏ tính tình đứa nhỏ này chính là như lừa (lời tác giả nhá !!!), cũng không biết giống ai, nuông chiều riết mà không ra thể thống gì, ba tuổi mà ngay cả cơm cũng không tự ăn, quần áo cũng không tự mặc. Từ Liên Ba hạ quyết tâm, phải giáo dục Từ Hoa thật tốt, cải biến bé thành một thục nữ đủ tư cách của triều Đại Kim.

https://thuviensach.vn

Hắn đi trở về bên giường, lấy áo, quần và áo choàng của Từ Hoa ra, đặt lên giường, nói với Từ Hoa đang vùng vằng ngồi dậy: "Tự mặc quần áo đi!"

Từ Hoa ba tuổi chờ phụ thân với tay kéo mình đứng lên, đợi nửa ngày cũng không thấy, sau khi tự mình ngồi dậy, với tay dụi mắt, thở dài như người lớn, cất giọng trong trẻo: "Con không mặc đâu!"

Từ Liên Ba chỉ đứng bên giường nhìn bé: "Phải tự mình mặc!"

Tính tình Từ Hoa táo bạo, thấy phụ thân không muốn giúp, nhất thời giận dữ, chỉ mặc trung y từ trong chăn nhảy ra, ném từng món quần áo trên giường lên người Từ Liên Ba, vừa ném vừa la: "Mặc! Mặc!"

Từ Liên Ba bất động, mặc kệ quần áo rơi xuống đất.

Từ Hoa đặt mông ngồi lên chăn, vừa dùng cả tay chân phủi giường vừa gào khóc. Chẳng qua gào khóc nửa ngày, trong đôi mắt chẳng có chút nước mắt nào.

Cửa sổ bị Từ Liên Ba mở ra, gió tuyết bên ngoài không ngừng quất vào, trong phòng lạnh như bên ngoài, Từ Hoa nhịn không được hắt hơi một cái. Từ Liên Ba đau lòng một trận, nhưng vẫn còn nhịn được, vẫn đứng đó, chờ đợi Từ Hoa tự mình mặc quần áo.

Sau khi giằng co một lát, Từ Hoa gây sự mà vẫn không thắng được cha, đành khua tay béo chân béo cố gắng mặc áo. Lúc Từ Hoa mặc quần áo, Từ Liên Ba đi qua đóng cửa sổ, ngăn gió tuyết lại bên ngoài.

Từ Hoa mặc áo xong, nhưng tự buộc dây lưng và mặc quần bông thì thật sự bất lực, thử nửa ngày cũng không được, dây lưng vẫn không buộc tốt, miệng méo xệch, ánh mắt đỏ ửng, nước mắt không mời mà đến, biến thành bộ dạng ngưng nghẹn khóc không thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba nhìn Từ Hoa, tim rốt cuộc mềm nhũn.

Nhưng Từ Hoa đã bị mẫu thân Chu Bích của con bé nuông chiều hỏng rồi, việc gì cũng không làm, biết làm sao đây?

Cha và con gái, một cái yên lặng không nói gì một không tiếng động rơi lệ đang đối kháng lẫn nhau, rèm cửa bị xốc lên, Chu Bích toàn thân lạnh lẽo ôm Từ Liễu cùng Ngọc Hương tiến vào: "Sao thế, sao còn chưa mặc quần áo cho Từ Hoa?"

Từ Liên Ba bất động.

Từ Hoa vẫn như trước mở to đôi mắt, không tiếng động rơi lệ.

Chu Bích hiểu rõ bước qua, giật mình cười nói: "Từ Hoa còn nhỏ, chỉ mới ba tuổi! Quần áo mùa đông dầy như vậy, sao con có thể tự mặc chứ?"

Từ Hoa thấy có cứu tinh, với tay dùng tay áo lau lau nước mắt, tiếp tục chảy nước mắt.

Chu Bích bước lên phía trước: "Cha con là cha dượng, mẫu thân mặc cho con!"

Nàng tiến lên, sau vài cái liền giúp Từ Hoa mặc xong quần bông, cột chắc dây lưng. Sau khi giúp Từ Hoa mang giày, Chu Bích mới lấy áo choàng khoát lên cho bé.

Ôm Từ Hoa xuống giường, lúc này Chu Bích mới cười nói với Từ Liên Ba: "Từ Hoa còn quá nhỏ, chờ mùa xuân sang năm chàng hãy rèn giũa con, được chứ?"

Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của nàng, lòng Từ Liên Ba bỗng dưng mềm nhũn. Nhìn Từ Hoa đang vội chạy đi ngắm tuyết, thấp giọng nói: "Được. Tất cả đều nghe theo nàng."

https://thuviensach.vn

Chu Bích quay đầu nhìn, thấy Ngọc Hương ôm Từ Liễu vào buồng trong, vội tiến đến trước người Từ Liên Ba, nhón chân hôn một cái lên khuôn mặt tuấn tú của Từ Liên Ba.

Đến lúc ăn cơm trưa, vấn đề lại tới.

Từ Hoa ngồi bên cạnh mẫu thân, Chu Bích đút nàng ăn cơm.

Từ Hoa vừa ăn vừa làm nũng, chốc thì chê cháo nóng, lát thì bảo bánh bao quá lớn, lúc lại nói mẫu thân đút quá nhanh, Từ Liên Ba ngồi bên cạnh trơ mắt nhìn bé con ăn cơm mà ngứa tay, hận không thể một tát quất qua, đánh cho bay mất cái vẻ yếu ớt đột nhiên sinh ra của bé.

Nhưng nghĩ đến hứa hẹn của mình với Chu Bích, cuối cùng hắn cũng nhịn được.

https://thuviensach.vn

NAM AN THÁI PHI TRUYỀN KỲ

Bình Lâm Mạc Mạc Yên Như Chức

www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 173: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (6)

Chu Bích thật vất vả mới hầu hạ Từ Hoa ăn xong cái bánh bao nhỏ, lại đút bé uống non nửa chén cháo, lúc này bữa cơm trưa dài dằng dặt mới xong. Từ Liễu theo Ngọc Hương đi ngủ.

Chu Bích cũng không nhìn đến Từ Liên Ba, tự mình đưa Từ Hoa đến phòng ngủ chơi. Tính cách Từ Hoa hoạt bát, thực yêu náo loạn. Nàng chơi một lúc, chơi sôi nổi, bởi vậy rất nhanh liền mệt mỏi, ngủ trong lòng Chu Bích.

Chu Bích ôm bé, nhìn khuôn mặt ngủ say hồng như quả táo của con, vô cùng yêu thích, nhìn thế nào cũng không đủ, vụng trộm hôn vài cái, cuối cùng mới lưu luyến không rời đặt Từ Hoa lên giường, chèn chặt chăn.

Tết âm lịch sắp tới.

Đêm giao thừa, sau khi gặp các đại thần, Triệu Đồng mang theo Tần Ngọc Y cùng hai thị vệ Phàn Thanh và Lương Diên bên người đến hành cung Thang sơn, định mừng năm mới ở đây.

Thấy ca ca đến, Từ Hoa càng sôi nổi, quấn quít lấy Triệu Đồng muốn Triệu Đồng đưa bé ra ngoài đắp người tuyết.

Triệu Đồng tiếp xúc với trẻ con đều là loại ngoan ngoãn như Triệu Đàn, nào biết rằng trên đời còn có loại muội muội ‘mèo bướng bỉnh’ như Từ Hoa này, sắp phiền chết, chưa ở được đến ngày thứ hai liền chạy trối chết.

https://thuviensach.vn

Khiến Chu Bích và Từ Liên Ba cảm thấy an ủi là con gái nhỏ Từ Liễu vô cùng khôn khéo. Chẳng những không bám lấy cha và mẹ, còn thật lanh lợi, bắt đầu biết tự ăn cơm.

Lúc Từ Liễu hai tuổi, một hôm thức dậy đã rất trễ, mẫu thân không ở trong phòng, bé đứng dậy tự mình lấy quần áo muốn thử mặc, nào ngờ vừa mặc áo vào, chợt nghe tiếng của mẫu thân: "Từ Liễu nhà chúng ta thật đã trưởng thành, biết tự mình mặc quần áo rồi!"

Chu Bích vừa nói, người đã bước vào.

Nàng tiến lên lấy quần áo, nhanh nhẹn giúp Từ Liễu mặc vào.

Từ Liễu ngoan ngoãn cho mẫu thân tùy ý xoa nắn.

Chu Bích lấy quần mặc giúp Từ Liễu, lại ôm lấy Từ Liễu, để Từ Liễu đứng trên giường, quấn đai lưng cho bé. Sau đó lại ôm Từ Liễu, đặt Từ Liễu lên giường, giúp Từ Liễu mặc váy, mang tất và giày, rồi mới ôm Từ Liễu xuống giường.

Chu Bích ôm Từ Liễu đến phòng ngủ của mình và Từ Liên Ba, thả Từ Liễu lên ghế trước bàn trang điểm, mình thì cầm lược gỗ bắt đầu chải tóc cho bé.

Rất nhanh Chu Bích đã cột tóc xong cho Từ Liễu, đỉnh đầu rẽ ngôi giữa, lại cột hai dãi lụa màu xanh biếc, thoạt nhìn đặc biệt đáng yêu.

Giúp Từ Liễu chải tóc xong, Chu Bích nhìn ra ngoài cửa kêu một tiếng, rất nhanh tiểu cung nữ Thanh Nhan liền bưng một kim bồn (chậu mạ vàng) chứa nước ấm đến.

Chu Bích không để Từ Liễu đứng lên, tự mình thấm nước ướt khăn lụa, sau khi vắt khô mới lau mặt Từ Liễu. Tay Chu Bích thật nhẹ nhàng thật dịu dàng, cẩn thận lau trán, khóe mắt, mũi và khuôn mặt Từ Liễu.

https://thuviensach.vn

Từ Liễu thật hiểu chuyện, nhắm mắt lại chờ mẫu thân lau xong.

Lau mặt xong, mắt Từ Liễu còn chưa mở, ngón tay mềm mại của Chu Bích liền dính tinh dầu thơm thoa lên. Tinh dầu lành lạnh, mang theo mùi thơm ngát, sau khi thoa Từ Liễu cảm thấy trên mặt thật sự thoải mái, liền cất giọng trong trẻo nói với mẫu thân: "Mẹ, thơm quá!"

Chu Bích vừa thoa vừa nói: "Thoa thoa, thoa thoa! Thoa cho Từ Liễu nhà ta thành một tiểu mỹ nhân! Tương lai lại thoa thành một đại mỹ nhân!"

Khuôn mặt của Từ Liễu tập hợp ưu điểm của Chu Bích và Từ Liên Ba, hai mắt thật to, da thịt trắng mịn, cực kỳ đáng yêu.

Chuẩn bị xong hết, Chu Bích ôm Từ Liễu ra cửa phòng, đi tìm Từ Liên Ba.

Từ Hoa nay đã bốn tuổi, được dì Chu Tử đón đến Nhuận Dương chơi rồi.

Lúc này đang là mùa xuân.

Hành cung Thang sơn được Triệu Đồng tu sửa nhiều lần, quy mô đã rất lớn, Triệu Đồng nhờ dượng Triệu Trinh tự mình thiết kế hoa viên, bố trí ở hoa viên càng tinh xảo.

Vào hoa viên, Từ Liễu ở trong lòng mẫu thân nhìn chung quanh, trong hoa viên đủ loại hoa cỏ, hoa Đào hồng phấn, hoa Lê trắng tuyết nở sum suê, trong không khí tràn ngập mùi thơm.

Chu Bích ôm Từ Liễu đi xuyên qua đường mòn trồng Đào, Lê, Thanh Nhan theo sát phía sau.

Đến cuối đường mòn, trước mắt Chu Bích xuất hiện một đình nhỏ làm từ trúc, nhìn vẫn còn mới, như vừa mới sơn, cạnh đình là rừng chuối tây xanh um tươi tốt còn chưa nở hoa.

https://thuviensach.vn

Vòng qua đình nhỏ, là một mảnh rừng trúc, theo đường mòn trong rừng trúc, sẽ đến một cửa nhỏ khép hờ. Chu Bích đẩy cửa ra, phía trước là một ngõ nhỏ.

Vòng qua ngõ nhỏ là một hành lang dài có tay vịn, đi dọc theo hành lang, chỉ thấy phía trên là năm tòa nhà lớn nối liền, hành lang bốn phía, cửa sổ trên vách tường sơn màu lục, rất trang nhã.

Đây là thư phòng cũng là nơi tiếp khách của Từ Liên Ba.

Còn chưa tới phòng ăn, Chu Bích liền nhìn thấy Từ Liên Ba đẩy cửa thư phòng ra đón, mặt chứa nụ cười: "Bảo bối Từ Liễu của ta đến rồi! Để phụ thân bế nào!"

Nói xong tiến lên đón lấy Từ Liễu.

Tính cách Từ Liễu dịu ngoan, không giống Từ Hoa luôn chọc giận hắn, đương nhiên hắn cảm thấy Từ Liễu càng thân thiết hơn.

Cái ôm của phụ thân khác hẳn mẫu thân, mẫu thân ôm vừa thơm vừa mềm, phụ thân ôm vừa cứng rắn vừa hữu lực. Từ Liễu nằm trong lòng phụ thân, cảm thấy rất an toàn.

Từ Liên Ba ôm nữ nhi, nói: "Từ Liễu, con đã là đại cô nương hai tuổi, phải ngoan đó!"

Từ Liễu chậm rãi phản bác: "Liễu Liễu thật hiểu chuyện, tỷ tỷ mới không ngoan!"

Từ Liên Ba vừa nghe, cùng Chu Bích liếc nhìn nhau, không khỏi đều nở nụ cười, ôm Từ Liễu hôn một cái thật kêu: "Từ Liễu của ta thật nhanh mồm nhanh miệng, lời phức tạp như thế mà cũng đã nói được rồi!"

https://thuviensach.vn

Chu Bích tiến lên giúp nữ nhi sửa sang hai dãi lụa lại một chút, cười nói: "Từ Liễu thật thông minh, mẫu thân yêu Từ Liễu nhất!"

Hiện tại Từ Liên Ba và Chu Bích cũng chưa tới bốn mươi, bởi vì luôn chú ý bảo dưỡng, làn da trên mặt bọn họ đều trẻ trung trơn bóng, ánh mắt tươi tắn rạng rỡ.

Lúc ăn điểm tâm, Chu Bích đặt Từ Liễu lên ghế được đóng riêng, múc một chén cháo đặt trước mặt mình, để một lát, múc một muỗng nước cháo, tự mình nếm thử, cảm thấy độ ấm vừa vặn cho Từ Liễu ăn, mới đặt trước mặt Từ Liễu, để Từ Liễu tự ăn.

Từ Liễu múc một muỗng cháo, bắt đầu ăn.

Sau khi Từ Liễu uống vài hớp cháo, Từ Liên Ba dùng đũa gắp rau xanh đưa tới, trên mặt mang vẻ cổ vũ, miệng còn nói "Từ Liễu không nên kén ăn, tiểu cô nương kén ăn sẽ không xinh đẹp!"

Từ Liễu dịu ngoan hé miệng, ngậm rau xanh, nhai nhai thật lâu mới nuốt xuống.

Từ Liên Ba và Chu Bích rất vui mừng, Từ Liên Ba ngạc nhiên nhìn Chu Bích: "Từ Liễu ăn rau xanh rồi!" Chu Bích cũng tỏ vẻ vui mừng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Liễu một cái, vội cầm một cái bánh bao nhỏ đưa cho Từ Liễu: "Từ Liễu ngoan, ăn bánh bao nhỏ đi, bên trong có thịt có rau, ăn thì lớn lên sẽ thật sự xinh đẹp!"

Từ Liễu nhận lấy bánh bao ngoan ngoãn ăn.

Bữa điểm tâm này Từ Liên Ba cùng Chu Bích vui mừng liên tục, ăn cực kỳ vui vẻ. Ăn điểm tâm xong, Từ Liên Ba liền ôm Từ Liễu, cùng Chu Bích đến hoa viên tản bộ.

https://thuviensach.vn

Giữa trưa hôm đó, Từ Liễu ngủ trưa trên giường trong phòng ngủ của cha mẹ.

Từ Liên Ba và Chu Bích hiếm khi được ở cùng nhau, liền nắm tay đến thư phòng của Từ Liên Ba.

Trên giường nhỏ hẹp trong thư phòng, hai người ra roi thúc ngựa.

Sau hai trận gió xuân, Chu Bích cùng Từ Liên Ba chen chúc trên giường, thấp giọng lặng lẽ nói chuyện.

Chu Bích nhớ trưởng tử Triệu Đồng ở Kim kinh, lại nhớ Từ Hoa ở phủ Nam An vương Nhuận Dương xa xôi.

Từ Liên Ba cực yêu Chu Bích, nhiều năm đã trôi qua mà vẫn cảm thấy tựa như vừa mới ở cùng nhau. Hắn hôn Chu Bích một chút, cười nói: "Được rồi, đừng luôn nhớ đông nhớ tây nữa, ngủ trước đi!"

Chu Bích đã mệt đến mắt cũng không mở nổi, nhưng vẫn kiên trì nói: "Thiếp đi xem Từ Liễu đã!"

Từ Liên Ba vừa đỡ nàng nằm xuống, vừa nói: "Nàng ngủ trước, ta đi thăm con!"

Chu Bích đã có chút mơ hồ, than thở: "Vậy chàng ôm thiếp đến bên cạnh Từ Liễu đi!"

Từ Liên Ba ôm lấy nàng đi vào phòng ngủ, đặt nàng nằm bên người Từ Liễu.

Từ Liễu vốn đang ngủ say, nhưng mẫu thân vừa nằm xuống bên cạnh, bé con lập tức tự động tự phát chui vào trong lòng Chu Bích, hai mẹ con thoải mái dễ chịu ngủ say.

Từ Liên Ba ngồi bên giường nhìn chốc lát, rồi mới đi làm việc của mình.

https://thuviensach.vn

Từ Liên Ba vừa rảnh, liền cùng Từ Liễu đến hoa viên chơi, quả nhiên thân thể Từ Liễu được hắn rèn luyện thành khỏe mạnh, chưa từng bệnh lần nào. Từ Liễu cũng thực thích phụ thân của mình, ban ngày thường xuyên bám lấy Từ Liên Ba, ngay cả Chu Bích cũng bị xếp xuống thứ hai. Chỉ đến buổi tối đi ngủ, Chu Bích mới thành người thân nhất của Từ Liễu.

Cuộc sống hạnh phúc như vậy, hạnh phúc đến mức Chu Bích thường cảm thấy giống như đang ở trong mộng đẹp, quả không thể tin những thứ này là sự thật. Nàng thường lặng lẽ nói vớiTừ Liên Ba: "Ở cùng chàng, sao lại hạnh phúc như vậy? Quả thực thiếp không thể tin sao mình lại có phúc đến thế!"

Chu Bích thường dễ dàng thỏa mãn như vậy khiến Từ Liên Ba cảm thấy thương tiếc, hắn ôm lấy Chu Bích, nhìn Từ Liễu chạy tới chạy lui chơi đùa trong hoa viên, thấp giọng nói: "Chu Bích, tội cho nàng trước kia đã chịu quá nhiều khổ sở!"

Hắn nhìn Chu Bích, nhịn không được hôn rồi lại hôn lên trán Chu Bích: "Chúng ta sẽ mãi luôn ở cùng nhau!"

Chu Bích dựa sát vào lồng ngực của hắn, dịu dàng nói: "Được! Tất cả đều nghe theo chàng!"

Khi Từ Hoa năm tuổi từ Nhuận Dương trở lại hành cung Thang sơn, đã là tháng hai năm sau.

Triệu Đồng phái thị vệ thống lĩnh Lương Diên mang theo vài thị vệ thân tín đưa nàng về.

Thân hình Từ Hoa vừa xuất hiện trong khe núi, đã trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy Từ Liễu cưỡi trên cổ Từ Liên Ba —— phụ thân nghiêm khắc với mình như vậy, vì sao lại hiền từ yêu thương muội muội!

Từ Hoa thật vô cùng ghen tị!

https://thuviensach.vn

Bất quá, sau khi nàng phát hiện phụ thân cùng mẫu thân vẫn luôn thương yêu mình, liền không ghen tị nữa.

Rất nhanh tháng ba lại tới, hoa đào trong hoa viên ở hành cung Thang sơn bắt đầu nở rộ, sắc màu rực rỡ khắp nơi, toàn bộ hành cung thành một biển hoa.

Vào mùa đông, Triệu Đồng mang theo Phàn Thanh cùng Lương Diên lại chạy tới hành cung Thang sơn đoàn tụ với cha dượng, mẫu thân và hai muội muội.

Đến buổi tối, Từ Liên Ba dặn người đốt lửa trước sảnh dùng để luyện tập võ nghệ.

Vừa đến mùa đông, trong sảnh dùng để luyện tập võ nghệ đã dùng bùn đắp thành một chậu than lớn, thái giám bỏ rơm rạ đã phơi nắng sau khi thu hoạch vào mùa thu vào chậu than, sau đó nhóm lửa bên dưới, rơm rạ khô ráo rất nhanh liền bắt lửa, nhưng vì rễ cây quá lớn, cho nên thế lửa không lớn, nhưng lại cháy trong thời gian rất dài, toàn bộ sảnh luyện tập võ nghệ trống trải cũng trở nên thực ấm áp.

Cơm chiều mùa đông luôn được ăn sớm, sau bữa cơm, buổi chiều mọi người có thể uống trà ăn khoai nướng bánh bao nướng cùng nói chuyện phiếm. Từ Liên Ba đặt đối diện trên chậu than một cái giàn sắt có ba chân, phía trên có treo một cái móc sắt, hắn treo một cái ấm đồng chứa đầy nước lên móc sắt, như vậy chẳng những có thể sưởi ấm còn có thể nấu nước uống.

Từ Liên Ba vùi khoai lang vào trong lớp tro dưới chậu than, chưa đến nửa canh giờ lại dùng kẹp gắp khoai lang ra, lột đi lớp vỏ cháy đen bên ngoài, là có thể ăn khoai lang nướng thơm ngọt.

Từ Liên Ba lại dạy bọn họ đốt lò nướng bánh bao, nướng thịt dê và làm vài món cơm canh đơn giản bên cạnh đống lửa.

https://thuviensach.vn

Cho nên buổi tối mùa đông quây quần bên đống lửa, là thứ mà nhóm Từ Hoa Từ Liễu mong chờ nhất.

Tối hôm đó, Từ Liên Ba lệnh cho thái giám chuẩn bị ba cái chảo sắt có quai treo, mấy đĩa tương chấm và một bàn đậu hủ cắt sẵn.

Từ Hoa vừa thấy điệu bộ này của phụ thân, là biết sẽ nấu đậu hủ, cực kỳ vui vẻ.

Từ Liên Ba treo ba cái chảo có tay cầm lên móc sắt, đổ nước sôi vào, chờ nước lại sôi trào, Chu Bích liền bưng đậu hủ đổ hết vào trong.

Chờ đậu hủ được nấu chín, Chu Bích dùng đũa vớt đậu hủ ra, chia cho ba đứa nhỏ trước, sau đó lại chia cho Từ Liên Ba.

Đậu hủ rất mềm rất thơm, tương chấm cũng do Ngọc Hương dùng đậu tương và đậu phộng làm thành tương trộn đậu phộng, trong đêm đông rét lạnh, thả miếng đậu hủ ấm nóng thấm đẫm tương vào miệng, thật sự là mỹ vị cao cấp, mang đến cho mùa đông ở hành cung Thang sơn rất nhiều ấm áp.

Tiết Đoan Ngọ năm Từ Hoa bảy tuổi, nàng và muội muội Từ Liễu cùng thức dậy, Ngọc Hương đã chuẩn bị nước lá ngải cho các nàng rửa mặt.

Từ Hoa và Từ Liễu rửa mặt xong, Chu Bích chia cho mỗi nàng một túi hương hình trái tim, quấn lên cổ tay các nàng dây đeo ngũ sắc, cuối cùng lại dùng hùng hoàng (khoáng vật có màu vàng dùng làm thuốc, có thể giải độc) thoa vào lỗ tai các nàng rồi mới cho hai chị em nàng ra cửa.

Vốn ở Độc huyện có phong tục Đoan Ngọ như vậy, vào tiết Đoan Ngọ phải dùng nước giếng nấu lá ngải cho trẻ em rửa mặt, nghe nói là có thể tiêu tai họa trừ tà ma; sau khi rời giường, lại đeo túi hương lên cổ chúng, túi hương thường làm bằng lụa thêu thành hình tam giác, hình trái tim, hình chân trẻ em hoặc hình các loài vật nhỏ, bên trong nhét bông và Bạch Chỉ,

https://thuviensach.vn

Mộc Lan, cùng các loại chất có mùi thơm, có hiệu quả phòng bệnh cho trẻ nhỏ; mặt khác còn phải dùng năm loại chỉ khác màu đan lại, buộc lên tay, nghe nói sợi tơ ngũ sắc đan vào nhau tượng trưng cho gân cốt của rồng, như vậy đứa nhỏ sẽ không rơi xuống nước; về phần thoa rượu Hùng hoàng, là vì phòng ngừa dịch bệnh.

Từ Hoa cùng Từ Liễu vừa ra cửa, Chu Bích liền chạy đuổi theo, miệng thầm oán: "Chị em các con gấp gì chứ, mẫu thân còn chưa đi mà!"

Từ Hoa cùng Từ Liễu xoay người cười nói: "Đồng ca ca sắp đến, hai chúng con muốn ra đón Đồng ca ca!"

Chu Bích nghe vậy, nhất thời nở nụ cười.

Mỗi lần con trai lớn đến, hành cung Thang sơn luôn vui vẻ náo nhiệt giống lễ mừng năm mới.

Ba mẹ con cùng bước về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện. Từ Hoa hỏi Chu Bích: "Mẫu thân, sao buổi sáng tiết Đoan Ngọ lại phải ăn tỏi?"

Chu Bích biết nàng không thích ăn, cười nói: "Đó là đương nhiên! Ăn tỏi các con sẽ không sinh bệnh!"

"Hừ!"

Lúc Triệu Đồng chạy đến hành cung Thang sơn, Ngọc Hương đã cùng Thanh Nhan và hai tiểu cung nữ bày đồ ăn lên bàn, chỉ đơn giản là chút bánh chưng, trứng gà luộc, tỏi phi và vài loại lá sợi đay.

Năm tháng dần trôi, nhiều năm đã trôi qua.

Vào tháng sáu, Thang sơn vào mùa mưa, thường xuyên có mưa to tầm tã, trong hoa viên, trong viện, nơi nơi đều là nước. Thỉnh thoảng có mấy ngày

https://thuviensach.vn

không đổ mưa, tuy rằng ban ngày rất nóng, nhưng ban đêm thường rất mát mẻ.

Thường là ban ngày đổ trận mưa to, thì đến chạng vạng, mưa đã sớm ngừng, nhưng trong viện vẫn còn đọng nước.

Từ Hoa cùng Từ Liễu đã bắt đầu giống các thiếu nữ, bắt đầu học thêu thùa may vá. Từ Hoa không chăm chú học, Từ Liễu lại học thật chăm chỉ.

Vì tương lai của hai người bọn họ, Triệu Đồng làm chủ tạo điều kiện cho hai nàng nhận họ hàng, dưới danh nghĩa của dì Nam an thái phi.

Hôm nay, Từ Hoa đang cùng Từ Liễu châm kim thêu thùa may vá —— Từ Liễu thêu, Từ Hoa xem. Hai người trò chuyện hăng say, ngẫu nhiên có một hai giọt nước bị gió thổi bay tới, lại vì là mùa hạ, ngược lại cũng không có gì đáng ngại.

Con trai nhỏ Bạch Lâm của Bạch Tử Xuân vào hành cung Thang sơn làm khách.

Bạch Lâm mười bốn tuổi rất tuấn tú lại hay bẽn lẽn, Từ Hoa mười hai tuổi thích nhất là trêu chọc hắn.

Mặt Bạch Lâm hơi ửng hồng, bất quá không nói gì liền đi tới bên người Từ Hoa. Từ Hoa kéo tay hắn chạy vào hậu hoa viên. Đến bức tường dưới tầng lầu sau viện, hai người đều đã học võ công cùng nhau đề khí, nhảy qua tường sau hậu hoa viên, rơi xuống thảm cỏ ngoài bờ tường.

Trên cỏ ướt sũng, trên đường nhỏ bên cạnh đọng rất nhiều nước, đã hình thành hết hố nước này đến hố khác. Bọn họ tháo hết giày và tất, chân trần đạp lên nước, lòng bàn chân chạm vào lớp bùn mềm, lành lạnh, mềm mềm, cực kỳ thoải mái.

https://thuviensach.vn

Bạch Lâm nhìn nhìn chân Từ Hoa. Chân Từ Hoa trắng trắng tròn tròn, thoạt nhìn thật đáng yêu. Hắn có chút thẹn thùng, dời ánh mắt.

Từ Hoa cũng liếc nhìn chân Bạch Lâm. Màu chân Bạch Lâm tựa như màu hạt lúa mì trong ánh nắng, thoạt nhìn thực thoải mái. Từ Hoa nhịn không được dùng chân của mình cọ cọ chân Bạch Lâm. Ban đầu Bạch Lâm còn né tránh, sau quyết định không động đậy, đứng đó mặc cho Từ Hoa giẫm.

Từ Hoa liền nhất quyết dùng chân phải dẫm lên lưng bàn chân trái của Bạch Lâm, nghiêng đầu nhìn Bạch Lâm. Ánh mắt Bạch Lâm nhìn chằm chằm nàng. Từ Hoa cong khóe miệng cười, bắt lấy cánh tay Bạch Lâm, chân trái cũng dẫm lên.

Chờ sau khi nàng hoàn toàn đứng lên chân mình, tay Bạch Lâm nhẹ nhàng khép ở hông nàng, chậm rãi di chuyển trên đường nhỏ. Hắn thi triển khinh công, càng chuyển càng nhanh, rất nhanh liền bay về phía đồi cao bên kia.

Lúc đang ở giữa không trung, Từ Hoa có chút mê muội, nhịn không được ôm chặt lấy thắt lưng Bạch Lâm, giấu mặt mình trong lòng Bạch Lâm.

Tính háo thắng của Bạch Lâm nổi lên, càng thêm ra sức thi triển, bóng dáng như gió lướt qua, thoáng chốc đã lên đến đồi cao.

Hai người dừng lại đã lâu, Từ Hoa vẫn chui trong lòng Bạch Lâm thở dốc.

Bạch Lâm lặng lẽ hôn hôn búi tóc Từ Hoa, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Rất nhanh đã đến giữa hè.

https://thuviensach.vn

Hoa Lê trong hành cung Thang sơn đã rơi xuống, thấp thoáng trong lá cây màu xanh là quả lê treo đầy cành. Chuối tây bên cạnh đình nghỉ chân trổ lá dài rộng xanh bóng, mang đến vẻ tươi mát đặc hữu của đầu hè.

Đến buổi tối, thường sẽ nghe được tiếng ếch kêu "oạp oạp oạp" ngoài kênh rạch. Trời cũng sáng thật sớm, sáng sớm mỗi ngày, khi Từ Hoa tỉnh lại, đều sẽ ngửi được mùi lúa mạch thơm ngát trong không khí, nghe được tiếng chim Đỗ quyên (chim cuốc) kêu "quốc quốc".

Bạch Lâm ngoài đọc sách tập võ, liền mang Từ Hoa đến hoa viên chơi.

Hôm nay mặt trời còn chưa mọc, không khí thấm lạnh, đi trong bụi cỏ còn đọng những giọt sương sớm, rất nhanh hài trên chân liền trở nên ướt sũng. Từ Hoa mang một đôi hài thêu mỏng manh, rất nhanh liền ướt đẫm, có chút không thoải mái.

Bạch Lâm phát hiện tư thế đi đường của Từ Hoa có chút kỳ quái, liền dừng bước lại cúi người nhìn. Hắn phát hiện hài của Từ Hoa ướt, liền đưa lưng về phía Từ Hoa khom người xuống: "Tiểu Hoa muội muội, đến đây, ta cõng muội!"

Từ Hoa cười, lập tức nhảy lên lưng Bạch Lâm.

Bàn tay Bạch Lâm với ra sau lưng cõng Từ Hoa lên, bước đi.

Dựa vào trên lưng Bạch Lâm là một thể nghiệm kỳ lạ. Lưng của hắn thực gầy, Từ Hoa yếu ớt dựa người vào, cảm thấy rất vững chãi.

Nàng dựa vào lưng Bạch Lâm, đặt cằm lên vai Bạch Lâm, hai má dán sát lỗ tai Bạch Lâm.

Bạch Lâm cõng Từ Hoa chậm rãi đi tới.

https://thuviensach.vn

Thân thể da thịt Từ Hoa kề sát hắn, hơi thở nhẹ nhàng của nàng rót bên tai hắn, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một cảm giác thỏa mãn, cảm thấy như vậy là tốt rồi, cứ như vậy là tốt nhất.

Hắn nguyện ý cả đời đều cõng Từ Hoa trên lưng.

Bạch Lâm cõng Từ Hoa đi rất xa, Từ Hoa thương tiếc hắn, sợ hắn mệt mỏi, liền từ trên lưng Bạch Lâm tụt xuống, hai người cùng chạy vào bụi cỏ, ngồi xuống.

Hai người ai cũng không nói chuyện, cứ ngồi như vậy, trong lòng suy tưởng.

Trong không khí tràn đầy mùi cỏ xanh đặc hữu, có chút ướt át, có chút nhàn nhạt.

Từ Hoa lặng lẽ nhìn Bạch Lâm liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn lẳng lặng nhìn phía trước, chân mày bay xéo, lông mi dài rẽ quạt, mũi cao môi đầy đặn, hình dáng rõ ràng, thật là một thiếu niên anh tuấn.

Lòng của nàng khẽ động.

Mười hai tuổi, Từ Hoa đã bắt đầu phát dục, bộ ngực âm ỉ đau đớn, nhìn thấy nam tử tuấn tú liền muốn nhìn thêm một chút.

Bạch Lâm trên mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng gợn sóng.

Hắn đã là một thiếu niên mười bốn tuổi, đã sớm hiểu việc đời. Vừa rồi suốt dọc đường đi, bộ ngực mềm mại xinh xắn của Từ Hoa nằm trên lưng hắn, khiến hắn suy nghĩ vẫn vơ, suýt không thể bình tĩnh.

Từ Hoa nhìn Bạch Lâm một lát, bỗng nhiên trong lòng có một quyết định. Nàng kéo ống tay áo Bạch Lâm, thầm gọi một tiếng: "Bạch Lâm ____"

https://thuviensach.vn

Bạch Lâm nghiêng mặt nhìn nàng, hai mắt như vì sao, óng ánh như ngọc biển.

Từ Hoa kéo hắn qua, nhắm mắt lại hôn lên môi hắn.

Bạch Lâm theo bản năng ngậm môi của nàng, dùng sức mút vào.

Môi lưỡi Từ Hoa như mang theo vị thơm ngọt, hấp dẫn hắn tiếp tục xâm nhập. Động tác của hắn từ từ kịch liệt, hai tay bao phủ trước ngực Từ Hoa, dùng sức xoa nắn.

Từ Hoa bị đau, kêu một tiếng, Bạch Lâm giật mình, chợt buông Từ Hoa ra.

Mặt Từ Hoa đỏ ửng, ánh mắt sáng trong suốt, môi hồng hồng đã muốn sưng phồng lên. Bạch Lâm nhìn nàng, bỗng với tay kéo nàng vào trong lòng, ôm nàng thật chặt.

Từ Hoa nhìn bầu trời trên đầu, bầu trời lam nhạt, thỉnh thoảng có một hai cánh chim xẹt qua bay về phía chân trời, rất nhanh liền không thấy bóng.

Từ Liên Ba và Chu Bích nhìn đôi trẻ Bạch Lâm cùng Từ Hoa, rốt cuộc cũng cảm nhận được năm tháng đã trôi qua.

Bọn họ không hẹn mà cùng nắm lấy tay nhau, nhìn nhau cười.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Nhà Nghèo Phải Vất Vả Cần Cù Lo Liệu
Chương 2: Bà Nội Tàn Nhẫn Sinh Lòng Độc Ác
Chương 3: Rời Xa Cha Mẹ, Bán Mình Làm Nha Hoàn
Chương 4: Đến Nhà Người Tương Lai Mờ Mịt
Chương 5: Vào Vương Phủ Chăm Chỉ Làm Việc
Chương 6: Chịu Bắt Nạt, Cố Gắng Sinh Tồn
Chương 7: Vừa Gặp Một Lần, Hồn Liền Bay Mất
Chương 8: Thấy Tình Trạng Vết Thương, Nảy Sinh Đau Lòng
Chương 9: Bị Phạt Gậy, Sợ Hãi Sinh Ra Trong Yêu Thương
Chương 10: Bị Nhìn Ngó, Tiểu Vương 'Nổi Dậy'
Chương 11: Đêm Trăng Sáng, Xuân – Cung Hỗn Loạn
Chương 12: Hái Hoa Lại Bị Đâm Chảy Máu
Chương 13: Chìu Theo Ý Chàng, Nhận Được 'Mưa Móc'
Chương 14: Xa Cách Ngắn Ngủi, Chu Tử Nghi Ngờ Vô Cớ
Chương 15: Nhận Ân Huệ, Vô Cùng Cảm Kích
Chương 16: Giả Say Mèm, Vương Gia Học Hỏi Kinh Nghiệm
Chương 17: Sinh Hiềm Nghi, Hai Tĩnh Tranh Thủ Cơ Hội
Chương 18: Thu Dọn Hành Lý, Chu Tử Lưu Tình
Chương 19: Đêm Mưa Gió, Khổ Luyện Kỹ Thuật
Chương 20: Bị Cười Nhạo, Vương Gia Trấn Định
Chương 21: Thổ Lộ Bí Mật, Hai Bóng Song Đôi
Chương 22: Chào Từ Biệt, Lưu Luyến Không Rời
Chương 23: Rời Nhuận Dương, Chợt Nghe Tin Dữ
Chương 24: Lộ Chí Lớn, Lục Hà Thoát Thân
Chương 25: Dừng Ở Trường Đình, Chu Tử Dội Dấm
Chương 26: Từ Chối Cầu Hoan, Triệu Trinh Ê Ẩm
Chương 27: Nói Thành Lời, Hiểu Ra Sự Thật

https://thuviensach.vn

Chương 28: Rõ Chân Tướng, Cả Người Căm Hận
Chương 29: Xa Nhau Một Chút, Hơn Hẳn Tân Hôn
Chương 30: Gặp Quý Phi, Được Thừa Nhận
Chương 31: Quay Đầu Ba Lần, Thương Nhân Động Tâm
Chương 32: Vì Tiền, Hai Mẹ Con Mặt Dày Mày Dạn
Chương 33: Lên Kế Hoạch, Ông Chủ Lớn Mắc Câu
Chương 34: Lập Lời Thề, Chu Tử Vui Vẻ
Chương 35: Nhận Được Tin, Chánh Thê Đánh Tới
Chương 36: Trở Lại Kinh Thành, Quý Nữ Giá Lâm
Chương 37: Chiến Thắng Trở Về, Đi Theo Về Viện
Chương 38: Nhịn Nửa Năm, Vương Gia Ra Oai
Chương 39: Sinh Oán Hận, Đẩy Ngã Vương Gia
Chương 40: Gan Hơn Trời, Chu Tử La Lối Om Sòm
Chương 41: Nguyệt Tín Đến, Vương Gia Đau Thương
Chương 42: Tiệc Quần Phương, Tạm Chọn Phi
Chương 43: Âm Thầm Tranh Đấu, Huynh Đệ Hòa Hợp
Chương 44: Sau Đợt Rối Ren, Người Ấy Đã Không Còn
Chương 45: Chấn Động Mạnh, Chu Tử Thong Dong
Chương 46: Cục Diện Thay Đổi, Triệu Trinh Được Lợi
Chương 47: Vì Lá Thư, Bại Lộ Tung Tích
Chương 48: Cưỡi Ngựa Đến, Chu Tử Bị Tóm
Chương 49: Thực Hiện Hình Phạt, Triệu Trinh Dùng Kế
Chương 50: Khéo Đàm Phán, Đạt Được Mục Đích
Chương 51: Chăm Sóc Khi Đau Ốm, Hiểu Rõ Tấm Lòng
Chương 52: Trở Về Nhuận Dương, Vương Phủ Thay Đổi
Chương 53: Phong Làm Phu Nhân, Triệu Trinh Ra Oai
Chương 54: Đêm Động Phòng, Thổ Lộ Nỗi Lòng
Chương 55: Trong Đêm Xuân, Lần Đầu Bàn Chuyện Con Nối Dõi
Chương 56: Nghi Ngờ Có Mang, Gặp Lại Người Quen Cũ
Chương 57: Gặp Tình Địch, Ngân Linh Nhổ Liễu
Chương 58: Tính Toán Sổ Sách, Vương Gia Kinh Ngạc
Chương 59: Rời Khỏi Kim Kinh, Đại Quân Tụ Họp

https://thuviensach.vn

Chương 60: Vào Hoàng Cung, Thịnh Tình Khó Báo
Chương 61: Đêm Rét Buốt, Hội Thề Ở Giáo Trường
Chương 62: Nhớ Triệu Trinh, Mẹ Chồng Nàng Dâu Đồng Lòng
Chương 63: Thiên Vị, Quý Phi Ra Tay
Chương 64: Chiến Thắng Trở Về, Cả Nước Vui Mừng
Chương 65: Biến Cố Phát Sinh, Chu Tử Rời Kinh
Chương 66: Gặp Lại Mẫu Thân Đệ Đệ, Nước Mắt Thấm Ướt Vạt Áo
Chương 67: Được Cứu Chữa, Đôi Đường Khó Chọn
Chương 68: Gặp Lại Nhau, Ngỡ Như Trong Mộng
Chương 69: Chăm Người Ốm, Đôi Lòng Hòa Hợp
Chương 70: Xét Xử Phản Tặc, Triệu Trinh Nổi Giận
Chương 71: Vợ Chồng Hòa Hợp, Chợt Sinh Biến Cố
Chương 72: Thành Trắc Phi, Lơ Ngơ Không Biết
Chương 73: Tình Hình Thay Đổi, Tân Hoàng Lên Ngôi
Chương 74: Gặp Con Trai, Chịu Nỗi Khổ Độc Hại
Chương 75: Tẩy Nước Tiểu, Chu Tử Xui Xẻo
Chương 76: Bị Khiển Trách, Chu Tử Tức Giận
Chương 77: Gặp Thân Thích, Chu Tử Ra Mặt
Chương 78: Hòa Giải Xong, Gió Giông Nổi Dậy
Chương 79: Đánh Lui Tiểu Tam, Triệu Trinh Xuất Độc Chiêu
Chương 80: Vào Hậu Cung, Vui Buồn Lẫn Lộn
Chương 81: Thương Em Gái Ruột, Cung Đình Chấn Động
Chương 82: Chất Chứa Phẫn Nộ, Báo Thù Rửa Hận
Chương 83: Khỏi Bệnh, Trở Về Nhuận Dương
Chương 84: Hỏi Thăm Tin Tức, Chu Tử Ghen Tị
Chương 85: Thưởng Trâm Cài, Lòng Sinh Ngờ Vực
Chương 86: Sinh Oán Giận, Rời Nhà Trốn Đi
Chương 87: Bắt Cô Vợ Bỏ Trốn, Vương Gia Bình Tĩnh
Chương 88: Thỏa Thuận Giao Ước, Vui Mừng Khôn Xiết
Chương 89: Tặng Trang Sức, Mẹ Chồng Nàng Dâu Thổ Lộ Tâm Tư
Chương 90: Vào Tháng Chạp, Vội Vàng Nhiều Việc
Chương 91: Giải Bày Tâm Sự, Triệu Trinh Bảo Vệ Đất Nước

https://thuviensach.vn

Chương 92: Hào Hương Cư, Tình Cờ Gặp Lại Người Xưa
Chương 93: Chấn Chỉnh 'Phu Cương', Vương Gia Thất Bại
Chương 94: Bày Bố Mê Trận; Bị Làn 'Sóng Hồng' Lật Đổ
Chương 95: Cảm Nhận Tình Thân, Cha Con Hòa Giải
Chương 96: Hưởng Thụ Lợi Ích Tình Thân; Kim Kinh Có Biến
Chương 97: Lễ Giao Thừa, Cảm Nhận Tình Thân Của Chàng
Chương 98: Nhận Cấp Báo, Nửa Đêm Rời Phủ
Chương 99: Châm Ngọn Lửa Chiến Tranh, Lục Đục Đấu Đá
Chương 100: Tình Thế Khẩn Cấp, Hết Sức Căng Thẳng
Chương 101: Phát Sinh Đảo Chính, Tân Hoàng Lên Ngôi
Chương 102: Vào Kinh Thành, Trăm Việc Cần Lo Lắng
Chương 103: Học Cách Nghiêm Trị Người Dưới, Chu Tử Hài Lòng
Chương 104: Rời Kim Kinh, Nóng Lòng Quay Về
Chương 105: Về Đến Vương Phủ, Ngỡ Như Trong Mộng
Chương 106: Cha Con Tranh Đấu, Triệu Trinh Giành Thắng Lợi
Chương 107: Giỏi Dùng Kế, Một Mũi Tên Trúng Ba Con Nhạn
Chương 108: Đêm Giữa Hè, Chu Tử Lâm Bồn
Chương 109: Ranh Giới Sống Chết, Nhìn Lại Cả Đời
Chương 110: Tìm Kẻ Chủ Mưu, Khó Bề Phân Biệt
Chương 111: Gặp Con Trai Thứ, Chu Tử Vui Mừng
Chương 112: Sắc Phong Chánh Phi, Song Hỉ Lâm Môn
Chương 113: Nũng Nịu Ngớ Ngẩn, Triệu Trinh Dạy Vợ
Chương 114: Bái Lạy Thái Phi, Phu Vinh Thê Quý
Chương 115: Vợ Chồng Đồng Lòng Trốn Khỏi Bữa Tiệc
Chương 116: Bị Lạnh Nhạt, Chu Tử Mất Mác
Chương 117: Vọng Giang Lâu, Triệu Trinh Nghe Được Tin Vui
Chương 118: Như Giấc Mộng Xuân, Chu Tử Cáo Ốm
Chương 119: Vạch Rõ Nỗi Lòng Giấu Kín
Chương 120: Tìm Được Đầu Sỏ, Thừa Tướng Nổi Giận
Chương 121: Thể Hiện Uy Nghiêm, Triệu Trinh Dạy Con
Chương 122: Bị Dọa Vỡ Mật, Tứ Phu Nhân Cung Khai
Chương 123: Đêm Mưa Yên Tĩnh, Vợ Chồng Tình Thâm

https://thuviensach.vn

Chương 124: Đến Biệt Viện, Tiếp Tục Thử Thuốc Nổ
Chương 125: Hứa Hầu Cố Tình Câu Bạc
Chương 126: Hưởng Thụ Tình Thân, Triệu Trinh Dùng Kế
Chương 127: Che Giấu 'Tiểu Tam', Triệu Trinh Bị Đánh
Chương 128: Tranh Chấp Xong, Hai Phía Đều Khó Chịu
Chương 129: Giải Tỏa Hiểu Lầm, Triệu Trinh Ngã Bệnh
Chương 130: Khỏi Bệnh, Đôi Bên Hòa Hợp
Chương 131: Cùng Trao Đổi, Vợ Chồng Dây Dưa
Chương 132: Thiết Đặt Cạm Bẫy, Thu Được Toàn Thắng
Chương 133: Rời Nhuận Dương, Bắt Đầu Cuộc Phiêu Lưu
Chương 134: Ngủ Ở Trạm Dịch, Trải Nghiệm Hoàn Toàn Mới
Chương 135: Gặp Mưu Sĩ, Ẩn Chứa Nguy Cơ
Chương 136: Sinh Hiềm Khích, Chu Bích Có Lòng
Chương 137: Đại Tuyết' Đến, Chu Tử Vào Kinh
Chương 138: Tỷ Muội Gặp Nhau, Vui Buồn Lẫn Lộn
Chương 139: Hai Phúc Hắc Đấu Tranh Gay Gắt
Chương 140: Về Vương Phủ, Tập Trung Nhân Khí
Chương 141: Bị Hãm Hại, Chu Tử Khó Chịu
Chương 142: Vì Hài Hòa, Vợ Chồng Đồng Lòng
Chương 143: Chịu Ức Hiếp, Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng
Chương 144: Vì Quyền Thế, Quyết Đi Ngược Đường
Chương 145: Bước Một Bước, Không Lối Quay Về
Chương 146: Trở Về Nhuận Dương, Cả Nhà Đoàn Tụ
Chương 147: Trở Về Nhuận Dương, Đoán Được Tin Vui
Chương 148: Sơ Sẩy Rơi Xuống Nước, Triệu Trinh Dạy Vợ
Chương 149: Khéo Trả Thù, Yêu Thương Khôn Tả
Chương 150: Sinh Con Trai, Vui Mừng Vô Hạn
Chương 151: Chặt Đứt Cảm Tình, Tạm Rời Đại Kim
Chương 152: Vào Ô Thổ Chờ Cá Mắc Câu
Chương 153: Cùng Rối Ren, Cả Hai Nơi Đều Hỗn Loạn
Chương 154: Tàn Sát Kẻ Địch, Trung Thành Không Đổi
Chương 155: Được Chi Viện, Thắng Lớn Trở Về

https://thuviensach.vn

Chương 156: Trở Về Vương Phủ, Mọi Chuyện Rối Ren
Chương 157: Thái Hậu Đến, Thời Gian Thắm Thoát
Chương 158: Chương Cuối: Thành Thái Phi, ‘Già’ Còn Sinh Con Gái
Chương 159: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (1)
Chương 160: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (2)
Chương 161: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (3)
Chương 162: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (4)
Chương 163: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (5)
Chương 164: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (6)
Chương 165: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (7)
Chương 166: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (8)
Chương 167: Ngoại Truyện Về Liễu Liên (9)
Chương 168: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (1)
Chương 169: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (2)
Chương 170: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (3)
Chương 171: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (4)
Chương 172: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (5)
Chương 173: Ngoại Truyện Về Từ Liên Ba Và Chu Bích (6)

https://thuviensach.vn